

Dòng Thần Mạo Cập
Dịch giả: Blacktulip

Cô vợ giả mạo rất thần bí

[0] Mạc Tuyết Luân

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cô Ta Là Giả

Trong thư phòng được che kín bởi những tấm rèm, chỉ nồng nặc toàn một mùi sách. Ninh Mẫn ngồi xuống trước cửa sổ gần chiếc bàn đọc, gương mặt hiện ra nét thanh tú trầm mặc, dường như không gì có thể sắc bén hơn đôi mắt mỹ lệ đang nhìn chăm chăm vào máy tính đọc tin tức kia.

Bảy ngày trước, ở Hoa Châu phát sinh một vụ cướp máy bay, chuyến bay X đã xảy ra sự cố, năm giờ chiều đúng giờ cao điểm, lúc đến Hải Nam đã va vào tòa nhà cao nhất, phát sinh sau vụ việc 911 do cuộc tấn công liều sát đáng sợ của bọn khủng bố, đến nay đã khiến hai nghìn người tử thương, và hàng trăm người khác mất tung tích.

Theo suy đoán của giới truyền thông, những người mất tích khi máy bay nổ có thể đã bị cháy thành tro bốc hơi bay vào vũ trụ mờ mịt.

Nhưng cô, Ninh Mẫn đáng lẽ phải chết trong sự cố máy bay đó, kết quả giữa đường, cô đi vệ sinh bị người ta đánh ngất xỉu, chả biết phép nhiệm màu gì đã xảy ra mà cô thoát chết, và một cô gái tên Hàn Tịnh lại thay cô chết trong trận tai nạn này, sau đó cô được một đám vệ sĩ đưa về biệt thự nào đó, rồi buổi tối ngày hôm sau, cô bị áp tải lên một chuyến bay đến đây, thay thế Hàn Tịnh trở thành con dâu trưởng của Đông gia ở Ba Thành.

Toàn bộ sự việc như chuyện đùa, đến ngay cả cô cũng không thể tin nổi.

“Đông Đông Đông... đại thiếu phu nhân, lão thái gia mời cô và đại thiếu cùng đến...”

Bên ngoài có người gõ cửa, thanh âm của Công Thức Hoa vang lên.

Ninh Mẫn cuối cùng chớp mắt nhìn kỹ, gập laptop lại, diêm tĩnh lên tiếng:

“Ừ, tôi biết rồi, lập tức đến ngay!”

Khoác lên người chiếc áo choàng, cô đứng dậy, đứng trước gương lớn, nhìn kỹ lại ngoại hình của mình, tóc dài xõa vai, có ra vẻ yếu đuối nhẹ nhàng, hoàn toàn không giống với cô trước đây, hình tượng giống như nữ hiệp hảo hán già giặn kinh nghiệm, một quyền có thể đánh cho người ta mặt mũi bầm dập.

Là một thực nữ nhu nhược, yếu đuối như này thật sự cô chưa từng trải qua, nên có cảm giác mới lạ.

Từ hôm nay trở đi, cô Ninh Mẫn chính là Hàn Tịnh, cô sẽ làm cô gái hiền lành thực nữ giả danh Hàn Tịnh làm con dâu trưởng của Đông gia. Việc tiếp theo cô cần phải làm đó chính là thoát khỏi tay người của Đông gia và ly hôn.

Bước ra cửa, Ninh Mẫn nhìn thấy căn phòng đối diện đã mở sẵn, đi vào bên trong thấy một nam nhân, vóc dáng cao lớn tuấn tú hơn người, khuôn mặt góc cạnh, khí khái cương nghị, cả người toát ra vẻ lạnh lùng.

Người đàn ông này có lẽ chính là chồng của Hàn Tịnh, nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, đứa con cưng của giới thương gia, hiện tại cô đang mang danh nghĩa vợ của hắn ta, cháu trưởng của Đông gia, Đông Đình Phong.

“Nếu đã trở về nhà tổ, nhất định phải diễn cho tốt cái vai cháu dâu trưởng. Cô nên hiểu là gia gia trước nay đều rất thương yêu cô.”

Đông Đình Phong liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt, cài nốt chiếc cúc áo cuối cùng của bộ âu phục, buông tay xuống, đi trước, trên đường đi, chỉ

lưu lại hơi thở phảng phất mùi rượu, như những cơn gió quét lướt qua trong đêm tối, lạnh lùng một cách lạ thường, nhưng mỗi từ nói ra như một lời cảnh cáo sắc lạnh.

Ninh Mẫn khẽ cong khóe miệng: Dựa vào cái gì mà loại người cặn bã thế này lại có thể nói ra những câu như vậy không thấy ngượng mồm cơ chứ? Hẳn đâu thế coi là người chồng tiêu chuẩn, sao dám dùng cái biểu cảm đó để yêu cầu cô làm chức cháu dâu mềm mỏng?

Nhà giàu đúng là lắm bề bối, bề ngoài nhìn có vẻ ngăn nắp, nhưng nội tình bên trong đúng là không thể đỡ nổi. Nói đâu xa, Hàn Tịnh và Đông Đình Phong là một ví dụ.

Đây chính là một đôi bằng mặt nhưng không bằng lòng, Hàn Tịnh đâu có yêu Đông Đình Phong, và Đông Đình Phong cũng đâu có yêu Hàn Tịnh, nhưng bọn họ sáu năm trước đã sinh được một đứa con trai, duy trì cuộc sống hôn nhân tưởng chừng như vô cùng hạnh phúc, trên thực tế nó không khác gì một cuộc hôn nhân lao ngục.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sinh Con

Mười phút sau, Ninh Mẫn bước vào thư phòng của Đông lão gia, một vị có thể hô mưa gọi gió, Đông Lục Phúc.

“Cần Chi, nếu sức khỏe của nha đầu đã khá lên, vậy tại sao không quay về sớm hơn một chút? Lão già ta còn sống mà người đã định trục xuất cháu dâu. Nếu đợi ta chết, các người có phải sẽ đá nó đi thật xa đúng không?”

Cần Chi là tên gọi ở nhà của Đông Đình Phong.

Lão thái gia đã gần bảy mươi tuổi rồi, tóc cũng đã trắng hết, khuôn mặt lộ ra nét tái nhợt của bệnh tật, nhưng ánh mắt thì vô cùng sắc bén liếc qua trên người Đông Đình Phong, thanh âm lạnh lẽo mà mãnh liệt, tựa như con dao vừa mới được mài sắc.

Trong phòng ngoài ba người bọn họ ra vẫn còn một người phụ nữ trung niên ăn vận quý phái, người này tên Hà Cúc Hoa, là mẹ của Đông Đình Phong, trên mặt mang nét cười nói:

“Ba, nào có chuyện như thế, ba đừng nghĩ nhiều ạ, là tự Hàn Tịnh không muốn trở về. Cha biết đó, Tiểu Tịnh thích yên tĩnh, ở chỗ này nó không quen. Tiểu Tịnh, còn không nói có phải không?”

“Dạ đúng ạ. Ông à, Hoa Châu bên đó khí hậu mát mẻ, bốn mùa đều là mùa xuân, Tiểu Tịnh thích phong cảnh như tranh vẽ ở đó nên có chút lưu luyến quên mất phải trở về! Việc này, làm sao có thể trách Cần Chi được ạ?”

Dựa vào mấy lời mẹ chồng vừa nói rồi quăng đến cô ánh mắt yêu thương, Ninh Mẫn không thể không mỉm cười mà nói đỡ cho “chồng của mình” một câu, thật ra, lão thái gia nói không sai, Hàn Tịnh sau khi sinh con xong đã sớm bị trục xuất, nói là bị trục xuất là vẫn còn khách khí, chính xác hơn là GIAM CẦM.

"Đương nhiên là phải trách nó, mấy năm nay, thân là chồng, nó ở ngoài học cách oai phong, nuôi dưỡng hồng nhan tri kỷ; thân là cha, chưa bao giờ quan tâm con mình, Đông Căn Chi, người đây hận nổi muốn đem cái bộ xương già này đi nghiền thành bột thì mới bằng lòng bỏ qua đúng không?"

Lão thái gia vỗ tay xuống bàn, đối với đứa cháu này, ông thật vừa yêu vừa hận, yêu là vì cái tài của hắn, hận là vì không có cách nào quản được hắn cả.

Đông Đình Phong vẫn cung kính đứng bên đó, giống như tượng đá, trầm tĩnh, không động đậy.

Ánh mắt của hắn thoáng nhìn "Hàn Tịnh" một cách nhàn nhạt rồi quay đi:

“Ông à, cháu đâu dám trọc giận ông?”

“Người nói là không muốn ta giận, được thôi, tối nay lập tức quay trở về phòng ngủ! Hai đứa mỗi đứa một nơi thì ra cái thể thống gì!”

Ngữ khí toát ra một khí thế không thể làm trái.

Ninh Mẫn nghe xong câu này, thiếu chút nữa lão đảo: Trời ơi, lão già ấy lại suy nghĩ viễn vông đi đâu vậy, muốn làm mối cho đôi này trên danh nghĩa phu thê!

Cô thấy lông mày của mẹ chồng nhăn lại, hiển nhiên là không tán thành, nhưng Đông Đình Phong vẫn như cũ nói nhẹ:

“Ông à, cháu và Tiểu Tịnh đều thích yên tĩnh. Đây là ước định của hai bọn cháu. Bất kể ở đâu, đều không can thiệp đến chuyện của nhau. Về phần nguyên nhân thì trong lòng ông cũng rõ. Cháu cảm thấy chúng cháu như vậy là rất tốt.”

“Thật sự là rất tốt sao?”, Lão thái gia nheo mắt lại, nói một cách rên rỉ, “Nếu như ta chuyển 20% cổ phần của Đông Thị sang cho Hàn Tịnh, người phải chăng nên bình tĩnh suy nghĩ lại phải làm như thế nào với hôn nhân giữa người và Hàn Tịnh?”

Câu nói ấy bỗng nhiên khiến mặt của mẹ Đình Phong biến sắc, còn anh ta cũng khẽ chau mày lại.

“Ông, đó là ý gì?”

“Ý gì? Chính là ông lão ta đây muốn các người lại sinh thêm một đứa, tốt nhất là con gái. 20% cổ phần này, một nửa sẽ cho cháu gái, một nửa là cho Tiểu Tịnh. Nhưng lúc này đây, người phải bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Tịnh thật tốt. Đợi đến khi cháu gái ta được sinh ra, chỗ cổ phần này, ta sẽ chuyển toàn bộ sang tên mẹ con nó và do người quản lý, từ nay về sau, lão già ta đây sẽ chính thức nghỉ hưu, toàn bộ tập đoàn sẽ do người phụ trách.”

Cái gì?

Sinh con?

Chóng mặt chết mất!

Ninh Mẫn chợt cảm thấy da đầu tê dại: Cô chính là đang tính toán để có thể tự do, rồi lại bị lão hồ ly này chơi cho một vố, đúng là đang ép Đông Đình Phong lấy cô làm cái trụ vững chắc, không buông tay mà.

Trời ơi, đây cũng không thể là chuyện đùa, cô chỉ định lợi dụng thân phận của Hàn Tịnh mà quang minh chính đại tiếp tục sống, nhưng không

nghĩ tới sẽ phải ở lại Đông gia lâu dài mà làm chức Đông thiếu phu nhân.
Hơn nữa, ở Đông gia càng lâu, nguy cơ bị vạch trần thân phận càng lớn...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lời Cảnh Cáo Của Mẹ Chồng

“Ba, việc này, ba hãy để Căn Chi và Tiểu Tịnh suy nghĩ kĩ đã...”

Hà Cúc Hoa liếc mắt một vòng xung quanh đánh giá rồi lại nói tiếp:
“Hơn nữa sinh con cũng không phải chuyện một sớm một chiều, muốn mà có được ngay.”

“Cái mà lão già ta muốn không chỉ là con, mà còn là tình cảm của người, người hãy dùng tấm chân tình của người dành cho những đàn bà khác dồn hết cho Tiểu Tịnh.”

Lão thái gia đúng là đang ép Đông Đình Phong mà.

Nhưng, có thể sao?

Nghe nói, bên ngoài thì vị kia là bảo bối mà Đông đại thiếu rất yêu thương, nếu không phải do lão thái gia ép buộc; nếu không phải sáu năm trước, Đông Đình Phong bị người ta gài bẫy, thì hẳn cũng không đến nỗi phải lấy Hàn Tịnh.

Lúc này, có tiếng chuông điện thoại, là của Đông Đình Phong, hẳn nhận máy, khẽ chau mày, cúi thấp đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Cũng không biết bên kia nói những gì, nét mặt bình tĩnh của Đông Đình Phong trở nên biến sắc, giọng có chút trầm xuống: “Được, ta lập tức tới ngay...”

“Không được phép đi. Đông Cẩn Chi, người rớt cuộc bỏ ngoài tai những lời của ta sao. Bây giờ, nếu người đi gặp người phụ nữ đó, sau này, người đừng bước chân vào Đông gia nữa... Còn cô nữa, Cúc Hoa, rớt cuộc cô có quản được con trai mình không? Cô tự mình nghĩ xem, nếu như Diệu Hoa còn sống, nếu như Diệu Hoa cũng giống đứa con trai của mình, một mực ra bên ngoài tìm người đàn bà khác, trong lòng cô có thoải mái không... Cô hãy tự mình nghĩ cho kĩ, rớt cuộc có quản hay không quản...”

Vì cuộc điện thoại này mà sắc mặt của lão thái gia lập tức xám xịt.

Bị lão thái gia nổi nóng, sắc mặt Hà Cúc Hoa cũng vô cùng khó tả.

Đông Đình Phong yên lặng, không có quay đầu bỏ đi. Đúng là Đông gia lấy hiếu trị gia!

Còn Ninh Mẫn ư? Cô cúi đầu, vui đến mức phải cố che miệng, thầm nghĩ: Ừ, loại đàn ông không có đạo đức như thế này, nhất định nên bị giáo huấn.

Sau đó, lão thái gia lại giáo huấn cho Đông Đình Phong một trận, cho đến khi bác sĩ của Đông gia đến kiểm tra, ông mới buông tha cho bọn họ.

Rời khỏi thư phòng, Ninh Mẫn thấy Đông Đình Phong nửa câu cũng không nói với mình nhưng lại quay sang Hà Cúc Hoa nói một tiếng “Con phải đi”, ngay cả liếc nhìn “Hàn Tịnh” một cái cũng không có. Hẳn chính là muốn ra khỏi nhà, chẳng mấy chốc hai chiếc đèn pha của chiếc Bentley phát sáng, hướng về cửa lớn.

Ninh Mẫn đứng trước cửa sổ thản nhiên nhìn ngắm, dự định trở về phòng.

“Tiểu Tịnh!”

Hà Cúc Hoa lạnh lùng gọi tên cô.

Cô không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, dĩ nhiên là với ánh mắt lạnh lùng giống hệt. Căn cứ vào nhật ký của Hàn Tịnh cho thấy, cô ấy ở Đông gia này, ngoại trừ được lão thái gia yêu quý ra, thì cảnh ngộ rất khó nói. Nhưng cô ấy đã một mình chống chọi, và cũng chưa từng cố gắng lấy lòng người của Đông gia. Thói quen này, thật sự rất hợp với tính cách của Ninh Mẫn cô đây.

“Không biết mẹ có chuyện gì chỉ bảo ạ?” Cô lãnh đạm hỏi.

Hà Cúc Hoa vẫn đứng nhìn, ánh mắt sắc lạnh như băng, ngữ khí cũng vô cùng nghiêm khắc:

“Thân ở Đông gia, cảm phiền cô làm cho tốt chức cháu dâu trưởng của Đông gia. Cẩn Chi là người có máu mặt. Nếu cô dám làm mất mặt nó, thì Đông gia bất luận là ai cũng không đối xử tử tế với kẻ làm bại hoại gia phong đâu. Lão thái gia cho dù có thể bảo vệ được cô mười năm đi nữa, cũng không thể bảo vệ cho cô cả đời. Nếu cô còn dám cùng người đó dây dưa không rõ, kết cục sẽ như thế nào, thì trong lòng cô nên dẫn đó suy nghĩ...”

Hứ, con trai bà ta thì ở ngoài ngoài tình với người khác, bà ta không quản, lại một mực bắt cô phải giữ thân? Làm vợ của mấy người nhà giàu quả không dễ mà!

“Cô nhớ rõ cho ta, cho dù cô không có biện pháp và phải cùng Cẩn Chi làm trò phu thê ân ái, thì trước mặt người khác cố mà diễn cho tốt.”

Vị phu nhân này ném xong hai câu cảnh cáo rồi xoay người bỏ đi.

Nhìn coi, đây là Đông gia, cái chỗ mà thiếu phu nhân Hàn Tịnh phải sống: U ám, lạnh lẽo, không có đến nửa phần ấm áp.

Mẹ nó, Đông Đình Phong đúng như cô dự liệu, tối hôm đó không có trở về.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Gia đình Đông gia, nhân khẩu đông đúc, trong căn nhà tổ của Đông gia có một cái viện tách biệt. Hàn Tịnh và Đông Đình Phong sống ở số tám Đông viên, nghe nói đây là chỗ lão gia cố ý làm cho họ khi kết hôn.

Ngày thứ hai, Ninh Mẫn chạy bộ xong, liền thay một bộ nhẹ nhàng thoải mái định đến nhà chính ăn sáng. Trong nhà của họ, mặc dù cũng có nhà bếp nhưng theo quy định của Đông gia, chỉ cần ở nhà, thì bữa sáng và bữa tối đều phải ăn ở nhà chính.

Phòng ăn của nhà chính rất rộng, đã qua giờ đi làm, trong phòng chỉ có mình Đông Lôi đang ăn, cô ta là em gái ruột của Đông Đình Phong. Năm nay hai mươi tuổi, đang học đại học, nhìn thấy Ninh Mẫn bước vào, người này lạnh nhạt nhìn cô, đến nửa phần tôn trọng cũng không có.

Ninh Mẫn không để ý đến cái cách nhìn như muốn ăn thịt người của vị tiểu thư nhỏ nhắn xinh xắn kia, chỉ đi qua vừa cầm được ly sữa, thì hình ảnh người trước mắt vụt qua đón đầu bằng cốc nước nóng hắt thẳng vào mặt cô.

“Đông Lôi, cô làm gì vậy?”

Lau sạch nước trên mặt, Ninh Mẫn sau khi nhìn rõ người trước mặt, không nổi đóa, chỉ nheo mắt, lạnh lùng hỏi một câu.

“Tôi đây là giúp cô tỉnh táo lại... Thật không biết ông nội tâm thần mê muội thế nào mà hết năm lần bảy lượt lấy cổ phần ra ép anh trai tôi, sáu năm trước đã buộc anh ấy phải từ bỏ chị Anna để cưới cô. Chuyện từ bỏ

như vậy thôi xem như không tính, sáu năm sau, vẫn cái trò cũ ấy, lại còn muốn cô lột đường. Mẹ kiếp cô còn trưng cái mặt oan ức đó ra với tôi. Cô xem lại cô đi, từ đầu đến chân có chỗ nào xứng với anh trai tôi không? Anh trai tôi mới thật sự là người chịu oan ức! Cười một kẻ sao chối như cô, suốt ngày luôn muốn tặng cho anh ấy cái sừng. Bảy ngày trước, sao cô không lên chuyến bay đó rồi chết luôn cho tôi đi. Còn mẹ tôi cũng không nên sai người đưa cô quay lại, cô nên cùng với tên người tình chết tiệt ấy bị nổ chết luôn đi... Loại phụ nữ như cô, có xách dép cho anh tôi cũng không xứng, lấy tư cách gì mà làm vợ anh ấy, người làm chị dâu tôi nên là chị Anna mới đúng..."

Cô em chòng nhìn cô bằng ánh mắt đầy khinh bỉ, giọng điệu thì chua chát, nét mặt cực kỳ oán giận.

Nếu là Hàn Tịnh nhất định sẽ cắn răng mà nuốt nỗi nhục nhã này vào trong bụng. Nhưng cô đâu phải Hàn Tịnh.

Ninh Mẫn tao nhã lấy khăn giấy lau mặt, rồi rót một cốc nước ấm, ngay khi cô ta nói xong thì cầm cốc nước trong tay lên đổ từ trên đầu cô ta xuống.

"A? Cô... Cô làm gì vậy? Cô làm gì vậy?"

Tiếng kêu the thé khắp cả phòng ăn.

"Làm gì? Cái này gọi là cô kính tôi một, thì tôi cũng phải kính cô một. Đông Lôi, phiền cô đừng cậy mình là thiên kim tiểu thư của Đông gia mà tùy tiện xem thường người khác."

Ninh Mẫn cong môi, ngẩng đầu, bím tóc đuôi ngựa hất lên, ánh mắt không có chút gì là yếu đuối cả cùng với nụ cười khẩy đến lạnh người:

"Còn nếu cô nghĩ tôi không xứng làm vợ anh trai cô. Mấy câu nói oán trách kiểu trẻ con này, cô nên đi nói gia gia của cô. Chỉ cần gia gia cô

muốn, người phụ nữ đó sẽ lập tức được lên chức.”

“Cô...”

“Hôn nhân này không phải điều tôi muốn. Đừng quên, ai là người đã sắp xếp cho tôi và anh cô...”

“Hàn Tịnh...”

“Câm miệng, Hàn Tịnh là cái tên để cô gọi sao? Cô phải gọi là chị dâu. Không cần biết cô có muốn hay không muốn, tôi cũng không quan tâm cô và cô Anna kia có quan hệ tốt như thế nào, thì người mà anh trai cô lấy là tôi. Vậy nên khi nói chuyện với chị dâu, cảm phiền cô tôn trọng một chút. Đây là vì Đông gia. Còn nữa, nếu không có chuyện gì thì đừng chọc tôi, chọc tới tôi, cẩn thận tôi sang bên đó nói hết tội của cô với Kiều Sâm! Tôi cũng muốn nhìn xem, đến khi đó ai sẽ là người không ăn được mà bỏ đi...”

Dựa theo những gì trong nhật kí của Hàn Tịnh, vị hôn phu của Đông Lôi là Kiều Sâm, kẻ do Đông Đình Phong làm mối, nhưng khổ nỗi vị Kiều thiếu gia kia lại thích Hàn Tịnh, mà Hàn Tịnh lại gả cho Đông Đình Phong trước khi anh ta cầu hôn. Vì Hàn Tịnh lúc đó đã mang đứa con của Đông Đình Phong.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đông Lôi ghét Hàn Tịnh cũng có nguyên do của nó. Thứ nhất, cô ta cho rằng Hàn Tịnh không xứng với anh của cô ta, và đã cướp mất địa vị của Anna. Thứ hai là bởi vì Kiều Sâm.

“Hàn Tịnh, nếu cô dám quyến rũ A Sâm của tôi, tôi nhất định sẽ đá cô ra khỏi Đông gia! Cô... Cô làm cái vì vậy? Cô làm cái gì?”

Cô ta đột nhiên hét lên.

“Lưu lại chứng cứ!”

Ninh Mẫn đem khuôn mặt hung dữ của cô ta chụp lại, thấy Đông Lôi muốn cướp, cô lập tức tránh sang bên, còn cố ý giơ tấm ảnh đó trong điện thoại ra quát:

“Dừng lại. Nếu cô còn dám to tiếng với tôi, tôi lập tức sẽ mang tấm ảnh này của cô đưa cho Kiều Sâm. Để cho vị hôn phu đáng yêu của cô có thể nhìn thấy cô đầu tóc dựng ngược như một con hổ già!”

“Hàn Tịnh, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Đông Lôi cắn răng, giậm chân, muốn cướp lấy cái điện thoại, nhưng không cướp được, uống công vô ích, không biết gần đây chân tay vụng về của Hàn Tịnh làm sao nữa, hành động cực kì mau lẹ.

“Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn cô nhớ lâu một chút...”

Cô nhanh chóng bỏ điện thoại vào trong túi, rồi trưng ra nụ cười thỏa mãn:

“Đông Lôi, xin nhớ cho rõ, sự kiên trì của tôi có hạn, sau này nếu cô dám vô duyên vô cớ chạy đến khiêu khích tôi, khiến tôi nổi giận, thì những tấm ảnh xấu xí này của cô, tôi sẽ đưa toàn bộ cho Kiều Sâm để anh ta từ từ thưởng thức.”

“Cô... cô dám!”

Hàn Tịnh với một nét mặt tràn đầy tự tin như vậy còn Đông Lôi một chút cũng không có. Cô không dám tin vào mắt mình, đây có phải là Hàn Tịnh nhát gan sợ phiền phức mà cô biết không? Con nhỏ đó trước nay chẳng không nói lại, đánh không đánh lại, chỉ biết nén giận vào lòng. Nhưng cô ta bây giờ, làm thế nào lại thay đổi thành khó động đến như vậy.

“Dám hay không dám thử mới biết được. Nếu cô muốn chơi, thì ta nguyện chơi cùng.”

Cô ôm bụng cười sảng khoái, từng câu từng chữ như đang khiêu khích.

Ngoài cửa, Đông Đình Phong mới từ ngoài trở về, tận mắt chứng kiến màn này, cũng nghe được cuộc đối thoại giữa hai người. Hắn ngẩn ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn nét mặt của Hàn Tịnh dò xét, liền bị nụ cười tươi sáng đó làm mờ mắt.

Hàn Tịnh cười lên rất đẹp, nhưng kể từ sáu năm trước, sau khi gả vào Đông gia, hắn chưa bao giờ thấy nụ cười thật sự của cô, không ngờ tới hôm nay hắn lại có thể thấy cô cười, hơn nữa còn là một nụ cười tỏa nắng.

“A! Anh, anh đã trở về!”

Lúc này Đông Lôi mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn, lập tức trở nên hào hứng:

“Chị Anna thế nào ạ?”

“Cô ấy không có việc gì! Buổi trưa em đi thăm cô ấy, nhân tiện mang cho cô ấy một phần tុ tiên lâu bát bảo. Buổi sáng anh có hội nghị phải dự, không biết bắt đầu khi nào, chắc là không đi được! Tối sẽ đi sau!”

“Được ạ!”

“Ừ, anh đi thay đồ, nhanh nhanh ăn sáng đi, như vậy anh mới đưa em đi học được!”

“Vâng ạ... Mà không đúng, đợi chút anh, Hàn Tịnh chụp... trộm ảnh em, lại còn tuyên bố muốn đưa cho A Sâm. Người đàn bà này lại không an phận thủ thường. Thời gian trước cô ta ở Hoa Châu còn định cùng tên đàn ông đó bỏ trốn, nhưng lại bị vệ sĩ bắt về. Hôm nay, cô ta còn muốn đi quyến rũ A Sâm... Anh nhất định phải quản chặt đó, nếu không quản chặt sớm muộn gì anh cũng sẽ bị đem ra làm trò cười.”

Vừa nói, Đông Lôi vừa trợn mắt lên, đem tất cả tội danh đổ lên người Hàn Tịnh.

Ách!

Cái chứng cứ này đúng là khiến Ninh Mẫn á khẩu không nói được gì mà.

Bởi vì, căn cứ vào những gì tìm được trong mấy ngày này, quả thực Hàn Tịnh muốn cùng một người đàn ông khác bỏ chốn. Tội danh này, không phải là bịa đặt hãm hại, mà là sự thật.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Là một nam nhân, khi nghe nói vợ của mình lại muốn cùng kẻ khác bỏ trốn, sẽ phải có phản ứng thế nào?

Nếu như là người với tính tình nóng nảy, gặp chuyện này, nhất định sẽ chạy đến cho cô một bạt tai, kiên quyết chinh đốn cho cô một trận. Dù sao đối với Đông gia mà nói, việc này đúng là nổi sỉ nhục lớn.

Nhưng Đông Đình Phong, hẳn ta không có nổi đóá, chỉ nhìn kỹ một chút sau đó từ từ đi đến trước cô, vươn tay ra, không phải là để cho cô một bạt tai, mà là...

“Đưa đây!” Thanh âm trong trẻo như nước.

“Cái gì?”

“Điện thoại!” Hắn nói rất nhẹ nhàng, không có đến nửa phần tức giận.

Tâm tư của người đàn ông này cực kỳ thâm sâu, hơn nữa cũng cực kỳ băng lãnh.

Ninh Mẫn nghĩ, tiếp xúc với loại người này rất dễ bị hắn ta phát hiện. Mặc dù cô và Hàn Tịnh hầu như không có gì khác nhau, mặc dù Hàn Tịnh và hắn ta sau khi kết hôn thì mỗi người một nơi, lại không có tiếp xúc, nhưng cô vẫn không dám mạo hiểm, tại cô cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ tính tình trước đây của Hàn Tịnh, thiết nghĩ cô không nên xung đột nhiều với người này.

Vì vậy, cô ngoan ngoan giao điện thoại ra.

“Mật mã?”

“Sinh nhật tôi.”

Cô cho rằng hẳn ta không thể nhớ nổi sinh nhật của vợ mình, ai ngờ hẳn lại thông thuộc như thế, lập tức mở được điện thoại, và xóa hết những tấm ảnh cô vừa chụp, sau đó trả lại điện thoại cho cô.

“Nhớ kỹ, sau này đừng có chơi đùa với A Sâm. A Sâm không dễ dàng bỏ... À, mà thôi cô nên nhớ cô là vợ của ta. Trong giấy đăng ký, trong dòng ký tên vợ của ta là tên cô. Những ngày này, cô nên làm một bà xã chuẩn mực phép tắc, cô hãy ghi nhớ và tuân thủ chấp hành.”

Lời này vừa mới nói ra đã nồng nặc mùi cảnh cáo.

“Ồ, vậy sao? Bà xã phải là bà xã chuẩn mực phép tắc, còn tiên sinh đây thì có thể quang minh chính đại nuôi “vợ bé” bao “...” có đúng hay không?”

Miệng có chút ngứa ngáy, cô nhin rồi lại nhin, nhưng miệng vẫn nói ra câu những lời không dễ nghe.

Đôi mắt đen sắc bén đỏ của Đông Đình Phong lại sâu thêm một tầng nữa, độ sắc bén của con người lóe sáng, cẩn thận xem xét. Hai tay cô nhét túi, khuôn mặt vì vừa bị tạt nước hiện ra đặc biệt xinh đẹp, nước da trắng hồng, không tìm thấy điểm tỳ vết nào, ánh mắt đó long lanh như thủy tinh, vô cùng linh hoạt, không hề giống trước đây tử khí nặng nề, cô mặc trên người bộ đồ thể thao, càng hiện ra một loại sức sống mạnh mẽ mà hẳn chưa từng thấy bao giờ.

Cô trước kia cả người quện mùi sách, có vẻ thanh tú, khéo léo. Nhưng cô của bây giờ, sinh khí dồi dào, thực sự không giống.

Loại thay đổi này, không chỉ biểu hiện ở vẻ hoạt bát bên ngoài, mà còn ở thái độ, dám ngang nhiên ngay trước mặt hăn chằm chọc.

Kết hôn nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ quản đến những chuyện bên ngoài của hăn, cũng chưa từng để ý. Cô và hăn nước sông không chạm nước giếng. Hai bên cố gắng hết sức để không gặp mặt, không nói chuyện, và đều coi sự tồn tại đối phương như không khí.

Nhìn dáng vẻ này, mấy năm nay, cô ở Hoa Châu tỉnh dưỡng cũng không tồi.

“Hàn Tịnh, ta và cô đã có giao hẹn. Cô nên thực hiện nó!”

Ách, giao hẹn gì?

Hàn Tịnh và hăn đã giao hẹn cái gì?

Ninh Mẫn chớp chớp mắt. Ở đây có gì đó mờ ám. Nhưng cô lại không biết rõ sự mờ ám trong đó, chỉ có thể im lặng.

Cô không quan tâm nhiều, chỉ cầm miếng sushi lên bỏ đi, nhưng trước khi đi vẫn không quên ném ra một câu:

“Được rồi, Đông tiên sinh, tôi sẽ cố gắng thực hiện giao hẹn giữa chúng ta. Nhưng đồng thời, làm phiền Đông tiên sinh nhắc giùm tôi cô em gái anh, không có gì thì đừng đến tìm tôi gây chuyện, chị dâu cô ta lần này bỏ trốn không thành công nên tính tình không tốt, hiện tại rất muốn tìm ai đó để cãi nhau một trận. Nếu cô ta dám đến, tôi cũng dám nháo, nói thật, cũng lâu rồi tôi chưa gặp A Sâm đúng là rất nhớ... Hay tôi cũng nên hẹn anh ta ra gặp mặt, nối lại chút tình cảm...”

Một lời uy hiếp trắng trợn. Nhất thời khiến Đông Lôi mặt mày tái mét.

“Hàn Tịnh, cô đứng lại đây cho tôi.”

“Không!”

Ninh Mẫn híp mắt cười, nhẹ nhàng hất tóc bỏ đi.

Đông Đình Phong bị dáng vẻ khiêu khích này của cô làm cho ngẩn người, vội vàng lôi em gái mình lại.

Hắn không có nổi giận bùng bùng, chỉ cảm thấy ngạc nhiên:

Người phụ nữ đó thế này là thế nào?

Dường như đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Lại còn dám công kích ngược lại?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lý Do Giả Mạo

“Anh, anh xem, anh xem, làm sao cô ta không biết xấu hổ như vậy...”

Đông Lôi nổi giận lôi đình.

Từ trước tới nay, đối với bà chị dâu này, cô vốn không vừa mắt, nếu không phải mười mấy năm trước, lão Hàn vì ông nội cô mà hy sinh, thì làm sao Hàn Tịnh có thể có cơ hội để trở thành vợ anh trai cô?

Người phụ nữ này, từ đầu đến chân, hoàn toàn không có gì xứng với anh cô. Chỉ đáng hận là, cô ta đã sinh cho anh cô một đứa con trai.

Đông Đình Phong không nói gì, chỉ nhìn theo bóng dáng người phụ nữ với mái tóc đuôi ngựa đó dần khuất khỏi tầm mắt.

Đột nhiên lúc này, hần nhớ ra, hần và cô đã kết hôn được sáu năm. Người ngoài đều biết, đệ nhất Ba Thành, Đông Đình Phong có lấy vợ sinh con, nhưng ngoài những người thân của hần ra, thì không ai biết vợ hần trông như thế nào. Ngay cả hần cũng chỉ nhìn thấy cô có vài lần.

Rất lâu không gặp, cô đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng cái thay đổi nhiều hơn cả chính là từ đầu đến cuối cô không phải người như hần nghĩ.

Muốn làm tốt một cô vợ gia mạo, thì đối với cô vợ chính quy phải hiểu rõ một cách toàn diện. Chỉ có dáng dấp giống thôi cũng vô dụng.

Cũng may, Hàn Tịnh có thói quen viết nhật ký, Ninh Mẫn có thể thông qua cuốn nhật ký hiểu rõ về con người cô ấy: những gì liên quan đến lai lịch, hôn nhân, và những đoạn tình cảm khó thể dứt bỏ của Hàn Tịnh, đều được cô ấy viết lại, và những câu chữ ấy đang được đặt trước mặt Ninh Mẫn.

Nói đến chuyện Hàn Tịnh được gả cho Đông Đình Phong thì đúng như kiểu chim sẻ hóa phượng hoàng.

Đông gia ở trong nước được coi là danh gia vọng tộc, Đông gia nhân tài lớp lớp, mỗi người đều có danh tiếng, nổi tiếng cả ba giới: quân sự, chính trị và kinh doanh. Ở Ba Thành, được xưng là đệ nhất gia tộc. Và Đông Đình Phong là nhân vật nổi tiếng khắp Ba Thành không chỉ vì vẻ bề ngoài tuấn kiệt mà còn do tài năng lãnh đạo của hắn, chính là cái tập đoàn địa ốc cùng với xí nghiệp chế tạo ô tô mới xuất hiện khiến hắn nổi như cồn, vô cùng có địa vị, tuổi còn trẻ nhưng đã nổi danh cả trong, ngoài nước. Là viên kim cương tinh xảo, mười phân vẹn mười, luôn là đề tài quan tâm của các tạp trí tài chính và kinh tế.

Nhưng còn Hàn Tịnh, cô chỉ là một cô gái bình dân từ xã hội hạ lưu, ngoại trừ khuôn mặt có chút hấp dẫn ra, thì cô, thứ nhất xuất thân không, thứ hai học vấn không, thứ ba tài năng cũng không. Nếu không phải Đông lão gia cố ý, thì với ba yếu tố này, căn bản cô không có cách gì có thể lấy được Đông Đình Phong.

Nhưng hết lần này đến lần khác, số phận thật khéo trêu người, họ lại có thể trở thành vợ chồng.

Ninh Mẫn sẽ giả mạo Hàn Tịnh để ở lại cũng vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, cô cần một thân phận hợp pháp, che giấu tai mắt, bắt đầu cuộc sống lại từ đầu.

Thứ hai, Hàn Tịnh có thể là em gái từ nhỏ đã bị thất lạc của cô, nếu không thì tại sao tướng mạo của cô và cô ấy lại giống nhau như đúc. Lý do quan trọng nhất cô ở lại đây chính là vì hiểu rõ về thân thế của Hàn Tịnh.

Nếu điều tra được Hàn Tịnh chính là em gái của cô, thì Đông Đình Phong, kẻ dám ức hiếp em gái cô, cô nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá đắt.

Từ cuốn nhật ký, Ninh Mẫn biết được một số tin tức.

Thời học cao trung, Hàn Tịnh yêu thầm một học trưởng trên cô hai khóa, người này tên là Thôi Tán, là hạng sinh viên top đầu của trường Đại học luật Ba Thành, bản tính lạnh lùng, quái gở. Nhưng cô đã dùng sự tinh tế tỉ mỉ của một cô gái để có được trái tim người con trai ấy. Hai người đã có quãng thời gian thật sự hạnh phúc.

Hàn Tịnh đã nghĩ rằng, tình yêu này của cô sẽ có một ngày ra hoa kết quả, nhưng nào ngờ, một hôm cô bị đánh ngất rồi được đưa đến trước mặt Đông lão gia. Vào lúc cô và Thôi Tán đang hạnh phúc nhất thì cô lại bị hãm hại lên giường với Đông Đình Phong. Sau đêm đó, Hàn Tịnh phát hiện mình đã có thai, còn Thôi Tán thì biến mất một cách thần bí, không thể làm gì khác, cô chỉ có thể gả gáp cho Đông Đình Phong.

Sau khi kết hôn, cô trở nên sầu muộn, vài lần muốn giết chết con trai mình, cũng vài lần muốn tự sát, nhưng sau đó lại bị trục xuất đi Hoa Châu. Lúc đó, hai vợ chồng mỗi người một nơi.

Mười ngày trước, Thôi Tán mất tích gần sáu năm cuối cùng cũng trở về, còn hẹn cùng Hàn Tịnh bỏ trốn. Hàn Tịnh yên lặng nhiều năm, vì tiếng gọi của của tình yêu, liều lĩnh thoát khỏi sự canh giữ của đám vệ sĩ chạy đến sân bay, dự định sẽ cùng Thôi Tán bay đến Hải Nam sống cuộc sống hạnh phúc. Nhưng đáng tiếc, ngày hôm đó xảy ra vụ cướp máy bay, không biết

trời xui đất khiến thế nào, một thiếu nữ với thủ đoạn bịp bợm cứ như thế phá hủy tất cả.

Từ những dòng chữ này của Hàn Tịnh, Ninh Mẫn có thể thấy được, cô có tình cảm rất sâu đậm với Thôi Tán.

Cô rất tò mò về người đàn ông này, đó là người thế nào mà có thể khiến Hàn Tịnh vứt bỏ cả gia đình mà chạy theo hắn.

Buổi chiều ngày thứ hai ở nhà tổ của Đông gia, Ninh Mẫn thấy được trong nhật ký của Hàn Tịnh, người đàn ông khiến cô thần hồn điên đảo đó chính là THÔI TÁN.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cản Đường Của Mẹ Kế

Buổi trưa, Ninh Mẫn đang ngủ, trong giấc mơ một đồng hồ hỗn loạn đang giằng xé cô, trán cô ướt đẫm mồ hôi. Trong đầu cô nhớ đến tên người đàn ông đó. Cô nhớ anh ta đã cứu cô, nhưng cuối cùng tên anh ta là gì cô cũng không thể nhớ ra được, cố gắng cắn răng thật chặt, đem hết thủy chuyện này nuốt vào bụng.

Tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên kéo cô ra khỏi giấc mộng, cô ngồi dậy, nhìn mọi thứ xung quanh lạ lẫm, mới chợt nhớ ra mình đã không còn là Ninh Mẫn.

Cô khẽ lau những giọt mồ hôi trên trán, che đi nỗi đau đang âm ỉ trong lòng, mặc cho tiếng chuông vang lên một lúc rồi mới ra nhận:

“Alo! Ai vậy?”

Đầu dây bên kia nói:

“Đại thiếu phu nhân, cô có điện thoại, là của mẹ cô gọi đến, cô có muốn nghe không ạ?”

“Nghe chứ!”

Một lúc sau, điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia là giọng nói đầy nịnh hót:

“Tịnh Tịnh có phải không? Mẹ đây, thế nào mà con trở về Ba Thành sao không nói với mẹ một tiếng vậy! Con đấy, càng ngày càng khiến mẹ không

yên tâm...”

Ninh Mẫn khẽ nhếch mép, nghĩ thật buồn cười.

Từ cuốn nhật ký có thể biết được một chuyện: Người phụ nữ tự xưng là mẹ này, chỉ là một con mề trùng. Từ sau khi cha của Hàn Tịnh hy sinh vì nhiệm vụ, bà ta đã nhận được rất nhiều tiền bồi thường từ Đông gia.

Đến khi Hàn Tịnh được gả cho Đông Đình Phong, người đàn bà lập tức nghỉ việc, sống dựa hoàn toàn vào Đông gia. Không còn tiền liền đến tìm Đông lão gia xin xỏ. Có nhiều lần còn thẳng thắn nhờ Hàn Tịnh đến xin tiền Đông Đình Phong. Mà suốt ngày khoe khoang rằng con gái mình lấy được một nhân vật lớn. Nhưng chuyện đó cũng chẳng có gì phiền phức đối với Đông gia.

Sở dĩ Đông gia coi thường Hàn Tịnh, một trong những nguyên nhân quan trọng nhất chính là cô có một bà mẹ có lòng tham không đáy, hơn nữa, bà mẹ này còn là mẹ kế.

Hàn Tịnh lương thiện, vì muốn đưa con của cha mình và mẹ kế sau này có thể có cuộc sống khá giả, nên phải nhờ cậy vào sự bố thí của Đông gia. Vì vậy người nhà Đông gia càng ngày càng khinh bỉ cô khiến cô càng ngày càng trở nên thấp kém và bị áp lực.

Hôm nay đột nhiên người phụ nữ này lại gọi điện đến, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Cô lạnh nhạt cắt ngang:

“Bà có chuyện gì? Lại muốn vòi tiền hay là đã gây họa gì cần tôi đứng ra giải quyết. Bớt nói sàm đi, đừng vòng vo nữa...”

Bên kia ngẩn người, không thể ngờ tới một nha đầu ôn nhu, khéo léo đột nhiên lại nói ra những câu sắc bén như vậy.

“Nha đầu này, thái độ gì vậy. Ta là mẹ con đấy!”

Ninh Mẫn lại cố mở miệng ra nói:

“Nếu không có chuyện gì thì bà sẽ không gọi đến, vậy nên xin hãy nói vào trọng điểm!”

“Ha ha, cũng không phải là chuyện to tát gì, chỉ là ta ở club Vân Sâm Xứ có thua ít tiền. Có người đã giúp ta trả, nhưng người này rất muốn gặp con. Nếu con không đến, anh ta định lột sạch đồ của ta, nhờ kí giả quay lại, còn dự định đưa lên trang nhất với tiêu đề mẹ vợ của Đông Đình Phong, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng xấu đến Đông Đình Phong. Người này chắc là đối thủ của Đông gia. Con mau liên lạc với Đông Đình Phong, rồi qua đây thay ta trả tiền! Ta bảo đảm, đây là lần cuối cùng...”

Quả nhiên lại đang ở bên ngoài gây họa.

Ninh Mẫn trong lòng thở dài, cuộc sống của Hàn Tịnh tuyệt đẹp nhưng lại vô cùng xúi quẩy, gặp phải một người chồng vô đạo đức, đáng xấu hổ thì không nói, đây lại còn cả bà mẹ kế như vậy. Thật đúng là...

Cô định sẽ không để ý đến, để cho bà ta tự sinh tự diệt, nhưng vừa nghĩ một chút, đúng là không tốt lắm.

Sự tình không thể làm lớn chuyện, nếu bị truyền thông biết được thân thế của Đông thiếu phu nhân, một khi tướng mạo của Hàn Tịnh được công khai trên mạng, thì với cô mà nói chỉ có phiền phức, vì cô tuyệt đối không thể để cho bất cứ kẻ nào biết được trên đời này còn có một người tên Ninh Mẫn có dáng dấp giống lột Hàn Tịnh.

Nếu chuyện này được đưa tới cho hẳn, đến lúc đó, cô sẽ không còn chỗ trốn.

“Chờ.”

Cô cúp điện thoại, thay một bộ đồ khác, cô không thể trực tiếp đi ra ngoài vì Hàn Tịnh vốn là một con côn trùng đáng thương, cô ấy không biết lái xe, cũng không biết về xe của mình, bên người còn có vệ sĩ “bảo vệ”. Nếu muốn ra ngoài, thì phải đến chỗ mẹ chồng xin phép mới được đi.

Cũng may Hà Cúc Hoa không có ở đây, cô đi đến chỗ của Đông lão gia nói rõ muốn ra ngoài gặp mẹ, lão gia này trong mồm toàn chữ “được”, rồi còn sai người chuẩn bị xe đưa cô đi.

Nửa tiếng sau, cô xuất hiện ở club Vân Thâm Xứ, thay cô ra mở cửa là một nam nhân tuấn tú, nhìn thấy cô, anh ta lập tức cong môi cười bắt chuyện:

“Hàn Tịnh, đã lâu không gặp!”

Bức hình của người đàn ông này, Ninh Mẫn đã từng thấy qua trong quyển nhật ký, tên của anh ta là Thôi Tán, người yêu của Hàn Tịnh.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bạn Trai Cũ Thôi Tán

Đó là bồ cũ của Hàn Tịnh, là người đàn ông mà cô ấy yêu thương hết mực, và cũng là người khiến cô ấy sẵn sàng vứt bỏ tất cả để cùng anh ta chạy trốn. Nếu căn cứ theo cuốn nhật ký này thì Thôi Tán cũng phải rất thích cô ấy mới đúng.

Nhưng Ninh Mẫn rất hoài nghi, nếu là thích, người đàn ông này sáu năm trước tại sao lại mất tích? Ở đây khẳng định có điều gì mờ ám.

Gặp loại đàn ông như vậy, cô nên biểu hiện như thế nào mới không bị đối phương nghi ngờ thân phận?

Tâm tư cô rối bời, cứ như vậy chết lặng một chỗ.

“Thế nào? Không nhận ra sao?”

Một nam nhân khoác trên người một bộ âu phục may thủ công, cùng với chiếc sơ-mi màu xám, hai cúc áo mở để lộ xương quai xanh, anh ta đang khoanh tay nhìn cô. Gương mặt kia đúng là rất xuất sắc, ngũ quan giống như được tạc nên, nước da có chút rám nắng, đôi mắt cũng rất sâu, nhưng không thấy được nửa phần hạnh phúc vì được trùng phùng, cũng không cảm nhận được sự nhiệt tình của những kẻ yêu nhau nên có.

Ninh Mẫn chăm chú quan sát một chút, bộ trang phục mặc lên người này rất tôn dáng, trông anh ta không khác trước là mấy. Một nam nhân tốt như vậy, đột nhiên chạy đến tìm lại tình yêu thời đi học, tuyệt đối không đơn giản là muốn cùng cô ấy nối lại tình xưa.

“Làm sao có thể không nhận ra?”

Cô bình tĩnh cười một tiếng tựa như bông lê trắng nở, vô cùng tao nhã:

“Cho dù có hóa thành tro bụi em cũng nhận ra. Mà tại sao anh lại ở chỗ này?”

Ngữ khí hơi hợt khiến Thôi Tán bất ngờ, khẽ cau mày tựa như xuất hiện vô số nghi vấn:

“Em nói đi? Hẹn ước đến Hải Nam cùng nhau sống hạnh phúc. Nhưng sao em không đến?”

“Anh nên cảm thấy may mắn vì em không lên chuyến bay đó, bằng không, hôm nay anh cũng đâu có thể gặp được em.”

Cô vòng qua anh ta, bởi vì cô nghe thấy có tiếng động lạ, mẹ kế của Hàn Tịnh nói: Bà ta đang đợi ở đây, vậy bà ta đâu?

Cô suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn ánh mắt của người đàn ông kia, thâm sâu như vậy, sắc bén như vậy, dường như muốn nhìn thấu con người cô.

“Anh chính là người muốn làm Đông Đình Phong mất mặt? Vậy mẹ em đâu? Anh đã làm gì bà ấy? Đã nhiều năm không gặp như vậy, đây là món quà anh tặng em nhân ngày gặp lại sao? Một lòng muốn phá hoại hôn nhân giữa em và Đông Đình Phong sao?”

“Đây cũng xem là phá hoại sao? Căn bản em đâu có yêu hắn ta!”

Anh ta khẽ vuốt đôi lông mày rồi đột nhiên bật ra một nụ cười quỷ dị như mấy kẻ vô lại, khiến cho khuôn mặt anh tuấn kia toát lên vẻ không đứng đắn:

“Loại hôn nhân không tình yêu này, em còn muốn duy trì bao lâu?”

Vừa nói, anh ta vừa tiến lại gần, từng bước từng bước đẩy cô vào sát chân tường, giam giữ cô trong vòng tay của mình, hơi thở nóng nực phả vào mặt cô, ánh mắt lúc đó vô cùng chăm chú, chăm chú đến mức nguy hiểm:

“Em là người đàn bà của tôi. Người em yêu là tôi.”

Những câu khẳng định nói ra một cách ngang ngược.

Ninh Mẫn trấn tĩnh lại, cười nhạt, khoảng cách giữa hai người không quá ba tấc, nhưng cô vẫn không để cho thân hình cao lớn của anh ta đè lên mình:

“Đó đã là chuyện của quá khứ.”

Thôi Tán không hề thấy trên mặt cô có bất kỳ biểu hiện thích thú hay thẹn thùng nào nên có chút thất vọng, người phụ nữ này, làm sao lại có thể tỏ ra bình tĩnh như thế này?

Anh híp mắt cười, một nụ cười vô cùng mê hoặc:

“Nếu đã trở thành quá khứ, vậy tại sao lần trước khi nhận điện thoại của tôi, em liền vội vàng chạy tới.”

Lần trước không phải cô, vội vàng là chuyện bình thường, có thể cũng hỏi, đúng là đồ ngu ngốc!

Cô chớp mắt, căn cứ vào những gì đã biết để tìm lấy một cái cớ:

“Em muốn gặp lại anh là bởi vì anh còn nợ em một lý do.”

“Lý do?”

“Đúng! Sáu năm trước, anh không từ mà biệt. Dù sao thì anh cũng nên giải thích...”

Lại một lần nữa Thôi Tán vượt lông mày, cười lớn:

“Nhìn xem, người em để ý đến cuối cùng vẫn là tôi.”

Ninh Mẫn im lặng đưa ra kết luận: Con người này đúng là một kẻ tự luyến, anh ta luôn cảm thấy mình tốt. Đặc biệt là luôn cho rằng mình là đúng.

“Hãy ly hôn với hắn ta đi! Tôi đã trở về! Sẽ không bao giờ khiến em phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa...”

Thôi Tán cho là cô đã chấp nhận, từ từ áp khuôn mặt tà mị xuống cùng đôi môi mỏng với nụ cười đầy tự tin, mang theo mùi cà phê nồng nặc đặt lên môi cô...

Đông Đình Phong nhìn thấy cảnh này, có người đã gửi đến cho hắn một bức bưu phẩm, vừa mở ra, đập ngay vào mắt hắn là cảnh vợ mình đang cùng tên bồ cũ hẹn hò thân thiết.

Nhìn chăm chăm vào nụ cười của tên vô lại đó trên tấm ảnh, mắt hắn híp lại thành một đường cong sắc lạnh:

Thôi Tán đã trở về, điều này cho thấy Đông gia sẽ không còn yên ổn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hắn suy đoán không sai chút nào, Thôi Tán đúng là đã có chuẩn bị từ trước, không lâu sau, hắn biết được một chuyện, chỉ cần là thành viên của gia tộc Đông gia thì ai cũng nhận được tấm ảnh này.

“Anh, lẽ nào anh vẫn muốn tiếp tục nhẫn nhịn? Hàn Tịnh vừa quay trở về Ba thành, Thôi Tán đó lập tức có mặt ở Ba thành, còn không coi chúng ta ra gì mà ngang nhiên đi cùng nhau. Cái gì có thể nhịn nhưng cái này thì không...”

Đông Lôi giận dữ vô cùng gọi điện cho hắn, hận đến muốn giết người, Đông Đình Phong cũng có thể tưởng tượng được, chắc cô đang giậm chân, nhe nanh múa vuốt giống như con mèo nổi giận:

“Bọn họ không biết xấu hổ, quá vô sỉ... Nếu như bỏ qua cho loại người này, anh, anh tự nói xem, chúng ta sẽ mất mặt thế nào.”

Hắn ư? Chỉ coi chuyện này như gió nhẹ mây mờ, vẫn ung dung ngồi trên ghế, lẳng lặng nghe em gái hắn gào thét, xong rồi chỉ “ừ” một tiếng và nói:

“Ngoan, em cứ lo chuyện của em tốt là được, không cần phải lo cho anh.”

“Nhưng em không thể cho qua dễ dàng như vậy được, làm sao mà anh của em có thể bị ô nhục như vậy được?”

Đông Đình Phong cười cười, hẳn biết nha đầu này là thật lòng thấy bất bình cho hẳn, bởi vì hẳn trong lòng cô như một vị thần.

Vì vậy, hẳn lại trấn an vài câu cho cô bớt giận, lúc này mới dập điện thoại. Hẳn đứng lên nhìn đồng hồ, nói với trợ lý Trần Tụy:

“Chuẩn bị đến quán rượu Hoàng Tước, nhưng trước đó tôi muốn đi thăm Anna... Bây giờ đến lúc bữa tiệc bắt đầu vẫn còn nửa tiếng nữa, đầu tiên đưa tôi đi, còn các chuyện khác, đều lùi lại hết cho tôi.”

“Vâng!”

Trần Tụy liếc nhìn, thấy trong lòng Boss của anh hoàn toàn không xem vợ mình ra gì, liền nhắc nhở một câu:

“Nhưng Boss, ngài vẫn cần có một cô bạn gái đi cùng. Bữa tiệc hôm nay rất quan trọng. Ông lão gia đã ba lần bảy lượt dặn ngài phải đưa phu nhân đi cùng.”

Sáu năm qua, Đông tiên sinh chưa một lần nào cùng phu nhân tham gia các bữa tiệc, nhưng hôm nay Ông lão gia đã đích thân hạ lệnh... Đến cuối cùng lại xảy ra chuyện, điều này khiến Trần Tụy rất đau đầu.

“Hôm nay, cậu còn dám bảo tôi đưa cô ta đi sao?”

Đông Đình Phong nhếch mép cười nhạt.

Trong lòng Trần Tụy hiểu, dẫn đi mới gọi là mất mặt. Đến lúc đó, không biết các thành viên khác của Ông gia sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn Boss của anh nữa!

“Bạn gái thì đổi người. Cậu hãy gọi điện cho Ross! Còn về phía ông nội tôi, tôi sẽ có cách ứng phó.”

“Vâng ạ.” Trần Tụy gật đầu “Chuyện của Thôi Tán kia...”

“Cứ để đấy đã, khi về tôi sẽ xử lí sau.”

Hắn ta chỉnh lại quần áo, ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng.

“Boss, Thôi Tán có dã tâm bất lương, ngài nên nói rõ với Đông phu nhân, để tránh phu nhân lại dành hết tình cảm cho anh ta, gây thêm phiền phức cho ngài, sớm muộn gì cũng phải cho người đó một bài học.”

Tất cả mọi người đều tưởng Boss vì cái vị trí trong tập đoàn mà chia rẽ đôi tình nhân đó, nhưng kì thực không phải. Cuộc gặp gỡ của Thôi Tán và Hàn Tịnh căn bản là một âm mưu, chỉ là Hàn Tịnh chấp mê bất ngộ, không nhìn thấy rõ, sáu năm trước, điên cuồng si mê Thôi Tán, sáu năm sau khi đã xuất giá vẫn hoàn toàn không để ý đến thể diện của Boss. Cũng không thể trách cô ngu ngốc, chỉ có thể nói là Thôi Tán kia diễn quá giỏi.

“Vậy hãy cho anh ta một bài học! Không đau không nhớ lâu!”

Có đau mới khiến cô biết được ai đang mưu tính với cô!

Hai tiếng trước, Club Vân Thâm Xứ.

Ninh Mẫn đối mặt với đôi môi mỏng gợi cảm đang lấn xuống, chỉ muốn cho một quyền khiến nó biến thành chiếc lập xưởng thơm ngon thôi.

Nhưng nghĩ lại, nếu một khi quyền này đã đánh vào mặt Thôi Tán, thì chẳng khác nào tự lật tẩy thân phận của mình.

Hơn nữa, nếu thân phận bị phơi bày, sau đó cô sẽ phải đối mặt như thế nào, đúng, cố gắng chịu đựng, bàn tay nắm chặt lập tức thả lỏng.

Ngay sau đó, cả người cô linh hoạt như một con chạch, vèo cái đã thoát khỏi cánh tay anh ta. Hành động lẩn tránh này khiến Thôi Tán vô cùng bất ngờ.

Anh ta cho rằng anh ta có thể âu yếm với cô, nhưng lại thấy cô từng bước từng bước lùi về phía sau, tiếp tục chủ đề lúc trước:

“Thôi Tán, trước đây, lúc em vô cùng bất lực, thì anh bỏ đi bất vô âm tín, bây giờ lại quay về tìm em, có phải là hơi muộn không? Ly hôn rồi cùng anh... Xì, em phải nghiên cứu một chút, lên kế hoạch cái đã. Ồ, đúng rồi, anh vẫn chưa nói cho em biết trước đây anh đã đi đâu?”

Thôi Tán nheo mắt lại, bị nụ cười lạnh nhạt cùng với biểu cảm bình tĩnh của cô làm cho mơ hồ.

Trước đây, cô là một nữ sinh hay xấu hổ, chưa bao giờ biết làm thế nào để cự tuyệt anh, anh vừa dựa sát vào, cô liền đỏ mặt, ngoan ngoãn tiếp nhận giống như một con mèo dễ bảo. Anh có thể tưởng tượng được sáu năm trước việc anh bỏ đi bất vô âm tín, đối với cô mà nói là một cú sốc lớn. Nhưng nếu như cô yêu anh nhiều như vậy, thì nên đợi anh chứ không phải vội vã đi lấy chồng...

Hơn nữa lại còn vì có con mà kết hôn...

Hử, còn cô đối với tình yêu của anh ta đúng thật là hết sức rẻ tiền, nhưng hiện tại lại còn mặt dày hỏi anh ta đã đi đâu?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Có một chút rắc rối, nhưng hiện tại, rắc rối đó đã được giải quyết. Tịnh Tịnh, chuyện ly hôn mà em còn phải suy nghĩ kỹ sao? Cuộc sống ở Đông gia không khác gì ngục tù, em còn muốn ở đó đến bao giờ? Lẽ nào, em muốn lãng phí cả cuộc đời mình ở Đông gia? Em xem, bây giờ tôi đã trở về, chúng ta bắt đầu lại từ đầu không tốt sao?”

Thôi Tán từng bước từng bước một đi tới, ánh mắt đào hoa chứa đầy tâm ý, nhìn rất nồng nàn chân thực, thoạt nhìn đúng là có chút thích thú ***.

Ninh Mẫn thầm nghĩ, nếu thật sự là Hàn Tịnh thì nhất định sẽ cảm kích vạn phần, nguyện một lòng một dạ nối lại tình xưa. Từ mấy dòng nhật ký cuối cùng của Hàn Tịnh có thể thấy: Khi cô ấy biết được Thôi Tán đã quay về Hải Nam, cô ấy chỉ hận không thể có được đôi cánh để lập tức bay đến bên anh ta.

Đúng là ngu xuẩn, nha đầu đó thật dễ gạt.

“Ly hôn đúng không! Anh đã trở về, đương nhiên phải ly hôn, nhưng việc này phải từ từ. Không thể nóng vội mà hỏng chuyện. Đúng rồi, mẹ em đâu?”

Ninh Mẫn hòa theo, nhưng sau đó lập tức chuyển đề tài, bắt đầu từ chiếc hộp được thiết kế tinh xảo cho đến mọi thứ xung quanh.

Thôi Tán rất bất mãn về thái độ này của cô, nhú mày một cái, bĩu môi rồi mới nói:

“Ở bên trong!”

Lúc đó, cửa phòng mở ra, mẹ của Hàn Tịnh - Triệu Bình Phương, từ đầu đến chân ăn mặc như một bà lớn, nhìn thấy Ninh Mẫn lập tức thở phào nhẹ nhõm, tươi cười rạng rỡ tiến tới, xoa xoa khiến cái miệng đỏ chót đó cũng động đậy theo:

“Tịnh Tịnh, cuối cùng con cũng tới. Thế nào? Con rể có tới không?”

Từ khi làm thông gia với Đông gia, Triệu Bình Phương chỉ gặp qua Đông Đình Phong có một lần, chuyện này nói ra thật sự là mất mặt chết được. Càng mất mặt hơn khi con gái đã là người của Đông gia, lại còn sinh con, nhưng đến nay vẫn chưa từng làm một bữa tiệc chính thức, vậy nên bà ta ra ngoài nói rằng Đông Đình Phong là con rể thì ai cũng cho là bà ta bị điên.

Đối với đứa con rể như vậy, bà ta đương nhiên là hài lòng, nhưng bà ta rất không hài lòng với thái độ không xem bố mẹ vợ ra gì của hắn. Đây chỉ có thể trách con gái bà quá kém cỏi.

Cho nên bà ta luôn muốn gặp lại hắn một lần nữa để nói lên ý kiến của mình.

Triệu Bình Phương đỡ cổ ra bên ngoài nhìn xung quanh, không hề thấy bóng dáng anh tuấn của cậu con rể, nhưng lại bắt gặp ánh nhìn tà lạnh của Thôi Tán, vội vàng trở lại.

“Không có tới!” Ninh Mẫn thẳng thắn trả lời.

“Cái gì? Không tới?” Triệu Bình Phong nuốt nước bọt, thỉnh thoảng chạy tới trước mặt con gái. “Vậy con có đem tiền đến không?”

“Không có tiền!”

“Cái gì? Con cái gì cũng không mang theo vậy còn đến làm cái gì? Hàn Tịnh, ta nói cô như vậy thật đúng là không có tiền đồ mà, gả cho Đông Đình Phong bao nhiêu năm nay, cô cũng đã sinh, kết quả là nửa phần lợi ích cũng không có? Trên đời có người ngu xuẩn như vậy sao? Con gái nhà người ta gả vào nhà giàu có đều có phí sinh con. Cô làm thế nào mà ngủ với người ta lại còn sinh con được?”

Người đàn bà này đúng là trở mặt nhanh như trở bàn tay, đương nhiên đây là thói quen chuyên ức hiếp Hàn Tịnh mà.

Ninh Mẫn neho mắt nhìn, cũng không tức giận, ngược lại chỉ mĩa mai một câu:

“Mẹ vẫn là nói đúng, con như vậy thì làm sao có tiền đồ được? Cho người ta ngủ không, sinh con không công cho người ta. Trái lại mẹ là người rất có tiền đồ, rõ ràng bị người ta giam giữ ở đây, đang trông đợi cái đứa ngu xuẩn lại còn không có tiền đồ như con đây đến cứu... Aiya, hai so sánh này rốt cuộc ai mới là kẻ không có tiền đồ, cái vấn đề này, mẹ mới là người rõ nhất?”

“Mày... mày làm sao mày có thể nói như vậy. Tao là mẹ mày... tao nuôi mày bao nhiêu năm nay... mới dùng có chút tiền của mày mà mày dám lên mặt tự cao tự đại...”

Triệu Bình Phương tức đến hai mắt bốc hỏa, trong lòng kinh hãi: Đây rốt cuộc là chuyện gì, mấy năm không gặp, miệng lưỡi nha đầu chết tiệt này lại trở nên cay độc như vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Cái gì? Bà đã nuôi tôi nhiều năm như vậy? Phiền bà nhớ lại giùm cho? mấy năm nay, hình như toàn là Đông gia nuôi tôi... Từ khi ba tôi mất, Đông gia liên tục giúp đỡ gia đình chúng ta... Bằng không, những bộ quần áo này, trang sức này, bà có thể mua nổi sao? Cho dù bà có thể mua nổi đi nữa, xin bà đừng có khoe khoang, đừng có mặc loạn hay đeo loạn lên được không? Chưa từng thấy qua trên đời này lại có kiểu ăn mặc như bà, ai thấy cũng sẽ cười bà là cái loại nhà giàu mới nổi, lại còn là dựa vào cái chết của chồng mình để nhận lấy mấy đồng tiền bất chính nữa. Có phải bà sợ nếu bà không mặc như vậy, không đeo như vậy... thì người ta không biết rằng bà có nhiều đất đúng không? Cần nhân phẩm thì không có nhân phẩm, cần tiết chế thì không tiết chế, cần tiền tài cũng không có tiền tài, vậy bà chạy đến chỗ của những kẻ có tiền mà khoe khoang rộng rãi cái gì chứ? Bà không tự cảm thấy mặt mặt xấu hổ sao, lại còn dám nói tôi là kẻ không có tiền đồ...”

Bị quả trách tả tơi, Triệu Bình Phương kinh ngạc đến ngậy người ra, tức đến ói máu liền giậm chân một cái:

“Mày... mày... mày, con nha đầu chết tiết này, mày dám cười nhạo tao, đừng cho rằng mày gả vào gia đình giàu có rồi thì có thể cao hơn người khác một bậc, mày cũng không khá hơn chút nào... Hàn Tịnh, mày... đây gọi là vong ân phụ nghĩa sao...”

“Vong ân phụ nghĩa? Xin hỏi, bà đối với tôi có gì gọi là ân nghĩa? Triệu Bình Phương phu nhân, phiền bà ít đặt cái từ đó lên mặt mình thôi. Từ hôm nay, tôi đây là muốn nhắc nhở bà, sau đó nếu bà còn ra ngoài đánh bạc làm

loạn lên, thì sẽ không có ai đến giúp bà giải quyết nữa đâu. Đông gia đã giải quyết nó cho bà suốt sáu năm qua, sớm đã thấy chán rồi.”

Những câu nói trước cô còn tử tế, ngữ khí khá kịch sự, nhưng đến câu này, thái độ đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt cũng vô cùng sắc lạnh, hừ, lại còn dám đứng trước mặt Ninh Mẫn cô mà la lối om sòm, cũng không chịu lấy gương tự xem mình là ai?

Triệu Bình Phương trong lòng run lên, nghẹn lời, sau một lúc lâu, gào lên khóc:

“A Trùng ời, anh mau đến đây xem, đứa con gái bảo bối của anh muốn tạo phản rồi, nó không muốn nhận người mẹ này. Nó còn định đẩy Nương Tam của chúng ta ra chết đường chết chợ nữa...”

Ồ, vừa khóc, vừa ồn ào, vừa nói láo.

Bịch...!

Nét mặt Ninh Mẫn trầm xuống ném cái túi nhỏ trong tay xuống mặt bàn:

“Muốn khóc tang ba tôi thì chạy đến trước mộ ông ấy mà khóc. Đừng có khóc ở đây. Đi ra ngoài, lập tức đi ra ngoài. Ở đây tôi vẫn còn chuyện phải bàn với Thôi tiên sinh... Tôi nói cho bà biết, hôm nay là lần cuối cùng, sau này tái phạm, sống chết mặc kệ bà...”

Triệu Bình Phương vừa nghe xong, biết rõ chuyện ngày hôm nay của bà ta đã kết thúc, vội vã cầm lấy túi của mình, chạy nhanh ra ngoài.

Đợi đến khi cửa được đóng lại, bà ta thẫn người ra, cơn giận dữ trong lòng đả đả sát khí, đứng tại chỗ giậm chân một cái: Trước kia cô là cô gái hiền lành nhất gan đến thế, sao hôm nay lại biến thành như vậy, lại dám hô to gọi nhỏ với bà ta.

Bên trong phòng, Thôi Tán lộ ra vài nét kinh ngạc, một Hàn Tịnh hung hãn như vậy, anh ta đúng thật là lần đầu tiên được thấy, Hàn Tịnh trước đây, ôn nhu nhỏ nhẹ, lúc chọc cô, hiếm khi mới thấy những ngôn từ kịch liệt, còn đáng vẻ lúc này... thật giống như cọp cái...

“Mấy năm không gặp, em đã thay đổi không ít!” Anh nói.

“Kì lạ lắm sao? Là người thì đều sẽ thay đổi! Khoảng thời gian sáu năm, con người dù có ngây ngô đi nữa cũng sẽ trưởng thành thôi. Thôi Tán, chúng ta đừng chỉ nói về quãng thời gian đấy, sau cái khoảng thời gian trong sáng đó, anh còn tưởng em vẫn là em của lúc trước sao?”

Ninh Mẫn để anh ta nhớ lại một lần nữa, xoay người ngồi xuống ghế sofa.

Đúng vậy, cô không còn là Hàn Tịnh của trước đây nữa, nhưng cô như vậy, cả người toát lên một sức hấp dẫn khác biệt khiến người ta mê mẩn, thậm chí còn hơn cả cô của sáu năm trước. Và ngay cả chính anh cũng không biết tại sao lại bị hấp dẫn như vậy.

“Hàn Tịnh, nếu tôi có thể một lần nữa quen biết em thì em cũng nhất định có một ngày lại yêu tôi!”

Anh yên lặng một lúc sau đó đứng trước mặt cô, dùng thân hình cao lớn của mình ôm lấy cô từ đỉnh đầu, tự tin nói ra những lời như vậy.

“Nhưng lúc trước tôi còn có một chuyện khác phải làm...”

Đột nhiên, anh cúi người xuống, chống hai tay xuống ghế sofa, ánh mắt dò xét kĩ càng:

“Hàn Tịnh, hãy để tôi làm luật sư đại diện cho em, để tôi phụ trách hoàn toàn vụ án ly hôn của em và Đông Đình Phong...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Luật Sư Ly Hôn

Hóa ra anh ta là luật sư.

Ninh Mẫn ngộ ra đồng thời cảm thấy sợ hãi với dã tâm của anh ta.

Ngay từ khi bắt đầu, cô đã mắc bẫy của anh ta: Người này dùng Triệu Bình Phương để dụ cô tới.

Sở dĩ anh ta làm như vậy, chắc chắn anh ta không thể gọi cho Hàn Tịnh. Đơn giản bởi vì Hàn Tịnh đáng thương đâu có điện thoại di động, với cả bất cứ cuộc điện thoại nào gọi đến Đông gia, đều được kiểm tra rõ ràng mới đến tay cô.

Sau đó anh ta lại lợi dụng mối quan hệ của mình và Hàn Tịnh thuyết phục cô ly hôn. Chỉ cần anh ta nắm được quyền đại diện, đối với Đông Đình Phong mà nói, đây tuyệt đối là một rắc rối. Một khi ly hôn thành công, anh ta sẽ cởi bỏ thân phận của mình, bỗng chốc sẽ thành bạn trai của Hàn Tịnh. Lúc đó thử hỏi thể diện của Đông gia sẽ để đi đâu?

Hứ! Anh ta suy nghĩ thật nham hiểm.

Đối với Ninh Mẫn mà nói, hôn nhân này nhất định phải chấm dứt. Nhưng cô nghĩ lại, Đông lão gia chắc chắn sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra, rất khó để ly dị, cho dù muốn mời luật sư đại diện đi nữa thì hỏi xem cả đất Ba Thành này, thậm chí cả nước này có ai dám nhận. Ngoại trừ vì bị thất bại, còn không Đông gia tuyệt đối sẽ không thả người.

Mà người đàn ông này dám đối nghịch với Đông gia, sợ rằng không đơn giản chỉ là việc Đông Đình Phong cướp bạn gái của anh ta.

Người anh ta hướng đến không chỉ là Đông Đình Phong, mà còn muốn tuyên chiến với cả Đông gia.

Kỳ lạ, anh ta dựa vào cái gì mà dám tuyên chiến với gia tộc đệ nhất Ba Thành?

“Anh bây giờ là luật sư?”

“Ngày trước thì không nói làm gì! Nhưng năm năm trở lại đây, chưa từng thua kiện lần nào?”

Nụ cười câu dẫn, ánh mắt bình tĩnh, cũng không lộ ra vẻ kiêu ngạo, người này nhất định là kẻ có tài.

“Anh chắc là có thể đối đầu với Đông gia?”

“Tất nhiên tôi có thể. Chỉ cần em mời tôi, tôi có thể khiến Đông Đình Phong một tay ôm cả đồng tài sản ấy chia cho em ít nhất một nửa, coi như là phí phụng dưỡng của em sau này...”

Mới vừa cho là anh ta có tài, giờ thì cái bản chất ngông cuồng cũng lộ ra.

Hứ, mấy năm nay, giới luật sư lúc nào cũng chả xuất hiện những kẻ ngông cuồng như vậy?

Cô nheo mắt lại, suy nghĩ, trong nước hình như không có, trừ phi là ở nước ngoài, đúng, không phải anh ta vừa nói là mới về nước sao, xem ra cô cần phải nghiên cứu một chút về những dữ liệu mới nhất của giới luật sư ngoại quốc mấy năm gần đây.

Về phần phí phụng dưỡng mà anh ta nói tới, cô cũng không hứng thú gì. Nhưng nếu sau này cô kiểm chứng được Hàn Tịnh chính là em gái của cô thì cô nhất định sẽ lấy cái khoản phí đó. Cô phải để lại chút tài sản cho con trai của Hàn Tịnh, Đông Đình Phong nhất định phải trả giá vì tất cả.

Ninh Mẫn bật ra khỏi dòng suy nghĩ, vòng vo mấy câu:

“Được, nếu như hôn nhân giữa em và Đông Đình Phong không thể giải quyết bằng hòa bình thì nhất định em sẽ tìm đến anh!”

Cô vén mái tóc dài qua tai, ngón tay đan xem qua những lọn tóc mềm mượt như dòng nước, khiến cô có chút nhỏ bé, nhu nhược, nhưng những câu nói của cô hoàn toàn không có chút nhu nhược, ngược lại vô cùng quả quyết:

“Nhưng Thôi Tán, trong cam kết của anh, em có chút không hiểu: Chuyện của chúng ta đã trở thành quá khứ. Nếu như em và Đông đại thiếu thật sự phải đưa nhau ra tòa mới có thể giải quyết được chuyện ly hôn, thì em mong muốn tới lúc đó em mời anh, sau khi chúng ta có thể đạt được mục đích của mình, chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau! Trừ chuyện này ra, chúng ta không có chuyện gì khác. Nếu như anh đồng ý, chúng ta xem như một lời đã định.”

Cô đưa tay ra, tạm thời quyết định vậy, chỉ cần điều đó là cần thiết, cô sẽ cùng với người này hợp tác, miễn là có thể nhanh chóng ly hôn. Dựa vào thân phận của Hàn Tịnh hiện nay mà nói, cô không có cách nào để tìm được một người có thực lực mạnh để làm chỗ dựa cho kế hoạch ly hôn. Nếu như Thôi Tán đã tự mình tìm đến, lợi dụng một chút cũng không có gì đáng trách. Đương nhiên, vừa lợi dụng nhưng vừa phải đề phòng cẩn thận.

Thôi Tán đang nhìn bàn tay trắng như tuyết kia, cùng với cái khí chất thong dong toát ra trên khuôn mặt cô, tim đột nhiên bị chệch đi vài nhịp,

thật khó tin cô trước mặt sáu năm trước từng là một cô gái nhỏ bé, yếu đuối chuyên dựa dẫm vào anh.

“Quá khứ có thể không cần nhắc đến, chuyện này không vội, chúng ta có thể nói đến chuyện ly dị của em trước. Về vụ án ly hôn này, anh tin chúng ta nhất định có thể vui vẻ hợp tác...”

Anh cầm lấy tay, rất lịch sự hôn lên một cái rồi cười bí hiểm:

“Để có thể giúp em ly hôn thuận lợi, hãy đồng ý cùng anh đến dự một bữa tiệc!”

“Bữa tiệc gì?”

“Em đi rồi sẽ biết!”

Ninh Mẫn rút tay lại, rất muốn đem nụ hôn mà anh ta vừa hôn lên tay cô đi chà sát cho sạch, bởi lẽ cô rất ghét người khác chạm đến mình.

Cô cau mày, trong đầu thoáng qua ý nghĩa, dựa vào quy ước có thể đoán được anh ta muốn làm gì, khẳng định nếu cùng anh ta đi sẽ chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng cô vẫn gật đầu.

“Được!”

Nửa tiếng sau, hai người xuất hiện ở quán rượu Hoàng Tước, cùng lúc đó, Đông Đình Phong cũng bước vào cửa lớn của quán rượu.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Quán rượu Hoàng Tước, phòng tổ chức yến tiệc loại VIP ở tầng mười sáu, hôm nay đã có người bao hết.

Vừa bước vào bữa tiệc, Ninh Mẫn đã khẽ chau mày. Tính đến tận bây giờ, cô chưa bao giờ thích thú với mấy bữa tiệc náo nhiệt như thế này cả, nên trong lòng sinh ra bản năng chống cự. Sống hai mươi sáu năm trên đời, đây mới là lần thứ hai hay thứ ba gì đấy cô tham gia vào mấy bữa tiệc như thế này.

“Đừng lo lắng, chỉ cần theo anh là được!” Thôi Tán thấy mặt của cô có chút biến sắc liền an ủi.

“...”

Anh ta nghĩ cô là dễ trối chắc, nhưng ngẫm lại thì là Hàn Tịnh cũng chưa bao giờ tham dự vào mấy bữa tiệc sang trọng như thế này.

Khóe môi Ninh Mẫn dật dật, không nói được lời nào, đưa tay vòng qua cánh tay Thôi Tán, nét mặt lập tức hiện lên nụ cười nhàn nhạt, vô cùng chuyên nghiệp, vừa bước vào cửa đã hấp dẫn được không ít ánh nhìn kinh ngạc.

Cả người cô tỏa ra một thứ ánh sáng khó có thể cưỡng được.

Khoác lên người bộ váy màu tím với đôi giày cao mười phân càng làm tôn lên dáng người mảnh mai của cô. Nụ cười nhàn nhạt nhưng có nét quý

dị khiến lòng người mê hoặc, uyển chuyển thanh thoát đi vào...

Thôi Tán nghe được vài lời bàn tán xung quanh và thấy không ít ánh mắt thèm muốn của những nam nhân khác đang nhìn cô.

Quả thật cô rất bình tĩnh, mỗi cử chỉ tay chân đều toát lên vẻ cao quý sang trọng, đến ngay cả anh cũng không thể tự chủ mà dừng lại trên khuôn mặt được trang điểm nhẹ lưu luyến không rời: Sáu năm trước, anh đã biết chắc Hàn Tịnh là một mỹ nhân chính hiệu, quả nhiên sáu năm sau, cả người cô toát ra một ánh hào quang vô cùng đặc biệt.

Còn Ninh Mẫn đang suy nghĩ một chuyện khác: Thôi Tán này trước đây là một tên nghèo kiết xác, bây giờ không biết thực lực có được bao nhiêu, cô chưa điều tra được, nhưng từ cách ăn nói của Thôi Tán cũng không phải dạng tầm thường, hơn nữa còn là kẻ vô cùng kiêu ngạo. Một kẻ kiêu ngạo như vậy thường có ba lý do: Thứ nhất là quyền. Thứ hai là tiền. Còn thứ ba là tài. Đối với Đông Đình Phong thì cả ba thứ kia đều có, nhưng Thôi Tán thì liệu có thể có được mấy cái, chuyện này cô vẫn chưa điều tra được.

“Xin lỗi nhưng em muốn đi rửa tay...”

Đi quanh một vòng, Ninh Mẫn rút tay lại, hỏi một nhân viên phục vụ, lập tức ung dung bước về hướng khác, xung quanh cô đều là những người ăn mặc sang trọng, người sặc sụa mùi nước hoa.

Còn Thôi Tán thấy đây là lần đầu tiên Hàn Tịnh tham gia vào mấy loại tiệc như thế này, nhưng biểu hiện của cô lại vô cùng xuất sắc. Tuy lúc đầu cô có chút khấn trương nhưng ngay lập tức đã ứng phó được.

Anh vẫn bình tĩnh đứng đó, đôi mắt thâm sâu rò xét, nhưng có chút thắc mắc không lí giải được, cô đã thay đổi quá nhiều, đến nỗi anh còn cho rằng căn bản cô không còn là Hàn Tịnh nữa.

Lúc Ninh Mẫn đi ra, Thôi Tán không còn ở đứng ở đấy nữa, cô nhìn xung quanh tìm kiếm, nên không để ý phía sau có một cô gái mặc lễ phục màu hồng nhạt đang tiến đến, sau đó vừa nhấc tay lên đã đổ cả ly rượu vang đỏ trên tay xuống, hung dữ quát cô:

“Hàn Tịnh, rốt cuộc cô có biết xấu hổ không vậy?”

Kẻ gây rối đó không ai khác chính là Đông Lôi.

Đông Lôi rất tức giận, ánh mắt trợn ngược như muốn giết người.

Vừa có tài xế mặt mày nhể nhại mồ hôi chạy đến nói với ông cô rằng: Đại thiếu phu nhân đã biến mất. Phản ứng của anh cô rất bình tĩnh, nhưng ông cô thì vô cùng lo lắng, còn phái người đi tìm kiếm, đáng khen cho Hàn Tịnh, không chỉ vụng trộm sau lưng anh cô, mà còn dám ngang nhiên cùng nhau xuất hiện chỗ này, đúng là không nhịn được mà.

Sau màn náo nhiệt này, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía hai cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ninh Mẫn hoàn toàn không có đề phòng, bị cả ly rượu đổ thẳng lên đầu.

Cảm nhận đầu tiên của cô, chính là loại rượu này quả thật không tồi, mùi vô cùng thơm, vị cũng rất ngọt, chí ít cũng phải được ủ trên ba mươi năm. Nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ, cái kẻ tên Thôi Tán này, sau này cô cần phải đề phòng cẩn thận hơn.

Ninh Mẫn cố gắng giữ bình tĩnh, vì ngày xưa cô đã từng học qua chuyên ngành tâm lý học, đối với những suy tính trong lòng người, cô vốn đã được miễn dịch, trước khi tới đây, cô đã biết Thôi Tán chả phải loại tử tế gì. Đến lúc nhìn thấy tên của quán rượu, cô gần như đoán được những gì Thôi Tán muốn.

Hôm nay là ngày mừng thọ lão thái gia của Y gia, một trong ba gia tộc lớn ở Ba Thành, mà Y gia và Đông gia vốn có kết giao, một ngày trọng đại như vậy, làm sao Đông gia có thể không đến chúc mừng cho được?

Không chỉ Đông Đình Phong, mà ngay cả lão thái gia cũng sẽ đến. Buổi chiều, khi cô rời khỏi nhà, lão thái gia đã đặc biệt dặn dò rằng buổi tối có việc nên về sớm một chút, còn nhắc đến chuyện Đông Đình Phong sẽ đưa cô đến dự một bữa tiệc và căn dặn cô nhất định phải mặc cho thật đẹp.

Nhưng đáng tiếc, cô đã ra ngoài để gặp Thôi Tán.

Hiện tại xem ra, tất cả mọi chuyện ngay từ ban đầu căn bản đã là một cái bẫy.

Sở dĩ, lúc thuyết phục cô ly hôn, Thôi Tán mới liên tục nói: Muốn ly hôn thuận lợi thì phải cùng anh ta đến dự bữa tiệc này.

Tại sao anh ta lại làm như vậy?

Nguyên nhân chỉ có một: Người này muốn mượn danh thân phận của Hàn Tịnh để được biết tới, muốn ép cô và Đông gia cắt đứt quan hệ, để cô nhanh chóng tìm đến anh ta cầu cứu, do đó thông qua tòa án để tiến hàng mục đích của cuộc ly hôn.

Vì Hàn Tịnh và Đông Đình Phong đơn thuần chỉ là đăng kí kết hôn, sau đó cô bị gian giữ, thế nên ở Ba Thanh này hầu như không có ai nhận ra Hàn Tịnh. Chuyện này điều Thôi Tán muốn chính là chuyện ly hôn giữa cô và Đông Đình Phong vỡ nợ ra. Đối tượng mà anh ta muốn tuyên chiến chính là Đông gia.

Hơn nữa ở Đông gia, Đông Lôi chính là người dễ bị kích động nhất, thân là em gái của Đông Đình Phong, lại hết sức tôn sùng anh trai mình. Trong mắt cô ta, anh trai chính là biểu tượng của một nam thần hoàn mỹ, mà Hàn Tịnh chính là vết nhơ không thể xóa sạch được. Nhưng vết nhơ này lại đang ở bên người đàn ông khác, đối với Đông Lôi mà nói đó là sự sỉ nhục, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt.

Chỉ là Ninh Mẫn không có nghĩ tới Đông Lôi trước mặt bao nhiêu người dám hắt rượu vào mặt cô.

“Làm gì vậy? Vị tiểu thư này, cô thần kinh sao? Tôi đưa bạn gái đến đây đâu có trêu chọc gì cô? Cẩn thận không tôi sẽ kiện cô xúc phạm nhân phẩm người khác...”

Thôi Tán ở đằng sau chăm chú quan sát, cuối cùng giả bộ có vẻ xuất hiện rất kịp thời, vừa lấy khăn lau mặt cho Ninh Mẫn xong, lập tức quay sang mắng.

“Cảm ơn, để em tự lau!”

Ninh Mẫn vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ không tức giận, cầm lấy cái khăn, liếc nhìn anh ta một cái, quả thật anh ta rất biết diễn trò, sau đó quay sang cười nhạt với Đông Lôi:

“Xin hỏi, tôi có chỗ nào đắc tội với cô?”

“Cô vẫn còn mặt mũi để hỏi tôi?”

“Tại sao tôi không thể hỏi? Vô duyên vô cớ cô tới hắt rượu vào mặt tôi? Ở nơi đông người như thế này, cảm phiền tự cô hãy giữ thể diện một chút?”

“Thể diện? Hàn Tịnh, cô đã làm gì, trong lòng cô rõ nhất?”

“Đúng, tôi rất rõ tôi đang làm gì? Nhưng tôi lại không rõ cô đang làm gì? Đông Lôi, trình độ của cô chỉ có vậy thôi sao?”

Xung quanh có rất nhiều khách khứa đang nhìn họ, trong đó có một cặp mắt đặc biệt sắc bén.

Theo bản năng quay lại, vừa lúc hai ánh mắt gặp nhau. Chính xác đó là Đông Đình Phong, hần mặc âu phục, đi giày da, bên cạnh là một mỹ nữ, quả là một đôi hoàn hảo, hần đang cùng mấy vị khách nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ bên kia vọng lại mới quay sang. Đảo mắt qua một lượt, hần nhìn thấy cô thì lập tức cau mày, nói một tiếng “xin lỗi không tiếp được” rồi xoay người đi về hướng Ninh Mẫn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại vô cùng hấp dẫn, lực cũng rất rõ ràng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đông Đình Phong vừa thấy Thôi Tán liền biết người này đến đây để gây chuyện.

Bên kia, Ninh Mẫn nhìn Đông Lôi vì câu nói của cô làm cho tức chết, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, chỉ hận một nỗi không thể đến lột da cô thôi. Nhưng chính tâm tình này lại khiến Ninh Mẫn cũng bứt giận vì bị tạt rượu, mím cười đối mặt với nam nhân đang tức giận tiến về phía cô, bắt đầu viện cớ:

“A, không có gì, chỉ là Lôi Lôi có chút hiểu lầm. Trước đó, không phải anh bảo buổi tối sẽ đưa em đến chúc thọ Y gia gia sao? Buổi chiều, em có đi dạo một vòng, tỉ mỉ chọn lựa trang phục một hồi. Sau đó biết thời gian cũng không còn sớm, nếu quay trở về nhà thì sẽ không kịp, nên trực tiếp đến đây luôn. Đến nơi mới phát hiện mình đến hơi sớm, lại không có thiệp mời, đúng lúc em gặp lại Thôi học trưởng. Em và Thôi học trưởng trước kia cùng trường, nên nhờ anh ý đưa em vào. Cẩn Chi, lẽ nào như vậy gọi là cấu kết làm bậy sao? Đúng, em đã kết hôn nhưng không có nghĩa là em không thể kết giao bạn bè. Huống chi anh ấy còn là học trưởng của em! Thôi học trưởng này, anh cũng biết, vậy em làm gì sai lại khiến cho cô ấy phải tạt rượu vào em? Cứ xem như là chị dâu em chồng thường xuyên có xích mích, nhưng cô ấy cũng không nên trước mặt bao nhiêu người mà làm nhục em như vậy...”

Giọng nói vô cùng là dịu dàng, biểu hiện cũng cho thấy tôi là người bị hại.

Đây chính là bản lĩnh của cô, có thể đem toàn bộ câu chuyện, tự biên tự diễn một hồi thì trở nên vừa cùng hợp lí, tuyệt đối có thể khiến những kẻ không biết gì hoàn toàn tin tưởng.

Một viên đá làm khấy động cả mặt hồ tĩnh lặng.

Câu này cũng giống như một quả bom, không hề được báo trước ném thẳng xuống cả đám người, “bùng” một tiếng tất cả đều bị nổ tung.

“Trời ơi, hóa ra cô đây là Đông đại thiếu phu nhân... thậm nào lại vô cùng diễm lệ như vậy...”

“Không phải lúc này Đông lục tiểu thư đã tạt rượu vào mặt chị dâu sao?”

“Cô có thể không biết, Đông lục tiểu thư vốn không thích bà chị dâu này. Cô ta và Đông đại thiếu bề ngoài có vẻ tốt đẹp...”

“Kỳ lạ thật, Đông đại thiếu sao không đi cùng vợ mình?”

“Không có gì kì lạ cả, vợ chồng bọn họ tình cảm không tốt, Đông thiếu phu nhân mấy năm nay vẫn sống ở Hoa Châu, gần đây mới trở về...”

Phía sau mọi người đều túm lại xì xào, bàn tán.

“Em... em... em mới là không có ước hiếp cô ta... Anh, anh hiểu em mà... Em... em... Hàn Tịnh, cô thật độc ác, thật độc ác mà...”

Đông Lôi trợn tròn mắt, tức thiếu chút nữa thì bật khóc, nhất thời á khẩu cãi không cãi được, nói không nói được.

Rõ ràng Hàn Tịnh ở ngoài hện hò ngoại tình, nhưng thế nào cuối cùng cô lại rơi vào cảnh này, trở thành cô em chồng hung dữ?

Thôi Tán ngăn cả người, anh mang cô đến đây, chính là muốn xem cô và Đông gia ồn ào, nhưng cô chỉ cần nói ra vài câu đã dễ dàng hóa giải tất cả, nữ nhân này, từ lúc nào đã thay đổi nhiều như vậy, gặp chuyện này có thể ứng phó một cách dễ dàng? Hay là trước đây, anh chưa thật sự hiểu rõ về cô?

Khóe miệng Đông Đình Phong khẽ cong lên, hắc vô cùng kinh ngạc, vô thức mà mỉm cười: Cô không có chút gì gọi là hoảng sợ, hơn nữa còn là một người giảng hòa rất tuyệt vời.

Ánh mắt hắc dừng lại vết xẻ thanh nhã của chiếc váy, trên ngực cô dính chút rượu vang, nhưng cô đứng ở đó, xinh đẹp như một bông hoa, cả người toát lên vẻ đoan trang, nhã nhặn.

“Lôi Lôi, lần này em thực sự đã làm càn rồi, mau đến xin lỗi chị dâu đi!”

Đông Đình Phong nhẹ nhàng trách cứ Đông Lôi một câu, vừa nói vừa tiến đến chỗ Ninh Mẫn, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao nhìn kỹ khuôn mặt cô gái này.

So với sáu năm trước thì khả năng nói xạo của vợ hắc hiện nay quả thật khiến hắc cũng phải kinh hãi.

Xem ra, hắc cần phải tìm hiểu về cô nhiều hơn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Anh...”

“Xin lỗi!”

“Chị dâu... xin lỗi.”

Đông Lôi cắn răng chịu đựng, buồn bực nói lời xin lỗi, ước đến nỗi ngực như muốn nổ tung ra, nhưng lại không thể chứng minh cho anh trai cô thấy họ là một đôi gian phu dâm phụ. Đang vô cùng tức giận thì cô nhìn thấy mẹ mình, Hà Cúc Hoa liếc qua.

Hà Cúc Hoa tự nhiên chứng kiến hết màn kịch lúc này, liền tiến lại gần, chau mày quát:

“Lôi Lôi, con đúng là càng ngày càng quá đáng...”

“Mẹ, chỉ là hiểu lầm thôi ạ, đã giải thích rõ rồi, không sao nữa.”

Ninh Mẫn mỉm cười, thể hiện lòng khoan hồng độ lượng, nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên thầm nghĩ: Hứ, nha đầu thối, ai kêu người đến chọc ta.

“...”

Đông Lôi tức đến muốn thổ huyết, lại không có cách gì nên chỉ còn biết cắn răng chịu đựng, giống như con gà bại trận, lép bèn người Hà Cúc Hoa.

Còn Hà Cúc Hoa ư, bà ta chỉ liếc nhìn con dâu một cái.

Ninh Mẫn không có để tâm đến sắc mặt của bà ta. Những người xem xung quanh cũng đã tản ra, cô bắt đầu mỉm cười như thể không có chuyện gì xảy ra mà thay hai người đàn ông giới thiệu:

“Cần Chi, đây là Thôi học trưởng, anh chắc hẳn cũng nhận ra, còn Thôi học trưởng, đây là chồng em, Đông Đình Phong...”

“Vinh hạnh, vinh hạnh, thật không nghĩ tới cô em khóa dưới năm ấy giờ là phu nhân của Đông đại thiếu đây. Tôi mới từ nước ngoài trở về nên thật sự cũng không biết đến chuyện này!”

Thôi Tán gượng cười, trợn mắt nói mò, trên mặt không có đến nửa phần biến sắc. Xem như anh ta cũng là một diễn viên rất có tài.

“Chỉ là nhìn dáng vẻ của Đông tiên sinh và Hàn Tịnh, dường như quan hệ vợ chồng của hai người không tốt lắm, tôi vừa đi một vòng, có thể thấy Đông tiên sinh đến với một cô gái khác... Vợ đi đâu mất, cũng không tìm xem, Đông tiên sinh thật đúng là... rất bình tĩnh.”

Ba chữ cuối cùng nói ra có vẻ châm chọc.

Đông Đình Phong mỉm cười, liếc nhìn Ninh Mẫn, sau đó tự cao tự đại nói:

“Thôi tiên sinh, không biết anh đang nói gì vậy?”

“Nói cái gì?”

“Vợ tốt thì làm gì cũng không mất, dù đánh cũng không đi. Còn quan hệ vợ chồng tốt hay không cũng là làm cho người khác xem thôi.”

Trời, sặc, Đông Đình Phong đúng thật là con cáo già, chỉ một câu thôi đã khiến cho mặt mày Thôi Tán biến sắc, thất thảy mà trầm xuống.

“Phải. Nhưng chưa đến cuối thì ai có thể biết được kết quả như thế nào?”

“Chuyện vừa xảy ra trước mắt. Anh còn chưa thấy rõ sao?”

“Vậy chúng ta có thể chờ xem đâu là kết quả cuối cùng. Đông tiên sinh, mấy cái trộm được thưởng không dùng được lâu, cuối cùng thì nó cũng sẽ trở về tay chủ cũ thôi.”

“Thật ngại quá, của cải Đông gia cũng xem như có chút ít, gia giáo lại nghiêm ngặt, nên không có đồ ăn trộm, chỉ toàn dùng đồ hợp pháp thôi.”

Hai người họ đứng đối diện nhau, trên mặt thì tươi cười, đều toát lên vẻ phong thái lồi lạc, thái độ cũng rất ôn hòa, nhưng từng câu từng chữ nói ra đều tóe lửa khắp nơi, đao quang kiếm ảnh vô số.

“Đi thôi, Tịnh Tịnh, chúng ta đến chào hỏi lão thái gia một tiếng!”

Đông Đình Phong không để ý tới nữa, trực tiếp kéo Ninh Mẫn đi.

“Chờ đã, em vẫn còn lời muốn nói với Thôi học trưởng...”

Cô tiến lên một bước.

Thôi Tán có chút ngạc nhiên, mở to mắt, không biết cô định làm gì.

Ngay sau đó, Ninh Mẫn lập tức nhe răng cười:

“Cảm ơn Thôi học trưởng đã đưa em vào.”

“Đừng khách sáo!”

Thôi Tán cố gắng tỏ phép lịch sự.

“Ngoài ra, em có chuyện muốn nhắc Thôi học trưởng!”

“Cứ nói!”

“Em bây giờ không thích người khác thay mình làm chủ, chỉ thích làm theo cách của riêng mình. Nhưng mặc kệ thế nào, em cũng cảm ơn lòng tốt của Thôi học trưởng. Vì vậy, xin thất lễ.”

Nói xong, cô quay mặt bước đi.

Đông Đình Phong đang dùng ánh mắt dò xét cô, một mặt cố gắng để gọt ý tứ trong câu nói của cô, một mặt bước tới, không nói thêm lời nào cầm lấy tay cô, thông dong rời khỏi.

Những người quen thuộc với Đông Đình Phong đều biết hẳn là kẻ không bao giờ chủ động tiếp cận nữ nhân. Bắt gặp cảnh ngày hôm nay hẳn ngang nhiên nắm tay một cô gái đi trước mặt nhiều người, đúng là lần đầu tiên. Chuyện tốt như vậy không chứng kiến thì phí, nên ai nấy đều liếc nhìn, cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.

Giờ phút này, không ai phát hiện ra nụ cười cứng nhắc của Thôi Tán, cũng không ai phát hiện ra trên mặt Đông thiếu phu nhân có chút ửng đỏ. Bởi vì, được nắm tay nên tim cô đập nhanh như gặp phải quỷ vậy...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hôm nay là đông chí, mặc dù trong phòng có hệ thống máy sưởi, nhưng cô mặc hơi ít khiến tay lạnh cóng như băng, nhưng còn tay hăn, vô cùng ấm áp, hơn nữa, ngón tay của hăn cũng rất thon dài.

Thời khắc bị dắt đi, cô có chút ngẩn người, đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên cô nắm tay nam nhân, nhưng không hiểu sao, trong lòng lại nổi lên một cảm giác khó tả, hoặc là bởi vì hăn ta là người đã có vợ nên có cảm giác không được tự nhiên.

Cô không có vùng vẫy, cũng không có mệt mỏi chỗ nào, vẫn diễn như vậy, nhưng không hiểu sao mà mặt lại nóng lên.

“Đông thiếu phu nhân, vở kịch này thật sự rất mới mẻ!”

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh ngắt lọt vào tai cô, hóa ra là Đông Đình Phong nghiêng đầu lại, giống như hôn nhẹ lên má cô mà nói ra một câu, cô nghe xong cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, yếu ớt cười một tiếng:

“Tạm được!”

“Xem ra, lúc trở về chúng ta thật sự cần phải nói cho rõ ràng với nhau...”

Hăn nắm chặt lấy tay cô, cặp mắt nhắm hờ nhìn thẳng vào chỗ cổ bị lộ ra của cô, bông hoa tai dưới ánh đèn phát quang một cách kì lạ hòa lẫn vào với ánh mắt của hăn, cúi đầu nói một câu, chưa nghe ra được một nửa tâm

ý. Đây tuyệt đối là một nam nhân suy tư trầm mặc. Dù cho có bị cảm sùng, hân vắn bình tĩnh như thường, hỉ nộ khó phân biệt.

“Chính xác, tôi cũng có ý này!”

Cô gật đầu mỉm cười, không hề để ý, cử chỉ lơ đãng này vô tình lọt vào mắt hân.

Đối với cô vợ như thế này, hân cảm thấy vô cùng xa lạ, đúng, hân và cô vốn dĩ là hai người xa lạ. Hân ngoảnh mặt sang hướng khác, mỉm cười chào hỏi rồi đi qua đám người hiếu kì.

Lúc này, Hà Cúc Hoa cũng mỉm cười đi theo, ôn nhu nói:

“Cần Chi, lễ phục của Tiểu Tịnh đã bị dơ, trước tiên hãy nhờ Tử Mi đưa nó đi nghỉ ngơi và sửa sang một chút đã. Tử Mi đã sai người chuẩn bị một bộ lễ phục khác rồi...”

Đông Đình Phong liếc qua trên người Ninh Mẫn một lượt rồi gật đầu:

“Được, Ross, vậy làm phiền em!”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho em!”

Cô gái lúc trước khoác tay Đông Đình Phong hóa ra là thiên kim tiểu thư thứ tư của Y gia. Nghe nói, tứ tiểu thư này đã từng say mê Đông Đình Phong, vì hân mà tới nay vẫn chưa xuất giá.

Ninh Mẫn liếc một cái về phía Y Tử Mi, đúng lúc nhìn thấy cô ta đang thu lại ánh mắt không hài lòng một cách nhanh chóng và sau đó là một nụ cười thân thiện, đoan trang, cực kì chuyên nghiệp.

Bên trong phòng chờ, một bộ lễ phục mới đã được đưa tới, Ninh Mẫn đang định lấy để thay thì Y Tử Mi đứng ra chặn đường cô lại, dùng ánh mắt soi mói quan sát:

“Quả nhiên là người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên, con chó có chuông đeo chạy vui mừng thích thú. Mấy năm không gặp, Hàn Tịnh cô càng ngày càng đẹp ra, cũng càng ngày càng lợi hại. Chuyện chân đứng hai thuyền, cô làm cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Trời ạ, cô còn xem Cẩn Chi ra cái gì không vậy? Rốt cuộc cô còn biết xấu hổ là gì không, có biết thế nào là đạo đức tối thiểu của một con người hay không?”

“...”

Đúng là thói đời rắc rối, sao lại có kiểu bồ nhí cố gắng thăm dò vị trí của vợ cả, lại có thể chạy đến với bộ dạng chính nghĩa nghiêm nghị mà dạy bảo, da mặt người này có thể so với tường thành mất.

“Cái kia, Y tiểu thư, cô họ Y, còn ta đang mang danh nghĩa họ Đông, vậy xin hỏi, cô lấy tư cách gì mà quản ta?”

“...”

Một câu nói ôn nhu đã khiến cho Y Tử Mi cứng họng, nhả mặt trầm nghĩ: Không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng không hề chột dạ, chẳng lẽ nha đầu chết tiệt này đã thay tính đổi nết?

“Cô ấy không quản được, nhưng chẳng lẽ ta không thể?”

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Hà Cúc Hoa hăng giọng đi vào, môi khẽ nhếch lên, đôi giày cao gót nện xuống nền nhà phát ra tiếng, hung hăng tiến đến cho cô một cái bạt tai, hạ thủ vô cùng dứt khoát.

Một tiếng “bạt” vang lên rất rõ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hà Cúc Hoa không thể kìm chế được, trong lòng bà ta như có cả đồng lửa, từ sau khi bà ta nhìn thấy mấy tấm ảnh, trong lòng bà ta như lửa đốt, nhưng lúc đó, bà ta không tìm được người, hơn nữa buổi tối còn phải tham dự bữa tiệc, nên cố đè xuống; vừa đến bữa tiệc, bà ta lập tức nhìn thấy đứa con dâu này đang tay trong tay với người đàn ông khác càng khiến bà ta điên tiết, chỉ là ở đó quá đông người nên bà ta không làm gì được, nhưng lúc này đây, nhìn thấy Hàn Tịnh vẫn một mực không chịu thua, không thể kìm chế được:

“Ta đã cảnh cáo cô, tuyệt đối không được phép làm cho Đông gia của ta mất mặt, nhưng cô thật sự rất có bản lĩnh, nghe bên tai này, lập tức đã cho ra bên tai kia, không thèm để ý đến những gì ta nói. Buổi chiều cô hẹn hò với thằng nhân tình đó, buổi tối lại cùng hắn vác mặt đến trước mặt ta để khoe khoang, Hàn Tịnh, con người cần có thể diện, cây cũng cần có vỏ, đến ngay cả thể diện và vỏ cũng không có, đó gọi là vô liêm sỉ. Ngay từ đầu ta đã biết cô không xứng với Cẩn Chi nhà ta, nhưng lão thái gia đã vừa ý, Cẩn Chi cũng ngầm đồng ý, nên ta không nói gì. Chỉ cần cô biết thân biết phận, biết phép tắc, thì ta cái gì cũng nhận. Nhưng cô xem xem, chuyện cô làm tóm lại là loại vô sỉ nào?”

“...”

Ninh Mẫn vẫn xoa chỗ vừa bị tát, liếc sang thấy Đông Lô đang nhìn mình bằng ánh mắt ghẻ lạnh, vẻ mặt của Đông phượng ốt khiến cô tức điên lên, không kìm chế được mà nói:

“Tôi đã làm sai cái gì? Tôi cái gì cũng không làm, còn cái tội danh hèn hò này là mấy người cố tình vu khống cho tôi.”

“Vu khống? Cả trăm cặp mắt đều nhìn thấy mà còn gọi là vu khống?”

Hà Cúc Hoa tức điên lên:

“Hàn Tịnh, cô đã làm ra chuyện hoang đường như vậy, mà còn dám nói như mình vô tội không bằng. Hàn Trùng vốn là người thẳng thắn, chính trực như vậy tại sao lại có thể sinh ra một đứa con gái không biết xấu hổ như thế này?”

Ninh Mẫn biết, Hà Cúc Hoa vốn thấy cô không vừa mắt từ lâu, lại trải qua sự việc ngày hôm nay, đương nhiên là ghét cô đến tận xương tủy. Kỳ thực, đây cũng là mục đích sau này của Thôi Tán với cô, không có nguyên nhân để rời đi. Mặc dù cô chưa muốn lập tức đoạn tuyệt với Đông gia, nhưng chí ít cô cũng muốn Đông Đình Phong biết đến sự tồn tại của Thôi Tán, như vậy, cô mới có lí do để ly hôn, nhưng Đông phu nhân lại không có phong độ, ghét cô cũng không tính làm gì, đằng này lại lôi cả người quá cố và đã từng có công với Đông gia vào chuyện này, thật đúng là có chút quá đáng.

“Tôi vô sỉ? Đông phu nhân, bà đừng quên, trước khi con trai bà lấy tôi, anh ta đã biết tôi có bạn trai. Hiện tại, tôi chỉ vừa mới gặp lại anh ta liền bị gọi là không biết xấu hổ sao? Còn những chuyện vô sỉ mà Đông gia các người đã làm qua thì sao? Cũng kẻ tám lạng người nửa cân mà? Tôi biết bà luôn xem thường tôi, cũng là vì cho tới nay Hàn Tịnh tôi không xứng với Đông đại thiếu của bà. Đã như vậy thì ly hôn đi, bảo anh ta hãy cưới cho bà một đứa con dâu mà bà vừa ý, như vậy thì tất cả đều vui vẻ... Đỡ phải cả ngày bà phải nhọc sức suy nghĩ và tôi cũng có thêm vài năm sống thư thái. Nếu như tôi chịu làm đứa con dâu vui vẻ ở Đông gia thì sẽ không bị đưa tới Hoa Châu tỉnh đường...”

bộp...bộp...bộp...

Phòng khách bên ngoài của phòng chờ bỗng vang lên vỗ tay của ai đó:

“Đông Đình Phong, có nghe thấy hay không, cô ấy muốn ly hôn với anh!”

Là Thôi Tán đang cười, tiếng cười càn rỡ, trâm chọc ấy vang vọng cả căn phòng.

“Vừa rồi anh vừa nói cái gì? A, đúng rồi, vợ tốt dù làm gì cũng không mất, dù đánh cũng không đi. Cô ấy đích thực là làm gì cũng không mất, có đánh cũng không đi. Cô ấy chỉ hẹn hò với người đàn ông mà cô ấy thích. Người đàn ông đó, khẳng định không phải anh! A Tịnh, tôi sẽ ủng hộ em ly hôn, cố lên...”

Ninh Mẫn dụt dụt khóe môi, thế nào lại cùng nhau đến đây?

Lại còn vui vẻ mà đổ thêm dầu vào lửa, sợ thiên hạ không loạn sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Hàn Tịnh, cô không làm cho Cẩn Chi mất mặt thì cô không hả giận đúng không? Cô lấy tư cách gì mà nhắc đến ly hôn?”

Câu này của Thôi Tán cũng mang theo ẩn ý khích lệ tai họa ập tới, lại càng kích thích Hà Cúc Hoa.

Đời này, Hà Cúc Hoa luôn tự hào rằng mình đã sinh được một đứa con vô cùng xuất sắc, Đông Đình Phong, nhưng điều khiến bà ta áy náy nhất là: Đứa con xuất chúng như vậy của bà ta lại phải cưới một nữ nhân thế này. Tư chất tầm thường thì không nói làm gì, đằng này lại đã từng yêu kẻ khác.

Nếu sớm biết có việc này thì bất luận xảy ra chuyện gì bà ta cũng muốn ngăn cản. Nhưng khi biết rõ mọi sự tình thì nữ nhân này đã mang thai. Vì thế con trai bà phải lấy cô ta. Cưới cũng cưới rồi, chí ít nữ nhân này cũng phải thay đứa con của bà có được địa vị trong tập đoàn. Nhưng cô vẫn không an phận, lại còn ba lần bảy lượt muốn giết chết cháu trai bà.

Một tuần trước, cô còn muốn cùng kẻ khác bỏ trốn, sau khi lôi cô trở về, lại còn gây ra chuyện rồi còn dám nhắc đến hai chữ “ly hôn”. Thử hỏi nếu chuyện này mà đồn ra ngoài thì không biết con trai bà sẽ để mặt đi đâu?

Bà không cho phép con trai bà bị người đời cười nhạo, liền tức giận giơ tay lên. Bà không phải là người thô lỗ, nhưng chuyện hôm nay không thể dễ dàng tha thứ cho được. Bà phải giáo huấn cho Hàn Tịnh một trận.

Nhưng Ninh Mẫn cũng đâu để cho người đàn bà này ra tay, cô nhanh chóng né sang một bên khiến Hà Cúc Hoa trở tay không kịp mà mất thăng bằng lao về phía trước, Đông Lôi và Y Tử Mi hoảng hốt chạy ra đỡ lấy bà ta.

“Mẹ... Cần thận... A...a...a... máu, máu!”

“Bác gái... người có đau không... Đông đại ca, Hàn Tịnh hại bác gái bị thương rồi...”

Y Tử Mi la hét ầm ĩ, gọi loạn cả lên.

Hà Cúc Hoa đập vào góc tường, trên trán có mấy vết tím, máu cũng chảy ra, nên cũng có chút tả tơi.

Hứ, cái này gọi là tự làm tự chịu.

Ninh Mẫn không có đến một chút hối hận, lạnh nhạt liếc nhìn, nhưng khi quay lại nhìn qua cửa ra bên ngoài thì thấy, Thôi Tán với dáng vẻ thích thú dựa lưng vào tường xem kịch hay, còn Đông Đình Phong thì đang dắt theo một đứa trẻ tầm năm tuổi, khuôn mặt tuấn tú nhưng vô cùng lạnh lùng vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ dùng ánh mắt sắc lạnh kia để xem xét, liếc nhìn cô một cái rồi hạ giọng ra lệnh:

“A Tụy, đưa Tiểu Kỳ sang phòng khác. Còn A Lực, dẫn vị khách không mời mà đến ra ngoài cho ta!”

Tiểu Kỳ?

Đợi chút, đó không phải đứa con của Đông Đình Phong và Hàn Tịnh hay sao?

Ninh Mẫn căng mắt ra nhìn đứa trẻ, nhưng vẫn không thể nhìn rõ, nó đứng bên cạnh Đông Đình Phong nên gần như cả nửa khuôn mặt đã bị hắt

che mất.

“Là!”

Hai trợ lý đằng sau hẳn lập tức làm theo, một người thì đưa Tiểu Kỳ ra ngoài, một người thì đi đến chỗ Thôi Tán.

“Thôi tiên sinh, mời!”

“Không cần mời, tôi cũng tự đi.”

Thôi Tán không có lập tức rời đi, mà còn quay lại cười với Ninh Mẫn, vẻ mặt tỏ ra vô cùng quan tâm mà nhắc cô một câu:

“Tĩnh Tĩnh, em thấy chưa, em ở lại Đông gia, căn bản không có một ai quan tâm em, bọn họ ai ai cũng muốn làm tổn thương em. Nếu như em theo họ trở về, thật không biết em còn phải chịu bao nhiêu tội lỗi đây, thực sự tôi rất đau lòng... Em còn nhớ ước định trước đó không? Vụ ly hôn của em, tôi sẽ thay em xử lý mọi việc... Tất cả đều ở tôi. Thế nào, có muốn tôi đưa em đi không?”

Người này quả thật rất biết lợi dụng, tình huống này cũng không quên đổ thêm dầu vào lửa.

Ninh Mẫn nhớ lúc cô vào nhà vệ sinh có nghe được mấy người bàn tán rằng: Có bạn kí giả muốn chạy tới, theo một nguồn tin tức tin cậy thì tối nay sẽ xảy ra một chuyện chấn động cả Ba Thành. Hiện tại xem ra vị này đang ẩn nấp ở đâu đó để thăm dò tin tức.

Trong tình huống như thế này, nếu cô kiên quyết bỏ đi thì khẳng định rằng, ngay sáng ngày mai thôi, tin tức về vụ ly hôn của cô và Đông Đình Phong sẽ ở ngay trang nhất các mặt báo.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 21

“Thôi Tán, ở đây không hoan nghênh anh, mời anh đi cho, trong vòng ba phút nếu anh vẫn còn dây dưa không rõ, ở lại chỗ này gây phiền phức cho chúng tôi, thì tôi sẽ sai người đưa anh ra ngoài.”

Hà Cúc Hoa đang đỡ trán, lạnh lùng đi ra ngoài, vẻ mặt không giấu nổi vẻ tức giận, ngón tay trắng nõn đã nhuộm đầy máu.

Bà ta là đệ nhất phu nhân của Đông gia ở Ba Thành, thuộc dòng dõi danh giá, lúc còn trẻ tên tuổi đã nổi tiếng giàu có, khi được gả vào Đông gia lại còn là đệ nhất phu nhân. Bà ta cao quý, ưu tú, thanh nhã, lại nổi tiếng là người biết tiết chế, nhưng hôm nay bà ta lại bị kích động mà tức giận, không chỉ bởi vì đứa con dâu bỏ nhà theo giai, mà còn bởi vì đối tượng của cô lại là người này.

Thôi Tán quay đầu nhìn một chút, thấy bà ta đang tức giận, liền cười châm chọc, đi lại gần, chậm rãi nhấn mạnh từng câu, từng chữ:

“Là tôi muốn tìm phu nhân gây phiền phức thế này sao? Không, phu nhân nghĩ sai rồi, Đông phu nhân, cho tới nay, không phải đều là các người tìm đến tôi gây phiền phức sao? Hàn Tịnh vốn là người con gái của tôi... Ngay từ lúc bắt đầu, chính là Đông phu nhân đã cướp cô ấy đi, chia cắt chúng tôi. Cho dù cô ấy có sinh cho Đông gia các người một đứa cháu đi nữa thì cô ấy vẫn là của tôi, tôi nhất định nhất định sẽ cướp về. Quan trọng là trong lòng cô ấy, căn bản không yêu hấn ta. Tôi sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại.”

Anh ta vừa hùng hồn tuyên bố rồi cười một cái khiến người ta thấy ghét, lại quay sang Ninh Mẫn:

“Tịnh, em hãy quyết định đi! Có muốn ly hôn hay không, chỉ một câu thôi, tôi sẽ thay em giải quyết tất cả với Đông gia... Đừng để trong lòng nữa...”

Ninh Mẫn vừa mới mở miệng, đang định nói chuyện thì.

“Thôi Tán!”

Đông Đình Phong đột nhiên đi tới, bước đi ung dung ngăn cản cô và Thôi Tán nói chuyện, ánh mắt hằn thâm sâu, khó đoán:

“Ta và Tịnh Tịnh sẽ không ly hôn. Cho dù anh có dở trò gì đi nữa cũng vô ích. Đã bước vào cửa Đông gia thì không dễ dàng có thể cắt đứt quan hệ với Đông gia.”

Thanh âm hạ xuống, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía nam nhân bình tĩnh, ung dung đó, không một ai có thể tìm thấy bất cứ điểm tức giận nào trên mặt hắn, nhưng câu nói của hắn lại khiến tất cả mọi người đều giống như găm phải một cái đầu cá, cảm thấy không được thoải mái: Hà Cúc Hoa sắc mặt trầm xuống, Đông Lôi tỏ vẻ không cam lòng, Y Tử Mi thì vô cùng nghi hoặc, ánh mắt nhìn A Lực lóe sáng, còn Ninh Mẫn, cô đang chau mày, và không ngờ tới hắn lại có thể bác bỏ một cách nhanh chóng như vậy được.

Mọi người đều biết Đông đại thiếu không có vui vẻ gì với cuộc hôn nhân này cho nên hắn không để ý lắm đến nó, bên ngoài đều gièm pha, nhưng hắn vẫn muốn giữ cái danh hiệu người chồng chung thủy là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì số cổ phần ở công ty?

Cặp mắt đào hoa, câu dẫn của Thôi Tán chớp chớp vài cái vì ngạc nhiên nhưng nhanh chóng thu lại, khẽ cười, người đàn ông này quá kiêu ngạo, hắn

làm sao cho phép mình bị người khác ly hôn.

Người này, thích nắm thế chủ động, nhưng lúc này đây, hẳn đừng mơ tưởng.

“Tốt, vậy chúng ta cùng chờ xem, cuối cùng Tịnh Tịnh sẽ ở cùng anh hay không?”

Anh ta không thèm để ý đến Đông Đình Phong, ánh mắt thâm tình càn rỡ nhìn Ninh Mẫn.

“Thôi học trưởng, hay anh cứ đi trước đi! Chuyện ly hôn này, em còn phải hỏi ý kiến ông nội... Anh hãy để lại danh thiếp cho em, nếu cần em sẽ liên lạc sau...”

Roạt... Lần này, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Ninh Mẫn: Trước mặt mẹ chồng, em chồng cũng như chồng mình mà cô dám dõ dạc xin danh thiếp của bồ cũ để dự định ly hôn. Chuyện này, cô đúng là cả gan làm loạn mà.

Cái này giống như đánh vào mặt của Đông Đình Phong vậy!

Thôi Tán mỉm cười đắc ý, con người sáng lên, nhìn Đông Đình Phong:

“Danh thiếp quên mang theo, chúng ta trao đổi số điện thoại vậy. Số của tôi là 180****8888. Nhớ là đừng để tôi đợi lâu!”

Rồi anh ta khua tay rời đi, cười khoái chí.

Mi mắt Ninh Mẫn dật dật mấy cái, trong lòng nghĩ: Hai kẻ này, mẹ nó đều không phải đồ tốt, Đông Đình Phong thì chiếm giữ cái hố xí lâu ngày mà mãi không chịu thải ra, một bên treo cờ đỏ sắc sỡ bay phất phới, một bên vì quyền lợi mà không chịu ly hôn; còn Thôi Tán kia, vì cái ân tình nào

đó mà thế phải đoạt lại tình cũ, hứ, cuộc sống của Hàn Tịnh con mẹ nó chứ thật đúng là thật rắc rối.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sau khi cánh cửa được khép lại, Đông Đình Phong mới quay sang nhìn Ninh Mẫn, hẩn nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt cô vẫn vô cùng tỉnh táo, từng cử chỉ lời nói cũng khá lí trí. Một Hàn Tịnh như vậy, thật sự rất đặc biệt. Cô trước đây, nội tâm tuy rất quật cường nhưng không có sự can đảm lớn như vậy.

Ly hôn?

Đáy mắt hẩn sâu thẳm, đôi môi cong cong.

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi đã làm sai cái gì? Vừa rồi anh cũng nhìn thấy, là mẹ anh động thủ đánh người trước. Chẳng lẽ tôi phải đứng yên cho bà ta đánh sao? Bây giờ là xã hội do pháp chế rồi...”

Ninh Mẫn cau mày, trên mặt vẫn còn đỏ ửng, quả thật Hà Cúc Hoa ra tay rất độc ác, giống như cô đã gây thù chuốc oán với bà ta từ trước vậy.

Trên mặt cô hẩn rõ từng dấu tay của bà ta.

“Hàn Tịnh, cô nên bị đánh. Sáu năm trước, cô và người đàn ông này cấu kết làm bậy, đó là lúc cô chưa gả cho anh trai tôi, sáu năm sau, cô đã là Đông đại thiếu phu nhân, ở Hoa Châu dám cùng anh ta dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, quay trở về Ba Thành, vẫn dây dưa không rõ. Cô đi ngoại tình mà vẫn còn phách lối như vậy, chụp nhiều ảnh như vậy còn khoe khoang cái gì?”

Đông Lôi hung hăng chạy tới, ngón tay chỉ trỏ như muốn chọc thẳng vào mặt cô.

“Chờ một chút, chụp nhiều ảnh để khoe khoang, đây là ý gì? Cô hãy nói rõ cho tôi?”

Cô cau mày lại, có phải cô đã bỏ qua chuyện gì không?

Tự sâu thẳm trong ánh mắt của Đông Lôi có gì đó muốn lẩn tránh, cô thực sự sợ hơn và không dám coi thường người phụ nữ này.

“Hàn Tịnh, cô đã làm chuyện gì thì tự cô rõ nhất... Đừng có ở đây bày ra cái bộ mặt vô tội mà cầu xin sự thương hại. Bây giờ lại còn ngang nhiên chạy đến làm náo loạn bữa tiệc mừng thọ của Y gia, cô xem anh tôi là đồ ngốc nên muốn bõn cợt chắc? Anh, loại phụ nữ này, chẳng lẽ anh còn không biết dã tâm của cô ta sao? Em thật sự không hiểu tại sao anh lại đồng ý kết hôn với cô ta? Anh xem, trán của mẹ bị cô ta làm cho thành ra như thế này, tất cả là do con yêu tinh hại người này làm ra. Hôm nay, mặt mũi của Đông gia chúng ta thật sự đã chẳng còn gì cả... loại phụ nữ này, làm sao có thể xứng làm vợ của anh chứ, làm sao có thể xứng làm mẹ của cháu em chứ...”

Dù Hàn Tịnh có ngoại hình xinh đẹp cũng không xứng với anh trai cô.

“Này tôi đã nói rồi, cùng lắm thì ly hôn, cô còn ở đây mà ồn ào cái gì cơ chứ? Đông Đình Phong, hãy quản em gái anh cho tốt, còn nữa, khi nào chúng ta có thời gian thì cùng nhau đi ký tên vào tờ giấu ly hôn, anh cũng đã nhìn thấy, chuyện này hôm nay không có cách nào khác cả! Khi trở về tôi sẽ nói chuyện với gia gia...”

Cô xoa xoa khuôn mặt rồi đi ra ngoài, tìm một chút đá chườm lên má, chẳng mấy vui vẻ đứng tại chỗ nhìn ánh mắt của họ.

“Ly hôn đó là cách tốt nhất. Loại phụ nữ lừa dối ong bướm như cô không nên bước chân vào Đông gia chúng tôi... Hàn Tịnh, sau khi ly hôn, tốt nhất cô đừng hòng lấy được một đồng nào từ anh tôi, còn nữa...”

“A Lực, đưa phu nhân về nhà trước.”

Đông Đình Phong đột nhiên cắt lời của Đông Lôi, hạ lệnh cho A Lực, giọng nói vô cùng cương quyết.

“Vâng.”

Đây là lại muốn gian lỏng “Hàn Tịnh” sao?

Ninh Mẫn bắt đầu quay lại quan sát, rốt cuộc thì nam nhân này có phải một kẻ gia trưởng:

“Tôi vẫn chưa muốn về...”

“Chưa muốn về, cô còn muốn làm gì?”

Hắn nheo mắt lại nhìn cô lạnh lùng, dáng vẻ lúc này của hắn, thật sự rất nguy hiểm.

“Tôi...”

Thật sự, cô muốn gặp lại đứa trẻ vừa lúc này đã bị người khác đưa đi.

“Trở về! Lẽ nào hôm nay cô gây chuyện còn chưa đủ? Hay là muốn đem chuyện tình ấy làm náo loạn một phen nữa, trực tiếp lên trang nhất? Rồi để cho ông nội ngã bệnh mới cam tâm? Hàn Tịnh, đây là lòng hiếu thuận của cô sao?”

Thanh âm đó lại thêm mấy phần sắc lạnh, khiến cô cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Gây xôn xao dư luận như vậy, cô vĩnh viễn không có cái quyền chủ động ly hôn... Lập tức về nhà cho ta!”

Ngữ khí này quả thật quá ngang ngược, Hàn Tịnh trước đây có lẽ sẽ bị dọa cho mà dăm dấp nghe lời hăn, nhưng cô thì không.

Nhưng đối mặt với những kẻ hận cô đến tận xương tủy như thế này, thì bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để cô nhắc đến chuyện ly hôn.

Ninh Mẫn im miệng, không có đối trang phục khác liền quay đầu rời đi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đông Đình Phong lúc này mới quay đầu lại kiểm tra vết thương của mẹ mình:

“Mẹ, mẹ vẫn ổn chứ? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không cần!”

Hà Cúc Hoa lắc đầu, quay sang nhìn Y Tử Mi đang đứng bên cạnh, nghĩ đến con dâu lúc này làm ra một chuyện xấu như vậy, chợt cảm thấy có chút ngượng ngùng với vị quý nhân này:

“Tử Mi à, con cứ ra ngoài tiếp khách đi... Hôm nay, thật sự đã khiến con phải chê cười...”

Y Tử Mi ánh mắt hiểu biết mỉm cười. Dù sao hai nhà Đông Y cũng có quan hệ thân thiết, nên những chuyện xấu như thế này không nên để đồn ra ngoài.

“Vâng, vậy ba người cứ ở đây nghỉ ngơi một chút đi ạ...”

Cô đi ra ngoài.

Cánh cửa khép lại, Đông Lôi lại hung hăng đứng dậy, chỉ tay vào vết tím trên mặt Hà Cúc Hoa giận dữ rống lên:

“Anh, anh không thấy được lúc này mẹ phải chịu nhục như thế nào đâu. Người phụ nữ đó, anh không thể giữ lại được! Nên sớm cho cô ta biến khỏi

Đông gia thì hơn... Mẹ, mẹ thấy con nói có lí không?”

Hà Cúc Hoa nghe được câu này mi tâm nhú chặt: Hai đứa con bà, thực sự là không giống nhau, một đứa thì không giấu được chuyện gì, cái gì cũng nói hết ra; một đứa thì thâm sâu bí hiểm, trong lòng nghĩ gì bà cũng không đoán được.

Đông Đình Phong không thèm để ý tới, đi tới tìm hòm thuốc dự bị trong phòng, rồi để mẹ hằn ngồi xuống tỉ mỉ xử lí vết thương.

Đứa con trai này của bà, ưu tú như thế, tỉ mỉ như thế, làm sao lại...
Aizz...

“Hôn nhân này, hiện tại không thể kết thúc được!”

Bà nhắm mắt lại, cố gắng dồn nén cơn tức giận.

“Tại sao lại không thể? Với thực lực bây giờ của anh, dù không có 20% số cổ phần đó thì anh vẫn ngồi vững trên vị trí này thôi... Mẹ, lẽ nào mẹ cũng muốn anh con cùng người phụ nữ đó lại sinh một đứa nữa? Nó có thể sẽ hủy hoại cả cuộc đời của anh con. Cả đời mẹ chưa từng được vui vẻ, lẽ nào mẹ muốn anh con bù đắp lại bằng hạnh phúc cả đời này sao? Trong mắt của con, không có chuyện gì có thể so sánh được với hạnh phúc hết. Anh con là người có tài, căn bản là không phải lo lắng về vấn đề tiền đồ trước mắt, vì sao anh ấy phải chấp nhận sống chung với người phụ nữ đó?”

Đông Đình Phong liếc mắt nhìn cô, bình tĩnh đáp:

“Vẫn là câu đó, hãy lo chuyện của em cho tốt, còn chuyện của anh, không cần em quan tâm!”

Đông Lôi thấy choáng váng, nhìn bộ dạng lúc này của anh cô thật sự không hề muốn ly hôn, anh ấy từng năm này qua năm khác khiến Anna lãnh phí tuổi thanh xuân của mình là có ý gì?

Kỳ thực, đây cũng chính là điều mà Hà Cúc Hoa tò mò, con trai bà, bà hiểu rõ nhất: Nếu đã là điều nó không muốn thì đừng mơ tưởng có thể cưỡng ép được.

Bà vẫn cảm thấy đứa con trai này có điều gì đó gạ bà: Sáu năm trước, đột nhiên đồng ý kết hôn, điều này thật sự không hợp với tính cách của Đông Đình Phong.

Thôi Tán đến quán bar, vừa uống rượu, vừa nhớ đến Hàn Tịnh, sáu năm không gặp, thật sự cô đã thay đổi quá nhiều. Trước đây chuyên đánh người như vậy, lá gan bé như vậy, còn hiện tại ư? Làm thế nào lại trở nên bình tĩnh một cách lạnh lùng như thế?

Trước đây, cô thích mặc đồ bình thường đi giày bệt, chỉ cần hơi cao một chút thì chuệnh choạng ngã ngay, luôn luôn đi bất ổn, lúc nào cũng là học sinh đơn độc một mình, bước đi dờ dẫm rất dễ đụng phải người, khi đụng phải người khác liền đỏ mặt, ánh mắt chớp chớp sợ hãi.

Anh và cô lần đầu gặp mặt chính là lúc cô đụng phải rồi nằm trọn trong ngực anh, sau đó, khuôn mặt liền trở nên đỏ hồng như mông trẻ con bị đánh.

Bây giờ, đi giày cao gót cô đã có thể khống chế được cơ thể. Xem ra, Đông gia đã khiến cô thay đổi rất nhiều...

“Thế nào? Có thể giải quyết cô ta được không?”

Người ngồi bên cạnh vỗ vỗ vào vai anh hỏi.

Thôi Tán khề nhếch môi một cái:

“Không giải quyết được cô ta, tôi sẽ không mang họ Lôi.”

Người ngồi bên cạnh phì cười, phun ra đống rượu đang ngậm trong mồm:

“Vốn dĩ anh cũng đâu mang họ Lôi... Nhưng, chẳng lẽ anh để bụng chuyện cô ta đã lên giường với Đông Đình Phong? Sáu năm trước, Đông Đình Phong đã ép anh như vậy... anh vẫn còn muốn xỏ vào đôi giày mà hằn dùn qua rồi sao, anh có thể nuốt trôi được không?”

“Không sao cả. Hơn nữa, Hàn Tịnh vốn là đôi giày mà tôi đã đi qua.”

Anh nhún vai.

“Đúng đúng đúng, cái này phải nói là Hà Cúc Hoa và Đông Đình Phong. Nào, cạn ly, chúc hai người sớm ngày làm cho bọn họ tức chết...”

Người nó giơ cốc lên, cụm ly một cái rồi cười.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Khuôn mặt Ninh Mẫn sưng lên.

Buổi sáng ngủ dậy, nhìn vào gương, rõ ràng có một cục gì đó, đau là không tả nổi.

Nhìn khuôn mặt dính đầy bọt nước một lúc lâu cô mới nhớ ra thiếu chút nữa cô đã tự tạo ra cảnh lịch sử cho đời mình, nghĩ lại cái bạt tai đêm qua đúng là không nhịn được nữa: Aizz, cái cuộc hôn nhân này, phải nhanh chóng chấm dứt. Nhưng không phải là Đông Đình Phong đã nói sao, hãn nhất định không chịu ly hôn.

Sự việc náo nhiệt như vậy thế mà lại không ly hôn, mẹ nó chứ, sao hãn ta có thể nhịn giỏi vậy?

Đối với con người Đông Đình Phong, thời gian trước ở Kyoto, cô đã có chút hiểu biết về hãn: Đây là nam nhân thuộc vào hạng thiên tài siêu cấp, IQ200, mười tám tuổi đã tốt nghiệp đại học Harvard, trở về nước, sau khi đi lính hai năm hãn gia nhập Tập đoàn tài chính Vạn Thế của Đông gia, sau đó từng bước từng bước leo lên vị trí như ngày hôm nay, giám đốc điều hành của Tập đoàn tài chính Vạn Thế.

Tập đoàn tài chính Vạn Thế là một trong bốn tập đoàn lớn, cũng là tập đoàn đứng thứ hai trong lĩnh vực phát triển bất động sản.

Có người thống kê, các khu địa ốc, bất động sản của Tập đoàn Vạn Thế chiếm đến 3 phần trong tổng số 10 phần của cả nước. Nhìn quanh khắp Ba

Thành, phàm là những kẻ có thể nhìn thấy được thì đều biết được hơn quá nửa các khu địa ốc ở đây đều là của Vạn Thế.

Vạn Thế còn tham gia cả vào lĩnh vực chế tạo ô tô, nhưng trong lĩnh vực này, là lúc Đông Đình Phong vào tập đoàn mới bắt đầu nên chủ yếu là do hãn phụ trách. Chỉ cần dùng ánh mắt của mình hãn đã có thể quyết định sự phồn thịnh của thị trường ô tô trong nước, điều này càng tăng thêm sự vững vàng cho sự trí của hãn ở Vạn Thế.

Nghe nói sau khi hãn tự lập xưởng sản xuất ô tô, năm đó đã giúp lợi nhuận của Vạn Thế tăng 5%, vài năm sau, mỗi năm đều tăng lên. Và từ đó hãn được xưng là “thần thoại của Vạn Thế”.

Khoảng mười năm hãn đã gây dựng được một đế quốc thương nghiệp của riêng mình, ở Ba Thành thậm chí trên cả nước đều có khả năng hô phong hoán vũ.

Đây là kẻ giàu có và tài năng, hãn được người ta tôn là đệ nhất Ba thành cũng là xứng đáng.

Những người gặp qua hãn đều nói, hãn là một thân sĩ, trên mặt luôn lộ ra một nụ cười nhã nhặn.

Nhưng thực chất hãn là một kẻ máu lạnh, vì lợi ích bản thân mà bán đứng cuộc hôn nhân của mình. Sau đó, khi kết hôn rồi lại dám ngang nhiên nuôi vợ bé, nâng niu như một món đồ mà mình yêu thích, còn đối với người vợ hợp pháp lại trục xuất, lạnh nhạt, coi thường...

Ngoài ra, có một điểm Ninh Mẫn cảm thấy kỳ lạ:

Một nam nhân như vậy, muốn người phụ nữ như thế nào chẳng được, tại sao lại chấp nhận sống với Hàn Tịnh?

Cổ phần của Tập đoàn Vạn Thế, đối với người bình thường mà nói, nó đại diện cho phú quý, giàu sang, một bước lên tận trời xanh, nhưng đối với một nam nhân bản thân đã được xưng là thần thoại rồi thì đồng cổ phần đó cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, đưa hân đến với chức tổng tài nhanh hơn. Nhưng chỉ vì thế mà hân phải trả giá bằng hôn nhân đại sự của mình?

Lẽ nào trong mắt hân, hôn nhân đại sự không quan trọng bằng mấy cái quyền hành trong tay?

Có lẽ là!

Cô nhìn chăm chăm vào trong gương, trong đầu lại hiện ra chuyện ngày xưa: Dù sao thì giá trị của mỗi người đều không giống nhau.

Ninh Mẫn lau khô mặt, đi từ nhà tắm ra thì... một mùi thuốc lá sộc thẳng vào mũi cô, trong người nảy sinh bản năng phản kháng, ánh mắt cô lạnh nhạt, lộ ra vẻ đề phòng tự nhiên.

Trong phòng xuất hiện một nam nhân: Đông Đình Phong. Nam nhân này hai chân vắt chéo, dựa lưng vào sô-pha trong phòng ngủ, dúm điếu thuốc vào cái gạt tàn ở bàn trà, xung quanh là một làn khói mỏng.

Giờ khắc này, hân đang dùng ánh mắt thâm sâu để dò xét cô.

“Anh vào đây bằng cách nào?”

Khóe môi Đông Đình Phong khẽ nhếch lên:

“Tại sao không thể vào? Ta là nam chủ nhân của căn phòng này mà!”

“...”

Chuẩn luôn!

Sau đó hân nói một câu khiến cô lập tức nhảy dựng lên:

“Ta đến đây là có chuyện muốn nói với cô: Gia gia muốn ta ngày mai dọn đến ở đây!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 25

“Không được! Tuyệt đối không được!”

Ninh Mẫn miệng đầy cự tuyệt, đến khi nói xong cô mới ý thức được mình đã phản ứng hơi thái quá, câu nói ấy khiến hăn nheo mắt lại. Người đàn ông này lúc nheo mắt đặc biệt đặc biệt nguy hiểm.

Khẩu khí của cô chậm chậm hỏi lại:

"Gia gia thật là đã nói như thế?"

“Đúng, gia gia vừa mới hạ lệnh lần cuối. Tối qua lúc trở về đã dạy dỗ cho ta một trận.”

Đêm qua, hăn ở lại với gia gia cho đến lúc tan tiệc, sau khi trở về nhà, gia gia gọi hăn lại, trầm mặt chất vấn:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu tử kia không phải đã tống ra nước ngoài rồi sao? Tại sao lại trở về?”

Hăn cung kính đứng trả lời:

“Việc này cháu sẽ cho điều tra rõ!”

Sau đó, gia gia lại lải nhải không ngừng, cuối cùng chốt lại một câu:

“Người và Hàn Tịnh nếu không thể làm hòa được cũng không được cho chúng nó nối lại tình xưa. Đông gia đâu thể bị mất mặt như thế được. Như

vậy đi, từ ngày mai người hãy quay về phòng ngủ... Hai vợ chồng ngủ chung một chiếc chăn như thế tình cảm mới cảm thiện được...”

Lúc đó, hân không có phản bác.

Hân nghĩ hân nên cùng cô nói chuyện, tối qua trở về, chỉ nghe chị Giang nói: thiếu phu nhân chườm đá một lúc đã ngủ rồi. Nên hân cũng không làm phiền cô. Bọn họ đều cần có thời gian để trấn tĩnh.

Hôm nay là thứ sáu, hân có cả đồng công việc phải làm, nhưng hân vẫn bảo Trần Tuy sắp xếp lại lịch trình là muốn cùng cô vợ không biết nghe lời của mình từ từ nói chuyện.

Sau khi ăn xong điểm tâm sáng, hân trở về nhà, thấy phòng cô vẫn còn đóng chặt liền tìm khóa mở cửa đi vào. Căn phòng này cũng đã hơn năm năm hân không bước vào, vừa tiến vào hân đã bị một mùi hương nhàn nhạt làm cho vương vấn.

Hân nhớ lại mùi hương này, ngày hôm qua, trên người cô cũng có một mùi tương tự, rất nhẹ nhàng trang nhã. Hân ở trong phòng châm một điếu thuốc, hút xong một điếu, mới nhìn thấy cánh cửa nhà tắm được mở ra, một nữ nhân trên người toát ra một mùi hương khiến con người ta kích thích... Không, từ lúc nào hân lại biến thành một mãnh thú khát máu như vậy?

“Vậy nên anh đến đây là để hỏi tội tôi?”

Ninh Mẫn nghe được, nam nhân này là muốn đến đây tìm cô tính sổ.

Cô sờ sờ cánh tay, trên người vẫn đang mặc quần áo ngủ.

Khổ nỗi trong tủ của Hàn Tịnh lại toàn là đồ mới, hoàn toàn chưa từng mặc qua, bằng không cô đã tìm cách đi mua cái khác. Về vấn đề sinh hoạt, cô rất sạch sẽ. Bất kỳ cái gì cũng không dùng chung, nhưng đáng tiếc người

tính không bằng trời tính, ông trời cố ý bắt cô mạo danh Hàn Tịnh, để rồi phải ngủ chung giường với “chồng” của cô ấy.

Lúc này, cô thì váy áo mỏng manh, hăn thì quần áo chỉnh tề, nhìn đi nhìn lại hình như không thích hợp để nói chuyện cho lắm.

“Cô nghĩ ta có nên hỏi tội cô không? Làm ta mất mặt, có cảm thấy rất thú vị phải không?”

Hắn thản nhiên nhìn lên khuôn mặt vừa mới rửa xong của nữ nhân này, dấu tay để lại rất rõ vẫn còn đỏ ửng lên.

“...”

Được rồi, nam nhân có tiền ra ngoài chơi, đó gọi là gặp trận mua vui; còn vợ ra ngoài kết giao với con trai lại gọi là cầm sừng. Phàm là những nam nhân thành công trong sự nghiệp, đều không chịu được nỗi nhục này.

“Nếu không muốn mất mặt, vậy ly hôn đi! Tôi cần con trai, còn về vấn đề tài sản, chúng ta từ từ thương lượng...”

Suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cô vẫn buông ra câu này, chuyện ly dị, sớm muộn cũng phải nói đến.

Cặp mắt sâu thẳm của Đông Đình Phong híp lại, ánh mắt thoáng qua có chút nghi hoặc, bình tĩnh nhìn lại một chút, tựa hồ như muốn đem cô ra nhìn thấu, khiến cô một phen hú hồn.

Lẽ nào cô đã nói sai?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đối với Đông Đình Phong, cô chỉ mới biết hẩn qua những tài liệu sách báo nên trong trường hợp này, rất khó để đoán được, khẳng định phải có sơ hở nào đó, nhất là khi cô lại đang giả danh là người vợ bên cạnh hẩn ta. Mà cô lại không hiểu rõ lắm Đông Đình Phong đối xử với Hàn Tịnh như thế nào, nói tóm lại: Chỉ cần hé răng nói ra một câu nào sai thì cái thân phận này của cô lập tức bị lật tẩy.

“Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy? Tôi vẫn cảm thấy ly hôn là cách giải thoát tốt nhất cho cả hai chúng ta!”

Nam nhân với khuôn mặt như được tạc lên ấy, bỗng nhiên cảm thấy quai hàm có chút co cứng. E rằng đã bị hai từ “ly hôn” kia làm cho kích động.

Nhà chồng là thân phận gì? Nếu phải nhắc đến hai từ đó thì cũng phải là từ miệng của hẩn nói ra?

Ngược lại bị vợ mình nhắc đến hai từ này trước, nói ra thật mất mặt.

Ninh Mẫn đang thăm dò tâm tư của hẩn, nhưng không thấy được gì bởi vì hẩn đã thu lại sắc mặt bất thiện ấy của mình, dẫn đó một lúc rồi hỏi ngược lại:

“Đông Đình Phong, anh biết bộ dạng của tôi thế này là có ý gì không? Thoáng một cái đã sáu năm. Không có một người phụ nữ nào lại cam tâm tình nguyện đem tính mạng của mình dần dần kiệt quệ trong một cuộc hôn nhân không còn hy vọng nữa không? Anh không yêu tôi, tôi cũng không

yêu anh, lại phải khổ sở để sống cùng nhau. Như vậy có đáng không? Một người, liệu có thể trải qua được mấy lần sáu năm? Còn nữa hai cái sáu năm thì anh cũng đã ngoài bốn mươi, nam nhân bốn mươi thì như một nhành hoa, còn nữ nhân ư, không khác gì bã đậu.”

Mỗi câu nói ra, sắc mặt của Đông Đình Phong lại lạnh thêm một phần, đen thêm một phần.

Ninh Mẫn đột nhiên nghĩ, có phải cô đã tự chuốc họa vào thân hay không, khi mà cô dám chọc tức hắn, sau đó hắn sẽ đóng cửa mà bạo hành cô không?

Phụ nữ... thường đều bị chồng đánh.

Cũng may, theo những tư liệu của hắn cho thấy hắn là kẻ lịch thiệp, sắc mặt mặc dù lạnh như băng đá nhưng hành vi lại hết sức lí trí.

Hắn lại châm thêm điếu thuốc, hít một hơi rồi thở ra một làn khói trắng bay bay khắp phòng, mùi tanh cay đến ngạt thở đó nhanh chóng sộc thẳng vào mũi cô.

“Vẫn còn muốn nói gì, tiếp theo hãy đem tất cả những điều cô muốn nói cho ta biết!”

Giọng nói tà mị của loại người lạnh lùng này nói ra có phần thần bí nhưng nghe lại có vẻ như đang thương lượng.

Ninh Mẫn cắn chặt môi nhìn lại bộ quần áo trên người mình, sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề khác:

“Tôi phải đi thay quần áo trước đã... Xin chờ một chút...”

Cô quay người rời đi, đến phòng thay đồ, chọn một cái áo len dài mặc lên người, phía dưới cũng là chiếc quần dài, lúc đi ra đã không thấy bóng

dáng của hần trong phòng, cô nhìn quanh một vòng, thấy hần đang đứng trước cửa sổ trong phòng đọc sách, áo khoác ngoài cũng cởi ra, chỉ mặc mỗi chiếc sơ mi đen, hai tay sỏ túi đang dựa lưng vào tường, yên tĩnh suy nghĩ cái gì đó, ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đang hắt vào người hần, khiến cả người hần được tỏa ra một vầng quang chói mắt, ánh sáng chỉ chiếu vào một nửa mặt hần, khiến giờ khắc này đây, trông hần vô cùng anh tuấn mờ mờ ảo ảo như một bức họa.

Đúng là không thể không thừa nhận, Đông Đình Phong quả thật rất xuất sắc, hần có một khuôn mặt có thể khiến cho không ít nữ nhân trên thế gian này phải mu muội si mê. Nếu như cô trở lại năm, sáu năm trước, có lẽ cô đã động lòng. Nhưng hiện tại, cô không thể...

Nhìn hần như vậy, tim cô cũng đập nhanh hơn bình thường mấy nhịp. Nhưng chẳng biết tại sao, đối với hình ảnh này, cô lại có một cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ, hình như rất nhiều năm về trước ở một nơi nào đó cô đã gặp qua.

“Đông Đình Phong!”

Cô khẽ gọi hần một tiếng.

Hần ta quay đầu lại, lông mày hạ xuống quan sát một chút, bước lại gần, bóng dáng cao lớn của hần che hết người cô: Cô của hiện tại, thanh tịnh thuần khiết, dịu dàng ít nói, nhưng trong mắt cô lại cho thấy, đối với việc ly hôn, cô sẽ không chịu thỏa hiệp, một con người làm sao lại có sự thay đổi lớn đến như vậy? Chẳng lẽ sáu năm qua đã khiến cô biến thành một con người như thế này sao?

Hần có chút hoài nghi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Mời, ta đang đợi để lắng nghe!”

Vóng dáng cao lớn của hân, Ninh Mẫn mới thấy thôi đã không muốn mặt đối mặt, cô chọn cách lùi lại, đi đến rót một cốc nước, sau khi uống được vài ngụm, bình tĩnh đứng dậy cả người toát ra một thứ tâm tình khó hiểu, bắt mình loại bỏ tạp niệm, sau đó lại một lần nữa cố bình tĩnh, ngắt đầu:

“Điều tôi muốn nói là, cuộc sống như thế này tôi chịu đủ rồi, từ nay về sau, tôi muốn tự mình trải qua những ngày mình mơ ước. Đông Đình Phong, chúng ta ly hôn đi, ly hôn trong hòa bình. Chuyện này đối với anh mà nói không có gì là tổn thất cả. Con, tôi sẽ mang đi. Anh vẫn có thể sinh con... cưới người con gái mà anh thích, cho cô ta quang minh chính đại làm Đông thiếu phu nhân mà cô ta muốn. Chúng ta hãy đem những sai lầm sửa lại cho đúng. Một lần nữa quay trở về là hai đường thẳng song song. Không can thiệp vào chuyện của nhau, tự tìm kiếm hạnh phúc mà mình từng mong ước. Như vậy không phải là rất tốt sao?”

Những câu này đều là sau khi cô nghiên cứu tâm lý của Hàn Tịnh, từ xuất phát điểm của cô ấy mà bịa ra, chỉ là cái chuyện muốn mang con đi cùng là có chút hơi quá mức, Đông gia khẳng định không đồng ý. Nhưng cô nghĩ, đây cũng là phản ứng bình thường của một người mẹ.

Bởi vì, cô cũng là một người mẹ, đúng cô đã có con.

“Con?”

Đông Đình Phong đột nhiên bật cười, ánh mắt lóe lên, sắc nhọn như ngọn đao, lộ ra vài điểm khó tin:

“Cô vẫn muốn mang con đi? Không phải cô rất ghét đứa con này sao? Trước khi nó được một tuổi, không phải cô đã mấy lần muốn giết nó sao? Thế nào mà bây giờ lại không những muốn ly hôn với ta lại còn muốn đưa cả con trai cùng đi...”

“Tôi đương nhiên phải mang đi rồi, con do tôi mang nặng đẻ đau sinh ra. Trước đây tôi làm như vậy là bởi vì lúc đó tôi bị bệnh, anh yên tâm, sau này sẽ không phát bệnh lại... Hơn nữa, từ trước đến nay, anh cũng đâu yêu thương gì đứa con này... Mẹ anh cũng không thích... Con theo tôi là tốt nhất... Đợi sau này anh lấy vợ khác, anh sẽ có được đứa con mà anh mong muốn. Đông Kỳ tồn tại, đối với anh mà nói, đó chỉ là một kí ức khó chịu mà thôi, giữ lại nơi này, thân phận rất xấu hổ.”

“Thích hay không thích là một chuyện, nhưng... muốn mang con đi...”

Hắn làm sao có thể đồng ý?

Đông Đình Phong lạnh lùng khề nhếch môi, mắt híp xuống một chút, đột nhiên lóe lên một tia nguy hiểm:

“Cô nghĩ ta sẽ cho phép cô mang con đi để rồi nương tựa vào Thôi Tán sao?”

Dừng lại một lúc, đột nhiên nói ra một câu:

“Đừng có nằm mơ!”

Thanh âm bỗng nhiên nhẹ nhàng, tiếng hai hàm răng va vào cũng cực kỳ rõ ràng, vô tình để lộ ra một lực vô cùng mạnh.

Ninh Mẫn: “...”

Cũng là tại sau sự việc phát sinh trong bữa tiệc, cũng khó trách hấn lại nghĩ như vậy, hơn nữa cô chẳng thể cam đoan được, cô tuyệt đối sẽ không để cho cái rắc tâm kia của tên người tình cũ thực hiện được. Vì thế cô khẽ chau mày lại, suy nghĩ nên dùng cách nào để có thể cùng nam nhân kia hoàn thành cuộc đàm phán ly hôn...

Nhưng biểu tình này của cô khi vô tình lọt vào mắt của Đông Đình Phong lại thành một loại cảm giác cam chịu.

“Hôm nay ta đến tìm cô, là muốn nhắc cô một câu, từ này về sau, tránh xa Thôi Tán ra một chút! Lần này hấn trở về căn bản là không có ý tốt gì. Nếu như cô vẫn định cùng loại người này dây dưa không rõ, thì không ai có thể cứu được cô đâu... Cô hiểu chứ?”

Môi hấn mang đầy vẻ băng lãnh, dùng giọng cảnh cáo để nhắc nhở cô, bởi vì hấn căn bản không có thành ý, thái độ hào phóng vừa rồi cũng chỉ là giả tạo.

“Nhưng, tôi muốn ly hôn... Nếu như anh vẫn nhất quyết không khiến chuyện này loạn lên, không chịu ly hôn thì, đúng, chúng ta cứ để pháp luật giải quyết đi. Nhưng nếu thật sự phải đi đến bước đường này thì Đông Đình Phong anh sẽ phải mất một khoản trợ cấp ly hôn rất lớn đó...”

Cô hất cằm, không nghe theo, cũng không chịu từ bỏ quay lại nhìn hấn, thái độ vô cùng kiên định.

“Thật là cô vẫn muốn để tên họ Thôi đã xử lý vụ ly hôn của chúng ta sao?”

“Nếu cần thiết. Tôi sẽ mời anh ta làm luật sư đại diện cho tôi!”

Đông Đình Phong buồn cười, vợ của hấn quả nhiên lá gan cũng không nhỏ, hấn từng bước bức tới nhưng cô không hề nổi đóa, hơn nữa còn dùng

ánh mắt không chịu khuất phục nhìn hăn, không hề có đến nửa phần sợ hãi, hoàn toàn không giống trước đây.

“Vấn đề là, ta sẽ không ly hôn. Ta cũng muốn xem xem, Thôi Tán kia có được bản lĩnh gì có thể giúp cô ly hôn với ta...”

Đột nhiên có một cánh tay luồn ra đằng sau cô đẩy cô xuống mặt bàn, hăn khống chế cô trong vòng tay của mình, sáu năm nay, hăn chưa bao giờ nhìn cô ở khoảng cách gần như vậy, gần đến nỗi có thể nhìn rõ cả tuyến mồ hôi trên mặt cô.

Trắng mịn, mát mẻ không hề có mồ hôi.

Đó là những gì hăn vừa nghĩ đến.

Vợ của hăn, sinh ra đã có một khuôn mặt xinh đẹp. Cô lúc này không hề trang điểm cũng không có một tí vết, bởi vì hăn quá gần mà nheo mắt lại.

“Ừ, ta không những không định ly hôn, hơn nữa, từ tối nay ta còn quyết định trở về phòng ngủ.”

A?

Cái gì?

Cô vô cùng kinh hãi.

Khóe môi hăn khẽ nhếch kên, ánh mắt lóe lên, không biết có chủ ý gì, cũng không có làm khó cô nữa, quay đầu rời đi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Buổi chiều ánh nắng cũng không còn chói chang nữa, lão thái gia Đông Lục Phúc đang vuốt đôi lông mày đợi cháu dâu trưởng đến nói chuyện, chỗ huyết thái dương có chút đau nhức, bởi vì trước đó một lúc, đứa cháu gái của ông, Đông Lôi hùng hổ đi tới và làm loạn cả lên sau đó còn chạy đến trách móc ông:

“Gia gia, người đang hủy hoại hạnh phúc cả đời của anh con, người có biết không?”

“Hàn Tịnh căn bản là thứ đàn bà hạ đẳng, trong lòng cô ta căn bản không có anh con, nhưng người lại bắt anh ấy phải ở cùng một chỗ với cô ta. Đây rốt cuộc là có ý gì?”

“Gia gia, người có nghĩ đến cảm nhận của anh con không? Anh ấy không phải là vật sở hữu riêng của người.”

“Còn cả chuyện ngày hôm qua nữa, lẽ nào người vẫn một mực nhắm mắt làm ngơ, hiện tại toàn bộ trên dưới những người trong Đông gia đều biết cô ta và tên người yêu cũ đó có quan hệ bất chính. Cô ta còn mặt dày đến bữa tiệc đó. Cô ta đã như vậy, lẽ nào ông vẫn muốn bảo vệ cô ta? Rồi còn bắt anh con sống cùng, như vậy có hạnh phúc sao?”

“Tại sao người không thể bỏ qua cho anh con, giúp anh ấy tìm được người mà anh ấy yêu mến, có được một hôn nhân như mong muốn?”

Nói xong câu này, Đông Lôi lại òa ra khóc.

Nha đầu đó, tính tình rất thật, vốn không thuận mắt Tịnh Tịnh đã nhiều năm nay, trước kia Tịnh Tịnh sống an phận ở Hoa Châu, cô chỉ có thể kìm chế, nhưng lúc này đây... thì không...

Đông Lục Phúc trầm mặc.

Đúng vậy, cuộc hôn nhân ràng buộc này có thể nói là do chính tay ông sắp đặt, không chỉ là bởi phụ thân của Hàn Tịnh có ơn cứu mạng với ông, mà còn bởi vì cô bé đã cứu vợ ông trong lúc nguy nan.

Mười tám năm trước, ông và vợ của mình, Giang Tử Quân bị bắt cóc, phụ thân của Hàn Tịnh là đặc công phụ trách vụ án này, trong quá trình cứu vợ chồng ông không may đã bị thương nặng.

Lúc bị giam giữ, hai người gặp một bé gái cũng bị bắt cóc, cô bé chỉ mới tám tuổi. Trong tình cảnh nguy hiểm nhất, cô bé đã đỡ thay vợ ông một viên đạn. Để rồi vợ ông sống còn cô bé đó đã chết.

Sau đó, bọn họ được cứu, đám cướp trúng đạn tự sát, vụ án này thành một mê án, không thể điều tra được thế lực đằng sau.

Một tháng sau, trong đám tang của Hàn Trùng ông đã gặp cô bé mặc áo tang quỳ trước mộ, không một tiếng động phát ra cũng không hề rơi nước mắt, cô bé ấy chính là Hàn Tịnh – con gái của Hàn Trùng.

Vợ của ông khi nhìn thấy Hàn Tịnh thì lập tức rơi nước mắt, nắm lấy tay ông và nói:

“Lục Tử... em muốn đưa trẻ này làm cháu dâu trưởng của chúng ta... Và em muốn để lại cổ phần của mình cho nó.”

Nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất, vì phụ thân của Hàn Tịnh, thứ hai là bởi vì dung mạo của Hàn Tịnh và cô bé đã đỡ đạn thay bà vô cùng giống nhau.

Kỳ thực, vẫn còn nguyên nhân thứ ba, nhưng nguyên nhân đó cho tới tận lúc vợ ông qua đời, ông cũng chưa từng nghe qua.

Sau vụ bắt cóc đó, ông vô cùng chiều cố cho cô nhi quả phụ Hàn gia, đưa họ đến Ba Thành, giúp Hàn Tịnh được học trường đại học tốt nhất, và luôn để cô dưới tầm kiểm soát của ông.

Sáu năm trước, lúc Giang Tử Quân bệnh nặng nằm trên giường, bà nắm tay ông và nói:

“Lục Tử... Trước khi em chết... em muốn nhìn thấy Tịnh Tịnh được gả cho Cần Chi.”

Ông không nói hai lời liền gật đầu đồng ý.

Ra khỏi phòng bệnh, ông liền gọi đưa cháu nội này đến và nói lên tâm nguyện của bà nội nói.

Cần Chi nghe xong liền cười khổ một tiếng:

“Gia gia, ông đã nói, hôn nhân là một việc thiêng liêng, không thể coi thường, vậy mà ông bây giờ lại lấy một lí do như vậy bắt hai người không yêu nhau sống với nhau, ông nghĩ hợp lí sao?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lúc đó Đông Đình Phong mới hai tư tuổi, nhưng hắn hoàn toàn đã đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp. Khắp cả Ba Thành này thử hỏi có cậu ấm nào có được thành tích kiêu ngạo như hắn?

Hắn không chỉ được sinh ra trong Đông gia cao quý, mà cũng có một tài năng hơn người, có thể tự mình tạo ra sự nghiệp và danh vọng, khiến ba chữ “Đông Đình Phong” này là thứ ánh sáng chỉ thuộc về một mình hắn.

Nhưng ở trong gia tộc, hắn vẫn phải là một đứa trẻ hiếu thuận được giáo dục đoàn hoàng, và không vì hắn đã có được sự nghiệp thành công mà trở nên tự mãn, kiêu ngạo.

Đồng thời hắn cũng không phải là dễ hiểu. Bởi vì hắn rất thông minh, vừa có năng lực nhưng thủ đoạn cũng không kém.

Đối với một đứa cháu như vậy, muốn bắt hắn kết hôn quả thật khó như lên trời...

Sau đó, Đông Lục Phúc đã sắp đặt một màn kịch, đưa chính đứa cháu mà ông coi trọng nhất vào tròng... Một tháng sau, Tịnh Tịnh mang thai, xuất phát từ trách nhiệm của một người làm cha, Căn Chi tuyệt đối không từ chối, vội vã cùng Tịnh Tịnh đăng kí kết hôn.

Ông vẫn luôn cho rằng, Đông Đình Phong sẽ là một người chồng tốt, hơn nữa cũng sẽ là một người cha tốt, nhưng sự thật đã chứng minh, quả dưa chín ép sẽ không ngọt.

Ông thở dài một tiếng, cũng bởi từ sau khi Đông Lôi nói ra những lời đó ông mới biết: Nguyên nhân là Hàn Tịnh đã từng có quan hệ tốt với một người bạn trai, chỉ toàn làm những việc thất kém, hơn nữa lại bị mẹ kế quản nghiêm nên vẫn không công khai quan hệ yêu đương cho mọi người biết. Còn Cẩn Chi ư, hẳn cũng có quan hệ rất sâu đậm với một người bạn gái. Mấy năm nay, cô gái kia cũng không hề có bạn trai khác.

Tất cả mọi người đều biết, Đông đại thiếu bên ngoài một biệt thự riêng, bên trong biệt thự này cất giấu người mà hắn yêu thương, người con gái ấy tên Anna, mấy năm nay cô ta không hề oán thán gì, chấp nhận đi theo hắn.

Nói thật, ông cảm thấy tiếc cho chuyện của họ, không ngờ nó lại trở nên phức tạp như vậy, từ góc độ của một người lớn, thành tâm ông muốn họ có thể phá vỡ được cục diện bế tắc này, từ đó buông bỏ tình cũ trở thành đôi vợ chồng ân ái ái ái.

“Cốc...cốc...cốc”

Tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi!”

Ông lấy lại tinh thần, đáp lại bằng giọng đầy uy nghiêm.

Mở cửa, Ninh Mẫn bước vào, thấy một ông già tóc bạc trắng ngồi ở bàn làm việc đang day day thái dương, nhìn qua thì tinh thần có vẻ không thoải mái.

Cô bước lại gần, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Gia gia!”

Đông Lục Phúc ngẩng đầu, khuôn mặt uy nghiêm cố gắng nặn ra một nụ cười, đứng lên, nhìn thấy cách ăn mặc rất tươi mát tự nhiên của đứa cháu

dâu, ra hiệu đến gần nói:

“Tịnh Tịnh đến đây... Ủ, ngồi xuống... Gia gia có câu này muốn nói với cháu.”

Ninh Mẫn ngồi xuống, lập tức người hầu rót trà xong đi ra, sau đó cánh cửa khép lại.

Ông ngồi xuống đối diện với cô, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, chẳng biết tại sao nhưng ông thấy nó càng ngày càng sắc bén.

“Mặt của cháu làm sao vậy? Ai đánh?”

Đột nhiên ông nổi giận khi thấy khuôn mặt sưng đỏ của Hàn Tịnh.

“Cần Chi sao?”

Giọng nói cũng lớn hơn, mặt mày phần nộ đặng đặng đập tay xuống bàn:

“Khốn nạn, Đông gia chúng ta từ lúc nào lại bắt đầu có gia phong bạo lực đánh phụ nữ thế này. Đứa cháu này, thật đúng là càng ngày càng có tiền đồ rồi!”

“Không phải ạ!”

Ninh Mẫn lắc đầu.

Lúc này, ngữ khí của Đông Lục Phúc mới chậm lại lập tức hỏi:

“Vậy đó là ai? Kẻ nào dám đánh cháu dâu của Đông gia ta?”

Vấn đề này quả thật khó trả lời, nói ra chẳng khác cáo trạng, còn không nói thì hình như không thỏa đáng.

Cô suy nghĩ rồi đáp:

“Gia gia, là Tịnh Tịnh đáng bị đánh...”

Đôi lông mày bạc của ông nhất thời nheo lại, nghĩ tới sự việc phát sinh ngày hôm qua, nha đầu kia không chịu nói, chắc chắn là do đứa con dâu của ông ra tay.

Rất tốt vẫn còn biết mình đáng bị đánh, như vậy đúng là không uổng công ông thương cô:

“Nói thử xem, vì sao lại đáng đánh... Để gia gia giúp cháu phân tích...”

“Bởi vì Tịnh Tịnh muốn ly hôn.”

Ninh Mẫn biết cô đang đối mặt với ai, Đông Lục Phúc vốn là một con cáo già đã ngang dọc trên thương trường bao nhiêu năm. Người như vậy, địa vị cao không ai có thể với tới, cho nên rất coi trọng gia phong và sĩ diện gia tộc, nhưng ông ta lại đang nhìn Hàn Tịnh bằng ánh mắt vô cùng thân thiện. Đó chính là điểm cô không biết khi Hàn Tịnh xác định ý nguyện muốn ly hôn, vị lão gia này có trở mặt hay không?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 30

“Hồ đồ!”

Đông Lục Phúc buông xuống một câu, thanh âm vô cùng dữ dội, mặt cũng trở nên cứng nhắc:

“Ly hôn là chuyện có thể đem ra đùa giỡn sao... Đây là cháu đang muốn giỡn gia gia phải không? Hôn nhân là chuyện cả đời, làm sao có thể nói ly hôn là ly hôn, cái đó đối với hôn nhân mà nói là một loại thiếu tôn trọng, còn đối với chính mình là vô trách nhiệm. Thanh niên bây giờ sao cứ động một chút là đòi ly hôn vậy? Không được, Đông gia tuyệt đối không thể xuất hiện sự việc này...”

Ninh Mẫn: “...”

Lúc đầu, Ninh Mẫn vẫn nghĩ ông già này rất ôn hòa, dễ tính, nhưng lúc này, cái tính khí ngang ngược đó lập tức xuất hiện. Đúng là lão đại vẫn cứ là lão đại, những từ nói ra không có dù một chút khoan nhượng.

“Gia gia...”

“Gọi nữa cũng vô ích. Hôn sự của cháu và Cẩn Chi là do bà nội cháu quyết định. Vậy nên chỉ cần còn một hơi thở, gia gia cũng sẽ không cho các cháu ly hôn. Bằng không, đến khi gia gia chết, còn mặt mũi nào mà xuống gặp bà nội Cẩn Chi...”

“...”

Ninh Mẫn không biết nói gì, đầu đầu nghĩ: Lão già chết tiệt này, làm sao mà lảm chuyện như vậy, lại còn mê tín nữa?

“Cháu yên tâm, ta sẽ khiến Cẩn Chi phải cắt đứt quan hệ với cô hồng nhan tri kỉ ở bên ngoài kia, nhưng cháu cũng phải có thái độ đoan chính, không thể cùng cái gã họ Thôi đó dây dưa không rõ như vậy. Tịnh Tịnh, cháu đã làm mẹ, cháu đang ở nhà này, cháu nên khiến cho chồng mình chỉ yêu thương cháu, và chăm sóc cho Đông Kỳ thật tốt. Ly hôn, đối với một người phụ nữ mà nói, đó tuyệt đối không phải chuyện tốt. Còn gã Thôi Tán đó, căn bản không phải loại tốt đẹp gì. Nếu anh ta thật lòng, thì sẽ không đem những tấm hình kia phát tán ra bên ngoài. Cháu có biết hay không, đó là một cái bẫy khiến cháu không thể quay đầu...”

Vừa nghĩ đến Thôi Tán, anh ta là một nhân tài, nhưng dù có là nhân tài đi nữa thì cũng không thể so với gia đình nhà Đông Cẩn Chi, hơn nữa anh ta lại đang mưu tính một cái gì đó xấu xa, Tịnh Tịnh khẳng định đã bị tên tiểu tử đó dụ dỗ bằng những lời ngon ngọt. Vừa nghĩ đến thôi cũng khiến ông tức giận.

“Tấm ảnh? Tấm ảnh nào?”

Hôm qua, Đông Lôi cũng nhắc qua chuyện này, lúc đó, cô lại không kịp hỏi rõ, nhưng hiện tại Đông lão gia lại nhắc đến nó tiếp. Xem ra ở đây có gì mờ ám.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Đông Đình Phong không biết từ lúc nào đã đứng ngoài cửa, hẳn ta không phải đi làm sao? Tại sao lại có thể xuất hiện ở đây được?

Cô liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn từ từ rút điện thoại di động ra giống như đang mở cái gì đó.

“Cô tự mình xem đi!”

Một bức ảnh đầy ám muội đập thẳng vào mắt Ninh Mẫn, nhất thời khiến mắt cô trợn tròn. Chết tiệt, tên tiểu tử đó đã chụp được tấm ảnh này từ lúc nào, tại sao cô không biết?

Đông Đình Phong vẫn dùng ánh mắt sắc bén quan sát biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Theo lý mà nói, cô và Thôi Tán đã từng là người yêu của nhau, sáu năm trước bọn họ mất liên lạc, sáu năm sau lại có thể gặp lại, trong lúc gặp lại, khó có thể tự chủ được tình cảm mà ôm hôn thân mật, đó là một loại hành vi bản năng. Nhưng ánh mắt cô lại vô cùng kinh ngạc, không phải nói là kinh loạn.

Vậy đã xảy ra chuyện gì?

“Tất cả đều do Thôi Tán gửi tới. Tịnh Tịnh, nếu anh ta thật lòng yêu cháu, thì sẽ không gửi nó đến cho từng người của Đông gia như thế này. Nếu như những tấm hình này bị anh ta phát lên mạng, hoặc là bán cho một tạp chí nào đó, thì cháu thử đoán xem, kết quả sẽ như thế nào?”

Đông Đình Phong nhếch cặp môi mỏng lên, cũng không có nói thêm lời nào, còn lấy lại cái điện thoại, đem những tấm hình đang ở trước mặt cô xóa hết.

Hắn ta như vậy là có ý gì?

“Không thể ly hôn, chuyện lần này, cứ tính như vậy đi. Ta chỉ muốn nhắc cô một câu: Thôi Tán đó đã không còn là Thôi Tán của năm xưa nữa. Anh ta đang muốn mượn cô để đả kích Đông gia, nên cảm phiền mắt cô nên tinh tường một chút, nhìn rõ một chút. Sai lầm ngu xuẩn thế này đừng có lặp lại một lần nữa!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người mắng cô ngu xuẩn, phàm là những người quen cô đều biết, Ninh Mặc cô là thiên tài, học cái gì cũng có thể tiếp thu cực nhanh. Nhưng lúc này đây cô đang bị coi thường.

Thôi Tán đích thị không phải hạng tốt đẹp gì.

Nếu mấy tấm ảnh này bị tung lên mạng, đó nhất định khiến cô gặp phiền phức. Đến lúc đó nhất định cô sẽ chịu không nổi. Bất luận là hiện tại hay sau này, cô tuyệt đối không để mặt mình hiện diện trên trang đầu của các mặt báo để trở thành mối quan tâm của mọi người. Nó đối với cô mà nói chắc chắn là một tai họa.

Cô cảm thấy buồn bực, làm sao Hàn Tịnh có thể mê luyến nam nhân đó cơ chứ?

Đương nhiên, đây không phải là chuyện mà cô muốn đi sâu tìm hiểu. Làm thế nào để nhanh chóng ly hôn mới là chuyện cô quan tâm lúc này. Cô cũng không muốn cùng Đông Đình Phong sống chung một phòng, nằm chung một giường. Nhưng sống cùng với một nam nhân lòng dạ thâm sâu khó lường như hắn, đó là chuyện thích hợp để kiểm tra chỉ số thông minh.

Lúc từ căn phòng của Đông Lục Phúc bước ra, Ninh Mặc đi trước, trợ lý của Đông Đình Phong đứng ngoài cửa nhìn thấy cô cúi cúi người chào, rất lịch sự, trên mặt còn mỉm cười, rất nhã nhặn.

Đông Đình Phong cũng đi theo sau, đúng lúc điện thoại reo, hắn nhìn lên màn hình, ánh mắt rũ xuống miễn cưỡng nhận điện thoại:

“... Ủ, tối anh vẫn có cuộc họp... sẽ đến... Trời lạnh, em đừng đứng ở cửa chờ...”

Ninh Mẫn vừa nghe liền có cảm giác kẻ gọi đến chính là người phụ nữ bên ngoài của hắn, cô đột nhiên dừng lại, quay đầu, đứng trước mặt hắn khinh bỉ: Hừ, nam nhân khốn nạn, ở nhà một vợ, bên ngoài nuôi một người tình, lại không chịu ly hôn, làm sao lại vô sỉ như vậy?

Bị chặn đường, Đông Đình Phong ngẩng đầu nhìn cô, không thể làm gì khác ngoài nói một tiếng “Lát nữa gọi lại sau, anh vẫn còn việc phải làm” rồi trực tiếp cúp máy, trợ lí của hắn ta cũng dừng bước, ánh mắt tò mò trước hành động khác thường của Đông phu nhân. Trước đây, Đông phu nhân gặp Đông thiếu gia ít nhất phải tránh xa ba thước, có thể cách càng xa càng tốt, nhưng hiện tại...

Đông Đình Phong nhìn ánh mắt của cô, từ đầu đến cuối toàn là sự lãnh đạm, cô đột nhiên nghĩ, loại nam nhân này nhiệt tình như vậy phải làm sao?

“Có chuyện?”

Hắn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sáng nhanh nhẹ đó, đang thăm dò hắn sao?

“Về chuyện ly hôn...”

“Miễn bàn!”

Khuôn mặt lãnh đạm bình tĩnh của Đông Đình Phong đột nhiên xám xịt lại, sải bước dài lên, trực tiếp đi qua cô.

Sặc, đây rốt cuộc là loại nam nhân gì?

Cho dù bị cảm sùng cũng không chịu ly hôn, hay đó là loại tâm lý **, hay hẳn thông minh quá nên cơ thể có vấn đề.

“Chờ một chút.”

Cô chạy như bay, lần nữa chặn đường hẳn, lại còn dang tay ra.

Cô không thấy Trần Tụy xông ra phía cô lộ ra vẻ ngoại nhiên: Đông phu nhân trước kia nhất gan nhưng biết quan sát ánh mắt, chỉ cần nhìn thấy sắc mặt Đông tiên sinh biến đổi liền tìm cơ hội rút lui, im lặng không lên tiếng. Rất giỏi xoay sở, nhưng hiện tại ư? Cô làm ra chuyện này, căn bản là đang muốn khiêu chiến với sự nhẫn nại cuối cùng với Đông tiên sinh.

Anh suy nghĩ một chút, anh theo Đông tiên sinh nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng thấy có ai dám hết lần này đến lần khác dám khiêu khích Đông tiên sinh như thế này. Không phải nói tính tình của Đông tiên sinh không tốt mà là ngài ấy một khi đã phẫn nộ thì kẻ đắc tội với ngài ấy ít nhất cũng bị lột da. Đây thật sự là việc cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả Đông Đình Phong cũng phải bội phục cô: Tại sao trước đây hẳn không hề phát hiện nha đầu kia lại khó chơi như vậy?

“Cô lại muốn làm thế nào?”

“Con trai tôi thế nào? Đầu tiên chuyện ly hôn không được nhưng anh phải đưa con cho tôi, sau đó tôi sẽ tự mình chăm sóc nó...”

Trần Tụy há hốc mồm kinh ngạc, xem chút nữa là rớt xuống.

Cũng khó trách tại sao anh ta lại kinh ngạc như vậy, sáu năm, người phụ nữ này từ lúc nào lại nhớ đến đứa con của mình vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Đối với đứa con do cô đứt ruột sinh ra, cô chưa bao giờ quan tâm đến nó, ngay cả những món quà vào ngày sinh nhật hằng năm của Đông Kỳ cũng đều là anh phụng lệnh của Boss mang đến, dĩ nhiên là mang danh nghĩa của Đông thiếu phu nhân.

Đã từng có lần, Trần Tuy cho rằng Hàn Tịnh căn bản không phải phụ nữ, nên cô hoàn toàn không có đến một chút tính tự giác của một người mẹ. Một người phụ sáu năm trời không hỏi han gì đến con trai mình có thể thấy lòng dạ cô ta sắt đá như nào. Nhưng không ngờ đến bây giờ cô lại đột nhiên có lương tâm, biết tới việc cần quan tâm chăm sóc con mình sao?

Đây rõ ràng là chuyện tốt, nhưng tại sao anh lại cảm thấy có gì đó là lạ?

Cùng lúc đó, còn có một ánh mắt cao sâu cũng ngược nhìn, ngừng lại trên mặt Ninh Mẫn, một thanh âm lạnh lùng như chất vấn từ trong miệng Đông Đình Phong phát ra:

“Hiện tại đã nhớ đến con rồi sao, có phải quá sớm không? Mấy năm nay, có bao giờ cô làm tròn trách nhiệm của một người mẹ chưa?”

Được thôi, Ninh Mẫn phải thừa nhận, Hàn Tịnh không có đủ tư cách của một người mẹ.

“Đó là bởi vì tôi bị bệnh. Hơn nữa, anh cũng đâu có làm đúng chức trách của một người cha, mấy năm nay, tôi là bị bệnh lẫn lộn nên mới không chăm sóc nó được, còn anh thì sao? Anh có chăm sóc chu đáo cho nó? Nó

vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ như vậy, anh lại phó mặc hoàn toàn nó cho trường mẫu giáo? Một đứa trẻ năm sáu tuổi không phải tốt nhất nên được ba mẹ chăm sóc hay sao? Nếu như anh một người bình thường khỏe mạnh cũng không thể chăm sóc nó, ít nhất anh cũng phải cho nó một gia đình ấm áp, nhưng đằng này anh lại vứt nó vào trường nội trú, vậy làm sao anh lại có thể yêu cầu một người không bình thường như tôi suy nghĩ cho đứa trẻ...”

Theo lý mà nói, những lời này không hề ăn khớp với vấn đề, nhưng tại sao những lời cô thốt ra sau đó, ánh mắt băng lãnh nhưng mệt mỏi của Đông Đình Phong như vụt qua một tiếng, sắc lạnh như dao rồi đột nhiên găm thẳng trên người cô.

Ninh Mẫn tự nhiên có cảm giác như mình đã nói sai cái gì đó, sống lưng lạnh buốt.

“Cô không thấy ta bận rộn kiếm tiền để nuôi cái gia đình này sao? Nếu ta không đi làm, cô có thể ở loại biệt thự tốt nhất để an dưỡng, con trai có thể học trường tốt nhất sao?”

“...”

Cái này cũng có thể trở thành lí do của hẳn, nhưng hẳn vẫn còn thiếu một cái, nếu hẳn không ra ngoài kiếm tiền thì làm sao có thể nuôi được vợ bé ở ngoài.

“Nói chung, tôi muốn gặp con, rồi sau đó tất cả những việc liên quan đến con đều do tôi tiếp nhận.”

Nét mặt cô nghiêm túc và chăm chú, trong chuyện này, một bước cô cũng không chịu nhường.

Đông Đình Phong nhíu mày, con người sắc bén dừng lại trên mặt cô dò xét một hồi lâu, nhưng không hề bị những phiền phức không rõ kia của cô

làm cho tức giận:

“Hiện tại cô không thể gặp được. Cuối tuần đi! Đến lúc đó, nó mới được về... Bình thường, nếu không có lý do đặc biệt, nhà trẻ sẽ không cho phép đón con ra ngoài.”

“Ngày hôm qua...”

“Là ngoại lệ...”

Có thể đưa đến tham dự bữa tiệc, nhưng đưa đến gặp mẹ nó lại không thể, trường học này có cái quy định chết tiệt gì không biết.

Cô hơi cau mày.

“Còn vấn đề gì không?”

“Không có!”

“Vậy thì cảm phiền tránh ra cho!”

Ngữ khí ấy luôn luôn lạnh lẽo như vậy. Đúng, cô với hân mới chỉ gặp nhau có mấy lần, hân luôn giữ dáng vẻ đấy, dường như, bất luận có chuyện gì đi nữa cũng không thể quấy nhiễu tâm tình của hân, thỉnh thoảng có chút chấn động, nhưng hân lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Ninh Mẫn trừng mắt nhìn hân, rất muốn đá cho hân một cái thật đau. Đồ nam nhân chết tiệt! Lẽ nào, Hàn Tịnh đã mắc phải chứng bệnh rối loạn tâm thần. Sống với một nam nhân vô cảm như vậy thì thử hỏi có người phụ nữ nào chịu cho được. Cho dù Hàn Tịnh đã có người trong lòng, nhưng nếu như hân chịu cùng cô ấy chia sẻ tâm tư, thì cô không tin một người như Hàn Tịnh đã chịu sinh con cho hân lại không có thể kìm nén tình cảm của mình mà một lòng một dạ sống cùng hân.

Cô có thể khẳng định, bi kịch của Hàn Tịnh, hơn nửa phần nguyên nhân là do người đàn ông này gây ra.

Lần này Đông Đình Phong về nhà để xin gia gia một chữ ký, nhưng sau khi kí xong, hắn cũng không có lập tức rời đi, mà được gọi đến số ba Đông viên, đó là biệt thự của ba mẹ hắn.

“Mẹ, trán còn đau không?”

Trong nhà kính, Hà Cúc Hoa đang nhổ cỏ cho mấy cây hoa, bà gửi cả tâm tình của mình vào những chậu hoa đó.

Từ khi phụ thân của Đông Đình Phong qua đời, bà nhất quyết không tái hôn, con dâu lấy về lại không hợp ý bà, đến cả đứa cháu bà cũng không thích, không yêu thương, cho nên hắn phải mang con đến gửi nhà trẻ sớm.

Hà Cúc Hoa đặt bình nước trên tay xuống, khoác chiếc áo choàng lên vai, quay đầu nhìn chăm chăm đứa con trai này:

“Cẩn Chi, con thật sự muốn cùng Hàn Tịnh sinh một đứa nữa?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Quả nhiên là vì chuyện này. Haizz, miệng của gia gia đúng là rất nhanh.

“Cần Chi, trong lòng con rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Loại người đó, con vẫn muốn... vẫn muốn...”

Hà Cúc Hoa trong đầu choáng váng nói không rõ ý, cái này rốt cuộc lại liên quan đến con tiện * đó. Bà nghĩ một hồi sau đó mới nói nốt nửa câu còn lại:

“...Con vẫn có thể gần gũi được?”

Con trai bà, mặc dù không nói ra là bị bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng bà biết hẳn trời sinh đã “thích ở sạch”.

Đông Đình Phong cúi đầu hỏi Hà Cúc Hoa về những loài hoa, rất nể nã, dường như không nghe thấy những lời của mẹ hẳn, từ từ nói khen ngợi một câu không đâu:

“Mẹ, loại hoa này thật thơm, tặng con một chậu để con để trong phòng làm việc...”

Không thấy hồi âm, hẳn chỉ biết ngẩng đầu lên thì thấy mẹ hẳn với bộ dạng buông xuôi, ánh mắt nhìn hẳn chằm chằm không muốn trả lời, không khỏi dật dật khóe miệng, mỉm cười ôm lấy Hà Cúc Hoa:

“Con rất rõ mình đang làm cái gì. Mẹ yên tâm, cục diện này sẽ không duy trì lâu đây, có lẽ là mấy tháng, cũng có thể là một năm, con sẽ lập lại

trật tự mà...”

“Đó là ý gì?”

Hà Cúc Hoa cau mày, bà đã già rồi sao? Tại sao lại nghe không hiểu gì vậy?

“Nghĩa là con sẽ giúp mẹ lấy lại công đạo. Con của mẹ tuyệt đối sẽ không khiến mẹ mất mặt.”

Đúng vậy, con trai của bà, vẫn là đứa trẻ ưu tú của Đông gia, lẽ ra nên có được một lương duyên cẩm tú, nhưng hết lần này lần khác hẳn lại lấy phải một nữ nhân không cân xứng, mất hết cả thể diện.

Vừa nghĩ đến chuyện này, Hà Cúc Hoa liền cảm thấy giận. Tiếc rằng gia phong Đông gia nghiêm ngặt, qua nhiều năm vẫn là lão gia gia quyết định, do đó, chuyện hôn nhân đại sự của con trai bà, bà hầu như không có quyền can thiệp, lại thêm lúc đó Hàn Tịnh đang mang thai đứa cháu nội của bà, bà chỉ có thể cam chịu. Nhưng hiện tại, bà vô cùng ân hận.

“Nói như vậy, con vẫn dự định ly hôn đúng không?”

“Dạ! Thời cơ đến con lập tức ly hôn.”

Đông Đình Phong gật đầu, hôn nhân của hắn và Hàn Tịnh sớm muộn gì cũng phải kết thúc, ngay từ lúc kết hôn, hắn đã dự đoán được kết quả này, nhưng lại là do cô đề nghị khiến hắn không thể tưởng tượng ra được.

Còn hiện nay mà nói, hắn bất luận thế nào cũng không ly hôn...

Bởi vì, hắn còn có nhiều chuyện không rõ, mà lần này, đây chính là cơ hội mà hắn chờ đợi suốt mấy năm nay, hắn đương nhiên phải lợi dụng chuyện tốt này rồi.

Sự xuất hiện của Thôi Tán tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, chuyện này, hẳn có thể khẳng định, nhưng thái độ khác thường muốn ly hôn của Hàn Tịnh chỉ bởi vì Thôi Tán sao?

Vấn đề này, rất đáng để bàn bạc.

Tại sao hẳn luôn cảm giác có cái gì không đúng?

Rời Đông viên, trên đường đến gặp khách hàng, Đông Đình Phong ngồi trong xe chớp mắt, trong đầu hiện lên không phải là những số liệu kia, cũng không phải là những con số hàng tỷ lúc đàm phán, mà là khuôn mặt xinh đẹp kia lúc không trang điểm.

Hàn Tịnh gả cho hẳn đã được sáu năm, ngoại trừ tối hôm đó ra, hẳn chưa bao giờ nhìn kỹ càng khuôn mặt cô cả.

Trong trí nhớ của hẳn, khuôn mặt trước kia của cô thanh tú, ấn tượng ôn nhu, rất hiền lành, hay ngại ngùng, không giỏi đối đáp, là một nữ sinh dễ dãi mặt, nhưng ấn tượng đó vì nhiều năm không tiếp xúc nên rất mơ hồ, còn hiện tại, cô lại hoàn toàn thay đổi so với trí nhớ của hẳn: Đó là một loại gì đó không chịu khuất phục, không sợ hãi, dám hống hách trước mặt hẳn, biểu cảm tức giận cũng rất phong phú, hoàn toàn thay đổi so với ấn tượng ngày trước.

Cô không giống như một con búp bê được thiết kế tinh xảo, mà có sự tức giận của con người, chạy khắp nơi khiêu chiến với tính nhẫn nại và sức chịu đựng của hẳn.

Hẳn nên tức giận, vì lần này trở về, cô hoàn toàn không để ý đến thể diện của hẳn, hành sự vô cùng hồ đồ.

Nhưng những hồ đồ có toan tính từ trước ấy lại khiến hân không tự chủ được mà để ý đến nhất cử nhất động của cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Chuyện này với hắn là nói có chút quỷ dị. Đối với nữ nhân này, hắn không có đến nửa phần tình cảm nam nữ, cũng không có chung ý kiến, nhưng lần này quay về, rốt cuộc cô lại có thể khiến hắn có cảm giác hứng thú, rất muốn xem cô diễn kịch như thế nào: Tại bữa tiệc, nếu theo như ý đồ của Thôi Tán là muốn cô và Đông gia xích mích, nhân cơ hội này, muốn cho hết thảy mọi người biết: hắn, Đông Đình Phong, bị vợ ly hôn.

Đây là một tin tức động trời, một khi vỡ nỡ ra, đảm bảo hắn không còn mặt mũi nào trên thương trường.

Nhưng cô lại không hề phối hợp với Thôi Tán, lại rất thông minh để lại cho mình một con đường sống, chỉ âm thầm, mượn cái cơ này mà ngả bài với hắn, thảo luận ly hôn.

Trong chuyện này, cô lại dùng tâm cơ. Hơn nữa, còn là tùy cơ ứng biến, vô cùng sáng suốt. Thật sự rất khó tin!

Sáu năm nay, có thật đã khiến cô thay đổi lớn như vậy?

Trong đầu hắn hiện lên một tia nghi hoặc.

Đông Đình Phong đột nhiên mở mắt ra, gọi một cú điện thoại, đầu dây bên kia nhắc máy, thanh âm của một cô gái truyền vào tai hắn.

“Alo, xin hỏi ai ở đầu dây?”

“Đông Đình Phong!”

Hắn lạnh lùng phun ra ba chữ.

Đối phương im lặng một lúc lâu, tựa hồ bị ba chữ đó làm cho bối rối.

“Đông... Đông thiếu?” Một lúc sau, cô gái kia mới kinh ngạc hỏi lại một câu.

“Ừ, là ta. Cô là vệ sĩ của vợ ta đúng không?”

“Vâng...”

“Năm năm nay, vẫn là cô luôn ở bên chăm sóc cô ấy.”

“Vâng... Không sai!”

“Vậy tại sao hai ngày nay không thấy cô?”

“Là như vậy, sắp tới, tôi phải kết hôn nên đã từ chức. Vấn đề an toàn của thiếu phu nhân, Đông phu nhân nói sẽ chọn người khác chăm sóc cô ấy.”

“Thì ra là như vậy! Khó trách...”

“Đông tiên sinh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Ừ, ta có chuyện phải làm phiền cô!”

“Đông tiên sinh đừng khác sáo!”

“Tình hình trong suốt năm năm thiếu phu nhân ở Hoa Châu tỉnh dưỡng cô hãy nói rõ cho ta biết được không?”

“Được, khi nào ngài muốn?”

“Càng nhanh càng tốt!”

“Vâng!”

“Ngoài ra, chúc cô hạnh phúc. Quà mừng kết hôn ta sẽ sai người mang đến. Cảm ơn cô năm năm qua đã dốc lòng chăm sóc vợ ta.”

“Ngài nói quá rồi!”

“Đúng rồi, vẫn còn một câu ta muốn hỏi!”

“Ngài cứ nói!”

“Năm năm nay, cô vẫn thường xuyên báo cáo tình hình sức khỏe của thiếu phu nhân cho mẹ ta. Tình hình của cô ấy mỗi năm đều chuyển biến tốt đẹp, chuyện này ta biết, nhưng trừ cái đó ra, còn có phát hiện gì tương đối đặc biệt nữa không?”

“... Đông tiên sinh muốn ám chỉ về phương diện nào?”

“Ví dụ như mặt ăn nói, so với trước kia, lời lẽ tranh luận có cải thiện hơn...”

Đông Đình Phong suy nghĩ một chút đưa ra ví dụ.

“Cái này thì không thấy phát hiện gì. Phu nhân vẫn luôn không thích nói chuyện. Năm năm nay, đa số cô ấy đều trầm mặc. Ngoài ra, cô ấy chỉ đọc sách, mấy năm nay phải học mấy môn chuyên ngành, bình thường chỉ lên lớp. Còn đối với các chuyện khác không có quan tâm.”

Cái này đúng là rất hợp với tính cách của cô ta.

“Vậy trước khi cô đưa cô ấy trở về Ba Thành, có đi qua chỗ nào khác thường không?”

“Phu nhân đã nhận được một bức điện báo lạ, sau đó, cô ấy đã bỏ trốn. Chuyện này, không phải Đông phu nhân đã nói lại với ngài rồi sao!” Đối phương đột nhiên hỏi lại.

“Ừ!”

“Sau đó, lúc được đưa lên máy bay, phu nhân vẫn một mực nhốt mình trong phòng, loay hoay tìm tài liệu của mình. Hầu như không có sự khác biệt!”

“Được! Ta biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Đông Đình Phong rơi vào trạng thái trầm tư: Đông thiếu phu nhân bây giờ với Đông thiếu phu nhân theo những gì vệ sĩ kể lại có một sự khác biệt nhất định. Xem ra, hắn vừa biết được một tin quan trọng về vợ mình, đây quả là chuyện rất cần thiết. Có lẽ, hắn có thể từ báo cáo của vệ sĩ kia thu được vài thứ có thể biết được những thông tin liên quan đến sự khác thường của cô.

“Tiểu Trần.”

Hắn suy nghĩ một chút, rồi hạ lệnh: “Nghĩ cách đến sân bay Hoa Châu tìm hiểu những thông tin có liên quan đến thiếu phu nhân trong phi cơ đó về đây cho ta. Nhớ là đừng để cho bất kỳ ai biết là ta điều động. Chuyện này hãy tiến hành một cách im lặng.”

“Vâng.”

Trần Tuy gật đầu, nghi ngờ nhìn vào kính hậu quan sát Boss: Chuyện thần thần bí bí như vậy là vì cái gì?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Hôm đó, sau khi Đông Đình Phong rời khỏi cũng không trở về nhà tổ nữa. Gần đây, công ty bên hải ngoại có việc, hần phải bay gấp đến đó bằng chuyên cơ riêng, tạm thời gác lại chuyện của “Hàn Tịnh”, công ty phải đặt lên hàng đầu, cho đến tận ba ngày sau, hần mới quay trở về Ba Thành.

Cái gọi là muốn đội được vương miện, thì phải chấp nhận trọng lượng của nó, người đời chỉ nhìn thấy một phần con người hần, mà thường không chú ý đến hần vì cái vương miện đó phải trả giá đắt: Cả ngày hần vì công việc mà phải hao tâm tổn sức, đứng ở địa vị của mình, hần cần phải đối phó với rất nhiều chuyện phát sinh đột ngột.

Thứ sáu, ngày 16 tháng 12 là ngày cuối cùng của tuần, trời rất lạnh, gió thổi rất mạnh, nắng cũng nhè nhẹ.

Chuyên cơ của Đông Đình Phong hạ cánh, hần ngồi trên chiếc Bentley màu đen tiến về phía hội quán Ung Hòa, đây là nơi hần đến nghỉ ngơi khi không có chuyện gì. Không gian âm u, có một thủy các theo phong cách Giang Nam, bình thường, nếu hần không về nhà tổ thì quá nửa thời gian đều ở đây.

Nơi này, không những rộng mà còn được thiết kế rất tinh xảo, chủ yếu nhất là cách bố trí theo trường phái duy mỹ. Phí hội viên rất cao, có thể vào được trong này chi phí bình thường cũng phải là người thuộc hạng cao quý mới có thể trả được. Nếu không có được điểm này, thì căn bản đừng mơ tưởng có thể đặt chân vào hội quán.

Đông Đình Phong mở ra hội quán này không phải để kiếm tiền, mà vì những lúc tâm trạng không tốt, hắn muốn tìm một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ, không có sự phồn hoa của thành phố, cũng không có những âm thanh náo nhiệt, càng không có những thứ dơ bẩn như ca kĩ, bồi rượu, gái qua đêm. Nơi đây chỉ là chỗ yên lặng ngắm cảnh.

Hôm nay, hắn cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn ở đây, một tiếng gặp mặt, không khí rất hòa hợp, một mối làm ăn lớn, hai bên cũng không nói nhiều lời, sau đó ra quyết định.

Hơn ba giờ chiều, khách hàng rời đi, Đông Đình Phong nói với Trần Tụy:

“Mấy hôm nay cũng đủ mệt rồi, người nghỉ sớm đi! Ta muốn ngồi ở đây thêm một chút. Sau đó sẽ tự lái xe trở về nhà tổ...”

Trần Tụy đi, hắn cũng không ngồi trên gác nữa mà đến tiểu các Lâm Hồ. Vừa nhìn thấy, quản lý A Châu đã chạy ra rót cho ông chủ một ấm trà ngon, sau đó lui ra.

A Châu biết lúc ông chủ đang trầm tư suy nghĩ thì không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy, chỉ là có vài người không cản được.

“Hứ, con người của công việc sao tự nhiên lại nhàn rồi đến đây uống trà!”

Không khí yên lặng bỗng cánh cửa mở ra vang lên một tiếng cười. Đó chính là thất thúc của Đông Đình Phong, Đông Diệu Tuấn.

Vị thất thúc này, cũng không phải phải thúc ruột của hắn, gia gia của vị này, Đông Tam Thụy được nhận nuôi. Đông Tam Thụy hơn bốn mươi tuổi mới lấy vợ nên vị thất thúc này tuy là thúc bối, nhưng tuổi tác so với hắn cũng chỉ hơn bốn tuổi. Mười năm trước, bá công mất để lại hai đứa con, lục thúc đang làm tại tập đoàn, còn thất thúc làm bác sĩ. Hai vị này đều chưa

lập gia đình, gia gia cũng vì chuyện bọn họ chưa kết hôn lo lắng, nhưng lục thúc quen sống tự do, không muốn kết hôn, còn thất thúc lại không muốn xem nhẹ chuyện hôn nhân đại sự và luôn nói: “Không vội!”

“Bạn rợn thế nào đi nữa cũng phải có lúc nghỉ ngơi!”

Đông Đình Phong ngược mắt nhìn lên, vừa cười vừa uống trà. Thất thúc Đông Diệu Tuấn này thích uống trà chỉ thỉnh thoảng vì làm việc mệt mỏi quá mới uống một cốc cafe để lấy lại tinh thần.

Lúc này lục thúc Đông Diệu Kỳ cũng tới, vị này lớn hơn hẳn sáu tuổi.

“Cần Chi, hạng mục nào mà cháu chả làm được, mấy cô bạn gái của cháu luôn biết an phận, không kẻ nào dám gây thị phi. Nhưng nhìn hoàn cảnh bây giờ xem, haizz, đang đau đầu về mấy tấm ảnh kia phải không?”

Lục thúc ngồi xuống bên cạnh, dùng ánh mắt thích thú đánh giá, anh ta chưa bao giờ thấy qua con người cuồng công việc như hẳn lại có thể đến đây yên tĩnh ngồi uống trà:

“Không phải là ghen đấy chứ? Nên một thân một mình ở đây khó chịu?”

Giọng điệu này mang theo chút hoài nghi.

Đông Đình Phong nhếch mép cười nhạt, hẳn đối với Hàn Tịnh, không hề yêu thương, cũng không có cảm hận, đối mặt với nữ nhân kia, giống như đối mặt với một người xa lạ. Vậy thì làm sao có thể ghen tuông được chứ? Nhưng hẳn cũng không muốn tranh cãi làm gì.

“Xem ra ta đoán sai rồi. Aizz, bởi vì ta vẫn cho rằng cháu có chút thích thú với nữ nhân kia, nhưng bây giờ phát hiện ra cháu chả có chút tình cảm gì với cô ta cả. Đến chuyện lớn như vậy cũng không làm cháu kích động... Sáu năm trước, lão gia đã sai khi ép đôi uyên ương quá mức. Hại ta và Diệu Tuấn trở thành tội phạm đồng lõa.”

Sáu năm trước, cái đêm lầm lỡ ấy, chính xác là sinh nhật lần thứ 26 của Đông Đình Phong, lão gia tụ họp cả gia đình đến Hải Nam, tổ chức cho hẳn một bữa party ngoài sức tưởng tượng, sau đó giật dây cho cháu trai uống rượu. Hôm đó, Đông Đình Phong uống không ít, cũng may tửu lượng hẳn không tồi, không có say khướt, nên vẫn có thể chống đỡ được đến khi tiệc tàn.

Sau bữa tiệc, hẳn bị hai thúc thúc đưa đến phòng VIP mà gia gia hẳn đã sắp xếp, còn ba người ở ngoài phòng khách ăn uống một trận. Đến nửa đêm, hai thúc thúc kia rời đi, hẳn men say mông lung đi vào toilet tắm rửa mới phát hiện ra trên giường có một nữ nhân. Lúc đó, đầu óc hẳn có chút choáng váng, nhưng cũng có thể nữ nhân dưới ánh đèn mờ ảo ấy quá mê người, lại thêm “liều thuốc” kia thôi thúc, khiến hẳn không kìm chế được, điên cuồng hôn đến mức gây ra đại họa.

Lúc tỉnh rượu thì những chuyện không nên phát sinh đều đã phát sinh rồi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thân Phận Thực Sự Của Thôi Tán

Sau này, lục thúc hẳn đã đến thừa nhận, thuốc kia là do anh ta vâng mệnh lão gia gia đổ vào cốc của hẳn, còn về phần Hàn Tịnh là lão gia gia đã nhờ thân tín chuốc say rồi đưa đến.

Vốn dĩ, hẳn với lục thúc này bình thường đã không thân thiết, và người hẳn hay đi lại là thất thúc, nhưng con người thất thúc chính trực, tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện này, còn về lục thúc, chỉ cần có lợi, anh ta sẽ làm ngay. Vì để kế hoạch của lão gia có thể triển khai thuận lợi, anh ta đã lôi kéo thất thúc, như vậy mới có cơ hội bỏ thuốc vào rượu của hẳn.

Sau vụ việc này, Đông Đình Phong không có trách móc hai vị thúc thúc này, nhưng họ lại cảm thấy hổ thẹn vì đã khiến hai vợ chồng hẳn náo nhiệt đến như vậy.

“Nếu thật sự bỏ qua không được, vậy thì ly hôn đi! Đã sáu năm rồi, cháu mặc kệ cô ta, sinh con không cũng giống nhau cả thôi, như vậy gọi là phu thê sao. Nếu đặt vào hoàn cảnh của ta thì đã sớm ly hôn rồi! Nhưng cháu lại giữ mãi không buông, thế nào mà trong chuyện này lại dây dưa và khó chịu như vậy.”

Lục thúc thật lòng đề nghị.

Thất thúc lập tức phản đối:

“Đi chết đi, hòa giải không được lại khuyên ly dị. Anh không làm chuyện rối tung lên thì không chịu được phải không. Hơn nữa, A Phong và

Tịnh Tịnh còn có con... Nếu thật sự ly hôn, lão gia chắc chắn sẽ tức giận sinh bệnh mất.”

“Có con thì không thể ly hôn được sao. Anh nói chú biết, phu thê như kiểu bọn họ chỉ có thể khiến cho đứa trẻ lớn lên bị ám ảnh. Chú tự nghĩ một chút xem, có người mẹ nào không muốn gặp con, rồi cả chồng mấy năm cũng không gặp vợ. Cái đó gọi là gia đình sao? Hứ, dẹp ngay! Sớm biết đáp ứng lời của lão gia rồi gây ra chuyện thất đức hại người thế này thì có cho ta bao nhiêu lợi ích ta cũng không làm. Hôn nhân hãy bỏ đi, ta cũng thấy khó chịu thay hai người.”

Thất thúc lúc này mới á khẩu không trả lời được.

Đông Đình Phong thì giống như chẳng có chuyện gì, thư thái thổi ngụi mấy lá trà trong cốc, uống một ngụm:

“Chuyện này, trong đầu cháu đã có dự tính...”

“Mặc kệ cháu có dự tính hay không, ta đều muốn hỏi cháu, lúc này đây, cháu định xử lý việc này thế nào? Theo ta thấy, lần này Thôi Tán trở về, là muốn đối đầu với chúng ta... Còn nữa, mấy tấm ảnh đó, thật sự là có mờ ám, chúng đều bị tẩy thuốc, chưa đầy ba mươi phút đã tự bốc cháy. Thôi Tán này rắp tâm khiến trong nội bộ Đông gia chúng ta có xích mích, rồi tiêu hủy không cho chúng ta giữ được chứng cứ.”

Không thể như vậy, việc Thôi Tán làm thật sự rất gian xảo.

Cũng may, Đông Đình Phong lúc xem mấy tấm ảnh này, chợt có linh cảm không lành liền dùng điện thoại chụp lại hai bức, coi như là “bằng chứng” cho cô vợ ** xem, nhưng ngay buổi chiều đó, hẳn đã tự xóa đi.

“Lục thúc cứ ngồi đó xem cháu xử lý như thế nào là được, không cần phải nhúng tay vào!”

“Hừ, tiểu tử này, thật sự rất bình tĩnh!”

Lục thúc lắc đầu liên tục.

Đông Đình Phong chỉ cười, rồi uống trà.

“Cần Chi, có điều tra được anh ta từ chỗ nào có được thiệp mời vào bữa tiệc mừng thọ của Y gia không?”

Bất luận là Y gia, hay Đông gia đều là gia tộc danh giá, nhưng không thích khoe khoang, nên không hề đăng báo, bữa tiệc mừng thọ lần này, Y gia đã dùng tất cả lực lượng để cự tuyệt giới truyền thông đến phỏng vấn. Người có thể được Y gia mời đều là những nhân vật có máu mặt, vậy Thôi Tán kia rốt cuộc có danh thế như nào mà có thể được mời đến? Đây chính là điều Đông Diệu Tuấn lo lắng.

“Tra được rồi! Hiện tại anh ta đã leo lên cành cao lắm rồi!”

Ánh mắt Đông Đình Phong lóe sáng.

“Cành cao? Ở Ba Thành này gia tộc có thể cao hơn Đông gia chúng ta rất ít... Có thể lọt vào loại cành cao trong mắt cháu, cũng không có mấy nhà, là nhà nào? Nói ta nghe xem.”

“Liên thành Giang gia.”

Đông Đình Phong nói ra bốn chữ, khiến cho sắc mặt hai kẻ người ngồi cạnh lập tức thay đổi:

“Tên tiểu tử Thôi Tán đó, cũng không biết tìm được cách gì mà có thể làm cháu nuôi của lão già Giang thị, khó trách năm năm trước anh ta có thể chạy thoát khỏi chúng ta. Năm năm sau, anh ta đã đổi tên thành Giang Tán, nhanh chóng được mệnh danh là luật sư có tác phong khiêm tốn ở Washington, chưa từng xuất hiện trên mặt báo, luôn giữ hình ảnh cái miệng

hái ra tiền thần bí. Một tháng trước, anh ta gia nhập Giang thị, chính thức trở thành chủ tịch đoàn luật sư của Giang thị... Tối hôm qua, anh ta đại diện cho Giang lão gia đến mừng thọ Y lão gia.”

Giang gia và Y gia, căn bản là kẻ thù sống chết của nhau. Giang gia mặc dù không hiểm hách bằng Đông gia, nhưng đằng sau lại có chỗ dựa chính trị vững chắc, là bọn họ xem như xếp cùng đẳng cấp...

“Lúc trước ta đã nói, không nên bỏ qua dễ dàng cho tên tiểu tử đó. Giờ nhìn đi, đây là kết quả của việc nường tay với...”

Ánh mắt lục thúc lóe lên, hung hăng dúi điếu thuốc xống, nói.

Mấy người nói chuyện một hồi, bên ngoài có người gõ cửa, quản lí đi vào, cung kính báo cáo một câu:

“Đông tiên sinh, Thôi Tán tiên sinh đã đến, đang ở phòng 9...”

“Hả, cháu hện Thôi Tán?”

Lục thúc kinh ngạc hỏi lại.

“Không phải cháu hện anh ta, mà là anh ta hện cháu. Đúng lúc cháu cũng muốn gặp anh ta nên nói anh ta đến đây.”

“Có cần chúng ta đi cùng cháu? Mẹ nó, đúng là tên tiểu tử kia muốn ăn đòn mà, tay của ta có chút ngứa ngáy...”

Lời của lục thúc nói ra vô cùng độc địa, ngụ ý cũng rõ ràng.

“Ý tốt cháu xin nhận. Nhưng hai người cứ ở lại đây là được, đợi lúc nữa chúng ta cùng về nhà tổ!”

Nói xong Đông Đình Phong quay người bước đi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Phòng số 9, Ung Hòa Hội.

Thôi Tán đang nhắm hờ cặp mắt đào hoa, nhìn thấy cánh cửa bị đẩy ra, chủ nhân của Ung Hoa hội quán bước vào.

Thôi Tán phát hiện, mỗi lần gặp Đông Đình Phong đều thấy hắn có một phong thái thông dong bình tĩnh, vóc dáng tôn quý, tao nhã như vậy, đối mặt với bất kì biến động kinh dị nào đều có thể dĩ bất biến ứng vạn biến. Ngay cả chuyện hôm anh mang vợ hắn đến bữa tiệc mừng thọ Y gia, cho dù vợ hắn có hô lên là muốn ly hôn đi chẳng nữa, sắc mặt của hắn vẫn có một biểu cảm duy nhất, vô cùng bình tĩnh. Giống như, tình cảm của hắn sớm đã được lập trình hóa.

“Cho ta cốc nước lọc. Cảm ơn!”

Nhân viên phục vụ sau khi đưa cho hắn cốc nước liền lui ra ngoài.

Bên trong phòng lúc này chỉ còn hai người bọn họ.

Thôi Tán bất chấp nghiên cứu hắn, trong tay lắc lắc ly rượu đỏ, chiếc ly thủy tinh trong suốt như pha lê phản chiếu khuôn mặt anh tuấn kia, khuôn mặt tà khí, khóe môi lộ ra nụ cười nhếch mép có chút lười biếng.

“Thôi Tán, năm năm không gặp, xem ra, cuộc sống của người có vẻ rất tốt!”

Hệ thống lò sưởi trong phòng vừa đủ, nhưng Đông Đình Phong thấy nóng nực, cởi cúc áo vest ra để lộ chiếc áo sơ mi màu đen có hình hai con ường màu bạc, cặp mắt của chúng được may thủ công bằng bảy loại tơ khác nhau, vô cùng sắc bén, rất giống ánh mắt của hắc, băng lãnh nhưng có một lực xuyên thấu.

Thôi Tán lập tức nâng ly rượu lên kính hắc:

“Cũng không tồi. Nói đến, tất cả cái này đều nhờ phúc của Đông gia... Nếu không có đại ân đại đức của Đông gia thì Thôi Tán tôi đây làm sao có thể có được thành tựu như ngày hôm nay... Tôi còn phải cảm ơn sự bồi dưỡng của các người năm đó.”

Ngữ khí quỷ dị đầy vẻ châm chọc cười cợt.

Giọng điệu quỷ dị kì quái này, so với trước đây đã khác rất nhiều.

Thôi Tán trước đây, chỉ là một sinh viên luật ưu tú, có thành tích hơn người, lạnh lùng nhưng hấp dẫn, trong người mang theo một vẻ tự phụ nào đó, nhưng hiện tại anh ta lại luôn mang theo cảm giác muốn báo thù, nên thực sự rất không đáng yêu, ngược lại còn vô cùng đáng ghét.

Đông Đình Phong tự thấy bản thân chưa từng ghét bỏ một ai, Thôi Tán đó quả là may mắn khi được là người đầu tiên.

“Không cần khách khí. Đông gia chúng tôi luôn vì quốc gia bồi dưỡng những nhân tài.”

“...”

Thôi Tán bị câu này của hắc làm cho kích động, khó chịu, nhưng vẫn cắn răng nuốt hận, cười nhạt tiếp lời:

“Cho nên, ta dự định sẽ cảm tạ thật tốt đại ân đại đức của Đông gia nhiều năm nay. Từ khi Tiểu Tịnh bắt đầu... Đông gia các người đã nợ ta, nên TA NHẤT ĐỊNH SẼ QUAY LẠI.”

Anh ta nhấn mạnh từng câu từng chữ, âm thanh phát ra lại có dụng ý khác.

“Thôi Tán, người sai rồi, Ba Thành Đông gia không có thói quen thiếu nợ ai bao giờ. Còn nữa, nếu là cầm, đó khẳng định là người không nên có. Nếu như, người đối với Đông gia ta không có nửa phần thù ý, Đông gia tuyệt đối không động đến người. Nhưng nếu người ác tâm nổi lên, xin lỗi, Thôi Tán sẽ là kẻ thù của Đông gia, hậu quả này, bất kể là người hay Giang gia chống lưng cho người đều không kham nổi!”

Một câu nói yên lặng, nhưng toát lên vẻ kiêu ngạo khiến người khác không dám khiêu khích, nụ cười tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng, căn bản không xem ai ra gì.

Đông Đình Phong bấm sinh trên người đã toát lên một trường khí. Bình thường, hắn không thể hiện ra, nhưng một khi bộc phát sẽ khiến kẻ khác bị một loại áp lực vô hình.

Có cảm giác căm hận không phải từ trong mắt Thôi Tán, câu nói của hắn khiến anh ta căng thẳng, nói ra một câu châm chọc:

“Hàn Tịnh là của ta. Đông Đình Phong, con mẹ nó, người thật vô sỉ, vì báo thù ta và mẹ ta, thậm chí ngay cả chiếc giày mà người khác đã dùng qua người cũng nguyện ý nhặt về dùng. Điểm này, ta thật sự không có cách nào nhìn ra vẻ đạo mạo trang nghiêm trên mặt người.”

Câu vừa nói hết, nếu gặp phải kẻ khác thì khẳng định vẻ mặt đã biến sắc.

Nhưng có thể khiến Đông Đình Phong giận tím mặt sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sự thật chứng minh, hăn nửa phần tức giận cũng không có, vẫn bình tĩnh như cũ, còn thư thái uống một ngụm trà, thông thả nói:

“Ta chỉ biết hiện tại cô ấy là vợ ta. Còn về phần trước đây, ta không tính toán.”

“Ha ha, đúng là sở thích của Đông đại thiếu quả thật không giống người thường. Người cứ chờ xem, ta sẽ khiến trên đầu người xuất hiện cặp sừng đáng yêu.”

Sự phẫn nộ đè nặng trong lòng, Thôi Tán cố ý cười lớn, nhướn mi hỏi:

“Ảnh chụp nhận được chưa. Góc độ chụp cũng không tồi đúng không? Ta định đem chúng cho các tạp chí, chỉ cần tấm ảnh này vừa lên báo, ngay ngày mai đảm bảo nóng hổi trên các trang nhất...”

Đông Đình Phong nhíu mày một cái, bắt đầu xác định lại mục đích của Thôi Tán: Hàn Tịnh muốn thông qua luật pháp để ly hôn, không chỉ vậy còn muốn quyền nuôi con, nhưng lại muốn phí phụng dưỡng; Thôi Tán hiển nhiên không muốn như vậy, anh ta vừa muốn họ ly hôn, vừa muốn đem chuyện này càng náo nhiệt càng tốt, như vậy chỉ có một mục đích, muốn sỉ nhục Đông Đình Phong. Cho nên anh ta sẽ không quan tâm mà công khai mấy tấm ảnh.

Nhưng nếu anh ta không quan tâm, tại sao khi gửi ảnh cho gia đình hăn lại bỏ thuốc vào?

Loại hành vi này của anh ta quả thật rất mâu thuẫn.

“Được thôi, vậy người cứ công khai đi. Chỉ là ta thành tâm nhắc người một câu...”

Đông Đình Phong không có biến sắc, ngược lại còn khích lệ một câu, vừa để tay thanh toán dựa vào ghế sofa như một động tác rất bình thường, nhưng lại toát lên vẻ đầy khí thế không ai sánh bằng, ánh mắt của hắn từ từ nhắm lại, nhưng một khắc liền trở nên sắc bén:

“Chỉ cần người làm như vậy, đời này, người đừng mơ mang họ Đông, nếu người không tranh thủ lúc gia gia ta còn khỏe mạnh để hợp pháp hóa địa vị, như vậy, cả đời này người cũng đừng nghĩ đến số cổ phần của Vạn Thế. Người nghĩ rằng ta không biết sao? Người tiếp cận Hàn Tịnh là vì cái gì, không phải là vì bà nội ta để lại cổ phần cho cô ấy sao. Thật ra, người căn bản không yêu cô ấy! Sau khi biết chuyện này, mới bắt đầu theo đuổi cô ấy. Thôi Tán, người đối với Hàn Tịnh vốn có mục đích không trong sạch.”

Thôi Tán lập tức xụ mặt xuống:

“Cút, người chỉ là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, chẳng qua người cũng muốn chiếm cổ phần của cô ấy nên đổ tội cho ta. Người có bằng chứng gì mà chỉ trích ta vì cổ phần mà tiếp cận theo đuổi Hàn Tịnh? Ngược lại người thì khác! Để củng cố địa vị trong tập đoàn, người chuyện gì cũng làm ra được. Ngay cả chuyện hi sinh hôn nhân cả đời của mình, người cũng dám làm. Đông Đình Phong, người căn bản chính là kẻ hư vinh, ngụy quân tử!”

Đúng, rất đúng, anh ta nên mang họ Đông, anh ta là đứa con riêng của trưởng tử Đông Gia, Đông Diệu Hoa.

Cho đến tận sáu năm trước, anh ta mới biết chuyện này, anh ta vốn nên có một xuất thân tôn vinh.

Nhưng đáng buồn chính là, vì anh ta là con riêng, từ nhỏ lưu lạc bên ngoài nên không tính, thật không dễ dàng có được chút thành tựu, thích một nữ nhân, thì bên đó vợ cả cộng thêm kẻ được gọi là đứa con của bà ta, một khi xuất hiện, không chỉ cướp mất người đàn bà của anh ta, mà còn đưa anh ta ra nước ngoài lưu vong, cục tức này, anh ta làm sao có thể nhịn được?

Về phần Hàn Tịnh, anh ta cũng thật lòng trao gửi tình cảm. Nha đầu ngốc nghếch cục mịch đó, cũng khá thú vị.

Anh ta đã từng muốn cưới cô, cho nên, anh ta đi gặp mẫu thân của mình, còn dự định chuẩn bị một màn cầu hôn khiến cô cảm động phát khóc, đầu tiên cứ đính ước, sau đó, đợi cô tốt nghiệp đại học, anh ta sẽ lập tức kết hôn với cô.

Kết quả anh ta bị ép buộc trục xuất. Cho đến khi hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì nữ nhân của mình đã trở thành Đại thiếu phu nhân của Đông gia.

“Đông Đình Phong, cái họ Đông này, ta không thêm mang, nhưng, Hàn Tịnh, ta đã quyết rồi, cỗ phần của Vạn Thế, ta cũng quyết định rồi... Cái mà Đông gia các người nợ mẹ con ta...”

Anh đặt tách cà phê trên tay xuống bàn, đứng dậy đi ra, tựa hồ như đã quên đi mục đích của chuyến này...

Ngồi lên xe, anh ta phóng nhanh như viên đạn, dắt đá vung lên rời khỏi Ung Hòa hội, sau đó mới nhớ, bọn họ đều chưa có nhắc đến vấn đề chính, anh ta lại bị nam nhân chết tiết kia chọc giận bỏ đi. Vốn là anh ta muốn chọc giận hắn, kết quả lại bị làm cho tức giận. Quả thật rất đáng ghét.

Anh ta hung hăng vỗ một cái vào tay lái, mắt nhắm lại thành một đường:

Đông Đình Phong, đoạt vợ chi nhục, không đội trời chung.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tại Ung Hòa hội, Đông Đình Phong ngồi bên trong nhìn Thôi Tán rời đi, chậm rãi đứng dậy, gọi nhân viên phục vụ mang thuốc vào, hắt muốn hút thuốc.

Hắn châm một điếu, dựa lưng vào ghế, hít một hơi thật sâu, rồi nặng nề nhả ra. Tâm tình hỗn loạn lúc này khiến hắn hết hút lại phun ra để lấy lại bình tĩnh. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến phụ thân đã có một gia đình khác ở ngoài, có vợ, có con, thì hắn lại thấy bất công thay cho mẹ hắn. Mẹ hắn, là một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, bà có sự ung dung, lại biết tiết chế, đáng lẽ bà nên được chồng mình toàn tâm toàn ý che chở, nhưng cái người tên Đông Diệu Hoa ấy lại không đối xử tử tế với bà, đem lại cho bà sự nhục nhã trí mạng.

Mẫu thân hắn đã từng cho rằng phụ thân hắn yêu bà. Bà nghĩ rằng ông đã dành cho bà thứ tình yêu đáng quý, cho nên, tư tưởng bảo thủ này khiến mẫu thân si tình, khi ông xảy ra tai nạn qua đời bà không có tái hôn lần nữa. Suốt thời gian đó bà ôm trong mình tình yêu hoàn mỹ, nhưng không ngờ, 14 năm sau khi phụ thân qua đời, một nữ nhân đưa cho bà một tờ giấy xét nghiệm DNA, một lời nói dối cứ thế bị vạch trần như vậy khiến mẫu thân hắn suy sụp hoàn toàn.

Hắn nghĩ đến bữa tiệc hôm qua, mẫu thân hắn bị kích động đến điên loạn, không khống chế được mà cho Hàn Tịnh một bạt tai, nguyên nhân quan trọng là:

Ba mươi năm trước, người phụ nữ tên Thường Hoan đó đã cướp đi người chồng mà bà yêu thương, ba mươi năm sau, đứa con trai của Thường Hoan lại cùng với con dâu bà cấu kết, hơn nữa còn muốn cướp đi hôn nhân của con bà.

Bà không có cách nào chấp nhận sự nhục nhã này.

Bà căm hận mẹ con Thường Hoan, cũng bởi vậy mà càng chán ghét Hàn Tịnh.

Hắn hít một hơi thật sâu, chuyện hôn sự này, hắn cũng không tình nguyện, nhưng hắn vẫn chấp nhận lấy Hàn Tịnh. Nguyên nhân là hắn muốn nhìn thấy nước mắt của Thôi Tán, hắn sẵn sàng trở thành kẻ cầm thú: chiếm lấy em dâu.

Mười sáu mỗi tháng, Đông gia sẽ có một bữa ăn đoàn viên, phép tắc này tồn tại đã lâu. Mỗi lần tổ chức đều phải đến Tụ Đức Hiên của Đông trạch.

Sáu giờ tối, Đông Đình Phong cùng lục thúc, thất thúc trở về nhà tổ, người hầu lái xe ra phía sau, ba người vừa nói chuyện vừa rải bước về phía Tụ Đức Hiên.

Đi qua hoa viên rồi đến hành lang, Đông Đình Phong thấy trước cửa Tụ Đức Hiên, một nữ nhân ăn vận đơn giản, chần chừ lưỡng lự, vừa muốn vào vừa muốn lùi lại. Đó là Hàn Tịnh.

Lúc này, từ bên trong vọng ra tiếng của tứ cô cô, Đông Hà:

“Hàn Tịnh, cô thật là mặt dày, dám bước ra khỏi bát viên nha! Có loại phụ nữ vừa tặng cho Đông Đình Phong cái sừng, rồi lại không biết xấu hổ quay trở về Đông gia, tiếp tục ăn bám không? Hôm nay là ngày liên hoan

của Đông gia chúng tôi, kẻ nào cho cô mượn lá gan sao mà dám đến đây phá đám?”

Đông Đình Phong dừng lại.

Lục thúc và thất thúc cũng nghe thấy. Bỗng nhiên lục thúc tỏ ra dáng vẻ muốn xem kịch hay: “Tứ cô cô của cháu lại khó dễ vợ cháu rồi. Thế nào? Hiện tại cháu có muốn bảo vệ cô ta hay không?”

Trước đây, trước mặt người nhà, đứa cháu trưởng này rất hay bảo vệ Hàn Tịnh, tứ cô cô của hắn lại là người một khi đã để ý thì nhất định không tha, trải qua bữa tiệc và mấy tấm ảnh đó, Hàn Tịnh xem như hoàn toàn không có địa vị gì ở Đông gia, tứ cô cô hắn làm sao có thể nói những lời tốt đẹp được!

Đông Đình Phong không có tỏ thái độ, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, tứ cô cô sắc bén lần thứ hai công kích, kèm theo đó là nụ cười nhạt:

“Căn Chi nhà chúng tôi quả thật rất tuyệt vời, bên ngoài hô phong hoán vũ, nói một là một, khi về nhà, thế nào lại không giải quyết được một nữ nhân như cô? Mấy bức ảnh đó nếu thật sự bị truyền ra ngoài, Đông gia sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, cổ phần của Vạn Thế sẽ bị trượt giá. Hàn Tịnh, cô thật sự rất có năng lực hại người. Ở đây mới yên ổn mấy năm, khi cô trở về lập tức khiến Đông gia chúng tôi bị khuấy động. Bản lĩnh của cô, thật sự rất lại hại!”

Trước cửa Tự Đức Hiên, Ninh Mẫn vẫn lè loi đứng đó, bước vào cũng không được, mà đi về cũng không xong, một phụ nữ già dặn mắt mang gọng kính vừa nhìn thấy cô liền không nể mặt quăng xuống những lời châm biếm, người này vừa mở miệng đã thu hút tất cả mọi người đứng dậy. Mấy người này, trên mặt lộ ra không phải vẻ mặt tốt đẹp gì.

Cô biết hôm nay là tiệc đoàn viên, hiện tại là thời điểm nhạy cảm, cô không nên tham dự, đến những chỗ như thế này, căn bản là tự dẫn xác đến chịu tội. Thế nhưng gia gia lại cố ý dận dò, CÔ PHẢI ĐẾN!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Sự nghiệp của Đông gia rất lớn, giống như đại thụ đón gió, cho nên, tác phong hành sự của người Đông gia đều chú ý khiêm tốn, không tùy tiện lên báo. Những loại tin tức này đối với thành viên gia tộc Đông gia mà nói rất bất lợi, đặc biệt trong thời đại công nghệ hiện nay lại càng khó ngăn chặn được. Để sắm vai nhân vật Hàn Tịnh này, Ninh Mẫn cố ý lên mạng tìm những tin tức liên quan đến Đông gia. Mặc dù chưa từng gặp qua bọn họ, nhưng bằng những tấm hình của giới truyền thông, cô có thể nhận ra.

Vị trước mặt này là Đông Hà, một phụ nữ mạnh mẽ nổi tiếng của Đông gia, đã mở miệng thì không dễ dàng buông tha cho người khác.

Nghe nói, bà ta và Đông Đình Phong có quan hệ không mấy tốt đẹp, về phần nguyên nhân, là vì Đông Đình Phong còn trẻ đã ngồi lên vị trí thứ hai của tập đoàn, còn con trai bà ta cũng thuộc hàng thông minh xuất chúng, mà bây giờ cũng chỉ là quản lý cấp cao của một ngân hàng trực thuộc tập đoàn, điều này khiến bà ta nhịn không được.

“Chính là cô đã khiến Đông gia chúng tôi không còn mặt mũi nào hết, làm sao còn có thể cùng chúng tôi dùng bữa cơ chứ. Vừa nhìn thấy loại người không biết xấu hổ như cô, ta liền cảm thấy ngán ngẩm. Đại đường ca quả thật sự đã sai lầm khi cưới một nữ nhân không biết xấu hổ như cô.”

Phụ họa theo sau là ngũ đường muội của Đông Đình Phong, Đông Anh, đang vỗ ngực, gò má diễm lệ cũng không che dấu nổi vẻ chán ghét, năm nay cô ta 20, cũng giống như Đông Lôi đều đang học đại học.

Bên cạnh Đông Anh là sắc mặt nặng nề của Đông Lôi, lúc này không có biểu tình gì, để tùy ý cho người nhà châm chọc chị dâu mình.

“Tứ cô cô, Đông Anh, hai người đừng làm loạn ở đây. Mặc kệ chúng ta có thuận mắt hay không chỉ cần gia gia vừa mắt là được... đại đường ca cũng phải nhìn sắc mặt của gia gia, tránh gây khó khăn cho người đã kết hôn. Còn đối với đại đường ca, cô ta chẳng là gì cả.”

Thanh âm lạnh lùng đầy vẻ nhạo bám đó là tứ đường đệ của Đông Đình Phong, Đông Đình Bắc.

“Aizz, mọi người đừng nói như vậy, chị dâu của chúng ta, kì thực rất đáng giá. Đại đường ca không chịu ly hôn, hẳn là không bỏ ra phí ly hôn này.”

Tam đường đệ, Đông Đình Nam vừa suy nghĩ liền nói tiếp.

“Cũng là nếu ly hôn, đại đường ca sẽ phải chia một nửa gia sản cho cô ta. Thật không tính toán!” Đông Đình Bắc tấm tắc gật đầu.

Từng câu từng chữ đều châm chọc khiêu khích như những mũi tên phi tới, lạnh lùng vô tình như vậy, có thể khiến mấy kẻ nhát gan xấu hổ.

Nếu Hàn Tịnh đang ở đây, e rằng cô ấy chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống cho đỡ nhục. Nhưng hiện giờ là Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn nháy mắt một cái, không hề lộ ra vẻ khiếp sợ, ngược lại là ánh mắt vô cùng bình tĩnh, quan sát những người này, nhìn thấy tam thúc Đông Đình Phong và chồng của tứ cô cũng ở đây, nhưng xem ra ông ta khá phong độ, không có mở miệng giáo huấn, chỉ nhíu mày nhìn cô một cái, tóm lại không có làm gì cô. Hà Cúc Hoa và vợ của tam thúc còn chưa tới, gia đình nhị thúc, nghe nói vì đang công tác ở tỉnh khác, bình thường rất ít khi tham dự bữa tiệc gia đình này.

Trừ ngần đó người ra, vẫn còn kẻ đang đứng trong góc phòng, dáng vẻ cao ngạo, anh tuấn, dựa lưng vào cửa sổ, vừa hút thuốc vừa dùng ánh mắt thâm trầm nghiên cứu cô, ánh mắt đó có chút cổ quái.

Người này là con trai của tứ cô cô, Tống Minh Hạo.

Đang quan sát thì Đông Lôi nhảy ngay vào tầm mắt của cô.

“Hàn Tịnh, từ nay về sau, tiệc đoàn viên của gia đình, không có phần của cô. Cô còn không biến khỏi Đông trạch, quay về bát viên. Ít tới nơi này khiến chúng tôi ngứa mắt...”

Đông Lôi vô cùng tức giận vì những chuyện xấu hổ mà nữ nhân này gây ra, sau cả đống chuyện như vậy, cô vẫn còn mặt mũi đối diện với mọi người, mà không hề hoảng loạn, rốt cuộc nữ nhân này có biết hổ thẹn hay không?

Đằng sau thổi vào một cơn gió, khiến tóc cô rối bời, Ninh Mẫn đang gỡ từng sợi một, cũng không có bỏ đi, mà đáp lại một câu rõ ràng, thanh âm cũng mềm mại, ngữ điệu vô cùng sắc bén:

“Xin lỗi, quy tắc của Đông gia là do gia gia đặt ra. Tôi chỉ nghe lời của gia gia. Lôi Lôi, muốn lên mặt với tôi, cô vẫn không đủ tư cách!”

“Còn nữa, tứ cô cô, cô cô là trưởng bối, cô cô giáo huấn, cháu không phản đối, chuyện ngày hôm đó, xem ra là cháu có lỗi với Đông gia. Chuyện đó, cháu không biện bạch, vì cây ngay không sợ chết đứng. Cô cô vẫn chưa điều tra chân tướng rõ ràng, người khác bảo sao nghe vậy đến chỉ trích lung tung, kì thực đó là hành vi của người mang thân phận trưởng bối sao? Nhưng vì cháu xem cô cô là trưởng bối, sẽ không tính toán nhiều.”

“Còn nữa, Đông Đình Nam, Đông Đình Bắc, mấy câu của các người làm tôi khó chịu, có phải bởi vì ngày thường bị Căn Chi gây áp lực, nên cố ý nhân cơ hội này giận cá chém thớt với tôi? Các người đường đường là đàn

ông, cảm phiền các người hành động ra dáng đàn ông một chút! Không phải Đông gia các người tự xưng là thân sĩ phong độ sao? Sao tôi không nhìn thấy hề nhìn thấy cái đó? Rảnh rồi sao không học phụ thân các người hay tư dưỡng đây, hoặc là anh họ các người, họ đều rất có phong độ, làm sao các người lại giống đàn bà thích thêm dầu vào lửa vậy. Ăn nói huyên thuyên là sở trường của đàn bà, xin hỏi các người lúc nào đã đổi giới vậy? Ba anh em các người đến đây hòa âm sao?”

Những lời vừa nói ra khiến kẻ nào cũng biến sắc.

Ngoài phòng, gió lạnh, Đông Đình Phong khéo môi khê cong lên.

Miệng lưỡi nha đầu này, không biết từ lúc nào lại cay độc như vậy, cái này thực sự muốn đắc tội với mọi người. Trước kia, khi cô bị ức hiếp, chỉ có thể nén cơn giận xuống, cô hiện tại lại giống như một con nhím, kẻ nào dám ức hiếp, cô dám xù lông đâm lại kẻ đó.

Hắn thông thả bước lên tầng, tứ cô cô của hắn vẫn chưa đi, hắn tiến lại phía cô, thanh âm vừa cất ra đã như muốn dọa người:

“Hàn Tịnh, sao lại không vào, ngoài này gió lớn lắm, coi chừng bị cảm lạnh!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Mới vào Đông gia có mấy ngày nhưng Ninh Mẫn biết, ở đây ngoài lão gia gia ra thì không có kẻ nào yêu thích Hàn Tịnh cả, bao gồm cả Đông Đình Phong. Cho nên, lúc bị xỉ nhục cô căn bản không nghĩ đến hấn. Giờ khắc này, khi cô một mình đối mặt với khuôn mặt thẹn quá hóa giận, chỉ hận nỗi không thể ăn tươi nuốt sống cô kia, thì đột nhiên nghe thấy thanh âm đầy từ tính, trong thanh âm lạnh lùng ấy cũng có vài phần quan tâm khiến cô không khỏi có chút ngây ngốc.

Cô xoay người lại nhìn về phía hành lang rực đèn, Đông Đình Phong cùng hai nam nhân tuấn kiệt khác đang đi tới. Chỉ liếc mắt một cái cô có thể biết hai vị này là ai, kẻ có khuôn mặt cương nghị anh tuấn này là lục thúc của hấn, giám đốc cao cấp của Đông thị, còn người chính khí ôn hòa kia là thất thúc của hấn, bác sĩ danh tiếng khoa phẫu thuật chỉnh hình.

“Mọi người đến cả rồi, thật có lỗi, hôm nay công ty hơi nhiều việc nên đến muộn.”

Đông Đình Phong chậm chậm bước về phía Ninh Mẫn nắm lấy tay cô. Trông bọn họ bây giờ thật giống như đôi phu thê ân ái ái ái, cảm nhận được đôi bàn tay lạnh buốt của Ninh Mẫn, hấn cau mày nói:

“Tay tại sao lại lạnh như vậy? Trương thẩm, phiền thẩm đến bát viên lấy giúp Hàn Tịnh một chiếc áo choàng.”

“Vâng thưa đại thiếu!”

Bà đang trong phòng khách khi nhận lệnh lập tức đi ngay.

Đột nhiên Ninh Mẫn cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, bởi vì bàn tay của hần cùng với sự ấm áp từ cơ thể hần khiến cô thấy dễ chịu.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô có chút hoang mang: Lần này, cô khiến hần gặp nhiều phiền phức đến vậy mà con người này trước mặt người nhà vẫn có thể tỏ ra thân mật như không có chuyện gì xảy ra sao?

Cô hiểu rõ hần hành động như vậy là có ý gì: Không đến mức khiến người nhà hần coi thường cô, trong lúc này vô hình như muốn tuyên bố, quan hệ giữa cô và hần không hề rạn nứt. Hần vẫn là chỗ dựa của cô. Đánh chó cũng phải biết mặt chủ. Không ít người vì vậy mà có chút kiêng nể.

Nhưng tại sao hần lại phải làm như vậy?

Cô không có nghĩ ra, lại bị hần kéo đến chỗ bàn lớn.

“Cần Chi, cháu đến thật đúng lúc, nam nhân có bản lĩnh phải biết quản đàn bà của mình cho tốt. Tề gia trị quốc bình thiên hạ, tề gia vẫn phải đặt lên hàng đầu. Cháu xem xem cô vợ này của cháu, gây ra chuyện rèm pha như vậy, nhưng miệng vẫn lớn tiếng, dáng vẻ vẫn phách lối. Cho ta hỏi một chút: Tại sao da mặt cô ta lại dày như vậy, dựa vào lão gia hồ đồ chống lưng sao, còn dám dạy dỗ cả em gái cháu, dám trợn mắt nói dối, làm bộ đáng thương như kiểu ta đổ oan cho cô ta? Chuyện đã rõ mười mươi như vậy mà cô ta không biết xấu hổ đến chỗ này tỏ ra vô tội làm trò ủy khuất? Cháu sai rồi, cháu vừa tới lại xem cô ta như bảo bối mà bao bọc, nổi nhục nhã này cháu nuốt trôi sao? Chuyện này nếu một khi truyền ra ngoài, thì danh tiếng Đông đại thiếu cháu bị cầm chừng sẽ...”

Đông Hà chưa chịu thua ai bao giờ, bà ta đương nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, nệm đôi giầy cao gót xuống nền, tiến về phía trước mang theo vẻ lãnh ngạo thường ngày hăng giọng trước mặt cháu dâu mà quở trách dạy bảo Đông Đình Phong.

Bà ta và đứa cháu này bằng mặt nhưng không bằng lòng, một khi năm được điểm yếu nhất định không buông tha.

Đông Đình Phong sao có thể không biết được ý tứ của tứ cô cô mình, hăn nhíu mày vừa ân cần cởi áo ngoài khoác cho Ninh Mẫn vừa chất vấn ngược lại:

“Tứ cô cô... Con mắt nào của người nhìn thấy vợ cháu **? Lại là mấy tấm ảnh kia sao? Hiện nay kĩ thuật photoshop phát triển như thế, cái gì cũng có thể làm giả được. Nếu mấy tấm ảnh kia là thật, tại sao lại tự động tiêu hủy. Điều này chứng minh kẻ gửi tấm bưu phẩm đó là cố ý... Người cái gì cũng từng thấy qua như cô cô, sao đột nhiên lại tin vào mấy thủ đoạn không rõ ràng như vậy? Tịnh Tịnh nói không sai, cô cô thân làm trưởng bối, lại không phân biệt thị phi trắng đen, nghe tin đồn nhảm tổn hại danh dự, cách làm như vậy thật sự làm tổn hại đến hình tượng anh minh của cô từ xưa đến nay. Thực sự là không nên.”

Hăn vừa mở miệng liền nhắc đến chuyện mấy tấm ảnh nói cho rõ càng khiến mặt của Đông Hà tái xanh.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, cố ý quan sát vẻ mặt của mọi người sau đó lại tiếp tục nói:

“Chính xác, Tịnh Tịnh đã từng qua lại với Thôi Tán kia, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, cô ấy hiện tại đã là vợ của cháu, là mẹ của Tiểu Kỳ. Cô ấy làm sao có thể cùng Thôi Tán dây dưa không rõ? Mấy tấm ảnh đó, tất cả đều hành động vu oan. Cháu biết mọi người đều vì chuyện mấy ngày nay mà đối với Tịnh Tịnh có chút hiểu lầm, cũng đúng thôi, đầu óc Thôi Tán đó rất có khả năng hại người. Anh ta bày ra liên hoàn kế này là muốn Đông gia cô lập Tịnh Tịnh. Chuyện này, cháu và gia gia đã điều tra xong. Hôm nay nhân lúc cả đại gia đình có mặt vốn định cùng mọi người nó rõ.”

“Chuyện xảy ra là như vậy: Hôm đó, Thôi Tán mượn cơ mẹ của Tịnh Tịnh bị thua tiền, bắt Tịnh Tịnh qua, nhân cơ hội này chụp trộm Tịnh Tịnh rồi xử lý qua photoshop, anh ta rắp tâm phá hỏng hình tượng của Tịnh Tịnh sau đó còn ép buộc Tịnh Tịnh đến bữa tiệc của Y gia nhằm kích động chúng ta, không phải là muốn làm lớn chuyện, mà muốn Đông gia mất mặt, cũng may việc này không có ồn ào. Toàn bộ quá trình là như vậy, tổng thể mà nói Tịnh Tịnh cũng là người bị hại.”

“Cho nên tứ cô cô mong người đừng phân biệt đối xử với Tịnh Tịnh, Tịnh Tịnh yếu đuối, cơ thể lại mới bình phục, mặc kệ thế nào người là trưởng bối nên rộng lượng một chút, sau đó người cũng bớt giận với cô ấy. Gia gia muốn gia đình đoàn kết, hòa khí. Có tức giận thì nên ở bên ngoài, Đông gia không gây khó dễ cho người nhà mình.”

Ninh Mẫn nghe xong cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất: Đông Đình Phong thật là kỳ lạ, tự nhiên lại đứng ra bảo vệ cô, thay cô giải vây.

Bất luận kẻ nào thấy mấy tấm ảnh ấy đều sẽ sôi máu, nhưng hắn thì không, lại còn chứng minh đó là kết quả của photoshop; bất kỳ nam nhân nào thấy vợ mình cùng người đàn ông khác tham dự dạ tiệc cũng đều tức giận, nhưng hắn vẫn không phải ứng gì, lại mạnh miệng tuyên bố đó là hành vi đơn phương của Thôi Tán, hắn đang giúp cô giải vây sao.

Nam nhân này có vẻ quá đại từ đại lượng rồi không!

Mọi người, hết anh nhìn tôi rồi tôi nhìn anh, không kẻ nào dám mở miệng.

Đông Diệu Tuấn nhếch mép cười một tiếng: Nhìn điệu bộ này, tên tiểu tử kia đối với Hàn Tịnh vẫn còn chút tình cảm.

Đông Diệu Kỳ híp mắt: Đứa cháu trai này của hắn thật là thâm sâu khó đoán.

Đông Đình Nam, Đông Đình Bắc lúc đó nhìn nhau: Nhất thời không đoán ra đâu là thật.

Đông Anh nghi ngờ: Nếu tất cả đều là đại đường ca tự biên tự diễn, thì tại sao đại đường ca lại muốn bảo vệ nữ nhân này?

Đông Lôì căn môi quan sát: Nữ nhân này căn bản không đáng để anh trai cô bảo vệ.

Trong góc phòng Tống Minh Hạo vẫn lạnh lùng quan sát.

Đông Hà tức quá cười ra tiếng:

“Ồ, Cẩn Chi, cháu đảo lộn tất cả như vậy là nuông chiều cô ta. Chuyện xấu đã thành ra như vậy mà cháu vẫn còn muốn thay cô ta nói dối? Cháu

thật là.... nghịch chủng của Đông gia chúng ta...”

“Đủ rồi, nếu như Cẩn Chi nói chuyện này nó đã điều tra rõ ràng, vậy thì A Hà cô cũng nói ít một hai câu đi. Còn những người khác sau này không được phép lấy chuyện đó ra bịa đặt linh tinh...”

Tam thúc Đông Diệu Xa đứng lên, cắt đứt những lời mát mẻ của Đông Hà, lại dùng ánh mắt cảnh cáo với đứa cháu của mình sau đó nhìn về phía Ninh Mẫn:

“Tĩnh Tĩnh, cô là cháu dâu của Đông gia, sau này làm bất cứ chuyện gì đều phải nghĩ đến Đông gia. Cô phải hiểu một chuyện: Cẩn Chi bảo vệ cô là vì lão gia thương cô, nên ngàn vạn lần đừng làm chuyện tổn thương lão gia. Cô luôn là đứa hiểu chuyện. Nếu ngay từ đầu cô chọn tận hiếu thì phải làm đến nơi đến chốn...”

Câu này cũng xem như cáo phổ.

Nhưng nói chưa xong thì điện thoại Đông Đình Phong reo lên, hần nghe máy, sắc mặt đột nhiên có chút biến đổi:

“Được, ta đến ngay!”

Sau khi tắt máy, hần nắm tay Ninh Mẫn kéo ra ngoài.

“A, đây là muốn đi đâu?”

Ninh Mẫn có chút không theo kịp, vội vàng hỏi.

Đông Đình Phong không quay đầu, chỉ trầm giọng nói:

“Gia gia ngắt xỉu! Cũng may bác sĩ bên cạnh, hiện tại đã tỉnh lại, bác sĩ nói gia gia muốn gặp cô.”

Mười phút sau, Đông Đình Phong và Ninh Mẫn đứng trước mặt Đông Lục Phúc.

“Gia gia, người còn cảm thấy không khỏe chỗ nào?”

Ninh Mẫn ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi.

Đông Lục Phúc nghe được mới từ từ mở mắt, thấy con trai, con gái đều ở đây, nhìn xung quanh một vòng, thở dài một tiếng:

“Khỏe hay không cũng chỉ là một bước tiến vào quan tài! Tịnh Tịnh à, gia gia cháu cả đời này không có nguyện vọng nào khác, duy nhất chỉ không yên tâm về cháu, cháu và Căn Chi nếu không thể hòa hợp, nếu ngày nào đó ta tắt thở thì cũng chết không nhắm được mắt. Cho nên, Tịnh Tịnh hãy sinh cho Căn Chi một đứa nữa cùng nhau sống hạnh phúc, có được không?”

Yêu cầu này, thực đúng là mơ tưởng mà!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Sắc mặt của Đông Lục Phúc vô cùng khó coi, bác sĩ nói, tình hình của lão gia không mấy khả quan, lúc ở bên ngoài đã được dặn dò qua, nhất định không được làm lão gia kích động. Lần này ngất đi, nguyên nhân là do kích động vì suy nghĩ quá nhiều. Lão gia vốn bị bệnh tim, lúc còn trẻ, biểu hiện không rõ rệt, nhưng bây giờ tuổi đã cao, bệnh tình lại tái phát, mấy năm nay hoàn toàn dựa vào thuốc để duy trì, tuổi tác càng lớn cộng thêm tâm bệnh nên có tiền cũng không thể trị tận gốc.

Tâm nguyện lớn nhất của ông cụ bây giờ là hy vọng đôi vợ chồng Hàn Tịnh và Đông Đình Phong có thể sống hạnh phúc.

Sau khi Ninh Mẫn nghe xong, da đầu lập tức tê dại, thật muốn đào một cái lỗ tự mình chui xuống.

Cô thật sự không hiểu, tiên sinh này, tại sao lại muốn ép người như vậy, những người tinh mắt đều có thể nhìn ra, đôi vợ chồng này căn bản không thể sống cùng nhau, ông ta có lộn không trừ phi trói họ cùng một chỗ.

Ê, mà cô luôn thấy chuyện này có chút cổ quái?

Hiện tại cô vẫn chưa đoán ra.

“Gia gia, gia gia đừng nghĩ nhiều nữa, sinh con không phải là chuyện gia gia muốn thì ngày mai lập tức sinh được đâu ạ.”

Đông Đình Phong đứng cạnh Ninh Mẫn, đuôi mắt khẽ rướn lên, liếc một cái nhìn bộ dạng buồn bực của cô nói:

“Gia gia phải giữ gìn sức khỏe cho tốt như vậy mới có cơ hội nhìn thấy.”

“Nói như vậy, các cháu đã đồng ý với ông già này rồi đúng không?”

Đông Lục Phúc lộ ra nét mặt vui mừng.

“Vâng, người phải chờ đấy!”

Sặc, hắn ta thực sự muốn đáp ứng ý nguyện của gia gia mà làm trái lương tâm sinh con sao?

Ninh Mẫn thiếu chút nữa ngã ngửa, tinh thần cổ quái liếc nhìn hắn một cái, gò má rất anh tuấn, càng đặc biệt hơn dưới ánh đèn, tuấn kiệt khiến kẻ khác phần nộ, khuôn mặt còn lưu lại nét nghiêm túc, khiến người ta có cảm khác những lời của hắn không có gì là giả dối. Tâm can cô đập lên một tiếng không rõ, trong tiềm thức muốn bài xích khuôn mặt nguy hiểm của nam nhân này.

Trong phòng, tất cả người ở, mỗi người một tâm tình, đem ánh mắt đổ dồn trên người cặp phu thê đang muốn sinh thêm baby.

Kẻ tức giận nhất lúc này là Đông Lôi, nếu không phải gia gia đang bị bệnh, cô thật sự muốn làm loạn lên một trận: Gia gia căn bản là y vào mình bị bệnh gây khó dễ cho anh trai cô. Thế nào cũng muốn dồn anh cô đến bước đường cùng muốn cam tâm. Cô nghĩ rằng, nếu không phải Đông phu nhân Hà Cúc Hoa kéo lại, chỉ sợ cô sớm đã chạy ra làm loạn.

“Tịnh Tịnh, Căn Chi đồng ý rồi, còn cháu thì sao? Cháu nghĩ thế nào?”

Đông Lục Phúc được nước dồn ép cô.

Ninh Mẫn cắn môi, cô rất muốn từ chối, nhưng, một khi từ chối thì chẳng khác nào tuyên bố đối đầu với Đông Đình Phong. Đến lúc xích mích, không cần thiết là chuyện xấu gì, nhưng cô sợ có thể làm kích động vị gia gia này. Nếu gia gia này vì nguyên do của cô mà gặp chuyện không hay thì người của Đông gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. Tiếp đó cô sẽ phải đối mặt với cái thảm cảnh gọi là kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cô cần hợp pháp cái thân phận Hàn Tịnh này thì cuộc hôn nhân với Đông Đình Phong, cô tuyệt đối không được khiến Đông Lục Phúc kích động mà ngã bệnh, và cái ước định không nói ra của Đông Đình Phong, dùng phương thức hòa bình để chia tay. Như vậy, tương lai của cô mới gặp phải phiền phức.

Càng nghĩ, cô cuối cùng cũng phải khuất phục trước sự thật tàn khốc, ôn nhu nói một tiếng:

“Gia gia, chuyện này phải từ từ mới có được ạ!”

“Đúng, gia gia biết chuyện này không thể nóng vội, gia gia chỉ muốn hỏi cháu, cháu tự nguyện không?”

Haizz, lão già đúng là có khả năng bức người phát điên mà.

“Tịnh Tịnh tự nguyện!”

Cô toát mồ hôi để nói ra bốn từ này, tự thấy trong đáy mắt Đông Đình Phong có một tia sáng chợt lóe lên.

Có phải cô đã sập bẫy rồi không?

Trong lòng cô có linh cảm không tốt.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ta Sẽ Trở Về Phòng Ngủ!

Bữa tối, Đông Lục Phúc không tham dự, những người khác của Đông gia chỉ cùng nhau ăn một bữa.

Ăn xong, Đông Đình Phong cũng không giống như mọi lần, nán lại nói chuyện phiếm, mà trước mặt mọi người, kéo Ninh Mẫn rồi nói một tiếng “Chúng tôi về trước...”

Hai người dắt nhau ra Tụ Đức Hiên.

“Ta vẫn chưa ăn xong mà Cẩn Chi!” Đông Hà lắc đầu, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn sắc mặt thâm trầm của chị dâu Hà Cúc Hoa: “Thật sự khiến người khác chịu không nổi mà!”

“Bộp!”

Hà Cúc Hoa biết Đông Đình Phong chỉ là tùy cơ ứng biến để đối phó với gia gia, nhưng khi tận tai nghe thấy con trai đáp ứng chuyện này, trong lòng ít nhiều cũng có chút không hài lòng, hiện tại lại bị châm chọc, không khỏi khó chịu đập bát xuống bàn, thanh âm lạnh lùng hỏi lại:

“Tứ muội nói gì vậy, Cẩn Chi một lòng hiếu thuận với lão gia, lẽ nào là sai? Có phải cô muốn thấy lão gia tức giận nằm liệt giường mới hài lòng?”

Bà lạnh giọng nói ra một câu, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Đông Lôi cũng chẳng còn tâm trạng để ở lại chỗ này, liền đứng dậy đi ra.

“Tứ đường tử, ăn nói có đức một chút!”

Thấy hai mẹ con Hà Cúc Hoa ra khỏi phòng, Đông Diệu Tuấn cau mày, nhiều chuyện nói ra một câu: “Hai vợ chồng Cần Chi nếu có thể hòa hợp, đó là chuyện tốt. Hơn nữa, chuyện ngày hôm đó nói trắng ra chẳng có gì nghiêm trọng.”

“Không nghiêm trọng? Chúng ta đều biết rõ, mấy lời giải thích và cái chân tướng gì gì đó, chẳng qua là Đông đại thiếu của chúng ta muốn thay nữ nhân ** của nó giải vây mà thôi.” Đông Hà mới không tin mấy lời bịa đặt kia.

“Có nghiêm trọng hay không, ta cũng không quan tâm. Dù sao, cô ta cũng không phải là của ta. Kỳ thực, ta tò mò nhất chính là, tối hôm nay đại đường ca có phải lại muốn lên giường với cô ta không...”

Đông Đình Bắc cười có chút tà ý, đáy mắt khó có thể che dấu được vẻ ngạc nhiên:

“Đại đường ca tại sao lại nghe lời gia gia như vậy. Gia gia bắt cưới, anh ấy liền cưới, gia gia bắt anh ấy cùng nữ nhân kia sinh con, anh ấy ăn cơm xong thì lập tức cùng nữ nhân đó về phòng siêng năng tạo em bé... Bên ngoài mọi người đều nói đại đường ca là kẻ khó dây nhất của Đông gia, so với lão gia gia còn khó hơn, nhưng anh ấy một khi gặp lão gia gia, tại sao lại khuất phục như vậy? Chuyện này có gì đó không chính đáng!”

Đông Diệu Tuấn không nói lời nào, chính xác, chuyện ngày hôm nay, có điểm cổ quái. Trong ký ức của anh, Đông Đình Phong không phải là kẻ dễ dàng chấp nhận như vậy, hay đây chỉ là kế sách kéo dài của hắn. Chuyện sinh con, không phải lập trình máy tính mà nói có là có luôn. Bỏ lỡ thời kỳ rụng trứng của tháng này, phải chờ đến tháng sau. Đây là cách dễ dàng nhất để kéo dài.

Bát viên, Đông gia.

Ninh Mẫn đi phía trước, trên mặt đất, có trái thảm, đi lên thật mềm, yên tĩnh không một tiếng động.

Cô đi có chút vui vẻ, bước nhanh lên lầu, tay xoa xoa vào quần, rất muốn đem những hơi ẩm dư thừa mà hần vừa nắm tay cô lau đi. Không biết tại sao, lúc nam nhân này nắm tay cô, đột nhiên thấy toàn thân không thoải mái, giống như chạm vào nước nóng vậy.

Phía sau truyền tới giọng nói của Đông Đình Phong và chị Giang:

“Pha một bình trà mới đem lên phòng cho ta.”

“Là phòng của cậu hay là phòng của thiếu phu nhân?”

Đông Đình Phong nhìn thấy sắc mặt nữ nhân đang đi phía trước có chút vội vàng, vì câu này mà cảm thấy bối rối, hần nhếch môi cười nhẹ, đem chiếc cà vạt vứt xuống salon, xoa xoa cổ của mình, sau đó dừng lại nói:

“Phòng của ta và thiếu phu nhân! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ về phòng ngủ!”

Chị Giang không khỏi đa nghi liếc mắt nhìn, bởi vì hiếm nha, chị chứng kiến Đông Đình Phong từ nhỏ lớn lên, làm việc trong căn nhà này cũng được hơn mười năm, cái chị hiểu rõ nhất là từ lúc Đông đại thiếu và Hàn Tịnh kết hôn đến nay, căn bản hần chưa từng ngủ qua tại đây.

Sau khi Hàn Tịnh sinh con, hần ta cũng chỉ nhìn đứa bé có vài lần.

Cho đến khi Hàn Tịnh mắc bệnh trầm cảm, hần mới dành cho cô một chút quan tâm.

Đáng tiếc lúc đó, tâm chí Hàn Tịnh không rõ ràng, có một lần, cô cầm kéo muốn đâm chết Đông Kỳ, đúng lúc đại thiếu nhìn thấy, cũng may đại

thiếu nhanh chân nhanh tay đoạt lấy Đông Kỳ, tiểu thiếu gia ngoài trừ bị trầy xước một chút ra thì không bị thương nặng. Từ đó, để bảo vệ Đông Kỳ lão gia đã chấp nhận ý kiến của đại thiếu, đưa Hàn Tịnh sang Hoa Châu trị liệu.

Hiện tại xem ra, năm năm trị liệu đã có kết quả, hôm nay đột nhiên đại thiếu lại có ý định trở về phòng ngủ, đây là muốn trở thành một cặp vợ chồng hòa hợp, đúng là mặt trời mọc đằng tây mà!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chúng Ta Còn Phải Sinh Một Đứa Nữa

Ninh Mẫn đang đứng trên cầu thang, vì câu này mà chân run lẩy bẩy, suýt nữa ngã quy, cô vội vàng đỡ lấy tay vịn, cau mày, trong lòng có chút loạn, nguyên rửa mắng thầm: Gã chết tiệt Đông Đình Phong này, chẳng lẽ còn muốn tìm "Hàn Tịnh" thực hiện nghĩa vụ vợ chồng sao? Hẳn nghĩ hẳn là ai? Bên ngoài qua đêm với bao gái *, về nhà lại muốn trèo lên giường với vợ sao?

Vô sỉ.

Cô kêu không thành tiếng, tự mình đi lên phòng, còn Đông Đình Phong sao, hẳn cũng không nhanh không chậm đi phía sau, giống như đang dùng loại ánh mắt cổ quái nghiên cứu cô.

Chờ cánh cửa mở ra, cô không nói hai lời, trong đầu chợt lóe lên một ý định, muốn đem cái đuôi lẻo đẻo phía sau cắt đứt luôn, nhưng so với cô, hẳn nhanh hơn một bước cánh tay dài của hắn tựa hồ như không để ý mà chốt cửa lại, thông thả vuốt cặp lông mày một cái:

“Đông thiếu phu nhân, hình như cô quên trước đây ta từng nói: Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ ngủ cùng phòng!”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, trước đây tôi đã đồng ý sao?”

Cô muốn đá ngay tên này ra ngoài cửa, nhưng lực không đủ, cô cũng không có cách nào chống lại hắn.

“Cái này không cần cô đồng ý. Đông thiếu phu nhân, đây là nhà của ta, tất cả mọi chỗ ta đều có quyền sử dụng. Bao gồm cả chỗ này của cô. Cô không có quyền đồng ý hay không!”

Đông Đình Phong dùng lực, khiến cho cô lùi lại hai bước, nhìn ánh mắt cô lộ rõ vẻ đề phòng làm khóe miệng hằn khẽ nhếch lên:

“Ngoài ra, hình như cô quên ta có chìa khóa nơi này.”

Sặc, được thôi! Ý tứ của hắc cô đều hiểu rõ.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Cô thả lỏng người, khoanh tay trước ngực chăm chú đánh giá đáng người tuần kiệt của nam nhân này, rồi ngượng ngịu bước lại, bộ tây phục đã bị hằn cỏi dưới lều, trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi bó sát, lộ ra những đường nét cơ thể quyến rũ, liếc mắt quan sát, một mùi nồng nặc về tôn quý bẩm sinh phả vào mặt cô.

Con người sinh ra vốn bình đẳng đều trong trạng thái lỏa thể, nhưng hoàn cảnh sau này không giống nhau, vì vậy đã đập nặn ra các loại người và hình thành đủ loại như vậy, đẳng cấp trong quan hệ có vẻ như không tồn tại nhưng thực tế nó vẫn tồn tại vô hình trên tất cả mọi người. Mà Đông Đình Phong chính là kẻ ở trên đỉnh cao. Khí chất của hắc tuyệt đối là xuất chúng.

Nhìn thấy hắc, cô khó tránh việc nhớ đến người khác, xuất thân cũng không kẻ nào sánh kịp, hơn nữa trí tuệ cũng xuất chúng. Nếu đặt hai người này lên bàn cân so sánh thì thực sự không biết kẻ nào hơn?

Nhưng bọn họ có điểm không giống là: Đông Đình Phong làm tổn thương Hàn Tịnh, còn nam nhân kia, vì quyền thế phụ bạc cô.

Lấy nam nhân như vậy làm chồng đối với phụ nữ mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

“Cô không nghe ông nội vừa nói gì sao?”

Đông Đình Phong nhíu mày, trong đáy mắt vụt qua vài tia biểu tình cổ quái, phát hiện cô có chút thất thần, tóm lại cô đang nghĩ gì?

Hắn có chút hiếu kỳ, bức tới nói:

“Chúng ta còn phải sinh thêm một đứa. Cô không cho tôi vào phòng, vậy làm sao có thể sinh? Vừa rồi cô không phải đã đáp ứng lời ông rồi sao?”

Dừng lại, hắn nhìn cô lấy lại tinh thần, đồng thời sắc mặt cũng từ từ biến đổi, lại phụ thêm một câu: “Ta vẫn luôn cảm thấy, trong nhà chỉ có mình Tiểu Kỳ, kì thật có chút cô đơn, sinh thêm một đứa có lẽ sẽ khiến quan hệ của hai ta cải thiện...”

Câu này khiến nét mặt Ninh Mẫn biến sắc, trời ạ, hắn thật sự muốn cùng cô sinh một đứa nữa sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Rốt Cuộc Thế Nào Anh Mới Đồng Ý Ly Hôn

“Không được, không được, tuyệt đối không được. Vừa rồi chỉ là kế hoãn binh. Tôi không muốn ông bị kích động nên mới nói như vậy. Còn giữ lời lại càng không có khả năng.”

Cô không hề suy nghĩ, kiên quyết cự tuyệt.

“Tại sao không được, không có khả năng. Cô là vợ của ta, cô phải thực hiện nghĩa vụ của một người vợ, ta muốn thì CÔ PHẢI SINH CHO TA!”

Nói như thế là thiên kinh địa nghĩa, con người đó lóe lên một tia sáng, khí thế bức người, so với cặp mắt của con ưng trên áo hắn còn tàn độc hơn nhiều, giống như nếu cô không nói ra một lời giải thích hợp lý thì hắn sẽ ăn tươi nuốt sống cô!

“Này! Tôi nói, Đông Đình Phong con người anh thật là kỳ quái, rõ ràng không thích tôi cũng biết trong tim tôi không có anh, mà vẫn ép mình đến với người mà anh chán ghét, không muốn có bất kỳ dây dưa nào trên giường của cô ta, như vậy là có ý tứ sao? Bên ngoài, anh chính là một chiếc bánh thơm ngon, vứt ở đâu thì đều có thể cả đồng nữ nhân điên cuồng cướp đoạt, nếu anh muốn sinh con, có khi họ còn tranh nhau sinh con cho anh, như vậy hà tất phải đến đây gây khó dễ cho tôi? Tôi với anh, căn bản không thể... Xin lỗi, tôi nói hơi nhiều, nhưng mời anh lập tức đi cho!”

Cô tỏ vẻ lạnh lùng, không muốn cùng nam nhân có bản mặt đáng ghét, đạo mạo đó ở chung một phòng.

Đông Đình Phong: “...”

Vẫn là lần đầu tiên có người khiến hấn cảm thấy ngại như vậy.

Nhưng hấn mới không phải kẻ dễ dàng bị xua đuổi, hấn bước về phía trước, xoay người ngồi xuống salon, làm bộ dạng muốn cùng cô đối kháng đến cùng, ánh mắt bỗng lóe lên một tia quỷ dị, cũng không biết suy nghĩ gì, nói:

“Trên đời này, có rất nhiều cặp vợ chồng kết hôn không vì tình yêu, nhưng họ vẫn năm này qua năm khác lần lượt sinh ra những đứa con. Còn chúng ta lại chỉ có một lần. Tiểu Kỳ không phải chính là ví dụ thành công sao! Ồ, đúng rồi, không phải cô muốn gặp Tiểu Kỳ sao? Ngày mai là thứ sáu, buổi tối Tiểu Kỳ có thể về nhà tổ, tới lúc đó, lái xe sẽ đi đón nó, nếu rảnh ta cũng sẽ đi, nghe nói con trai cô ở trường đánh nhau. Vừa rồi cô giáo của nó vừa gọi điện tới.”

Lúc đầu trở về bát viên, hấn nhận được một cuộc gọi từ trường học của Đông Kỳ.

“Làm sao nó có thể đánh nhau được chứ? Là có người ức hiếp nó sao?”

Bởi vì liên quan đến vấn đề con cái, khẩu khí của Ninh Mẫn bỗng dịu xuống một chút, ân cần hỏi một tiếng.

Đúng vậy, cô rất quan tâm đứa trẻ này, chỉ cần nghĩ đến chuyện mẫu thân Đông Kỳ vì cô mà phải chôn vùi trong sự cố máy bay đó, cô liền có cảm giác mắc nợ rất nhiều. Không cần biết Hàn Tịnh bình thường có quan tâm đến con cô ấy hay không, nhưng chỉ cần Ninh Mẫn cô còn sống thì vẫn sẽ là mẹ của đứa trẻ này. Nếu có ngày, Hàn Tịnh cô ấy hồi tâm chuyển ý, có thể cô ấy sẽ quan tâm đứa trẻ bị cô ấy bỏ rơi này. Nhưng hiện tại thì không thể nữa. Đó chính là sự tiếc nuối mà cô cả đời này vĩnh viễn không thể bù đắp cho nó.

Ánh mắt Đông Đình Phong lại lóe lên một tia sáng, rồi chậm rãi nói ra:

“Tiểu Kỳ có một bạn học, tên Tưởng Thiếu Phàm, bữa tiệc hôm đó nó cũng tham dự, chuyện cô ở trong phòng gây náo muốn cùng ta ly hôn đều bị đứa trẻ này nghe thấy. Quan hệ giữa Tưởng Thiếu Phàm và Tiểu Kỳ vốn không tốt, hôm nay tại trường học, Tiểu Kỳ chạy nhanh hơn nó, đứa trẻ này liền cảm thấy Tiểu Kỳ không thuận mắt. Buổi tối lúc tắm, nó lẳng mạ Tiểu Kỳ là đứa trẻ do sai lầm mà có, ba mẹ đều muốn ly hôn, còn lôi cả cô ra mắng chửi khiến Tiểu Kỳ vô cùng tức giận, liền đánh thẳng vào mặt nó... Nhưng chuyện đó đã được giải quyết xong. Cô giáo gọi đến là muốn chúng ta làm người lớn sau khi nó trở về hãy từ từ nói chuyện với nó... Hàn Tịnh, cô có thấy không, cô nằng nặc muốn ly hôn để rồi rốt cuộc ai là bị tổn thương nặng nhất? Chính là con trai của chúng ta đấy, cô biết không?”

Ninh Mẫn nghe xong liền cau mày, bỗng nhiên cô nghĩ đến câu “vô gian bất thương” (Không gian trá thì không thể kinh doanh), thật đúng là triết lý, và Đông Đình Phong chính là một doanh nhân thành đạt. Sở dĩ hần là con cáo già, lại gặp chuyện của con trai, hần đương nhiên phải tận dụng lấy lý do vì hần không muốn ly hôn.

“Tôi không cảm thấy nếu chúng ta tiếp tục duy trì hôn nhân như vậy thì Tiểu Kỳ không tổn thương. Đông Đình Phong, chúng ta cứ thẳng thắn với nhau được không? Rốt cuộc phải thế nào thì anh mới đồng ý ly hôn?”

Cô ngồi xuống đối diện với hần, trực giác mách bảo cô: Cuộc hôn nhân này phải chấm dứt, bằng không nhất định sẽ phát sinh những chuyện cô không kiểm soát được.

Trước khi có chuyện xảy ra, cô phải nhanh chóng rời Ba Thành, không dính dáng vào cuộc đối đầu giữa Thôi Tán và Đông Đình Phong.

Lúc này đây, căn bản cô không biết, từ khi đặt chân đến Đông gia, cô đã không thể quay lại, người đàn ông này đã định trước mục tiêu khiến cô có

nhiều rắc rối.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 47

“Thái độ của ta, hình như ta đã nói rất rõ rồi thì phải?”

Đông Đình Phong nghe thấy tiếng gõ cửa, hướng mắt ra phía cửa.

Ngoài cửa phòng, chị Giang xuất hiện với ấm trà trên tay:

“Tiểu Đông, trà của cậu!”

“Cảm ơn chị Giang, chị đi ngủ đi!”

“Vâng, vậy hai người cũng ngủ sớm đi! Ồ, đúng rồi, Tiểu Đông, chuyện công việc của con trai tôi thật cảm ơn cậu... Nếu không có cú điện thoại đó của cậu thì nó căn bản không thể bước chân vào đội đặc công...”

“Đừng khách sao! Chỉ là một cuộc gọi thôi!”

Ninh Mẫn ngồi ở đó coi thường, con người này đối với những kẻ tận trung với hãn cũng khá hào phóng.

Đội đặc công?

Người này có quan hệ với đội đặc công sao?

Cô khẽ nhú mồm một cái, suy nghĩ hãn có khả năng quen biết được người nào, nghĩ xong, cô lại gác chuyện đó sang một bên mà chuyển đến vấn đề ly hôn:

“Đông Đình Phong, anh vì 20% cổ phần của ông ở tập đoàn Vạn Thế, và cũng không muốn vì tôi mà chịu thiệt như vậy. Nên trừ phi lại khiến tôi mang thai thì anh mới chịu ly dị đúng không?”

Đông Đình Phong bừng chén trà lên, liếc mắt nhìn cô một cái, vô cùng bình tĩnh, có vô số điểm quý dị từ trong đáy mắt hằn lên, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Sau đó cũng không nói gì, ngồi xuống, khẽ thổi chén trà nóng trông rất vui vẻ.

“Nếu tôi tìm cách khiến ông nội tự nguyện đưa ra 20% cổ phần đó ra, hơn nữa toàn bộ được chuyển sang dưới danh nghĩa của anh, anh có đồng ý ly hôn không?”

Cái giả thiết này khiến Đông Đình Phong không thể ngẩng đầu lên, hơn nữa còn đặt cốc trà trên tay xuống, cảm thấy như hẫng vừa nghe được một chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Tất cả mọi người đều biết, lão gia gia đối với Hàn Tịnh có vài nhận định cố chấp.

Và họ đều cho rằng, hẫng là vì số cổ phần của công ty nên níu kéo cuộc hôn nhân này, nhưng kỳ thực...

Không thể nói rằng, hẫng không để ý đến suy nghĩ của người khác, nhưng từ trước đến nay hẫng chỉ là những việc mà hẫng cho là đúng, bao gồm cả việc kết hôn với Hàn Tịnh, tất cả đều là những hành vi vô cùng khác thường. Nhưng sâu thẳm trong lòng cũng chỉ có hẫng mới hiểu. Hàn Tịnh trước đây không hiểu được hẫng, hiện tại lại càng không. Nhưng cô bây giờ dám nhắc đến điều kiện, khơi dậy trong hẫng một cảm giác thích thú:

Lão gia của Đông gia không phải kẻ dễ bị lừa như vậy, cổ phần của Đông gia cũng không dễ gì mà có được như vậy. Cô nghĩ cô là ai cơ mà có thể khiến lão gia chuyển nhượng cổ phần mà ông tích góp cả đời cho cô chứ. Mà số cổ phần đó lại không phải con số nhỏ.

“Tốt thôi, nếu cô có thể khiến ông cam tâm tình nguyện chuyển nhượng số cổ phần đó sang cho ta, ta sẽ đồng ý ly hôn. Đến lúc đó ta còn tình nguyện để cô nuôi dưỡng con trai. Thậm chí còn có thể đưa cho cô một khoản phí phụng dưỡng nữa!”

Hắn rất sáng khoái mà chấp nhận điều kiện. Nhưng sự sáng khoái này lại khiến con người ta không thoải mái hơn nữa trong lòng còn sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Thế nhưng, chúng ta phải đưa ra một thời gian nhất định. Nếu quá hạn thì dù cô có làm được ta cũng không đồng ý ly hôn. Đồng thời cô phải an phận thủ thường là thiếu phu nhân của Đông gia, ông nội muốn lại có cháu bé thì không được từ chối...”

Đông Đình Phong vừa nói vừa giơ ba ngón tay lên:

“Ba tháng. Quá hạn tất cả chấm hết.”

Thời gian có chút ngắn ngủi, trong ánh mắt hắn vô cùng quý dị, nhưng...

Ninh Mẫn đã nghĩ kĩ, đây chính là cơ hội để cô kết thúc cuộc hôn nhân này.

“Được, vậy chúng ta trước tiên hãy lập một hợp đồng ly hôn. Đến lúc đó không ai được phép hối hận.”

Cô cẩn thận, xoay người bước về phía thư phòng, lấy ra hai tờ giấy A4 cùng chiếc bút máy, đứng trước mặt Đông Đình Phong: “Do anh tự mình khơi ra, nên chúng ta hãy ký tên vào đây.”

Dưới ánh điện sáng trưng, Đông Đình Phong nghiêng cằm, như cười như không liếc nhìn cô, sau đó nhận lấy cây bút, viết mấy dòng vào tờ giấy trước mặt, cuối cùng thì ký tên mình vào đó.

“Cô xem như vậy đã được chưa?”

Ninh Mẫn cầm lấy, nét chữ như rồng bay phượng múa, vô cùng khí thế đập vào mắt cô, giống như con người vậy, thanh tú xinh đẹp, cách viết phóng khoáng, tỏ rõ khí thế sắc bén.

“Nếu như không có vấn đề gì thì kí tên vào đây!”

“Đợi một chút, điều khoản thứ 2 này là có ý gì? Cái gì mà trong ba tháng này, tôi phải cùng anh ngủ chung một phòng?”

Lúc Ninh Mẫn đọc đến điều thứ 2 thì giật mình, mắt tròn tròn lên, sao hẳn tự nhiên lại thêm một điều khoản nữa!

Như vậy sao được!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chân Tướng: Cô Ta Là Đông Phu Nhân Giả

“Ý tứ không phải ở trên đó cả sao!”

Vừa nói hần vừa quay quay chiếc bút trên tay.

“Tuyệt đối không được! Nhà chúng ta còn thừa rất nhiều phòng mà!”

“Ông nội vì chuyện cô muốn ly hôn mà giận quá hóa bệnh, Đông phu nhân à, nếu ông mà biết chúng ta vẫn tiếp tục không ở chung phòng và tất cả chỉ là giả dối, vậy ta hỏi cô, lúc đó ông còn an tâm dưỡng bệnh được không?”

“...”

Hần ta dựa vào cái gì mà nói ra mấy lời đó? Tại sao cô phải chịu uy hiếp chứ?

Thôi được rồi, coi như lão gia đối với Hàn Tịnh không tồi, nên cô chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Ninh Mẫn cắn răng chịu đựng, đặt bản hợp đồng xuống, nhẹ nhàng ký lên sau đó đưa lại cho hần.

Đông Đình Phong nhìn mấy nét chữ quen thuộc đó, ngăn người ra, đáy mắt chột đen lại, cũng không biết nghĩ đến cái gì.

Đặt chiếc điện thoại màu bạc xuống bàn thì đúng lúc đó điện thoại reo lên, đó là đoạn “Heroic” trong Polonaise của Chopin(*), một đoạn nhạc

kinh điển.

[(*): Chopin là nhà soạn nhạc thiên tài người Ba Lan, khi 7 tuổi ông đã là tác giả của Polonaise gồm 18 bản, và đoạn “Heroic” nằm trong bản Polonaise cung La giáng trưởng Op. 53.]

Bản nhạc đó Ninh Mẫn cũng nghe qua mấy lần, lúc này cô vẫn đang đứng bên cạnh hắn, liếc nhìn một cái thì thấy hai chữ “Anna” đập ngay vào mắt. Đúng là hồng nhan tri kỉ của hắn bên ngoài không chịu được sự cô đơn, đây là muốn tìm hắn “hàn huyên tâm sự” sao, lại còn là trực tiếp muốn câu dẫn người từ Đông gia chứ?

Đông Đình Phong nhìn vẻ mặt cô lãnh đạm kèm theo vẻ châm chọc cầm điện thoại lên, đồng thời cũng đứng dậy đi ra ngoài, đợi đi đến cửa mới nghe máy:

“Tiểu An, chuyện gì vậy... Được, anh đến ngay...”

Cánh cửa khép lại, những hương trà còn vương lại cũng cuốn trôi đi. Vừa lúc trước bên tai vẫn còn mấy lời muốn cô sinh con cho hắn, một phút sau đã muốn ôm ấp cô tình * rồi...

Nam nhân này... thật khiến người ta ghê tởm!

Ninh Mẫn nhìn chăm chăm với chén trà vẫn còn hơi nóng bốc lên sau đó đặt nó vào chiếc khay mang đậm phong cách trà đạo Trung Quốc, xoẹt một tiếng, tất cả những thứ đó đều bị quăng vào thùng rác.

Đông Đình Phong, tôi khinh bỉ anh...

Trước đây, cô vẫn nghĩ nam nhân này thật sự rất có tài, tuổi còn trẻ đã nằm trong Top 50 doanh nhân thành đạt nhất nước. Năng lực của hắn quả thật rất rõ ràng. Nhưng đời tư của hắn thì không khỏi khiến người khác khinh thường.

Đông Đình Phong không tự lái xe, bởi vì hắn có uống một chút rượu.

Quý trọng sinh mệnh, uống rượu thì hắn không lái xe, bản thân hắn luôn nỗ lực thực hiện những pháp quy của Nhà nước.

Nên hắn đã gọi cho tài xế.

Trên đường đi, điện thoại lại đổ chuông, hắn nghe máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái:

“Đông tiên sinh, là tôi, Diệp Dao!”

“Xin chào!”

“Về bản báo cáo về Đông phu nhân ở Hoa Châu mà ngài muốn, tôi đã làm xong và đã gửi đến cho ngài.”

“Được. Vất vả cho cô rồi! Ngoài ra, ta vẫn còn một việc muốn nhờ cô. Nếu rảnh, ta muốn gặp cô!”

“Như vậy a, không thành vấn đề! Tôi lúc nào cũng rảnh! Chủ yếu Đông tiên sinh có rảnh không?”

“Được! Vậy cứ quyết định vậy đi!”

Đông Đình Phong cúp máy, tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, hắn nghe thấy tiếng ma sát của chiếc xe với mặt đường gào thét mà qua, tiếng động cơ phát ra “ù ù” tựa như bài hát ru, nhưng trong đầu hắn lại vô cùng hỗn loạn, thật khó có thể yên tĩnh, bởi vì hắn vừa mới xác minh được một sự thật:

Trên địa bàn của hắn, xuất hiện một Đông phu nhân giả, hơn nữa còn mượn thân phận Đông phu nhân mà ly hôn với hắn, chuyện này nói ra thật

sự khó ai có thể tin.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bạn Gái Của Đệ Nhất Thiếu: Ninh Mẫn

Trạch tổ Đông gia, Đông Lục Phúc từ trên giường đi lên sân thượng yên lặng nhìn ngắm khu vườn dưới ánh trăng, nghĩ tới buổi chiều lúc Cẩn Chi từ bên ngoài trở về đã cố ý chạy đến chỗ ông nói mấy câu.

“Ông nội, có chuyện muốn xin ông giúp đỡ!”

Lúc đó, tên tiểu tử Đông Đình Phong cười hỉ hả còn nắm lấy vai ông, câu đó nên nói thế nào nhỉ: Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo. (Chẳng có chuyện gì lại chạy đến nịnh bợ, thì không gian trá cũng là trộm cắp)

“Ừ! Nói nghe xem, ta muốn xem tình hình thực tế đã!”

Cẩn Chi chưa từng mở miệng cầu xin ai bao giờ, hẳn thích dùng cách của riêng mình để giải quyết mọi chuyện. Đây chính là lần đầu tiên ông thấy tên tiểu tử như hẳn cầu xin, chuyện này xem ra không phải chuyện dễ dàng gì.

Kết quả, hẳn cười nói:

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì to tát, hôm nay là ngày đoàn viên của nhà ta, tất cả mọi người đều tới đủ. Đến lúc đó, cháu muốn phiên người phối hợp với bác sĩ đóng một vở kịch!”

“Diễn kịch? Kịch gì?”

“Giả bệnh!”

Đông Lục Phúc: “...”

“Đến lúc đó xin nhờ bác sĩ Trần gọi điện cho ta nói rằng ông phát bệnh, muốn ta dẫn Hàn Tịnh đến. Chờ tất cả mọi người có mặt đông đủ. Người hãy nắm tay Hàn Tịnh ép cô ấy và cháu sinh thêm một đứa...”

Đông Lục Phúc: “...”

“Còn về phần tại sao cháu lại muốn người làm như vậy, hiện tại cháu không thể nói rõ. Nói chung, người cứ làm theo. Còn các chuyện khác đừng hỏi!”

Sau đó, Đông Lục Phúc quả thật không hỏi gì, chỉ làm theo kế hoạch của hắn, trong lòng không khỏi nghi hoặc:

Đứa trẻ kia rốt cuộc muốn làm gì?

Ông nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra.

Haizz, bụng dạ tiểu tử thối này thực sự ông đoán không ra.

Giống như sáu năm trước, chuyện của hắn và Hàn Tịnh, ông vốn cho rằng đứa trẻ này nhất định sẽ phản đối đến cùng, chết cũng không chịu kết hôn. Nhưng cuối cùng, hắn lại dễ dàng thỏa hiệp.

Trong đây khẳng định không đơn giản chỉ là tấm lòng hiếu thuận của hắn.

Đứa trẻ này có những tính toán riêng của nó.

Ông Đông Lục Phúc tung hoành bao nhiêu năm nay trên thương trường, không có chuyện gì chưa từng trải qua, lại đơn độc ngồi suy nghĩ tâm tư của hắn, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Nhìn qua cửa sổ, ông khẽ sục sục một tiếng, có phiền muộn nhưng cũng rất vui.

Lúc này, đột nhiên ông thấy có ánh đèn xe lóe qua, hình như nó vừa từ hướng bát viên ra.

Đông Lục Phúc không khỏi nheo mắt lại: Tên tiểu tử này, đã trễ như vậy không phải nói muốn về phòng sinh con sao? Vậy tại sao lúc này rồi còn chạy ra ngoài?

Trong xe, Đông Đình Phong vừa cúp máy, lập tức gọi đến một số khác, bên kia nhắc máy, hân mím cười một tiếng:

“Ben, là ta, Cần Chi!”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười của một nam nhân:

“Ô, hôm nay cơn gió nào lại thổi khiến Đông đại thiếu của chúng ta nhớ đến tôi vậy?”

“Hôm nay gió Đông, Nam, Tây, Bắc thổi loạn lên khiến đầu ta có vấn đề, đột nhiên lại nghĩ đến người bạn cũ như cậu, làm sao, gặp nhau được không? Ta có chút nhớ cậu đây!”

“Hắc, lại còn muốn hẹn gặp muốn tưởng nhớ? Loại người cao quý như cậu, bình thường không có chuyện gì làm mà không lên điện tam bảo sao, được rồi, đừng vòng vo nữa, xem xem, Đông đại thiếu có chuyện gì muốn sai khiến tôi?”

“Không phải là sai khiến, mà là hỗ trợ!” Hân sửa lại.

“Hỗ trợ? Nói như vậy là cậu đây muốn trả cho tôi hậu hĩnh đúng không?”

“Nhất định!”

“Có thể khiến Đông đại thiếu đáp lễ khăng định không phải chuyện nhỏ gì!”

“Không to không nhỏ. Là chuyện tư, trong điện thoại không thể nói rõ, có thời gian đến Ba Thành một chuyến đi!”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Ben vô cùng hiếu kỳ. Hãn cũng là người bận rộn.

“Ta cần sử dụng đến hệ thống bảo mật của chính phủ để giúp ta tìm hiểu một người. Chuyện này nói ra có chút ly kỳ...”

Đông Đình Phong nói, trước mặt liền hiện ra hình ảnh của người phụ nữ kia.

“Nếu là như vậy, chỉ sợ tôi phải qua một chuyến. Nhưng dạo này tôi hơi bận, cậu biết không, mấy ngày nay ở Quỳnh Thành xảy ra vụ cướp máy bay, toàn bộ cơ quan chính phủ đều bị tê liệt. Vừa phải khắc phục hậu quả vừa phải điều tra, ngay cả Đệ Nhất thiếu mấy ngày nay cũng không ngủ được. Cậu biết không, vợ chưa cưới của anh ta cũng chết trong vụ này.”

Vị này là thiên chi kiều tử ở Quỳnh Thành, từ nhỏ đến lớn được gọi là Đệ Nhất thiếu, bởi vì không ai có thể so sánh xuất thân với hãn: Hãn đến từ gia tộc đệ nhất, ngay cả Đông Đình Phong là đệ nhất Ba Thành, nhưng những người quen biết cũng chỉ gọi hãn một tiếng Đông đại thiếu.

Đông Đình Phong nheo mắt lại, thản nhiên nói:

“Ừ, vậy chờ cậu xong việc rồi tới! Ta ở đây không vội!”

“Vậy được! Tôi cúp máy đây, bây giờ tôi còn phải tăng ca!”

“Chờ một chút, còn có một vấn đề.”

“Cứ nói!”

“Bạn gái của Đệ Nhất thiếu là thiên kim tiểu thư nhà ai vậy? Trước đây, không phải nghe nói anh ta muốn cùng Trương gia có quan hệ thông gia sao? Nhưng gần đây, ta cũng không nghe thấy Trương gia có người...”

“Không phải Trương gia, vị đó đã bị Đệ Nhất Thiếu trả về rồi... Còn hiện tại vị này là ai tôi cũng chưa gặp qua. Đệ Nhất thiếu bảo vệ cô ta rất kĩ. Nghe nói, bọn họ mấy năm trước có sinh được một đứa con gái, cho đến gần đây Đệ Nhất thiếu mới mang cô ta trở về. Cô ta tên Ninh Mẫn.”

“Ừ, được rồi!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cô Đã Từng Hồ Đều Một Lần

Đông Đình Phong nhớ đến cái tên đó, một tin tức quan trọng như vậy mà hệ thống tình báo của hắn có thể bỏ sót.

Hai người nói chuyện một lúc sau đó Đông Đình Phong cúp máy, dựa vào trực giác của hắn cho thấy, không biết tại sao, nhưng từ khi xảy ra sự cố máy bay đến nay, có một suy nghĩ kỳ quái cứ mãi quanh quẩn trong đầu hắn, đó chính là vụ cướp máy bay chỉ là sự khởi đầu của một âm mưu, và âm mưu này tất nhiên có thể có liên quan đến hắn.

Trước đây, hắn cảm thấy trực giác là một thứ vô vẩn, nhưng hiện tại, từ sau khi hắn khẳng định Đông phu nhân bên cạnh hắn là giả mạo thì khái niệm này ngày một khắc sâu trong tâm trí hắn.

Cô vợ giả mạo xuất hiện, tuyệt đối không đơn thuần như vậy, cái này khẳng định có thể lực đằng sau âm thầm sắp xếp. Nhất là khi, người phụ nữ này biết rất rõ Hàn Tịnh, ngay cả nét chữ mô phỏng rất giống. Có thể thấy rằng cô ta đã có dự tính.

Hiện tại, hắn muốn điều tra một chuyện: Người phụ nữ này có lai lịch thế nào? Sống chết muốn cùng hắn ly hôn, tóm lại là vì cái gì?

Nếu như cô không gây chuyện, yên lặng giống như trước đây, thì trong thời gian ngắn như vậy, hắn cũng không lưu tâm đến cô.

Nhưng cô vừa xuất hiện liền gây chuyện muốn ly hôn, hơn nữa còn ở cùng với Thôi Tấn, khó trách tại sao hắn lại quan tâm.

Tại bát viên, Đông gia.

Ninh Mẫn vừa tắm xong, lên giường ngủ, chỉ là cô ngủ không được vì cô rất lo lắng, liệu Đông Đình Phong có đột ngột trở về, để rồi khi cô mở mắt ra sẽ thấy bên cạnh mình là khuôn mặt của con người xa lạ đó.

Cô thật sự không muốn ngủ chung với hắn, giả mạo vợ hắn chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Cô có lý do còn hơn cả trình tiết của cơ thể này. Nếu không phải người cô thích thì tuyệt đối cô sẽ không thân thiết, cũng không cho phép người đó thân thiết với mình. Chuyện hồ đồ như vậy, cô sẽ không làm lần thứ hai.

6 năm trước, cô đã từng hồ đồ một lần.

Lần đó cũng là lần đầu tiên cô uống rượu, say đến mức không biết trời đất là gì, sau đó cô cũng không biết mình đã lên giường với bạn trai mình như thế nào, chỉ biết khi cô tỉnh dậy, toàn thân đau nhức. Còn bạn trai thì đang cãi nhau với mẹ hắn ở phòng khác. Cô lén lút nghe được một câu:

“... Ninh gia từ đầu chí cuối chẳng có chỗ nào xứng với Hoắc gia chúng ta. Ninh Mẫn dù có thông minh thế nào đi nữa cũng không thể trở thành con dâu của Hoắc gia chúng ta. Khải Hàng, trên người con gánh trách nhiệm gì, con tự rõ nhất, dục vọng không mang tới thành công mà chỉ khiến con có thêm gánh nặng. Nếu con vẫn muốn đạt được ước vọng của mình thì phải hi sinh hôn nhân này.”

“Đó là không thể, mẹ, Tiểu Mẫn đã là người phụ nữ của con. Con tuyệt đối sẽ không chia tay với cô ấy. Con không quan tâm cô ấy xuất thân từ gia đình tầm thường thế nào, vì cả đời con không cần một gia đình vợ để thay mình dệt hoa trên gấm.”

Đáng tiếc mẹ của hắn rất cao tay, không lâu sau, ở Quỳnh Thành truyền ra tin tức đính hôn của hắn.

Đối với chuyện này, hắn không có bất kỳ giải thích nào khiến cô vô cùng đau lòng, nhất thời nóng vội rời khỏi Quỳnh Thành.

Ba tháng sau, cô phát hiện mình có thai, hơn nữa còn là song thai, cô không nhẫn tâm bỏ đi nên quyết định sinh chúng ra.

Đúng là cô có con, con gái cô là một đứa trẻ đáng yêu, năm tuổi, chính là cái tuổi nghịch ngợm ham vui nhất, 5 năm nay, mẹ con cô chưa bao giờ rời xa nhau.

Bởi vì Đông Kỳ mà trong đầu Ninh Mẫn không ngừng nhớ đến con gái của mình.

Đột nhiên, cô lại nhớ chúng nhiều như vậy. Nhưng lại không thể gặp. Nghĩ đến mấy chuyện ghê tởm đó cô lại thấy phiền, lại thấy nhột nhạo trong người. Thế giới của cô chỉ vì mấy nội tình xấu xí khó coi đó mà lại một lần nữa bị đảo lộn.

Hiện tại, cô không thể quang minh chính đại sống với thân phận Ninh Mẫn trên đời này, chỉ có thể thay người khác sống một cuộc đời khác. Sau đó, chỉ có thể như thế. Nó thật sự là chuyện vô cùng tồi tệ.

Hết lần này đến lần khác, thân phận này vẫn cứ là trò như vậy... Đông Đình Phong lại là kẻ khó dây, cô chỉ muốn an phận tìm một chỗ dừng chân sống những năm tháng còn lại. Cô chỉ có một yêu cầu đơn giản thôi, nhưng tại sao thực tế lại khó khăn đến thế?

Chuyện “lên giường” khiến cô cứ loạn lên, tâm tư nóng như lửa đốt.

Còn về phần Đông Đình Phong đêm đó cũng không trở về, không biết đã chạy đến chỗ nào sống cuộc sống trụy lạc rồi!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đông Kỳ Có Chút Giống

Hôm sau là thứ sáu, buổi chiều Ninh Mẫn đến thăm Đông Lục Phúc.

“Ông à, cháu muốn đi đón Tiểu Kỳ, ông có thể giúp cháu sắp xếp một chút được không?”

Đông Lục Phúc đang đeo kính đọc tin nghe thấy liền ngạc nhiên đặt tờ báo xuống, đây có lẽ là lần đầu tiên cháu dâu trưởng của ông nhớ đến đứa cháu này, ông liền cười rạng rỡ nói:

“Được rồi, được rồi, ông nhờ lão Trương đưa cháu đi...”

“Cháu cảm ơn ông! Mà ông ơi, ông có tấm ảnh nào của Tiểu Kỳ không? Cháu mấy năm nay quá lơ là... bởi vì bị bệnh, cháu cũng không chăm sóc nó nên cháu muốn xem ảnh của nó từ nhỏ đến bây giờ ạ...”

Đông gia bảo vệ Đông Kỳ rất tốt, trên mạng hầu như không có đến một tấm hình của đứa trẻ này, cô không biết Đông Kỳ trông như thế nào, phải chuẩn bị một phương án cẩn thận.

“Có, có, có... ông ở đây có bức chân dung của nó, mới năm ngoái thôi. Cho cháu xem, còn những cái khác đều do mẹ chồng cháu bảo quản, cháu muốn xem ông sẽ sai người cầm đến... Sau này, mẹ con cháu cũng nên chụp lấy một bộ ảnh, Tiểu Kỳ nhà chúng ta là đứa trẻ rất ưu tú, nếu chụp ảnh cùng với cháu nhất định sẽ rất đẹp... Nào, nào, nào! Đến đây xem đi! Đứa trẻ đáng yêu này nhất định là sẽ anh tuấn giống ba nó và rất có năng lực...”

Lão gia tìm được cả một đồng ảnh cho cô xem.

Đứa nhỏ trên bức chân dung thật sự rất đẹp, chỉ là khoảng cách giữa hai lông mày không giống như những đứa trẻ tầm thường, mi tâm luôn cau lại, dường như không vui vẻ gì. Ngắm lại Đông Kỳ có ba mẹ cũng như không, cũng tại bầu không khí ở Đông gia đã bóp nghẹt một đứa trẻ đáng yêu.

“Ông à, Tiểu Kỳ nhìn đi nhìn lại tại sao lại giống lão Trương vậy? Đều không có cười!”

Nhìn đứa trẻ này, cô không kìm lòng được mà nhớ đến con gái mình, mặc dù lớn lên chỉ có mẹ, nhưng tính cách của nó vô cùng vui vẻ, cười lên có thể mê người, và rất ham vui.

“Ha... ha, đừng để mấy tấm ảnh này lừa cháu, trên thực tế, nó rất đáng yêu! Đây là ông dùng điện thoại chụp lại, còn thực sự nó cười rất nhiều, cũng rất nghịch ngợm...”

Rất hiển nhiên, lão gia có tình cảm đặc biệt với đứa cháu này, cho nên lúc nhắc đến Đông Kỳ, tâm tình của ông vô cùng tốt, lại chạy đi lấy thêm một tấm ảnh nữa đến.

Lúc Ninh Mẫn nhìn thấy cười ngẩn ra, hai má núm đồng tiền, cùng với chiếc răng khểnh lộ ra, nụ cười rục rờ của đứa trẻ trên bức ảnh này tại sao lại có vài phần giống con gái cô?

Một tiếng sau, Ninh Mẫn xuất hiện tại cửa phòng lớp học trường tiểu học Dục Anh, một cô giáo trẻ nhìn cô một lượt rồi hỏi:

“Chị là... người nhà của bạn nhỏ nào? Tại sao tôi chưa từng gặp?”

Trên người khoác một chiếc váy lông đơn giản, cùng chiếc áo khoác ngoài, cả người cô toát lên sự đoan trang mà nho nhã, mái tóc xõa ngang vai, cùng thêm vẻ nữ tính bẩm sinh của cô, khuôn mặt hoàn mỹ, mặc dù đã trải qua bao năm, nhưng vẫn xinh đẹp như trước.

Ninh Mẫn vừa cười vừa nói: “Tôi là Hàn Tịnh, là người nhà của Đông Kỳ.”

Thanh âm trong trẻo mà ngọt ngào khiến những tiếng xôn xao trong lớp học bỗng dừng tắt hẳn, lúc này mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía cô.

Chỉ cần liếc mắt, Ninh Mẫn đã có thể nhìn thấy Đông Kỳ đang ngồi ở chiếc bàn giữa lớp, quả thật so với tấm ảnh đó cậu đáng yêu hơn nhiều, trắng nõn, mịn màng, mặc dù mặc chung một loại đồng phục, nhưng vẻ tuấn tú, đáng yêu của cậu nổi trội hơn hẳn, có thể khiến người khác liếc nhìn một cái liền thấy sự hiện diện của mình.

Lúc này, Đông Kỳ đang nằm úp trên bàn, buồn chán chơi với mô hình máy bay, tựa hồ không giống những đứa trẻ khác đang háo hức đợi người nhà đến đón, nhưng khi nghe thấy câu này, cậu liền ngồi thẳng lên, ngay đầu lại, bắt gặp nụ cười ấm áp của Ninh Mẫn, khuôn mặt nhỏ bé liền ngẩn ra một lúc, vội vàng dụi lại mắt, hình như không tin vào những gì đang xảy ra.

Sau khi biết đó là sự thật, hai mắt cậu liền đỏ rực đứng lên phi như bay về phía cửa lớp, mở to cặp mắt trong suốt nhìn ngăm, kích động mà hét lên một tiếng:

“Mẹ!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tình Yêu Của Ba

Đây không phải lần đầu tiên cô được trẻ con gọi một tiếng “mẹ”, với Ninh Mẫn mà nói, cả đời này, giây phút cô cảm động nhất chính là khi con gái Văn Văn của cô gọi một tiếng “mẹ”; nhưng lúc này đây, khi Đông Kỳ lại gọi cô là “mẹ”, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lúc Văn Văn gọi mẹ, thanh âm rất ngọt, có lúc hồn nhiên, có lúc mang theo sự xinh đẹp lộ ra vẻ hoạt bát lanh lợi. Nhưng khi Đông Kỳ gọi cô một tiếng “mẹ” này, nó có cả sự kinh ngạc lẫn với vui mừng. Đột nhiên cô thấy trong mắt mình có cảm giác của sự chua xót, một loại cảm giác như lặng lẽ thay đổi.

“Tiểu Kỳ, cô đây là mẹ của con sao? Sao cô chưa từng gặp?”

“Vâng, cô ấy là mẹ của con! Cô ấy là mẹ của con!”

Tiểu tử kia cực kỳ kích động, gật đầu liên tục. Có vô số lần, trong giấc mơ cậu mơ thấy mẹ, nhưng khi tỉnh dậy lại không thấy nữa. Hôm nay thật sự cậu rất kinh ngạc: Mẹ đột nhiên đến đón cậu, đây là chuyện xa vời mà cậu không dám mơ tới.

Cô giáo vẫn còn chút nghi ngờ, quay sang xem xét ánh mắt của hai người bọn họ, không có cách nào xác định được người phụ nữ ưu tú trước mặt có phải Đông phu nhân hay không, chỉ có thể cười nói:

“Xin lỗi, Đông Kỳ luôn là tài xế của Đông gia đến đón. Trong trường có quy định, không thể tùy tiện để người lạ đón trẻ đi. Vì sự an toàn của trẻ, tôi

phải gọi điện cho Đông tiên sinh để xác định một chút!”

“Không cần đâu!”

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lẽo đột nhiên vang lên: “Ta và phu nhân cùng đến!”

“Ô, Đông tiên sinh, tại sao hôm nay ngài lại đích thân đến đón Đông Kỳ vậy?”

Cô giáo đột nhiên quay ra cửa, nhìn thấy người đang bước từ phía hành lang đến, ngạc nhiên hỏi một câu: Ai mà không biết Đông tiên sinh là người bận rộn, nếu như không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì hẳn sẽ không bao giờ đích thân xuất hiện.

Ninh Mẫn quay lưng lại nên không để ý chuyện đang xảy ra phía sau, cô cau mày quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân anh tuấn mặc trên người chiếc áo khoác gió màu đen, hai tay xỏ túi đang chậm rãi bước tới, khóe môi hẳn vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, đây chỉ là nụ cười xã giao, nhưng đã khiến hẳn tỏa ra sức hấp dẫn khó ai có thể cưỡng lại.

“Ba, ba cũng đến nha!”

Đông Kỳ mở to cặp mắt ngây thơ, sau khi nhìn thấy Đông Đình Phong, ánh mắt liền long lanh, reo hò chạy tới ôm lấy chân hẳn.

Đông Đình Phong mỉm cười, xoa xoa đầu con trai, rồi sải bước vào trong phòng, bắt gật ánh nhìn của Ninh Mẫn nhưng hẳn lướt nhanh qua, sau đó cúi người nói:

“Hôm qua không phải cô Lý đã nói với ta qua điện thoại về chuyện Tiểu Kỳ đánh nhau sao? Có một vài đứa trẻ nhà người ta rất thích huyền thoại, Tiểu Kỳ nhà ta không chịu được mấy lời phá hoại đó, đã khiến cô giáo phiền phức, cho nên hôm nay, ta và phu nhân đã cùng tới để xóa bỏ mấy tin

đồn ** ảnh hưởng đến con trai ta... Để con trai ta có không gian học tập vui chơi yên tĩnh.”

Lúc lướt qua người Ninh Mẫn, nam nhân này không hề do dự mà nắm lấy tay cô, không nói hai lời kéo cô vào lớp học, đợi lúc cô lấy lại tinh thần thì người đã đứng ngay giữa lớp.

“Oah, oah, ba của Tiểu Kỳ thật đẹp trai, mẹ của Tiểu Kỳ cũng xinh đẹp nữa...”

Không biết mấy bạn nhỏ ở đâu chạy đến thán phục.

Đông Kỳ ngẩng đầu nhìn ba mẹ mình, tuần nam mỹ nữ, nhìn qua thật sự là cảnh đẹp ý vui, cậu thực sự không ngờ tới hôm nay cả ba và mẹ cùng nhau đến đón cậu về nhà, chuyện như vậy trong đời cậu là lần đầu tiên, nó khiến cậu vô cùng hạnh phúc, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng ngời hẳn lên.

“Tiểu Kỳ...”

Hắn cúi đầu xuống nhìn Đông Kỳ.

“Đến đây!”

Cậu lập tức đứng lên tạo dáng quân đội, hô to một tiếng, thanh âm lộ ra một loại mừng rỡ và kiêu ngạo.

“Đi đi, hãy nói với Tưởng Thiếu Phàm: Daddy và mami hạnh phúc như vậy, nói bạn ấy hãy mở to hai mắt mà nhìn. Đồng thời, con còn phải nhắc nhở bạn một tiếng: sau này đừng nói hươu nói vượn, tung tin đồn nhảm khắp nơi. Nếu như bạn ấy không quản tốt miệng lưỡi của mình, con có thể rất tức giận, nếu như nghiêm trọng, thì sẽ gặp lần nào thì đánh lần đó. Chuyện này nhất định không thể xảy ra... Ngoài ra, con lại nói với bạn ấy: phá hoại hạnh phúc gia đình người khác là một loại hành vi phạm tội, chú cảnh sát sẽ mời bạn ấy đến ăn kem!”

Cô giáo kinh ngạc đến cứng miệng: Trời, Đông tiên sinh nhỡ nhận đột nhiên lại trọng bạo lực như vậy? Đây là cổ vũ lấy bạo chế bạo sao?

Khóe miệng Ninh Mẫn dật dật, mắt hướng lên phía trần nhà, không biết nói gì: Cùng đưa trẻ mẫu giáo gây khó dễ cho bạn học, Đông Đình Phong, hẳn muốn mất mặt như vậy sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngày Đáng Nhớ

Đông Đình Phong không cho là như vậy, hẳn biết con trai đau lòng, từ nhỏ đã không có được tình thương của mẹ, điều tối kỵ nhất với nó chính là người khác đem chuyện mẹ nó ra nói, nó tuy nhỏ nhưng vô cùng nhạy cảm. Hẳn không hy vọng con trai vì mâu thuẫn của người lớn mà ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của trường học.

Còn Đông Kỳ vì câu này mà cặp mắt to tròn sáng rực lên, xông một mạch xuống cuối lớp khiến sắc mặt đứa trẻ kia trở nên tái nhợt, sau đó kiêu ngạo vỗ xuống bàn, khí thế hùng hổ nói:

“Nghe thấy chưa, daddy và mami tôi rất hạnh phúc, nên sau này đừng có ăn nói linh tinh, không tôi gặp đâu đánh đó nha!”

Xoạch... xoạch, có tiếng nước chảy xuống, nguyên nhân chính là bạn nhỏ nào đó tên Tưởng Thiệu Phàm bị dọa một trận không giữ được mà *, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt trở nên sự hãi giống như muốn khóc vậy.

Khóe miệng Ninh Mẫn lại một lần nữa dật lên, có phụ thân nào lại dạy con mình như vậy không!

Cũng không đúng, không phải nói Đông Đình Phong không thương đứa trẻ này? Sao có thể làm chuyện thấp kém như vậy?

Lão gia không phải cũng mắng hẳn: làm ba không giống làm ba, vậy tại sao hôm nay hẳn lại có thể chạy đến chỗ này làm chỗ dựa cho con trai được

chứ?

Ý niệm này vừa lóe lên, Ninh Mẫn cô đã không suy nghĩ thấu đáo, con người Đông Đình Phong nếu chỉ dùng mắt thường đến nhìn thì sẽ không thể biết được hẳn đang nghĩ gì, nói chung cô thấy thật đáng xấu hổ, hai ba con liên hợp lại ức hiếp một đứa trẻ miệng hùm gan sứa, thật sự không có khí tiết, nhìn xem, phụ huynh cùng cô giáo đều sợ ngậy người ra kìa!

“Tiểu Kỳ, đeo cặp xách lên, chúng ta về nhà nào!”

Ninh Mẫn ôn hòa gọi một tiếng.

“Dạ, mẹ đợi con một phút nha!”

Đông Kỳ đáp ứng ngay lập tức, dĩ nhiên là với tốc độ như bay thu dọn sách vở, đeo lên đôi vai nhỏ, sau đó chạy chân sáo về phía cô, hành động này quả thật rất giống con gái cô, vừa thấy thôi đã khiến cô mềm lòng.

“Đi nào ba mẹ! Chúng ta về nhà thôi!”

Đôi chân bé bỏng lao nhanh về phía trước, đứa trẻ này dùng cặp mắt phala lê nhìn ba nó, giống như thể nó rất ngưỡng mộ hẳn, sau đó giống như con mèo liếc sang nhìn cô, rồi tiến thêm một bước nắm lấy tay hai người, cái miệng nhỏ nhắn của nó cong lên.

Ninh Mẫn phát hiện, đứa trẻ này khi cười đặc biệt giống ba nó. Cô nói thừa sao nó căn bản là phiên bản thu nhỏ của Đông Đình Phong mà!

“Ba mẹ cùng đến đón con, có phải là con rất vui vẻ đúng không?”

Đông Đình Phong nhìn thấu tâm tư con trai, nhẹ nhàng nhéo mũi nó một cái.

“Báo cáo ba, nhờ việc ba sắp xếp công việc đến đón con, con rất vui ạ!”

Tiểu tử kia toe toét mở miệng, gật gù đắc ý, mỉm cười hạnh phúc.

“Được rồi, mau tạm biệt cô giáo đi...”

“Tạm biệt cô giáo!”

Đông Kỳ nắm chặt tay ba mẹ trong cái nhìn kinh diễm của bạn học, vui vẻ đi ra ngoài.

17 tháng 12, đối với bạn nhỏ 5 tuổi Tiểu Kỳ mà nói đó là ngày đáng nhớ, bởi vì ngày này bạn nhỏ Đông Kỳ cuối cùng cũng có thể hành diện trước mặt bạn bè:

Hừ, tất cả mọi người đều nói ba mẹ của cậu không thương cậu, cho nên không cùng nhau đến đón cậu, một kẻ bất tài.

Mặc dù từ trước đến nay cậu chưa từng gặp mẹ, hôm nay là lần tiên cậu chính thức gặp mẹ, nhưng chỉ cần liếc nhìn cậu cũng có thể biết mẹ là người rất thân thiện.

Nhìn ba vừa đẹp trai vừa phong độ, còn mẹ thì xinh đẹp mê người khiến cậu rất tự hào: Bầy mèo hoang kia, hãy chống mắt lên mà xem này!

Giây phút này khiến những phiền não của Đông Kỳ bỗng bay sạch.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tiểu Phúc Hắc

Chờ bọn họ đi xa cô giáo lớp bên bước mới vào, hỏi:

“Này, người phụ nữ đó là ai vậy? Tôi chưa bao giờ thấy Đông đại thiếu mang theo phụ nữ đến đón con cả!”

“Là Đông phu nhân...”

“Cái gì? Không phải Đông phu nhân bị bệnh sao? Cô có nhầm không?”

“Nghe nói đã chữa khỏi. Chính miệng Tiểu Kỳ gọi cô ấy là mẹ, chắc chắn không nhầm được. Hơn nữa vừa rồi Đông thiếu cũng nhận đó là Đông phu nhân.”

Cô giáo Lý nhìn về phía Tưởng Thiếu Phàm vừa bị dọa, đột nhiên cảm thấy đặc tội với cha con Đông gia đó chính là chuyện vô cùng đáng sợ. Đông tiên sinh vẫn có thể thu xếp ổn thỏa được mọi chuyện. Nghĩ vậy, cô liền đi tới chuẩn bị giải quyết hậu quả.

**

“Xe đâu?”

Tới bãi đỗ xe, Ninh Mẫn phát hiện xe không còn nữa, tài xế cũng không thấy đâu.

“Lão Trương về rồi! Xe ta ở bên kia.”

Đông Đình Phong kéo con trai về phía chiếc Bentley, trợ lý của hân Trần Tụy từ trong xe bước ra, cúi người chào.

Nhìn thấy Đông Kỳ bước vào trong xe, Ninh Mẫn bất đắc dĩ đành vào theo.

Chiếc xe khởi động, Đông Đình Phong nói một câu:

“Tiểu Tụy, đưa ta đến vườn Tử Kinh. Còn nữa, đẩy hết lịch trình cuối tuần này xuống cho ta...”

“Vâng!”

Trần Tụy nhìn qua kính chiếu hậu nhìn thấy ngẩng đầu lên cau mày:

“Như vậy là ý gì?”

Đông Đình Phong nhàn nhạt trả lời:

“Đây là ý của ông nội, muốn ta bớt chút thời gian bên mẹ con cô. Bồi dưỡng chút tình cảm. Vườn Tử Kinh nằm trong số những căn biệt thự thuộc sở hữu của ta. Cô chưa đến bao giờ nên hôm nay chúng ta sẽ ở lại đó!”

Gì? Không phải muốn ly hôn sao, giờ còn bồi dưỡng tình cảm cái gì, tên họ Đông chết tiệt này đang chơi mình à?

Ninh Mẫn cứng họng, trừng mắt nhìn hân.

Cái biểu tình không hài lòng này lọt ngay vào mắt của Đông Kỳ, bạn nhỏ cảm thấy tiếc nuối, trái tim nhỏ bé không biết tại sao lại đập nhanh hơn, ngoe đầu thốt lên hỏi:

“Ba, mẹ, hai người... thật sự không ly hôn đúng không? Không được lừa con đâu đấy!”

Vừa lúc này vẫn là thanh âm trong trẻo bỗng nhiên lại có chút mơ hồ.

Buổi tối hôm đó, tại bữa tiệc, đã rất lâu rồi không gặp mẹ, dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cậu vẫn vui mừng, nhưng khi cậu cùng ba đến phòng nghỉ thì nghe thấy tiếng ồn ào cãi vã, sau đó lại thấy bà nội tát mẹ cậu một cái.

Cái bạt tai ấy khiến cậu sợ ngây người, thiếu chút nữa muốn xông lên để bảo vệ mẹ, nhưng lại bị ba lôi trở lại, ngay sau đó cậu nghe thấy mẹ nói muốn ly hôn.

Cậu vốn dĩ rất hạnh phúc, rất vui vẻ, nhưng bởi vì đột nhiên xảy ra chuyện đó khiến tất cả chỉ là mình cậu ảo tưởng. Vì thế suốt bốn ngày nay cậu luôn muộn phiền. Chỉ đến hôm nay được gặp mẹ, tâm tình cậu mới vui trở lại. Nhưng hiện tại, cậu lại bắt đầu lo lắng.

Cậu rất sợ đây chỉ là “hồn quang phản chiếu” cuộc hôn nhân của ba mẹ cậu, bởi vì ba mẹ của các người bạn cậu đều như vậy, trước khi ly hôn đều cùng nhau đi ăn một bữa thật ngon, rồi sau đó bạn nhỏ đó phải trở mắt ra nhìn ba hoặc mẹ rời xa. Như vậy thật thảm.

Ninh Mẫn lại lần nữa để ý đến Đông Kỳ, sau khi bắt gặp ánh mắt ấy cô đã hiểu rõ:

Đây thật sự là một đứa trẻ đặc biệt nhạy cảm, chỉ vừa nhìn qua cậu đã có thể cảm nhận vấn đề giữa ba mẹ cậu, trong lòng cô có chút kinh hãi, đứa trẻ này không giống những đứa trẻ khác, cậu rất giỏi quan sát, dù cô có thành kiến với Đông Đình Phong cũng không thể thể hiện trước mặt một đứa trẻ.

“Kỳ thực, hôm đó, con cũng nghe thấy mẹ nói muốn ly hôn với ba. Mẹ, là ba không tốt sao?”

Lúc nói chuyện, bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng đung đưa:

“Là bởi vì lúc mẹ bị bệnh ba không dành thời gian đến thăm nên mẹ tức giận đúng không? Nhưng bà nội nói, mẹ mắc bệnh truyền nhiễm nên không thể gặp bất kỳ ai. Vì thế nên mẹ đừng trách ba được không? Kỳ thực ba cũng rất lo lắng cho mẹ... Bình thường ba vẫn đưa ảnh của mẹ cho con xem...”

Ninh Mẫn: “...”

Hóa ra đó là cách mà họ đã nói dối đứa trẻ này lúc mẹ cậu vắng mặt, nhưng nói Đông Đình Phong “lo lắng” thì hình như không đúng, một kẻ sống sung sướng ở ngoài, xung quanh có vô số mỹ nữ làm sao có thể lo lắng cho một cô vợ bệnh tật được? Đó không phải làm xấu đi ý nghĩ của từ “lo lắng” sao? Tiểu tử này còn biết nói tốt đẹp để giải vây cho ba nó nữa!

Đông Đình Phong: “...”

Con trai trước mặt ngang nhiên nói dối: Trên dưới Đông gia chỉ có duy nhất một tấm ảnh của Hàn Tịnh, trước nay vẫn luôn là lão gia bảo quản, nó sau năm năm sở dĩ có thể “nhận ra” mẹ tất cả là do lão gia cầm tấm ảnh này chỉ cho nó, nhưng hiện tại, toàn bộ công trạng đều được “đổ” lên đầu hắn!

Đứa trẻ này đúng là điển hình của một tiểu phúc hắc, tiểu hoạt đầu mà!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đông Đình Phong Là Một Con Cáo Già

“Mẹ, nếu hai người ly hôn, Tiểu Kỳ sẽ trở thành đứa trẻ không có mẹ nên xin mẹ đừng ly hôn với ba được không?”

Tiểu tử dùng giọng nói yếu ớt năn nỉ cô, hơn nữa còn trưng ra bộ mặt đáng thương.

“Cái gì gọi là ly hôn rồi Tiểu Kỳ sẽ trở thành đứa trẻ không mẹ?”

Ninh Mẫn vòng tay qua ôm lấy cậu, cơ thể mũm mĩm, mềm mại trong lòng cô khiến cho tình mẹ trong cô như cỏ dại tràn ra không kìm chế được, giọng nói cũng thay đổi cực kỳ ôn nhu, hoàn toàn không giống cái khí thế hùng hùng lúc giằng co với Đông Đình Phong.

“Mẹ nếu như ly hôn thì phải dọn ra ngoài ở. Tiểu Kỳ không muốn sống thiếu mẹ nữa.”

Hóa ra đó là ý nguyện của cậu.

“À... ừ... Nếu con thích ở với mẹ như vậy thì có thể sống cùng mẹ nha...”

Đông Kỳ lập tức cảm thấy tổn thương, hóa ra hai người thật sự muốn ly hôn, tâm trạng cậu đột nhiên trùng xuống, rồi sau đó lắc đầu kiên quyết:

“Như vậy không được. So với mẹ thì con thích ba hơn! Cho dù ba thường xuyên bận rộn không có ở nhà đi nữa!”

“...”

Ninh Mẫn bị đả kích sâu sắc, trong lòng có chút buồn, xem ra, muốn lấy quyền giám hộ từ trong tay Đông Đình Phong là một chuyện vô cùng khó khăn, chẳng riêng gì hẳn không chịu buông tay mà ngay cả con trai cũng bị tẩy não, chỉ nhận ba, không nhận mẹ. Đúng là bi kịch!

Trái ngược với cô, đôi môi lãnh bạc của Đông Đình Phong có chút cong lên, hẳn ngừng lên xoa đầu con trai tỏ vẻ rất hài lòng, dịu dàng nói:

“Yên tâm, ba mẹ sẽ không ly hôn!”

Sắc mặt Ninh Mẫn phức tạp nhìn hẳn: “...”

Đông Đình Phong, mấy lời hứa kiểu này mà anh cũng dám nói trước mặt con trai sao? Đừng quên chúng ta đã có định ước và hợp đồng.

Nhưng hẳn coi như không nhìn thấy.

“Mẹ, điều này thật không vậy?”

Đông Kỳ hướng cặp mắt to tròn về phía cô. Ánh mắt đào hoa làm sao, nó khiến không ít phụ nữ phải say đắm, nhìn xem, nụ cười vô tội, thuần khiết như vậy ngay cả cô cũng bị cảm động, thiếu chút nữa thì gật đầu đồng ý, may mà cô còn kịp thời kiểm soát được mà nói:

“Như vậy phải xem Tiểu Kỳ có ngoan hay không. Để mẹ hỏi Tiểu Kỳ mấy câu. Hiện tại con đã sẵn sàng chưa?”

Đông Kỳ chớp chớp mắt, cau mày, tỏ vẻ không dễ bị mắc lừa:

“Mẹ, mẹ muốn đánh trống lảng sao? Chuyện kiểm tra Tiểu Kỳ có phải đứa trẻ ngoan hay không cùng với chuyện hai người ly hôn đâu có liên quan gì đến nhau. Mẹ chỉ cần trả lời có thể xảy ra hay không như vậy là xong rồi.”

“...”

Trời, sao đứa trẻ này lại khó bảo như vậy?

Cô lại một lần nữa khẳng định, Đông Đình Phong là một con cáo già. Tối qua, hắn cố tình nói với cô về chuyện Đông Kỳ trở về nhà tổ, còn dụ dỗ cô xung phong chạy đến đón con, sau đó hắn cũng vừa lúc xuất hiện, rồi cùng cô diễn một vở kịch ân ái để cổ vũ tinh thần cho Tiểu Kỳ, sau đó, hắn lại mượn lời của con trai khiến cô loại bỏ hoàn toàn ý niệm muốn ly hôn, hắn dùng sự tín nhiệm của con trai dành cho mình mà làm cô bị loạn, rồi âm thầm chỉ đạo con trai thúc ép cô.

Oh my god! Cùng đấu trí với loại người này đúng là chuyện phiền phức!

“Mẹ, tại sao mẹ lại không trả lời?”

Đông Kỳ lại một lần nữa trưng ra bộ mặt đáng thương ấy.

“Mẹ không trả lời chính là đồng ý. Con trai, con phải rõ một chuyện: Không nói đôi lúc đồng nghĩa với thừa nhận!”

Một ông bố nói dối không chớp mắt đang gạt một đứa con khao khát tình yêu của mẹ mà lo lắng.

Ngay lập tức, mọi muộn phiền trên khuôn mặt của Đông Kỳ đều biến mất, vui mừng ôm lấy mẹ, ngọt ngào gọi một câu:

“Con biết ngay là mẹ thương con mà. Mẹ ơi, mẹ à, con yêu mẹ chết mất!”

Ninh Mẫn đen mặt: Cô đến một chữ cũng không có nói, tất cả đều là ba con họ người hát kẻ phụ họa, Đông Đình Phong là anh cố tình hãm hại tôi đúng không?

Cục tức trong cô trào ra, nhưng bởi vì Đông Kỳ đang ôm như vậy nên đành gắng nhịn.

Haizz, sao cái vật nhỏ bé này lại thích cô như vậy, suốt dọc đường, liên tục nói chuyện với cô, giữa mẹ con không có một chút gì xa cách hay câu lệ, một chút cũng không giống như hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt,

Đông Đình Phong ở bên cạnh vẫn chăm chú quan sát: Thân phận bà mẹ giả mạo này cô ta diễn cũng rất ăn nhập nha! Cô gái, cô như vậy là muốn chơi sao?

Môi hăn khẽ cong lên: Mặc kệ cô muốn chơi cái gì, ta đều chơi cùng cô, nếu không điều tra ngọn ngành được cô thì ta sẽ không mang họ Đông nữa...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Biệt Thự Riêng Của Đông Đình Phong: Hản Muốn Cô Làm Nô Dịch

Số 16, vườn Tử Kinh là biệt thự hạng nhất của Đông Đình Phong kể từ sau khi hản trưởng thành, cao quý, tinh xảo, nhìn từ ngoài vào biệt thự được sắp xếp theo bố cục: một hoa một cỏ, một đá một cây, tất cả đều do hản tự thiết kế. Biệt thự nào được xây trên nước, bốn phía xung quanh đều mát mẻ, khu vườn nhỏ được bao bọc bởi một màu xanh của nước biển.

Đường xe chạy vào đây rất rộng, ven đường trồng toàn hoa lan với đủ mọi màu sắc, đẹp không sao tả xiết, cũng không biết mấy người làm ở đây có cách gì mà khiến cho những bông lan vẫn kiêu diễm trong thời tiết lạnh giá của mùa đông thế này.

“Mẹ, đây là biệt thự của ba, đẹp đúng không? Con và ba đều thích chỗ này. Chỉ cần có thời gian là ba lại đưa con đến đây vài ngày.”

Đông Kỳ phát hiện mẹ đang kinh ngạc với sự kiêu diễm của cảnh vật trước mắt, nên lập tức ghé sát vào người cô giới thiệu.

Ninh Mẫn hồn hoàn lại, mỉm cười xoa đầu tên tiểu tử kia cũng không trả lời, nhưng mái tóc cậu thật mềm.

Lúc xe dừng lại, Ninh Mẫn từ trên xe bước xuống, lúc nhìn thấy kiến trúc mang đậm nét cổ điển của người Trung Quốc thì ngẩn ra, cảm giác như trở về Trung Quốc.

Mấy năm trước, dưới sự giúp đỡ của phụ thân mình, cô rời nước đến Trung Quốc, sau đó cô vẫn luôn sống tại lãnh sự quán, cho đến gần đây, cô bị Khải Hàng tìm được, tên kia không chỉ âm thầm dùng chuyên cơ đưa con gái cô về nước, mà còn hạ lệnh cho cấp dưới đưa cô trở về Quỳnh Thành, hàng loạt những sự cố mấy tháng nay của cô là bắt đầu như vậy.

Cô thích kiến trúc của Trung Quốc, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy nơi này cô liền cảm thấy hứng thú với sự thanh thoát và diễm lệ của nó. Nhưng chỉ vừa nghĩ đến đây là hang ổ của Đông Đình Phong thì trong lòng cô chợt nảy sinh cảm giác kháng cự, bắt mình bỏ đi sự thích thú mà thay vào đó là ghét bỏ.

Nhưng nói thật, nó rất hoàn mỹ. Rất khó tưởng tượng đây lại là nơi riêng tư của một kẻ toàn thân bốc mùi tiền như hắn, nhất là khi nơi đây lại trồng toàn hoa lan – loài hoa mà cô thích nhất.

Cô đứng lại một lúc, nhìn về phía hành lang gấp khúc kia, hai bên treo đèn lồng rất đẹp, từng chiếc một đều được thiết kế rất tinh xảo, đẹp không sao tả được, bầu trời đã tối hẳn, những ánh đèn sáng rực lên, đung đưa trong gió giống như đang khiêu vũ.

Thật sự rất đẹp!

Rõ ràng cô rất thích nhưng vẫn cố ý cau mày:

“Đông Đình Phong, bên trong không đột nhiên xuất hiện một nữ chủ nhân nào khác chứ?”

Nam nhân đang đi phía trước bỗng đứng lại, quay đầu nở một nụ cười:

“Thế nào, cô để ý rồi sao?”

Hắn thoáng nhìn qua con trai ở phía trước, quay đầu rồi nói một câu:

“Muốn ly hôn với ta, bây giờ lại còn quản cả mấy chuyện này sao? Nếu như thật sự xuất hiện ra một nữ nhân khác, cô sẽ không đau lòng chứ?”

“Tôi đây là sợ anh lòng dạ bất chính. Giáo dục nhân cách con cái rất quan trọng. Nếu lại xuất hiện một Đông Đình Phong thì phận làm mẹ như tôi sẽ rất xấu hổ!”

Ninh Mẫn đuổi kịp, không khách sáo nói ra mấy lời tổn thương.

Hắn vì câu khiêu khích này của cô, đang bước vào cửa bỗng đứng khựng lại, lập tức phía sau phát ra tiếng hét: “Nè, anh muốn làm gì?”

Đụng phải lưng hắn, cô lập tức xoa xoa mũi, một luồng khí mát lạnh từ trên người hắn phả vào mặt cô.

“Đi không chịu nhìn, trách ai?”

“Ai khiến anh đột nhiên đứng lại chứ!”

“Là ta có chuyện muốn nói.”

“Nói!”

“Hôm nay đến vườn Tử Kinh là chủ ý nhất thời của ta, cho nên mấy đầu bếp không có đi làm.”

Ninh Mẫn cau mày hỏi: “Như vậy là ý gì?”

“Ý là nói tối nay, nếu Đông phu nhân muốn chiều theo ý thích của con trai thì hãy tự mình xuống bếp làm cơm... Nguyên liệu trong nhà bếp, quẹo phải là thấy. Ta vẫn còn một chút việc phải xử lý. Cô cứ tự nhiên.”

Trời ơi, hóa ra tên hỗn đản đó đưa cô đến đây là muốn cô làm nô dịch sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Mặt cô lập tức đen xuống, định gọi hắn lại, nhưng hắn đã ra ngoài. Một người phụ nữ chỉ vì người đàn ông mình yêu thương và con cái mới xắn áo vào nấu cơm, nhưng cô tuyệt đối không làm cơm cho loại người cặn bã đó ăn.

Thế nhưng Đông Kỳ đột nhiên từ bên trong nhảy ra, cặp mắt long lanh, ôm lấy cô:

“Mẹ, mẹ, mẹ phải làm cơm đúng không? Ba muốn con giúp mẹ. Con vẫn luôn giúp ba. Ba làm cơm rất ngon, vậy cơm của mẹ làm có ngon không? Tiểu Kỳ rất háo hức nha...”

“...”

Câu này quá kích thích, nó làm cô lập tức ngậm miệng lại!

Cô không thể tưởng tượng nổi, một người đàn ông thần thoại như hắn lại mang tạp dề chạy vào bếp diễn cảnh ngày ba bữa cơm, chuyện này chẳng ăn nhập gì với Đông đại thiếu cả.

Lúc này, nếu như cô mở miệng từ chối, thì chắc chắn Đông Kỳ sẽ mất hết lòng tin. Cô không thể làm như vậy.

“Được, mẹ và con cùng vào bếp. Nhưng phải bảo đảm là thức ăn sẽ ngon nhé!”

Ninh Mẫn giơ tay ra nắm lấy bàn tay bé nhỏ của "con trai" đi thẳng vào bếp.

Đông Kỳ ư, bởi vì có thể cùng mẹ “tác chiến” nên cười vui vẻ.

Nhìn đứa trẻ hạnh phúc như vậy, Ninh Mẫn có chút hoài nghi: Quyền nhật ký của Hàn Tịnh viết toàn những chuyện u buồn khi cô ấy mang thai, vậy sao đứa trẻ lại hoạt bát, vui vẻ như vậy, rốt cuộc đây là con do cô ấy sinh hay do người khác sinh?

Trên gác, trong phòng giám sát, Đông Đình Phong đang quan sát cô vợ giả mạo của mình, hần vuốt cằm, tiện tay cầm lấy chén trà trên khay, trong làn khói mập mờ mà quan sát bóng dáng ấy trên màn hình.

Sở dĩ hần mang cô đến đây là bởi vì hần muốn quan sát cô kỹ hơn.

Biệt thự Tử Kinh ngoại trừ căn phòng này và phòng tắm ra thì khắp nơi đều được có gắn camera, chỉ cần hần mở hệ thống lên thì nhất cử nhất động của cô đều bị ghi lại, hần có thể ngồi trong phòng giám sát từ từ nghiên cứu cô.

Đông Đình Phong không chỉ muốn là rõ nguyên nhân tại sao cô mạo danh, mà còn muốn điều tra tại sao cô muốn ly hôn với hần, muốn tranh giành quyền nuôi con với hần, và đâu là mục đích thật sự của cô. Cho nên hần đã đẩy tất cả lịch trình của mình trong hai ngày cuối tuần xuống, bởi vì, thứ nhất là muốn ở bên con trai, thứ hai chính là vì chuyện này.

Làm như vậy có chút nguy hiểm. Nhưng tối qua trước mặt ông nội, cô cũng không quá cự tuyệt chuyện sinh con, hần có thể thấy cô không tệ lắm, đối với người nhà Đông gia cũng không có ác ý, nên người phụ nữ này chắc chắn vì Đông Đình Phong hần mà đến.

Không, nói chính xác là cô vì ly hôn mà ly hôn.

Trước đây, hắn cho rằng cô vì Thôi Tán, nhưng sau khi hắn xác định được cô là giả, thì giả thiết này không thể. Vì vậy, hôm đó tại bữa tiệc Y gia cô mới làm trái lại lời anh ta.

Nếu là Hàn Tịnh thật thì không thể có những hành động bất thường như vậy được.

“Rốt cuộc kế hoạch của cô là gì? Ẩn láu bên cạnh ta là muốn gì?”

Nhìn thấy bộ dạng cô trong bếp hỉ hủ cùng con trai, thật sự rất giống mẹ ruột.

Lúc đó thì điện thoại vang lên.

Đông Đình Phong nhìn qua, là Trần Tụ gọi đến, hắn nghe máy:

“Boss, hình ảnh và dữ liệu của sân bay Hoa Châu hôm đó ngài cần đã được mã hóa gửi đến cho ngài. Xin ngài hãy kiểm tra!”

“Ừ!”

Hắn cúp máy, mở máy tính check mail, một cô gái vóc người khá cao, đeo kính dâm, tay kéo hành lý xuất hiện trên màn hình, lúc đó cô đang soát vé, thời gian trước giờ cất cánh là 30 phút. Cô dừng lại điểm soát vé một hồi sau đó đi đăng ký.

Nếu như nói người phụ nữ này mới đúng là cô vợ thật của hắn thì hiện tại cô đã chết trong sự cố này rồi.

Hắn gọi điện cho Trần Tụ:

“Đã xem qua mấy tấm hình trong đây chưa?”

“Đã xem qua ạ! Hơn nữa tôi còn nhờ người điều tra người phụ nữ đó! Người phụ nữ đó có hình dạng giống lột Đông phu nhân, ngoài ra còn biết

làm giả thông tin. Tôi nghe một trinh sát – bạn của Hình Cảnh đang điều tra vụ này nói, đội điều tra X ở Quỳnh Thành đã bí mật điều tra được thông tin này. Nhưng anh ta không biết họ điều động tài liệu này ngoài việc để điều tra chuyên án cướp máy bay, thì còn một mục đích nào khác. Tóm lại, vụ án này được giao cho đội điều tra X. Hiện tại người ngoài rất khó tiếp cận chân tướng thật của nó. Bạn bè của tôi đã cung cấp tập tài liệu này là bởi vì trước đây người lập hồ sơ này quên chưa hủy.”

Đông Đình Phong yên lặng, trực giác cho hắn biết: Người phụ nữ này khẳng định có thân thế rất lớn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Trên Đời Này Không Có Chuyện Gì Ba Của Con Không Xử Lí Được!

Đông Đình Phong có thể nấu ăn là từ lúc hần sống ở nước ngoài, đơn giản vì hần không muốn bụng mình chịu tội.

Hần là người kén ăn, đã từng có thời gian hần vì thỏa mãn khẩu vị của mình lao đầu vào đọc mấy sách hướng dẫn nấu ăn, hi sinh bao nhiêu nguyên liệu mới luyện thành cao thủ như ngày hôm nay, nhưng ngoài con trai ra thì chẳng ai có điểm phúc nếm qua món ăn hần làm.

Thứ nhất, hần quá bận.

Thứ hai, hần cảm thấy mình chưa gặp được người khiến hần sẵn sàng xắn tay áo, đeo tạp dề nấu cơm.

Bình thường ngay cả hần ăn cái gì cũng đều là bảo người khác làm.

Hần thường thức qua nhiều của ngon vật lạ, nhưng yêu cầu đối với món ăn vẫn rất hà khắc. Cho nên nhà tổ có đầu bếp mới đều gọi hần trở về thưởng thức. Ngay cả lão gia cũng rất thích nghiên cứu đồ ăn.

Còn ở vườn Tử Kinh, thật ra hần cũng thuê một đầu bếp, cho dù mấy năm nay hần rất ít khi tới nhưng vẫn trả tiền đều đặn.

Hôm nay vì cố ý buông lỏng con người giả mạo kia nên ngoài bảo vệ ra thì hần đều cho mấy người khác về quê.

Hần muốn từ từ nghiên cứu người phụ nữ dám cả gan giả mạo vợ hần.

“Ba, mẹ làm cơm cực kỳ ngon đó!”

Hai tiếng sau, ba món ăn cùng một bát canh được bày trên bàn, nghe con trai hào hứng khen ngợi, hần cau mày quan sát. Tên nhóc này thừa hưởng khả năng đặc biệt của hần, đối với thức ăn thì cực kỳ xoi mói.

Có một lần, hai cha con hần đến đây, thế giới riêng của hai người họ, bởi vì đầu bếp hôm đó bị bệnh không đi làm, hần liền gọi mấy món đến, nhưng Tiểu Kỳ chỉ ăn vào miếng liên cau có, nhất định không chịu ăn. Cuối cùng người ba như hần phải đích thân chạy vào bếp.

Đông Đình Phong nếm thử vài miếng, mặc dù nguyên liệu đơn giản nhưng rất vừa miệng, hơn nữa còn giữ nguyên được màu sắc của thực phẩm.

“Tiểu tử ngốc, có mẹ rồi thì có phải muốn cho ba vào lãnh cung không?”

Hần mỉm cười, tay lắc nhẹ ly rượu vang nghiêng đầu như cười như không, liếc nhìn người phụ nữ không thèm nhìn vào mặt hần.

Hần từ nhỏ ăn muỗng vàng, thân phận tôn quý, hơn nữa trời sinh thông minh, bất luận đi đến đâu đều nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của người khác. Cho dù ở nước ngoài 2 năm, cởi bỏ lớp áo đẹp đẽ của Đông gia, hần cũng chỉ là du học sinh bình thường, nhưng nhập học được nửa năm, hần lại dùng tài năng xuất chúng của mình làm cho ba chữ “Đông Đình Phong” tỏa sáng lấp lánh. Dù rất khiêm tốn nhưng hần vẫn trở thành tâm điểm của mọi người. Đây là lần đầu tiên hần bị người khác coi thường như vậy, đúng thật là... MỐI MÊ.

“Đâu có! Tiểu Kỳ chỉ nhận xét thật lòng thôi! Ba, lẽ nào ba không cảm thấy ngon sao?” Đông Kỳ thành thật hỏi.

Ninh Mẫn đang gỡ xương cá cho Đông Kỳ, cũng không để ý đến lời bình luận của người khác. Kỳ thực, trước đây cô chỉ quen ăn hàng, nhưng

sau khi sinh, con gái cô rất kén ăn nên cô mới vào bếp chiến đấu với mấy món ăn, với tinh thần bách chiến cuối cùng luyện được kỹ năng cao thủ như ngày hôm nay.

“Cũng tạm được!”

Đông Đình Phong đánh giá rất thấp.

Có người lập tức cười khênh, gấp miếng cá cho con trai, sau đó và một miếng, căn bản cũng không để ý đến hân, nhưng vẫn không nhin được, nói ra một câu:

“Nếu không vừa mắt thì không cần miễn cưỡng, thùng rác ở bên kia, cứ tự nhiên.”

Hứ, dám nói đồ ăn cô làm không ngon, cô đồng ý vào bếp là nể mặt Đông Kỳ biết không?

“Ba, xong rồi, ba làm mẹ tức giận rồi! Cứ như thế này có thể sẽ bị đuổi ra khỏi phòng đấy ạ! Đến lúc đó, con không thể giúp ba đâu...”

Tiểu tử kia hai mắt sáng lên mỉm cười xấu xa.

Ừ ha, tối nay họ phải ngủ chung phòng. Đây là giao ước viết rõ trên hợp đồng, hân cũng muốn xem người phụ nữ này sẽ đối diện như thế nào?

Đông Đình Phong mỉm cười, giống như chẳng có gì tốt đẹp cả, liếc nhìn người phụ nữ đó:

“Không cần con giúp, trên thế giới này chẳng có chuyện gì là ba không làm được. Mẹ con cũng khỏi phải nói... Vợ chồng, đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa hợp... Sau này con sẽ hiểu...”

Ninh Mẫn đau khổ khi bị ghen lại, ho lên điên cuồng!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 59

“Khụ, khụ, khụ...”

“Bà xã, dù đồ ăn có ngon thế nào cũng ăn từ từ thôi, cẩn thận kéo nghẹn, cũng không có ai cướp mất của em đâu...”

Một ly nước được đưa đến trước mặt cô, nhìn qua có vẻ hai người rất thân thiết.

Mẹ nó, là hăn cố ý.

Cô chỉ muốn trợn mắt nhìn hăn, nhưng con trai đang ở bên cạnh đang chớp chớp cặp mắt ngây thơ nhìn cô, giống như nó cảm thấy mới lạ và thích thú khi nhìn thấy cảnh “vợ chồng ân ái” của hai người, cô không thể tức giận, chỉ biết oán hận mà cầm cốc nước lên tu ừng ực, tim không hiểu sao lại đập loạn lên, giống như con hươu nhỏ chạy trốn: Vấn đề ngủ tối nay lại vụt qua trước mắt. Nhìn bộ dạng này, chẳng giống như hôm nay hăn muốn đến chỗ “bà hai” bên đó qua đêm.

Ăn xong, hai thiếu gia xuất thân cao quý đương nhiên không thể ở lại dọn dẹp tàn cục, công tác giải quyết tàn cục này không ai khác chỉ có thể là cô, cô rửa bát đĩa nhưng trong lòng không ngừng oán thầm.

Sau khi dọn dẹp, sắp xếp xong, cô dăm lưng đi lên phòng, nghe thấy bên trong phòng kia phát ra bản nhạc cổ điển trang nhã, cô liền cảm thán nam nhân chết tiệt như hăn thật biết hưởng thụ.

Cô theo tiếng cười của con trai truyền ra liền đẩy cửa đi vào, đập vào mắt cô một bồn tắm hình tam giác cực lớn, mỗi góc đều có một chỗ đủ cho người vào. Hai nam nhân một lớn một nhỏ đang ở trong bồn tắm chơi trò té nước, Đông Kỳ đang cời chuồng, khuôn mặt đỏ chót đang trốn, cả người toàn những bọt nước, vui mừng hét lên. Còn Đông Đình Phong ư, hẩn ở trần, bản thân miễn cưỡng dựa vào thành bồn tắm, nhàn nhã để con trai té nước vào người.

Hắn giờ đây, tất cả sự lạnh lùng vốn có đều biến mất, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ ôn hòa, thoải mái chơi đùa cùng con trai.

Mái tóc ngắn đẹp đẽ của hắn đã bị con trai té ướt, bây giờ hoàn toàn bị cụp xuống, mái tóc ấy khiến hắn mất đi vẻ nghiêm túc khó gần, từ trong hắn toát ra vài phần mê hoặc, giống lười biếng hơn là cảm tính, nó có tính sát thương vô cùng. Hắn không còn cái vẻ cao cao tại thượng, giống như tất cả mọi khoảng cách lúc đó đều bị thu hẹp lại.

“A! Mẹ đến rồi, mẹ nhanh lại đây, chúng ta cùng tắm chung!”

Tên tiểu tử hào hứng bò từ bồn tắm ra, cả người không mặc gì chạy tới kéo cô.

“Thật không nghĩ tới mẹ của con trai ta lại có thói quen nhìn trộm người khác tắm. Sở thích này thật không giống người thường...”

Có ai đó vừa mở miệng lập tức muốn bực người.

Ninh Mẫn trừng mắt, đang đứng chết lặng ở đó bỗng bước lại, xuyên qua làn khói trắng của nước mà đi tới:

“Tôi không biết hai người đang tắm. Có sở thích nhìn trộm cái gì? Đàn ông không phải vẫn là cái chuyện, của anh với của tôi cái nào to hơn sao? Đâu có thể mọc thêm ba đầu sáu tay... A...”

Cô muốn rời khỏi chỗ nóng bức này, cô cảm thấy khó thở, nhưng cô không hề nghĩ được tên tiểu quỷ kia từ phía sau ẩy cô một cái, bị trượt chân vào bên trong, sau đó ngã nhào về phía Đông Đình Phong đang đuổi tay, mặt cô lúc này đang áp sát vào cơ ngực rắn chắc của hắn, nếm được vị của nước, đúng lúc một giọng nói băng lãnh vang lên:

“Phu nhân, đây là cô nhảy đến ôm ta. Có phải muốn cùng ta tắm uyên ương không?”

Đồng thời, có một bàn tay đỡ lấy hông cô, khiến cả người cô nổi da gà.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 60

“Buông tôi ra!”

Cô rất bình tĩnh, không hề sợ hãi, nhưng gặp phải tình huống này cũng có chút hoảng loạn.

Cô thật muốn cho hắn một bạt tai, nhưng trước tiên hắn phải bỏ cô ra đã, cả người cô trơn nhẵn, cô níu lấy người hắn để nổi lên trên mặt nước, vừa ngóc đầu lên thì một nốt ruồi đỏ trên vai hắn đập ngay vào mắt cô.

Tim cô vang lên những tiếng đập kinh hoàng, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: Không biết tại sao, nốt ruồi đó lại khiến cô có cảm giác kinh hãi đến quen thuộc.

Đúng, cô hình như đã từng nhìn thấy nó ở đâu, tại cùng một vị trí, giống như hạt đậu nhỏ được đặt trên làn da trắng nõn.

Nhưng trước đây, cô không quen biết Đông Đình Phong, làm sao có thể thấy qua...

“Kìa, mẹ lại tức giận rồi, ba, ba tự cầu nguyện đi. Con đi trước đây, hai người từ từ mà tắm uyên ương!”

Đông Kỳ hai tay vò vò mái tóc ướt sũng, nhìn cũng biết mẹ đang tức giận, ý thức được chuyện ấy mẹ xuống hồ là một hành vi phạm tội nghiêm trọng nên cậu phải tìm đường thoát thân trước, chạy ra đến cửa, tiểu tử này lại rón rén ngoái đầu, nghiêm túc hỏi lại một câu:

“Ba, tắm uyên ương là gì ạ? Ờ... Thôi được rồi! Coi như con chưa hỏi, ngủ ngon, chúc hai người tắm vui vẻ... Còn nữa, mẹ đừng xụ mặt xuống được không, lúc mẹ cười trông rất đẹp.”

Vào một cái liềm không thấy người đâu, sau đó “phịch” một tiếng, cánh cửa đóng rầm lại.

Ninh Mẫn dở khóc dở cười từ trong bồn tắm bước lên, trời ạ, tại sao đứa trẻ này với khó chơi giống con gái cô vậy? Lợi dụng tình thương cô dành cho nó mà gây chuyện, hơn nữa nó còn không mặc gì đã chạy ra ngoài. Không biết Đông Đình Phong đã chuẩn bị quần áo cho nó chưa? Không được, cô phải thực hiện trách nhiệm của một người mẹ...

“Vẫn chưa tắm xong, cô muốn đi đâu?”

Toàn thân ướt sũng, cô muốn ra ngoài nhưng lại không biết được mình đang ở chung phòng với phần tử vô cùng nguy hiểm, hăn đột nhiên từ phía sau lôi ngược cô trở lại. Cô vừa giãy giụa thì toàn thân trơn tuột ngồi bịch xuống, đầu đụng phải cằm của Đông Đình Phong.

Hăn bị đau, tay buông lỏng ra, nhân cơ hội này cô lần nữa đứng lên, chiếc váy ướt sũng văng đầy nước vào mặt Đông Đình Phong khiến hăn nhất thời không thể mở mắt, đến lúc hăn lau sạch nước trên mặt, mở mắt thì người phụ nữ kia đã chạy mất, nhưng chỉ e là cô thật sự trốn không được.

Hăn bất giác nở một nụ cười, xoa xoa chỗ cằm bị đau, lúc này hăn chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ đứng lên, nhìn ngắm mình trong gương: Vẫn là hình tượng anh tuấn như mọi khi, làm thế nào mà trong mắt người phụ nữ đó hăn lại giống như biến thành sài lang hổ báo? Được lắm, xem cô trốn được bao xa.

Tâm tình hăn cổ quái suy nghĩ, lúc này mới từ từ lau khô người, khoác lên mình bộ áo ngủ bước ra ngoài. Tâm trạng vui vẻ tưởng tượng xem giờ này cô đang xử lý thế nào với tình trạng toàn thân ướt sũng.

Đáng tiếc, mọi thứ lại không diễn ra như hân muốn, vừa bước vào phòng, hân nhìn thấy cô đang mặc trên người một chiếc áo ngủ khác của hân, ung dung ngồi trên sô-pha vừa gọi điện thoại, vừa sấy tóc:

“Đúng, xếp mấy bộ nhé. Địa chỉ? Em cũng không rõ lắm, hình như là vườn Tử Kinh, trước nay em chưa từng tới. Chị Giang biết chỗ nào sao? Tốt quá mà, cảm ơn chị, hắt xì... Chỉ hơi lạnh thôi. Vâng, em sẽ chú ý... Cái gì? Chị Giang, chị đừng hiểu lầm... Em mới là người không muốn cùng ở chung cái “thế giới hai người” cùng hân...”

Đầu dây bên kia cúp máy.

Ninh Mẫn nhìn chiếc điện thoại bằng ánh mắt cổ quái, chị Giang vừa nói: “Vườn Tử Kinh là biệt thự riêng của Đông Đình Phong, xem ra, Tiểu Đông muốn sống cùng cô chủ.”

“Muốn tôi sống cùng loại người tráo trở như hân ư, cho dù đàn ông trong thiên hạ có chết hết, tôi cùng không thềm.”

Bất giác cô bỏ mặc tất cả những nghi ngờ sang một bên. Hoàn toàn không để ý phía sau có người, càng không biết được ánh mắt nguy hiểm của người đó.

Quá rõ ràng, câu này của cô đã chọc giận hân!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bạt Tai

Sắc mặt Đông Đình Phong bỗng nhiên cứng đờ, đây cũng là lần đầu tiên hắn bị người khác ghét bỏ như vậy.

Điều này khiến hắn không thể chấp nhận.

Quả thật hắn có chút hiếu kỳ, vị “đại Phật” không mời mà tới này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Không phải Đông Đình Phong tự khen mình, nhưng với điều kiện của hắn, bất luận là đi tới đâu, đều hấp dẫn ánh mắt của cả nam lẫn nữ, nhưng người phụ nữ này, không chỉ không bị mê hoặc bởi tướng mạo của hắn, cũng không tham tiền của hắn, lúc nào cũng chán ghét muốn vứt bỏ hắn, đây là vì cô có mục đích khác, cố ý biểu hiện khác người, chẳng lẽ muốn gây sự chú ý với hắn sao?

Hình như cũng không phải như vậy.

“Đông phu nhân, cô đã là người đàn bà của ta rồi! Hơn nữa còn sinh cho ta một đứa con trai.”

Hắn giống như ma quỷ từ từ xuất hiện trước mặt cô, nhắc nhở.

“A!”

Ninh Mẫn hoảng sợ đánh rơi cả máy sấy và điện thoại trên tay xuống đất, trừng mắt nhìn gương mặt anh tuấn của nam nhân đó phẫn nộ quát:

“Đông Đình Phong, anh muốn dọa chết tôi sao!”

Một câu nói rất đơn giản, nhưng từ miệng cô nói ra sao lại có sức hấp dẫn lạ thường đến vậy, hay là bởi vì khuôn mặt ửng hồng của cô trông rất đẹp, trong suốt như chiếu sáng, toát lên vẻ mê hoặc.

Đông Đình Phong tỉnh táo phát hiện tim hẫng vừa mới nhảy lên.

“Tại sao anh lại đi ra đây?”

“Ta tắm xong tất nhiên phải đi ra, với lại bên đó không có giường...”

“...”

Cô hỏi có chút ngu ngốc, được thôi, tất cả là do bị hẫng dọa, còn nữa, cô vừa rồi đã nói những lời không nên nói hình như đã bị hẫng nghe được, giờ phải làm sao?

“Đông tiên sinh, sinh con như thế nào? Anh không phải khẩu vị của tôi, sớm muộn gì thì ai đi đường nấy.”

Một bên vừa tuyên bố đã khiến bên kia nhượng bộ.

Đời này, cô rất ghét nam nhân nào thân mật với mình, hôm nay, hôm nay cô căm ghét cái kẻ tên Đông Đình Phong kia, hẫng dám ôm cô, điều đó khiến cô cảm thấy khó chịu.

Đông Đình Phong giương mắt lên:

“Câm miệng, không được phép kết luận! Biết đâu ta lại thích ta, không để cô đi...”

“...”

Câu này thật vô lại.

“Chúng ta đã có hợp đồng...”

Nàng giận đến tái mặt: “Đồng đại thiếu không phải luôn giữ chữ tín sao?”

“Đó phải xem cô có bản lĩnh lấy được bản hợp đồng trên tay ta không... Kỳ thực, ta thấy hiện tại vợ chồng chúng ta rất ân ái, xem, cô bây giờ còn đang mặc áo ngủ của ta... Chỉ là áo ngủ của ta hơi rộng. **... Đúng, có chỗ bị lộ ra...”

Khóe môi hằn khẽ cong lên, tựa hồ mang theo ý cười, ánh mắt nhìn thẳng vào phần cơ thể không được che. Quả thật cô có xương quai xanh không chỉ đẹp mà còn rất khôu gợi, làn da trắng nõn như ngọc, chiếc áo màu đen tôn lên làn da trắng mịn của cô, chỗ căng tròn đậm đà thấp thoáng dưới lớp áo, thực sự rất câu dẫn, mái tóc xõa ngang vai nhìn qua vừa thanh khiết vừa mê hoặc.

Ninh Mẫn bị hấn nhắc nhở, vội vàng kéo lại vạt áo, khuôn mặt tà mị lập tức đỏ bừng lên.

“Hạ lưu!”

Cô vô cùng tức giận, vốn chỉ muốn đẩy hấn ra, nhưng vừa vung tay lên không biết tại sao, chắt tại khoảng cách quá gần, nghe thấy “bộp” một tiếng, là cô đã cho hấn một cái bạt tai.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Ninh Mẫn kinh ngạc đến ngây người: “...”

Đột nhiên sao lại tát hấn, cô nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay, có chút luống cuống, là vô tình, không phải cố ý mà!

Đông Đình Phong cũng ngẩn ra: “...”

Lại có người dám cho hấn một bạt tai.

Hấn suy nghĩ, sống 30 năm, nhưng từ bé đến lớn, chỉ có hấn đánh người khác, căn bản không ai dám động đến hấn vì có động cũng không đánh được hấn.

Nụ cười trên khóe môi bắt đầu biến mất, thay vào đó là vẻ tức giận từ trong đáy mắt hiện lên.

Ninh Mẫn biết là cô đã chọc tức hấn. Loại người như hấn, tối kỵ nhất là bị đàn bà đánh, người ta đường đường là đệ nhất thiếu gia Ba Thành, nhưng muốn cô xin lỗi. Không! Tuyệt đối không!

Cô bướng bỉnh trừng mắt lại.

“Nhìn xem, vẫn giống hạ lưu sao? Cô rốt cuộc còn nhớ không, thân phận hiện tại của cô là gì? Là người đàn bà của ta. Đông phu nhân... bây giờ ta muốn cô cũng không được sao...”

Hắn đột nhiên đến gần, hai tay vững chắc đè cô xuống ghế sô-pha, thân thể cao lớn, ánh mắt băng lãnh mang theo chút mỉa mai và nguy hiểm.

Từng đợt hơi thở mát lạnh bá đạo phủ vào mặt cô.

Ninh Mẫn vẫn tỉnh táo nhìn hắn, đồng thời nở nụ cười nhàn nhạt:

“Đông đại thiếu, bên ngoài hồng nhân tri kỷ anh không thiếu, lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ phong cách, còn phải về nhà miễn cưỡng lên giường với nữ nhân mình chán ghét sao?”

“Con mắt nào của cô cho thấy ta ghét cô? Nếu như ta ghét cô, cô nghĩ rằng ta sẽ cưới cô sao? Chỉ là ta đang đợi cô hồi tâm chuyển ý mà thôi. Trong ánh mắt tuyệt vọng của cô chỉ nhìn thấy Thôi Tán, có lẽ ta nên giúp cô nhìn rõ tình cảm của ta... hay là lại sinh một bé gái, cô mới có thể...”

Hắn nặng nề nói ra câu này sau đó cúi thấp người xuống...

Ninh Mẫn cảm giác được sự nguy hiểm, muốn vùng tay đẩy hắn ra, nhưng vừa nhấc tay lên liền bị hắn nhanh chóng đẩy ngược trở lại sô-pha. Sau đó mạnh bạo chiếm lấy đôi môi mềm mại của cô, lúc này toàn bộ hơi thở của cô hòa quện với luồng khí mát lạnh của hắn.

Hơi thở này quý dị một cách lạ thường, nó khiến toàn thân cô lạnh toát. Muốn đẩy ra nhưng đẩy không được, muốn tránh cũng không xong, muốn dùng chân đạp nhưng vừa giơ lên thì lập tức bị giữ lại.

Trời, tên tiểu tử này có thể nhìn thấu tâm tư của cô, hắn dùng chân kẹp đầu gối của cô, chặt đến nỗi không thể động đậy được.

Đặc biệt cái khiến cô phiền lòng nhất chính nhất là, hắn không mặc quần ngủ, cô cũng thế, vì vậy hai người cứ dây dưa với bộ dạng đó, da thịt tiếp giáp với nhau. Cảm nhận được sự rắn chắc trên cơ thể của hắn, mang theo

một lực mạnh mẽ truyền tới cô. Làn da mềm mại của cô khiến hấn rung động.

Nói thật, hấn chưa bao giờ thô bạo hôn một người như vậy.

Nói đúng hơn là rất lâu, rất lâu rồi hấn chưa hôn ai cả. 6 năm nay hấn không có hôn ai; còn 6 sáu trước, hấn đã từng hôn cô, bởi vì một nụ hôn mà hấn không thể kiểm soát được, kết quả là, dưới * đó, hấn mất đi lý trí, đến lúc thần trí khôi phục lại, hấn mới hiểu ra một đạo lý, muốn người phụ nữ không nên muốn, phạm lỗi tuyệt đối không nên phạm, đã khiến hấn bị dồn vào thế bị động.

“Ê...a...”

Khuôn mặt cô đỏ lên, nhân lúc tên tiểu tử đáng chết hấn cương quyết muốn cạy răng cô ra để chiếm đoạt nhiều hơn, cô liền không khách khí mà cắn hấn một cái.

Cảm nhận được vị máu, hấn lập tức buông cô ra, đưa tay bịt chỗ bị cô cắn, ánh mắt nhìn cô phức tạp.

Còn cô ư, hơi thở gấp gáp đang định cho hấn một bạt tai nữa, nhưng lần này, chưa kịp đánh tới đã bị hấn bắt được tay.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 63

“Lại muốn đánh ta lần thứ hai, cô nghĩ cô có thể sao?”

Trong thanh âm băng lãnh đó nồng nặc mùi cảnh cáo, hắt lạnh lòng liếc nhìn cô, lau đi khóe miệng đầy máu, từ từ hít một hơi:

“Đừng có chọc giận ta, nếu không, ta nhất định sẽ đem cô xử tại chỗ, khiến cô toàn tâm toàn ý làm tròn nghĩa vụ của một người vợ.”

Dứt lời, hắt bỏ tay cô ra, sửa sang lại chiếc áo, xoay người rời khỏi phòng.

Ninh Mẫn vẫn chưa kịp hoàn hồn, phắt một cái đứng lên, mặt đặng đặng sát khí quất:

“Đông Đình Phong, nếu anh dám chạm đến tôi một lần nữa thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở tòa án!”

Vừa mới bước đến cửa, hắt quay đầu lại:

“Nếu thật sự náo nhiệt đến mức ra tòa, thì cô, Hàn Tịnh, sau này đừng mong gặp lại con trai!”

“...”

Vô sỉ, đúng là vô sỉ mà! Tên khốn nạn này lại lấy con trai ra uy hiếp cô.

“Nếu như cô muốn tình mẫu tử giữa cô và con trai không dễ dàng có được lập tức bị tan vỡ thì cô có thể thử xem. Còn nữa, nếu cô còn làm loạn, Tiểu Kỳ sẽ chạy đến. Nếu cô muốn tâm hồn bé bỏng của Tiểu Kỳ bị ám ảnh thì cô có thể tiếp tục cãi nhau với ta!”

“...”

Ninh Mẫn bất hạnh nhận ra mình bị á khẩu không nói được câu nào!

Chết tiệt, từ lúc nào mà tiểu thiếu gia Đông gia này lại trở thành thứ để hấn uy hiếp cô vậy?

Cô đúng là không thể bỏ được đứa trẻ đó...

Còn nữa, cô vừa nghĩ ra, vậy tối nay cô ngủ đâu?

Lúc trước, cô chạy đến chỗ của Đông Kỳ giúp nó thay đồ đã hỏi:

“Con trai, mẹ có thể ngủ với con được không?”

“Được ạ, nhưng giường con nhỏ như vậy, mẹ làm sao ngủ được?”

Đúng thôi, chiếc giường này quả thật không thể nhép vừa một người lớn như cô.

“Mẹ, mẹ và ba thật sự cãi nhau sao? Nếu thật sự là cãi nhau, vậy con càng không thể giữ mẹ được. Mẹ phải ngủ cùng ba, ba đã nói, vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối cùng hòa hợp... Đi, mẹ hãy ngoan ngoãn trở về phòng ngủ đi...”

Và như vậy, cô bị đuổi ra ngoài rất thảm.

Bây giờ, cô lại vừa đắc tội với người đàn ông kia, hai người đều nghiêm mặt như vậy, tiếp theo, cô phải đi đâu?

Ninh Mẫn giận dữ che miệng, cảm thấy thật buồn nôn, đầu tiên phải vào nhà tắm đánh răng cái đã, trong trong ngoài ngoài, trên trên dưới dưới, đánh hết thấy ba lần, đánh đến mức chảy máu, đầu lưỡi toàn máu, nhưng cô vẫn cảm thấy chưa sạch, vô cùng bẩn... trong lòng căm phẫn...

Từ lúc sinh ra đến giờ, cô luôn là đứa trẻ may mắn, nhưng mấy tháng nay, vận may không hiểu sao cuốn gói rời bỏ cô, để cô với đau khổ trở thành anh em hoạn nạn có nhau.

Bao lần thay đổi vận mệnh của cô, bao lần tìm được đường sống trong chỗ chết, đều không mang tới cho cô một khởi đầu mới. Trước đây không lâu, cô bị bạn trai vứt bỏ, bị đuổi giết, bị đẩy vào bước đường cùng, hiện tại, cô lại bị người ta ức hiếp. Cuộc đời của cô chưa bao giờ lại đen tối như vậy. Cũng chưa từng bị người ta ức hiếp như vậy!

Được, được thôi, Đông Đình Phong, mỗi thù này là anh tự gây ra!

Ghe tởm, làm sao cô mà cô không thể lấy lại tinh thần như vậy chứ!

Tim nhảy loạn lên, cô vội vàng vã nước vào mặt, khó khăn lắm mới nén được tức giận bước ra khỏi nhà tắm, lúc đi ra, lại nhìn thấy bản mặt đáng ghét của tên Đông Đình Phong đó, không biết từ lúc nào hắn đã thay quần áo, chiếc áo ngoài màu khói thuốc, bên trong là chiếc áo lông cao cổ, hắn vừa nghe điện thoại, vừa bước ra từ phòng con trai, đúng lúc cô đi qua lại đụng phải hắn khiến chiếc điện thoại trên tay hắn văng xuống đất.

“Vậy em đợi anh...”

Lúc điện thoại rơi xuống liền chuyển sang chế độ loa ngoài, từ trong đó truyền ra một thanh âm ngọt ngào có thể là làm tan chảy trái tim người đàn ông.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Ninh Mẫn liếc mắt liền thấy dòng chữ: An Na.

Hử, lại là cô An Na đó.

Khuôn mặt cô trở lên bình tĩnh, chăm chọc mấy câu:

“Giây trước vừa cùng vợ nóng bỏng một trận, giây sau lại cùng với bồ * nói chuyện yêu thương, Đông Đình Phong, rốt cuộc phẩm hạnh của anh ở đâu?”

Câu nói này rất có thể sẽ khiến hấn tức giận, nhưng cô không thể nhin được, nam nhân chết tiết này thật sự rất có bản lĩnh khiến cô nổi đóa thất thường.

“Alo, em cứ chờ nhé, anh sẽ mang ít đồ ăn khuya cho em, nửa tiếng sau gặp lại.”

Đông Đình Phong coi như không có chuyện gì xảy ra nhặt điện thoại lên, ngay trước mặt vợ, nói ra một câu. Bên kia truyền đến giọng nói mừng rỡ, sau đó cẩn thận hỏi một câu:

“Phong, anh đang nói chuyện cùng ai vậy?”

“Một người không quen biết!”

Câu này không sai chút nào.

“À, vậy anh về sớm một chút!”

Cô gái kia ngọt ngào lên tiếng.

“Ừ!”

Ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào màn hình, tắt máy, nhét điện thoại vào túi áo, hai tay sờ túi, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia tức giận, trên mặt vẫn còn lấm tấm nước, trong miệng của thể lờ mờ nhìn thấy máu, tâm tình hắn có chút khó hiểu:

“Thế nào, nụ hôn của ta khiến cô cảm thấy dơ bẩn lắm sao? Cô hình như đã quên, chiếc bàn chải đó ta đã dùng qua, có gan thì đừng dùng, chiếc áo ngủ đó ta cũng mặc qua, cô cùng đừng mặc. Đúng rồi, còn nữa, ta vừa phát hiện ra, chiếc quần ~ nhỏ của ta bị thiếu một cái. Ta thật sự không biết, cô còn có sở thích mặc trộm cái quần đó của đàn ông. Chuyện quan trọng nhất là, thân là chồng cô, nên ta muốn nhắc nhở cô: Chúng ta là vợ chồng, cái gì nên làm, hay không nên làm thì toàn bộ cũng đã làm qua, toàn cơ thể cô đều dính mùi hương của ta, sớm đã không thể tắm sạch...”

Tên trời đánh này, thật là có tố chất bức chết người mà!

“Cô kêu cũng không ai nghe thấy, con trai chính là bằng chứng, nó thừa hưởng DNA của ta! Chuyện này, bất luận cô có làm thế nào cũng không chối bỏ được!”

Hắn dương dương tự đắc, phóng khoáng bước đi trước mắt cô.

Bước ra công lớn, sau khi nói chuyện xong với nhân viên bảo an, hắn rào bước tiến về phía chiếc Bentley, vừa nghĩ đến hình ảnh người phụ nữ đó bị chọc tức, không tự chủ mà môi hắn khẽ cong lên.

Trời, đời này hắn chưa từng giều cột ai như vậy, bên ngoài, chỉ có một từ để tả hắn: PHONG ĐỘ. Hắn cũng chưa từng cưỡng hôn ai bao giờ, nhưng hôm nay lại làm vậy, hơn nữa còn cảm thấy rất thích thú.

Cắn vào có cảm giác rất mềm, chỉ là người phụ nữ này quá mạnh mẽ, cô đã cắn hắn một cái. Đúng, nhưng hắn cũng không thấy hối hận, mặc dù hành động đó rất tiểu nhân.

Hắn che che chỗ môi bị sưng, khởi động máy, xe lao đi giống như viên đạn.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cuộc đời thật nhàm chán, không có cách nào khiến cho những thứ vui vẻ nằm trong tay. Cô vợ giả mạo này tồn tại ngoài ý muốn của hắn, nhưng hắn bắt đầu có chút mong đợi những lúc cô náo loạn, mang đến những bản nhạc làm phong phú cuộc sống khô khan của hắn. Hắn có chút cảm giác hưng phấn khi bị kích động.

Ở một nơi khác trong thành phố, An Na đã tắm xong, nằm sẵn trên giường chờ Đông Đình Phong tới, cô ta muốn đêm nay giữ hắn ở lại!

(Đừng hỏi mình sao lại k viết tên An Na liền nhau vì khổ nỗi chị này họ An, tên Na, chứ chả phải tên tiếng anh gì cả!)

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 65: An Na

Bốn mươi phút sau, Đông Đình Phong đã có mặt ở biệt thự Ngự Cung, bảo vệ vừa nhìn thấy chiếc xe quen thuộc lập tức cho qua.

Mọi người đều biết số 10, biệt thự Ngự Cung là nơi Đông tiên sinh dành riêng cho An gia, An gia nhờ Đông tiên sinh nâng đỡ mà trở lại như xưa. Và ai cũng rõ, An Na là người tình bên ngoài của Đông tiên sinh.

Bước vào cửa lớn, An Đức, cha của An Na đang đứng đón hân, khuôn mặt đầy vẻ áy náy:

“Thật ngại quá. Muộn như vậy rồi vẫn còn phiền đến cháu.”

“Không sao. Có cần phải lập tức đưa đến viện kiểm tra không?”

Đông Đình Phong ôn tồn hỏi: “Vẫn cần làm phẫu thuật. Nhưng gần đây, tình trạng ngắt xui của cô ấy lại thường xuyên tái phát, hay là chúng ta nên hỏi ý kiến chuyên gia, mặc dù cháu biết bác gái là bác sĩ tim mạch nổi tiếng, nhưng tập hợp tất cả lại khéo khi lại tốt hơn cho Tiểu An. Quả thật cháu không muốn nhìn thấy cô ấy chịu đau mỗi lần phát bệnh.”

“Ừ, ta và mẹ An Na cũng nghĩ như vậy, nhưng phải làm phiền Tiểu Đông hỗ trợ liên lạc với bác sĩ Mike để hội chẩn cho An Na, đợi tình trạng của nó ổn định hơn thì nhất định phải làm phẫu thuật.”

“Mike hôm nay đã đến Ba Thành, như vậy đi, kể từ ngày mai hãy để An Na ở bệnh viện! Bắt đầu tiếp nhận kiểm tra trước khi phẫu thuật...”

“Nếu được như vậy thì thật tốt!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến phòng của An Na, đúng lúc An phu nhân từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy Đông Đình Phong liền mỉm cười, gọi vọng vào trong:

“Na Na, Tiểu Đông đến rồi! Mẹ ra ngoài chuẩn bị cho hai đứa ít hoa quả!”

Vợ chồng An Đức rất biết điều, mỉm cười thay họ đóng cửa lại.

Trên giường, khuôn mặt đỏ mỉm cười.

“Thấy thế nào?”

Đông Đình Phong ngồi xuống bên giường, hôn nhẹ lên trán An Na, vô cùng phong độ.

“Nhìn thấy anh, em không cần thuốc cũng khỏi. Phong, lúc này hôn mê, khi tỉnh dậy em rất sợ, sợ rằng nếu em nhắm mắt thì sẽ không thể thấy anh!”

Ánh mắt An Na lấp lánh, mỉm cười ngọt ngào, đổ nhào về phía hắn, khi ôm hắn, cô ngửi thấy mùi hương phấn phát của phụ nữ, toàn thân trở nên cứng nhắc, nhớ tới lúc này vừa gọi điện cho hắn có nghe thấy tiếng phụ nữ, trong lòng không hiểu sao có chút căng thẳng.

Cô biết hôm nay hắn đến trường đón con trai, mỗi tuần, bất luận bận thế nào hắn đều bỏ chút thời gian đến đón con, hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Nhưng hôm nay hắn còn mang theo vợ.

Mặc dù cô biết người phụ nữ kia, cho đến bây giờ hắn vẫn không động tâm, nhưng chỉ cần nghĩ bọn họ sẽ ở cùng nhau mà tim cô lại đau đớn. Nó khiến cô khó chịu đến ngất đi. Sau khi cô tỉnh lại, thấy sắc mặt nhợt nhạt,

mẹ cô liền gọi điện cho Đông Đình Phong, không lâu sau hấn bắt máy, rồi còn nói muốn đến thăm cô nên cô rất vui vẻ.

Nhưng, mùi hương trên người hấn khiến cô cau mày.

Cô cắn môi ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nhìn hấn. Cô biết hấn bên ngoài bạn gái không kể, nhưng khi hấn đến thăm cô, trên người chưa bao giờ mang theo mùi hương của người phụ nữ khác.

“Trên người anh có mùi nước hoa phụ nữ!”

Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói có chút u buồn.

“Phải sao?”

Đông Đình Phong giật mình, chạy đến đỡ cô ngồi dậy, ngửi ngửi hai cánh tay, thật sự có một mùi nhàn nhạt của nữ nhân đó trên người hấn. Nhưng hấn không giải thích gì. Đến sô-pha cạnh giường ngồi xuống.

“Miệng của anh làm sao vậy?”

Cô nhìn thấy vết thương do bị cắn trên môi hấn.

Sắc mặt An Na trở nên trắng bệch, hấn và Hàn Tịnh đã làm cái gì?

Là trên giường sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nửa Đêm Đông Kỳ Bị Bệnh

“Không sao! Không cần thận nên vấp thôi! Em đi ngủ đi! Anh sẽ ở đây trông chừng! Đợi trời sáng, anh sẽ đưa em đến bệnh viện!”

Đông Đình Phong một lần nữa đứng lên, đến bên giường đắp lại chăn cho cô.

An Na yên lặng nhìn hắn, biết rõ hắn nói dối nhưng vẫn không vạch trần, cô dịch người vào phía trong, kéo lấy tay hắn, vẻ mặt mong đợi nói:

“Vâng. Vậy thì tối nay anh hãy ở lại đây! Em muốn ôm anh ngủ...”

Cô cố quên đi nỗi đau, thiết tha nhìn hắn: Mặc kệ thế nào, nhưng muộn như vậy mà hắn vẫn có thể bỏ vợ con đến bên cô, điều đó đã đủ chứng minh cô mới là người hắn quan tâm chứ không phải người phụ nữ kia.

An Na có một gương mặt xinh đẹp, nét mặt trái xoan toát lên vẻ kiêu diễm, chỉ là do năm tháng bệnh tật, khuôn mặt cô đã trở nên nhợt nhạt.

An phu nhân và mẹ của Đông Đình Phong, Hà Cúc Hoa là bạn thân, từ nhỏ An Na đã gọi Đông Đình Phong là anh. Bọn họ cũng được xem là thanh mai trúc mã. Sau này, Đông Đình Phong đi du học, về nước đi lính 2 năm, ngày xuất ngũ cũng chính là ngày sinh nhật của mẹ hắn. Năm đó, An Na 16 tuổi, vẫn còn đang học trung học, mặc dù bị tim bẩm sinh, nhưng cô rất nhiệt tình. Vừa nhìn thấy hắn liền gọi liên tục. Hai người từ đó trở đi bắt đầu qua lại nhiều hơn. Sau đó, bọn họ sống chung với nhau đến ngày hôm

nay, thoáng cái đã 10 năm, cô tiểu nha đầu năm xưa nay đã trở thành thiếu nữ.

Hắn nhíu mày, liếc nhìn một cái, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, không chút nhiệt tình, nhưng cũng không cự tuyệt, hắn cởi áo ngoài ra, nằm xuống cạnh cô.

Vườn Tử Kinh, Ninh Mẫn đang suy nghĩ xem tối nay ngủ thế nào?

Cô kiểm tra một vòng phát hiện, trên lầu có một gian phòng khách, bên trong có giường, nhưng không có chăn đệm, ngoài phòng con trai và phòng của Đông Đình Phong ra cô cũng không tìm được chỗ để ngủ, cũng như chăn đệm thừa để đắp.

Cô đẩy mạnh vào phòng Đông Đình Phong, cả căn phòng lấy hai gam màu đen trắng làm chủ đạo, rõ ràng căn biệt thự này xây dựng theo lối cổ điển nhưng căn phòng này lại rất lạnh lẽo, bên trong nồng nặc mùi hương của riêng biệt Đông đại thiếu.

Người thấy mùi của hắn khiến toàn thân Ninh Mẫn có cảm giác run rẩy. Cảm thấy trong miệng vẫn còn dính nước bọt của hắn, cảm giác đau đớn không tài nào xua tan được, nó hằn sâu trong tiềm thức của cô. Thực sự là đáng ghét. Chỉ cần vừa nghĩ đến việc bản thân khoác lên người chiếc áo ngủ cùng với chiếc quần nhỏ của hắn thôi, cô lại cảm thấy toàn thân như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang châm đốt. Đáng hận là cô lại bó tay không biết làm gì.

Càng nghĩ, Ninh Mẫn càng quyết định không thể ngược đãi chính mình, chỗ nào ấm áp nhất thì ngủ ở đó, sáng ngày mai chị Giang gọi đến, hoặc cô sẽ đưa con trai về nhà tổ, còn đối với loại đàn ông nửa đêm canh ba còn chạy ra ngoài tìm nhân tình thì cô ngoài chán ghét ra chỉ có chán ghét.

Đúng lúc cô đứng lên chỉnh lại hệ thống lò sưởi thì bên ngoài có tiếng đập cửa, giọng nói nhẹ nhàng đến đau đớn vang lên:

“Mẹ, mẹ, mẹ, mẹ...”

“Làm sao vậy?”

Cô nhích chân chạy tới, thấy tiểu tử đang ôm bụng mặt mày nhăn nhó mong chờ, trên trán còn ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, tái nhợt đi.

“Mẹ, con bị đau bụng!”

“Con đau ở chỗ nào?”

Ninh Mẫn vội vàng bế Đông Kỳ lên giường, đồng thời cẩn thận xoa bụng cho nó.

“Ở đây!”

Đông Kỳ chỉ chỉ vào phía bụng phải, giọng nói thảm thiết: “Trước đây con cũng đau vài lần, lúc còn ở nhà trẻ ạ, nhưng gắng nhịn một lúc là hết. Nhưng hôm nay con nhịn không được. Mẹ, có phải con sẽ chết không?”

“Nói bậy. Ở chỗ này chỉ là đau ruột thừa thôi. Không chết người được. Mẹ sẽ lập tức đưa con đến bệnh viện, con gắng nhịn một chút nhé...”

“Nhưng ba không phải đã ra ngoài rồi sao? Ba vừa nói với con, ba có một người bạn bị bệnh, ba phải đi thăm. Có thể tối nay sẽ không về, ba bảo con phải giống nam tử hán, ở nhà bảo vệ mẹ. Hơn nữa từ vườn Tử Kinh đến bệnh viện rất xa...”

Bà nó, rõ ràng là ra ngoài gặp bồ nhí, lại nói với con là ra ngoài thăm bạn.

Ninh Mẫn vừa nghe thấy ánh mắt liền bốc hỏa, tên khốn nạn này đúng là rất giỏi nói dối, “thăm bạn”?

“Con có biết số điện thoại của ba con không?”

“Biết ạ!”

“Độc đi! Mẹ sẽ gọi ba con về.”

Hứ, cô muốn xem xem, “bạn” của hấn quan trọng, hay là con trai quan trọng.

“188*****9898...”

Ninh Mẫn liên tục gọi, nhưng không có ai nhấc máy.

Cuối cùng cũng gọi được, nhưng đầu dây bên kia truyền đến thanh âm mềm mại của nữ nhân:

“Alo, ai vậy?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Rất tốt, người bắt máy là cô gái đó!

“Nói với Đông Đình Phong, nếu anh ta vẫn muốn con trai thì lập tức quay về vườn Tử Kinh...”

Cô cười nhạt, sau khi cúp máy, liền thấy Tiểu Kỳ đau quá mà cuộn tròn người lại, không thể chờ được nữa, phải trực tiếp gọi xe cấp cứu vậy.

Hai mươi phút sau, tiếng của xe cứu thương vang inh ỏi trong vườn Tử Kinh, Tiểu Kỳ đau quá gần như ngất lịm đi lúc được đưa lên xe, còn cô ư, bởi vì không có quần áo để mặc, không thể làm gì khác hơn là mặc bộ áo lông và chiếc quần dài của Đông Đình Phong.

Tên khốn nạn nhà hăn phải cao đến mét tám, nhưng còn cô, cũng được xem là cao, nhưng cũng chỉ được mét sáu, khoác lên người bộ quần áo của hăn thì không khác nào một đứa trẻ nghịch ngợm mặc trộm quần áo của người lớn, nhưng cô cũng không có cách nào khác, lần đầu tiên ăn mặc chẳng ra gì bước lên xe cấp cứu, đi tới bệnh viện Mai Loan.

Bảo vệ vừa nhìn thấy tình cảnh này lập tức gọi điện cho Đông đại thiếu, nhưng hăn tắt máy, không gọi được, anh ta liền gọi cho Trần Tụ.

Đang lúc ngủ ngon, nhưng điện thoại vẫn liên tục gieo, Trần Tụ mới nhận máy, vừa biết được sự tình này, cả người liền tỉnh táo. Sau đó cúp máy, gọi điện cho BOSS, chính xác là hăn tắt máy, anh ta không nghĩ nhiều, lập tức thay quần áo, vội vàng chạy ra ngoài.

Nửa đêm đưa con đến bệnh viện, đối với Ninh Mẫn mà nói đây không phải lần đầu tiên, lúc ở Trung Quốc, con gái cô cũng từng bị sốt đến 41 độ, trong đêm gió mưa bập bùng, cô một mình đưa con đến bệnh viện, nhưng chưa bao giờ thấy vất vả như hôm nay, lúc đến bệnh viện, tất cả bác sĩ và y tế chẩn đoán cho Tiểu Kỳ đều nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

“Cô là người nhà của bệnh nhân Đông Kỳ?”

Kiểm tra xong, bác sĩ đến trước mặt cô.

“Phải!”

“Phía dưới bụng phải của con trai cô phát hiện rất nhiều vật lạ trong bàng quang, phần lớn đã mưng mủ. Cũng có thể nói, cháu bé đã bị viêm ruột thừa được một thời gian, chính dịch lỏng này đã khiến cháu bé bị đau bụng, phát sốt. Cần phải lập tức tiến hành trị liệu để lấy hết mủ trong ổ bụng ra, dùng thuốc để rửa cho đến khi dịch lỏng được rửa sạch hoàn toàn. Mời cô ký vào đây, sau đó đi nộp tiền viện phí, chúng tôi sẽ sắp xếp phẫu thuật...”

Ninh Mẫn không nói lời nào, nhanh chóng ký tên.

“Hãy nhanh đi nộp tiền viện phí đi! Ở chỗ này làm gì?”

“Có thể làm phẫu thuật trước được không, tiền ngày mai tôi sẽ nộp... Hiện tại trong người tôi không có tiền... hơn nữa điện thoại cũng không mang theo.”

“Vậy ngày mai nộp tiền thì ngày mai sắp xếp. Tạm thời cứ để truyền nước biển thôi...”

Sắc mặt bác sĩ lập tức lạnh lùng, khép lại bản bệnh án, quay đầu bước đi.

Hả? Bác sĩ bây giờ chỉ nhận tiền mới cứu người sao?

“Mẹ, con đau...”

Đông Kỳ cuộn tròn trên giường bệnh, đau đớn quần quai.

Ninh Mẫn vội vàng chạy đến ôm lấy cậu:

“Ngoan, con gắng chịu một chút. Mẹ sẽ bảo bác sĩ chữa trị cho con...”

Cô hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé kia, sau đó chạy theo bác sĩ:

“Bác sĩ, bác sĩ, có thể châm chước một chút được không?”

“Không được!”

“Bác sĩ...”

“Không được là không được. Xin hãy nhường đường, bên ngoài vẫn còn bệnh nhân cần khám...”

Bác sĩ không nhìn được đẩy cô ra.

Ninh Mẫn lão đảo, thiếu chút nữa thì ngã, tức giận quát lên:

“Anh đứng lại cho tôi. Bệnh viện là nơi cứu người, chỉ nhận tiền mới chịu phẫu thuật, anh rốt cuộc có tư cách của thầy thuốc không? Anh không thấy con trai tôi đau thế nào sao? Treo mỗi chai nước biển thì làm được cái quái gì?”

“Tâm tình của cô chúng tôi đều hiểu, nhưng chúng tôi cũng không thể làm trái quy trình của bệnh viện.”

Bác sĩ cau mày, làm bác sĩ khi gặp phải trường hợp bệnh nhân không có tiền chữa trị, không thể nói anh ta không có ý đức, mà anh ta không muốn làm trái quy tắc của bệnh viện.

“Cái quy trình chết tiệt đó quan trọng bằng mạng sống con người sao?”

“Xin lỗi, bệnh viện Mai Loan chúng tôi là như vậy. Trừ khi cô có thể ưu tiên, bằng không, nếu khám không nộp tiền, bệnh viện cũng chỉ có thể giữ lại đến ngày thứ 2.”

Lúc này, bên ngoài cửa lớn phòng cấp cứu, hình như có bóng người đang tiến vào, bác sĩ và y tế cứ nối đuôi nhau chạy ra, chẳng ai thèm để ý đến những người không có tiền như mẹ con cô, ai mà chẳng biết, bệnh viện Mai Loan là bệnh viện tư nhân tốt nhất ở phía Nam, đa phần những người giàu có ở Ba Thành đều có thẻ hội viên VIP ở đây, nơi này chỉ khám cho những kẻ xuất thân cao quý. Hiện tại xem ra, cả bác sĩ lẫn y tá của cái bệnh viện này đều là mấy kẻ cận bã, lương tâm bị chó gặm mất rồi.

Tình cảnh trước mắt khiến Ninh Mẫn vô cùng tức giận, chạy tới tóm lấy bác sĩ đó đẩy thẳng vào tường:

“Bác sĩ, con trai tôi không thể đợi được đến ngày mai, nếu chỉ vì vậy mà phát sinh biến chứng, trách nhiệm này anh có kham nổi không. Tiền, tôi lập tức sẽ đi lấy, nên hãy nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật cho con trai tôi!”

Ninh Mẫn vẫn cố gắng kìm chế bản thân, nói chuyện khá lịch sự, nhưng tên bác sĩ chết tiệt lại không thấy được điều đó, hung hổ quát:

“Xin lỗi, bệnh viện trước nay không có tiền lệ như vậy, với lại tình hình của con trai cô vẫn chưa nghiêm trọng quá, đợi đến ngày mai làm phẫu thuật cũng không thành vấn đề...”

“Bốp!”

Ninh Mẫn nhin không được, giơ tay lên cho hấn ngay một đấm.

Tên bác sĩ sờ sờ lên mũi thấy toàn làm máu, muốn đánh lại nhưng phát hiện mình bị người phụ nữ này giữ chặt không cử động được, vừa kinh hãi

vừa tức giận hét lớn:

“Đánh người! Đánh người! Mau gọi bảo vệ, mau gọi bảo vệ...”

Lúc Đông Đình Phong đẩy giường bệnh của An Na vào đến cửa phòng cấp cứu thì chứng kiến cảnh vô cùng đặc sắc: Ninh Mẫn đánh một bác sĩ, mà không khỏi giật mình:

Tại sao cô ta lại đến bệnh viện, hơn nữa còn ăn mặc có... PHONG CÁCH ĐỘC ĐÁO như vậy!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Ninh Mẫn không phải người tùy tiện dùng vũ lực, nhưng tên bác sĩ này thật sự rất vô lại, anh ta khiến cô không kiềm chế được.

Phía sau, bộp... bộp... bộp, có tiếng người chạy tới, không cần quay đầu lại cũng biết là bảo vệ.

Cô híp mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy phẫn nộ của tên bác sĩ, cười nhạt rồi nhắc nhở mấy người phía sau một câu:

“Tôi cảnh cáo các người, nếu kẻ nào muốn cản tôi, kẻ nào làm lỡ việc chữa trị cho con trai tôi, thì kẻ đó sẽ không xong với tôi đâu. Đến lúc đó, tôi cũng muốn xem xem, mấy cái quy định bẩn thỉu kia sẽ như thế nào, dư luận sẽ đứng về phía kẻ yếu hay vẫn bảo vệ các người kiếm tiền thất đức. Các người thử đặt mình vào trường hợp của người khác mà tự hỏi mình xem, bệnh viện là nơi chữa bệnh cứu người, chứ không phải nơi các người bị đồng tiền làm lóa mắt! Tôi không phải không có tiền trả, chỉ là sẽ trả sau, tại sao các người chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt vậy? Còn anh nữa, thân là bác sĩ, lại đứng nhìn người bệnh đang chết dần chết mòn như vậy, rốt cuộc anh có thấy hổ thẹn với lời thề Hippocrates(*) không...”

(*: các thầy thuốc phải đọc Lời thề Hippocrates khi chuẩn bị ra trường để hành nghề. Lời thề này được các sinh viên Y khoa đọc và nguyện làm theo trong lễ tốt nghiệp.)

“Hàn Tịnh, tại sao cô lại ở trong bệnh viện?”

Đột nhiên, một câu hỏi thăm ngắt lời Ninh Mẫn.

Cô lập tức quay người lại, bất ngờ nhìn thấy Đông Đình Phong cùng hai người xa lạ đang đẩy chiếc giường bệnh đi tới, nhưng cô không thềm để ý kẻ trên giường đó là ai.

Trong lúc tâm tình nóng như lửa đốt, vừa nhìn thấy Đông Đình Phong lập tức được dập tắt, cô nhanh chóng buông tên bác sĩ ra, trước ánh nhìn của mọi người nói ra một câu:

“Anh đến thật đúng lúc, Đông Đình Phong, anh có tiền mặt không, hay thẻ cũng được, tôi phải trả tiền viện phí...”

Kỳ thật, gương mặt Đông Đình Phong lúc này không khác nào một cái thẻ bằng vàng.

Cô vừa nhìn thấy hần đến thì đã biết tất cả phiền phức sẽ được giải quyết dễ dàng, nhất thời trong lòng có cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng ngay sau đó, khi ánh mắt rơi xuống chiếc giường bệnh kia, cô nhìn rõ tướng mạo của cô gái ấy, tim có cảm giác như bị ai bóp nghẹt, đau đớn:

Ha, thật là nực cười, con trai hần ở chỗ này chịu đựng đau đớn, còn hần lại đang quan tâm người phụ nữ khác, thật uổng phí sự sùng bái của Đông Kỳ dành cho hần.

Ninh Mẫn từ từ dừng bước, ý cười trên mặt lập tức biến mất thay vào đó là sự khinh bỉ, không nhịn được mà buột miệng nói lớn:

“Đông Đình Phong, con mẹ nó chứ, anh có phải là ba của Đông Kỳ không vậy?”

“Tiểu Kỳ làm sao vậy?”

Đông Đình Phong vốn đang nắm tay An Na nhưng vừa nhìn thấy cô thì lập tức buông ra, sải bước đi tới.

“Tiểu Kỳ bị viêm ruột thừa cấp tính, đã bị thủng rồi, đang chờ cấp cứu, nhưng cái bệnh viện chết tiệt này, và bác sĩ ở đây nữa không chịu chữa trị. Nó đau đớn chừng nào anh có biết không? Nó vẫn luôn miệng gọi ba, còn anh, anh lại chạy mất tăm mất tích. Lẽ nào mấy người đó không nói cho anh biết con trai phải vào viện sao? Đông Đình Phong, anh cứ tiếp tục nắm tay người phụ nữ kia vào phòng cấp cứu đi, cũng không cần quan tâm đến sống chết của con trai đâu!”

Sau khi mắng hăm một trận xong, cô liền quay đầu đi về phía phòng bệnh.

Bác sĩ, y tá lần bảo vệ đứng bên cạnh nghe xong liền cảm thấy kinh hãi: Đứa trẻ đó là con trai của Đông đại thiếu... Như vậy là xong...

“Bác sĩ Hứa, đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt sắc bén của Đông Đình Phong nhìn qua một lượt.

Bác sĩ kia nuốt nước bọt, liên tục nói xin lỗi:

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi, Đông tiên sinh, tôi thật sự không biết đứa trẻ đó lại là con trai của ngài, tôi sẽ lập tức sắp xếp phẫu thuật...”

Nói xong, hắn chạy bán sống bán chết, thật sự không có kẻ nào dám đối mặt với ánh mắt lạnh đến thấu xương của Đông đại thiếu. Lúc này đây, anh ta chỉ muốn đâm đầu vào tường...

An Na đang nằm trên giường liền ngẩng đầu lên, sớm đã biết người phụ nữ vừa quay đầu đi là Hàn Tịnh, cô đương nhiên biết Đông Đình Phong muốn đuổi theo, trong lòng bỗng trầm xuống, cắn răng hạ thấp giọng gọi:

“Anh Phong, em...”

Đông Đình Phong lập tức dừng lại, ánh mắt xa xăm nhìn người phụ nữ đó đi khuất về phía hành lang, cuối cùng cũng quay đầu lại:

“Không có gì! Anh đã liên lạc với Mike, anh ta sẽ tới ngay thôi!”

“Vâng!”

An Na chậm chậm nắm chặt tay hắn:

“Đông Kỳ có chuyện sao? Anh hãy đi xem Tiểu Kỳ thế nào đi...”

“Không sao! Đợi sắp xếp ổn thỏa cho em, anh sẽ đi!”

Từ phản ứng của Đông Đình Phong khiến mọi người nhận ra một điều: Giữa con trai và **, hắn vẫn xem trọng ** hơn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Đông Đình Phong cũng không đi luôn, hắn còn đợi chuyên gia tim mạch đến, rồi cùng Mike nói chuyện một lúc, sau đó mới đến phòng mổ. Trước khi đi, An phu nhân cảm thấy áy náy nói:

“Tiểu Đông, thành thật xin lỗi cháu, vừa rồi ta đã nhận điện thoại của cháu, nhưng sóng yếu thật sự không nghe rõ cái gì...”

Đông Đình Phong mỉm cười:

“Không sao đâu. Viêm ruột thừa chỉ cần tiểu phẫu là không sao. Là mẹ nó đã làm lớn chuyện lên thôi.”

Đi đến phòng mổ, đèn đã tắt, y tá nói, bệnh nhân đã được đưa đến phòng bệnh, lúc đến phòng bệnh, hắn nhìn thấy “Hàn Tịnh” đang cẩn thận đắp lại chăn cho con hắn, chầm chậm từng chút từng chút một, lặng lẽ ngắm nhìn giống như một bà mẹ hiền từ.

Hắn không muốn làm phiền cô, chỉ lặng lẽ đứng nhìn, nhưng nếu chỉ nhìn bằng mắt thường sẽ thấy cô là một người mẹ tốt, vì việc chữa trị của con trai mình mà gây náo nhiệt cả bệnh viện. Vấn đề lại là cô một góc cũng không phải. Nhưng cái biểu hiện thiết tha của cô không phải muốn diễn là có thể diễn được. Cô đây là thật lòng quan tâm sao?

Đứng ở ngoài cửa, hắn suy nghĩ rất nhiều, lúc này mới đi vào căn phòng của bệnh nhân VIP.

Ninh Mẫn quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng: Người đàn ông này, thật sự cô rất phục hấn, bởi vì trong mắt hấn, bồ * vẫn quan trọng hơn con trai, cô cảm thấy chua xót thay cho Tiểu Kỳ.

“Anh vẫn còn nhớ đến con trai sao? Tôi còn tưởng trong mắt anh chỉ có người phụ nữ kia, còn nhưng cái khác...”

Cô đứng lên.

“Ta không muốn cãi nhau với cô!”

Đông Đình Phong vòng qua người cô, đi đến xoa đầu con trai, rồi cúi xuống hôn nhẹ một cái.

“Đông Đình Phong, đừng dùng đôi tay bẩn thỉu vừa ôm ấp người phụ nữ đó chạm vào người con trai tôi.”

Sự phẫn nộ không nói thành lời khiến Ninh Mẫn bốc hỏa, "bang" một tiếng, cô liền hất tay hấn ra.

Hấn bất giác cau mày, người phụ nữ này, thật đúng là không thể nói lý, vẫn còn xem mình là mẹ của Tiểu Kỳ sao?

“Cô ở đây hồ đồ cái gì?”

“Tôi hồ đồ cái gì sao? Con trai đang ốm đau bệnh tật anh lại chạy đến chăm sóc người phụ nữ khác. Xin hỏi, rốt cuộc kẻ nào mới đang hồ đồ?”

Ninh Mẫn vòng qua, thật sự muốn lôi hấn ra bên ngoài, nhưng kéo không được, cô chỉ có thể kìm chế hỏi hấn.

Hấn vẫn trầm ngâm không nói, trên mặt hấn có chút nào hối hận, bình tĩnh không dao động, giống như đứa trẻ trên giường kia căn bản không phải con trai hấn, mà chỉ như người xa lạ, cho nên hấn cũng chẳng có chút biểu cảm gì. Có phải trái tim người đàn ông này làm bằng băng không?

“Tôi thấy anh quan tâm người phụ nữ kia như vậy, ngay cả con trai bị bệnh cũng không để ý, tôi cũng không biết, vậy tại sao anh lại không chịu ly hôn...”

Đông Đình Phong xỏ tay vào túi, cũng không nói gì, chuyện ngày hôm nay xảy ra đột xuất, An Na ngắt đến hai lần, hẳn chỉ lo đưa cô đến bệnh viện nên không để ý điện thoại. Trong chuyện này hẳn không hề cố ý, nhưng người phụ nữ này lại lấy nó ra chỉ trích hẳn.

“Hàn Tịnh, đừng lấy cớ con trai bị bệnh để nhắc đến chuyện của ta và cô. Ta thừa nhận hôm nay ta không chăm sóc tốt cho nó. Là do ta thất trách. Nhưng phiền cô đừng dùng nó làm cái cớ để đòi quyền nuôi con với ta. Sáu năm trước, cô là cô, ta là ta, kết hôn chỉ là thủ đoạn. Cô có được những gì cô muốn, ta cũng đạt được mục đích của ta, giấy đăng ký kết hôn cũng chỉ là thứ chúng ta muốn. Sáu năm sau, cô vẫn cứ là cô, ta cũng vẫn là ta, quan hệ vợ chồng vẫn là một loại thủ đoạn, đến tận bây giờ cô vẫn chưa hiểu ta, cũng không có tư cách chỉ trích ta. Còn nữa, tình cảm của ta và con trai, không phải cô muốn rũ bỏ là rũ bỏ được, muốn chia cắt tình cảm cha con ta, đó chính là chuyện ngu xuẩn nhất. Bất cứ kẻ nào cũng không thể mang Đông Kỳ rời khỏi ta.”

Xưa nay Đông Đình Phong làm bất cứ chuyện gì đều không cần giải thích với người khác, nhưng hôm nay, hẳn đã phá lệ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Nói xong hần mới phát hiện mình không cần thiết phải nhiều lời với người phụ nữ đó, lông mày khẽ nhíu lại, hất tay cô ra, đi thẳng đến cạnh giường bệnh, ngồi xuống.

Ninh Mẫn bỗng ngăn người ra, hóa ra cuộc hôn nhân này là thủ đoạn để phục vụ mục đích của hai người bọn họ.

Nếu như vậy, mục đích là gì, tại sao lại khiến người đàn ông này, đến ngay cả mạng sống của con trai mình cũng không màng đến?”

Hần nuôi “bồ” bên ngoài, thật sự quan trọng như vậy sao?

“Cốc... Cốc... Cốc...”

Có người gõ cửa.

Ninh Mẫn ra mở cửa, cửa không biết từ lúc nào đó bị hần khóa lại.

Cửa mở, là trợ lý của Đông Đình Phong, anh ta đến Ngự Cung mới biết An Na được đưa đến bệnh viện, vì thế liền chạy thẳng đến đây, nào ngờ biết được Tiểu Kỳ vừa phẫu thuật xong. Lúc này, trên tay anh ta còn cầm theo một túi đồ:

“Phu nhân, đây là Đông tiên sinh bảo tôi đưa cho phu nhân.”

Cô nhận lấy, là quần áo, cả trong lẫn ngoài đều có cả.

“Không biết mắt nào của cô bị hỏng, rõ ràng trong nhà có quần áo của cô, nhưng lại không mặc, mà cứ phải mặc quần áo của ta đi qua đi lại huênh hoang, dù cho cô có thích quần áo của ta thế nào đi nữa cũng không được mặc ra ngoài làm mất mặt ta, được không? Khó trách bác sĩ kia lại cảm thấy đầu óc cô có vấn đề, không chịu giúp đỡ.”

Phía sau truyền đến lời châm chọc, khiêu khích cay độc của nam nhân nào đó.

Trần Tuy nghe xong liền không nhịn được cười.

Vừa nhắc đến chuyện này, Ninh Mẫn quay đầu lại, lần nữa trừng mắt lên nhìn hắn:

“Anh nói trong nhà có đồ của tôi sao?”

“Phàm là kẻ có thể nhìn được thì đều nhìn thấy một dương nhỏ, bên trong toàn là quần áo của cô. Mắt mũi cô để đi đâu vậy, thấy thích là phải mặc bằng được sao?”

“...”

Ninh Mẫn thật sự muốn đánh cho hắn một trận, quát lên một câu: “Cái dương đó có cài mật mã!”

Lúc này đến lượt Đông Đình Phong chết lặng: “...”

“Ba, mẹ, hai người lại cãi nhau sao?”

Đông Kỳ đột nhiên mở mắt, đầu tiên nhìn thấy ba, sau đó là mẹ, sắc mặt của hai người có gì đó không đúng, cau mày hỏi, nhưng bởi vì vết mổ trên người vẫn còn đau nên chỉ có thể nói nhỏ.

“Không! Ba mẹ không cãi nhau.”

Ninh Mẫn lập tức cười trừ chạy đến bên Đông Kỳ, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu!

Đông Kỳ chớp chớp cặp mắt ngây thơ:

“Nhưng con thấy mẹ đang giận!”

“Ừ, tại ba con chê mẹ mặc đồ của ba, Tiểu Kỳ nói xem, mẹ mặc như vậy khó coi lắm sao?”

“Mẹ mặc gì cũng đẹp hết! Nhưng, mặc váy vẫn đẹp hơn.”

Tiểu tử này miệng lưỡi thật ngọt giống như có mật vậy:

“Mẹ, mẹ mặc váy cho con xem được không?”

“Được, con chờ mẹ nhé!”

Ninh Mẫn hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé ấy, sau đó đi vào nhà vệ sinh, toàn bộ quá trình của cô đều lọt vào mắt Đông Đình Phong.

Thấy tình cảnh này, Trần Tụy không khỏi suy nghĩ: Tâm tình vị phu nhân giả mạo này cũng thật lạ nha!

Lúc nhìn BOSS của anh thì giống như kẻ thù, nhưng khi nhìn con trai lại vô cùng trù mến.

Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy BOSS chẳng có chút hấp dẫn nào trước mặt phụ nữ như vậy!

“Ba, đồ dành phụ nữ cần có kỹ xảo. Ba xem, quả thật mẹ rất mềm lòng!”

Đông Kỳ dùng giọng nói mềm mại non nớt để dạy hẳn cách dỗ dành phụ nữ.

Trần Tuy nghe xong liền bật cười, vị tiểu tử tông Đông gia này, nhỏ như vậy đã biết cách dỗ dành phụ nữ, tương lai chắc chỉ cần nháy mắt thôi cũng khiến phụ nữ say mê!

Đông Đình Phong cũng cười, xắn tay áo lên, đi lại nhéo cái mũi nhỏ:

“Tiểu tử thôi, bây giờ cái gì cũng đứng về phía mẹ phải không? Đúng rồi, con còn đau không?”

“Không sao đâu ạ, cũng đỡ hơn rồi. Ba, mẹ vừa rồi rất lo lắng, mẹ rất thương con ạ!”

“Ừ!”

“Cho nên, bất luận thế nào ba cũng không thể ly hôn với mẹ, con rất thích lúc bị ồm, có cả ba và mẹ ở bên...”

Đứa trẻ nhẹ nhàng cầu xin.

“Ừ, vậy xem con hồi lộ ba thế nào?”

Hắn mỉm cười xoa đầu con trai.

Trần Tuy nhìn thấy, suy nghĩ: Vị Đông phu nhân giả mạo này cũng thật lợi hại, dễ dàng khiến Tiểu Kỳ vui vẻ, chỉ là giả mạo vẫn cứ là giả mạo, rồi sẽ có một ngày bị vạch trần, đến lúc đó không biết Tiểu Kỳ có buồn không?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Lúc Ninh Mẫn đi ra thì con trai đã ngủ, Đông Đình Phong cũng không thấy đâu, trong phòng xuất hiện một phụ nữ lạ tự xưng là y tá cao cấp do Đông tiên sinh chỉ điểm để trông tiểu công tử Đông gia. Trần Tuy đứng ngoài cửa, lúc nhìn thấy cô liền nói Đông Đình Phong có cuộc họp phải đi gấp, chỉ để lại cho cô một thẻ ngân hàng.

Cô nghe xong liền cầm lấy cái thẻ, trong lòng không khỏi cười nhạt, công việc của hắn nhiều thật, căn bản là không có chỗ cho con trai hắn, hành vi “trọng sắc khinh con” khiến cô vô cùng khinh bỉ.

Trời sáng, Ninh Mẫn rời khỏi bệnh viện đi tới tiệm tạp hóa gần đó để mua cho Đông Kỳ ít hoa quả, nước uống, và mấy quyển sách, trẻ con nhàn rỗi sẽ khó chịu, đọc sách coi như để giết thời gian.

Chưa bước vào đến cửa cô đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên trong, có mấy người đang đứng trước giường bệnh, người cười rục rờ nhất là Đông Lôi, cô ta đang nói chuyện với cháu, cũng không biết nói gì mà khiến Đông Kỳ cười khanh khách, xem ra cô em chồng điêu ngoa này đối với cháu mình cũng không tệ.

Đông Đình Phong ngồi bên cạnh, cánh tay dài ung dung tựa vào thành giường, tay khác cong cong ôm con trai vào lòng, bên cạnh hắn vẫn còn một cô gái tóc ngắn, cô ta ngồi như vậy khiến cô không nhận ra.

“Mẹ!”

Đông Kỳ là người thấy cô đầu tiên, đứa trẻ này, liếc mắt đảo qua một vòng, thấy cô liền hạnh phúc kêu lên một tiếng.

Lúc đó, tất cả ánh nhìn của mọi người đều đổ dồn về phía cô.

Cuối cùng Ninh Mẫn cũng nhìn rõ gương mặt của cô gái kia, cô ta là An Na, nét mặt bất giác trùng xuống, trừng mắt nhìn Đông Đình Phong: Nam nhân chết tiết này, lại còn dám đem “bồ nhí” đến thăm con trai sao?

“Mẹ, cô và dì An đến thăm con. Còn đem cho con rất nhiều đồ ăn ngon, đáng tiếc là bây giờ con vẫn chưa thể ăn!”

Dì An!

Nghe con trai gọi thân mật như vậy, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên Đông Đình Phong mang người đàn bà bên ngoài của hắn đến gặp con trai.

Hắn muốn tạo dựng tình cảm tốt cho họ để dễ dàng đưa cô ta danh chính ngôn thuận bước vào Đông gia sao?

Như vậy cô lại càng không hiểu, nếu hắn có suy nghĩ này thì tại sao không đồng ý ly hôn?

Một chuỗi ý niệm trong đầu Ninh Mẫn chợt lóe lên, cảnh tượng trước mắt ư, Đông Lôi đã tạnh cười, An Na thì đứng lên, đến gần chỗ Đông Đình Phong, không dám nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt vẫn nhìn hắn, riêng Đông Đình Phong vẫn thư thái như trước, mỉm cười xoa đầu con trai:

“Con đó, chỉ biết có ăn thôi!”

“Cẩn Chi, đưa An Na về phòng bệnh của nó đi! Bác sĩ cần phải kiểm tra mà.”

Thanh âm vang lên từ một góc khác, đó là Đông phu nhân. Lúc này cô mới để ý, trên sô-pha kia vẫn còn hai người, một là mẹ chồng Hàn Tịnh,

người còn lại là người hôm qua cô mới gặp, mẹ An Na, tướng mạo hai người này có chút giống nhau.

Khóe miệng Ninh Mẫn có chút cong lên, đúng là chuyện ngược đời hiếm thấy, không chỉ có vợ bé ở đây, ngay cả mẹ của vợ bé cũng ở đây, còn khiến bà mẹ chồng như Hà Cúc Hoa có thể hòa hợp cười nói vui vẻ với bọn họ, nhưng khi nhìn thấy cô lập tức mặt ai nấy đều thay đổi, hóa ra Đông Đình Phong nuôi vợ bé bên ngoài đã nhận được sự chấp nhận của Đông phu nhân. Cả đám người này cùng liên hợp lại là muốn ức hiếp Hàn Tịnh sao?

Ánh mắt cô lóe sáng, mỉm cười, đặt túi đồ trên tay xuống, lập tức tiến về phía Đông Đình Phong đang ngồi:

“Vậy thì phải nhanh tiễn khách thôi! Nhớ là phải nhanh nhanh một chút. Đến lúc đó anh phải làm tài xế cho em, em muốn về nhà, em đã hứa với Tiểu Kỳ sẽ làm cho nó ít cháo, đồ ở bệnh viện rất khó ăn, ba con anh thật kén chọn... lúc này về muộn nên em không kịp làm...”

Lúc nói chuyện cô rất tự nhiên vòng qua tay hắn, rồi hôn nhẹ lên mặt hắn, sau đó đẩy hắn ra ngoài.

Đây không phải vô tình, mà do cô cố ý làm động tác thân mật khiến cho nét mặt tất cả mọi người đều biến sắc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Khuôn mặt An Na trắng bệch; vẻ mặt Đông Lôi giống như trạng thái buồn nôn khi nuốt phải con ruồi; ánh mắt của An phu nhân nặng trĩu nhìn qua; mẹ chồng cau mày; Đông Kỳ ngẩn ra, xấu xa cười, mỗi người mỗi vẻ, đúng là đa dạng, phong phú.

Không có bất cứ thay đổi nào chỉ có hăn, lúc quay đầu lại còn mỉm cười với cô, động tác này giống như vợ chồng họ vẫn luôn thân mật như vậy, không có đến một chút kinh ngạc. Nhưng sự thật ư, kết hôn sáu năm, Hàn Tịnh và Đông Đình Phong chưa hề gần gũi nhau lần nào.

Đông Đình Phong nhìn thoáng qua, tâm tình có chút cổ quái: Cô vợ giả mạo này của hăn thật sự rất biết đóng kịch, đây là cô cố ý chọc giận An Na. Người phụ nữ này so với Hàn Tịnh, giả dối gấp vạn lần.

“Ô, nhìn sắc mặt của An tiểu thư không tốt lắm, Cẩn Chi, anh mau đưa cô ấy về phòng đi! Nhìn xem cô ấy giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi. Cơ thể yếu như vậy lại còn chạy đến thăm con trai chúng tôi. Thật sự khiến chúng tôi áy náy quá!”

Ninh Mẫn rất ân cần nhắc nhở một câu.

“Làm sao vậy?”

Đông Đình Phong cũng nhìn thấy, quả thật sắc mặt của cô ta không tốt cho lắm.

“Em có chút khó chịu!”

An Na thuận thể đem toàn bộ cơ thể yếu đuối ỷ khuất trong vòng tay hân, đáng vẻ đáng thương đúng theo kiểu có thể ngắt bất cứ lúc nào, khiến cho Hà Cúc Hoa và An phu nhân lo lắng đứng lên.

“Cần Chi, hãy bế Tiểu An về phòng! Sắc mặt khó coi như vậy không thể ở lại đây được!”

Câu nói của Hà Cúc Hoa rõ ràng muốn ám chỉ rằng Ninh Mẫn đã cố tình gây kích động cho An Na.

Ninh Mẫn đứng bên cạnh vẫn thờ ơ nhìn ngăm, Đông Đình Phong đang đứng trước mặt cô cũng không nói hai lời, lập tức bế An Na lên đi ra ngoài. Lúc quay đầu rời khỏi Ninh Mẫn còn nhìn thấy trong mắt cô ta lóe lên vẻ đắc ý.

Hứ, có gì tốt đẹp đâu chứ!

Chẳng qua cũng chỉ là kẻ trắng hoa khốn nạn mà thôi!

Ninh Mẫn cười khềnh một tiếng, căn bản không liên quan đến cô, sau đó quay đầu về phía con trai:

“Có muốn uống một chút nước hoa quả không?”

“Muốn ạ!”

“Vậy con đã đánh răng chưa?”

Tiểu tử kia liền đỏ mặt gật đầu:

“Dạ! Vừa nãy rồi ạ, vừa vang vừa thối, có chút mất mặt ạ!”

Ninh Mẫn nở nụ cười, đứa trẻ này còn biết xấu hổ sao:

“VẬY ĐỢI MỘT CHÚT, MẸ SẼ LÀM CHO CON!”

“CẢM ƠN MẸ!”

Bên cạnh giường bệnh, Hà Cúc Hoa và Đông Lôi nhìn thấy cảnh mẹ con hai người vui vẻ mà chương tai gai mắt.

Nhân lúc Ninh Mẫn đi rửa hoa quả, Đông Lôi cũng đi theo, “bịch” cánh của nhà vệ sinh đóng lại, giọng nói nặng nề quát:

“HÀN TỊNH, KHÔNG PHẢI CÔ MUỐN LY HÔN VỚI ANH TÔI SAO? BÂY GIỜ CÔ LÀ CÓ Ý GÌ? VỪA LẤY LÒNG CHÁU TÔI, VỪA CỐ TÌNH KÍCH ĐỘNG CHỊ AN NA, CÔ VẪN MUỐN LÀM CON THIÊU THÂN NHƯ THẾ NÀY SAO?”

Tiếng nước chảy nhẹ, Ninh Mẫn cẩn thận rửa từng quả một, khuôn mặt bình tĩnh đáp:

“Thứ nhất, lão gia không cho phép ly hôn, cô không biết sao; thứ hai, cháu trai cô là con trai tôi, tôi làm như vậy không phải là lấy lòng mà làm tròn trách nhiệm của một người mẹ; thứ ba, vợ cả gặp nhân tình của chồng, không mắng không chửi, đó là phải cảm ơn mấy năm nay tính tình của tôi trở nên tốt hơn, thân thiết với anh trai cô, đó là quyền lợi tối thiểu của một kẻ làm vợ như tôi, cô không quản được; thứ tư, anh trai cô còn muốn cùng tôi sinh thêm một đứa cháu gái nữa, nếu không thân thiết thì đâu có thể sinh con, cô nói có đúng không; thứ năm, anh cô đã giúp tôi rửa sạch oan tình cho nên phiền cô đừng mang mấy chuyện đó ra để công kích tôi, công kích tôi cũng đồng nghĩa với việc công kích chỉ số... IQ 200 của anh trai cô, một người làm việc dựa trên nguyên tắc như anh ta, thân là em gái như cô nên toàn tâm toàn ý ủng hộ anh trai mình, chứ không phải đâm sau lưng anh ta một dao như vậy, thật là mất mặt...”

Đông Lôi sắc mặt tái xanh: “...”

Cô toàn thân bốc hỏa, nhưng hết lần này đến lần khác bị chèn ép không nói ra, người phụ nữ này, làm sao mà miệng lưỡi lại có thể sắc bén như dao vậy, vừa nhau vừa đứt khoát, thật sự rất khó đối phó

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Phòng VIP, khoa tim mạch.

Đông Đình phong đặt An Na lên giường, nhưng cô không có buông tay, cứ nhìn hẩn chăm chăm, mếu máo vợ lấy tay áo của hẩn lau mặt, cắn môi:

“Em không thích anh gần gũi với cô ta!”

“Cô ấy là vợ của anh, còn nữa, Tiểu Kỳ cũng ở đó.”

Hóa ra là hẩn vì con trai nên mới không phản kháng khi người phụ nữ đó tiếp cận, An Na thở phào nhẹ nhõm, rút tay về đầy ngưỡng ngùng:

“Đi rửa mặt đi!”

Đông Đình Phong quay người đi vào nhà vệ sinh, đối diện với chính mình trong gương, chạm tay lên chỗ vừa bị hôn, đột nhiên ánh mắt lóe lên.

Lúc đi ra, An phu nhân đang gọt hoa quả, ngẩng đầu nhìn hẩn, động tác bỗng dừng dừng lại, nghiêm túc nói:

“Tiểu Đông à, chuyện của cháu và Tiểu An đã nhiều năm như vậy, Tiểu An bị bệnh tim cũng không biết sống được bao lâu. Chính bản thân nó cũng không dám hy vọng có thể gả cho cháu, còn cháu, vì ông nội lại đi lấy người khác, chúng ta cũng không phản đối. Nhưng dì thấy rất rõ, mấy năm nay, cháu đối với Tiểu An là thật lòng, cũng không có để ý gì cô Hàn Tịnh kia, quan hệ vợ chồng như vậy, nói thật cũng không nên tiếp tục. Phá vỡ hạnh phúc là loại không có đạo đức, nhưng hôn nhân như vậy thì tốt nhất

nên ly hôn. Cháu cũng thấy đấy, quan hệ của Tiểu Kỳ và Tiểu An cũng rất tốt. Nếu tương lai có cơ hội, Tiểu An muốn tạo dựng chỗ đứng trong lòng Tiểu Kỳ cũng không khó. Sở dĩ ta nói như vậy, vì lúc này đây, trước khi Tiểu An làm phẫu thuật, cháu có nên cho Tiểu An một lời hứa hẹn hay không? Cháu biết đó, cuộc phẫu thuật này, nguy hiểm rất lớn, đi vào chưa chắc có thể đi ra. Làm đàn ông, cháu nên để Tiểu An yên tâm. Cháu biết đó, gia đình ta chỉ có mỗi mình Tiểu An, hai đứa đã qua lại nhiều năm như vậy, không danh không phận, nói thật, điều đó khiến nó rất tủi thân. Giống như hôm nay, không chỉ riêng Tiểu An thấy khó chịu, đến ngay cả ta cũng khó kham nổi. Đây là Hàn Tịnh cố ý thị uy với Tiểu An... Ta và mẹ cháu đã nhắc đến chuyện này, bà ấy nói tất cả đều nghe theo cháu. Vậy cháu nói đi, cháu tính như thế nào?”

Đông Đình Phong chỉ lẳng lặng nghe, thấy An Na hướng ánh mắt mong đợi về phía hần, tất nhiên hần sẽ làm theo cách hần cho là đúng.

“Dì cứ yên tâm, đợi An An xuất viện, cháu sẽ cho cô ấy câu trả lời thỏa đáng...”

Câu này của hần có chút qua loa, thế nhưng An phu nhân biết con người Đông Đình Phong không thích nói những lời hứa hẹn, câu này cũng xem như đồng ý, bà ta nhìn về phía con gái, đưa đĩa hoa quả và ly nước cho Đông Đình Phong, ý muốn hần hãy mang cho con gái bà. Sau đó lập tức rời đi.

“Có muốn ăn chút táo không?”

Đông Đình Phong ngồi xuống cạnh giường hỏi.

An Na lắc đầu, đột nhiên bò dậy, nhanh chóng chạy ra khóa trái cửa lại, sau đó về mặt bất an đứng trước mặt hần, chậm rãi cởi từng cúc áo, cởi bỏ chiếc áo ngoài.

Hần cau mày đứng lên: “Em đang làm gì vậy?”

“Phong, em muốn làm người đàn bà của anh!”

Cô lấy hết dung khí nói ra yêu cầu của mình.

Nói không ai tin, cô và hấn đã qua lại 10 năm, nhưng đến hôm nay, cô vẫn giữ thân trong sạch. Tất cả mọi người đều biết An Na là người tình của Đông đại thiếu, nhưng trên thực tế... hấn chưa bao giờ chạm vào người cô.

“Em sẽ phải làm phẫu thuật. Mẹ cũng nói, cuộc phẫu thuật lần này, ai cũng không dám đảm bảo bước vào xong có thể mạnh khỏe ra ngoài. Em không muốn hối hận, em muốn hoàn toàn trở thành người đàn bà của anh... Nếu như vậy, có chết em cũng cam lòng. Chỉ ít em cũng đã thành thật với bản thân mình...”

Thanh âm run rẩy, vút nốt chiếc áo cuối cùng xuống, để lộ ra thân hình hoàn mỹ trước mặt hấn: “Hiện tại cơ thể em không có vết sẹo này, nhưng sau này có thể có. Em muốn anh mãi mãi khắc sâu hình ảnh xinh đẹp của em lúc này! Phong, anh có cần em không?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Tình yêu là gì?

Lúc còn nhỏ, thật sự Ninh Mẫn đã từng nghĩ tới, cô không muốn trải qua cái gọi là "oanh oanh liệt liệt", cũng không mơ mộng.

Lúc đó, cô rất ngưỡng mộ tình yêu của ba mẹ, cả hai đều là quân nhân, họ có lý tưởng cao đẹp, đối với tình yêu chỉ có một phương châm: Đợi cả một đời mới được gần nhau, nên từ này về sau nguyện chung tình với nhau.

Họ lấy nhau đã 20 năm nhưng sáng tối đều có thói quen hôn nhau tạm biệt.

Ninh Mẫn cũng chịu ảnh hưởng rất nhiều từ họ, vì vậy, tính tình cô lạnh lùng nhưng rất vui vẻ, lại thêm bản tính thông minh hơn người càng khiến cô tỏa sáng. Hơn nữa cô lại rất khiêm tốn, lúc nào nên điềm tĩnh thì tuyệt đối không manh động, lúc nào nên thanh tao thì tuyệt nhiên không bao giờ thô lỗ. Cô được nuôi dưỡng rất hoàn hảo, cùng với học lực hơn người. Đã từng có lúc cô ao ước mình giống như mẹ, làm những gì mình thích, lấy người đàn ông yêu thương mình, dựa vào đôi tay không lo cơm áo gạo tiền, sống trên thế giới, ung dung tự tại.

Chỉ là cô đã từng nghĩ như vậy, rồi một ngày kia, cuộc gặp gỡ với người đàn ông đó, anh ta ưu tú, xuất sắc như vậy là một thiên tài trong mắt mọi người. Với xuất thân của cô, nếu so với người bình thường thì cũng không tầm thường lắm, nhưng so với con người kia, quả thật một trời một vực. Với lại mẹ của hắn không cho phép hai người sống bên nhau...

Lúc mang thai, cô thực sự cảm thấy mình rất ích kỷ, vô duyên vô cớ biến con mình trở thành đứa con gái riêng. Sau này nó sẽ không có được tình yêu của ba. Đáng tiếc nhất là cả đời này, cô sợ rằng mình sẽ không bao giờ lập gia đình một lần nữa, cũng không thể trải qua những ngày tháng hạnh phúc bên chồng con.

Nhất là khi trải qua những chuyện trước lúc xảy ra vụ cướp máy bay, cô càng tin đó là sự thật, cô lại không thể sống cuộc sống giống như những người bình thường. Ngay cả việc gặp lại con gái, ôm nó trong lòng đã trở thành mong ước xa vời. Nhưng cô không nghĩ rằng, chuyện ngày hôm nay, cô lại mượn thân phận của người khác để sắm vai “hiền thê lương mẫu”.

Đúng vậy, bảy ngày nay, trong bệnh viện, Ninh Mẫn vẫn tiếp tục diễn tốt vai trò này.

Tin tức Đông Kỳ nằm viện nhanh chóng truyền ra ngoài, người đến viện thăm không ngớt, ngày nào Ninh Mẫn cũng phải tiếp đón mấy người đến thăm hỏi, còn Đông Đình Phong ư, cuối tuần hẳn có đến bệnh viện hai ngày. Kỳ thực, ngay cả ở bệnh viện hẳn cũng vô cùng bận rộn, một lúc lại điện thoại, một lúc lại điện thoại, cũng không biết công việc chiếm bao nhiêu hay đa số các cuộc gọi kia đều của bồ *.

Cô không quan tâm. Chẳng có gì quan trọng hơn Đông Kỳ, tiểu tử này có ba mẹ bên cạnh chăm sóc, cứ một lúc lại gọi ba, một lúc lại gọi mẹ, khiến Ninh Mẫn ngàn vạn lần xúc động: Cuộc sống này tuy rất giả tạo, nhưng cô đã từng rất rất mong đợi.

Đông Kỳ nằm viện đến ngày thứ 7, Đông Đình Phong có chuyến công tác phải bay ra nước ngoài, ông nội hẳn cũng cùng đi, nên tất cả chuyện con trai đều thoái thác cho cô và mẹ hẳn.

Tối hôm đó, tranh thủ lúc Hà Cúc Hoa trông Đông Kỳ, cô trở về nhà tổ định ngủ một đêm ở đó. Mấy hôm nay ở bệnh viện suốt nên cô có chút mệt,

nên tắm rửa xong liền tắt đèn đi ngủ.

Đang trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy tiếng cửa mở, mặc dù rất nhẹ nhưng thính giác của cô cực nhạy bén, cái này xuất phát từ bản năng đề phòng!

Là ai có thể vào được?

Hơn nữa còn dùng chìa khóa mở cửa đi vào.

Chẳng lẽ là Đông Đình Phong.

Cô muốn bật đèn thì đột nhiên phát hiện điện bị cắt.

“Ai?”

Cô trầm giọng quát lên.

Một lúc sau, người đó tức tốc tiến về phía cô, trên người còn mang theo mùi rượu, cũng không có hơi thở mát lạnh như Đông Đình Phong, người này không phải Đông Đình Phong...

Cô không khỏi kinh hãi: Rốt cuộc kẻ nào lại muốn “ăn” vợ của Đông đại thiếu?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Đáng tiếc, cô nhanh hơn anh ta một bước, lúc anh ta vừa nhào cô liền từ trong chăn lao xuống.

Đồng thời cầm theo chiếc điện thoại trên đầu giường, đầu tiên là mở máy, sau đó bật đèn pin, trong căn phòng tối đen như mực đột nhiên có ánh đèn sáng rực, cô nhìn thấy nam nhân đó mặc đồ đen đang nằm sấp tại chính chỗ cô vừa nằm, càn rỡ sờ mó trong chăn, nhưng bởi vì ánh đèn mà toàn thân cứng đờ.

Ninh Mẫn nổi da gà, hít một hơi thật sâu, lạnh giọng quát:

“Người là ai?”

Tuy nhà tổ Đông gia rất lớn nhưng hệ thống bảo vệ rất tốt, ban đêm có đến bảy, tám người trực, nếu là người ngoài, e rằng sẽ khó có thể tìm chỗ sơ hở để lén vào, trừ khi là kẻ trộm. Cô híp mắt lại, cảm thấy bóng dáng này có chút quen thuộc.

“Thế nào vài năm không gặp, ngay cả tôi là ai cũng quên rồi sao?”

Nam nhân kia chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu lên.

“Tổng Minh Hạo, tại sao lại là anh?”

Ninh Mẫn ngẩn ra, có chút kinh ngạc. Thật không ngờ được, kẻ trộm kia lại là con trưởng của Tứ cô cô Đông Đình phong.

Người này, trước đây cô đã gặp mấy lần nhưng mỗi lần chỉ thoáng qua, cô luôn có cảm giác anh ta cũng là người đứng đắn, không giống như mẹ mình, lúc nào cũng nghĩ cách châm chọc cô, chỉ là ánh mắt có chút cổ quái. Lúc đó cô cũng không để ý nhiều, hiện tại lại nhìn thấy anh ta xuất hiện ở chỗ không nên xuất hiện, khiến cô nghĩ ngay đến một câu: “Đừng nhìn mặt bắt hình dong!”

“Tại sao không phải là tôi? Tịnh Tịnh, 6 năm không gặp, không nghĩ em càng ngày càng xinh đẹp, hơn nữa lá gan cũng càng ngày càng lớn, phản ứng cũng càng ngày càng nhanh nhẹn! Thực sự khiến tôi phải nhìn em bằng con mắt khác.”

Anh ta miễn cưỡng ngồi lên, hai tay nhẹ nhàng lôi chân đắp, cười thanh thản, giống như đây chính là phòng của anh ta chứ không phải của Đông Đình Phong:

“Đến đây, hà tất phải câu nệ, qua đây ngồi một chút, giữa chúng ta có cần phải như vậy sao? Có câu: Một ngày phu thê trăm ngày ân ái sao? Không biết chúng ta đã có bao nhiêu đêm vợ chồng rồi, trên người em có chỗ nào là tôi chưa nhìn...”

“...”

Ninh Mẫn thật sự bị khiếp sợ:

Hàn Tịnh và Tống Minh Hạo? Sao có thể? Không phải cô ấy chỉ thích Thôi Tán sao? Tại sao sau khi kết hôn lại có thể có quan hệ bất chính với Tống Minh Hạo?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nam nhân kia nhảy từ trên giường xuống, chạy nhào về phía cô.

Cô rùng mình, vội vàng né sang một bên, quát lên:

“Anh muốn gì?”

“Em khẩn trương cái gì, chỉ là lâu rồi không gặp em, đứng xa như vậy không nhìn rõ được em, nên muốn rút ngắn khoảng cách một chút, như vậy chúng ta có thể từ từ nói chuyện. Tịnh Tịnh, thật sự em không nhớ tôi sao?”

“Anh đừng qua đây, nếu anh còn qua tiếp, tôi lập tức sẽ báo cảnh sát!”

Ninh Mẫn cau mày, trịnh trọng cảnh cáo, đồng thời nói được là làm được, cô tắt đèn pin, đè nén cảm xúc, lập tức bấm 3 số 110, điện thoại lập tức truyền đến:

“Quý khách đang bấm đến số điện thoại của đồn cảnh sát 110, để tiết kiệm tiền thuế cho người dân, xin quý khách không được báo án lung tung, bằng không quý khách phải chịu toàn bộ trách nhiệm trước pháp luật. Nếu như muốn báo án nhấn phím 1, nếu chỉ tình cờ quay số nhấn phím 2...”

Tống Hạo Minh nghe thấy âm thanh này cũng không hề sợ hãi, chỉ cười nhạt:

“Tịnh Tịnh, nếu em dám báo cảnh sát, thì anh sẽ đem mấy đoạn băng âm loạn của em công bố lên mạng. Anh muốn xem xem, rốt cuộc anh và em, kẻ nào tàn nhẫn hơn?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Trong tay hắt tại sao lại có đoạn phim dâm loạn của Hàn Tịnh?

Đây là tình huống gì không biết?

Một lần nữa cô lại rung mình khiếp sợ, hít một hơi thật sâu để cố gắng tiêu hóa hết phát hiện ngoài ý muốn vừa rồi.

Đúng, phát hiện này thật sự khiến người ta khiếp vía mà!

Đối với Tống Minh Hạo, cô cũng đã từng đọc qua chút tư liệu về anh ta, anh ta xuất thân trong gia đình làm về ngân hàng, từ nhỏ thông minh, phong độ nhanh nhẹn, là bảo bối của Tống gia, nhưng tại sao anh ta lại có những hành động vô sỉ như vậy?

Rõ ràng, Hàn Tịnh cũng đã từng bị tên Tống Minh Hạo khống chế bằng cách này, bằng không, tại sao trái tim cô ấy chỉ có một người, sau khi kết hôn lại dây dưa không rõ với một người khác.

Trong bóng tối, cả hai đều không thể nhìn rõ biểu cảm của nhau, nhưng Ninh Mẫn có thể tưởng tượng ra được bản mặt đáng ghét của Tống Minh Hạo lúc này, câu nói đó của anh ta mang nồng nặc mùi uy hiếp cô.

Ninh Mẫn tỉ mỉ suy nghĩ, báo cảnh sát không phải là cách tốt, lúc này cô vẫn muốn biết rõ chân tướng sự việc, tuyệt đối không thể chọc giận kẻ vẻ ngoài đứng đắn nhưng bên trong tâm địa bất chính kia.

Điều này không chỉ sẽ đem đến tai ương cho cô, mà sợ rằng thanh danh của Đông gia bấy lâu nay tạo dựng được đều bị mất hết.

Nếu ông nội Đông Đình Phong biết được chuyện này, chỉ sợ phát bệnh mà chết, còn Hàn Tịnh sẽ mang tiếng dâm phụ, đến lúc đó thân bại danh liệt, bị rơi vào bước đường cùng.

Còn nữa, nếu Đông Kỳ biết được nó có một người mẹ như vậy, thì sau này nó làm sao có thể ngẩng mặt nhìn mặt bạn bè chứ. Vì đứa trẻ đó bản thân vốn đã rất nhạy cảm rồi.

Cô không nói lời nào liền nhấn phím “2”, cuộc gọi kết thúc, lần nữa đèn pin điện thoại được bật lên, ánh sáng chiếu thẳng vào mặt Tống Minh Hạo, cặp mắt đó trong bóng tối, bởi vì khúc xạ ánh sáng mà ẩn hiện mập mờ, mang theo ý cười đầy hắc ám, giống như ánh mắt lóe lên trong bóng đêm, âm u mang theo vẻ khát máu hung tàn.

Anh ta giống như không hề muốn cô bị sợ hãi, nhẹ nhàng nói:

“Ngoan, như vậy mới như lời. Nếu em ngoan ngoãn chịu nghe lời tôi, thì video đó vĩnh viễn sẽ không được công khai. Còn nếu em cứ khăng khăng trái ý tôi, thì tôi có làm điều gì cũng coi như em gặp xui xẻo... Từ nay về sau đừng bao giờ nghĩ đến chuyện sống an lành...”

Một lần nữa anh ta lại ngồi xuống mép giường, hất cầm một cái: “Còn không cởi quần áo ra!”

Thật sự cô muốn đem cái tên cầu tạp chủng này đập từ đây xuống tầng một mà!

Ninh Mẫn cố đè nén lửa giận trong lòng, đứng yên quan sát:

“Tống Minh Hạo, đừng quên đây là bát viên Đông gia. Anh không sợ đi đêm lắm có ngày gặp ma sao? Anh hết sờ soạn rồi lại đến uy hiếp người

khác, đừng quên, trên danh nghĩa tôi vẫn là chị dâu của anh. Anh không sợ bị Đông Đình Phong biết được sao?”

Anh ta càn rỡ cười một tiếng, hai tay vén lấy cái chăn, gương mặt anh tuần có chút méo mó:

“Sợ cái gì? Nếu sợ tôi đã không đến đây ngủ với em. Nói thật, nếu em không phải chị dâu tôi, e rằng tôi lại không có hứng thú đến vậy. Mọi người đều nói Đông Đình Phong là thần thoại của Vạn Thế, đúng, anh ta là thần thoại, một nhân vật rất lợi hại, nhưng anh ta lại không biết mình đã cưới phải một người vợ dâm đãng. Em thấy có buồn cười không? Cái đó là thần thoại sao? Bất luận bên ngoài anh ta có thành công cỡ nào nhưng khi về nhà, anh ta là một người chồng thất bại. Không chỉ không có được trái tim người vợ mà ngay cả thân xác cô ta cũng đã bị người khác chiếm được.”

Nói đến đây, anh ta mỉm cười.

Ninh Mẫn nghe xong liền cảm thấy ghê tởm, nhà giàu quả thật lắm chuyện xấu, tại sao lại xấu xa đến mức đau lòng như vậy?

Nghe chị Giang nói, Hàn Tịnh sau khi sinh con được vài ngày, tâm tình cực kỳ bất an, thường xuyên khóc lóc, lại còn nói trong phòng có ma khiến cô ấy rất sợ. Hôm nay xem ra, tất cả đều tại tên nam nhân này uy hiếp, bởi vì mấy video đó, mà cô ấy không thể không nghe theo.

Trong lòng Hàn Tịnh muốn phòng thủ, chắc chắn lúc đó chính là quang thời gian bị ép bức, sau đó gần như trở thành kẻ điên loạn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Ninh Mẫn nhẹ nhàng đứng dậy, suy nghĩ rất nhanh: Mỗi tòa nhà của Đông gia đều có người giúp việc, ít nhất là một người, không thì phải có đến hai, ba người, bọn họ cũng như chủ đều có phòng riêng. Ngoại trừ chủ ra, cũng chỉ có bọn họ có chìa khóa mở các phòng.

Bát viên có hai người giúp việc, một là chị Giang, hai là chị Minh, chị Giang đã sống với Đông Đình Phong từ nhỏ đến lớn, chị ấy đối với Đông đại thiếu giống như thiên thần bảo hộ vậy; còn chị Minh là người mà Đông phu nhân chỉ điểm đến, chị ấy theo Hà Cúc Hoa cũng được 18 năm, đối với bà ta vô cùng trung thành. Có người nói, chồng của chị Minh là một tên lưu manh, kết hôn xong, hoàn toàn không cho chị ấy ra ngoài, suốt ngày đánh chửi. Thật sự chị ấy chịu không được nên đã đem con gái bỏ trốn, mấy ngày không ăn không ngủ chẳng may đụng phải xe của Đông phu nhân. Khi Đông phu nhân biết được cảnh ngộ của chị, có cho người điều tra, điều kỳ lạ là, ngay sau đó Đông phu nhân đã bắt chồng chị Minh phải đồng ý ly hôn, rồi còn giữ chị ấy lại. Vì thế, chị Minh đối với Đông phu nhân vô cùng cảm kích.

Nhưng hôm nay, trên lầu ở bát viên lại phát hiện một nam nhân, nếu không phải trong bọn họ có người làm càn thì tại sao Tống Minh Hạo lại có chìa khóa phòng?

“Tống Minh Hạo, đừng giả bộ làm người tốt lén lút giờ thủ đoạn trả thù như vậy, chuyện công ty mấy năm nay đều do Đông Đình Phong quản lý, điều này chỉ có thể trách anh bất lực. Chỉ có những kẻ bất tài mới có thể

dùng mấy thủ đoạn ngu ngốc như vậy. Anh đúng là kẻ nguy quân tử. À, không, mượn từ nguy quân tử để miêu tả anh thật sự không xứng...”

Cô châm chọc lại, thanh âm cực kỳ lạnh lùng.

“Em câm miệng cho tôi!”

Kiểu phản kích lạnh lùng này đã chọc giận Tống Minh Hạo, anh ta đập tay vào thành giường, then quá hóa giận quát lên một tiếng, phắt cái đứng dậy, anh ta thật sự không muốn ngay cả người phụ nữ này cũng xỉ nhục anh ta. Cô trước đây, lúc nào cũng sợ sệt, anh ta chỉ cần nói vài câu, cô đã ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng hôm nay tại sao lại thế này?

Giống như cô không hề sợ anh ta!

Tống Minh Hạo hung hăng nhìn người phụ nữ ấy, cô càng ngày càng xinh đẹp, cô giống như con sâu bướm, trải qua sáu năm lột xác liền trở nên kiêu diễm.

Sau khi nhìn thấy bức ảnh Thôi Tán hôn cô, trong lòng anh ta vô cùng phẫn nộ, điên cuồng đập tan điện thoại: Người phụ nữ này hình như đã quên lời cảnh cáo của anh ta, lại còn dám thân mật với tên Thôi Tán khốn kiếp.

Sau đó, trong bữa tiệc của Y gia, anh ta phát hiện mình lại động lòng với cô. Bởi vì cô quá đẹp.

Lúc Đông Lô hắt rượu vào người cô, anh ta thật sự kích động, muốn chạy đến bảo vệ cô: Vì cô là người phụ nữ của anh ta, chỉ có anh ta mới có thể gây khó dễ cho cô, nhưng anh ta đi không được. Trong mắt mọi người, anh ta và cô chỉ là quan hệ chị dâu, em họ. Loại quan hệ này rất xa cách, tuyệt đối không tốt đến mức anh ta phải chạy đến giúp đỡ cô. Cuối cùng,

anh ta chỉ có thể đứng nhìn cô nắm tay Đông Đình Phong, mỉm cười đi qua, hơn nữa còn coi như không nhìn thấy anh ta.

Lúc bữa tiệc diễn ra, cô lại một lần nữa không thấy sự hiện diện của anh ta, liên tục ân ân ái ái cùng Đông Đình Phong, chuyện khiến anh ta càng tức giận hơn chính là: Cô lại dám đáp ứng yêu cầu của Đông Lục Phúc. Điều này khiến anh ta không nhịn được.

“Hàn Tịnh, tôi mới là người đàn ông của em, em hãy nhớ cho rõ. Cơ thể em là của tôi, con trai em cũng là con trai của tôi... Đối với người đàn ông của mình, em chỉ có thể làm một chuyện là PHỤC TÙNG... Tôi đã nói với em rồi, một ngày nào đó tôi sẽ quanh mình chính đại rước em về làm vợ tôi, đó chỉ là nếu em ngoan ngoãn nghe lời tôi. Nhưng nếu em dám khiêu khích tôi lần nữa, thì đừng trách tôi hành động lỗ mãng...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Đoạn này có chút chói tai, nó khiến Ninh Mẫn có cảm giác ớn lạnh, không phải bởi vì những lời nói độc địa của anh ta, mà là sự thật anh ta vừa nói, Đông Kỳ là con của anh ta?

Chẳng lẽ người đàn ông này đã có quan hệ với Hàn Tịnh trước khi cô ấy kết hôn với Đông Đình Phong rồi sao?

Hơn nữa còn không hề sai lệch về thời gian với đêm đó của Đông Đình Phong thì mới khiến Đông Đình Phong tin đó là con trai hắn, còn sự thật nó lại là con của người khác?

Điều này sao có thể?

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Đông Kỳ là bản thu nhỏ của Đông Đình Phong, hai người bọn họ giống nhau như khuôn đúc, giống đến mức dọa người ý chứ!

Với lại, Đông Đình Phong đâu phải kẻ dễ bị lừa?

Nhưng lúc này, Ninh Mẫn chợt nhớ ra một chuyện: Hàn Tịnh đã từng phát bệnh mà mấy lần muốn giết con mình, lẽ nào lúc đó, cô ấy không hề bị bệnh mà là nhìn thấy đứa trẻ này cô ấy lại nghĩ đến giây phút nhục nhã của mình?

Còn nữa, tại sao sau khi được đưa đến Hoa Châu Hàn Tịnh không hề phát bệnh lại?

Rõ ràng bởi vì cô ấy muốn dứt bỏ quan hệ Tống Minh Hạo, kẻ đã khiến những năm tháng an tĩnh của cô ấy bị tổn thương sâu sắc.

Ngoài ra, mất năm nay, cô ấy cũng không hề muốn gặp lại con trai, không phải bởi vì cô ấy không muốn mà là cô ấy không muốn nhớ đến những chuyện xấu xa và con người đáng ghê tởm đó.

Chính bởi vì cô ấy đã từng trải qua những chuyện đáng sợ như vậy, cho nên trong cuốn nhật ký của mình, cô ấy đã nhiều lần nhắc đến những năm tháng tươi đẹp với Thôi Tán. Bởi vậy, khi vừa nhận được cuộc điện thoại của Thôi Tán, cô ấy đã lập tức muốn chạy đến Quỳnh Thành để cùng chung sống với anh ta, để không còn bất cứ dính dáng nào với Đông gia nữa.

Quá nhiều tin tức kinh hãi, trong tình huống bất ngờ không kịp đề phòng như vậy chân tướng được phơi bày, khiến cô cảm tưởng như mình gặp ác mộng, nên không hề để ý đến người đàn ông kia đang sải bước về phía mình, toàn thân anh ta lộ ra luồng khí bức người.

Cô không phải muốn sinh cho Đông Đình Phong một đứa con đấy chứ?

Thôi ngay, cơ thể này chỉ có thể sinh cho hần...

Tống Minh Hạo đuổi tay ra, mang theo một luồng gió, vũng vàng dùng lực khống chế tay cô, anh ta muốn áp đảo cô, tay khác giật lấy điện thoại trên tay cô. Nghe thấy “bộp” một tiếng, chiếc điện thoại đã nằm trên đầu giường, pin bị tung ra, ánh đèn cũng tắt hần.

Anh ta cười lạnh, lúc này mới hoàn toàn hết lo lắng. Bởi vì lúc này, anh ta thật sự sợ rằng người phụ nữ này nóng giận quá mà báo cảnh sát, nếu thật sự muốn làm loạn, thì có thể anh ta sẽ mất cả chì lẫn chài. Mà đây lại là kết quả anh ta không hề mong muốn.

“Anh làm gì vậy? Buông tay ra!”

Trong bóng tối, Ninh Mẫn trầm giọng quát một tiếng.

“Em nghĩ ta muốn làm gì? A...”

Một nam nhân phách lối nào đó đột nhiên kêu lên thảm thiết. Nguyên nhân là vì Ninh Mẫn nhân lúc anh ta không phòng ngự, đã dùng toàn lực đá một nhát vào bộ hạ anh ta, anh ta đau quá liền buông tay ra, Ninh Mẫn lập tức chạy ra ngoài.

Phải chạy ra ngoài. Tuyệt đối không thể bị bắt lại chỗ đó. Cô chạy như bay, lao từ trên giường xuống, cánh tay vừa mở được khóa cửa sau thì đằng sau vọng lại tiếng của Tống Minh Hạo:

“Hàn Tịnh, nếu hôm nay cô dám rời khỏi đây nửa bước, thì ngày mai tất cả hình ảnh và video của cô sẽ được tung lên mạng...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Nhất thời toàn thân Ninh Mẫn cứng đờ, mấy thứ đó một khi bị công bố ra ngoài, cô sẽ bị kẹt giữa hai bên: Không chỉ có Hàn Tịnh sẽ bị phỉ báng, mà ở Quỳnh Thành khẳng định vì khuôn mặt giống nhau đến dọa người này sẽ chú ý đến Đông gia, chú ý đến Hàn Tịnh, như vậy không khác nào đẩy cô vào bước đường cùng...

Cứ như vậy Ninh Mẫn nhất thời chần chừ, nam nhân kia bắt đầu hành động, một tay giữ vai, một tay luồn lên phía trước đồng thời cầm theo chiếc khăn có tẩm thuốc mê.

Cô kinh hãi, cảm nhận được trên tay hẵn có cái gì đó đang muốn bịt miệng mình.

Không nói hai lời, dùng cùi chỏ đánh tới, dù trải qua luyện tập, nhưng khí đối diện với một người cũng học võ thì không có tác dụng gì lớn. Chí ít cũng có thể khiến anh ta không thể bịt miệng cô.

Lúc này, cô quay đầu lại, một cái bạt tai quăng tới, quát một tiếng:

“Tổng Minh Hạo, anh đúng là đồ vô sỉ!”

Cái tát đó rõ mồn một.

Ngay sau đó, tay cô với về phía cửa, vợ ngay con dao nhỏ, đó là con dao lúc trước cô gọt hoa quả để lại, không hề do dự mà đâm thẳng về phía người kia.

Tốc độ của cô rất nhanh, căn bản anh ta không thể tránh được.

Ấn tượng của Tống Minh Hạo về Hàn Tịnh là con người rất nhu nhược, dễ bị ức hiếp, làm sao có thể nghĩ đến việc phản kháng mạnh mẽ như vậy, sau khi con dao được rút ra, anh ta liền cảm thấy đau đớn, lập tức kêu lên, không thể không buông tay, nhân cơ hội này, Ninh Mẫn cầm theo con dao chạy ra cửa.

“Hàn Tịnh, cô đứng lại cho tôi! Mẹ kiếp, sao cô dám đâm tôi!”

Anh ta phần nộ kêu lên.

Tình hình đã không thể khống chế được.

Ninh Mẫn làm sao có thể đứng lại, nhưng ý thức cô dần mất đi, được tính bắt đầu có tác dụng, có thể anh ta đã trộn lẫn “thuốc mê” vào khăn, cô chỉ hít có một chút thôi, vết dính trên môi cũng đã lau đi, nhưng chưa đầy một phút sau, bước chân cô đã bắt đầu chệch choạng, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Không đúng, trước khi tìm được người có thể tin cậy được, cô không thể ngã xuống, cũng không thể một mình đấu với tên cứng đầu kia, vận động càng nhiều, cô sẽ càng nhanh chóng ngất đi... Hàn Tịnh đã bị hủy hoại trong tay của người đàn ông này, cô không thể cũng như vậy được!

Lúc cô mở cánh cửa cuối cùng, chạy ra ngoài thì kinh hãi phát hiện ngoài cửa vẫn còn một lớp chắn gió, cô đứng khựng lại, cảm giác chân mình càng lúc càng mềm nhũn, giống như dẫm phải cây bông, không còn chút sức lực nào, trong đêm tối mù mịt rất muốn nhìn thấy hình dạng của người đó, trong lòng sinh ra chút rối loạn: Thật sự cô nghĩ không ra, ở trong đại gia tộc nhìn rất hào nhoáng này, rốt cuộc có bao nhiêu kẻ đang âm thầm hại Hàn Tịnh?

Nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều, liền lao xuống phía dưới.

Đúng lúc này, Tống Minh Hạo nhào tới, chính xác là đè lên người cô, cướp lấy con dao, “loảng xoảng” một tiếng ném con dao ra xa, cũng không biết đã rơi ở chỗ nào. Anh ta không hề sợ hãi khi gây ra tiếng động, bởi vì, trong mỗi phòng của Đông gia đều có hệ thống cách âm cực tốt. Còn về phần người giúp việc, chị Minh đã về nhà, chị Giang thì ngủ như lợn vậy, căn bản sẽ không nghe thấy tiếng trên lầu phát ra.

“Hàn Tịnh, tôi xem cô trốn đi đâu?”

Tống Minh Hạo nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên. Rốt cuộc anh ta có chỗ nào không bằng Thôi Tán chứ, cô có thể thích Thôi Tán, vậy tại sao mỗi lần đối diện với anh ta lại không cam tâm tình nguyện như vậy?

“Tống Minh Hạo, tôi cảnh cáo anh, hiện tại tôi không còn là Hàn Tịnh của năm đó nữa, anh dám động đến tôi, nội trong 3 ngày, tôi sẽ dùng chính con dao này đâm thẳng vào trái tim của anh.”

Cô lớn tiếng cảnh báo, trong giọng nói lộ ra khí thế hại người.

Loại khí thế này so với trước đây tuyệt nhiên không giống, Tống Minh có thể cảm nhận được biểu hiện bất thường này của cô, nhưng anh ta đã bị ma xui quỷ khiến, cười nhạt giữ chặt lấy hai tay cô mà đè xuống, đem tất cả hơi rượu nồng nặc của mình phả vào mặt cô:

“Được thôi, vậy ta muốn xem cô có can đảm đó không?”

“Tống Minh Hạo, anh sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!”

Ninh Mẫn phần nộ quá, cố gắng tránh né sự tiếp cận của anh ta, môi của anh ta không bắt được môi của cô, mà rơi xuống mặt cô, cảm giác ướt át khiến cô buồn nôn. Nhưng lực của cô cứ từng chút từng chút một biến mất, không thể phản kháng lại.

Trời ơi, lẽ nào hôm nay cô sẽ bị hủy hoại trong tay tên khốn kiếp này?

Phải tự cứu thân, phải tự cứu thân thôi!

Đang trong lúc cô rối loạn không biết thế nào là tốt, thì toàn bộ biệt thự bừng sáng, dây điện không biết từ lúc nào đã nối lại.

Ánh sáng đó đột nhiên lóe lên khiến cho cả hai người không ngừng chớp mắt, khó có thể thích ứng được với nó, động tác cũng dừng lại.

Lúc Ninh Mẫn mở mắt, cô chỉ nhìn thấy đôi giày da được lau sáng bóng, đến một hạt bụi cũng không có, từng bước từng bước tiến tới, trông nó có chút quen thuộc.

Còn Tống Minh Hạo bắt đầu kinh hãi, lúc hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một khẩu súng đen sáng bóng chĩa thẳng vào đầu anh ta, ánh mắt căm hận nhìn tới đập thẳng vào mắt anh ta:

“Tống Minh Hạo, người muốn chết sao? Người đàn bà của ta mà người cũng dám động đến!”

Thanh âm lạnh lùng đó vang lên.

Người xuất hiện trước cửa, bất luận thế nào cũng là người Ninh Mẫn không muốn thấy nhất, Đông Đình Phong.

Trên người hắn vẫn mặc chiếc áo khoác mỏng lúc chia tay với ở bệnh viện, trên tay đang cầm khẩu súng lục ngắn, ánh mắt băng lãnh khiến người khác run rẩy.

Nhưng cô lại thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, trong đầu hiện ra một nghi vấn:

Đây là cái bẫy hắn đặt ra cho cô hay chỉ là tình cờ bắt gặp cảnh này?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 80

“Đứng lên cho ta!”

Đông Đình Phong lạnh lùng quát một tiếng, chĩa khẩu súng vào huyết thái dương của Tống Minh Hạo.

Tống Minh Hạo đã bị thương, không thể làm gì khác ngoài việc thả Ninh Mẫn ra, từ từ đứng dậy.

Ninh Mẫn vội vàng chỉnh lại vạt áo ngủ bị trễ xuống lúc giăng co, sau đó vỗ nhẹ trái tim đang đập thành thịch, cô muốn đứng lên, nhưng ý thức càng ngày càng hỗn loạn khiến cô không cách nào đứng lên được, chỉ có thể nắm lấy tay cửa, dùng cặp mắt mờ màng nhìn người đàn ông được trời giáng xuống này. Từ đầu đến cuối cô nhìn không ra tâm tư của người ấy.

Điều duy nhất cô biết được là, lúc này bản thân mình đã được an toàn.

Trên bả vai Tống Minh Hạo, máu đã loang ra khiến chiếc áo màu xám của anh ta bị ướt sũng một mảng, anh ta dùng tay bịt lại vết thương, máu từ khe hở trên bàn tay từ từ chảy ra, theo ngón tay thon dài nhỏ từng giọt từng giọt một xuống sàn nhà.

Con người anh ta dần hoảng loạn, sắc mặt trong phút chốc đã trở nên trắng bệch, yết hầu cũng không ngừng di chuyển, anh ta không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy người đáng lẽ không nên xuất hiện vào lúc này: Khuôn mặt đó giống như được khắc bằng băng, lộ ra một sự lạnh lùng đến thấu xương, ánh mắt kia thì giống như thanh kiếm, sắc bén đến mức có thể

chém anh ta thành nghìn đoạn, thân hình cao lớn ấy ẩn chứa một loại khí thế dũng mãnh giống như muốn nghiền nát anh ta.

“Anh... anh tại sao lại quay về nhà tổ?”

Thanh âm đó có chút run sợ, là từ miệng anh ta phát ra sao?

Giây phút này đây, mọi sự tự tin của anh ta đều biến mất.

Tống Minh Hạo thật sự rất hận bản thân mình: như vậy thật đáng mất mặt.

Đúng, vừa gặp Đông Đình Phong, anh ta lập tức cảm thấy lo lắng, điều này khiến anh ta vô cùng thất bại. Tống Minh Hạo nghĩ đến bản thân mình cho tới bây giờ cũng được xem là một người nổi tiếng, ngoại hình đẹp, IQ cao, có năng lực, gia đình giàu có. Chỉ cần không sếp anh ta chung một chỗ với Đông Đình Phong thì anh ta chính là nhân vật có máu mặt ở Ba Thành, là kẻ người người nhìn thấy đều khiếp sợ.

Thử hỏi: Ra ngoài có ai dám coi thường anh ta?

Nhưng nếu đem anh ta so sánh với Đông Đình Phong thì anh ta lập tức trở nên thê thảm.

Nếu như cả hai người cùng xuất hiện tại một buổi họp báo, thì tâm điểm chỉ có thể là Đông Đình Phong, còn anh ta vẫn mãi là lá xanh, là kẻ làm nền.

Anh ta chỗ nào cũng không bằng hấn, ví dụ như:

Đông Đình Phong là cháu nội đích tôn của Đông gia, còn anh ta chỉ là cháu ngoại do tứ tiểu thư Đông gia sinh ra, gia đình nhà ba anh ta vốn mở ngân hàng, bởi vì kinh doanh không thuận lợi nên nhiều năm trước đây đã đóng cửa, và hiện tại ngân hàng đã bị Đông gia thu mua, mặc dù quyền kinh

doanh vẫn nằm trong tay Tống gia, nhưng cổ phần của công ty lại là của Đông gia.

Nói cách khác, về thân phận anh ta đã thấp hơn hẳn rất nhiều: Hãn là đệ nhất thiếu gia của gia tộc đệ nhất Ba Thành, còn anh ta chỉ là Tống thiếu gia, gia nghiệp tổ tông vốn đã suy tàn từ lâu, không thể phát quang trở lại.

Đông Đình Phong từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, là thiên tài được mọi người tán thưởng, ở Học viện quân sự Dục Anh đã vượt cấp mà lên, sau đó lại được Đại học Harvard nhận vào, 18 tuổi hãn đã học xong và trở về nước; còn anh ta, cũng được xem là nhân tài tuần kiệt trong mắt mọi người, cũng đã từng vượt cấp, nhưng anh ta lại không được như vậy, 20 tuổi mới có thể cầm trong tay giấy chứng nhận của Đại học Cambrige.

Về phương diện bằng cấp, một lần nữa anh ta lại thua hãn.

Sau khi Đông Đình Phong trở về nước, bỏ qua thân phận đại thiếu gia, hãn nhập ngũ 2 năm, sau đó mới vào công ty, nhưng hãn cũng không tiếp nhận sự sắp xếp của ông nội trở thành thành viên ban quản trị.

Năm đó, hãn tự chọn một hướng đi riêng cho mình, hãn muốn ông nội đồng ý cho mở một xưởng chế tạo ô tô, bắt đầu lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng về lĩnh vực ô tô thì mọi người đều không có lòng tin, nên đa số cổ đông đều cho đây là danh mục đầu tư vô cùng mạo hiểm và không tán thành, năm đầu tiên trong suốt thập kỷ đó ngành công nghiệp ô tô bắt đầu khởi sắc, năm đó, vì Đông thị tranh thủ được điều này nên đã thu về một khoản lợi nhuận rất lớn, khiến cả Đông thị, thậm chí toàn bộ các chuyên gia và giới truyền thông phải nhìn hãn bằng ánh mắt khác.

Còn anh ta, vì mẹ anh ta không nỡ bắt anh ta chịu khổ, vì vậy đã nhờ vào mối quan hệ để anh ta không phải nhập ngũ, sau khi trở về nước anh ta lập tức đảm nhiệm chức vụ trong ngân hàng, trong một năm thăng chức

mấy lần, cuối cùng là chức Tổng giám đốc, nắm trong tay quyền lực cao nhất của ngân hàng, mang về không ít lợi nhuận cho Đông thị.

Nhưng không ai xem đây là chuyện đáng khen thưởng, trong mắt nhiều người, thành công của anh ta toàn bộ là dựa vào quan hệ, lợi nhuận của ngân hàng chẳng qua là kết quả của tính tuần hoàn tất yếu trong việc kinh doanh nhiều năm qua. Còn lĩnh vực Đông Đình Phong khai thác là lĩnh vực hoàn toàn mới với Đông thị...

Về năng lực trong công việc, anh ta lại lần nữa thua hẳn.

Sáu năm trước, anh ta thích một cô gái, vốn muốn cưới cô ấy về làm vợ, nhưng kết quả là, khi anh ta ra nước ngoài một chuyến, lúc trở về cô ấy đã trở thành vợ của Đông Đình Phong.

Trong quyền lựa chọn người phụ nữ của mình, từ lúc bắt đầu anh ta và hẳn đã không cùng thời điểm, nên lần này, anh ta thua không cam tâm.

Tổng Minh Hạo cảm thấy ông anh họ Đông Đình Phong sinh ra đã là khắc tinh của anh ta, từ nhỏ đến lớn, anh ta luôn hiếu thắng, nhưng trước mặt người anh họ này, anh ta luôn thua cuộc, thua còn giả bộ như không để ý, tự cho đó là hào quang Đông đại thiếu, còn anh ta chiếm cũng không được, bởi anh ta họ Tống, còn hẳn mang họ Đông.

Nói thật lòng, anh ta căm hận vô cùng cái họ “Tống” này.

Nếu như anh ta cũng mang họ Đông, vậy thì từ khi sinh ra, anh ta đã có thể nắm trong tay cổ phần của Tập đoàn Vạn Thế, trực tiếp ngồi trong vị trí Hội đồng quản trị, cùng Đông Đình Phong cạnh tranh cái chức Chủ tịch Hội đồng quản trị này, cũng không cần trở thành Tổng giám đốc của một công ty dưới sự quản lý của hẳn.

Chỉ số thông minh của hai người cũng không cách biệt lắm, nhưng hoàn cảnh sinh ra của hai người lại cách nhau một trời một vực.

Có lẽ sự thật là anh ta không có cách nào thắng được với người đàn ông này, nên vừa nhìn thấy quan hệ vợ chồng bọn họ không tốt, anh bắt đầu lập kế hoạch trả thù.

Hết lần này đến lần khác, nhân lúc Đông Đình Phong không có ở nhà, anh ta lén lút lén vào bát viên hẹn hò với Hàn Tịnh, lúc đó chưa từng bị ai phát hiện.

Anh ta không nghĩ tới rằng sau khoảng thời gian xa cách 6 năm, hôm nay khi anh ta lại một lần nữa đột nhập vào bát viên, nhưng không những bị Hàn Tịnh đâm bị thương mà còn bị Đông Đình Phong bắt gặp.

“Anh không phải đến Quỳnh Thành sao? Tại sao lại quay về nhà tổ?”

Tống Minh Hạo vẫn không thể tin được lại hỏi thêm một câu, lòng bàn tay anh ta đổ mồ hôi lạnh.

“Hỏi rất hay, tại sao ta lại ở nhà tổ, người cảm thấy sao? Có phải ta vẫn nên bị người lừa, như vậy mới là lẽ thường tình? Hay là phải để người một lần nữa sỏ mũi ta?”

Đông Đình Phong nhếch mép cười, nụ cười băng lãnh, môi hằn kéo căng lên, đem ánh mắt co lại thành một điểm sắc nhọn.

Ánh mắt ấy dưới ánh đèn lộ rõ vẻ bức người, khiến Tống Minh Hạo không ngừng thở gấp.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma!

Anh ta cố gắng trấn tĩnh trở lại, để ứng phó với thay đổi kinh thiên động địa này thì giờ phút này đây anh ta nhất định phải trấn tĩnh trở lại.

Đông Đình Phong lạnh lùng lườm anh ta, cánh môi mỏng không nhanh không chậm nói ra từng câu, từng câu một:

“5 năm rồi! Để đưa cái tai họa tàn ác này ra khỏi bóng tối, ta đã âm thầm chờ đợi 5 năm. Nói thật, ta cũng không nghĩ tới sẽ bắt được một con cá lớn như người, một kẻ từ nhỏ đã gọi ta một tiếng “anh”. Một đứa em ta vô cùng nể trọng và tín nhiệm, nhưng đằng sau lưng ta lại làm chuyện không bằng loài súc sinh này! Người thật sự khiến ta kinh sợ. Thật tốn công tứ cô cô mấy năm nay lúc nào cũng khen ngợi người, cho rằng người là người sẽ chấn hưng Tống gia, còn ông nội lại giúp người tìm một vị hôn thê môn đăng hộ đối, rồi còn muốn đem cả ngân hàng làm quà đính hôn cho người... Tống Minh Hạo, mẹ khiếp, căn bản người không phải con người mà!”

Đông Đình Phong từ nhỏ nhỏ nhả lễ độ, hăn không bao giờ nói tục, nhưng hôm nay, hăn thật sự bị đứa em họ này chọc giận. Hăn cũng không phải kẻ bạo lực, nhưng giờ khắc này, hăn cảm thấy nếu như hăn không đánh cho kẻ kia một trận thật sự không thể hả giận.

Vì vậy, hăn rút súng lại, ném cho Trần Tụy, năm đấm giơ lên không nể tình mà đánh xuống.

Tống Minh Hạo không kịp né, đau đớn kêu lên một tiếng, mặt bị đập vào tường, bỗng nhiên máu chảy ra, bên cạnh, Đông Đình Phong vẫn quát lớn:

“Cái này là ta thay ông nội đánh người... vì đã uống công thương yêu người nhiều năm nay... Mẹ khiếp, người thật sự không xứng làm cháu ngoại của người mà...”

“Ban đầu, là người cố ý dụ ta đến, cho nên hôm đó, người mới đáp ứng ông ngoại sẽ cũng Hàn Tịnh sinh thêm một đứa đúng không? Lại còn chuyện hôm nay người cùng ông ngoại rời nhà tổ đến Quỳnh Thành cũng là giả...”

Tống Minh Hạo xoa xoa chỗ đập đầu, có chút choáng váng, trong lòng dường như đã hiểu ra, giật mình quay lại, sống lưng trở nên lạnh buốt.

Đây là lần đầu tiên anh ta thật sự cảm thấy Đông Đình Phong đáng sợ:

Vì để điều tra chân tướng, con người này có thể xem như không có chuyện gì xảy ra suốt 5 năm, lúc anh ta hầu như cho là những chuyện anh ta đã làm qua suốt mấy năm nay, tất cả đã trở thành quá khứ, thì người này vẫn âm thầm sắp xếp giăng bẫy.

Sự nhẫn nại này cũng như tâm cơ mưu trù này anh ta thật sự không theo kịp hẳn.

“Đúng! Đó chỉ là vỏ bọc, việc ta đồng ý với ông nội sẽ cùng Hàn Tịnh sinh thêm đứa nữa là muốn dụ người đến. Ta cá là người nhất định rất muốn tặng cho ta thêm một cái sừng, tốt nhất lại khiến Hàn Tịnh sinh thêm một đứa con trai nữa, như vậy người sẽ dễ dàng giành được cổ phần của Đông gia, đến lúc đó, người chỉ cần xúi giục Hàn Tịnh ly hôn, rồi người lại lấy cô ấy, thì tất cả số cổ phần đó sẽ rơi vào tay người. Còn về chuyện hôm nay, nếu ta không rời đi thì người có cơ hội ra tay sao? Ta đây là muốn cho người chút không gian và thời gian, bằng không, người làm sao có thể hiện nguyên hình, ngoan ngoãn chui vào bẫy của ta...”

Đông Đình Phong hoàn toàn thừa nhận, một lần nữa bước lên, tóm lấy cổ áo anh ta, dùng lực hạ xuống một quyền vào mặt anh ta, nghĩ đến Hàn Tịnh đã từng phải chịu đau khổ, tưởng rằng cô điên cuồng muốn giết chết Tiểu Kỳ mà hẳn không nhận được:

“Tổng Minh Hạo, cái này là ta thay Tịnh Tịnh đánh người...”

Bịch một tiếng, năm đấm lần thứ hai nện xuống.

Tổng Minh Hạo ngăn lại, năm đấm trượt ra, rơi đúng vào vết thương trên miệng của anh ta, đã đau càng đau thêm khiến anh ta đau đớn rên lên một tiếng, khuôn mặt tuần tú nhất thời méo mó.

“Người cũng biết đau sao?”

Đông Đình Phong lạnh giọng chất vấn, tiếng khục tay răng rắc, thanh âm cũng cao hơn lúc trước, hung dữ kêu lên:

“Mẹ khiếp! Nếu như người biết đau thì đáng lẽ người không nên trêu chọc Hàn Tịnh, đùa giỡn với Hàn Tịnh! Ta cảm thấy rất buồn, Tịnh Tịnh ở trong bát viên rất an ổn, sống qua những ngày tháng bình yên, vậy tại sao đột nhiên lại sinh chứng uất ức? Sau khi sinh con xong, tâm tình lại càng xuống dốc, nguyên nhân tất cả là do người hại cô ấy! Con mẹ nó, tên khốn nạn Tống Minh Hạo người đến nhà ta để uy hiếp cô ấy. Bề ngoài quần áo bảnh bao nhưng thực chất người không bằng loài cầm thú.”

Sau câu cuối cùng mắng chửi, hắn đánh tiếp một quyền nữa, đánh đến mức mặt Tống Minh Hạo chỉ còn cảm giác tê liệt.

Anh ta đau, đau đến mức bật cười.

Có lẽ!

Có lẽ anh ta thật sự là tên khốn nạn!

Anh ta năm lần bảy lượt uy hiếp Hàn Tịnh, rồi lại dùng những lời ngon ngọt dỗ dành cô, nhưng cô hết lần này đến lần khác vẫn ủy khuất chống đỡ, cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy được tấm chân tình của anh ta.

Anh ta biết, anh ta không nên ép cô, nhưng anh ta say mê người phụ nữ này cũng như thân thể của cô, nên không muốn buông tay.

Cuối cùng ư? Cuối cùng thiếu chút nữa ép cô đến phát điên.

Vì thế mà có ác cảm với anh ta, cho nên khi cô được đưa đi, anh ta không thể tiến gần cô được nữa.

Anh ta cũng hy vọng cô có thể khỏe mạnh trở lại, đồng thời cũng muốn chính mình tiếp tục đi tới với người phụ nữ này, để có thể trả thù Đông

Đình Phong.

Cho tới bây giờ, khi ra ngoài, anh ta bỏ ngoài tai vấn đề hôn sự, nhưng khi cô quay về nước với một vẻ đẹp kiều diễm, lại một lần nữa khiến anh ta chú ý, khiến anh ta mê muội, cho nên hôm nay khi biết Đông Đình Phong không ở bát viên, Hàn Tịnh lại trở về nhà ngủ, anh ta vội vàng xông vào.

Anh ta thích cô, chỉ là đang lúc anh ta muốn đoạt lại người phụ nữ này từ tay Thôi Tán thì lão gia đã chấm cô trở thành vợ của Đông đại thiếu.

Lão gia đã nhận định như vậy thì ai dám thay đổi?

Tống Minh Hạo nghĩ kỹ lại, trong lòng tràn đầy phẫn nộ, cuối cùng cúi đầu cười, nụ cười u ám không gì bằng, giống như được phát ra từ địa ngục, từ từ ngẩng đầu lên, máu trên môi khiến anh ta có chút quỷ dị, tựa như con quỷ khát máu:

“Đông Đình Phong, tôi khốn nạn, nhưng anh cũng không phải loại tốt đẹp gì. Anh lấy cô ấy, nhưng lại chưa từng quan tâm cô ấy. Bên ngoài còn nuôi phụ nữ. Chỉ ít tôi là toàn tâm toàn ý thích một.... Hụ!”

Một quyền nữa lại rơi xuống, cắt đứt lời của anh ta, anh đến khi anh ta miệng đầy máu, mở miệng thì máu chảy ra.

“Dùng cái miệng thối của ngươi nói ra từ “thích” thật là dơ bẩn! Ngươi gọi như vậy là thích sao? Ngươi như vậy phải gọi là dâm tiện. Tống Minh Hạo, ngươi không có tư cách giáo huấn ta.”

Vài lời của dịch giả: Trời ơi! Từ chương này thì mọi người thích rồi nha, nhưng ta dịch thì chẳng thích chút nào, 79 chương đầu, mỗi chương chưa nổi 1000 chữ, từ chương này bà tác giả chơi ta mà, mỗi chương 10000 chữ!!!!(((Mẹ ơi, con chết đây

Đối diện với kẻ bị đánh đến mức quỳ rạp trên mặt đất như Tống Minh Hạo, Đông Đình Phong từ trên nhìn xuống quát lớn, toàn thân ép người, lộ ra khí thế bất khả xâm phạm:

“Người then với công bồi dưỡng lão gia dành cho người, then với hai chữ “Hiếu, Nhân” của Đông gia truyền từ đời này sang đời khác. Tuy rằng không mang họ Đông, nhưng người mang trong người một nửa huyết thống của Đông gia. Tứ cô cô làm sao lại dạy người như vậy? Hể là con cháu Đông gia, tất cả phải làm người đường đường chính chính, không then với lòng. Nhưng còn người, sao lại gây khó dễ cho kẻ yếu, * với chị dâu, lương tri của người để đâu? Đạo đức của người để đâu? Mẹ kiếp, người thật không xứng làm người mà!”

“Đúng, tôi không xứng, còn anh xứng sao?”

Tống Minh Hạo vịn vào tường, lau đi khóe miệng đầy máu, điên cuồng rống lên:

“Đông Đình Phong, tôi và anh, kẻ tám lạng, người nửa cân, có gì khác biệt sao?”

“Người sai rồi! Ta không hèn hạ như người...”

Đông Đình Phong một lần nữa lôi hăn lên, lạnh lùng đẩy hăn về phía sofa, sau đó xoay người thật nhanh, tiến lên vài bước, cầm lấy khẩu súng từ chỗ Trần Tụy, lên đạn, lần thứ hai chĩa súng vào đầu Tống Minh Hạo, cảm giác ớn lạnh đến thấu xương khiến huyết thái dương của Tống Minh Hạo không ngừng co giật.

Trần Tụy hí mắt vài phần, vội vàng chạy đến khuyên nhủ:

“Boss, vì loại người này thật không đáng!”

Trên sàn nhà, Ninh Mẫn vẫn còn duy trì được vài phần ý thức, nghe thấy đối thoại của bọn họ, nhìn thấy anh em họ đánh nhau thành như vậy, cũng có chút hoảng hốt. Cô nghĩ không ra, một kẻ hào hoa phong nhã như Đông Đình Phong lại ôm trong mình tâm tư khó lường như vậy, thân thủ cũng mạnh mẽ như vậy, hơn nữa bộ dạng cầm súng của hắn không chỉ thành thạo mà còn rất “man”, vô cùng lạnh lùng.

Đúng rồi, hắn đã từng nhập ngũ, còn được huy chương anh hùng nữa.

“Ha ha ha, Đông Căn Chi, thế nào, anh muốn giết tôi? Được thôi, vậy anh nổ súng đi! Nếu anh dám nổ súng, thì anh sẽ phạm tội cố ý giết người, vậy hãy đợi chịu tội trước pháp luật đi! Đến lúc đó, tôi ở dưới âm phủ, anh cũng không thể dễ dàng sống những ngày tháng tốt đẹp!”

Tống Minh Hạo không hề sợ hãi, điên cuồng cười lên.

Anh ta đánh cược, hắn sẽ không nổ súng. Giết người có thể là chuyện nhỏ nhưng việc anh ta chết trong bát viên, Đông Đình Phong sẽ khó thoát khỏi rắc rối. Mẹ của anh ta sẽ không chịu buông tha!

Nhưng anh ta nhìn thấy người trước mặt có chút ngây ngốc cười lạnh, thanh âm của hắn không nặng không nhẹ hỏi lại:

“Vậy người có muốn thử không, xem xem cuối cùng pháp luật sẽ bảo vệ kẻ lên vào phòng của vợ ta muốn giết người hay là người là chồng như ta, vì bảo vệ vợ mình mà ra tay giúp người bị hại?”

Câu này khiến toàn thân anh ta cứng đờ.

“Tống Minh Hạo, có một chuyện ta quên không nói với người, trong phòng Tịnh Tịnh sớm đã được ta lắp đặt camera có thể quan sát trong bóng tối, những gì người vừa làm với Tịnh Tịnh, cũng như những lời nói của người đều được ghi lại. Chứng cứ phạm tội như vậy, một khi giao ra thì chuyện cái chết của người là hợp tình hợp lý, hơn nữa, khẩu súng của ta đã

được đăng ký sở hữu. Trong tình huống hợp pháp, tính mạng bị uy hiếp có thể dùng để tự vệ. Thế nào, muốn ta bóp cò thử một cái không... Xem xem ai mới là kẻ cười cuối cùng...”

Nói rồi, hắn hung hăng dí sát đầu súng vào thái dương của Tống Minh Hạo.

Tống Minh Hạo làm sao có thể cười được, anh ta một lần nữa cứng họng không nói gì.

Anh ta biết, Đông Đình phong là kẻ nói là làm, nếu hắn thật sự muốn nổ súng giết anh ta, cũng là chuyện bình thường, đừng nói hắn bình thường nho nhả, thực chất hắn là kẻ vô cùng ngang bướng ở Đông gia.

Hắn giống như một con ngựa tuấn mỹ ôn nhu nhưng thực tế tính tình rất quyết liệt.

Bình thường rất tốt, nhưng một khi động đến thì thiên hạ sẽ đại loạn.

Anh ta khó khăn nuốt nước bọt, hô hấp có chút cứng nhắc.

“Còn nữa, lão gia cũng ở đây. Ông ấy hiện đang ở phòng ta, những hành động của người ông ấy đều có thể tận mắt nhìn thấy, hơn nữa, ông đã bị người là cho tức giận không muốn nhìn thấy người nữa! Ông ấy nói, chuyện của người, do ta quyết định. Sống hay chết cũng do ta. Vậy nếu ta thật sự nổ súng giết người, thì hậu quả, ông ấy sẽ giải quyết tốt!”

Câu nói này thật sự đã khiến ý chí của Tống Minh Hạo suy sụp.

Nếu nói tất cả chuyện này đều do lão gia cố ý bày ra, thì hắn ta nổ súng cũng không phải kiêu ngạo gì.

“Đừng giết tôi!”

Yên lặng rất lâu, cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu lên, giây phút này, thanh âm của anh ta có chút run sợ, mang theo một cảm giác tuyệt vọng.

“Đừng giết người? Thế nào, làm ra chuyện lòng lang dạ sói như vậy, lẽ nào người cảm thấy người vẫn còn mặt mũi sống trên đời này?”

Đông Đình Phong đột nhiên di chuyển khẩu súng, “bang” một tiếng, tiếng nổ của khẩu súng lục đã được giảm thanh cũng không lớn lắm, nghe giống tiếng đập nhẹ của ly thủy tinh được bị rơi từ trên giá xuống, sau đó, hắn lại chĩa súng vào thái dương Tống Minh Hạo, tiếng lên đạn nhanh chóng truyền đến tai anh ta.

“Răng rắc!”

Hắn lại nổ súng lần thứ hai.

“A...”

Tống Minh Hạo rùng mình, anh ta cho rằng mình chết chắc, nhưng sau 3 giây, phát hiện mình vẫn còn sống, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, một giọng nói có chút tỉnh mịch từ trong phòng vọng vào tai anh ta.

“Trong khẩu súng của ta lúc này chỉ lắp một viên đạn! Ở đây vẫn còn 3 viên, người nhìn thấy không?”

Lấy lại tinh thần, anh ta thấy Đông Đình Phong đang ngồi đối diện, một tay giữ khẩu súng, một tay vân vê mấy viên đạn sáng loáng, ngón tay nhẹ nhàng vẩy vẩy, ra hiệu cho anh ta nhìn:

“Chỉ cần ta cho người một viên, thì trên đời này sẽ không còn kẻ tên Tống Minh Hạo. Người tự nói xem, người muốn sống hay chết?”

“Muốn sống!”

Tống Minh Hạo thở hốt hển, cắn răng chọn lựa.

Điều này rất nhục nhã nhưng thực sự anh ta không còn chọn lựa nào khác.

Cái gì mà mười tám năm vẫn là anh hùng hảo hán, tất cả chỉ là kịch bản trong mấy bộ phim truyền hình thôi.

Chết rồi thì cái gì cũng mất.

Anh ta đâu thể chấp nhận một cái chết không minh bạch như vậy.

Tuyệt đối không thể chết.

Giờ phút này, ham muốn sống sót cao hơn tất cả.

Câu trả lời như vậy cũng không nằm ngoài suy nghĩ của Đông Đình Phong, thậm chí hẳn còn đoán được trong lòng anh ta hiện giờ đang nghĩ gì.

Nhưng hẳn làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

“Muốn sống cũng không phải chuyện khó khăn gì. Bắt đầu từ ngày mai, người hãy ngồi tù 20 năm nay, để bù đắp lại tội nghiệt của người. Về phần tội danh, thay người khác rửa tiền, tự ý nuốt một khoản tiền lớn không rõ lai lịch, đồng thời mượn thân phận người đứng đầu ngân hàng làm giả sổ sách. Như vậy cũng đủ cho người vào tù rồi. Còn nữa, hay giao lại cho ta tất cả mấy video người ghi lại, bằng không, người thật sự chỉ còn con đường chết. Tống Minh Hạo, người nghe rõ chưa? Ta nói được thì sẽ làm được!”

Đông Đình Phong vừa liệt kê những tội lỗi trước đây của anh ta, vừa lạnh lùng ra điều kiện.

“Cái gì? 20 năm?”

Tống Minh Hạo lộ vẻ khó tin, 20 năm tù thì coi như cuộc đời anh ta chấm hết, đây chính là 20 năm cao quý nhất của đời người thì làm sao có thể?

“Vì một người phụ nữ mà các người khiến tôi thân bại danh liệt? Cái này thì có khác gì cái chết? Tôi không tin ông ngoại lại nhẫn tâm như vậy. Tôi muốn gặp ông...”

Anh ta không phục, ông ngoại cũng xem là thương anh ta, anh ta muốn gặp người.

Đúng lúc, tiếng chuông điện thoại vang lên, Đông Đình Phong móc điện thoại từ túi ra, vừa nhìn thấy số, hần từ từ nhắc máy, giọng nói chậm chạp:

“Ông nội, có chuyện gì ạ?”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài của lão gia Đông Lục Phúc, sau đó là một giọng nói cứng rắn:

“Nói cho Tống Minh Hạo, suy nghĩ cho kỹ, đây là hậu quả do nó tự chuốc lấy. Một người không chỉ cần có năng lực, mà còn phải có trái tim. Không phải chỉ là trái tim giống người mà còn phải học cách làm người. Ngoài ra ta không muốn nói nhiều! Ta mệt rồi! Không muốn quản nhiều. Cứ như vậy đi!”

Tút tut tut, câu nói của ông lời ít nhưng ý nhiều, rồi lập tức tắt máy.

Sắc mặt Tống Minh Hạo nhất thời xám xịt.

“Lời của lão gia, người nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi!”

Anh ta trả lời, cả người giống như bị vùi lấp dưới địa ngục.

“Nếu như người còn muốn sống thì ngồi tù là cách duy nhất. Hãy giao video ra! Tiểu Trần, sau khi lấy lại bản gốc sẽ đưa người đến đồn cảnh sát!”

Đông Đình Phong nặng nề nói ra một câu, trong miệng lẩm bẩm: 20 năm này là cái anh ta phải trả cho linh hồn người đã khuất.

Hàn Tịnh, kẻ hại em, tuyệt đối không thể chạy trốn khỏi chế tài luật pháp, mong em hãy yên nghỉ

Chiếc còng tay mang đứa cháu ngoại của Đông gia đi ra, bên trong phòng khách, tất cả đã trở về tĩnh lặng, chỉ còn tiếng “tích tắc” của đồng hồ.

Đông Đình Phong đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ cần tưởng tượng ra cảnh 6 năm trước diễn ra trong căn phòng này mà mi tâm hẳn không cảm được nhú lại. Nói cho cùng tất cả cũng tại là hãm hại Hàn Tịnh. Là hẳn không chăm sóc tốt cho cô. Cứ tưởng rằng đưa cô vào nhà tổ thì cô sẽ an toàn, nhưng lại không nghĩ rằng, cô lại bị tổn thương như vậy.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, may là hắn đã quen với việc nhìn thấy những biến đổi kinh hãi, nhưng đối mặt với chính nơi xảy ra chuyện khốn nạn đó, trái tim vẫn cảm giác như bị bóp nghẹt, rất lâu sau mới có thể bình tĩnh.

5 năm, cuối cùng những bản khoản trong suốt 5 năm này cũng được lý giải, chỉ là sự thật quá chi tàn nhẫn.

Đông Đình Phong đứng đó rất lâu, sau đó tiến về chỗ có vệt máu trong phòng, từng đợt sóng cảm xúc trào về trong hắn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người cô vợ giả mạo kia.

Cô lẳng lặng nằm trên ghế sofa, lúc này Trần Tụ đã rìu cô lên đây, đầu cô gối lên thành ghế, mái tóc đen óng mượt mà, đôi mắt nhắm nghiền, hai gò má xinh đẹp, sớm đã bị được tính của thuốc mê làm cho ngất đi.

Hắn bước lên, xem xét lại, nghĩ tới đoạn video lúc này, Tống Minh Hạo học võ, nhưng người phụ nữ này vẫn phản kháng được mấy lần vô cùng mạnh mẽ, có lẽ cô cũng hiểu một số thủ thuật chiến đấu.

Nữ nhân này rốt cuộc từ đâu đến?

Đối diện với tình huống kinh hãi như vậy vẫn không để lộ chút hoảng loạn, hơn nữa còn khiến Tống Minh Hạo bị thương.

Người bình thường không thể có được bản lĩnh như vậy!

Nói thật, nếu là người bình thường thì làm sao có gan giả mạo làm vợ hắn!

Rốt cuộc đây là hành vi có tổ chức chi phối hay chỉ là của một mình cô?

Nhiều ngày như vậy, cô cũng không có bất cứ biểu hiện nào khả nghi hay gây rối, và hắn cũng không thể điều tra ra lai lịch của cô.

Đúng, thông tin giả mạo của cô được làm quá hoàn mỹ, dù cho có điều tra cũng không ra, đây quả thực có chút khó tin.

Đông Đình Phong suy nghĩ rất lâu, nhưng nghĩ không ra nguyên do, liền không muốn nghĩ nữa. Sau đó ôm lấy cô lên, trực tiếp bế vào phòng mình. Bởi lẽ chỗ này quá dơ bẩn, hắn không muốn để cô ở lại đây.

Ngăn cách bởi một hành lang là phòng của hắn.

Cánh cửa mở ra, hắn tiến vào, người phụ nữ này đang ngả đầu vào vai hắn, mái tóc đen bóng, thuận theo chiều xoắn xuống dưới, đóng đưa, giống như dòng nước nhẹ nhàng bồng bềnh.

Trong phòng, Đông Lục Phúc đang chống gậy ngồi trên ghế sofa, hai mắt nhắm nghiền, mi tâm nhú chặt, vẻ mặt đau xót, trên trán hằn sâu những nếp nhăn, thoáng cái dường như đã già đi mấy tuổi. Bất luận là người nào gặp chuyện như vậy cũng đều bị đả kích nặng nề. Huống chi ông đã từng bảo vệ Tống Minh Hạo, thực sự không còn cách nào chấp nhận đứa cháu bại hoại gia môn này nữa.

Nhân cách phải méo mó bao nhiêu mới có thể nghĩ ra cách trả thù như vậy?

Thật khó có thể tưởng tượng được.

“Ông nội!”

Hắn đứng vững, ôn nhu gọi một tiếng, trong lòng cũng biết ông đang rất khó chịu.

Không riêng gì ông nội bị tổn thương, đến ngay cả hắn cũng cảm thấy đau lòng. Từ nhỏ đến lớn, tình cảm anh em nhiều năm như vậy, đâu phải trò đùa!

Anh ta rốt cuộc đã hận hắn nhiều thế nào mà lại âm thầm hại người vô tội như vậy?

Đông Lục Phúc mở mắt ra, nhìn thấy đứa cháu trai mình đang ôm cháu dâu đứng trước mặt, trong ánh mắt đau thương lộ ra vẻ quan tâm, đứng dậy, nhìn đứa trẻ này đang ngủ mà đau xót thêm vài phần:

“Tĩnh Tĩnh không sao chứ?”

“Không sao ạ!”

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt... Tên súc sinh kia... Aizz...”

Đông Lục Phúc ôm lấy ngực, cơn đau tim dữ dội ập tới.

“Ông nội, ông đã đồng ý với cháu, bất luận kết quả ra sao, bất luận kẻ sa lưới là kẻ nào, ông cũng không tức giận mà!”

Nói là nói như vậy, nhưng một khi gặp phải chuyện này thì ai có thể giữ bình tĩnh được chứ?

Con người chứ không phải con vật.

Bởi vì có tình nên mới bị tổn thương.

“Ta biết. Aizz... trước tiên cháu cứ đặt Tịnh Tịnh xuống cái đã!” Ngừng lại một lúc lại hỏi, “Cần Chi, trải qua chuyện này, cháu có còn muốn ly hôn nữa không? Ông biết, chuyện hôn nhân của cháu là do ông nhiều chuyện nên đã hại cả hai cháu. Trong chuyện này là do ông sai! Thế nhưng... Tịnh Tịnh thành ra như vậy, nếu thật sự ly hôn... nửa quãng đời về sau... Aizz...”

Lão gia kêu, đau đớn vạn phần.

“Ông nội, ông đợi cháu một chút!”

Đông Đình Phong biết lão gia quý Tịnh Tịnh, mong muốn vợ chồng bọn họ có thể hòa hợp, nhưng hiện tại hẳn không thể nói cho ông biết rằng Hàn Tịnh đã chết. Nếu như vậy, chắc chắn ông sẽ không chịu được đả kích này.

Hắn yên lặng, phải đưa cô vợ giả mạo này vào phòng, đặt cô trên giường của mình, trước tiên hẳn phải cởi chiếc áo ngủ của cô ra, bên trong chỉ còn chiếc váy ngủ bằng lụa, lớp da thịt bị lộ ra dưới ánh đèn chiếu vào vô cùng trắng mịn, mùi hương trên cơ thể cô lan ra khắp phòng của hắn. Hắn không thích trên người cô lưu lại mùi hương của Tống Minh Hạo mà lại ngủ trên giường của hắn.

Đứng cạnh đầu giường, hắn lặng lẽ nhìn ngắm, nghĩ đến một chuyện: Giường của hắn chưa từng có người phụ nữ nào nằm lên. Đây là duyên phận sao?

Lúc đi ra, lão gia đang châm thuốc, tay cầm có chút run rẩy.

Đông Đình Phong nhìn thấy liền chạy tới dập diếu thuốc đó, rồi thẳng tay vứt vào thùng rác:

“Ông nội, bác sĩ nói ông không được hút thuốc!”

“Tiểu tử thôi, có phải cháu càng lớn càng thích quản chuyện của ta không? Tính cách này thật giống ba của cháu, và càng giống ngũ cô cô của cháu!”

Thấy vậy, Đông Lục Phúc nhú mày, xúc động nói một câu, có chút bất đắc dĩ. Trong lòng ông có chút lo lắng. Năm đó, từ lúc vợ ông rời bỏ cõi đời, ông rất ít khi hút thuốc. Nhưng hôm nay, trong lòng nóng như lửa đốt, nên muốn hút vài hơi, nhưng lại bị tên tiểu tử này ngăn cản.

Đông Đình Phong mỉm cười, ngồi xuống:

“Ông phải giữ sức khỏe cho mình. Cháu đã đồng ý với bà nội, thì phải chăm sóc cho ông thật tốt, chẳng lẽ ông lại muốn cháu nuốt lời.”

“Hứ, ta biết rồi, đừng có lấy bà nội cháu ra dọa ta.”

“Bởi vì những người khác đều không có tác dụng!”

“Được rồi, được rồi, không hút thì không hút. Ta sẽ giữ gìn sức khỏe. Cháu nói xem! Tiếp theo, cháu định làm gì? Ta nghe nói, cô gái An gia đó phải làm phẫu thuật ghép tim. Ta biết, trong chuyện này, cháu đã tốn không ít tâm sức để tìm được tim phù hợp với cô ta. Nhưng một khi phẫu thuật thành công, có phải là cháu... Chỉ là, Tịnh Tịnh cũng chịu khổ không ít.... Đình Phong, nếu thật sự cháu muốn ly hôn thì cũng không cần hỏi ý ông. Hai vợ chồng trải qua những ngày tháng vui vẻ hay lạnh nhạt thì chỉ họ mới biết. Cháu hãy tự mình xem xét đi!”

Quãng thời gian xa cách 6 năm, lại biết được Hàn Tịnh đã phải trải qua chuyện như vậy, ông biết, đứa cháu trai sạch sẽ này của ông, bất luận thế nào cũng không thể đón nhận được Hàn Tịnh, vậy nên bắt hai người họ miễn cưỡng sống cùng một chỗ thì tốt hơn nên buông tay, để cả hai có thể tìm được hạnh phúc, đây này có lẽ mới là chuyện nên làm.

“Ông nội, tạm thời cháu sẽ không nghĩ đến chuyện ly hôn!”

Đông Đình Phong lạnh lùng nói ra một câu.

“Tại sao?”

Đông Lục Phúc cảm thấy bất ngờ, cố gắng đáng giá lại cháu trai.

“Cháu còn hai chuyện chưa rõ. Đợi đến khi cháu có thể giải thích được tất cả mới tính đến việc có ly hôn hay không! Còn về phần đó là chuyện gì thì cháu mong ông đừng hỏi. Căn Chi chỉ muốn xin ông, nếu đến lúc cháu cần có sự giúp đỡ của ông thì mong ông đừng từ chối. Thời điểm đến, ông sẽ biết cháu đang làm gì?”

Một chuyện là về vấn đề thân phận của bà xã giả mạo, còn một chuyện khác cũng khiến hần bản khoản suốt 5 năm qua, đến nay hần vẫn không tìm được bất cứ đầu mối nào.

Nếu hai chuyện này không điều tra rõ, hần làm sao có thể để người phụ nữ này chạy dễ dàng như vậy được?

Đông Lục Phúc cau mày, cũng không hiểu hết tâm ý trong câu nói của hần, nhưng ông có thể khẳng định một chuyện: Ngoài tên tiểu tử này ra thì chỉ có trời mới biết được chuyện của hần.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ông rất tò mò nhưng lại đoán không ra.

Những gì Ninh Mẫn biết về Đông Đình Phong cũng chỉ là qua mấy bài báo, nên từ những tin tức này cô chỉ biết một chuyện: Đông Đình Phong là một tên cặn bã không có đạo đức, vì vậy cô đối với hần chỉ có cảm giác chán ghét.

Cái này trong tâm lý học gọi là “ấn tượng đầu tiên”.

Vậy nên khi đại não nhận được một nguồn tin tức mới, hơn nữa còn vô cùng kích thích thì “ấn tượng đầu tiên” sẽ thay đổi, tiếp theo “hiệu ứng gần” sẽ hình thành ấn tượng của người đó trong đại não.

Nếu không nghe thấy cuộc nói chuyện của anh em họ, Ninh Mẫn nghĩ, ấn tượng của cô với Đông Đình Phong chắc chắn sẽ không thay đổi.

Nhưng khi cô nghe thấy, hơn nữa còn rất rõ ràng, nên quan hệ của bọn họ có thể cải thiện.

Lúc Đông Đình Phong bước tới, Ninh Mẫn bắt đầu mất đi cảm giác, hoàn toàn ngất đi, cô biết hắt ôm cô lên, cô còn ngửi được mùi hương mát lạnh của hắt, đầu dựa vào vai hắt.

Giây phút này, cô biết rõ, Đông Đình Phong là người có thể tin cậy được.

Chí ít, hắt cũng không có rắc tâm hại người.

Trong chuyện của Tống Minh Hạo, hắt không chỉ khẳng định sự công bằng, mà hoàn toàn có thể chấp nhận những lỗi lầm của Hàn Tịnh, đem kẻ phạm tội ra pháp luật. Không phải bởi vì đó là em họ của hắt, đơn giản Hàn Tịnh cũng chỉ là người phụ nữ bình thường không ai chú ý, hay để bao che những chuyện xấu xa không muốn ai biết trong gia tộc này.

Tống Minh Hạo là nhân vật xuất sắc dưới trướng của Tập đoàn Vạn Thế, một khi bị bắt vào tù, không nhiều thì ít cũng ảnh hưởng đến Vạn Thế, trực tiếp hay gián tiếp cũng đều gây ra tổn thất kinh tế, nhưng bọn họ cũng không vì yếu tố này mà mặc kệ, hơn nữa còn chọn cách bảo vệ công đạo cho Hàn Tịnh.

Về điểm này, hành động của hắt và ông nội thật sự đã khiến cô có cái nhìn khác, phải gọi là hoàn toàn tán thưởng.

Nhưng đồng thời, cô cũng cảm nhận được sự đáng sợ của hắn:

Người đàn ông này, lợi dụng sự trở về của cô để bày ra một cái bẫy như vậy mà cô không biết chút gì, thậm chí ngay cả chuyện trong phòng có gắn camera cũng không biết.

Làm chuyện kín đáo như vậy, tính toán kỹ lưỡng như vậy, nếu thật sự kết thù với người này thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp. Vì mọi lúc đều có thể bị mưu hại.

Trời sáng, lúc Ninh Mẫn mở mắt thì phát hiện mình đang ngủ ở một nơi hoàn toàn xa lạ, thiết kế mang đậm chất đàn ông với hai màu đen trắng rõ ràng, đến chăn đệm của chiếc giường cũng là hai màu đen trắng. Trên chiếc tủ đầu giường có đặt một tấm ảnh, người trên đó là... Đông Đình Phong:

Hắn mặc trên người bộ quần áo tiến sĩ, đầu đội mũ tiến sĩ, mỉm cười nhàn nhạt, nụ cười đó, lạnh lùng nhưng cũng ôn hòa... Trong sự yên tĩnh mang theo vẻ khoan dung và bình thản. Trong sự bình thản lộ ra năng lượng an định.

Không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy hắn có chút thân thiết, không hề đáng ghét như trước nữa, trong lòng nghĩ đến chuyện tối qua được hắn bế lên cho cô cảm giác vững vàng, kiên định. Khiến cô không tự chủ được nhớ về thời thơ ấu, cái cảm giác được ba bế lên giường, vô cùng an toàn. Giống như chỉ cần có ông bên cạnh, trời sập cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Ừ, giờ phút này, cô thật sự có chút không quen với sự thay đổi ấn tượng về hắn.

Trong lòng Ninh Mẫn đang cố quên đi cảm giác này, lúc quay lại thì nhìn thấy trên chiếc gối trắng tuyết kia có một nam nhân đang yên tĩnh ngủ, khuôn mặt dịu dàng, anh tuấn, cô chớp mắt nhìn lại, tâm trí cô giống như trong mơ vậy.

Cô căn môi mình, cảm nhận được sự đau đớn, cuối cùng kinh hãi ngồi dậy kêu lên:

“A, Đông Đình Phong, anh... anh... anh... tại sao anh lại ngủ ở đây?”

Vừa mới đây cô còn nghĩ tốt của người đàn ông này, nhưng hiện tại đã bị hành vi vô lễ của hắn xóa sạch rồi.

Đầu tiên cô sờ lại quần áo trên người, áo choàng không còn, trên người chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ hai dây, đôi vai trần lộ ra ngoài, khuôn mặt cô không tử chủ được ửng hồng lên, vừa xấu hổ, cũng vừa căm tức.

Xưa nay Đông Đình Phong luôn ngủ nông giấc, nhưng cái cảm giác này lại khiến hắn ngủ rất ngon, cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt của người phụ nữ ấy rất kỳ diệu, tự nhiên khiến hắn ngủ thiếp đi.

Nói thật, hơn 3 giờ sáng hắn mới ngủ, hắn đi tắm, khi trở về phòng nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của nữ nhân đang nằm trên giường thì không biết tại sao, hắn lại nghĩ đến đêm đó của 6 năm trước, có chút dây dưa điên cuồng.

Người phụ nữ này không phải Hàn Tịnh, cho dù là Hàn Tịnh thì sau khi kết hôn, bọn họ cũng chưa từng ngủ chung giường.

Bọn họ có giao hẹn của riêng mình mà tuyệt đối cái thứ hàng giả này không biết tới.

Có lẽ, hắn nên ra ngoài ngủ, nhưng suy nghĩ một lúc, hắn lại chui vào chăn.

Diễn xuất không phải cần nhập tâm sao?

Thật sự hắn muốn xem xem, người phụ nữ này, rốt cuộc đang muốn giở trò gì?

Hắn cứ nghĩ rằng hắn sẽ không thể ngủ được, vì bên cạnh là một người mang đầy dã tâm, lúc nào cũng có thể gây bất lợi cho hắn, nên hắn không thể an tâm được.

Nhưng hắn thấy cô ngủ rất ngon, trong lòng sinh ra một loại cảm giác trấn an, khiến hắn bất tri bất giác buông xuống sự phòng bị, nhắm mắt, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến người phụ nữ khiến hắn không hiểu này, sau đó không hiểu sao cơn buồn ngủ ập tới, hắn đã thiếp đi, trong đầu vẫn còn một ý niệm: Người phụ nữ này có chút hứng thú.

Đang ngủ say sưa, hắn bị đánh thức bởi tiếng hét kinh hãi, Đông Đình Phong từ từ mở mắt liền nhìn thấy người phụ nữ kia đang nhìn mình bằng ánh mắt căm hận, lúc đầu hắn ngẩn ra, đợi sau khi máu kịp thời lên não mới miễn cưỡng ngồi dậy, giọng nói khàn khàn mang theo chút quyến rũ, hỏi lại:

“Đông phu nhân, xin cô hãy nhìn cho rõ, đây là giường của ta, ta không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?”

Ninh Mẫn không nói được gì: “...”

Đây đích thật là phòng của hắn.

“Hơn nữa, chúng ta đâu phải chưa từng ngủ với nhau, cô kinh hãi cái gì?”

Hắn từ từ nói tiếp một câu.

Ninh Mẫn: “...”

Mặt cô không hiểu sao đỏ ửng lên, đây là loại phản ứng sinh lý không cách nào điều khiển được.

Hắn nói không sai, nhưng vấn đề quan trọng là, cô đâu phải vợ hắn, hơn nữa, cô cũng cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc hắn đang nghĩ gì?

Tối qua, hắn mới biết vợ mình và em họ có quan hệ bất chính, vậy tại sao anh có thể giả vờ không lưu tâm, mà cùng người đã tặng cho hắn đôi sừng to tướng trên đầu ngủ trong một phòng, hơn nữa còn chung giường chứ?

Theo lẽ thường mà nói: Đầu tiên hắn phải ly hôn ngay với vợ mình, từ nay về sau không gặp nữa, nhưng phản ứng của hắn lúc này lại có chút biến thái?

Đông Đình Phong nhìn ngấm người phụ nữ mồm mép lạnh lợi kia bị câu trả lời của hắn làm cho ngậm chặt mà tâm tình tốt hẳn lên, hắn đứng dậy ra khỏi giường, nhìn qua điện thoại:

“Dậy đi! Hôm nay Tiểu Kỳ xuất viện, nếu không nhanh chúng ta sẽ tới trễ mất!”

Nói xong, hắn đi vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Ninh Mẫn ngẩn người ra, nhìn bộ dạng lạnh nhạt của hắn giống như tối qua không hề có chuyện gì xảy ra, hơn nữa cô với hắn còn giống như cặp vợ chồng già, bình thường ngủ với nhau một đêm, hôm sau còn bận rộn đi đón con xuất viện.

Gặp quỷ sao, Tống Minh Hạo đã nói, Tiểu Kỳ là con trai anh ta. Lẽ nào ngay cả chuyện này hắn cũng coi như không sao?

Cô thật sự càng ngày càng không hiểu được người đàn ông này!

Không đúng, cô phải mượn chuyện đó để nhanh chóng ly hôn, dẫn đo quá về chuyện người đàn ông này nghĩ gì không tốt, cô không muốn có bất cứ dây dưa nào với hắn, ly hôn mới là biện pháp an toàn nhất.

Sau khi Ninh Mẫn hạ quyết tâm, cô nhanh chóng nhảy xuống giường, đứng đợi sẵn ngoài cửa nhà tắm.

Một lúc sau, Đông Đình Phong đi ra, thấy cô đang cực kỳ nghiêm túc đứng chặn ở lối đi, bất giác nhướn mày, cố gắng thăm dò tâm tư của người phụ nữ trước mặt, hỏi:

“Làm gì? Lại có chuyện muốn nói sao?”

Khăng định là vậy.

Sau khi chuyện đó xảy ra, làm sao người phụ nữ này có thể không hành động chứ.

Cô lập tức gật đầu:

“Đúng, tôi có chuyện muốn nói.”

“Nói đi, ta nghe!”

“Đông Đình Phong, chuyện xấu giữa tôi và Tống Minh Hạo bây giờ anh đã biết hết rồi đúng không? Anh cũng biết rõ, Đông Kỳ không phải con trai ruột của anh đúng không? Nếu đã như vậy thì chúng ta hà tất phải diễn kịch trước mặt Tiểu Kỳ cho mệt mỏi, chúng ta hãy ly hôn đi!”

Ninh Mẫn yên tĩnh đứng nhìn trên khuôn mặt băng lãnh, anh tuần kia có chút ầm ập, con người đen nháy đó lóe sáng, khóe miệng có chút cong kên, cũng không biết đang nghĩ gì.

Cô thấy hần không nói gì, lại tiếp tục với lý lẽ của mình:

“Đông Đình Phong, tôi không còn mặt mũi nào để đối diện với anh, cũng như ông nội, anh hãy để tôi rời khỏi Đông gia, cái mảnh đất khiến tôi đau khổ này được không? Gia sản của anh tôi cũng không cần, tôi chỉ cần con trai.”

Nếu Đông Kỳ không phải con hăn, Ninh Mẫn đương nhiên sẽ không lấy một đồng nào của hăn.

Cô nghĩ tới lời Đông Đình Phong đã từng nói, có lẽ hăn thật sự không muốn trả tiền phí phụng dưỡng này nên mới không đồng ý ly hôn, cho nên, cô phải thể hiện thái độ dứt khoát của mình rằng cái cô muốn chỉ là có thể ly hôn.

Nhưng hăn lại nhú mày, tỏ vẻ khó có thể đồng ý, cảm giác giống như những suy nghĩ của cô hoàn toàn sai.

Cô nhin không được hỏi:

“Lẽ nào chuyện đến mức này anh vẫn còn muốn tranh quyền nuôi con với tôi sao? Đông Đình Phong, anh đã thay người khác nuôi con của họ 6 năm, bây giờ cũng không cần phải giữ nó bên mình nữa. Anh phải rõ, đến lúc anh và Tiểu Kỳ có tình cảm cha con bền chặt rồi mới chịu rời bỏ, rồi anh nói với nó, anh không phải cha ruột của nó, thì cuối cùng người bị tổn thương sẽ là nó... Tôi không muốn Tiểu Kỳ bị tổn thương, vì vậy, chúng ta nên sớm giải quyết vấn đề ly hôn!”

Cô rất muốn thuyết phục hăn đừng nên làm những chuyện nực cười như vậy, thật sự không đáng.

Nói cho cùng, trong chuyện này, Đông Đình Phong cũng là người bị hại. Một người đàn ông thành công như vậy, làm sao có thể chịu được việc mình đã nuôi con trai 6 năm, cuối cùng nó lại không phải con trai mình?

Cô thật sự không dám nhìn vào mặt hăn.

Đông Đình Phong vẫn rất bình tĩnh, xoay người vòng qua cô, đi thẳng về phía chiếc tủ đầu giường, lấy ra một tờ giấy, rồi quay trở lại chỗ cô, bình tĩnh nói một câu, hoàn toàn khiến cô nổ tung:

“Thứ nhất, chuyện của cô và Tống Minh Hạo đã là chuyện quá khứ. Là ta không bảo vệ được cô, ta cũng có nửa phần trách nhiệm trong chuyện này, vì vậy cô cũng không cần phải tự trách mình, ta sẽ không truy cứu nữa nên cô cứ yên tâm. Còn nữa, mong cô đừng lấy chuyện này ra làm cái cớ để chúng ta ly hôn, đây là chuyện mà Tiểu Kỳ không muốn thấy. Thứ hai, về vấn đề huyết thống của Tiểu Kỳ, những lời của cô không có tính thuyết phục bằng những con số trên tờ giấy này. Cô tự mình xem đi, đây là báo cáo kết quả DNA, trên đây xác minh một chuyện, Tiểu Kỳ mang trong mình dòng máu của ta, ta và nó có quan hệ cha con. Đông phu nhân, cô xem xem, tình huống này ta có thể từ bỏ quyền nuôi dưỡng được không?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Sau khi nhìn thấy tờ giấy kết quả DNA, Ninh Mẫn chợt nhận ra một điều, muốn giành quyền nuôi dưỡng Đông Kỳ quả thật khó hơn lên trời.

Có lẽ cô nên từ bỏ quyền nuôi dưỡng, như vậy, chuyện ly hôn sẽ dễ dàng hơn.

Về chuyện này, trên đường đi đến bệnh viện cô đã suy nghĩ rất kỹ, dù thế nào đi nữa thì Đông Kỳ cũng là con ruột Đông Đình Phong, nhưng mẹ của nó lại vì cô mà chết, cô luôn cảm thấy áy náy. Hơn nữa, lúc trước cô luôn cảm thấy người đàn ông này không hề thương yêu nó, nên cô muốn giành quyền nuôi con, để dành tình thương cho nó.

Nhưng từ tình hình mấy hôm nay xem ra, Đông Đình Phong rất tận tâm với đứa trẻ này, cách thức giao tiếp giữa hai cha con giống như hai người bạn vậy, nó khiến Đông Kỳ rất thích thú. Bọn họ là cha con, máu mủ tình thâm, xuất phát từ đạo đức thì cô không nên chia cắt hai cha con họ. Đó sẽ là chuyện vô cùng tàn nhẫn. Đông Kỳ cần một người cha yêu nó như vậy.

Nhưng cô lại rất thích Tiểu Kỳ, mặc dù chỉ tiếp xúc mấy ngày nhưng thực sự cô không bỏ được, cô khát khao nó có thể trở thành một phần sinh mệnh của mình, dùng tình yêu của người mẹ, nương tựa vào nhau sống qua những tháng ngày dài.

Đúng vậy, nhìn khuôn mặt đáng yêu, ánh mắt cười to, tròn của Tiểu Kỳ mà cô không kiềm chế được nhớ đến con gái, sau khi cô thất lạc con gái lâu như vậy, không biết nó có vừa khóc vừa đòi mẹ không?

Chỉ cần nhớ đến con gái, là trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn, giờ phút này đây, cô thật sự rất nhớ cuộc sống trước đây cùng con gái, nên thật sự không thể dứt bỏ được đứa trẻ thông minh, hiểu chuyện kia.

Trên đời này, luôn xảy ra những chuyện không như ý muốn của con người như vậy.

Trong vấn đề ly hôn và quyền nuôi con, cô thật sự hiểu rõ, mình không thể chọn cả hai.

Điều này với cô mà nói quả thật nuối tiếc vô cùng.

Hơn một giờ chiều, thủ tục xuất viện đã xong, trên đường trở về nhà, Ninh Mẫn, Đông Kỳ, còn cả Đông Đình Phong ngồi ở ghế sau, Đông phu nhân ngồi ở ghế trên.

Trên đường đi, Đông Đình Phong hỏi Tiểu Kỳ rất nhiều vấn đề, Tiểu Kỳ đều có thể trả lời, thanh âm rất nhẹ nhàng, tỷ lệ chính xác là 100%.

Thông qua việc quan sát mấy ngày nay, Ninh Mẫn đã có thể biết được: Đứa trẻ Tiểu Kỳ này là một thần đồng, chỉ số IQ rất cao, thông minh như con gái cô vậy, rất khó chơi, kén chọn và rất thích đánh lầy cô.

Cô nghĩ, nếu sau này hai đứa có cơ hội gặp nhau, thì nhất định có thể trở thành bạn tốt, bởi vì chúng có cùng chung tiếng nói.

Nhưng cô biết, đó chỉ giả thiết do cô đặt ra, vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực. Bởi vì con gái cô vĩnh viễn sẽ không thể rời khỏi Quỳnh Thành nửa bước.

Ninh Mẫn rất mệt lung, cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng đột nhiên quay đầu lại thì thấy hai cha con họ đang chơi với nhau, khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng kia lộ ra vài tia ấm áp của một người cha, giống như một viên ngọc được mài dũa vậy, giọng nói rất ngọt, lộ ra chút trẻ con.

Cô đã gặp qua rất nhiều cặp cha con, nên có thể khẳng định hai người này rất hòa hợp, họ luôn khiến người ngoài nhìn vào ngưỡng mộ.

Ánh mắt lạnh lùng kia, cô cảm giác chính mình mới là kẻ bị bài xích ở đây, cũng không có cách nào xen được vào thế giới hai người bọn họ. Ngoài ra, vẫn còn một chuyện khiến cô nghi ngờ: Tống Minh Hạo cho rằng Đông Kỳ là con trai của anh ta, nhưng tại sao trên tờ kết quả kia lại ghi rõ Đông Đình Phong mới là ba của Đông Kỳ?

Trong chuyện này, rốt cuộc đã có hiểu lầm gì?

“Cần Chi, trường Tiểu Kỳ đang học có liên hệ với con hỏi rằng, có muốn cho Tiểu Kỳ nhảy lớp lên lớp 3 không? Bọn họ nói, Tiểu Kỳ vốn thông minh, chuyện ở lại trường mần non không lý tưởng lắm, vừa lãng phí thời gian, vừa bóp chết thiên tài.”

Hà Cúc Hoa nhìn qua gương chiếu hậu thấy cha con bọn họ đang vui vẻ chơi đùa, nhẹ nhàng hỏi một câu, trực tiếp coi như không có sự tồn tại của Hàn Tịnh.

Bà ta cực kỳ ghét Hàn Tịnh, cũng vì vậy mà cố gắng kiềm chế bản thân không để ý đến suy nghĩ của cháu trai mình. Mặc dù đứa cháu này của bà ta vô cùng xuất sắc.

Có lúc, Hà Cúc Hoa còn nghĩ, nếu Hàn Tịnh không phải mẹ của Tiểu Kỳ thì bà ta sẽ thương đứa cháu này chết mất. Một đứa trẻ thông minh như vậy, quả thật không nhiều.

Nhưng đứa trẻ này lại mang trong người dòng máu của người phụ nữ kia.

Sự thật như vậy giống như trong nồi cháo, gấp ngay phải con chuột chết, khiến người khác không còn muốn ăn.

“Mẹ, việc này mẹ cứ hỏi ý của Tiểu Kỳ đi! Tiểu Kỳ muốn nhảy lớp thì nhảy, nếu không thì cứ từ từ học từng lớp một.”

Đông Đình Phong xoa xoa đầu con trai nói.

Về vấn đề này, hẳn hoàn toàn tôn trọng quyết định của con trai, mặc dù Tiểu Kỳ còn nhỏ, nhưng khả năng tiếp thu rất tốt, hiện tại, hẳn muốn cho nó học cách làm người có trách nhiệm với bản thân mình, tất cả mọi chuyện hẳn sẽ không tự thay nó quyết định mà đều hỏi ý kiến của nó.

Đông Đình Phong là người từng trải, hẳn hiểu một người nếu quá thông minh, cứ thế nhảy lớp xong rồi tốt nghiệp, thì quả thật không thể cảm nhận được những thú vui lúc đi học.

Trong lúc các bạn cùng tuổi đang phấn đấu các môn toán, lý, hóa thì bản thân mình đã tốt nghiệp đại học, xung quanh đều là những người lớn tuổi hơn mình, nếu làm một người như vậy sẽ có một cảm giác cô độc không cách nào giải tỏa.

Dù sao, trên đời này, thiên tài cũng chỉ là số ít, nếu bị coi như ngoại tộc thì thật khó có thể kết giao bạn bè.

Ninh Mẫn cũng cảm thấy như vậy, bởi vì cô cũng từng nhảy lớp, nên rất đồng ý với thái độ của Đông Đình Phong.

“Mẹ, mẹ cảm thấy con có nên nhảy lớp hay không?”

Đột nhiên Đông Kỳ quay sang ôm lấy Ninh Mẫn hỏi, cậu cảm thấy rõ ràng mẹ hôm nay có gì đó không ổn.

Đông Đình Phong cũng cảm thấy thế.

Người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Lúc sáng xem xong tờ báo cáo kết quả xét nghiệm DNA, tâm tư của cô đột nhiên thay đổi.

Hắn từ từ nghĩ lại: Chẳng lẽ tờ giấy kết quả đó đã khiến cô mất đi cái có tốt nhất để ly hôn, hơn nữa còn khiến cô cảm thấy uất ức?

“Há... Tiểu Kỳ thấy thế nào, ở mẫu giáo con có thấy vui không?”

Ninh Mẫn hoàn hồn, xoa xoa khuôn mặt mũm mĩm, nhỏ nhắn của đứa trẻ kia hỏi, cảm xúc dạt dào khiến cô cảm thấy mềm lòng.

“Rất nhàm chán ạ. Mấy người ở đó đều dần dần, hết khóc thì lại kêu lên, có lúc lại tè ra quần, thật kém cỏi!”

Đông Kỳ bĩu môi, tiểu đại nhân cau mày, điệu bộ này đúng là không khác gì Đông Đình Phong, đều rất lợi hại.

“Cảm thấy nhàm chán, vậy tại sao con vẫn vui vẻ đi học như vậy?”

Hiện tại, cô biết rõ, đây là ý kiến rất chủ quan của Đông Kỳ, vì phương thức giáo dục của Đông Đình Phong rất đặc biệt và tiến bộ, mọi chuyện hắn đều không cưỡng ép con, mà chỉ giảng giải đạo lý cho nó hiểu. Hơn nữa Đông Kỳ cũng là một đứa trẻ đặc biệt, tư duy hoạt bát, rất biết nghe lời, cũng rất hiểu chuyện, và còn đặt biệt lý trí, luôn bình tĩnh đưa ra chọn lựa.

“Ba nói, con là trẻ con nên phải học từ mẫu giáo lên tiểu học, trung học, phổ thông và cả đại học nữa, đó là quy trình cơ bản của một người bình thường, ba bảo con phải trải nghiệm một chút cuộc sống của một đứa trẻ. Ba nói, đây là những giai đoạn bình thường của một đứa trẻ như con nên trải qua. Nếu như bỏ qua thì quả thật rất đáng tiếc, ba cũng không nếm qua mùi vị của việc học mẫu giáo. Nên con phải đi. Quả thật rất nhàm chán, ngoài những lúc chơi đùa có chút vui vẻ ra thì những cái khác, con với các bạn không có cách nào giao lưu ạ!”

“Ồ, tại sao vậy?”

“Bởi vì con hiểu, nhưng các bạn lại không hiểu. Chuyện này không phải làm con người ta rất bức bối sao?”

Nói xong, cậu tỏ vẻ đau đầu, thở dài một tiếng, sau đó trịnh trọng nói tiếp:

“Ba nói, thiên tài đều rất cô đơn, hiện tại xem như con đã trải nghiệm được...”

Ninh Mẫn nghe xong bất giác bật cười, bởi vì con gái cô cũng từng oán trách như vậy.

Tự trong đáy mắt cô lóe lên tia ấm áp, ôm lấy tiểu tử mềm mại, mũm mĩm này, hôn lên trán của nó:

“Vậy thì nhảy lớp đi! Trên đời này không có chuyện thập toàn thập mỹ. Con đã chọn thì tất nhiên con cũng sẽ mất đi. Chỉ cần con cảm thấy cái con chọn là đúng thì đó chính là cái con bằng lòng mất đi. Quan trọng là, con phải thật lòng muốn học hỏi, thì con nhất định sẽ khiến cuộc sống mình thêm phong phú, đầu óc cũng phong phú, điều này sẽ khiến con hấp dẫn hơn. Đúng rồi, mẹ cảm thấy nhảy lớp cũng không phải chuyện xấu... Thiên tài rất cô đơn, nhưng, chỉ cần con giữ cho mình một trái tim giản dị thì có thể khiến sự cô đơn ấy nở hoa...”

Đông Kỳ đặc biệt, đặc biệt thích thú vì được mẹ hôn.

Trước đây, cậu chưa từng biết được mùi vị của tình mẹ như thế nào, nhưng bây giờ, cậu đã biết rồi, đặc biệt mềm mại, đặc biệt khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc và ấm áp.

Lúc Đông Kỳ được mẹ hôn, cậu có chút xấu hổ, vui mừng và hạnh phúc nữa.

Cậu thích mẹ như vậy.

Đặc biệt là đầu óc mẹ rất thông minh, hoàn toàn có thể hiểu được những gì cậu nói, còn có thể nói mấy lời cậu nghe không hiểu nữa, ví dụ như câu:

“Mẹ, tại sao trái tim bình dị khiến lại khiến cho sự cô đơn nở hoa?”

Cậu tò mò chết đi được.

“Chính là bỏ đi những kiêu ngạo của bản thân, dùng ánh mắt của người bình thường và trái tim người bình thường trộn lại với nhau, con sẽ có thể thấy cuộc sống trong đó rất thú vị. Nếu như lúc nào con cũng làm bộ kiêu ngạo, cự tuyệt với thế giới bên ngoài thì chỉ khiến người khác ngưỡng mộ con, sợ con và không dám làm bạn với con! Con xem ba con chính là loại người như thế, cho nên, con ngàn vạn lần đừng học ba con... Chúng ta phải khiêm tốn, kính trọng người khác, giả vờ lạnh lùng sẽ khiến con không có duyên cũng như không có người mình yêu, nên sẽ đặc biệt đặc biệt nhàm chán! Hiểu không?”

Ninh Mẫn dùng ánh mắt sắc nhọn liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, ân cần khuyên bảo con trai.

Đông Đình Phong: “...”

Hắn và người phụ nữ này rốt cuộc có thâm thù đại hận sao, không có chuyện gì sao cô lại nói móc hắn?

Hắn có làm bộ sao?

Hắn có cự tuyệt với thế giới bên ngoài sao?

Hắn có giả vờ lạnh lùng sao?

Quả thật hắn cũng có rất nhiều người thích, đúng không?

Đây là công kích thân thể nhưng đối với hắn là bôi nhọ nhân cách mà.

Nhưng hắn cũng không tức giận, khóe miệng chỉ cong lên, đột nhiên cảm thấy bị người khác nói móc cũng là một trải nghiệm thú vị trong cuộc sống.

Trần Tụy đang lái xe: “...”

Anh ta có chút cảm thán: Vị phu nhân giả mạo này, trí tưởng tượng thật phong phú. Nhưng câu này quả thật cũng rất đúng.

Hà Cúc Hoa ngồi ở ghế phụ nghe xong câu này của Ninh Mẫn liền tức giận, đột nhiên người phụ nữ này dám ngay trước mặt cháu trai bà nói xấu con trai bà, khiến bà lập tức lạnh giọng cắt đứt cuộc đối thoại:

“Người thừa kế của Đông gia cũng nên có dáng dấp của người thừa kế. Hàn Tịnh, cô như vậy là đang dạy hư Đông Kỳ! Như vậy không được. Sau khi về nhà, Tiểu Kỳ vẫn là ta trông, cô chỉ cần chăm sóc cho bản thân mình khỏe mạnh là được rồi!”

Đông phu nhân vừa nói, trong xe đã toàn là bầu không khí lạnh lẽo, Đông Kỳ mím chặt môi, cậu sớm đã cảm thấy bà nội không thích mẹ, lại còn tát mẹ nữa.

Có một chuyện cậu biết, bà nội thế nào cũng không thích cậu, nhìn thấy cậu là nghiêm mặt.

Trước mặt bà nội, cậu phải đặc biệt thận trọng.

Trước đây, lúc ở nhà, một nửa thời gian đều là bà nội trông cậu, bà nội không thích cười nên hại cậu cũng không thích cười.

Cho nên, cậu mới ở lại trường, chính là không muốn tiếp xúc quá nhiều với bà nội, nhìn nhiều thấy bộ mặt nghiêm nghị của bà nội, tâm tình cậu sẽ

rất tệ, nhưng cậu lại không dám nói với ba vấn đề này. Bởi vì ba muốn cậu ở cùng bà nội, chơi đùa giúp bà nội vui vẻ, nhưng biểu cảm của bà nội rất khó để chọc cười.

Ninh Mẫn thấy được sự thay đổi của con trai, giống như nó rất sợ bà nội, cô cúi đầu nghiên cứu một chút, dùng nụ cười ấm áp, lớn giọng nói, phản đối lại:

“Mẹ, câu này của mẹ có chút không đúng. Người thừa kế cần phải có uy quyền của người thừa kế, nhưng đồng thời cũng phải thân thiện. Cả ngày cứ trưng ra bộ mặt lạnh lùng ở công ty thì chỉ khiến cấp dưới của mình có khoảng cách. Một người lãnh đạo anh minh nên hòa mình cùng với cấp dưới, lúc cần nghiêm khắc thì nên nghiêm khắc. Căn Chi, anh nói có đúng không? Còn nữa, con nói như vậy đâu phải là dạy hư Tiểu Kỳ? Mẹ, mẹ đã trông Tiểu Kỳ 5 năm, bây giờ bệnh tình con đã khỏi rồi, cái này không phải sẽ khiến người làm dâu như con bất hiểu sao, càng có thể khiến con cảm thấy chính mình không làm tròn bổn phận của người mẹ. Trên đời này, có người mẹ nào không tự mình chăm lo cho con mình? Trước đây là do con bị bệnh, Căn Chi, anh nói có đúng không?”

Ninh Mẫn phát hiện Đông Đình Phong ở bên cạnh vẫn luôn lạnh nhạt muốn xem kịch vui, nên dứt khoát muốn lôi hẳn xuống nước, cố ý làm khó hẳn trước mặt Tiểu Kỳ.

Sự thật chính mình là, căn bản cô không có cách nào có thể làm khó được hẳn.

“Đây không phải đang bàn về vấn đề nhảy lớp sao? Thế nào lại đột nhiên lôi cả chuyện này vào. Trở lại vấn đề, Tiểu Kỳ, con tự quyết định đi!”

Đông Đình Phong thư thái nhắc lại vấn đề, trong chốc lát đã dễ dàng giải quyết được chuyện này, dập tắt trận chiến mẹ chồng, nàng dâu. Đông đại thiếu chính là Đông đại thiếu.

“Nhảy lớp ạ!”

Đông Kỳ kiên định nói.

Đứa trẻ này ôm cổ Ninh Mẫn, giờ phút này, cậu lại thích mẹ hơn mấy phần, bởi vì mẹ dám lấy lý để cãi lại bà nội, hơn nữa còn khiến bà nội không nói được lời nào. Trong Đông gia, hầu như chẳng có ai dám làm trái lại lời bà nội cả.

Hai mắt cậu sáng lên lộ rõ vẻ sùng bái, cảm nhận được sự bảo vệ mẹ dành cho mình, cậu tiếp tục nói:

“Nhưng, mẹ, con có một thỉnh cầu, mẹ có thể đáp ứng con được không?”

“Nói đi! Chỉ cần mẹ có thể làm thì nhất định sẽ đáp ứng!”

“Đợi sau khi con nhảy lớp lên lớp ba, Tiểu Kỳ không muốn trọ ở trường, Tiểu Kỳ muốn mỗi ngày trở về nhà với ba mẹ. Mẹ, mẹ có thể giống như phụ huynh của các bạn nhỏ khác, ngày ngày đến trường đón con không? Sau đó cùng Tiểu Kỳ làm bài tập, cuối tuần chơi với Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ bảo đảm sẽ ngoan ngoãn, không làm phiền đến việc sinh em gái của ba mẹ, bởi vì Tiểu Kỳ cũng muốn nhìn thấy bụng mẹ to lên, rồi cùng em gái nói chuyện...”

Yêu cầu lúc đầu rất bình thường, nhưng câu cuối cùng thì làm sao có thể?

Ninh Mẫn lộ vẻ kinh ngạc, lập tức hỏi lại:

“Đợi chút, đợi chút, ai nói với con ba mẹ muốn sinh em gái?”

Cô liếc mắt nhìn Đông Đình Phong.

Tiểu tử kia nhận thức được ánh mắt đó, lập tức biện minh thay ba:

“Không phải ba đâu, là cụ nội nói ạ. Cụ nói, rất nhanh thôi, trong bụng mẹ sẽ cất một bé gái, như vậy Tiểu Kỳ có em gái để chơi cùng!” Tiểu Kỳ vừa nói, vừa lấy tay xoa xoa lên bụng của Ninh mẫn, tò mò hỏi, “Mẹ, trong bụng mẹ lúc này đã có em chưa? Em sẽ chui vào từ đường nào ạ?”

Khuôn mặt của ai đó đột nhiên đỏ bừng lên, vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ đang muốn thăm dò của đứa trẻ kia, còn người đàn ông nào đó khoe miệng như cười như không thích thú xem kịch hay, không hề có ý muốn giải vây.

Ninh Mẫn không biết phải làm sao, cảm thấy Đông Lục Phúc này thật đúng là đứa trẻ già mà, ngay cả chuyện này cũng nói với Tiểu Kỳ.

“Mẹ, vậy rốt cuộc có không?”

Ninh Mẫn đang định trả lời thì có người nào đó thanh thơi trả lời hộ:

“Sau này sẽ có!”

“Vậy sao... Ba, vậy ba và mẹ phải cố lên nha! Con muốn nhanh chóng được lên chức anh trai!”

“Ừ, vậy chắc chắn sau này con nhất định phải nhận chức anh trai này đó!”

“Đó là đương nhiên! Con nhất định sẽ là một anh trai tốt!”

Nghe xong cuộc đối thoại này mà cô thiếu chút nữa sặc nước bọt mà chết, không nhìn được quay đầu lại trừng mắt nhìn nam nhân đang thề thốt kia: Đáng ghét, làm sao hắn có thể tùy tiện hứa một việc không bao giờ thực hiện được như vậy với con trai chứ? Thực sự là quá vô sỉ mà!

Đông Đình Phong không để ý, hắn rảnh rồi chỉ dẫn cho con trai chơi điện tử, khoe miệng giật giật, thật sự rất muốn cười: Người phụ nữ này thật

sự rất kỳ lạ, cô liều mạng muốn ly hôn, nhưng lại thích con trai của hắn, tức giận lúc hắn hứa hẹn lung tung, nhưng lại không dám nói thẳng vì sợ làm con trai hắn thất vọng, rốt cuộc người phụ nữ này đang nghĩ cái gì?

Trên ghế phụ, Hà Cúc Hoa cau mày, bà không thể xác định được con trai bà chỉ nói cho có lệ hay là nói thật. Kể từ lúc hắn 10 tuổi cho đến nay, người làm mẹ như bà rất khó có thể đoán được tâm tư của hắn.

Còn Trần Tụy ư, anh ta cố ngậm chặt miệng: Boss, ngài đùa sao? Cùng phu nhân giả mạo này sinh baby, có thể sao?

Chiếc xe không có trở về nhà tổ, mà đi đến Vườn Tử Kinh, lúc xe dừng hẳn, cô mới biết mình đang ở đâu, cô cau mày, nhìn về hướng Đông Đình Phong đang nắm tay Tiểu Kỳ, vội vàng hỏi:

“Tại sao lại đến đây?”

“Ta đang sai người sửa lại bát viên để xua vận xui, nên mấy ngày này, chúng ta sẽ ở đây. Quần áo và đồ dùng cá nhân của cô, ta đã sai người mang đến đây rồi... Ở đây cảnh vật không tệ, hợp cho Tiểu Kỳ dưỡng bệnh.”

Đông Đình Phong vừa đóng cửa xe liền thấy nét mặt đăm chiêu của mẹ đang nhận điện thoại, bà ta bước từ trong xe xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ninh Mẫn:

“Cẩn Chi, đến thư phòng, mẹ có chuyện muốn hỏi con!”

Đông phu nhân tôn quý ngẩng cao đầu bước vào trong nhà, dáng vẻ xinh đẹp, từ góc độ này nhìn ngắm sẽ rất khó tưởng tượng, bà đã là bà nội của một đứa trẻ 6 tuổi. Bà vẫn trẻ trung như trước, dung nhan được dưỡng rất tốt, vóc dáng vẫn rất chuẩn.

“Sắc mặt bà nội rất khó coi, ba, có phải bà nội rất ghét mẹ không?”

Đông Kỳ nhìn thấy bà nội đã đi xa mới nắm lấy tay ba mình, lo lắng hỏi.

“Không phải!”

Đông Đình Phong xoa đầu con trai:

“Nếu cơ thể không chịu được thì con tự đi nghỉ đi, hay là giúp mẹ nấu cơm cũng được!”

Mấy ngày này Đông Kỳ phải dưỡng bệnh.

“Con chọn cái sau!”

Ninh Mẫn lần thứ hai cau mày, thật muốn quăng ngay túi xách qua, lại dám sai khiến cô sao?

Cô ngoài miệng mỉm cười nhưng trong lòng đau khổ:

“Ha, có phải anh nghiện tôi lúc làm người giúp việc rồi không?”

“Đông phu nhân, làm cơm cho chồng và con trai ăn là nghĩa vụ cơ bản của người làm vợ! Cô đã thành công trong việc lấy lòng dạ dày con trai, nhưng lại dẫn đến một chuyện khác, hiện tại nó không quen ăn đồ của người khác làm, lẽ nào cô lại bỏ ngoài tai sự thích thú của con trai?”

“...”

Người này quả thật có khả năng bịt miệng cô mà!

Đông Đình Phong sai bước vào trong nhà, để lại đứa trẻ sau lưng cực kỳ vô tội kháng nghị lại một câu:

“Ba, rõ ràng là ba thích ăn cơm mẹ nấu, tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu con? Mẹ, Tiểu Kỳ không muốn bắt mẹ là người giúp việc. Tiểu Kỳ

rất "men", có thể làm trợ thủ cho mẹ. Đi thôi, đi thôi, nấu cơm, nấu cơm thôi, mẹ, sau này con muốn làm đầu bếp, mẹ nói có được không?”

Đường đường là người thừa kế duy nhất của Đông gia lại muốn làm đầu bếp?

Khóe miệng Ninh Mẫn giật giật, cô đúng là hết cách dạy con mà!

Đông Đình Phong thiếu chút nữa bước hụt: Con trai, con thật sự biết cách nịnh mẹ mà, để được ăn cơm bà mẹ già mạo này nấu mà nói ra mấy lời dối lòng...

Trong thư phòng, Đông phu nhân đang đứng trước cửa sổ, quay lưng lại, nghe thấy tiếng con trai khép cửa mới từ từ quay người lại, khoanh tay trước ngực đánh giá.

Đông Đình Phong vớt túi tài liệu sang một bên, quay người ngồi xuống sofa, để cho mẫu thân mình tùy ý nghiên cứu, trong lòng ít nhiều cũng đoán được bà muốn hỏi gì, nhưng hắn không có vội vàng giải thích, mà kéo cà vạt xuống, kiên nhẫn chờ.

Một lúc sau, Hà Cúc Hoa ngồi xuống đối diện với hắn, lạnh lùng chất vấn:

“Hôm qua con đã làm cái gì?”

Đông Đình Phong mỉm cười, không trả lời mà hỏi lại:

“Mẹ, câu này của mẹ tại sao lại giống như đang thẩm vấn tội phạm vậy? Vừa rồi, ai đã gọi điện cho mẹ?”

“Con nói còn có ai? khắp thế giới này lúc này còn ai muốn tìm con? Tứ cô cô con chứ ai!”

Câu này nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn chỉ tùy tiện “ồ” một tiếng.

Hà Cúc Hoa nhìn thấy hắn không hề có chút kinh hãi nào, tiếp tục nói:

“Con không nhận điện thoại của cô ấy.”

Đông Đình Phong gật đầu, vứt chiếc điện thoại xuống bàn:

“Con cho cô ấy vào danh sách đen rồi!”

“Tại sao?” Hà Cúc Hoa hỏi một câu rồi nói thêm, “Mẹ biết quan hệ giữa con và tứ cô cô có chút căng thẳng. Nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng là người một nhà cả. Cô ấy nói với mẹ: Con đã bắt Minh Hạo vào tù! Chuyện này là thật sao?”

“Dạ!”

Thấy con trai gật đầu, mi tâm Hà Cúc Hoa nhíu chặt, có chút không dám tin, đây không phải chuyện nhỏ, nhưng bà lại không hề hay biết, để có thể giúp đỡ một tay:

“Lý do? Hôm qua, mẹ cảm thấy con có chút kỳ lạ, sáng sớm đã chạy vào phòng mẹ, lại đặc biệt muốn mẹ trông Tiểu Kỳ thay Hàn Tịnh, hỏi nguyên nhân con cũng không nói. Buổi trưa, lại nhận được điện thoại nói con và ông nội phải bay đến Quỳnh Thành, bên đó có chuyện cần đích thân ông nội phải đến. Ông nội con mấy năm này đều không quản chuyện con ty, mẹ còn tưởng bên đó xảy ra chuyện lớn lắm cơ! Nhưng kết quả, hôm nay con đã ở Ba Thành, ông con cũng thế. Căn bản là hai người không đến Quỳnh Thành. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại nói dối? Bây giờ con hãy nói rõ đi! Con làm tất cả mọi chuyện có phải là muốn cắt đứt quan hệ với Minh Hạo không?”

Bà thật sự không hiểu, con trai bà và ba chồng thần thần bí bí là muốn làm chuyện gì?

Đông Đình Phong vuốt ve lòng bàn tay, suy nghĩ, dẫn đó một hồi mới ngẩng đầu:

“Mẹ, chuyện này, mẹ phải từ từ nghe con giải thích...”

Hắn đem toàn bộ chân tướng chuyện này nói một lần.

Đông phu nhân nghe xong, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, liên tục hít thật sâu, thực sự khó có thể tưởng tượng đứa trẻ hiểu chuyện Tống Minh Hạo kia lại có thể làm chuyện đó sau lưng mọi người, khó trách con trai bà lại bắt nó vào tù. Nếu chuyện này lộ ra ngoài thì Đông gia sẽ chẳng còn mặt mũi nào nhìn mọi người.

“Thật sự bắt nó ngồi tù 20 năm sao?”

Trầm tư một lúc, ruột gan Đông phu nhân cứ phập phồng, rất lâu sau mới bình tĩnh trở lại, cuối cùng cúi đầu hỏi một câu.

20 năm tù thì cuộc đời đứa trẻ kia coi như mất hết, bà nghe xong cũng có chút phiền não. Dù sao thì bà cũng nhìn thấy nó lớn lên từ nhỏ, quan hệ rất gần gũi với Căn Chi, ai dám nghĩ rằng, hai anh em bọn họ có thể vì một người đàn bà mà thành ra thế này.

Nếu không phải chính tai nghe con trai nói, nếu không phải bà biết con trai sẽ không bao giờ lừa bà thì Hà Cúc Hoa sẽ không tin chuyện này là sự thật.

“Con nói 20 năm có vẻ nặng. Nhưng thực tế phán quyết sẽ không lâu như vậy. Mẹ, đây là cái mà cậu ta đáng phải chịu. Cậu ta có lỗi với Hàn Tịnh, cũng là con quá xem nhẹ, không để ý đến thay đổi khác thường của cậu ta và Hàn Tịnh. Hại Hàn Tịnh thiếu chút nữa hóa điên.”

Đông Đình Phong biết mẹ hắn là người phụ nữ lương thiện, nên sẽ không đành lòng, nhưng Hàn Tịnh là vô tội.

Hà Cúc Hoa gật đầu, vừa xoa mi tâm vừa suy nghĩ, hai người trầm mặc một lúc sau, bà lại nhìn sắc mặt của con trai, nhẹ nhàng hỏi lại:

“Vậy con và cô ta định tính như thế nào?”

Bà không tin con trai mình vẫn sẽ cần người phụ nữ không sạch sẽ này, ngay cả bà cũng cảm thấy dơ bẩn.

Ai, bà đã tạo nghiệt gì mà sao lại có một đứa con dâu như thế, cô trước kia không còn trong sạch cũng có thể bỏ qua, nhưng sau này vẫn... Tuy nói đó không phải lỗi của cô nhưng từ lâu bà đã có thành kiến với cô nên thực sự không có cách nào có thể đồng cảm với cô, bảo thân lại cảm thấy chắc chắn cô đã trêu chọc Minh Hạo trước. Cách nghĩ này có lẽ có chút ích kỷ.

“Mẹ, xin mẹ hãy cho con thời gian! Con sẽ cho mẹ một câu trả lời thỏa đáng! Còn thời gian này, mong mẹ đừng nhắc đến chuyện này.”

Hà Cúc Hoa nghi hoặc nhìn, trên khuôn mặt anh tuấn của đứa con trai lộ vẻ bí hiểm, khóe môi vẫn còn hơi cong lên, biểu hiện này cho thấy, có cái gì đó đã kích động mạnh mẽ đến con bà, hẳn đang toàn lực để ứng phó với trò chơi khiến hẳn cảm thấy thú vị này, hơn nữa hẳn còn cảm thấy vô cùng hào hứng.

Vậy cái gì đã gọi lên niềm hứng thú trong Căn Chi?

Tim Hà Cúc Hoa bỗng nhảy lên.

Chẳng lẽ là Hàn Tịnh?

Bà để ý, trước đây mỗi lần Căn Chi gặp Hàn Tịnh hầu như không thèm chú ý, nhưng bây giờ, hình như hẳn vô tình hay cố ý đều sẽ liếc nhìn Hàn Tịnh mấy cái, ánh mắt ấy rất kỳ lạ.

Bà nghĩ tới trước đây người bạn tốt của mình đã đề cập qua mấy lời này:

“Cần Chi và An Na đã ở bên nhau gần 10 năm, người phụ nữ nào có mấy lần 10 năm mà hoang phí?”

Ý tứ của An gia chính là hy vọng sau khi cuộc phẫu thuật ghép tim thành công thì An Na có thể có một danh phận.

“Cần Chi, chuyện này mẹ không thể không hỏi, vậy còn chuyện của con và An Na, hãy cho mẹ một câu trả lời chính xác, rốt cuộc trong lòng con đang có tính toán gì?”

Hà Cúc Hoa đã chứng kiến An Na lớn lên, tâm tính tốt, mặc dù không thông minh bằng Cần Chi, nhưng bản chất hiền lành, lại rất hợp ý bà. Nếu để chọn giữa Hàn Tịnh và An Na, đương nhiên bà sẽ chọn An Na là con dâu mình. Bởi vì từ nhỏ bà đã rất thích An Na.

“Mẹ, con vẫn là câu đó, xin mẹ cho con thời gian. 5 năm còn có thể đợi được, sao hiện tại nửa phút cũng nóng lòng vậy!”

Hà Cúc Hoa không hỏi tiếp, bà tin con trai mình có năng lực để xử lý tốt được chuyện hắt đang nghĩ, hơn nữa bà cũng có thể khẳng định đó không phải chuyện nhỏ.

Sau khi bọn họ nói chuyện xong đi ra, Hà Cúc Hoa phát hiện bàn ăn đã được bày xong, gồm bốn món và 1 bát canh, màu sắc tươi ngon, mùi thơm xộc thẳng vào mũi, toàn bộ căn phòng vì mùi thức ăn mà như thêm mấy phần nhân khí.

“Bà nội, bà nội có thể ăn cơm rồi. Ba, con đã đến hầm rượu lấy 1 chai rượu năm 82, ba nhanh lại đây đi...”

Đông Kỳ quần tạp dề, còn đội cả mũ đầu bếp nữa, vui mừng chạy lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ hạnh phúc. Khuôn mặt ấy, Hà Cúc Hoa chưa từng nhìn qua, giờ nhìn thấy liền có cảm giác thích thú.

Nhưng bà nhú mảy suy nghĩ, Hàn Tịnh vừa về liền bắt được tâm tình của Tiểu Kỳ, không phải cô muốn ly hôn sao? Hiện tại lại dốc sức lấy lòng Tiểu Kỳ, đây rốt cuộc là có ý gì?

Nói thật, bà thật sự không thích người phụ nữ này thân thiết với Tiểu lý, điều này sẽ khiến bà cảm thấy nguy cơ đứa cháu của mình sẽ bị người ngoài cướp đi mất.

Đông Đình Phong cũng bị bộ dạng đáng yêu của con trai làm cho khoe mọi cong lên, đưa tay lên nhéo mũi của nó, rồi ôm nó đặt xuống ghế.

Bà xã giả mạo của hắn đang sắp bắt đầu, Đông Kỳ ham ăn muốn bốc vụng nhưng lại bị cô vỗ nhẹ một cái:

“Đi rửa tay ngay!”

“Dạ! Ba, ba cũng phải rửa! Nhanh đi cùng con đi!”

Tiểu tử kia từ trên ghế trượt xuống, lôi Đông Đình Phong chạy.

Đông Đình Phong bị con trai kéo đi, quay lại liếc nhìn bà xã giả mạo, không biết tại sao, đột nhiên hắn có chút không khí gia đình: Có mẹ già ngồi trước bàn ăn, có con trai yêu quý chạy đến quần lấy, có bà xã bận rộn bếp núc, nấu vô vàn món ngon đợi hắn về, nhìn qua thật ấm áp.

Kết hôn 6 năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được bầu không khí gia đình, nhưng bầu không khí này lại được mang tới từ cô vợ giả mạo kia.

Cảm giác ấy thật sự có chút kỳ lạ!

Hắn lại một lần nữa liếc nhìn:

Người phụ nữ này, buộc tóc đội ngựa, lộ ra khoảng trán nhẵn bóng, giống như tuổi thanh xuân dạt dào vậy, khuôn mặt hoàn toàn giống Hàn

Tĩnh nhưng lại mang đến cảm giác khác lạ.

Là gia đình nào đã chăm sóc dạy bảo ra người phụ nữ như vậy?

Vấn đề liên quan đến cô, lại một lần nữa khiến hân lưu tâm.

Có lẽ, hân nên giao việc điều tra thân phận của cô cho cảnh sát, lợi dụng lực lượng chính phủ để điều tra ra gia cảnh của cô.

Nếu làm như vậy, người vui mừng nhất có lẽ chính là mẹ hân, và người bị tổn thương nhất lại chính là Tiểu Kỳ.

Không biết tại sao nhưng hân không muốn làm lớn chuyện. Người phụ nữ này mang trên người một sức hấp dẫn khiến hân muốn đi sâu vào tìm hiểu.

Hà Cúc Hoa cũng đang nghiên cứu đứa con dâu này, Hàn Tĩnh mấy năm nay điên loạn, bà ngoại trừ nghe vệ sĩ báo cáo về tình hình sức khỏe của cô ra thì bình thường, căn bản không hề quan tâm đến cô. Chỉ biết từ sau khi cô đến Hoa Châu, tâm tình mọi mặt mỗi năm đều chuyển biến tốt lên, hơn nữa còn nỗ lực học tập, tình trạng cũng dần ổn định.

Nói đến, đã tròn 5 năm bà không gặp đứa con dâu khiến bà luôn ghét bỏ này, khi gặp lại, khả năng ăn nói của cô đã cải thiện, gan cũng lớn hơn, lại có thể làm cơm. Bà đã ném qua món sủi cảo cô làm lúc Đông Kỳ nằm viện, thật sự cô làm rất ngon, chín vừa, không những giữ nguyên được vị mà còn rất tươi ngon, nó khiến Đông Kỳ rất thích.

Một Hàn Tĩnh như vậy vừa khiến bà chán ghét, nhưng cũng làm bà thay đổi ấn tượng về cô: cũng có chút khả năng.

Lúc ăn cơm, Hà Cúc Hoa thấy Hàn Tĩnh tận tâm chú ý đến Đông Kỳ, hết gấp thức ăn, chan canh, còn lau miệng cho nó, hết sức ân cần, Đông

Đình Phong đang lắc ly rượu vang, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô nói chuyện, bầu không khí này không hề trầm xuống, bởi vì có Tiểu Kỳ ở giữa.

Hà Cúc Hoa thấy được, Hàn Tịnh không hề liếc nhìn con trai bà. Người phụ nữ này, từ đầu đến cuối trong lòng chỉ có một mình Thôi Tán.

Vừa nghĩ đến người này, trong lòng Hà Cúc Hoa liền thấy đau, lại thêm Tống Minh Hạo, thì tim càng lúc càng đau, bất luận dù bầu không khí có hài hòa bao nhiêu thì người phụ nữ này cũng không xứng với con trai bà.

Nhắm mắt làm ngơ ăn hết bữa cơm, sau đó Hà Cúc Hoa cũng không hề ở lại mà trực tiếp rời đi.

Đối với Đông Kỳ mà nói, lúc được mẹ dỗ đi ngủ mới chính là cảnh tượng mà cậu hằng mơ ước, nhưng hiện tại, giấc mơ đẹp đẽ ấy đã thành hiện thực, mẹ yêu thương ngồi bên đầu giường cậu, giọng nói trong trẻo của mẹ kể cho cậu nghe những câu chuyện viễn tưởng thích thú, cậu thích nhìn thấy mẹ dùng những biểu cảm phong phú kết hợp với tình tiết của câu chuyện, diễn lại cho cậu những nguy hiểm trên không đáng sợ.

Cậu chỉ biết một điều, mẹ không phải người điên.

Khoảng một năm trước, có một hôm, cậu vô tình nghe thấy cô Đông Anh lén lút nói về chuyện mẹ cậu với mấy cô chú khác, bọn họ nói mẹ không chỉ có triệu chứng của bệnh u uất mà còn là một bệnh nhân tâm thần, là một người điên. Nên ba cậu mới nhốt mẹ lại, vì sợ rằng mẹ ra ngoài sẽ làm hại người trong nhà.

Lúc đó, cậu thật sự rất khó chịu, một thời gian sau đó tâm tình không tốt, không hề cười một tiếng. Lúc nào cũng mặt mày ủ rũ, cắm cúi vào bài vở.

Hiện tại, mẹ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cậu, không những xinh đẹp mà còn hết sức thông minh, điều này khiến cậu không tìm được

sự yêu thích, lấy đó làm niềm kiêu ngạo.

“Mẹ, con muốn mẹ mãi mãi ở bên con!”

Trước lúc đi ngủ, Đông Kỳ hung hăng hôn cô một cái.

Ninh Mẫn xoa nhẹ chỗ thằng bé vừa hôn mình, cảm giác mềm mại vẫn còn lưu lại trên da thịt khiến cô nở nụ cười, đặt cuốn sách xuống, cúi đầu hôn nhẹ lên trán con trai:

“Bảo bối, chúc con ngủ ngon!”

“Dạ! Mẹ, mẹ đợi con ngủ rồi mới đi nhé!”

“Được rồi!”

Nhìn đứa trẻ trước mặt ngủ ngon lành, bất giác khiến cô ngơ ngẩn, không tự chủ được nhớ đến con gái. Lúc trước, lúc con gái cô ngủ, nó cũng bắt cô canh ở bên, hiện tại, không biết có ai canh ở bên và kể chuyện cho nó không?

Tiểu Kỳ nói, nó muốn cô mãi mãi ở bên nó, nguyện vọng này rất đẹp, nhưng hiện thực ư, dù sao thì cô cũng không phải mẹ ruột nó, sớm muộn gì cũng phải rời đi. Sau đó, nó sẽ có mẹ mới, còn cô chỉ có thể là một bản nhạc đệm nho nhỏ xen vào giữa cuộc sống của nó. Có thể cho nó cảm giác ấm áp nhất thời nhưng không thể cùng nó lớn lên.

Cô phải rời đi, nhất định phải rời đi.

Ninh Mẫn buồn bã yếu ớt hít một hơi, tắt đèn đi, nhẹ nhàng đi ra ngoài, cô bắt đầu lo lắng vấn đề tối nay sẽ ngủ ở đâu.

Có lẽ cô nên hỏi Đông Đình Phong về chỗ để chăn, đệm, sau đó có thể ngủ tại phòng dành cho khách.

Nghĩ như vậy, cô liền bước thẳng tới phòng hân, nhưng trong phòng không có người.

Cô lại chạy xuống thư phòng dưới lầu, cũng không có, mở cửa ra, có một luồng khí lạnh lùa từ bên ngoài vào.

Có chút lạnh, Ninh Mẫn khoác thêm chiếc áo choàng, rồi lao ra bên ngoài tìm.

Màn đêm dày đặc, khí lạnh khắp nơi, bầu trời tối đen như mực, chỉ có những vì sao lấp lánh, trong nháy mắt tất cả đèn của khu vườn đều sáng lên, từng cái từng cái một, hòa lẫn cùng với trăng sao trên bầu trời, khiến cảnh sắc trở nên hấp dẫn.

Cô bước trên con đường xếp thành từ những hòn đá cuội, nhìn ngắm bầu trời đầy sao mà nhớ đến ánh mắt lấp lánh biết nói của con gái mình, nhớ đến tiểu tử kia ngốc nghếch đếm sao, nhớ đến ba của con gái cô, trong màn đêm dày đặc hân ôm cô vào lòng... Những niềm vui đó giống như cứ tưởng có thể với tay chạm tới nhưng rồi lại xa không thể với tới được.

Từ từ nhắm mắt lại, cô hít một hơi thật sâu, luồng khí lạnh xông thẳng vào mũi khiến cô cảm thấy cay cay, trong màn đêm cô độc, cô nhớ đến những người thân trước đây của mình, nhưng cô lại không thể quay trở lại quá khứ.

Cô đã từng yêu sâu đậm một người, giờ tất cả chỉ là mộng tưởng.

Không biết đứng ở đó bao lâu, đột nhiên trong màn đêm tĩnh lặng, tiếng chuông điện thoại reo lên, là số lạ, nhưng nhìn lại, số máy này có chút quen thuộc, đúng rồi, đây là số của Thôi Tán.

Cô mặc cho điện thoại reo một lúc lâu sau mới chịu nhận, cô muốn xem xem, người đàn ông bụng dạ khó lường này sẽ sử dụng chiêu gì tiếp theo.

“Alo! Ai vậy?”

“Là anh! A Tán!”

Anh ta nói, thanh âm rất ôn nhu.

“Có chuyện gì?”

Cô lạnh nhạt hỏi, tâm tình không có đến nửa phần kích động.

Nam nhân bên kia khẽ cau mày:

“Phải có chuyện mới được tìm em sao? Hàn Tịnh, em càng ngày càng vô tình. Xa nhau có mấy ngày nhưng không lúc nào anh không nhớ đến em, và vẫn luôn đợi điện thoại của em, nói đi, tại sao lại không gọi cho anh? Đông Đình Phong bọn họ gây khó dễ cho em sao? Hiện giờ em đang ở đâu? Có phải bị họ giam lỏng không? Chỉ cần em nói một câu, lập tức anh sẽ đưa em đi. Em biết không, anh đã tốn công bao nhiêu mới tra ra được số điện thoại của em...”

“Cảm ơn đã quan tâm, nhờ phúc của anh ban cho mà tôi rất vừa ý.” Cô lạnh lùng cắt đứt lời lảm nhảm của anh ta. Loại hành động này như cáo đến thăm gà, không có gì tốt đẹp cả.

“Em nói gì vậy?”

Ninh Mẫn cắt lời châm chọc: “Anh làm cái gì trong lòng anh tự rõ.”

“Em nó là chuyện mấy tấm ảnh?”

“Anh cảm thấy sao?” Ninh Mẫn lạnh lùng hỏi lại, “Không phải đây là anh muốn giúp tôi sao, hay là muốn mượn tôi đả kích Đông gia? Không sai, tôi đây muốn ly hôn, nhưng tôi sẽ không dùng cách này để ly hôn. Tôi vẫn muốn giữ lại chút thể diện để còn sống tiếp. Cho nên, Thôi Tán, làm phiền anh đừng âm thầm làm chuyện mờ ám. Tôi nhắc lại một lần nữa, dù tôi có

ly hôn thì tôi và anh cũng không thể tái hợp. Nếu như tôi và anh có những cuộc tiếp xúc nói chuyện thì đó cũng chỉ là quan hệ ủy thác. Xin anh sau này đừng gọi điện cho tôi. Nếu cần tôi sẽ tự mình liên hệ!”

Cô nói một tràng sau đó trực tiếp cúp máy.

Đầu dây bên kia, Thôi Tán nghe thấy tiếng “tút tut” mà không dám tin người phụ nữ kia có thể cúp máy.

Nhất thời lửa giận từ cổ trào lên, anh ta lại bấm dây số vừa nãy, nhưng không có ai nhắc máy, lại gọi, vẫn không ai nhắc máy. Nha đầu đáng chết này, đây là muốn gây chuyện sao, trước đây đối với anh ta, cô chỉ một từ “thuận theo”, nhưng hiện tại cô đột nhiên lại tránh anh ta như tránh rắn rết vậy?

Mặt khác, trong vườn hoa Ninh Mẫn nhìn thấy số điện thoại đó lại gọi đến, liền cảm thấy phiền phức, cau mày, điện thoại không ngừng reo lên, ồn ào.

Thôi Tán, anh tưởng tôi vẫn là Hàn Tịnh đáng thương để cho anh bắt nạt sao?

Cút ngay!

Cô xoay người, giơ tay lên, ném luôn chiếc điện thoại xuống hồ, chỉ nghe “tõm” một tiếng, toàn bộ thế giới lại trở về tĩnh lặng, thế giới này yên lặng hơn, không khí cũng trở nên tươi mát hơn nha!

Hừ, một Đông Đình Phong đã quá đủ phiền phức, giờ lại thêm tên Thôi Tán chết tiệt này, lại càng thêm đau đầu. Cút ngay cho cô!

Cô hít một hơi thật sâu.

Tất cả cảnh này đã lọt vào mắt Đông Đình Phong, bất giác khiến khoe môi hân hoan lên.

Hắn ngồi đó không xa, chỉ cách cô một hòn non bộ, hắn đang ngắm những bông lan biếc trong màu đêm.

Lúc rảnh rồi, nhìn những cảnh lan trưng đưa cho hắn cảm giác thích thú không diễn tả được. Bởi vậy, hắn mới tốn cả đồng tiền để đặt hệ thống giữ nhiệt dưới mỗi luống hoa.

Hắn nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, biết là Thôi Tán gọi đến, nhìn thấy cô không chút do dự ném chiếc điện thoại đi khiến hắn mỉm cười, thì ra không chỉ có mình hắn bị cô ghét bỏ, nghĩ như vậy làm hắn có thể thoải mái một chút.

Lặng lẽ không một tiếng động, hắn từ từ đi tới, nghe thấy cô đang lầm bầm một câu:

“Con mẹ nó, tất cả các người chẳng có kẻ nào tốt đẹp cả. Hàn Tịnh, tôi thật sự chưa gặp qua nữ nhân nào xui xẻo hơn cô. Những gì bất hạnh cô đều được ném qua. Người yêu thì giấu giấu mưu tính với cô, chồng thì muốn lợi dụng cô, em họ chồng muốn đâm sau lưng cô, mẹ chồng thì coi thường, em gái chồng kinh bỉ cô, vẫn là con trai cô là tốt nhất, tôi thấy, trong Đông gia, ngoại trừ Đông Kỳ ra thì từng người từng người một chẳng phải thứ tốt đẹp gì...”

Mái tóc dài bay lên trong gió đêm, cô ôm chặt lấy bả vai, đứng trước bờ hồ cảm thấy có chút lạnh, đột nhiên xoay người thì đụng ngay phải một “bức tường thịt”, luồng khí mát lạnh đó khiến cô kinh hãi, theo bản năng mà lùi lại phía sau mà quên mất phía sau chính là hồ nước.

Hắn ngẩn ra, kinh hãi, vội vàng nắm lấy tay cô kéo ngược trở lại.

Vì dùng lực quá mạnh, lại thêm lúc đó Ninh Mẫn đã nhận thức được phía sau nguy hiểm, theo bản năng mà nhào tới, vừa nắm chắc, vừa nhào tới, rất nhịp nhàng, nên đã đẩy Đông đại thiếu đập đầu xuống mặt đất toàn đá cuội.

Không để hăn kịp kêu lên một tiếng vì đau đớn thì đôi môi mềm mại nào đó đã đặt ngay trên môi hăn, trán của hai người đụng nhau, sống mũi cũng bị va chạm.

Giờ phút này, đầu óc của cả hai đều trống rỗng.

Không riêng gì Ninh Mẫn, mà ngay cả Đông Đình Phong, đột nhiên phát sinh cảnh này làm cho kinh hãi.

Bởi vì, cô đang “hôn” hăn!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Dưới ánh trăng, mặt hồ có những đốm sáng lấp lánh.

Ninh Mẫn thấy rõ, là bản thân cô nhào tới Đông Đình Phong, sau đó còn “cưỡng hôn” hắn nữa.

Đông Đình Phong cũng thấy rõ, là hắn bị “cưỡng hôn”, bờ môi đó rất mềm, còn rất thơm, giống như cô vừa mới uống trà ướp hoa vậy, có chút thoang thoang của hương hoa, chỉ vừa chạm vào đã thấm đến ruột gan, không hề có sự ghét bỏ. Trái lại còn khiến người ta có chút mong đợi.

“Thịch... Thịch... Thịch...”

Tim Ninh Mẫn đang nhảy loạn lên, cô vội vã ngẩng đầu, trong phút chốc mặt đã đỏ bừng, cô có năm mơ cũng không lường trước được chính mình có thể gây ra chuyện như vậy, lần trước là do nam nhân này cưỡng hôn cô, nhưng lần này, là cô, như vậy có được tính là đáp lễ không?

Hừ, đúng là ông trời thích trêu đùa cô mà!

Rõ ràng cô muốn giữ khoảng cách với người đàn ông này, nhưng kết quả lại vẫn dây dưa không rõ.

“Xin lỗi, là tôi không cẩn thận, nhưng ai bảo anh nấp đằng sau tôi dọa tôi làm gì... Để anh là cái đệm cũng đáng mà...”

Cô tưởng người đàn ông này sẽ né ra, không ngờ lại dính chặt như vậy, thật sự có chút không được tự nhiên.

Đông Đình Phong xoa xoa chỗ bị đập xuống, cảm giác kỳ lạ như tim mình muốn nhảy ra ngoài.

Đối diện với cùng một khuôn mặt nhưng hẳn lại có hai phản ứng khác nhau.

Với Hàn Tịnh nhút nhát, chân thành khiến hẳn cảm giác buồn tẻ, vô vị, hẳn hiểu rõ tâm tư của cô nên cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến việc giành lấy; nhưng người phụ nữ này lại luôn khiến hẳn xúc động. Lần trước hôn cô là do không khống chế được hành động, nhưng hiện tại, hẳn giống như đã rung động vậy.

Là do môi của cô quá thơm sao?

Hắn lấy lại bình tĩnh, hối hận tại sao chính mình lại dễ dàng bị khiêu khích đến vậy.

“Đông phu nhân, nếu không phải tôi đứng sau cô thì hiện tại cô đã ướm như chuột lột rồi... Lời xin lỗi đó của cô thật sự không có chút thành ý nào.”

Hắn lạnh lùng nhắc nhở người phụ nữ đã chiếm tiện nghi của hắn. Từ bé đến lớn, chưa bao giờ hắn bị người khác nhào tới như vậy?

Người phụ nữ nào đó trợn tròn mắt, nét mặt không phục:

“Trời ơi, anh đây đúng là theo chủ nghĩa nguy biến mà, tôi rõ ràng đang ngắm cảnh đêm, ai khiến anh lén lén lút lút đứng sau tôi làm gì? Ở cái tuổi như con trai anh mới thích hợp chơi trò ẩn nấp, thích dọa người, còn anh, anh đã 30 tuổi rồi, không phải đứa trẻ 3 tuổi, lẽ nào anh lại có sở thích nhìn trộm người khác?”

Xuất phát từ tự vệ, cô cố tình làm hắn tổn thương, nên muốn phá vỡ bầu không khí mập mờ này, và muốn đứng dậy nữa.

Đông Đình Phong thì không vui chút nào, mi tâm nhú lại, cổ tình kéo lấy tay cô, cô “a” lên một tiếng, rồi cuộn tròn trong ngực hắn, một lần nữa môi lại dán lên mặt hắn.

Tim vừa mới bình phục lại sau một hồi loạn nhịp nay lại càng đập nhanh hơn.

Một loại cảm giác tên là then thung cùng với giận dữ của cô kéo tới, từng sợi tóc gáy của cô dựng đứng lên, không biết là vì chiếc áo choàng đã bị rơi xuống nên gió lùa vào, hay là vì đụng chạm với người đàn ông này khiến cô sinh ra bản năng kháng cự. Nhưng tóm lại, loại tiếp xúc thể xác này khiến cô cực kỳ khó chịu.

Cô giận dữ kêu lên:

“Này, Anh làm gì vậy? Ừ...”

Vừa ngẩng đầu lên thì cánh môi mềm mại đã bị nam nhân kia dùng lực cưỡng đoạt.

Bốn mắt nhìn nhau, cô thấy trong đáy mắt hắn có một ngọn sóng cuộn cuộn trào ra, sáng rực lên, mãnh liệt giống như có thể thiêu hủy toàn bộ cơ thể cô, nhưng lại khiến cô lộ ra chút hoảng loạn không kịp đề phòng, nhất thời quên đẩy hắn ra, đợi đến lúc muốn đẩy ra thì hắn đã kết thúc nụ hôn, khóe miệng cong lên, còn dùng ngón tay vuốt ve cánh môi đỏ hồng diễm lệ của cô:

“Miệng của nữ nhân không dùng vào những việc vô lý, thô tục, Đông phu nhân ta phát hiện, lần này cô trở về, khả năng ăn nói rất tiến bộ, nghe nói mấy năm nay cô vẫn luôn nỗ lực theo học chuyên ngành luật. Ta vẫn không thể tưởng tượng nổi phu nhân của ta lại là một thiên tài có khả năng tự học như vậy, vừa tốt nghiệp chuyên ngành này xong lập tức biến thành một người khác, miệng lưỡi sắc bén khiến người khác rất muốn hút sạch răng của cô.”

Ninh Mẫn kinh hãi, có chút hoảng loạn, không nói được lời nào, hắn đây là đang nghi ngờ sao?

“Trước đây không phải vừa nhìn thấy ta là né tránh, cả ngày chỉ biết tự nhốt mình trong phòng, không đi đâu sao? Đúng là mấy năm không gặp thật sự ta phải nhìn cô bằng ánh mắt khác, lại còn khiến người khác cảm thấy bí ẩn? Đông phu nhân, cô có nên giải thích một chút về những hành động bất thường gần đây của cô không?”

Ánh mắt hắn sâu thẳm, mang theo vẻ bí hiểm tìm hiểu cái gì đó, nên cố tình nói mấy lời khiến cô hoảng loạn, ánh mắt của cô quả thật có chút không tự nhiên, nhưng chỉ một lúc sau đã được cô ghìm xuống.

Hừ, người phụ nữ lười đảo này, đạo hạnh rất cao.

Ninh Mẫn cảm thấy lạnh sống lưng, tâm can đều run lên.

Tư duy trong đại não di chuyển rất nhanh, cô phản ứng cực kỳ nhạy bén, dùng hết khả năng trả lời một cách mỉa mai:

“Đông tiên sinh, đừng tưởng rằng mình là thiên tài còn người khác đều là kẻ ngu ngốc. Maksim Gorky đã từng nói: Thiên tài xuất phát từ chăm chỉ. Thomas Carlyle cũng nói: Thiên tài chính là kẻ vô cùng siêng năng. Còn có tiên sinh Lỗ Tấn của Trung Quốc cũng từng nói một câu danh ngôn: Sự nghiệp vĩ đại tỷ lệ thuận với sự lao động cần cù, có lao động mới có gặt hái, tích lũy tháng ngày thì kì tích sẽ xuất hiện.”

“Mấy câu danh ngôn này cô nhớ thật đấy!”

Đông Đình Phòng không nóng không lạnh tiếp một câu.

Ninh Mẫn không để ý đến câu châm chọc của hắn, tiếp tục nói:

“Danh ngôn có thể chứng minh chằm chỉ có thể thay đổi vận mệnh của một con người, mà thời gian chính là hòn đá mài tốt nhất, nó có thể mài giữa con người rơi xuống ngu dốt, cũng có thể để cho người đó thấy được ánh sáng của chính mình. Tôi sẽ cho anh thấy, chuyên ngành này có thể thay đổi con người! Hàn Tịnh sau này tuyệt đối sẽ không để các người tùy tiện xâm phạm, buông ra...”

Cô trấn tĩnh lại, nhất định bỏ qua nụ hôn ngoài ý muốn lúc này, cũng chỉ giống như bị chó liếm một cái mà thôi.

Nhưng hần không có buông ra, vẫn bình tĩnh nhìn, con người đen lầy lóe lên sắc lạnh, cô bị hơi thở của hần bao vây, hơi thở này quấy rối cực kỳ cực kỳ hiệu quả.

Sau đó, cô nhanh chóng dùng khủy tay đánh vào cạnh sườn hần, nhưng không nghĩ đến hần sớm đã có phòng bị, dùng bàn tay to lớn của mình giữ tay cô lại, cau mày nói:

“Đông phu nhân, cô đây là muốn mưu sát “chồng yêu” sao? Làm sao lại ra tay nặng như vậy?”

Hần thấy rõ đòn công kích này rất chuyên nghiệp.

“Cái gì mà chồng yêu?”

Ninh Mẫn rút tay lại, lấy tay đẩy cánh tay đang ôm lấy thắt lưng cô ra, cuối cùng cũng đứng lên được, từ từ hít thở sâu một chút, sau đó mới chậm rãi nhìn Đông Đình Phong đang bò dậy:

“Đông tiên sinh, 6 năm qua, chúng ta duy trì cũng chỉ trên danh nghĩa vợ chồng. Tôi không có nhìn thấy trên người anh nửa phần tự giác của một người chồng! Nên xin anh đừng làm ô nhục hai chữ “chồng yêu”. Hai chúng ta, ngoại trừ cái lần dây dưa giống động vật động dục ấy ra, thì căn bản không khác hai người xa lạ là mấy...”

Động vật động dục?

Người phụ nữ này ăn nói thật sự quá không đáng yêu, toàn thân đầy gai nhọn, hơn nữa còn muốn đâm bới chuyện cũ.

Đông Đình Phong cay mảy, nghĩ lại câu vừa rồi, người phụ nữ này có thể lại muốn nhắc đến vấn đề ly hôn, nghĩ vậy, hắn liền xoa xoa chỗ đau, rảnh rồi nói tiếp:

“Trước đây không có cảm giác, nhưng hiện tại...”

Hắn cố tình dừng lại, như cười như không mở lời: “Hiện tại, quả thật ta rất có cảm giác.”

Câu này quả thật lại khiến hai gò má cô đỏ bừng lên.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, sự then thừng khiến cô vô cùng nữ tính, quyến rũ khó tả, có một loại mê hoặc làm hắn không tự chủ được nhìn ngắm.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

“Lưu manh!”

Cô cắn răng quát một câu, thở hổn hển chạy vào nhà: Người đàn ông này thật không có lễ nghĩa.

Đông Đình Phong vuốt nhẹ cánh môi mỏng, không tự chủ được cúi đầu nở nụ cười, không tiếng... Khi hắn đang vui vẻ thì mọi sự lạnh lùng đều tiêu tan, mà thay vào đó là nét mềm mại, anh tuấn.

Ai, hiện tại, có phải hắn chơi với người phụ nữ này thành nghiện rồi không?

Nhưng cũng không thể phủ nhận, mùi vị đó thật sự không tồi.

Vừa rồi, hần đã hung hăng hôn cô một cái, lướt qua rất nhẹ, nhưng không khỏi khiến hần có chút cảm giác mãn nguyện.

Hần dứt tay túi quần, nhìn cô vợ giả mạo kia, giống như linh dương, chạy như điên lao vào trong nhà. Mặt hồ tĩnh lặng nổi lên những gợn sóng giống như vừa bị ném vào một cục đá. Đúng, có cái gì cứ tầng tầng lớp lớp bập bênh lên. Cuộc sống tĩnh lặng hàng ngày, vì một người phụ nữ xuất hiện, mà sinh thêm bao chuyện khiến con người mong đợi.

Nhưng, vừa hôn sau đó lại hôn, hành vi này đã đi trái lại với nguyên tắc của hần.

Đông Đình Phong, mày nên tránh xa người phụ nữ này một chút, mặc kệ trong lòng cô ta có mục đích gì, mày cũng nên tỉnh táo tiếp chiêu, duy trì tình trạng thanh tĩnh để tìm ra mục đích thật sự của cô ta, chứ không phải bị cô ta mê hoặc.

Hần thở dài một tiếng, tâm tình có chút phức tạp.

Đúng, làm sao hần lại cảm thấy chính mình giống như bị cô mê hoặc vậy!

Điều này thật sự có chút không lý trí.

Hần phải đề phòng với cô.

Hần lặng lẽ đi dạo quanh vườn một vòng, dưới màn đêm lạnh giá, cảm nhận được cái lạnh, suy nghĩ, nghiền cứu tâm tình của chính mình, và những chuyện phải đối mặt.

Đến lúc đến quay vào nhà, thì chỉ nhìn thấy cô vợ giả mạo kia đang cầm chén trà nóng, từ từ mở miệng, nét mặt không mấy tự nhiên hỏi:

“Chăn đệm của phòng cho khách để ở đâu?”

Ngụ ý này, Đình Đình Phong đương nhiên nghe đã hiểu.

“Trí nhớ của cô tại sao lại không tốt như vậy? Trước kia, chúng ta đã có giao ước, thời gian 3 tháng tới, chúng ta sẽ ngủ chung phòng...”

Hắn nhắc nhở: Môi thoáng qua vẻ câu dẫn như cười như không, cùng với câu nói chứa vài phần mờ ám, khiến cho người đàn ông nhìn nghiêm nghị trước mặt giống vẻ chẳng có ý tốt gì.

Ninh Mẫn cắn môi, rất muốn đá cho hắn một cái, người này đúng là đáng ghét. Mặc dù biểu hiện của hắn tối qua cũng không tồi.

“Ở đây cũng đâu phải nhà tổ. Ông nội sẽ không biết đâu!”

“Nhưng con trai cô sẽ biết! Con trai cô mà biết thì ông nội cũng sẽ biết. Cô có thể không rõ, trong nhà này, người Tiểu Kỳ thích nói chuyện nhất là ông nội, đồng đảng của ông nội chính là Tiểu Kỳ... Bọn họ như anh em thân thiết vậy!”

“...”

Ninh Mẫn nhất thời đen mặt.

“Đi thôi! Đông phu nhân, chúng ta cùng về phòng ngủ! Ừ, hay là, nếu cô không muốn ngủ thì chúng ta có thể làm chuyện khác. Nếu như một người mệt mỏi, thì ta tin rất nhanh có thể ngủ được thôi!”

Hắn tiến sát lại, ngụ ý câu kia làm ai đó kinh hãi.

Ninh Mẫn thật muốn hắt ngay cốc nước nóng này trên tay vào mặt hắn, nhưng mặt mình cũng không kém gì bị hắt nước đỏ bừng lên.

Quả thật cô có chút không dám tin, một nam nhân kiêu ngạo như vậy, trong lúc thần trí vô cùng minh mẫn, lại có thể ép buộc một người phụ nữ không yêu hắn.

Trực giác cho cô biết, hẳn không phải loại người như vậy.

Điểm này thì đêm qua, cô cũng cảm nhận được sự khẳng khái của hẳn lúc hẳn mắng Tống Minh Hạo.

Nhưng tại sao hiện tại hẳn lại như vậy?

“Ngủ chung phòng cũng được, nhưng tôi sẽ nằm trên giường, còn anh trải đệm xuống dưới đất mà nằm...”

Ninh Mẫn nhượng bộ một chút, căn bản cô muốn xem xem, rốt cuộc hẳn đang nghĩ gì?

“Xin lỗi, ta không có thói quen nằm dưới đất! Nếu cô không muốn ngủ chung với ta thì có thể trải đệm xuống đất mà nằm...”

“Đông tiên sinh, đó là “phẩm chất quý ông lịch lãm” của anh sao?”

“Với phu nhân của mình, nhất là trong phòng của mình thì ta chưa bao giờ nghĩ sẽ đến cái “phẩm chất quý ông lịch lãm” ấy. Trong trường hợp này, ta thích là chính mình hơn!”

Đông Đình Phong liều mạng nhin cười, một mạch muốn trêu đùa người phụ nữ đang hết đường lui này, thấy bộ mặt tức giận của cô, hẳn cảm thấy đặc biệt, đặc biệt sung sướng, sống 30 năm, cũng chưa từng có người phụ nữ nào khiến tâm trạng hẳn tốt như vậy, khiến hẳn nhin không được một lần nữa dùng ánh mắt mập mờ kích động cô.

“...”

Ninh Mẫn cũng không nói được lời nào, đột nhiên phát hiện, Đông đại thiếu là kẻ vô sỉ.

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, phá vỡ bầu không khí giống như gươm súng sẵn sàng giữa cặp vợ chồng này, là điện thoại của Đông Đình

Phong, hần rút điện thoại trong túi áo ra, vừa nhìn thấy số liền quay đầu, thanh âm lập tức ôn hòa, hoàn toàn khác biệt với lúc nãy:

“Alo... Ở nhà... Về làm gì... Ở đâu... Nói lại một lần đi... Hả, đã uống bao nhiêu mà nói to vậy... Có còn xem mình là nữ nhân không, ở nhà uống say có thể không tính, vậy còn chạy ra ngoài làm loạn? Đây là cố tình khiến ta phải lo lắng đúng không... Được rồi, đừng giải thích nữa, ngoan đứng ở chỗ đó đợi cho ta, ta lập tức tới ngay...”

Ngữ khí có mùi vị dung túng cho người phụ nữ kia.

Rất nhanh sau, hần cúp máy, quay đầu lấy chìa khóa xe trong hộp đi ra ngoài, vừa đi vừa nói một câu:

“Ta phải ra ngoài một chuyến!”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Ninh Mẫn bất giác cười lạnh, buột miệng nói ra:

“Đông Đình Phong, to mồm ra oai cũng chỉ cuộn lại trong cái chăn, ăn chỉ đến đáy bát, nghĩ chỉ đến đáy chậu, vậy đạo đức anh rốt cuộc giới hạn ở mức nào?” (Tóm lại chị muốn chửi anh chỉ được cái to mồm chứ gì? Có mỗi thể thôi mà phải nói dài thế kia! Haizz)

Đặt “bộp” chén trà xuống bàn, cô xoay người bước nhanh lên lầu, đi rất nhanh, đồng thời không ngừng lau miệng, cảm giác thật bẩn thỉu, lửa giận không rõ từ đâu bùng ra, không cách nào phát tiết được.

Cô không phải một người dễ dàng tức giận, nhưng người đàn ông này lại rất thành công trong việc chọc giận cô.

Đông Đình Phong nghe vậy, dừng lại một chút, sau đó quay đầu, liếc mắt nhìn, cuối cùng mới đóng cửa rời đi.

Trên lầu, Ninh Mẫn đứng trước cửa sổ nhìn xuống, nghe thấy âm thanh của chiếc Bentley dần xa dần, mi tâm nhú chặt: Đây rốt cuộc là người đàn ông như thế nào? Vừa phút trước hắn còn cùng vợ nói chuyện tình cảm, ngay phút sau đã chạy như điên ra ngoài tìm người tình. Rõ ràng hắn là một người chính nghĩa, nhưng tại sao trong quan hệ nam nữ lại chơi đùa tràn lan như vậy?

Ninh Mẫn không tìm được chăn đệm, nhưng ngủ trong phòng Đông Đình Phong, nói thật, cô một chút cũng không thích ở trong căn phòng tràn ngập mùi hương của hắn, cô rất muốn gạt bỏ đi mùi hương bạc hà mát lạnh chỉ thuộc về một mình hắn khắp căn nhà này, nhưng cô không thể để mình chịu uất ức, đường đường trên danh nghĩa cô là vợ hắn, vậy thì ngủ trên giường hắn là chuyện đương nhiên.

Huống hồ hiện tại hắn lại không ở đây. Có lẽ đêm nay hắn cũng không quay về.

Vốn dĩ cô cho rằng bản thân mình không thể ngủ được, nhưng không nghĩ rằng, chỉ trong chốc lát cô đã ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy đã là hai giờ sáng, cô cảm thấy miệng khô khốc, hình như món xào hôm qua hơi mặn, liền lê bước xuống nhà uống nước.

Giây phút vừa bước đến cửa thì nhìn thấy đèn phía hành lang bên ngoài sáng rực, cô ngẩn người, lúc quay đầu lại liền thấy ông xã trên danh nghĩa đang ôm một cô gái ăn mặc sành điệu, toàn thân say khướt đang tiến vào phòng khách, do bị hắn cản nên cô chỉ nhìn thấy đôi chân dài miên man và đôi giày cao gót rất đẹp, nhìn qua cũng không phải loại rẻ gì, mái tóc bồng bênh cuộn sóng buông xuống, chắc chắn đây phải là một đại mỹ nhân xinh đẹp.

Cô hơi hồi hộp một chút, hoàn toàn quên mất cơn buồn ngủ, có một sự tức giận không rõ ở đâu cuộn cuộn lên!

Người này, rốt cuộc hẳn còn biết xấu hổ không, tự nhiên dám ngang nhiên mang phụ nữ về nhà?

Hắn không thèm để ý đến cảm nhận của cô, được thôi, nhưng chẳng lẽ cũng không để ý luôn đến tâm trạng của con trai hẳn?

Hắn thế mà gọi là muốn làm tấm gương sáng cho Tiểu Kỳ sao?

Nghĩ vậy cô lại điên lên, nhưng cô không thể hiện ra, đối mặt với Đông Đình Phong đang ôm người phụ nữ kia bước tới rồi quay lại đóng cửa, chính mắt nhìn thấy cô, dáng vẻ như muốn ăn thịt người đang khoanh tay đứng ở cửa trừng mắt nhìn hẳn, ánh mắt hai người gặp nhau, hẳn bị cô nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, sau đó, “bịch” một tiếng, ngay trước mặt hẳn, đóng sập cửa phòng hẳn lại.

Đông Đình Phong sờ sờ mũi, đảo gọt xem bản thân mình đã đắc tội gì với cô?

Lát sau, hẳn liếc mắt về phía chiếc giường đôi trong phòng khách, con mèo say khướt đó đang vẫy tay, hàm hồ gọi tên hẳn:

“Cần Chi, Cần Chi, đến đây, đến đây nào... Ngoan đến đây với ta... Ngoan lại đây ta ôm cái nào, đến đây, ngoan...”

Hắn cũng đóng cửa lại, đi tới, con mèo say kia từ giường đứng dậy, chệnh choạng bổ nhào vào ngực hẳn, ôm cổ, cười híp mắt ngả đầu vào vai hẳn, khuôn mặt quỵn rũ lộ vẻ thỏa mãn, cái ôm ấy giống như cô ta đang được ôm trọn cả thế giới.

Trời sáng, Ninh Mẫn không biết tối qua tại sao cô ngủ thiếp đi, rửa mặt đi ra, đầu tiên cô liếc nhìn sang phòng khách, cửa phòng đóng kín, tối qua,

Đông Đình Phong rất vô sỉ không coi phu nhân mình ra gì, lại ngủ cùng với người phụ nữ kia ở phòng bên.

Nói thật, sau vụ việc của Tống Minh Hạo, cô vốn đã thay đổi cái nhìn về hắn, cảm thấy con người hắn ít nhiều cũng có được chút năng lực. Một gia đình nhất nhất không muốn nhìn thấy chuyện gièm pha, dàn xếp ồn thỏa là thủ đoạn được ưa chuộng nhất trong giới quyền quý, còn hắn thì không.

Nhưng hiện tại, một lần nữa ấn tượng của hắn lại sập đổ trong cô. Cô không muốn ảo tượng nữa, cũng không muốn tìm hiểu những hành động kia của hắn.

Giờ cô chỉ có thể nhận định hắn là: Nam nhân cận bã.

Ninh Mẫn đến phòng con trai, cánh cửa mở ra, cô bước vào, nhìn thấy tiểu tử đang mặc một bộ quần áo vừa vặn, đắp chăn nghiêm túc, ngán nấp tỉ mỉ đến nỗi bộ quần áo trên người không hề nhăn nhúm.

“Mẹ!”

Cậu nghe thấy tiếng cửa mở, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức mỉm cười, nhào tới, ôm lấy chân Ninh Mẫn, mãnh liệt yêu cầu:

“Hôn con một cái đi... Con muốn nụ hôn chào buổi sáng!”

Ninh Mẫn cười như không cười, tâm trạng khó chịu nhanh chóng tiêu tan, cúi đầu xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng hồng của tiểu bảo bối, sau đó ôn nhu hỏi:

“Chào buổi sáng! Con trai, con muốn ăn gì, mẹ đi làm cho con chút điểm tâm nhé!”

“Mẹ, con muốn ăn cháo cá, nhanh nhanh, chúng ta cùng đi nấu!”

Mẹ làm cháo cá rất ngon, Đông Kỳ chỉ vừa nghĩ đến mùi vị của nó thôi mà nước miếng đã chảy ra, nhanh chóng kéo mẹ xuống nhà.

Ninh Mẫn mỉm cười đi theo con.

Lúc đi qua phòng khách thì cánh cửa kia đột nhiên mở, Đông Đình Phong mái tóc rối bời bước ra, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ, đi đôi dép trong nhà, trên người vẫn còn lưu lại một chút lười biếng sau khi ngủ dậy, lúc nhìn thấy hai mẹ con bọn họ liền ngăn người ra.

“Tiểu Kỳ, tại sao con lại dậy sớm như vậy? Mới 6 giờ mà!”

“Chào buổi sáng, ba!”

Đông Kỳ khoái trá lên tiếng chào hỏi: “Con muốn giúp mẹ nấu cháo cá, nên đã dậy sớm, ba có muốn thử một chút không?”

“Được, nấu nhiều một chút, hôm nay ba có khách!”

Đông Đình Phong xoa đầu con trai, liếc mắt một vòng nhìn thấy Ninh Mẫn, người phụ nữ này vừa lúc này còn nở nụ cười vui vẻ với con trai, lúc sau nhìn thấy hắt lại lạnh nhạt vô cùng, giống như biến ảo thuật vậy!

“Nhà có khách ạ?”

Đông Kỳ quay đầu nhìn.

Ninh Mẫn thấy thế lập tức lùi tiểu tử kia lại, chỉ sợ nó phải nhìn thấy những hình ảnh không thích hợp cho trẻ con:

“Tiểu Kỳ, vị khách đó còn đang ngủ, con không nên mất lịch sự, đi thôi, chúng ta xuống nhà, đừng làm phiền ba con và vị khách đó ngủ!”

Đông Đình Phong: “...”

Hắn không nói gì, chỉ suy nghĩ thấy ý nghĩa của câu nói có chỗ nào không đúng.

Đông Kỳ cũng ngẩn ra, nghi hoặc hỏi:

“Tối qua ba không ngủ cùng mẹ sao? Vậy thì làm sao hai người có thể sinh em bé? Cụ nội nói, ba mẹ phải ngủ cùng nhau thì con mới có em gái chơi cùng!”

Đông Đình Phong: “...”

Ninh Mẫn: “...”

Hai người chăm chú nghe lời con trai giảng giải, nhất thời thở dài: Ông nội nói chuyện đúng là không kiêng kị gì.

Ninh Mẫn đột nhiên nhớ lại Đông Đình Phong đã từng nói tiểu tử này với Đông Lục Phúc như hai anh em thân thiết, nếu để nó biết được ba nó mang gái về nhà thì nó chắc chắn sẽ nói với Đông Lục Phúc, nếu là như vậy thì có chút không thỏa đáng, cô suy nghĩ một chút rồi dắt Đông Kỳ xuống nhà, nói lái sang chủ đề khác:

“Cái đó để sau này chúng ta cùng thảo luận, còn bây giờ chúng ta phải đi nấu cháo, bụng mẹ đói lắm rồi...”

“Được, đi nấu cháo thôi!”

Tiểu tử kia lập tức sôi nổi chạy xuống nhà.

Đi gần xuống dưới, Ninh Mẫn phát hiện cô để quên dây buộc tóc ở trong phòng liền dẫn con trai xuống trước mở tủ lấy cá bỏ ra ngoài, còn bản thân mình chạy lại lên lầu, buộc tóc đuôi ngựa như mọi khi, lúc đi ra liền nhìn thấy cánh cửa phòng đối diện hé mở, đập ngay vào mắt cô là cảnh như vậy:

Đông Đình Phong ngồi trên ghế sofa uống trà sáng, tóc tai chỉnh tề, hăn mặc trên người chiếc áo sơ mi màu xám, không có thắt cà vạt, hai cúc áo không cài, cánh tay đang lật những trang sách; một người phụ nữ mặc trên người chiếc áo choàng tắm, hình như vừa đi từ nhà tắm ra, cô ta vừa cầm khăn bông lau tóc, vừa tiến lại gần chỗ Đông Đình Phong, cười hỏi: “Đang nhìn gì đó? Mới sáng sớm sao nghiêm túc vậy? Ô, hôm qua ngủ không được sao? Quầng mắt thâm hết rồi!”

Cô ta mồm thì nói, tay đã bóp mặt Đông Đình Phong, cử chỉ của hai người hình như rất thân thiết.

“Phục vụ con mèo say như cô thử nghĩ có thể ngủ ngon được sao?”

Đông Đình Phong nghiêng mắt liếc nhìn, tùy ý để cho cô ta bóp mặt mình.

Người phụ nữ đó cúi đầu cười khanh khách, động tác sau đó lại càng thêm thân mật, hôn một cái lên mặt hăn:

“Được rồi! Tiểu bảo bối của ta, trên thế giới này, ta biết chỉ có mình người đối tốt với ta... Vì người, ta có thể cả đời không lấy chồng!”

Buồn nôn!

Câu này khiến Ninh Mẫn nổi da gà.

Nhưng tên chết tiệt Đông Đình Phong cảm thấy rất thoải mái, xoa xoa chỗ được hôn, ánh mắt lóe lên ý cười, mỉm cười tao nhã, hơn nữa còn rất thành thơi gấp cuốn sách lại:

“Bà cô trẻ của ta, câu này thật sự khiến ta vừa mừng lại vừa lo...”

Nói xong nửa câu, hăn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn xuyên qua cách cửa để mở, liền nhìn thấy cô đang lạnh lùng liếc nhìn, nhưng hăn không hề

hoảng loạn, hơn nữa khóe môi còn cong lên vài phần, hình như cảm thấy bị vợ bắt gặp cảnh mình cùng người tình tán tỉnh ve vãn cũng là chuyện thú vị.

Ninh Mẫn nghe thấy thiếu chút nữa mà nôn, nhìn con người dơ bẩn này, tại sao hắn có thể nói ra mấy câu buồn nôn như vậy? Sau đó, cô lập tức xoay người dậm chân thật mạnh đi xuống nhà.

Trong phòng, người phụ nữ xinh đẹp kia cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài, động tác lau tóc cũng dừng lại, theo ánh mắt nam nhân kia liếc ra ngoài, sau đó quay lại nhìn người kia với biểu hiện quỷ dị, không khỏi giật mình làm rơi chiếc khăn, cặp mắt to tròn híp lại, véo tai hắn:

“Nói, người bên ngoài vừa chạy là ai? Chỗ này người còn dám nuôi người phụ nữ khác sao?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Hơn 10 giờ sáng, Đông Đình Phong đang quay về nhà tổ thì nhận được điện thoại của ông nội, vừa mới nhắc máy, ông nội liền tức giận mắng chửi, âm thanh vang lên inh tai nhức óc:

“Tiểu tử mất dạy kia, rốt cuộc cháu lại làm gì mà chọc giận vợ cháu vậy?”

“Cháu đâu có chọc giận cô ta!”

Tối qua là cô nhào tới, như vậy là hẳn không tốt sao.

Không đâu không đâu bị nghe giáo huấn, đúng là oan uổng mà!

“Nếu cháu không chọc giận nó, tại sao nó lại quay về nhắc với ta và chuyện ly hôn?”

Sáng sớm cô đã rời đi, hóa ra là tới chỗ ông nội làm chuyện này...

Người phụ nữ kia lần này ra tay thật tàn độc!”

Cô không sợ khiến ông nội tức giận, cũng không sợ tổn thương Đông Kỳ sao?

Vội vã như vậy là muốn thoát khỏi thân phận Đông phu nhân sao?

Đông Đình Phong híp mắt, suy nghĩ một chút.

Đầu dây bên kia Đông Lục Phúc không nghe thấy gì, lại gào lên:

“Ta cũng đỡ không nổi rồi, nhanh đến mang nó về ngay, là ly hay hợp thì tự cháu quyết định... Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của đứa trẻ đó, ta cũng muốn đồng ý cho hai đứa ly hôn. Tiểu tử thôi, ta không biết cháu đang âm thầm làm cái quái quỷ gì. Ta ở đây cảnh cáo cháu một câu, nếu cháu không đối xử tốt với vợ mình, ta sẽ đứng về phía vợ cháu!”

Vừa nói xong, ông lập tức cúp máy, Đông Đình Phong chỉ có thể ngẩn ra cầm điện thoại.

“Làm sao vậy?”

Phía sau người phụ nữ xinh đẹp đó đưa đầu tới, những cuộn tóc bồng bênh, giống như có hàng ngàn vạn phong tình bắt đầu khởi động. Người phụ nữ này chắc chắn sẽ là nữ thần trong mắt đàn ông, cô biết thể hiện những ưu điểm của mình một cách tinh tế.

“Ai gọi đến mà mặt người có chút kỳ quái?”

Biểu hiện này cô ta chưa từng thấy trước đây.

“Ông nội!”

“Ông già đó gọi đến làm gì vậy?”

“Vợ ta muốn ly hôn, nên đến chỗ ông làm loạn. Ông nội hình như có chút kích động!”

Hắn than thở, nha đầu đó thật sự rất được mà!

“Ly hôn thôi mà... Nhưng, không đúng, nghe ngữ khí này của người giống như người không muốn ly hôn? Nay... từ ngày đó đăng ký kết hôn, thì người phải biết sẽ có ngày ly hôn chứ, nhưng bây giờ trong câu nói tại sao lại có mấy phần luyến tiếc vậy?”

Nữ nhân kia tỉ mỉ quan sát từ đầu đến chân, không thiếu chỗ nào, khuôn mặt xinh đẹp kia lộ ra vài phần hứng thú:

“Chẳng lẽ... người đã động lòng rồi sao? Không thể nào... Kết hôn 6 năm, chẳng lẽ đến tận bây giờ mới động lòng, tiết tấu của người có vẻ quá chậm chạp rồi đó...”

Đông Đình Phong nháy mắt, bước vào phòng quan sát, khởi động hệ thống, tự hỏi mình một câu:

Có hứng thú và động lòng cùng chung một khái niệm sao?

Hứng thú chỉ một người cố gắng tìm hiểu một sự vật nào đó, hay tâm lý có khuynh hướng làm những hành động liên quan đến sự việc đó. Còn động lòng chỉ tâm tư tình cảm thay đổi, ám chỉ sự rung động.

Hắn tự nhận thấy rằng hai khái niệm này không đồng nhất, mà chúng có quan hệ tiếp nối. Trước hết phải có hứng thú sau đó mới có thể động lòng.

Nói thật, hắn cũng không biết mùi vị của động lòng như thế nào? Bởi vì, đối với bất cứ người phụ nữ nào hắn đều vô cảm.

Từ nhỏ đến lớn, hắn ôm vô số đàn bà, dù mỗi người họ đều có mục đích khác nhau. Xuất thân tốt, cùng với tài năng sẵn có khiến hắn vô cùng hấp dẫn.

30 năm thăng trầm trên đời, hắn đã thấy hết sự phồn thịnh, cũng nhìn thấy vô số oanh oanh yến yến, hay bởi vì lí trí hắn quá mạnh mẽ nên mới luyện được một trái tim sắt đá như vậy. Rất khó động lòng, hắn chỉ thích cảm giác đứng ngoài xem kịch hay thôi.

Trợ lý Trần Tụy của hắn đã từng nhận xét:

Boss đúng là động vật máu lạnh, tim làm bằng kim cương, bất cứ kẻ nào cũng không thể chạm tay vào, để khiến ngài rung động.

Cho dù đó là An Na.

Bất luận những scandal nào bị truyền ra ngoài là gì thì cũng chỉ là scandal. Mà những người phụ nữ trong các vụ scandal đó cũng nhiều không kể, họ không thể hấp dẫn được hẳn. Nhưng hẳn vẫn dung túng. Đương nhiên, điều đó phải có nguyên nhân.

Nhưng giây phút này, hẳn biết rõ, cô vợ giả mạo này gợi cho hẳn niềm thích thú vô tận.

Hẳn hoàn toàn hứng thú, muốn giải thích về mê hoặc đó, lần đầu tiên hẳn muốn đi sâu tìm hiểu một người phụ nữ, và tiếp cận cô.

Lẽ nào, hẳn đã bắt đầu động lòng.

Trở về nhà tổ, Đông Kỳ chạy thẳng về phía cụ nội, Ninh Mẫn đi theo sau, trong ánh nắng nhẹ nhàng nhìn ngắm khu vườn xinh đẹp, nhìn con trai hoan hỷ đuổi bắt những sợi nắng vàng, tất cả những phiền muộn lúc trước đều bay theo gió, bầu trời trong xanh, chỉ cần không suy nghĩ quá nhiều, thì tâm tình cũng chuyển biến tốt lên.

Nhưng có rất nhiều chuyện không thể không đối mặt, những chuyện chưa được giải quyết trước đây cô đều phải nhanh chóng xử lý. Chuyện cô phải làm tiếp theo chính là phải làm thế nào khiến ông nội hẳn nhượng 20% số cổ phần của Vạn Thế sang tên Đông Đình Phong.

Bởi vì cô muốn nhanh chóng lấy được tờ giấy ly hôn.

Nhưng đồng thời, cô cũng biết rõ, chuyện này khó khăn vô cùng.

Số cổ phần của Tập đoàn Vạn Thế đã được niêm yết, Đông gia chiếm 70% số cổ phần, 30% còn lại được đầu tư trên thị trường. Về số cổ phần của Đông gia, đã được Đông Lục Phúc chia thành những phần nhỏ cho 3 đứa con trai và hai người con gái: mỗi người con trai giữ 5%, con gái giữ 2,5%; ngoài ra vợ ông giữ 5%, Đông Lục Phúc giữ 35% số cổ phần công ty, 10% còn lại do Đông Diệu Kỳ và Đông Diệu Tuấn giữ.

Trong tất cả những đứa cháu của Đông Lục Phúc, duy nhất chỉ có một mình Đông Đình Phong có được 10% số cổ phần của công ty, chủ yếu là vì hắn được thừa hưởng 5% số cổ phần do ba hắn mất để lại, còn 5% còn lại là số cổ phần hắn có được do lấy Hàn Tịnh. Nếu như hắn có thể lại khiến Đông Lục Phúc nhượng lại 20% cổ phần, như vậy, hắn sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của Vạn Thế, điều này đối với tất cả mọi người mà nói, nó giống như một số tài sản khếch sù.

Vấn đề là: Ông nội không thể vô duyên vô cớ lại nhượng số cổ phần kia sang cho Đông Đình Phong, nhất là trong lúc ông còn đang khỏe mạnh như vậy. Còn về phần phân chia tài sản sau khi ông chết, đương nhiên đó sẽ là số cổ phần của hắn.

Nhưng vấn đề then chốt là cô không thể đợi lâu được như vậy.

Hay là cô nên lợi dụng món nợ tình cảm của ông dành cho Hàn Tịnh?

Cái này có chút không từ thủ đoạn, nhưng đây là đường tắt duy nhất giúp cô có thể thoát khỏi thân phận Đông phu nhân.

Trên đường đến nhà tổ Đông gia, cô đã quyết một chuyện:

Cô nhất định phải nhanh chóng rời khỏi Đông gia, quyền nuôi dưỡng Đông Kỳ cô không thể giành được, tuy nói là từ bỏ không giành lấy là một chuyện rất đáng tiếc, nhưng Đông Kỳ là con cháu của Đông gia, cho dù Đông Đình Phong quyết định từ bỏ, thì ông nội hắn cũng không đời nào buông tay.

Cô thấy được, quan hệ của ông nội với Đông Kỳ rất tốt, ông cụ này tuổi tác lớn như vậy, con cháu đều bận rộn, đa số đều không ở bên cạnh, hiện giờ, đời thứ tư của Đông gia chỉ có duy nhất đứa cháu là Đông Kỳ, mà nó lại thông minh như vậy đương nhiên ông vô cùng yêu thích. Tranh giành quyền nuôi dưỡng với một lão đại giới thương nghiệp, đó chắc chắn là một hành vi thiếu khôn ngoan. Trong chuyện này, cô có thể tự mình hiểu lấy.

Vì vậy, cô bắt buộc phải từ bỏ!

Ninh Mẫn ngồi trong phòng khách, một bên vừa thờ ơ không để ý dờ quẩn tạp chí, một bên vừa nghiên cứu đối sách, trong lòng có chút thất vọng, nếu thật sự ly hôn, cô sẽ phải rời xa Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ sẽ bị tổn thương, như vậy nó có hận cô không?

Ngay cả nó hận cô, cô cũng phải ly hôn!

Cô suy nghĩ rất lâu, rồi quyết định ra tay từ Đông Lục Phúc.

Sau khi hạ quyết tâm, Ninh Mẫn liếc mắt nhìn Đông Kỳ đang vui đùa với Đông Lục Phúc, đi tới, đứng đó vuốt vuốt mái tóc ngắn, sạch sẽ của Đông Kỳ, trầm tư suy xét thái độ của con trai rồi ôn nhu cười nói:

“Tiểu Kỳ, con ra ngoài chơi đi! Mẹ có chuyện muốn nói với cụ nội!”

Đông Lục Phúc liếc mắt nhìn Ninh Mẫn, mới sáng sớm đã thấy đứa trẻ này trầm tư, tinh thần hết hoảng, liền gật đầu nói trợ lý giúp:

“Ông Bách, đưa Tiểu Kỳ đi dạo vào vòng đi!”

“Vâng!”

Chú Bách là người thân cận, luôn ở bên Đông Lục Phúc mỉm cười đi tới.

Tiểu Kỳ chớp mắt, ngoan ngoãn đi theo.

Đợi cánh cửa đóng lại, Đông Lục Phúc mới liếc nhìn nha đầu kia: Biểu hiện đã trở nên bình tĩnh, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, cái này khiến ông hơi lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười, dùng ánh mắt cổ vũ nhìn cô, bắt đầu hỏi:

“Nha đầu kia, cháu thất thần từ trưa đến giờ, muốn gì thì mau nói đi!”

Ninh Mẫn ngồi xuống, nhìn về phía Đông Lục Phúc, một lão đại đã lăn trải mấy chục năm trên thương trường, mọi người đều nói Đông Lục Phúc là kẻ khẩu Phật tâm xà, lúc cười nhạt, cũng có thể hiểu rõ một người, đừng nhìn thấy bình thường ông vui vẻ, dễ gần, nhưng thực tế ông rất rõ, ánh mắt cũng rất sắc bén, chỉ cần nhìn vài cái liền biết được tâm tư của người khác.

“Chuyện của cháu và Tống Minh Hạo, ông đã biết rồi đúng không...”

Cô nhẹ nhàng nhắc đến chuyện xấu hổ đó trước mặt ông nội hẳn.

Chuyện này, đối với Hàn Tịnh hay là Đông gia mà nói, đều là chuyện vô cùng nhục nhĩ, nhưng để đạt được mục đích của mình, cô phải bắt đầu từ chuyện này, từ sự day dứt của ông đối với Hàn Tịnh.

Đông Lục Phúc lập tức thôi cười, nhúu cặp lông mày bạc trắng, rút một điếu xì gà ra, đưa lên miệng hút một hơi thật sâu.

Điếu xì gà giống như một đoàn tàu hỏa, đi đến đâu xả khói đến đấy.

Hút xì gà thì không thể hút quá nhanh, có quy tắc, mỗi lần chỉ hút một hơi, để xì gà duy trì được lửa, mới có thể phát huy được mùi thơm, mới có thể cảm nhận được tất cả mùi vị của nó. Nhưng Đông Lục Phúc hút nhanh như vậy, hiển nhiên là tâm trạng rất không ổn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Không khí trong phòng rất yên lặng, Ninh Mẫn lập tức suy nghĩ cách ứng phó, phải khéo léo mới có thể đạt được mục đích của mình.

“Ông nội, mấy năm nay ở Đông gia xảy ra rất nhiều chuyện kinh hãi thật sự cháu không dám nghĩ lại, nghĩ lại chỉ càng thêm áp lực. Chẳng lẽ ông nhẫn tâm để cháu mãi cô độc sống trong đau khổ sao?”

Trầm tư một lúc sau, cô giọng nói đau thương hỏi lại, nhìn thấy mi tâm của Đông Lục Phúc xéch lên, không nói nữa, lập tức dùng ngữ điệu trần thuật khẳng định để bày tỏ sự quyết tâm của mình:

“Cháu không muốn đau khổ nữa, chỉ muốn từ nay về sau có trở sống qua những ngày bình thường, giản dị, không phải rơi vào những hố sâu trong con mắt người đời. Những chuyện của 6 năm trước không may vỡ nợ ra, cũng chính là nỗi đau không thể xóa nhòa của cháu. Rồi một ngày kia, thời gian có thể chữa lành vết thương. Nhưng vết sẹo kia vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến mất. Những cảnh tiếp xúc da thịt chỉ có thể bị tổn thương. Ông nội, nếu ông còn thương cháu, thì xin ông hãy cho phép cháu sống một cuộc sống đơn giản được không?”

Ninh Mẫn xúc động, đột nhiên lao đến quỳ gối trước Đông Lục Phúc, vẻ mặt chân thành tha thiết, hành động này của cô khiến ông có chút kinh hãi.

“Nha đầu, cháu làm cái gì vậy? Đứng lên, mau đứng lên!”

Ông lập tức đỡ cô lên.

“Ông nội, xin ông hãy nghe cháu nói xong đã!”

“Được, được, được, cháu nói đi... nói đi... Ông nội nghe đây... Nhưng, đừng quỳ!”

Nhưng Ninh Mẫn không có đứng dậy, đoan đoan chính chính nhất định phải quỳ, chỉ có như vậy mới có thể thể hiện ý chí kiên định quyết tâm ly hôn của mình, rồi miệng cô bắt đầu nói ra những lời dối trá:

“Ông nội, Căn Chi, đứa cháu xuất sắc của ông, nhưng tuyệt đối không phải là người đàn ông cháu muốn. Anh ta không cách nào đảm nhận tốt vai trò của một người chồng. Để chúng cháu sống chung chỉ có thể khiến cả hai cùng đau khổ, cháu biết, sức khỏe ông không tốt, cháu không nên nói chuyện này khiến ông kích động, nhưng Tịnh Tịnh thật sự không có cách nào sống tiếp cùng Căn Chi. Sau này, cháu và anh ta không thể gặp mặt chính là không thể gặp mặt...”

Chỉ cần nghĩ tới tối hôm qua, cùng với mấy cảnh sáng nay, cô thật sự cảm thấy đặc biệt buồn nôn.

Cô vốn thích sạch sẽ, kể cả trong chuyện tình cảm.

Kịch hay này, cô thực sự không có hứng thú diễn tiếp, phải dứt điểm cắt đứt thôi!

Đông Lục Phúc chống gậy, không hề bỏ qua khuôn mặt nòng nặc sự chán ghét của đứa cháu dâu, ông cảm thấy nha đầu này thái độ khác thường ép ông đồng ý ly hôn, nhất định còn nguyên nhân khác, ông suy nghĩ một chút, rồi hỏi thăm dò:

“Nha đầu, Căn Chi đã làm gì khiến cháu không thoải mái? Hôm qua nó đưa người phụ nữ khác về vườn Tử Kinh sao? Cô ta thế nào?”

Nói ra ba từ cuối cùng, ông nhú mày một cái.

“Anh ta đem người thế nào về thì đâu có quan hệ gì với cháu.”

Ninh Mẫn từ từ kể lại:

“Cháu chỉ muốn quay về cuộc sống tự do của cháu! Ông nội, ông dùng cổ phần công ty bắt Cần Chi phải hòa hợp với cháu, điều này hoàn toàn không có nghĩa lý gì cả. Quả thật cháu đoán rằng, số cổ phần đó ông vốn đã muốn cho Cần Chi rồi, ở Vạn Thế, anh ta là người thừa kế xuất sắc nhất, và cũng chỉ có anh ta mới có thể lãnh đạo Vạn Thế phát triển hơn. Mà sự tồn tại của cháu chỉ khiến cho món quà của ông trở nên có lý hơn thôi!”

Đông Lục Phúc ngẩn người, khả năng quan sát của đứa trẻ này từ lúc nào lại tốt như vậy? Lại có thể nhìn thấu được ý đồ của ông?

“Ông nội, cháu biết, Đông gia lấy cháu cũng chỉ vì muốn trả lại ân tình cha cháu đã cứu ông và bà, nhưng đoạn hôn nhân này không những không đem lại cho cháu hạnh phúc, mà còn là cơn ác mộng đối với cháu, 6 năm nay, cả ngày lẫn đêm nó đều quấy nhiễu cháu, còn thiếu chút nữa khiến cháu điên loạn. Ông nội, lẽ nào đây là sự yêu thương của ông dành cho cháu sao?”

Câu nói nhỏ nhẹ, nhưng lại đâm thẳng vào chỗ đau của Đông Lục Phúc.

Cô vẫn luôn quan sát ánh mắt hằn sâu hình viên đạn của ông, biết rõ làm như vậy có chút mạo hiểm, vạn nhất nếu ông bị cô kích động mà bệnh tim đột nhiên tái phát thì cô sẽ trở thành hung thủ giết người.

Nhưng cô vẫn muốn đánh cược một ván, chỉ bởi vì mấy ngày trước, lúc ông đến thăm viện trưởng bệnh viện Mai Loan, đã có cuộc đối thoại như vậy:

“Kết quả kiểm tra của ngài dạo này không tệ lắm, các chỉ tiêu đều ổn định. Chỉ là tôi nghe nói lúc trước ngài bị ngất? Làm sao lại xảy ra chuyện này?”

“Ngất? À, ông nói là lần đó ư? Quả thật vẫn ổn, chẳng qua tôi chỉ cố ý nói quá lên!”

Bọn họ nói chuyện rất lâu, nhưng câu này là đúng lúc cô đi ngang qua phòng của viện trưởng nghe được, hơn nữa còn nghe rất rõ ràng.

Lúc đó, có cũng đoán rằng đây chỉ là thủ đoạn của Đông Đình Phong cố ý muốn dụ địch ra, cho nên, hôm nay cô mới cả gan nói ra những lời như vậy.

Nhìn thấy gương mặt ông cụ lộ vẻ chột dạ như đã làm sai chuyện gì, ngữ khí Ninh Mẫn lập tức chậm lại một chút, tiện thể nói mấy lời trấn an:

“Ông nội, ông là trưởng bối, tất cả mọi việc ông làm cũng là xuất phát từ việc muốn tốt cho Tịnh Tịnh, nhưng tình hình phát triển của sự việc lại không theo như ý muốn của ông, cháu cũng không có ý trách ông, những chuyện đã qua hãy để nó qua đi, cháu cũng đã nghĩ thông. Nếu như ông thật sự muốn thể hiện lòng thành của mình, vậy thì ông hãy nhượng số cổ phần ông muốn cho cháu sang cho Tiểu Kỳ được không? Cháu nghĩ, nếu cháu và Cẩn Chi ly hôn, không sớm thì muộn anh ta cũng sẽ lấy vợ khác, đến lúc đó, nhất định anh ta sẽ sinh thêm con. Cổ phần cho Đông Kỳ, chí ít nó có thể được một chút coi trọng. Trước khi nó trưởng thành, thì Cẩn Chi sẽ thay nó quản lý, như vậy vừa giúp anh ta có được chỗ đứng vững chắc trong Vạn Thế, vừa giúp ông bảo vệ tốt sự nghiệp của mình. Làm như vậy là nhất cử lưỡng tiện. Còn về phần cháu, cháu cái gì cũng không cần. Ông nội, cháu có đôi bàn tay, quăng đời còn lại phải tự dựa vào nó để nuôi sống chính mình... Cháu biết, vợ chồng ly hôn, người đáng thương nhất chính là con cái. Nhưng hai người gượng ép ở cùng nhau, thì cả ba cùng phải chịu khổ. Ông nội, xin ông hãy tha thứ cho sự ích kỷ của cháu!”

Đông Lục Phúc nghe xong những lời này, tim như bị ai bóp chặt lại, đứa trẻ này không có lòng tham, rất đáng quý, lại còn một lòng nghĩ cho Đông Kỳ, điều này cũng vô cùng hợp lý.

Ông cau mày, suy nghĩ một lúc sau mới đem đập điều xì gà trên tay, đặt cây gậy xuống, đỡ Hàn Tịnh dậy, rồi nặng nề hít một hơi thật sâu:

“Ông nội cũng không phải người bảo thủ, nhưng thật sự ông không thể bỏ qua được, cũng không thể cưỡng ép hai cháu sống cùng nhau. 20% cổ phần này vốn là muốn cho cháu và con cháu, bởi vì ta muốn cháu sinh thêm một đứa con gái nữa, như vậy, hai đứa trẻ mỗi đứa có 5% cổ phần, cháu 5%, còn lại là của Cẩn Chi. Nhưng hiện tại xem ra, ông sợ mình không giữ được cháu nữa rồi. Nếu có một ngày cháu và Cẩn Chi ly hôn, thì ông vẫn dành 5% cổ phần công ty cho cháu, 15% còn lại ông sẽ cho hết Đông Kỳ được không? Ông nội biết, là do ông 6 năm trước làm chuyện lỗ mãng, không tra rõ tình hình nên... Ai... Tóm lại, chuyện này là ông đã sai. Là ông có lỗi với hai cháu... Ông ở chỗ này cùng cháu không phải...”

Ninh Mẫn nghe thấy tiếng tim mình đập loạn xạ lên.

Cô ngàn vạn lần không ngờ tới, Đông Lục Phúc đột nhiên lại nói ra những lời tuyệt vời như vậy, không hề trách mắng Hàn Tịnh, mà còn nhượng cổ phần công ty cho cô. Chỉ cần cầm trên tay văn bản chứng minh hợp pháp, thì không phải cô sẽ có thể ly hôn với Đông Đình Phong sao?

Sau khi đại não nhận thức được điều này, ánh mắt cô sáng lên, đang muốn thuận thế đưa lời nói đó thành văn bản thì bên ngoài có tiếng đập cửa, là tứ cô cô Đông Hà đang khóc lóc làm loạn chạy vào, tiếng giày cao gót lộp cộp, bước tới, sau đó ngã nhào ra, vừa gạt nước mắt vừa gào:

“Ba, ba như vậy là có ý gì? Thì cứ cho là Minh Hạo đã làm chuyện có lỗi với ba, cho là nó tham lam tiền bạc, nhưng ba cũng đâu cần phải chém giết tuyệt tình như vậy! Dù gì nó cũng là cháu ngoại của ba, theo ba từ nhỏ đến lớn, ba không thể làm như vậy, đó là hủy hoại cả đời của Minh Hạo... Ba, tại sao ba lại nhẫn tâm như vậy? Minh Hạo là báu vật của con, ba làm như vậy có khác nào đoạt đi mạng sống của con? Ba muốn cái mạng này

của con, ba có thể cầm lấy, nhưng tại sao ba lại ra tay với cháu ngoại của mình chứ? Ba, ba nhất định phải dừng lại, phải dừng mọi chuyện lại...”

Ninh Mẫn đứng lên, nhìn ngăm người phụ nữ đã từng cao ngạo trong bữa tiệc đoàn viên, lúc này đây đang bù lu bù loa khóc lóc, hoàn toàn quên đi vẻ kiêu ngạo hôm đó, chỉ còn sự bi phần của một người mẹ.

Những bà mẹ trong thiên hạ đều giống nhau, tất cả đều có thể vì con của mình mà đau lòng, cho dù đứa con của mình đã trưởng thành. Nuôi con trăm năm, thì lo lắng đến chín mươi chín năm, nhưng than thở đứa con không nên thân này thì có thể oán thán ai?

Đông Lục Phúc đối mặt với đứa con gái đang gào khóc như người điên này, mi tâm nhú chặt, đánh giá, cuối cùng tứ nha đầu này cũng đến về chuyện của con trai, ông biết Đông Hà sẽ đến làm loạn, hừ, cũng có thể nhìn thấy tâm can đứa con trai bảo bối của con gái mình, đã làm chuyện thất đức lại còn mặt mũi đến cầu xin. Ông lập tức nghiêm mặt lại:

“Tĩnh Tĩnh, cháu ra ngoài đi! Ta có chuyện muốn nói với tứ cô cháu!”

“Vâng!”

Ninh Mẫn gật đầu, đi qua Đông Hà ra ngoài.

Lúc này, sự chú ý Đông Hà chỉ tập trung trên người Đông Lục Phúc, nếu như bà ta biết được chuyện của con trai bà ta có liên quan đến Hàn Tĩnh thì sợ rằng giờ phút này đây, người mẹ khăng khăng bảo vệ đứa con của mình sẽ lăng nhục Hàn Tĩnh, và cho rằng cô chính là người đã câu dẫn con trai bà ta.

Vẫn may là Đông Đình Phong đã xóa sạch mọi dấu vết, nên lúc này đây cô mới có thể bình yên ra ngoài, bằng không...

Lúc bước ra khỏi phòng, Ninh Mẫn quay đầu liếc mắt nhìn ông cụ đang ngồi tựa trên ghế sofa, cau mày, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Nói đến, lần này cũng thật sự khó khăn với ông cụ.

Đại nghĩa diệt thân, không phải ai cũng làm được.

Cô chậm rãi đi ra ngoài.

Ngoài phòng, tràn ngập những tia nắng ấm áp, Ninh Mẫn ngược mắt nhìn ngắm, Đình viện nhà tổ Đông gia thật rộng, là một khu biệt thự nhà vườn cao cấp có lịch sử hàng trăm năm, nhưng vẫn giữ được sự quý phái, xa hoa đến tận ngày nay.

Đông gia được mệnh danh là gia tộc đệ nhất Ba Thành không chỉ bởi vì sự giàu có mà còn có một cái khiến Đông gia rạng danh trong ngoài chính là vị trí đắc địa của khu vườn này. Nó vốn được khen à khu vườn số một trong nước, cảnh vật thanh thú, diện tích rộng lớn, kiến trúc cổ điển toát lên khí thế huy hoàng.

Trên đời này, có biết bao người đánh nhau sút đầu mẻ trán tranh giành để trở thành một phần tử trong Đông gia, nhưng nào ai có thể hiểu được những áp bức và lãng nhục của chức đệ nhất thiếu phu nhân Ba Thành chứ?

Làm con dâu nhà giàu đâu có không phải dễ, cuộc đời của Hàn Tịnh chính là một bi kịch nghiệt nhiên do chính Đông gia tạo ra.

Một cô gái đáng thương!

Trong lòng thổn thức, cô khẽ thở dài, lạnh lùng nhìn ngắm những con gió bay bay mang theo sự u buồn, thương cảm.

“Mẹ, mẹ, con muốn chụp với mẹ vài tấm ảnh, đợi ba đến, sau đó, chúng ta cùng chụp một tấm cả gia đình nhé, con sẽ đi rửa ra, rồi đặt ở trong

phòng! Ông Bách, xin ông hãy chụp giúp cháu và mẹ vài tấm được không, nhất định phải chụp đẹp đó nha!”

Cách đó không xa, Đông Kỳ chạy như bay đến, trên tay cầm chiếc máy ảnh, chú Bách cũng ở bên cạnh.

Ninh Mẫn cười lớn, dang tay đón.

Đông Kỳ hào hứng giao máy ảnh cho chú Bách, rồi chạy đến nhào vào lòng Ninh Mẫn, cười tươi, lộ ra hàm răng bị thiếu mất chiếc răng cửa, ôm lấy cô, không hề che dấu tình yêu của mình dành cho mẹ.

Ninh Mẫn cúi đầu nhìn tiểu bảo bối này, vừa vui mừng, nhưng cũng vừa áy náy.

Vui mừng vì trong biển người mênh mông, cô có thể gặp được một tiểu bảo bối đáng yêu như vậy, nó khiến cô thật sự hạnh phúc; nhưng cô lại áy náy, thằng bé yêu quý mẹ nó như vậy, nhưng mẹ thật sự của nó đã vì cô mà chết, và sẽ không bao giờ quay về cùng nó sống hạnh phúc, mà cô lại không có cách nào cho nó được mong ước này.

Bảo bối, thật sự xin lỗi con.

Ninh Mẫn xoa đầu đứa trẻ, phối hợp với nó tạo dáng, chú Bách mỉm cười chụp cho họ mấy tấm hình, chụp xong, tiểu tử kia liền vội vàng chạy lại xem, sau đó mặt mày rạng ngời, có vẻ rất hài lòng với bức ảnh thân mật của hai mẹ con.

“Mẹ, tấm ảnh nào đẹp ạ?”

“Tấm này!”

“Con cũng cảm thấy như vậy. Đợi lát nữa con sẽ bảo ba rửa nó ra!”

Đông Kỳ nhìn chiếc máy ảnh, yêu thích không muốn buông tay.

Ninh Mẫn yên lặng quan sát: Tâm nguyện của đứa trẻ này đơn giản như vậy, nếu như nó biết cô sẽ rời xa nó, không biết nó có bị tổn thương không?

Ai, thật phiền phức!

Sự thật bát viên đang trong thời gian sửa chữa, Ninh Mẫn không có chuyện gì làm, dắt theo con trai đi dạo xung quanh, nhìn thấy bên trong số người ra ra vào vào rất nhiều.

Chị Minh nói với cô:

“Đồ dùng của phu nhân đều được chuyển đến nhất viên rồi ạ.”

Cô chỉ gật đầu, lên lầu xem xét một vòng, phát hiện phòng của Đông Đình Phong cũng đã tháo dỡ, đồ vật bên trong cũng được dọn đi, chỉ còn lại một căn phòng trống không. Phải công nhận, công nhân ở đây làm việc thật sự nhanh nhẹn.

Chị Minh nhìn thấy sự nghi hoặc trong đáy mắt cô liền giải thích:

“Đồ dùng lớn nhỏ đều được chuyển đến nhất viên, đại thiếu nói, ngài ấy sắp sửa xây một cái hồ, và bát viên này sẽ trở thành khu vui chơi giải trí. Cho nên, nếu như phu nhân ở lại nhà tổ, thì những ngày tiếp theo sẽ sống trong nhất viên. Nhất viên là tòa nhà cổ nhất, phòng cũng nhiều nhất. Lão gia thích náo nhiệt, nên trước đây cả nhà đều sống ở nhất viên. Chỉ là sau khi con cái trưởng thành, ông mới cho xây dựng khoảng mười khu nhà khác nhau.”

Lúc rời khỏi bát viên, Ninh Mẫn đột nhiên nhớ đến cái gì đó, liền cúi đầu hỏi Đông Kỳ:

“Ba con có phải rất thích sạch sẽ không?”

“Dạ! Con cũng vậy!”

Đông Kỳ nghe răng cười, có chút ngượng ngùng nói:

“Con rất ghét người khác chạm vào đồ dùng của con, nhưng mẹ là ngoại lệ!”

Nói xong, cậu đặc biệt nhấn mạnh ở cuối câu, để thể hiện vị trí đặc biệt của mẹ trong lòng mình.

Ninh Mẫn mỉm cười, hôn cậu một cái, đứa trẻ này thật biết nịnh nọt, thật sự khiến người khác yêu quý, sau đó cô lại hỏi:

“Cái bệnh thích sạch sẽ của ba con có nghiêm trọng không...”

“Nghiêm trọng ạ! So với con còn nghiêm trọng hơn nhiều!”

“Ví dụ như...”

“Không thích người khác gấp thức ăn cho mình, đồ dùng ăn cơm phải có một bộ riêng, ở trên có khắc tên của ba; ba uống trà, nếu mẹ không cẩn thận uống một ngụm thì đảm bảo ba sẽ không uống ngụm thứ hai, cái chén uống trà đó cũng sẽ được vứt đi, vì ba sẽ không dùng lại nữa... Hay ví dụ là, áo choàng tắm của ba, nếu bị người khác mặc thì đến ngày thứ hai chỉ có thể nhìn thấy trong sọt rác...”

Tiểu tử kia liệt kê rất nhiều, Ninh Mẫn nghe xong mà ù hết cả tai, á khẩu không nói lên lời, nhưng đột nhiên nghĩ đến: Một người đàn ông như vậy tại sao có thể lấy một vợ rồi còn hai tay ôm hai người đàn bà khác chứ? Lại còn sống chết không đồng ý ly hôn, cái tên khốn nạn này rốt cuộc đang muốn làm trò mèo gì?

Bọn họ đi dạo một vòng, lúc trở lại nhất viên thì tứ cô cô Đông Hà đã rời đi, Đông Lục Phúc đang đứng một mình trước cửa sổ, thân ảnh vô cùng

cô độc, cũng may Tiểu Kỳ thấy vậy liền chạy đến chơi đùa khiến nụ cười trên môi ông lại lần nữa hiện ra, tràn đầy sức sống.

Ninh Mẫn đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng vui vẻ, âm ỉ giữa hai người mà suy nghĩ, ở Đông gia, chỉ có hai người này là đơn giản nhất, giàu tình người nhất, có thể khiến người khác cảm thấy ở đây còn có chút hương vị gọi là “nhà”.

“Cháu buồn đi tiểu!”

Đông Kỳ đột nhiên kêu lên một tiếng, từ người ông cụ nhảy ra, chạy thẳng đến nhà tắm, vừa chạy vừa lấy bàn tay nhỏ che trước quần, bộ dạng kỳ quặc đó khiến Ninh Mẫn không nhịn được cười, đứa nhỏ nghịch ngợm này đúng là không nhịn được mà.

Quả nhiên, bất luận dù cho nó có chỉ số thông minh cao đến đâu thì trẻ con vẫn là trẻ con, và luôn luôn có tính khí của trẻ con.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô cười không được.

“Ông nội, chúng cháu đã trở về!”

Cánh cửa phòng khách đột nhiên mở ra, giọng nói của Đông Đình Phong vang tới, cô quay đầu liền nhìn thấy người phụ nữ sáng nay đang khoác tay Đông Đình Phong vui vẻ đi vào, lúc này cặp lông mày thanh tú của cô không khỏi cau lại, có mấy phần khó tin vào sự thật trước mắt:

Người đàn ông này như vậy là có ý gì? Sao hắn dám ngang nhiên đem người đàn bà bên ngoài của mình về gặp ông nội?

Cuối cùng lúc này cô cũng nhìn rõ tướng mạo của người phụ nữ kia, ngũ quan rất tinh xảo, toát lên dáng điệu thướt tha kiêu diễm của một người phụ nữ chín chắn, mái tóc dài bồng bềnh, chiếc áo khoác lông đỏ kết hợp với chiếc váy ren ngắn đen, trên cổ quần khăn, từ biểu cảm cho đến giọng nói

không còn gì thân mật hơn với Đông Đình Phong, nụ cười rất rạng rỡ, không giống như nét tà dị lúc sáng nay nhìn thấy.

“Tiểu Kỳ đâu? Lúc này ta vẫn còn nghe thấy tiếng nó cười...” Đông Đình Phong vừa vào nhìn xung quanh một lượt không thấy người liền hỏi, “Đây là nó muốn trốn dọa ta sao?”

Hắn nhìn thấy ánh mắt vô cùng không hài lòng của bà xã giả mạo, nhưng cô vẫn kiềm chế không để bộc phát ra.

“Ba... ba, con ở đây. Con đang... Đợi con một chút, con có chuyện mới cùng ba thương lượng... Lập tức xong ngay...”

Từ xa, Đông Kỳ nói vọng lại, đúng là quan hệ cha con hai người rất tốt!

Ninh Mẫn kìm chế tức giận, nếu người đàn ông này thật sự là chồng cô thì cô sẽ không hai lời mà chạy đến và cho họ mỗi người một cái. Loại hành động này của hắn quá là không tôn trọng Hàn Tịnh, cũng không quan tâm đến cảm nhận của Tiểu Kỳ, nhưng cô chỉ là giả mạo, hơn nữa, quan hệ của bọn họ lại chẳng ra làm sao, nên cô không thể làm như vậy.

Cô chỉ có thể nhẫn nhịn, lặng lẽ chịu đựng trong lòng sự giày vò kỳ lạ này, tâm trạng tốt đẹp đều bị phá hỏng.

Chính lúc này đây, người phụ nữ kia đột nhiên buông tay Đông Đình Phong, chạy đến chỗ Đông Lục Phúc, cười tủm tỉm quan sát, cảnh tiếp theo lại càng khiến Ninh Mẫn kinh ngạc:

“Ba, con đã trở về! Con đã về rồi... Đã lâu rồi không được ôm ba, đến đây cho con ôm một cái, ôm đứa trẻ già của con...”

“Nha đầu thôi, tại sao lại nói vậy? Ai là đứa trẻ già?”

Đông Lục Phúc vuốt râu trừng mắt nhìn, sau đó cười tươi ôm đứa con gái này vào lòng.

“Có thể cùng đứa cháu đời thứ tư của gia đình chúng ta chơi đùa, hơn nữa còn rất nhiệt tình, vậy không phải đứa trẻ già thì là cái gì? À, nghe nói, gần đây ba còn ép đứa cháu trai ngoan ngoãn của con sinh thêm đứa nữa, ha, cũng chỉ có một đứa nhỏ thôi lại có thể làm ra hành vi bất thường như vậy... Bảo bối này của con đúng là rất tốt, lúc nào cũng làm theo sắp xếp của ba!”

Nữ nhân trách mắng nhưng vẫn hôn Đông Lục Phúc một cái.

Mặt Đông Lục Phúc vừa đen vừa đỏ lên, véo má đứa con gái quát:

“Nha đầu chết tiệt kia, một bên con rút mặt vào tai ta, một bên con lại mắng chửi ta giống như ta mắc nợ con...”

“Ba, ba, con đến đây, con đến đây... A, bà trẻ quay về lúc nào vậy?”

Từ trong nhà tắm đi ra, Đông Kỳ hoan hỉ chạy ra, lúc đến gần ngạc nhiên bổ nhào tới người phụ nữ kia, người phụ nữ kia thuận thế liền ôm lấy Tiểu Kỳ, hôn một cái rồi cười nói:

“Thì là tối qua đó!”

“A, nói như vậy, tối hôm qua người ngủ trong phòng khách là bà trẻ sao?”

“Ừ!”

Người phụ nữ vừa gật đầu vừa nở nụ cười xấu xa nhìn qua nữ nhân nào đó đang kinh ngạc:

“Có phải mẹ cháu hiểu lầm cho nên hôm nay mới đến đây trút giận không?”

“Dạ!”

Đông Kỳ gật đầu liên tục, sau đó đột nhiên phát hiện một hiện tượng cổ quái: Ba giống như cười như không, bà trẻ cũng cười trộm, cụ nội cố gắng nhin cười, ánh mắt còn sáng lên, chỉ có riêng mẹ cậu gặp phải chuyện này, nhất thời mặt đỏ bừng lên, vô cùng khó xử.

Ninh Mẫn xấu hổ, hận không thể chui ngay xuống đất!

Trời ơi, đất ơi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

Người phụ nữ Đông Đình Phong đưa về nhà tối qua, đột nhiên lại trở thành ngũ cô cô, Đông Dạng của hẳn.

Mẹ kiếp, người đàn ông này lại còn không thèm giải thích rõ với cô, cứ giương mắt đứng nhìn cô làm ra chuyện xấu hổ này chứ!

Nguồn Truyen.org

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Chẳng trách sáng nay, lúc người phụ nữ này bóp mắt hần, hần lại có chút bất đắc dĩ, chẳng trách bà ta lại có thể gọi hần là bảo bối nhỏ, còn hần gọi bà ta là bà cô trẻ...

Lúc đầu cô cứ tưởng đó là những lời nói khôi hài giữa hai người yêu nhau, không nghĩ tới, bà ta chính là bà cô trẻ thật sự của con trai hần... (Em cũng nghĩ như chị à *đồng cảm*)

Chóng mặt, thật sự chóng mặt!

“Chào, ta là Đông Dạng, là ngũ cô cô của Cẩn Chi, cháu có thể gọi ta là cô trẻ giống Cẩn Chi, cũng có thể gọi ta một tiếng dì Dạng. 6 năm trước, Cẩn Chi gọi điện báo cho ta biết, nhưng lúc hai người kết hôn, ta đang ở nước ngoài, đến lúc cháu sinh Tiểu Kỳ thì ta cũng ở nước ngoài, sau đó có về nước mấy lần nhưng vì cháu bị bệnh nên không có cơ hội gặp gỡ, cháu không nhận ra ta cũng không sao, với lại tên tiểu tử đáng chết này cũng không thêm giải thích rõ cho cháu! Ha, tiểu tử này, ta đã ôm nó từ nhỏ đến lớn, nên hôm qua lúc say có bắt nó ôm ta một chút, không ngờ lại thành chuyện hiểu lầm lớn như vậy, còn hại cháu dâu nhà ta biến bữa ăn sáng ngon lành thành bữa ăn cho lợn, thật sự có lỗi. Thế nào, cục giận trong lòng cháu dâu đã tan chưa?”

Đông Dạng cười lớn trêu chọc, đôi mắt to tròn mê người lóe lên vẻ kì dị.

Nếu luận về tuổi tác, người phụ nữ này ít nhất cũng phải 47, 48 tuổi, nhưng khuôn mặt không hề có một nếp nhăn. Không biết có phải sinh ra đã

xinh đẹp hơn người hay không, hay là cách trang điểm quá tài tình mà nhìn lướt qua chỉ nghĩ bà ta chỉ 30 tuổi, lúc người phụ nữ này quyến rũ nhất thì trên người toát lên một loại khí chất mê người, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Tính khí người này và tứ cô cô Đông Hà hoàn toàn khác nhau, gần gũi bà ta mang đến cho người khác một loại cảm giác thoải mái.

Đối mặt với người phụ nữ tính cách cởi mở như vậy, lại nghĩ đến những suy nghĩ không trong sáng của mình lúc trước mà Ninh Mẫn cảm thấy như khắp người mình đều có những con kiến đang bò qua bò lại, vô cùng khó chịu, mặt cũng đỏ bừng lên như bị đốt vậy. Đây là lần đầu tiên phải đối mặt với chuyện này khiến cô không thể kịp thời phản ứng.

Còn Đông Đình Phong ư, bàn tay hẩn khếp chặt che trước miệng để giấu đi nụ cười trước biểu hiện của cô. Haizz, lúc người phụ nữ này đỏ mặt trông thật sự xinh đẹp.

“Cái gì mà bữa sáng trở thành bữa ăn cho lợn? Bà trẻ, bà đang nói cái gì vậy? Mẹ cháu làm bữa sáng rất ngon làm sao có thể trở thành cơm cho lợn được...”

Đứa trẻ này không biết thức ăn cho lợn là cái gì, dù cậu có suy nghĩ thế nào thì cũng nghĩ không ra, buồn bực nói.

“Mẹ cháu đem đồ ăn của chúng ta trộn lẫn lại với nhau, Tiểu Kỳ, cháu cảm thấy như vậy là dành cho người ăn sao?”

Đông Dạng cười sung sướng.

“A, cháu hiểu rồi, là mẹ cháu không nhận ra bà trẻ nên tưởng là bạn gái bên ngoài của ba nên đã ghen đúng không?”

Đông Kỳ vỗ tay một cái, bỗng nhiên ngộ ra, che miệng cười ha ha:

“Chẳng trách tâm trạng hôm lại lại là lạ...”

Khuôn mặt đứa nhỏ kia méo xệch hoàn toàn giống biểu hiện của ba nó, vô cùng xấu xa...

Ninh Mẫn nghĩ, nếu lúc này dưới đất có một cái hố, cô sẽ lập tức tự chôn thân mình xuống!

Cái sự thật này quá mất mặt, một người thông minh như cô làm sao có thể bỏ qua thông tin như vậy, lại còn trực tiếp khẳng định hẳn và bà ta có quan hệ bất chính chứ?

Mà cho dù có bất chính thì cô cũng không được phép tức giận!

Lại còn làm ra chuyện ấu trĩ như vậy chứ!

Điều này hoàn toàn trái với tác phong làm việc của cô.

Suy nghĩ cuối cùng cô kết luận được một điều: Cô đã trúng tà rồi!

Cô căn rằng chịu đựng, hung hăng lờm nam nhân chết tiệt kia ý nói: Mặc kệ thế nào thì toàn bộ chuyện này là do anh hại tôi.

Đông Đình Phong vô tội nháy mắt một cái.

“Ngũ cô cô, ngại quá khiến người chê cười...”

Cuối cùng, cô đỏ mặt chào hỏi một tiếng, còn vô cùng tự nhiên, hào phóng chứ... Tâm tình trong lòng bị đè nén coi như cũng giải tỏa được mấy phần.

Lần đầu gặp mặt, ấn tượng của Đông Dạng đối với đứa cháu dâu giả mạo này quả thật không tồi, cẩn thận suy nghĩ một chút bà lại có cảm giác yêu quý:

Trên đời này tại sao lại có thể có hai người giống nhau như đúc vậy?

Đông Lục Phúc có ba người con gái, ngoại trừ đứa con trưởng mất sớm, đứa con thứ theo con đường chính trị ra, thì những người khác đều làm việc trong tập đoàn. Vị này là ngũ cô cô, Đông Dạng, là người khiêm tốn nhất trong Đông gia, cũng là đứa con gái mà Đông Lục Phúc yêu quý nhất. Nghe nói người này là một phụ nữ thiên tài, 15 tuổi đã vào Đại học Oxford, sau khi tốt nghiệp thì làm việc trong tập đoàn, quá nửa thời gian đều sống ở nước ngoài, mỗi tháng đều về nước mấy lần. Hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với Đông Đình Phong.

Lúc Ninh Mẫn tìm hiểu tư liệu về Đông gia đương nhiên cũng đã từng xem qua thông tin trong tập hồ sơ của ngũ cô cô này, đáng tiếc, ngoại trừ tìm được bức ảnh lúc 40 tuổi ra thì không có bức nào khác.

Những thông tin trên mạng miêu tả về vị thiên kim này cũng chỉ là:

Tên: Đông Dạng

Tên mụ: Dạng Nhi

Năm sinh: 19**

Thông tin: Người phụ nữ tài giỏi, tốt nghiệp đại học Oxford, Chuyên gia kinh tế, Tổng thanh tra tài vụ Tập đoàn Vạn Thế.

Tình trạng hôn nhân: Độc thân

Còn về phần tính cách ra sao, tương mạo như thế nào thì không hề có một lời miêu tả.

Chính bởi vì thiếu thốn thông tin về người này nên cô mới để xảy ra chuyện nực cười như vậy.

Cười thì cứ cười đi!

Chí ít Đông Dạng đối với cô cũng không có ác ý, lại còn tương đối hòa đồng.

Bởi mặc dù hôm nay là cuối tuần, nhưng cũng không phải 16, nên các thành viên của Đông gia cũng không nhiều, bữa trưa chỉ có năm người bọn họ, Đông phu nhân, Hà Cúc Hoa cũng không có mặt, nghe nói sáng sớm đã đi ra ngoài.

Lúc 12 giờ, trên bàn ăn, Đông Dạng cười nói vui vẻ, kể về những chuyến du lịch của mình.

Vị ngũ cô cô này bình sinh không muốn cái gì, chỉ yêu thích du ngoạn năm châu bốn bể.

Hình như Đông Đình Phong cũng thích, đối với mỗi nơi Đông Dạng nhắc đến hẳn đều đã đi qua, và còn có thể khái quát lại những đặc sắc ở chỗ đó.

Ninh Mẫn lẳng lặng nghe, giúp Đông Kỳ ăn cơm, tâm tư bay xa vạn dặm, nơi thánh địa du ngoạn đó phong cảnh hiếm có, nơi cô đã từng cùng người đó hẹn ước cùng nhau đến, nhưng đáng tiếc... không bao giờ có thể.

Và tình yêu của bọn họ trải qua theo năm tháng dài cũng đã mất đi sự rực rỡ, không thể quay trở về những năm tháng thanh xuân hồn nhiên.

Đã 6 năm, giờ lại chính tai nghe đến nơi đó từ miệng người khác mà đột nhiên cô có cảm giác trống trải!

“Tĩnh Tĩnh có thích du lịch không?”

Đông Dạng nghiêng đầu cười, nhéo má Tiểu Kỳ: “Tiểu Kỳ rất đáng yêu. Điểm này rất giống ba cháu. Căn Chi, người nên dành nhiều thời gian hơn

để ở bên hai mẹ con họ... Không phải bên Pháp cũng có núi sao? Bên đó không khí rất tốt, người còn không nhanh dặt bảo bối của mình đến thăm chỗ lãng mạn như vậy!”

Người này bắt lấy cơ hội liền chọc bọn họ.

“Được ạ! Lâu rồi con không sang Pháp, ba mẹ, con muốn cùng đi với hai người. Ở đó con sẽ giám sát hai người sinh em gái cho con!”

Đông Kỳ đột nhiên đứng lên ghế, vỗ ngực một cái.

“Ha ha ha...” Đông Dạng bật cười, liên tục gật đầu: “Đúng, đúng, đúng, cháu nhất định phải giám sát cho tốt. Trách nhiệm đốc thúc sinh em này cháu phải đảm nhận đến cùng đấy nhé!”

Đông Lục Phúc cũng cười: Tiểu tử này muốn làm anh đến phát điên rồi!

Khóe môi Đông Đình Phong cũng cong lên, ngoái đầu nhìn hai gò má ửng hồng của người phụ nữ kia, miễn cưỡng nói tiếp:

“Được, đợi lúc nào rảnh, ba sẽ dắt con và mẹ con sang đó...”

Đây là ý gì?

Tim Ninh Mẫn nhảy lên, chỉ biết cắn đầu ăn.

Ăn xong, Đông Dạng trở về biệt thự của mình, trước lúc đi còn lôi Đông Kỳ nói cái gì mà muốn tặng quà cho nó.

Đông Lục Phúc cũng lôi Đông Đình Phong lên thư phòng, lẩm bẩm nói:

“Tứ cô cô của cháu vừa đến đây làm loạn... Tịnh Tịnh, lên lầu ngủ trước đi! Để thím Phương đưa cháu lên lầu! Ở đây, Căn Chi cũng có phòng.”

Chính xác lúc này Ninh Mẫn muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi, liền đi theo thím Phương lên lầu.

Phòng của Đông Đình Phong ở tầng 3, tất cả tầng này đều là địa bàn của hắn.

“To thật!”

Vừa liếc mắt nhìn cô liền cảm thán.

Thím Phương nghe thấy liền cười:

“Lão thái gia đông con như vậy nhưng cũng chỉ có đại thiếu là do chính tay ông và lão phu nhân nuôi lớn, những người khác đều không có được phúc này. Đại thiếu là đứa cháu mà lão thái gia thương nhất, và cô cũng là đứa cháu dâu ông thương nhất. 5 năm trước, lúc cô phát bệnh, lão thái gia đã rất lo lắng. Hiện tại cô đã khỏe, nhìn xem, một già một trẻ đều hài lòng!”

Ninh Mẫn không tiếp lời, chỉ mỉm cười.

Thím Phương cũng không nói nhiều liền xuống lầu, để một mình cô đi loanh quanh trong phòng.

Cả căn phòng tràn ngập mùi nam tính mạnh mẽ, mọi thứ đều toát lên vẻ cứng nhắc, khiến cô có cảm giác không biết làm thế nào, nó nhắc cô nhớ đến khí chất của nam nhân đó: lạnh lùng, trầm mặc, không thể đoán được suy nghĩ.

Cô tìm được chiếc máy tính trước đây cùng với cuốn nhật ký này của Hàn Tịnh được ở trong một hộp gỗ có khóa, đặt cẩn thận trên giá sách. Bên cạnh giá sách còn đặt chiếc piano. Đông Đình Phong biết chơi piano sao?

Kỳ thật cô cũng biết chơi, bởi vì bố mẹ cô hy vọng cô có thể trở thành một thực nữ có khí chất, nên cô đã từng học, cũng giúp con gái luyện qua,

việc luyện tập cũng khá tốt.

Cô mở nắp đàn, những ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ trên các phím đàn. Cô thật sự muốn đàn nhưng hình như Hàn Tịnh không biết đàn.

Nên cô đành phải đặt nắp lại.

Bước được vài bước, cô nhìn thấy trên giá sách có rất nhiều sách, cô lấy một quyển tên “Quân Hồn” của tác giả Thần Vạn Niên, bên trong toàn là những mưu lược quân sự.

Cô suy nghĩ một chút, tự nhiên nhớ đến tên của người này.

Hình như cô đã từng gặp qua ở Quỳnh Thành, ông ta là một Tổng tư lệnh Lục quân đã về hưu.

Tuổi tác người này cũng tương đương Đông Lục Phúc, đều là những nhân vật phong vân của thế hệ trước.

Đông gia rạng danh trong giới thương gia, còn Thần gia lại uy chấn giới quân nhân, được mệnh danh là một trong ba gia tộc lớn trong nước.

Sách của ông cũng được mệnh danh là binh pháp thời hiện đại, trong giới quân sự, ông ta được ông trời ban cho khả năng hơn người.

Lật mấy tờ, cô nhìn thấy những chú thích của Đông Đình Phong viết trên đầu, nét chữ toát lên khí chất sắc bén, hơn nữa trang giấy còn rất cũ, chắc chắn đây là quyển sách Đông Đình Phong thường xuyên đọc.

Người ta nói rằng, đàn ông sinh ra đã có sẵn bản năng xâm lược, mỗi người đàn ông đều có ý chí mạnh mẽ, đối với mặt quân sự đều có sự ham mê thiên bẩm, có lẽ đúng là như vậy.

Phụ nữ cũng có đam mê với quân sự, ví dụ như cô.

Ninh Mẫn cầm quyển sách đến ghế sofa rồi, quyển sách này cô cũng có, hơn nữa cô còn đọc thuộc lòng. Chỉ là cô đối với nội dung trong này không có những chú thích phức tạp như hẳn mà thôi. Thành tích của Đông Đình Phong đúng không ai có thể phủ nhận được.

Nếu không phải cô đang trong tình thế khó xử thì có lẽ cô sẽ hứng thú thưởng thức người đàn ông này.

Cẩn thận suy nghĩ, thì từ cổ chí kim, trong chế độ đất nước này, những người được lưu danh sử sách, thì có được mấy người có thể sống đến đầu bạc răng long với vợ của họ chứ?

Nam nhân càng xuất chúng thì càng không tránh khỏi sự cô đơn và không giữ được hạnh phúc gia đình.

Bởi vì bọn họ có quá nhiều không gian để chọn lựa.

Trong thế giới xinh đẹp này có quá nhiều sự cám dỗ, có mới nới cũ, nam nhân dễ thay lòng, đó là chuyện thường xuyên xảy ra.

Đặc biệt là những người đàn ông thành công.

Phụ nữ luôn khát khao tình yêu, bảo vệ gia đình, chung tình với một người đàn ông, nhưng đàn ông lại khác, chẳng mấy người trong họ nghĩ như vậy.

Đó chính là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà.

Đàn bà thường chinh phục đàn ông để chứng minh thực lực của mình, nhưng đàn ông lại chinh phục thế giới để chứng minh thực lực của mình. Nhưng một người đàn ông ưu tú như vậy rất khó có thể trung trinh với hôn nhân của mình.

Từ xã hội nguyên thủy cổ đại cho đến nay, đàn ông luôn thích dùng khả năng của mình để tranh giành quyền kết duyên và quyền sinh sản, còn trong xã hội ngày nay, mặc dù đã văn minh hơn nhưng bản chất xấu xa từ bên trong vẫn tồn tại. Tiền, quyền, gia đình, vậy có người đàn ông nào thật sự cam tâm bảo vệ duy nhất một người phụ nữ?

Vứt bỏ những suy nghĩ trần tục trong cuộc sống riêng tư, theo khách quan mà nói, Đông Đình Phong chính xác đang ở độ thành công nhất trong sự nghiệp, cái độ dễ khiến người ta thay đổi.

Chỉ là cô miễn cưỡng không thể hiểu nổi: Loại đàn ông giống như hắn, rốt cuộc có quan niệm về gia đình hay không?

Trên đời này liệu có người phụ nữ có thể khiến hắn mất đi lý trí và sự lãnh đạm để yêu không?

Cô An Na kia là vậy chất sống đó sao?

Suy nghĩ kĩ, hình như không phải.

Mạch suy nghĩ của cô loạn hết cả lên. Nửa tiếng sau, cô thật sự buồn ngủ và chỉ mất nửa tiếng cô đã ngủ được.

Lúc tỉnh dậy, cô ngẩn ra khi phát hiện trên người mình đắp một chiếc chăn mỏng, lại nghe thấy bên tai có tiếng sột soạt.

Cô mở mắt nhìn, tinh thần hoảng hốt, cảm giác giống như quay lại trước đây, lúc đó cô đang ở bên Hoắc thiếu: Cô lười biếng ngủ, còn hắn làm việc, sột soạt viết chữ, sột soạt tìm tài liệu cũng có cảm giác như vậy. Giống như chỉ cần cô mở mắt thì có thể nhìn thấy nam nhân ôn nhu ở bên, canh giữ để cô có thể yên tâm đắm chìm trong đó, không cách nào tự thoát ra được.

“Tỉnh rồi à?”

Một giọng nói không phải của Hoắc thiếu vang lên, lạnh lùng không giống thanh âm khàn khàn mang chút gợi cảm của Hoắc thiếu.

Cô cuối cùng cũng tỉnh táo, nhìn thấy Đông Đình Phong đang ngồi bên cạnh, trên tay cầm quyển sách “Quân Hồn” đó.

Từ góc độ này của cô nhìn sang, khuôn mặt kia rất anh tuấn. Người đàn ông này thật sự rất đẹp trai, cũng rất có bản lĩnh, nhưng đầu óc và hành vi lại xấu xa nên Hàn Tịnh không phải đối thủ của người đàn ông này. Cô quay đầu, cô rất ghét giao tiếp với hắn. Bởi vì như vậy cô rất dễ bị mưu hại.

“Câm luôn rồi hả?”

Hắn ngẩng đầu, gập quyển sách lại nhìn cô.

“Tôi và anh không thích hợp nói chuyện!”

Cô đứng lên muốn đi ra ngoài, nhưng ai mà ngờ được tư thế ngủ không tử tế nên chân đã tê dại, vừa chạm xuống đất thì giống như có ngàn vạn mũi kim châm vào chân cô, cô kêu lên một tiếng, sau đó ngã ra, trực tiếp ngồi thẳng lên đùi người nào đó, khiến cả hai đều ngơ ngác.

Mặt cô đỏ bừng lên, tức có, hận cũng có, tại sao cứ mỗi lần đứng trước mặt hắn cô lại bối rối như vậy?

Còn cả cặp mông đang đặt trên đùi hắn, tại sao chân hắn lại cứng như đá vậy, khiến mông cô cũng đau ê ẩm.

Khóe miệng Đông Đình Phong nhếch lên, nhướn mày, kìm né không bật cười nhìn khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên như phản ứng hóa học của người phụ nữ kia.

“Hóa ra Đông phu nhân theo trường phái hành động!”

“...”

Cái gì mà trường phái hành động?

Nam nhân chết tiệt này lại còn nói ra những lời ám muội nữa chứ!

“Chân tôi bị tê!”

Cô cắn răng muốn đứng dậy nhưng lại bị cánh tay nào đó khóa chặt lại từ phía sau, có một luồng khí nóng từ bên hông truyền đến.

“Ý của phu nhân không phải muốn ta phục vụ sao?”

Ninh Mẫn nheo mắt: Người này cố ý phải không.

Đông Đình Phong lại vui vẻ nói:

“Lẽ nào không phải?”

“Đông Đình Phong, anh rảnh lắm đúng không? Sao hết lần này đến lần khác cố ý chơi tôi vậy?”

Cô cắn răng, nghĩ lại sáng nay làm ra chuyện mất mặt như vậy mà điên lên.

“Ừ, hôm nay chủ nhật, ta được nghỉ nên rất rảnh!”, Nam nhân kia cười nhạt gật đầu, “Nhưng cô nói ta chơi cô? Đông phu nhân, chữ “chơi” này giữa nam với nữ, cô xác định có thể dùng với chúng ta không?”

Hắn từng câu từng chữ hỏi lại, nhấn mạnh từ “chơi”, ánh mắt sáng lên.

“...”

Lại lần nữa cô á khẩu không nói được gì.

Nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng khuôn mặt tại sao cứ đỏ như khi ăn ớt vậy! Cô đã từng sinh con, nhưng chuyện giữa nam và nữ cô thật sự không có được trải nghiệm sâu sắc.

“Đông Đình Phong...”

Cô đột nhiên quát lên, bởi vì người đàn ông này đã ôm cô lên rồi xoay người đặt cô xuống ghế sofa.

“Tê ở chỗ nào? Chỗ nào?”

Ninh Mẫn lại lần nữa thất kinh.

Hắn đang làm gì vậy?

Tại sao, tại sao lại mát-xa cho cô?

Hắn cởi giày cô ra, chỉ cách một lớp tất, tìm được vị trí đang tê của cô, sau đó rất chuyên nghiệp mát-xa cho cô.

“Không cần... Tôi tự làm được...”

Cô nhú mào, có chút không quen với sự thay đổi này của hắn.

Phút trước hắn còn đùa giỡn với cô, phút sau đã giả bộ quan tâm cô rồi.

Cô không cần.

Hơn nữa, cô không thích người khác chạm vào người mình.

“Ngồi yên! Chẳng mấy khi ta có lòng muốn giúp người khác mát-xa. Còn nữa, ta cũng không phải kẻ trộm sao cô phải đề phòng ta như vậy?”

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt như có như không nhìn cô.

Lúc này nhìn hấn rất đẹp trai, giọng nói ấy cũng rất ấm áp, một loại ấm áp không rõ từ đâu nhưng nó khiến cho khuôn mặt hấn không còn băng lãnh như trước nữa.

Ninh Mẫn lại liếc nhìn, do bàn tay hấn mát-xa quá dễ chịu, hay cô đã bị vẻ ngoài đẹp trai của hấn làm lóa mắt, mà nhất thời quên mất việc đẩy hấn ra, đợi lúc hấn ấn nhẹ một cái mới nhớ ra và nói:

“Đông Đình Phong... Tôi không cần cái lòng tốt ấy của anh, giữa chúng ta thật sự không cần phải diễn kịch... Ông nội và Tiểu Kỳ đều không ở đây... Chúng ta tốt nhất nên nước sông không phạm nước giếng.”

Cô không hề cảm kích rút chân về, nhưng chỗ mắt cá chân vẫn còn lưu lại dấu ấn tay của hấn. Loại nam nhân này, nếu ôn nhu tuyệt đối sẽ có lực sát thương cực mạnh, khó trách thảm nào nữ nhân bên ngoài từng người từng người một đều bị hấn mê hoặc. Nhưng cô tuyệt đối không thể bị hấn quyến rũ được.

Chuyện tối qua chỉ là hiểu lầm nhưng ai mà chả biết, hồng nhân bên ngoài của hấn nhiều như nấm. Trong lòng cô sinh ra cảm giác kháng cự, không muốn thừa nhận chính mình cũng từ từ thay đổi cách nhìn với hấn.

“Tĩnh Tĩnh, cô có từng nghĩ qua, vì con trai, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, như vậy có thể...”

Đông Đình Phong ngồi xuống, nhẹ nhàng nói một câu: “Ông nội đã nói với ta, cô vừa nhắc đến chuyện ly hôn. Không cần con trai, không cần cổ phần, chỉ cần tự do... Cô như vậy là muốn được trùng phùng với Thôi Tán sao?”

Tại sao mọi người đều thích lôi quan hệ của cô và Thôi Tán ra nhỉ?

Cô lắc đầu: “Sẽ không! Chỉ cần anh đồng ý ký vào tờ giấy ly hôn, tôi có thể đảm bảo từ nay về sau, tôi và anh ta không có quan hệ gì hết!”

“Nếu cô không muốn trùng phùng cùng người đó, tại sao không suy nghĩ về lời đề nghị của ta!”

Hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Nếu như tôi bắt anh từ bỏ tất cả đám hồng nhân tri kỷ của mình bên ngoài, sau đó phải toàn tâm toàn ý, cả đời chỉ biết đến mình tôi, anh có đồng ý không?”

Ninh Mẫn ngồi thẳng lên, hỏi ngược lại, nhìn thấy nam nhân kia cau mày, ánh mắt sâu thêm mấy phần, cũng không biết hắn ta đang nghĩ gì. Nhưng cô có thể tưởng tượng, người đàn ông này làm sao có thể vì một cái cây như cô mà bỏ đi cả rừng cây xinh đẹp khác, nên lập tức nói tiếp:

“Khổng Tử có câu: “Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân” (Điều mình không mong muốn thì đừng làm cho người khác). Chúng ta đều không có ý định để tâm đến cuộc hôn nhân này, nên anh cũng không cần phải vì mái ấm hoàn chỉnh của Tiểu Kỳ mà miễn cưỡng duy trì nó? Đông Đình Phong, tôi đối với anh không có nửa phần tình cảm, anh đối với tôi cũng chẳng mấy may yêu thích. Chúng ta từ đầu đến cuối chỉ giống như hai người xa lạ. Cho nên, chúng ta cũng không cần cố gắng.”

Đông Đình Phong cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn.

Cô đứng dậy, định đi ra ngoài, vừa mở cửa ra, người đàn ông phía sau điềm tĩnh nói một câu:

“Muốn ta toàn tâm toàn ý, chung tình với cô, như vậy cũng không phải chuyện khó. Hay là, chúng ta có thể thử từ vai trò hai người xa lạ rồi hòa nhập vào vị trí vợ chồng như vậy.”

Ngữ khí không nặng không nhẹ, nhưng lại khiến Ninh Mẫn lão đảo.

Nam nhân này, hắn có biết mình đang nói gì không?

Cô quay đầu liếc mắt nhìn, hắn đang thư thái dựa lưng vào ghế, đọc sách, giống như hắn chưa từng nói ra câu đó vậy.

“Một nam nhân đa tình rất khó hồi tâm. Hơn nữa tôi tự nhận thấy mình không có đủ năng lực phục dịch anh! Cho nên, tôi từ chối!”

Ném lại câu đó, xong cũng không nói thêm lời nào, cô rời khỏi phòng.

Đông Đình Phong gật sách lại, vuốt vuốt quyển sách trước mặt, sờ sờ mũi, môi khẽ cong:

Aizzz, lại bị ghét rồi!

Cùng lúc đó, sự ngờ vực trong mắt hắn hiện lên!

Kỳ lạ, cô cái gì cũng không muốn, chịu bao nguy hiểm mạo danh chỉ để được tự do sao, như vậy thật khó hiểu!

Đúng lúc điện thoại vang lên, hắn nhìn thấy là số em gái, nhưng nhắc máy lại không ai trả lời sau đó lại nghe thấy bên kia truyền đến tiếng nói vội vàng:

“Kiều Sâm đến rồi! Anh ấy nghe lục thúc nói anh và Hàn Tịnh muốn ly hôn nên lập tức chạy đến, anh phải ngăn lại, đừng để bọn họ gặp nhau...”

Ninh Mẫn vừa đi xuống lầu, vốn định đi tìm Đông Kỳ, lòng vòng qua vườn hoa, thế nào lại đi đến lục viên, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân chạy như bay, có người đang nặng nề gọi tên cô:

“Tịnh Tịnh!”

Cô quay đầu nhưng vẫn không nhìn thấy rõ tướng mạo người kia thì bị kéo lại, hung hăng ôm lấy cô vào lòng, một mùi nam tính xộc thẳng vào

mũi cô.

Choáng váng, là ai vậy?

Hãy vào trang truyen.org để cập nhật chap mới sớm nhất và rõ nhất từ dịch giả nhé! Cảm ơn!!!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Bản chất con người mang thị giác động vật, bất kể là nam hay nữ, đối với người khác, ấn tượng đầu tiên đều từ tướng mạo mà sinh ra.

Con người đều thích chứng diện, và dễ dàng bị cái đẹp hấp dẫn để có thể thỏa mãn con mắt.

Cho nên, người phụ nữ sinh ra đã kiều diễm, đi dạo trên đường sẽ thu hút hàng trăm ánh nhìn.

Nếu như người phụ nữ này không chỉ xinh đẹp mà còn trẻ trung, thông minh, vậy càng khó tránh khỏi việc được nam nhân theo đuổi và làm những biểu hiện lấy lòng.

Ninh Mẫn chính là một phụ nữ quyền rũ như vậy, từ nhỏ đến lớn, cô luôn nhận được hoa từ những người mến mộ mình, và tất cả họ đều không phải người tầm thường. Những anh chàng này đều tương đối có phong độ, chỉ cần cô thể hiện lập trường thì có chết họ cũng không dám làm phiền, và tiến tới nửa bước, bởi bọn họ biết, nếu làm trái quy tắc của cô thì họ sẽ có kết cục như thế nào.

Ở Đông gia, vì có tướng mạo giống hệt Ninh Mẫn nên Hàn Tịnh cũng có không ít người theo đuổi, chỉ là những tên này đều coi Hàn Tịnh như món đồ chơi, nên khiến cô rất khó chịu.

“Buông tay ra!”

Cô cau mày, tức giận ra lệnh: “Nếu không buông, tôi sẽ đập đó!”

“Kiều Sâm, buông Hàn Tịnh ra! Hàn Tịnh, tại sao cô không biết xấu hổ như vậy, Kiều Sâm là vị hôn phu của tôi, vậy mà cô dám làm chuyện như vậy sao...”

Câu nói tức giận của cô em chồng vang lên khiến Ninh Mẫn bừng tỉnh, hóa ra người đang ôm cô là vị hôn phu của Đông Lôi, người trước đây đã từng muốn lấy Hàn Tịnh, người này được Hàn Tịnh gọi là Kiều đại ca, Kiều Sâm.

Đông Lôi rất muốn đến mà hét lên, đây là thế nào?

Cách bọn họ khoảng năm bước, Đông Lôi vẻ mặt tức giận nhìn chăm chăm cái cảnh khiến cô phát điên lên, lúc này đây, cô thật sự rất hận Hàn Tịnh, và cũng hận chính mình, tại sao lại yêu một người đàn ông này?

Cô không hiểu: Kiều Sâm xuất sắc như vậy, nhưng vì cái gì lại mê Hàn Tịnh chết tiệt kia?

Cô đã để ý Kiều Sâm từ 10 năm trước nhưng đến tận năm ngoái hai người mới chính thức đính ước.

Trên danh nghĩa là vậy nhưng trái tim anh ta thì sao?

Tại sao cho tới tận bây giờ vẫn chưa dứt mối tình đơn phương này?

Tại sao anh ta có thể lấy danh nghĩa là hôn phu của cô mà bước chân vào Đông gia rồi còn ôm chị dâu cô chứ?

Rốt cuộc anh ta còn xem luân lý đạo đức ra gì không?

Vợ của anh trai cô mà anh ta cũng dám động đến sao?

Huống hồ bọn họ đã từng là bạn tốt của nhau.

Đúng, Kiều Sâm và Đông Đình Phong đã từng là tri kỉ nhưng đó chỉ là chuyện trước khi Đông Đình Phong kết hôn.

Lúc đó, hai người họ thân nhau đến mức có thể cam tâm tình nguyện mặc chung quần với nhau.

Trong cuộc đời Đông Đình phong, Kiều Sâm đã từng là người bạn duy nhất và trong cuộc đời cô độc của Kiều Sâm, Đông Đình Phong cũng từng là người anh ta có thể từ bỏ mạng để giúp đỡ.

Bọn họ thông cảm với nhau, giống như hình với bóng, cho đến khi gặp gỡ Hàn Tịnh.

6 năm trước, sau khi Kiều Sâm biết được Đông Đình Phong đã cưỡng bức Hàn Tịnh, anh ta vô cùng giận dữ liền chạy đến vườn Tử Kinh và đánh cho Đông Đình Phong một trận cho đến khi cả hai thương tích đầy người.

Thời gian sau đó, anh ta nghe nói Hàn Tịnh đã mang thai, anh ta lại làm một chuyện cực kỳ điên loạn: Trước mặt Đông Đình Phong, cầu hôn Hàn Tịnh.

Lúc đó Đông Lôi cũng ở đó, cô mới chỉ 14 tuổi, lúc bắt đầu biết yêu đã yêu thầm Kiều Sâm được 4 năm, cô cảm thấy trên đời này, ngoại trừ anh trai mình ra thì cũng chỉ có Kiều Sâm mới khiến cô ngưỡng mộ.

So với tướng mạo lúc 10 tuổi cô nhìn thấy, anh ta đã phong độ hơn nhiều, nhưng anh ta lại đang tiến về phía người phụ nữ khác để cầu hôn, mà người phụ nữ đó lại là người đang mang trong mình đứa con của anh trai cô, lúc đó thật sự cô rất tổn thương, khóc lóc thảm thiết, cảm thấy thế giới này đã hoàn toàn sụp đổ.

Khi đó, cô hận chính mình còn quá nhỏ, căn bản không thể tranh cao thấp cùng người phụ nữ kia, nên chỉ có thể đau đớn nhìn anh ta làm như vậy.

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn nhớ rõ từng chuyện xảy ra:

Hàn Tịnh ngay lập tức từ chối Kiều Sâm, còn mỉm cười mời Kiều Sâm làm người chứng hôn cho hai người họ; Kiều Sâm không có cách nào từ chối, chỉ có thể ép bản thân mỉm cười chúc phúc, sau đó, nhìn hai người bọn họ ký tên vào tờ giấy kết hôn, còn tận mắt thấy hai người bọn họ trở thành vợ chồng. Cuối cùng, anh chỉ biết lẳng lặng rời đi.

Ngày ấy, từ chỗ đăng ký kết hôn đi ra, cô vẫn âm thầm đi theo anh, nên đã tận mắt nhìn thấy anh vì Hàn Tịnh mà đau đớn rơi lệ.

Một người đàn ông 24 tuổi, xưa nay luôn lạnh lùng, chỉ biết ném tất cả lại trong lòng, nếu không phải anh đã quá tổn thương thì tại sao có thể ngã ngũ mà khóc lóc?

Rồi sau đó, Đông Lôi vô tình nghe nói Hàn Tịnh ở chung với bạn trai, khiến cô thất kinh và vô cùng tức giận.

Dậm chân liên tục, rốt cuộc cô ta có còn phẩm giá không chứ?

Vì lý do này nên rất tự nhiên cô mang hết thấy sự căm ghét của mình đặt lên người Hàn Tịnh.

Sau 6 năm xa cách, cô lại một lần nữa tận mắt chứng kiến người phụ nữ vô sỉ này đang ôm vị hôn phu của mình.

“Anh, anh xem, anh xem Hàn Tịnh xem, tại sao cô ta có thể làm chuyện mất mặt như vậy...”

Đông Lôi gần như bật khóc, trở thành hôn thê của Kiều Sâm gần một năm rồi, nhưng quan hệ giữa bọn họ vẫn y như trước.

Người đàn ông này là một kẻ cuồng công việc, bọn họ hầu như có rất ít thời gian để hẹn hò, thỉnh thoảng gặp mặt, ngoại trừ được anh nắm tay ra, cô chẳng biết đến những nụ hôn tạm biệt thế nào, chứ đừng nói đến hôn môi. Đến nay cô vẫn xem đó là “tôn trọng lẫn nhau”.

Nhưng anh vừa gặp Hàn Tịnh thì lập tức không quan tâm gì hết, điều đó thật sự khiến cô sợ hãi!

Bên này, Ninh Mẫn chỉ cảm thấy trán đang không ngừng đổ mồ hôi, không biết là bởi vì bị nam nhân tên Kiều Sâm này dọa hay là vì câu nói bức người kia của Đông Lôi!

Đầu cô cảm thấy nóng, vội vàng đẩy anh ta ra, quay đầu phát hiện cách đó không xa, ở chỗ ghế đá phía đông trên con đường nhỏ kia, Đông Lôi đang giận dữ ngút trời trừng mắt nhìn cô, hai tròng mắt giống như sắp nổ tung, giống như hận nỗi muốn uống máu cô, ăn thịt cô; ở chính giữa phía bắc, Đông Đình Phong đang xỏ tay túi quần, chậm rãi đi lại, gương mặt ôn nhu lúc này lập tức băng lãnh, xa cách giống mọi khi, lông mày giống như lưỡi dao, cau lại, cánh môi mỏng nhếch lên...

Đông Đình Phong nhận được điện thoại liền chạy xuống lầu, nhưng chưa kịp ngăn bà xã giả mạo của mình liền nhìn thấy cảnh như vậy:

Bằng hữu tốt ngày xưa hung hăng chạy đến ôm chặt lấy vợ của hắn, trong chính địa bàn của Đông gia bọn họ mà anh ta dám làm ra chuyện này.

Mặc dù cô chỉ là giả mạo, nhưng nhìn thấy cô bị người đàn ông khác ôm trong lòng mà con người hắn vụt qua cảm giác đau đớn.

Hắn và Kiều Sâm là bạn tốt của nhau, Kiều gia xưa nay mở bệnh viện và các công ty dược, ở Ba Thành được liệt vào bốn gia tộc danh giá nhất.

Kiều Sâm là thế hệ thứ hai của Kiều gia, thân phận của anh ta có chút xấu hổ, vì là con riêng, và anh ta đã từng bị phủ nhận trong suốt 10 năm.

Lúc Kiều Sâm 10 tuổi, mẹ anh ta bị bệnh qua đời, Kiều Sâm được bố đưa về Kiều gia, chính thức trở thành thành viên của Kiều gia, cũng kể từ đó trở đi trở thành cái gai trong mắt hai anh em của bà vợ cả Kiều gia.

Kiều Sâm vốn rất thông minh, bất cứ kẻ nào của Kiều gia cũng không thể so sánh được với anh ta, nhờ vào thiên phú bẩm sinh giúp anh ta được lão thái gia họ Kiều rất yêu thích; nhưng thân phận đứa con riêng lại khiến anh ta bị mọi người xa lánh, không có cách nào có thể hòa nhập với gia tộc.

Tuổi còn nhỏ đã mất mẹ nên anh ta không có chỗ nào nương tựa, do đó tính cách của Kiều Sâm vô cùng lạnh lùng, sống nội tâm, nên anh ta hầu như không kết giao với bất kỳ ai, luôn luôn cô độc một mình, sống những ngày xa rời mọi người.

Năm 12 tuổi, anh ta nhảy lớp thi vào đại học hàng đầu Ba Thành: Học viện Dục Anh, đây là một trong ba học viện lớn nhất cả nước, chỉ xếp sau Đại Học Quỳnh Thành, là một trường quân sự nên đối với học sinh có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc. Ở đây, dù có quan hệ hay tiền bạc cũng không thể vào được. Nhất định phải có tài năng mới được học viện nhận vào.

Đông Đình Phong còn nhỏ đã nhảy lớp vào được trường này, con đường đi hắn trải đầy màu sắc thần thoại về thành tích.

Nhưng tính cách của hắn cũng không tệ, những người quen biết hắn đều nói, mặc dù bề ngoài nhìn Đông đại thiếu khó gần nhưng tính tình hắn rất tốt, đối xử với người khác rất nho nhã, lễ độ.

Đương nhiên, lúc ban đầu thật sự rất dọa người.

Ví dụ như, đã từng có lần, hắn một quyền đánh ngã hai tiền bối tướng tá cao hơn hắn.

Sau lần đó, trong lúc học tại Học viện Dục Anh, hắn chưa từng cậy thế để kiếm bạn gái, hay những chuyện tương tự như thế.

Sau khi quen Kiều Sâm, tiểu tử kia trong lúc lơ đãng nói với hắn:

“Nếu không phải lần đó cậu đánh hai tên tiểu tử tự cao tự đại nhà họ Kiều, thì tôi thật sự không nghĩ mình có thể kết bạn được với cậu!”

Kiều Sâm không giống các học sinh khác ở Học viện Anh Dục, anh ta không phải sinh ra đã sống trong hoàn cảnh giàu có, cuộc sống của anh ta từ nhỏ đã khó khăn, mẹ anh ta đã bị cuộc sống nghèo khổ này làm cho cơ thể héo mòn dần dần và chết, Kiều Sâm một lòng có trí hướng theo nghề y chính là bởi vì anh ta đã nhận thức sâu sắc một điều: Bệnh tật sẽ đem đến cho gia đình sự đau khổ và hủy diệt..

Anh ta đã từng nói: Đời này, kiếp này anh ta sẽ dành cả tính mạng của mình để cống hiến cho y học, xem như bù đắp cho sự tiếc nuối lúc đó.

Kiều Sâm và Đông Đình Phong rất hợp nhau, bọn họ đều thích bóng đá, tính cách cả hai đều lạnh lùng và lý trí, nhưng đứng trên sân bóng họ sẽ thể hiện tất cả sức mạnh của mình.

Bọn họ đều rất thông minh, đều thích đọc sách, đều rất thận trọng và rất khiêm tốn.

Có lẽ bởi cả hai từ nhỏ đã thiếu ba, không được lớn lên trong gia đình bình thường, nên điều này khiến bọn họ càng quan tâm cho đối phương.

Sau này, cả hai cùng đỗ vào Đại học Harvard, cùng nhau sang Mỹ học tập.

Ở Mỹ, Kiều Sâm dốc sức theo học ngành y, còn ngành của Đông Đình Phong thì phức tạp hơn, cũng phổ biến hơn, hẳn cật lực hai năm đã học xong hết toàn bộ các học phần sau đó trở về nước đi lính. Còn Kiều Sâm ở lại bên đó nghiên cứu 4 năm cộng thêm 2 năm học lâm sàng.

Những năm này, bọn họ là những người bạn tốt nhất của nhau.

Đáng tiếc, 6 năm trước, bởi vì Hàn Tịnh, bọn học cuối cùng cũng xích mích, đứng trước người phụ nữ đó, tình cảm bao năm không ngờ lại mỏng manh như vậy.

Kiều Sâm thích Hàn Tịnh, chuyện này cho đến tận khi Đông Đình Phong và Hàn Tịnh trở thành vợ chồng hẳn mới biết. Nhưng lúc đó, huyết thống Đông gia lại đang nằm trong bụng Hàn Tịnh, ông nội cũng bắt hẳn phải lấy Hàn Tịnh, điều này không chỉ hủy hoại cuộc đời Hàn Tịnh sau này mà còn khiến hẳn mất đi tình bạn bao năm với Kiều Sâm.

“A Sâm, trước mặt ta và em gái ta mà cậu dám ôm vợ ta, cậu làm như vậy có được không?”

Cuối cùng Đông Đình Phong cũng mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ kích động dị thường với hành động của Kiều Sâm, lạnh lùng nhìn sang nét mặt của vị phu nhân giả mạo của mình, nha đầu này quả nhiên cũng bị dọa, theo bản năng rất muốn giữ khoảng cách với Kiều Sâm:

“Tịnh Tịnh, Tiểu Kỳ đã quay lại, đang cùng ông nội chơi cờ trong phòng. A Sâm đột nhiên tới, hay cũng vào thăm ông một chút! Hai tháng nay cậu đến Bành Nam phẫu thuật cho đệ nhất phu nhân, ông vẫn luôn nhắc tới đứa cháu rể như cậu suốt.”

Mấy chữ cuối cùng, hẳn nhấn mạnh hơn, dùng một loại thanh âm cực kỳ lạnh lẽo nhắc nhở anh ta.

Bất luận kẻ nào nhìn thấy vợ mình bị nam nhân trước đây từng theo đuổi ôm lấy thì đều tức giận; bất kỳ nam nhân này nhìn thấy em rể thân mật với vợ mình thì cũng khó tránh khỏi việc tức giận, nổi đóa, phản ứng của Hàn Tịnh bây giờ cũng là bình thường. Nhưng Đông Đình Phong không bộc lộ sự tức giận ra, vẫn nhã nhặn lễ độ như trước. Thật giống như lúc này, hăn căn bản không nhìn thấy bọn họ ôm nhau.

Bên cạnh, Ninh Mẫn nhìn thấy cục diện ba trụ cột trước mặt: Đông Lô cầm hận trừng mắt, Đông Đình Phong lạnh lùng liếc nhìn, Kiều Sâm đứng cạnh hai anh em bọn họ đang thăm dò mình mà chuyển hướng nhìn cô, đột nhiên kéo tay cô, điều này khiến da đầu Ninh Mẫn có chút tê dại.

“Đợi một chút nữa tôi sẽ đến chào ông, nhưng lúc này, tôi phải nói mấy câu với Hàn Tịnh.”

Người này vóc dáng rất cao, tuyệt đối không kém gì Đông Đình Phong, nhưng lại gầy hơn hăn, trông lại càng nhã nhặn.

Toàn thân Đông Đình Phong toát ra một khí thế tự uy, sự lạnh lùng ấy càng khiến hăn trở nên thần bí, cao không thể với tới; còn người đàn ông này, khuôn mặt tuần tú, góc cạnh, toàn thân lộ ra một khí chất không thể phá vỡ, ngón tay rất dài, trắng, đây là đôi bàn tay cầm dao phẫu thuật.

Trong thế giới của anh ta, đôi tay này có thể chi phối sự sống chết của một người nằm trên giường bệnh, mà giây phút này đây, anh ta đang nắm chặt lấy tay cô, khiến cô cảm nhận được sự nho nhã toát lên từ anh ta, vô cùng mạnh mẽ.

Mặt cô nóng bừng lên, thật sự muốn liều mạng, Hàn Tịnh rất được, so với cô còn có năng lực trêu chọc nam nhân hơn nhiều, mẹ nó họ còn toàn là những người có địa vị.

“Dừng! Tôi với anh không có chuyện gì để nói! Buông tay ra. Ai, anh hãy buông tay tôi ra!”

Ninh Mẫn đột nhiên phản kháng, nhất thời không nằm trong kế hoạch của Kiều Sâm nên anh ta đành buông tay, cô quay đầu bước đi, thật sự không muốn ở lại đây chịu giày vò.

Thật là, tại sao không có đến một chỗ yên tĩnh chứ!

Ai, cô rất nhớ những tháng ngày trước đây, thời gian đó sống tiêu diêu tự tại ở Trung Quốc, chính là cuộc sống chỉ có mẹ con cô, không cần bất cứ người đàn ông nào, vẫn vui vẻ sống qua ngày.

Kiều Sâm há miệng, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn thấy cô đi thẳng vào nhà.

Mấy năm không gặp, nha đầu này thật sự đã thay đổi rất nhiều, không còn gọi anh ta một tiếng ôn nhu “Kiều đại ca” nữa!

Giống như tình huống ngày hôm nay, nếu cô gặp phải, nhất định sẽ lộ vẻ kinh loạn, nhưng hiện tại không hề, cô chỉ hơi cau mày rồi lại phủi tay bước đi. Giống như cô và anh là hai người xa lạ.

Cảnh tượng này đã rơi vào mắt Đông Đình Phong, hẳn chẳng có chút ngạc nhiên nào, có thể dễ dàng thấy người phụ nữ này đối với tất cả những người đàn ông có quan hệ thân mật với Hàn Tịnh đều rất ghét bỏ... A, thật là một nữ nhân kỳ lạ!

Hẳn đối với động cơ của cô thật sự rất hiếu kỳ, càng ngày càng say mê.

“Tịnh Tịnh...”

Kiều Sâm có chút không cam lòng liền gọi một tiếng, anh ta thật sự có chuyện muốn nói với cô, nhưng cô căn bản không hề để ý đến anh ta.

Đột nhiên, anh ta phát hiện, thời gian thật sự là một vũ khí đáng sợ, nó có thể làm nhạt nhòa tất cả mọi thứ.

“Mẹ...”

Anh ta hít một hơi thật sâu muốn đuổi theo, nhưng lại nhìn thấy một đứa trẻ như được chạm ngọc kia đột nhiên từ trong nhà chạy ra, vui vẻ gọi mẹ, rồi vùi đầu vào lòng Tịnh Tịnh, đứa trẻ Đông Kỳ này thật sự rất giống Đông Đình Phong.

Nó chính là nút thắt quan trọng giữa hắn và cô. Cũng chính đứa trẻ này đã thay đổi cả đời Hàn Tịnh.

Anh ta đã từng cho rằng, anh ta có thể trở thành người chồng tương lai của Hàn Tịnh, chỉ không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy.

Cô bị người của Đông gia hãm hại. Rồi sau đó cô lại có thai với người anh em tốt nhất của anh ta.

Cô đã từng chạy đến và khóc trong lòng anh ta. Lúc đó, cô gọi anh ta là Kiều đại ca, xem anh ta như anh trai, trước mặt anh ta, cô không câu nệ, hoạt bát, còn anh ta có thể mỉm cười ấm áp với cô.

Khi đó, anh ta đã từng muốn nói cho cô biết, anh ta không muốn là anh trai của cô, nhưng anh ta chưa mở lời thì nha đầu kia đã đến nói với anh ta: Cô đã yêu. Sau đó, nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của cô khi yêu, anh ta chỉ có thể giấu đi cảm xúc của mình để chúc phúc cho cô, tình nguyện làm người bảo vệ cho cô. Bởi vì anh ta biết, Thôi Tán không phải kẻ xấu, mặc dù gia cảnh không tốt nhưng rất hợp với cô.

Ai ngờ được rằng, trong lúc anh ta đi dự hội thảo nghiên cứu y học thì những biến cố liên tiếp xảy ra, đến khi anh ta trở về nước, đã thấy Hàn Tịnh gầy rộc, cả người không còn chút sức sống.

Lúc anh ta biết được toàn bộ sự việc liên phần nộ chạy đến nhà đánh cho Đông Đình Phong một trận, sau đó còn trước mặt hắn đưa nhẫn cầu hôn Hàn Tịnh, hứa hẹn với cô: "Cả đời này, anh mãi mãi đợi em".

Nhưng cô không đồng ý, còn bước tới Đông Đình Phong, tựa như cái xác không hồn nói với hắn:

“Nếu những lời trước đây của anh là thật, vậy chúng ta hãy đi đăng ký! Kiều đại ca sẽ là người làm chứng cho chúng ta. Đối với cuộc hôn nhân này, tôi chỉ có một yêu cầu: Không cử hành hôn lễ, và tuyệt đối không được công bố bất kỳ tin tức nào về tôi ra ngoài...”

Cứ như vậy, cô trở thành Đông phu nhân.

Anh ta ngoại trừ chúc phúc ra thì chỉ biết lặng lẽ rời đi.

Đối với Đông Đình Phong, anh ta đã từng cho rằng mình rất hiểu rõ hắn, nên đã từng khẳng định rằng, hắn nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho Hàn Tịnh. Nhưng anh ta đã nhầm.

10 tháng sau, cô bị điên, còn thiếu chút nữa ra tay giết hại Đông Kỳ, lúc thất thủ còn đâm Đông Đình Phong bị thương, cuối cùng cô được đưa đến Hoa Châu.

Anh ta nghe được tin liền từ nước ngoài chạy tới, vất vả lắm mới có thể nhìn thấy Hàn Tịnh đang thờ thần ngồi một mình trong phòng.

Cô gầy hơn rất nhiều, mỏng manh như tờ giấy. Lúc đó, cô dần dần như người mất hồn.

Lúc thì tỉnh táo, lúc lại mơ hồ, nhìn thấy cô, anh ta đau lòng rơi lệ. Cô ủy khuất như vậy, chắc hẳn ở Đông gia đã phải chịu rất nhiều đau khổ, mệt mỏi, nhưng lúc anh ta muốn giúp cô, muốn cô thoát khỏi chiếc lồng đang làm tổn thương cô thì cô lại cự tuyệt:

“Sống là người Đông gia, chết là người Đông gia. Hàn Tịnh không thể bỏ đi. Xin Kiều đại ca hãy quên em đi!”

Sau lần đó, cô không chịu gặp anh ta, tự nhốt mình trong biệt thự ở Hoa Châu, không rời một bước, sống xa cách với cuộc sống bên ngoài, cuối cùng anh ta chỉ biết bỏ đi.

6 năm gặp lại, ánh mắt của cô đã thay đổi, trầm tĩnh và trong trẻo hơn, ngữ khí cũng trở lên lạnh lùng hơn, cô cho người khác cảm giác không hề yếu đuối, hơn nữa còn rất tự tin.

Thời gian 6 năm, sao lại khiến cô thay đổi nhiều như vậy?

Anh ta kinh ngạc!

“A Sâm, cậu đã quên thân phận của mình rồi sao, đừng quên lời hứa ban đầu lúc cậu đồng ý hôn ước này. Cậu đã từng hứa trước mẹ ta, sẽ trung trinh với hôn nhân này đến cùng, một khi đã kết hôn sẽ toàn tâm toàn ý với Đông Lôi.”

Đông Đình Phong cố ý nhắc lại lời hứa của Kiều Sâm trong lễ đính hôn.

Lúc đó, em gái hân mới 19 tuổi, thẹn thùng cười khi được đeo chiếc nhẫn lên tay, nhưng hôm nay trước mặt người đàn ông này lại đau lòng rơi lệ.

Kiều Sâm quay đầu, nhìn về phía vị hôn thê của mình, tinh thần có chút phức tạp.

Đông Đình Phong không có ra mặt thay em gái, trong chuyện tình cảm không phải ai ra mặt có thể giải quyết được, quan hệ giữa hai người thì cả hai phải có sự bao dung, Đông Lôi biết người đàn ông cô yêu đã từng yêu chị dâu của mình, nhưng cô vẫn tình nguyện bước tiếp đoạn tình cảm của mình, vậy kết quả của cuộc hôn nhân này cô nhất định phải có chuẩn bị tâm lý.

Nếu không thể xóa bỏ được bóng hình của người kia trong trái tim anh ta thì đó cũng chỉ có thể chấp nhận.

“Chú, chú đã về rồi sao?”

Đông Kỳ hoàn toàn không chú ý đến bầu không khí có chút không hợp lý ở đây, liền vui mừng chạy đến, trực tiếp nhào vào lòng Kiều Sâm.

Sự lạnh lùng, cứng nhắc của nam nhân kia nhanh chóng xóa sạch, nở nụ cười, xoa đầu đứa trẻ:

“Ừ, chú có quà cho cháu đây!”

“Thật không! Cháu vừa được nhận quà của bà trẻ, đó là một mô hình rô bốt biến hình, vậy chú tặng cháu cái gì? Ha, hôm nay là một ngày may mắn với cháu!”

“Chú mua cho cháu một bộ lắp ghét mô phỏng theo xe bọc thép, không phải cháu vẫn luôn muốn biết cách lắp ráp món đồ chơi này sao? Lần này, cháu có thể từ từ tìm hiểu!”

Đông Lôi nghe thấy đứa cháu mình gọi Kiều Sâm, Kiều Sâm lập tức đáp ứng lại, nhưng trong lòng không hiểu sao có chút kích động?

Sắc mặt cô trắng bệch, người đàn ông này, mỗi lần ra ngoài đều nhớ đến việc mua quà cho Tiểu Kỳ nhưng chưa một lần nào anh ta nhớ đến việc mua quà cho cô. Anh ta không phải là người thích trẻ con, mấy đứa cháu của các anh trai anh ta, anh ta chưa từng để tâm đến một lần, nhưng anh ta lại đặc biệt quan tâm đến Tiểu Kỳ, chỉ đơn giản bởi vì, đứa trẻ này là con của Hàn Tịnh.

Quan hệ thân thiết như vậy thật sự khiến cô đau lòng.

Trời ơi, cô phải làm gì mới có thể xóa bỏ hình ảnh người phụ nữ đó trong lòng anh ta?

“Yeah, quá tuyệt! Cảm ơn chú Sâm!”

Đông Kỳ thích thú hôn anh ta một cái.

Ánh mắt Kiều Sâm lóe lên vẻ cổ quái, trong lòng anh ta thật sự có chút chống đối với cái xưng hô “chú Sâm” này, nhớ lại ngày đó, nếu mẹ nó đồng ý thì nó sẽ gọi anh ta một tiếng “ba”.

Anh ta ngẩng đầu rồi quay sang liếc nhìn Hàn Tịnh, cô đứng từ xa, không muốn đến gần, coi như không có sự tồn tại của anh ta, ánh mắt chỉ đổ dồn vào con trai.

“Tiểu Kỳ, tại sao con lại ra đây? Cụ nội đâu?”

Đông Đình Phong liếc mắt lên tầng hai, tiểu tử kia đúng lúc xuất hiện, không biết ông nội có nhìn thấy gì không? Đông gia gần đây thực sự đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Cụ nội đang tức giận nên con lén chạy ra ngoài tìm ba...”

Đông Kỳ quay đầu, thu lại ý cười, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, chạy đến trước mặt ba mình, kéo ba mình vào bên trong:

“Nhanh lên, nhanh đi với con. Con thấy cụ nội nhận xong cuộc điện thoại liền trở nên cổ quái, liên tục hút xì gà.”

Điều này khiến mọi người đều kinh hãi.

Là cuộc điện thoại như thế nào lại có thể khiến một lão thái gia đã từng trải qua nhiều sóng gió tức giận thành ra như vậy?

Đông Đình Phong không nói hai lời, liền chạy lên tầng hai, Ninh Mẫn cũng đi theo, Kiều Sâm liếc mắt nhìn Ninh Mẫn, rồi lại nhìn Đông Lôi sau đó cũng đi theo.

Trong thư phòng tầng hai, không gian tĩnh mịch, trên bàn vẫn đặt bàn cờ đang chơi dở, Đông Lục Phúc ngồi trên ghế, một tay đỡ đầu, một tay nắm chặt mi tâm, điếu xì gà mới hút đã bị đập trong cái gạt tàn bên cạnh, tình cảnh như vậy có chút khác thường?

“Ông nội, ông làm sao vậy? Vừa nãy ai đã gọi đến?”

Đi tới trước bàn đọc, Đông Đình Phong liếc nhìn, ánh mắt của ông nội trắng bất thường, trầm tĩnh hỏi một câu.

Đông Lục Phúc chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Cụ nội, cụ tại sao lại đau lòng vậy?”

Đông Kỳ chạy đến ôm lấy Đông Lục Phúc, cậu giống như con mèo con cọ cọ vào ngực ông cụ.

Nhưng ông không có ôm đứa trẻ kia, mà hướng đến chỗ Hàn Tịnh nói:

“Nha đầu, hãy đưa Tiểu Kỳ ra ngoài, ông có chuyện muốn nói với Căn Chi! A Sâm, Lôi Lôi, hai đứa cũng ra ngoài đi...”

Tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ biết rời đi.

Đợi khi cánh cửa đóng lại, ông mới hít một hơi, nặng nề nói một câu:

“Vừa nãy ta nhận được điện thoại của lão thất phu đó, ông ta nói với ta, Thôi Tán là đứa con riêng của Diệu Hoa và Thường Hoan, chuyện này cháu sớm đã biết rồi đúng không? Căn Chi, cháu hãy nói với ta, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Ánh mắt Đông Đình Phong khẽ động: che giấu nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng vẫn bị phát hiện.

Sáu năm rồi, trò chơi do một số người dày công sắp đặt cuối cùng đã có khởi sắc.

Đây cũng không phải chuyện xấu.

Có động tĩnh thì mới có thể tìm ra dấu vết.

Mấy ngày nay, thậm chí hẳn còn nghĩ: Phu nhân giả mạo xuất hiện cũng có thể là một phần quan trọng trong trò chơi này?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Nếu như giả thiết này là sự thật thì hẳn chắc chắn phải xác định lại tính chất của trò chơi này, để tìm hiểu phạm vi ảnh hưởng của nó, hẳn sợ rằng thậm chí nó còn có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Đông gia sau này.

Đông Đình Phong suy nghĩ, gật đầu:

“Vâng, cháu biết! 5 năm trước đã biết rồi!”

Đôi lông mày bạc trắng của Đông Lục Phúc nhất thời vặn lại thành bánh chèo, đập xuống bàn:

“Đông Căn Chi, chuyện lớn như vậy tại sao cháu không hề nói với ta? Rốt cuộc trong mắt cháu có còn tồn tại ông già như ta không?”

Đông Đình Phong trầm lặng một chút, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tức giận của ông nội:

“Nói cho ông thì ông sẽ làm gì? Muốn cho anh ta bước vào Đông gia chúng ta, khiến mẹ cháu đau lòng; khiến ông khó chịu, từ nay về sau không thể sống thoải mái; hay là cho Tịnh Tịnh ôm con của cháu gả cho anh ta? Ông nội, ba chuyện này có chuyện nào cháu chưa từng nghĩ qua! Cho nên cháu đã tự mình che giấu tất cả... để ông đuổi anh ta đi...”

Đông Lục Phúc cực kỳ tức giận nhưng không nói lời nào, tiểu tử này đã suy nghĩ đến ba chuyện kia nên quyết định giấu chuyện này, đúng là nó rất biết đạo lý:

Thứ nhất, đứa con trai của ông qua đời, lúc đó con dâu ông Hà Cúc Hoa vẫn chưa sinh Đông Lôi, nếu như chuyện bị lộ ra rằng con trai ông ngoại tình bên ngoài lại còn có con trai, như vậy sẽ là một đả kích rất lớn đối với Cúc Hoa.

Xét về huyết thống, nếu nhất quyết đem đứa trẻ kia về nhà thì làm sao Cúc Hoa có thể đồng ý?

Thứ hai, trong lòng ông cũng cảm thấy khó chịu.

Bởi vì đích thân ông là người biên đạo ra vở kịch để hủy hoại Hàn Tịnh và tiền đồ một đứa cháu khác của ông, nếu ông biết được sự thật, nhất định sẽ không chịu nổi!

Giấu đi như vậy ông sẽ không cần phải dẫn vật bản thân.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất: Hàn Tịnh đang mang thai đứa con của Đình Phong thì làm sao có thể gả cho một đứa cháu khác không được công nhận chứ?

Chuyện vỡ nợ ra, Đông gia sẽ phải đối mặt với những tai tiếng...

“Nhưng, cháu che giấu như vậy thì có ích sao?”

Đông Lục Phúc thở dài nhìn, mi tâm vẫn nhíu chặt giống như vùng đất khô cằn, lộ ra những vết nứt, sâu thẳm.

“Có!”

Đông Đình Phong gật đầu, bước đến đỡ ông nội ngồi xuống, rồi rót một chén trà nóng cho ông hạ hỏa, từ từ nói:

“Thời gian có thể lắng đọng tất cả, cũng có thể xoa dịu tất cả.”

“Là ý gì?”

Có giọng nói bên ngoài.

“6 năm nay khiến cháu lí giải được rất nhiều chuyện, còn từ những di vật của ba cháu phát hiện ra một bí mật kinh hãi. Ông nội, xin ông cứ làm theo kế hoạch của cháu, thời điểm thích hợp, cháu sẽ nói rõ với ông quyết định của cháu 6 năm trước là đúng hay sai!”

Đông Lục Phúc cắn răng, ánh mắt giống như ăn thịt người, tên tiểu tử đáng chết này, trong hồ lô của nó rốt cuộc đựng thuốc gì?

Sau khi con trai ông mất vẫn còn để lại bí mật sao?

Vậy nó là bí mật thế nào?

Nhìn tiểu tử này thần thần bí bí như vậy thì bí mật này chắc chắn không phải bình thường!

“Đông Căn Chi, mẹ kiếp, cháu nói rõ cho ta xem nào!”

Đông Lục Phúc trầm giọng ra lệnh.

Ông sống hơn nửa đời người nhưng chưa từng gặp qua người nào khó dây như đứa cháu này.

Nó còn lên kế hoạch từ 6 năm trước? Rốt cuộc nó đang nghĩ gì?

“Ông nội, thiên cơ bất khả lộ. Còn nữa, về chuyện này, tốt nhất ông không nên nói với người khác, nó có thể trực tiếp ảnh hưởng đến kế hoạch mà cháu dày công sắp đặt.”

Đông Đình Phong không vì vậy mà bị uy hiếp.

“Ai, được rồi, được rồi, vậy cháu nói xem, theo kế hoạch của cháu thì tiếp theo ta nên giải quyết chuyện này như thế nào?”

Đứa cháu này hầu hết là do ông và vợ mình nuôi dưỡng, nhớ lại ngày trước, cơ thể ông vẫn khỏe mạnh, cường tráng, tan làm trở về nhà, việc đầu tiên là tìm đứa trẻ này. Lúc nó còn nhỏ, ông đã bắt đầu dạy nó những chuyện liên quan đến thương trường, có khi còn trực tiếp mang đến công ty dạy dỗ.

Không ai có thể biết, những quyết định liên quan đến vận mệnh công ty đều đến từ tiểu tử này.

Đương nhiên, lúc đó hắn còn nhỏ, suy nghĩ chưa được chu toàn, nhưng những mặt không chu toàn, Đông Lục Phúc sẽ nhắc nhở cho hắn để hắn cải thiện mình.

Mọi thứ cứ như thế tốt dần lên và cuối cùng tạo ra một kẻ bụng đầy mưu cơ, tính toán, lòng dạ sâu xa, không ai có thể đoán được như hắn.

Sống với hắn nhiều năm như vậy nhưng tính cách của hắn như thế nào, thật sự ông cũng không rõ lắm: Tiểu tử này quyết định làm một chuyện, thì bất kỳ kẻ nào cũng không thể ngăn cản được, muốn hắn nói với ông thì chỉ một chữ: khó, nên chi bằng cứ thuận theo, yên lặng theo dõi diễn biến, rồi từ từ nghiên cứu kế sách.

Ánh mắt liếc qua của Đông Lục Phúc mang theo vẻ tán thưởng, trong đời cháu này của ông, ông thích nhất chính là Đình Phong và Minh Hạo, nhưng Tống Minh Hạo làm ra chuyện đại loạn như vậy, nếu so sánh thì đứa cháu đích tôn này của ông lại cao hơn một bậc.

Đông Đình Phong biết ông nội sẽ hỏi như vậy, suy nghĩ một chút, nhưng không trả lời mà hỏi lại:

“Lão Giang gọi đến như vậy là có ý gì? Ông ta đã nói gì với ông?”

Lúc nhắc đến Giang Đạt, hắn dùng “kính ngữ”, dù thế nào đi nữa thì người này cũng cùng thời với ông nội hắn.

Đông Lục Phúc lau miệng, khuôn mặt lộ ra vẻ ghét bỏ:

“Con rùa già Giang Đạt đó nói: Thôi Tán là con trai của Diêu Hoa và Thường Hoan, nếu như Đông gia chúng ta vẫn làm khó cho đứa cháu này, đến lúc đó ông ta làm lớn chuyện 6 năm trước, cháu cưỡng đoạt người yêu của em trái, sau đó còn buộc em trai phải bỏ đi...”

Nếu như chuyện này bị đồn ra ngoài, hình ảnh của Đông Đình Phong trong mắt mọi người sẽ xuống dốc không phanh, hình ảnh tốt đẹp của Đông gia trong mắt cả nước cũng sẽ bị bôi nhọ, có thể còn ảnh hưởng trực tiếp đến cổ phiếu của Vạn Thế.

Nó giống như quả bom hẹn giờ, một khi cho nổ thì không ai có thể ngăn lại được, và nó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến Vạn Thế.

Giang gia và Đông gia xưa nay vốn là kẻ thù, nếu như bọn họ muốn mượn cớ này đả kích Đông gia thì cũng không có gì khó hiểu.

Nhưng điều Đông Đình Phong không hiểu là: tại sao Giang gia lại nhẫn nhịn sau 6 năm mới giúp mẹ con Thôi Tán đòi lại công đạo?

“Lão Giang đó rốt cuộc có mục đích gì?”

Đại não nhanh chóng hoạt động, Đông Đình Phong lại hỏi tiếp:

“Có phải ông ta muốn Thôi Tán về nhận tổ tiên đúng không?”

“Ừ!”

Đông Lục Phúc gật đầu: “Tên thất phu đó biết rằng, nhận hay không nhận, đối với Đông gia mà nói, đều là chuyện không tốt.”

“Vậy hãy để cho anh ta nhận đi!”

Không hề chần chừ, Đông Đình Phong nhẹ nhàng nói ra câu trả lời.

Đông Lục Phúc kinh ngạc, mi tâm nhú chặt, hoài nghi, ngữ khí này của cháu trai mình quả thật rất sáng khoái, không giống như đó là chuyện xấu, cho tới bây giờ mọi chuyện vẫn nằm trong dự tính của hắn, vậy nên ông không cần ngạc nhiên, chỉ cần thuận theo.

“Thế nào? Cháu cam tâm tình nguyện tiếp nhận đứa em cùng cha khác mẹ này?”

Ông cho rằng Đông Đình Phong sẽ phản đối đến cuối, như vậy mới là phản ứng bình thường.

Thôi Tán trở về, không chỉ làm tổn thương Cúc Hoa, khiến sự thủ tiết của bà suốt 20 năm nay trở thành trò cười, hơn nữa ông còn phải nhượng một số cổ phần cho Thôi Tán. Bởi vì, chỉ cần là con cháu của Đông gia, một khi nhận tổ tiên, về tình về lý, người làm ông nội như ông phải để lại cho anh ta một chút cổ phần.

Hơn nữa, một khi Thôi Tán trở về, dựa vào quan hệ của đứa trẻ này với Hàn Tịnh, Đông gia không phải sẽ xảy ra đại loạn sao...

Đúng rồi, Tịnh Tịnh muốn ly hôn, có khả năng sẽ không giữ được, như vậy mọi chuyện càng trở nên tồi tệ. Không bị hôn nhân ràng buộc, thì bất cứ kẻ nào cũng có thể theo đuổi Tịnh Tịnh, Thôi Tán cũng vậy. Đến lúc đó, nếu cô và Thôi Tán nối lại tình xưa, hai người ở bên nhau, vậy mặt mũi Đông gia biết để đi đâu.

Đông Lục Phúc vừa nghĩ đến chuyện này đã đau đầu, ông thật sự không hiểu, đứa cháu trai này tại sao lại phản ứng bình tĩnh như vậy?

“Đúng! Anh ta cũng được xem là một nhân tài. Chỉ cần dùng tốt sẽ có lợi cho Vạn Thế.”

Đông Đình Phong nở nụ cười đẹp đẽ, nụ cười đó lộ ra sự thâm sâu, không thể đoán được, câu nói cũng sâu xa:

“Về phần mẹ cháu, ông đừng lo, cháu sẽ thuyết phục bà ấy, không để bà ấy làm loạn. Ông cũng đừng hỏi cháu nguyên nhân, tóm lại, chỉ cần ông phối hợp với cháu, để cháu có thể sắp xếp ổn thỏa chuyện này! Thì cháu nhất định sẽ cho ông một đáp án hài lòng.”

Ngữ khí này, trong sự bình tĩnh còn lộ ra một loại ngông cuồng.

Dưới sự ngông cuồng này dường như đang che giấu một cạm bẫy. Mà hẳn là người tạo ra cái bẫy này, đang tự tin ngồi đợi con mồi xa lưới.

Đông Lục Phúc thật sự muốn bổ đầu tên tiểu tử này ra, để xem xem trong đầu hắn chứa những cái gì:

“Tiểu tử thôi, ngay cả ông nội cháu cũng dám gạt đúng không? Cháu không định nói cho ta tiếp theo phải làm gì sao? Người Trung Quốc có câu: “Ba tên phó tướng hợp vào có thể đấu lại một Gia Cát Lượng”. Hay câu: Gừng càng già càng cay. Ông nội cháu chưa già đến mức hồ đồ, mà cháu phải lo ngại không muốn thảo luận kế sách với ta? Có thể ta sẽ giúp cháu kiểm định và cải thiện những thiếu sót trong kế hoạch của cháu!”

Ông lộ vẻ tức giận cầm cây gậy chọc chọc vào đầu hắn, rất muốn dụ hắn nói ra mọi chuyện.

Nhớ năm đó, ông cũng là người tinh anh, nhưng bây giờ đã già rồi, không còn xem là trẻ trung gì, nhưng thật sự trong lòng bị chọc khiến ngứa ngáy. Đồng thời, ông cũng rất tự hào: Đứa cháu đích tôn này của ông xuất sắc như vậy, ngấm lại, người chết cũng có thể an ủi.

“Ông nội, càng nhiều người biết, hiệu quả càng kém.”

Ngừng lại một lúc, hắn bình tĩnh nói ra một câu kinh thiên động địa:

“Bởi vì trong Đông gia chúng ta có nội gián!”

Đông Lục Phúc có chút kinh ngạc, ánh mắt cũng sâu thêm mấy phần, một Tống Minh Hạo có thể tránh được tất cả tai mắt của mọi người, 6 năm trước quấy nhiễu Tịnh Tịnh, nó đã đủ để chứng minh điều hắn nói là sự thật.

Hơn nữa, nội gián khẳng định không chỉ có một người.

“Được, chuyện này đều do cháu toàn quyền xử lý! Ông sẽ đứng ngoài quan sát, nếu cần cháu có thể sai khiến bất cứ lúc nào!”

“Cảm ơn ông!”

Hai ông cháu cứ như vậy đạt được ước định vén tấm màn đang được che giấu trong Đông gia.

Nhận tổ quy tông, âm mưu này đã bắt đầu mở màn rồi!

Trong thời gian tới, sóng gió sẽ đổ xuống Đông gia!

Ngoài cửa, Đông Lôi đang nhìn Hàn Tịnh kéo cháu trai xuống lầu, không nói lời nào, đứng yên hét to một tiếng:

“Chú Bách, dẫn Tiểu Kỳ đi, Hàn Tịnh, Kiều Sâm, tôi có chuyện muốn nói với hai người...”

Cô cố gắng nén cơn giận không để nó bộc phát trước mặt Đông Kỳ.

Chú Bách lập tức từ căn phòng khác đi ra, liếc nhìn biểu hiện của ba người.

Vừa nãy, cậu Sâm ở ngoài ôm thiếu phu nhân, cảnh này ông đều nhìn thấy, cũng biết hai vị này có quá khứ mập mờ không rõ.

6 năm trước, ông tận mắt chứng kiến đại thiếu và Kiều thiếu, hai người bạn tốt của nhau, đánh nhau một trận. Chỉ là đại thiếu không đem chuyện này nói cho lão thái gia, cho nên đến tận bây giờ, lão thái gia vẫn chẳng hay biết gì.

6 năm sau, quan hệ của bọn họ lại càng thêm phức tạp. Nếu thật sự có dây dưa thì phải làm sao?

“Tại sao cháu phải đi? Mọi người nói chuyện cháu không thể nghe được sao? Cô sáu, cô làm gì mà giận dữ như vậy. Đừng giận dữ với mẹ cháu, mẹ cháu đâu có chọc cô!”

Đông Kỳ thật sự nghĩ không thông, bình thường cô sáu ôn nhu như vậy, tại sao gặp mẹ cậu lại trở nên hung dữ như muốn giết người?

Cậu ôm lấy chân mẹ, rồi đứng trước ra dáng nam tử hán muốn bảo vệ mẹ mình.

Đông Lôi nhìn thấy càng thêm tức giận: Tên tiểu tử này thật sự cô không quen, mấy năm nay, cô chăm sóc nó nhiều hơn rất nhiều so với mẹ nó: Lần đầu tiên gọi ba nó là do cô dạy; lần đầu tiên nó bị bệnh là cô chăm sóc; lần đầu tiên nó bước đi là do cô dắt; lần đầu tiên đến khu vui chơi giải trí là cô mang nó đi; ngày đầu tiên đi học là cô cùng ba nó đưa đi...

Quan hệ của hai người rất tốt, nhưng tên tiểu tử kia vừa nhìn thấy bà mẹ vô tâm của nó liền coi cô là kẻ thù.

Hàn Tịnh vừa quay lại đã phá vỡ mọi công lao của cô.

“Đông Kỳ, cháu câm miệng cho ta. Người lớn nói chuyện, trẻ con ra bên ngoài đợi!”

Cô tức giận xụ mặt xuống quát một tiếng.

Đông Kỳ gạt gạt chiếc cằm nhỏ:

“Không!”

“Cháu như vậy là đang bảo vệ người mẹ từ khi sinh cháu ra không hề hỏi han đến cháu một tiếng sao. Đông Kỳ... Tên tiểu tử vô tâm cháu... Chú Bách, đưa Tiểu Kỳ đi...”

Tiểu quý này hành động như vậy chẳng khác nào con dao đâm vào tim cô.

“Không, cháu không đi, cháu không đi!”

Đông Kỳ rất yêu quý cô mình, thấy cô quát lên với mình khiến cậu có chút khó chịu, nhưng cậu vẫn kiên định không đi để bảo vệ mẹ.

Điều này khiến Ninh Mẫn cực kỳ cảm động, cúi đầu ôm chặt lấy bảo bối, đối với đứa trẻ này, cô rất yêu quý, giây phút này cô thật sự hận chính mình không phải là mẹ ruột của nó, nếu là mẹ ruột thì cô có thể đường hoàng tranh quyền nuôi dưỡng với bọn họ...

Cô thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Đông Lôi đang tức giận kia:

“Tôi với cô không có chuyện gì để nói cả!”

Sau đó xoay người xuống lầu, cô không muốn dính dáng bất cứ điều gì đến cặp vợ chồng sắp cưới này.

“Cô đứng lại cho tôi!”

Đông Lôi giận dữ khi bị coi thường, muốn chặn người phụ nữ này lại.

Trong lòng cô thật sự khó chịu đến mức hoảng loạn, bị một lớn một bé đả kích, nếu không phát tiết một chút, cô sợ rằng chính mình sẽ phát điên mất.

“Đủ rồi, Lôi Lôi, trước mặt Tiểu Kỳ em hãy nhịn chút đi... Đi theo anh... em nói có chuyện muốn nói với anh...”

Kiều Sâm xông tới, kéo Đông Lôi ra ngoài.

“Anh buông tôi ra, Kiều Sâm, tên đạo đức giả nhà anh, trong buổi đính ước anh đã nói gì... Một năm nay, anh đối với tôi thế nào, hôm nay, nếu không nói rõ, chúng ta sẽ đường ai nấy đi. Tôi sẽ không giống như anh trai tôi, anh hãy nói đi, trước mặt Hàn Tịnh hãy nói hết một lần... Anh làm gì mà kéo tôi vậy, tôi không đi...”

Tiếng kêu la dần dần xa dần.

Trên chiếc thảm đỏ dưới lầu, Đông Kỳ nghiêng đầu, khuôn mặt nghi vấn hỏi mẹ:

“Mẹ, tại sao cô chú lại cãi nhau?”

Trong lúc nói chuyện, cặp mắt to tròn kia chớp chớp không hiểu gì!

Những mâu thuẫn trong thế giới người lớn thì một đứa trẻ 5 tuổi sao có thể hiểu được!

Ninh Mẫn suy nghĩ, mỉm cười, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia:

“À, chú Sâm con chỉ nhớ mua quà cho con, nhưng lại quên không mua cho cô con, vì vậy cô con mới tức giận, muốn đến đòi quà, nên nhờ mẹ làm nhân chứng. Con nói xem, chuyện như vậy chúng ta có nên tham gia không? Chuyện vợ chồng bọn họ thì hãy để bọn họ tự giải quyết. Chúng ta đi chơi đi!”

“Mẹ, con không phải đứa trẻ 3 tuổi!”

Đông Kỳ lập tức cau mày, nghiêm túc nhắc nhở.

“Đúng, đúng, đúng, Kỳ Kỳ nhà chúng ta sắp 6 tuổi rồi. Là tiểu đại nhân rồi!”

Cô cười, tên tiểu quỷ này thật sự thích lo chuyện bao đồng. Nhưng mâu thuẫn giữa bọn họ cô không cách nào nói rõ cho nó hiểu.

Đông Kỳ liếc mắt nhìn, hừ, mẹ lại đang lừa cậu.

Cô Lôi không thể vì thiếu quà mà tức giận được!

Trước mặt một người phụ nữ khác mà tức giận chỉ có một nguyên nhân, người đàn ông của cô ấy thích người phụ nữ kia, nên cô ấy mới ghen mà tức giận.

Cũng giống như sáng nay, mẹ vì bà trẻ mà tức giận.

Chẳng lẽ, chú Sâm lại thích mẹ?

Tiểu tử kia suy nghĩ, rồi quay sang quan sát mẹ, so với cô Lôi, quả thật mẹ đẹp hơn, cũng hấp dẫn hơn!

A, ba, không phải ba nói trên đời này không có thứ gì ba không giải quyết được sao?

Nhất định phải khiến mẹ nguyện chung tình với ba mới được.

Ngàn vạn lần không được ly hôn!

Tuổi thơ có ba mẹ ở bên mới là hạnh phúc nhất.

Đến lúc Ninh Mẫn và Đông Kỳ xuống nhà thì đã đến giờ cơm tối, Kiều Sâm không ở lại ăn cơm, nghe nói, anh ta nhận được điện thoại khẩn phải quay lại bệnh viện gấp, nên đã vội vàng rời đi, ngủ cô cô ngủ một giấc rồi

chạy ra ngoài, Đông phu nhân Hà Cúc Hoa đã trở về nhưng chẳng biết nguyên nhân gì, bà ta không ăn cơm. Đông Lôi cũng không đến, chắc có lẽ vì không muốn gặp cô.

Trên bàn ăn chỉ có sáu người: Đông Lục Phúc, Đông Đình Phong, Ninh Mẫn, Đông Kỳ, cả lục thúc và thất thúc.

Lúc ăn cơm, lục thúc, Đông Diệu Kỳ, thất thúc, Đông Diệu Tuấn còn nói chuyện với Tiểu Kỳ, đứa trẻ này vừa hỏi vừa trả lời khiến bầu không khí đặc biệt tốt.

Sự tồn tại của tiểu tử này có thể khiến toàn bộ Đông gia ngập tràn tiếng cười: Nhìn nụ cười trong sáng, đầy sức sống của đứa trẻ kia có thể khiến bọn họ gạt sạch hết những bụi trần trong cuộc sống.

Tiệc rượu chưa được bao nhiêu, lục thúc Đông Diệu Kỳ buông ly rượu xuống, chuyển sang chủ đề chính, hỏi Đông Lục Phúc:

“Chú, chú thật sự không thể tha cho Minh Hạo một lần sao? Nếu bị bỏ tù thì cuộc đời đứa trẻ đó coi như chấm hết. Hai nhà Tống, Đông cũng có thể trở thành kẻ thù. Như vậy thật không tốt. Còn nữa, chuyện Thôi Tán nhận tổ quy tông, chú làm như vậy có thỏa đáng không? Đây có khác nào con dao đâm vào chị dâu cả? Con cháu như vậy, chú muốn nhận lại, chỉ sợ Đông gia chúng ta phải chịu sóng gió!”

Ninh Mẫn đang uống canh, cũng không để ý họ nói gì, nhưng câu này, Đông Diệu Kỳ nói cực kỳ rõ, hại cô thiếu chút nữa phun ngay ngụm canh trong miệng ra, tâm trạng có chút giật mình.

Cô vẫn cho rằng, Thôi Tán căn hận Đông gia nhất định không chỉ vì bị Đông Đình Phong cướp mất người phụ nữ của mình, nhưng không hề nghĩ tới sau chuyện này lại có nội tình phức tạp như vậy: Đột nhiên anh ta lại là con riêng của đứa con trưởng Đông gia, Đông Diệu Hoa!

Chẳng trách, Hà Cúc Hoa về nhà cũng không đến ăn cơm; chẳng trách lúc cô và Thôi Tán cùng xuất hiện trong bữa tiệc của Y gia, Hà Cúc Hoa lại giận dữ như vậy; chẳng trách lúc Thôi Tán nhìn thấy Hà Cúc Hoa thì ngữ khí lại kỳ lạ như vậy; chẳng trách người đàn ông ấy nói rằng Đông gia thiếu nợ anh ta... 6 năm trước, Đông Đình Phong lại còn cưỡng bức rồi lấy em dâu?

Oh my god, cái ân oán này sao lại lớn như vậy?

Cô nhìn lúc lâu, mới dùng tay che miệng, cô nuốt ngụm canh xuống!

Bên cạnh, Đông Đình Phong liếc mắt nhìn cô, chính xác là, ánh nhìn của mọi người đều đổ dồn về phía cô.

“Mẹ, mẹ ăn từ từ, con đâu có tranh của mẹ...”

Tiểu Kỳ ngồi giữa Đông Đình Phong và Ninh Mẫn bò dậy, ra về tiểu đại nhân vỗ lưng cho cô, khiến cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Nếu là con trai của ba cháu, trở về Đông gia là chuyện nên làm!”

Đông Đình Phong thông thả nói ra một câu, lại càng khiến cô thêm sặc!

Đứa con trưởng đột nhiên lại cho phép đứa con hoang của bố mình nhận tổ quy tông?

Cả Đông Diệu Kỳ và Đông Diệu Tuấn đều kinh ngạc, bọn họ nghĩ đứa cháu trưởng này sẽ tìm mọi cách ngăn cản, để giữ sự tôn nghiêm cho mẹ hãnh, cũng như vị trí của hãnh trong tập đoàn, nhưng tại sao đột nhiên hãnh lại đồng ý?

Như vậy là đều đồng ý sao?

Thôi Tán vào Đông gia, thì chẳng khác nào dẫn sói vào nhà, chẳng phải là sẽ tạo điều kiện cho cháu dâu muốn ly hôn sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Ăn xong, nhân lúc trời tối, Đông Đình Phong đi đến biệt thự số hai, vừa bước vào đã nghe thấy tiếng khóc của em gái, tiếng khóc nức nở, kinh thiên động địa, giống như trời sắp sập xuống, thế giới đến ngày tận thế:

“Mẹ, đây thật là quá đau lòng mà... hử... Tên khốn nạn đó sao có thể là con riêng của ba chứ? Tại sao anh Phong và ông nội có thể đồng ý cho hẳn ta vào Đông gia, như vậy chẳng khác nào vả vào mặt mẹ? Con tuyệt đối không thừa nhận loại người đó là anh con. Tuyệt đối không! Hức hức hức, anh con làm sao vậy, anh để ý cảm nhận của Tiểu Kỳ, không chịu ly hôn với người phụ nữ xấu hổ đó cũng được, nhưng tình nhân của cô ta bước chân vào nhà chúng ta... Anh ấy bị cấm sừng vẫn chưa đủ sao? Sao còn muốn tự bôi nhọ mình như vậy?”

Nha đầu kia vừa khóc, vừa dậm chân bình bịch.

“Câm miệng, Lôi Lôi, con nói gì vậy? Nó là anh con đó!”

Hà Cúc Hoa tức giận lên tiếng, còn vỗ mạnh xuống bàn, thanh âm khàn đặc, giống như đã khóc rất nhiều.

Đông Đình Phong nhớ, mẹ hẳn rất thích cười, bởi vì ba hẳn đối với bà rất tốt.

Trong ký ức của hẳn, hẳn vẫn nhớ, ba hẳn ngoại trừ đi làm, thỉnh thoảng đi công tác ra thì phần lớn thời gian đều ở cùng mẹ hẳn.

Hắn thường nhìn thấy lúc không có người, ba hắn sẽ ôm hôn mẹ hắn; trong vườn hoa, dắt tay bà ngắm cảnh chiều tàn; dưới ánh trăng, cúi đầu nhìn bà mỉm cười thay cho mọi lời nói; bên cạnh cây đàn piano, họ cùng nhau lướt nhẹ, tạo ra những bản nhạc của riêng mình; trước mặt mọi người, ân ái yêu thương.

Ba hắn còn ngại hắn, nên đã cố ý để hắn cho ông bà nội trông, cứ như vậy, bọn họ có thể sống thỏa mái trong thế giới chỉ có hai người.

Lúc đó, mẹ hắn không biết mùi vị của tiếng khóc như thế nào: Bà là thiên kim của Hà gia, chồng lại hết mực yêu thương, bảo vệ bà, con đường phía trước rộng mở, trên môi bà luôn nở nụ cười rục rờ.

Đến lúc hắn lên 10 tuổi, ba hắn gặp tai nạn, mẹ hắn đang mang thai Lôi Lôi.

Lúc cảnh sát gọi điện đến báo, mẹ hắn bụng mang dạ chửa chạy ra ngoài nhận xác, hơi thở bà chậm dần, hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại, bà chỉ biết ôm ba hắn mà khóc, ai cũng không thể kéo ra được.

Ngày hỏa táng, mẹ hắn khóc đến mất tiếng, một câu cũng không nói, chỉ có nước mắt vẫn tuôn, sau đó lại ôm tro cốt của ba hắn rất lâu, không chịu chôn cất, trong miệng liên tục lầm bầm nói:

“Dưới đất lạnh lắm, anh sẽ bị đông cứng mất. Em muốn đưa anh về nhà, muốn đắp chăn cho anh. Như vậy anh sẽ không bị lạnh.”

Bà cứ ôm chặt hộp tro cốt, sống chết không chịu buông. Giống như tình yêu của bà dành cho ba hắn vậy!

Mặc dù bọn họ không có nói mấy lời oanh oanh liệt liệt, không có quá trình trắc trở, nhưng trong lúc sống chung bọn họ đã cùng nhau vượt qua hoạn nạn, sinh mệnh sớm đã được gắn chặt với đối phương, không bao giờ

rời xa. Nhưng sự tồn tại của Thôi Tán đã nhấn tâm phá vỡ tình cảm 20 năm thủ tiết của bà dành cho ba hắt.

Lúc quá nửa đời người, do yêu mà sinh hận, vậy cuộc sống còn có thể sót lại cái gì?

“Nếu anh ấy còn nghĩ mình à con trai của mẹ thì anh ấy nên phản đối đến cùng. Hiện tại, ở nhà này, câu nói của anh ấy quan trọng hơn bất cứ kẻ nào. Vậy mà anh ấy lại đồng ý, anh ấy đồng ý rồi! Anh ấy dựa vào cái gì mà đồng ý? Tại sao anh ấy không để ý đến cảm nhận của mẹ! Để đứa con của mẹ hồ ly đổ vào Đông gia...”

Đông Lôi cắn hờn hét lên, thanh âm thống hận này đã kéo suy nghĩ của Đông Đình Phong trở lại.

“Lôi Lôi, anh con làm việc, nếu như đều thể hiện hết ra cho con hiểu rõ, thì mấy năm nay, nó làm sao có thể có được chỗ đứng vững chắc trong giới này được, làm sao có thể trở thành người lãnh đạo Đông gia.”

Hà Cúc Hoa bình tĩnh dùng thanh âm khàn khàn thay con trai biện luận.

Không ai hiểu con bằng mẹ.

Câu này khiến ai đó cảm động.

“Cảm ơn mẹ đã tin tưởng con!”

Đông Đình Phong trả lời, đẩy cửa đi vào, sau khi cởi giày, đi tới, đầu tiên liếc nhìn cô em gái mắt mũi tèm nhem, đây đúng là cô gái tính cách mạnh mẽ, trong mắt cô, cái gì đúng là đúng, sai là sai, không hề giả bộ. Tính cách như vậy, quả thật có chút bất lợi, bởi vì quá thật.

Sau đó, hắt lại liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt của mẹ hắt, ánh mắt hai mẹ con nhìn nhau:

“Mẹ, cái khác con không nói nhiều, con chỉ nói một câu, con trai mẹ biết rõ mình đang làm gì... Hiện tại, con có thể sẽ khiến mẹ chịu tải thân một chút, nhưng sau này, mẹ sẽ hiểu được dụng ý của con. Tóm lại, con trai mẹ tuyệt đối sẽ không làm mẹ mất mặt! Sớm muộn sẽ khiến cho kẻ đã ức hiếp ba mẹ con ta có kết quả không tốt đẹp. Con lấy danh nghĩa của ba xin thề.”

Hắn rất kính trọng ba mình, lấy danh nghĩa của ông ra thề thể hiện sự nghiêm túc của hắn.

Đối với Hà Cúc Hoa mà nói, hạnh phúc của bà đã chôn vùi từ 20 năm trước, lúc chồng bà tạ thế, 6 năm trước, sau khi biết được chồng mình có con riêng, tình yêu và sự tin tưởng của bà cũng sụp đổ theo.

Mấy năm nay, bà sống rất mệt mỏi, bà cảm thấy cuộc đời này thật dối trá và đáng sợ, mà bản thân bà đã bị sự dối trá che mắt suốt 20 năm.

24 năm hoàng kim nhất của cuộc đời, bà đã bị lời nói dối của người đàn ông đó để bỏ lỡ. Trong 10 năm đầu, bà vì cái gọi là hôn nhân hạnh phúc mà mỉm cười, 14 năm sau, bà lại chìm đắm trong ký ức của những yêu thương.

Đến rồi 6 năm nay, bà sống trong sự dày vò của yêu và hận.

Nói thật, bây giờ bà không còn bao nhiêu dũng khí để nhìn thấy người kia đường hoàng bước vào Đông gia.

Đây chẳng khác nào một lời tuyên chiến đối với bà.

Cho nên, khi bà được bố chồng gọi đến, sau khi biết được ý đồ của bố chồng, bà đã kiên định nói một câu:

“Ba, chỉ cần con còn sống một ngày thì ba đừng mong đưa đứa nghiệt chủng đó vào nhà!”

Bà có quá nhiều uất ức không thể nói hết, nhưng người đàn ông tạo ra cái cục diện này đã vĩnh biệt cõi đời lâu như vậy. Bà không cách nào có thể khóc lóc kể lể với người chết, chỉ có thể lấy cái chết mà tranh đấu, kiên trì bảo vệ sự tôn nghiêm của mình:

Trong lãnh địa của bà, không ai được phép chà đạp lên sự kiêu ngạo của bà.

Thế nhưng bố chồng lại nói một câu:

“Cần Chi đã đồng ý!”

Câu này khiến bà á khẩu.

Tại sao đứa trẻ đó có thể đồng ý chuyện hoang đường như vậy?

Cho đến tận bây giờ bà vẫn suy nghĩ chuyện này.

Không hiểu!

Hà Cúc Hoa đứng lên, đánh giá con trai, nhưng nhìn không ra suy tính của hắn.

Tâm cơ của đứa trẻ này, thâm sâu khó đoán.

Bà vuốt mặt đứa con trai, khuôn mặt kiên định giống hệt như người chồng quá cố của bà.

Chồng quá cố có thể phản bội bà nhưng con trai sẽ không bao giờ hại bà.

Bà tin rằng: Hắn có lý do của hắn, hơn nữa nguyên nhân này nhất định rất lớn.

Bà khẳng định: Trong đầu con trai bà đã có tính toán nên hẳn mới tự tin làm như vậy.

“Được, chỉ cần con nói mẹ sẽ đồng ý. Mẹ sẽ mở to mắt ra để nhìn xem con trai mẹ sẽ giúp mẹ tranh giành thế nào!”

Đông Đình Phong nở nụ cười, ôm lấy mẹ mình, đem tất cả những cô tịch của người phụ nữ cả đời chịu thiệt thòi này ôm lấy, cho bà thêm năng lượng và sự thoải mái:

“Mẹ, con sẽ lập lại trật tự, để tất cả mọi thứ rõ ràng. Hãy tin con!”

“Được!”

Hà Cúc Hoa nhắm mắt, tựa vào bờ vai rộng lớn của con trai, giống như một lần nữa tìm được chỗ dựa vững chắc.

Lúc rời khỏi biệt thự, hẳn gọi một cú điện, vừa chậm rãi đi trên con đường nhỏ, nhìn ngắm bầu trời đầy sao.

“A lô, chú Đường!”

“Cần Chi?”

Đầu dây bên kia có chút kinh ngạc:

“Rảnh rồi thế nào mà lại gọi điện cho chú? Ăn xong rồi sao?”

“Ăn rồi! Ha ha, cháu muốn hỏi chú tình hình tiến triển thế nào. Hôm nay cùng mẹ cháu đi xem nhạc giao hưởng có thu hoạch gì không? Lúc mẹ cháu quay về, tâm tình khá tốt...”

Đáng tiếc bây giờ lại tồi tệ rồi.

Lực phá hoại của Thôi Tán thật sự rất mạnh.

Chỉ có thể nói, bọn họ quá giỏi tính toán.

“Mẹ cháu thích âm nhạc, chỉ cần bàn đến âm nhạc, bà ấy sẽ nói rất nhiều. Ủ, chiều nay cũng rất vui vẻ...”

Trong lĩnh vực âm nhạc, mẹ hẳn có thiên phú đặc biệt, bà đã từng muốn trở thành nhạc sĩ, nhưng đáng tiếc, năm 19 tuổi, bà đã vội vã lấy chồng, rồi lại bắt đầu cuộc sống của một phu nhân cao quý, giúp chồng dạy con, âm nhạc chỉ là thứ giải trí lúc rảnh rỗi, không còn là màu sắc chủ đạo đối với bà. Nếu như ban đầu mẹ hẳn một lòng học tập, nghiên cứu chuyên sâu, có lẽ bà đã có thể trở thành một nhạc sĩ xuất sắc.

“Cháu chỉ hỏi từ lúc nào mà chú đã bắt được tâm hồn của mẹ cháu vậy?”

Hắn cười.

“Ha, tiểu tử thôi, nếu để mẹ cháu biết cháu sau lưng bà ấy xúi giục chuyện này xem bà ấy có đánh chết cháu không?”

“Cháu đâu có xúi giục?”

Đông Đình Phong rảnh rỗi hỏi lại: “Chú Đường, chú cầu mà không được bao nhiêu năm nay, đây là cháu tạo cơ hội cho chú. Nếu chú không nắm bắt lấy, vậy thì thật kém cỏi!”

“Con người mẹ cháu, không thể vội vàng được!”

“Nếu chú cứ như vậy, đợi mấy năm nữa, tóc bà ấy đã tóc, đời người quá vội vàng, bà ấy đã bỏ phí hơn nửa đời người ở Đông gia, lẽ nào chú muốn những năm tháng về già bà ấy lại cô đơn một mình tại Đông gia sao?”

“Cần Chi, sao cháu lại hồi thúc như vậy? Cái này không hợp với phong cách từ trước đến nay của cháu!”

Chú Đường hoài nghi hỏi lại.

“Không có gì, chỉ là phận làm con như cháu hy vọng nửa đời tiếp theo của mẹ mình có thể hạnh phúc. Bà ấy mới 49 tuổi, không già, vẫn có thể cảm nhận được chút tình yêu thuộc về hai người. Hơn nữa, gần đây Đông gia xảy ra rất nhiều chuyện, cháu hy vọng chú có thể chú ý đến mẹ cháu. Tốt nhất là tìm cách rủ bà ấy đi chơi một chuyến.”

“Hứ, tại sao ta lại ngại thấy mùi vị mong đợi trong trận sóng gió này thế! Cháu đang muốn làm gì?”

Đông Đình Phong cười nhẹ, nhìn ngắm bầu trời đầy sao, hít một hơi thật sâu:

“Đúng, cháu đang muốn thanh lý môn hộ!”

Muốn tìm ra nội gián trong Đông gia, thì bất cứ ai hẵn cũng không thể bỏ qua.

Tối hôm nay, Thôi Tán nhận được một cú điện thoại, là ông Giang gọi đến, nói:

“Tiểu Tán, ta đã hẹn xong với ông Đông, qua mấy ngày nữa, ta sẽ đưa cậu đến Đông gia!”

“Thế nào, Đông Đình Phong không phản đối sao? Hà Cúc Hoa cũng không có làm loạn?”

Anh ta cau mày, cảm thấy chuyện này có chút khó tin.

“Ừ, không có!”

“Như vậy có chút không đúng lắm!”

Cảm nhận đầu tiên của anh ta là: Đông Đình Phong không thể dễ dàng đồng ý như vậy.

Lẽ nào bọn họ muốn lúc anh ta quay lại khiến anh ta khó xử sao?

Anh ta nghĩ, cũng có khả năng.

“Đông gia chỉ có một yêu cầu!”

“Yêu cầu gì?”

“Chỉ cho phép một mình cậu đến trước mộ ba cậu cúng tế! Mẹ cậu thì không thể chân vào Đông gia!”

Đông gia có một nghĩa trang dành riêng cho gia tộc mình trên núi Ngự Hoàng, đây là nghĩa địa Đông gia mua lại từ hàng trăm năm trước, dùng để chôn cất tổ tiên Đông gia, có người trông coi, những người bình thường căn bản không thể đặt chân vào.

Nghe nói, 20 năm trước, sau khi Đông Diệu Hoa qua đời, Hà Cúc Hoa đã chừa lại một vị trí cho bà ta bên cạnh mộ chồng, không muốn tái giá.

Mẹ anh ta, Thường Hoan, mấy ngày trước đã nói với anh ta một câu như vậy:

“Sống không thể trở thành con dâu chính thức của Đông gia, nếu sau này chết đi, mẹ muốn được chôn cạnh ba con, như vậy cả đời này của mẹ sẽ không còn gì hối tiếc! Nhưng tiếc là, không thể có khả năng.”

Người phụ nữ này là người mẹ đã chịu vất vả gian khó để nuôi anh ta lớn lên, nhưng anh ta vẫn luôn cảm thấy rằng, phụ nữ là loài động vật có

tình cảm ngu xuẩn nhất trong đời này.

Đối mặt với sự ngu xuẩn của mẹ mình, anh ta có cảm giác bất lực không nói nên lời: Bởi vì không lâu trước đây, bà vừa được chẩn đoán mắc bệnh nan y, nên cũng sống chẳng được bao lâu.

Mẹ anh ta đã vất vả cả đời, bà đã kiêm luôn cả chức ba để nuôi anh ta lớn lên, tâm nguyện trước lúc ra đi này của bà, nhất định anh ta sẽ thay bà hoàn thành.

“Được, tôi biết. Tất cả phiền ông thay tôi sắp xếp.”

“Vậy hãy ký vào khế ước của chúng ta! Đến lúc đó, ta sẽ sai người đến lấy!”

“Được!”

Dập máy xong, anh ta dựa lưng vào đầu giường, trong tay cầm tấm hình của Hàn Tịnh, ánh mắt say đắm, ngón tay xoa xoa khuôn mặt kiều diễm kia, màu son đỏ thắm cùng với ánh mắt lóe lên nét động lòng người.

Đây là Hàn Tịnh hiện tại, chói lọi, lóa mắt, so với 6 năm trước càng thêm mê hoặc, càng thêm hấp dẫn, càng thêm lộng lẫy, giống như một viên ngọc trai được mài giũa, thu hút hào quang từ bốn phía.

6 năm trước, Thôi Tán đã yêu một nữ sinh, cô tươi trẻ khéo léo, ngại ngùng, e thẹn, động chút có thể đỏ mặt: lúc tức giận, sẽ dùng khuôn mặt đỏ bừng của mình tranh cãi, thanh âm rất nhỏ nhẹ, toát lên một vẻ xinh đẹp kỳ lạ; lúc xấu hổ cũng đỏ mặt, khuôn mặt trắng mịn lộ ra nét quyến rũ của tuổi xuân sắc.

Cho đến bây giờ anh ta vẫn nhớ lần đầu tiên anh ta gặp cô, giây phút cô xấu hổ ngã vào anh ta, trông cô vô cùng xinh đẹp, khiến anh ta thầm đồng ý cả đời sẽ bảo vệ cho cô.

Lúc đó, anh ta đối với cô là thật lòng, cực kỳ mong muốn cô trở thành phu nhân của mình, và cùng anh ta đi hết những ngày tháng tương lai.

Lúc đó anh ta cảm thấy thật hạnh phúc, có một người con gái có thể khiến anh ta cảm thấy cuộc sống nhàm chán này thêm vài phần màu sắc, khiến anh ta có nhiều ao ước hướng tới tương lai.

Có lúc, anh ta còn ngây ngốc tưởng tượng rằng, một ngày kia, cô sẽ sinh cho anh ta những đứa con.

Rất nhiều người nói với anh ta:

“Thôi Tán, cậu thật ngốc, dựa vào điều kiện của cậu chọn bừa cũng được một tiểu thư giàu có. Yêu một cô gái nghèo rất mừng thôi như vậy, cậu phải phấn đấu hơn 30 năm. Rồi tham vọng của cậu sớm muộn cũng bị áp lực cuộc sống vùi dập. Cậu sẽ hối hận.”

Lúc đó, anh ta chỉ cười bông đùa:

“Kỳ tích không cần nữ nhân dành cho, tôi sẽ tự mình tạo ra.”

Chính xác, anh ta có tài, có tham vọng, anh ta luôn mong muốn một cuộc sống giàu có nhưng đạt được nó bằng đàn bà thì anh ta không thèm.

Anh ta nói: “Tôi thà phấn đấu 30 năm, chí ít cũng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chí ít có thể có được người phụ nữ mình yêu, chí ít có thể khiến các con tôi yêu quý tôi. Như vậy, cuộc đời không có gì hối tiếc.”

Anh ta một lần nữa khẳng định: “Tôi không hối hận. Đó mới là cuộc sống mà tôi mong muốn.”

“Đó là bởi vì lúc này cậu bị tình yêu làm cho đầu óc mê muội. Tình đi, Thôi Tán. Tình yêu không ăn được đâu. Thực tế rất tàn khốc.”

Anh ta không tin.

Anh ta muốn dùng năng lực của bản thân để chứng minh.

Sau đó, kết quả thực sự chứng minh câu nói: Thực tế rất tàn khốc.

Lúc biết được thân thế của mình, anh ta đã bị đuổi sang Mỹ, mẹ anh ta, Thường Hoan cũng bị đưa sang cùng.

Lúc đó, anh ta hết lần này đến lần khác muốn chạy trốn khỏi vệ sĩ của Đông gia, muốn cầm hộ chiếu trở về nước, hết lần này đến lần khác gọi điện cho Hàn Tịnh, muốn nói với cô hãy đợi anh ta, anh ta sẽ trở về, hơn nữa, nhất định sẽ lấy cô.

Lúc đó, anh ta còn không biết, rốt cuộc mình đã động phải nhân vật lớn nào, mà chỉ cần một tay che trời đã có thể đuổi anh ta ra nước ngoài.

Lúc đó, anh ta đã sống những ngày giày vò, hỗn loạn, tưởng chừng một ngày dài như một năm.

Sau những lần trắc trở, mẹ anh ta, Thường Hoan đã nói với anh ta một tin động trời:

“Hàn Tịnh đã kết hôn!”

“Không thể!”

Anh ta vẫn tin tưởng cô sẽ không làm vậy.

Lúc đó, bọn họ mới xa nhau chưa được 3 tháng, Hàn Tịnh yêu anh ta như vậy, làm sao có thể đột nhiên lấy người đàn ông khác... Hơn nữa, cô mới 20 tuổi, vẫn còn phải đi học, cô đã từng nói, sau khi tốt nghiệp đại học mới kết hôn.

Mẹ anh ta cười khở khở lại:

“Đã bao giờ mẹ lừa con chưa?”

Đúng vậy, chưa bao giờ mẹ lừa anh ta cả.

Nhưng anh ta vẫn không tin.

Mẹ anh ta khóc, than thở, đâm vào ngực:

“Đây cũng là do mẹ tạo nghiệt, nếu như con không phải con trai mẹ, thì con và Hàn Tịnh đã không bị chia cắt.”

Anh ta không hiểu, đây rốt cuộc là vì sao?

Mẹ anh ta nói:

“Hàn Tịnh đã gả cho đại thiếu của Đông gia ở Ba Thành, Đông Đình Phong, người được mệnh danh là thần thoại của Tập đoàn Vạn Thế.”

Anh ta kinh ngạc, nghi ngờ không dám tin:

“Không thể nào, không thể nào! Đông Đình Phong xuất sắc như vậy, làm sao có thể để ý Tịnh Tịnh?”

Trong mắt Thôi Tán, Đông Đình Phong ưu tú, được coi truyền thuyết đó, đang trong lúc hàng ngàn hàng vạn sinh viên khác vẫn còn phấn đấu vì điểm số trên giảng đường thì hẳn ta đã nổi danh khắp giới thương nghiệp, trở thành đối tượng được thanh niên sùng bái.

Thôi Tán cũng từng tìm hiểu qua về người này:

Hắn trời sinh tài giỏi không ai sánh bằng, cộng thêm gia thế giàu có trở thành người đàn ông ưu tú.

Nếu như anh ta cũng sinh ra trong gia đình như vậy, muốn công thành danh toại quả thật cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Một người đàn ông xuất chúng như vậy, làm sao có thể quen biết Hàn Tịnh?

Mẹ anh ta đem những nguyên nhân trước đây nói cho anh ta biết:

“Đó là bởi vì ba của Hàn Tịnh là ân nhân cứu mạng của Đông lão gia, Đông lão phu nhân trước lúc qua đời đã nhượng lại 5% cổ phần Vạn Thế sang cho Hàn Tịnh, Đông Đình Phong vì số cổ phần này cũng như vị trí của hắn ở Vạn Tế nên đã dùng thủ đoạn khiến Hàn Tịnh mang thai với hắn. Bởi vì hắn và mẹ hắn sợ con sẽ lấy Hàn Tịnh... Tiểu Tán, có một chuyện, mẹ vẫn luôn giấu con, kỳ thực một nửa dòng máu chảy trong người con là của Đông gia. Đông lão gia rất thương Hàn Tịnh, nên nếu con lấy Hàn Tịnh, nhất định ông ấy sẽ tra rõ tổ tông tám đời nhà con, đến lúc đó, nếu như ông ấy biết được con là con riêng bị lưu lạc của Đông Diệu Hoa, đứa con trưởng của ông ấy, thì nhất định sẽ nhận con về, như vậy nó sẽ uy hiếp đến lợi ích của mẹ con hắn ở Vạn Thế. Bằng không, làm sao bọn họ lại nghĩ trăm phương ngàn kế để tống chúng ta ra nước ngoài!”

Chân tướng tàn khốc này khiến người khác khiếp sợ.

Anh ta từ nhỏ lớn lên chỉ có mẹ, không có ba, mỗi lần anh ta nhìn thấy cảnh tượng gia đình khác có ba người vui vẻ mà trong lòng khó tránh khỏi niềm ao ước.

Nhớ lúc nhỏ, có một lần anh ta thi đứng thứ nhất toàn khối, mẹ anh ta rất vui, hỏi anh ta muốn gì, anh ta không hề nghĩ ngợi, liền nói:

“Con muốn ba, mẹ có thể tìm ba cho con không?”

Sau khi nghe xong, mặt bà lập tức tắt cười.

Lần đó, bà đã lén khóc suốt cả đêm.

Anh ta không biết sự thật, cũng không hiểu tại sao ba mình lại vứt bỏ mình, không chịu nhận mình, để cho hai mẹ con anh ta phải lưu lạc khắp các thành phố sống qua ngày.

Đến khi anh ta hiểu chuyện, cũng mơ hồ đoán được rằng có lẽ mình là con riêng.

Nhưng vì không muốn mẹ mình phải đau lòng, anh ta chưa bao giờ hỏi chuyện này.

Anh ta từng nói với chính mình, anh ta muốn sống thật tốt, muốn nửa đời còn lại của mẹ anh ta không phải túng quẫn, không phải thuê nhà khắp nơi nữa.

Anh ta sẽ có nhà của riêng mình, một căn nhà mà gió bão không thể thổi bay được.

Anh ta không chỉ hiếu thuận mà còn là người có tài: đầu óc linh hoạt, học cái gì cũng nhanh, từ nhỏ đến lớn, năm nào cũng nhận được học bổng, bởi vì mỗi bằng khen đều khiến mẹ anh ta nâng niu như báu vật.

Chuyện khiến mẹ anh ta vui mừng nhất chính là ngày anh ta đưa Hàn Tịnh về nhà, bà đã nấu rất nhiều món, thân thiết với Hàn Tịnh giống như hai mẹ con.

Anh ta đã từng mơ ước: Sau này, gia đình 3 người bọn họ sẽ sống hạnh phúc với nhau, đơn giản, bình yên qua ngày.

Nhưng tất cả mọi thứ đều bị Đông Đình Phong phá hủy.

Người của Đông gia không cho anh ta sống yên ổn, anh ta cũng không thể để họ sống yên ổn.

Vốn dĩ, anh ta cũng chẳng thèm quay về nhận tổ tiên gì đó, nhưng vì mẹ mình, anh ta vẫn quyết định nhận. Anh ta muốn những năm tháng mẹ mình còn sống, nhanh chóng có được vị trí vững chắc trong Đông gia, có được gia nghiệp của Đông gia, và cả người phụ nữ của anh ta.

Trong phòng, tiếng nhạc du dương, anh ta tựa vào đầu giường, một lần nữa vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp kia, trong đầu nhớ lại những ấm áp đã trải qua, anh ta đột nhiên phát hiện chính mình vẫn còn yêu cô như trước:

Hàn Tịnh là em chộc tôi trước, đã làm người đàn bà của tôi thì phải làm cả đời.

Tôi không cho phép em do dự. Em là của tôi, sớm muộn tôi cũng đoạt lại được em.

Cùng lúc đó, trong thành phố quốc tế xinh đẹp, Quỳnh Thành, một nam nhân mặc âu phục mang theo hai thuộc hạ, vội vã đi tới phòng VIP của Nam Phương Gia Mộc Hội danh tiếng, hai thuộc hạ đứng ngoài cửa, sau khi nam nhân kia bước vào, đứng trước mặt một người phụ nữ đang bình tĩnh thưởng thức trà, sắc mặt trầm trầm nói:

“Phu nhân, lần đó hóa ra là chuyện nhầm lẫn!”

Thanh âm có chút khẩn trương.

Nếu như nhìn kỹ, có thể phát hiện trán người đàn ông này đang đổ mồ hôi, một lớp rất mỏng.

Chén trà trên tay người phụ nữ kia dừng một chút, đôi lông mày diễm lệ đoan trang nhíu lại, ánh mắt liếc lên, không có đặt câu hỏi, mà bình tĩnh đợi nói xong lại tiếp tục thưởng thức trà.

“Ninh Mẫn không hề lên chuyến bay đó! Cô ta vẫn sống! E là chúng ta phải nghĩ cách khác để thủ tiêu cô ta!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 89

“Banh!”

Cả bộ đựng trà bay xuống đất, người phụ nữ kia đứng phắt dậy, đáy mắt hiện lên tầng tầng băng lãnh, tức giận:

“Không phải nói đã nhìn thấy cô ta lên máy bay sao? Ngay cả sở điều tra cũng nói rằng cô ta trên chuyến bay đó. Tại sao đột nhiên người lại bảo không phải. Hả?”

Mùa đông năm nay, thời tiết Quỳnh Thành đặc biệt lạnh, người đàn ông này từ ngoài vào, toàn thân đã lạnh cóng, tuy rằng trong phòng có hệ thống lò sưởi, nhưng mắt anh ta trợn ngược lên, cảm tưởng như mình bị đưa vào hầm băng.

Anh ta run rẩy, một lúc lâu sau mới nhắm mắt nặn ra một câu:

“Trên máy bay là người khác!”

“Sao có thể như vậy được?”

Người phụ nữ kia cao giọng, khuôn mặt như sương lạnh: “Tài liệu hình ảnh đó ta cũng xem qua!”

Anh ta cũng có xem, cũng chính bởi như vậy mới nhận định như trước đây. Nhưng kết quả, anh ta đã sai lầm. Đây là chuyện chưa từng xảy ra kể từ khi anh ta làm việc.

Ai, anh ta chỉ có thể sửa lại:

“Đó không phải Ninh Mẫn! Mà chỉ là người có tướng mạo giống Ninh Mẫn!”

Nữ nhân cau mày giống như cho rằng anh ta đang nói đùa:

“Trên đời này sao có thể có hai người giống nhau như đúc được!”

Người đàn ông lập tức đáp:

“Có, giống như chị em song sinh. Rất nhiều cặp chị em song sinh sau khi lớn lên tướng mạo giống nhau, đến nỗi ngay cả người nhà cũng không nhận ra bọn họ ai vào ai! Huống chi là người ngoài!”

Trên bàn, nước từ trong chén trà đổ ra, chảy đầy khắp bàn, từng giọt, từng giọt rơi xuống mặt đất.

Người phụ nữ một lần nữa ngồi xuống, vừa lấy khăn lau sạch những vệt nước trên bàn, vừa trầm trầm vận lại:

“Được, cứ xem như trời đời này, Ninh Mẫn thật sự có chị em song sinh. Hai chị em từ nhỏ đã thất lạc này, tại sao có thể cùng lúc xuất hiện như vậy, trong cùng một ngày, cùng xuất hiện tại sân bay Hoa Châu, rồi lại còn mặc một bộ quần áo giống nhau, đẩy một đồng hành lý giống nhau, đăng ký cùng một chuyến bay sao? Trên tài liệu cho thấy, người lên máy bay là Chương Giai Khởi. Căn cứ theo những thông tin của chúng ta cho thấy, đây là thân phận do chính Đế nhất thiếu ngụy tạo cho cô ta trốn thoát. Ta xin người hãy động não một chút đi, nếu người phụ nữ đó không phải Ninh Mẫn, như vậy, người phụ nữ xa lạ kia tại sao lại có cơ hội cầm vé máy bay của Ninh Mẫn để lên chuyến bay đó chứ?”

“Đây chính là điều tôi muốn nói tiếp theo. Phu nhân, đây tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, mà đằng sau nhất định có người sắp đặt, cố ý

hoán đổi thân phận của bọn họ giống nhau, giúp Ninh Mẫn trốn thoát thành công.”

Người phụ nữ kia lần nữa ngẩng đầu, ánh mắt đầy tia đáng sợ, giống như đã nhúng qua băng vậy:

“Hoán đổi thân phận, giúp cô ta trốn thoát? Đây là chuyện cơ mật, vậy ai có thể biết được?”

Nói đến mấy chữ cuối thanh âm đột nhiên sắc bén lạ lùng, căn phòng tĩnh mịch, lại càng tăng lên vẻ u ám trong lời nói của cô ta.

Huyết thái dương người đàn ông kia không cầm được nhảy lên:

“Việc này, tôi vẫn chưa tra được!”

Cho nên anh ta mới đau đầu.

“Ninh Mẫn hiện tại đang ở đâu? Mất tích sao? Hoặc Khải Hàng có phát hiện manh mối nào trong này không?”

Đây chính là điều mà cô ta lo sợ nhất lúc này.

“Không có! Hoặc Khải Hàng vẫn luôn cho rằng Ninh Mẫn đã chết trong sự cố máy bay ấy. Gần đây, tinh thần anh ta có chút ủ rũ. Còn về phần Ninh Mẫn, tôi đã điều tra ra được chỗ ở hiện tại của cô ta.”

“Ở đâu?”

“Đông gia, Ba Thành!”

Nữ nhân kia ngẩn người, giống như không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Lão nhị Đông gia, Ba Thành, trong chính phủ đảm nhận chức vị quan trọng, Đông gia đã có lịch sử hàng trăm năm, giàu có một phương, trong giới thương nghiệp có ảnh hưởng hết sức lớn. Quan trọng là, Đông gia và Ninh gia hoàn toàn không có quan hệ họ hàng gì, nếu như nói Ninh Mẫn mất tích là tay chân bí mật của Đông lão gia, thì cũng không có căn cứ.

Nam nhân kia nhìn thấy người phụ nữ đang nghi hoặc, lại tiếp tục giải thích:

“Đứa cháu trưởng của Đông gia, Đông Đình Phong, 6 năm trước có cưới một phu nhân tầm thường, chuyện này người cũng nghe nói đúng không?”

Nữ nhân kia gật đầu:

“Đúng vậy. Nghe nói là bị Đông Lục Phúc ép lấy. Quan hệ vợ chồng hai người đó không tốt. Gần đây, Đông Đình Phong vẫn luôn dính vào mấy vụ tai tiếng tình dục. Cái này chẳng lẽ có liên quan với Đông Đình Phong?”

“Có quan hệ với phu nhân hử! Phu nhân hử họ Hàn, tên Hàn Tịnh. Nhà đầu này có tướng mạo giống lột Ninh Mẫn. Hiện tại, Ninh Mẫn đang giả danh người này trở thành phu nhân của Đông Đình Phong! Người lên máy bay hôm đó là Hàn Tịnh.”

Nữ nhân kia một lần nữa ngẩn người, thật sự không nghĩ tới sự việc lại có nhiều tình tiết kịch tính như vậy.

“Đông gia có biết chuyện này không?”

Đầu đột nhiên đau nhói, sự việc phát triển đã nằm ngoài sự kiểm soát của bọn họ, trong lòng cô ta đột nhiên vô cùng hỗn loạn.

“Hử là không rõ, theo điều tra của chúng tôi, ngày xảy ra sự cố máy bay, Đông gia đã cử vệ sĩ đến sân bay. Có một người phụ nữ đi ra từ nhà vệ

sinh. Nhưng có thể vệ sĩ của bọn họ đã nhầm Ninh Mẫn là Hàn Tịnh nên đã đưa về. Sau đó, cô ta bị bắt lên chuyên cơ đưa về Ba Thành! Hiện tại, tôi không cách nào tra rõ được một chuyện, liệu phu nhân của Đông Đình Phong có phải bị người khác lợi dụng làm kẻ chết thay hay không... Căn cứ theo điều tra, Hàn Tịnh 5 năm trước hóa điên, mất năm này vẫn luôn tỉnh dưỡng, nên trạng thái tinh thần có thể có vấn đề... Cho nên vẫn luôn bị nhốt ở trong biệt thự ở Hoa Châu...”

“Không đúng!”

Người phụ nữ kia lắc đầu: “Nếu như chỉ là vệ sĩ của Đông gia nhầm lẫn, vậy tại sao Hàn Tịnh lại cầm vé máy bay với cái tên giả là Chương Giai Khởi, cô ta lấy được nó từ đâu?”

Theo lý thuyết mà nói, phu nhân Đông đại thiếu muốn ngồi máy bay, thì cô ta nên dùng tên mình mới đúng. Cho nên không có khả năng xuất hiện tình huống như vậy.

“Rất rõ ràng, có người đang thao túng chuyện này!”

Tệ hơn là, bọn họ thật sự không biết đó là ai.

Người phụ nữ kia cũng trầm tư theo, chuyện này thực sự quá quỷ dị, rốt cuộc ai là người đã mưu tính tất cả chuyện này?

Cô ta đi qua đi lại, tâm tình loạn hết cả lên.

“Phu nhân, tiếp theo chúng tôi phải làm gì? Tai họa này nếu như không diệt trừ, sớm muộn gì cũng gây rắc rối.”

Anh ta cho rằng người phụ nữ lòng dạ độc ác trước mặt này tuyệt đối sẽ không bó tay đứng nhìn.

Thực tế là, bọn họ cũng không thể dừng lại được nữa, chỉ cần Ninh Mẫn còn sống thì những ngày tiếp theo của bọn họ cũng giống như bị dao kề vào cổ, ăn không ngon ngủ không yên.

Nhất định phải bắt được Ninh Mẫn và cả người đứng đằng sau cô thao túng, như vậy bọn họ mới sống yên ổn được.

“Phải diệt trừ. Phái hai tay súng bắn tía tinh nhuệ đi!”

“Rõ!”

“Nhớ kỹ, nếu lần này lại gây rắc rối cho ta thì sau này không được phép gặp ta!”

Thanh âm băng lãnh, câu nói nồng nặc mùi cảnh cáo.

“Rõ!”

Lúc đó, Ninh Mẫn đang ở nhà tổ Đông gia liên tục hắt xì, sống lưng có cảm giác lạnh buốt, là bởi vì chiếc chăn tối qua đắp quá mỏng, hệ thống sưởi không đủ ấm, hay nước tắm nóng quá, sao cô lại cảm thấy lạnh như vậy?

Tối qua, Ninh Mẫn và Đông Đình Phong ở lại nhà tổ, Đông Đình Phong không có ngủ, khi hân từ ngoài trở về, Ninh Mẫn đã dỗ Đông Kỳ ngủ ngay trên chiếc giường lớn trước khi kết hôn của hân.

Hân vừa mở cửa vào, liền chạy đến hôn một cái lên mặt Tiểu Kỳ, rồi ngồi đó rất lâu ngắm con trai. Nói con trai hân đẹp nhưng cũng không cần nhìn không chớp mắt như vậy, trên mặt lại không có biểu hiện như vậy.

Cô ở bên cạnh xem xét một lúc mới phát hiện hân đang trầm tư suy nghĩ, cũng không biết đang tính toán cái gì. Con người đen kịt đó lóe lên

khiến người khác không tài nào đọc được suy nghĩ trong đó.

“Tôi và Kỳ Kỳ ở lại chỗ này. Không về vườn Tử Kinh nữa!”

Cô đi lên trước, triệu hội linh hồn đang bay đi tận đâu của hân về.

Hân hoàn hồn, nhú mào, liếc nhìn chiếc giường, cảm thấy như có chuyện lạ nói:

“Ba người ngủ sẽ rất chật.”

Cô nhin không được muốn trừng mắt nhìn hân: Người đàn ông này đang dùng hết sự trong sáng để chửi mắng cô đúng không?

“Anh có vườn Tử Kinh, vậy hãy quay về đó mà ngủ!”

Hân nghiêm túc nói:

“Không được. Ta đã uống rượu nên không thể lái xe. Trời lạnh như vậy lẽ nào cô bắt ta bảo tài xe đưa ta về? Mà ở đây đâu phải không có giường!”

Nhưng cuối cùng, hân cũng không ngủ, An Na vừa gọi điện, hân lập tức chạy đến bệnh viện. Cả đêm không về.

Điều này đối với cô mà nói, trái lại là một chuyện tốt.

Chỉ là đêm đó, cô ngủ không được, tai nạn trước đây trải qua giống như cơn ác mộng, ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại, thảm cảnh người cộng sự Hòa Bình chết oan cứ quay quẩn trong đầu cô.

“Nhớ rõ, đừng điều tra nữa, sẽ khiến nhiều người phải chết. Hãy tìm một chỗ mai danh ẩn tích... Vòng xoáy này quá bẩn, quá hỗn loạn, quá đen tối, đừng dính vào nữa, hãy trốn thật xa, thì cô mới có được những ngày tốt đẹp... Cô cũng đừng đi đón Văn Nhi. Như vậy sẽ lộ mất hành tung. Mẫn

Mẫn, mạng này của cô là do tôi cứu, vậy nên tôi muốn cô phải tiếp tục sống, hãy thay tôi tiếp tục sống...”

Đây là những lời trăng trối cuối cùng của Hòa Bình!

Tiểu tử đó 10 năm trước nhờ đánh nhau mà trở thành bạn của cô, tình bạn đẹp đẽ của cô đã chết, chết trong vòng tay của cô, nhưng đến chết vẫn lo lắng cho sự an nguy của cô.

Lần đó, bọn họ đang thực hiện nhiệm vụ.

Lần đó, nhiệm vụ của bọn họ thất bại, các thành viên trong tổ chức, từng người, từng người một chết đi, chỉ bởi vì cô biết quá nhiều chuyện không nên biết. Cho nên có người đã cố ý tạo ra chuyện này. Sáu thành viên tinh anh đều chết thảm. Chỉ độc nhất mình cô còn sống, nhưng thiếu chút nữa mất mạng trong sự cố máy bay đó.

Lần đó, ôm lấy Hòa Bình, cảm nhận cơ thể anh trong vòng tay mình từng chút, từng chút một lạnh đi, rồi hoàn toàn biến mất, đối mặt với người chết, lần đầu tiên cô khóc như vậy.

Cô đã đồng ý, cô phải sống tốt.

Cô đã đồng ý, cô không điều tra nữa.

Thế nhưng vì sao cô mới thoát khỏi tai họa này thì hiện tại lại vướng vào ân oán của một gia tộc khác?

Mấy tháng nay, không hiểu vận may của cô đã bay đâu mất, chỉ toàn những chuyện đen đủi xảy đến, từng chút từng chút thay đổi cuộc sống vốn có của cô, bức cô phải thể thân như vậy.

Và cuộc nói chuyện tối qua đã khiến cô ngửi thấy mùi của phong vân bão tố, một Kiều Sâm, một Thôi Tấn, ngoài ra còn một Đông Đình Phong:

người tôn thờ Hàn Tịnh, bạn trai cũ cùng với chồng hiện tại, nếu như cùng tụ lại, vậy ngày đó làm sao có thể qua được, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến da đầu cô tê dại!

Đau đầu!

Cô không cầm được bóp chặt mi, ray ray huyết thái dương, tinh thần cũng có chút mất tập trung.

“Mẹ, sắc mặt mẹ rất kém! Mẹ bị bệnh sao?”

Đông Kỳ đang ăn sáng, nhìn thấy mẹ chỉ ăn một ít liền giữ đầu nên rất nghiêm túc nghiên cứu.

“Không! Ngoan uống sữa đi con! Hiện tại, cơ thể Tiểu Kỳ đang lớn, nên không thể kén ăn, sau này, con phải ăn rau, cá, thịt gà, thịt vịt... tất cả đều phải ăn. Kén ăn sẽ khiến con không tốt.”

Nghĩ tới chính mình phải rời đi, Ninh Mẫn dặn dò một câu, nhìn ngẫm thật kỹ đứa trẻ đang liếc nhìn mình.

Trong Đông gia này, người duy nhất khiến cô quyến luyến chính là tiểu tử này.

Cô mỉm cười lấy khăn lau sữa vẫn còn dính trên miệng đứa trẻ, nghĩ tới cảnh tượng lúc con gái uống sữa, cũng khiến người khác yêu thích giống tiểu tử này.

“Mẹ, có mẹ ở đây con sẽ không phải lo thiếu dinh dưỡng!”

Đông Kỳ nghiêng mặt cười hì hì, nét mặt đầy vẻ nịnh nọt, cố sức gặm một miếng bánh.

Tim Ninh Mẫn đập loạn lên, cô không thể nói rõ sự thật cho thằng bé biết. Đứa trẻ này ỷ lại vào cô như vậy...

“Đại thiếu phu nhân, Đông lão gia bảo cô đến thư phòng... Còn tiểu thiếu gia cứ để tôi trông!”

Chú Bách đột nhiên đi tới, nói lại một câu như vậy.

Trên đường đi, Ninh Mẫn không khỏi suy nghĩ: Mới sáng sớm như vậy, ông nội gọi cô đến để làm gì?

Cô nhớ đến tối qua, lúc lục thúc nhắc chuyện muốn để Thôi Tán nhận tổ quy tông, ông cụ có liếc mắt nhìn cô, đáy mắt như muốn nói điều gì.

“Ông nội, ông tìm cháu?”

Cánh cửa để mở, cô bước vào, nhìn thấy Đông Lục Phúc đang ngồi trên ghế sofa uống trà, trên bàn trà trước mặt có một túi bằng da.

Cô khép cửa lại, đi tới, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Ngồi đi!”

Đông Lục Phúc ra hiệu, uống một ngụm trà xong đặt chén xuống bàn.

Ninh Mẫn ngồi xuống, nhìn thấy ông cụ đẩy chiếc túi bằng da về phía mình.

“Xem đi!”

“Đây là cái gì ạ?”

“Tối qua ông nội không phải nói rồi sao? Ông muốn cho cháu và Tiểu Kỳ số cổ phần này, trong đây có hai tờ giấy chuyển nhượng. Cháu được 5%, Tiểu Kỳ 15%, đây chính là số cổ phần ông muốn chuyển sang cho Căn Chi. Nhưng trong 20 năm, số cổ phần này không thể mua bán, cũng như

không thể chuyển nhượng, chỉ có thể đứng tên sở hữu là mẹ con cháu. Đến lúc đó, mỗi năm có cháu sẽ nhận được một số lợi nhuận đã quy định. Nếu như không tuân theo ước định trên đây, số cổ phần này sẽ tự động chuyển vào quỹ từ thiện...”

Nói đến đây, Đông Lục Phúc dừng lại một chút, tựa lưng vào ghế sofa, gương mặt hiền từ cười:

“Tịnh Tịnh, con đường cháu và Cần Chi đi sau này thế nào, ông không quản nhiều, tất cả để cho hai cháu quyết định. Số cổ phần mà bà xã ông để lại cho cháu, ban đầu cháu đã chuyển nhượng sang tên Cần Chi, ông nội biết cháu là đứa trẻ tốt, lúc đó làm như vậy là bởi vì muốn Cần Chi nhanh chóng có được nền móng ổn định trong tập đoàn. Nhưng hiện tại, 5% số cổ phần này, cháu không thể chuyển nữa. Đây là việc cuối cùng ông nội có thể làm thay cho cháu. Về 15% cổ phần của Tiểu Kỳ, trước khi nó trưởng thành thì sẽ làm như cháu nói trước đây, do Cần Chi thay nó quản lý!”

Ninh Mẫn nhìn thấy tập tài liệu về số cổ phần này, quả nhiên là thỏa thuận chuyển cổ phần.

Tim cô đập nhanh hơn.

Cô thật sự không nghĩ được, ông cụ lại hào phóng với mẹ con Hàn Tịnh như vậy, lại có thể đưa một số cổ phần lớn như vậy cho họ.

Giây phút này, cô chợt cảm thấy trên mặt mình nóng bừng lên, cũng không biết do đau đầu dẫn đến, hay bởi vì số cổ phần từ trên trời rơi xuống thế này.

Giây phút này, cô đột nhiên phát hiện cuộc đời đen tối này chợt xuất hiện một ánh bình minh: Chỉ cần cầm trên tay tập tài liệu này, vậy thì cô có thể thuận lợi ly hôn!

Đáy mắt lặng phẳng mơ hồ lóe lên vài tia sáng, nhưng lại không tiện thể hiện rõ ràng, vì sợ rằng Đông Lục Phúc có thể rút lại lời nói của mình.

Cô vội vàng đứng lên, kính cẩn khom người, cũng không khách sáo từ chối, mà lập tức tiếp nhận:

“Cảm ơn ông ạ!”

“Nhưng ông có một yêu cầu!”

“Ông nói đi ạ!”

Đông Lục Phúc chần chờ một lúc, giống như cảm thấy rất khó mở miệng, vân vân chiếc gậy, trầm tư một lâu mới nói:

“Chính là chuyện của Thôi Tán. Chuyện cậu ta là anh em của Cẩn Chi, cháu cũng đã biết. Đông gia chúng ta không thể để con cháu lưu lạc bên ngoài, cho nên ông muốn để cậu ta vào Đông gia. Thế nhưng, ông cũng biết cháu và Thôi Tán đã từng yêu nhau... Ai, ông cũng không vòng vo gì, ông hỏi cháu, cháu muốn ly hôn, có phải một nửa nguyên nhân là vì cậu ta không?”

“Không phải ạ! Ông nội, cháu và Thôi Tán không thể lại có... chuyện này, ông cứ yên tâm...”

Đông Lục Phúc lại cau mày, ông thật sự không hiểu, nếu không phải muốn nối lại tình xưa với Thôi Tán, vậy nha đầu này tại sao lại sống chết đòi ly hôn. Lẽ nào thật sự là câu: Duyên cạn phận mỏng, nên khẳng khẳng không muốn nhìn thấy đối phương.

Xem ra, chuyện hôn nhân thật sự phải có duyên phận.

Ông gật đầu:

“Vậy thì tốt. Đi đi! Đi đi! Tiếp theo phải làm thế nào, cháu và Căn Chi tự mình quyết định. Có thể không ly hôn thì không ly hôn.”

“Cảm ơn ông!”

Tự trong đáy lòng, Ninh Mẫn thầm cảm ơn một tiếng.

Đối với vị lão gia này, mặc dù chính ông đã tạo nên bi kịch của Hàn Tịnh, nhưng hôm nay, ông đã thực sự hối hận, nên cô vô cùng kính trọng.

“Ngoài ra, cháu vẫn còn một câu muốn nói với ông!”

“Ừ, nói đi!”

Đông Lục Phúc chăm chú lắng nghe.

Ninh Mẫn cầm tập tài liệu trên tay, thanh âm ôn nhu bắt đầu nói:

“Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện khiến Đông gia hồ thẹn, hại cháu cũng hao tâm lo lắng. Việc này vốn là Tịnh Tịnh vẫn muốn giấu không định nói, nhưng lại bị moi ra, nên người bị tổn thương không chỉ có Tịnh Tịnh, mà còn có cả ông. Nhưng bất luận xảy ra điều gì, cháu vẫn mong ông hãy giữ gìn sức khỏe, ông nội, cơ thể mới là quan trọng nhất, con cháu tự có phúc của con cháu, chớ bận tâm mà đau buồn vì con cháu. Thế gian này, tất cả quyền hành và phú quý đều không quan trọng bằng sức khỏe. Tâm tính phải bình thản một chút, mọi chuyện nghĩ thoáng một chút, suy cho cùng thì chuyện trên đời này, mười chuyện thì có tám, chín chuyện không như ý muốn. Nếu như ta cứ để tâm thì sẽ sống rất mệt mỏi. Con người cũng giống như chén trà, không thể một mình đựng tất cả nước, đợi đến khi đầy, ắt phải tràn ra một ít, hoặc phải uống một ít mới tốt. Bằng không, chiếc bàn trà sẽ toàn nước. Đến lúc đó, bất cứ vật nào bày lên chiếc bàn đó cũng bị dính nước, lợi bất cập hại!”

Nói xong, cô cúi người chào: “Ông nội, tập tài liệu này cháu cầm trước. Số cổ phần của Đông Kỳ cháu sẽ giao lại cho ba nó.”

Đông Lục Phúc lặng lẽ nhìn đứa trẻ này rời đi, trong lòng không hiểu tại sao có chút nghi hoặc.

Xuất phát từ quan tâm, mấy năm nay, ông vẫn thường đến Hoa Châu để thăm cô.

Lúc đầu, cô điên loạn hầu như không nhận ra ai, sau này, tinh thần dần dần ổn định, nhưng không thích nói chuyện, gặp mặt ngoài chào một tiếng ra thì hầu hết thời gian cô đều trầm mặc không nói gì, yên lặng như không khí, cô chỉ thích đọc sách, đắm chìm trong chữ viết, giống như chỉ có như vậy, cuộc đời cô mới trở nên ý nghĩa.

Nhưng mấy quyển sách pháp luật đó, có thật đã thay đổi cô trở thành con người như hiện tại sao?

Đương nhiên, so với nha đầu trầm lặng như không khí kia, ông vẫn thích đứa trẻ hiện tại hơn, cô không hề sợ hãi, lo lắng, dám tự mình tranh đấu, đầu óc tinh táo, lý trí, chỉ là thay đổi như vậy, thật sự hơi quá nhiều!

Hôm nay, trong quán rượu vùng ngoại ô Ba Thành, tầng 28, phòng 2808, một người đàn ông đeo kính đen đến gõ cửa phòng, từ bên trong đi ra là một vệ sĩ một âu phục đen, để hắt đi vào.

Trong căn phòng tổng thống toát lên vẻ hoàng kim.

“Tiên sinh đâu?”

“Đang chơi bida!”

Người đàn ông đeo kính đen đi tới bàn bida, nhìn thấy tiên sinh của họ đang khom lưng, chọt trúng vào quả bi màu xanh, tay vừa nhấc lên, quả bi kia đã rơi tọt vào lưới, đồng thời vang lên một thanh âm thuần túy.

“Tới rồi?”

Tiên sinh không có quay đầu lại, vẫn nhắm quả bi khác tùy tiện hỏi: “Sự việc làm thế nào?”

“Người bên kia đã biết Ninh Mẫn vẫn chưa chết.”

“Bọn chúng có hành động gì?”

“Đang điều động sát thủ!”

Tiên sinh đứng thẳng người, chống chiếc gậy xuống, môi khẽ cong lên:

“Lại muốn chơi đánh lén sao?”

“Tám, chín phần là vậy!”

“Vậy cho cô ta điều động hai người hữu dụng! À, đúng rồi, Lý Hưởng bắn tỉa xoáy ngang không phải rất tuyệt sao?”

Tiên sinh vẫn tiếp tục đánh bida, lại khom người, nghĩ đến người này, đột nhiên có hứng thú quay đầu, nụ cười có chút cổ quái.

Nam nhân kính đen tháo kính xuống, ánh mắt nghi hoặc nhìn tiên sinh, có chút đoán không ra ý của tiên sinh, miệng trả lời:

“Đúng, cậu ta đã từng được quán quân 3 năm liên tiếp trong cuộc thi bắn tỉa khu B!”

“Vậy tìm cách đến bọn họ chọn đúng cậu ta!”

Nam nhân kính đen nhíu mày:

“Nhưng...”

“Cứ làm theo ta nói!”

Đây không phải giọng nói ra lệnh.

“Tiên sinh, đây ngài muốn diệt trừ Ninh Mẫn, hay là muốn bảo vệ Ninh Mẫn?”

Tiên sinh cười bí hiểm, chợt bi, phanh một tiếng, đánh trúng khiến cả hai quả bi đều rơi xuống lưới:

“Đây gọi là một mũi tên bắn trúng hai con chim.”

Ninh Mẫn hiện tại sao có thể chết được?

Trò chơi này mới bắt đầu thôi, thiếu một nhân vật quan trọng như vậy thì đâu thể chơi vui được!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Mùa đông năm 2011, thời tiết lạnh hơn một cách dị thường, trong ký ức của Ninh Mẫn, đây là mùa đông lạnh nhất trong vòng 26 năm mà cô từng trải qua, có lẽ không chỉ có thời tiết lạnh, mà cả tâm cũng lạnh. Một loạt các chuyện xấu cứ từng chút, từng chút một thay đổi quỹ đạo sống của cô, cuộc sống bình yên nổi lên những cơn sóng lớn, từng người một, nam có, nữ có cùng lúc xuất hiện làm đảo loạn thế giới của cô. Những người bạn cũ trước đây cũng lần lượt ra đi.

31 tháng 12, thời tiết càng thêm lạnh, nghe nói có một trận tuyết lớn đang đến gần, cả nước đã vào tình trạng đề cao cảnh giác, bởi vì hôm qua miền Bắc đã bắt đầu có tuyết, tuyết rơi rất nhiều, còn trận tuyết lớn ở miền Nam đang từ từ hình thành.

Hai ngày nay, Ninh Mẫn không có gặp Đông Đình Phong, nghe nói An Na làm phẫu thuật ghép tim, nên hiện hẳn đang tận tâm bên người tình, ngày ngày ngoại trừ đi làm ra hẳn đều quanh quẩn bên cô ta, thỉnh thoảng sẽ quay về nhà tổ, nhưng hơn quá nửa thời gian đều đến tìm Đông Lục Phúc bàn chuyện, đến khi Ninh Mẫn nhận được tin thì người này đã sớm ngồi lên chiếc Bentley của mình rời khỏi nhà tổ.

Ninh Mẫn muốn nhanh chóng kết thúc hôn nhân của bọn họ, từ khi dọn đến chỗ này, cô đã từ từ lên kế hoạch cho tương lai của mình. Cô rất cần thời gian và không gian để điều chỉnh lại cuộc sống sắp tới của mình. Thậm chí, cô còn suy nghĩ, có nên đi phẫu thuật thẩm mỹ một chút hay không, để cho khuôn mặt này mãi mãi biến mất trong biển người mênh mông.

Cô cần cảm giác an toàn nhưng dứt không được.

Mấy hôm nay, cô đã gọi N cú điện thoại cho một đương sự khác trong cuộc hôn nhân này: Không phải tắt máy thì máy bận, người đàn ông này thật sự quá quá quá bận rồi!

Cũng không biết hẳn ta đang bận chuyện chính sự hay là chuyện liên quan đến đàn bà.

Chỉ có một lần là gọi được.

“Đông Đình Phong, anh thật sự rất bận đó!”

“Ta luôn như vậy!” Hẳn nhàn nhạt trả lời, vàng thật không sợ lửa.

Cô cũng không muốn cùng hẳn nói mấy câu vô nghĩa, nên trực tiếp vào thẳng vấn đề:

“Có rảnh không? Về nhà tổ một chuyến, hai chúng ta cần bàn chút chuyện...”

“Không rảnh, mấy hôm nay đều rất bận!”

“Đông Đình Phong, ông nội đã chuyển nhượng số cổ phần đó sang cho tôi, thỏa thuận ly hôn tôi cũng đã chuẩn bị đầy đủ, anh chỉ cần đến ký một chữ là xong...”

Vì câu này mà đầu dây bên kia trầm mặc một chút mới hỏi lại:

“Thế nào, cô sốt ruột muốn ly hôn vậy sao?”

“Đúng!”

“Xin lỗi, gần đây ta rất bận, không rảnh để cùng cô chơi trò ly hôn. Chuyện này cứ để đấy đã, đợi khi nào ta rảnh, chúng ta sẽ từ từ nghiên cứu

sau!”

“Không được. Tôi không thích dây dưa, nên dứt khoát một chút... Alo...”

“Tút... tut...tút...”

Hắn đã tắt máy trước.

Vì vậy, mà cô lại phải sống chung thêm mấy ngày nữa cùng Đông Đình Phong.

Mấy ngày này, Đông Kỳ cũng không đi học, nó phải dưỡng bệnh, mà nó đã quyết định năm sau nhảy lớp, nên thời gian này có thể không cần đến trường, nó nói:

“Con muốn những ngày này chơi với mẹ!”

Như vậy cô chỉ ở nhà chơi với nó, trong lòng suy nghĩ, đợi sau khi Đông Đình Phong ký vào giấy ly hôn xong, thì cô sẽ nói rõ chuyện này cho Đông Kỳ.

Hôm nay là ngày cuối cùng của một năm, ngày mai là một năm mới lại bắt đầu, nhưng theo âm lịch vẫn còn hơn nửa tháng nữa, thời gian cuối năm, các công nhân đều cố gắng kết thúc công việc, vì vậy hắn rất bận, hầu như không thể đi đâu được.

Hơn nữa, bên ngân hàng Đại Hưng có rất nhiều việc, vì Tổng giám đốc điều hành bị quăng vào tù nên hắn phải lên thay, đích thân tiếp nhận cục diện rối rắm này, sau đó mới từ từ tìm người tin tưởng thay thế.

Trừ lần đó ra, cô còn nghe nói, cứ ba ngày Tống gia lại tìm hắn gây chuyện. Chuyện đó cũng không biết cuối cùng hắn đã làm gì mà giải quyết.

Nhưng hôm nay, hẳn nhất định sẽ xuất hiện, bởi vì hôm nay là ngày Thôi Tán vào Đông gia, tất cả mọi người Đông gia đều đến, nhưng e rằng, tứ cô cô của hẳn sẽ không đến.

“Tắc... tắc... tắc...”

Tiếng của chiếc đồng hồ quả lắc vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, Ninh Mẫn ngồi tựa vào ghế sofa, trên tay cầm quyển “Quân Hồn”, ánh mắt chăm chú, say sưa nhưng lại bị tiếng chiếc đồng hồ kéo về thực tại.

Cô liếc mắt nhìn, 4 giờ, cô nên đi tìm Đông Kỳ, đứa trẻ đó ăn xong liền bị ngũ cô cô dắt đi.

Lúc đi xuống lầu, nhìn thấy bóng người đang tiến vào phòng khách, cô lập tức quay đầu muốn đi lên.

“Tĩnh Tĩnh, rốt cuộc em muốn tránh tôi đến bao giờ?”

Người này vụt cái chạy lên cầu thang, dang rộng hai tay cản cô.

Ninh Mẫn thiếu chút nữa ngã vào lòng anh ta, lưng lay, sau khi đứng vững, ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt cô tịch kia.

Kiều Sâm hầu như ngày nào cũng đến Đông gia, nên cô vẫn luôn cố ý tránh mặt anh ta.

“Nếu biết tôi đang tránh anh, thì Kiều thiếu gia cũng nên biết điều mà tránh xa tôi một chút mới đúng.”

Khép lại chiếc áo choàng, cô nói.

Bởi vì câu nói này mà khuôn mặt nam nhân kia cứng đờ, anh ta không nghĩ tới, người phụ nữ này hiện tại lại thẳng thắn như vậy, khiến anh ta có chút đau lòng.

Hàn Tịnh trước kia không phải như vậy.

Anh ta trầm tư, từ từ hạ cánh tay xuống, rất lâu sau mới thở dài một tiếng, gật đầu nói:

“Có lẽ tôi nên tránh xa em. Nhưng có câu này, tôi không thể không nói với em, chúng ta tìm chỗ nào ngồi được không... Tôi sẽ không làm phiền em lâu đâu!”

Kiều Sâm là loại đàn ông rất ga lăng, lạnh lùng, anh tuấn, có thể cho người khác cảm giác chững chạc, từng trải.

Người đàn ông này rất giống Đông Đình Phong, đều rất vượt trội, đều không thể dễ dàng chấp nhận từ chối.

Theo thông tin trên mạng mà Ninh Mẫn đã tìm hiểu về người này, đánh giá rằng:

Đến từ tầng lớp thấp kém của xã hội, là một thiên tài có nửa dòng máu danh môn, một chuyên gia trong giới y học... Nhân tâm đại nghĩa, chặt chẽ cẩn thận, có trách nhiệm cao. Là một bác sĩ tốt. Tác phong nghiêm túc. Giữ mình trong sạch. Thân phận công tử Kiều gia, nhưng không hề kiêu căng, lên mặt.

Người đàn ông như vậy lại có tình cảm với Hàn Tịnh?

Ninh Mẫn cảm thấy, trong ba người Đông Đình Phong, Thôi Tán và Kiều Sâm thì người thích hợp làm chồng Hàn Tịnh nhất nên là Kiều Sâm, người này có tấm lòng bao dung rộng lớn. Không giống như tên Đông Đình Phong đó, thâm sâu khó lường, cũng không giống như Thôi Tán, nịnh hót, vô lương tâm. Nhưng hết lần này đến lần khác, người Hàn Tịnh chọn lại là Thôi Tán.

“Không thích hợp!”

Ninh Mẫn lần thứ hai cự tuyệt, hơn nữa ngữ khí kiên định vô cùng:

“Kiều Sâm, người anh nên quan tâm là vợ tương lai của anh. Không phải tôi. Mọi người phụ nữ, trong tình yêu cũng như hôn nhân đều rất hẹp hòi, nếu anh đã chọn cô ấy, sau này anh nên yêu thương cô ấy. Và không nên làm tổn thương cô ấy. Anh ở đây lén gặp tôi như vậy là không tôn trọng cô ấy.”

Ánh mắt cô trầm tĩnh như vậy, giống như ánh trăng mười lăm, sáng chói, thuần khiết, diễm tĩnh mang theo vẻ sắc bén, lộ ra nét thanh nhã mê hoặc.

Không giống như cô 6 năm trước, nhìn người khác luôn thận trọng, rất ít khi lộ ra bản chất.

Nụ cười hồn nhiên trong sáng của cô chỉ dành riêng cho Thôi Tán, lúc đó, cô rất dịu dàng, toàn thân toát ra vẻ ôn nhu. Không giống như bây giờ, lý trí, lạnh lùng, bình tĩnh, có một loại khí thế bức người.

Đối mặt với người phụ nữ như vậy, hoảng hốt khiến anh ta nhớ đến bé gái 18 năm trước: Cô bé đó cũng có đôi mắt to tròn, nhanh nhẹn, lý trí, gặp chuyện không hề hoảng hốt, lá gan rất lớn, những phẩm chất tốt đẹp hầu như đều tụ hết trên người cô.

Kiều Sâm trầm tư một chút, mơ hồ trong dòng ký ức, đó là chuyện rất lâu, rất lâu trước đây.

Hồi đó, anh ta và Đông Đình Phong cùng trải qua một trận sinh tử.

Hồi đó, anh ta đã từng lấy đạn ra cho một bé gái, trong tình huống không có bất kỳ chút thuốc mê nào, đó là lần đầu tiên anh ta “giải phẫu” lâm sàng, nhưng cuối cùng, anh ta vẫn không thể cứu được bé gái xinh đẹp đó.

“Tịnh Tịnh, tôi chỉ muốn nói với em một chuyện, tôi sẽ mãi mãi ủng hộ em. Chỉ cần em cần tôi, tôi sẽ dốc toàn lực trợ giúp em, bao gồm cả chuyện rời khỏi Đông gia!”

Anh ta thu lại suy nghĩ, trong ngữ khí bình tĩnh mà kiên định có chứa tiếng leng keng của sức mạnh nhìn xuống.

Ninh Mẫn mỉm cười, cũng không vì vậy mà cảm động, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như trước:

“Cảm ơn! Chuyện của tôi thì tôi sẽ tự mình giải quyết. Kiều Sâm, trách nhiệm của anh ở chỗ Đông Lôi, không phải tôi!”

“Em không cần phải nhắc đi nhắc lại chuyện tôi đã đính hôn!”

Đã gần một năm, nhưng đây là lần đầu tiên Kiều Sâm cảm thấy bị chuyện này quấy nhiễu.

Anh ta vẫn luôn cho rằng, anh ta đã hết hy vọng với Hàn Tịnh, đồng thời cũng tự nhủ với mình, từ nay về sau, anh ta phải đối xử tử tế với vị hôn thê của mình, cũng nỗ lực yêu cầu bản thân mình, nhưng vừa nhìn thấy Hàn Tịnh, thì những gì giấu kín lâu nay đều không thể kìm chế được mà thể hiện ra.

“Dù tôi đã đính hôn, nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn!”

“Không! Sau này, chúng ta sẽ cố gắng tránh việc gặp mặt một mình thế này! Mặc kệ tôi và Đông Đình Phong có ly hôn hay không cũng đều giống nhau. Giữa nam và nữ, ngoại trừ quan hệ huyết thống, rất khó có quan hệ bạn bè đơn thuần chân chính.”

Cô đến cùng vẫn tàn nhẫn cự tuyệt.

Ninh Mẫn thấy sắc mặt của Kiều Sâm bỗng trở nên trắng bệch, khóe môi khẽ cong lên, cười khố.

Một nam nhân ưu tú như vậy, đáng tiếc cô không phải Hàn Tịnh.

Nhưng dù có là Hàn Tịnh thì cô ấy cũng nhất định cự tuyệt, vì nha đầu ngốc đó trong lòng lúc nào cũng chỉ có Thôi Tán.

Cô vòng qua người đàn ông này, muốn đi xuống, không ngờ lại bị treo chân, cả người liền theo hướng cầu thang lao xuống dưới.

Giây phút đó, cô không có cách nào đứng vững, có thể thấy mình đang rơi xuống, bỗng nhiên vòng eo được một cánh tay giữ lấy, kéo lại, cô bị anh ta ôm lấy, mấy bước đầu chệnh choạng, cuối cùng bọn họ bước hụt nên cùng chao đảo thiếu chút nữa cùng nhau ngã xuống.

Trong suốt quá trình ấy cô vẫn luôn ôm lấy eo của người đàn ông kia, chính như vậy, một cách vô tình tạo nên tư thế mập mờ, cũng vừa lúc lọt vào mắt người khác.

“Cô làm gì vậy? Hàn Tịnh! Cô không chịu cô đơn được sao, đầu tiên là trêu chọc Thôi Tán, bây giờ lại ôm ấp tình cảm với vị hôn phu của tôi, rốt cuộc cô có biết xấu hổ hay không...”

Ngoài cửa, Đông Lôi đột ngột xuất hiện, khuôn mặt tái mét vì giận dữ.

Cùng xuất hiện là kẻ mấy ngày nay không thấy mặt mũi đâu, Đông Đình Phong, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hấn híp lại:

Trên cầu thang, người đàn ông anh tuấn mặc âu phục đen ánh mắt trìu mến, người phụ nữ tóc dài mặc váy tím đang vịn vào cánh tay của người đàn ông, hai gò má ửng hồng, hình ảnh trước mắt rất duy mỹ...

Cảm giác không thoải mái đó giống như gặp quỷ vậy, cũng giống như có một luồng điện chạy qua người hấn khiến hấn nhảy lên.

Đông Lôi chạy lại, tức giận kéo đôi nam nữ đang ôm chặt nhau ra, một cái bạt tai đón đầu lao tới.

Ninh Mẫn làm sao có thể để mình bị nhục, vốn là có chút áy náy nhưng đã tan thành mây khói.

“Thế nào? Lại muốn đánh tôi? Đâu có dễ dàng như vậy!”

Vị tiểu thư xinh đẹp này giữ không nổi vị hôn phu của mình lại đổ toàn bộ uất ức đó lên người cô, đúng là quá vô lý mà!

Cô giơ tay lên giữ lấy cánh tay đang lao tới, hung hăng nắm chặt, bóp đến khi cánh tay của Đông Lôi cảm thấy đau, giống như muốn kêu lên nhưng đáy mắt cô lại lóe lên vẻ hung tàn, buột miệng nói ra những lời lạnh lùng:

“Đông Lôi, lời của tôi chỉ nói một lần, thứ nhất, tôi đối với chồng của người khác không có hứng thú, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, Kiều Sâm chỉ đỡ tôi một chút thôi. Thứ hai, hôn nhân không chỉ dựa vào đơn phương một phía có thể sống với nhau đến bạc đầu được, nếu cô không có bản lĩnh giữ được trái tim của người đàn ông này thì nên từ bỏ, và tìm một người khác, như vậy sẽ tốt hơn là để bản thân mình chịu ảm ức. Yêu đơn phương thì người khổ chỉ có mình cô. Một người phụ nữ thông minh sẽ không để bản thân mình phải chịu khổ!”

Nói xong, cô dùng lực hất cánh tay của Đông Lôi ra, ánh mắt trong trẻo liếc nhìn, không hề sợ hãi.

Câu nói này không chỉ lý trí mà còn rất có chiều sâu, nhưng trên đời này thử hỏi có được mấy người phụ nữ đối với tình yêu lại thoải mái như vậy?

Nếu như tình yêu có thể lý trí hóa, có thể tùy ý sắp xếp, thì sợ đó không phải tình yêu thật sự.

Trên đời này, trong cuộc đời mỗi người luôn có một người như vậy, có thể khiến chúng ta mất đi lý trí, không cần để ý đến bản thân mình. Kiều Sâm chính là người đó trong lòng của Đông Lôi, chỉ là người ta thật sự không để ý đến cô.

Tình yêu như vậy là vô cùng đau khổ.

Ninh Mẫn cũng không biết lúc nói câu này, trên người cô tỏa ra một vẻ đẹp lạ thường.

Mà vẻ đẹp này có sức hấp dẫn trí mạng, câu dẫn ánh nhìn của hai người đàn ông kia.

Tâm tình Kiều Sâm phức tạp, cô của hiện tại thật sự rất khác.

Còn Đông Đình Phong cười khênh: Người phụ nữ này, cùng suy xét càng thấy cô không bình thường.

“Hàn Tịnh, cô lại còn ở đây nói bóng nói gió... Cô chính là sao chổi của Đông gia chúng tôi, cô xem xem, cô vừa trở về, Đông gia chúng tôi liên tục gặp chuyện không may... Một ngày gặp đen đui, mọi ngày đều xảy ra tai họa...”

Đông Lôi giận dữ không kìm chế được: “Tại sao cô không chết luôn trong chuyến bay đó đi!”

Nếu Hàn Tịnh chết thật thì Đông gia bọn họ cũng sẽ yên ổn, đâu ra có nhiều chuyện như vậy? Anh cô có thể được giải thoát, cô không phải phiền muộn, Đông gia cũng không phải lo lắng bị mất mặt...

“Đây hoàn toàn là nhờ vào công lao của đám vệ sĩ Đông gia, nếu như bọn họ không bất ngờ tóm được tôi, thì tôi cũng không may mắn như vậy, có thể thoát khỏi một kiếp nạn lớn, tôi nghĩ, nên nói là ông trời không muốn tuyệt đường sống của tôi mới đúng! Còn nữa, các cụ có câu nói thế nào nhỉ, à: Đại nạn không chết, tất phải có phúc sau này. Theo câu này thì xem ra, trong thời gian ngắn này tôi không chết được!”

Ninh Mẫn có tài ăn nói tuyệt vời có thể khiến người khác tức chết.

“Cô...”

Đông Lôi tức giận không nói được gì.

“Lôi Lôi, phản ứng của em có chút quá khích rồi. Vừa rồi Tịnh Tịnh bị sắp ngã, anh chỉ đỡ một chút thôi!”

Nhìn thấy Đông Lôi tức giận, mắt đỏ bừng giống như sắp khóc, Kiều Sâm mở miệng giải thích một tiếng.

“Làm sao có thể trùng hợp như vậy, đúng lúc cô ta ngã, anh lại chạy ra đỡ, hơn nữa còn rất thân mật... Anh lừa ai chứ, anh lừa ai chứ?”

Mắt Đông Lôi mờ đi, nước mắt cứ thi nhau tuôn ra, cô và anh ta đã đính hôn lâu như vậy nhưng anh ta chưa bao giờ ôm cô, hay dùng ánh mắt đó để nhìn cô.

Cô cảm thấy thật xót xa, 6 năm trước nhìn thấy người đàn ông yêu quý này chạy đến cầu hôn chị dâu mình, 6 năm sau, cô lại nhìn thấy vị hôn phu của mình vụng trộm với chị dâu...

“Tại sao em không nói lý thế. Sự thật là vậy, nếu em không tin, anh cũng không có cách nào giải thích!”

Kiều Sâm cau mày, thanh âm thay đổi có chút lạnh lùng.

Anh ta quay sang nhìn Đông Đình Phong, người vẫn luôn im tiếng từ đầu đến giờ, đối mặt với cảnh tượng như vậy, người này vẫn yên lặng như 6 năm trước, hẳn không yêu Hàn Tịnh, nhưng có thể điềm tĩnh đưa cô đi đăng ký kết hôn, khiến cô từ đó mang họ hẳn. 6 năm sau, hẳn tận mắt nhìn thấy vợ mình cùng người đàn ông khác tiếp xúc thân mật, vẫn vậy như gió nhạt mây mờ, không hề lên tiếng.

Bởi vì hẳn không yêu nên không để tâm sao?

Nhưng anh ta vẫn không hiểu: Nếu hẳn không yêu, vậy tại sao lại lấy cô? Có đúng là chỉ vì chút lợi ích đó không?

Lúc trẻ, bọn họ đối với tình yêu đều mê mê tình tình, nhưng cũng từng bị cuốn theo, khát khao có thể gặp được người phụ nữ mình yêu, bảo vệ cô ấy cả đời, tạo ra một gia đình hạnh phúc chỉ thuộc về mình.

Khi đó, bọn họ đã từng giao hẹn: “Đời này, không kết hôn vì mục đích chính trị. Không vì lợi ích mà mất đi tình yêu chân chính.”

Bởi vì bọn họ đều lớn lên trong gia đình không hoàn chỉnh, trong những năm tháng tuổi thơ mất đi người thân quen trọng nhất.

Bọn họ đối với gia đình đều có khát khao khác người thường.

Bọn họ giao hẹn đem hết khả năng của mình để tìm được một tình yêu hoàn mỹ.

Cho nên, chính những năm tháng tuổi trẻ, thế giới tình cảm của bọn họ đều trắng mịn như tờ giấy, bọn họ kiên trì thực hiện tín ngưỡng của mình, trong biển người mênh mông tìm kiếm bạn đời đã được định trước của mình.

Nhưng ai có thể ngờ, ông trời lại trêu đùa bọn họ như vậy: Anh ta yêu một cô gái, bạn tốt nhất của anh ta lại ngủ với cô ấy, rồi lấy cô... Sau khi kết

hôn, hắt lại cùng người yêu cũ vẫn vương không dứt, bỏ vợ mình cô quạnh một mình trong nhà, u uất, buồn tủi sinh bệnh.

Nhưng sau nhiều năm như vậy, chính anh ta cũng vì lợi ích nào đó không mà thay đổi hên ước ban đầu, đồng ý với một hôn nhân thương mại.

Hai thiếu niên ngày xưa đều bị năm tháng vô tình làm thay đổi ý trí...

Đời người có lúc phải chấp nhận như vậy!

“Ta tin!”

Trong ánh mắt chăm chú của anh ta, Đông Đình Phong đột nhiên nói ra một câu.

“Anh, tại sao đến lúc này anh vẫn nói giúp cho cô ta...”

Đông Lôi chớp mắt, một hàng lệ rơi xuống.

“Không phải anh thiên vị bao che, nhưng anh tin vào câu nói A Sâm, người anh em tốt của anh. Lôi Lôi, A Sâm là người dám nghĩ dám làm. Một người phụ nữ thông minh thì đừng cố bám chặt quá khứ không buông. Nếu như em vẫn muốn duy trì quan hệ của hai người, thì tối thiểu phải tin tưởng cậu ấy. Còn nữa, A Sâm, cậu nên biết giữ khoảng cách với Tịnh Tịnh, như vậy mới là sự tôn trọng tối thiểu của cậu đối với vị hôn thê của mình. Cậu muốn hôn thê của cậu tin cậu, vậy cậu phải cho cô ấy cảm giác an toàn đã!”

Một ánh mắt lạnh lùng rơi xuống trên người kẻ đã từng là tri kỉ.

“Đông Đình Phong, trên đời này kẻ không đủ tư cách nói câu này nhất chính là cậu. Hôn nhân thất bại này chính là minh chứng rõ ràng nhất. Cho đến bây giờ cậu đã bao giờ tôn trọng Hàn Tịnh hay cho cô ấy cảm giác an toàn chưa?”

Ánh mắt hai người nặng nề đối kháng.

“Được, vậy cậu cứ ở đó mà chống mắt lên nhìn, một năm sau quay lại nhận định, câu nói ngày hôm nay, rốt cuộc ta có tư cách để nói không?”

Lúc nói ra câu này, Đông Đình Phong không có đến nửa phần chột dạ.

Ninh Mẫn nhìn thấy của hắn lúc nói ra câu này có chút buồn bực.

“Ồ, mọi người đều ở đây!”

Lúc Đông Dạng cười tươi nắm tay Đông Kỳ đi tới liền cảm thấy bầu không khí ở đây có chút kì lạ, bà đảo qua một lượt bốn thanh niên nam nữ có quan hệ phức tạp này, vẫn nở nụ cười y như cũ, cố ý không nhìn thấy nước mắt của Đông Lôi, vỗ vỗ vào đầu đứa trẻ, nói:

“Đông Căn Chi, tại sao con trai người lại khó chơi như vậy? Aiya, một chút đã hỏi ta chết thối rồi, mấy tháng không gặp, cái đầu nhỏ này đã cất vào rất nhiều vấn đề, rất khó để trả lời. May là ta không có con có cháu, nếu không ngày ngày đeo bám ta, chắc nào ta sẽ to ra, và sớm già mất thôi...”

Ai cũng biết người ngũ cô cô Đông Dạng thương nhất là Đông Kỳ, chỉ cần người phụ nữ xinh đẹp này về nhà tổ, việc đầu tiên bà làm là dắt Đông Kỳ đi chơi. Bà rất thích trẻ con, nhưng đáng tiếc cả đời này bà không thể có được đứa con của chính mình.

Giây phút này, không phải Đông Dạng muốn ồn ào mà bà cố ý muốn xem xét bầu không khí quỷ dị này.

“Cháu chào cô sáu, chú Sâm!”

Đông Kỳ rất lễ phép chào một tiếng sau đó cười híp mắt chạy ra chỗ Ninh Mẫn, rồi quay sang nói với Đông Đình Phong:

“Ba ơi, ông ba vừa nãy có gọi điện cho bà trẻ nói chúng ta lập tức đến đó. Hôm nay nhà mình có khách hả ba?”

“Ừ, có một chú đến.”

Đông Đình Phong đáp một câu, liếc mắt sang nhìn Kiều Sâm và Đông Lô: “Không còn sớm nữa, cùng đến phòng khách đi! Ta đi mời ông nội...”

“Em không có hứng thú gặp loại người đó! Sau này, trong tiệc đoàn viên, có anh ta thì không có em và mẹ.”

Đông Lô lau nước mắt, quay đầu rời đi.

Kiều Sâm cũng không đuổi theo, ánh mắt đổ lên người Đông Đình Phong.

Chuyện Thôi Tán là con riêng của Đông gia khiến anh ta kinh ngạc, anh ta thật sự không thể hiểu được người bạn tốt năm xưa, rốt cuộc hẳn đang tính toán điều gì mà dung túng cho người như vậy vào Đông gia.

6 năm trước, bọn họ là bạn tốt, đối với người còn lại vô cùng thấu hiểu. Nhưng trải qua 6 năm, anh ta lại không thể hiểu được hẳn. Thương trường lắm gian xảo đã biến người đàn ông này trở nên thâm sâu khó đoán.

Đông Đình Phong không nói gì, đi thẳng lên thư phòng tầng 2, sau đó, Ninh Mẫn đuổi theo gọi hẳn một tiếng:

“Đợi một chút, Đông Đình Phong, đợi một chút chúng ta có chuyện phải bàn với nhau... Anh hãy dành cho tôi chút thời gian...”

Hắn xoay người, kiên định nhìn, ánh mắt sâu thẳm lóe lên vẻ kỳ dị.

Người phụ nữ này đối với chuyện ly hôn, thật sự rất nhiệt tình, vừa nhìn thấy hẳn liền vội vã không chịu buông tha, lập tức muốn giải quyết chuyện này.

Rất tốt, như vậy ta sẽ chơi với cô một chút!

“Được. Ta sẽ không đi, nhất định sẽ về phòng cùng cô nói chuyện, cô thích nói gì ta đều nói cùng cô, đến lúc đó, nhất định sẽ cho cô nói hết... Cái này, cô đã hài lòng chưa?”

Tư thế cúi xuống, có một loại khí thế bức người.

“Vậy một lời đã định!”

Mí mắt cô giật giật mấy cái, mặc dù lúc nói chuyện người này có chút cổ quái nhưng chỉ cần hần đồng ý thì chuyện tiếp theo sẽ không khó khăn như vậy.

Cô đâu có biết rằng, tâm tư người đàn ông này đang nghĩ gì!

Trong thực tế, Đông Đình Phong định làm một chuyện: Ngừa bài, tối hôm nay hần sẽ ngừa bài với cô!

Hần cũng muốn xem xem, đến lúc bị vạch trần thân phận, cô vợ giả mạo này còn có thể náo loạn đòi ly hôn với hần không?

Hứ, dám ép hần như vậy thì cô sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Có lẽ, hần nên cùng cô làm một thỏa thuận khác, nhưng ngày tiếp theo đây, cô phải an phận thủ thường làm Đông phu nhân của hần, bằng không những ngày sau đó của cô sẽ ngồi trong tù...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Đông Lục Phúc có ba đứa con trai và hai người con gái, trong đó, người mà ông coi trọng nhất là đứa con trưởng, Đông Diệu Hoa. Năm đó đại công tử Đông gia cũng là một nhân vật phong vân, danh tiếng hiểm hách giới thương nghiệp, nhớ lúc đầu, chính ông là người cho mở rộng thị trường sang Trung Quốc, bắt đầu mở ra một kỷ nguyên mới cho Vạn Thế.

Đây là đứa con mà Đông Lục Phúc tự hào, muốn tài có tài, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn năng lực có năng lực, từ nhỏ đến lớn, luôn là đứa con trai ông thương yêu nhất. Lại thêm trí thông minh bẩm sinh càng khiến ông yêu quý hơn. Quan trọng nhất là Diệu Hoa là đứa hiếu thuận nhất với ông.

30 năm trước, Đông Lục Phúc chọn trúng tam tiểu thư của Hà gia, Hà Cúc Hoa. Ông cảm thấy cô gái dịu dàng, đoan trang này rất có khí chất, lại rất xinh đẹp, sinh ra để trở thành con dâu của Đông gia, liên hôn hai nhà Hà Đông chắc chắn sẽ trở thành giai thoại trong giới danh môn, là nền tảng tốt đẹp giúp đỡ Diệu Hoa trở thành người thừa kế ưu tú.

Sau khi nhìn thấy Hà Cúc Hoa, lúc quay về nhà Đông Lục Phúc có nói với con trai:

“Dâu trưởng Đông gia không ai khác ngoài Cúc Hoa!”

Đông Diệu Hoa gật đầu đáp ứng, lúc 22 tuổi Đông Diệu Hoa lấy cô gái Cúc Hoa 18 tuổi về làm vợ. Cho dù lúc đó, Đông Diệu Hoa có người con

gái mình thích nhưng vì sự kính trọng với ba, ông cũng không làm trái, hơn nữa còn phục tùng vô điều kiện, đoạn tuyệt vĩnh viễn với người con gái kia.

Kết hôn 2 năm, Hà Cúc Hoa sinh cho Đông Diệu Hoa một đứa con trai trắng trẻo, mập mạp.

Lúc đó, cặp vợ chồng kính nhau như khách này là cặp vợ chồng ân ái nổi tiếng khắp nơi, đã từng được không ít người ngưỡng mộ.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, hóa ra Đông Diệu Hoa làm tất cả chuyện này chỉ là bề ngoài: Năm đó, cùng lúc vợ đang mang thai, thì một người phụ nữ khác cũng mang thai đứa cháu của Đông gia.

Hôm nay không phải ngày đoàn viên của Đông gia, nhưng ngoại trừ ông tư Đông gia ra thì tất cả các thành viên khác của Đông gia đều có mặt, ngay cả ông hai, Đông Diệu Huy đang nhậm chức ở bên ngoài cũng bay về. Đứa con trai của Đông Diệu Huy, Đông Đình Uy đang ở căn cứ quân sự nhận lệnh liền vội vã trở về.

Hơn 5 giờ chiều, trong đại sảnh của Đông gia được đề tên “Tự Nghĩa Các”, ngoại trừ Tổng gia chưa ai đến, thì những người khác, ai nấy đều ngồi vào vị trí của mình, ngay cả Hà Cúc Hoa cũng tới.

Ninh Mẫn dắt Đông Kỳ ngồi vào chỗ của cháu dâu trưởng, nhìn thấy mẹ chồng và em chồng một trước một sau từ ngoài đi vào, có hơi kinh ngạc một chút.

Nét mặt của mẹ chồng lạnh như băng, còn khuôn mặt em chồng lộ vẻ không cam, nhưng cô ta không có làm loạn, ngoan ngoãn đi tới chỗ Kiều Sâm, bên cạnh anh ta có trống một chỗ, đó chính là chỗ của cô ta.

Nhân khẩu Đông gia đông đúc, lấy hiếu trị gia, thứ tự già trẻ, từ lúc bé đã được có sẵn. Đông gia thêm người, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Một khi thừa nhận địa vị của anh ta, thì anh ta có thể được hưởng quyền

thừa kế gia nghiệp Đông gia, được chia cổ phần. Cho dù chỉ là 1% cổ phần nhưng quy ra tiền mặt cũng là một con số cực lớn.

“Đến rồi, đến rồi, đến rồi!”

Chú Bách bỗng nhiên từ cửa chạy vào vui vẻ nói, lúc nhìn thấy Hà Cúc Hoa cau mày lập tức thu lại trạng thái, không dám thể hiện sự vui mừng nữa mà đi thẳng đến phía Đông Lục Phúc báo cáo:

“Lão thái gia, Tán thiếu đã đến!”

“Ừ!”

Đông Lục Phúc lẳng lặng gật đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua con dâu trưởng rồi lại lướt qua anh em của Đông Đình Phong đang cười nói vui vẻ, sau đó còn dừng lại trên khuôn mặt Ninh Mẫn một chút, nha đầu kia cũng không thềm để ý kẻ đang bước vào cửa lớn Đông gia là ai, giống như cô thật sự đã chấm dứt với người đó.

“Ông Giang có đi cùng không?”

Trầm ngâm một chút, Đông Lục Phúc hỏi.

“Có ạ, không chỉ có ông Giang mà còn cả tiểu thư của Giang gia cũng đến ạ!”

Ông nghe thấy liền đứng lên, nhìn xung quanh một chút, mọi người đều đang đổ dồn ánh mắt về phía ông.

“Chúng ta đi nghênh đón nào!”

Đông Lục Phúc dẫn đầu đi trước, mọi người lần lượt vòng theo sau.

Phô trương như vậy có chút hơi quá, nhưng đó không phải vì Thôi Tán mà vì cái gọi là tôn trọng với ông Giang. Liên Thành Giang gia cũng là một

gia tộc danh giá, ông Giang thoái ẩn bấy lâu, Giang Đạt, năm đó cũng là nhân vật truyền kỳ, đã từng là tình địch của Đông Lục Phúc trước đây. Cả hai người ngày xưa cùng theo đuổi người vợ quá cố của ông, Giang Tử Quân.

Đúng, Giang Tử Quân đến từ Giang gia, bà đã từng là con gái nuôi của Giang gia.

Lúc còn trẻ, Giang Tử Quân là cô gái xinh đẹp và đã có không ít người theo đuổi bà.

Giang Đạt là một trong số đó.

Cái gọi là “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” rất đúng! Giang Đạt và Giang Tử Quân từ nhỏ lớn lên bên nhau, là đôi thanh mai trúc mã, ông ta đã từng cho rằng Giang Tử Quân nhất định sẽ trở thành người đàn bà của mình. Một Giang Tử Quân khéo léo, chín chắn và rất hiểu chuyện, chưa bao giờ biết vì sắc lửa đàn ông, điều này khiến ông ta rất hài lòng. Ai biết được rằng, giữa đường lại chui ra một Đông Lục Phúc, bụng đây văn chương lại có thể hấp dẫn Giang Tử Quân như vậy.

Đợi đến lúc Giang Đạt thấy được nguy cơ thì Giang Tử Quân và Đông Lục Phúc đã yêu nhau say đắm.

Điên cuồng ba lần bốn lượt tìm cách chia rẽ họ, không chỉ cấm cửa bà mà còn ép cha mình cắt đứt quan hệ giữa bà và Đông Lục Phúc, để cùng ông ta kết hôn.

Nhưng đối mặt với tình yêu, Giang Tử Quân liền trở nên điên cuồng, sống chết không chịu khuất phục Giang gia. Thậm chí còn tuyệt thực chống đối.

Một hôm, Đông Lục Phúc nhân lúc cha con Giang gia ra ngoài liền chạy đến, khó khăn lắm, cuối cùng mới cứu được người, hai người hôm đó liền

đi đăng ký kết hôn, phải hành động trước, báo cáo sau.

Giang Đạt nghe tin vừa sợ vừa giận, lúc đuổi theo thì xảy ra tai nạn, may mà không việc gì, nhưng cha Giang Đạt vì chuyện này mà đuổi Giang Tử Quân ra khỏi nhà, từ lúc đó hai nhà Giang, Đông trở thành kẻ thù.

Ân oán này đã hơn nửa đời người.

So với Đông Gia, “địa vị giang hồ” của Giang gia kém xa, nhưng Giang gia có chỗ dựa rất mạnh.

Giang Đạt không phải là người có thể làm ăn, buôn bán, sự nghiệp Giang gia truyền tới đời ông ta đã bị lụi tàn đi mấy phần, nhưng ông ta đã từng cứu mạng một nhân vật lớn. Nên nhờ vào sự dúi dắt của người này thì Giang gia mới có được vinh quang như ngày hôm nay.

6 năm trước, lúc Giang Tử Quân lâm chung, vì một câu nói của nhân vật này mà hai nhà Giang, Đông đã phả vỡ cục diện bế tắc, trong tang lễ của Giang Tử Quân, con cháu Giang gia cũng đến đưa tiễn. Nhưng quan hệ hai nhà từ năm đó đến nay vẫn không mặn không nhạt.

Lúc Đông Lục Phúc đi ra, trong đầu nhớ đến mấy câu Giang Đạt hôm đó nói:

“Lục Phúc à, ta, A Đạt đây, có chuyện phải hỏi ông một chút, thật ra là có liên quan đến đứa con trai mà ông coi trọng nhất, Diệu Hoa. Đứa trẻ đó mất sớm, thật sự rất đáng tiếc. Nhưng năng lực của Căn Chi cũng đã đủ bù đắp sự đáng tiếc này...”

Nhưng nếu đứa cháu tài giỏi này của ông ở ngoài ý thế hiệp người, ra tay ức hiếp với một đứa con trai khác bị lưu lạc của Diệu Hoa thì ông có quản không?

Nếu ông không quản thì cũng được thôi, dù gì thì cũng là đứa con riêng, nếu công nhận chẳng khác làm mất mặt con dâu trưởng của ông sao? Nếu vậy ta sẽ thu nhận cậu ấy! Đứa trẻ này, ta rất thích, cháu gái ta cũng thích. Nếu ông không định để Đông gia thêm đứa cháu nữa thì ta sẽ kén rể... Để cậu ấy từ nay về sau mang họ Giang, trở thành người của Giang gia. Sau này, dù ông có muốn nhận cũng không được...

Còn nữa, ta nhất định sẽ đứng ra thay cháu rể mình đòi lại công đạo, mấy chuyện Cẩn Chi làm... Nếu như ta tung ra cho giới truyền thông, kết cục sẽ thế nào nhỉ? Ông hãy tự mình nghĩ chút đi...”

Đi đến trước bậc thang cao nhất, Đông Lục Phúc nhìn thấy một ông già tóc bạc trắng, bên cạnh là đôi bạn trẻ, phía sau là vệ sĩ, dưới sự dẫn dắt của đứa con thứ ba của ông, Đông Diệu Viễn đang từ từ đến gần.

“Lục Phúc! Lục Phúc! Ông vẫn khỏe mạnh thật! Nhiều năm không gặp ông già này vẫn cường tráng như vậy, hào quang không hề giảm so với năm xưa!”

Lúc đi tới, Giang Đạt cười híp mắt nắm tay Đông Lục Phúc, vỗ vỗ vai cái nói.

Hai người hỏi han lẫn nhau.

Giang Đạt thân hình cao lớn, khuôn mặt khôn khéo, nụ cười rất nham hiểm.

Ninh Mẫn nắm tay Tiểu Kỳ đứng cuối cùng, quan sát một lúc, đồng thời nhìn thấy cô gái trang điểm xinh đẹp đang kéo Thôi Tán anh tuấn bức người kia.

Thôi Tán hôm nay vẫn mặc âu phục cách tân như trước, rất tôn dáng người, khuôn mặt treo lên một nụ cười khéo léo, không giống như hôm đó gặp mặt, có vẻ tà khí, lúc ánh mắt đó nhìn về phía Đông Đình Phong, thì

khỏe môi khê xếch lên, mơ hồ mang theo ý vị khiêu khích của kẻ thắng cuộc. Nhưng lúc nhìn về hướng cô, ánh mắt lại sáng lên, bình tĩnh dừng lại mấy giây cho đến khi người đẹp bên cạnh gọi nhỏ một tiếng thì tinh thần mới hồi phục.

Ninh Mẫn nhìn bức ảnh ngay ngắn trên tường phát hiện, Đông Đình Phong và Thôi Tán quả thật có mấy phần giống Đông Diệu Hoa, chuyện bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ xem ra không còn nghi ngờ gì. Mà chứng cứ có lợi nhất chính là tờ giấy xét nghiệm DNA đó.

“Thế nào, ông nhìn thấy chưa? Đây chính là con trai của Thường Hoan và Diệu Hoa, nhân vật tinh anh trong ngành luật, xem xem, Thường Hoan đã dạy dỗ đứa trẻ này thật tốt. Tiểu Tán, đến đây, đến bên này dập đầu, mời trà ông nội cháu đi! Hôm nay hộ khẩu của cháu sẽ chuyển đến Đông gia, từ này về sau, cháu chính là nhị thiếu của Đông gia. Đúng rồi, Lục Phúc, đứa trẻ này chuyển đến Đông gia, vậy theo trình tự sắp xếp già trẻ lớn bé của các ông thì nó sẽ ngồi đâu...”

Sau khi đoàn người đi vào trong, Giang Đạt nói chuyện với Đông Lục Phúc một lúc lâu, Thôi Tán đứng bên cạnh, dáng vẻ kính cẩn, Giang Đạt đang nói liền quay đầu kéo anh ta lại, cười giới thiệu Thôi Tán với Đông Lục Phúc.

Đông Lục Phúc liếc nhìn nói:

“Nếu là con trai của Diệu Hoa thì đương nhiên phải vào Đông gia, nhập vào gia phả gia tộc. Vị trí nhị thiếu Đông gia này nó hoàn toàn xứng đáng. Nhưng Đông gia có quy tắc của Đông gia, cái này ta phải nhắc lại!”

“Được, nên giáo huấn thì giáo huấn, ta không có ý kiến.”

“Tiểu Tán có phải không?”

“Vâng!”

Thôi Tán gật đầu.

“Đông gia lấy hiếu trị gia. Bước vào gia môn thì phải kính trên nhường dưới, yêu thương lẫn nhau, hỗ trợ cho nhau, không được làm chuyện tổn hại đến Đông gia, lấy vinh dự của gia tộc làm đầu, cháu có làm được không?”

Ông cụ nhìn thẳng về phía đứa cháu có được ngoài đường này mà tuyên đọc những quy tắc cơ bản của Đông gia.

Thôi Tán giương mắt, phóng tới loại ánh mắt hùng hổ bức người, tâm trạng không sao hiểu nổi, đây là ông cụ sợ anh ta sau này sẽ làm ra chuyện phá vỡ quy cách sao?

Trong lòng anh ta cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài miệng thì khiêm nhường trả lời:

“Lấy chữ hiếu làm đầu, đây cũng là giáo huấn từ nhỏ mà mẫu thân dạy cháu. Tiểu Tán luôn ghi nhớ. Hôm nay nhận tổ quy tông, sau này nhất định sẽ lấy cơ nghiệp Đông gia làm trọng. Tuyệt đối không bội nhọ lên uy danh của phụ thân.”

Lúc Thôi Tán nói ra hai từ “phụ thân”, đôi mày thanh tú của Hà Cúc Hoa nhíu chặt lại.

Trước hình ảnh này, Ninh Mẫn có thể hiểu được, ngẫm lại cũng là: Con người ai cũng ích kỷ, trong chuyện tình cảm cũng vậy. Thử hỏi trong thiên hạ này, có người phụ nữ nào có thể rộng lượng cho người chồng đã qua đời sau nhiều năm rồi đột nhiên lại xuất hiện một kẻ tự xưng là “con trai” ông ta không?

“Nếu đã như vậy, đến đây, A Bách, sai người bưng lên, cùng kính tất cả các vị trưởng bối cũng như anh chị em của Tiểu Tán.”

Giang Đạt cười há miệng, gào to, giống như thể đây là nhà của ông ta vậy.

Chú Bách sau khi được Đông Lục Phúc cho phép, sai người bưng trà lên.

Giang Đạt đó rất hăng hái, còn đích thân tới bưng trà tới, nói:

“Ừ, ta nói, lão Đông à, bây giờ là thời đại mới, đã không còn thịnh hành kiểu quỳ gối kính trà đúng không?”

“Đúng, không còn thịnh hành!”

“Vậy được rồi, đến đây, Tiểu Tán, đầu tiên cháu hãy kính trà ông nội cháu...”

Thôi Tán đỡ lấy chén trà Giang Đạt đưa cho:

“Ông nội, mời uống trà!”

Đông Lục Phúc nhìn, rồi lại liếc mắt về phía đứa cháu đích tôn cách đó không xa, sau đó uống một ngụm. Chén trà này hạ xuống thì chẳng khác nào Đông gia thêm một người mới.

Bên cạnh còn có người đứng chụp ảnh.

Đó là nhiếp ảnh gia do Giang Đạt mời đến.

Trước đó ông ta đã nhắc qua: Sau khi nhận Thôi Tán xong, nhất định phải cho mọi người bên ngoài biết về thành viên mới của Đông gia, so với việc mời mấy phóng viên đến viết linh tinh chi bằng chụp một kiểu ảnh rồi chủ động công bố.

Màn kính trà này đã được nhiếp ảnh gia kia chụp lại đầy đủ.

Sau khi chén trà đặt xuống, Đông Lục Phúc nhìn về phía đứa con dâu sắc mặt đang trắng bệch kia nói:

“Chén thứ hai, hãy kính mẹ cháu. Nhớ rằng, bước chân vào Đông gia, cháu thuộc hàng chi trưởng, nên phải coi vợ của phụ thân cháu là mẹ. Sau này, cháu, Cẩn Chi còn cả Lôi Lôi phải kính cần yêu thương lẫn nhau!”

Chuyện này cơ bản là làm khó Thôi Tán, nhưng đây là chuyện mà Đông Đình Phong đặc biệt nhờ ông.

Lúc đó, ông cũng rất buồn bực:

Cách này vừa làm khó Thôi Tán, nhưng cũng làm khó cả mẹ hắn!

Vậy tại sao Đông Đình Phong lại muốn làm như vậy?

Ông đã suy nghĩ mấy ngày mà vẫn đoán không ra tâm tư của đứa trẻ đó. Nhưng hôm nay, ông vẫn theo kế hoạch đó mà làm.

Nét mặt Thôi Tán quả nhiên vì câu nói này mà có chút biến sắc. Theo lý thì gọi một tiếng “dì” là đúng, dù sao bây giờ cũng không giống như trước đây, quy tắc không bị ràng buộc quá, hơn nữa anh ta đã là người trưởng thành, gọi như vậy sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng Đông Lục Phúc đã nói ra thì anh ta nhất định phải làm.

“Gọi một tiếng mẹ cũng là nên làm. Đến đây, Tiểu Tán, kính trà...”

Giang Đạt cười tỉnh bơ, kéo người đến trước mặt Hà Cúc Hoa.

Lúc này đây, sắc mặt Hà Cúc Hoa đã trắng bệch như thối sấy, bà ngồi đoan trang, hai tay vắt chéo đặt trên đầu gối, tóc búi cao toát lên vẻ cao quý thanh nhã, nhưng trong lòng bà lại nóng ran như ngồi trên chảo lửa.

Thôi Tán liếc mắt nhìn, cũng không có từ chối, đi tới, bình tĩnh bưng trà:

“Mẹ, mời mẹ uống trà!”

Hà Cúc Hoa rất lâu cũng không nhận lấy, bà hận không thể cầm chén trà hất thẳng vào mặt người này, nhưng cuối cùng bà vẫn nhịn mà nhận lấy, đau đớn uống một ngụm.

Cũng không làm khó bất cứ điều gì.

Bởi vì đây mà việc mà con trai đã nhờ bà.

Bà nghe con trai: Nhịn.

Nhưng chỉ là chén trà này uống vào miệng, tại sao lại đắng và chát như vậy?

Từng chén trà một được kính lên các vị trưởng bối Đông gia, đi qua mỗi người đều cho hồng bao, hết một vòng, lão thái gia chỉ tay về chỗ ngồi gần Đông Đình Phong, ở giữa được ngăn bởi Hàn Tịnh.

“Tiểu Tán đã gặp qua anh cháu, Cẩn Chi! Từ nay về sau, ở Đông gia cháu đứng hàng lão nhị. Cẩn Chi, cháu hãy cùng các anh em của cháu bắt tay Tiểu Tán làm quen đi!”

Lão thái gia lần thứ hai lên tiếng.

Đông Đình Phong đứng dậy, Ninh Mẫn cũng đứng lên theo, nhìn thấy người đàn ông này bình tĩnh đưa tay về phía Thôi Tán:

“Chúc mừng em trở thành thành viên của Đông gia! Mong rằng sau này chúng ta có thể thân như một nhà!”

Nghe xong câu này Ninh Mẫn cười khểnh một cái, muốn coi thường: Cực kỳ nghi ngờ nha, hai người này có thể “thân như một nhà” sao?

Cùng lúc đó, có một tia sắc bén lóe lên trong mắt Thôi tán, giống như cảm thấy hôm nay, Đông Đình Phong không có cố ý làm khó anh ta. Đúng là chuyện khó tin mà!

“Vâng, em cũng hi vọng chúng ta có thể thân như một nhà!”

Anh ta đưa tay ra, hai người họ bắt tay. Rất chặt, giống như có lực đối kháng, rất lâu sau mới chịu buông.

“A, Vị này là ai? Tại sao từ trước đến nay con chưa hề gặp?”

Đông Kỳ suốt từ nãy vẫn luôn ngoe đầu nhìn, chạy đến ôm lấy Ninh Mẫn, thanh âm trong trẻo hỏi.

Hai người đàn ông đều buông tay ra, dồn hết sự chú ý của mình vào cậu bé vừa hỏi.

“Kỳ Kỳ, qua đây, gọi chú đi...” Đông Đình Phong kéo tiểu tử kia lại trước mặt, mỉm cười, giới thiệu: “Đây là em trai của ba!”

Đông Kỳ vừa nãy vẫn luôn chú ý bọn họ nói chuyện, đương nhiên cậu biết đây là ai, nhưng cậu lại có chút buồn bực, tại sao tự nhiên ở đâu chạy ra em trai của ba vậy, mà lúc nãy người này kính trà bà nội, tại sao nét mặt bà nội lại kém như vậy? Tóm lại, cậu cảm thấy, sự xuất hiện của ông chú này không phải chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời ba, chào lớn một tiếng:

“Cháu chào chú!”

Đây là lần đầu tiên Thôi Tán nhìn thấy con của Đông Đình Phong và Hàn Tịnh, đứa trẻ này quả thật rất đáng yêu, nếu ngày đó Đông Đình Phong không có nhúng tay vào, thì có lẽ lúc này Hàn Tịnh cũng sẽ sinh cho anh ta một đứa con, nhưng bây giờ?

Anh ta lạnh nhạt liếc qua gia đình ba người hạnh phúc này, trong lòng có cảm giác đau thắt, người con gái anh ta yêu sâu đậm ngày xưa, hôm nay lại yên lặng đứng bên một kẻ khác, dù gặp gỡ như vậy nhưng cô không lộ đến nửa phần hoảng loạn hay ngượng ngùng.

Hàn Tịnh, em thật sự đã thay đổi...

Anh ta đâu biết rằng, người phụ nữ trước mặt sớm đã không phải là người phụ nữ anh ta đã yêu, thì hà tất gì lúc gặp mặt anh ta, cô phải hoảng loạn cơ chứ?

“Đông Kỳ sao? Ta đã sớm nghe nói, anh trai và chị dâu yêu quý của ta, 6 năm trước có sinh được một thiên tài. Hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt. Đến đây, ôm ta một cái nào...”

Thôi Tán ôm lấy Đông Kỳ, mỉm cười.

Ninh Mẫn nhìn thấy trong đáy mắt nổi lên mấy tia nghi hoặc.

Người này làm sao có thể yêu quý Tiểu Kỳ.

Anh ta giả bộ thân thiết là muốn làm cái gì?

Tuy vậy cô cũng không ngăn cản, chỉ là lo lắng tương lai người đàn ông này có làm hại Đông Kỳ hay không?

Đông Đình Phong dùng cách thức đặc biệt của riêng mình để yêu con, cùng có thể nói Đông Kỳ thật sự là sự uy hiếp đối với Đông Đình Phong, nhưng vẫn hy vọng rằng, trong tương lai, cuộc chiến giữa của bọn họ sẽ không ảnh hưởng đến đứa trẻ đáng yêu này.

Sau đó, lần lượt anh, chị, em đời thứ ba của Đông gia bắt tay chào Thôi Tán.

Đông Lôi nhỏ nhất, nhưng cô không giơ tay ra trước với người anh cùng cha khác mẹ khiến cô cảm thấy xấu hổ này.

Đúng, cô không có tấm lòng đại lượng như anh trai cô, cũng không cách nào hiểu được anh trai cô đang tính toán điều gì, cô chỉ biết, chỗ này cô không thể ở lại: Từng bộ mặt giả tạo cố diễn trò ấm áp thật buồn nôn.

Cô từ chỗ của mình đứng lên, lúc tất cả ánh nhìn đều đổ dồn về phía mình, cô cười lạnh, xoay người, quay đầu chạy ra ngoài, trong bóng hoàng hôn càng ngày càng lạnh đang bủa vây lấy mình, cô để tất cả ấm ức tùy ý rơi thành những giọt nước mắt.

Phía sau, Kiều Sâm yên lặng xem xét, nói một tiếng “Xin lỗi không tiếp được” rồi chạy theo sau, nhìn thấy nha đầu kia lau nước mắt cố giấu đi cảm xúc, anh ta không nhanh không chậm đi theo.

Bên cạnh hồ nhân tạo, mặc cho gió lớn Đông Lôi vẫn đứng đó, đôi vai nhỏ không ngừng rung lên giống như đau đớn tuyệt vọng.

Hình tượng thương tâm của phụ thân lúc này đây đã bị lụi tàn trong cô sao?

Kiều Sâm đứng sau lưng cô, đáng giá.

Sau đó, chỉ rút chiếc khăn định quần lấy cho cô, cũng không nói gì.

Từ trước đến nay anh ta không phải người giỏi ăn nói, không giống như Đông Đình Phong, lúc không muốn nói chuyện, người ngoài đừng mong cậy miệng được anh ta; nhưng lúc đối đầu gay gắt thì tài ăn nói của anh ta, tuyệt đối còn sắc bén hơn mấy phần so với luật sư.

“Tại sao tất cả đàn ông đều như vậy? Em đã từng rất ngưỡng mộ tình yêu của ba mẹ, mặc dù bọn ở chỉ ở bên cạnh nhau 10 năm, nhưng ông ấy đã dành được sự chờ mong cả đời của mẹ em, và bà không hề muốn tái giá.

Trong lòng em, ba em chính là nam thần. Bao nhiêu năm nay, em đều hy vọng sau này mình có thể gả cho một người đàn ông như vậy thì cuộc đời em mới được xem là hoàn mỹ. Ba em chính là vị thần tình yêu trong em, nhưng em không ngờ được rằng chân tướng lại như vậy...”

Cô quay đầu nhưng không nhận lấy chiếc khăn, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Gió thổi qua làm mái tóc cô rối bời, trái tim tổn thương cố mở to mắt nhìn ngắm.

Nhưng anh ta vẫn trầm mặc.

Cô hít một hơi thật sâu, vuốt lại tóc, nói tiếp:

“Kiều Sâm, anh có biết em yêu anh rất nhiều không? Từ lúc 7, 8 tuổi em đã mê anh rồi, từ nhỏ đã đặc biệt thích cái người có đôi mắt u buồn nhưng lúc cười lên lại có thể khiến người ta mê dại đó. Mấy năm nay, em vẫn luôn bám đuôi anh, còn làm chân sai vặt cho anh, đọc sách cùng anh là muốn thân thiết hơn với anh, có thể có cùng tiếng nói với anh, có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai ta. Anh có biết không? Có thể đính hôn với anh, em cũng chẳng hạnh phúc gì. Nhưng một năm nay, đã bao giờ anh chịu nghĩ đến em chưa? Trong lòng anh, từ đầu đến cuối chỉ có người phụ nữ đó. Anh nói xem, em nên bắt anh làm gì? Anh như vậy, em có thể lấy làm chồng được sao? Em yêu anh cũng hy vọng được anh bảo vệ chứ không phải mãi mãi là con bám đuôi anh. Em rất mệt, cũng rất sợ. Kiều Sâm, anh nói đi, nếu em vĩnh viễn không thể vào được trái tim anh thì có phải một ngày kia, anh cũng sẽ giống như ba em, ra ngoài ngoại tình không?”

Kiều Sâm lặng lẽ nghe, nhìn thấy cô gái bình thường luôn cười nói trước mặt mình rơi lệ, trong lòng có chút đau, yết hầu không ngừng chuyển động, nhưng cũng không nói lên lời.

Bọn họ đã đính hôn, anh ta từ nhỏ nhìn cô lớn lên, từng nụ cười, từng cái nhăn mày của cô gái này anh ta đều quen thuộc, nhưng anh ta chưa từng có cảm giác động lòng.

Có lẽ ngay từ khi bắt đầu anh ta đã sai.

“Kiều Sâm chúng ta hủy hôn ước đi!”

Cô nhắm mắt lại, để mặc hàng nước mắt chảy xuống:

“Không thể giữ được trái tim người đàn ông thì chỉ làm tổn thương chính mình. Chỉ ít câu này của Hàn Tịnh rất đúng. Một người phụ nữ thông minh sẽ không để mình chịu đau khổ. Em mới 20 tuổi, có lẽ em nên cho mình sự tự do, ra ngoài tìm kiếm người đàn ông đáng giá để em yêu. Hoặc giống như ngũ cô cô, cả đời không kết hôn, đó cũng là một loại người trong xã hội... Đúng, quyết định vậy đi, chúng ta hủy hôn ước!”

Cô nói, để cho những giọt nước mắt tùy ý rơi xuống, lúc mở mắt ra, ánh mắt toát lên vẻ kiên định:

“Em sẽ nói với ông nội. Như vậy, em có thể được giải thoát, không phải chịu đau khổ!”

Khuôn mặt thanh tú như đóa hoa lê trong mưa gió, kiều diễm vô cùng, cô vung tay lên lau đi hàng nước mắt, kiên định mỉm cười, cắn răng cố tỏ ra mạnh mẽ. Buông tay mối tình đơn phương 10 năm, bản thân cũng đau đớn, con người phải vấp ngã mới có thể trưởng thành. Sau này, cô sẽ không làm cái đuôi nhỏ nữa.

Đúng, từ nhỏ cô đã bị gọi là cái đuôi nhỏ của anh trai.

Người đàn ông tên Kiều Sâm này liền cười và đặt cho cô biệt danh: Đuôi nhỏ.

Nhưng từ nay về sau, cô chỉ là cô.

Người đàn ông kia cau mày, liên hôn hai nhà Kiều Đông mà cô nói hủy là hủy sao?

Hơn nữa hiện tại, anh ta không thể hủy hôn, nhưng nếu như cô muốn hủy hôn, anh ta cũng đồng ý:

“Nếu như vậy có thể khiến em thoải mái, anh sẽ đồng ý!”

Không có chút gì níu giữ, cứ thế bọn họ nói lời chia tay.

Đông Lôi rơi lệ, xoay người, sống lưng thẳng tắp đó từng bước từng bước rời đi, cô cần tìm một nơi yên tĩnh để có thể khóc lớn một trận.

Lúc đãi tiệc, Đông Lôi không tham dự, chỗ ngồi của cô trống, Kiều Sâm cũng không quay lại.

Không khí bữa tiệc được xem là hòa hợp, tất cả mọi người đều giữ bộ mặt hài hòa êm thắm.

Cứ như vậy, người đàn ông tên Thôi Tán thân thế được thay đổi, mang họ Đông, trở thành Đông Tán, là em chồng của Hàn Tịnh, từ nay về sau chỗ ngồi bên cạnh Hàn Tịnh là của anh ta.

Ai, thật sự xấu hổ.

Nhưng chồng hiện tại và bạn trai cũ lại không để ý chuyện này, trò chuyện với nhau vui vẻ.

Làm con cháu của Đông gia rồi nên Đông lão gia vui tay rất hào phóng, liền đem số mười Đông viên tặng cho anh ta.

Bữa tiệc kết thúc, Đông phu nhân, Hà Cúc Hoa rời đi trước, bà đi tìm con gái.

Cánh đàn ông vẫn ngồi uống trà.

Còn Ninh Mẫn dắt Tiểu Kỳ về phòng, cô thật sự không có hứng thú ở đó diễn trò cùng họ.

Lên lầu được một lúc, cô đang chơi với Tiểu Kỳ thì có người gõ cửa, cô ra xem, đó là ngũ cô cô Đông Dạng, người phụ nữ này đang khoanh tay trước ngực, trên tay cầm chiếc điện thoại màu đỏ, vừa nhìn thấy cô liền cười híp mắt, toát lên vẻ mê hoặc đặc biệt.

“Cô Dạng, cô có chuyện gì ạ?”

“Ồ, là thế này, điện thoại của cháu cứ tắt máy, vừa nãy, chị dâu ta gọi cho cháu nhưng lại không được, nên nhờ ta lên xem xem...”

Nghĩ đến kết quả của chiếc điện thoại đang nằm dưới hồ, Ninh Mẫn mỉm cười, trả lời:

“Sớm đã bị mất rồi ạ!”

“Chẳng trách!”

“Mẹ tìm cháu có chuyện gì ạ?”

“Hình như Lôi Lôi muốn nói chuyện với cháu, bảo cháu đến số hai Đông viên một chút. Như vậy đi, tiểu tử cứ để ta trông cho, cháu cứ đi đi! Nhưng tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, đi có thể sẽ bị giáo huấn!”

Đông Dạng mỉm cười, vừa lên tiếng nhắc nhở, vừa chạy đến bên Tiểu Kỳ, tiểu tử này đang ngãng đầu, chớp mắt nhìn bọn họ.

“Vậy phiền cô quá. Cháu đi ngay!”

Ninh Mẫn quay đầu dặn dò vài câu với Đông Kỳ rồi hôn một cái, lúc này mới khoát chiếc áo lên đi ra ngoài.

Bóng đêm ngày càng dày đặc, những bông tuyết xơ xác tiêu điều, có thể có tuyết rơi thì nhiệt độ phải xuống năm, sáu độ, gió lạnh đến tận xương, khí lạnh xông vào mũi, bầu trời không trăng không sao, gió Bắc cuộn xoăn dưới đất phát ra những tiếng rít. Đi trên đường, Ninh Mẫn cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo, u ám của đêm đông.

Cô không biết được rằng, trong đêm đông lạnh lẽo, thần chết đang từng bước, từng bước lại gần cô hơn.

Số hai Đông viên có nguy cơ đang rình rập.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Mọi người phụ nữ đều khát khao yêu thương, đều mong có một người thật lòng yêu mình, để từ đây về sau sớm tối bên nhau, hạnh phúc cả đời. Giống như Đông phu nhân, như Đông Lôi, như Hàn Tịnh, còn như Ninh Mẫn. Chỉ là đàn ông thật lòng có được mấy người?

Đàn ông vui mình trong danh lợi, đa số sẽ vì tiền đồ mà từ bỏ tình cảm; đối với đàn ông, sự nghiệp thật tại mới là cái nói lên giá trị cuộc sống.

Cái gọi là tình yêu oanh oanh liệt liệt chỉ tồn tại trong sách vở, hay mấy kịch bản cầu huyết.

Còn đây là cuộc sống tàn nhẫn.

Cá và tay gấu không thể có được cả hai(*).

(*: Đây là câu thành ngữ xuất phát từ câu nói của Mạnh Tử: “Tôi thích ăn cá, tôi cũng thích ăn tay gấu, nhưng nếu tôi không thể có được cả hai trong cùng một lúc, thì tôi sẽ thả cá và giữ lại tay gấu. Tôi yêu cuộc sống, nhưng tôi cũng yêu lẽ công bằng, nếu không thể có hai cái cùng một lúc tôi sẽ chọn công bằng.” Câu nói của Mạnh Tử hàm ý khuyên mọi người: cuộc sống là đáng quý nhưng lẽ phải còn đáng quý hơn. Sau này từ câu nói của ông, người ta lấy ra "cá" và "tay gấu" để hình thành nên câu thành ngữ trên, hàm ý muốn nói trong cuộc sống không thể lúc nào cũng có được những gì mình muốn. Nếu muốn có được một cái gì đó thì phải đổi lại bằng một cái khác tương ứng.)

Bạn muốn có một cuộc sống lựa là, găm vóc, bạn phải trả lại bằng một cái có giá trị tương ứng.

Vì vậy, có rất nhiều cuộc hôn nhân bằng mặt không bằng lòng.

Đàn ông dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa vợ mình, rồi lại thề non hẹn biển để gạt người phụ nữ mình yêu, trong âm thầm thương thức cả hai người đó.

Suy cho cùng người khổ nhất vẫn luôn là phụ nữ.

Đông Diêu Hoa như vậy, Đông Đình Phong cũng như vậy, nếu như Đông Lôi gả cho Kiều Sâm, cũng sẽ có kết cục như vậy.

Nếu như Kiều Sâm trước sau không muốn dứt bỏ quá khứ, thì trong hôn nhân đảm bảo sẽ rất lạnh nhạt.

Về phần cô, Ninh Mẫn, cô cũng từng vì vấn đề thân phận mà chạy trốn tình yêu.

Không phải là cô không muốn giành lấy, mà là người đàn ông kia quá cao, cô thật sự với không được.

Gia thế Hoắc gia hiểm hách, nên trách nhiệm của hãn rất lớn, hôn nhân của hãn phải hỗ trợ cho tiền đồ của hãn sau này. Quan hệ nam nữ không thích hợp nhất định sẽ bị thanh lý sạch sẽ.

“Hôn nhân không những cần hai bên yêu nhau mà quan trọng hơn là môn đăng hộ đối... Nếu phải chọn lựa giữa hai điều này thì rất nhiều người sẽ chọn cái sau. Đó mới chính là hiện thực xã hội.”

Đây là lời Hoắc phu nhân nói với cô trước đây.

Cô suy nghĩ rất kỹ và nhận định ra được một đạo lý.

Muốn đội lên đầu chiếc vương miện, thì phải chịu được sức nặng của nó.

Lúc Ninh Mẫn đến số hai Đông viên, nhìn thấy đèn trong biệt thự sáng trưng, Đông Lôi đang mặc chiếc áo rất mỏng, yên lặng ngồi chiếc xích đu, nhìn ngắm bầu trời trống trải không trăng không sao đó. Chiếc xích đu nhẹ nhàng đung đưa. Mái tóc dài của Đông Lôi cũng bay bay trong gió, thân ảnh có chút bất lực, hoang mang... giống như không thể xác định được phương hướng.

Cô đi tới trước mặt cô ta, nhìn thấy mắt cô ta đỏ ngầu giống như đã khóc rất nhiều. Cũng không biết vì cô ta và Kiều Sâm đã xảy ra chuyện, hay là vì nguyên nhân đặc biệt khác mà rơi lệ?

“Tôi muốn hủy hôn với Kiều Sâm!”

Đông Lôi đột nhiên nhẹ nhàng nói ra một câu, kèm theo tiếng thở dài bất lực, nhìn cô chăm chăm:

“Đông gia sẽ lại loạn lên vì tin này. Và tất cả đều nhờ phúc cô ban cho!”

Ninh Mẫn hơi ngần ra, vừa nãy nhìn thấy Kiều Sâm đuổi theo cô ta sau đó cũng không quay trở lại, chỉ gọi điện nói với ông nội bệnh viện có chuyện nên anh ta phải đi trước. Nhưng không ngờ được trong một thời gian ngắn như vậy, Đông Lôi lại quả quyết nhắc đến chia tay.

Đây thực sự là một cô gái dám yêu, dám hận.

Yêu si tình nhưng đoạn tuyệt cũng rất dứt khoát.

Tính cách rất thẳng thắn.

Một người thẳng thắn, chán ghét dối trá, cho nên cô ta mới nhìn không quen cái bầu không khí lúc nhận người thân vừa nãy. Cho nên cô ta chán

ghét thực tại.

“Đông Lôi, con đường là cô đi, quyết định cũng là cô chọn. Kết quả không ai ban cho cả, trên đời này, có ngàn vạn người, và ngàn vạn người này đều đi chung trên con đường gọi là “cuộc đời”, chúng ta đều có chung điểm đích nhưng mỗi người sẽ tự lộ ra những hỷ lộ ái ố của chính mình, không ai giống ai. Và tất cả cái khác biệt đó đều là kết quả do chính “con người” tạo ra.

Bất cứ hành vi nào của cô đều chi phối cuộc đời của cô, Đông Lôi, oán trời trách đất cũng không có ích gì.

Nếu như hai người không thể bước được tiếp với nhau, thì trách nhiệm không nằm ở người khác mà chính là ở hai người. Lúc yêu nhau có thể hăng hái tiến lên nhưng hôn nhân cần phải thận trọng hứa hẹn.

Sau khi cô tận mắt chứng kiến hôn nhân không hạnh phúc của anh trai thì cô đối với cuộc đời của chính mình cũng nên tỉnh táo mà xác định người ấy. Nhưng cô lại không làm vậy, rõ ràng cô biết anh ta không yêu cô, nhưng vẫn còn lao đầu như con thiêu thân vào trong, đó chính là trách nhiệm của cô, cuối cùng thắng thua thế nào phải dựa vào cô có tranh giành được không? Nếu như tranh được, tôi phải chúc mừng cô, nếu như tranh không được thì buông tay cũng chính là bảo vệ cho mình!

Trên đời này không có chuyện ai chia tay với ai rồi không thể sống tiếp. Chỉ có yêu sâu đậm thì sẽ nhớ lâu một chút, còn yêu nhạt nhòa thì chỉ cần xoay người cũng có thể quên hết...”

Cô nói, từng làn khói trắng từ miệng bay ra, từng câu từng chữ tất cả đều là những đúc kết kinh nghiệm bản thân cô.

Cô cũng từng yêu một người đàn ông.

Đang lúc tình yêu mặn nồng nhất thì bỏ đi, từ đó về sau tất cả chỉ còn lại là kí ức.

Lúc đầu, khi cô ra quyết định đó cô ngàn vạn lần thận trọng. Nên chưa từng hối hận. Trong tình yêu, cô cũng cần kiêu ngạo. Không thể vì tình yêu mà tự biến mình thành kẻ thứ ba hay mong chờ được bố thí tình cảm. Trong cuộc chiến hôn, nếu như nhân bản thân không nắm được quyền chủ động, và ngay cả người đàn ông cũng không có cách nào cùng bạn đứng lên đấu tranh thì buông tay chính là biện pháp tốt nhất chuộc lỗi với bản thân mình.

Đông Lôi không có chanh chua nói móc lại cô, suy nghĩ: Cô đây là giả từ bi, mèo khóc chuột sao? Nhưng mà yên lặng nghe xong, bình tĩnh nhìn kỹ, trong đáy mắt "Hàn Tịnh" có một loại bi thương nào đó không thể diễn tả.

“Cô yêu Thôi Tán sao?”

Đông Lôi hiện tại không có quá nhiều sức lực để tức giận.

Vừa nhắc đến vấn đề chia tay, trong lòng Đông Lôi giống như đang bị đào bới vậy, trống rỗng, cả người mất đi chủ định.

Cô không phải người yêu đương bậy bạ. Mặc dù cô không thông minh bằng anh trai, nhưng dầu gì cô cũng đọc sách mười mấy năm, câu nói của Ninh Mẫn có lý hay không, cô có thể phân biệt được.

Từ lúc bắt đầu, trong cô luôn tồn tại một tâm lý may mắn.

Trong tình huống biết rõ trong lòng anh ta có người khác, nhưng vẫn dùng hôn ước để giữ lấy anh ta, đó là một chuyện ngu ngốc.

Cho nên, lúc đầu anh trai có nhắc cô: “Nhất định phải thận trọng. Em như vậy cũng giống như đánh cược. Em thua được sao?”

Cô nhìn thấy “Hàn Tịnh” liền nhớ đến 6 năm trước, lúc cô điên loạn la hét những lời tuyệt vọng: “Tôi muốn đi tìm Thôi Tán. Tôi muốn tìm Thôi Tán. Trên đời này chỉ có anh ấy mới đối tốt với tôi.”

Đông Lôi đã từng tận tai nghe thấy vậy, trong mơ Hàn Tịnh vẫn không ngừng gọi tên Thôi Tán.

Sau khi Hàn Tịnh được tiêm thuốc mê bình tĩnh lại. Đông Đình Phong đến phòng chăm sóc cô. Cô gào thét, hấn đứng nghe.

Lúc đó, Đông Lôi từng nghĩ: Trong biết anh trai đang nghĩ gì?

Mặc kệ yêu hay không yêu, tóm lại trên danh nghĩa vợ chồng, anh trai cô không hề bạc đãi Hàn Tịnh. Chỉ là Hàn Tịnh chưa bao giờ muốn thoát ra khỏi đoạn tình cảm quá khứ nên anh trai cô và Hàn Tịnh ở hai phòng riêng biệt.

Đương nhiên, trong đó vẫn còn nguyên nhân khác mà cô không biết.

“Hiện tại không yêu. Tất cả đều là quá khứ rồi!”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói ra một câu, nét mặt bình tĩnh không hề dao động.

Đông Lôi yên lặng dò xét, lại nhớ đến sự bình tĩnh của cô lúc này gặp Thôi Tán, nếu như người phụ nữ này không phải diễn kịch thì chính xác cô rất lạnh bạc. Chỉ ít cô không thể đạt được cảnh giới như vậy.

“Cô thật sự muốn ly hôn với anh trai tôi sao?”

“Đúng!”

“Nếu đã không yêu người trước, vậy tại sao cô còn muốn ly hôn?”

“Để sửa chữa lại những sai lầm hôn nhân. Trả lại cho anh trai cô sự tự do, để chính mình tìm kiếm một cuộc sống mới. Cái đó cùng chung một đạo lý với dự định muốn hủy hôn của cô. Cuộc đời không nên sống theo quá khứ.”

Ninh Mẫn trả lời, chân thành nói tiếp:

“Đông Lôi, con người ta sống luôn có những lúc đi nhầm đường, sai rồi cũng không sao, đến lúc thích hợp có thể tìm ra con đường kia, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục! Chỉ xem là cô có đủ dũng khí để bước tiếp không?”

Cánh tay lạnh giá ôm lấy chính mình, không khí lạnh lẽo đang từng bước từng gặm nhấm sự ấm áp của Ninh Mẫn, cô lặng lẽ nhìn vườn hoa nhỏ xinh đẹp trong biệt thự này, tiếp tục nói:

“Đông gia là một gia tộc quyền quý, mà tôi lại đến từ xã hội hạ lưu. Sự khác biệt văn hóa quá lớn. Tôi muốn quay lại làm chính mình.”

Loại nhận biết không tên này khiến Đông Lôi ngẩn ngơ, chần chừ một chút mới khàn giọng nói:

“Có biết bao người muốn bay lên càn cao làm phượng hoàng.”

“Đây là cô muốn ám chỉ tôi là chim sẻ sao? Vậy tôi nói cho cô biết, không phải con chim sẻ nào bay lên càn cao cũng đều muốn trở thành phượng hoàng đâu. Có lẽ, nó chỉ muốn xem xem, trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu thôi. Tôi không thích hợp làm phượng hoàng. Vẫn là một con chim sẻ vô tư sẽ tốt hơn.”

Trong đêm đông gió lạnh, hai người phụ nữ mặt đứng đối diện. Đây là lần đầu tiên họ bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau.

Đó là một trải nghiệm rất mới mẻ.

Đông Lôi chưa bao giờ nghĩ rằng ngày hôm nay cô cùng người phụ nữ đáng ghét này có thể nói chuyện qua lại như vậy.

Chị dâu trên danh nghĩa này trước đây là rất khó hiểu, ngay cả khi bị Đông Lôi mắng chửi, cô cũng không có bất cứ phản ứng gì. Lúc đó, Đông Lôi từng nghe nói, Hàn Tịnh này rất thông minh. Cô cố tình trang điểm quê mùa để che giấu vẻ đẹp thật sự của mình, khiêm tốn. Khi gặp người lạ chỉ mỉm cười, không thích cùng người khác tranh giành.

Nhưng hiện tại, Đông Lôi lại cảm thấy cô khác lạ, các quan niệm, tư tưởng rất thành thực, thậm chí còn lý tính hơn cô.

Có lẽ Kiều Sâm bị hấp dẫn cũng bởi là vậy.

Cuộc nói chuyện này khiến Ninh Mẫn có thể hiểu hơn về Đông Lôi: tính cách hồn nhiên nhưng mạnh mẽ, là mẫu người phụ nữ cô tương đối thích.

Cuộc nói chuyện này đã giúp cả hai có ấn tượng khác về đối phương, có một sự yêu quý trong lòng họ đang lặng lẽ nảy mầm.

“Phanh!”

Bốn bề tĩnh lặng, đêm đã khuya, chỉ có tiếng gió đang gào thét khiến âm thanh này càng trở nên rõ ràng.

Trên lầu, trong căn phòng đóng kín cửa sổ đó đột nhiên truyền đến một thanh âm, giống như bàn, ghế hay cái gì đó bị đổ, đây là chuyện bình thường nhưng một phút sau từ chính căn phòng đó lại truyền ra tiếng hét thất kinh của Đông phu nhân:

“Lôi Lôi, chạy mau, chạy mau... nhanh báo cảnh sát...A...”

Rất nhanh sau tiếng kêu sợ hãi đó biến mất, một nửa tiếng “a” được kêu lên thì đột nhiên ngừng lại giống như bị ai đó bịt miệng vậy.

Hai người phụ nữ vội vã quay lại, nhìn về hướng phát ra thanh âm kia, đó là phòng Đông phu nhân, hiện tại căn phòng không còn bất cứ tiếng động nào nữa.

Cơ hồ cùng lúc đó, Ninh Mẫn nhìn thấy từ căn phòng đó nhô ra một đầu súng đen, tròn vo đang ngắm thẳng về phía hai người.

Trường hợp như vậy, không phải lần đầu tiên Ninh Mẫn nhìn thấy, nhưng nhất thời sống lưng vẫn lạnh toát, trong lòng rung lên hồi chuông cảnh báo:

“Cẩn thận!”

Vừa nói câu này, đồng thời cô kéo Đông Lôi lăn vào góc khuất.

Đầu Đông Lôi bị đập đầu vào cạnh chậu hoa đầu giường, cô bưng đầu vừa định hỏi bên tai truyền đến tiếng đạn lao tới, không nhận được hít một luồng khí lạnh, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Ninh Mẫn sắc mặt như nín thở nằm sát mặt đất, cẩn thận nhìn xung quanh ban công cửa sổ đó, không hề có một chút hoảng loạn.

“Đây là chuyện gì vậy? Kẻ nào nổ súng? Kẻ nào đang nổ súng?”

Đông Lôi sợ hãi thở gấp hỏi.

“Hỏi rất hay. Đây cũng là điều tôi muốn biết.”

Ninh Mẫn thò đầu qua dò xét, ngữ điệu sắc bén hỏi tiếp mấu chốt của vấn đề:

“Khuya như vậy, cô còn bảo mẹ cô nhờ cô trẻ gọi tôi đến đây là vì chuyện gì? Lẽ nào chính là muốn kêu tôi nghe cô than vãn kể khổ sao?”

Đông Lôi ngẩn ra: “Tôi không có! Tôi cũng buồn bực tại sao khuya như vậy rồi cô còn chạy đến nhà chúng tôi? Bình thường cô trốn chúng tôi còn

chẳng hết, hôm nay tại sao lại chạy đến đây nghe mắng chửi!”

Rất tốt, Ninh Mẫn lập tức hiểu ra, người trên lầu căn bản muốn ngấm vào cô.

Lẽ nào, chuyện cô chưa chết đã bị truyền đến Quỳnh Thành?

Ninh Mẫn nhếch mép, hô hấp cũng hơi cứng lại nắm chặt lấy chậu hoa run rẩy: Có phải những người này nếu không đem cô chém tận giết tuyệt thì không cam lòng đúng không?

“A...”

Trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Đông phu nhân, ngay sau đó cửa sổ được đẩy ra.

Ninh Mẫn ngẩng đầu nhìn, nhưng nhìn thấy cảnh tượng Hà Cúc Hoa bị người khác dục tốc đẩy ra ngoài ban công, một khẩu súng chĩa thẳng vào huyết thái dương của bà ta, kẻ đứng sau cô không nhìn rõ mặt, nhưng có một thanh âm khàn khàn, u ám như được lôi từ địa ngục vang lên:

“Nếu không muốn Đông phu nhân mất cái mạng nhỏ này thì các người hãy ngoan ngoãn lên trên này cho ta! Ta đếm đến mười, nếu các người không làm theo thì sẽ có một thi thể rơi từ trên này xuống!”

Đông Lôi nhất thời trợn tròn mắt, sống 20 năm nhưng cô chưa từng gặp chuyện này, cảnh tượng như vậy phần lớn cô đều nhìn thấy trên TV hay mấy bộ phim điện ảnh. Hơn nữa thành viên Đông gia đều rất có quy tắc, bên ngoài hầu như rất ít gây thù kết oán với ai. Bảo an của nhà tổ Đông gia cũng được xét vào hạng nhất. Quan trọng là, hiện tại xã hội phát triển theo hướng hòa bình, làm sao có thể có người bắt giữ mẹ cô như vậy?

Cô vừa hoảng vừa loạn, vội vàng đứng lên, liên tục xua tay:

“Không được làm tổn hại mẹ tôi, không được tổn hại bà ấy... chúng tôi lập tức lên đó ngay...”

“Không được lên đây, chạy mau Đông Lôi, chạy mau... A....”

Trên ban công, Đông phu nhân cố gắng ngẩng đầu lên muốn bảo con gái chạy đi, nhưng lại bị kẻ cầm súng đánh một cái.

Rất đau!

Cơn đau khiến câu nói của bà bị ngắt quãng, rất lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Hà Cúc Hoa cũng không biết hai kẻ xông vào phòng bà có lai lịch thế nào, nhưng từ cách chúng cầm súng cùng với thủ đoạn gây án xem ra, chúng đã có chuẩn bị từ trước.

Nửa tiếng trước, bà cùng Lôi Lôi tâm sự xong liền lên phòng ngồi một mình, bà định đi tắm rồi đi ngủ.

Nói là ngủ, nhưng căn bản bà không thể ngủ được, từ lúc chồng bà qua đời, bà hầu như chưa có đêm nào ngủ ngon giấc. Bởi vì bên cạnh quá vắng vẻ, tâm cũng trống trải. Ngủ trên chiếc giường bà đã từng vô cùng yêu thích nhưng bà chỉ có một cảm giác lạnh lẽo.

Trước đây, bên cạnh có con gái ngủ cùng, cũng không có cảm giác đặc biệt, hiện tại con gái đã lớn, đã ngủ trong phòng riêng, thế giới của bà một lần nữa lại trở nên cô quạnh.

Nhưng bà vẫn thích nằm dài trên giường cho đến khi có thể ngủ được.

Mỗi đêm, bà đều mong chờ có thể ngủ ngon, có thể có một giấc mơ đẹp, có thể gặp lại ông ấy.

Hôm nay cũng vậy.

Bà muốn hỏi người đàn ông đó: Tại sao lại đối xử với bà như vậy?

Cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ, bà tưởng đó là chị Tuệ đưa bữa khuya lên cho bà, bởi lúc tối bà đã không ăn gì cả.

Bà chậm rãi đi ra mở cửa, nhưng nghênh đón bà là một khẩu súng bắn tỉa Barrett L115A3.

Đó là loại súng bắn tỉa tốt nhất trên thế giới, có thể lấy mạng kẻ địch ngoài 1500 mét.

Sở dĩ vừa nhìn một cái bà đã biết loại súng này, mặc dù bà không phải người am hiểu vũ khí, ngược lại, 6 năm trước bà còn chưa từng tiếp xúc với mấy đồ vật thể này. Lý do chính là, tai nạn xe của Đông Diêu Hoa ngày xưa là có người cố ý dùng khẩu L115A3 này từ xa bắn thủng lốp xe của ông, chiếc xe đang đi nhanh lập tức bị lật, xe hỏng người chết. Một doanh nhân trẻ tinh anh trong giới thương nghiệp cứ như vậy ra đi.

Mọi người chỉ biết Hoa thiếu Đông gia bị chết trong tai nạn xe, lúc đầu ngay cả bà cũng cho rằng đây là vụ tai nạn xe cộ bình thường, cho đến 6 năm trước, bà vô tình đi qua thư phòng của bố chồng, chưa kịp gõ cửa đi vào thì nghe thấy ông và con trai mình đang nói về vụ án 14 năm trước, so sánh với vết đạn hoàn toàn trùng khớp, lúc đó bà mới biết chồng bà là bị mưu sát.

“Mẹ, chuyện này, con trai sẽ tra rõ. Mẹ đừng bận tâm.”

Đây là lời hứa mà Căn Chi nói với bà.

Nhưng 6 năm qua, Căn Chi vẫn một mực giấu bà cách giải quyết, chỉ nói:

“Nguyên nhân cái chết của ba rất phức tạp. Nhưng có thể có liên quan đến ba nhà Hoắc, Thần, Cố. Mẹ đừng nóng vội, con sẽ không để ba bị chết

oan đâu, hung thủ sớm muộn sẽ bị trừng phạt! Nhưng hiện tại vẫn không phải lúc để đòi nợ máu!”

Bà cũng không ép, bởi vì bà rõ: Một khi có liên quan đến ba nhà Hoắc, Thần, Cỗ thì đó không phải chuyện nhỏ, còn có thể liên quan đến chính trị.

Nhưng bà thật sự rất khó hiểu, chồng bà làm kinh doanh, cũng không có theo chính trị, tại sao lại có ân oán với ba gia tộc chính trị trong nước dẫn đến bị sát hại?

Sự rắc rối này có lẽ lão thái gia hiểu, có lẽ Đông Đình Phong cũng hiểu, nhưng bọn họ giấu bà, bà cũng không ép hỏi con trai mà âm thầm điều tra. Cũng bởi vậy mà quan tâm đến khẩu súng này.

6 năm sau, cuối cùng bà cũng tận mắt nhìn thấy khẩu súng đó từ trên trời rơi xuống chĩa thẳng vào đầu bà.

Giây phút đó, bà trừng mắt nhìn khẩu súng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Giây phút đó, một người đàn ông đeo mặt nạ dùng sức ép bà vào phòng, trên tay đeo găng, chụp lấy điện thoại của bà:

“Gọi điện cho Hàn Tịnh, nói cô ta lập tức đến đây!”

Bà không gọi, chỉ nhìn chăm chăm vào khẩu súng, suy nghĩ tình huống ngày hôm nay và âm mưu 20 năm trước có liên quan đến nhau hay không?

Người đàn ông đó tát bà.

“Nếu không làm theo, bà sẽ chết, con gái bà cũng chết!”

Từ dưới lầu đi lên một nam nhân gầy gò đeo mặt nạ đen, còn bắt chị Tuệ để dọa dẫm bà.

Hà Cúc Hoa chỉ biết gọi điện nhưng lại không được, máy tắt.

“Gọi cho Đông Dạng, người phụ nữ đó đang ở bên nhà chính. Nhờ bà ta gọi người đến đây!”

Hai người này đối với Đông gia rất hiểu rõ.

Hà Cúc Hoa bất đắc dĩ bấm số của Đông Dạng, cố gắng bình tĩnh nói một câu, kết quả Đông Dạng đã thay bà đi gọi người đến.

Từ lúc gọi điện xong, không quá 10 phút sau Ninh Mẫn đã xuất hiện dưới nhà, người đàn ông vóc người cao lớn đem bà trói vào ghế, còn kẻ gầy gộc ném chị Tuệ đang run rẩy sang một bên, từ từ đi xuống nhà.

Trong phòng, người cao lớn vẫn luôn đứng trước cửa sổ, để hở một khe, từ đó lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động dưới nhà.

Chỗ Đông Lôi và Ninh Mẫn đứng cách phòng của bà không xa, tất cả cuộc nói chuyện của họ bà đều nghe rõ.

Hà Cúc Hoa vừa nghe vừa quan sát động tĩnh của kẻ bắt cóc, trong lòng có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc bọn họ muốn nhắm vào ai?

Lén vào Đông gia là vì cái gì?

Nếu như đối tượng của bọn họ là Hàn Tịnh, vậy quá kỳ lạ.

Một người phụ nữ tình mịch bao nhiêu năm này làm sao có thể khiến người khác phải dùng Barrett để đối phó?

Hơn nữa, lúc Hàn Tịnh từ nhà chính đến đây, bọn chúng cũng không động thủ ngay.

Bà thấy rõ, người đàn ông đứng cạnh cửa sổ đang dùng ánh mắt cổ quái nghiên cứu, giống như muốn thông qua việc quan sát ở cự li gần để xác định chuyện gì đó.

Nhân cơ hội này bà giãy khỏi dây thừng, kêu lớn một tiếng cảnh cáo.

Vừa vặn người đàn ông khác từ dưới lầu đi lên, ra tay cực kỳ hung bạo bịt miệng bà, người đàn ông cao lớn kia lập tức chĩa ống súng ra ngoài cửa sổ, một viên đạn bắn ra nhưng không trúng, sau đó bà bị lôi ra trước cửa sổ.

Hà Cúc Hoa chưa từng trải qua chuyện kinh hãi như vậy, lúc này bà có cảm giác như tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Dưới lầu, Ninh Mẫn nhìn thấy Đông Lôi chạy lên phòng mi tâm nhúu chặt, sống lưng dần trở nên lạnh ngắt, hoảng hốt. Mùi vị bị dồn vào bước đường cùng giống lần đại họa thoát chết đó lại dâng lên trong lòng. Cô biết rõ, lần này đi lên thì cái mạng nhỏ này của cô, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Nhưng nếu cô không lên, thì ngay ngày mai trên các mặt báo sẽ có bài: Mưu sát? Mẹ con dâu trưởng Đông gia phơi xác tại số hai Đông viên.

Nếu cô chỉ lo cho cái mạng nhỏ của mình thì sau hôm nay, liệu cô có thể an lòng không?

Đã từng có không ít người vì cô mà chết thảm, lẽ nào lại muốn thêm cả mẹ con vô tội này vào sao?

Cô suy nghĩ, cắn răng rồi bước theo sau, nếu hôm nay thật sự là ngày chết của cô, thì đây cũng là số mệnh. Chỉ cần người kia biết, cô cũng biết, truy sát như vậy vẫn có thể tiếp tục xảy ra, chỉ bằng hôm nay kết thúc tất cả.

Bước vào phòng khách, Ninh Mẫn nhìn thấy Đông Lôi đang giơ tay lên sắc mặt trắng bệch đứng lặng bên cạnh ghế sofa, một khẩu súng trường

AK47 đang chĩa vào hướng Đông Lôi, tên kia đeo mặt nạ đen chỉ lộ ra mỗi mắt và miệng.

Những kẻ không mời mà đến này ít nhất phải có hai người, trên lầu một người, dưới này một người.

Cô nhắm hờ mắt, đoán chừng hôm nay cô vẫn còn mấy phần hy vọng sống sót.

Năm phút trước, trong thư phòng, Đông Lục Phúc đang ngồi, Đông Đình Phong và Thôi Tán đang đứng trước bàn.

Đông Lục Phúc giao phó vài câu: Không phải là muốn bọn họ từ bỏ hiềm khích lúc trước.

Lúc này, điện thoại Đông Đình Phong rung lên, có tin nhắn.

Hắn nhìn thấy dãy số là của chị Tuệ, ngón tay vuốt nhẹ một cái, nét mặt liền biến sắc, trên màn hình có một tấm ảnh kèm theo hai chữ: Cứu mạng.

Người trong hình là mẹ hắn, bà đang bị kẻ khác chĩa súng vào gáy, sắc mặt kinh hãi trắng bệch, nhưng bà vẫn quật cường trừng mắt nhìn.

“Làm sao vậy?”

Đông Lục Phúc hỏi.

Hắn đang muốn trả lời thì ngoài cửa có tiếng động, là đội trưởng đội bảo an, sắc mặt anh ta tái nhợt chạy đến báo cáo:

“Đã xảy ra chuyện, bốn bảo vệ ở cửa đông đã bị đánh ngất, camera dọc đường về phía biệt thự số hai đã bị đập vỡ. Có kẻ đã đột nhập vào Đông viên!”

Vệ sĩ của Đông gia đều là bộ đội đặc chủng xuất thân từ quân đội, nếu nói về đánh nhau, tất cả đều có thể một mình chống trả được cả đám đông, chốc lát đã có thể hạ được bốn người, điều này cho thấy người đột nhập thân thủ không chỉ nhanh nhẹn mà kẻ này còn rất thông thạo Đông viên.

Câu đó vừa được nói xong, Đông Kỳ hăm hở từ bên ngoài chạy đến, theo sau là Đông Dạng:

“Cẩn Chi à, Tiểu Kỳ giao cho người, ta có chuyện phải ra ngoài một chuyến... Mà... các người ở đây làm gì vậy?”

Sắc mặt mọi người đều rất kỳ lạ, chỉ có sắc mặt Đông Đình Phong vẫn như được phủ một lớp băng, một tay nắm chặt điện thoại, tiến lên vài bước, ánh mắt dừng lại trên người con trai, rồi hỏi lại một câu:

“Tĩnh Tĩnh đâu?”

Trực giác mách bảo hẳn có một dự cảm không lành.

Đông Dạng ngăn người, chỉ chỉ về hướng đông:

“Mẹ cháu vừa nãy gọi điện đến tìm, nên nó đã đến đó rồi...”

Nghe xong Đông Đình Phong đột nhiên biến sắc, xoay người ra ngoài, nói lớn:

“Vườn số hai xảy ra chuyện. Ngũ cô cô, hiện tại cô không thể ra ngoài, giúp ta trông Tiểu Kỳ. Đội trưởng Vệ, lập tức chuẩn bị súng theo ta đến đó!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Cùng lúc đó, vườn số 2.

“Các người là ai?”

Đông Lôi hít một hơi thật sâu, run rẩy hỏi lại.

Chân cô mềm nhũn ra, cục diện súng thật đạn thật như thế này cô chưa từng gặp thấy. Mặc dù gia đình cô từ sau khi ông nội bị bắt cóc thì tất cả bảo an hay vệ sĩ đều được trang bị súng, trong trường hợp tính mạng bị đe dọa có thể nổ súng, nhưng tình huống như vậy cũng chưa từng xảy ra.

Cô nhìn thấy kẻ bắt cóc đang dùng ánh mắt thâm trầm nhìn về phía “Hàn Tịnh”, nơi đó có một hào quang lấp lánh mà cô không hiểu được.

“Hàn Tịnh” cũng không có giơ tay lên, cô ấy đi từng bước cẩn thận, vừa kiên định vừa thận trọng giống như bất cứ lúc nào cô ấy đều có chuẩn bị sẽ phản kháng lại, ánh mắt bình tĩnh không gì sánh được đang quan sát kẻ bắt cóc, không hề lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Hãy bớt nói sàm đi. Đi nhanh!”

Kẻ bắt cóc thân hình gầy gầy trầm giọng quát một tiếng, rồi dùng súng chỉ đường.

“Các người muốn cái gì? Tại sao lại bắt cóc mẹ ta!”

Đông Lôi ưỡng ngạnh không chịu đi, hơn nữa còn trợn trừng mắt lên nhìn, trong lòng hoảng loạn nhưng cô vẫn phải giả vờ bình tĩnh, nói.

“Phanh!”

Kẻ bắt cóc kia đột nhiên nhắm ngay vào chén trà bên cạnh Đông Lôi nổ súng, “phanh” một tiếng, chén trà bằng sứ Thanh Hoa tinh xảo vỡ vụn, những mảnh vỡ tung ra khiến Đông Lôi sợ hãi hét lên.

“Nếu không ngoan ngoãn làm theo. Đông tiểu thư, sợ của cô cũng giống như chén trà kia, vỡ toang!”

Người đàn ông kia dùng ánh mắt băng lãnh cùng ngữ điệu hù dọa Đông Lôi.

Ninh Mẫn yên lặng vẫn không lên tiếng nhìn về hướng Đông Lôi: "Cô bé này lớn lên trong cuộc sống nhung lụa, từ trước đến nay chưa từng trải qua sóng gió nên vô cùng sợ hãi, nửa câu cũng không nói được."

Ninh Mẫn đi tới, kéo Đông Lôi đang đứng chết lặng trên chiếc thảm đỏ cạnh cầu thang đi, sau đó cúi đầu nói nhỏ với cô ấy một câu:

“Đừng cứng đầu với bọn chúng. Bọn người này cái gì cũng có thể làm ra được!”

Cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, cảnh tượng ám sát sẽ thảm khốc như thế nào!

Những kẻ ám sát được phái đi, vì để hoàn thành nhiệm vụ bọn chúng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Giây phút viên đạn được bắn ra khỏi nòng súng, trong lòng bọn chúng đều rất tàn nhẫn, bọn chúng chỉ tâm niệm: Muốn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao cho, thì phải lấy việc phục tùng là thiên chức.

Mặc dù hiện tại là thời đại hòa bình, nhưng điều này không thể nói được rằng: hành vi mưu sát không tồn tại.

Ai cũng biết, hiện tại trong nước quan hệ của ba gia tộc chính trị lớn Hoắc, Thần, Cổ rắc rối thế nào.

6 năm trước, Hoắc Khải Hàng đã từng bị người khác ám sát, thậm chí còn là lúc hắn vừa mới rời khỏi nước, máy bay đã bị tấn công, sau đó bọn họ bị bắt đến một đảo nhỏ.

Lần đó, cô phụng mệnh dẫn một đội đến đó cứu viện, tuy đã đánh gục 31 tên cướp nhưng phe mình bị hao tổn mất 4 người. Trong cuộc chiến sống còn, sinh mệnh giống như trò chơi, nếu bạn tham gia vào trò chơi đó thì chỉ cần tôn trọng một nguyên tắc: Đặt mạng sống của mình cùng với nhiệm vụ lên hàng đầu.

Tình huống hiện tại và hành động giải cứu lần đó cơ bản giống nhau.

Nhưng bất đồng ở chỗ: Lần đó, cô dẫn đầu cả tổ hành động, còn lúc này, cô lại trở thành đối tượng bị mưu sát.

Loại hành động này, nếu như mục đích ủa nhiệm vụ chưa được hoàn thành thì sẽ không thể dừng lại. Trừ khi cấp trên ra lệnh kết thúc hành động. Bằng không, mặc dù mẹ con Đông Lôi có chết ở trong lần mưu sát này thì tương lai, bọn chúng vẫn sẽ sai người truy đuổi cô.

“A...”

Tay Đông Lôi đang run lên bần bật, Ninh Mẫn cố nắm thật chặt tay cô ấy, cùng đi lên lầu. Nhưng đứa trẻ này quá sợ hãi, ngay cả bước đi thôi cũng không thể, toàn thân cô ấy run rẩy, đột nhiên bước hụt một cái, Đông Lôi kinh hãi hét lên, cả người ngã lại về phía sau.

Vốn là Ninh Mẫn vẫn đang nắm tay cô ấy nên có thể kéo lại được, nhưng nhất thời cô lại đổi ý, cố tình đẩy thêm một cái để Đông Lôi ngã xuống nhanh hơn.

Ở phía sau, kẻ bắt cóc lại giơ khẩu súng lên coi xét.

Cô quan sát tỉ mỉ, khẩu súng đó đã được cải tiến đặc biệt, được trang bị bộ giảm thanh, dường như còn có chứa bộ phận ngấm bắn, nếu muốn bắn quét thì nó sẽ được dùng để thay đổi cho một số linh kiện quan trọng.

Loại súng trường được cải tiến này có thể giết người mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào, rồi sau đó bọn chúng có thể dễ dàng trốn thoát.

Sau đó cô lại cảm thấy lạ...

Nếu bọn họ có thể phá hỏng được hệ thống an toàn của Đông gia đột nhập vào trong nhà, uy hiếp Đông phu nhân dẫn dụ cô đến, vậy tại sao lại không ra tay ngay, dù sao cô cũng không đề phòng, nhưng trái lại họ lại để cô phát hiện được hành tung?

Có gì đó không đúng!

Cho nên cô mới mượn tình huống bất ngờ này, giữ chặt lấy tay vịn cầu thang, lộn một vòng trên không vô cùng đẹp mắt bay đến.

“Phanh!”

Sắc mặt Hà Cúc Hoa trắng bệch như tờ giấy, nhớ đến hai tiếng súng vừa nãy, chúng không quá vang, nhưng hai tiếng đó một trước một sau, tuy đã giảm thanh, rất dễ khiến người khác không để ý, nhưng bà có nghe thấy.

Bà còn cho rằng sau khi bà xuống nhà thì bà sẽ nhìn thấy hai thi thể nằm dưới mặt đất.

Giây phút này, bà cảm thấy tuyệt vọng. Bà coi con trai và con gái như sinh mệnh của mình, bà thực sự không dám đối mặt với cảnh tượng máu tươi lênh láng dưới mặt đất còn con gái bà nằm đó, tim đã ngừng đập, cơ thể trong vũng máu cũng dần dần lạnh ngắt.

Nhưng cảnh tượng khiếp sợ đó chỉ do bà tưởng tượng.

Kẻ cao lớn nghe thấy vậy liền lùi bà xuống nhà.

Trong phòng khách, trên chiếc sofa đơn, kẻ bắt cóc thân hình gầy gò đang ngồi đó, hai tay giơ cao, còn Hàn Tịnh, cái người mà từ xưa đến nay bà vẫn luôn căm hận, tay cầm súng chĩa thẳng về phía kẻ kia.

Hà Cúc Hoa bị ép ngồi trên một chiếc ghế khác đối diện với tên gầy đó, tên cao lớn cầm súng chĩa vào đầu bà.

Bốn người cứ đối diện như vậy.

Hà Cúc Hoa kinh hãi, bà ngồi thẳng lưng, ánh mắt dừng lại rất lâu trên người “Hàn Tịnh”: Cô gặp nguy nhưng không loạn, bình tĩnh chống trả. Đứa con dâu nhất gan này của bà, dáng dấp lúc cầm súng toàn thân toát ra một luồng khí mạnh mẽ có thể bức người. So với đứa con dâu suốt ngày chỉ biết cúi đầu đi trước đây, thực sự bà còn tưởng đó là hai người khác nhau.

Ninh Mẫn không hề để ý đến Hà Cúc Hoa, cô đang dốc toàn bộ sự chú ý vào tay súng bắn tỉa: Kẻ nằm vùng trên lầu lúc này chính là người này.

Giây phút đối diện với ánh mắt đó, tim cô bỗng đập nhanh hơn:

Ánh mắt kẻ này có chút quen thuộc.

Là người quen sao?

Sát thủ được chọn đi, làm sao có thể phạm phải sai lầm cấp thấp kiểu đó trong lúc thực thi nhiệm vụ chứ?

Lẽ nào, vừa nãy là hăn cố ý bắn trượt?

Cô cẩn thận quan sát một lượt, kẻ này mặc quần áo đen, đeo mặt nạ, toàn bộ đặc điểm, tướng mạo đều được nguy trang. Cô cố lật đi lật lại trong trí nhớ của mình xem đã từng gặp người này ở đâu chưa, nhưng tất cả đều bị phủ định. Cô nghĩ: "Người đó sao có thể phái một người biết cô đến thực hiện mệnh lệnh này?"

Trầm ngâm một lúc, cô hất cằm, dùng giọng điệu thản nhiên nói:

“Có muốn làm một cuộc giao dịch không? Chúng ta một mạng đổi một mạng!”

Ánh mắt người này lóe lên, không đợi hăn kịp mở miệng, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân, có người đang vào, đó là Đông Đình Phong, trên tay hăn cầm một khẩu “M500 súng lục ổ quay”, cây súng được mệnh danh là vua của các loại súng xuất hiện ngoài cửa, ngay phía sau hăn là nhị thiếu Đông gia vừa được nhậm chức cách đây ít phút.

Bất luận là Đông Đình Phong hay Thôi Tán, khi nhìn thấy cảnh tượng lúc này đều ngăn người, biểu cảm của bọn họ đều giống như, bọn học không dám tin vào sự thật: Hàn Tịnh dựa vào tay không đã bắt giữ được một tên bắt cóc!

Thôi Tán dụi mắt: Là anh ta hoa mắt sao?

Đằng sau là Đông Diệu Tuấn và Đông Diệu Kỳ cũng hốt hoảng chạy đến.

Đông Đình Phong liếc mắt nhìn: người phụ nữ này lại cho hăn thêm bất ngờ mới.

“Đông đại thiếu đến thật mau lệ!”

Người đàn ông cao lớn quay đầu liếc nhìn, đánh giá tình hình, xem ra hẳn đã bị bao vây, nhưng hẳn vẫn như cũ không hề hoảng loạn, hơn nữa cực kì bình tĩnh nói lại một câu.

Đông Đình Phong lúc này mới đoán hoài đến tên bắt cóc kia đang che kín toàn thân chỉ để lộ ra con người đen kịt kia, hẳn bình tĩnh nhìn ngắm một lúc, sau đó mới mở miệng hỏi:

“Không biết hai vị đây đêm hôm khuya khoắt đột nhập vào Đông viên là muốn gì? Nói điều kiện đi! Ta nhất định sẽ tận lực đáp ứng hai vị.”

Hà Cúc Hoa cũng không bởi vì nhìn thấy con trai đến mà kinh hãi vội gọi, bà vẫn tao nhã ngồi thẳng lưng như trước, dù cho sắc mặt đã không còn giống người nữa, nhưng phong độ đáng có một Đông phu nhân không hề mất đi nửa phần. Bởi vì bà biết, bà không nên làm bất cứ chuyện có thể khiến con trai bà lo lắng, điều đó sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán và giải quyết mọi chuyện của hẳn.

“Nếu đã như vậy, tôi cũng không khách khí.” Người kia gật đầu, bắt đầu ra giá:

“Thứ nhất, hãy cho bọn tao một chiếc trực thăng đồ đầy xăng, thứ hai, Đông phu nhân bọn tao sẽ mang đi, bọn tao phải có một con tin để rời khỏi Đông gia. Đương nhiên, ngài đây có thể dùng vợ của mình để đổi lấy Đông phu nhân!”

Câu nói vừa kết thúc, trái tim Ninh Mẫn như bị bóp chặt lại.

Còn Đông Đình Phong thì nheo cặp mắt sắc bén như điều hâu lại.

Trên đường đến đây, trong đầu hẳn quanh quẩn hai ý niệm:

Một, chuyện ngày hôm nay là kết quả trong ứng ngoại hợp của cô vợ giả mạo này và người khác, nhưng động cơ gây án của bọn họ là gì?

Về điểm này thì hẳn không có cách nào lý giải được.

Hai, những người này là vì cô mà đến.

Bằng không, mẹ hẳn tại sao lại cố ý gọi cô đến?

Rõ ràng là bà bị ép phải làm như vậy.

Lúc này, khi nhìn thấy tư thế cầm súng chuẩn xác của cô, hẳn có thể khẳng định rằng: người phụ nữ này đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp; và lúc nghe thấy tên bắt cóc ra yêu cầu, hẳn lại càng chắc chắn 100% rằng: hai người này nhắm vào cô mà đến. Người bọn họ muốn ám sát là cô.

Từ lúc chị Tuệ gửi tin nhắn cho hẳn cho đến lúc đội trưởng đội bảo an chạy đến báo cáo tình hình, suốt quá trình đó đã đủ khiến cho một người phụ nữ không hề có phòng bị gì chết vô số lần.

Nếu như ngay từ đầu bọn chúng chủ định bắn, với tầm ngắm của khẩu súng máy này, “Hàn Tịnh” chỉ cần vừa ra khỏi nhất viên lập tức có thể bị bắn gục ngay tại chỗ, nhưng hiện tại cô vẫn sống rất khỏe mạnh, hơn nữa còn bắt được một kẻ trong số đó.

Tại sao bọn họ không ra tay?

Hành động ám sát đã được lên kế hoạch tỉ mỉ như vậy vì thất bại mà kết thúc sao?

Hẳn dò xét người phụ nữ này một lượt, cô hơi cau mày liếc mắt về phía hẳn, giống như đang chờ đợi quyết định của hẳn.

Đông Đình Phong suy nghĩ một lúc rồi quay đầu, sắc mặt không hề thay đổi trả lời:

“Được, ta đồng ý. Trục thăng sẽ lập tức được chuẩn bị, người cũng lập tức tiến hành trao đổi!”

Câu trả lời đó sắc khoải đến băng lãnh, nó như con dao hung hăng đâm thẳng vào tim Ninh Mẫn, bàn tay bóp chặt lấy tay súng, Ninh Mẫn đang cố kìm nén không để mình run lên!

Kết quả như vậy, kì thật, cô một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng là do chính miệng hần nói ra, cô thật sự bị đả kích.

Giây phút này, trong đầu cô không biết tại sao lại hiện lên một câu hỏi cô đã từng nghe qua:

Người nào đó hỏi một nam nhân, người này rất yêu vợ, nhưng đồng thời cũng là một đứa con hiếu thuận:

Nếu có một ngày, cả vợ cậu và mẹ cậu cùng rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai?

Nam nhân bị hỏi ngập ngừng không biết trả lời.

Không nghi ngờ gì, đây là một câu hỏi rất tàn nhẫn.

Nhưng chuyện này rơi vào trường hợp của Đông Đình Phong, nghiêm nhiên hần giải quyết rất dễ dàng, hần chỉ cần mẹ, không cần vợ. Lúc trước hần vẫn còn cười nói muốn cùng Hàn Tịnh bắt đầu lại từ đầu, vậy mà trong lúc nguy nan này, người hần muốn từ bỏ chính lại chính là cô vợ mà hần muốn bắt đầu lại đó.

Có lẽ, cô nên hiểu và thông cảm cho hần bởi lẽ: Đông phu nhân và hần đã có tình cảm mẫu tử 30 năm, còn Hàn Tịnh và hần, ngoại trừ có với nhau một đứa con thì cơ bản giữa bọn họ không tồn tại bất cứ tình cảm nào. Lúc sinh tử, hần thiên vị mẫu thân, đó là sự lựa chọn không phải bàn cãi.

Cô đau lòng có lẽ là bởi vì trước đây, Hoắc Khải Hàng cũng đã từng từ bỏ cô.

Giây phút đó, trái tim cô vô cùng đau đớn.

Lúc này, nỗi đau âm ỉ lâu này kia lại tái phát.

Cô im lặng không lên tiếng, cũng không mở miệng phản đối.

Nửa tiếng sau, đội trưởng Vệ lại chạy đến báo cáo:

“Thực thăng đã được chuẩn bị và đang ở bãi đậu máy bay!”

Đông Đình Phong gật đầu: “Cầm dây thừng đến đây! Đổi người!”

Thôi Tán vẫn trầm mặc suốt từ lúc này đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nói:

“Đông Đình Phong, anh thật sự muốn dùng cô ấy để đổi lấy mẹ anh sao? Tôi không đồng ý!” Sau đó bước lên, trầm giọng nói: “Muốn thay, thì để ta thay!”

Ninh Mẫn hơi ngạc nhiên một chút: Thôi Tán đột nhiên...

“Mày là ai?”

Kẻ bắt cóc tỉ mỉ quan sát, hẳn không nhận ra Thôi Tán: “Xin lỗi, người không có giá trị bọn tao không đổi!”

Câu này khiến Thôi Tán cực kỳ tức giận, nghiêng răng nhìn lại.

Đông Đình Phong cũng không nói gì mà trực tiếp đi đến đằng sau người phụ nữ của hắn.

“Vậy ta thì sao? Giá trị của ta có lẽ lớn hơn phu nhân ta! Do ta đảm bảo cho các người có phải tốt hơn phu nhân của ta không?”

Hắn bình tĩnh hỏi lại, ngữ khí có vẻ hời hợt nhưng lại khiến mọi người kinh hãi.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, cái gọi là đối người của hắn là muốn nói sẽ dùng hắn để đổi lại mẹ hắn.

Người đầu tiên phản ứng chính là Hà Cúc Hoa, bà kích động giống như muốn nhảy dựng lên, thanh âm khàn khàn nói:

“Không được, không được, không được! Ta không đồng ý! Ta không đồng ý!”

Ninh Mẫn quay đầu, nét mặt kinh hãi đến phức tạp, sự tình phát triển như vậy khiến cô không kịp nhận thức.

Kẻ bắt cóc cũng ngẩn ra, quét một lượt trên người Đông Đình Phong sau đó kiên quyết cự tuyệt:

“Xin lỗi, giá trị của Đông đại thiếu quá lớn, thân thủ ngài cũng rất giỏi, bọn tao không thể mang theo.”

“Ta có thể sai người còng tay ta lại! Như vậy, các người sẽ không phải lo lắng.”

Hắn kiên quyết nói.

“So với Đông đại thiếu, Đông phu nhân sẽ khiến bọn tao có cảm giác an toàn hơn.”

“Thân là đàn ông, người nghĩ ta nên để vợ mình chịu nguy hiểm sao?”

“Mày cũng không thể lựa chọn. Nói rồi, mày chỉ có thể chọn về sau. Lấy phu nhân của mày đổi lấy mẹ mày! Sự nhẫn nại của bọn tao có hạn, Đông đại thiếu, phiền mày đừng cố ý kéo dài thời gian, cho nổ tung chỗ này chính là kết quả cuối cùng. Nếu như mày muốn nhìn thấy!”

Tên thân hình cao lớn đưa ra thông điệp cuối cùng, ngữ khí mang theo vẻ hung tàn.

“Tôi đi!”

Hai người này nhắm vào cô, sao có thể để đồng ý với điều kiện của Đông Đình Phong?

Đông Đình Phong yên lặng nhìn cô, sắc mặt cô bình tĩnh như vậy khẳng định cô biết rõ lai lịch của những người này, cô muốn tự đứng ra giải quyết chuyện này, không muốn liên lụy người vô tội. Cô là một cô gái lương thiện, nhưng cô đã chọc đến kẻ nào mà lại bị ám sát như vậy. Hiện tại hẳn thực sự không nghĩ ra.

Vụ bắt cóc xảy ra đêm nay cuối cùng đã kết thúc bằng việc để Hàn Tịnh lên trực thăng cùng bọn chúng, lúc 10 giờ 30 phút, Đông Đình Phong đứng trong đêm, chăm chú ôm thật chặt người mẹ như sắp ngất của mình, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn về phía chiếc trực thăng, lúc này có một chút mất mát trong mắt hắn.

Thôi Tán nắm chặt tay thành hình nắm đấm bước lên trước túm lấy cổ áo Đông Đình Phong, rồi đẩy Hà Cúc Hoa a, rống lên một câu:

“Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, thì Đông Đình Phong, cả đời này tôi sẽ hận anh!”

Vừa nói dứt câu, anh ta quay đầu bước đi.

“Cẩn Chi, hiện tại con muốn làm gì?”

Hà Cúc Hoa nhẹ nhàng hỏi, bà không tin con trai bà sẽ để bọn bắt cóc nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật.

“Mẹ, mẹ về phòng nghỉ ngơi đi, chuyện này con sẽ giải quyết được!”

Hắn nhìn về phía cô em gái vẫn chần chừ không chịu quay về:

“Lôi Lôi, em đỡ mẹ về phòng đi!”

Vừa nói hết câu, hắn quay đầu bước đi, mấy vệ sĩ cũng đi theo.

“Anh, nhất định anh phải cứu chị dâu về!”

Đông Lôi vừa đỡ lấy mẹ mình, đồng thời nói lên một câu, bất giác không hiểu sao trong miệng lại thay đổi cách xưng hô.

Đợi bọn họ đi xa, Hà Cúc Hoa mới liếc xéo lườm con gái, thanh âm khàn khàn hỏi:

“Không phải con vẫn luôn ghét cô ta sao?”

“Vâng, con vẫn luôn ghét chị ấy. Nhưng hôm nay con phát hiện, thật sự chị ấy rất tốt. Mẹ, chị ấy đã cứu con. Hiện tại người đang gặp nguy hiểm là chị ấy...”

Nói đến câu cuối cùng, trong giọng nói của cô không kìm được mà mang vài phần lo lắng.

“Lôi Lôi!”

“Mẹ, con muốn hủy bỏ hôn ước giữa con và Kiều Sâm. Chuyện này mẹ có ủng hộ con không? Chị dâu nói: Phụ nữ vì một người đàn ông không yêu mình mà si mê bất ngộ, đó là không tôn trọng chính mình. Con quyết định rồi, sau này, con phải gả cho một người đàn ông thực sự hiểu con và yêu con!”

“Được!”

“Mẹ, thật sự Hàn Tịnh không có kém cỏi như chúng ta nghĩ đâu. Chị ấy rất dễ gần... Chỉ ít, chị ấy cũng dùng cảm hơn con, độ lượng hơn con...”

Hai mẹ con cô đi về phòng, mấy vệ sĩ nữ cũng đi theo.

Lúc ngồi xuống, nét mặt trắng bệch của Hà Cúc Hoa lộ ra nét vui mừng, chuyện hôn nhân này, ngay từ đầu bà đã không tán thành, nhưng con gái bà thích, bà cũng không phản đối, hiện tại, đứa con gái này của bà đã thông suốt, bà có thể thấy cô đã trưởng thành rồi. Nhưng người khiến cô hiểu rõ lại là Hàn Tịnh. Nói ra ai có thể tin được.

Hơn nữa, Hàn Tịnh lại đồng ý hi sinh bản thân để thay thế bà, đây cũng là điều khiến bà không hề nghĩ đến.

Đối mặt với nguy hiểm không hề sợ hãi là tinh thần khiến người khác nể phục.

Liều mình cứu người càng là mị lực hấp dẫn bất cứ kẻ nào.

Nếu như, trong đời Hàn Tịnh không xuất hiện hai người đàn ông Thôi Tán và Tống Minh Hạo, có lẽ bà sẽ thay đổi cái nhìn về đứa trẻ này.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Biệt thư ngoại ô, Ba Thành.

Có người đang hướng về chỗ tiên sinh của bọn họ báo cáo:

“Báo cáo, nhiệm vụ ám sát thất bại, tay súng bắn tĩa đã bắt giữ Ninh Mẫn làm con tin, bọn họ đang ngồi trực thăng rời khỏi Đông gia... Hết”

“Vị trí đã xác định được chưa? Hứ?”

Tiên sinh thối lá trà hỏi, kết quả như vậy không nằm ngoài dự liệu của tiên sinh.

“Đã xác định! Bọn họ đã quay về điểm dừng chân. Người của chúng ta đang ở đó chờ chỉ thị.”

“Đông gia có phản ứng thế nào? Báo cảnh sát chưa?”

“Không báo cảnh sát, Đông Đình Phong đang cùng vệ sĩ truy tìm tung tích!”

“Ừ, vậy thì hạ lệnh đi! Chờ một lúc để bọn họ thu dọn tàn cục, sau đó rút lui! Nhớ kĩ, làm đẹp một chút.”

“Rõ!”

Cũng cùng lúc đó, Đông Đình Phong ngồi trên chiếc Bentley phóng bạt mạng, trên tai hắn đeo tai nghe Bluetooth, hắn đang yên lặng lắng nghe báo an ở nhà tố cáo về vị trí của chiếc trực thăng. Tâm tình phẳng lặng như nước, ánh mắt sáng quắc như đèn nhìn chăm chăm về phía trước, phóng qua từng xe từng xe một.

Đúng, tốc độ của hắn giống như bay trên đường vậy.

“... Không hay rồi. Bọn họ đã hạ cánh gần cầu Ma Dương. Tín hiệu trên trực thăng đã bị cắt đứt. Hiện tại chúng tôi không có cách nào có thể dò lại được tín hiệu!”

Đông Đình Phong nghe xong vội vã ngoặt bánh lái, vòng xe lại vào lối đi tắt đến cầu Ma Dương:

“Được, ta biết rồi!”

Sau khi đi một đoạn, hắn đột nhiên phanh lại, từ ngăn kéo điều khiển lấy ra chiếc máy tính xách tay, khởi động máy.

Lúc này, điện thoại lại có người gọi đến. Đó là thất thúc Diệu Tuấn, anh ta và Đình Uy mang theo mấy vệ sĩ đuổi theo hắn. Hình như Thôi Tán cũng đi theo sau.

“Tại sao lại đột nhiên dừng lại?”

Đông Diệu Tuấn bình tĩnh hỏi.

Hắn nhếch môi đáp:

“Hệ thống định vị của trực thăng đã bị mất!”

“Vậy hiện tại phải làm sao? Căn Chi, thật sự cháu không muốn báo cảnh sát sao? Có lẽ chúng ta nên mời...”

“Không cần! Lúc trước cháu đã gắn bộ định vị vào hoa tai của Hàn Tịnh, hiện tại, cháu đang dò thử. Có rồi. Chúng đang ở trên đường An Dương. Rẽ hướng tây, theo sát họ!”

“Được!”

Chiếc xe một lần nữa chuyển động, nó lao nhanh như một viên đạn trên đường.

Mắt bị che kín, tay bị trói, miệng cũng bị dán băng dính, hiện tại Ninh Mẫn không khác nào miếng thịt nằm trên thớt, tùy ý để người ta xâm hại.

Số mệnh sắp tới của cô phải phó mặc cho thần linh sao?

Cô cũng không biết nữa.

Theo như cô thấy, khả năng sống sót của cô là rất thấp.

Trực thăng dừng được 20 phút, cô bị kéo xuống, nhét vào một chiếc ô tô, chiếc xe đi được một đoạn sau đó cô lại bị lôi xuống.

Không gian bốn bề yên tĩnh, đây chắc chắn là nơi hẻo lánh, những cơn gió giống như muốn gào thét, càng ngày càng dữ dội, cảm giác rét thấu xương lan tỏa khắp người cô, cô mặc không nhiều nên những đợt gió lạnh cuốn qua như dần lấy đi hết hơi ấm của cô.

Cả người giống như mất hết hơi ấm khiến cô run lên, mười đầu ngón chân như đông cứng, bước đi cũng không còn cảm giác nữa.

Một lúc sau cô nghe thấy có tiếng mở cửa.

“Đi vào!”

Cô bị đẩy vào trong, những bước chân lảo đảo sau đó cô ngã xuống đất, đầu đập vào tường, lập tức sau đó có tiếng lên đạn.

Đây là bọn chúng muốn chôn cô ăn đạn sao?

Cô hít một hơi thật sâu, cô lết cái thân xác đông cứng đi sang bên cạnh theo bản năng.

“Ai!”

Có người vì đau mà kêu lên một tiếng, giống như bị đánh nhưng sau đó lại có thanh âm tức giận rống lên:

“Con mẹ nó, anh làm gì vậy? Đứng lại, anh muốn gì? Anh bị điên sao? Chúng ta là cộng sự, chúng ta đang thi hành nhiệm vụ sao. Tại sao anh lại chĩa súng vào tôi?”

“Vậy anh có từng nghĩ qua, một số nhiệm vụ có thể có sai trái không?”

“Sai trái? Là ý gì? Cấp trên không thể đưa ra một chỉ thị sai trái.”

“Ngu ngốc, đó là bởi vì anh căn bản không dùng não để suy nghĩ!”

Ninh Mẫn cẩn thận hít một hơi, yên lặng lắng nghe, từ giọng nói của bọn chúng, cô có thể phân biệt được: Người muốn giết cô là tên gầy, còn đang ngăn cản hẳn là kẻ cao lớn kia.

Cô đoán không lầm thì đây không phải hai tay bắn tỉa tầm thường, nhưng giữa bọn họ lại bất đồng ý kiến, từ đó có thể giúp cô thoát khỏi một kiếp nạn. Không, kiếp nạn này không biết có qua được không, vẫn còn là một ẩn số.

“Thế nào, anh muốn từ chối chấp hành nhiệm vụ sao? Quân nhân lấy phục tùng là thiên chức!”

“Phục tùng mù quáng một nhiệm vụ sai trái, đó không khác nào nổi giáo cho giặc.”

“Vậy con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Xin lỗi, có một chuyện tôi phải điều tra rõ ràng! Vì an toàn của cô ta, tôi chỉ có thể để anh “ngủ trước” một chút... Đợi anh tỉnh lại, tôi sẽ nói cho anh biết nguyên nhân tôi làm như vậy.”

Chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng rồi tên gầy kia không nói được lời nào, trong nháy mắt hắn đã bị đánh ngất, nằm dài dưới đất, xung quanh lại trở nên tĩnh lặng, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng gió rít ngoài cửa sổ.

Từng tiếng bước chân kiên định, vững chắc tiến về phía cô, một phút sau, một cánh tay to lớn đè xuống cầm cô, người này hung hãn xé miếng băng dính trên miệng cô xuống.

Chỗ bị tê liệt có một loại cảm giác đau buốt khó tả truyền lên não, cô khẽ rên một tiếng, rồi thở dài. Sau đó không đợi bị hỏi, người này bắt đầu mở miệng:

“Nói, rốt cuộc cô là ai? Theo những gì tôi biết, phu nhân của Đông đại thiếu là một cô gái bình thường, không giống như cô, một cô gái chỉ cần xoay người một cái đã có thể quật ngã một nam nhân.”

Ninh Mẫn trầm mặc một lúc, không trả lời mà hỏi lại:

“Người là ai? Vì sao không chấp hành nhiệm vụ, lại còn làm ra chuyện đi trái với phẩm đức của sát thủ nữa?”

“A, xem ra căn bản cô không phải là Hàn Tịnh. Quả nhiên tôi đoán không sai!”

Có qua có lại, điều này xác định cô không phải người đơn giản.

“Đáng lẽ cô nên mang họ Ninh, đúng không? Đội trưởng tổ hành động đặc biệt Liệp Phong. 17 tuổi ra nhập đội, 18 tuổi giúp đỡ tổ trưởng tiền nhiệm tiêu diệt tập đoàn buôn lậu ma túy trái phép, 19 tuổi tham gia sự kiện 5.25, do biểu hiện nổi bật, lại cứu Hoắc đại tiên sinh, còn được trao tặng huân chương hạng hai, sau đó được phá lệ thăng chức lên làm tổ trưởng đội Liệp Phong, tháng 12 năm đó, Đệ nhất thiếu bị cướp máy bay, cô dẫn đầu đội Liệp Phong tiến hành giải cứu, không hổ với sự mong đợi, cô đã thành công giải cứu Đệ nhất thiếu và 20 thành viên đi theo. Tháng 9 năm sau, lúc 20 tuổi, cô xuất ngũ. Tháng 9 năm cô 26 tuổi, cô quay về đội Liệp Phong, tháng 10, cô tiếp nhận một nhiệm vụ đặc biệt, kết quả, cả đội bị chết, bao gồm cả đội trưởng Ninh Mẫn, tất cả đều hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, không một ai may mắn thoát chết.”

Lời nói này, từng câu từng câu được nói ra bằng ngữ khí khẳng định.

Vì thế, trong lòng Ninh Mẫn quặn lên, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, người này tại sao lại hiểu rõ cô như vậy?

Ngay cả tên thật của cô cũng biết.

Làm việc trong tổ chức, cô không dùng tên thật mà dùng cái tên: Ninh Sinh Ca.

Sênh là một loại nhạc cụ (đó là kèn), Sênh Ca ám chỉ tấu nhạc ca hát, hơn nữa Sênh còn đồng âm với “Thăng” (笙 và 胜 đều đọc là /Shēng/), sau khi cô cố ý ra nhập tổ chức, phụ thân cô đã cải tên cho cô, ý muốn mong cô mỗi lần tham gia nhiệm vụ đều có thể “khải hoàn ca” trở về.

Ngoài ra cô còn một biệt danh khác là Tiểu Vũ Mao. Bởi lẽ mẫu thân cô nói, chữ “Vũ” vốn là cái tên đặt cho em gái cô, nhưng sau khi em gái cô mất, để tưởng nhớ nó, ba mẹ thường gọi cô là “Tiểu Vũ Mao”.

Lớn lên, sau khi gia nhập vào tổ chức, phụ thân cảm thấy hai cái tên này đều không may mắn, “minh kim thu binh, sát vũ nhi quy” (đến khi trở về chỉ toàn và chết chóc, đau thương), đa số khiến mọi người thất vọng, chán nản. Vì vậy mà có cái tên “Sênh Ca”. Cái tên Ninh Mẫn này cũng chỉ có người nhà mới gọi.

Thứ hai, số người biết được chuyện cô làm đội trưởng tổ hành động Liệp Phong là rất ít. Kể ra lệnh cho người ám sát cô cũng không thể nói cho sát thủ này thân phận thực sự của cô. Ngoài ra, chuyện toàn tổ hành động Liệp Phong bị tiêu diệt đến hôm nay vẫn chưa chính thức được tiết lộ, nó thuộc vào hàng cơ mật, nhưng người này lại biết rõ ràng như vậy, điều đó nói lên cái gì?

Rốt cuộc người này là ai?

Đang suy nghĩ, miếng vải đen bịt mắt được kéo xuống, cô nhìn thấy trên phòng có một chiếc đèn mờ, chiếc mặt nạ của người đàn ông đứng trước mặt cô cũng được lột xuống. Lúc này cô có thể nhìn rõ tướng mạo của người này, chỉ là ánh sáng quá mờ nên những đường nét trên khuôn mặt có chút không rõ. Dù vậy, nhưng cô lại có cảm giác quen thuộc đến thân thương.

“Đây là...”

“Lý Hưởng!”

Cô nhất thời tròn tròn mắt, vui sướng gọi lên một tiếng:

“Chú Lý, tại sao lại là chú!”

Sự thật này khiến cô giật mình.

Người đứng trước mặt không phải ai khác mà chính là sư phụ dạy cô kỹ thuật bắn súng 20 năm trước, Lý Hưởng. Trong kỹ thuật bắn súng, Lý

Hưởng được xem là người thầy đầu tiên dạy cô. Chỉ là đoạn duyên phận thầy trò này chỉ duy trì trong một tuần lễ. Sau đó, Lý Hưởng rời khỏi Quỳnh Thành, xuống phía Nam, có lẽ là bởi vì mối tình cũ khiến ông bị tổn thương. Từ đó trở đi cô và ông không có liên lạc lại.

Cũng là đến tận sau này cô mới biết, nguyên nhân chính là Lý Hưởng đã từng theo đuổi mẹ cô, nhưng mẹ cô lại thích bố cô. Lý Hưởng thất tình, buồn bã bỏ đi. 6 năm sau, trên đường đi qua Quỳnh Thành thăm người bạn cũ, thấy Ninh Mẫn, một cô bé 6 tuổi đáng yêu có khả năng thiên phú về lĩnh vực súng đạn nên nhất thời khiến ông nổi máu hứng thú dạy mấy ngày, từ đó Ninh Mẫn sinh ra cảm giác say mê với bắn súng.

Lý Hưởng bỏ súng xuống, đi tới đỡ đứa trẻ này dậy, cởi dây thừng, cẩn thận từng chút một, ông cũng không hỏi Ninh Mẫn có ổn không mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mình nghi hoặc:

“Mẫn Mẫn, không lâu trước đây chú nghe nói cháu làm nhiệm vụ thất bại, nhưng không thấy tung tích, sống không thấy người, chết không thấy xác. Vậy tại sao hôm nay lại chạy đến Ba Thành là cháu dâu trưởng của Đông gia?”

Từ biệt 20 năm, đứa trẻ ngày xưa này đã trở thành cô gái xinh đẹp, nếu không phải bình thường ông vẫn luôn âm thầm quan tâm gia đình Ninh Mẫn thì cũng không biết được lớn lên trông cô như thế nào. Và có lẽ hôm nay ông thật sự đã cho cô một viên đạn sau đó đi báo cáo kết quả.

Mấy hôm trước, khi ông được điều động thực hiện nhiệm vụ, nhìn thấy đối tượng mình sắp phải ra tay mà ông giật mình, kinh hãi.

Người phụ nữ tên Hàn Tịnh này, tại sao lại giống Ninh Mẫn như vậy?

Và điều khiến ông nghi ngờ nhất chính là, theo những ông điều tra được thì Đông thiếu phu nhân là một người tâm thần, sống xa mọi người, ngăn cách tuyệt đối với thế giới bên ngoài, vậy tại sao lại trở thành phần tử nguy

hiếm được? Hơn nữa còn điều động tận hai người để thực hiện nhiệm vụ này với kế hoạch: Đới Lịch sẽ phụ trách đột nhập vào Đông viên, tìm cơ hội cố ý lừa Hàn Tịnh về phòng, và tìm kiếm một chiếc vòng ngọc bích. Còn ông sẽ phụ trách ngắm bắn từ xa.

Vì thế, ông đã tỉ mỉ nghiên cứu một chút, ông cảm thấy chuyện này nhất định có vấn đề.

Hôm nay, lúc thực hiện kế hoạch, Đới Lịch đột nhập vào Đông gia trước, nhân lúc cả Đông gia đang tham dự bữa tiệc, anh ta đột nhập phòng của Đông Đình Phong ở nhất viên, sau đó dùng thiết bị đặc biệt để tìm kiếm chiếc vòng ngọc bích kia.

Sau khi tìm xong, Đới Lịch gọi điện cho ông:

“Chỉ cần đợi lúc người phụ nữ đó ra khỏi Tụ Nghĩa Các thì có thể hành động!”

“Kế hoạch thay đổi, đến vườn số hai gặp tôi!”

Mặc dù Đới Lịch không hiểu được tại sao ông lại đột nhiên thay đổi kế hoạch nhưng vẫn đi đến vườn số hai, đúng lúc này lại nhìn thấy Đông phu nhân vội vã trở về.

Hai người ẩn nấp ở một nơi kín đáo sau đó Đới Lịch hỏi ông:

“Tại sao lại tự ý thay đổi kế hoạch?”

Lý Hưởng không trả lời mà chỉ nói:

“Tôi muốn xác định một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đợi sau khi xác định được tôi sẽ nói với anh.”

Ông giải thích đơn giản kế hoạch của mình, Đới Lịch cảm thấy kế hoạch của ông thừa thãi quá nhiều chi tiết. Nhưng Lý Hưởng lại nói rõ ông có lý do của ông. Sau khi tranh luận vài câu hai người lại bắt đầu ăn ý trở lại. Đầu tiên là bắt giữ Hà Cúc Hoa, sau đó lợi dụng Hà Cúc Hoa để dẫn Hàn Tịnh đến đó.

Nhưng ông cũng không ra tay luôn mà một mực quan sát người phụ nữ này, đặc biệt ông còn nhẫn nại nghe hết cuộc đối thoại giữa Hàn Tịnh và Đông Lôi, sau đó cố tình bắn trượt để thử thân thủ của cô.

Quả nhiên phản ứng của cô rất nhạy bén, nhanh chóng kéo Đông Lôi tránh sang một bên.

Thân thủ này nếu không được trải qua những lần chiến đấu thực tế thì căn bản không thể đạt được trình độ như vậy.

Đặc biệt là lúc cô tiến vào phòng khách, sau đó dưới lầu phát ra hai tiếng súng, tiếng súng đầu tiên là muốn cảnh cáo, còn tiếng súng thứ hai?

Ông thấy tình hình có biến lập tức đưa người xuống lầu, nhìn thấy tình huống đột ngột phát sinh mà không dám tin.

Từ lúc bắt đầu, ông đã nghi ngờ: Người phụ nữ thân thủ phi thường này rất có thể là Ninh Mẫn bị mất tích.

Hiện tại, cuối cùng ông cũng xác định được điều này, nhưng tâm tình cũng không vì vậy mà vui mừng, ngược lại còn u buồn.

Tại sao cấp trên lại phái người ám sát một người đã có công với đất nước như vậy?

Nếu như hôm nay người đến đây là không phải ông thì sợ rằng Ninh Mẫn hiện tại chỉ là một cái xác.

Xa cách từ lâu, nay gặp lại đương nhiên đó là chuyện đáng mừng nhưng giây phút này, nghe thấy Lý Hưởng hỏi như vậy, Ninh Mẫn lại nhớ đến cái chết của các thành viên khác nơi xứ lạ, cùng với những ngày thoát chết của chính mình mà lòng cô lại đau nhói, giống như đang bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm thẳng vào, cô cúi đầu trầm mặc.

“Thế nào? Cháu ở bên đó đã gặp phải chuyện gì? Nếu còn sống tại sao lại không trở về Quỳnh Thành? Cháu có biết, ba mẹ cháu đã đau lòng vì cháu thế nào không?”

Lý Hưởng quan sát cô, cô bé này có một đôi mắt sắc sảo vô cùng.

“Lúc trước, cháu có báo cho họ mình vẫn bình an.”

Có một loại cảm giác bi thương từ trong đáy mắt Ninh Mẫn hiện ra, và có mấy tia cười khổ trên khuôn mặt của Lý Hưởng nổi lên. Lúc cô gọi điện cho Việt Dương thì Hoắc Khải Hàng cũng ở đó, biết được cô vẫn còn sống, hẳn mừng rỡ đến phát điên, vấn đề hộ chiếu rất nhanh sau đó được giải quyết. Nhưng cũng vì mở điện thoại mà chính cô đã gián tiếp hại chết Hòa Bình. Mặc dù sau đó cô đã trở về nước thành công. Nhưng sau sự cố máy bay đó, cô đã hiểu rõ một điều rằng cô không thể tự mình trở về nước.

“Có người muốn đưa cháu vào chỗ chết, chú Lý, chú nói xem, với tình hình như vậy, cháu làm sao có thể trở về Quỳnh Thành? Nó chẳng khác nào tự tìm vào chỗ chết.”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói, nhìn kỹ xung quanh thì thấy đây là một nhà kho bị bỏ hoang, từ từ bước đi được vài bước, cánh tay cô đột nhiên ôm lấy cơ thể đang rét run lên.

“Là ai muốn giết cháu? Nói cho chú được không?”

“Cháu không thể nói, chú Lý, chuyện của cháu chú đừng hỏi nữa. Tóm lại, cháu không thể trở về, nếu cháu về thì người bị liên lụy chính là ba mẹ

cháu, hơn nữa còn bơi nhò lên danh dự của họ! Không bằng cứ để cháu chết như vậy để họ đau lòng một chút, chí ít họ cũng không bị sát hại.”

“Không, cháu phải trở về! Chú sẽ hộ tống cháu trở về. Không quản cháu gặp phải chuyện gì, hay bị đối xử không phải thì ở đó cũng có Đệ nhất thiếu, cậu ấy nhất định sẽ có thể chăm sóc cho cháu! Hiện tại tin tức cháu còn sống đã bị truyền ra ngoài, cháu cảm thấy cháu về Đông gia thì có thể an toàn sống qua ngày sao? Tiểu Mẫn, nếu hôm nay người đến không phải chú thì cháu đã chết từ lâu rồi. Có một lần thì sẽ có lần thứ hai, cháu một mình sống bên ngoài căn bản không thể đề phòng được. Như vậy cháu sẽ chết, cháu biết không? Chú không thể giương mắt lên nhìn cháu chết không rõ ràng được!”

Thái độ của Lý Hưởng kiên quyết, ánh mắt cũng vô cùng kiên định”

“Cháu không cần phải sợ sẽ liên lụy đến chú. Lúc này, chú sẽ lập tức báo cho Hoắc thiếu, đến lúc đó cậu ấy sẽ đích thân đến Ba Thành đưa cháu về. Chuyện này phải tìm ra manh mối: Kẻ sau lưng tất cả chuyện này là ai...”

Trong góc của kho hàng có một chiếc tủ, Lý Hưởng đi tới mở khóa ra, từ trong tủ lấy ra một chiếc điện thoại.

Ninh Mẫn nghe thấy tiếng điện thoại được mở nguồn, ngẩn ngơ vội vàng chạy đến chộp lấy:

“Không được! Không thể để Khải Hàng biết cháu đang ở Ba Thành! Tuyệt đối không thể!”

“Vì sao lại không thể, cháu có biết cháu ở ngoài như vậy nguy hiểm thế nào không? Đưa đây!”

Lý Hưởng nghiêm mặt đưa tay đòi lại.

Cô lắc đầu, trực tiếp tháo pin ra, ném ra ngoài cửa sổ.

“Cháu...”

Lý Hưởng thấy Ninh Mẫn phản đối kịch liệt mà khẽ thở dài một tiếng:
“Chú làm như vậy là muốn tốt cho cháu!”

Ninh Mẫn làm sao không biết được, đây chính là sự yêu quý của ông dành cho cô, nhưng cô còn rõ hơn một điều, chuyện xấu xa này sẽ liên lụy đến rất nhiều người, thật sự rất nhiều.

Ba mẹ cứu không được cô, Khải Hàng cũng không thể che chở cho cô, cô sẽ vẫn bị ăn tươi nuốt sống.

Trong mâu thuẫn giữa lợi ích quốc gia và lợi ích bản thân, cô chắc chắn mình sẽ bị đẩy ra làm vật thế thân.

“Nếu như cháu không chịu trở về thì cháu định làm gì? Đông gia đó cháu nhất định không thể quay lại được!”

“Vâng, cháu biết, cháu sẽ rời khỏi đó! Ban đầu vốn là cháu muốn mượn cái thân phận này để quang minh chính đại sống lại một lần nữa, nhưng hiện tại xem ra, cháu phải tìm cách khác thôi...”

Ninh Mẫn cười khổ một cái, cuộc sống của Đông phu nhân phải nói là một đoạn sai lầm của cô:

“Có lẽ cháu nên đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Phẫu thuật thẩm mỹ. Đó không phải cách giải quyết triệt để vấn đề. Hơn nữa, khuôn mặt cháu xinh đẹp như vậy, cháu lại nỡ lòng phá hủy nó sao?”

“Nếu không, cháu phải chạy lên Tây Tạng, hiện tại cháu muốn ra nước ngoài cũng không thể...”

“Cũng chưa hẳn như vậy. Thế này đi, chú tìm người làm hộ chiếu giả cho chú, cháu đến Mỹ đi! Đến lúc đó, chú cũng bay qua. Sau đó, chúng ta lại liên lạc, chú sẽ tìm cách giúp cháu định cư bên đó. Đúng, cứ làm vậy đi, tối nay chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này, đầu tiên hãy đến trấn Phẩm Đức nghỉ chân, chỗ đó cũng rất gần sân bay. Chỉ cần chú liên hệ với mấy người bạn hắc đạo trước đây. Đảm bảo ngày mai có thể làm hộ chiếu giả cho cháu.”

Ninh Mẫn không lạc quan được như Lý Hưởng, cô liền nhắc nhở:

“Chú Lý, đường truyền điện thoại rất dễ bị nghe lén.”

“Yên tâm, chú ở đây vẫn còn một chiếc điện thoại dùng đường truyền vệ tinh. Với kỹ thuật nghe lén trong nước thì không cách nào nghe được, cháu đợi đã!”

Vừa nói Lý Hưởng vừa rút ra chiếc điện thoại, sau đó liền bấm một dãy số:

“Alo, lão Cố sao? Ta, A Hưởng... Có chuyện gấp... Giúp ta được không? Ta cần một hộ chiếu, tối hôm nay làm giúp ta luôn... Làm luôn, đợi ngày mai không kịp... Ừ... Chỉ cần ông giúp ta giải quyết chuyện này, ta nhất định sẽ cho ông món đồ ông muốn... Một lời đã định...”

“Tôm”...

Trong nhà kho vắng vẻ bỗng nhiên nổi lên một âm thanh khiến người khác phải rùng mình, nó giống như tiếng ngói vỡ rơi xuống mặt nước.

Thanh âm này cứ vậy khiến người khác quen tai.

Đột nhiên cô quay đầu, cũng trong lúc đó, “tôm” một tiếng sau lưng, có vật gì đó rơi xuống đất, ngay sau đó “phanh” một tiếng, có cái gì lại rơi xuống đất.

“Chú Lý...”

Đến lúc nhìn rõ cảnh trước mắt, Ninh Mẫn kinh hãi hét lên rồi chạy nhào tới: Chiếc điện thoại rơi xuống, người đàn ông vừa nãy còn nói chuyện nay đã ngã trên mặt đất. Dưới ánh đèn mập mờ, Ninh Mẫn nhìn thấy mi tâm Lý Hưởng hình như có một lỗ nhỏ, và từ trong lỗ nhỏ này chảy ra rất nhiều máu, sau đó tràn sang hai bên theo viền lông mày nhỏ xuống...

Cô chạy tới, không kịp kiểm tra mũi còn thở không thì toàn thân Lý Hưởng đã lạnh ngắt: Não văng tung tóe, phía sau có một vết nứt lớn, từ đó tất cả não văng ra...

Vừa một phút trước Lý Hưởng còn thay cô suy nghĩ cách chạy trốn, vậy mà phút sau cứ như vậy ông lại trở mắt đứng nhìn chính mình trở thành kẻ bị ám sát.

Lý Hưởng đã chết!

Sinh mệnh của con người yếu đuối như vậy, lúc nhân loại cáo biệt thời đại bình khí lạnh là lúc vũ khí nóng càng ngày càng trở nên tinh xảo, nếu muốn lấy đi tính mạng con người dễ như trở bàn tay.

Ninh Mẫn không phải chưa từng nhìn qua xác chết, nhưng cái chết này quá chấn động hồn phách, và người này lại có giao tình với cô, hơn nữa còn hết lòng muốn bảo vệ cô. Cho nên cô không thể coi như không nhìn thấy.

Ninh Mẫn há miệng thật to hít vài hơi khí lạnh, sau đó phản ứng đầu tiên của cô chính là nằm lấy khẩu súng nằm dưới đất kia, cẩn thận chạy ra ngoài, viên đạn đó vừa nãy nhắm rất chuẩn xác, cô nhìn qua ống ngắm, cẩn thận quan sát động tĩnh bên ngoài, nhưng bầu trời đen kịt, địch ở trong tối, ta lại ở ngoài sáng, căn bản cô không thể phát hiện được viên đạn kia bắn ra từ đâu. Có lẽ hung thủ đã trốn đi từ lâu.

Bên ngoài lạnh giá như vậy, bàn tay cô không ngừng run rẩy, mắt bị những cơn gió lạnh gào thét khiến rơi lệ.

Cô kiên nhẫn quan sát lại một lần nữa sau đó quay người đi vào trong. Đầu tiên tìm công tắc tắt cái đèn mờ này đi, sau đó lần mò trong bóng tối đến chỗ Lý Hưởng đang nằm, hai tay cô khắt khao ôm chặt lấy cây súng, chăm chú nhìn ông, giọt nước mắt nóng hổi nhẹ nhàng lăn xuống.

Lau nhẹ một cái khiến lòng bàn tay ướt sũng, nhưng cô vẫn cố gắng không để mình khóc nữa.

Dưới chân lúc này không biết đạp phải cái gì mà đột nhiên phát sáng. Hóa ra đó là chiếc điện thoại đường truyền vệ tinh của chú Lý, nhưng vì cô đạp một cái nên nó tự động gọi đến một dãy số...

Có lẽ đây là số mệnh, giây phút này cô không hề biết mình đã đá vào phím 1, đó chính là phím gọi tắt đến số của Hoắc Khải Hàng.

Cùng lúc đó, ở Quỳnh Thành, một nhân viên tiến đến gõ cửa phòng làm việc, nhìn thấy người đàn ông tôn quý đó đang ngồi trước bàn làm việc, cánh tay hắn không ngừng bóp mi tâm, trong khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ mệt mỏi trông thấy. Vì Đệ nhất thiếu hãn đã phải đi công tác liên tục mấy ngày nay.

“Báo cáo, vừa nãy giám sát thấy số hiệu LX009 bắt đầu sử dụng điện thoại đường truyền vệ tinh! Ngài có muốn nghe lén nội dung cuộc điện thoại này không?”

“Ừ, vậy ta sẽ nghe một chút!”

Nam nhân dùng thanh âm khàn khàn hạ lệnh.

“Rõ!”

Một lúc sau, từ trong thiết bị giám sát truyền tới giọng nói của Lý Hưởng, ông ta đang yêu cầu một ai đó làm một cuốn hộ chiếu giả, Hoắc Khải Hàng cũng nhận ra đó chính là lão Cố. Nhưng hắn có chút nghi hoặc: “Lý Hưởng không phải đang làm nhiệm vụ sao? Ông ta muốn làm hộ chiếu giả làm gì?”

Suy nghĩ một lúc, từ trong thiết bị giám sát lại truyền tới thanh âm giống như tiếng nước nhỏ giọt, điện thoại di động rơi xuống đất mang theo một vài tạp âm khác nữa, và cuối cùng là tiếng gọi thất kinh của một người phụ nữ.

Nhưng chính tiếng gọi thất kinh này lại khiến Hoắc Khải Hàng ngẩng đầu, kinh hãi đứng lên, giọng nói vẫn luôn in sâu trong tâm trí hắn mang theo vài phần khẩn trương.

Loại phản ứng này khiến nhân viên bên cạnh bị dọa cho hoảng hốt.

“Nhanh, tách mấy chữ cuối cùng cho ta rồi phóng to lên.”

Hoắc Khải Hàng lớn tiếng ra lệnh, ánh mắt đột nhiên phát sáng.

Nhân viên lập tức xử lý một chút, sau đó nhanh chóng tách giọng nói cuối cùng ra, lại một lần nữa mở cho Hoắc Khải Hàng nghe:

“Chú Lý...”

“Chú Lý...”

“Chú Lý...”

Đúng là cô ấy rồi, đúng là cô ấy rồi!

Giọng nói ấy chỉ có thể là cô ấy, cuối cùng sau gần một tháng, lại lần nữa hẳn nghe được giọng nói đó của cô, Hoắc Khải Hàng hít một hơi thật sâu, vui mừng khôn xiết: “Ninh Mẫn, quả nhiên em không chết, quả nhiên em không chết! Anh biết mà, em tuyệt đối không thể chết dễ dàng như vậy!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Hoắc Khải Hàng hung hăng nắm chặt lấy mép bàn, cặp mắt lãnh khốc vô tình xưa nay bỗng lóe lên một tia sáng chói mắt. Biểu hiện này của hắn khiến nhân viên bên cạnh chỉ biết ngây người nhìn ngấm.

Giây phút này, hắn cuối cùng cũng cảm nhận được không khí đang tràn vào trái tim nặng nề kia, hắn như sống lại một lần nữa, cơ thể như có một luồng sinh khí thần kì truyền đến khiến cho những mệt mỏi suốt bấy lâu này đều tiêu biến, cũng giống như cả người lại lần nữa được sống lại. Nhưng đồng thời, chính lúc này trong hắn cũng có vô số những nghi hoặc.

Tinh thần phức tạp khiến hắn chết lặng tại chỗ, nhân viên vì không thấy hắn ra chỉ thị tiếp theo mà cứ nghe đi nghe lại hai chữ cuối cùng đó, hơn nữa mỗi lần nghe lại, tâm trạng của hắn lại biến đổi.

Lý Hưởng đã xảy ra chuyện gì?

Nhiệm vụ của Lý Hưởng tại sao lại có quan hệ với Ninh Mẫn?

Còn Ninh Mẫn tại sao lại dùng giọng nói thăm thiết đó để gọi Lý Hưởng?

“Lập tức định vị vị trí phát ra tín hiệu này.”

Hoắc Khải Hàng trầm giọng ra lệnh.

“Rõ!”, Một lúc sau, “Báo cáo Hoắc thiếu, tín hiệu phát ra từ phía nam Ba Thành. Nếu muốn tiến hành quét rõ khu vực thì phải khởi động hệ thống

xác định vị trí. Mà cái này lại không thuộc trong quyền hạn của chúng ta nên nhất định phải xin phép cấp trên.”

“Lập tức xin phép!”

“Rõ!”

Hoắc Khải Hàng đi qua đi lại, trong lòng có một cảm giác bất an đang từ từ xâm lấn, chính điều này đã tàn nhẫn cướp đoạt đi sự vui mừng của hắn khi biết cô không chết.

Điện thoại di động vang lên, nghe thấy tiếng chuông chỉ dành cho một ai đó vang vọng, hắn chợt dừng lại, chạy như bay đến chỗ bàn làm việc, nắm chặt lấy chiếc điện thoại, trên màn hình hiện lên cái tên: LX009, là số của Lý Hưởng gọi đến.

Hắn nhanh chóng gạt sang, không đợi Hoắc Khải Hàng hỏi, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng kêu khẩn nộ:

“Lý Hưởng! Lý Hưởng... Anh ta bị làm sao vậy? Mẹ khiếp, anh ta bị sao vậy?”

Nghe vậy trong lòng Hoắc Khải Hàng đột nhiên trầm xuống.

Ninh Mẫn quỳ ở đó, chỉ biết rơi nước mắt, từng giọt từng giọt lăn dài trên má, trong lòng cô không cảm được đau thương, nó cứ lớn dần lên, bóp chặt lấy trái tim cô.

Bi thương lớn nhất trên đời này chính là sinh ly tử biệt. Mà gần đây, cô vẫn luôn bị dẫn dắt về nó.

Trong bóng tối, cô chậm rãi vuốt nhẹ đôi mắt vẫn đang trợn trừng của Lý Hưởng. Một luồng ý nghĩ tuyệt vọng đến khó tin đang gặm nhấm ý chí

của cô. Hễ là người cô quan tâm thì không một ai có được kết cục tốt đẹp, điều này sao mà khiến cô không phần nộ và sợ hãi cơ chứ? Nhưng cô lại không biết làm sao để có bắt được bọn chúng?

Mình cô bé nhỏ như vậy thì sao có thể chống lại được bọn chúng?

Phía sau, người đàn ông tên Đới Lịch kia đột nhiên tỉnh lại, khi thấy rõ được tình hình trước mặt, hai mắt hắn trợn trừng lên rộng lớn.

“Không thấy gì sao? Ông ấy đã chết rồi!”

Ninh Mẫn thần thờ trả lời, trong lòng cô có một cảm giác như bị dồn đến bước đường cùng, vô cùng hoang mang: Bọn họ rốt cuộc đã phái đi bao nhiêu người để ám sát cô? Nếu mục tiêu được ấn định là cô, vậy tại sao người bị bắn chết lại là Lý Hưởng? Là bởi vì Lý Hưởng không thi hành mệnh lệnh cho nên mới bị săn giết sao? Vậy mục tiêu tiếp theo của bọn họ là ai? Có phải là cô không?

Tóm lại, cô cảm thấy chuyện này có chút không đúng lắm.

“Là cô giết anh ta?”

Đới Lịch quả quyết nắm lấy khẩu súng trường bên cạnh, sau đó lên đạn chĩa thẳng vào cô, hai mắt đỏ ngầu nói.

Hắn và Lý Hưởng đã hợp tác rất nhiều năm, tuy thường xuyên bất đồng ý kiến nhưng tình nghĩa rất tốt. Cho dù vừa nãy Lý Hưởng có đánh lén hắn nhưng hắn vẫn tin tưởng chuyện mà Lý Hưởng làm ắt sẽ có nguyên nhân của nó.

Lúc ngất đi, hắn đã từng nghĩ: Lúc tỉnh dậy nhất định hắn sẽ được nghe một lời giải thích rõ ràng.

Nhưng khi hăn mở mắt thì Lý Hưởng đã chết. Sự thật này khiến hăn sợ hãi.

“Ông ấy vì tôi mà chết!”

Cô không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói, an tĩnh giống như một pho tượng đang quỳ thẳng tắp.

“Vậy cô phải đền mạng cho Lý Hưởng!”

Đối Lịch rống lên một câu, nghĩ đến người phụ nữ lúc trước thân thủ rất giỏi này, ý nghĩ đầu tiên của hăn là muốn giết cô nhưng hăn lại không nổ súng luôn, bởi hăn nghĩ:

Thứ nhất, một hung thủ sẽ không bao giờ quỳ xuống trước thi thể người bị hại.

Thứ hai, với độ tận tâm của Lý Hưởng mà nói, nếu không phải Lý Hưởng và người này có quan hệ đặc biệt thì tuyệt đối ông sẽ không cản trở việc thi hành nhiệm vụ.

Trước khi nổ súng, hăn phải làm rõ thân phận của người này và nguyên nhân cái chết của Lý Hưởng.

“Điều hiển tại ông nên suy nghĩ không phải chuyện này mà là làm thế nào để giữ lại mạng sống của chính ông! Cho dù hôm nay ông có nổ súng giết tôi, ông cho rằng ông có thể trở về báo cáo kết quả sao? Nếu không tin, ông có thể thử, xem xem sau khi giết tôi, ông có thể sống sót qua ngày hôm nay không! Có câu này tôi muốn nói với ông: Ngày hôm nay của tôi chính là ngày mai của ông...”

Ninh Mẫn chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt bình tĩnh không gì sánh bằng đối mặt với cây súng được mệnh danh là cỗ máy giết người hàng loạt trước mắt.

Đối Lịch cau mày, hần nghe được thanh âm gì đó trong câu nói này.

Những người được phái đi thông thường không phải kẻ ngốc, họ không chỉ có đầu óc mà còn có độ trung thành rất cao.

Bọn họ sẽ có tín ngưỡng cuộc sống của chính mình. Loại tín ngưỡng này có thể được hình thành từ nhỏ, cũng có thể do quy định hành nghề nghiêm khắc, sau khi bị tẩy não sẽ được truyền bá.

Một khi tín ngưỡng này được hình thành thì trong đại não của con người sẽ thành lập một phương hướng. Do đó tất cả hành vi của con người đều sẽ xoay quanh nó, nên rất khó để hoài nghi tín ngưỡng này tốt hay xấu.

Nhưng con người lại là động vật thông minh, một số người có bản chất đa nghi, đang trong hiện thực máu mê lênh láng trước mặt thì một người giỏi tư duy sẽ hoài nghi với tín ngưỡng này.

Không nghi ngờ gì, Đối Lịch chính là loại người đó.

Hắn không có nổ súng, mà đầu tiên hắn kiểm tra lại số đạn trong súng.

Súng của Lý Hưởng tổng cộng 5 viên đạn, ở Đông viên bị bắn trượt một nhát, còn lại bốn viên vẫn ở đây. Súng của hắn có 20 viên đạn, ở Đông viên bắn đi 2 viên, hiện tại vẫn còn đủ mười tám viên. Một viên cũng không thiếu, chúng vẫn được nằm trong hộp thuốc súng.

Nói cách khác, viên đạn xuyên của đầu Lý Hưởng là từ bên ngoài...

Căn cứ theo vị trí Lý Hưởng ngã thì ông ấy căn bản đứng sát hướng cửa sổ, nhìn thấy đường đi của viên đạn đó, hơn nữa trên cửa kính có vết đạn, mà từ cái lỗ nhỏ đấy, gió lạnh không ngừng rít vào trong phòng.

“Mẹ kiếp! Cô giải thích cho tôi tình hình như thế nào được không?”

Nhìn chăm chăm và miếng kính, sống lưng hắn run lên từng đợt.

Là ai ám sát Lý Hưởng?

“Bọ ngựa bắt ve sâu chim sẻ rình sau lưng” Lẽ nào từ giây phút tiếp nhận nhiệm vụ này cũng là lúc bọn họ nhất định sẽ có kết cục như vậy?

“Biết càng nhiều, chết càng nhanh! Giống như Lý Hưởng vậy! Ông có chắc chắn là mình muốn biết không?”

Thanh âm của Ninh Mẫn như được chìm qua băng tuyết, vừa sắc bén vừa lạnh lẽo, nó như thể một con dao nhọn hoắt tiến vào cơ thể đâm thẳng vào tim người nghe.

Trong lòng Đới Lịch không hiểu sao run lên, hắn ghen lời nhìn người phụ nữ này. Hắn có thể cảm nhận được một luồng hắc ám xuyên thấu qua màn đêm đang bủa vây lấy cô khiến toàn thân cô lộ ra một khí thế đáng sợ. Từ đó hắn có thể hiểu được rằng: Người phụ nữ này không đơn giản!

Đới Lịch trầm mặc, trong đầu vẫn đang suy nghĩ, sau đó ánh mắt dừng lại trên người cộng sự của mình:

“Vậy tôi nên làm gì?”

Ngữ khí chậm lại. Không ai có thể dễ dàng tiếp nhận được sự thật này, đứng trước tử thần thì ai cũng muốn gắng sức đánh một trận để tự cứu lấy mình.

“Chỉ có một cách: Thay đổi thân phận sống tiếp.”

“Cô muốn tôi từ bỏ công việc hiện tại của mình!”

Nghe ngữ khí này giống như hắn rất yêu thích công việc hiện tại của mình.

Đã từng, cô cũng đã từng rất thích nó.

Mỗi một công việc đều có ý nghĩa của nó. Nhưng chỉ có người lãnh đạo thống lĩnh công việc này mới có thể hiểu được ý nghĩa của nó tốt hay xấu: Có thể vì nước tôn kính hết lòng, cũng có thể tiếp tay cho giặc. Sự tồn tại của bọn họ trở thành những quân cờ. Nếu nói về phẩm hạnh trong nghề này thì hoàn toàn không có.

Con người trên đời này, một khi dấn thân vào bất cứ nghề nghiệp nào thì đa phần là vì kiếm kế sinh nhai, chỉ có một phần nhỏ là vì thích thú. Có ai muốn trở thành một kẻ bị chà đạp và bất cứ lúc nào cũng có thể con tốt thế thân?

“Nếu như ông vẫn muốn sống thì phải làm như vậy! Kẻ ám sát Lý Hưởng đang ở bên ngoài, có thể là một nhưng cũng có thể là nhiều người. Tôi đoán chỉ cần chúng ta bước ra khỏi phòng này thì lập tức sẽ bị bắn chết...”

Đới Lịch giật mình kinh hãi:

“Lẽ nào chúng ta lại ngồi đây chờ chết?”

Trực giác nói cho hắn biết, nhất định phải rời khỏi chỗ này.

Lúc này, Đới Lịch thu thập một chút đồ vật sau đó khoác chiếc áo chống đạn vào, vội vã rời đi, thậm chí hắn còn không kịp nói lời từ biệt với Lý Hưởng.

Hợp tác nhiều năm như vậy, hắn vì cái chết của Lý Hưởng mà rất đau lòng, nhưng hắn cũng phải vì mình mà tự tìm đường thoát thân.

Ninh Mẫn ngồi dưới đất, vấn đề an toàn hay không với cô không quan trọng, bởi lẽ cô chẳng còn chỗ nào để đi.

Có lẽ cô cần yên tĩnh một chút để suy nghĩ tiếp theo cô nên đi đâu? Bởi điều này có liên quan đến sống chết của cô.

Bang...

Trong bóng đêm yên tĩnh đột nhiên truyền tới một tiếng va chạm cực lớn, ngay sau đó là tiếng nổ mạnh vang lên. Không gian đen kịt như mực tàu bỗng được ánh lửa làm sáng trưng.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa này khiến Ninh Mẫn giật mình, cô nhanh chóng đứng lên, cẩn thận dò xét qua khung cửa sổ.

Bên ngoài kho hàng, trong bóng đêm mờ mịt, chiếc xe Jeep vừa nảy trở cô đến đã bị lật bốc cháy, Đới Lịch cũng không có từ xe đi xuống.

Kỳ thật kết quả thế nào thì không nghĩ cô cũng biết.

Lại một sinh mạng hoạt bát nữa bị tan biến vĩnh viễn trong màn đêm lạnh giá ở nơi đây.

Trái tim cô như bị ai bóp chặt lấy.

Vừa nãy, đáng lẽ cô nên ngăn cản Đới Lịch mới đúng!

Nhưng cô hiểu, kho hàng này tuyệt đối cũng không phải chỗ an toàn.

Cô căn bản không thể bảo đảm: Ở lại là sự lựa chọn thông minh. Nó giống như một bộ phim nổi tiếng của Hollywood cô đã từng xem qua “Con tàu tuyệt mệnh - Poseidon”, lúc du thuyền bị sóng thần lật, có người nghe theo mệnh lệnh của thuyền trưởng là đứng yên tại chỗ chờ người đến cứu, nhưng có người lại cảm thấy đó là con đường chết, họ vượt qua từng cửa tử thần để tìm đến đáy tàu còn nhô lên mặt nước, mong muốn có thể thoát thân. Trong quá trình tìm đến đáy tàu đấy, có vài người chịu không nổi và bị nước biển dìm chết, có vài người đã vượt qua được cánh cửa của tử thần. Còn tất cả những người đứng tại chỗ đều không một ai sống sót.

Đối mặt với nguy cơ sinh tử, lúc đưa ra lựa chọn thì ai có thể khẳng định đó là cơ hội sống hay đó là cách đẩy mình đến cái chết nhanh hơn.

Tính mạng con người chỉ có một vậy nên chỉ có họ mới có trách nhiệm với tính mạng của bản thân mình.

Giây phút này, Ninh Mẫn chỉ cảm thấy nuối tiếc cho người đã chết.

Ta ta ta....

Một trận súng bắn liên thanh không được dự liệu trước vang lên bên tai, những mảnh kính vỡ vụn rơi xuống mặt đất, sắc mặt Ninh Mẫn trắng bệch nhanh chóng chạy núp vào sau tường. Dưới chân, những mảnh kính loảng xoảng tứ phía, có mảnh còn găm vào chân cô khiến một trận đau đớn vô tình kéo tới.

Cô nắm chặt chỗ đó lại, lau đi chất lỏng dính dấp trên da. Lúc này trong không khí chỉ toàn một mùi máu tanh nồng nặc, nó khiến cô cảm nhận được: Tử thần đang từng bước, từng bước đến gần với cô hơn.

Đêm nay, cô sợ rằng mình khó mà chạy thoát khỏi chỗ này!

Cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt dừng lại trên cây súng của Lý Hưởng cách đó không xa, cô chạy tới nắm lấy khẩu súng. Có lẽ cô vẫn còn có thể vật lộn với bọn chúng được một lúc. Chỉ cần bên ngoài không có quá bốn người thì cô vẫn còn cơ hội sống sót.

“Tinh linh linh... tinh linh linh...”

Chiếc điện thoại đó đột nhiên vang lên. Thanh âm vang dội như vậy có lẽ là, đúng rồi, vừa nãy cô nghe thấy bên trong điện thoại truyền đến giọng nói của người gọi đến, chỉ là tiếng súng quá lớn nên cô không nghe rõ.

Lúc này ai lại gọi điện đến?

Là lão Cố vừa nói chuyện cùng chú Lý sao?

Hay là!

Cô nên nghe máy đã, nếu có thể chạy thoát thì nó cũng có thể có ích.

Ý niệm trong đầu mới nổi dậy thì một viên đạn đã găm trúng vào chiếc điện thoại khiến nó vỡ tan, tiếng chuông cũng ngừng hẳn.

Gần như cùng lúc đó, bên ngoài cửa sổ, tiếng bản quét đột nhiên đổi hướng, ở hướng tây hình như có một nhóm người khác đang chọi lại với bọn chúng khiến bọn chúng phải lui về phòng thủ.

Đúng lúc này, cánh cửa bị phá ra, tiếng bước chân đều đặn dần dần tiến về phía cô đang ẩn náu.

Ninh Mẫn dính chặt lấy tường, bàn tay sờ thấy một thanh sắt, cô nắm lấy, suy nghĩ một chút về trọng lượng như vậy có đủ làm vũ khí không, sau đó, cô hít một hơi thật sâu, hung hăng đánh tới người đó.

Phản ứng của người đó cực kỳ nhạy bén, hắn nhanh chóng ngửa mặt về phía sau, tránh được cú đánh của cô. Cô lần thứ hai cầm thanh sắt đánh tới nhưng lại bị người đó nắm chặt:

“Hàn Tịnh! Là ta!”

Không gian tối đen như mực, giọng nói lạnh lùng nhưng mang theo chút vội vã của Đông Đình Phong vang lên.

Cô ngẩn ra một lúc, cô còn cho rằng đó là mơ.

Người đàn ông này làm sao có thể xuất hiện ở đây chứ?

Là vì muốn cứu cô sao?

Nghề nghiệp của cô đã được định trước là có vô vàn nguy hiểm, ba cô đã từng nói: Ông tuyệt đối không tán thành cô làm công việc này lâu dài, mặc dù là thời đại hòa bình nhưng sự nguy hiểm của nhiệm vụ vẫn tồn tại như cũ. Nhiều lần cô đã từng gạt ba mẹ để tham gia nhiệm vụ, vì có biểu hiện xuất sắc nên cô được thăng chức, tăng hàm. Sau khi biết được chuyện này, ba cô không vui vẻ chút nào, nên lúc 19 tuổi cô đã từng hứa với ông: Làm hết 2 năm sẽ chuyển sang mặt dân sự.

Tháng cuối cùng năm cô 19 tuổi, cô nhận được mệnh lệnh nghỉ cách giải cứu Đệ nhất thiếu và 20 người đi cùng. Đó cũng chính là lúc cô gặp gỡ người đàn ông quan trọng trong đời mình.

Lần đó, khi hộ tống Đệ nhất thiếu cô đã từng bị thương một lần, rất nặng, chân đã bị trúng đạn.

Một lần gặp nguy hiểm, cô cho rằng lần đó cái mạng nhỏ của mình sẽ không xong, và không thể đến được địa điểm đã được ấn định để chạy thoát, và như vậy cô chắc chắn sẽ chết.

Kết quả, Đệ nhất thiếu lại không ngại hiểm nguy, ngược lại còn đem theo hai người nữa đến tìm cô, hân ôn cô và lòng, rồi cùng cô thoát khỏi chỗ đó.

Hôm nay, những thành viên trong đội của cô đã không còn một ai, còn người đàn ông đó cũng xa cách vạn dặm, không hề biết tình cảnh hiện tại của cô, vì vậy càng không thể cứu cô. Lúc này cô phải dựa tất cả vào chính mình.

Về phần những người khác, cô chưa từng dám nghĩ tới họ sẽ vì cô mà tới đây. Đông Đình Phong lại càng là người cô không hề mong đợi.

Sau khi hân trao đổi cô để lấy Hà Cúc Hoa, cô đã biết rõ một điều: Trái tim người đàn ông này rất lạnh lẽo. Nhưng cô không hề tức giận, vì đây

cũng là phiền phức mà cô tự chuốc lấy. Còn đối với người đàn ông này cô vốn đã không tồn tại ảo tưởng đó.

Nhưng hăn lại xuất hiện một cách thần kỳ ở đây.

“Ngây ra đó làm gì, chạy mau! Thất thúc và người của chúng ta đang ở bên ngoài dụ bọn chúng...”

Cánh tay hăn nắm chặt lấy tay cô kéo đi, theo bản năng vốn có hướng ra ngoài.

“Đợi một chút, ở đây vẫn còn một khẩu súng.”

Nửa đường cô quay trở lại, cầm lấy khẩu súng của Lý Hưởng, rồi lại chết lặng một lúc khi nhìn thấy thi thể của Lý Hưởng, cuối cùng cô mới xoay người chạy như bay đến cạnh người đàn ông đó cùng hăn chạy ra ngoài:

“Hướng tây!”

Đông Đình Phong hạ giọng nói rồi hai người cúi thấp người đi về hướng tây.

Bóng đêm dày đặc, tiếng súng đến thì ta chạy, còn ánh lửa trong màn đêm cực kỳ đáng sợ, mưa bom bão đạn cũng không phải nói quá.

Đột nhiên cô ngã xuống, chân cô bị trúng đạn, có lẽ chỉ là trượt qua, nhưng đã có kẻ nào đó đang âm thầm bao vây họ.

Cô kêu lên một tiếng rồi ngã xuống lôi theo cả hăn ngã theo. Đúng lúc này viên đạn bay thẳng về phía bọn họ. Sau lúc đó, cô bị hăn ôm chặt lấy, lăn lộn mấy vòng. Chỗ mà bọn họ vừa ngã xuống đã bị nổ tung sau đó, trong không khí lúc này sặc sụa mùi lưu huỳnh, khói bụi mù cả lên, còn cô và hăn đã nấp sau một tảng đá gần đó.

“Anh bị thương rồi!”

Ninh Mẫn nắm lấy vai trái của hấn, cô cảm nhận được có chất lỏng dính dính đang chảy ra liên kinh hãi hỏi lại.

Bóng đêm dày đặc, đưa bàn tay lên cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay, hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, bầu trời không có trăng, hơn nữa gió lạnh còn thấu xương. Giây phút này cô có thể ngửi được mùi hương mát lạnh của Đông Đình Phong dù không nhìn thấy biểu cảm của hấn.

“Không sao. Đưa khẩu súng cho ta!”

Đông Đình Phong bắt lấy khẩu súng, hấn nằm sấp trên mặt đất giương súng lên, nhắm bắn, đạn được lên nòng, cò cũng được mở. Bang! Tiếng bắn quét lập tức dừng lại, hấn lại xoay người sang hướng khác, rồi lại “bang” một tiếng, một tên ngắm bắn ở một chỗ khác cũng ngừng tiếng súng.

Lúc này Ninh Mẫn thầm nghĩ: Kỹ thuật ngắm bắn của người đàn ông này cực kỳ lợi hại, hai kẻ kia, tám chín phần đã bị chết.

“Vẫn có thể đi chứ?”

Hấn cúi đầu hỏi.

“Có thể!”

“Tốt!”

Đông Đình Phong một tay cầm chui súng rồi nhét đầu súng vào tay cô, sau đó hai người tiếp tục đi về hướng tây. Đi theo sau là hai người của hấn.

Bức tường ở đại viện phía tây nhà kho đã bị nứt ra, bọn họ chính từ chỗ này chui vào, mấy người Đông Đình Phong mang tới đang ở bên vệt nứt của bức tường yếm trợ, sau khi hai người sang bên đó, hấn liền trầm giọng quát một tiếng:

“Rút lui!”

Đoàn người bắt đầu rút lui, trong đại viện lại có tiếng súng quét vang lên, nhưng một lúc sau lại yên tĩnh trở lại.

Tình lặng đến đáng sợ, giống như một luồng không khí chết chóc đang bao trùm lấy nhà kho.

Xe của Đông Đình Phong đỗ ở rất xa, bởi hấn sợ đánh rần động cỏ.

Mười năm phút sau, Đông Đình Phong ngồi vào xe của mình.

Lúc cánh cửa ô tô được đóng lại, Ninh Mẫn biết được cô đã thật sự an toàn, nhưng tim vẫn không ngừng đập lên loạn xạ, khiến cô không kìm được mà thở gấp, cô cảm thấy toàn thân giống như một tảng băng.

Vừa nãy, tử thần đã tới nhưng hấn đã kéo cô lại.

Nếu như hấn không xuất hiện đúng lúc, mà chỉ dựa vào bốn viên đạn này thì cô muốn nhìn thấy bình minh của ngày mai cũng là chuyện khó khăn. Bởi bọn chúng mai phục bên kia đảm bảo không chỉ có bốn người.

“Không sao rồi!”

Hấn vừa khởi động xe, vừa đưa tay sang vỗ nhẹ lên vai an ủi cô.

Cô gạt đầu, đặt tay vào ngực, hít một hơi thật sâu, hít vào, thở ra, rồi lại hít vào thở ra, sau đó cô suy nghĩ một chút quay đầu sang hỏi hấn:

“Anh sao rồi? Bị thương không?”

Trên tay cô hình như vẫn còn dính máu của hấn.

Hấn đã liều mạng cứu lấy cô, điều này khiến cho khoảng cách giữa cô và hấn được xích lại gần hơn.

Trên đời này, có thể cùng hưởng giàu sang là chuyện bình thường, nhưng có thể cùng vào sinh ra tử, nó mới thật sự khiến người khác trân trọng.

“Hình như đã bị thương!”

Hắn lái xe như bay, bỏ lại hai xe phía sau rất xa.

“Có nặng lắm không?”

Nếu không phải hắn ôm lấy cô rồi lăn đến chỗ ẩn nấp thì hậu quả cô cũng không dám nghĩ.

“Ta nghĩ ta phải tìm bác sĩ để lấy viên đạn ra!”

Trên trán hắn lấm tẩm mồ hôi, hắn gắng chịu đau vẫn lao xe như bay.

Cô cảm thấy được điều này liền quay sang, qua ánh đường của con đường quen thuộc cô thấy được sắc mặt tái nhợt của hắn, chỗ vai trái đã bị ướm một mảng, máu vẫn không ngừng chảy ra.

“Dừng xe, phải cầm máu, xử lý vết thương một chút!”

Cô kêu kên. Bọn chúng dùng súng trường, đường kính của viên đạn rất lớn cho nên sau khi bị đạn bắn vào vết thương cũng rất lớn.

“Cô có thể làm sao?”

Xử lý đơn giản, đương nhiên cô có thể:

“Trong xe có dụng cụ y tế không?”

“Có!”

“Ở đâu?”

“Cốp sau!”

“VẬY Ể TÔI THỬ MỘT CHÚT! DỪNG LẠI Ể TÔI ĐI LẤY!”

Cô chưa nói là cô xử lí vết thương rất chuyên nghiệp đúng không?

“ĐƯỢC!”

Chiếc xe lập tức dừng lại.

Ninh Mẫn gắng chịu đựng vết thương ở chân đi ra cốp sau lấy hộp thuốc y tế. Bên trong xe bật máy sưởi nhưng ngoài xe nhiệt độ xuống dưới -5/-60C. Giây phút vừa đặt chân xuống xe, toàn thân cô run lên, bàn chân trần đặt xuống nền đất đang run lên lẩy bẩy.

Đông Đình Phong liếc mắt nhìn cô, đầu hằm thong thả dựa vào ghế, thoáng thấy chân cô toàn là máu nhưng cô vẫn không hề kêu một tiếng khiến hắn có chút cảm thán: Người phụ nữ này thật mạnh mẽ!

Rất nhanh sau đó cô quay trở lại, ngồi trên ghế, từ trong hộp thuốc y tế lấy ra một cây kéo, sau đó dứt khoát cắt phẳng chiếc áo của hắn, chỗ thịt bị đạn bắn vài chấy xem, vết thương rất nghiêm trọng, hơn nữa máu còn không ngừng chảy.

Ninh Mẫn cẩn thận kiểm tra một chút, nếu viên đạn xuyên qua cơ thể thì chỗ đạn đi vào sẽ không thể quá lớn, vì vậy lúc đi ra sức nổ mới lớn. Đường kính đạn càng lớn thì lực sát thương càng mạnh. Đầu của Lý Hưởng bị nứt toát là như vậy.

“Vẫn may, khoảng cách khá xa nên viên đạn bị bắn vào một vật cứng mới bắn ngược trở lại phía anh... Tình huống không quá tệ... Nhưng cần phải lập tức lấy viên đạn ra. Ở đây anh có thuốc gây mê không?”

Cô lại bối bối trong hộp thuốc y tế.

“Không có!”

“Vậy anh có thể chịu được không? Trong tình huống không có thuốc gây mê!”

Cô ngẩng đầu nhìn hăn, trên khuôn mặt anh tuấn của hăn lấm tấm mồ hôi, sau đó liền cường điệu nhấn mạnh một câu:

“Đông Đình Phong, anh rất đàn ông, rất nam tính, rất man nên không sợ đau đúng không?”

Nếu không phải vì quá đau có lẽ hăn sẽ chết cười vì câu nói của cô, người phụ nữ này đang nịnh hăn sao?

“Có thể thử! Chỉ là... tôi có chút hoài nghi về bản lĩnh của cô?”

Hăn nói lầm bầm gắng chịu đựng nỗi đau.

Ninh Mẫn liếc xéo hăn một cái, người này dám coi thường cô:

“Tôi cũng rất hoài nghi về sức chịu đựng kia của anh. Hừ, anh đây toàn thân da mỏng thịt mềm...”

“A, không phải kích! Làm đi! A... Nhẹ một chút. Người phụ nữ như cô thật nhẫn tâm...”

Cô hạ thủ không rõ ràng, hơn nữa lại quá tàn nhẫn, không hề đợi hăn có chút chuẩn bị nào đã lấy con dao nhỏ từ trong hộp thuốc ra chọc thẳng vào thịt hăn khiến hăn lần đầu tiên kêu lên thảm thiết. Đúng thật là mất mặt! Mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, cả mặt hăn lúc này giống như bị đốt vậy, đỏ bừng cả lên.

Giây phút đau đớn như kéo dài cả ngày kia khiến đầu óc hăn trở nên trống rỗng.

Có chút gì đó thoáng qua, từ trong sâu thẳm kí ức xa xôi trở về ồn ào giống như thủy triều vậy.

“Có sợ đau không?”

“Viên đạn nhất định phải lấy ra sao?”

“Nếu anh vẫn còn muốn giữ lấy cánh tay trái của mình!”

18 năm trước, hãn và Kiều Sâm đã gặp qua một bé gái tên Tiểu Vũ Mao.

Lần đó, ông bà nội hãn bị bắt cóc, hãn và Kiều Sâm cùng nhau điều tra, cuối cùng, tay trái của hãn bị trúng đạn và bị bắt, sau đó bọn họ bị bọn bắt cóc cho đội một chiếc lồng sắt, không hề có lỗ mắt, còn có khóa ở trên đầu, đây là vì chúng không muốn hãn và Kiều Sâm nhận ra tướng mạo cả bọn chúng.

Lần đó, là cô gái nhỏ thủ đoạn độc ác kia đã dùng con dao nhỏ giúp hãn lấy viên đạn ra. Rồi còn dùng rượu trắng để tẩy trùng vết thương cho hãn. Lúc đó, hãn đau đến nổi mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề kêu lên một tiếng. Bởi vì tình huống không cho phép.

Sau đó cô gái nhỏ cười tủm tỉm nói với hãn:

“Anh rất đàn ông, rất giống ba tôi, rất đàn ông, rất man, không hề sợ đau.”

Lần đó, Kiều Sâm cũng bị đeo lồng sắt, nhưng lồng sắt của anh ta khá lớn nên có thể nhìn được một chút, anh ta thấy tướng mạo của cô bé đó rồi nói lại với hãn: Đó là một cô gái rất xinh đẹp, cô ấy có cặp mắt to tròn, đen láy, linh hoạt hơn nữa còn rất gian xảo, cùng với mái tóc ngắn.

Lần đó, cô gái dũng cảm kia vì bảo vệ bà nội hãn mà bị trúng đạn vào ngực, sau đó cô bị ném xuống nhà tù trong thuyền cùng bọn họ.

Lần đó, Kiều Sâm có giúp cô lấy đạn ra nhưng cuối cùng vì quá yếu nên cô đã chết, sau đó, bị ném bọn cướp ném xuống biển, cứ như vậy một cô gái xinh như hoa đã không còn nữa.

Còn bọn họ sau đó mấy ngày cuối cùng cũng được cứu.

Nhiều năm sau đó, Kiều Sâm có nói với hân: “Bức hình lúc nhỏ của Hàn Tịnh rất giống Tiểu Vũ Mao.”

Và hôm nay, trong cuộc đời của hân lại đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ giả mạo Hàn Tịnh, rồi vẫn câu nói đó: “Giống nhau như đúc”.

Hân kinh ngạc, trong lòng không khỏi hoài nghi:

Có thật là Tiểu Vũ Mao năm đó đã chết rồi không?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Ý thức giống như đang lơ lửng chốn thần tiên nhưng lại cơn đau lại kéo ngược trở lại.

Giây phút này, Đông Đình Phong giống như một lần nữa cảm nhận được tình cảnh của 18 năm trước. (Hôm trước ốm hoa mắt chóng mặt nhìn lộn 18 thành 10, sr cả nhà)

Nhưng lần đó hẳn không thể nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Vũ Mao, mà chỉ có thể nghe thấy giọng nói của cô, nó ngọt ngào, mềm mại tựa như tiếng chim oanh hót, trong trẻo, êm tai.

Lúc đó, hẳn thực sự không thể tưởng tượng ra nổi cô gái Tiểu Vũ Mao ấy có lá gan lớn như thế nào mà cô lại dám cầm dao lấy đạn trên cơ thể một người còn đang tỉnh táo như hẳn. Tuổi nhỏ vậy mà tại sao cô lại có được cái dũng khí không hề sợ hãi khi đối mặt với vết thương như vậy?

Còn lần này, khi hẳn mở mắt ra, hẳn có thể nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp đó, cô đang chăm chú chuyên tâm, cánh tay cầm dao rạch trên người hẳn không có nửa phần sợ hãi hại hẳn đau quá gần như bất tỉnh.

Giây phút này, hẳn hung hăng ghì chặt lấy tay lái, mặc cho mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Không biết đã qua bao lâu nhưng hẳn cảm thấy có người đang dùng khăn ướt lau mồ hôi cho hẳn, rất nhẹ nhàng, rất cẩn thận khiến hẳn vô cùng dễ chịu.

Lần thứ hai mở mắt, hần nhìn thấy cô cau mày, miệng nhúc nhích giống như đang nói chuyện, thanh âm có chút xa xôi, hần cố gắng lấy lại tinh thần mới từ từ nghe rõ những gì cô nói:

“Đông Đình Phong, hóa ra anh sợ đau nha, gọi to như vậy mà anh...”

Đông Đình Phong, tỉnh dậy đi, đừng ngủ mất đấy...

Đông Đình Phong, anh có nghe thấy tôi nói gì không? Anh ngồi sang ghế phụ bên này để tôi lái xe! Anh phải đến bệnh viện để truyền dịch và tiêm thuốc chống viêm. Phương pháp xử lý của tôi có thể không chuyên nghiệp...”

Ninh Mẫn vỗ vào mặt hần. Còn hần, sau khi hít một hơi thật sâu cuối cùng cũng trả lời lại một tiếng, lắc đầu nói:

“Không thể đến bệnh viện!”

Thanh âm hần rất nhẹ, cảm giác giống như cơn đau đã lấy đi hết sức lực của hần. Hần cúi đầu nhìn vết thương đã được băng bó cẩn thận: Người phụ nữ này nếu như không phải thường xuyên xử lý loại vết thương này, vậy thì trong nhà nhất định có người am hiểu y học, từ nhỏ đã bị ảnh hưởng nên có khả năng xử lý vết thương rất chuyên nghiệp.

Hần thả lỏng cánh tay sờ lên miếng băng trên bả vai, nhẹ nhàng vuốt qua, loại cảm giác đau đớn này cứ bắt rút như khoét sâu vào tận xương tủy của hần, thật sự rất khó chịu, hần lại lần nữa thở hỗn hển, sau đó mới nói một câu:

“Chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài! Đông gia không thể có bất kỳ tin tức xấu nào truyền ra. Điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến các hạng mục lớn của tập đoàn...”

Kỳ thật thì đây cũng chỉ là một nguyên nhân trong số đó, quan trọng nhất là tướng mạo người phụ nữ này tuyệt đối không thể được công khai. Trực giác mách bảo hẳn phải làm như vậy.

“Quay về Đông viên!” Hẳn mệt mỏi nói ra bốn chữ, “Ở Đông gia có các thiết bị y tế tốt nhất và y thuật của Bác sĩ Trần cũng rất tốt.”

“Được! Để tôi lái xe!”

Cô nhẹ nhàng xuống xe, khập khiễng từng bước từng bước một vòng qua xe đến chỗ hẳn bên này, mở cửa ra, có một luồng khí lạnh lập tức chui vào xe khiến vai trái đang để trần của hẳn kích thích khẽ run lên một chút rồi từ từ chuyển sang ghế phụ bên cạnh, nhưng chỉ vừa khẽ động dậy vết thương đã nhói lên khiến hẳn không khỏi cau mày.

Ninh Mẫn lên xe, cô đang định khởi động xe thì hẳn cúi đầu gọi:

“Đợi chút!”

“Sao vậy?”

Cô nghiêng đầu nhìn, trán hẳn ướt đẫm mồ hôi, trên mặt cũng lấm tấm vài giọt.

“Cô hình như chưa từng học lái xe, vậy làm sao lái được?”

“...”

Ninh Mẫn sức nhớ ra: 6 năm trước, Hàn Tịnh học đại học vẫn chưa từng thi bằng lái xe, kết hôn 6 năm cô ấy bị giam lỏng nên căn bản không có cơ hội tiếp xúc với ô tô.

“Ừ, 6 năm trước Thôi Tán đã từng dạy tôi. Anh nhắc tôi mới nhớ, nên tôi có thể lái. Tóm lại là anh cứ yên tâm rằng tôi sẽ trở anh về nhà an toàn!”

Ninh Mẫn tùy tiện bịa ra một câu chuyện nhưng nhìn bộ dạng của cô trông rất chân thật.

Đông Đình Phong nhếch mép cười: “Nói dối không hề chớp mắt!”
Nhưng hắn cũng không có vạch trần mà chỉ nói:

“Đầu tiên cô phải xử lý vết thương ở chân mình thì mới lái xe được!”

Hắn nói xong rồi cật lực tiến tới đưa hộp thuốc lên:

“Máu vẫn còn đang chảy! Cần thần bị uốn ván đó!”

Ninh Mẫn ngẩn ra, lúc này cô chỉ lo xử lý vết thương cho hắn nên quên bém mất chính mình cũng bị thương.

Cô nhận lấy, một lời cũng không nói, bắt đầu cầm máu, bôi thuốc.

Quá trình này rất đau, tay cô đang run lên, sắc mặt cũng bị nước thuốc nhỏ vào mà kích thích bỗng chốc trở nên trắng bệch, nhưng cô không hề kêu một tiếng, vẫn quật cường cắn răng chịu đựng nuốt tất cả đau đớn vào trong bụng.

Đây hắn là một cô gái rất kiên cường!

Đông Đình Phong yên lặng nhìn Ninh Mẫn bôi thuốc xong, không hề lộn xộn cầm lấy chiếc hộp. Xe bắt đầu chạy. Kỹ thuật lái xe như vậy nếu không phải đã được 10 năm thì ít nhất cũng phải 5, 6 năm. Cô lái xe không quá nhanh, cẩn thận, vững vàng giống như người đó, đều khiến người khác có cảm giác thoải mái.

Bên trong xe rất yên tĩnh. Hai mắt hắn nhắm nghiền, cố gắng hưởng thực sự tĩnh lặng sau khi có thể sống sót qua tai nạn. Còn cô chăm chú lái xe, sử dụng hệ thống chỉ dẫn, sau đó lao nhanh qua những tuyến đường xa lạ, rồi quẹo lên đường lớn.

“Chuyện ngày hôm nay cô có sợ không?”

Lúc cô nghĩ rằng hẳn đã ngủ nhưng hẳn lại đột nhiên cúi đầu hỏi, giọng nói lạnh lạnh đó lộ ra vài tia thân thiết, giống như không còn lạnh lùng như trước nữa.

Cô không trả lời, trong lòng cô tử hỉ một câu:

Ninh Mẫn, mày sợ không?

Hết lần này đến lần khác, mày đứng trước ranh giới giữa sống và chết bời hời, trong tương lai mày vẫn còn phải sợ hãi bao lâu mới có thể yên ổn trở về với cuộc sống giản dị của một người bình thường, sống qua cuộc đời mày mong ước, mà không còn sợ hãi trong bóng đêm tĩnh lặng sẽ có thể bị đạn lao tới mày?

Có lẽ sẽ không có cơ hội đó đâu!

Sau một hồi trầm mặc, Ninh Mẫn khẽ gật đầu nhẹ nhàng nói:

“Sợ!”

Nhớ lại giây phút kinh hãi đó mà tim cô không nhịn được khẽ run lên. Cô còn cho rằng, cái mạng này của cô sẽ chẳng còn. Nhưng hẳn lại tạo ra kỳ tích giúp cô xoay chuyển tình thế. Vì vậy cô rất cảm kích hẳn.

“Dù là một người giàu kinh nghiệm thì đứng trước cái chết cũng khó tránh khỏi sợ hãi.”

Huống hồ cô vẫn còn trẻ và có nhiều vớ vẩn như vậy thì sao cô có thể cam tâm để mình vô duyên vô cớ bị chết cơ chứ!

“Ta không nhìn ra điều đó! Biểu hiện của cô rất bình tĩnh mà!”

“Vậy tôi nên biểu hiện thế nào? Khóc ư? Kinh hãi gào thét ư? Có ích sao? Càng lúc nguy hiểm thì càng không được loạn. Một người thông minh thì có thể duy trì được tâm trạng tỉnh táo trong cả lúc gặp nguy hiểm để từ từ tìm cách giải quyết, khi không có viện trợ bên ngoài thì phải tự cứu lấy mình, duy trì bình tĩnh mới có thể giúp mình sống lâu hơn. Đây là cái mà ba tôi dạy tôi.”

Đông Đình Phong không nói lại nào, nhưng hăn lại mở mắt ra, chăm chú nhìn ngắm, trong ánh mắt lãnh đạm đó đột nhiên có một thứ ánh sáng kì dị vô hình lóe lên.

Câu nói này hăn đã được nghe từ 18 năm trước, là Tiểu Vũ Mao nói.

Mỗi một câu nói lúc đó của Tiểu Vũ Mao hăn đều nhớ rất rõ.

Mặc dù không được nhìn thấy mặt cô, mặc dù chỉ ở chung trong 3 ngày ngắn ngủi, nhưng cô đã in sâu trong trí nhớ của hăn, chuyện cô chết chính là sự nuối tiếc tới tận hôm nay của hăn,

Đã bao năm như vậy, hăn vẫn luôn cho rằng cô đã tan biến khỏi thế giới màu sắc sỡ này, ai có thể ngờ được rằng xa cách 18 năm như vậy, cô lại có thể xuất hiện một cách thần kỳ trong cuộc đời của hăn.

Cô gái thần bí hóa thân thành Hàn Tịnh này chính là Tiểu Vũ Mao năm đó, không còn nghi ngờ gì nữa!

Trên thực tế, lúc phát hiện phu nhân bị giả mạo, trong đầu hăn cũng nghĩ đến: Có lẽ nào Tiểu Vũ Mao chưa chết...

Nhưng hăn cảm thấy giả thiết này thực sự quá vô lí.

Một người chết rồi làm sao có thể sống lại?

Lúc này, hần rất muốn cảm thán: Hóa ra trực giác đã đúng. Hóa ra duyên phận lại thần kỳ như vậy!

18 năm trước, vì nghĩa cử của cô đã khiến ông bà hần mãi mãi nhớ đến cô, sau khi được cứu, bọn họ vì sự ra đi mãi mãi của ân nhân cứu mạng nhỏ bé đó mà đau lòng, và sau khi gặp Hàn Tịnh, họ đã dồn hết tình thương lên người cô ấy, coi cô ấy như Tiểu Vũ Mao để bù đắp tấm ân tình kia, do đó mới dẫn đến chuyện 6 năm trước hần bị ép hôn cũng.

Sau nhiều năm trải qua dẫn vật, ai ngờ được rằng số phận lại có thể chuyển biến lớn như vậy: Hàn Tịnh biến mất, Tiểu Vũ Mao lại xuất hiện.

Đây thật sự là một trận hoán đổi thần kỳ.

Có lẽ là do con người tạo nên. Nhưng bất kể là do ai vẫn còn là một ẩn số. Giây phút này, hần rất vui mừng, vui mừng chính mình đã cứu được cô trở về, vui mừng vì vô tình phát hiện bí mật khiến hần hạnh phúc này, vui mừng vì tim hần đang nhảy loạn lên.

Đó là: Thanh âm của sự rung động sao?

Hần hỏi lại chính mình.

Có lẽ là...

Tình yêu luôn đến lúc bạn không tưởng tượng được.

“Tôi nói sai sao?”

Ninh Mẫn có cảm giác biểu cảm của người này có chút quái lạ nên buồn bực hỏi lại.

Lúc này Đông Đình Phong mới hoàn hồn khẽ cười một cái, khóe môi nhếch lên gật đầu:

“Không có! Lời nhạc phụ nói rất sâu xa.”

Lần đầu tiên trong đời lúc nói đến hai chữ “nhạc phụ” hần lại có chút xúc động lạ thường.

Chỉ có hần mới biết lúc hần gọi ra hai tiếng này là ám chỉ ai.

Trong lòng hần thực sự hiếu kỳ: Rốt cuộc gia đình đó thế nào lại có thể dạy dỗ ra một cô gái như vậy? Còn nữa, 18 năm trước, hần cũng không biết cô đã trải qua cái gì mà có thể thoát chết.

Vô số vấn đề không ngừng xuất hiện trong đầu hần khiến tâm tình hần đột nhiên phấn khởi, giống như hần vừa được uống thuốc kích thích vậy, mọi cảm giác đau đớn đều vì vậy mà được giảm đi ít nhiều.

Còn Ninh Mẫn ư? Trong bóng tối mặt mày cô đau khổ, không nói được gì: Vừa rồi có phải anh ta nói nhạc phụ, à ba mày nói rất hay phải không Ninh Mẫn?

Ai, cô không thể tranh cãi với hần, chỉ là có một cảm giác kì lạ được sinh ra giống như cô vừa bị hần ăn đậu hũ một lần vậy.

Đông Đình Phong nhìn cô không nói, cũng không biết đang nghĩ gì, sau đó dứt khoát nói:

“Xin lỗi, bởi vì chút ân oán cũ của Đông gia mà khiến cô bị bắt làm con tin.”

Rốt cuộc Ninh Mẫn nghe xong liền liếc mắt nhìn hần:

“...”

Hóa ra hần cho rằng mấy tên bắt cóc này nhắm vào Đông gia mà tới sao?

Như vậy cũng tốt, hắn sẽ không vì chuyện này mà nghi ngờ cô, chỉ ít tạm thời cô vẫn còn có một chỗ để dừng chân, chỉ là chỗ này cô cũng không thể ở lâu. Càng sớm rời khỏi chỗ này càng tốt... Cô không muốn liên lụy đến Đông gia, từ những nhà kinh doanh thành đạt lại vướng vào cuộc chiến chính trị đó.

Nghèo không thể đấu được với giàu, giàu không thể đấu được với quan. Đây là lời đúc kết vàng ngọc từ xưa đến nay.

Trong lòng cô thở dài một tiếng, nhớ đến lần này cũng hắn liều mạng cứu vớt mới lượm lại được cái mạng nhỏ này cô trở về. Đây cũng được xem là hoạn nạn có nhau!

Bất kể bình thường tác phong của hắn có xấu xa cỡ nào thì ân tình này cô sẽ vẫn khắc cốt ghi tâm suốt đời.

Phụ thân đã từng dạy: một nụ cười có thể xóa sạch mọi thù oán, nhưng đối với người có ơn với mình thì phải ghi nhớ trong lòng.

Ninh Mẫn nhẹ giọng nói với hắn:

“Đông Đình Phong, anh không cần xin lỗi, anh nên nghỉ ngơi chút đi! Nghỉ ngơi đi, về đến nhà tôi sẽ gọi anh!”

Nói thật, Ninh Mẫn không muốn nói chuyện, tinh thần cô đang rất kém.

“Rất đau nên ngủ không được! Hay là nói chuyện đi! Như vậy còn có thể không chú ý đến vết thương nữa!”

Đông Đình Phong không đồng ý, hắn muốn cùng cô nói chuyện, thông qua giao tiếp mới có thể từng chút từng chút hiểu được thế giới nội tâm của cô để từ đó rút ngắn khoảng cách giữa họ.

Loại khát khao này là lần đầu tiên hiện lên trong đầu hắn, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, có một loại tâm tình cổ quái khiến tim hắn căng lên giống như có thể tràn ra bên ngoài.

“Tôi và anh hình như không có chung tiếng nói, nên làm gì có cái gì để nói!”

Ninh Mẫn nhỏ giọng lầu bầu một tiếng, người này tại sao lại thay đổi kỳ lạ như vậy?

“Vậy ta hỏi, cô trả lời.”

Cô nhin, sau đó liếc hắn một cái, sắc mặt anh tuần trắng bệch, mi tâm nhíu chặt, người này bị thương rất nghiêm trọng đến nỗi ngay cả tư tưởng cũng bị thay đổi kỳ lạ.

Nhưng thật sự hắn rất đau, nói chuyện có thể giúp hắn quên bớt nỗi đau.

“Ừ!”

Ninh Mẫn mềm lòng đồng ý.

Đông Đình Phong suy nghĩ một chút sau đó bắt đầu hỏi:

“Cô thích nhất màu gì?”

“Anh hỏi vấn đề này làm gì?”

Cô ngăn người, vấn đề này hỏi có chút không bình thường. (Em thấy anh hỏi ngu thì có!)

“Tại sao không thể hỏi?”

“...”

“Nếu là nói chuyện phiếm thì phải tùy hứng, lại có vấn đề nên hỏi hay không nên hỏi sao?”

“...”

“Kết hôn 6 năm, ta chưa bao giờ quan tâm cô, cô cũng chưa từng nhìn thẳng vào mắt ta lần nào, thế cho nên hiện tại, ngay cả những thứ bình thường gắn kết giữa hai người cũng trở thành câu hỏi! Mà đáng lẽ những vấn đề có liên quan đến sở thích vốn dĩ không nên trở thành câu hỏi mà phải biết rõ mới đúng!”

Lúc nói ra câu này Đông Đình Phong nghĩ: Kỳ thật hẳn cũng rất biết diễn kịch.

“Màu đỏ.”

Ninh Mẫn sao có thể biết được hẳn đang nghĩ gì, suy nghĩ một chút, cuối cùng cô cũng trả lời.

“Tại sao lại thích màu đỏ?”

“Màu đỏ tượng trưng cho niềm đam mê. Cuộc sống cần có đam mê mới có thể trở nên rực rỡ!” Dừng lại một lúc, cô tự nhiên thấp giọng nói lại hẳn, “Vậy anh thích màu gì?”

“Màu lam!”

Màu lam là màu tượng trưng cho biển cả, tượng trưng cho sự trầm ổn, coi trọng sự tin tưởng giữa người với người, có thể quan tâm những người xung quanh và nho nhã, lễ độ với người khác.

Màu lam còn tượng trưng cho hoài bão, lí tưởng và nghị lực phi thường.

Trong bóng tối, Đông Đình Phong khẽ cười một tiếng trả lời, hẳn rất thích loại cảm giác hai người bình tĩnh nói chuyện với nhau như vậy, lúc

này giữa hai người giống như hai người bạn lâu năm gặp lại, chứ không phải cặp vợ chồng bất hòa đối đầu với nhau gay gắt.

Ninh Mẫn thì đang nghĩ: Màu sắc này và tích cách của hân hoàn toàn trái ngược nhau thì phải?

“Thích hoa gì nhất?”

Hân lại hỏi một câu.

“Lan Nam Phi - Freesia!”

Câu trả lời này khiến hân nhếch môi cười, loại Lan Nam Phi này được trồng ở vườn Tử Kinh, vậy xem ra, sau này hân có thể cùng cô đến đây thưởng thức. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh tượng tay nắm tay dạo bước trong vườn hoa mà tim hân tràn ra một cảm giác vui mừng kì lạ.

“Vì sao lại thích Freesia?”

“Nó tượng trưng cho sự thuần khiết, ngây thơ và tình yêu mãnh liệt.”

“Ở vườn Tử Kinh trồng rất nhiều.”

Đông Đình Phong nói.

“Ừ, tôi cũng thấy!”

"Thích không?"

“Thích!”

Cô thích vườn hoa nhưng chủ nhân của nó thì... Ngày trước hân rất khó để nói, còn hiện tại ư, dù hân đã cứu cô một mạng nhưng cái này cũng không thể xóa bỏ được quan hệ nam nữ lằng nhằng trên người hân.

Còn Đông Đình Phong bên này vì câu “thích” của cô mà cảm thấy êm tai, khoe môi hằn lại cong lên. Hẳn có cảm giác giống như sau bao nhiêu năm như vậy thì đây là câu nói mà hẳn cảm thấy thích nhất.

Có lẽ có một ngày, hẳn còn có thể khiến chiếc miệng nhỏ xinh xắn thích căn người này nói ra những lời khiến người ta kích động hơn.

Ngay lúc đó hẳn lại hỏi:

“Cô sùng bái ai nhất?”

“Nữ hoàng Victoria!”

“Ghét cái gì nhất?”

“Bằng mặt không bằng lòng, dối trá, hai mặt.”

Hẳn tùy hứng đặt câu hỏi, cô cũng tùy ý trả lời, có lúc còn hỏi lại.

Đông Đình Phong chưa từng cùng một người phụ nữ nào nói chuyện phiếm qua lại như vậy, Ninh Mẫn cũng rất lâu không nói chuyện với một người đàn ông như vậy.

Điều này đối với cả hai người mà nói, nó là một trải nghiệm mới mẻ.

Hẳn rất thích, còn cô cũng không ghét. Trên con đường tốiมืด, cả hai cùng nói chuyện phiếm, một câu lại một câu, nó khiến cho cả chẳng đường không còn cô đơn nữa, giọng bình tĩnh mà ôn hòa khiến không khí dường như cũng có chút ấm áp.

Xe chạy về phía đông, đêm tối cũng lặng lẽ lui lại, phía đông dần dần lộ ra một màu trắng bạc, có một hòn lửa đỏ ửng phía chân trời đang dần sáng rực lên, những rải mây ngũ sắc soi sáng bầu trời tăm tối, sắc trời đột ngột sáng rực, ngay sau đó những ánh sáng rực rỡ lóe lên, những đám mây mờ

cùng sương mù phía chân trời đều được ánh nắng rọi chiếu, cảnh vật trước mắt trở nên long lanh, diễm lệ.

Trời xanh, mây trắng, ánh nắng chan hòa, ông mặt trời mới lộ nửa mặt ra để ngắm nghía cảnh vật, từng áng mây trôi lững lờ, vạn vật đều phải cúi đầu vấn vương cảnh tượng xinh đẹp như chốn thần tiên giữa trời và đất này.

Phía đông mặt trời mọc, phong cảnh giống như tranh vẽ.

Những cơn gió hôm qua còn gào thét nhưng sáng nay lại không có tuyết rơi, chuyện gió mưa trên thế gian này không thể đoán trước được. Con người lại càng như vậy.

“Năm mới vui vẻ!”

Ninh Mẫn bị cảnh sắc trước mặt làm lóa mắt, chỉ kinh ngạc nhìn ngắm, cả đêm phong ba bão tố kinh hãi giống như đã được cảnh tượng xinh đẹp này xoa dịu lại, khiến con người ta hoảng hốt nghĩ rằng tối qua chỉ là cơn ác mộng.

Nhưng cô biết rõ, đó không phải cơn ác mộng, có người đã chết, còn cô cũng thiếu chút nữa vĩnh viễn tan biến khỏi thế giới này.

Cô nghe thấy người đàn ông này dùng thanh âm lạnh lạnh nhưng có chút ấm áp nói ra một câu, khiến cô khẽ mỉm cười.

Tia nắng đầu tiên của năm mới cô và hân cùng nhau thưởng thức.

Một đêm hỗn loạn giao thoa giữa năm cũ và năm mới cũng là hân sửa lại cuộc đời cho cô.

Sống được là may mắn hân mang tới cho cô.

Cô đáng lẽ nên cảm thấy hạnh phúc mới phải!

Nhưng cô lại không vui vẻ.

Bởi vì tương lai quá mù mịt.

Nhưng xuất phát từ phép lịch sự, cô vẫn cúi đầu đáp lại một tiếng:

“Năm mới vui vẻ!”

Thanh âm không hề hưng phấn mà mang theo một loại cảm giác tang thương sau khi trải qua những khó khăn trong cuộc đời.

Hắn cảm nhận được liền quay đầu nhìn cô chăm chăm, ôn nhu gọi nhẹ một tiếng:

“Hàn Tịnh!”

“Hử?”

“Sống là đặc ân lớn nhất mà ông trời ban cho con người. Ta rất hạnh phúc vì hôm nay ta và cô còn sống.”

Bởi vì còn sống mới có tương lai.

Mà tương lai của hắn, hắn tin, cô sẽ là giống như một cây bút màu, vẽ lên cuộc đời hắn những bức họa xinh đẹp.

Hắn hy vọng cô có thể thoát ra khỏi khủng hoảng, dùng đam mê mãnh liệt để giữ chặt lấy cuộc sống mà không hề mất đi niềm tin.

Ninh Mẫn không nói gì, cô vẫn nghiêm túc lái xe, thỉnh thoảng có liếc nhìn ánh nắng ban mai đây mê hoặc kia, năm mới lại bắt đầu như vậy, rồi cuộc đời của cô sẽ trôi dạt phương nào?

Ở Quỳnh Thành có một người đàn ông họ Hách, tên Quân, năm nay 31 tuổi nhưng vẫn là chưa kết hôn.

Mọi người ở Quỳnh Thành đều biết đến uy danh Hách gia, đó không phải bởi vì gia thế của anh ta hiem hách, cũng không phải vì anh ta giàu có, mà ngược lại, gia cảnh anh ta rất bình thường, cha anh ta là giáo sư có tiếng tại Đại học Quỳnh Thành, một gia đình dòng dõi nho học, ông đã từng nhiều lần được mời diễn thuyết ở các tọa đàm học thuật.

Cha mẹ của Hách Quân hi vọng đứa con trai duy nhất này của bọn họ có thể kế thừa khí chất Nho học trong dòng họ của nhà mình, làm tấm gương sáng cho người đời, tương lai trở thành một giáo sư danh tiếng trong giới học sinh, cứ như vậy sống một cuộc đời bình yên, không sóng gió. Đáng tiếc ông trời lại không chiều theo ý người.

Thời gian Hách Quân học đại học anh ta quen biết một kẻ vừa sinh ra đã được tôn là Đệ nhất thiếu, Hoắc Khải Hàng, từ đó về sau, anh ta hoàn toàn đi ngược lại với con đường mà ba mẹ anh ta muốn anh ta hướng tới.

Ở Quỳnh Thành ai cũng biết Hách Quân là trợ thủ đắc lực của Hoắc thiếu, giao tình của bọn họ đã bắt đầu từ thời đại học, cho tới hiện tại đã qua 10 năm.

Về công, bọn họ là quan hệ cấp trên cấp dưới, về tư, bọn họ là anh em có thể vì đối phương mà không tiếc mạng sống.

8 năm trước, Hách Quân đã thay Hoắc Khải Hàng đỡ một viên đạn, vì thế mà anh ta phải nằm viện 3 tháng. Và 7 năm trước, lúc Hoắc Khải Hàng bị cướp máy bay, anh ta cũng ở bên cạnh, lần đó, Hách Quân thiếu chút nữa bị bọn cướp mổ bụng nhưng Hoắc Khải Hàng đã liều mạng cứu anh ta.

Cũng chính là lần đó, Hoắc Khải Hàng đã quen biết một cô gái tên Ninh Sinh Ca.

Chính xác mà nói, cô gái đó 19 tuổi, tuổi đời còn rất trẻ, thân thủ dũng mãnh, kỹ thuật bắn súng có thể khiến người khác kinh hãi thán phục, cô là người phụ trách tổ hành động đặc biệt Liệp Phong, là một thiếu nữ thiên tài.

Lần đó là cô gái này đã lãnh đạo thành viên của đội mình đột kích đánh gục bọn cướp, đưa tất cả con tin trở về an toàn, và phá vỡ một âm mưu đáng sợ.

Ninh Sinh Ca xuất viện sau khi bị trúng đạn, lần đầu tiên xuất hiện ở Hoắc gia, lúc cô đi về phía Hoắc Khải Hàng báo cáo, Hách Quân đã cảm thấy vị thiếu gia nhà anh ta cứ liếc nhìn cô gái kia bằng ánh mắt kì quái. Người đàn ông từ xưa đến nay luôn lạnh lùng không biết cười là gì nhưng khi gặp Ninh Sinh Ca thì những đường cong trên khuôn mặt liền trở nên mềm mại.

Loại mềm mại này chỉ có người quen với Hoắc Khải Hàng mới cảm nhận được, đó là hẳn đang cảm thấy vui mừng.

Sau đó, Hoắc thiếu đã từng nói riêng với Hách Quân:

“Ta nghĩ ta đã yêu. Cô gái nhỏ đó thực sự khó có thể khiến người khác không thích. Ai, cậu có cảm thấy lúc cô ấy cười trông rất xinh không? Cánh môi cong cong, đôi mắt cũng cong cong, còn cả người cô ấy giống như vật thể phát sáng vậy, có thể mê hoặc kẻ khác.”

Trong mắt kẻ đang yêu thì người yêu giống như Tây Thi, đúng là không sai. Ninh Sinh Ca có tài có tướng mạo, trên người toát lên một khí chất cực kỳ mê hoặc, đúng là không sai. Việc Hoắc thiếu động lòng lại càng không phải chuyện giả.

Trên đời này có rất nhiều loại người, có những người thích gặp dịp thì chơi, phong lưu khoái lạc, cảm thấy đây mới chính là cuộc sống cần có; có những người lại giữ mình trong sạch, cố chấp đợi chờ tình yêu thực sự đến;

nhưng có những người vì bận rộn quá nên đã luyện cho mình một ý chí sắt đá, đối với phụ nữ vô cùng thờ ơ, không có cảm giác...

Hoắc thiếu thuộc loại thứ ba đó.

Người đàn ông có trái tim sắt đá này đã hiểu được tình yêu, hẳn nhất định có yêu đến cùng, tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ.

Hách Quân đã tận mắt chứng kiến tình yêu của bọn họ, anh ta biết rõ, Hoắc thiếu đối với Ninh Mẫn là thật lòng, tình cảm ấy đã sâu đậm không gì đo được.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Hoắc Khải Hàng là một người nghiêm túc. Có lẽ là bởi vì, trọng trách trên người hắn quá lớn, hắn quá được mong đợi, cuộc sống của hắn chỉ toàn những bồn bề xung quanh.

Hắn không có bạn, cũng không có thời gian để có những thú tiêu khiển bình thường của một con người bình thường, cho tới bây giờ, hắn được bồi dưỡng theo tính cơ giới hóa, hầu như không một ai có thể thấy được hỉ lộ ái ố của hắn. Dường như tất cả mọi người đều cho rằng hắn căn bản không có những hỉ lộ ái ố mà con người thường có. Tự luyện để trở thành người nổi nghiệp ưu tú là trách nhiệm của hắn, phải biết tiết chế bản thân là năng lực hắn phải có sẵn.

Cho nên hắn trở thành một ông cụ non, mất đi tiếng cười bản năng.

Nhưng khi Ninh Sinh Ca xuất hiện, cô đã khơi lại cho hắn cái bản tính nguyên thủy nhất trong con người hắn.

Thiếu nữ này cũng không vì thân phận cao quý của hắn mà kính trọng, xa lánh hay hoảng sợ. Ngược lại cô rất dễ hòa mình với hắn.

Cô học thức phong phú có thể cùng hắn tán gẫu, cô là một người có tấm lòng rộng rãi có thể mang lại cảm giác mới mẻ cho trái tim sắt đá của hắn, cô không sợ khuôn mặt giống như băng sơn của hắn, còn có thể khiến hắn cười.

Đúng vậy, Hách Quân đã tận mắt chứng kiến Hoắc thiếu bị cô gái đó trêu chọc không nhin được mà chỉ biết cúi đầu cười. Vào một đêm trăng tròn đẹp đẽ, hắn ôm chặt lấy cô gái thích đùa này lại, hung hăng hôn tới. Hắn dùng một hành động ngang ngược để phá vỡ khoảng cách mập mờ của bọn họ.

Hình ảnh ấy, Hách Quân nhớ rất rõ, bởi vì anh ta đã chứng kiến tận mắt.

Lúc đó, hình như Hách Quân muốn đến báo cáo chuyện gì đó với Hoắc Khải Hàng, theo người chỉ dẫn anh ta tiến vào hoa viên, từ xa anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng thân mật giữa hai người bọn họ, anh ta chỉ biết há mồm kinh ngạc, có chút kì quái, vừa cảm thấy đó là điều không ngờ, hóa ra Hoắc thiếu không phải là một cỗ máy mà hắn cũng là con người. Nếu là người thì luôn có tình cảm vốn có của một con người. Đối mặt với người con gái xinh đẹp như hoa thể này có thể xuân tâm mạnh động, đó là hành vi tự nhiên nhất của một người đàn ông trưởng thành.

Đêm đó, ánh trăng sáng trong, dưới ánh đèn đường, những đường nét được phác họa giống như tranh vẽ, duy mỹ, một nụ hôn rất dài, nó không quá nóng bỏng nhưng lại dây dưa không dứt.

Giây phút đó, Hách Quân thật sự có chút sợ hãi, anh ta sợ rằng sau chuyện này với tính cách mạnh mẽ của cô gái kia thì Hoắc thiếu chỉ có thể nhận một quyền thâm mắt, vì năm đấm của Ninh tiểu thư chỉ nhận lí không nhận người.

“Ai, tại sao anh không nói tiếng nào lại cưỡng hôn tôi vậy?”

Nụ hôn dài triền miên đã chấm dứt, trong đêm xuân gió mát đưa tới vài lời oán trách của cô gái xinh đẹp, nhưng cô không giơ năm đấm về phía Hoắc thiếu. Vì vậy, Hách Quân thở phào nhẹ nhõm, nhếch miệng cười. Hoắc thiếu của bọn họ xuất sắc như vậy, hắn luôn dễ dàng thu hút ánh nhìn của người khác phái.

“Em không thiệt thòi gì. Tôi cũng là lần đầu!”

Hoắc thiếu cúi đầu nói, đôi tay vững vàng ôm lấy hông của cô.

“Này, tôi không muốn hôn anh nên tất nhiên là tôi bị thiệt rồi! Anh... phải đền tôi... Không đúng, tổn thất này, anh không thể bồi thường được... Anh nói xem, tôi phải làm gì với anh mới có lợi đây!”

Cô gái tức giận túm lấy áo hăn uy hiếp.

“Bồi thường cho em một bạn trai! Như vậy không là có lợi cho em sao?” Thanh âm Hoắc thiếu hàm chứa ý cười, nghe vào có cảm giác giống một tên vô lại.

“Tôi không có ý định quen bạn trai!”

“Gặp được tôi thì em nên quen bạn trai!”

Cô gái phì cười một tiếng:

“Anh như vậy là muốn làm bạn trai tôi sao?”

“Ừ, tôi muốn mời em làm bạn gái tôi! Tiểu Mẫn, làm bạn gái tôi đi, được không?”

Hoắc thiếu âu yếm ôm lấy khuôn mặt của cô, thanh âm khàn khàn hỏi, âm sắc cũng lộ ra mấy phần khẩn trương. Một người đàn ông đến 24 tuổi vẫn chưa từng biết đến tình yêu, vậy có phải có chút không bình thường không?

Cô gái không trả lời mà hỏi lại:

“Vậy đầu tiên tôi hỏi anh, tôi làm bạn gái anh rồi thì tôi được lợi gì?”

“Tôi sẽ cưng chiều em, thương em, bảo vệ em, ngoài ra tôi sẽ không cho bất kì một ai bắt nạt em! Tôi sẽ nỗ lực làm một người bạn trai đạt tiêu chuẩn, để nhanh chóng thăng chức lên làm ông xã hoàn mỹ, rồi còn phải tích cực chuẩn bị trở thành một ông bố siêu cấp.”

Trong ấn tượng của Hách Quân thì Hoắc Khải Hàng chưa từng nói qua bất cứ lời đường mật nào, ngay cả đối diện với mẹ hắn, cách giao tiếp giữa hai mẹ con họ giống như dùng một công thức đã được định sẵn, chỉ theo một nhịp điệu, một người căn dặn còn một người chấp hành thực thi, ngoài ra giữa họ không hề tồn tại tình thân chân thành khác.

Anh ta căn bản nghĩ có thể bởi vì Hoắc Khải Hàng quá thiếu thốn tình cảm gia đình bình thường nên đối diện với người khác phải mới trở nên lạnh lùng, quái gở như vậy.

Cũng chính đêm ấy đã khiến Hách Quân rõ một đạo lý: Những lời đường mật không nhất thiết phải học, khi một người đàn ông gặp được người con gái anh ta yêu sâu đậm thì cái bản năng vốn có đó sẽ tự nhiên bộc phát.

“Ức hiếp tôi? Ai lại có bản lĩnh ức hiếp tôi được? Hứ, Hoắc tiên sinh, lời này của anh có chút tự mãn!”

“Tôi nói là ức hiếp như vậy này!”

Hắn cúi đầu hôn rồi lại hôn, cô gái lúc rời khỏi hắn còn lóe lên nụ cười né tránh, cuối cùng tránh không được, chỉ có thể gật đầu đồng ý:

“A, đừng làm loạn, đừng làm loạn nữa... Được rồi! Nhìn dáng dấp anh cũng không tồi, tôi đồng ý. Nhưng tôi có mấy điều kiện anh nhất định phải đáp ứng!”

“Nói đi!”

“Sau này, lúc gặp tôi không được mặt mày cau có, phải cười!”

“Được!”

“Không được dùng giọng ra lệnh nói chuyện với tôi, phải ôn nhu!”

“Được!”

“Không được phản đối tôi đi công tác. Ngược lại phải toàn lực hỗ trợ!”

“Được!”

“Nếu như không có sự đồng ý của tôi thì không được công bố tin tức chúng ta yêu nhau. Thời gian gặp mặt trường bối tôi sẽ quyết định!”

“Được!”

“Không được phép nhịn đói lúc làm việc... Phải ăn cơm đúng giờ...”

“Được!”

“Buổi tối không được ngủ muộn, 11 giờ là phải đi ngủ...”

“Ai, bà tiểu quản gia của tôi, em vẫn chưa gả cho tôi mà tại sao lại có nhiều cái không được phép vậy?”

“Còn nữa, nhất định phải nghe lời bạn gái, không được phép cãi lại... Lúc không có người, anh phải “tam tòng tứ đức”... Ô...”

Liên tiếp những cái không được phép nói ra, cuối cùng đều bị nam nhân hôn vào trong miệng.

Rất xa, Hách Quân nhìn thấy người con gái xinh đẹp đó đang kiễng chân lên ôm lấy người đàn ông tuấn mã kia, cảnh tượng thân mật của cặp tình nhân dưới ánh trăng khiến tình yêu của họ càng thêm hoàn mỹ.

Giây phút này, bọn họ đối đều có tình cảm với đối phương, lúc đó, bọn họ yêu nhau, trái tim hòa chung nhịp đập, từng bước từng bước thận trọng đến bên nhau, sưởi ấm trái tim đối phương.

Hách Quân không có làm phiền mà trực tiếp rời đi, trên môi còn thoáng nụ cười nhàn nhạt.

Giây phút Hoắc thiếu có thể cảm nhận sự ấm áp quá ít.

Giây phút lãng mạn và nhu tình như vậy nhất định phải để hắc tử từ từ thường thức. Hách Quân là người biết điều nên anh ta rời đi.

Sau đó, tình yêu bí mật của bọn họ càng trở nên cuồng nhiệt!

Quãng thời gian đó, cuối cùng Hoắc thiếu cũng có thất tình lục dục của một người bình thường, tâm tình thỉnh thoảng cũng có lúc bị kích động.

Mọi người làm việc cùng Hoắc thiếu đều có thể cảm nhận được tâm tình vui vẻ của hắc tử, nét mặt của hắc tử cũng toát lên vẻ ấm áp lạ thường.

Chỉ là cuộc sống đẹp đẽ như vậy, đối với Hoắc thiếu mà nói chỉ là một giấc mộng phù du, nó quá vội vàng và ngắn ngủi.

Tháng 2 năm 2005, do bị ép buộc cuối cùng Hoắc thiếu đã đồng ý với đề nghị Hoắc phu nhân, công bố với báo chí tin tức sẽ đính hôn với một người khác.

Đêm cuối cùng của tháng 2, cặp nam nữ đã từng yêu nhau sâu đậm hẹn gặp ở dưới cây liễu, nam nhân xiết chặt lấy người con gái đang thong dong kia, ngàn vạn lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ tóm lại bằng một câu tuyên bố:

“Đợi anh 3 năm. 3 năm sau, anh sẽ hủy hôn rồi lấy em.”

Người con gái nhẹ nhàng đẩy hắc tử ra:

“Anh có trách nhiệm của anh, em hiểu, tình cảnh của anh chỉ bất đắc dĩ mà thôi, em hiểu, nhưng em cũng có sự kiêu ngạo của mình. Mặc dù em không thể giúp anh củng cố địa vị vững chắc của mình, cũng không thể giúp sự nghiệp của anh giống như thêu hoa trên gấm. Nhưng tôn nghiêm của em cũng không thể bị chà đạp như vậy. Hoắc Khải Hàng, em đã thấy rõ rồi, em quá nhỏ bé, còn sự nghiệp Hoắc gia các anh lại quá lớn, thâm sâu hiểm hách. Chúng ta không cùng đẳng cấp, điều này không có cách nào thay đổi được. Lúc yêu nhau, chúng ta có thể bỏ qua xuất thân, không để ý đến hoàn cảnh gia đình, có thể bỏ qua tất cả, chỉ giống như con thiêu thân tự lao đầu vào lửa, không hề sợ chết; nhưng hôn nhân lại không chỉ là sự kết hợp đơn giản giữa hai người, hơn nữa nó còn là sự liên minh vì lợi ích gia tộc. Bởi vì anh vừa được sinh ra đã mang trên người một sứ mệnh này. Hôn nhân căn bản nên thận trọng, bởi vì nó cam kết có liên quan đến cả đời người, cùng nhau vinh nhục. Nhưng đứng trước quyền lợi, nó lại là một thủ đoạn. Hoắc Khải Hàng, khi anh quyết định dùng thủ đoạn này thì xin anh đừng đến tìm em nữa. Bởi vì đã không còn sau này nữa rồi. Đó là con đường anh nhất định phải đi. Một khi đặt chân lên con đường đó thì chúng ta chỉ có thể càng lúc càng xa...”

Nam nhân lắc đầu:

“Không đâu, anh có thể trở lại!”

Nữ nhân rưng rức cười nhạt, quay đầu rời đi, sau đó cô từ bỏ chức vụ đội trưởng tổ hành động đặc biệt Liệp Phong, bỏ đi mất tích.

Bất luận sau đó Hoắc thiếu có tìm kiếm thế nào thì cô gái đó cũng giống như làn khói vậy, biến mất không để lại dấu tích.

Có thể khiến một người biệt tích không để lại bất cứ dấu vết nào chỉ có hai khả năng: thứ nhất, tử vong; thứ hai, có người đứng đằng sau thao túng, cắt đứt mọi manh mối điều tra.

Ninh Sinh Ca thuộc loại thứ hai.

Mất đi người yêu, 6 năm đằng đẳng Hoắc Khải Hàng lại trở nên băng lãnh không hề mỉm cười.

Một người con gái có thể khiến nam nhân trở nên ôn nhu, dịu dàng cũng có thể biến anh ta trở nên máu lạnh vô tình. Để năm trong tay vận mệnh của mình, hắn nhanh chóng lột xác trưởng thành.

Cũng chỉ có Hách Quân mới rõ nhất, 6 năm qua Hoắc thiếu đã sống như thế nào.

6 năm sau, Hoắc thiếu cuối cùng đã tìm được cô ấy, vì vậy, Hoắc thiếu đã từng nói riêng với Hách Quân:

“Lần này, tôi không thể lại buông tay!”

Chỉ là số phận lại muốn chơi đùa cùng Hoắc thiếu một lần nữa, lúc hắn cho rằng hắn có thể giữ lấy tình yêu của mình thì một âm mưu có liên quan đến vận mệnh của đất nước lại đẩy hắn vào bước đường cùng.

Cuối tháng 7 năm 2011, hắn gặp lại cô, mang con gái cô đi để ép cô trở về nước.

Đầu tháng 8, Ninh Mẫn trở lại Quỳnh Thành, hắn còn chưa bắt đầu nối lại tình xưa với cô thì cô lại bắt đầu tiếp nhận một nhiệm vụ mới.

Tháng 9, hắn dùng phương thức đàm phán để giải quyết tranh chấp quyền lợi nhưng lại đẩy cô vào con đường chết.

Cuối tháng 10, tin tức cô chưa chết truyền ra ngoài, hắn vui mừng muốn khóc.

Đầu tháng 11, vụ cướp máy bay phát sinh ở Hoa Châu, máy bay rơi xuống tòa nhà cao nhất ở Quỳnh Thành, tử thương vô số, còn cô cũng ở

trên chuyến bay đó, mọi dấu vết đều bốc hơi.

Cho đến hôm nay, Hoắc thiếu vẫn không tin cô đã chết như vậy, hắn luôn nỗ lực tìm kiếm những dấu vết chứng minh cô còn sống. Ngày qua ngày không hề từ bỏ.

Người đàn ông này đã bị trúng một loại độc tên Ninh Sinh Ca, độc tố đã ngấm vào tận xương tủy, không cách nào chữa trị được.

Gần đây, Hách Quân vẫn luôn nghĩ cách muốn thuyết phục người đàn ông cố chấp này tiếp nhận sự thật ấy.

Người chết đã chết rồi, người sống cũng vẫn phải tiếp tục sống.

Hoắc phu nhân nhìn thấy hắn như vậy cũng rất lo lắng, nên đã hẹn riêng Hách Quân ra nói chuyện:

“Đứa trẻ đó ai nói cũng không nghe, chỉ còn một mình cháu vẫn còn có thể nói chuyện với nó. Tiểu Hách, cháu phải khuyên bảo nó, tất cả phải lấy chính sự làm trọng.”

Hách Quân đồng ý, nhưng trong lòng anh ta hiểu rõ, hiện tại người đàn ông này căn bản không thể khuyên được.

Lúc này là một giờ sáng, thời gian không biết từ lúc nào đã bước sang năm 2012. Thời gian này vốn là lúc con người ta nghỉ ngơi ở nhà, nhưng Hoắc thiếu vẫn y như cũ, điên cuồng làm việc, Hách Quân cũng rất bận rộn. Anh ta vừa sang một phòng khác ăn bữa khuya trở về đã nghe nói ở đây cách đó không lâu đã chặn được một cuộc gọi vệ tinh quan trọng, nghe về Hoắc thiếu rất coi trọng nó.

Lúc Hách Quân bước vào phòng của Hoắc thiếu thì chợt nghe thấy tiếng hắn hung hăng ném chiếc điện thoại xuống, anh ta vừa gấp vừa loạn vừa

kinh hãi vừa tức giận lau mặt một cái, khuôn mặt nóng nảy kia khiến nhân viên bên cạnh đều chết lặng.

“Đi... lập tức đưa kẻ họ Nùng đó về đây cho ta, ta muốn hỏi rõ đầu đuôi, con mẹ hắn rốt cuộc đã pháí Lí Hưởng đi làm gì?”

“Người, người lập tức đi điều tra, vùng lân cận kho hàng bỏ hoang phát ra tín hiệu ở Ba Thành đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta muốn lập tức nhìn thấy bản đồ vệ tinh ở chỗ đó! Lập tức!”

“Còn người, đến sân bay Hoa Châu lấy video giám sát ở đó về đây cho ta. Ta muốn lập tức điều tra đây rốt cuộc là chuyện gì. Rốt cuộc kẻ nào đã động chân động tay ta vào...”

Bộ dạng nhe nanh múa vuốt này của hắn khiến mặt mày nhân viên đều trắng bệch không còn giọt máu, rồi sau đó kinh hãi chạy ra ngoài.

Hách Quân cau mày, bộ dạng Hoắc thiếu như vậy anh ta chưa từng thấy, hơn nữa mặt mày lúc đó còn lộ ra vẻ khẩn trương, giống như bị cái gì đó kích thích đến dây thần kinh vậy.

“Làm sao mà giống như điên vậy? Bình tĩnh một chút! Kích động chỉ khiến cậu mất đi khả năng phán đoán thôi.”

“Tôi không có cách nào bình tĩnh được. Hách Quân, tôi nói cậu biết, tôi không thể bình tĩnh.”

Hoắc Khải Hàng liều mạng đi qua đi lại, còn bóp nắm tay răng rắc giống như hận không thể ngũ mã phanh thây kẻ nào đó, cuối cùng hắn nắm một quyền đấm xuống bàn, chén trà trên bàn rơi bật ngược lại rơi xuống đất.

“Vậy cậu nói tôi biết, cái gì làm cậu kích động như vậy?”

Hách Quân đi tới nhặt chiếc điện thoại dưới đất lên, anh ta nhấp lại pin, khởi động máy, nhập mật khẩu, lướt nhật ký cuộc gọi thì thấy cuộc gọi đi gần nhất là cho Lý Hưởng.

“Lý Hưởng làm sao vậy?”

Hách Quân ngẩng đầu hỏi.

“Lý Hưởng đã chết! Đúng, đã chết rồi, 10 phút trước. Ông ấy chết ở Ba Thành!”

Hoắc Khải Hàng hít một hơi thật sâu, nói ra bốn chữ “Lý Hưởng đã chết” khiến Hách Quân rùng mình một cái, nhưng anh ta càng kinh hãi khi nghe câu sau đó:

“Có chuyện, cậu có thể nằm mơ cũng không thể ngờ tới, Tiểu Mẫn căn bản không lên chuyến bay đó. Nhưng tất cả các tài liệu đều cho thấy cô ấy đã lên máy bay. Có kẻ đứng sau chuyện này. Người này muốn khiến chúng ta cho rằng Tiểu Mẫn đã chết! Nhưng sự thật cô ấy chưa chết... Cô ấy chưa chết!”

Hách Quân cũng không biết từ đâu mà Hoắc Khải Hàng lại khẳng định như vậy liền hỏi lại:

“Làm sao cậu biết cô ấy còn sống?”

Hoắc Khải Hàng lao tới, hung hăng cầm lấy chiếc điện thoại, giơ giơ lên nói:

“Bởi vì vừa nãy tôi có nghe thấy giọng nói của cô ấy. Giọng nói đó truyền tới từ điện thoại của Lý Hưởng.”

“Làm sao có thể? Ý cậu nói cô ấy đang ở cùng Lý Hưởng, vậy tại sao cậu lại nói Lý Hưởng đã chết!”

Hách Quân bị một mớ thông tin hỗn loạn làm rối tung.

“Đó là bởi vì còn có chuyện không cậu không ngờ tới. Cậu đoán xem, người Lý Hưởng ám sát lần này là ai?”

Sắc mặt Hoắc Khải hàng trở nên u ám, lửa giận hừng hực bốc lên, ánh mắt cũng đờ đờ sát khí.

Ánh mắt như vậy, tháng 9 năm ngoái anh ta đã từng chứng kiến, đó là ngày tin tức truyền ra nói Ninh Sinh Ca đã chết, trên người hắn cũng mang một loại sát khí giống như vậy: Hận một nỗi không thể hủy thiên diệt địa.

Anh ta nuốt nước bọt, vừa muốn hỏi lại thì Hoắc Khải Hàng đã trả lời:

“Người Lý Hưởng ám sát là Tiểu Mẫn. Nhưng Lý Hưởng có thể đã phát hiện ra điều bất hợp lý này nên đã không động thủ. Kết quả, ông ấy bị một sát thủ khác bắn chết. Lúc Lý Hưởng chết, Tiểu Mẫn cũng ở bên cạnh ông ấy. Hơn nữa, tôi còn nghe thấy cô ấy nói chuyện với Đới Lịch. Từng câu từng chữ tôi đều nghe rõ. Cô ấy đã biết được một chuyện cơ mật nào đó, cho nên có người muốn giết người diệt khẩu.

Vừa nãy, tôi có liều mạng gọi cô ấy, quát cô ấy thế nào thì cô ấy cũng không nghe thấy. Sau đó, tôi nghe thấy có tiếng súng. Đợi lúc tôi gọi lại thì điện thoại trong tình trạng tắt máy. Hiện tại sợ rằng cô ấy lành ít dữ nhiều. Cậu nói xem, cậu bảo tôi phải bình tĩnh thế nào? Một phút trước tôi vừa biết cô ấy vẫn còn sống thì một phút sau tôi lại chính tai nghe thấy cô ấy bị súng bắn chết...”

Hắn liều mạng lau mặt, cánh tay đang run lên.

Khoảng cách giữa Quỳnh Thành và Ba Thành xa như vậy, lại ngoài tầm với của hắn. Hắn chỉ có thể ở đầu dây bên này nghe thấy tiếng súng có nguy cơ bắn trúng vào cô, tiếng súng “tu tu tu tu” vang lên vậy mà hắn không có

cách nào làm gì được. Hãn không cách nào tưởng tượng nổi tình cảnh cô ngã vào trong vũng máu tuyệt vọng.

“Không được, tôi lập tức phải đến Ba Thành. Hách Quân, cậu lập tức sắp xếp cho tôi. Tôi muốn đến Ba Thành... LẬP TỨC sắp xếp máy bay cho tôi...”

Hãn đứng yên tại chỗ, kiên quyết hạ lệnh cho Hách Quân vẫn còn đang ngăn người kinh hãi ở kia.

“Đâu cũng không được phép đi!”

Ngoài cửa truyền tới tiếng quát chói tai của một người phụ nữ, ngay sau đó là một nữ nhân cao quý trên người khoác áo choàng đi vào.

Người này chính là mẹ của Hoắc thiếu, Hoắc phu nhân.

Hách Quân hoàn hồn, cúi đầu chào bà ta:

“Hoắc phu nhân, muện như vậy người còn đến đây làm gì?”

“Ta đến để xem xem con trai bảo bối của ta đang làm gì? Trời lạnh như vậy con sai mấy nhân viên tăng ca cái con khỉ gì, lại còn muốn đến Ba Thành? Hoắc Khải Hàng, con đừng quên, ông nội con hiện tại đang ở trong viện, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Con ra ngoài lúc này lẽ nào muốn để nỗ lực mấy năm nay của con đổ hết xuống sông xuống bể sao?”

Hoắc phu nhân quát lớn.

Hoắc Khải Hàng siết chặt năm tay, lạnh lùng nói lại:

“Mẹ, con không đi không được. Lần này, mẹ đừng ngăn cản con!”

Đối diện với ánh mắt quật cường này, Hoắc phu nhân không hề lưỡng lự giơ cánh tay lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quả nhiên người phụ nữ đó là tai họa, cô đã hoàn toàn thay đổi con trai bà ta... Nhưng giơ cánh tay lên nửa chừng thì không hề hạ xuống mà dừng lại trên không.

Hách Quân thở mạnh cũng không dám, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Hai mẹ con này đều rất cố chấp, không ai nhịn ai.

Nếu Hoắc phu nhân không có bản lĩnh này thì làm sao bà ta có thể ngồi lên vị trí đầu trưởng của Hoắc gia cơ chứ?

Còn Hoắc Khải Hàng đã không còn là Hoắc Khải Hàng lúc nhỏ bị Hoắc phu nhân thao túng nữa. Mấy năm nay, hắn đã xây dựng được thế lực của riêng mình, trong tay nắm giữ tập đoàn tài chính đứng đầu cả nước. Hắn đâu thể lại bị Hoắc phu nhân thao túng được nữa.

Trong chuyện công, có lẽ mẹ con bọn họ còn có thể đồng lòng, nhưng trong chuyện tư, nhất là chuyện hôn sự, hiện tại hắn kiên quyết một bước cũng không nhường.

Ngón tay thon dài trắng trẻo thu lại thành nắm đấm, chậm rãi rút về.

“Tốt thôi, nếu con dám đi thì ta cũng dám hủy diệt Ninh Khuynh Vân! Chỉ cần con không hối hận là được!”

Hoắc phu nhân cắn răng nhấn mạnh lấy sáu chữ “Ninh Khuynh Vân” và “không hối hận”.

Thanh âm này kì thật nói cũng không quá nặng nhưng nó có lực uy hiếp cực lớn.

Ninh Khuynh Vân chính là con của Ninh Sinh Ca, và cũng là con của Hoắc thiếu.

Nếu như Ninh Khuynh Văn bị hủy diệt, dù Ninh Sinh Ca có may mắn không chết thì cả đời này, Hoắc thiếu và Ninh Sinh Ca cũng không thể tiến tới với nhau, điều đó khó như lên trời.

Trong tình huống này, Hoắc thiếu chọn lựa thế nào, Hách Quân cũng không đoán được.

Hoắc Khải Hàng hít một hơi một sâu, bị ép đồng ý:

“Được, con sẽ không đi. Mẹ không thể động đến Văn Văn.”

Lúc này Hoắc phu nhân mới chậm rãi nói:

“Chỉ cần con không làm ra chuyện quá đáng thì ta cũng không động đến nó. Hiện tại, Văn Văn là bảo bối trong lòng của bà nội như ta. Khải Hàng, ta nói rồi, ta không thể lại phải đổi chuyện của con và cô ta. Nhưng điều kiện tiên quyết của con hiện tại là phải lấy đại sự làm trọng. Đợi mọi chuyện yên ổn, con muốn đi đâu ta cũng không phản đối. Con muốn lấy ai ta cũng không có ý kiến. Nhưng hiện tại con bay đến đó, rời khỏi Quỳnh Thành rồi hậu quả thế nào? Con có suy nghĩ hay không? Không phải ta độc ác mà là thời cuộc không cho phép. Tóm lại, mấy ngày này, con phải nhẫn nại!”

Hoắc Khải Hàng không nói gì, Hoắc phu nhân thấy vậy liền dặn dò vài câu rồi giải tán đám nhân viên đang tăng ca.

“Hách Quân, cháu thay ta trông chừng nó! Ta đem Văn Văn ra ngoài xong, chúng ta sẽ cùng đi!”

Sau đó Hoắc phu nhân rời đi, Hoắc Khải Hàng dặn dò lại nhân viên.

Chút thỏa hiệp này cũng là bất đắc dĩ. Bởi vì quá yêu mà trở thành nỗi uy hiếp.

“Được rồi, nhưng sợ rằng hôm nay bay không được, sân bay đều tạm ngừng bay... Đợi tuyết ngừng rơi tôi sẽ đi!”

Hách Quân nói.

“Báo cáo.”

Trợ lý Tiền Đồng vẫn chưa tan ca đang ở ngoài gõ cửa.

“Vào đi!”

“Hoắc thiếu, phát hiện một chuyện kì lạ. Tăm bản đồ vệ tinh chỗ ngài muốn xem đã bị ai đó xóa sạch.”

Ngồi trên ghế, Hoắc Khải Hàng nghe thấy mà nổi da gà, hần chột ngồi thẳng lên, trong nháy mắt lại nghiêm mặt dọa người:

Là ai?

Rốt cuộc là kẻ nào đang dở thủ đoạn?

Không chỉ muốn mưu sát Tiểu Mẫn mà còn từng bước giành trước cơ hội, vắt óc suy tính muốn phá hủy tất cả những tin tức có liên quan đến cô ấy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Lúc Ninh Mẫn và Đông Đình Phong trở về Đông gia đã là 6 giờ sáng, tất cả mọi người Đông gia đều ở đó, thấy hai chiếc xe khác cùng đi đã trở về từ lâu vậy mà không thấy xe của Đông đại thiếu và Hàn Tịnh đâu, gọi điện thì không ai nghe máy. Đối diện với tình huống như vậy, bất luận là Đông Lục Phúc hay Hà Cúc Hoa đều lo lắng, giống như có hàng ngàn con kiến đang làm tổ trong bụng vậy.

May mắn trời sáng cuối cùng bọn họ cũng trở về, lúc chiếc xe chậm rãi tiến vào nhất viên, Hà Cúc Hoa là người đầu tiên xông tới. Khi nhìn thấy người ngồi chỗ lái xe không phải là con trai mình, bà ngẩn người ra, lúc này, Đông Đình Phong từ bên ghế phụ đi ra. Bà xoay người đi ngược lại, nhìn thấy vai hấn đầm đìa một mảnh máu, bà vội vàng ôm hấn vào trong lòng.

“Cẩn Chi, con muốn dọa chết mẹ cháu sao? Con muốn dọa chết mẹ sao? Điện thoại thì không gọi được, mẹ còn cho rằng con đã xảy ra chuyện nữa chứ!”

“Xin lỗi mẹ, điện thoại con bị mất rồi. Mẹ, mẹ yên tâm, con không sao!”

Đông Đình Phong cũng ôm lấy bà, sau đó ánh mắt hấn liếc qua một lượt, hình như tất cả mọi người đều ở đâu, Thôi Tán cũng có mặt, anh ta đứng ở cuối cùng, hai tay xỏ tay túi quần, dùng ánh mắt mĩa mai lạnh lùng liếc qua hấn, trên mặt anh ta có vài vết trầy xước. Tối qua, anh ta cũng đi cùng bọn họ.

Lúc xe hăn lao ra khỏi Đông Viên, tên tiểu tử kia đã xông tới chặn xe hăn lại.

“Thôi Tán, anh điên rồi sao? Muốn chết à?”

Lúc cửa kính được hạ xuống, Đông Đình Phong hung hăng nhìn anh ta, quát lớn.

“Đông Đình Phong, anh biết làm thế nào để tìm Hàn Tịnh đúng không? Hãy đưa tôi đi, tôi cũng muốn đi!”

Thôi Tán gào lên trong đêm đông lạnh giá.

Lúc đó, hăn không thấy rõ biểu cảm của người này, nhưng hăn nghe cảm nhận được sự lo lắng trong giọng nói của anh ta. Đứa “em trai” này mặc dù lòng dạ khó lường, nhưng anh ta đối với Hàn Tịnh là thật lòng.

“Muốn đi thì lên xe của thất thúc. Nhưng ta cảnh cáo anh, nếu dám không nghe lệnh ta làm hỏng chuyện thì ta sẽ không tha cho anh.”

Hăn hung hăng ném lại một câu rồi lại tiếp tục lao xe đi.

Lúc ở kho hàng bỏ hoang, mọi người ai cũng có súng trong tay, độc nhất hăn không có, Thôi Tán muốn đi cùng hăn đi tìm Hàn Tịnh nhưng lại bị Đông Đình Uy mắng một câu:

“Cần Chi nhà chúng tôi đã được huấn luyện đặc biệt, anh ngoài biết làm ba cái trò mèo ra thì còn có thể làm được cái gì! Mẹ khiếp, đừng có đi cùng Cần Chi mà liên lụy đến anh ấy. Cút về cho tôi!”

Thôi Tán chạm vào khẩu súng nhưng thực tế từ trước đến giờ anh ta ta chưa từng sử dụng.

Cuối cùng, anh ta cũng không đi theo. Nhưng tận mắt chứng kiến cảnh Đông Đình Phong mang người đi ra bị súng máy bắn phá. Dưới tình huống

cấp bách như vậy, chỉ cần phản ứng không linh hoạt thì cơ thể sẽ lập tức giống như tổ ong vò vẽ, lỗ chỗ đầy vết đạn.

Cũng may, bọn họ đều không sao. Chỉ là giây phút đó, nhìn thấy bọn họ cùng vào sinh ra tử, từ đầu đến cuối hai người vẫn nắm chặt tay nhau, trong lòng anh ta cảm thấy khó chịu.

“Nhanh, nhanh, nhanh, đưa bọn họ về phòng! Nhanh gọi bác sĩ Trần đến!”

Đông Lục Phúc nhìn thấy vai phải của cháu trai nhuộm một màu đỏ tươi, mí mắt liền trùng xuống, vội vàng phân phó.

Hà Cúc Hoa lau lau nước mắt, muốn đỡ con trai vào trong nhưng lại thấy Đông Đình Phong quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang đứng cạnh xe.

Ninh Mẫn lặng lẽ đứng nhìn hẩn bị người nhà vây quanh, nhiều người như vậy nhưng không có một ai để ý đến cô. Ngay cả lão thái gia, người thương Hàn Tịnh nhất cũng chỉ tập trung vào người Đông Đình Phong. Nhưng ở đây cô có thể cảm thấy được mùi vị của “gia đình”, chỉ là nó không bao gồm cả cô ở trong đó.

“Lôi Lôi, mau đến đỡ chị dâu em. Cô ấy đi lại không tiện!”

Đông Đình Phong đột nhiên mở miệng khiến tất cả mọi người đều chú ý đến cô: Sắc mặt trắng bệch đứng trong gió, cô mặc rất ít, thân hình mảnh mai, đơn độc.

“Tịnh Tịnh, cháu bị thương sao?”

Đông Lục Phúc lúc này mới chú ý đến cô.

“Không sao ạ!”

Cô mỉm cười, Đông Lô đã chạy đến đỡ lấy cô, còn cởi chiếc áo đang mặc bên ngoài khoác lên cho cô:

“Nhanh về nhà nào!”

Trên người cảm nhận được ba phần tình cảm ấm áp, trong lòng tựa hồ cũng được sưởi ấm, Đông Lô không còn bài xích cô, hơn nữa còn rất thân mật.

“Cảm ơn!”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn.

Rất nhanh sau đó bác sĩ đã vội vã chạy đến, kiểm tra tình hình của hai người rồi kinh ngạc khi nhìn thấy vết thương được xử lý rất tốt, nhưng vì lí do an toàn, ông ta vẫn dùng thuốc khử trùng để rửa vết thương qu một lượt. Cuối cùng, tiếp nước biển cho cả hai người. Vết thương của Đông Đình Phong rất nặng nên hằn nằm trên giường, còn Ninh Mẫn nằm trên chiếc giường nhỏ ở thư phòng nghỉ ngơi. Đông Lô cũng ở bên cạnh chăm sóc.

Đông Kỳ không ở đây, nó được Đông Dạng đưa đến nhà của mình. Nó vẫn không biết mẹ nó tối qua đã bị bắt cóc.

Cũng may là không biết, bằng không nó sẽ rất sốt ruột.

Lúc tiếp nước, Ninh Mẫn ngủ thiếp đi, trong giấc mơ, mi tâm cô nhúu chặt!

Đông Lô trông chừng “Hàn Tịnh”, cô không ngờ lại có một ngày, cô có thể thay đổi thái độ với người phụ nữ cô từng căm ghét này, thậm chí cô còn tình nguyện làm người canh chừng cho "Hàn Tịnh".

Trong phòng, Đông Đình Phong không có ngủ, ở đó còn mấy người đàn ông khác: Đông Lúc Phúc, Đông Diệu Huy, Đông Diệu Viễn, Đông Đình

Uy.

Thấy người trở về, việc bọn họ muốn biết lúc này là chân tướng của vụ bắt cóc.

Đợi bác sĩ đi ra, Đông Lục Phúc cau mày, liếc qua giường Đông Đình Phong một chút rồi nhìn sang Đông Đình Uy:

“Nhìn ra đường số mấy không? Là kẻ nào muốn động đến Đông gia chúng ta?”

Đông Đình Phong không nói gì, nhớ tới lúc đến gần nhà kho bỏ hoang, nghe thấy tiếng nổ lớn kinh thiên động địa đó, cùng với lúc cầm lấy cây súng của “Hàn Tịnh”, cũng như mập mờ nhìn thấy bóng đen của thi thể trước mặt, khiến hắn chết lặng một lúc lâu.

Lúc đó, hai tay súng bắn tia mang Hàn Tịnh đi đều không có mặt, mà xung quanh lại có một trận bắn phá khác.

Đây có thể cho thấy một chuyện: Những kẻ kia và hai tay súng bắn tia không cùng một phe.

Chân tướng sự thật có thể là như vậy: Nhóm người kia muốn một lưới bắt hết cả Hàn Tịnh và hai tay bắn tia.

Nhưng tại sao tay súng bắn tia đó lại không bắn giết con mồi của bọn họ tại chỗ, ngược lại còn điều động nhân lực đến, muốn bắt sống cô sao?

Ngoài ra, tại sao lại có một nhóm người khác tiến hành một nhiệm vụ ám sát khác?

“Chuyện này có chút kì quái!”

Đông Đình Uy cắn ngón tay, nhìn về hướng Đông Đình Phong, nhấn mạnh:

“Lúc bắn nhau, giống như có mấy người khác đang nấp trong bóng tối vậy.”

“Cháu cũng để ý qua, tổng cộng có 6 người đến gần kho hàng, trong đó có 2 người canh chừng, 4 người xông vào bắn phá. Sau đó, có một người bị chúng ta bắn chết. Ngoài ra còn có hai người bị Cần Chi bắn trúng, đoán rằng lúc chúng ta rời đi, số người còn sống nhiều hơn một người. Bởi vì hai tên canh chừng không biết đã bị ai bắn chết. Cháu nhìn qua thi thể thì chỉ thấy một dấu đạn. Từ đó có thể phát hiện ra một chuyện: Có người đang âm thầm giúp chúng ta. Nhưng vấn đề là, người giúp chúng ta tại sao lại biết hôm nay ở đây có trận bắn nhau, rồi cố ý mai phục ở đó giúp đỡ?”

Dù sao thì cháu càng nghĩ càng thấy chuyện này có chút kỳ quặc. Đây là một kết quả đã được định sẵn từ trước, Cần Chi, anh có ý kiến gì không? Còn nữa, anh có chuyện gì còn gặt mọi người không? Tóm lại em thấy hai tên súng bắn tia đêm qua hành vi có chút quỷ dị, vô duyên vô cớ lại bắt cóc làm gì? Chỉ cần từ xa nổ súng, đâu nhất thiết phải vẽ ra nhiều chuyện như vậy?”

Trong đời thứ ba của Đông gia, đầu óc Đông Đình Uy cùng với năng lực suy luận của anh ta cũng không thể coi thường. Tâm tư người này cực kỳ kín đáo, vừa mở miệng đã nói được mấu chốt của vấn đề.

Đông Đình Phong không định kéo Hàn Tịnh vào chuyện này, hẳn thư thái đem những nghi vấn của đứa em họ này gác qua một bên:

“Trước tiên đừng suy nghĩ chuyện này nữa. Chú hai, làm phiền chú tìm một cái cớ gì để liên hệ với cảnh sát, bảo họ đến đó mang toàn bộ thi thể về đây. Muốn biết chuyện gì đã xảy ra có lẽ phải xác định được thân phận của bọn chúng, từ góc độ này để kéo tơ cả sợi thì sẽ nhanh hơn và hiệu quả hơn!”

Nhị thúc và Đông Đình Uy cùng liếc nhìn nhau:

“Ta trước cũng nghĩ như vậy, nhưng Đình Uy nói không cần thiết. Không lâu trước đây, nó đã phái một người trở lại điều tra hiện trường, đến lúc đó, căn cứ theo tình hình thực tế lại tiếp tục nghiên cứu, không cần thiết phải kinh động đến cảnh sát!”

Đông Đình Phong cẩn thận suy nghĩ, mi tâm nhíu chặt, có lẽ không cần thiết.

Nếu như tất cả chuyện này căn bản là một cái bẫy, thì hiện trường giết người thật sự có thể đã bị hung thủ xóa sạch dấu vết. Khả năng mấy thi thể kia đã bị xử lí là rất lớn.

“Nếu như tất cả chuyện này, từ đầu đến cuối là một âm mưu, vậy rốt cuộc bọn chúng muốn gì, đây là cái chúng ta nhất định phải điều tra rõ.”, Đông Đình Uy quay đầu, ánh mắt dừng lại trên mặt Đông Đình Phong dò xét, “Cẩn Chi, có phải mẫu chốt vấn đề có liên quan đến Hàn Tịnh không?”

“Tại sao lại nói vậy?”

Ba người Đông Lục Phúc, Đông Diệu Huy, Đông Diệu Viễn đều nhìn nhau, cuối cùng Đông Lục Phúc hỏi lại.

Đông Đình Uy mỉm cười, còn cố làm ra tư thế cầm súng:

“Ông nội, ba, chú ba, mọi người không nhìn thấy tư thế cầm súng của Hàn Tịnh đâu, quá chuẩn xác. Con thật sự không biết từ lúc nào, Đông gia chúng ta lại sinh ra một nữ trung hào kiệt như vậy. Tay không có thể khống chế được tên cướp tay cầm súng trường. Hơn nữa, lúc cô ta đối diện với nguy hiểm, căn bản không hề cau mày. Sự can đảm này, ngay cả đàn ông cũng chưa chắc có được, huống hồ là một người phụ nữ!”

“Có lẽ Tịnh Tịnh đã quá sợ hãi!” Đông Lục Phúc nói.

“Ông nội, ông đang giả ngốc sao, dọa hay không bị dọa, sao cháu không nhìn ra được chứ? Người phụ nữ đó căn bản không hề sợ hãi. Mà cứ xem như bị dọa thì tại sao cô ta có thể cầm súng? Ông đừng nói với cháu, ba cô ta là cảnh sát cho nên cô ta biết. Lí do đó quá gượng ép. Tóm lại, khẳng định người phụ nữ đó có vấn đề. Hơn nữa, hình như Cần Chi cũng biết gì đó!”

Ba vị trưởng bối lại trầm ngâm, ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Đông Đình Phong. Dùng Hàn Tịnh để đổi Hà Cúc Hoa, cách này ngay từ đầu Đông Lục Phúc đã phản đối. Nó quá tàn nhẫn. Nhưng Đông Đình Phong vẫn khẳng khái làm vậy, hẳn đã từng nói với Đông Lục Phúc:

“Sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu, ông cứ yên tâm. Cháu sẽ đem người trở về bình an. Rồi còn có thể một lưới tóm gọn bọn cướp.”

Cuối cùng, Đông Đình Phong cũng mang người trở về, nhưng lần theo dấu vết mà đi thì lại gặp phải một cuộc chiến kịch liệt khác, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hẳn.

“Cần Chi...”

“Ông, cháu mệt rồi, cháu muốn nghỉ một chút. Có vài chuyện cháu sẽ suy nghĩ lại rồi nói với ông sau, được không?”

Đông Đình Phong nhắm mắt. Chuyện liên quan đến Tiểu Vũ Mao hẳn phải cẩn thận nghiên cứu một chút, không nhất thiết phải nói ra luôn.

Ninh Mẫn ngủ không yên giấc.

Cô mơ thấy có người muốn dồn cô vào chỗ chết. Nhưng bọn chúng lại không được toại nguyện, lần lượt các sát thủ hạ xuống, lần lượt từng người từng người một để cô trốn thoát.

Cuối cùng cô đã chọc giận đến bọn chúng.

Một đôi tay quý dữ đáng sợ đang hướng về phía Văn Văn, bọn chúng treo Văn Văn lên một thân cây, rồi báo cho cô biết, nội trong 3 giờ, nếu cô không xuất hiện ở Quỳnh Thành thì cô chỉ có thể đến lượm xác Văn Văn về.

Cô vội vàng đáp máy bay đến Quỳnh Thành, nhưng kết quả đã quá muộn, Văn Văn đã chết, nó bị treo dưới một gốc cây cao lớn, cả người toàn đạn, máu me đầm đìa.

Cô gào thét chạy nhào tới, muốn chạy đến ôm lấy đứa con gái đáng thương của mình xuống! Nhưng lại có một viên đạn khác từ trong góc khuất lao tới, bắn xuyên qua ngực cô.

Cô không ôm được con gái, ngã xuống đất, nước mắt không ngừng tuôn ra. Từ đầu đến cuối, cô vẫn chạy không nổi số mệnh nhà tan cửa nát.

“Tĩnh đi, Tĩnh Tĩnh, cô gặp ác mộng ư?”

Cô bị lay tỉnh dậy, khóe mi ướt đầm lệ.

Lúc mơ mơ màng màng trong làn nước mắt, cô phát hiện chính mình đang vùi người trong vòng tay của Đông Đình Phong.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má, đáy mắt lộ vẻ tuyệt vọng, Đông Đình Phong nhìn cô, cô gái mạnh mẽ này có thể đối mặt với bọn cướp mà mặt không hề biến sắc, có thể đứng trước mưa bom bão đạn không hề hoảng loạn, có thể chịu đựng nỗi đau không kêu một tiếng, nhưng lại vì một giấc mơ mà đau lòng rơi lệ, hơn nữa còn khóc lóc giống như mưa vậy.

Với vẻ ngoài kiên cường nhưng tận sâu thẳm trong lòng, cô đang cố gắng cất giữ sự mềm yếu mà cô chưa bao giờ cho phép chính mình thể hiện ra.

Hắn thay cô lau nước mắt, ôn như nói:

“Nhìn rõ không? Đừng sợ, cô đang mơ thôi!”

Cô hít thở sâu một chút, nỗ lực khống chế sự hoảng loạn này, rất lâu sau đó cô nhìn lại xung quanh căn phòng, ánh mắt không ngừng lưu chuyển qua những đồ vật chẳng mấy quen thuộc, sau khi hoàn toàn tỉnh táo, cô dừng lại trên người nam nhân này, đôi mày thanh tú hơi nhíu lên:

“Ồ, là nằm mơ, vậy thì tốt rồi, tốt rồi... A, Đông Đình Phong, anh, sao anh lại ở đây?”

“Tôi ra ngoài tìm nước uống thì nhìn thấy cô đang đá chặn!”

Chân tướng sự việc là như vậy, vừa nãy hắn cũng nằm mơ, hắn mơ thấy chính mình dắt cô, còn cả Tiểu Kỳ cùng dạo bước ngắm hoa Fressia. Dưới ánh nắng ấm áp, Tiểu Kỳ cầm chiếc máy không ngừng chạy qua chạy lại để chụp những cảnh đẹp trước mắt.

Đột nhiên, tiểu tử kia cười híp mắt kéo cô đến trước mặt hắn rồi nói:

“Ba, con muốn chụp cho ba và mẹ một tấm ảnh. Ba, ba ôm mẹ từ đằng sau được không, như vậy ảnh mới đẹp được... Mẹ, mẹ đừng có ngại. Đến đi, đến đi... Con muốn chụp một tấm hai người ân ái...”

Hắn cười nhẹ, tiến lên ôm lấy người phụ nữ còn đang ngại ngùng kia. Cô đỏ mặt, muốn tránh nhưng hắn không chịu buông, bởi vì có Tiểu Kỳ ở đó nên cô không có cách nào cào rách mặt hắn, chỉ ngoan ngoãn trong vòng tay của hắn.

Lúc đó, tay hắn và tay cô cùng đan vào nhau đặt lên phía trước, hai gò má cô ửng hồng nhìn vào camera, muốn cười nhưng không cười, còn hắn cúi đầu thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp đó của cô.

Mấy tiếng “tanh tách” vang lên, Đông Kỳ nhanh chóng ghi lại khoảng khắc đó của bọn họ.

Cô còn giả bộ muốn xem kết quả để đẩy hắn ra, rồi hai mẹ con bọn họ túm lại cùng nhau để chọn ra tấm nào đẹp hơn. Hắn nhẹ nhàng đi tới muốn cùng bọn họ chia xẻ loại thân mật này. Nhưng một viên đạn lao tới, “pằng”, bắn thẳng vào đầu cô, một dòng chất nóng hồi văng tung tóe vào mặt hắn. Người phụ nữ vừa nãy vẫn còn cười với hắn giờ đây trên huyết thái dương đã có một lỗ sâu, khuôn mặt cô còn ngưng lại nụ cười ấm áp, cả người cô ngã xuống đất, Đông Kỳ thét chói tai nhào tới.

Hắn vội vàng chạy vội đến đỡ lấy cô, hai người cùng ngã lăn xuống đất, sau đó cô trước mặt hắn co quắt vào cái, trong nháy mắt yên lặng bất tỉnh.

Hắn trợn trừng mắt lên, 18 năm trước, hắn không thể cứu cô, 18 năm sau, hắn vẫn y như cũ không cứu được cô, một cảm giác bi ai vô hình không ngừng hiện lên trong hắn.

Ôm cô gào thét đau đớn, hắn giật mình ngồi dậy mới biết đó là giấc mơ. Hắn lấy tay lau trán, tất cả đều là mồ hôi, trong lòng sợ hãi khiến hắn không ngừng thở dốc.

Hắn không hề nghĩ ngợi nhiều liền chạy đến phòng cô, nhìn thấy cô yên tĩnh nằm ngủ nhưng mi tâm nhíu chặt, giống như đang ẩn chứa một phiền não không lí giải được, lớp lớp mồ hôi hiện lên, sắc mặt trở lên tái nhợt, hai tay nắm chặt lấy chiếc chăn, tinh thần từng chút từng chút một thay đổi, cuối cùng đau khổ vô cùng, giống như bị cái gì đó kinh khủng cuốn lấy.

Hắn thấy vậy liền vội vàng lay cô tỉnh dậy.

Bởi vì, cô cũng như hắn, đều đang nằm mơ.

Không biết cô đã mơ gì mà khiến cô đau khổ, bị thương như vậy.

Đông Đình Phong đến rót cho cô một cốc nước, cô nhận lấy, một tiếng cảm ơn rất nhỏ, chiếc miệng xinh xắn uống nước, nhưng sắc mặt vẫn tẻ như cũ.

“Văn Văn là ai?”

Hắn đợi tâm tình cô bình phục lại mới hạ giọng hỏi.

Lúc cô nằm mơ vẫn không ngừng gọi cái tên này, có lẽ người này đối với cô có vị trí không hề tầm thường.

“Khụ, khụ, khụ...”

Cô sặc nước, cô vội vàng lau nước trên miệng, ánh mắt nhẹ nhàng:

“Tôi... Tôi vừa mới nói mơ sao?”

“Ừ, cô luôn miệng gọi tên Văn Văn!”

Đông Đình Phong dựa lưng nhìn cô đang chột dạ: Xem ra người này hắn phải điều tra một chút.

“À, đó là bạn học trước đây của tôi. Tôi mơ thấy cô ấy bị tan nạn xe!”

Sắc mặt cô gái nào đó không hề ửng đỏ, cũng không thở mạnh, nhanh chóng tự biên ra một lời nói dối.

Hắn không có vạch trần, khéo môi khẽ nhếch lên, trái tim cô đã được xây quanh bằng một bức tường thành vững chắc, nếu muốn cô dỡ bỏ lớp nguy trang này xuống, lộ ra bản tính của mình thì nhất định cần có thời gian. Hắn hiểu điều này.

“Mơ đều là ngược lại. Cô cứ yên tâm. Ngủ đi! Ngủ chút nữa đi!”

Những sợi tóc dài dính trên ngực cô giống như một tấm thảm đen, hấn rất muốn chạm vào một chút, hấn muốn cảm nhận sự mềm mại ở chỗ đó. Nhưng hấn nhin, hấn không muốn dọa cô.

Từng bước, từng bước đi tới bên cạnh cô. Hấn có rất nhiều cơ hội để nắm bắt được cô.

Cô thật sự rất ngoan, nhanh chóng nhắm mắt lại, có lẽ bởi hơi thở mát lạnh nhàn nhạt tỏa ra từ người hấn giúp cô định thần lại, lần này cô không gặp ác mộng nữa.

Hấn ngồi bên cạnh trông cô không hề buồn ngủ, lặng lẽ nhìn cô, trên khuôn mặt hấn hiện lên nét ôn nhu khó gặp. Khi xác định rằng cô đã ngủ say, hấn đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ấy, hấn cảm thấy chuyện này thật vô vị nhưng không hiểu sao vẫn không dừng lại.

Cánh cửa khép hờ, Đông Lôi ở ngoài ngâ ngốc đứng nhìn:

Đây là anh trai cô sao? Ánh mắt anh ấy dịu dàng như nước.

Đông Lôi đẩy đẩy người bên cạnh, quay đầu nhìn thấy mẹ mình với biểu tình phức tạp, sau đó bà xoay người, lặng lẽ rời đi.

Đông Lôi cũng đi theo, yên lặng đi được một lúc cô mới nhẹ nhàng nói một câu:

“Thái độ anh đối với chị dâu đang thay đổi. Mẹ, nếu anh yêu chị dâu và không muốn ly hôn, mẹ sẽ như thế nào?”

Bước chân của Hà Cúc Hoa nhanh dần hơn, mi tâm thắt chặt, điều này thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Hàn Tịnh đã chịu thay thế bà làm con tin, nhưng con trai bà cũng đã vì cô mà gặp nguy hiểm, đoạn ân tình này cũng xem như đã thanh toán xong!

Bà thật sự không muốn nhìn thấy bọn họ lại dây dưa như vậy!

Nhưng vừa nãy nhìn thấy biểu cảm của con trai bà, bà đã thật sự giật mình, con trai bà thật sự đã động lòng.

Điều bà nghĩ đến lúc này là: Nếu Cẩn Chi đột nhiên quay về nhà, vậy An Na sẽ phải làm sao? Lẽ nào đứa trẻ đó lại muốn bội bạc với An Na sao?

Không được, trong chuyện này, bà nên toàn tâm ủng hộ An Na, nhất định phải bảo vệ bảo bối bà yêu quý, đứa trẻ đó tốt như vậy, làm sao có thể trở thành cô phụ?

Chuyện này, nhất định phải để bọn họ nhanh chóng ly hôn, như vậy mới tốt.

Ăn tối xong. Lúc Ninh Mẫn đi qua thư phòng, cô nghe thấy từ bên trong có truyền ra mấy tiếng nói rất nhỏ, hình như là Đông Đình Uy và Đông Đình Phong đang nói chuyện gì đó.

Vô tình cô nghe được một câu:

“Kho hàng bỏ hoang đó đã bị ai đó thiêu hủy, tất cả manh mối hầu như đã bị đốt cháy, thi thể cũng không thấy! Hơn nữa, lúc chập tối, toàn bộ khu đó đã bị san phẳng. Tiểu Sâm đến nói: Nơi đó sớm đã được quy hoạch để phá bỏ và dời đi nơi khác, sau vụ hỏa hoạn, công ty bất động sản phụ trách hạng mục này đã cho mười mấy máy ủi đến san phẳng tất cả. Toàn bộ những mảnh vụn ở đó được chuyển đến bãi phế thải phía Bắc...”

Tin tức này rất nhanh được truyền đến Quỳnh Thành.

“Cái gì? Toàn bộ 8 người đều gặp nạn sao?”

Nghe thấy tin tức này, người phụ nữ hạ lệnh bắn tĩa nhất thời kinh hãi, một lúc lâu sau mới nói rõ lên lời.

“Vâng, đây là tin tức số hiệu F200 phát ra lần cuối cùng!”

“Làm sao có thể? Vậy thì thế đâu?”

“Không thấy!”

“Cái gì mà không thấy? Bị Đông gia giấu sao?”

“Không phải! Một trận hỏa hoạn đã thiêu hủy cả nhà kho, tám thi thể đã bị biến mất một cách thần bí. Phu nhân, chuyện này có thể sẽ để lại hậu quả đáng sợ. Nếu lâu sau bọn họ không trở về đội, cấp trên nhất định sẽ điều tra, người nhà của bọn họ cũng sẽ làm loạn!”

Đúng là như vậy.

Người phụ nữ này vẫn luôn cau mày, bởi vì một kế sách sơ hở. Bà ta không thể để chuyện này bị phanh phui, để giữ được bí mật này, bà ta đã liều mạng sửa chữa nó, nhưng hiện tại xem ra, sơ hở càng lúc càng nhiều.

Lúc này đột nhiên điện thoại vang lên, tâm tư bà ta rối như tơ vò, bà ta rút điện thoại từ trong túi ra, nhìn thấy số này, mi tâm càng lúc càng nhíu chặt, do dự một lúc mới nghe máy:

“Alo, có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia, giọng nói của một nam nhân vang lên:

“Có thứ có lẽ bà sẽ cảm thấy hứng thú!”

“Xin lỗi, hiện tại ta không có hứng thú với cái gì hết!”

Bà ta không nhìn được, rất muốn cúp máy.

“Có phải vì chuyện tối qua mà phiền muộn không?”

Câu này thật sự quá có tính kích thích, nó khiến bà ta ngẩn người, hoảng sợ nói:

“Có phải người đã nhúng tay vào? Máy người đó là tay chân của người?”

“Đúng, toàn bộ là tay chân của ta!”

Nam nhân mỉm cười vui sướng, giống như hẳn ta vừa nghe thấy một câu chuyện cực kì thú vị.

Nhưng vì câu này mà sắc mặt người phụ nữ kia lại giống như bị bóp méo, tức giận đi qua đi lại, vừa loạn, vừa sợ rống lên hỏi:

“Mẹ khiếp rớt cuộc người muốn gì?”

“Ta muốn gì thì bà rõ nhất. Quyền lực, còn cả đàn bà, ta đều muốn có!”
Nam nhân cười nhạt ném tiếp một câu, “Nếu như nửa đời sau, bà không muốn ngồi trong tù thì hãy hợp tác với ta, đây là sự lựa chọn duy nhất cho bà!”

Nói xong liền cúp máy.

Tiếng “tút tut” vang lên, nữ nhân hung hăng ném điện thoại xuống đất khiến nó vỡ nát: Nhiều năm như vậy mà người đàn ông chết tiệt này làm sao vẫn như âm hồn bất tán không chịu buông tha cho bà ta. Hiện tại hẳn ta còn biết rõ chuyện này. Đây là muốn bức bà ta vào con đường chết sao?

Ở một chỗ khác, nam nhân kia đang cực kì sung sướng: Trò chơi này càng lúc càng đặc sắc.

Tương lai, hẳn ta muốn Hoắc gia và Đông gia đấu nhau một sống một chết, và Ninh Mẫn chính là mấu chốt cho tất cả, hẳn ta làm sao có thể để cô dễ dàng chết như vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Ngày 3 tháng 1 năm 2012, tuyết rơi rất nhiều. Chạng vạng cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi, còn có một vài tia nắng lộ đầu. Ninh Mẫn xuống lầu, cô muốn hít ít không khí, không muốn bị những phiền muộn vây quanh nhưng cô lại mà quên chính mình vẫn đang nguy hiểm.

Vết thương ở chân của cô quá nghiêm trọng nên có thể đi lại được, mặc dù có chút bất tiện, nhưng cô vẫn muốn nhìn cảnh tuyết rơi. Đông viên là một nơi cảnh sắc tuyệt vời, chỉ là tâm tình có chút hỗn loạn nên cảnh sắc mới nhuốm chút muộn phiền.

Cuộc nói chuyện của Đông Đình Phong và Đông Đình Uy hôm trước cô đều nghe thấy, trong đầu cô cũng vô cùng kinh ngạc, cái chết của Lý Hưởng khiến cô vô cùng đau khổ.

Một trường bối tốt bụng như vậy nhưng lại vì cô mà chết, sau khi chết đến thi thể cũng không được tôn trọng, không được chôn cất yên nghỉ. Điều này khiến cô cảm thấy chính mình đã gây ra một tội ác không thể nào tha thứ được.

Cô cảm thấy mệnh mỏng mù mịt, đau lòng, nản chí, tinh thần xuống dốc một cách trầm trọng.

Rốt cuộc vẫn còn bao nhiêu người phải chết trong chuyện này nữa?

Cô men theo những lối đi nhỏ trong Đông viên, từ từ dạo bước, đột nhiên cô dừng lại, cô nhìn thấy bên đường là ba búp bê người tuyết: hai lớn,

một nhỏ. Đó là kiệt tác của Đông Kỳ và Đông Dạng.

Lớn là của tác phẩm của Đông Dạng, bé là của Đông Kỳ. Đứa trẻ này còn quần khăn cho búp bê người tuyết, đội mũ, cắm một củ cà rốt vào mũi, và hai viên bi thạch anh làm mắt. Người tuyết này rất sống động cũng rất buồn cười.

Lúc chiều, Đông Kỳ có chụp ảnh với mấy búp bê người tuyết này, sau đó còn chạy lên lầu chỉ vào trong ảnh nói với cô:

“Một là mẹ, một là ba, một là em bé, bọn họ là một gia đình thân thiết. Giống như gia đình chúng ta đúng không, mẹ, mẹ thấy đúng không?”

Cô ngược nhìn, mỉm cười cảm động nhưng cũng thật đau lòng.

Cô làm sao có thể là một thành viên trong gia đình này chứ?

Chẳng qua cô cũng chỉ là người xâm nhập vào gia đình họ và đem lại cho họ những rắc rối mà thôi.

“Chân em vẫn ổn chứ?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ khiến cô khẽ thở ra một làn khói trắng, trở lại thực tại.

Cô quay đầu nhìn, Thôi Tán với nét mặt ân cần đang đứng ở đó, hai tay xỏ túi quần, không biết từ lúc nào đã nhìn cô chăm chú. Người đàn ông này mấy hôm nay đều ở Đông gia, chỉ là cô vẫn không nói chuyện với anh ta.

“Vẫn ổn!”

Cô lành nhạt nói, cô rất muốn rời đi, hiện tại, tâm trạng cô rất kém, không muốn nói chuyện.

“Tĩnh Tĩnh!”

Thôi Tán đuổi theo ngăn cản, anh ta giữ chặt tay cô, làm bộ thở dài một tiếng rồi ôm cô vào lòng:

“Em có biết hôm đó tôi đã sợ hãi như thế nào không? Tôi thật sự sợ em sẽ xảy ra chuyện! Nhưng thật may mắn, em không sao!”

Ngữ khí nghe có vẻ rất chân thành, đây là anh ta thật lòng quan tâm Hàn Tịnh sao?

Cô không muốn biết, hiện tại cô chỉ muốn đẩy người đàn ông này ra. Nhưng không được.

Anh ta siết chặt cô trong vòng tay mình.

“Anh buông tay ra! Đây là Đông gia đó! Tôi không muốn bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ... Anh không biết xấu hổ nhưng tôi thì có!”

Thanh âm lạnh lùng vừa sắc bén, vừa lợi hại, có thể dễ dàng xé rách trái tim con người.

Toàn thân Thôi Tán cứng đờ, từ từ buông lỏng ra để khoảng cách giữa hai người dần ra, nhưng cánh tay anh ta lại lao đến giữ lấy vai cô không chịu buông, dò xét:

“Hàn Tịnh, tại sao tôi phải xấu hổ, đừng quên, em là người phụ nữ đầu tiên của tôi, tôi là người đàn ông đầu tiên của em. Nếu như không phải Đông Đình Phong chết tiết đó thì người kết hôn với em sẽ là tôi... Chúng ta đã từng hạnh phúc như vậy... Tại sao em có thể quay đầu làm như tôi là không khí vậy?”

Tình thần anh ta có chút kích động.

Nỗi thương nhớ với cô hai ngày này thoáng cái đã trở thành sự căm hận, anh ta vừa hận chính mình đã không quên được cô, vẫn quan tâm đến sự

sống chết của cô, nhưng anh ta càng hận cô hơn, hận người phụ nữ này đã đối xử lạnh nhạt với anh ta.

Anh ta muốn trở về quá khứ, muốn gặp lại một cô gái nhỏ thích nép vào người anh ta, chứ không giống như bây giờ, cô luôn ngoảnh mặt làm ngơ. Sự khác biệt này khiến anh ta cảm thấy uất ức.

“Thôi Tán, tất cả đã là quá khứ. Trước đây, tôi đã từng nói với anh, tôi và anh, từ nay về sau ngoại trừ có thể có quan hệ luật sư - thân chủ ra thì sẽ không có bất cứ cơ hội nào tái hợp với nhau. Trên thực tế, không phải anh đã bám víu được vào cành cao sao? Ông nội đã nói, sợi hết năm sẽ cho anh và tiểu thư Giang gia đính hôn. Đây mới là người bạn đời của anh. Từ nay về sau, anh có cuộc sống của anh, tôi có con đường của riêng tôi, phiền anh sau này hãy nhớ rõ thân phận của mình: Trước khi tôi và Đông Đình Phong ly hôn thì tôi vẫn là chị dâu của anh, còn sau khi chúng tôi ly hôn thì hai chúng ta cũng chỉ là hai người xa lạ. Thôi Tán, mọi người đều là người hiểu chuyện, những lời nên nói tôi cũng đã nói rất rõ, xin anh hãy có tự trọng, đừng lại vi phạm khiến tôi ghét anh!”

Biểu cảm trên mặt người đàn ông này thật sự rất đau khổ, nhưng cô tuyệt đối không thể mềm lòng, cô phải phân biệt ranh giới rõ ràng để anh ta hiểu.

Cô giơ tay lên, tách từng ngón tay của anh ta ra khỏi vai mình, sau đó quay người muốn trở về phòng. Ánh mắt người đàn ông này đột nhiên trở nên dữ tợn, một lần nữa kéo cô trở lại, hai tay giữ chặt lấy khuôn mặt cô, một nụ hôn bất ngờ không kịp đề phòng đè xuống, anh ta hung hăng cắn lấy môi cô khiến khoang miệng cô lúc này nồng nặc một mùi máu tanh.

Đồ vô sỉ!

Ninh Mẫn kinh hãi trợn tròn mắt, thế nào thì cô cũng chưa từng nghĩ người đàn ông này sẽ cưỡng hôn mình.

Cô giận tím mặt, rất muốn đá bay tên bỉ ổi, hỗn đản này, nhưng một thanh âm băng lãnh đã nhanh hơn cô một bước:

“Hàn Tịnh, Đông Tán, các người đang làm gì vậy? Các người đang làm cái gì vậy? Ban ngày ban mặt mà các người dám ôm ôm ấp ấp, tình chàng ý thiếp, như vậy còn ra thể thống gì...”

Đông phu nhân gầm lên giận dữ.

Lúc Ninh Mẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần đã bị một lực kéo ra, sắc mặt Hà Cúc Hoa trắng bệch tức giận nhìn cô chăm chăm, một cái bạt tai hạ xuống, nhưng lại bị một cánh tay khác chặn lại, bởi vì vết thương ở chân nên cô đi lại bất ổn, suýt nữa bị ngã xuống nhưng lại được một cánh tay khác vững vàng đỡ lấy.

Cô xoa xoa cánh môi bị cắn, sắc mặt tái xanh ngẩng đầu nhìn, là Đông Đình Phong đã ngăn cản mẹ hấn, cũng là hấn giữ lấy cô.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút...”

Đông Đình Phong bảo vệ cô, hấn nhìn thấy ánh mắt tức giận của mẫu thân cũng như Thôi Tán đó đang cười khểnh lau đi vết máu còn lưu lại trên cánh môi thì ánh mắt của hấn liền trở lên băng lãnh, đáy mắt còn mang theo vài tia giận hờn.

Bởi vì, hấn nhìn thấy rất rõ, người này căn bản là cố ý.

Vừa nãy, Thôi Tán đã nhìn thấy hai mẹ con hấn đi đến chỗ này, sau đó đột nhiên anh ta lại lôi “Hàn Tịnh” lại hôn xuống.

“Con bảo mẹ làm sao bình tĩnh?”

Nét mặt Hà Cúc Hoa xen lẫn cả sự tức giận và nóng nảy, vốn là bà đối với Hàn Tịnh đã có cách nhìn thay đổi, nhưng hiện tại, nhìn thấy bọn họ

trong chính Đông viên dám làm ra loại chuyện mất mặt này thì làm sao bà có thể nhẫn nại được chứ?

“Xin lỗi mẫu thân đại nhân, đây là con và Hàn Tịnh không kìm lòng được...”

Nhìn thấy Hà Cúc Hoa tức giận trong lòng Thôi Tán đột nhiên hiện lên vài tia vui vẻ, khóe môi khẽ nhếch lên, dùng tay vuốt nhẹ cánh môi, mùi vị hôn cô vẫn tuyệt vời như ngày trước, tiếc là anh ta mới lướt qua một chút.

Chỉ là bộ dạng tươi cười mang theo mấy phần tà khí của anh ta lên cao chưa được bao lâu đã bị đông cứng.

Một phút sau, anh ta liên tiếp nhận lấy ba cái bạt tai.

Bạc, bạc, bạc!

Trong Đông viên vắng lẽ không tiếng lặng lúc chạng vạng, ba cái bạt tai vang lên đặc biệt thanh thúy, vang vọng.

“Dám tát tôi sao?”

Người đánh anh ta không phải Hà Cúc Hoa, cũng không phải Đông Đình Phong, mà là Ninh Mẫn. Lúc cô lấy lại tinh thần thì không thể kìm được tức giận, liền hất tay Đông Đình Phong ra, hung hăng đi tới, không hề do dự đánh xuống.

Giây phút này, khuôn mặt cô lạnh lẽo như thu sương, con ngươi giống như hổ băng, cánh môi đỏ hồng mở ra quát lên một tiếng:

“Tại sao lại không thể đánh? Thôi Tán, ba cái tát này là để tôi muốn anh rõ một chuyện: tôi và anh đã hoàn toàn ân đoạn nghĩa tuyệt. Hôm nay, tôi trịnh trọng cảnh cáo anh, sau này, nếu anh còn dám làm tôi nhục nhã như vậy thì tôi đây sẽ còn dám đánh anh thêm lần nữa. Hàn Tịnh tôi đây nói

được thì làm được! Có người nào không có chút quá khứ cơ chứ? Cứ xem như trước đây là người yêu thì làm sao? Kết hôn rồi còn có thể ly hôn để lấy anh sao, nếu anh còn là đàn ông thì mẹ khiếp, đừng có đứng đó mà khoe khoang văn chương. Tôi không có hứng thú làm quân cờ để anh trả thù đâu, cho nên phiền anh hãy biết tiết chế những dụng ý khiến người khác buồn nôn đó lại cho tôi, đừng có chọc giận đến tôi. Sau 6 năm, Hàn Tịnh tôi đã không còn là miếng thịt mà các người muốn lăn qua lăn lại thế nào cũng được đâu, sau này, xin các người tránh xa tôi một chút, để tôi đi.”

Sắc mặt người đàn ông bị bài xích đó giống như có từng tầng từng tầng xanh xanh, trắng trắng hiện lên, cô xoay người khắp khiêng từng bước từng bước đi vào nhà.

Hà Cúc Hoa chết lặng: Nha đầu này, tại sao tính khí lại nóng nảy như vậy? Cô đây là có ý gì? Diễn kịch sao?

Hà Cúc Hoa quan sát: Nếu là vẽ trước thì cũng còn may, chí ít cô còn chút liêm sỉ, nhưng nếu vẽ sau thì tâm cơ người phụ nữ này quá đáng sợ.

Chỉ có Đông Đình Phong biết, nha đầu này là tức giận thật sự.

Cô vừa đi vừa lau miệng, không ngừng nhổ nước bọt, từng bước đi khắp khiêng, bất ổn khiến cô suýt nữa trượt chân.

Đông Đình Phong nhìn thấy mí mắt đột nhiên nháy lên.

Cuối cùng lúc lên bậc thang vì trên mặt bậc thang có một lớp tuyết mỏng đọng lại, sau đó bị khí lạnh đông cứng thành băng, bước chân cô lại lún nửa chênh choạng, rồi ngã sấp xuống.

Hắn lao nhanh như bay chạy đến, lúc cô đang vùng vẫy muốn đứng dậy, hắn đỡ lấy cô, không nói hai lời liền ôm ngang lấy hông cô, từ từ đi vào trong nhà.

“Buông tôi ra!”

Cô lạnh giọng kêu lên một tiếng, cơn giận vẫn còn sót lại chưa bình phục hẳn.

“Cô đừng động đây, vết thương trên vai của ta vẫn chưa khỏi đâu. Đây cũng đâu phải lần một lần hai chúng ta ân ái, cô có thể mượn cơ hội này để trả miếng Thôi Tán một chút. Vậy có sao mà không làm?”

Lí do thứ hai giống như có thể khiến cô trứ giận!

Được thôi, vậy cô không động đây, ngoan ngoãn để hẳn ôm, cô muốn chọc cho tên Thôi Tán khốn khiếp kia tức chết, nhưng cô lại quên rằng, như vậy là cô đang trao cái quyền thân thiết với mình cho một người đàn ông khác.

Đó là khởi đầu của sự tin tưởng.

Phía sau, sắc mặt Thôi Tán vốn đã trắng bệch, sau khi nhìn thấy cảnh này anh ta càng không thể kìm nổi tức giận, hung hăng siết chặt nắm tay, những gân xanh không ngừng nổi lên, đáy mắt giống như sắp bốc cháy.

Giây phút này, anh ta cảm thấy lồng ngực mình giống như chôn giữ một khối bom, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến anh ta nổ tung.

Trước mặt anh ta mà cô có thể tự nhiên ôm một người đàn ông khác sao?

Thật nực cười!

Sao có thể cơ chứ!

Về đến phòng, Ninh Mẫn không nói hai lời liền xông thẳng vào nhà tắm, cô đánh răng hết lần này đến lần khác, ra sức dùng sữa rửa mặt chà qua chà lại cánh môi mỏng của mình, cũng không biết cô đã ở đó giằng co với cái mặt mình bao lâu.

Cô hiểu rõ, cô tuyệt đối không thể ở lại Đông gia, loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên cô gặp phải.

Đối diện với chính mình trong gương, cô suy nghĩ một chút rồi quyết định phải lập tức tìm Đông Đình Phong bàn về chuyện ly hôn.

Từ nhà tắm đi ra, cô nghe thấy từ thư phòng truyền đến cuộc điện thoại, hẳn đang nói tiếng anh, có lẽ là từ nước ngoài gọi về.

Cô đi tới kết sắt lấy ra hai tập tài liệu.

10 phút sau, bên trong không còn tiếng động nào nữa, có lẽ hẳn đã nói chuyện xong, cô hít một hơi thật sâu đi vào thì nhìn thấy hẳn đang uống trà.

“Muốn uống một chén trà Ô Long để tĩnh tâm, định thần, quên đi tạp niệm không?”

Trên bàn trà, không biết từ lúc nào đã đặt một bộ dụng cụ trà đạo, có cảm giác chúng rất cổ, nước tràn qua, hẳn không đợi cô nói đã ung dung thông thả dùng muỗng múc trà khơi một chút trà Ô Long vào chiếc ấm tử sa tinh xảo mang đậm phong cách cổ xưa.

Cô không cắt ngang sự say sưa của hẳn, kiên nhẫn thưởng thức, tựa hồ cô đối với hẳn cũng hiểu biết hơn được mấy phần.

Nghệ thuật trà đạo là một hình thức văn hóa, nói chung, người am hiểu trà đạo thường theo đuổi sự sang trọng, mộc mạc.

Cô cũng hiểu trà đạo, bởi vì ông nội cô đối với thứ nghệ thuật này có sự yêu thích đặc biệt nên từ nhỏ cô đã nghiên cứu, tìm hiểu.

Loại trà Đông Đình Phong muốn ngâm là trà Ô Long, đối với loại trà này, có tổng cộng tất cả 18 bước, Đông Đình Phong đã bỏ qua hai bước đầu, còn từ bước thứ ba Ô Long nhập cung nhập thủ, sau đó sẽ là mấy bước: cao sơn lưu thủy, xuân phong phát điện; Ô Long nhập hải, trùng tiến tiên nhan; ngọc dịch hồi hồ, tái chú cam lộ; tường long hành vũ, phượng hoàng điểm đầu; long phượng trình tường, cá chép trở mình; nâng chén mời trà, cúi đầu gửi trà... Cách biểu diễn của hân cực kỳ đẹp mắt, động tác tay cũng rất thuần thực tao nhã, nó khiến người khác cảm thấy đây thực sự là nghệ thuật thưởng thức.

Cô yên lặng suy nghĩ: Người như vậy, nếu gặp ông nội cô thì hai người nhất định sẽ có tiếng nói chung!

“Uống xem, mùi vị thế nào?”

Ninh Mẫn nhận lấy, cầm chén trà nhẹ nhàng nhắc lên, chén trà gửi rất thơm, hương trà thanh mát, lại có thể nhìn thấy rõ màu sắc của nước trà, trong veo, diễm lệ.

Uống một ngụm, hít một hơi nhưng chưa nuốt hẳn, để cho nước trà di chuyển qua lại giữa răng và môi, thứ nước trà ấm ấm đó từ từ làm tan biến mọi sự tức giận trong cô, khiến cô thoáng cái cảm giác như mình đã trở về nhà, trong thư phòng của ông nội, cùng ông bình phẩm về trà, nói vài ba câu chuyện phiếm.

“Hơi đắng, nhưng dư vị còn đọng lại thoáng ngọt, rất dễ chịu!” Cô đặt chiếc chén tử sa xuống nói, “Còn có thể hạ hỏa.”

Đông Đình Phong gạt gạt đôi lông mày sắc bén, liếc nhìn cô một cái, ánh môi cô ửng đỏ giống như cười như không.

“Trà nghệ có thể tu thân dưỡng tính. Làm phiền Đông đại thiếu hạ mình pha cho tôi một ấm trà đắt tiền như vậy, nếu tôi không hạ hỏa có lẽ thật áy náy!”

Đột nhiên, cô không muốn tức giận, ngược lại còn muốn cười. Đông Đình Phong này cũng thật kì quái, tận mắt chứng kiến vợ mình bị một người đàn ông khác hôn vậy mà không hề tức giận, hơn nữa còn pha trà giúp cô hạ hỏa. Hẳn thật sự quá độ lượng!

Còn cô, cùng trải qua một đêm sinh tử như vậy thì cảm giác ghét bỏ với người đàn ông này dường như cũng tan biến vài phần, nên dĩ nhiên có thể bình tâm tĩnh khí trêu chọc hắn. Quan hệ giữa hai người vô hình rút ngắn lại được một khoảng cách lớn.

“Cô có thể vừa mắt thì sự khổ công của ta cũng xem như không uổng phí!” Đông Đình Phong mặt mày khoan khoái, ngữ khí thân thiết, cũng thưởng thức một chén trà, “Cũng không tồi. Đã rất lâu rồi không chơi thứ đồ đắt tiền này.”

Thái độ ấm áp, nét mặt ôn hòa, lúc đối diện với cô có một loại thanh thản rất hiếm thấy, không hề giống như trước đây, băng lãnh, đậm đặc.

Nếu ví người như nước trà thì người này nhàn nhạt tự nhiên, nhẹ nhàng khoan khoái, mỹ vị mười phần. Trà của hắn pha khiến người ta sinh ra cảm giác muốn uống nhiều hơn.

Cô vừa uống mấy ngụm, tâm tình đã chuyển biến tốt đẹp vài phần.

Đây là sức hấp dẫn tiềm ẩn của hắn sao?

Nhưng cô cũng không bị mê hoặc mà quên đi mục đích của mình ngồi ở đây.

“Đông Đình Phong, trà tôi đã uống rồi. Tôi đến đây cũng là để cảm ơn ý tốt của anh, anh không giống như mẹ mình mà nổi đóa với tôi. Nhưng hiện tại chúng ta nên bàn vào chuyện chính.”

Cô đặt tập tài liệu lên mặt bàn rồi đẩy về phía hân:

“Đây là giấy chuyển nhượng cổ phần của ông nội. Ông nói 15% cho Đông Kỳ, 5 % cho tôi. Lúc trước, tôi và anh đã có thỏa thuận, chỉ cần tôi có thể lấy được 20% cổ phần này cho anh thì chúng ta sẽ ly hôn. Đông Đình Phong, anh đã thua rồi, xin hãy kí tên vào đơn ly hôn!”

Một tờ giấy ly hôn khác cũng được đẩy qua chỗ hân.

Đông Đình Phong cũng không cầm lên, hân chỉ liếc nhìn, ánh mắt hân sâu thẳm giống như biển lớn vậy, dưới ánh đèn, từ trong đó cuộn trào một thứ ánh sáng kì dị.

Đối mặt với tình huống như vậy, tình thần hân vẫn bình tĩnh như cũ, không cầm lên nhìn, chỉ lãnh đạm nói:

“Theo thỏa thuận lúc đầu của chúng ta, số cổ phần này phải chuyển sang dưới tên của tôi. Còn hiện tại cái cô đưa tôi chỉ là số cổ phần. Cái này không phù hợp với thỏa thuận của chúng ta!”

Từ câu này có thể nhìn ra, hân sớm đã biết Đông Lục Phúc chuyển nhượng số cổ phần này cho Hàn Tịnh và Đông Kỳ.

“Chính xác là không hợp. Nhưng tôi có thể từ bỏ quyền nuôi dưỡng Tiểu Kỳ, và cùng anh làm lại một thỏa thuận mới. Anh nên biết rằng, nếu như toàn bộ số cổ phần này chuyển sang dưới danh nghĩa của anh, thì anh phải từ bỏ quyền giám hộ đối với Tiểu Kỳ. Còn hiện tại, cả “cá” và “tay gấu” anh đều có cả, điều này đối với anh mà nói, không hề thiệt thòi.”

Cô hăng hái dùng lí lẽ để mặc cả với hân.

Đông Đình Phong đặt chén trà xuống, thư thái tựa lưng vào sofa, tỉ mỉ đánh giá người phụ nữ thông dong, điềm tĩnh này, cuối cùng kết luận một câu:

“Đột nhiên lúc này ta phát hiện, cô giống như một kho sách vậy, rất thích đàm phán.”

Cô nhếch môi:

“Cảm ơn, nhưng anh đã khen nhầm rồi, tôi chỉ muốn nói sự thật. Trong chuyện này, anh có thể đạt được lợi ích rất lớn, còn tôi cũng đạt được cái mà tôi muốn, như vậy không phải tốt sao?”

“Đúng là không tệ! Ừ, vậy cô nói xem, cô ngoài muốn có được tự do thì còn muốn gì nữa? Ta nghĩ cô sẽ từ bỏ quyền nuôi dưỡng, nên hãy ra một yêu cầu khác đi!”

Đông Đình Phong bất động, thanh sắc mơ hồ mang theo ý cười.

Nụ cười này khiến Ninh Mẫn cau mày, cô cảm thấy có chút quỷ dị.

Cô suy nghĩ một chút mới nói:

“Tôi muốn đi du học. Phiên anh giúp tôi xuất ngoại. Quan trọng là, sau khi tôi xuất cảnh, xin anh hãy xóa sạch hành tung của tôi. Đừng cho bất kỳ người nào, bao gồm cả Kiều Sâm và Thôi Tán biết chỗ tôi ở. Tôi không muốn những ngày tháng sau này lại bị hai người đó quấy rối. Đông Đình Phong, với thực lực của anh, tôi tin chuyện này không hề khó...”

Hắn bình tĩnh liếc nhìn, cũng không có trả lời ngay, trong lòng hắn rất rõ, người phụ nữ này vắt óc ra muốn ly hôn cũng chỉ vì một nguyên nhân, cô muốn bảo vệ mạng sống.

Sau khi trải qua đêm đó, cô vẫn chọn con đường như vậy, tất nhiên là bởi vì cô không hề tin tưởng hẳn.

Cho nên cô vẫn khẳng khăng dùng cách của chính mình giải quyết vấn đề bị kẻ khác ám sát như vậy.

Hiện tại, nếu muốn can dự vào cuộc sống của cô, thì chỉ có cách duy nhất là đem vận mệnh của hẳn và của cô cùng trói buộc với nhau.

Hắn âm thầm suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Cô muốn ta và Hàn Tịnh ly hôn, điều này không thành vấn đề, ký tên cũng được thôi. Muốn xuất ngoại du học lại càng là chuyện đơn giản. Nhưng trước khi đi, phiền cô hãy nói rõ thân phận của mình một chút, một lần thay “Hàn Tịnh” nói rõ tất cả, sau đó chúng ta nên tranh thủ lúc còn sớm đi đăng ký... Cô yên tâm, cái mà cô muốn, sau khi kết hôn tôi đều nhất nhất thỏa mãn cô! Tuyệt đối không quỵt nợ!”

Nửa câu trước khiến cô thở phào nhẹ nhõm, phát hiện chuyện ly hôn cuối cùng đã kết thúc, tất cả công đức viên mãn, nhưng nửa câu sau lại giống như một khối bom nguyên tử đem toàn bộ sự bình tĩnh của cô nổ tung, cục diện hoàn toàn thay đổi.

Cô nhất thời kinh ngạc, sống lưng cảm thấy tê dại!

Gì, người đàn ông này từ lúc nào đã biết cô là giả?

Hơn nữa còn ôm một suy nghĩ: Muốn cùng cô đăng ký kết hôn!

Đây là trò cười gì không biết?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Không gian trong nháy mắt như dừng lại, hương trà nhẹ nhàng thoang thoảng, vị ngọt của trà vẫn như cũ lưu luyến nơi đầu lưỡi, có chút ngòn ngọt, chỉ là chút ngọt này hiện tại còn mang theo vài mùi lạ, tâm tư cô rối loạn.

Ninh Mẫn cố trấn tĩnh, lúc chạm phải ánh mắt ôn nhu, bình tĩnh hơn nữa còn rất kiên định của hắn, không hiểu sao tim cô nhảy lên thành thịch. Đông Đình Phong chết tiệt này đúng là con cáo già ngàn năm thích dọa người mà, những người khác đều không chút nghi ngờ đối với cô, tại sao độc chỉ có hắn nhìn rõ bộ mặt thật của cô vậy?

Hiện tại phải làm sao?

Có thể giả bộ nghe không hiểu?

“Anh đang nói cái gì vậy?” Ninh Mẫn giả vờ không hiểu, “Cái gì mà nói rõ thân phận của mình? Cái gì mà một lần thay ‘Hàn Tịnh’ nói tất cả? Còn cả cái gì mà đăng ký kết hôn hả?”

Cô giả vờ vô tội hỏi lại hắn.

“Thế nào, còn muốn giả bộ sao? Còn muốn tiếp tục chơi trò mạo danh sao? Có cần ta mời chuyên gia tới kiểm nghiệm dấu vân tay không?”

Biết chắc người phụ nữ này tuyệt đối không dễ dàng hiện nguyên hình, vì vậy, hắn cố tình ném ra mấy lời kia để đe dọa cô, quả nhiên biểu cảm cô

liền cứng đờ.

Đông Đình Phong ung dung nhếch môi, tiếp tục nói:

“Có chuyện, cô tính cũng không tồi, ta đối với Hàn Tịnh không hiểu rõ lắm, nhưng ta và cô ấy có rất nhiều giao hẹn mà cô không biết. Nếu như cô muốn giả mạo cô ấy, thực sự cô không nên quá quyết liệt như vậy. Nếu như cô không đường hoàng thì ta nghĩ ta cũng chẳng thèm để ý đến cô. Dù sao thì tướng mạo của hai người cũng rất giống nhau. Nhưng dù giống như thế nào thì bản chất vẫn khác nhau. Hàn Tịnh quá dịu dàng, mặc dù cũng có lúc cố chấp nhưng tính cách từ nhỏ đã nhẫn nhục chịu đựng, rất ít khi lộ bộ mặt quật cường. Còn cô, trời không sợ, đất không sợ, vừa há miệng ra thì giống như muốn cắn người. Cô như vậy thì làm sao có thể là cô ấy? Còn nữa...”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt từ từ nhìn xuống dưới ngực cô và dừng lại ở chỗ thanh nhả, cao vút, mềm mại đó, chậm rãi nói:

“Trên người Hàn Tịnh không có sẹo, còn bên ngực phải của cô lại có một vết sẹo. Có lẽ rất nhạt nhưng nó cũng là mấu chốt của sự khác biệt!”

Câu này cũng không mang theo vẻ khinh nhờn nhưng tuyệt đối mờ ám.

Mặt cô thoáng cái ửng đỏ, cắn răng, cảm giác giống như từng sợi lông trên người đang dựng đứng lên: Chuyện ở chỗ đó tại sao hắn lại biết? Lẽ nào hắn có lắp camera trong phòng tắm?

“Đông Đình Phong, làm sao anh có thể...”

Chưa nói xong thì thấy hắn cười ra tiếng. Đúng, hắn đã cười, cười rất sung sướng và thoải mái, trong căn phòng tĩnh lặng còn vang vọng, vờn quanh nhưng không toát ra nửa phần tà khí.

Nụ cười này khiến ánh mắt hắn như được gột rửa trở nên vô cùng trong trẻo và sạch sẽ, mùi vị băng lãnh kia thoáng chút tan biến, giống như tháng

3 âm lịch, bầu trời đột nhiên trong xanh, mây mù tan biến, cảnh xuân mê hoặc, cảnh sắc như tranh khiến người ta nhìn vào cảm thấy thích thú. Đúng, người đàn ông này cười lên rất có mị lực.

“Ta làm sao nào? Giở trò lưu manh có đúng không? Kỳ thực ta chỉ đoán thôi mà cô đã thừa nhận!”

Choáng váng, người này rõ ràng đang lừa cô, vậy mà cô đã loạn lên, để rồi thoáng chút đã nói ra bí mật không thể tiết lộ này.

Nhưng làm sao hắn có thể đoán được trên ngực cô có sẹo? Ở đây hình như có vấn đề. Trên thực tế, hiện tại, những vấn đề cô phải đối mặt quá nhiều. Hết vấn đề này sang vấn đề khác, mà mỗi vấn đề càng lúc càng nghiêm trọng.

Tâm tình cô bỗng chốc hỗn loạn.

Nhưng còn một chuyện cấp bách nhất khiến cô đau đầu hơn cả vấn đề thân phận, vốn là cô muốn mượn cuộc đàm phán ly hôn với hắn lần này mong muốn lợi dụng thế lực của hắn để xuất cảnh, nhưng hiện tại tất cả đã sụp đổ, thân phận bị vạch trần, vậy lấy đâu ra cơ hội cùng hắn thỏa thuận ly hôn chứ?

Phải làm sao bây giờ?

Cô muốn chết!

Về phần kẻ khởi xướng ra chuyện này, tâm tình hắn vui sướng hơn bao giờ hết, lớp mặt nạ kia đã được xé bỏ, việc tiếp theo hắn phải làm chính là lừa người phụ nữ này đồng ý làm bà xã của hắn.

Có lẽ phải dùng chút thủ đoạn, bởi vì nha đầu này quá khó chơi, cô chắc chắn không chịu ngoan ngoãn nghe lời.

Đông Đình Phong rất rảnh rỗi, hắn bắt đầu pha một ấm trà nữa, nhưng đến lúc pha xong, nha đầu này vẫn không nói gì. Hắn đẩy một chén trà sang cho cô, dáng vẻ lấy trà mời bạn, sau đó ôn tồn khuyên nhủ một câu:

“Cứ từ từ mà biên, ta rất kiên nhẫn nên có thể đợi cô biên ra một câu chuyện dễ nghe một chút. Đến lúc đó, ta sẽ nhờ người viết thành kịch bản, nói không chừng còn có thể tạo ra một bộ phim “hot” trong giới quyền lực! Gần đây, mấy bộ phim trong nước quá tệ, có lẽ câu chuyện về đề tài giả mạo này của cô có thể làm sống lại cả nền điện ảnh nước nhà.”

Giọng nói mang theo ý trêu chọc khiến Ninh Mẫn bất lực đỡ chán: A, gian thương... Hắn thật sự là một con cáo già xảo quyệt!

Cô biết rõ chuyện này cũng không thể giấu hắn được nữa, xoa xoa mi tâm, cuối cùng gật đầu thừa nhận:

“Đông đại thiếu, anh đã biết rồi thì tôi cũng không giấu. Đúng, tôi không phải Hàn Tịnh. Nhưng tôi tuyệt đối không phải cố ý giả mạo để làm phu nhân của anh. Ngày đó, tại sân bay Hoa Châu, là vệ sĩ của Đông gia các người mang tôi về, nên tôi cũng là oan uổng đúng không?”

Cô dùng hết khả năng để đẩy trách nhiệm sang cho người khác, khiến chính mình trở nên vô tội một chút.

Đông Đình Phong biết cô sẽ giải thích như vậy.

“Nhưng cô cũng đâu nói luôn với họ là họ đã nhận lầm người. Cho nên, cô vẫn là cố ý giấu một chuyện quan trọng như vậy! Cô xem, nếu như hôm nay ta không vạch trần cô, cô gái, cô vẫn còn muốn diễn đến cùng đúng không?”

Hắn cố tình nhấn mạnh vào hai chữ “cô gái”, ngữ điệu đó khiến Ninh Mẫn không hiểu sao run lên, cặp mắt ấy mang theo ý cười, nhưng sắc bén,

đáng sợ như cũ, giống như thanh bảo kiếm đâm thẳng vào con người bạn, rồi có thể thuận thế chém cả người bạn ra.

“Hãy nói rõ chân tướng đi! Tại sao lại mạo nhận là phu nhân của ta! Rồi còn tại sao lại ra sức muốn ly hôn với ta! Cổ nhân có câu: Thà phá bỏ mười ngôi đền chứ không phá vỡ một mái ấm gia đình. Cô như vậy là muốn chia rẽ vợ chồng ta, phá hủy hạnh phúc gia đình của ta, rốt cuộc lí do của cô là gì?”

Lời cáo buộc hùng hồn này khiến Ninh Mẫn cười nhạt một tiếng, trời ơi, làm sao hắn có thể vô liêm sỉ trừng mắt nói dối như vậy?

“Cái gì? Tôi phá vỡ hạnh phúc gia đình anh? Đông đại thiếu, xin hỏi, những ngày tháng của anh và phu nhân mình như vậy được gọi là hạnh phúc sao? Anh vì lợi ích mà lấy Hàn Tịnh, Hàn Tịnh vì mang thai con anh nên không thể không gả. Sau khi kết hôn, anh ở ngoài ong ong bướm bướm, vui hoa thưởng nguyệt, còn Hàn Tịnh ư? Cô ấy bị tên súc sinh đáng chết kia bức thành điên loạn. 5 năm nay, hôn nhân của các người không khác gì cái thùng rỗng kêu to, hữu danh vô thực. Lẽ nào trong mắt anh, quan hệ như vậy gọi là hạnh phúc sao? Xin lỗi, tôi ngu dốt, thực sự không hiểu được cái định nghĩa hạnh phúc chân chính của đám thiên tài các người, đương nhiên lại càng không thể hiểu được lời cáo buộc của anh.”

Xé bỏ đi lớp ngụy trang, những lời nói của cô không còn kiêng nể ai, lúc mấy từ ngữ châm chọc từ miệng cô phát ra, ánh mắt cô sáng rực như phát quang.

Đông Đình Phong chăm chú xem xét, hắn vẫn biết mình trong mắt người phụ nữ này còn lưu lại ấn tượng không tốt, điều này có thể nhìn ra từ thái độ của cô đối với hắn hơn nửa tháng nay.

Nếu như không phải hắn cứu cô, thì có lẽ cô vẫn tiếp tục coi thường hắn đến cùng. Hiện tại, cô nói như vậy cũng xem như đã quá khách sáo. Chỉ ít

không nói ra mấy lời mắng chửi, hàm ý châm chọc trong lời nói cũng không quá mạnh, chỉ là cách trần thuật lại một sự thật thôi.

Hắn biết, nếu muốn giữ người phụ nữ này ở lại thì đầu tiên phải để cô thay đổi cách nhìn về hắn một chút.

Còn về phần hắn tại sao lại đồng ý lấy Hàn Tịnh thì chuyện này, kể từ 6 năm trước lúc hắn và Hàn Tịnh đăng ký kết hôn đến đây, bất luận là người ngoài hay người của Đông gia, ai cũng suy đoán, nhưng hắn chưa từng giải thích. Hôm nay, hắn muốn phá lệ nói rõ với cô một lần:

“Ta và Hàn Tịnh chỉ là hôn nhân trên hình thức hợp đồng. Chính xác là không tồn tại cái hạnh phúc vừa nói... Nhưng...”

Trong lòng Ninh Mẫn khẽ động, cô không để hắn nói nốt vế sau từ “nhưng” kia, lập tức nói:

“Nếu đã như vậy, anh dựa vào cái gì nói tôi phá vỡ hạnh phúc gia đình của anh? Đối với loại vợ chồng như các người, một gia đình như vậy chính là bi kịch cực lớn. Đông Đình Phong, người Hàn Tịnh yêu là ai, trong lòng anh rõ nhất, anh dùng hôn nhân để ràng buộc cô ấy, khiến cô ấy phải rời xa người đàn ông cô ấy yêu thương để sinh con cho anh, hơn nữa, người đàn ông kia lại còn là đứa em trai cùng cha khác mẹ của anh. Anh tự hỏi chính mình xem, loại hành vi như vậy có còn đạo đức, lương tri không? Là chuyện mà một Đông đại thiếu như anh nên làm hay không? Nếu như hiện tại Hàn Tịnh còn sống, tinh thần hồi phục, nếu cô ấy muốn ly hôn, xin hỏi anh có đồng ý không? Tôi nói anh biết, anh phải đồng ý, cho dù sau khi ly hôn với anh, Hàn Tịnh có muốn quay lại với Thôi Tán thì đó cũng là tự do của cô ấy. Đông gia các người hại cô ấy nhiều năm như vậy, lẽ nào lại không thể rộng lượng để cô ấy tìm được hạnh phúc của chính mình sao? Đông Đình Phong, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình. Anh có thể thì cô ấy cũng có thể.”

Trong lời nói ẩn giấu vẻ tàn khốc, cô đang thay Hàn Tịnh đòi lại công bằng, đồng thời cũng muốn khơi ra tội ác của hắn.

Đông Đình Phong lặng lẽ nghe, hắn cũng không vì vậy mà lộ vẻ áy náy, thương tâm hay tinh thần bất ổn, mà nhẹ nhàng nâng chén trà tử sa người gửi, đặt chén trà nghiêng 45 độ, uống một ngụm mới nói:

“Cô gái, hình như cô lại đi xa đề tài rồi, hiện tại chúng ta đang thảo luận không phải là hôn nhân của ta và Hàn Tịnh có đi trái với đạo đức hay không, hay hành vi của ta có lương tri hay không. Nếu như cô đối với hai chuyện này có hứng thú, đối với nhân cách của ta có hoài nghi thì sau này có rất nhiều thời gian để cô từ từ nghiên cứu. Ta nhất định sẽ để cô nghiên cứu ta một cách thấu đáo. Về phần hiện tại, xin lỗi, đề tài chúng ta đang nói là: vấn đề thân phận của cô. Cho nên, phiền cô đừng đánh trống lảng mà hãy thành thật nói rõ lai lịch thân phận của mình. Đây mới là nội dung trọng tâm.”

Hắn trực tiếp lôi lại vấn đề trọng tâm, không để cô rời tầm mắt, cuối cùng hắn uy hiếp một câu:

“Nói thật, ta cũng không muốn phải giao cô cho cảnh sát. Nhưng nếu cần, có lẽ ta phải làm như vậy!”

Ninh Mẫn ghen lời:

“...”

Với tình hình trước mắt mà nói, cô không cách nào có thể xác định người đàn ông này có đem cô đến đồn cảnh sát hay không. Theo cô suy đoán là không, có lẽ là không. Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng khác.

Quan trọng là sự tình đằng sau vụ bắt cóc cô cũng phải giải thích.

Cô cau mày, nghĩ một lúc lâu mới ừ ừ nói một câu:

“Tôi có nỗi khổ riêng!”

“Nỗi khổ gì?”

Cô trầm mặc không đáp, yên lặng bưng chén trà lên uống từng ngụm từng ngụm.

Nước trà ngọt mát, nhưng tâm tình nặng trĩu.

Cô và người đàn ông này vốn là hai người xa lạ, nên cô cũng không cách nào có thể thổ lộ hết những gì đã trải qua với hắn, chuyện đó chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Sau một lúc lâu, đặt chén trà xuống, cô khẽ thở dài, ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông này đang nhìn cô, nét mặt không hề muốn buông tha cho cô.

“Nghĩ xong chưa? Ta đang đợi cô trả lời.”

Hắn quả nhiên rất có tình nhẫn nại.

“Chỉ có thể nói như vậy, trời xui đất khiến, vợ của anh, Hàn Tịnh, đã chết thay tôi trong vụ tai nạn máy bay đó, còn tôi thoát chết đi tới Đông gia.” Trong mắt cô lộ vài phần áy náy, “Bởi vì tôi mà hại Tiểu Kỳ mất đi mẹ, do vậy tôi cảm thấy rất áy náy!”

Cô đứng lên, cúi người chào.

“Về phần tôi ở lại, đó không phải vì nguyên nhân muốn gì đó với anh, tôi chỉ muốn mượn thân phận phu nhân của anh dùng một chút, nhưng không muốn ở lại Đông gia, cho nên ly hôn chính là chuyện tôi phải làm. Tôi cần một thân phận hợp pháp ở dừng chân tại thành phố này. Chuyện là như vậy đó. Mặc kệ anh có tin hay không, nhưng tôi đối với Đông gia các

người không có nửa phần ác ý, cũng không phải vì số cổ phần của Vạn Thế. Số cổ phần lão thái gia cho Hàn Tịnh, tôi đã viết một tờ giấy trao quyền trong tập tài liệu này, cùng với hợp đồng chuyển nhượng 20 năm sau. Đồ của Đông gia, tôi không lấy nửa phần.”

Nói xong câu này, trong người đột nhiên thấy thoải mái rất nhiều, đeo tấm mặt nạ này rất mệt mỏi, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác chột dạ giống như kẻ trộm. Xé bỏ đi lớp mặt nạ đó, áp lực cũng được giảm bớt rất nhiều.

Đông Đình Phong lật tập tài liệu ra, quả nhiên nhìn thấy có giấy trao quyền cùng với hợp đồng chuyển nhượng, trên đó còn đóng dấu của Hàn Tịnh.

Quả thật, cô đối với tiền bạc không ôm lòng tham, tập tài liệu này chính là minh chứng rõ nhất cho điều đó.

Trên đời này, thật sự những người không bị đồng tiền làm mờ mắt rất ít.

Tiền ít thì ai cũng không tham, nhưng tiền nhiều, điều đó thì không chắc!

Hắn tin rằng, mỗi người đều có khả năng chống lại những mê hoặc, cám dỗ, nhưng khác biệt ở chỗ có thể chống lại bao nhiêu.

Có câu như này: Nam nhân không quan trọng trung thành, trung thành là bởi vì trọng lượng của sự phản bội quá thấp, nữ nhân không quan trọng trung trinh, trung trinh là bởi vì cám dỗ còn chưa đủ.

Nhưng trước mặt người phụ nữ này, cô chọn cách coi thường tiền bạc, một lòng chỉ muốn ly hôn để tự do, điều này thật đáng quý!

“Ta tin cô đối với Đông gia không có ác ý.”

Đông Đình Phong gấp lại tập tài liệu, khẳng định.

Ninh Mẫn vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm, cũng may, người này còn hiểu chuyện.

“Đồng thời, ta cũng tin, ngày 31 tháng 12, người mấy tên cướp đó muốn đối phó không phải Đông gia, mà là cô. Một người có thể chống lại với bọn cướp, một người đối mặt với mưa bom bão đạn không hề chớp mắt sợ hãi, một người bị thương không kêu một tiếng thì làm sao có thể có bối cảnh tầm thường được. Cô gái, ta nghĩ, có phải cô đã gây ra một phiền phức cực lớn ở bên ngoài đúng không?”

Mới thả lỏng được một chút nhưng vì câu này mà kinh hãi, tim cô nhảy loạn lên. Nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Bỗng chốc cô ngẩng đầu lên lên, rồi lại nhớ lại biểu hiện ngày hôm đó, người thông minh như hăn, biết được cô là giả mạo cũng không phải chuyện quá kì lạ.

Nhưng kì lạ là, nếu lúc đó hăn đã biết cô là giả, vậy tại sao hăn còn liều mạng tới cứu cô? Hơn nữa còn bị thương. Súng đạn không có mắt, điều này không thể tính toán được.

Viên đạn kia nếu bắn chênh thêm một chút thì có lẽ hiện tại, trên đời đã không còn kẻ tên Đông Đình Phong.

Nói chung, trong tình huống như vậy, báo cảnh sát chính là chọn lựa tốt nhất. Thứ nhất, có thể bắt được bọn cướp. Thứ hai, nhân cơ hội này đưa phu nhân giả mạo như cô giao cho cảnh sát. Thứ ba, Đông đại thiếu quý giá cũng không vì vậy mà mạo hiểm.

Nhưng hăn không làm như vậy, mà lại chọn cách dùng thân mạo hiểm.

Tại sao?

Người đàn ông này thật sự khiến cô mê muội.

“Làm gì mà nhìn ta chăm chăm như vậy? Không muốn nói sao?”

Không, phải nói là không thể nói.

Chuyện này chỉ mình cô biết là tốt nhất.

“Ta biết cô là một người hành sự cẩn thận, ta cũng biết giữa chúng ta không có bất cứ sự tín nhiệm nào, nếu muốn cô nói ra, căn bản là không thể.”

Đột nhiên ngữ khí của hắn chậm lại, một câu đã nói rõ tâm tình của cô lúc này.

Cô thấy vậy lập tức nhân cơ hội này chen vào một câu:

“Đúng, đúng, đúng, câu này tôi nghe lọt tai, Đông Đình Phong, trong lòng mỗi người đều cất giữ một bí mật không thể nói cho ai biết. Anh có, tôi cũng có, nếu như anh không hỏi nữa thì tôi sẽ rất cảm kích.”

“Không hỏi tới cũng được thôi, nhưng cô khiến Tiểu Kỳ mất mẹ thì cô phải bồi thường cho nó một người mẹ mới được!”

Hắn không bức hỏi nữa, cuối cùng lôi lại vấn đề trọng điểm. Về phần lí do tại sao bị ám sát thì sau này hắn có thể từ từ điều tra rõ ràng. Không cần phải vội.

“Không thể ly hôn, cô tiếp tục dùng thân phận Hàn Tịnh ở lại, hay là, ta lập tức kí tên vào đơn ly hôn, sau đó, cô dùng danh nghĩa của cô cùng ta đi đăng ký. Ta là người kinh doanh nên cô chỉ có thể chọn một! Với một người mà nói, ta thích về sau hơn!”

Đông Đình Phong lẳng lặng tốt tính đưa ra sáng kiến.

Câu này lại lần nữa khiến Ninh Mẫn kinh sợ.

Nếu như cô không nhớ nhầm, thì đây là lần thứ hai hần nhắc lại chuyện này, ngữ khí của hần to, rõ ràng khiến người ta không thể không để ý đến hiện thực:

Hần muốn cô dùng thân phận của chính mình để lần nữa gả cho hần.

Người đàn ông này thật sự là đòi hỏi nhiều mà!

Cô nhíu mày nhìn sang, đúng lúc phát hiện người đàn ông này đang dùng ánh mắt sáng rực kỳ quái nhìn mình.

Ánh mắt này khiến cô hiểu rõ một chuyện: Hần có hứng thú với cô. Đó là hứng thú của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

“Anh muốn cùng tôi kết hôn sao? Đông đại thiếu, tôi nghe nhầm sao? Câu này của anh, tôi có thể hiểu thành lời cầu hôn trá hình của anh đối với tôi không?”

Người thông minh không phải đều không thích làm theo những gì khuôn khổ sao?

Sau khi người này biết cô là giả mạo, chuyện đầu tiên không phải là tìm hiểu lai lịch thân phận của cô có ác ý hay không mà là cầu hôn cô?

“Ừ, cô có thể cho là như vậy!”

Hần thoải mái thừa nhận.

Đông đại thiếu theo đuổi phụ nữ thật là có sáng tạo riêng, đặc biệt lợi hại.

Ninh Mẫn há miệng, là lạ nói:

“Anh không sợ tôi ở lại sẽ gây đến phiền phức cho Đông gia sao?”

“Đông gia không sợ phiền phức!”

Ngữ khí này có phải quá ngông cuồng không?

“Đông Đình Phong...”

“Cô cũng không cần trả lời ngay, có thể từ từ suy nghĩ. Ta cho cô ba ngày suy nghĩ, đến lúc đó, ta sẽ tới nghe câu trả lời của cô!”

Rất kì lạ, trên mặt hắn đột nhiên hơi nóng lên, trong lòng cũng có mấy phần khẩn trương, hắn rất sợ cô không do dự gì ném ngay cho hắn câu trả lời mà hắn không muốn nghe nhất. Từng câu từng chữ của hắn có vẻ rất tự tin, nhưng thực sự hắn chỉ muốn thể hiện mình rất nghiêm túc với chuyện này thôi.

Đây là lần đầu tiên hắn đối với một cô gái lại như vậy, hắn không biết phải làm thế nào để lấy lòng cô, cũng không biết làm thế nào để cô vui cả.

Giây phút này, hắn phát hiện chính mình cuối cùng sau 30 năm học đông học tây, nhưng khi đối diện với người phụ nữ mà mình quan tâm lại trở thành một phế vật.

Hắn rất muốn một bước đem cô đi đăng ký làm người phụ nữ của mình, tuy rằng dùng cách như vậy để đạt được mục đích có vẻ không cao minh cho lắm.

Nhưng hiện tại, ấn tượng của cô đối với hắn chẳng mấy tốt đẹp nên hắn chỉ nghĩ cách làm sao có thể nhanh chóng và hiệu quả lấy được người phụ nữ này thôi!

Hắn không biết tình yêu là thứ gì? Bởi lẽ hắn cũng chưa từng chạm đến nó.

Hắn cũng không muốn tiến hành từng bước từng bước một, bởi vì người phụ nữ này rất thông minh, cô đối với hắn không có loại ý nghĩ như vậy.

Trực giác mách bảo hắn: Nếu như hắn không thể tốc chiến tốc thắng giải quyết cô, đóng dấu ba chữ “Đông Đình Phong” lên người cô thì rất có khả năng trong lúc hắn không chú ý, cô sẽ chạy mất, một đi không trở lại.

“Ai, tôi nói này, Đông Đình Phong...”

Cô muốn nói nhưng lại bị Đông Đình Phong cắt ngang:

“Đông Kỳ cần một người mẹ, nó thích cô, cô cũng thích nó. Cô ở lại không phải quá thích hợp sao. Chỉ cần cô đồng ý, Đông gia có thể trở thành ô dù che chắn cho cô, mặc kệ cô trước đây đã gặp phải chuyện gì, ta cũng sẽ bảo vệ cô. Điều này đối với cô mà nói, lợi nhiều hơn hại, là sự lựa chọn sáng suốt nhất. Cô cứ từ từ suy nghĩ đi!”

Uống hết ngụm trà cuối cùng, hắn từ từ đi ra ngoài để lại mình cô một không gian, cùng thời gian để suy nghĩ đối với chọn lựa sắp tới của mình.

Và cô một lần nữa há miệng, cuối cùng cũng không gọi hắn quay lại từ chối.

Cô yên lặng đứng dậy sau đó ngồi vào chỗ Đông Đình Phong ngồi lúc này, cũng từ từ thưởng thức trà đạo để mong lấy lại sự tĩnh tâm nhưng tâm làm sao để tĩnh lại được đây?

Một kế hoạch ly hôn hoàn hảo như vậy đã bị người đàn ông kia phá vỡ.

Chuyện này chẳng khác nào tóm lại bằng một chữ “thảm” sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Tuyết lớn rơi dòng dài suốt hai ngày, đến tận ngày thứ ba mới ngưng hẳn, trận tuyết năm 2012 này đã khiến mọi nơi đều đóng băng, mặt đất khoác lên mình tấm áo choàng tuyết dày đặc lộ ra vẻ vụng dại nhưng tươi mát rung động lòng người.

Mấy hôm nay, có lúc cô nằm dài trên giường, có lúc chạy đến thư phòng của ông nội hẳn đọc sách, cũng có lúc cùng với Tiểu Kỳ chơi đùa. Đứa trẻ đó chỉ biết cô không cẩn thận nên bị ngã, nhưng lại không biết Đông viên đã xảy ra chuyện bắt cóc kinh hãi kia.

Mấy hôm nay, cô không có gặp lại Thôi Tán, nghe nói mẹ anh ta không khỏe nên anh ta về bên đó với mẹ anh ta, còn về phần Đông Đình Phong, bởi vì vết thương đó hẳn vẫn luôn ở nhà tĩnh dưỡng.

Mấy hôm nay, hẳn và cô cùng ở trong một phòng, hẳn ngủ ở trong phòng ngủ chính còn cô nghỉ ngơi trong phòng nhỏ ở thư phòng.

Cùng trong một căn phòng nên cô thường xuyên nghe thấy hẳn nói chuyện điện thoại. Hẳn có thể nói được rất nhiều thứ tiếng khác nhau, các thứ tiếng khác nhau từ trong miệng hẳn chui ra đều rất thuần thực và dễ nghe. Cả tập đoàn nằm dưới sự giám sát và điều hành từ xa của hẳn đều thực hiện rất tốt và hoàn thành nốt các công việc trong giai đoạn cuối năm này. Từ những chỉ thị đầu vào đấy của hẳn có thể nhìn ra, năng lực của hẳn cực kỳ lợi hại.

Giờ cơm, bọn họ xuống nhà cùng ăn với ông nội. Trên bàn ăn, bọn họ không nói gì cả, nhưng hăn lại gấp thức ăn cho cô.

Lần đầu tiên hăn gấp thức ăn cho cô, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô.

Sau khi ăn xong, lúc Đông Lôi giúp cô thay băng còn vui vẻ nhìn cô nói:

“Anh trai em chưa bao giờ ân cần với phụ nữ như vậy. Ai, Hàn Tịnh, tình hình hai người thế nào rồi? Từ sau khi anh ấy cứu chị, ánh mắt anh ấy nhìn chị cũng có chút kì quái!”

Nội tình bên trong Ninh Mẫn không thể tiết lộ được, chỉ biết giả bộ vô tội chớp mắt, Đông Lôi hiện tại không giống như trước đây khiến người khác thấy ghét nữa. Loại thay đổi như vậy rất tốt.

Ông nội thường vào phòng bọn họ, có lúc là thăm cô nhưng chủ yếu là tìm Đông Đình Phong.

Rất nhiều lần, cô có thể nghe thấy bọn họ thảo luận rầm rộ về công việc phát triển ngân hàng sau này cũng như thời hạn thi hành án của Tống Minh Hạo có nên thay đổi hay không, còn cả mấy thi thể ở nhà kho bỏ hoang nữa.

Đông Đình Phong nói:

“Đình Uy sẽ điều tra rõ vụ này.”

Cô nghe thấy vậy liền rất lo lắng, đợi ông nội hăn đi hăn mới nhắc nhở hăn một câu:

“Chuyện này, tôi khuyên anh đừng điều tra nữa.”

Hăn đang đánh tài liệu gì đó trên máy tính, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn:

“Có nên điều tra hay không, trong lòng ta tự biết. Đông gia sẽ không vì chuyện này mà chịu công kích, với lại nó không nằm trong phạm vi cô quan tâm. Chuyện cô nên suy nghĩ lúc này là chỉ còn một ngày nữa, xin cô hãy tỉ mỉ suy nghĩ cho kĩ, đến lúc đó ta sẽ tới hỏi cô đáp án. Lời cầu hôn của ta không phải chuyện đùa đâu!”

Cả ngày hôm nay cô trốn trong phòng, ngăn cách bởi tấm kính mờ mờ nhìn ngắm cảnh tuyết rơi lúc chạng vạng, mặt trời chỉ lộ ra một phần nhỏ, cùng với những sợi nắng chiều yếu ớt xen qua những bông tuyết trắng xóa khiến đất trời như được khoác thêm tấm áo choàng óng ánh. Đông Dạng và Đông Kỳ vẫn đang chơi đùa, ở đó còn có cả Đông Lôi.

Ánh mắt cô vẫn luôn dừng lại trên người đứa trẻ kia.

Đông Đình Phong muốn cô ở lại để Đông Kỳ không phải rời xa mẹ sao?

Lí do này có phải quá gượng ép không?

Rốt cuộc, Đông Đình Phong đối với cô thế nào, cô thực sự không nhìn rõ.

Nếu nói là vui mừng, nhưng hẳn không phải đã có người yêu rồi sao?

Hẳn hết lần này đến lần khác nửa đêm chạy đến bên cô An Na kia, lẽ nào đó không phải minh chứng tốt nhất cho tình yêu của hẳn sao?

Sau một lần hôn nhân thất bại, việc hẳn nên làm là sớm cùng với người vợ mà mình không yêu thương gò ly hôn, rồi cùng người mình yêu xây dựng một gia đình hạnh phúc mới đúng, nhưng tại sao hẳn lại muốn cùng cô tiếp tục duy trì cái gia đình này?

Nếu nói hẳn không có tình cảm với An Na, nhiều năm như vậy, quan hệ của hẳn và An Na phải giải thích thế nào?

Mặc dù mấy hôm nay hân cũng có nói chuyện điện thoại với cô gái đó.

Người đàn ông này vừa cầu hôn cô, vừa nói chuyện yêu đương với bạn gái hân. Như vậy có phải quá vô liêm sỉ không?

Nhưng căn bản gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô xác định người đàn ông này cũng không phải là kẻ vô liêm sỉ hoàn toàn, nhân phẩm hân cũng tạm tạm, nhưng hành vi mẫu thuẫn trước sau này của hân có thể nói rõ điều gì?

Cô cũng không lí giải được.

Lúc kim đồng hồ chỉ bốn giờ chiều, Ninh Mẫn xuống nhà đến thư phòng ở tầng cuối cùng, cô muốn tìm vài quyển sách đọc. Thư phòng tầng 3, mấy hôm nay đều bị Đông Đình Phong sử dụng, phần lớn thời gian cô đều ở trong phòng nhỏ, không thì cũng là phòng khách, đọc sách, xem ti vi để giết thời gian.

Thư phòng chính là chỗ Đông Lục Phúc ở lại lâu nhất, nó thông với thư phòng tầng hai, bố cục tất cả, bất kể là trên lầu hay dưới lầu đều được bày đầy sách. Số sách lên tới hàng ngàn, từ cổ chí kim, các bản không in lại nữa, tất cả đều được trưng bày ở đây, điển hình chính là mô hình thư viện nhỏ này.

Lúc Đông Lục Phúc và Ninh Mẫn nói chuyện phiếm đã từng nói qua, quá nửa số sách trên giá ông đã đọc qua. Bởi vì lí do sức khỏe, từ sau khi rút khỏi tập đoàn, ngoại trừ những lúc nghe hội báo, hay chơi cùng Tiểu Kỳ ra thì phần lớn thời gian ông đều ở trong thư phòng đọc sách, suy ngẫm cuộc sống của con người được ghi chép lại trong sách vở.

Đông Lục Phúc đã từng nói với cô:

“Mấy năm nay từ sau khi bà nội cháu qua đời, ông sống chỉ có một hứng thú duy nhất là viết, ông viết lại những câu chuyện mà ông và bà đã trải qua cùng nhau. Đợi lúc nào viết xong, ông dự định xuất bản nó cho chính mình, cũng như làm kỉ niệm cho con cháu.”

Đông Lục Phúc không giống như những lão thái gia trên người bốc ra toàn mùi tiền khác, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền, còn có cái mà ông thích thú hơn cả đó là văn chương.

Ninh Mẫn đã nhìn qua bút kí mà ông cụ biết, nó thấm đẫm tình yêu của ông đối với vợ mình, lỗi với chí tình chí nghĩa. Chỉ là có chút độc tài. Đây chính là bệnh mà đa số những người đàn ông xuất thân giàu có đều mắc phải!

Chiều tối, lúc Ninh Mẫn tập tễnh đến đây thì cửa đóng chặt, gõ cửa cũng không ai trả lời, cô vịn chốt cửa thì hình như không khóa. Bình thường, Đông Lục Phúc rất thích khóa cửa một mình trong này, hoặc cùng trợ lý đánh cờ trong đó.

Ninh Mẫn chần chờ một lúc sau đó mới đi vào, bên trong không có người, không gian tĩnh lặng.

Cô gọi mấy tiếng cũng không có ai trả lời, cô bắt đầu di chuyển đến trước giá sách, nếu vô định thì có lẽ tìm cả đời cũng vĩnh viễn không tìm thấy sách để đọc, nhưng cô chỉ muốn giết thời gian.

Không có Đông Kỳ ở bên cô cảm thấy rất buồn chán.

Nhưng cô lại không dám giữ Đông Kỳ ở bên mình, bởi vì tương lai của cô, cô cũng không có cách nào xác định được. Hình thành tình cảm sâu đậm thì sau này chia tay sẽ càng đau khổ.

“Có khả năng tỉnh lại không?”

“Trên lí thuyết thì không thể!”

“Chúng ta phải làm thế nào mới có cơ hội thành công.”

“Điều này phải dựa vào Đông thiếu nói chuyện với cô ấy nhiều hơn. Hay là băng ghi âm đó ta phóng to ra mấy lần.”

Một giọng nói rất nhỏ từ trong phòng nghỉ truyền ra.

Bên kia cánh cửa đang khép hờ, ông nội và bác sĩ chính của ông đang nói chuyện với nhau, cô đặt cuốn sách trên tay xuống, nheo mắt nhìn vào nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng của hai người đang đi lên tầng hai, họ không nhìn thấy cô.

Ninh Mẫn đẩy cửa đi vào, cả phòng nồng nặc mùi tanh cùng với mùi khử trùng, cô nhìn thấy chiếc giường nhỏ được di chuyển, sau đó hiện ra là một lối đi khác.

Trời tối, trong phòng lại không bật đèn, chỉ có chút mờ mờ do ánh sáng từ lối đi kia hắt ra.

Ánh sáng này giống như đang là chuyện ma quỷ vậy, nó khiến cô không kìm lòng được đi tới, cô chỉ nhìn thấy từng bậc thang đi xuống, trên mặt còn trải một tấm thảm màu tro xám, trên hành lang những hộp đèn nhỏ cũng đang sáng dần lên.

Tim Ninh Mẫn không hiểu sao đột nhiên loạn nhịp, đầu tiên nhìn lên trên lầu một chút, rồi lại nhìn xuống tầng hầm đó, cuối cùng không kìm chế được mà đi xuống.

Đông viên có lịch sử lâu đời, thiết kế của nhà chính thiên về hướng cổ xưa, dưới đất còn xây mật thất, điều này rất bình thường, khoảng 100 năm trước, kiểu mật thất này quá nửa dùng để cất giữ vàng bạc châu báu, còn có một lối đi bí mật lúc cần thiết có thể sử dụng để chạy trốn.

Qua nhiều lần tra xét, cô cũng có chút hiểu biết về mật thất này, bên trong tổng cộng có bốn phòng.

Phòng đầu tiên để bày vật phẩm quý báu được sưu tầm, các di vật văn hóa ở khắp nơi trên thế giới, tất cả đều được Đông lão gia thu gom một chút cất vào đây, mỗi món đồ xuất ra đều giá bạc tỉ.

Phòng thứ hai là một phòng rất cũ, đồ dùng ở đó nhìn qua niên đại cũng từ rất lâu, nhưng không phải đồ dùng quý giá gì, nó chỉ giống như một khuê phòng bình thường được bảo vệ tốt mà thôi.

Trên tường treo đầy ảnh của một người phụ nữ, từ lúc trẻ đến khi già, từng bức ảnh thể hiện sự thay đổi của một người phụ nữ, từ lúc thanh xuân kiều diễm đến lúc tóc trắng bạc đầu.

Ninh Mẫn nhận ra người này, đó là Đông lão phu nhân, Giang Tử Quân. Trong phòng của Đông Lục Phúc cũng có một tấm ảnh như vậy.

Phòng thứ ba cũng là một phòng bình thường, chỉ là phòng này được trang trí hơn so với hai phòng kia, nó toát lên vẻ tinh xảo, xinh đẹp, giống như khuê phòng của một cô gái vậy.

Bên trong phòng đều là đồ dùng của con gái, bất kể là quần áo, hay là cách bài biện trang trí, đều là màu trắng hoặc màu hồng nhạt, nó toát lên vẻ ấm áp, trong trắng.

Tủ quần áo với rất nhiều kiểu cách xinh đẹp, nhưng kiểu dáng những chiếc váy này hình như đã hết mốt. Hơn nữa, trên mỗi bộ quần áo đều vẫn còn móc, giống như chưa từng mặc qua.

Cô chọn mấy bộ để nhìn thì vô cùng kinh ngạc: Những mốt này đều là những thiết kế nổi tiếng của nhà thiết kế người Pháp các thời khác nhau. Mấy bộ được treo cuối cùng hình như đã xuất hiện trong tuần lễ thời trang Boutique ở Pháp mấy năm gần đây.

Những bộ trang phục xinh đẹp như vậy tại sao lại chỉ để đấy không dùng?

Thật sự có chút đáng tiếc.

Trong căn phòng thứ ba này còn rất nhiều đồ khác, nhìn qua cũng có chút niên đại.

Ví dụ như: chiếc bút máy đặt trên bàn được khắc năm sản xuất là 1980, hay mấy quyển sách chuyên ngành, thời gian xuất bản lần đầu cũng là năm 1979...

Cô kéo ngăn kéo ra cũng có hai quyển nhìn na ná giống sách, có một quyển, bên trong in toàn bộ những giấy chứng nhận thành tích xuất sắc, tổng cộng có 20 tờ, có hai chữ được điền vào giấy chứng nhận từ đầu đến cuối là: Đông Dạng.

Quyển thứ hai là album ảnh, từ lúc bi ba học nói cho đến khi trở thành thiếu nữ xinh đẹp, album này lưu lại quá trình trưởng thành của một cô gái xinh đẹp.

Còn tấm hình cuối cùng chính là nét thanh tú, mê người, đôi mắt thông minh, rất giống người người nào đó.

A, đúng rồi, đó là Đông Dạng.

Nếu Ninh Mẫn đoán không lầm thì người này chính là Đông Dạng lúc còn trẻ.

Thế nhưng, quái lạ nha!

Lão thái gia tưởng nhớ lão phu nhân, sưu tập lại những đồ dùng mà lão phu nhân dùng hàng ngày, đó là chuyện bình thường. Nhưng Đông Dạng

vẫn còn sống, tại sao lão thái gia lại đem tất cả những đồ dùng lúc nhỏ của Đông Dạng bày ở đây?

Cô nghi hoặc rồi lại cẩn thận nhìn qua, nhưng đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng người liên vội vàng cất đồ lại chỗ cũ, sau đó chạy vào toilet, cẩn thận nắp đi, không để phát ra tiếng động.

“Hứ, bên trong tại sao không tắt đèn?”

Bác sĩ Trần hỏi.

“À, có thể là lúc trước ta vào lấy mấy đồ quên không tắt.”

Là Đông Đình Phong đang nói.

Cánh cửa đóng bịch một cái.

Ninh Mẫn ôm lấy ngực, nhẹ nhàng hít một hơi.

Cô không muốn đối mặt với hắn, cô cảm thấy chỗ này có cái gì đó rất cổ quái, do đó cô dám cả gan một mình đột nhập vào đây quả thật không thích hợp cho lắm.

Cô đứng yên tại chỗ một lúc lâu mới cẩn thận lén ra ngoài, nhưng không có lập tức mở cửa. Nhẹ nhàng vén tấm rèm cửa sổ lên nhìn qua, cô rất sợ sẽ chạm mặt họ.

Vừa ngó mặt ra nhìn thì đúng lúc Đông Đình Phong cùng bác sĩ Trần từ trong căn phòng đó đi ra, Ninh Mẫn khẽ run lên. Bác sĩ Trần đang khóa cửa, cánh cửa được điều khiển bằng màn hình cảm ứng phát ra những tiếng “tít, tít, tít”, Đông Đình Phong đang nhận điện thoại, đúng là khả năng tiếng Anh của hắn rất trôi chảy. Rồi một lúc sau, cả hai người đều rời đi.

Đợi họ đi xa cô mới đi ra, sau khi đóng cửa lại, cô đứng chết lặng trước cửa của căn phòng thứ tư, nhìn chăm chăm vào ổ khóa công nghệ cao đó

mà dây thần kinh hiếu kỳ của cô căng lên: Không biết trong đó giấu cái gì?

Ninh Mẫn chần chờ một lúc lâu cuối cùng tháo chiếc đồng hồ đeo trên tay xuống, khởi động một cái nút bên trong đồng hồ, sau đó hai đầu tiếp xúc nhô ra, cô ấn một cái lên màn hình cảm ứng, đèn trên mặt đồng hồ sáng lên, nó đang giải mã.

10 giây sau, cánh cửa mở ra, cô khôi phục chiếc đồng hồ giải mã về lại trạng thái ban đầu rồi từ từ tiến vào.

Đón đầu Ninh Mẫn là một mùi thuốc khử trùng nồng nặc, mùi này khiến cô không khỏi cau mày. Hóa ra bên trong là một phòng bệnh vô khuẩn.

Căn phòng này được chia làm hai gian, diện tích khá lớn.

Gian ngoài đặt một tủ thuốc, xung quanh bày rất nhiều các loại máy móc y học hiện đại, tách ra một khoảng là một tủ quần áo, bên trong toàn treo mấy bộ đồ vô khuẩn. Gian bên trong có một giường bệnh, trên giường có một người đang nằm, người này được đắp một cái chăn trắng tuyết.

Bị bệnh sao không đến bệnh viện lại được giấu ở đây?

Chuyện này thật kì lạ.

Đây là ai?

Sự hiếu kỳ của cô càng lúc càng nhiều.

Cô chần chờ một lúc, sau đó mặc bộ đồ vô khuẩn, giữ chặt lấy lồng ngực đang thấp thỏm bất an đi vào bên trong. Sau khi nhìn thấy tướng mạo của cô gái đang nằm trên giường, cô giật mình chết lặng.

Oh my god, người phụ nữ này... rõ ràng là Đông Dạng.

Đúng, người này chính xác là Đông Dạng, chỉ là khuôn mặt này không đầy đặn bằng cái vị đang chơi với Đông kỳ thôi. Trông bà ấy có vẻ gầy, hơn nữa còn rất ngây thơ. Bộ dạng này rất giống với bức hình cuối cùng trong cuốn album trong căn phòng thứ ba. Duy nhất có cái không giống là, Đông Dạng trên tấm ảnh toát lên nét xuân phơi phới, sinh khí dồi dào, còn vị này khí tử nặng nề, sắc mặt tái nhợt như đã chết.

Cô giật mình tiến lại gần:

Đã có chuyện gì xảy ra?

Ngũ tiểu thư Đông gia, tại sao lại chui đầu ra hai người?

Cô chưa từng nghe thấy Đông Lục Phúc nhắc đến Đông Dạng có chị em song sinh!

Ninh Mẫn không khỏi run lên, sống lưng bỗng chốc lạnh buốt.

Lúc này đột nhiên cô chú ý đến chiếc tai nghe được đeo trong lỗ tai của người phụ nữ kia, nhưng cũng đúng này chiếc máy ghi âm kiểu dáng rất cổ nhưng bảng biểu rất lớn đặt trên đầu giường lò mờ có tiếng từ bên trong truyền ra, cô đưa tay ra cầm lấy chiếc tai nghe nhét vào lỗ tai, vừa nghe một chút cô đã giật mình kinh hãi.

Có một âm thanh yếu ớt từ trong truyền ra:

“Mẹ, con trai đến thăm mẹ. Lần đầu gặp mặt, xin mẹ chỉ giáo nhiều hơn. Xin lỗi, con trai đến tận hôm nay mới biết đến sự tồn tại của mẹ. Cậu nói, con còn quá nhỏ, nhỏ nên không nên biết chuyện đau lòng như vậy.

Có lẽ đây là số mệnh, lúc con còn nhỏ đã phát hiện ra bí mật động trời này. Sau này, ông nội không qua nổi sự truy hỏi của con nên cuối cùng đã đem toàn bộ chân tướng sự việc nói cho con biết. Bây giờ con mới biết, hóa ra mẹ mới chính là mẹ ruột của con, và ba ruột của con đã mất từ nhiều năm

về trước. Sau này, là cậu đã nuôi con. Cậu nói, ông ấy đã đồng ý với một người đàn ông rằng sẽ nuôi dưỡng con thật tốt.

Cậu còn nói, lúc ba ra đi, khuôn mặt ông ấy vẫn mỉm cười, điều ông ấy tiếc nuối duy nhất là không tận mắt chứng kiến con chào đời, ôm chặt lấy sinh mạng nhỏ của ông ấy và mẹ tạo ra.

Mẹ, mẹ biết không? Đối diện với sự thật như vậy con không hề khóc. Ông nội nói, nam tử hán đổ máu không đổ lệ... Mẹ, con muốn làm một nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất...

Mẹ, mẹ phải sớm tỉnh lại, sau này con trai sẽ đưa mẹ đi cúng tế ba, rồi còn phải lôi hung thủ ra ngoài pháp luật.”

...

“Mẹ, cậu chết rồi. Con rất buồn. Lần này, con thật sự muốn khóc. Mẹ biết không? Ông ấy và ba đều bị người ta mưu sát. Lời của ông nội và chú hai con đều nghe thấy. Rốt cuộc kẻ nào đã tàn nhẫn như vậy, tại sao lại muốn hại chết cậu?

Ông nội không chịu nói cho con, mẹ, mẹ tỉnh lại có thể nói cho con không? Rốt cuộc là kẻ nào muốn phá hoại hạnh phúc gia đình chúng ta?

Mẹ không biết đâu, mẹ đã khóc rất nhiều, bà ấy đã ngất đi mấy lần, em họ đáng thương vẫn còn nằm trong bụng mẹ còn chưa sinh đã không có ba. Mẹ, con đột nhiên phát hiện, cái chết thật đáng sợ. Nó luôn lặng lẽ đi tới rồi cướp đi tất cả những người quan trọng nhất đối với con: khiến đứa trẻ chưa từng một lần gặp ba đau khổ khi lại mất thêm người cậu đã nuôi dưỡng mình.

Mẹ, mẹ phải trả lời con, mẹ không thể bỏ con được, mẹ nhất định phải tỉnh lại...”

...

“Mẹ, hôm nay con đã quen được một người bạn tốt, cậu ấy tên Kiều Sâm, cậu ấy rất xuất sắc, là một bác sĩ thiên tài, chí hướng của cậu ấy là trở thành một bác sĩ kiệt xuất, vì sức khỏe của mọi người để cống hiến.

Mẹ, con đang nghĩ hay con cũng theo ngành y, bọn họ không chữa được cho mẹ, con sẽ chữa. Nhưng ông nội nói, con không thể học y. Hoặc là theo chính trị, hoặc là làm kinh doanh, nếu làm bác sĩ thì sẽ uổng phí nhân tài.

Mẹ, con cảm thấy, cái con thực sự thích nhất là máy móc, quân sự...”

...

“Mẹ, con trở về rồi, lần này có thể trở về có lẽ là ông trời đã mở mắt, thương tiếc con. Đúng rồi, con thiếu chút nữa đã mất mạng...

Sau khi trải qua sinh tử, con mới hiểu rõ, một người chỉ dựa vào trí tuệ thì không đủ, còn phải có sẵn năng lực tự vệ mới có thể bảo vệ mình và người khác. Sau này con nhất định phải học một chút kỹ thuật phòng thân... Nhưng ông nội nói, dựa vào kỹ thuật phòng thủ không thôi chưa đủ, còn phải trở thành một người mạnh mẽ đứng trên mọi người mới có thể khiến bản thân không bị ức hiếp... Có lẽ là... Mẹ, sau này con nhất định phải trở thành người mạnh mẽ...”

...

“Mẹ, con và Kiều Sâm đã có xích mích, bởi vì cậu ấy thích một cô gái, mà cô gái đó là cô gái ông nội chọn làm vợ cho con. Tình bạn bao năm đã bị tan vỡ như vậy, cũng không thể cứu vãn được. Mẹ, con cảm thấy rất tiếc nuối. Nhưng, có những chuyện đã sai thì không thể quay đầu lại được.

Tình bạn luôn không đánh lại với tình yêu. Nó yếu ớt như vậy, không qua nổi xích mích...”

...

“Mẹ, con kết hôn rồi. Vốn là chuyện hạnh phúc nhưng con lại không vui. Bởi vì, con đã phạm một sai lầm không nên phạm, con đã sa vào cái bẫy mà một người nào đó đã dày công sắp đặt, nên con chỉ còn cách tương kế tựu kế. Và lấy cô ấy là cách duy nhất. Hôn nhân đáng lẽ không nên là vở kịch nhưng con đã không còn chọn lựa nào khác.

Mẹ, mẹ và ba đã từng nói chuyện yêu đương đúng không? Con nghe nói, ba rất yêu mẹ, và vì bảo vệ mẹ con chúng ta nên ba phải chết thảm. Ông ấy nhất định rất yêu, rất yêu mẹ đúng không?

Mấy ngày nay con vẫn luôn nghĩ, có lẽ cả đời này con không thể gặp được cô gái khiến con từ bỏ tất cả như vậy. Mẹ, không có tình yêu có phải rất buồn chán không...”

...

“Mẹ, con đã làm ba rồi, con đem Tiểu Kỳ đến thăm mẹ đây, mẹ, mẹ xem, tiểu tử này rất xinh đúng không. Mẹ đã lên chức bà nội rồi. Con nghĩ, mẹ nhất định sẽ là bà nội xinh đẹp nhất trên đời này. Rốt cuộc mẹ định ngủ đến bao giờ mới chịu tỉnh dậy để giúp con nuôi lớn nó?”

...

“Mẹ, cuối cùng con bắt hung thủ khiến Hàn Tịnh bị điên phải chịu tội, anh em từ nhỏ lớn lên bên nhau, vậy mà cậu ta dám làm vậy với cô ấy. Có phải cậu ta ghét con rất nhiều nên mới làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy không?”

...

“Mẹ, hôm nay là ngày đầu tiên của năm 2012, con đã bị thương, nhưng mẹ yên tâm, con không sao, vẫn khỏe mạnh! Vết thương lần này cũng có

giá trị của nó, bởi vì con đã phát hiện ra một bí mật... Có lẽ con đã yêu... Mẹ, mẹ nên cảm thấy hạnh phúc cho con, bởi yêu một người đâu phải chuyện dễ dàng.”

...

Ninh Mẫn cũng không nghe hết hoàn toàn cuộn băng ghi âm này, cô tua nhanh qua, mỗi đoạn chỉ nghe một chút. Lúc thì cô nghe thấy giọng nói của một đứa trẻ, sau mỗi đoạn mỗi đoạn lại đổi khác, cuối cùng lại biến thành giọng của Đông Đình Phong.

Đoạn đầu tiên khiến cô kinh hãi phát hiện, trong Đông gia rộng lớn này đang cất giấu một bí mật không phải ai cũng biết.

Đoạn thứ hai khiến cả người cô run lên, cậu và mợ trong đây hình như là Đông Diệu Hoa và Hà Cúc Hoa, vậy người nói là ai?

Đến đoạn thứ ba cô bắt đầu trợn trừng mắt, cuối cùng kết luận, người nói trong đoạn ghi âm này không ai khác chính là đại thiếu Đông gia, Đông Đình Phong.

Cho đến đoạn cuối cùng, giọng nói của Đông Đình Phong càng lúc càng rõ, cô không còn nghi ngờ gì nữa.

Giây phút này cô kinh hãi: Đại thiếu Đông gia, Đông Đình Phong nổi tiếng một vùng không phải con trai của Đông Diệu Hoa và Hà Cúc Hoa mà là con trai của vị đang nằm trên giường này, ngũ tiểu thư Đông gia, Đông Dạng.

Giây phút này, cô đỡ trán, tựa hồ có chút đứng không vững, hơi thở gấp gáp, nhất thời khó có thể tiêu hóa được tin tức kinh người này.

Cũng chính vào lúc này, tai nghe được nhét trong tai bị ai đó dặt ra, cô cả kinh quay đầu lại thì đúng lúc bắt gặp ánh mắt nặng trĩu của Đông Đình

Phong.

“...A...”

Cô giật mình, giữ chặt lấy trái tim đang nhảy lên điên cuồng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Say mê, say mê, cô nghe quá say mê, tất cả sự chú ý đều đổ vào đoạn băng ghi âm, thế nên có người ngay ở đằng sau cũng không biết.

Cái này coi như xong đời, cô đã biết được bí mật của hắn, tiếp theo không biết hắn sẽ xử lí cô như thế nào?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Cặp lông mày tuấn mỹ của Đông Đình Phong nhú chặt, hẳn thật sự báỉ phục sát đất người phụ nữ này, chiếc khóa mở bằng dấu vân tay được dày công thiết kế như vậy nhưng lại bị cô dễ dàng mở được, sau đó còn tiến vào căn phòng cất giữ bí mật to lớn của hẳn.

Nếu không phải vừa nãy hẳn lên lầu tìm cô, xuống nhà nghe nói cô đến thư phòng của ông nội thì hẳn khẳng định sẽ không ngờ rằng hành tung của cô và ánh đèn trong căn phòng lúc nãy đột nhiên bật lên có liên quan đến nhau.

Hẳn cho rằng, cho dù cô vô tình phát hiện sự tồn tại của mật thất ở nhà chính thì tuyệt đối cũng không thể vào được căn phòng thứ tư.

Nhưng sự thật đã chứng minh cho hẳn thấy, chỉ cần chuyện gì dính dáng đến cô thì phán đoán của hẳn luôn sai lầm và sơ sót.

Khi hẳn vội vàng chạy đến kiểm tra thì phát hiện cô không ở lối đi vào, ba căn phòng kia cũng không thấy bóng dáng đâu. Hẳn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có lẽ cô không ở đây.

Nhưng vì lí do an toàn nên hẳn vẫn mở phòng bệnh vô khuẩn ra, sau đó, hẳn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, nhảy ra trước tầm mắt hẳn:

Cô xuất hiện ở chỗ cô đáng ra không thể xuất hiện, đứng trước giường bệnh, lắng nghe những đoạn ghi âm của hẳn.

Để phối hợp với bác sĩ điều trị, cuộn băng ghi âm này là tập hợp tất cả những đoạn hăng ghi âm từ nhỏ cho đến bây giờ.

“Ta thấy cô nghe rất say sưa, có phải rất êm tai đúng không?”

Hắn nhìn chăm chăm vào một chiếc tai nghe khác đang nhét trong tai cô khiến cô giật mình, ánh mắt chột dạ cùng với bất an hỗn tạp, hắn không có vội vàng tức giận hay quở trách cô mà cứ nhìn say mê, hỏi nhàn nhạt, từng câu từng chữ được nhấn mạnh khiến cô ghê rợn:

“Bí mật lớn nhất của Đông gia đều nằm trong cuộn băng ghi âm này, nó đều được cô nghe hết, sau khi nghe xong, cô có cảm nhận thế nào?”

Mồ hôi trên trán không ngừng đổ ra.

“Tôi... À... Tôi trong lúc vô tình vào đây... nhất thời hiếu kì... tôi... không biết ở đây giấu một người...”

Trong đầu cô hiện lên vô số câu hỏi nhưng lại không thể hỏi.

Không chỉ không thể hỏi mà còn phải không nên nhìn thấy, không nên nghe thấy mới đúng.

“Trong lúc vô tình sao? Không có dấu vân tay được định sẵn cô có thể vào được sao? Cô gái, loại bản lĩnh vô tình này của cô thực sự khiến ta mở mang tầm mắt.”

Ngữ khí của Đông Đình Phong giống như khen như không, như độc như không khiến người khác cảm thấy giầy vò, đau đớn.

“Hiện tại, cô tự nói xem! Ta nên xử lí cô thế nào?”

“...”

Ninh Mẫn không cách nào biện minh cho hành động của mình, chỉ biết mím chặt miệng im lặng.

Biết cô mấy hôm nay, nhưng đây là lần đầu tiên Đông Đình Phong nhìn thấy cô lộ ra loại biểu cảm á khẩu như vậy.

Vẻ mặt hẩn lạnh lùng lướt qua cô rồi hướng về phía giường bệnh chăm chú nhìn ngắm, hẩn đặt chiếc tai nghe lên bàn sau đó tiến lại, nhẹ nhàng lôi chăn lên cho người bệnh.

“Người nằm trên giường là mẹ ruột của ta! Nghe thấy sự thật như vậy có phải cô rất kinh hãi đúng không?”

Hẩn quay lưng lại phía cô rồi tùy ý hỏi.

Chính tai nghe người đàn ông này thừa nhận Đông Dạng là mẹ mình, tim Ninh Mẫn hoảng sợ nhảy lên một cái.

Trong lòng cô thật sự rất buồn bực: Nếu như người này mới là Đông Dạng thật, vậy người phụ nữ đang sống có hình dáng giống lột Đông Dạng kia là ai?

“Thật sự rất kinh hãi. Tôi và anh cũng giống nhau, đều đang cất giữ những bí mật.”

Và rất nhiều bí mật không thể hỏi.

Cũng giống như chuyện mà cô đang che giấu, đều không thể nói ra ngoài.

“Tôi sẽ không tiết lộ! Càng không truy hỏi. Đông Đình Phong, anh có thể hoàn toàn yên tâm.”

Cô thể hiện thái độ rõ ràng của mình.

Đông Đình Phong quay đầu nhìn cô. Hẳn biết, cô có rất nhiều nghi vấn nhưng lại là kẻ biết điều, cái gì cũng không hỏi. Đối diện với một bí mật đột nhiên được bật mí như vậy mà cô vẫn giữ được bình tĩnh. Hẳn thật sự rất muốn thưởng thức cái phẩm chất đặc biệt này của cô.

Ngoại trừ hôm đó, cái ngày cô bị hấn vạch trần thân phận có lộ vài phần hoảng loạn ra thì biểu hiện của cô vẫn luôn ung dung, bình tĩnh như vậy.

Nhìn xuyên qua cô, hẳn có thể thấy được phần nào hình ảnh của mình trong đó.

Trong tâm lý học có một cách nói như này: Con người trong quá trình giao tiếp đều sẽ có tính lựa chọn, một là tính giống nhau hoặc bổ sung cho nhau, thì từ đó sẽ có một người đàn ông bắt đầu quan tâm một người phụ nữ.

18 năm trước, nụ cười lạc quan của cô đã lưu lại ấn tượng vĩnh viễn không thể phai mờ trong hấn, 18 năm sau, cũng giống như vậy, cô lại một lần nữa khiến tim hấn rung động.

Đây là duyên phận sao?

Vận mệnh rất thần kì khiến hấn lại có thể vì tiểu ân nhân cứu mạng năm đó động lòng.

“Đó chỉ là lời hứa đầu môi của cô, ta không tin. Cô nên dùng hành động để chứng minh cho tính đáng tin của lời hứa này.”

Lúc hấn nói, con ngươi đen láy bỗng lóe lên vài tia tính toán.

Cô cau mày, nhưng không hề bỏ qua ánh mắt kì dị của hấn lập tức cả người đề phòng hỏi lại:

“Anh muốn tôi phải thể hiện thế nào?”

“Hôm nay hình như là ngày cuối cùng trong thời gian ba ngày ta cho cô rồi đúng không? Cô suy nghĩ thế nào?”

“...”

Tư duy người đàn ông này thay đổi qua nhanh, nhanh đến mức cô nắm bắt không kịp, đầu óc lúc này giống như máy móc vậy, cứng đơ.

Một lúc sau, cô vừa mới định thần lại được đang muốn trả lời thì lại bị hẫng chặn ngang một câu:

“Cô gạt đầu đồng ý sẽ là minh chứng rõ nhất cho lời hứa của mình!”

Hắn nói không nhanh không chậm nhưng cực kỳ có lực.

Hử, người này dựa vào cái gì mà muốn uy hiếp cô, hắn đúng là tiểu nhân mà!

Mi tâm Ninh Mẫn càng lúc càng nhúu chặt.

Đông Đình Phong vẫn luôn quan sát biểu cảm của cô, hắn biết rõ làm như vậy sẽ khiến cô nghĩ một cách khác. Nhưng hắn không muốn cô hiểu lần, suy nghĩ một lúc rồi lẳng lặng đứng lên nói:

“Ta biết, em không hề hiểu ta, và ta đối với em cũng hiểu biết rất ít. Vội vàng muốn em gả cho ta như vậy thật sự có chút ép buộc, nhưng có một loại trực giác kì lạ nói cho ta biết, ta và em đã được định trước phải vướng vào nhau suốt đời. Duyên phận là một thứ gì đó rất kì diệu. 18 năm trước, chúng ta đã từng gặp nhau, căn nguyên đã được định trước rằng 18 năm sau ta sẽ bị ràng buộc vào một hôn nhân không có tình yêu, rồi ngày hôm nay chúng ta lại gặp lại nhau, ta không muốn lại bỏ lỡ em một lần nữa.

Có lẽ em cảm thấy phương thức tìm kiếm bạn đời như vậy có chút cầu thả, thậm chí còn mang đến cảm giác ép buộc. Thời gian chọn lựa cũng có

chút không phù hợp. Nhưng cuộc đời là như vậy, đôi lúc chỉ là cái thoáng qua, nếu như không nắm bắt được thì sẽ vội vàng bỏ lỡ để lại sự nuối tiếc cả đời. Ta không muốn sau này ta phải hối tiếc, cho nên ta mong em sẽ ở lại, làm vợ ta.”

Sặc, đây có thể coi là một loại tỏ tình không?

Ninh Mẫn chớp chớp mắt, hiện tại cô cảm thấy có chút mơ hồ, có chút ngây ngốc nữa.

Sau khi cô biết được bí mật động trời của hần, hần không những không đối phó với cô mà còn tỏ tình?

Đây là kiểu gì không biết?

“Anh không trách tôi không mời mà tới sao?”

Cô nghi ngờ hỏi.

Khóe môi Đông Đình Phong hình như cong lên, nó khiến cả khuôn mặt băng lãnh của hần trở nên thân thiện hơn vài phần:

“Nhìn xem, ta không phải đang cùng em nghiên cứu cách giải quyết vấn đề này sao? Em biết quá nhiều chuyện không nên biết, ở lại là phu nhân của ta là lựa chọn duy nhất mà em và ta cùng đạt được lợi ích.”

“Ý của anh có phải là, nếu như tôi không đồng ý, anh sẽ giam cầm tôi đúng không?”

Ninh Mẫn lo lắng đến ý tứ trong câu nói của hần, ngữ khí có chút không vui.

Cô luôn như xấu về hần như vậy, cho nên, hần cũng đành chịu.

“Không, chỉ là ta muốn tận lực đem chuyện này giải quyết một cách toàn vẹn một chút, theo nguyên tắc win-win, hai bên cùng có lợi. Bí mật của ta, hiện tại tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Cho nên ta không thể để em rời đi. Còn em cũng đang trong lúc nguy hiểm, vụ việc bắn tĩa có tính tổ chức kia có lẽ sẽ còn xảy ra. Nếu em cố ý rời đi, em sẽ phải đối mặt với nguy hiểm xung quanh. Một khi rơi vào nguy hiểm, em nghĩ em còn có thể may mắn giống như đêm đó sao?”

Đêm đó, nếu hân không kịp thời đến tìm thì kết cục của cô không cần phải nói...

Ninh Mẫn trầm mặc, bởi vì hân nói không sai.

Đông Đình Phong nhân cơ hội này nói tiếp:

“Còn có một chuyện rất quan trọng, không biết em đã từng hỏi mình chưa?”

“Chuyện gì?”

“Cái lần em và Hàn Tịnh hoán đổi thân phận là có người cố ý sắp xếp.”

Câu này khiến Ninh Mẫn cau mày:

“Ừ, đúng vậy! Tại sao tôi có thể không nhận ra chứ?”

“Em và Hàn Tịnh mua vé cùng một chuyến máy bay. Hàn Tịnh lấy thân phận của cô ấy để đặt vé ở khoang hạng nhất, còn em lấy thân phận Chương Giai Khởi để đặt vé ở khoang hạng hai. Chuyện này có lẽ là trùng hợp. Kết quả, em không lên máy bay, Hàn Tịnh lại lấy thân phận Chương Giai Khởi để lên khoang hạng hai. Đây không phải là nhầm lẫn mà là có người cố ý sắp xếp.”

Tính công kích của tin tức này thật sự kinh hãi, Ninh Mẫn nhất thời trợn tròn mắt, chết lặng, thất thanh:

“Nếu như thật sự là như vậy thì Hàn Tịnh chẳng phải cũng đáng tình nghi sao?”

“Có lẽ cô ấy bị người khác lợi dụng, hoặc là sắp xếp. Cho nên, chúng ta nên liên hợp lại để điều tra rõ ràng chuyện này.”

Chân mày cô lại lần nữa nhíu lại, rất lâu không chịu thả lỏng, thật sự đau đầu:

“Thế nào, anh thật sự muốn điều tra?”

Ngữ khí tuyệt đối rất khó có thể gạt bừa.

Đông Đình Phong không cần suy nghĩ gạt đầu:

“Ừ, tóm lại ta muốn biết tại sao cô ấy lại bị ép lên máy bay?”

“Tôi khuyên anh đừng điều tra, tra rõ rồi như thế nào? Có một vài người, tôi không thể động đến họ, anh cũng không thể động đến họ, càng rõ thì càng phiền phức. Đây là anh đang khiến Đông gia gặp đại họa đó.”

Từ câu buột miệng nói ra này của cô, hẳn có thể thấy được, cô đã động đến một kẻ có địa vị cực lớn.

Bởi vì cô đang sợ hãi. Trong đáy mắt cô mơ hồ cũng hiện lên sự sợ hãi đó.

Giây phút này, hẳn có chút đau lòng. Nếu như không phải cô gái gan dạ này đã chịu quá nhiều mất mát thì có lẽ cũng không biểu hiện tiêu cực như vậy, không, phải là tuyệt vọng. Cô đang tuyệt vọng.

“Ta không sợ, Đông gia cũng không sợ.”

“Đông Đình Phong, anh như vậy là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đó...”

Ngữ khí vô cùng nghiêm túc!

Hắn nhìn thoáng qua sau đó quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người đang nằm trên giường bệnh:

“Nhìn thấy mẹ ta không?”

Ninh Mẫn cũng xoay người nhìn qua:

“Nhìn thấy. Bà ấy bị bệnh gì vậy?”

“Bà ấy vốn là một nữ nhân thiên tài xinh đẹp, nhưng vì một vài người nào đó lòng tham không đáy cưỡng bức mà ngủ suốt 30 năm. Phụ thân ta, ông ấy đã bị mưu sát chết 30 năm trước. Còn cả cậu ta, Đông Diệu Hoa, ông ấy cũng vì tai nạn xe mà chết, để lại nợ ta thủ tiết đến nay vẫn chưa chịu gả. Cả đời từ đó coi như đã chết. Từng món nợ máu đó, em nghĩ ta nên coi là xui xẻo sao? Không nên đòi lại sao?”

Cô ghen lời không nói được tiếp, nhưng có thể khẳng định, kẻ có thể ép Đông gia nhẫn nhục nhiều năm như vậy, kẻ khiến hắn mãi không thể vạch trần được sẽ không quá ba nhà, có lẽ là một trong ba gia tộc lớn Hoắc, Thần, Cố.

Nếu thật sự như vậy, nếu Đông gia muốn trả thù thì thật sự phải lấy hết gia sản ra để độ, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể phải chịu sóng gió ập tới.

Nhưng tại sao hắn lại muốn lôi cô vào chuyện này? Hiện tại, cô muốn trốn nhất chính là ba gia tộc này.

Nếu động đến bất kỳ một trong ba gia tộc này thì đều chuốc họa vào thân, nhất là trong thời điểm này, tình hình hiện nay quá tế nhị.

“Đông đại thiếu, tôi không muốn tham gia vào cuộc chiến ân oán của gia tộc các người. Bình yên sống qua ngày mới là cuộc sống mà tôi muốn...”

Cô của ngày hôm nay giống như không còn bất cứ ý chí chiến đấu nào nữa.

Cô biết khuất phục như vậy là một tư tưởng không thể chấp nhận được nhưng ngoài cách đó ra, cô không biết phải làm sao, cô đâu có gì để chống lại họ.

Càng chống lại, thì những người cô quan tâm càng phải chết.

Có chút bí mật đã được định sẵn không nên tiết lộ.

Cô không biết Đông Đình Phong đang mang theo ân oán như thế nào, cô chỉ biết cô không cách nào có thể tiếp tục. Điều này giống như có chút hèn nhát, nhưng hiện thực đã ép cô phải còng lưng, cô có quá nhiều điều phải lo lắng.

“Em cảm thấy mình có thể bình yên sống qua ngày sao? Rời khỏi Đông gia, vấn đề an toàn của em lại bị uy hiếp. Chỉ ít ở Đông gia, ta đã tăng cường lực lượng bảo vệ khắp Đông viên, em còn có thể tự do hít thở và phơi nắng.

Nếu như em đồng ý, chúng ta có thể hợp tác, giúp ta đồng thời cũng là giúp em nhanh chóng lấy lại thân phận của mình, quang minh chính đại sống tiếp mà không phải mai danh ẩn tích, làm con rùa rụt cổ.”

Bốn chữ cuối cùng là hãn cổ tình nhấn mạnh hơn, hãn muốn khơi lại tính cách không dễ dàng chịu thua trong cô:

“Em nhất định cũng có người nhà đúng không? Lẽ nào em muốn vĩnh viễn cả đời này giả chết như vậy, những ngày còn sống cứ thấp thỏm lo lắng ngày mai có phải là ngày mình phải chết hay không, mà không muốn thử

một lần tranh đấu để trở lại cuộc sống trước đây? Với bản tính của em thích hợp làm con rùa rụt cổ sao? Em nghĩ lại những người đã vì em bị liên lụy, vì em phải chết đi! Chẳng lẽ em muốn họ chết oan, chết vĩnh viễn không thể nhắm mắt được sao?”

Hắn đoán rằng, khẳng định có người đã vì cô mà liên lụy. Nếu không, với tính cách của cô, làm sao lại sợ bóng sợ gió muốn ăn mình như vậy. Hơn nữa cô còn khuyên hắn đừng điều tra, bởi vì cô đang sợ.

Ninh Mẫn vì bốn chữ “con rùa rụt cổ” của hắn mà sắc mặt biến đổi có chút khó coi, nhưng lời nói có thô nhưng lí lẽ là thật, bất luận là chạy trốn hay lánh đời đều không phải cuộc sống cô muốn. Làm sao mà cô không muốn trở lại là chính mình, vì những anh chị em chết thảm mà đấu tranh với kẻ cầm đầu cơ chứ?

Nhưng có thể sao?

Có khả năng sao?

Cô có nên vì chính mình mà vượt sông lội biển một trận không?

Nếu như vụ cướp máy bay tháng trước không phải là do khủng bố tập kích mà là một âm mưu được sắp xếp tỉ mỉ dành cho cô, dẫn đến hơn 1900 gia đình bị phân mảnh, vậy thì cô đáng lẽ không nên trốn thoát. Số phận bi thảm của những người dân vô tội lại được lôi ra để xoa dịu cho sự bất mãn của một thế lực nào đó sao?

Cô không biết.

Đến tận hôm nay cô cũng không xác định được phải đi như thế nào.

Cô đã sớm bị lạc lối, hiện thực tàn khốc đã ép cô không tìm được lối đi trở về nhà, mất đi chính nghĩa và dũng khí, cô trong bóng tối chỉ đi những bước rụt rè, kinh sợ.

Còn hần, hần vô tình lần mò thấy ngọn đèn bí mật của cô, ngọn đèn đó đầy dầu, vốn là cô muốn dùng nó để đi qua đêm tối, sau đó tiêu diêu tự tại, nhưng ngọn đèn đó không hiểu sao đột nhiên lại biến thành một chiếc Recreational Vehicle (RV) mạnh mẽ, đèn trong xe sáng trưng, từ đó còn bước ra một người, người này đang mời cô cùng đi tìm ánh sáng với hần.

Nếu cô đồng ý, cô có thể bước lên chiếc xe đó rồi bọn họ sẽ đi cùng nhau. Thân xe cứng rắn kia ít nhất có thể giúp bọn họ tránh được phong ba bão tố, ngăn được thương tổn chết người trong một thời gian dài.

Nếu cô không đồng ý, xoay người rời đi. Trong bóng đêm lạnh lẽo, u ám kia, bất cứ lúc nào cũng có kẻ muốn đến lấy mạng cô, và thậm chí ngay cả chiếc RV kia cũng có thể đâm chết cô.

Hai kết cục như vậy, cô nên chọn thế nào?

Cô cúi đầu suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, lúc ngẩng đầu liền đưa ra quyết định:

“Đông Đình Phong, tôi có thể hợp tác với anh. Nhưng tôi có mấy điều kiện. Nếu anh đồng ý, tạm thời tôi sẽ ở lại làm mẹ của Đông Kỳ?”

“Tại sao chỉ là tạm thời mà không phải cả đời?”

Trong lúc đó đột nhiên một câu rất nghiêm túc cắt ngang lời của Ninh Mẫn khiến cô giật mình.

Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Đông Đình Phong thật sự khiến cô có chút luống cuống.

Một lúc lâu cô mới lấy lại tinh thần, cuối cùng hỏi lại, liên quan đến vấn đề này, cô rất nghiêm túc:

“Đông Đình Phong, rốt cuộc hôn nhân trong mắt anh là cái gì? Nó chỉ là một thủ đoạn trong một thời gian định sẵn của anh sao? Anh thích An Na nhưng lại yêu cầu tôi ở lại làm phu nhân của anh. Anh cảm thấy thích hợp sao?”

Hắn cười một cái, biểu hiện lộ ra có mấy phần dịu dàng, trả lời một cách khẳng định:

“Thích hợp.”

Hai chữ đó rõ ràng đến mức có thể chặn lại tất cả những gì cô muốn nói.

Nếu như không phải da mặt người đàn ông này quá dày thì chắc chắn anh ta đang tính toán gì đó. Đối tượng có thể là An Na nhưng cũng có thể là Ninh Mẫn cô.

Cô nheo mắt không có bác bỏ, nghe hắn từ từ nói hết câu:

“Có một chuyện, ta nghĩ ta phải nói rõ với em. Trong lúc kết hôn với Hàn Tịnh, ta chưa từng thích một người phụ nữ nào, hôn nhân là một thủ đoạn, ta không phủ nhận. Nhưng lần này, ta muốn cưới người phụ nữ mà ta muốn cùng cô ấy sống cả đời. Trong đó không tồn tại quan hệ lợi ích. Có lẽ em sẽ hỏi: Đông Đình Phong, anh là người làm ăn kinh doanh làm sao có thể không tính toán. Như vậy thật nực cười! Đúng, ta không thể nói là ta không tính toán, ta muốn có một hôn nhân mà ta sẽ cố gắng giữ gìn, bảo vệ, và một gia đình có thể khiến ta thoải mái khi trở về. Cho nên, xin đừng hoài nghi ta. Thích một người chỉ cần trong nháy mắt. Nó không chịu sự khống chế của lí trí, mà đột nhiên xuất hiện lúc ta không đề phòng. Đối diện với hôn nhân lần thứ hai, ta không xem là trò đùa. Về phần An Na, nó chưa bao giờ là vấn đề. Hiện tại, ta không cách nào giải thích rõ được, nhưng tương lai, ta sẽ khiến em thấy rõ.”

Ánh mắt rất tha thiết, lời nói cũng rất chân thành, giây phút này, hắn tháo bỏ đi lớp mặt nạ lạnh lùng, biểu tình còn lộ vài phần khẩn trương, ánh

mắt hần tha thiết nhìn ngắm cô giống như một luồng ánh sáng mềm mại đang di chuyển. Loại ánh sáng đó có tên: Yêu thương.

Tim cô bỗng đập lên thành thịch, không phải cô chưa từng được nam nhân thích qua, mỗi một người trước đó đều bị cô thẳng thắn từ chối, nhưng trước mặt vị này, mặc kệ hần là bởi vì cảm giác tươi mới nhất thời hay là chân thành thích cô, tóm lại cô cảm thấy không ổn.

Rất lâu sau cô vẫn không trả lời khiến hần vội vàng, lòng bàn tay liên tục đổ mồ hôi.

“Nếu không như vậy, hãy ở bên ta 1 năm. Trong vòng 1 năm, nếu như em không thích ta, ta cũng không cách nào giúp em trở về làm chính mình, ta cũng không thể đạt được mục đích của mình thì ta sẽ kí vào giấy ly hôn với Hàn Tịnh, sau đó để em ra nước ngoài với thân phận Hàn Tịnh, sau khi em định cư ở nước ngoài, ta sẽ phái người đảm bảo an toàn cho em, từ đó về sau không làm phiền tới em. Về phần em, trong 1 năm này, em có thể từ từ quan sát kĩ ta, sau đó xem xét gả cho ta có đáng hay không?”

Hần nhường một bước, lấy lui làm tiến, nhất định hần phải có được cô, nên tạm nhường bước.

Cô vẫn chưa hề lên tiếng, sao cô có thể nhìn thấu tâm tư của hần, người này thật sự quá xảo quyệt.

Ánh mắt của hần thoáng chút bất an, hần tiến lại gần một bước, đột nhiên phát hiện: Phụ nữ thật sự là loài động vật khó đối phó.

“Đông Đình Phong, hình như anh chưa trả lời tôi: “Cô đã kết hôn chưa, hay đại loại có bạn trai chưa?” Nếu như tôi đã lập gia đình rồi thì anh sẽ làm gì? Còn muốn ép tôi lấy anh nữa không?” Cô đột nhiên hỏi lại.

Vấn đề này thực sự trước đó hần đã nghĩ tới, tự mình rung động còn cô đã kết hôn rồi, vậy hần nên lùi bước hay tiếp tục đấu tranh?

Hiện tại nghe cô hỏi như vậy, hân không hề lo lắng ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cô chưa từng kết hôn, đây chỉ là cái cớ mà cô đặt ra để muốn hân lùi bước:

“Ta nghĩ em hân là chưa kết hôn, bởi vì trên tay em không có vết đeo nhẫn. Còn về phần bạn trai, ta không thể xác định được. Nếu như không có thì quá tuyệt vời, còn nếu như có vậy làm thế nào? Trước khi chưa đăng ký kết hôn thì yêu đương là hành vi tự do của mỗi người. Có thể tranh lại với người đó hay không, phải thử mới biết được.”

“Được. Tôi đồng ý. Trong vòng 1 năm này, tôi sẽ ở lại Đông gia, sau này, vấn đề an toàn của tôi do anh phụ trách. Sau 1 năm, phiền anh đưa tôi sẽ nước ngoài! Nếu đến lúc đó tôi vẫn còn sống!”

Cô trả lời rất sáng khoái, giây phút này, cô cảm thấy hân không thể đánh bại tuyến phòng thủ tâm lý tuyệt vời của cô, cũng không cho rằng, trong một thời gian ngắn như vậy hân có thể giúp cô trở lại chính mình, đồng thời báo được thù. Hiện tại, cô đã biết được bí mật của hân, nếu muốn hân để cô đi, hân khẳng định sẽ rất bất an, vậy thì ở lại, coi như an toàn của chính mình ít nhiều cũng được bảo đảm.

Làm sao Đông Đình Phong không biết cô đang nghĩ gì cơ chứ: Chỉ muốn cô đồng ý ở lại, hân không tin không thể khiến cô động lòng. Thân phận Đông phu nhân này một khi cô đã khoác lên người thì đừng mong có thể tháo bỏ xuống được.

“Được, một lời đã định!”

“Ừ, một lời đã định!”

Cứ như vậy hai người ước định với nhau.

Một nam, một nữ này đều thuộc vào hàng động vật thông minh, làm bất cứ việc gì đều rất thận trọng. Ước định này, một khi đã đạt được thì tương

lai đã định sẵn, bọn họ sẽ dây dưa không rõ.

Giờ phút này, Đông Đình Phong khẽ mỉm cười, đối với kết quả như vậy, hẳn rất hài lòng.

Còn Ninh Mẫn thì bị ánh mắt ấm áp dị thường của hắn nhìn chăm chăm sinh cảm giác bất an, tâm trạng nhất thời không cách nào xác định được làm như vậy là đúng hay sai.

Những chuyện xảy ra sau này có thể chứng minh một chuyện, căn bản cô không thể chơi lại tên gian thương này. Chỉ là, cho dù động tình thì cuộc sống cũng không thể thấy được kết thúc viên mãn, tương lai, cô sẽ phải khó xử giữa tình yêu sâu đậm của hai người đàn ông.

Chương này có mấy từ tiếng anh, dạo này lười quá k muốn giải thích, mng tự search gg để biết thêm nhé!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Lúc này, Đông Đình Phong vẫn không biết, người phụ nữ suốt 30 năm mới khiến hấn rung động này lại đem đến cho hấn một đối thủ có thực lực mạnh như thế nào? Trong tương lai, hấn sẽ phải sử dụng tất cả bản lĩnh cũng như sự nhẫn nại của mình mới có thể cân tài cân sức với người đàn ông kia. Bất luận là về tình yêu hay sự nghiệp, khí phách của người đàn ông đó tuyệt đối không kém gì hấn.

“Được, đã như vậy thì hãy qua đây với anh...” Đông Đình Phong cực kì tự nhiên nắm lấy tay cô kéo lại, hướng mặt về người nằm trên giường, “Chính thức giới thiệu với em, đây là mẹ anh, Đông Dạng. Về phần vị bên ngoài kia là ai, sau này, đợi em bằng lòng dung nhập vào cuộc sống của anh, cũng bằng lòng cùng anh đi đến cuối cùng thì anh sẽ nói rõ ngọn ngành với em.”

Ninh Mẫn nghe vậy cũng không nói gì, cũng không cảm thấy bọn họ sẽ có ngày như vậy, cô chỉ nhìn chăm chú, thật sự cô cũng rất hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Mẹ, mẹ nhìn xem, đây chính là cô gái con đã nói với mẹ lúc trước, tướng mạo giống hệt Hàn Tịnh, chỉ là cô gái nhỏ này khó chơi hơn Hàn Tịnh. Mẹ xem xem, con trai mẹ xuất sắc như vậy mà cô ấy còn chẳng thèm nhìn thẳng vào con đến một lần. Lúc nào cũng nghĩ con xấu xa. 18 năm trước, cô ấy chính là cô nhóc Vũ Mao khó đối phó, 18 năm sau, vẫn với bản lĩnh ấy nhưng thật sự càng ngày càng lợi hại. Mẹ nhìn xem, mẹ ở một chỗ bí mật như vậy mà nha đầu này vẫn xông vào được...”

Màn giới thiệu này rất đặc biệt, rất tự kỉ, nhưng từ đó có thể thấy được Đông Đình Phong rất yêu mẹ hân.

Hân là một đứa con có hiếu.

Lúc này, hân đang dùng loại thanh âm toát ra vẻ kiêu ngạo nhưng cũng rất cứng chiều để giới thiệu một người phụ nữ hân quan tâm với một người phụ nữ quan trọng nhất trong đời hân.

Đây có được xem làm gặp mặt trường bối trong truyền thuyết không?

Mặt cô nóng bừng lên, cũng có chút méo mó, con người liếc nhìn một cái sau đó cắt ngang lời hân:

“Có chuyện này tôi muốn hỏi anh. Vừa nãy anh nói 18 năm trước chúng ta đã từng gặp nhau, lại còn nói duyên phận đã được định sẵn. Hiện tại lại khẳng định tôi trước đây rất khó đối phó. Ai, có phải anh nhận lầm người không? Chúng ta trước đây làm sao có thể gặp mặt cơ chứ?”

“Thật sự có gặp.”

Hân nắm chặt tay cô, cảm thấy như vậy thật tốt.

“Lúc nào, ở đâu?”

18 năm trước, cô mới có 8 tuổi. Trong kí ức của cô hình như không có ấn tượng về người như vậy.

“Tháng 7 năm 1993, thành phố Đường Nhân. Có ấn tượng không?”

Đông Đình Phong nghiêng đầu hỏi nhỏ.

Cặp mắt mèo kia tròn tròn, nhẹ nhàng di chuyển lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sao có thể không có ấn tượng cơ chứ?

Năm đó, chính xác cô đã đến thành phố Đường Nhân, hơn nữa còn gặp phải một vụ bắt cóc, vì cứu một bà cụ mà thiếu chút nữa bị chết, sau đó, lúc cô được cứu về mạng sống chỉ rất mong manh, cô đã phải tĩnh dưỡng hơn nửa năm mới hồi phục hoàn toàn.

Nhiều năm sau đó, thông qua báo chí cô mới biết người lần đó cô cứu là đệ nhất phụ nhân Ba Thành.

Chỉ là sau đó xảy ra quá nhiều chuyện nên cô đã sớm quên đi chuyện này.

Cũng là đến tận hôm này, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô vào được Đông gia, sau đó cô mới biết, sở dĩ nhị lão Đông gia hết mực yêu thương Hàn Tịnh là vì: thứ nhất, phụ thân cô ấy vì cứu bọn họ mà chết, thứ hai là vì Hàn Tịnh rất giống cô bé đã liều mạng cứu họ, để báo đáp tấm ân tình của một cô bé đó, họ đã dồn hết tình cảm đó cho cô ấy.

Cũng có thể nói, cô, Ninh Mẫn năm đó đã không màng sống chết lao tới chính là nguyên nhân bắt đầu cho đoạn hôn nhân của Đông Đình Phong và Hàn Tịnh.

Lần này, sở dĩ cô bạo gan dám ở lại mạo danh thế thân chính là bởi vì cô đã biết rõ tình hình này, trong lòng cũng đã suy nghĩ, nếu sau này bị vạch trần thì sẽ lời chuyện đó ra để thoát thân.

“Đội đã, có phải anh là một trong hai cậu bé trên khoang thuyền năm đó không?”

Chợt nhớ đến cái gì đó, đột nhiên cô thất thanh hỏi lại.

Đông Đình Phong mỉm cười. Vì câu này khiến hắn không tự chủ được nhớ đến giọng nói thánh thót, đáng yêu hơn chim hoàng anh đó, thời gian tựa hồ lưu chuyển đến rất nhiều năm về trước. Cái ngày hắn bị hộp sắt đó đội lên đầu, cái ngày hắn có thể cảm nhận được sự mềm mại, hương mát

của cô. Lúc hăn cảm thấy không thể nén nổi nỗi đau, cô đã nắm chặt tay hăn, truyền cho hăn dũng khí, khích lệ hăn và cứu vớt hăn. Tất cả những cảnh tượng đó như đang ùa về trước mắt.

“Ừ, em đã từng giúp anh lấy đạn. Lần đó, anh bị trúng đạn bên vai trái.”

Hăn vừa nói, vừa nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay, trên đó vẫn còn vết sẹo nhàn nhạt.

Thời gian vẫn cứ thế trôi qua, nhưng ấn tượng đã hăn sâu trong kí ức sẽ không vì vậy mà biến mất.

Cô nhớ lúc đó, chính xác có chuyện như vậy.

Hai thiếu niên đã bị mấy tên cướp điên cuồng đó bắt được, và ba người bọn họ đã từng bị nhốt trong một khoang thuyền.

Bọn họ nói với cô là do ham chơi, vô tình nhìn thấy chuyện không nên nhìn, vì vậy bị bắt lại.

Lúc đó, tâm tư cô rất đơn giản nên hoàn toàn tin tưởng. Hai cậu bé kia đều bị chụp một cái hộp sắt lên đầu. Một người tự xưng là A Hỏa, một người tự xưng là A Ngũ.

“Hôm đó, anh và Kiều Sâm vì truy tìm tung tích của ông bà nội nên mới bị bắt lại. Vì không muốn bọn chúng biết được nên anh và Kiều Sâm đã cải tên, anh là A Hỏa, cậu ấy là A Ngũ.”

Hăn giải thích, ánh mắt long lanh nhìn cô:

“Tiểu Vũ Mao, bọn anh đều nghĩ em đã chết. Không ngờ rằng em vẫn còn sống, hơn nữa còn rất khỏe mạnh.”

Chuyện cũ giống như mây khói, kí ức thời thơ ấu đã bị thời gian bào mòn có chút mơ hồ không rõ, nhưng bởi vì lúc này, chuyện cũ lại lần nữa

được nhắc lại, kí ức đó lại lần nữa hiện lên.

Nhân sinh giống như giấc mộng, chuyện duyên đến phận đi chỉ là nét điểm xuyết cho sự kỳ diệu trong giấc mộng đó.

Sau thiên chuyển bách nhiễu còn có thể gặp lại, đó mới thật sự gọi là duyên phận.

“Hóa ra anh chính là A Hỏa, Kiều Sâm là A Ngũ.”

Cô thật sự cảm thấy khó tin.

“Đúng!”

Hắn mờ hồ cười một cái, thanh âm cũng dịu dàng thêm mấy phần. Giống như chỉ cần đối diện với người phụ nữ này thì hắn liền trở nên ôn nhu, chân thành, trở về là thiếu niên dịu dàng như ngọc năm đó.

“Trên đời làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?” Cô vừa thở dài, vừa nhún mày, “Đợi đã, vậy từ lúc nào anh biết tôi là Tiểu Vũ Mao?”

“Từ lúc trên đường trở về nhà. Lúc em giúp anh băng bó vết thương, có mấy câu em nói rất giống cô bé của 18 năm trước, nó khiến anh biết rằng Tiểu Vũ Mao của 18 năm trước, cô ấy vẫn còn sống.”

Chẳng trách thái độ của hắn hôm đó lại kì lạ như vậy, hóa ra là vì trong lúc lơ đãng, cô đã đem toàn bộ lai lịch của mình nói ra.

Thật sự có câu này rất đúng: Nói dài ắt thành nói đại.

“Ồ...”

Đột nhiên hắn dang tay ôm lấy cô vào lòng, thở dài than vãn:

“Tiểu Vũ Mao, anh thật sự không ngờ được, xa cách sau những năm tháng dài như vậy vẫn có thể gặp được em. Ủ, đừng động, hãy để anh ôm em một chút... Ôm tiểu anh hùng vì nghĩa quên thân năm đó, ôm cô bé năm đó hại anh và Kiều Sâm phải khóc đỏ mắt... Ôm cô bé mà anh đã từng cho rằng là nỗi nuôi tiếc vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong anh... Hãy để anh ôm một chút, để anh cảm nhận được sự tồn tại của em, rằng đây không phải ảo tưởng...”

Cái ôm này toát lên vẻ rất chân thành.

Nó tràn đầy nỗi xúc động.

Nó là sự cảm ơn đối với những kí ức đã qua.

Và càng là sự trân trọng đối với sinh mạng.

Có lẽ, vì không cảm thấy hấn có ác ý gì, sau giây phút cả người cứng đờ thì Ninh Mẫn cũng không khước từ nữa, cô để mặc cho người đàn ông xa lạ này tùy ý ôm chặt mình, một mùi hơi thở nam tính thanh mát bao chặt lấy cô.

Đó là một trải nghiệm kì lạ, cơ thể muốn bài xích nhưng trong lòng lại cảm thấy cái ôm này cũng không có gì, nó chẳng qua chỉ là sự hoài niệm của thiếu niên năm đó, và lồng ngực rắn chắc ấm áp này có thể khiến người ta cảm thấy được bảo vệ, không hề chán ghét, trái lại còn rất thích thú.

Trong phòng bệnh vô khuẩn, trước giường bệnh, đôi nam nữ trẻ tuổi chỉ đơn thuần là ôm nhau: một người dựa vào vai người đàn ông, hai tay ngăn cản, bộ dạng muốn chống đỡ nhưng vẫn nghênh đón, một người chống cằm vào mái tóc của cô gái, ánh mắt tràn đầy sự vui sướng.

Một lúc lâu sau...

“Đông Đình Phong, anh có thể buông tôi ra được không?”

Cô bắt đầu có chút buồn bực, tiểu tử này có phải ngứa thịt không, sao mà hăn cứ ôm cô mãi không buông vậy?

Nhưng cô cũng không có giãy giụa, chỉ lạnh giọng nhắc nhở.

Lúc hăn buông cô ra trên mặt còn nở nụ cười, nụ cười rất thuần khiết, tỏa ra sự ấm áp giống như trăng rằm 15 vậy:

“Hóa ra lúc em ôn hòa lại có sức mê hoặc như vậy. Làm thế nào đây, hình như càng ngày anh càng thích em rồi...”

Đây tuyệt đối là một câu bày tỏ một cách trần trụi.

Cô đỏ mặt, biết tranh cãi cũng vô ích, người này thật sự không thể đối tốt với hăn được.

“Anh muốn ăn đòn đúng không, anh có tin không, nếu anh dám động chân động tay nữa... Tin không? Tôi sẽ đá bay anh ngay lập... Ô...”

Cô tròn tròn mắt, phát hiện hình như mình nói sai gì đó.

Trên đời này, lấy đây ra cái gì mà người đàn ông này không dám làm?

Kết quả của việc gây hấn với hăn chính là như vậy...

Hăn cúi đầu xuống hôn cô.

Lần này, hăn hôn rất triệt để, một tay hăn ôm lấy eo cô, một tay đỡ đằng sau đầu cô, đem cánh môi mềm mại, cùng hơi thở ngọt ngào của cô chiếm lấy...

Cảm giác tê dại tại chỗ hai người dính lấy nhau truyền ra, trong người giống như đang có vô số ống pháo bị hăn thiêu đốt, máu trong huyết quản đang sôi lên sùng sục, một luồng điện không ngừng xông lên mạnh mẽ khiến lục phủ ngũ tạng đều co rút, khuôn mặt cô đỏ bừng, cảm giác ngượng

ngừng, xấu hổ nhưng hăn nhất quyết không chịu buông ra, hơn nữa còn không ngừng công thành chiếm đất...

Cũng may, hăn cũng không có làm càn quá lâu, sau khi ăn được cô xong liền biết lúc dừng lại.

Lúc buông ra, đối diện với ánh mắt phun ra lửa, có chút xấu hổ cũng như tức giận, cùng với cánh tay đang giơ lên cao kia của cô, hăn cũng không có làm bất kì động tác gì ngăn cản, chỉ nhẹ nhàng bộ bạch:

“Thích là một loại tâm tình rất thần kỳ. Trước đây, anh chưa từng biết rung động là gì? Cho đến khi gặp em, anh mới biết, hóa ra nó đem đến cho con người một loại tố chất thần kinh lo lắng về sự được mất. Tiểu Vũ Mao, anh muốn hôn em thật lâu... Em đã đồng ý cho anh cơ hội, vậy xin em hãy buông lỏng tuyến phòng thủ tâm lý của mình xuống để tin tưởng anh, để anh đến gần em, cũng để anh có quyền thân mật với em, đừng tức giận với anh. Anh thật sự hi vọng, tương lai, diễn biến phát triển, chúng ta có thể trở thành vợ chồng. Em bên anh, anh bên em, cứ như vậy va va chạm chạm cả đời...”

Ninh Mẫn nghe xong liền hạ cánh tay xuống. Người đàn ông này nhìn có vẻ rất lạnh lùng, nhưng thực sự rất quyết liệt và bá đạo, hăn có thể biến những từ ngữ tầm thường nhất thành những câu có thể rung động lòng người, dùng biểu cảm chân thành nhất để công kích trái tim cô.

Điều này khiến cô hoảng hốt nghĩ đến một người đàn ông khác, người mà cô đã từng rất yêu, người đã từng hứa suốt đời suốt kiếp yêu thương, che chở cho cô.

Nhưng đáng tiếc thân phận quá xa cách, khát vọng quyền lợi khiến tình yêu của bọn họ đi vào ngõ cụt, và bị đâm chết trong đêm gió xuân đó.

Vị này trước mặt, quyền thế có lẽ kém hơn người đó, nhưng tài năng của hăn tuyệt đối không thua kém gì Hoắc Khải Hàng, thậm chí còn có chút

mạnh mẽ hơn. Cô không muốn lại lần nữa động đến loại đàn ông ở trên trời này. Nhưng hiện tại ư... Hình như hẳn đã thích cô.

Cô cắn răng, quay người đi ra gian ngoài, sau đó cởi bỏ bộ đồ vô khuẩn, đi ra ngoài.

Đông Đình Phong cũng yên lặng đi theo, trong lòng hẳn hiện lên vài phần bất an.

Cô đang tức giận sao?

Được thôi, hiện tại bọn họ vẫn chưa phát triển đến mức có thể ôm hôn thăm thiết như vậy, cô muốn đánh hẳn cũng là điều dễ hiểu.

Là hẳn đã quá nóng vội, hấp tấp giống như một cậu nhóc 18 tuổi vậy, bộp chộp, có chút không kiềm chế được hành vi của mình, khát khao mong muốn được đáp lại nhưng lại không nghĩ tới, tiếp nhận cũng cần có một quá trình. Bọn họ không hề quen biết, chút giao tình này của bọn họ cần thời gian để vun đắp. Nếu muốn chút “tình nghĩa” bèo nước gặp gỡ đó của bọn họ thành tình yêu thì hẳn phải cố gắng rất nhiều.

Hắn lặng lẽ đi theo cô, hai người đều im lặng không nói, một trước một sau, duy trì khoảng cách không xa không gần ra khỏi tầng hầm, sau đó lên tầng ba. Dọc đường, người hầu nhìn thấy bộ dạng kì lạ của vợ chồng bọn họ đều dừng lại, trợn tròn mắt quan sát.

Hắn còn bắt chuyện với bọn họ.

Lúc lên lầu, cô liền tự nhốt mình trong phòng nhỏ, sau đó khóa trái cửa bỏ mặc hẳn ở ngoài há miệng muốn gọi, nhưng đột nhiên điện thoại lại rung lên, hẳn nhìn dãy số trên màn hình, mi tâm liền nhíu chặt, quay người trở về phòng, đợi lúc đóng cửa lại mới nghe máy:

“Alo, An Na, có chuyện gì vậy?”

Hắn đứng trước cửa sổ hỏi. Bên ngoài không biết từ lúc nào tuyết lại rơi, cả ngày hôm nay, trên các tuyến đường đều có nhân viên môi trường đang xóc tuyết. Sân bay, đường sắt, đường bộ, đường biển tất cả đều bị đóng cửa. Nghe nói, mai mốt vẫn còn tuyết rơi. Trận tuyết này thật sự dữ dội.

Rất lâu sau đó khi hắn nhớ lại, hắn đã không ngừng cảm kích trận tuyết này.

Nếu như không có trận tuyết dữ dội này, thì nói không chừng, người con gái hắn yêu đã bị mang đi ngay trong ngày đầu tiên của năm mới.

Chính bởi vì có trận thiên tai này đã ngăn cản thành công bước chân của một người đàn ông khác chạy đến Ba Thành.

Trên con đường nắm lấy tình yêu, hắn đã thua người kia về thời gian nhưng ông trời lại cho hắn một cơ hội, và hắn đã biết nắm chặt lấy cơ hội này, cuối cùng có thể hình thành một cục diện cân bằng với người đàn ông đã từng đi vào trái tim cô.

“Hôm nay anh không gọi điện tới...”

Đầu dây bên kia truyền đến gọi nói của một cô gái, ngữ khí mang vài phần ủy khuất.

“Ừ, hôm nay anh rất bận...”

Bận tìm bạn đời trăm năm, đương nhiên chuyện khác đều không quan trọng. Chỉ ít giờ phút này, trong đầu hắn chỉ toàn nụ cười của người phụ nữ kia. Cho dù lúc này hắn đang nói chuyện với người phụ nữ khác.

An Na nhẹ nhàng “ồ” một tiếng, sau đó lại hỏi:

“Sức khỏe anh thế nào rồi?”

“Rất tốt!” Hân nhàn nhật trả lời, ngón tay lướt qua tấm kính trước mặt phác họa lên khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Hôm nay anh sao vậy? Có chút không thoải mái, miễn cưỡng...”

“Không có gì, anh rất khỏe!”

Hân chạm tay lên cánh môi, nhớ đến nụ hôn đó cùng với phản ứng của cô, trong lòng liền không yên, hân chẳng còn tâm trạng nào để xử lí các phiền phức khác:

“Anh có một cuộc điện thoại quan trọng gọi đến nên cúp máy đây. Em cứ nghỉ ngơi đi, tranh thủ trước tết có thể xuất viện.”

“Vậy à! Vâng...”

Thật ra An Na còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng thấy hân nói như vậy nên chỉ biết đồng ý, ngay cả cơ hội để nói câu “hẹn gặp lại” cũng không có. Cuộc phẫu thuật ghép tim của cô ta đã thành công và đang trong quá trình hồi phục, thời gian này cô ta khát khao có hân ở bên cạnh, nhưng hân lại bị thương, chỉ ở nhà tĩnh dưỡng, ngay cả công ty cũng không đến.

Lại nói Đông Đình Phong, hân cúp điện thoại xong liền đau đầu suy nghĩ: Không biết lúc nào mới có thể giải quyết được chuyện khiến hân bối rối suốt bao năm nay.

Trước đây, hân chưa từng để ý đến những lời gièm pha bên ngoài thế nào, nhưng hiện tại, hân hy vọng sẽ không xuất hiện những tin đồn tiêu cực nữa, vì nó sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của hân trong cô.

Hân nằm trên giường cứ lăn qua lăn lại suy nghĩ, rồi lại đi qua đi lại trong phòng, tâm tình hân không thể bình ổn được. Hân khát khao nhìn thấy cô, khát khao được nói chuyện với cô, khát khao lại được ôm lấy cô, khát khao có thể gần gũi cô...

Hắn nghĩ, nhất định hắn đã bị trúng độc, không tại sao trong đầu hắn chỉ toàn hình ảnh của cô?

Được ban cho một trí nhớ siêu phàm, nên mấy ngày này, mỗi lời cô nói với hắn, hắn đều nhớ rõ. Mỗi nụ hôn đều mang đến cảm giác kinh ngạc, đều khiến máu trong huyết quản hắn sôi sục, hại tim hắn đập nhanh hơn, tim tình cũng xaouyến.

Hóa ra yêu một người con gái lại có cảm giác như vậy, coi như hắn đã nếm được mùi vị đó... Nhưng nó lại hại hắn không cách nào tập trung tinh thần để giải quyết chuyện chính, trong lòng lúc nào cũng hồi hộp, lo lắng, không thể khống chế được.

Tim Ninh Mẫn nhảy loạn lên.

Ban đầu, Ninh Mẫn đối với Đông Đình Phong thật sự có ấn tượng không tốt, cho dù hắn có xuất sắc đến đâu thì cũng là tên khốn nạn. Nhưng hiện tại cô phát hiện, cách nhìn của cô về hắn đang dần dần thay đổi từng chút từng chút một.

Khởi đầu là chuyện của Tống Minh Hạo, nó khiến cô cảm thấy người đàn ông này là một người chính nghĩa nghiêm nghị, hắn coi ác như kẻ thù, hắn thận trọng sắp xếp một cái bẫy để lôi kẻ hại Hàn Tịnh ra, thủ đoạn rất cao minh.

Vụ bắt cóc là mắt xích quan trọng, nó càng tăng thêm ấn tượng tốt đẹp của hắn trong cô, cho dù hắn đã từng đối cô để lấy mẹ hắn. Nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh truy tìm tung tích cô, hắn không ngại nguy hiểm đến cứu cô từ ranh giới của tử thần, còn vì cô mà bị thương, trong lúc tuyệt vọng mang cô trở về, một lần nữa khiến cô cảm động.

Còn hôm nay, khi cô nghe thấy những đoạn băng ghi âm trong phòng bệnh vô khuẩn, nó vô tình khiến cô phát hiện, cô và hãn tồn tại số mệnh giống nhau: đều chịu nhục, đều có một bí mật không thể nói cho ai biết...

Hãn nói hãn hi vọng cô có thể trở thành vợ hãn.

Hãn nói hãn thích cô.

Hết lần này đến lần khác hãn dùng nụ cười nóng bỏng của mình để quấy nhiễu cô.

Lần đầu tiên cô tức giận, lần thứ hai cô căm tức, hình như là bởi vì hãn vừa hôn cô xong liền chạy như điên đến bên người tình, hơn nữa còn đón cô người tình đó về nhà, hại cô trở thành trò cười trước mặt Đông Dạng, lần thứ ba, vòng tay hãn khiến cô không cảm thấy đáng ghét như thế nữa, nụ hôn của hãn cùng với lời tỏ tình của hãn đều khiến tâm can cô run lên...

Đây là loại rung động quý dị gì không biết, nó khiến tim cô loạn nhịp.

Nếu như không có Hoắc Khải Hàng, có lẽ, có lẽ cô đã động lòng. Nhưng trong lòng cô đã có một người, mặc dù hãn đã bị cô phong kín vút vào xó xỉnh nhưng hãn vẫn tồn tại, đó là sự thật.

Mấy tháng trước, cô đã từng nói với chính mình, rằng cả đời này sẽ cứ như vậy mà sống, chỉ cần có con gái cô ở bên, hai mẹ con nương tựa vào nhau, như vậy là hạnh phúc. Mặc dù có vẻ hạnh phúc đó không trọn vẹn.

Cô của ngày hôm nay chỉ muốn sống an toàn, bình yên qua ngày, không hy vọng có được tình yêu. Không có đàn ông, cuộc đời vẫn có thể đẹp đẽ, rực rỡ.

Nhưng vì sao, mặt hồ tĩnh lặng lại gợn sóng lòng, từng đợt từng đợt sóng trước đó, sau này không ngừng cuộn lên.

Loại chập chờn đó là gì?

Cô vui mình trong chăn, mê muội.

Cô đang nhớ lại về những gì đã qua và những ngày tháng du dương với Hoắc thiếu, chỉ là càng nhớ lại đau lòng, bởi vì sự vứt bỏ của hân đã hại từng người, từng người trong tổ chức của cô phải chết, bởi vì sự vứt bỏ của hân, cô đứng bên ranh giới của sự sống và cái chết đau đớn giãy giụa; bởi vì sự vứt bỏ của hân, cô mới bị ma xui quỷ khiến đến nơi này, và gặp gỡ người đàn ông muốn nắm giữ tương lai của cô...

Mọi người đều nói mối tình đầu quá đẹp sẽ khiến con người ta cả đời nhớ mãi không quên, có lẽ là như vậy.

Hoắc thiếu là mối tình đầu của cô, là người đàn ông đầu tiên của cô, là cha của con cô, là người cô vẫn luôn muốn quên nhưng mãi không thể quên.

Trong mắt rất nhiều người, Hoắc Khải Hàng là một người lãnh khốc, nghiêm túc, là kẻ hầu như không biết cười là gì. Nhưng trong mắt cô, hân là một người đàn ông ôn nhu, dịu dàng. Từ nhỏ đến lớn đã được nuôi dưỡng một cách quy củ, điều này đã cướp đi của hân tất cả những niềm vui đơn giản nhấy, Hoắc phu nhân vô cùng kỳ vọng vào hân khiến hân hình thành một áp lực cực lớn, từ đó trở thành người ít nói, không thích thể hiện hỉ lộ ái ố cho người khác biết.

Lúc đối diện với cô, hân mới thật sự là hân, khuôn mặt hiện lên những nét mềm mại, ấm áp, đó là biểu hiện vui vẻ của hân. Lúc hân hôn cô, ánh mắt không hề có tia băng lãnh, thay vào đó là sự nhiệt tình, nóng bỏng...

Nhưng tất cả đều đã trở thành quá khứ...

Rất nhiều người đã phải chết, nó xếp thành vách ngăn giữa bọn họ, sự thật tàn khốc là một cái hào rộng lớn không thể vượt qua, chỉ có thể khiến

cô đứng từ xa nhìn ngắm, quay đầu quên lãng.

Tương lai liệu có thể mang đến cho cô một người đàn ông khác khiến cô hoàn toàn quên đi đoạn tình yêu không kết quả kia không? Đông Đình Phong sao?

Cô không biết. Lúc này cô chỉ biết vui mình trong chăn, không muốn suy nghĩ nhiều.

An Na thích Đông Đình Phong, đó không phải ngày một ngày hai, thích một người có lẽ là chuyện, nhưng lâu ngày lại muốn chiếm giữ người đó. Đó là loại bản năng của một người bình thường.

Từ sau khi hoàn thành phẫu thuật ghép tim, cô ta luôn nghĩ đến một chuyện: Làm thế nào để chính mình được bù đắp những gì mong muốn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 104

An Na đã nghĩ qua, lũy thừa về độ khó của chuyện này rất cao.

Đối với Đông Đình Phong, trong lòng cô ta luôn nghi ngờ một cảm giác lo được lo mất rất khó tả, người đàn ông này quá thâm sâu, cô ta căn bản không thể biết được hắn nghĩ gì.

Bởi vì mẹ cô ta và mẹ hắn là bạn thân nên từ nhỏ đã quen biết, nhưng loại quen biết này chỉ là quan hệ xã giao, có một thời gian dài, hắn gần như tồn tại một cấp bậc "anh trai" đối với cô ta. Thậm chí cô ta còn cảm thấy, sự bảo vệ và chăm sóc của hắn đối với cô ta chỉ là cảm giác do cô ta tự nghĩ.

Nếu không phải 5 năm trước, cô ta đã từng dùng cảm quên mình nhào đến cứu hắn, giúp hắn tránh khỏi một tai nạn do ai đó sắp đặt thì có lẽ bọn họ vẫn luôn tồn tại quan hệ không xa không gần đó.

Cô ta nhớ rất rõ, sáng sớm sau ngày tai nạn xảy ra, chân cô ta bị thương nên phải nằm viện, hắn đã đến thăm cô ta, còn mang đến điểm tâm do đầu bếp Đông gia làm nữa. Hắn đẩy xe đưa cô ta đến bãi cỏ, hai người đều không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn ngắm những tia nắng ban mai nhàn nhạt, cô ta chậm rãi ăn sáng, nhìn thấy nam nhân ngồi trên bãi cỏ, tuấn tú ôn nhu, nét mặt mang ý cười vô cùng dễ gần.

Cô ta vì vậy mà không kìm được lòng, đột nhiên tỏ tình với hắn:

“Anh Cẩn Chi, em không biết em còn sống được bao lâu, em muốn cuộc đời mình không có gì để hối tiếc, thanh xuân vội vã tàn phai, em muốn nhân

lúc mình còn có thể tận hưởng ánh nắng ban mai này mà nói với anh: Em rất thích anh. Em không dám đòi hỏi tương lai có thể cùng anh thiên trường địa cửu, tim của em không thể chống đỡ được lâu. Em chỉ muốn trong cuộc sống ngắn ngủi của mình sau này có thể thường xuyên nhìn thấy anh, sớm tối có thể thấy anh cười...”

Giờ phút đó, Đông Đình Phong hơi ngẩn ra, cô ta lúng túng nghiêng mặt, hai tay quàng qua cổ hăn, đột nhiên muốn dâng hiến một nụ hôn, vốn là cô ta muốn hôn hăn, nhưng hăn lại giật mình, nên cô ta chỉ hôn được khóe môi hăn, cảnh này vừa lúc được cánh nhà báo đang sẵn lòng tin tức về vụ tai nạn chụp được.

Đây là bức ảnh đầu tiên Đông Đình Phong bị chụp đang hôn với một người phụ nữ, vừa được công bố, hiệu quả kinh người, nó trở thành đề tài nóng hổi trên khắp các mặt báo tài chính, kinh tế tin năm đó. Sau này, đám paparazzi đã thuê dợt lên chuyện tình của hăn và cô ta.

Năm 14 tuổi, lúc cô ta từ thư viện trở về nhà, mưa rơi tầm tã, cô ta đang đợi ở trạm xe bus thì hăn lại phóng xe qua, nhìn thấy cô ta như vậy, hăn đành miễn cưỡng mở cửa xe, hỏi cô ta có cần đi nhờ không, lúc đó khuôn mặt cô ta vui mừng xen lẫn với kinh ngạc.

15 tuổi, ở trường, cô ta được một nam sinh khóa trên tỏ tình, Đông Đình Phong đến đón em gái hăn, nhìn thấy vậy không nói lời nào liền đến trước cầm lấy cặp sách của cô ta rồi dắt cô ta đi, để lại nam sinh kia tinh thần suy sụp chết lặng.

16 tuổi, trong vũ hội ở Đông gia, cô ta cùng hăn nhảy, cô ta cười tươi như hoa, còn khóe môi hăn cũng hơi nhếch lên nói chuyện thân mật với cô ta.

17 tuổi, trong buổi họp lớp, cô ta bị chuốc say, thiếu chút nữa bị người ta bắt nạt, đúng lúc đó hăn lại đi qua, đánh đuổi tên nam nhân ti tiện muốn làm

trò càn rỡ với cô ta, sau đó trực tiếp ôm cô ta về.

18 tuổi, hẳn có rất nhiều tâm sự, hẳn thường ra bãi biển hóng gió, cô ta và Đông Lôi đi tìm hẳn, dưới ánh chiều tà, Đông Lôi nhạt vỏ sò, cô ta ở bên cạnh hẳn, ánh mắt nhìn hẳn chăm chú để mái tóc bị gió thổi bay...

Những thoáng gặp gỡ đó, hoặc là cố tình, hoặc là vô ý đều được cô ta ghi nhớ rất rõ. Năm 19 tuổi, sau khi bức ảnh hôn nhau thân mật kia được tung ra thì người tình bao năm của Đông đại thiếu cứ như vậy bị báo chí tranh nhau lôi ra.

Sau đó, Đông Đình Phong không nói lời nào, cũng không phủ định. Quan hệ “nhân tình” của bọn họ cứ như vậy được xác định.

20 tuổi, Đông Đình Phong giúp công ty của ba An Na phát triển trở lại, còn đem số 10 Ngự Cung tặng cho cô ta.

Năm 21 tuổi, đám nhà báo chụp được rất nhiều ảnh Đông Đình Phong cùng vợ chồng An Đức ra khỏi nhà lúc nửa đêm, nên mới có chuyện số 10 Ngự Cung được coi là ổ ong bướm của Đông đại thiếu bên ngoài. Chỉ là cùng lúc đó, hẳn lại bị chụp với một cô gái khác rất nhiều ảnh mờ ám, nên các báo đã giật tít: Đông đại thiếu đang gặp gỡ rất nhiều nữ nhân.

Đương nhiên, phần lớn những chuyện này đều là suy đoán, Đông đại thiếu chưa từng mở hộc báo đính chính gì, An Na cũng không quan tâm.

Mẫu thân đã từng nhắc nhở cô ta:

“Nam nhân bên ngoài xã giao, gặp gỡ làm vui, không cần phải bận tâm, cũng không cần truy cứu.”

An Na vẫn luôn mắt nhắm mắt mở coi như không thấy, bởi vì cô ta cũng không rõ mình còn sống được bao nhiêu năm nữa, nếu suy nghĩ quá nhiều

sẽ khiến mình không thoải mái, lúc đó, cô ta chỉ có một hy vọng là có thể nhân lúc còn sống được ở bên hẳn.

Hôm nay không thể nữa, sau khi hẳn thuyết phục cô ta phẫu thuật ghép tim thành công xong, khát khao lớn nhất lúc này của cô ta chính là có thể làm vợ hẳn.

Nhưng từ sau khi phẫu thuật xong, cô ta luôn cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ không thể kéo lại gần, hơn nữa còn càng lúc càng xa.

Có một nỗi sợ vô hình đang bao lấy cô ta.

Phòng VIP khoa tim mạch, bệnh viện Mai Loan, An Na ngồi tựa lưng vào thành giường, trên người mặc đồng phục bệnh nhân, gắt gao nhìn chăm chăm vào điện thoại.

“Tiểu An, sao lại ngây ra thế? Đợi điện thoại à?”

Mẹ An Na, Chu Huệ đi vào, nhìn thấy con gái mặt mày ủ rũ, nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Dạ, hôm nay anh ấy chưa gọi điện cho con!”

An Na yếu ớt nói, tâm tình phiền muộn cầm điện thoại chui vào chăn:

“Mẹ, rốt cuộc anh ấy sao vậy? Cho dù người không đến thì điện thoại cũng nên gọi đến chứ, mẹ nói có phải không? Con rất nhớ anh ấy. Nhưng hiện tại con lại không thể xuất viện, không cách nào gặp được anh ấy, trong lòng cũng không hiểu sao cứ bồn chồn, lo lắng!”

Tối qua, sau khi Đông Đình Phong vội vàng cúp máy, hẳn cũng không có gọi lại. Cô ta thất vọng vô cùng, cảm giác bất an chưa từng có trước đây

lại lần nữa hiện lên. Sau đó, cô ta gọi lại, nhưng điện thoại toàn bận. Cuối cùng cô ta gọi điện hỏi Đông Lôi:

“Lôi Lôi à, anh cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Nó nghiêm trọng đến mức cần phải ở nhà tĩnh dưỡng sao?”

Đông Lôi nghe thấy câu hỏi này chỉ lấp lửng nói:

“Chuyện này em cũng không thể nói với chị, tóm lại rất nghiêm trọng, chị đừng hỏi nữa!”

“Này, Lôi Lôi, rốt cuộc chị có còn là chị em tốt của cô không? Trước đây, không phải cô đã đồng ý với chị nhất định sẽ giúp chị nắm được trái tim anh trai cô sao... Hiện tại, ngay cả cô cũng giấu chị... Nguyên nhân gì mà không thể nói?”

Đông Lôi vội hỏi:

“Cái gì có thể biết thì anh trai em sẽ nói với chị.”

“Không phải cô không biết, anh trai cô không thích nói nhiều...” Cô ta nhẹ nhàng oán giận.

“Cho nên em cũng rất buồn bực. Em nói này, chị An Na, anh trai em ở nhà, ngay cả em và mẹ còn nói được, vậy tại sao chị là bạn gái anh ấy anh ấy lại không nói? Theo lý mà nói, anh ấy coi chị là bạn gái anh ấy, hơn nữa mấy năm nay vẫn vậy, vị trí Đông phu nhân sau này không ai khác ngoài chị, tại sao chị không nắm nổi tâm tư của anh ấy.”

Đối mặt với loại nghi vấn như vậy, An Na cũng đành chịu, đây chính là chuyện khiến cô ta đau đầu nhất.

“Đầu óc anh cô làm sao chị có thể hiểu được? Anh ấy có tâm sự chưa bao giờ nói cho chị cả.”

“Vậy em càng không hiểu, trước nay chị làm bạn gái anh ấy thế nào vậy? Làm thế nào để có thể ở bên anh ấy? Chị An Na, em rất muốn hỏi chị, lúc bình thường anh ấy có dùng ánh mắt ấm áp, tràn đầy khát khao nhìn chị không... Có nói lời yêu thương với chị không?”

“Đương nhiên... Đương nhiên có...”

“Nếu đã vậy thì chị lo lắng cái gì? Em có cảm giác bất an với Kiều Sâm là bởi vì từ trước đến nay tên khốn đó chưa bao giờ nói một câu tình cảm nào với em... cũng chưa bao giờ nhìn vào mắt em một lần.”

An Na gọi điện đến vốn là muốn từ Đông Lôi nghe ngóng chút tin tức của Đông Đình Phong, nhưng nha đầu này cứ như uống nhầm thuốc vậy, không hề nói ra nửa chữ về tình hình dưỡng bệnh của Đông Đình Phong ở nhà. Sau đó, Đông Lôi lại còn lôi cả Kiều Sâm vào, cô ta thật sự không thích nghe chuyện của Đông Lôi và Kiều Sâm nên liền mượn cớ có y tế vào kiểm tra rồi vội vàng cúp máy.

Tâm tình cô ta không có vì vậy mà chuyển biến tốt lên, ngược lại càng thêm bất an.

Bởi vì cô ta đã nói dối với Đông Lôi.

Đông Đình Phong chưa từng nói nửa lời tình cảm với cô ta, ánh mắt người đàn ông này nhìn cô ta mãi mãi là băng lãnh như vậy. Mặc dù thỉnh thoảng có hôn cô ta, nhưng không phải môi mà là hôn trán...

Đây là cô tự nhủ: Cỗ lễ đó là bởi vì lí do hấn thích sạch sẽ.

Cô ta đã biết người đàn ông này hai mấy năm nhưng đến tận hôm nay, cô ta căn bản chưa bao giờ thấy hắn thể hiện tình cảm với một người phụ nữ nào đó.

Mặc dù một vài tin đồn mà báo giới lùm xùm lên thính thoảng có đăng kèm mấy tấm ảnh của hần và mấy cô gái khác, nhưng bất luận mấy tấm đó là do kí giả hay mấy tên săn ảnh kia chụp thì đều chỉ ghi lại nét mặt băng lãnh đó của hần.

Có lúc An Na còn lấy mình ra so sánh với mấy người phụ nữ kia, cô ta muốn được hần đối xử một cách đặc biệt, cho nên thỉnh thoảng cô ta lôi hần cùng chụp ảnh với mình. Mỗi lần, mặt cô ta đều mỉm cười sung sướng, còn hần vẫn nét mặt đó, vẫn ánh mắt đó, băng lãnh đến tuyệt cùng. Những lúc ấm áp, ôn nhu không phải không có, nhưng tóm lại, ít lại càng ít.

Mấy năm nay, mặc dù Đông Đình Phong thường xuyên đến thăm cô nhưng thời gian hai người ở riêng với nhau không nhiều.

Thỉnh thoảng mới ngồi được với nhau thì hần thường làm những việc như: pha trà, cầm một tờ báo và dán mắt vào đó suốt mấy tiếng đồng hồ, còn cô ta chỉ ngồi bên cạnh.

Thỉnh thoảng hần sẽ quan tâm đến xu hướng thời trang bên Pháp. Lúc đó, bọn họ sẽ có một vài câu hỏi qua lại. Ví dụ như hần sẽ hỏi cô ta thích quần áo như thế nào? Bộ nào là thời thượng? Bộ nào là thanh lịch? Bộ nào được may với số lượng có hạn? Bộ nào được tính vào hàng vô giá?

Nếu như cô ta cường điệu nói ra vài bộ thì chỉ mấy ngày sau, những bộ đó sẽ được gửi đến cho cô ta.

Có lúc hần rất chu đáo, lúc cô ta ngủ còn cẩn thận đắp chăn cho cô ta. Nhưng có lúc hần lại rất thờ ơ, ví dụ như quà tặng sinh nhật mỗi năm của cô ta đều là trợ lí của hần đặt mua. 5 năm trước quan hệ của bọn họ có tính đột phá, nhưng sau đó hần vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề cùng cô ta chúc mừng sinh nhật. Bởi vì mỗi lần, hần đều ở ngoài không thể về được.

Bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, đó là tình trạng mấy năm qua của bọn họ.

Vả lại, thời gian ở bên nhau, hẳn cũng không giống như mấy nam chính trong mấy bộ phim truyền hình, vì xa cách lâu ngày mà thương nhớ, mà nóng lòng muốn gặp mặt. Hẳn vẫn luôn như vậy, lạnh nhạt như gió mây.

Tất cả đều lấy sự nghiệp làm trọng.

Mỗi người đều có tích cách đặc biệt khác nhau, cô ta đã quen hẳn như vậy, nhưng lần này, cô ta thấy rõ được một loại cảm giác bài xích lạ thường.

“Nha đầu gối, cuối năm rồi, đây là thời gian công ty bận rộn nhất, mà Tiểu Đông lại ốm bệnh, lấy đâu ra thời gian để nhớ đến con. Con không phải không biết, công việc của cậu ấy bận tối mặt tối mũi. Lúc đầu, không phải một tuần cậu ấy cũng không gọi cho con sao? Sau đó, công việc hoàn thành, cậu ấy lại chạy đến bên con? Yên tâm, dì Hà con đã nói qua với mẹ, bọn họ sắp ly hôn rồi, tính là qua năm nay sẽ giải quyết xong. Con đấy, phải nhân lúc này mà tỉnh dưỡng cho tốt, đợi cậu ấy đến rước con về. Yên tâm, yên tâm, hôm nay mẹ đã gặp dì Hà con, còn cùng dì ấy bàn về chuyện đặt tiệc rượu ở đâu...”

Chu Huệ mỉm cười trấn an con gái.

An Na vội vàng nắm lấy tay mẹ:

“Thật vậy sao? Dì Hà thật sự đã bàn với mẹ về chuyện đó sao?”

“Ngay cả ngày cũng chọn rồi, con có tin không?” Chu Huệ híp mắt cười nói, “Chỉ cần hai người đó ly hôn, dì Hà con sẽ lập tức ép Tiểu Đông rước con về. Chuyện này trước mắt là như vậy!”

Bà ta vỗ vỗ vào mặt con gái.

An Na nắm chặt tay mẹ, ánh mắt phát sáng.

Câu này nhất thời khiến cô ta gạt bỏ mọi lo lắng.

Cô ta tự trấn an: Chắc là quá lâu không gặp Đình Phong nên mới suy nghĩ linh tinh. Tính cách người đàn ông này xưa nay đã như vậy, nếu cô ta quá để ý thì chỉ khiến mình tự đau khổ.

Cô ta tin tưởng một chuyện: Đông phu nhân, Hà Cúc Hoa và mẹ cô ta là bạn thân nhất của nhau, lúc trước, Hà Cúc Hoa đã hứa, sớm muộn gì cũng bảo Căn Chi lấy cô ta.

Hà Cúc Hoa từ nhỏ nhìn cô ta trưởng thành, thương cô ta giống như con gái mình, tuyệt đối không thể lừa cô ta. Còn cô ta cũng nhờ quan hệ này mới có cơ hội tiếp cận người đàn ông mà cô ta sùng bái, để rồi được hẳn để ý, quan tâm.

Cô ta sớm đã nghe Lôi Lôi nói, Hàn Tịnh trong Đông gia không có địa vị gì cả.

“Em và mẹ em đều không thích Hàn Tịnh, gia thế người phụ nữ đó không tốt chẳng buồn nhắc đến, anh em cũng không thể hi vọng dựa nhờ vào đó để nở mày nở mặt, học lực thì khỏi phải nói, anh em không cần một người phụ nữ giúp anh ấy quản lý công ty, đã ngủ với người khác rồi còn không biết mất mặt. Ai, chị nói xem, anh trai em như vậy, làm sao có thể dùng hàng đã xài qua rồi chứ? Em cảm thấy không đáng thay anh ấy, vì chuyện này, trong lòng anh em nhất định đang gào thét. Nhưng anh em vẫn gốc nghề, chỉ nghe theo lời ông nội em, để cả đời mình gắn với thứ của nợ ấy. Quá đáng!

Em nói với chị, em đã nhìn thấu cô ta, công trạng lớn nhất của cô ta không phải là chuyển số cổ phần đó sang cho anh trai em để anh ấy có được vị trí vững chắc ở tập đoàn. Vì số cổ phần đó vốn là của Đông gia. Cố gắng duy nhất mà cô ta làm được cho anh trai em chính là đã sinh cho anh ấy một đứa con trai thông minh siêu phàm. Nhưng chuyện này thì người phụ nữ nào cũng có thể làm được. Thử hỏi, nếu không phải anh trai em

thông minh, thì dựa vào đầu óc ngu ngốc của cô ta, làm sao có thể sinh ra một đứa trẻ có gen tốt như vậy.

Chị An Na, chỉ cần chị gả cho anh trai em, chỉ cần cơ thể chị cho phép thì chị cũng có thể sinh cho anh ấy một đứa trẻ đáng yêu, thông minh như vậy.”

Đông Lôi nhỏ hơn cô ta 4 tuổi, từ nhỏ đã quen biết nhau, Đông Lôi gọi cô ta là chị An Na, còn cô ta gọi Đông Lôi là cô. Quan hệ hai người cực tốt.

Lúc trước, cô ta thường chạy đến cùng mẹ con Đông Lôi uống trà, rất nhiều lần có thể gặp được Đông Đình Phong. Đặc biệt là cuối tuần, hẳn thỉnh thoảng sẽ cùng mẹ và em gái nói chuyện, vì vậy mà cô ta có thể gặp hẳn, quan hệ cũng từ đó trở nên thân thiết. Nha đầu Đông Lôi kia cũng trở thành phe cánh của cô ta.

“Ô ô ô, nhắc đến lập gia đình là con liền cười như vậy, nha đầu này, con muốn lấy chồng đến phát điên vậy sao?”

Chu Huệ làm bộ bóp mặt con gái.

An Na lấy lại tinh thần, tủm tủm cười:

“Mẹ không phải vẫn luôn muốn anh ấy trở thành con rể chính thức của mẹ sao?”

“Cũng không hẳn là vậy! Có người mẹ nào hạnh phúc được khi người khác chỉ trở sau lưng con gái mình không? Sớm được công nhận danh phận bao nhiêu thì con cũng ít chịu khổ bấy nhiêu!”

“Dạ!”

“Chỉ là sau khi gả con xong, trong vòng 1, 2 năm thì không thể sinh đẻ được. Nhưng dì Hà nói không quan trọng, đợi con khỏe mạnh lại vẫn có thể

làm mẹ. Bác sĩ Mike đã nói chuyện với mẹ, cuộc phẫu thuật này rất thành công.”

Bà ta xoa xoa đầu con gái, nhìn thấy cặp mắt An Na chuyển qua chuyển lại có chút then thùng mà không kìm được bùi ngùi nói một câu:

“Nha đầu, con đấy, cuối cùng cũng hết khổ rồi, như vậy là tốt rồi đúng không?”

“Vâng ạ!”

“Nhưng làm con dâu nhà quyền quý cũng không tốt lắm! Tiểu Đông đối với con cũng xem là không tệ, nhưng đàn bà bên ngoài của cậu ấy cũng phải là không có. Sau này, con cần phải giữ chặt một chút, đừng để con yêu tình khác cướp mất. Con phải...” Bà ta tiến tới nói nhỏ với con gái, truyền lại cho con gái bí mật giường chiếu của vợ chồng.

An Na lập tức đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

“Ôi, mẹ...”

“Ngoan, không được ngại. Đàn ông đều như vậy. Ăn no rồi mới không ra ngoài ăn linh tinh. Sau này, mẹ cho con mấy đĩa mà xem. Đàn bà phải luôn lấy hôn nhân làm trọng. Nếu như ngay cả chồng mà cũng không nhìn được thì thật sự là kẻ thất bại!”

“Chao ôi, mẹ...”

“Hừ, con then thùng cái gì, mẹ đang nghiêm túc đấy, sự nghiệp Đông gia rất lớn, Tiểu Đông vừa sinh ra đã tuần tú như vậy, thì cho dù cậu ấy không thương nhớ người khác thì kẻ khác cũng nhớ thương cậu ấy, muốn làm người phụ nữ bên ngoài của cậu ấy, những kẻ như vậy có mà xếp đầy Ba Thành này...”

Cuộc nói chuyện của Chu Huệ đã hoàn toàn đả thông tư tưởng cho An Na, khiến cô ta có lòng tin vô cùng lớn đối với tương lai.

Chỉ cần nghĩ đến sau này có thể khoác lên người chiếc áo cưới, trở thành vợ của hần, cô ta lại cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Giấc mộng mười năm thành hiện thực, đây là chuyện mà bao nhiêu người mong muốn nhưng không được.

Có được một cơ thể khỏe mạnh, được gả cho một đức lang quân như ý, thì hạnh phúc tương lai đang hiện ngay trước mắt.

Cô ta xoa xoa lồng ngực, mặc dù trên có một vết sẹo, nhưng tóm lại cô ta vẫn có một cơ thể sạch sẽ, trinh nguyên, nghĩ đến chuyện vợ chồng tương lai, cô ta liền đỏ mặt.

Nếu để cho mẹ cô ta biết, cô ta và hần vẫn luôn duy trì quan hệ trong sạch, thì không biết bà có cảm thấy cô ta đặc biệt vô dụng không?

Vì thế cô ta cũng không quá bất an, cô ta luôn cảm thấy trong chuyện này quá bình thường, có nam nhân trưởng thành nào lại không muốn loại chuyện đó?

Sau đó cô ta nghĩ lại, có lẽ vì hần có nhu cầu đó nên mới ra ngoài tìm đàn bà khác, vì cơ thể cô ta không cho phép nên hần không nói ra. Nhưng sau này cô ta sẽ khiến hần hồi tâm chuyển ý. Những người phụ nữ tầm thường kia có thể lấy lòng hần, cô ta cũng có thể.

Số hai Đông viên, lúc gần trưa.

“Gì? Mẹ, mẹ nói gì?” Đông Lôi đang xem ti vi, Hà Cúc Hoa ở bên đang nói chuyện nhưng cô không chú ý lắm mới tròn mắt hỏi lại, “Anh Phong,

anh ấy thật sự muốn ly hôn sao?”

“Có lẽ vậy! Nhưng năm ngoái quyết định ly hôn không thành nên đoán chừng sang năm sau! Đến lúc đó, An Na có thể vào nhà chúng ta.”

Hà Cúc Hoa ôm gối, uống cà phê, trong lòng có chút không yên, nghĩ tới lời giao phó lúc trước của con trai:

“Mẹ, nếu An gia có hỏi đến chuyện của con và An Na thì mẹ cứ nói: Con và Hàn Tịnh sắp ly hôn rồi!”

“Là sao? Có thật sự con muốn ly hôn không?”

Lúc đó, bà hỏi lại như vậy.

Tên tiểu tử kia cười cười, hý hoáy với chiếc máy tính của hã, đánh vài chữ rất nhanh sau đó nói một câu rất cổ quái:

“Sớm muộn gì cũng phải ly hôn. Con không thể để cô ấy chịu uất ức.”

Hà Cúc Hoa lẩm bẩm lại câu này, nói chung bà cảm thấy câu này có chút kỳ lạ, cũng rất thâm ý.

Bà không thể hiểu nổi tên tiểu tử này đang nghĩ gì, tóm lại, bà cũng chỉ biết làm theo mà nói với An gia thôi.

Nhưng lúc bà lên tầng 3 thì nhìn thấy con trai bà đang đánh piano, đây cũng không phải chuyện gì lạ, đứa trẻ này từ nhỏ chịu ảnh hưởng của bà, tài nghệ đánh đàn rất giỏi, nhưng bản nhạc hã đang chơi là “Für Elise” của Beethoven. Đây là một bản nhạc thể hiện sự ái mộ.

Lúc chồng bà còn sống đã dạy Đông Đình Phong chơi bản nhạc này. Và bản nhạc này đã từng là bản nhạc đại diện cho tình yêu của Đông Diệu Hoa đối với bà, nó cũng từng là minh chứng cho tình yêu của bọn họ, nhưng mấy năm nay, bà chưa từng chơi lại, con trai lại càng không. Nhưng đột

nhien hôm nay, bà lại nghe thấy nó một lần nữa. Đông Đình Phong đang chơi rất chăm chú, tiết tấu năm giữ cũng rất đẹp, tình cảm tràn trề thể hiện bản nhạc, kĩ năng đạt đến cảnh giới tâm - đàn hòa làm một.

Nhưng vấn đề là, hân đàn cho ai nghe?

Hay chỉ là nhàn rồi không có việc gì làm nên tự tìm trò tiêu khiển cho mình?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lúc này, Hà Cúc Hoa lại nhớ đến câu nói “không muốn cô ấy chịu uất ức” của con trai mà trong đầu bà không ngừng hỏi “cô ấy” rốt cuộc là ai?

Đông Lôi ngồi cúi cúi, hai tay chống cằm, cùi chỏ chống trên đùi cũng đang suy nghĩ.

Mấy hôm nay, cô vẫn luôn quan sát anh trai và Hàn Tịnh, cô cảm thấy giữa bọn họ có chút gì đó không đúng lắm, Hàn Tịnh giống như đang trốn anh trai cô, còn ánh mắt anh trai cô nhìn Hàn Tịnh, trong nét trầm tĩnh có vài phần gấp gáp truy đuổi, nó không giống như vẻ lãnh đạm trước đây.

Nhất là mỗi lần nhìn thấy Hàn Tịnh và Đông Kỳ chơi với nhau, ánh mắt Đông Đình Phong lại lóe sáng, cánh môi cũng cong cong, giống như đang hưởng thụ một bầu không khí gia đình hạnh phúc, xum vầy.

Đông Lôi không có cha, từ nhỏ đến lớn nhờ sự bao bọc, che chở của anh trai mà trưởng thành.

Huynh trưởng như cha. Đối với anh trai, cô luôn có một loại tình cảm đặc biệt. Trong mắt cô, anh trai phong hoa tuyết vời, độc nhất vô nhị.

Có lẽ, với những người không quen biết Đông Đình Phong thì đều cảm thấy hãn lạnh lùng, cao ngạo. Trong công việc, cẩn thận tỉ mỉ, yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Trong cuộc sống, hãn lại là một anh trai khiêm tốn kính trên nhường dưới.

Về phương diện dùng người, anh trai cô luôn tuân theo nguyên tắc: Dùng người thì không nghi ngờ, một khi nghi ngờ sẽ không dùng, còn về mặt đối đãi với nhân viên, thì bất cứ kẻ nào là nhân viên của Đông Đình Phong thì đều khẳng định một sự thật: không có bất cứ Boss nào có thể đối đãi với cấp dưới tuyệt vời như hần. Ngoài ra, anh trai cô cũng thường xuyên thăm hỏi tình hình sức khỏe của cấp dưới. Cho nên, mấy người đó, một khi làm việc với Đông Đình Phong thì không nỡ rời đi.

Đông Lôi vẫn luôn cảm thấy, trên đời này, hình như không có người nào có thể sánh bằng anh trai cô, sự ưu tú của hần, năng lực của hần đều khiến người làm em gái như cô phải thán phục ngược nhìn.

Có lúc cô còn nghĩ, tại sao cùng cha mẹ sinh ra mà chỉ số thông minh của cô và anh trai lại khác biệt xa như vậy, anh trai học cái gì đều nhanh, còn cô ư, mặc dù không phải là ngu ngốc nhưng so với anh trai thì kém xa.

Lúc còn nhỏ cô thường nghĩ, một người đàn ông chỉ lén lút cười lên âm áp, còn trong cuộc sống lại tỉ mỉ chu đáo, sự nghiệp thành công như Đông Đình Phong, vậy ai có thể xứng với hần?

Cô nhìn thấy, tất cả những người phụ nữ có dính đến scandal tình dục cùng Đông Đình Phong thì không một ai có đủ tư cách làm chị dâu cô, cô cảm thấy bọn họ đều là những người tầm thường, còn anh trai cô giống như đại thần, khoảng cách giữa bọn họ quá xa, cho dù đó là An Na.

Đúng, cô rất thích An Na, từ nhỏ đến lớn, An Na là người phụ nữ duy nhất gần gũi với anh trai cô, lúc trước, An Na thường đến nhà cô chơi. Nhưng xét về khía cạnh tương xứng thì An Na và Đông Đình Phong không được tính là đẳng đối.

Chỉ có thể nói, so với những người phụ nữ khác thì người làm em gái như cô thích An Na làm chị dâu hơn. Mẹ cô cũng thích. Bởi vì quen biết nên rất thân.

Nhưng cú điện thoại đó tối qua đã khiến Đông Lôi đột nhiên phát hiện: An Na và anh trai cô có vấn đề.

Thử nghĩ xem, nếu như An Na thật sự đã lấy được trái tim anh trai cô, vậy tại sao anh ấy lại giấu An Na chuyện này?

Nhưng, giả dụ, anh trai cô không yêu An Na, vậy tại sao suốt bao năm qua anh ấy không nói rõ với An Na?

Chuyện này cô nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.

“Mẹ, con đi tìm anh nói chuyện...”

Đông Lôi vút lại một câu rồi lẩn nhanh như khói chạy ra ngoài.

Bên ngoài tuyết đang rơi, nhưng cũng không lớn lắm, chắc một lúc nữa có thể ngừng hẳn!

Đông Lôi quần chặt lấy áo choàng đi đến số một Đông viên. Cô lên tầng ba, thấy cửa phòng không khóa, cánh cửa thư phòng khép hờ truyền ra giọng nói của anh trai cô và một người khác.

Đi vào, nhìn thấy Đông Đình Phong và Trần Tụ đang bàn bạc về chuyện công ty, cô gõ cửa nhó đầu vào cười cười hỏi:

“Anh, hiện tại anh bận lắm sao?”

“Sắp xong rồi... Có chuyện gì à?”

“Vâng!”

“Đợi anh một chút... Tiểu Trần, cứ làm như vậy đi!”

Đông Đình Phong dặn dò một câu.

“Rõ!”

Trần Tuy gật đầu, lúc ngẩng lên có nhìn Đông Lôi một chút, trong ánh mắt đang cuộn trào lên cái gì đó.

Đông Đình Phong thấy vậy liền quan sát Trần Tuy, hình như cậu ta đang suy nghĩ gì?

Trần Tuy cảm thấy được gì đó lập tức rời đi, anh ta nhìn Boss đang cười mà khuôn mặt không hiểu sao nóng lên.

“Em muốn nói chuyện với anh...”

Đông Lôi không để ý chuyện này liền chạy đến ngồi đối diện Đông Đình Phong nói.

“Nói chuyện gì? Chuyện của em và Kiều Sâm? Đại tiểu thư, em thật sự muốn hủy hôn sao?”

Đông Đình Phong vẫn đang sắp xếp văn kiện trên bàn.

“Anh, lẽ nào anh không tán thành? Người đó không thích em mà!”

Nhắc đến người đó, biểu tình của Đông Lôi có chút ủ rũ.

Mấy ngày nay, trường bồi Kiều gia vẫn luôn đến gặp cô thương lượng về chuyện này, bên Kiều gia không muốn hủy hôn.

Còn Đông gia, ông nội cô nói, chuyện này do cô tự quyết định. Ông hy vọng cô có thể có được một hôn nhân hạnh phúc mãi mãi, không giống như anh trai cô, không yêu mà kết hôn, để rồi phải sống những ngày tháng đau khổ.

Về phần Đông Đình Phong, cô vẫn chưa hỏi ý kiến của hắn, nhưng cô tin, anh trai sẽ tôn trọng quyết định của cô.

“Nếu em có bản lĩnh giữ được trái tim của cậu ấy thì Kiều Sâm chính xác sẽ trở thành một người chồng tốt. Còn nếu như em không giữ được mà chỉ yêu đơn phương thì cuộc hôn nhân này sẽ không duy trì được lâu. Đây là lựa chọn của em.”

“Em cũng cảm thấy như vậy! Tại sao trước đây anh không khuyên em đừng đi vào con đường cụt này?”

“Khuyên có ích sao?”

“...”

“Trước đây, trong mắt em chỉ có mình cậu ấy, anh nói cũng vô ích, nó chỉ càng khiến tình cảm anh em sút mẻ.”

“...”

“Nếu đã như vậy, hãy để em nếm thử một lần cũng tốt. Nếu em đào được vàng thì là chuyện tốt, nhưng nếu em va chạm đến đâu rơi máu chảy, vậy cũng xem như là bài học cho em. Cuộc đời con người đâu phải chỉ có thể yêu một lần. Lôi Lôi của anh thông minh như vậy, sớm muộn gì cũng hiểu rõ. Cuộc sống này là của chính mình, người khác thấy được cũng vô ích, quan trọng là mình muốn đi thế nào?”

“...”

“Thất bại chính là thất bại ư? Nếu không có thất bại thì làm sao có được thành công.”

“...”

Những câu này cô đều công nhận, liên tục gật đầu giống như đập tội vậy.

“Thế nào, hiện tại em có thể nhìn thấy rõ rồi, có thể buông tay, tâm tình có dễ chịu chút nào không?”

“Em có thể điều chỉnh lại!”

“Vậy thì tốt. Con gái Đông gia không phải lo không gả đi được. Yên tâm, em vẫn còn trẻ nên cố gắng học hành thì hơn. Sau này không sợ không tìm được đức lang quân như ý. Lôi Lôi của chúng ta xinh đẹp như vậy, không cần phải gả vào nhà giàu có, phải chọn người đàn ông nào có năng lực, thật lòng yêu em, đó mới là điều quan trọng!”

Đông Đình Phong sắp xếp lại đồng văn kiện trên bàn, ngồi xuống, xoay cổ, nhìn thấy em gái ngoan ngoãn ngồi đó giống như một cô học trò, tướng mạo xinh đẹp như vậy, không hiểu sao Kiều Sâm lại không động lòng cơ chứ. Chỉ có thể nói, duyên phận thật quá mơ hồ!

“Anh, không nói chuyện này nữa, em có chuyện muốn hỏi anh...”

Đông Lôi xoay người đi ra đóng cửa lại, liếc liếc sang phòng nhỏ bên thư phòng, thấp giọng nói:

“Chị dâu có đây không?”

“Anh đang làm việc, chị dâu em đang ở trong phòng nghỉ ngơi! Tại sao lại mờ ám vậy? Ai, anh phát hiện gần đây quan hệ của em và cô ấy cải thiện không ít nhỉ...”

Nhất định là chuyện ngày hôm đó đã khiến nha đầu này nhìn cô ấy bằng ánh mắt khác.

“Dừng, hiện tại chúng ta không nói đến chuyện Hàn Tịnh...”

“Vậy em muốn nói gì? An Na sao?”

Chỉ cần liếc mắt qua Đông Đình Phong đã có thể biết được, nha đầu này đến đây là vì chuyện gì.

Đông Lôi ghé sát người vào mặt bàn cười hì hì:

“Đúng, chúng ta bàn về chị An Na. Sau khi anh bị thương hình như chưa đến bệnh viện thăm chị ấy, đúng không?”

“Cô ấy gọi điện cho em?”

“Vâng, chị ấy đang loạn lên ở bệnh viện. Hình như nhớ anh rất nhiều.”

Đông Lôi vừa nói vừa đánh giá sắc mặt của Đông Đình Phong, cô thật sự rất hiếu kỳ, không biết An Na trong lòng anh trai cô có vị trí thế nào?

“Anh, anh có dự định gì với chị An Na... Không phải anh muốn ly hôn với Hàn Tịnh sao? Anh định khi nào kí đơn?”

“Lôi Lôi, em thay An Na thăm dò anh sao?”

Đông Đình Phong liếc qua sau đó đến cầm một chén trà, còn không quên cầm cho Đông Lôi một hộp sữa, hắn nha, hắn vẫn coi Đông Lôi là cô gái nhỏ chưa trưởng thành.

“Không phải. Kỳ thực hiện tại em cảm thấy Hàn Tịnh cũng không quá kém cỏi như trước.” Mặc dù rất ghét sữa nhưng cô vẫn mở nắp ra uống một ngụm, nhanh chóng nuốt xuống rồi bồi thêm một câu, “Nếu như chị ấy và tên kia không có mấy chuyện đó thì em nghĩ em sẽ thích chị ấy.”

Đông Đình Phong không nói, hắn rất vui vì em gái hắn có thể nghĩ được như vậy, thậm chí hắn còn có chút kì vọng không biết phản ứng của em gái mình sẽ thế nào khi biết cô không phải Hàn Tịnh.

Nhưng hắn tin, tương lai cô nhất định có thể nhận được sự kính trọng của tất cả mọi người Đông gia, hơn nữa còn tin tưởng, chuyện này đối với

cô không thành vấn đề. Vấn đề quan trọng nhất hiện tại là làm thế nào để hấn nắm được trái tim cô.

Rõ ràng, trái tim cô không ở đây, hai ngày nay cô không nói chuyện với hấn, lại còn cố tình trốn hấn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không có cách nào bồi dưỡng tình cảm với hấn. Phải sớm tối bên nhau mới có thể hiểu được nhau.

“Anh, anh...” Có người lay hấn, “Anh đang nghĩ gì mà thất thần như vậy?”

Hấn quay đầu, nhìn thấy Đông Lôi không biết từ lúc nào đã qua đây, còn nhìn hấn bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Cái gì? Em vừa nói cái gì? Anh đang nghĩ chút công chuyện...”

Hấn nói dối một cách trôi chảy không hề chớp mắt.

“Em đang hỏi anh: Rốt cuộc anh thích phụ nữ thế nào? Nói thật, mấy năm nay, anh đối với chị An Na cũng không thể hiện ra là không cưới chị ấy... Nhưng thật ra gần đây, ánh mắt anh nhìn Hàn Tịnh có chút khác. Anh, anh có thể ăn “cỏ đã gặm” rồi sao?”

“Không thể!”

Người phụ nữ không phải “cỏ đã gặm”.

Sau khi xác định được câu trả lời, Đông Lôi ngược lại có chút thất thần.

Lúc rời đi, cô cứ vỗ vỗ vào mặt tự nhủ:

“Lôi Lôi, mày nghĩ linh tinh gì vậy, lẽ nào mày muốn Hàn Tịnh tiếp tục ở lại làm chị dâu mày sao? Vậy chị An Na phải làm sao? Bọn họ ly hôn là tốt nhất, chị ấy và Thôi Tán có quan hệ như vậy, lại sống cùng một nhà thì

sớm muộn cũng xảy ra chuyện. Ly hôn, rời khỏi đây không phải là quá tốt sao?”

Hai ngày nay Ninh Mẫn đã không nói chuyện với Đông Đình Phong, hiện tại, cô đang cố gắng giữ khoảng cách với hắn. Nhưng hắn lại không muốn tiếp tục loại quan hệ nửa vời như vậy.

Vừa tỉnh giấc, nhìn thấy bên cạnh có khuôn mặt của nam nhân đang ngủ, Ninh Mẫn giật mình kinh hãi một lúc sau đó mới nhớ ra đây là phòng của hắn.

Hắn ngủ rất say, màu da vàng nâu, sống mũi cao, thẳng, cặp lông mày hình lưỡi dao, lông mi dài giống như mi giả của con gái vậy, vừa dày, vừa dài, cánh môi màu hồng phấn giống như đánh son, rất sáng.

Hắn đang mặc một chiếc áo len, và cứ mặc như vậy mà ngủ, trên người không hề đắp chăn. Hắn như vậy rất giống cậu bé hàng xóm.

Cô chạm vào tay hắn, rất lạnh, có thể hắn bị cảm.

Người này tại sao lại như vậy...

Cô muốn gọi hắn dậy, nhưng mở miệng ra thì cái gì cũng không nói được nên đành lấy chăn đắp lên người cho hắn và cũng không đuổi hắn.

Đây là phòng hắn. Vì thư phòng có người ngoài ra vào nên cô bị hắn lôi vào đây nghỉ ngơi, vốn là đang đọc sách, nhưng ai dè đọc được một lúc lại ngủ quên mất.

Chỗ này ngập tràn mùi hương của hắn, nhưng cô hiện tại giống như không còn bài xích, hơn nữa mùi hương ấy còn có thể giúp cô an tâm.

Ai ngờ khi chiếc chăn vừa được đắp lên người Đông Đình Phong lập tức trở mình, còn ôm cả cô vào lòng. Tư thế này giống như tư thế tình cảm của hai vợ chồng thân thiết, ông xã ôm lấy bà xã cùng ngủ.

Cô đảo mắt một vòng rồi nghi ngờ ra một chuyện: Người này giả vờ để ngủ ôm cô sao?

Ninh Mẫn không hề có bất kỳ kinh nghiệm giường chiếu nào với nam nhân.

6 năm trước, cô và Hoắc Khải Hàng yêu nhau trong vòng có mấy tháng, thời gian đó Hoắc Khải Hàng có ôm cô, hôn cô, nhưng không hề có yêu cầu nào khác.

Lúc đó, Hoắc Khải Hàng đã là một chàng trai 25 tuổi, nhìn hết bụi trần phồn hoa nhưng vẫn duy trì một trái tim thuần khiết nhất, đối với chuyện nam nữ hầu như không có khát vọng hưởng tới, nhưng hẳn lại thích lặng lẽ thưởng thức khoảng khắc chỉ có hai người bên nhau. Những lúc thân mật, hẳn luôn dừng đúng lúc nên dừng, điều này khiến cô cảm thấy được tôn trọng, được bảo vệ.

Cô đã từng đỏ mặt, trợn tròn mắt, nghiêng đầu cười hỏi Hoắc Khải Hàng:

“Anh không muốn sao?”

Hắn nhéo mũi cô, ôm cô vào lòng, ôn nhu nói:

“Như vậy đã là quá tốt rồi. Đơn giản có thể bù đắp những khiếm khuyết của tôi. Tôi biết, trái tim em là của tôi, vậy hà tất gì tôi phải vội vàng. Cuộc sống là quá trình hưởng thụ một cách chậm rãi. Lúc yêu nhau nên đơn thuần một chút, mấy chuyện đó hãy để sau khi kết hôn làm cũng không muộn, chỉ cần nhịp nhàng đi tiếp thì sẽ đến lúc đó. Vậy tôi vội cái gì?”

Cô dựa vào người hăn cười:

“Có lý, vậy anh có khiếm khuyết gì?”

“Không có một tình yêu mê muội lúc thanh xuân, vậy có được xem làm nuôi tiếc không?”

Hăn nghiêm túc hỏi.

Còn cô bật cười đặc ý, cô chính là tình đầu của Đệ nhất thiếu, trong lúc tâm lý hăn đã trở nên chín chắn và lí trí, bọn họ gặp nhau, đồng cảm, bị hấp dẫn và trở thành một nửa kia quan trọng của nhau.

Như vậy thật tốt!

Cô hạnh phúc vì hăn có những nuôi tiếc như vậy, nó giúp tình yêu của bọn họ thêm ấm áp hơn.

Ngày đó, dưới ánh trăng và vườn hoa nở rộ sắc xuân, bọn họ cùng nhau ngắm sao, Hoắc Khải Hàng nói với cô:

“Lúc đi học không có thời gian để yêu, thỉnh thoảng đến vườn hoa nhìn thấy các đôi nam nữ tay nắm tay, trên mặt họ còn hiện lên nụ cười thuần khiết, tôi cũng có chút ngưỡng mộ, nhưng tóm lại vẫn không thể gặp được người khiến trái tim mình rung động nên tôi đành buộc chính mình buông xuống tất cả để đi ngắm trăng một mình.

Sau này, đến lúc trưởng thành một chút, bên cạnh luôn có cả đồng công việc khiến tôi không còn bất cứ tinh lực nào để yêu đương. Khi bước vào một vòng tròn như vậy, đối diện với chuyện tình cảm nam nữ, thì tim chỉ tồn tại tính lợi ích. Ánh mắt ngưỡng mộ kia mang nhiều sự tính toán, chỉ coi chuyện tình nam nữ là một phương thức dẫn đến thành công cho mục đích của họ. Dưới tình huống như vậy, cái gọi là tình yêu sớm đã không còn thuần khiết, mà mang quá nhiều sự phức tạp và quan hệ lợi ích.

Chỉ có em mới khiến tôi cảm thấy có một năng lực giống như ánh dương. Có thể cùng tôi thảo luận về thời sự, nghiên cứu chính luận, có thể làm bạn với tôi, hì hả cười nói, cũng có thể vì tôi vào sinh ra tử mà mi tâm không hề cau có.

Trên đời này, phải đi tận đâu mới tìm được một cô gái hợp tôi như vậy. Nếu như gặp được rồi thì tôi đương nhiên phải trân trọng. Tôi chưa từng yêu, em cũng vậy, trên trường tình, chúng ta đều là những kẻ mới, vậy phải từ từ trải nghiệm, từng bước từng bước một, đầu tiên là quen biết, sau đó là quen thuộc, sau đó yêu nhau, sau đó tôn trọng nhau, chờ nước chảy thành sông đi đến hôn nhân rồi cùng nhau chia sẻ cuộc sống sau này. Mang thai, sinh con, bế con, cùng bên con nhìn chúng trưởng thành, đó chính là cuộc sống cả đời này của chúng ta.”

Người đàn ông này rất chắc chắn, hẳn đã lên một kế hoạch hoàn mỹ cho cuộc đời của họ.

Người đàn ông này rất thâm tình, hẳn không muốn mượn tình yêu để chơi đùa, thỏa mãn dục vọng.

Người đàn ông này rất lãng mạn, hẳn sẽ vì cô xây dựng một bầu không khí yêu thương mỹ lệ nhất, khiến cô có cảm giác ngọt ngào.

Người đàn ông này rất bảo thủ nhưng cô lại thích cái cách hẳn bảo thủ để yêu cô như vậy.

Cho đến tháng 7 năm đó, do say rượu nên mới khiến quan hệ của bọn họ có tính đột phá, đó là lần đầu tiên hai người gần gũi da thịt.

Nhưng sau đó, bọn họ cũng không ở cùng nhau mà bị cách ly.

Hẳn bị Hoắc phu nhân ép phải liên hôn với một đại gia tộc nào đó, hẳn sống chết không nghe theo, quan hệ hai mẹ con trở nên căng thẳng, nghe nói, hẳn đã bị nhốt mấy ngày liền.

Hơn nửa tháng trời, họn họ không hề gặp nhau. Sau đó hăn đưa cô đến một chỗ khác vì hăn sợ mẹ hăn sẽ tìm cô sinh chuyện.

Cho nên, các loại ôm nhau lúc tỉnh này cô từng trải qua.

Nhưng đến hôm nay, cô đã bị người đàn ông xa lạ này vừa hôn, vừa ôm, vừa ngủ N lần.

Cánh tay người đàn ông này mạnh mẽ ôm lấy cô, đem cô vùi vào trong ngực hăn, cô chỉ muốn đẩy hăn ra, nhưng lúc ngẩng đầu lên cánh môi mềm mại lướt qua mặt hăn, da thịt cô lập tức nóng lên.

Quá thân mật, quá mờ ám!

“Này, anh... căn bản không ngủ đúng không...”

Tim cô đang đập loạn lên. Tất cả đều tại tên đáng ghét này.

Hăn nhắm mắt, cặp lông mi dài khẽ rung, khóe môi cũng cong lên hình cánh cung, điều này chứng tỏ tên khốn nạn này đang rất thích thú với tư thế ngủ kiểu này, hơn nữa tâm tình còn rất tốt.

A, hiện tại càng nhìn cô càng hiểu rõ biểu tình của hăn.

“Ừ, đừng cựa quậy, anh vừa rất bận đó nên rất mệt, muốn ngủ một chút!”

Người đàn ông cúi đầu lâu bầu một câu, rồi lại ôm cô chặt hơn, cơ thể mềm mại của cô nằm trọn trong vòng tay hăn, hại hăn có chút bất ổn.

A, hóa ra hăn cũng có loại phản ứng đó với phụ nữ.

Hăn thì rất thích cảm giác ôm cô như vậy. Còn cô, cô sắp ngạt thở rồi.

Người đàn ông này thật sự quá quá có thể mang đến tai họa cho cô.

“Đông Đình Phong...”

Cầm hắt chống vào mặt cô khiến cô toát mồ hôi lạnh, cô cắn răng, hồi hận thật sự không nên tốt tính đắp chăn cho hắt.

“Nếu anh còn động chân động tay thì tôi sẽ đá bay anh xuống giường đấy! Tôi không thèm để ý người anh bị thương hay không đâu!”

Cô cúi đầu cảnh cáo.

“Anh đâu có động chân động tay, chỉ ôm thôi!”

Hắt cuối cùng cũng mở mắt, ánh mắt lấp lánh giống như bầu trời vừa được trận mưa lớn gột rửa sạch sẽ vậy, đối mặt với cô ở khoảng cách gần gũi gang tấc như này, ngữ khí của hắt có chút giống tên vô lại.

Cô ở bên cẩn thận quan sát, da hắt thật sự rất đẹp, rất sạch sẽ. A, cô nghĩ đi đâu vậy?

Mặt cô lập tức đỏ lên, trong đáy mắt hiện lên chút ảo não, hắt mím môi, mỉm cười nhưng không dám cười lớn, bằng không rất dễ bị cô đá xuống, người phụ nữ này rất nhẫn tâm!

“Chúng ta ở bên nhau, em không cần phải trốn anh. Nếu như em lại trốn anh chứng tỏ em sợ yêu anh!”

Cả người Ninh Mẫn cứng nhắc.

Hắt bỏ qua ánh mắt kì dị của cô, mắt hắt càng lúc càng tràn đầy hạnh phúc, nhất thời lóe lên, thử thăm dò:

“A, lẽ nào em thật sự sợ yêu anh?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Ánh mắt cô bắt đầu loạn lên.

Có lẽ là...

Cô trốn tránh là một loại biểu hiện của sợ hãi.

Sợ thích, sợ rung động, sợ lưu luyến tất cả mọi thứ ở nơi này, sợ lại có thêm nhiều nỗi lo lắng.

Đông Đình Phong rất ưu tú, khi một người đàn ông ưu tú lại muốn tận tâm đối tốt với bạn, còn ấn tượng của bạn với anh ta đã thay đổi, lại còn bằng lòng sống chung, thì ai có thể đảm bảo được trái tim của chính mình không phản bội lại lí trí, bỏ súng đầu hàng cơ chứ?

Có một câu như vậy: Tình đầu đẹp nhưng nó không thể dẫn đến hôn nhân.

Tình yêu của cô đã một lần không thành, trái tim đã sớm bị cô phong kín, cuộc sống tương lai không thể lại có người cùng chia sẻ được. Nếu ai đó nhân lúc cô yếu đuối mà xâm nhập vào căn phòng trái tim ấy thì kết cục thế nào, ai có thể biết được chứ?

Lúc trước cô đã đồng ý ở lại, nhưng hiện tại cô có chút hối hận, thời gian 1 năm sẽ có quá nhiều thay đổi.

Con người là một động vật có tình cảm, nhưng lần này cô vẫn tỏ ra khinh thường.

“Hứ, anh thật sự nghĩ bản thân mình tốt vậy sao?”

Rốt cuộc thì cô vẫn đẩy hẳn ra, nhưng căn thân không động đến vết thương của hẳn, cự tuyệt thâm nhập tìm hiểu, cô không muốn biết loại cảm giác rung động này có vị thế nào?

“Vậy làm gì mà em phải tránh anh? Mấy ngày liền không thèm để ý đến anh. Đây là cái gia đình bạo lực sao, Đông phu nhân... Anh cũng có quyền kháng nghị chứ?”

Đông Đình Phong gối đầu lên chiếc gối cô vừa nằm, ngửi thấy mùi hương còn vương lại, đó là mùi lan Freesia. Loại lan này tượng trưng cho tình yêu thuần khiết, sâu đậm, có lẽ nó có thể là loài hoa đại diện cho tình yêu của bọn họ.

Hắn mỉm cười, thích a!

“Không trốn!”

Cô vuốt nhẹ mái tóc dài của mình khiến chúng lay động giống như dòng nước vậy, sau đó cột lại thành hình đuôi ngựa, cả người cô lúc này tràn đầy vẻ xuân sắc, đầu vừa lắc qua, đuôi ngựa cũng lay động khiến ánh mắt Đông Đình Phong sáng rực lên. Cô đã xoay đầu đứng dậy, trên người mặc một chiếc áo ngủ bằng lông mềm mại, tinh thần chăm chú, dáng vẻ mê người, lộ ra vài phần lười biếng:

“Chỉ là tôi đang suy nghĩ!”

“Vậy đã nghĩ được cái gì?”

Hắn ngồi thẳng lên, trên người mặc chiếc một chiếc áo len cổ rộng, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng khiến khuôn mặt hẳn trắng hơn lạ thường, có vẻ rất rảnh rỗi.

“Số mệnh đã cho tôi cái gì.”

Cô đứng đó lẳng lẽ nói.

“Nghe có chút ảo não! Vậy em cảm thấy số mệnh đã cho em cái gì?”

Cô có thể cùng hắn nói chuyện phiếm mà không hề trốn tránh. Hắn thích cùng cô nói chuyện, giọng nói hoàn hảo đó khi chui vào lỗ tai có cảm giác vô cùng rung động, tim cũng cảm thấy đặc biệt mãn nguyện. Hóa ra cùng người mình thích ở bên cạnh nhau lại là chuyện thoải mái như vậy, dù chỉ là nói chuyện phiếm không thôi. Trong người hắn có một dòng mãn ý lười biếng đang lan tỏa khắp cơ thể.

Hắn tưởng tượng, nếu tương lai có người như vậy ở bên thì cuộc sống sẽ không còn nhàm chán, vô vị nữa và một cảm giác ấm áp lơ mơ đang vậy gọi hắn.

“Có hạnh phúc, có bi thương, có tình cảm không thể dứt bỏ, có hiện thực tàn khốc, và một cuộc đời không ai biết trước được. Tôi được số phận an bài rằng trên đường đời sẽ gặp vô vàn trắc trở, còn tôi thì mê man không biết lối đi nào là đúng.”

Cô chậm chậm nói ra, ngữ khí có vẻ bi thương, nó mang đến một loại tâm tình suy sụp khác thường, cả căn phòng tĩnh lặng thoáng chút bị nhiễm loại tâm tình này trở nên ngưng đọng.

Đông Đình Phong thu lại vẻ thư thái và nụ cười lúc nãy đi tới trước mặt cô, hắn không hề bỏ qua ánh mắt đầy mơ hồ của cô.

Chắc hắn cô đã bị chuyện gì đó làm tổn thương rất nặng nề.

Lúc cô đối mặt với nguy hiểm cô có thể nguy trang cho chính mình bằng sự mạnh mẽ, nhưng thực tế, cô đã chịu thương tích đầy người, mệt mỏi muốn gục ngã, chỉ là cô đã cố giấu kín tất cả những thứ đó. Lúc này, cô có

thể lộ ra biểu cảm như vậy đó không phải là dấu hiệu cô đang dần dần mở lòng với hắn, không còn bài xích hắn mà xem hắn như bạn bè sao?

Hắn suy nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc cô.

Cô có né tránh nhưng cũng không bỏ đi, bàn tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc, giọng nói mát lạnh của hắn vang lên:

“Nha đầu ngốc, cuộc đời vốn có vui buồn li hợp, chúng ta đều phải trải qua, sau đó mới trưởng thành và trở nên chín chắn hơn. Tất cả những người dũng cảm đều đã từng có giây phút do dự, đã từng có lúc thất bại thì mới có thể tích lũy được kinh nghiệm phong phú cho bản thân, để chúng ta có thể tự tìm được con đường của chính mình.

Chúng ta nên dùng sự bình tĩnh để tiếp nhận sự khiêu chiến của cuộc sống. Nhất thời khó khăn, nhất thời thất bại, nhất thời cản trở chỉ có thể đại diện cho sự từng trải nhất thời của cuộc đời mà thôi. Chịu đựng được thì qua cơn mưa trời lại sáng. Nếu như có đang bị giày vò trên đồng lửa em cũng không cần phải sợ hãi cái gì cả. Lúc trước, có thể em phải chiến đấu một mình, nhưng hiện tại và sau này, anh sẽ ở bên cạnh em, cùng em đi tiếp.

Chỉ cần em nhất quyết không từ bỏ thì anh tin, chúng ta có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời này, có thể cùng nhau vượt qua mưa gió bão bùng, dù có lạc đường cũng có thể nhanh chóng tìm lại bản thân, rồi cùng nhau xua tan mây gió khiến ánh mặt trời lại lần nữa chiếu rọi trên con đường chúng ta cùng đi...”

Ninh Mẫn yên lặng lắng nghe giống như một cô học trò ngoan ngoãn đang nghe thầy giáo giảng bài.

Nghe đến mấy câu cuối, cô cảm nhận được sự chân thành của hắn.

Có một loại cảm giác ầm ập đang xông vào nội tâm, giống như thoáng chốc đã khiến sự cô độc của cô tan biến.

Từ tháng 9 năm 2011 đến tháng 1 năm 2012, cô đã trải qua quá nhiều giông tố biến đổi, mưa bom bão đạn, các loại chết chóc, dù dừng cảm và nhiệt tình đến đâu thì trái tim cũng đã bị hiện thực tàn khốc khiến cho thương tích đầy người, cô chưa từng dám nghĩ đến sẽ có người đến bên và sưởi ấm trái tim lạnh lẽo này. Nhưng sự xuất hiện của hân bây giờ đang từng chút từng chút chiếm đóng tư tưởng của cô, khiến cô thay đổi cách nhìn về hân, khiến cô nhìn thấy một Đông Căn Chi không giống trước nữa.

Cô tự nói với mình cần phải sắt đá hơn, nhưng mỗi lần nói chuyện với hân nhiều một chút là tim cô lại sinh ra vài phần cảm giác thương thức.

Đây là mị lực đặc biệt trên người hân sao? Hay là do cô bị trúng tà?

Cô có chút mê muội, cô không thích mình phát hiện hân tốt như vậy.

“Tôi có thể mạo muội hỏi một câu không?”

“Hả, làm gì mà khách khí với anh như vậy?”

Hân cau mày, nhéo mũi cô một cái, cử chỉ có vẻ rất thân mật.

Cô có chút xấu hổ: “Người này thật sự càng ngày càng coi cô như người của anh ta rồi tùy ý làm những gì mình thích.”

Hất cánh tay hỗn đản kia ra, cô trừng mắt một cái rồi mới nói:

“Đời này, thật bại lớn nhất của anh là gì?”

Đời người rất dài, mỗi người đi trên con đường đời đó đều có thể gặp gỡ vô số người, trong vô số người này có 99% chỉ là khách qua đường, không thể xuất hiện bất cứ lần nào trong cuộc sống của bạn, và trong 1% còn lại,

có ít người là người thân, có ít người là bạn học, có ít người là đồng nghiệp...

Nhưng mặc dù trong số những người kia, số những người thật sự có thể trở thành bạn bè rất ít ỏi, những người thật sự hiểu bạn, đồng ý ở bên bạn cả đời lại càng ít.

Cho nên mới có câu như vậy: Vàng bạc dễ kiếm, tri âm khó cầu.

Đông Đình Phong, đối với người này đầu tiên không phải suy nghĩ về tác phong của hắn, cũng như tâm tư của hắn đối với cô. Người này hơn cô mấy tuổi, xuất thân tốt, kiến thức rộng, từng trải, kinh nghiệm đủ, cũng được xem là một người bạn đáng để quen biết. Chỉ là cô thật sự không muốn nhìn thẳng vào sự thật này.

“Lúc 12 tuổi không thể cứu em! Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn em bị sốt, rồi từng chút từng chút bị thần chết mang đi. Cảm giác giày vò đó cho đến tận bây giờ anh vẫn còn thấy đau đớn.”

Hắn yên lặng kể lại.

Trước mắt giống như trở về quá khứ.

Quãng thời gian ngắn ngủi đó, nhìn thấy sinh mệnh bé bỏng, hoạt bát từng chút từng chút một mất đi sự sống, còn mình thì bất lực ngồi bên. Cái cảm giác đó hắn không cách nào diễn tả được.

Có lẽ vì xa nhà quá lâu nên một câu quan tâm rất tầm thường này của hắn cũng khiến cô cảm thấy xúc động.

“Đông Đình Phong, anh thật sự rất biết cách khiến người ta cảm động.”

Cô khẽ thở dài.

“Đây là những lời thật lòng của anh!”

Hắn vừa vuốt ve mái tóc của cô, những sợi tóc dài xinh xắn đang trượt qua những kẽ tay. Lúc cô muốn đánh vào tay hắn thì hắn nhanh chóng rút tay lại khiến cô đánh trượt, hành động qua lại kiểu này mặc dù rất tùy ý, vì nó chỉ là một cách tự vệ nhưng lại có một cảm giác vô cùng thân thiết.

Hắn mỉm cười nhìn cô, hắn thật sự rất thích loại hành động qua lại kiểu này:

“Nghe Kiều Sâm nói, lúc nhỏ, em để tóc ngắn. Tiếc là anh không nhìn thấy... Ngay cả hồi ức cũng rỗng không. Chỉ có giọng nói ấm áp đó mãi mãi in sâu trong tâm trí của anh.”

Hai người nhìn nhau, hắn rất chân thành, còn cô cũng không có cảm giác bất mãn.

Loại chuyển biến như vậy căn bản lý trí không thể khống chế được.

Cảm giác thay đổi này càng ngày càng rõ, nó khiến cô phải tự cảnh cáo mình, nhất định phải giữ khoảng cách với người đàn ông này. Không thể rung động, tuyệt đối không thể.

“Tĩnh... tĩnh... tĩnh...”

Tiếng điện thoại trên phòng vang lên phá vỡ bầu không khí có chút ám muội, Ninh Mẫn vội vàng chạy đến nhận điện thoại, mượn cơ hội này để cố đè nén sự xao động của mình.

Điện thoại từ dưới nhà gọi lên, là chú Bách:

“Alo, thiếu phu nhân đúng không?”

“Vâng!”

“Mẹ cô, bà Triệu Bình Phương đến muốn gặp cô?”

Cô ngăn người, mẹ của Hàn Tịnh tại sao lại xuất hiện?

“Đồng thời cả em trai và em gái cô cũng đến. Bọn họ đang ở cửa lớn Đông viên, bảo vệ gọi điện đến, muốn hỏi để bọn họ vào hay đuổi bọn họ đi ạ? Lão thái gia bảo hỏi ý kiến của cô rồi quyết định...”

Lại còn dẫn nhau cả nhà đến chứ?

Bảo đảm không có chuyện tốt gì?

Ninh Mẫn cau mày, vốn là cô muốn bảo người đuổi bọn họ đi nhưng ngẫm lại, cái nhà này có chút vô lại, nếu họ đã tìm đến đây thì nhất định cản không được, vậy thì đi gặp một chút.

“Để bọn họ vào. Tôi sẽ xuống!”

“Vâng, vậy tôi sẽ sai người dẫn họ đến biệt thự Lâm Ba ngòi!”

Vừa cúp điện thoại, bên cạnh Đông Đình Phong đã hỏi:

“Ai đến vậy?”

“Mẹ của Hàn Tịnh, Triệu Bình Phương, còn có cả con trai và con gái bà ta, tôi phải xuống gặp... Hừ, cũng không biết lại mang tới tai họa gì! Người phụ nữ đó xuất hiện tóm lại không phải chuyện tốt đẹp. Thật khổ cho Hàn Tịnh, trước khi được gả cho anh, không biết cô ấy làm thế nào để chịu đựng họ suốt 20 năm.”

Ninh Mẫn đối với Triệu Bình Phương thật sự không có cảm tình.

Đương nhiên Đông Đình Phong đối với nhà này cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì, lông mày thoáng chút nhíu chặt, thậm chí còn lóe lên vài tia chán ghét.

“Anh rất ghét bọn họ sao?”

Ninh Mẫn nhìn thấy liền hiểu kì hỏi.

Hắn không trả lời, có chút chuyện cô không nên biết, nếu biết chỉ sợ càng khiến cô bực mình.

Về phần Triệu Bình Phương, Đông Đình Phong chỉ gặp hai lần, nhân phẩm người này thật sự không ra sao cả, thấy tiền là mắt sáng lên, rất thích khoe mẽ, cực kỳ hư vinh, đối với người ngoài luôn thích lên giọng, Đông gia vì bà ta mà tiêu tốn không ít tiền.

Không phải vì Đông gia tiếc chút tiền đó mà người phụ nữ này căn bản là kẻ lòng tham không đáy, lúc nào cũng gây chuyện được.

Trước đây, ông nội cảm thấy Hàn Trùng chết là Đông gia đã nợ vợ con Hàn Trùng rất nhiều, nên ông nghĩ chiếu cố bọn họ là cần thiết, nhưng Triệu Bình Phương này không biết điều, hết lần này đến lần khác bà ta giống như đòi nợ Đông gia, hiện tại ngay cả ông nội hắn cũng không thể bình tĩnh với bà ta nữa.

Đối với hai đứa con khác của Hàn gia là Hàn Lộ và Hàn Thuần, trước đây cũng không ghét lắm nhưng hiện tại hắn lại cực kì ác cảm.

“Nếu không muốn gặp thì đừng gặp. Đừng bắt mình miễn cưỡng. Em không phải Hàn Tịnh nên không cần phải thay cô ấy chịu tội.”

Hắn không muốn cô cảm thấy khó chịu, càng không muốn cô gặp Hàn Thuần.

“Chịu tội? Mấy người bình thường đó không thể khiến tôi chịu tội được! Hừ, mà tôi đang rảnh, tôi muốn xem xem bọn họ có thể làm ra cái trò gì... A, anh ra ngoài đi tôi phải thay quần áo!”

Cô đuổi hắn ra ngoài.

Đông Đình Phong có chút nuối tiếc, không khí đang tốt như vậy lại bị phá vỡ, nhưng nhìn thấy tận sâu trong ánh mắt của cô, mây mù đã tan biến thay vào đó là ánh sáng rực rỡ lóe lên, giống như cô đã khôi phục lại mọi sự tự tin. Hãn không cản trở, nhưng cũng không có lập tức rời đi, ánh mắt đột nhiên chuyển động, hỏi ngược lại:

“Lúc trước không phải em đã nói rồi sao? Em vô tình bị bắt phải đến đây. Nhưng mọi chuyện về Hàn Tịnh, em đều vô cùng hiểu rõ, vậy em thông qua cách gì để hiểu được vậy?”

“Nhật kí!”

“Nhật kí?”

“Đúng, trên giá sách của anh có mấy quyển nhật kí, là của Hàn Tịnh viết mấy năm nay, trong đó có rất nhiều thông tin hữu ích. Đây, rốt cuộc anh có ra không hả... Tôi còn phải thay đồ...”

“Anh đối với cách phối đồ cũng có nghiên cứu qua, hay anh nên ở lại đánh giá giúp em.”

Hãn nhìn thẳng vào cô, nhất quyết không chịu đi, một ý kiến rất hay nhưng ánh mắt có chút xấu xa.

Cô lập tức tròn mắt:

“Không cần!”

Người này thật sự rất thích “ăn bớt”!

Đông Đình Phong phong độ bước ngoài, khoe miệng khê cong lên, tâm tình cũng rất vui sướng.

Ừ, một ngày nào đó, hãn phải có được cái quyền này... Lúc cô thay đồ hãn không phải tránh ra. Đó mới là cảm giác yêu thương mà hãn muốn.

Hắn đi tới thư phòng sau đó dễ dàng tìm thấy chiếc hộp trang sức mà bình thường Hàn Tịnh coi như bảo bối, chỉ là chiếc hòm này bị khóa.

“Chìa khóa đâu?”

Hắn đi lại hỏi cô.

Cách một cánh cửa, Ninh Mẫn trả lời:

“Chìa khóa trong cái bát ở thư phòng!”

Lần nữa quay trở lại thư phòng, cuối cùng hắn cũng mở được chiếc hộp trang sức.

Đông Đình Phong ngồi trên bàn từ từ đọc, càng đọc tâm tư càng trùng xuống, và càng cảm thấy cuốn nhật kí này có vấn đề: Chữ viết thì không sai, nhưng mấy nội dung này tại sao xem giống như cố ý viết để khiến người khác hiểu rõ toàn bộ cuộc sống của Hàn Tịnh như vậy, có chút gì đó quỷ dị...

Hơn nữa, ở đây còn có ảnh gần đây của Triệu Bình Phương, Hàn Thuần và Hàn Lộ.

Hàn Tịnh từ đâu có được mấy tấm ảnh này?

5 năm nay, Hàn Tịnh ngăn cách tuyệt đối với thế giới bên ngoài, ngoại trừ thỉnh thoảng có gọi điện cho Triệu Bình Phương ra thì hầu như bọn họ không hề qua lại. Về phần nguyên nhân thì hiện tại hắn đã rõ. Theo lý mà nói, mấy tấm hình này đáng lẽ không nên có trong nhật kí của Hàn Tịnh.

Nhưng nó lại xuất hiện, vậy là có ý gì?

“Pặc” Hắn đặt cuốn nhật kí xuống bàn, ngón tay vân vê mi tâm:

Ở sân bay Hoa Châu, Hàn Tịnh lên máy bay, Tiểu Vũ Mao lại bị đưa về Đông gia, chuyện đánh tráo đăng ký giấy tờ này, Hàn Tịnh rất có khả năng cũng tham gia vào trong đó, để rồi không may mắn bị chết trong vụ tai nạn máy bay đó.

Là như vậy sao?

Tại sao hẳn lại cảm thấy chuyện này còn có mờ ám?

Theo những gì hẳn biết từ một nguồn đáng tin cậy thì có thể xác định được chuyện như vậy: Vụ cướp máy bay này là do tập đoàn chính phủ mới Mạc Thị của nước láng giềng cố ý gây hấn. Chỉ là trước mắt không có đầy đủ chứng cứ để vạch trần sự thật này.

Lẽ nào, sự xuất hiện của Tiểu Vũ Mao là Mạc Thị đứng sau giở trò ma quỷ.

Ninh Mẫn mặc một chiếc váy lông đơn giản, đi đôi giày đế bằng, khoác một chiếc áo choàng không nhanh không chậm đến biệt thự nhỏ Lâm Ba, đó là chỗ dành riêng để tiếp khách.

Vừa đi đến cửa, quả nhiên Ninh Mẫn nhìn thấy, lần này không chỉ có Triệu Bình Phương đến mà ngay cả em trai, em gái của Hàn Tịnh cũng đến.

Trong phòng khách lớn như vậy, Đông Lục Phúc đang ngồi bên nói chuyện với bọn họ, ngoài ra còn có chú Bách và hai người hầu khác đứng bên cạnh.

Cũng không biết Đông Lục Phúc nói cái gì mà khiến thần sắc của Triệu Bình Phương có chút lúng túng đến co quắp, liên tục gật đầu, dáng vẻ đầy xu nịnh.

Ngồi cạnh Triệu Bình Phương là một cô gái, tướng mạo cô ta rất xinh, rất biết ăn vận, vừa liếc qua đã cảm thấy con người này đặc biệt xảo quyệt, ánh mắt cũng rất già giặn.

Người này tên Hàn Lộ, năm nay 24 tuổi, đang làm nhân viên bán hàng cho một công ty nước ngoài.

Nam nhân ngồi trên chiếc ghế sofa đơn tên Hàn Thuần, năm nay 22 tuổi.

Ninh Mẫn đều nhận ra bọn họ là bởi vì trong cuốn nhật kí của Hàn Tịnh có mấy bức ảnh của họ.

Theo như cuốn nhật kí thì đứa em trai này lúc nhỏ có quan hệ cực tốt với Hàn Tịnh, thường ngủ chung với Hàn Tịnh, sau khi Hàn Trùng qua đời, Triệu Bình Phương không sao quản được đứa con trai này nên bà ta ném cậu ta cho Hàn Tịnh.

6 năm trước, sau khi Hàn Tịnh gả cho Đông Đình Phong, Hàn Trùng đang học lớp 10, vốn là thành tích học tập rất tốt nhưng sau này khi Hàn Tịnh hóa điên bị đưa đến Hoa Châu, đứa trẻ này vì không có ai quản nên bắt đầu giao du với mấy bạn xấu, sau đó dần dần đua đòi, học theo thói xấu. Năm lớp 12 vì đánh nhau với người ta nên bị đuổi học, sau này không có đi học lại mà bắt đầu lăn lộn vào xã hội.

Theo cuốn nhật kí ghi lại, cậu ta góp vốn cùng một người bạn mở quán net nhưng bị thua lỗ, rồi sau đó uống rượu say đánh nhau với người khác, cuối cùng được luật sư của Đông gia bảo lãnh cho ra ngoài.

Đầu tóc vàng vàng, đỏ đỏ, vừa nhìn đã biết tiểu tử này có vấn đề rồi!

Ninh Mẫn bước vào thì phát hiện ánh mắt tiểu tử này đang dừng lại trên người cô, ánh mắt rất thân mật, phát sáng một cách kì lạ.

“Ông nội, cháu đến rồi ạ!”

Ninh Mẫn lên tiếng chào hỏi.

“Ừ, qua đây gặp bà thông gia đi. Tịnh Tịnh, mẹ cháu và em cháu hiếm khi mới đến, cháu ở đây tiếp bà ấy, để ông sai người làm cơm...”

Đông Lục Phúc đứng dậy nhường phòng khách lại cho bọn họ, lúc đi ra còn đóng cửa lại.

Ninh Mẫn cũng không có trả lời, cô vẫn đứng nhìn ba mẹ con người này, dáng vẻ kiêu diễm, ánh mắt không ngừng di chuyển trên người ba mẹ con bọn họ:

Triệu Bình Phương đứng lên kèm theo một nụ cười, nhìn thấy biểu tình này giống như bọn họ đến có chuyện nhờ vả; Hàn Lộ mắt lạnh, ánh mắt cảm thấy cực kỳ phiền phức, nhưng cô ta buồn bực thế nào cũng không nói; Hàn Thuần đứng thẳng, ánh mắt say đắm, khóe miệng hơi cong lên giống như vừa vui mừng, vừa khấn trương vậy.

Không hiểu sao Ninh Mẫn cảm thấy ánh mắt tên Hàn Thuần này nhìn cô không giống như ánh mắt của em trai lâu ngày nhìn thấy chị gái.

Loại ánh mắt này mang theo tính chiếm đoạt, đó là biểu cảm của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ.

Ninh Mẫn không tự chủ được cau mày.

Hàn Tịnh từ nhỏ đã bảo vệ Hàn Thuần, 6 năm trước, cô ấy bị điên nên không thể chăm sóc cậu em này được nữa, cũng không quan tâm việc học hành của cậu ta, nhưng tại sao sau khi tình hình sức khỏe dần hồi phục cô ấy lại không hề muốn gặp lại bất kỳ người nào của Hàn gia, bao gồm cả Hàn Thuần. Ngay cả lúc Hàn Thuần ngồi tù cô ấy cũng không quan tâm, điều này hình như có chút không bình thường.

Lẽ nào 6 năm trước đã xảy ra chuyện gì đó khiến chị em họ trở mặt thành thù sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 107

“A Tịnh, đã lâu không gặp! A Tịnh càng ngày càng xinh...”

Thật kì quái, Hàn Thuần mở miệng, cũng không có gọi Hàn Tịnh là chị mà gọi là "A Tịnh".

Giữa anh chị em gọi như vậy cũng là bình thường. Nhưng điều bất thường là ngữ điệu này, nó giống như chất chứa vô số tâm tình phức tạp trong đó, có chút ý vị thương nhớ, cũng có chút giống như xấu hổ không dám gặp mặt.

Thế nào mà Ninh Mẫn nghe lại cảm thấy không thích hợp, cái cực kì đáng chú ý là, bất luận là Triệu Bình Phương hay Hàn Lộ đều bị hai tiếng “A Tịnh” này mà biến sắc, giống như hai tiếng này động vào dây thần kinh nào đó của bọn họ vậy.

Cô suy nghĩ một chút, nhưng nhất thời không tìm thấy được căn nguyên của vấn đề, vì vậy chỉ thản nhiên nhìn qua rồi ánh mắt dừng lại trên người Triệu Bình Phương đang có chút phức tạp kia, không biết tại sao trông bà ta hôm nay không giống như hôm trước gặp mặt, ánh mắt bà ta có vài phần thiếu tự tin:

“Nói đi, hôm nay mấy người lại muốn làm loạn cái gì? Nói nhanh rồi đi, tôi không giữ ở lại ăn cơm đâu.”

Ngữ khí của Ninh Mẫn không có đến nửa phần tình cảm.

Nếu đổi lại là Hàn Tịnh, nhìn thấy cảnh cả nhà đoàn tụ như vậy không biết sẽ phản ứng thế nào?

Cô không biết. Vì đơn giản cô không phải Hàn Tịnh nên làm sao có thể biết được tâm tư của Hàn Tịnh.

Bên cạnh, Hàn Thuần vì câu nói đầy ghét bỏ này của cô mà tâm tình có chút âm u, giống như thụt chân xuống hố vậy, có chút ủ rũ.

Còn Triệu Bình Phương, bà ta vì câu này mà xụ mặt:

“Nha đầu này, con nói vậy à?”

“Tại sao tôi không thể nói vậy?”

Cô lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Bộp!”

Phía sau Triệu Bình Phương vang lên tiếng đập bàn, là Hàn Lộ đập tay xuống bàn, rất nhanh sau đó cô ta tiến lên, chỉ tay vào mặt cô mắng:

“Hàn Tịnh, chị như vậy có phải quá vô tâm không? Từ nhỏ mẹ tôi đã nuôi chị lớn, bây giờ chị leo lên cành cao rồi thì quên luôn nguồn gốc sao? Chị có còn lương tâm không? Uống nước thì phải nhớ nguồn! Đúng, là mẹ tôi cầm không ít tiền của Đông gia. Nhưng mặc kệ bà ấy có như thế nào thì bà ấy cũng là mẹ của chúng ta, công ơn nuôi dưỡng không được phép coi nhẹ. Chị không muốn gặp tôi và A Thuần cũng không sao, nhưng chí ít chị cũng phải gặp mẹ! Nhưng chị vừa gặp bà ấy mặt mày đã cau có, chị rốt cuộc còn có chữ “hiếu” không?”

Hàn Tịnh, đừng quên, mọi vinh hoa phú quý của chị ngày hôm nay toàn bộ là do ba chúng ta dùng tính mạng để đổi lấy, tôi và A Thuần từ nhỏ đã không có ba, tất cả là tại Đông gia. Còn chị, chị chiếm được tiện nghi lớn

như vậy liền trở mặt không nhận người thân. Đừng thất đức như vậy được không? Chúng tôi khó lắm mới đến một chuyến mà chị lại đuổi đi như vậy sao? Sự nghiệp Đông gia lớn như thế nhưng lại tiếc rẻ bữa cơm sao? Chúng tôi ở lại ăn cơm thì thế nào? Tốt xấu thì Đông gia và Hàn gia cũng có quan hệ thông gia...”

Căn cứ theo nhật kí của Hàn Tịnh thì Hàn Lộ rất giống Triệu Bình Phương, nhưng chỉ ít cô ta có thể tự lực cánh sinh, không giống như Triệu Bình Phương, mấy năm nay bà ta hoàn toàn sống dựa vào Đông gia và trở thành con mề trùng. Xem xem, mấy câu này rất tự tin, lí lẽ giống như ăn người.

“Vậy sao? Nếu như Đông gia biết các người đã âm thầm làm mấy chuyện thất đức đó, các người nghĩ các người có thể sống những ngày tháng tốt đẹp như vậy sao?”

Ninh Mẫn nói ra câu này hoàn toàn là đoán mò.

Trực giác mách bảo cô rằng, ba người này đã làm ra chuyện gì đó không thể nói với người khác. Thế cho nên, sau này Hàn Tịnh mới không có bất cứ liên lạc gì với bọn họ.

Còn bọn họ vì câu này mà đột nhiên biến sắc, nên cô càng xác định, phán đoán của mình là hoàn toàn chính xác. Trong đầu cô không khỏi lay động.

“Hàn Tịnh, cô nói vậy là có ý gì?”

Triệu Bình Phương đi lên níu lấy vạt áo của Ninh Mẫn, bà ta đang cố gắng che giấu cảm giác hoảng loạn, hơn nữa còn đè thấp giọng xuống:

“Ta nói này, chúng ta đều là người một nhà... Nếu cô muốn đem chuyện này để lộ ra, vậy đối với cô chẳng tốt đẹp gì. Cho nên, ta khuyên cô, tốt nhất là nên giữ mồm giữ miệng, cố giấu kín chuyện này trong lòng...”

Kỳ thật Ninh Mẫn rất tò mò, rốt cuộc chuyện mà bọn họ nói đến là chuyện gì?

Chuyện này nhất định phải tìm hiểu rõ.

Nghĩ vậy, mi tâm Ninh Mẫn liền nhúu chặt, thực sự cô không thể ưả nổi người phụ nữ này, bà ta đang động tay vào áo của cô, lên mặt dọa nạt người, bà ta còn tưởng cô là Hàn Tịnh dễ bị ức hiếp sao?

Không có cửa đó đâu!

“Buông tay!”

Cô quát một tiếng, ngữ khí lạnh lẽo lộ ra cảm giác đáng sợ, ánh mắt híp lại, tức giận:

“Triệu Bình Phương, nếu như các người con muốn sống an lành thì sau này đừng lúc nào cũng xuất hiện trước mặt tôi. Chúng ta gặp nhau thì ít mang con trai con gái bà theo để kích động tôi, như vậy miệng của tôi mới có thể ngậm chặt được một chút. Nếu không, chúng ta sẽ cùng bùng.”

Câu cuối cùng là nói bừa nhưng lại khiến mặt mũi Triệu Bình Phương trở nên trắng bệch.

Bởi vậy có thể thấy được, chuyện này có liên quan đến Hàn Lộ và Hàn Thuần.

Triệu Bình Phương bị dọa vội vàng buông tay ra, bà ta cố gắng hít một hơi thật sâu, bước những bước đi chệnh choạng, đầu tiên là chạy ra ngoài cửa ngó nghiêng xem có ai không, khi xác định được không có ai nghe thấy đoạn hội thoại vừa nãy của bọn họ mới vội vàng đóng chặt cửa lại, hơn nữa còn khóa trái cửa. Lần nữa bà ta quay lại sau đó dùng ánh mắt giống như quái vật nhìn cô, nó khiến cô cảm thấy một Triệu Bình Phương hoàn toàn khác, cuối cùng bà ta phun ra một câu:

“Nhìn xem, căn bản bệnh của cô chưa khỏi.”

“Tôi không bị bệnh, trong lòng tôi rất rõ, bệnh của tôi do đâu mà có? Và các người ai cũng rõ cả! Vậy nên đừng có chọc giận tôi, chọc phải tôi rồi thì mọi người cùng gặp họa...”

Ninh Mẫn cười nhạt, câu sau so với câu trước càng tàn độc hơn, cuối cùng khiến bọn họ không thể nói gì.

Giây phút này, Triều Bình Phương trợn trừng mắt, miệng liên tục lẩm bẩm mấy chữ “cô”; Hàn Thuần kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, cúi gằm đầu xuống, cậu ta ngồi trên ghế sofa, yết hầu không ngừng chuyển động, giống như đang kiềm chế điều gì đó; còn Hàn Lộ cũng không khác so với hai người kia, nét mặt cô ta vừa hoảng loạn, vừa nghi hoặc.

Đây có còn là Hàn Tịnh chỉ biết cúi đầu nhẫn nhục mỗi khi bị cô ta và mẹ cô ta ức hiếp không?

Trong mắt Hàn Lộ, người chị là cái máy dọn dẹp tốt nhất, tấm lòng Hàn Tịnh lương thiện, luôn lo lắng cho gia đình, thích bảo vệ em trai, cô luôn nhớ đến lời dặn của ba lúc còn sống, nếu gặp bất cứ chuyện gì uất ức thì đều cố can rằng chịu đựng, nhưng hiện tại, người con gái đang đứng trước mặt bọn họ này, những lời nói của cô sao lại tàn độc như vậy, bộ dạng cũng băng lãnh, vô tình như vậy, thật sự khó có thể nghĩ đến người này 6 năm trước đã từng là một cô gái yếu đuối, nhút nhát.

Hàn Tịnh của hiện tại toàn thân toát lên một loại khí thế bất khả xâm phạm, cuộc đời của phu nhân cao quý 6 năm nay đã biến đổi cô thành một con người khác, không còn là cô gái dễ dàng bị người khác thao túng nữa.

Hoàn cảnh sống thật sự có thể khiến con người ta thay đổi sao?

Có lẽ là có thể!

Xem xem, hiện tại, Hàn Tịnh đang một cuộc đời giàu có quyền quý thế nào nhỉ?

Sống trong một nơi có phong cảnh đẹp nhất cả nước, ngủ trong căn phòng xa hoa nhất, mặc những bộ quần áo được may thủ công từ các nhà thiết kế hàng đầu thế giới, ăn các loại cao lương mỹ vị, muốn gặp phải hèn trước...

Loại cuộc sống trên trời này đương nhiên có thể biến đổi thói quen cũng như tính cách một con người rồi!

Hàn Lộ trầm mặc nhìn cô gái này, cô ta và Hàn Tịnh từ nhỏ lớn lên bên nhau, nhưng số mệnh lại khiến cuộc sống của bọn họ hoàn toàn khác nhau. Hàn Tịnh không làm mà hưởng, trở thành Đông phu nhân trong truyền thuyết, còn cô ta, mặc những bộ đồ rẻ tiền, cuối cùng vì nổi bần bề kiếm kế sinh nhai mà dung mạo như hoa này bị chà đạp trong công việc.

Cùng là con gái của Hàn Trùng, nhưng tại sao, tại sao Hàn Tịnh và cô ta lại có cảnh ngộ không giống nhau?

Ông trời thật quá bất công.

Trước đây, Hàn Tịnh trước mặt ba mẹ con cô ta đều không dám ho he một tiếng, nhưng hiện tại ư, lời lẽ lạnh lùng, ngữ khí cao ngạo, hơn nữa từng câu từng chữ còn mang ý uy hiếp. Cô ta nghĩ thầm: “Người phụ nữ này là điển hình cho loại vong ân phụ nghĩa!”

“Hàn Tịnh, cô đừng nói như vậy! Chúng ta cũng không có chuyện khác, chỉ là nhớ đến hôm nay là sinh nhật ba cô, trước khi cô chưa lấy chồng, hầu như năm nào cũng cùng chúng ta đi viếng mộ ba cô. Năm nay, cô bị bệnh không ở Ba Thành nên không thể cúng bái được. Năm nay cô ở đây, vậy hãy cùng đi thăm mộ ba cô một chút, đó cũng là việc nên làm! Nếu như cô không muốn, vậy thì bỏ đi! Chỉ tiếc là ba cô lúc còn sống lại thương cô

nhất, nếu ông ấy biết cô bất hiếu như vậy thì ông ấy rất đau lòng... Ai... đi thôi, đi thôi... A Lộ, A Thuần... chúng ta đi thôi...”

Triệu Bình Phương lẳng lặng đứng lên một lúc, sau đó giả bộ ôm đầu đau lòng, rồi xoay người bước ra ngoài.

Bà ta như vậy là dùng nước bài “gợi lại tình thương” của Hàn Tịnh với ba mình sao?

Hàn Lộ thấy vậy liền phối hợp theo nói:

“Hàn Tịnh, hôm nay nếu chị không đi cùng ba thì sau này chị đừng nhận là con gái Hàn Trùng nữa!”

Nhận cái gì mà nhận! Cút!

Ninh Mẫn cô căn bản đâu phải con gái của Hàn Trùng.

“Ừ, vậy không tiễn! Đi thông thả!”

Ninh Mẫn lãnh đạm ném lại một câu, cô không hề có ý muốn níu kéo.

Lúc này sắc mặt của Triệu Bình Phương và Hàn Lộ vô cùng khó coi, bọn họ không ngờ rằng cô lại thờ ơ trước bước chân giả bộ rời đi của bọn họ như vậy, khiến bọn họ chết cứng tại chỗ. Mẹ nhìn con, con nhìn mẹ, nhất thời không dám bước đi.

Vẫn là Triệu Bình Phương mặt dày hơn, đứng khựng lại một lúc bà ta liền quay người trở lại, đoan đoan chính chính ngồi xuống không đi nữa.

“Ô, không phải nói muốn đi sao? Thế nào lại quay lại vậy? Vẫn còn muốn ăn chực sao?”, Lời nói của Ninh Mẫn càng lúc càng độc, “Nếu muốn ăn chực, vậy thì phải nói sớm, nếu muốn đi thì cửa ở bên kia, cứ tự nhiên!”

Lần này, Triệu Bình Phương không ngang ngược được nữa, lông mày nhíu chặt, khuôn mặt vẽ lên những đường nét không tự nhiên, thở dài:

“Hàn Tịnh, cô có thể đừng nói kích được không? Chúng ta đâu phải kẻ thù, chúng ta là người thân... Nếu không phải bất đắc dĩ, cô nghĩ chúng ta vui vẻ đến tìm cô để cô chút giận sao?”

Ngữ khí hòa hoãn không ít.

“Người thân? Chỉ có lúc các người gặp chuyện mới coi tôi là người thân thôi! Cái từ “người thân” này từ miệng các người nói ra thật quá rẻ mạt... Huống hồ người thân có bao giờ hăm hãi người thân như vậy không? Tôi chưa từng gặp loại người thân nào không biết xấu hổ như các người...”

Ninh Mẫn lạnh nhạt như trước, giễu cợt mấy người này khiến sắc mặt họ cứ mảng xanh mảng trắng hiện lên. Bầu không khí cũng trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Lúc này, Hàn Thuần, kẻ vẫn luôn yên lặng suốt từ lúc này đột nhiên đi tới, đứng trước mặt Ninh Mẫn đột nhiên “bịch” một tiếng, cậu ta đang quỳ trước mặt cô.

Cái quỳ này khiến Ninh Mẫn thật sự hoảng sợ.

Cũng may là cô có chút bản lãnh, giây phút này, khuôn mặt cô vẫn không hề lộ ra bất cứ biểu cảm lạ nào, cô vẫn lạnh lùng như trước nhìn cảnh tượng trước mặt.

“Chị, em biết hôm nay em và chị hai không nên xuất hiện trước mặt chị, cũng không nên quấy nhiễu chị và Đông gia. Nhưng chúng em cũng là hết cách. Thực sự đã cùng đường mới chạy đến đây tìm chị. Chị, em biết chị hận em, không muốn gặp em. Hiện tại, em chỉ muốn hỏi chị một câu: Em phải làm thế nào chị mới hết giận em. Chị nói đi, nếu như chị nói hiện tại chị muốn một dao đâm chết em, em cũng không oán hận gì...”

Nói xong, Hàn Thuần từ trong túi móc ra một con dao đưa lên, trên khuôn mặt cậu thanh niên này hiện lên vài tia đau khổ, bộ dạng kiên quyết coi thường cái chết.

“Làm gì vậy? Làm gì vậy? Làm gì phải động đến dao vậy? Hàn Thuần đưa dao cho mẹ. Chuyện năm đó làm sao có thể trách con được!”

Triệu Bình Phương nhào đến muốn đoạt lấy con dao.

Hàn Thuần không chịu đưa còn quát lên một tiếng:

“Mẹ, mẹ tránh ra, chuyện này mẹ đừng quản... Nếu hôm nay chị thật sự đâm con, vậy cũng là đáng đời...”

“Câm miệng, cái gì mà đáng đời, đưa dao cho mẹ...”

Triệu Bình Phương khẩn trương giành lấy, cuối cùng cũng giành được.

Con người Ninh Mẫn không ngừng di chuyển, không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Hàn Thuần cam tâm tình nguyện chết để đền tội?

Nếu muốn biết được nội tình bên trong thì cô phải dỗ dành bọn họ.

Ninh Mẫn suy nghĩ lại rồi liếc nhìn bọn họ, cuối cùng nói một câu:

“Được rồi, có chuyện gì cần tôi giúp thì cứ thẳng ra!”

Ba mẹ con bọn họ liền nhìn nhau, biết chuyện này có chút cơ hội, cuối cùng không hề quanh co, Triệu Bình Phương nói luôn ra mục đích của bọn họ đến đây:

“Chuyện là như vậy, dạo này A Thuần ở ngoài hợp tác làm ăn có chút thua lỗ, và nợ một khoản, bọn chủ nợ rất kinh khủng, nên mẹ cũng không

có cách nào khác mới đến tìm con. Mấy người này nói, chỉ cần con đến gặp mặt họ một lần thì họ sẽ miễn hết số tiền đó cho A Thuần.”

Hử?

Cái gì?

Gặp mặt trừ nợ?

Ninh Mẫn đề cao cảnh giác lập tức hỏi lại:

“Nợ bao nhiêu?”

Triệu Bình Phương chần chừ không nói rồi nhìn sang con trai.

Hàn Thuần cắn răng, buồn bực nói ra:

“Cũng không phải là nhiều, chỉ là 40 vạn tệ... Tiệm của em cần phải mua hàng gấp, mẹ không có, chị hai cũng không có tiền mặt, cho nên em đến chỗ vay nặng lãi...”

“Sau đó thì sao?”

Ninh Mẫn tiếp tục hỏi.

“Sau đó, số hàng kia không bán được, vốn không thu về được, 40 vạn tệ đó chưa đến nửa tháng đã biến thành 400 vạn...”

Ba chữ cuối cùng, thanh âm của cậu ta đột nhiên nhỏ lại.

“Cái gì? 400 vạn? Các người mượn cố sinh nhật ba mà lừa tôi ra ngoài, đây là muốn lấy tôi gán nợ, khiến Đông gia gánh cho các người một khoản nợ lớn mà! Các người thật sự... các người...”

Ninh Mẫn lạnh giọng quát mắng, trong lòng cô thật sự tức giận, Hàn Tịnh tại sao có thể có loại nhà đẻ kiểu này cơ chứ?

“Chúng tôi đâu có ý lấy chị gán nợ?”

Hàn Lộ lập tức kêu oan.

“Còn không có sao? Chỉ cần gặp mặt là xóa bỏ hoàn toàn 400 vạn, trên đời này đâu ra chuyện dễ dàng như vậy? Xin lỗi, chuyện này tôi không giúp được các người...”

Ninh Mẫn lên tiếng cự tuyệt rồi quay đầu muốn bỏ đi, cô không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này thêm một phút nào hết, thật vô nghĩa.

Hàn Lộ vội vàng chạy đến cản đường:

“Chuyện này chị không thể không quản, nếu chị không giúp thì ba người chúng tôi sẽ phơi thây đầu đường! Hàn Tịnh, hãy nghĩ đến ba của chúng ta, lần này chị nhất định phải giúp... Máy tên đó là côn đồ, chúng nói, nếu hôm nay chúng tôi không giao tiền, bọn chúng cũng không gặp mặt được chị thì chỉ cần chúng tôi ra khỏi cửa lớn của Đông gia thì sẽ có người đánh chết chúng tôi ngay.

Mấy người đó thật sự nói được làm được. Chị không biết đâu, mấy ngày hôm nay nhà chúng ta đều bị chúng hắt máu chó, tôi ở công ty ngày nào cũng nhận được điện thoại đe dọa, còn mẹ, mẹ đã bị chúng dọa mấy lần, ngay cả ông bà ngoại cũng bị cảnh cáo, chị nhần tâm để nhiều người như vậy sống những ngày đau khổ sao?

Hàn Tịnh, nếu như chị không giúp chúng tôi, vậy chúng tôi chỉ có thể tìm Đông lão gia... Tôi không tin một ông cụ mặt mũi hiền hậu như Đông lão gia lại giương mắt nhìn chúng tôi chết...”

Mấy lời này, cương nhu đều có cả!

“Nếu các người nghĩ vậy tại sao lúc lão thái gia ở đây không nói luôn...”

Ninh Mẫn dừng bước, vốn là chỉ tùy ý hỏi, nhưng lại phát hiện biểu tình bọn họ có chút khác thường nên cảm thấy trong đây nhất định còn nội tình khác.

Triệu Bình Phương bất đắc dĩ nói:

“Con cho rằng chúng ta không muốn vậy sao? Nhưng người này đích thân chỉ mặt đặt tên người đó là con... Chúng nói, trừ phi con đến gặp mặt bọn chúng, nếu không số tiền này mỗi ngày một tăng lên! Tịnh Tịnh à, lần này, cái chúng muốn không phải là tiền mà là được gặp người. Cho nên, chúng ta mới chọn ngày hôm nay đến đây muốn đưa con đến thăm mộ ba con, rồi tiện đường cùng đi ăn với nhau để chúng gặp con.”

Ba người này quả nhiên đều là loại lòng lang dạ sói.

Ninh Mẫn tức giận cười khinh:

“Đây là các người muốn bán tôi với giá 400 vạn sao?”

“Không phải, không phải, tuyệt đối không phải! À, đúng rồi, ở đây mẹ còn một tờ giấy cam kết của bọn chúng, trên này ghi rõ ràng là: Chỉ gặp con, số tiền sẽ được hủy.”

Triệu Bình Phương vội vàng lôi từ túi xách ra một tờ giấy A4 rồi đưa ra, Ninh Mẫn căn bản không có nhận luôn, lúc liếc mắt qua cô có thể nhìn thấy dòng chữ trên đó, nhưng sau đó cô không tự chủ được giật lấy tờ giấy, cánh tay cô có chút run rẩy, hầu như không dám tin vào những gì nhìn thấy.

Đây chỉ là một tờ giấy bình thường, nhưng nét chữ thanh tú này, cô rất quen thuộc!

Cô không ngờ rằng cô ấy còn sống!

Điều này làm sao có thể?

Làm sao có thể?

Trong đầu cô lặp đi lặp lại câu hỏi này, rất lâu sau mới thốt lên một câu:

“Được, tôi đi với các người! Các người đợi tôi, tôi đi thay quần áo rồi lập tức đi ngay!”

Cô cầm theo cả tờ giấy quay về.

Đối với thay đổi này của cô khiến ba mẹ con Hàn gia này vô cùng bất ngờ, bọn họ vốn cho rằng người phụ nữ này lòng dạ sắt đá như vậy, nếu muốn thuyết phục cô giúp bọn họ chuyện này khẳng định phải tốn thời gian, nhưng ai ngờ, thái độ của cô lại thay đổi nhanh như vậy.

Triệu Bình Phương ngẩn người, nhìn thấy “Hàn Tịnh” vội vàng đi ra ngoài, con trai cũng đứng lên theo.

“Đợi chút, chị, em còn một thỉnh cầu... Chị... có thể để bọn em đi gặp... cháu ngoại được không? Từ lúc chị đến Hoa Châu, cả nhà chưa từng có cơ hội gặp nó... Lần này, em còn mua quà cho nó... Xem xem, đây là mô hình rô bốt biến hình mới nhất...”

Hàn Thuần đột nhiên nắm lấy hộp quà lớn bên cạnh, tha thiết chạy đến trước mặt cô, vẻ mặt vô cùng mong đợi.

Ninh Mẫn xem xét một chút:

“Đông Kỳ cùng bà trẻ nó đi dạo phố rồi. Không có nhà. Đồ chơi cậu cứ cầm về, Đông gia không thiếu mấy thứ này!”

Hàn Thuần vội vàng kêu lên:

“Đây chỉ là chút tâm ý của em!”

“Các người đừng quấy nhiễu cuộc sống của nó thì đó chính là món quà lớn nhất mà các người dành cho nó rồi!”

Câu này khiến Hàn Thuần trầm mặc, cậu ta hung hăng nắm lấy hộp quà, vẻ mặt không nói lên lời, nhưng vẫn cố cười một tiếng rồi lại nói:

“Em biết em không nên gập, nhưng em muốn thấy nó lớn lên trông như thế nào... Chị thật sự không thể sắp xếp cho em gập nó một chút được sao? A Tịnh, chị đừng tàn nhẫn như vậy được không...”

Câu này càng nghe càng thấy lạ lùng...

Ninh Mẫn cau mày:

“Hàn Thuần, cậu cảm thấy đây là điều cần thiết sao? Gập thì thế nào?”

Từng câu từng chữ khiến sắc mặt Hàn Thuần nhất thời cứng đờ, cậu ta chỉ biết cúi mặt không nói gì.

Ninh Mẫn vòng qua người cậu ta đi ra ngoài.

Lúc rời đi, cô vẫn luôn nghĩ: Hàn Thuần này tại sao lại muốn gập Đông Kỳ, đây chỉ là tâm tình của một người cậu muốn gập cháu ngoại sao?

Ánh mắt của Triệu Bình Phương và Hàn Lộ cũng có chút kì quái?

A, đây rốt cuộc còn ẩn giấu nội tình gì bên trong?

Cô nghĩ rất lâu nhưng cũng không giải đáp được.

Lúc Ninh Mẫn rời đi không hề biết, Đông Đình Phong cũng đến biệt thự Lâm Ba này, nhưng hắn không đến phòng khách mà lên trong phòng giám sát ở trên lầu, hắn mở camera theo dõi nên có thể nghe thấy rõ đoạn hội thoại của bọn họ.

Suốt quá trình này, Đông Đình Phong vẫn luôn quan sát nha đầu kia.

Sự tùy cơ ứng biến, bình tĩnh cơ trí của cô khiến hần thán phục, hơn nữa còn càng thêm yêu thích.

Là một người đứng xem, nhìn thấy cô cùng người khác tranh cãi kịch liệt như vậy, hần cảm thấy đây là một loại hưởng thụ, chỉ là hần có chút buồn bực, tại sao cuối cùng cô lại đồng ý thỏa hiệp, trên tờ giấy đó viết những cái gì mà lại khiến cô thay đổi như vậy?

Đương nhiên hần cũng nghe thấy mấy lời của Hàn Thuần, cũng nhìn thấy tâm tình thay đổi của cậu ta.

Hần vuốt cằm, suy nghĩ: Liệu mình có nên gặp cậu ta một lần không?

Lúc Đông Đình Phong về phòng thì thấy Ninh Mẫn đã thay một đồ khác, trên tay cầm túi xách đang vội vàng đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?”

Hần tỉnh bơ hỏi lại, hần muốn xem cô sẽ phản ứng như thế nào?

“Tôi cần phải ra ngoài với Triệu Bình Phương một chuyến.”

Cô đứng yên tại chỗ nói. Nhưng còn về phần tại sao thì cô không hề nhắc tới.

Tâm tư của cô hoàn toàn bị mấy chữ đó lấp đầy.

Cô phải lập tức đến đó để xác định một sự thật, lúc này cô hận mình không thể biết bay để đến đó thật nhanh:

“Đông Đình Phong, nếu như anh không yên tâm thì có thể phái người đi theo tôi... Tôi sẽ trở về, anh đừng lo!”

Những đường nét trên khuôn mặt Đông Đình Phong trở nên mềm mại, đó là vì câu nói này của cô, cô nói cô sẽ trở về.

Cô không phải là người dễ dàng đồng ý, một khi ưng thuận thì nhất định sẽ thực hiện.

“Em không sợ nguy hiểm sao? Chân còn bị thương nữa!”

Hắn không tán thành chuyện cô ra ngoài.

“Tôi sẽ cẩn thận!”

Cô vẫn khẳng khái.

“Vậy tốt, anh sẽ sắp xếp hai người đưa em đi, không có ý theo dõi em, chỉ là muốn bảo vệ em. Anh không muốn xảy ra chuyện. Còn nữa, nhớ về nhà sớm một chút!”

Hắn đi tới, giúp cô quàng lại khăn cẩn thận.

Hai chữ “về nhà” kia khiến Ninh Mẫn ngẩn ngơ, còn động tác thân mật này của hắn khiến cô có chút không tự nhiên nhưng cô vẫn đồng ý:

“Được, anh sắp xếp đi!”

“Ngoài ra, hãy mang theo cái này!”

Đông Đình Phong đột nhiên rút ra một chiếc thoại màu trắng, trên thân máy còn có in hoa văn hình hoa lan Freesia, rồi nhét nó vào tay cô:

“Số mới, trong danh bạ chỉ có một số điện thoại. Đó là của anh! Có gì thì cứ gọi cho anh...”

Chiếc điện thoại này là dòng sản phẩm được chế tạo đặc biệt ở trong nước, màn hình rộng, kiểu dáng đẹp, Ninh Mẫn dùng ngón tay vuốt nhẹ qua màn hình, đột nhiên nét mặt như cười như không liếc nhìn:

“Anh có giờ trò gì với chiếc điện thoại giống như đôi bông tai của tôi không đấy?”

Đông Đình Phong sững sốt, lúc hồi phục lại tinh thần mới dùng ngón tay nhéo nhẹ mũi cô một cái:

“Tiểu bất lương, sao em nhớ dai như vậy? Cũng không nghĩ xem, lúc đầu thân phận em không rõ ràng, nếu không giờ chút tiểu xảo trên người em thì làm sao anh dám để cho em lại gần con trai anh! Hơn nữa, nếu anh không động chân động tay vào thì cái mạng nhỏ này của em sớm đã không còn rồi! Yên tâm, chiếc điện thoại này anh không có giờ trò gì hết... Em cầm lấy để tránh việc anh muốn tìm em lại không biết chỗ nào mà tìm!”

Ninh Mẫn mỉm cười, đồng thời dùng tay nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang trêu đùa cô ra:

“Cho nên người ta mới nói: Vô gian bất thương. Anh chính là một tên gian thương. Từ đầu đến chân đều suy tính tôi...”

“A, là em chọc anh trước mà!”

“Được rồi, được rồi! Là tôi chọc anh được chưa! Tôi sẽ cầm chiếc điện thoại này, nhìn qua cũng hợp ý tôi... Thôi tôi đi đây...”

Nói xong cô khua tay rời đi, tinh thần có vẻ rất nhẹ nhàng, bước đi cũng rất nhanh.

Ánh mắt Đông Đình Phong nhìn theo bước chân của cô, thật sự hần vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc cô vội vàng như vậy là để gặp ai? Ngay cả tâm tình cũng thay đổi tốt như vậy?

Lẽ ra hẳn nên cùng đi.

Nhưng cuối cùng, hẳn lại không đi theo, dinh thự Ung Hòa có khách nên hẳn đến tiếp.

Sau đó, khoảng 4 giờ chiều, Đông Đình Phong nhận được điện thoại, là của vệ sĩ A Xán, cậu ta vội vàng báo cáo một câu:

“Tiên sinh đã xảy ra chuyện rồi, phu nhân bị đụng xe sau đó lại bị mấy kẻ không rõ lai lịch đưa đi... Chúng tôi, chúng tôi đã bị mất dấu phu nhân...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Trong cuộc đời, Ninh Mẫn đã từng có một mối tình khắc cốt ghi tâm, đoạn ái tình này đã từng cho cô cảm thấy sự bình yên và ấm áp, nhưng sau 6 năm, nó vẫn khiến trái tim cô đau đớn.

Có lúc, cô đã nghĩ, nếu biết trước quen Hoắc Khải Hàng sẽ có kết quả như ngày hôm nay, thì có lẽ, có lẽ cô không nên có liên quan với người đàn ông đó. Như vậy, cuộc sống của cô sẽ không bị thay đổi.

Chí ít cô có thể ở bên cạnh ba mẹ mình, sau khi xuất ngũ có thể làm một công việc đơn giản, sau đó sẽ kiếm một người đàn ông có cùng chí hướng và sở thích với mình xây dựng một gia đình nho nhỏ, cuộc sống sớm tối bên nhau, không phải lo sợ cái chết đang đến gần.

Cô đã từng yêu, nhưng hiện thực lại quá tàn nhẫn, cấp trên thì không được phép làm việc theo cảm tính, đứng trước cái “tập thể” và cái “tôi” phát sinh mâu thuẫn, bắt buộc phải bỏ một trong hai, thì thường họ sẽ bỏ qua cái “tôi” mà hết mình vì cái “tập thể”. Bởi lẽ “Tận Trung Báo Quốc” là trách nhiệm của mỗi công dân.

Nếu như tiếp đó không có mưu đồ, không có gièm pha, thật tâm tận trung thì sẽ được lưu danh sử sách.

Nhưng nếu như có người dùng địa vị của mình để mượn dao giết người, nhổ cỏ tận gốc, vậy cái chết kiểu đó thì ai có thể cam tâm?

Trên đường đi vào nghĩa trang, Ninh Mẫn vẫn luôn nhắm mắt, trong đầu cô, hình ảnh, giọng nói và nụ cười của những thành viên cứ lần lượt hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết, hình ảnh nhỏ nhất đó cứ góp nhặt từng chút một lại trong cuộc sống, và in sâu trên tờ giấy trắng gọi là sinh mệnh. Nó là sự miêu tả sinh động những trải nghiệm của năm tháng thiếu thời đó.

Bọn họ đã từng cùng nhau chơi đùa giống như người thân trong gia đình, cùng huấn luyện, cùng nghiên cứu đối sách, cùng chia sẻ những hỉ nộ ái ố.

Bọn họ cùng kề vai chiến đấu, trong mỗi nhiệm vụ nguy hiểm đều chăm sóc cho nhau, phối hợp ăn ý với nhau để hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Nhưng đã từng có lúc, bọn họ cùng mặc quần áo đen, tay cầm hoa cúc trắng đến viếng đồng nghiệp không may mắn qua đời, đưa tiễn đồng nghiệp đi nốt quãng đường cuối cùng, chỉ mong bọn họ có thể ra đi thanh thản.

Nhưng đáng tiếc là, chuyện cho tới hôm nay, ngoại trừ cô ra thì tất cả bọn họ đều không còn, một nhiệm vụ giải cứu khiến bọn họ từng người, từng người phải trả giá bằng sinh mệnh quý báu của mình.

Bánh xe không ngừng chuyển động, Ninh Mẫn dựa lưng vào ghế, trong đầu cô lần lượt hiện lên những cái tên:

Triển Sơ Nhất, nam, 31 tuổi, sở trường phá nổ, gỡ bom, thân thủ linh hoạt, vì cứu thành viên mà bị bom nổ, thịt nát xương tan. Bất cứ ai tận mắt chứng kiến cảnh này đều rơi nước mắt, hài cốt không còn đến một mảnh, đó chính là sự đáng thương vô cùng.

Đến tận bây giờ, cô vẫn không đủ dũng khí trong lúc tỉnh táo để nhớ về cảnh tượng thi thể bị nổ tung rải đầy trên mặt đất đó. Bởi vì, nó khiến người ta đau đớn như bị cắt từng khúc gan khúc ruột.

Đồng Thành Phương, nam, 32 tuổi, sở trường bắn ngắm, giỏi chế tạo súng, đã từng là một tay súng cừ khôi, vì cứu đồng đội anh đã bị bắt sống, sau đó muốn đồng đội trốn thoát, anh đã nhảy xuống bể axit sunfuric, cuối cùng bị chưng khô.

Đến bây giờ, cô cũng không thể tưởng tượng nổi, mùi vị khi sự sống bị ăn mòn từ từ như vậy đáng sợ thế nào?

Trương Gia Nghi, nam, 35 tuổi, thành viên lớn tuổi nhất trong đội, anh mới kết hôn không lâu, đang dự định xuất ngũ, nghe nói cô trở về, anh đã để lại vợ trẻ ở nhà để trở về tổ chức muốn cùng làm việc với cô. Kết quả, vì cứu đồng đội mà trên người anh hằn sâu hàng ngàn vết đạn, sau khi chết lại còn bị bọn chúng phanh thây, mỗi chỗ một mảnh, cực kì bi thảm...

Nghĩ đến trong nhà anh vẫn còn vợ trẻ, trong bụng chị còn đang mang thai sinh mệnh bé bỏng mà cô không cầm nổi nước mắt. Một gia đình hạnh phúc đã bị tan vỡ, cái trách nhiệm này ai có thể gánh được đây?

Châu Vật, nam, 30 tuổi, sở trường thông thạo nhiều ngôn ngữ, dùng nhìn đầu anh nhỏ mà xem thường, anh rất tinh thông các kỹ thuật bắn, thân thủ rất mạnh, tuyệt đối phải khiến người khác phải kinh hãi. Anh là người hay đùa nhất trong đội, nhưng từ nay về sau, Ninh Mẫn cô không thể nghe thấy tiếng cười sảng khoái của anh được nữa. Nhiệm vụ tháng 9 ấy đã khiến anh bị treo cổ, lúc anh ra đi, trên mặt vẫn nở một nụ cười, người đàn ông lạc quan yêu đời ấy cứ như vậy mà biến mất không thể xuất hiện lần nào nữa.

Hoàn Vy, nữ, 30 tuổi, chị không phải là bác sĩ nhưng khả năng xử lý vết thương của chị rất giỏi, bình thường chị cứ tĩnh lặng như nước, không thích nói chuyện và thích trốn trong một góc khuất nào đó. Vì cứu Chu Vật - người đàn ông của chị mà chị bị bắt, sau đó còn bị bọn chúng ném từ tầng 10 xuống, thịt nát xương tan...

Chu Vật đã từng nói, nụ cười của Hoàn Vy rất quyến rũ, bên trong nó che giấu một loại u buồn nào đó, cả người chị toát lên một mùi hương vô cùng mê hoặc, nhưng chị lại không thích cười, còn Chu Vật lúc nhàn rỗi không có việc gì hay trêu chọc chị. Bọn họ là người yêu và cũng là cộng sự của nhau. Nhưng hôm nay, khoảng thời gian tươi đẹp đó mãi mãi trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa trong kí ức.

Hòa Bình, nam, 32 tuổi, am hiểu ngắm bắn, sở trường thiên về chiến đấu, từ nhỏ đã tập võ, là người có thân thủ tốt nhất trong cả đội, đầu óc anh rất nhanh nhẹn, và anh đã từng là cộng sự tốt nhất của cô.

6 năm trước, lúc cô rời đi, Hòa Bình đã tiếp nhận chức vụ đội trưởng đội hành động đặc biệt Liệp Phong, lúc cô trở về, anh đã rút lui, cam tâm tình nguyện làm đội phó. Nhưng trong lần hành động này, vì cứu cô mà anh bị tử thần cướp đi tính mạng.

Cả đội hành động Liệp Phong vốn có 14 người, 7 năm trước, lúc giải cứu Đệ Nhất thiếu, 4 thành viên đã bị chết, chỉ còn lại 10 người. Sau khi cô rời khỏi đội, có 3 người lần lượt chuyển công tác, xuất ngũ, đến nay chỉ còn lại 6 người. Nhưng do nhiệm vụ lần này không thể hành động với quy mô lớn, lúc tiến hành, cấp trên sợ thành viên cũ và mới không thể phối hợp ăn ý, cho nên các thành viên mới đều không thể tham gia.

Có lẽ là bởi vì, bọn họ đã từng giải cứu thành công Đệ Nhất thiếu cho nên cấp trên cho rằng, lần này bọn họ cũng nhất định có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Huống hồ cả đội cùng nhau phối hợp tác chiến.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, kết quả cuối cùng cả đội đều bị chết.

Không phải vì bọn họ không đủ xuất sắc, không đủ dũng cảm, mà là có người đã dùng kế trong ứng ngoại hợp khiến bọn họ lần lượt tìm đến con đường chết. Bên kia có một kẻ nhất định muốn tất cả bọn họ phải chết.

Và bên bờ vực của sự sống chết, chính quyết định của Hoắc Khải Hàng đã khiến bọn họ bị rơi xuống vực thẳm.

Sau đó, trong quá trình chạy trốn, từng người từng người một chết thảm, không một ai có được cái chết bình thường, bọn họ đều bỏ mạng nơi đất khách quê người, hồn phách không thể trở về quê hương.

Ninh Mẫn đã từng không dám nhớ lại cảnh tượng thảm khốc kia, cảm giác mê man đó đã cướp đi mạng sống từng đồng nghiệp của cô, một thân một mình ở chốn xa lạ, cô cảm thấy chính mình như một cái xác không hồn. Đã từng có lúc, cô muốn một nhát súng kết thúc tất cả. Nhưng cô lại nhớ đến lời của Hòa Bình trước lúc ra đi, anh muốn cô sống tiếp.

Sống đau khổ.

Không một ai có thể biết được, cô đã phải tốn nhiều dũng khí thế nào mới có thể thoát khỏi những hình ảnh tuyệt vọng đó.

Cũng không một ai có thể biết, trái tim cô đã bị tổn thương nặng nề thế nào?

Cô của hiện tại, bề ngoài thì giống như đã hoàn toàn hồi phục, nhưng thực tế, cô vẫn cảm thấy đau như trước, đúng, tim cô vẫn đau, chỉ là cô nguy trang quá tốt, luôn để mình giống như những người bình thường. Đáng tiếc, những âm hồn bất tán đó vẫn luôn khiến cô cảm thấy sợ hãi.

“Phu nhân, đã đến nghĩa trang rồi!”

Dòng suy nghĩ không biết đã trôi đến nơi nào, sắc mặt vẫn tỉnh táo nhưng tâm tình Ninh Mẫn cuộn trào lên mãnh liệt.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy xe đã dừng hẳn, tài xế A Xán đang quay đầu lại phía cô báo cáo.

Ánh mắt Ninh Mẫn nhìn ra ngoài phía cửa sổ, tuyết đã ngừng rơi, đất trời giống như một miếng thạch quả màu bạc, tuyết trên đường đã bị xe cán tuyết gạt đi, thời tiết lạnh giá nên người đến nghỉ trang thăm viếng cũng ít, điều này lại càng khiến cảnh vật nơi đây tăng thêm phần lạnh lẽo.

Cô xuống xe.

Đông gia đã phái hai chiếc xe đưa cô đi, một chiếc chở 3 mẹ con Hàn gia, một chiếc chỉ mình cô ngồi. Hai tài xế này đều là vệ sĩ.

Xuất phát từ bản năng vệ sĩ của mình nên lúc xuống xe bọn họ bắt đầu nhìn ngó xung quanh, song song đứng phía sau Ninh Mẫn.

“Tĩnh Tĩnh, bọn họ cũng đi theo sao?”

Triệu Bình Phương lại gần thấp giọng hỏi.

“Đông tiên sinh đã dặn dò, chúng tôi phải bảo đảm an toàn cho phu nhân, nên một bước cũng không thể rời!”

A Xán mặt mày không thay đổi quay sang nói lại nguyên lời của Đông đại thiếu.

Từng đợt gió thổi qua, Ninh Mẫn cảm thấy có chút lạnh, tay cô tự động giữ chặt lấy áo khoác, bước đi từng bước nhỏ trên đường lớn, lúc A Xán muốn đi theo thì một thanh âm nhẹ nhàng bay tới:

“Đi xa là được. Nếu thật sự có kẻ muốn ngăn bắt tôi thì dù các cậu ở gần cũng vô ích.”

Giọng nói rất bình tĩnh nhưng lại có một luồng sức mạnh phi thường, nó khiến người ta không thể không nghe theo.

A Xán không nhịn được nhìn về phía cô, nhớ đến dáng điệu cầm súng của người phụ nữ này cậu ta cảm thấy cô thật sự không phải người tầm

thường.

Ngữ khí đó giống như rất giống với việc cấp trên ra chỉ thị.

Nhưng cô chỉ là một người phụ nữ sống trầm lặng suốt bao nhiêu năm thì làm sao có thể khiến người ta có cảm giác như vậy?

Cuối cùng bọn họ cũng nghe lời cô, không đi gần quá.

Hàn Thuần đi tới, ánh mắt híp lại nhìn A Xán, rồi lại yên lặng đi tiếp.

Sau khi Hàn Trùng chết, tro cốt được mai táng ở Ba Thành, chỗ này là nơi ông sinh ra, lá rụng về cội, Đông gia đã đón tất cả vợ con Hàn Trùng đến Ba Thành, rồi cho bọn họ một căn nhà để bọn họ an cư lập nghiệp.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đi đến trước mộ Hàn Trùng, Triệu Bình Phương lấy ra đồ cúng tế bày trước mộ, châm hương, rồi đưa cho mỗi người một nén.

Nhìn thấy tấm ảnh trên bia đá, Ninh Mẫn ngẩn ra, đột nhiên cô có cảm giác giống như đã từng gặp người này trước kia rồi, chỉ là nhất thời cô không nhớ được.

Cô kính cẩn dập đầu, nếu sau khi chết thật sự có linh hồn thì cái dập đầu này coi như lời xin lỗi của cô đến người quá cố, vì cô mà khiến Hàn Tịnh phải chết. Còn nếu thật sự không có cái linh hồn ấy thì cô muốn thể hiện một phần kính cẩn. Một người nguyện lấy thân để hoàn thành nhiệm vụ, nguyện dùng mạng sống của mình để cứu người khác, đương nhiên đáng nhận được sự tôn kính.

Dập đầu xong thì có tiếng điện thoại vang lên, đó là của Triệu Bình Phương, sau khi bà ta nghe xong thì sắc mặt lập tức lộ ra vẻ khẩn trương, hoảng hốt nhìn xung quanh, hai vệ sĩ của Đông gia cách bọn họ khoảng 200 mét:

“Bọn họ đến rồi!”

“Tại sao không nhìn thấy?” Hàn Lộ cũng nhìn ngó một hồi, “A, có chiếc xe đang tới!”

Lúc này, điện thoại lại vang lên, Triệu Bình Phương lần nữa nghe máy, sau đó trên mặt lộ ra vẻ chần chừ nhìn về phía “Hàn Tịnh” vẫn vô cùng bình tĩnh kia:

“Chiếc xe kia... Bọn họ muốn con lên đó...”

“Vậy sao được! Muốn gặp mặt phải xuống xe chứ!”

Hàn Thuần không đồng ý, họa là ra cậu ta gây ra, nếu như không phải chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của cậu ta và bắt đầu nguy hiểm đến cuộc sống cũng như tính mạng của người nhà cậu ta, thì bất luận thế nào cậu ta cũng không muốn để cô phải mạo hiểm. Suy cho cùng thì đối phương đưa ra điều kiện này cũng có chút kì quái.

Thậm chí cậu ta còn nghi ngờ, cậu ta gặp phải chuyện này căn bản là một cái bẫy, mục tiêu cuối cùng của bọn họ có thể là Hàn Tịnh.

Nếu như suy đoán này là thật, vậy khi Hàn Tịnh lên xe rồi, hậu quả không thể lường trước được.

“Nhưng ngữ khí của bọn họ rất dữ dằn!”

Triệu Bình Phương lộ ra vẻ khó xử, bà ta sao có thể không biết được tính nguy hiểm khi lên chiếc xe đó chứ.

Đang nói chuyện, điện thoại lại vang lên, Triệu Bình Phương nhìn thấy số liền khổ sở nói:

“Bọn họ lại gọi đến...”

“Con muốn nói chuyện với bọn họ...”

Hàn Thuần muốn giật lấy chiếc điện thoại, bất luận thế nào thì cậu ta cũng không thể để cô lên xe. Mấy người này, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Nhưng Ninh Mẫn đã nhanh hơn cậu ta một chút, cô giật lấy, nghe máy, bên trong truyền ra một thanh âm lạnh lạnh, lộ ra khí thế ra lệnh:

“Tại sao còn chưa đến...”

Rất xa lạ, cô có thể khẳng định rằng: trong kí ức của cô chưa từng nghe thấy loại thanh âm thế này.

“Người là ai?”

Ninh Mẫn lãnh đạm hỏi.

“Cô là ai?”

“Hàn Tịnh!”

“Hóa ra cô chính là Đông phu nhân!”

“Hãy nói thẳng luôn đi, không cần phải vòng vo.”

“Đợi!”

Hình như điện thoại được đưa cho một người khác.

Cô đợi một lúc, sau đó bên trong điện thoại truyền đến giọng nói an tĩnh của một người phụ nữ:

“Alo!”

Chỉ một tiếng này đã khiến tâm can Ninh Mẫn run lên.

“Alo!”

Đối phương cũng trầm mặc một lúc, hình như đã bị cái gì đó kích động mà cố gắng hít một hơi thật sâu, sau đó mới nói ra một câu:

“Nghe nói, Bắc Kinh, Trung Quốc là một nơi nồng nặc mùi của đế vương, Tử Cấm Thành ở đó nguy nga, hùng tráng, lịch sử lâu đời, sau này có cơ hội, chúng ta sẽ cùng đi, đến lúc đó, cô làm hướng dẫn viên cho tôi, được không?”

Câu này, nếu như rơi vào tai người khác đảm bảo sẽ không hiểu đầu đuôi là gì, nhưng nó lại khiến tròng mắt của Ninh Mẫn ngấn lệ, thanh âm thoáng chút đã khàn khàn, không nói được gì, tay cũng run rẩy, bởi vì điều này quá khó tin.

Cô cũng hít một hơi thật sâu, cố gắng đè tảng đá đang chèn ở cổ họng mình xuống, một nụ cười nhàn nhạt truyền ra:

“Đúng, tôi thích Trung Quốc. Nhưng ở đó cũng có điểm tôi không hề thích. Ví dụ như: không khí không hề trong sạch, vào giờ cao điểm, tắc đường kẹt xe thật sự khiến người ta phát điên. Nhất vào tuần lễ vàng thì người người đông nghịt. Nếu muốn đến đó thì nhất định phải chọn vào mùa ít khách...”

“Đội xuất ngũ tôi sẽ có nhiều thời gian hơn để nghỉ ngơi. Đến lúc đó tùy cô tổ chức miễn sao có thể mang theo tất cả chúng ta cùng đi. Không đến Vạn Lý Trường Thành không phải hảo hán nha! Thành viên đội chúng ta, nam thì đều là những ông chồng thuần khiết, nam tử hán; nữ thì toàn là nữ anh hùng hào kiệt... Làm sao có thể không đi ngắm chứ...”

Thanh âm run rẩy đó đột nhiên dừng lại, có tiếng khóc tràn ra.

Ninh Mẫn hít vào một hơi thật sâu, rồi từng bước từng bước đi đến chiếc Mercedes-Benz thể thao màu đen đỗ ở ven đường, bỏ lại ba mẹ con Hàn gia

sau lưng, mắt cô lúc này giống như đã nhòa đi.

Đi đến chỗ chiếc xe thì cửa sau đột nhiên được mở ra, một người đàn ông mặc chiếc áo khoác da đen bước xuống, ngũ quan cực kì anh tuấn, mái tóc ngắn, toát lên vẻ sạch sẽ, hai tay xỏ túi, anh ta dùng một ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy quan sát cô, một lúc sau mới gật đầu với cô, cử chỉ rất phong độ:

“Đồng phu nhân?”

“Đúng!”

“Mong chờ đã lâu, mời!”

Ninh Mẫn đang muốn đi vào xe thì Hàn Thuần xông đến giữ cô lại:

“Không thể đi vào.”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra, còn đưa lại cho cậu ta điện thoại, lúc quay đầu thì bắt gặp hai vệ sĩ Đông gia đang lo lắng chạy qua muốn ngăn cô lại.

Cánh tay giơ lên, Ninh Mẫn thản nhiên nói:

“Các người đứng yên tại chỗ. Tôi có chuyện muốn thương lượng với bọn họ!”

Nói xong, cô cúi người bước vào, người đàn ông áo đen cũng ngồi vào chỗ lái xe.

Một lúc sau, chiếc xe giống như một viên đạn, lao nhanh trong gió lạnh ra ngoài.

Ninh Mẫn không hề ngăn cản, và cũng không có để ý bóng người đang đuổi theo chiếc xe kia, ngẩng đầu lên với ánh mắt tỉnh mịch, nhìn thấy

khuôn mặt thanh tú kia thì những tầng tầng mờ mờ đang vây lấy mắt Ninh Mẫn từng chút từng chút ngưng tụ lại.

Cô không dám tin vào những gì vừa nhìn thấy, trong nháy mắt, nước nước chảy xuống, đầu tiên là một nụ cười, sau đó cô vươn tay ra lau đi dòng nước mắt trên mặt người phụ nữ kia, cảm giác ấm áp này đang nói với cô rằng: Cô ấy thật sự còn sống.

“Biết không? Chuyện khiến tôi hối hận nhất cả đời này chính là đưa mọi người cùng tôi chấp hành nhiệm vụ đáng chết đó. Những ngày này, tôi chỉ mong tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ là một cơn ác mộng, để rồi khi tỉnh dậy, chúng ta vẫn còn trong đội, sống những ngày tháng huấn luyện đơn giản và căng thẳng. Thịnh thoảng sẽ có một vài nhiệm vụ giúp chúng ta điều hòa cuộc sống có chút buồn tẻ đó.

Nhưng mỗi ngày khi tôi tỉnh mộng, một thân một mình sống nơi xứ lạ, có nhà không thể trở về, sống qua những ngày tháng chui lủi như chó mèo, thật sự lúc đó tôi muốn một phát súng kết thúc tất cả. Mỗi đêm, những cảnh chết chóc thảm khốc đó khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh dậy, cảm giác đau khổ không ngừng cào xé tâm can tôi.

Những đồng nghiệp thân yêu của tôi, nhiệt huyết của bọn họ không thể sôi sục, tiếng cười của bọn họ không thể tỏa sáng, thân thể bọn họ đã bị dẫm đạp, nhưng tôi lại bất lực không thể đưa họ trở về quê hương.

Hài cốt của Sơ Nhất không còn, Thành Phương thì bị chưng khô trong bể axit, cơ thể Gia Nghi dị dạng, Châu Vật bị treo cổ, Hòa Bình liều mạng cứu tôi, còn chị, tận mắt tôi đã nhìn thấy chị bị rơi từ tầng 10 xuống, thì làm sao tôi có thể coi như không có chuyện gì chứ?

Vy, tôi đang nằm mơ sao?”

Chốc lát, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô không phải loại người hay khóc, từ nhỏ cô rất thích cười, 25 năm qua đi, cô hầu như không biết mùi vị của nước mắt như thế nào?

Cho dù 6 năm trước, lúc cô và Hoắc Khải Hàng chia tay, cô cũng không hề rơi nước mắt.

Lúc đó, cô chỉ cảm thấy đau, đau ở tim, đau ở kinh mạch, đau ở trí nhớ, nhưng cô không khóc.

Có lẽ là bởi vì cô quá bình tĩnh và lí trí, giữa cô và hắn có một khoảng cách không thể nào vượt qua.

Nhưng khi cô tận mắt nhìn thấy đồng nghiệp của mình hi sinh, trái tim cô dường như trở nên yếu đuối.

Bởi vì, Hoắc Khải Hàng đã chặt đứt đường sống của bọn họ.

Người yêu năm xưa chính là tòng phạm dẫn đến cái chết của bọn họ. Cho dù hắn chỉ là bất đắc dĩ thì nó cũng là một sự thật không thể chối cãi được.

Nhiệm vụ tháng 9 này đã tàn nhẫn xóa sạch tình yêu của cô đối với Hoắc Khải Hàng, một tình yêu sâu đậm đã trở thành ký ức đau thương trong cuộc đời cô...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 109

Nữ nhân ngồi trên xe chính là người đáng ra đã chết, Hoàn Vy.

“Đúng, tôi vẫn còn sống! Lúc trước, tôi cũng hi vọng đó chỉ là giấc mơ, mong những cảnh tượng kinh khủng đó chưa hề xảy ra. Nhưng cuộc sống lại tàn nhẫn như vậy, tất cả đều là sự thật.

Tháng 9, những người thân thuộc nhất liên tiếp gặp phải tai nạn rồi ra đi. Tất cả chúng ta đều hoảng sợ, bối rối chạy trốn, rồi lại chỉ biết giương mắt lên nhìn bi kịch đó diễn ra mà không có cách nào ngăn cản, lúc đó, chúng ta không một ai biết được tương lai của chính mình rồi sẽ đi về đâu?

Tôi cũng cho rằng, lần đó mình sẽ phải chết. Nếu đã là số kiếp thì không thể tránh khỏi, nhưng lại không ngờ, ông trời lại để tôi còn sống.

Tiểu Ca... Tôi không chết, cái mạng nhỏ này vẫn còn sống, và luôn đi tìm cô. Trước khi nghe thấy tin dữ của cô thì tôi vẫn tin là cô còn sống. Một cô gái thông minh, xinh đẹp như vậy thì ông trời làm sao có thể nhẫn tâm để cô chết được?

Và suy đoán của tôi quả nhiên không sai, cô vẫn còn sống, cô thật sự còn sống, Tiểu Ca...”

Thanh âm của Hoàn Vy đang run lên, nước mắt cũng rơi xuống, hai cánh tay cô vươn ra ôm lấy Ninh Mẫn vào lòng.

Ninh Mẫn xoay người gọi một tiếng:

“Hoành Vy... Biết chị còn sống, thực sự tôi rất hạnh phúc!”

Sau nguy hiểm gặp lại, buồn vui xen lẫn, nước mắt của sự vui mừng không ngừng tuôn rơi.

Tổ hành động Liệp Phong có tổng cộng 4 thành viên nữ: Ninh Mẫn, Hoành Vy, Cố Hiếu, Cung Nhạc.

6 năm trước, các cô là những người bạn thân của nhau.

Trong đó cô thân nhất với Cố Hiếu. Cố Hiếu rất giỏi về y thuật, là bác sĩ trong đội. 6 năm trước, lúc Ninh Mẫn rời khỏi đội, Cố Hiếu cũng lập tức từ chức, cô ấy là người bạn duy nhất 6 năm nay vẫn luôn liên lạc với cô. Còn Cung Nhạc, năm ngoái đã xuất ngũ và lấy chồng, hiện tại cô ấy đang mang thai. Và chính bởi vì cô ấy đang mang thai nên không thể trở về đơn vị.

Thật may là không về!

Thật may mắn!

Hai cô gái mạnh mẽ ôm nhau mà khóc, đó là giọt nước mắt của sự vui mừng vì có thể thoát chết, và hơn nữa đó còn là giọt nước mắt của sự đau đớn vì quá khứ. Trong mấy tháng, các cô đã từng vào sinh ra tử, cuộc sống đã hoàn toàn bị phá vỡ, trái tim các cô có hàng vạn vết thương đang không ngừng chảy máu, nhất thời khó mà hồi phục. Các cô đang mừng rỡ, xa cách lâu như vậy, chỉ ít bây giờ biết được đối phương vẫn còn sống, hiện giờ các cô lại có thể đồng cam cộng khổ.

“Ai đã cứu chị!”

Cuối cùng Ninh Mẫn cũng khóc đủ, lau đi dòng nước mắt nóng hổi, còn giúp Hoành Vy lau nước mắt. Khóc chỉ là tạm thời, cô và Hoành Vy đều là những cô gái mạnh mẽ.

“Là anh ấy!”

Tình thần Hoàn Vy có chút phức tạp, cô chỉ về phía người đàn ông tuần tú ngồi bên ghế phụ, nhẹ nhàng nói.

Ninh Mẫn quay đầu, nhìn thấy người đàn ông quay đầu còn hướng tay về phía cô:

“Xin chào. Mạc Nghiêu Chi.”

“Họ Mạc?”

Mi tâm Ninh Mẫn nhú chặt, cô không hề đưa tay ra, khuôn mặt lộ ra vẻ đề phòng:

“Anh và Mạc Thần Chi có quan hệ gì?”

Con người người đàn ông này chuyển động, khóe miệng cong cong:

“Anh tôi!”

Hai chữ này khiến Ninh Mẫn hít phải một hơi khí lạnh, cô lập tức quay đầu nhìn Hoàn Vy, quát một tiếng:

“Hoàn Vy, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Nhiệm vụ tháng 9, Nguyên thủ Đông Ngải Quốc, Hoắc Kiến Quốc, cũng là ông nội của Hoắc Khải Hàng đã đến thăm Trúc Quốc, sau đó bị một nhóm phần tử vũ trang bắt làm con tin, trong quá trình giải cứu con tin, từng người một trong tổ hành động Liệp Phong đều bị giết hại.

Kẻ đứng đầu phần tử vũ trang đó họ Mạc. Trúc Quốc đã bị đổi chủ, Mạc gia thành công giành được chính quyền.

Và để cứu Thủ tướng, Hoắc Kiến Quốc, Hoắc gia đã tận dụng thời gian Trúc Quốc đảo chính đã đẩy mạnh ảnh hưởng. Cuối cùng, bọn họ cũng thả Hoắc Kiến Quốc với điều kiện là: Dùng tính mạng của tất cả thành viên đội Liệp Phong để cúng tế cho 31 linh hồn 7 năm trước đã bị giết trên đảo nhỏ.

6 năm trước, chính Mạc Thần Chi đã đem theo 31 tên khác đi cướp máy bay của Hoắc Khải Hàng, tất cả bọn họ đều là những thuộc hạ tinh nhuệ của hắn.

Trong cuộc chiến ngầm vào tháng 9, Mạc Thần Chi đã mượn cơ hội này để trả thù tổ hành động đặc biệt Liệp Phong. Nghe nói, hiện giờ Mạc Thần Chi đã bị Mạc gia giam giữ, nhưng theo cô thấy, đây chỉ là một thủ pháp chính trị bên ngoài để trấn an nước láng giềng. Thành viên đội Liệp Phong đã vì thế mà phải trả một giá rất đắt. Đây là sự thật không thể nào thay đổi được.

“Ninh tiểu thư, đó là ánh mắt tầm thường không phải ánh mắt nên có của một người đứng đầu.” Mạc Nghiêu Chi thu tay về, “Lúc này, đầu tiên cho tôi thể hiện chút đồng cảm và thương tiếc đối với cái chết của các thành viên đội Liệp Phong. Ngoài ra, tôi cũng phải nói rõ một chuyện, việc truy sát đội Liệp Phong là hành vi của riêng Mạc Thần Chi, nó không hề liên quan đến tôi và Trúc Quốc. Hiện tại, anh ta đã bị trừng phạt nghiêm khắc.

Ngoài ra, Ninh tiểu thư, tôi muốn nhắc nhở cô một câu: Giận dữ với người khác cũng không phải là hành động lý tính. Tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ và có cái nhìn khách quan về chuyện này. Còn nữa...” Ánh mắt anh ta nhìn sang Hoàn Vy, “Hiện tại, Vy là phu nhân của tôi... giữa tôi và cô không có bất kỳ ân oán nào...”

Câu cuối cùng khiến Ninh Mẫn ngẩn người:

“Anh, anh đang nói gì vậy? Vy Vy từ lúc nào lại gả cho anh chứ?”

“Tháng trước.”

Lại lần nữa Ninh Mẫn kinh hãi, ánh mắt không tin nhìn qua Hoàn Vy, sắc mặt cô ấy trắng bệch, và trên ngón tay xanh nhợt kia quả nhiên có đeo một chiếc nhẫn kim cương. Lúc này, một cảm giác kinh hãi đang cuộn trào trong người Ninh Mẫn.

Bị Ninh Mẫn nhìn qua, Hoàn Vy vội vàng dùng tay che đi chiếc nhẫn kia, sau đó lại nhìn Ninh Mẫn với ánh mắt bối rối, Hoàn Vy cố hít một hơi thật sâu, nhưng rồi cũng không nói ra nửa lời phản bác.

Điều này chứng tỏ, Mạc Nghiêu Chi không nói dối.

Ninh Mẫn dùng ánh mắt khó tin nhìn chăm chăm, hai tròng mắt của cô lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó vừa ôm đầu vừa gào vừa khóc, bầu không khí bi thương nhưng lại thoáng chút ấm áp vừa nảy bỗng chóng biến mất.

Trên mặt cô thoáng chút hiện lên sát khí, cánh môi mỏng nhếch lên, một thanh âm lạnh buốt đến thấu xương vang lên:

“Dừng xe, tôi muốn xuống xe!”

“Tiểu Ca...”

“Tôi muốn xuống xe!”

Ninh Mẫn gồng tay nắm chặt thành nắm đấm, cô cố nhịn để không đập vỡ mặt tên Mạc Nghiêu Chi này, ánh mắt đỏ ngầu phần nộ đang trỗi lên, thanh âm lạnh ngắt quát:

“Hài cốt của Châu Vật còn chưa lạnh mà chị đã lấy chồng sao? Thì ra chị không chịu được cô đơn, muốn lấy chồng, tôi cũng không nói gì, nhưng trên đời này có hàng ngàn hàng vạn nam nhân khác, tại sao, tại sao chị lại chọn đúng kẻ này để nương tựa? Chị không nghe được sao? Hả ta họ Mạc, toàn bộ thảm án tháng 9 chính là kiệt tác của nhà hả ta. Mạc gia chính là kẻ thù không đội trời chung với đội Liệp Phong chúng ta, 14 thành viên thì

9 người chết trong tay họ. Tại sao chị lại quay đầu rồi lấy hấn ta? Chị làm như vậy không thấy có lỗi với các thành viên, có lỗi với Châu Vật sao?”

Ngọn lửa phần nộ đang bùng lên khiến Ninh Mẫn cô hoàn toàn mất đi lí trí.

Cả đời này, Ninh Mẫn chưa từng hận ai, nhưng lần này, cô lại hận thấu xương cái họ Mạc ấy.

Hoành Vy cắn chặt răng, yên lặng chịu đựng, nước mắt cô không ngừng chảy xuống, nhưng cô cũng không phản bác bất cứ lời nào.

Chiếc xe vẫn lao nhanh về phía trước, thần sắc cả 4 người trong xe đều kì lạ: Ninh mẫn tức giận không kiềm chế được, Hoành Vy chịu đựng chỉ khóc, mi tâm Mạc Nghiêu Chi nhú chặt, sắc mặt tên lái xe thấp thòm bất an...

Sau một hồi dẫn vật, Hoành vy đã lấy tay lau đi hàng nước mắt, cô quay đầu nhìn sang người đàn ông ngồi ở ghế phụ, kẻ vẫn đang nhìn chăm chăm về phía hai cô, rồi nói ra một câu:

“Mạc thiếu, phiền anh dừng xe. Tôi và Tiểu Ca cần nói chuyện riêng, xin hãy để chúng tôi ra ngoài một chút...”

Ngữ khí xa cách này khiến Mạc Nghiêu Chi cau mày, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đã đi vào một khu phố sầm uất cách nghĩa trang không xa, đèn màu rực rỡ, người người qua lại, ai cũng đều bận rộn vì kiếm kế sinh nhai.

“Đợi đến hội quán, bọn em có thể từ từ nói chuyện! Lúc này...”

Ninh Mẫn cười nhạt, cô lập tức xoay người mở cửa xe ra, những cơn gió lạnh tranh thủ lùa vào khoang xe.

Lúc này, xe đang chạy với tốc độ cao, hiểu rõ tính cách của Ninh Mẫn, Hoàn Vy không khỏi giật mình, cô vội vàng níu lấy Ninh Mẫn, gào lên một câu:

“Cô bị điên rồi sao?”

“Người điên là chị!”

“Ninh Sinh Ca...”

“Câm miệng, tôi không muốn nói chuyện với chị!”

Hai người phụ nữ sau khi giằng co một hồi, một người muốn nhảy xuống, một người lại không cho, cửa xe vẫn luôn mở... tình huống có vẻ nguy hiểm.

“Mạc Nghiêu Chi, lập tức cho người dừng xe. Dừng xe lại cho tôi...”

Hoàn Vy vừa ngăn cản Ninh Mẫn nhảy xuống, vừa quay người quát lên.

“Tính khí quái quỷ gì không biết!” Mạc Nghiêu Chi nhìn thấy liền hết hồn, chửi thề một câu, “Dừng xe!”

Chiếc xe thể thao cuối cùng đã dừng lại ở khu đô thị, Ninh Mẫn hùng hổ xuống xe, Hoàn Vy cũng vội vàng bước ra, nhìn thấy Ninh Mẫn chạy đi như điên, cô rất muốn đuổi theo nhưng lại bị Mạc Nghiêu Chi giữ lại:

“Để cô ta đi. Cô ta cần phải chấp nhận sự thật này. Hoàn Vy, tôi đã làm đúng yêu cầu của em, tiếp theo, em nên thực hiện việc em đã đồng ý trước đây, tôi không cho phép em đuổi theo...”

Gió rất lớn, nó là mái tóc ngắn của Hoàn Vy rối tung.

Hoành Vy mặc một chiếc váy, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng, lúc giữ tóc quay người lại, trên tay cô đã cầm một khẩu súng lục, hơn nữa, không hề do dự chĩa thẳng vào đầu Mạc Nghiêu Chi, thanh âm băng lãnh, phần nộ quát lên trong gió:

“Mạc Nghiêu Chi, Mạc gia các người đã nợ đội Liệp Phong chúng tôi 9 cái mạng, mẹ tôi cũng bị ba anh bức chết, tôi và Mạc gia các người có mối thù nợ máu không đội trời chung. Xem như anh đã cứu tôi một mạng nên hôm nay tôi sẽ tha cho anh, từ nay về sau, tôi và anh, vĩnh viễn không gặp nhau...”

“Vĩnh viễn không gặp nhau?”

Đối mặt với loại biến đổi như vậy, trong lòng Mạc Nghiêu Chi có kinh ngạc một chút, sắc mặt anh ta liền trở nên băng lãnh.

Anh ta siết tay chặt thành năm nắm, miệng cười nhạt một tiếng:

“Đừng quên, trên tờ đăng ký kết hôn, tên vợ của tôi là cô. Đừng quên, trong bụng cô còn mang cốt nhục của tôi.”

“Tôi sẽ phá bỏ!”

“Cô dám!”

Mạc Nghiêu Chi lạnh giọng quát, ánh mắt liền trở nên hung tàn.

Hoành Vy cười, nụ cười như được nhúng xuống tận cùng của sự lạnh giá, cánh tay di chuyển về phía bánh xe, “pằng” một tiếng, rồi lại quay về phía Mạc Nghiêu Chi:

“Mạc Nghiêu Chi, anh không nên khiêu khích sự nhẫn nại của tôi. Đừng ép tôi. Trái tim tôi đã chết, đã chết rồi anh hiểu không. Nếu như anh muốn

tìm cái chết thì cứ việc đến đây, cứ việc ngăn cản, tôi sẽ nổ súng, tuyệt đối không lưu tình...”

Mạc Nghiêu Chi yên lặng nhìn, rõ ràng cô không hề đùa, người phụ nữ này kiên quyết như vậy. Đến lúc gặp được đội trưởng của mình thì sự kiên quyết của cô càng tăng lên.

Anh ta cau mày, nhăn nhó:

“Không có tôi giúp cô, cô đừng mong báo thù.”

“Tôi không cần anh giúp. Người của Mạc gia đều quá dơ bẩn. Anh cũng dơ bẩn. Mạc Nghiêu Chi, anh đã từng làm nhục tôi, tôi sẽ không để mình tiếp tục bị nhục nữa nữa... Mỗi thù giết chồng, tôi sẽ tự mình báo. Đầu của Mạc Thần Chi, tôi nhất định sẽ lấy. Mỗi thù các thành viên, có tôi và Tiểu Ca, chỉ cần chúng tôi có thể đồng lòng, tôi không tin, Đông Ngải Quốc lại bán đứng chúng tôi.”

Cô hất cằm, kiên định nói.

“Mẹ khiếp! Cô đừng ngây thơ như vậy được không? Chuyện không hề đơn giản như vậy.

Hoành Vy, cô nghĩ kĩ lại xem, nếu như người đó không có năng lực có thể che trời, cô nghĩ dựa vào tính tình nóng nảy của đội trưởng cô, cô ta có thể cam tâm tình nguyện nằm yên bất động như vậy sao? Tôi có thể khẳng định với cô: Tuyệt đối không thể?

Ngoài ra, tôi có thể nói với cô một chuyện, nếu như không có tôi giúp cô thì sau này, cô sẽ không làm được cái gì hết...

Ngay cả tính mạng của cô và Ninh Sinh Ca cũng sẽ bị uy hiếp.

Có người nói tôi biết, vài ngày trước ở Ba Thành có xảy ra một trận bắn nhau. Lúc đó, Ninh Sinh Ca thiếu chút bị chết. Nếu như không có Đông thiếu kia thông minh, tài giỏi thì hôm nay, cái cô có thể gặp được chỉ là một xác chết nằm dưới đất với danh nghĩa Đông phu nhân, Hàn Tịnh.”

Mạc Nghiêu Chi lạnh lùng nói ra tin tức anh ta mới nghe được.

Hoành Vy ngẩn người, chuyện này cô thật sự không biết, nhưng nếu thật thì phải làm sao.

“Chuyện của tôi không cần anh quan tâm. Là sống hay chết thì đó là sự chọn lựa của tôi! Đừng qua đây!”

Cô cuối cùng quát lên một tiếng, sau đó đuổi theo Ninh Mẫn.

Mạc Nghiêu Chi không đuổi theo, lái xe kiêm vệ sĩ A Bính vẫn luôn quan sát đôi vợ chồng đang giận dỗi này, cuối cùng không chịu được hỏi:

“Mạc thiếu, ngài thật sự bỏ mặc phu nhân sao?”

Làm sao có thể bỏ mặc?

“Để bọn họ âm thầm đi theo, chỉ cần có nguy hiểm đến tính mạng thì bảo vệ cô ấy. Mạc Thần Chi có làm gì cũng không dám động đến người phụ nữ của ta.”

Anh ta nặng nề nói ra một câu, anh ta cảm thấy, người phụ nữ này thật sự cần phải nếm trải chút đau khổ, là anh ta đã quá nuông chiều cô, khiến cô không biết trời cao đất dày là gì?

Đứng giữa đường, Mạc Nghiêu Chi đập tay lên nóc xe, gất một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn chiếc lốp xẹp lép:

“Thay lốp dự phòng rồi quay trở về hội quán!”

“Rõ!”

Vệ sĩ A Bính lập tức lấy lớp dự phòng xuống, bắt đầu tháo bánh xe ra.

Mạc Nghiêu Chi đứng bên cạnh châm thuốc.

Gió quá mạnh, anh ta châm mấy lần đều không châm được, tâm tình lại càng thêm tức giận.

Không dễ dàng gì châm được, khi anh ta vừa hít vào một hơi thì “Bùng”.

Ngay phía trước, một tiếng nổ lớn phát ra.

Xảy ra tai nạn xe.

Chiếc ô tô trên đường lớn đang lao lung tung.

Vệ sĩ A Bính liền kinh hãi quát:

“Không hay rồi. Có người theo dõi chúng ta. Có thể là người của đại thiếu gia, bọn chúng đã đâm vào Đông phu nhân... Cô ấy đã bị nhét vào một chiếc khác... phu nhân đang đuổi theo... Tam thiếu...”

Mạc Nghiêu Chi đương nhiên nhìn thấy, ngã tư đường xảy ra va chạm, một chiếc xe màu đen chạy thẳng về phía nam, một chiếc xe taxi khác cũng theo sát phía sau, đột nhiên từ trong chiếc xe màu đen kia lộ ra một đầu súng bắn tỉa, chiếc xe taxi đâm ngay vào xe của Đông gia vừa đuổi tới, rất nhanh sau đó, từ trong xe bước xuống một thanh niên, đó là Hàn Thuần, cậu ta cướp được một chiếc mô tô liền lao về phía đường tắt đuổi theo.

“Vy Vy...”

Mạc Nghiêu Chi kinh hãi kêu lên, chiếc taxi đó đang bốc cháy, còn Hoàn Vy vẫn ở trong đó.

Bên kia, Ninh Mẫn vốn đã tránh được tai nạn xe này, nhưng lúc chiếc xe đen kia lao tới, một cô bé tầm 5, 6 tuổi lại đi qua khiến Ninh Mẫn ngẩn người kinh hãi, cô lập tức chạy đến đẩy cô bé ra, để rồi chính mình lại bị đâm phải, bị một lực mạnh đâm phải khiến cô lăn mấy vòng về phía một chiếc xe khác đang đợi đèn đỏ, kính chắn gió vỡ tan, đầu va đập rất mạnh, máu bắt đầu chảy ra.

Lúc nằm song soài trên mặt đất, Ninh Mẫn nhìn thấy có hai kẻ bip mặt từ trong chiếc xe màu đen kia đi ra, mỗi người họ xách một tay của cô rồi ném vào trong xe, sau đó chiếc xe lao nhanh như bay, rời khỏi chỗ đó.

5 giờ chiều, Hoắc Khải Hàng từ bệnh viện về phủ đệ Đệ Nhất, Quỳnh Thành, đầu tiên hắn đưa bà nội vào phòng, sau đó hỏi:

“Văn Văn ở đâu?”

Bảo mẫu bên ngoài lập tức trả lời:

“Tiểu thư đang trong phòng ngủ, hôm nay tiểu thư nổi cáu. Muốn đi ra ngoài nhưng lại bị người ngăn cản. Buổi chiều liền buồn bực không nói một câu.”

Hoắc Khải Hàng yên lặng, đầu tháng 12, hắn đã từng nói với con gái, nó sẽ nhanh chóng được gặp mẹ, nó đã rất hào hứng, nhưng từng ngày trôi qua, hắn cuối cùng cũng không thể đưa cô trở về, cái hắn có được chỉ là những tin tức chẳng lành.

Lúc tin dữ truyền đến, hắn làm sao có thể nói cho đứa con gái đang mong ngóng mẹ từng ngày về chuyện đau lòng đó được?

Hắn cũng không có cách nào làm chuyện tàn nhẫn đó, cho nên chỉ có thể lừa gạt, mỗi ngày trôi qua, hết lần này đến lần khác hắn dỗ dành Văn Văn:

“Công việc của mẹ con rất bận nên không thể về đúng lúc. Chờ một chút, rất nhanh thôi con có thể nhận được một điều bất ngờ... Mẹ sẽ xuất hiện trước mặt con...”

Ngày 31 tháng 12 năm 2011, hân nghe thấy giọng nói của cô, nhưng lại không thể xác định được cô còn sống hay đã chết. Sau đó, bão tuyết ập tới, băng tuyết khắp nơi, trận bão tuyết lớn nhất từ trước đến nay trong lịch sử Đông Ngải Quốc, tất cả mọi phương tiện giao thông đều phải ngừng lại. Không ít nơi rơi vào tình trạng bị cắt điện, cắt nước.

Thời tiết khắc nghiệt vậy hân khiến hân không thể đi đâu được trong vòng 6 ngày.

6 ngày này, đối với Hoắc Khải Hàng mà nói, mỗi ngày giống như một năm, nhưng chuyện nắng mưa thời tiết đâu phải do hân quyết định nên hân chỉ có thể lo lắng suông thôi.

Sau đó, Hách Quân đã ngồi trực thăng đến Ba Thành, đến nơi không được bao lâu thì anh ta gọi điện cho hân báo cáo:

“Kho hàng hoang kia đã bị dỡ bỏ, tất cả camera giám sát gần khu đó đã bị ai đó phá hỏng. Kẻ gây án rất thông thuộc địa hình, thủ đoạn ra tay rất chuyên nghiệp, loại này cực kì hiếm thấy, hơn nữa, bên kia kho hàng lại là khu đất trống, người dân xung quanh đều được di dời đi nơi khác. Cụ thể muốn biết bên đó xảy ra chuyện gì, sợ rằng phải cẩn thận kiểm tra phế thải bị vùi lấp, may mắn mới có thể giúp chúng ta tìm ra đầu mối. Theo lời của những công nhân tháo dỡ chỗ này, lúc bọn họ đến đây, chỗ này đã bị thiêu rụi, ngoại trừ hình như có dấu vết của việc có kẻ đã tẩm xăng ra thì không có bất cứ điều gì kì lạ. Bởi vì không phát hiện có người chết. Mà nhà thầu chỗ này cũng sợ phiền phức nên không có báo cảnh sát, mà lập tức cho phá bỏ. Đầu mối ở hiện trường đã bị phá hỏng hết.”

Nói cách khác, tung tích của Ninh Mẫn lần nữa là dấu chấm hỏi, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Hách Quân bên đó điều tra mấy ngày nhưng không hề có tiến triển gì. Còn hẳn chỉ có thể hết ngày này qua ngày khác lừa dối Văn Văn.

Tuy rằng đứa trẻ này rất nghe lời, nhưng dù sao nó vẫn là một đứa trẻ, nổi nhớ mẹ ngày đêm khó tránh khỏi việc cáu kỉnh. Hiện tại, hẳn về đến nhà, hẳn thật sự không biết phải nói với nó thế nào?

Hoắc Khải Hàng do dự một chút, hẳn đang nghĩ không biết có nên gặp Ninh Khuynh Văn hay không thì trợ lý Dương Khai đi tới:

“Hoắc thiếu, có điện thoại video của ngài, ở phòng hội nghị.”

Hiện tại đã hết giờ làm, ai còn gọi vào lúc này?

Có thể khiến trợ lý Dương Khai vội vàng báo cáo thì người gọi đến nhất định không phải kẻ tầm thường.

“Ai gọi?”

“Mạc Thần Chi, Trúc Quốc!”

Mi tâm Hoắc Khải Hàng lập tức nhú chặt, hẳn nhanh chóng đi lên phòng chính rồi đến phòng hội nghị.

Màn hình video đã được mở, khuôn mặt này khiến Hoắc Khải Hàng thấy căm ghét.

Người này vừa nhìn thấy Hoắc Khải Hàng đến liền vẫy tay chào hỏi một câu:

“Hi, Tiểu Hoắc, lâu rồi không gặp!”

Hắn ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nụ cười này của hắn ta có chút ám muội.

“Mạc Thần Chi, người muốn gì?”

Sắc mặt Hoắc Khải Hàng không hề thay đổi hỏi.

“Ta muốn gì? Hỏi rất hay... Nhờ người bạn tặng mà ta đang ngồi ăn cơm tù với đầy đủ tiện nghi.”

Mạc Thần Chi nhún vai.

“Năng lực của Mạc đại thiếu thật sự ghê gớm, trong nhà tù cũng có thể gọi điện được!”

“Năng lực của ta không chỉ dừng lại ở chút ít này...”

Hắn ta cười có chút đắc ý, nham hiểm.

Hoắc Khải Hàng ngồi ở đó quan sát, đợi Mạc Thần Chi nói rõ mục đích:

“Có gì thì nói nhanh!”

“A, làm gì mà lạnh lùng như vậy, ta mạo hiểm bao nhiêu để gọi điện cho người, là ta muốn nói với người, người trong lòng của người đang nằm trong tay ta.”

Hắn ta sung sướng cười hỉ hả, trên tay vẫn vân vê hai viên bi sắt, lông mày mở ra, ánh mắt cười, ngữ khí kiên nhược như tảng đá:

“Lần này cô ta đừng mong chạy thoát. Người nói xem, ta nên xử lí cô ta thế nào?”

Dùng cô ta làm bia ngắm, rồi chặt cô ta làm nhiều mảnh, sau đó gửi cho người để người có thể chơi trò ghép hình, vậy không phải người lại có thể

có được cô ta sao?

À, ta nghe nói người vẫn đang tìm cô ta, thế nào, mùi vị của sinh ly tử biệt có dễ chịu không?

Ha, làm gì mà lại bộ mặt không tin tưởng như vậy? Người cho là ta đang nói dối sao? Có cần ta cho người nhìn thấy hình ảnh không, để người biết là ta không bịa chuyện...

Đến đây nào, hãy để cho Tiểu Hoắc của chúng ta nhìn thấy tình cảnh của người yêu hắn đang khổ nỗi thế nào...”

Trên màn hình đột nhiên thay đổi, một hình ảnh rõ ràng rơi vào mắt Hoắc Khải Hàng:

Một người phụ nữ bị treo lơ lửng trên một sợi dây xích, tóc tai bù xù, những đường nét ấy khiến hắn vô cùng quen thuộc.

Hắn vội vàng kéo màn hình lại gần, cẩn thận đánh giá, và cuối cùng xác minh được một chuyện: Người đang bị treo đó không phải ai khác mà chính là người con gái hắn ngày đêm mong nhớ đến phát điên: Ninh Mẫn.

“Mạc Thần Chi, người ra tay với cả một người phụ nữ, mẹ khiếp, người không thấy mất mặt sao...”

Hoắc Khải Hàng giận tím mặt, siết tay thành hình nắm đấm hung hăng đập xuống bàn, da bị trầy ra, máu cũng bắt đầu chảy.

Trợ lý Dương Khai nhìn thấy cảnh tượng này lập tức chạy lại, đại thiếu nhà cậu ta bình thường luôn giữ khuôn mặt lạnh lùng, hầu như không biết cười là gì, mi tâm lúc nào cũng bình tĩnh đến lạnh lẽo.

Nói thật, từ lúc Dương Khai đi theo Hoắc Khải Hàng, cậu ta chưa từng thấy hắn như vậy.

Vốn là cậu ta cũng không ngạc nhiên. Trong mắt mọi người trong nước, Hoắc Khải Hàng vẫn luôn giữ hình ảnh chừng chạc, nghiêm túc đến băng lãnh như vậy.

Cho đến mấy tháng trước, lúc Hoắc thiếu từ Trung Quốc trở về và dẫn theo một cô bé tên Ninh Khuynh Văn, cậu ta mới phát hiện ông chủ này cũng có lúc ôn nhu. Đối với Ninh Khuynh Văn, hắn luôn nhẫn nại, một lòng cưng chiều cô bé.

Lúc đầu, cậu ta cũng không hiểu nguyên nhân tại sao. Sau này được Hách Quân nói rõ, cậu ta mới biết đó là con gái riêng của Hoắc thiếu.

3 năm trước, con gái trưởng của Minh gia, Minh Lam Bộc lộ ra tin xấu, liên hôn hai nhà Hoắc Minh bị phá vỡ, đó không phải là sự kiện ngẫu nhiên, tất cả là kiệt tác của Hoắc thiếu.

Hoắc thiếu làm như vậy không chỉ bởi vì hắn muốn đối phó với Minh gia, mà trong lòng hắn vẫn luôn thương nhớ một người, một tình yêu không thể nào quên được. Người con gái này chính là mẹ của Ninh Khuynh Văn, cũng chính là cô gái vừa xuất hiện trên màn hình. Hoắc thiếu vì cô mà sắc mặt thay đổi như vậy.

Nếu không phải yêu quá sâu đậm thì làm sao hắn có thể hành động như vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Dương Khai tin rằng: Trên đời này tuyệt đối không có người lạnh lùng, vô cảm. Trong cuộc đời mỗi người, luôn có người như vậy, người đó sẽ khiến bạn mỉm cười hạnh phúc, mi tâm dần ra, ôn nhu chờ đợi. Lúc người đó bị tổn thương, thì tất cả những thận trọng trước kia không còn quan trọng nữa.

Đột nhiên Dương Khai có chút lo lắng, con đường chính trị tương lai của Hoắc thiếu có thể vì người phụ nữ này mà tiêu tan. Điểm tối kị nhất của kẻ nắm quyền chính là vì phụ nữ mà hồ đồ. Rõ ràng Hoắc thiếu đã yêu người phụ nữ kia rất nhiều.

“Pặc!”

Bên kia, mắt Mạc Thần Chi cũng đỏ ngầu, hắn ta để hai viên bi sắt xuống bàn, rồi dí sát mặt vào màn hình rộng lên:

“Mẹ kiếp! Ta chỉ biết một chuyện, 6 năm trước, chính con đàn bà tên Ninh Sinh Ca này cùng với cái đội Liệp Phong đáng chết kia đã khiến ba người anh em tốt của ta phải chết. Thù này, nếu ta không trả, Mạc Thần Chi ta không xứng mang họ Mạc... Hoắc Khải Hàng, ta nói rồi, ta sẽ khiến người hối hận, ta sẽ khiến người phải trả giá đắt... Cái chết của bọn chúng càng thảm khốc bao nhiêu thì càng khiến ta vui sướng bấy nhiêu. Chuyện cho tới hôm nay, những người khác trong đội Liệp Phong đều đã được giải quyết đẹp đẽ, chỉ còn lại con chó kia thôi.”

Nói tới đây, Mạc Thần Chi dừng lại, hắt ta rảnh rồi dựa lưng vào ghế, còn trừng ra nụ cười đê tiện:

“Nhưng, nói thật, cô ta vẫn rất khó dây, lúc nào cũng lẩn nhanh như chạch vậy, khả năng này không thể chối cãi, thật sự rất bá phúc, nhưng đáng tiếc người cô ta gặp lại là ta. Nhìn thấy không, cô ta có trốn thế nào cũng vô dụng, cô ta nợ ta mạng sống, vậy phải lấy phải dùng mạng sống để trả lại... Muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, đó chính là kết cục của cô ta... Còn người, người chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn cô ta bị hành hạ...”

Hắt ta cười một cách sung sướng, cả màn hình hiện lên khuôn mặt xấu xa của hắt ta.

Còn Hoắc Khải Hàng, khuôn mặt bình tĩnh, cố gắng cắn chặt răng, hắt hận một nỗi không thể lòi cổ tên khốn nạn đang cười nhe nhớn trong màn hình ra đánh cho một trận tơi bời.

Đáng tiếc, không thể.

Cho nên hắt không thể mất bình tĩnh với kẻ này.

Mất bình tĩnh là biểu hiện của kẻ yếu kém.

Hắt hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế, tuyệt đối không thể mất bình tĩnh trước tên quỷ dữ mất hết tính người này.

Nhưng trên màn hình, Mạc Thần Chi lần nữa gần lại, nhe hàm răng trắng buốt đó gọi âm lên:

“Aiyo, quên không nói với người một chuyện, mấy người anh em đang bắt giữ con đàn bà của người hình như lâu rồi chưa được trải qua... Con đàn bà này ngoại trừ tính tình nóng nảy ra thì tướng mạo cũng không tồi, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn vóc dáng có vóc dáng, trước khi chết, cô ta vẫn

còn chút tác dụng. À, đến lúc đó, ta sẽ gửi cho người đoạn băng thác loạn đó... Nhất định sẽ rất đặc sắc... Ha ha ha... Ta sẽ tung chúng lên mạng với chủ đề: Cuộc chiến lớn giữa người đàn bà của Đệ nhất thiếu và N thẳng đàn ông... Nhất định sẽ rất “hot” cho xem...”

Hắn ta lấy tay làm động tác hôn gió cùng nụ cười càn rỡ, màn hình cũng vì vậy mà rung lên.

“Pặc!”

Chiếc gạt tàn trên bàn bay tới đập thẳng vào màn hình, khiến màn hình bị rạn nứt một vết lớn.

Mấy câu cuối cùng của Mạc Thần Chi đã thành công trong việc chọc giận Hoắc Khải Hàng.

Bên cạnh, Dương Khai mặt mày lo lắng, hóa ra mẹ của Ninh Khuynh Vân chính là đội trưởng của tổ hành động Liệp Phong. Thảo nào, tháng 9 năm 2011, Hoắc thiếu đã đích thân tham gia vào hành động giải cứu cuối cùng ở Trúc Quốc. Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Cậu ta hít một hơi, quay đầu lại thì nhìn thấy Hoắc Khải Hàng mặt mày phần nộ, không thể nào khống chế được cảm xúc liền vội vàng lại gần khuyên nhủ:

“Hoắc thiếu, Mạc Thần Chi là kẻ xảo quyệt, lúc này hắn ta gọi điện tới chính là muốn phá hỏng kế hoạch của ngài, video vừa nãy, chúng ta cũng không thể xác nhận đó chính là Ninh đội trưởng, ngài ngàn vạn lần phải bình tĩnh. Nhất định không thể trúng kế của hắn.”

Hoắc Khải Hàng làm sao không biết âm mưu này, nhưng Mạc Thần Chi vẫn thành công trong việc chọc giận hắn.

Mỗi người đều có một điểm yếu. Và điểm yếu của hắn chính là Ninh Mẫn.

Tháng 9 đó, chính mệnh lệnh của hắn đã cắt được cơ hội sống của cô.

Cho nên suốt 4 tháng nay, hắn vẫn luôn sống trong giày vò, khổ sở.

Sự nhẫn nại của con người cũng có giới hạn, và hắn dường như đã dùng gần hết cái giới hạn đó.

“Thông báo xuống, lập tức chuẩn bị chuyên cơ. Ta phải đến Ba Thành.”

Hoắc Khải Hàng nhắm mắt lại ra lệnh, ngữ khí không chút lưỡng lự.

“Nhưng, tối nay, ngài còn phải tham gia một buổi tiệc... Phu nhân đã giao phó, làm sao ngài có thể rời đi...”

Dương Khải lộ vẻ khổ sở.

Hoắc Khải Hàng trừng mắt, ngữ khí băng lãnh, khẳng khái:

“Rốt cuộc cậu là trợ lý của ta hay của mẹ ta. Nếu như cậu cảm thấy nghe lệnh mẹ ta là đúng vậy thì ngày mai, cậu không cần phải đến chỗ ta làm việc. Chỗ này của ta không cần một thuộc hạ không nghe lệnh!”

Câu nói nhẹ phỗng này mang theo một vẻ lãnh khốc.

Dương Khai lập tức im lặng, một lúc lâu sau mới trầm trầm nói ra một câu, thái độ rất đúng mực:

“Sự thật mất lòng! Hoắc thiếu, nếu ngài cảm thấy tôi sai, tôi lập tức sẽ đi. Tôi hiểu rõ thân phận của mình, nhưng Hoắc thiếu, ngài cũng nên vì đất nước của ngài mà hành động. Ngài cảm thấy bất cứ chuyện gì cấp dưới của ngài phải thuận theo ý ngài mới tốt, là một cấp dưới, không được phép nói lên suy nghĩ của mình, mà chỉ có thể thuận theo một cách mù quáng. Nếu

có cấp trên như vậy, tôi thật sự không muốn theo. Dương Khai tôi không phải kẻ nghèo chỉ biết ăn thôi.”

Phàm là người có thể ở bên cạnh Hoắc Khải Hàng đều như vậy, họ đều có bản lĩnh và sự kiêu ngạo của riêng mình. Hách Quân có, Dương Khai cũng vậy.

Một người lãnh đạo thành công bên cạnh luôn có những cấp dưới giỏi, sẵn sàng đi theo làm tùy tùng, hết lòng tận tụy.

Hoắc Khải Hàng sao không biết rõ đạo lý này cơ chứ.

Hắn ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cấp dưới đang đứng đó, hắn vừa muốn mở miệng thì điện thoại trên tay Dương Khai vang lên, lúc cậu ta nghe máy, sắc mặt liền biến đổi, cậu ta sớm đã quên cuộc tranh cãi vừa nãy với Hoắc Khải Hàng, cúp máy xong lập tức báo cáo:

“Không hay rồi, Hoắc lão gia lên cơn nguy kịch... Bệnh viện vừa gọi đến muốn tất cả con cháu Hoắc gia đến... chắc ông chỉ còn sống được mấy tiếng nữa...”

Mi tâm Hoắc Khải Hàng nhíu lại:

“Tại sao lại trùng hợp như vậy?”

“Rõ ràng Mạc Thần Chi biết rõ tình hình ở Quỳnh Thành như vậy nên mới ra tay, cú điện thoại này là hắn cố tình gọi đến, dụng ý quá rõ ràng. Hoắc thiếu, chuyện tìm Ninh tiểu thư phải hoãn lại... Tình hình hiện tại, ngài tuyệt đối không thể rời đi, dù ngài có đến Ba Thành thì nhất thời cũng không thể cứu người ngay được... Ngược lại còn bỏ lỡ đại sự...”

Hoắc Khải Hàng làm sao không biết, hắn đi nhanh ra ngoài, cắn răng nói:

“Đầu tiên hãy đến bệnh viện xem tình hình thế nào rồi hãy nói!”

Trước lúc hần đến bệnh viện, tâm tình vô cùng rối rắm: Một bên là ông nội thương yêu hần hết lòng, một bên là người con gái hần yêu sâu đậm. Hồi tháng 9, hần đã vì tình thân, vì quốc gia mà vứt bỏ người yêu, vì vậy mà hần sống không bằng chết. Tháng đầu tiên của năm mới, hần lại đứng trước lựa chọn tương tự như vậy: Làm đứa cháu hiếu thảo, hay bỏ đi tìm người yêu. Nếu ở lại, đảm bảo hần sẽ sống trong sự già y vò, đợi chờ đau đớn.

Hần hy vọng rằng ông nội hần có thể chống đỡ được thêm mấy ngày nữa, nhưng tiếc là, số phận lại quá tàn nhẫn, cuối cùng hần không thể rời khỏi Quỳnh Thành, bởi vì Quốc tang.

Thủ tướng của gia tộc Đệ nhất, Hoắc Kiến Quốc đã qua đời vào buổi tối hôm đó vì xuất huyết não không thể qua khỏi, hưởng thọ 89 tuổi. Lúc qua đời, Hoắc Kiến Quốc chưa hề chọn người kế nhiệm mình là ai, cho dù Hoắc gia đã nắm quyền ở Đông Ngải Quốc suốt 80 năm nay nhưng cũng không thể không tuân theo chế độ cũ, lấy tổng tuyển cử toàn dân để chọn ra thủ tướng tiếp theo. Đông Ngải Quốc bao năm yên lặng sắp phải đối mặt với một biến đổi cực kỳ lớn về chính trị.

Lúc Đông Đình Phong nhận được điện thoại của A Xán chính là khi hần đang nói chuyện với hai người bạn ở dinh thự Ung Hòa, bọn họ đều vừa từ nước ngoài trở về.

Một người tên Ôn Dĩ Hàm, tứ công tử tập đoàn tài chính và sắt thép hàng đầu ở Đệ nhất Trường Môn Châu, phía tây, người ngoài đều gọi cậu ta là thiếu gia sắt, ở phía tây, nhà cậu ta là một gia tộc danh giá.

Ôn gia với Thần gia, một trong ba gia tộc chính trị lớn, có quan hệ thông gia, phu nhân lớn của Thần gia chính là dì của Ôn Dĩ Hàm. Cậu ta còn độc thân, tướng mạo tuấn tú, cao 1m9, năm nay 30 tuổi. Cậu ta vừa

khô khan vừa cao lớn, rắn rỏi như sắt, tính cách hoàn toàn trái ngược với một kẻ nhỏ nhẽ, tôn quý như Đông Đình Phong.

Nhiều năm trước, Đông Đình Phong cùng Ôn thiếu gia này đánh nhau một trận, Ôn Dĩ Hàm cao hơn kẻ khác một cái đầu, vẫn luôn là bá chủ ở phía tây. Lần đó, Đông Đình Phong đến Tây Điện, Trường Môn Châu để bàn chuyện làm ăn, và giành được đơn đặt hàng lớn của một người bạn của Ôn Dĩ Hàm trong giới bất động sản, từ đó gây ra lũn đoạn thị trường nơi đó.

Người bạn này sau đó đã tìm đến Ôn Dĩ Hàm kể khổ, Ôn Dĩ Hàm cảm thấy Đông gia đã chạy đến địa bàn nhà cậu ta lại còn gây rối, khiến cậu ta mất thể diện, liền đi tìm Đông Đình Phong gây sự. Cậu ta mở một Hồng Môn Yến* ở Vọng Giang lầu, Tây Điện, rồi hẹn Đông Đình Phong ra.

(*: Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm. Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!)

Đông Đình Phong đến rất đúng hẹn.

Ôn Dĩ Hàm cùng hãn nói lý lẽ, kết quả miệng không hề đòi đến nửa phần lợi nhuận. Sau đó, mượn uống rượu cao hứng, còn cùng hãn luận bàn về Tây Dương kiếm, mục đích là muốn loại bỏ oai phong của Đông Đình Phong, nhưng vì khinh địch mà thiếu chút nữa mất hết thể diện. Cuối cùng, là Đông Đình Phong trước mặt mọi người âm thầm nhường cậu ta, khiêm tốn giữ lại thể diện cho Ôn Dĩ Hàm, đồng thời còn chủ động đề nghị, Đông gia muốn cùng bạn cậu ta hợp tác phát triển hạng mục lớn đó. Sau này khiến Ôn Dĩ Hàm đối Đông Đình Phong hãn có cái nhìn hoàn toàn khác, lúc đó còn chân thành muốn kết bạn với hãn.

Năm ấy Đông Đình Phong 26 tuổi. Trên thương trường, sự tinh tế và khôn khéo của hắn đã bắt đầu được thể hiện qua lời nói và cử chỉ.

Người còn lại tên Na Sính, là trai của của Na Minh, Bộ trưởng Nội vụ, 2 năm trước đã đính hôn, vị hôn thê đó chính là con gái của Cố gia, một trong ba gia tộc chính trị lớn, Cố Hiếu.

Cô gái này đã từng làm bác sĩ trong tổ hành động đặc biệt Liệp Phong, 6 năm trước đã xuất ngũ, sau đó rời khỏi Quỳnh Thành, suốt 5 năm liền đều đi du lịch.

Theo cách nói của những người Cố gia: Cô gái này rất vô dụng, 30 tuổi chưa kết hôn, ngay cả bạn trai cũng không có.

2 năm trước, Na Minh được chọn làm Bộ trưởng Nội vụ, lúc đến Quỳnh Thành nhậm chức, ông ta còn dẫn con trai theo. Trong bữa tiệc, trưởng bối của Cố gia, Cố Quảng Đức đã nhìn thấy Na Sính sau đó rất có cảm tình, muốn chọn làm chồng cho con gái. Đối chuyện hôn sự này, Cố Hiếu không có phản đối, Na Sính cũng cảm thấy đối phương rất vừa mắt, nên liền đính hôn. Chỉ là trong 2 năm đính hôn, cặp đôi này gặp nhau tổng cộng chưa tới 4 lần. Mỗi lần đi chơi đều không có bất cứ phản ứng gì.

Đông Đình Phong và Na Sính quen nhau lúc hắn ở Mỹ, sau đó trở thành bạn, bọn họ cùng du sơn ngoạn thủy, ngoài Kiều Sâm ra, Na Sính chính là người bạn duy nhất chơi với hắn từ hồi đi học đến giờ. Na Sính hơn hắn 4 tuổi, ôn nhu, chín chắn, anh ta đi theo con đường chính trị, hiện tại đang làm trong Bộ Ngoại giao.

Một tiếng trước, bọn họ cùng nhau đến dinh thự Ung Hòa, Đông Đình Phong nghe báo, sau khi Ninh Mẫn rời khỏi Đông viên liền đến đây, bạn cũ lâu ngày gặp lại, trò chuyện vô cùng sáng khoái.

Sau khi tạm biệt với Tiểu Vũ Mao, tâm tình Đông Đình Phong không tốt lắm, Uông Dĩ Hàm nhìn thấy vậy liền hỏi:

“Làm sao mà sắc mặt cậu tái nhợt vậy? Lần trước gặp không phải vẫn rất tốt sao? Lần này có chút bất thường! Bệnh à?”

Na Sính gật đầu phụ họa:

“Đúng đó! Gần đây công việc không thuận lợi sao? Anh đang muốn hỏi chú, chuyện của Tống Minh Hạo là thế nào? Tiểu tử đó tham tiền, chú cũng đâu phải không biết, tại sao lần này đột nhiên lại muốn thanh lý môn hộ?”

“Việc gia đình!”

Đông Đình Phong nhàn nhạt nói ra đúng ba chữ sau đó không nói gì thêm nữa.

Uông Dĩ Hàm và Na Sính nhìn nhau, bọn họ đều rất hiểu Đông Đình Phong, biểu tình càng lạnh nhạt càng chứng tỏ chuyện này rất nghiêm trọng, hơn nữa lại là chuyện gia đình, nó chứng tỏ họ không thể hỏi nữa. Ba người họ lập tức chuyển chủ đề sang vấn đề chính trị cũng như những biến đổi thị trường ở trong nước. Bọn họ nói chuyện rất ăn ý.

“A, Cẩn Chi, có một chuyện anh vẫn luôn muốn hỏi chú, nhiệm vụ tháng 9 đó là thế nào? Tại sao lại xảy ra biến đổi lớn như vậy? Mạc gia đó là có ý gì? Sau khi anh nghe xong, mẹ kiếp nhà nó, thật sự rất muốn chạy đến chỗ Mạc Thần Chi... Một đội Liệp Phong giỏi giang như vậy lại bị tên khốn đó làm cho... Thật là khốn nạn!”

Na Sính cau mày, sắc mặt hiện ra vẻ tức giận.

“Tôi đoán chừng, việc này là do lão Mạc Trường Lâm đó ngầm ưng thuận. Tiếc là, tổ hành động tinh nhuệ nhất - Liệp Phong đã không còn ai sống sót.”

Uông Dĩ Hàm thở dài, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó liền quay đầu sang nhìn Na Sính:

“A, em nói này, vị hôn thê của anh, Cố Hiếu trước đây không phải ở trong tổ hành động này sao? May mà đã xuất ngũ... Bằng không, nhất định cũng không thể trở về.”

Về chuyện Thủ tướng lọt vào tay bọn bắt cóc ở Trúc Quốc, căn bản vẫn là cơ mật. Người biết được chuyện này rất ít, tất cả đội Liệp Phong chết hết vẫn luôn bị giấu kín, ngay cả thân nhân của những vị đã lấy thân hi sinh vì tổ quốc này cũng không hề biết họ đã ra đi mãi mãi.

Theo những gì Đông Đình Phong biết, từng thành viên của đội Liệp Phong đều bị chết rất thê thảm, thi thể họ đều bị Mạc Thần Chi xử lý, vì thế Đông Ngải Quốc và Trúc Quốc vẫn đang âm thầm đàm phán, bởi lẽ Đông Ngải Quốc phải ăn nói với gia đình các thành viên đã tham gia vào nhiệm vụ tháng 9 này. Người đang phụ trách chuyện đàm phán chính là chú hai của Đông Đình Phong.

“Chẳng biết tại sao, anh luôn cảm thấy Mạc Thần Chi chém giết đội Liệp Phong không chỉ là muốn phục thù đơn giản như vậy. Anh nghe nói, chỉ vì muốn cứu Thủ tướng Hoắc mà lúc đó đích thân Hoắc Khải Hàng hạ lệnh bỏ mặc đội Liệp Phong. Sau đó, Hoắc Khải Hàng còn đích thân đưa người đến Trúc Quốc đón ông nội về. Tất cả những người đi theo cậu ta đều là bộ đội tinh nhuệ, trên người được trang bị những vũ khí chiến đấu hàng đầu. Tình hình đó không giống như đi đón người, mà giống như đi quyết tử. Sau này có người nói lại, Hoắc Khải Hàng không hề cùng Thủ tướng Hoắc trở về, mà còn bí mật giữ lại 20 người để nghĩ cách cứu viện, đội này do chính Hoắc Khải Hàng lãnh đạo, ý muốn cứu được đội Liệp Phong từ tay Mạc Thần Chi. Nhưng cũng chính vì vậy mà Hoắc Khải Hàng bị trúng đạn, thiếu chút nữa chết ở Trúc Quốc. Cuối cùng, là Thủ tướng Hoắc đã gây sức ép với Trúc Quốc mới có thể để Hoắc Khải Hàng toàn thân thương nặng trở về. Nghe nói, tiểu tử đó sau khi về nước đã hôn mê gần nửa tháng...”

Na Sính từ từ nói ra, cuối cùng nhận định một câu:

“Hoắc Khải Hàng liều mạng như vậy, thật sự có chút bất thường!”

Đông Đình Phong cau mày, con người hơi lóe lên, chính xác là có chút bất thường, hẳn cũng đã từng nghe chú hai nói: Hoắc Khải Hàng đã hạ lệnh xuống, dốc hết sức, nhất định phải cứu được đội Liệp Phong. Nhưng tiếc là, sau khi Hoắc Khải Hàng bị trúng đạn, cả đội như rã mất đầu, tất cả bọn họ đều nghe lệnh Thủ tướng Hoắc rút khỏi Trúc Quốc.

Đông Đình Phong đang suy nghĩ thì điện thoại vang lên, hẳn nhìn thấy số liền nhận máy, nghe xong thì nổi giận, lập tức đứng lên quát một tiếng:

“Chuyện là thế nào? Có chút chuyện đó mà cũng không làm được!”

Đầu dây bên kia, vệ sĩ A Xán vội vàng nói thêm một câu:

“Đông tiên sinh, người vừa nãy muốn gặp Đông phu nhân hình như là tam thiếu, Mạc Nghiêu Chi của Trúc Quốc. E rằng chuyện này không phải vụ bắt cóc bình thường!”

Nghe xong, ánh mắt Đông Đình Phong híp lại:

“Người xác định không?”

“Mạc Nghiêu Chi hành sự rất cẩn thận, nhưng lúc trước trong phòng lão thái gia tôi đã nhìn qua hình của anh ta...”

“Được, ta biết rồi!”

Đông Đình Phong cúp máy, ánh mắt xẹt qua phía Na Sính.

“Số điện thoại của tam thiếu Mạc gia, anh có thể cho em ngay được không?”

“Chú nói là Mạc Nghiêu Chi sao?”

“Đúng!”

“Không thành vấn đề, nhưng có chuyện gì vậy?”

“Có phải anh ta đang ở Đông Ngải Quốc?”

“Ừ, Mạc gia phái cậu ta sang đây để thương lượng về vấn đề hai nước. Cậu ta ngồi chuyên cơ đến thăm Đông Ngải Quốc. Do hiện tại vẫn chưa đến thời gian gặp gỡ nên hình như cậu ta đang đi ngắm cảnh gì đó...”

“Số điện thoại!”

“Đợi chút, đợi anh hỏi!”

Na Sính gọi một cú điện thoại để hỏi về số điện thoại của Mạc Nghiêu Chi.

Đông Đình Phong có được số lập tức gọi, chuông điện thoại reo một lúc mới có người nhắc máy, một thanh âm ẩn chứa sự phẫn nộ nặng nề vang lên:

“Alo...”

Nó giống như ăn phải thuốc nổ vậy!

“Mạc Nghiêu Chi, ta là Đông Đình Phong...”

Thanh âm quả quyết vô cùng, hơn nữa khí thế vô cùng nghiêm nghị giới thiệu mình, nó khiến người bên kia hơi ngẩn người, ngay sau đó, giọng nói chậm lại một chút:

“Đông đại thiếu thật là có bản lĩnh, ngay cả số điện thoại riêng của tôi cũng có thể biết được!”

Đông Đình Phong không hề vui vẻ gì với kiểu pha trò này, mi tâm nhúu lại, cánh môi mở ra:

“Bớt nói vớ vẩn đi, trên đường Đông Loan rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mạc Nghiêu Chi, người mang vợ ta đến đó, rồi bên đó lại xảy ra tai nạn và đấu súng, hiện tại, ta cần một lời giải thích?”

Mạc Nghiêu Chi, ta không biết người hẹn riêng vợ ta ra có chuyện gì, tóm lại, chuyện này là do người mà ra, vấn đề an toàn của vợ ta, người phải có trách nhiệm... Nếu như tính mạng của cô ấy bị uy hiếp thì Đông gia chúng ta sẽ cùng phối hợp với ba gia tộc Hoắc, Thần, Cổ khiến Trúc Quốc các người phải thua lỗ, vì vậy mà gây ra bất ổn thị trường kinh tế của quý quốc thì Đông gia không chịu trách nhiệm.”

Những từ ngữ đầy uy hiếp hạ xuống, đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười nhàn nhạt:

“Đông Đình Phong, anh tỉnh lại đi! Người phụ nữ đó căn bản đâu phải phu nhân của anh. Sống chết của cô ta không đến mức anh phải dùng thủ đoạn kinh tế ra để đả kích Mạc gia chúng tôi chứ... Đừng quên, Đông gia các anh và Mạc gia chúng tôi đã có ước định hợp tác...”

Mạc Nghiêu Chi lạnh lùng nói một câu.

Tâm tình Đông Đình Phong không khỏi trùng xuống.

Người này tại sao lại biết cô là

hàng giả

chứ?

Hắn suy nghĩ một chút, đang muốn phản bác lại thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói phản nộ:

“Mạc Nghiêu Chi, mẹ kiếp, tôi nói cho anh biết, nếu Tiểu Ca xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho anh đâu... Cuối cùng, cái anh mà có thể có được chỉ là một cục thịt chết trong bụng tôi...”

Thanh âm không quá rõ ràng nhưng hẳn có thể nghe được, ngữ điệu đó vừa dữ dội vừa ngoan cường, tràn đầy vẻ uy hiếp.

Điện thoại lúc đó bị tắt đi.

Nghe thấy tiếng “tút, TUT, TUT”, Đông Đình Phong thật sự muốn điên lên, trong đầu hẳn như đang gào thét.

Người phụ nữ đó là ai?

Còn Tiểu Ca trong miệng cô ta là ai?

A Xán nói phu nhân là chủ động lên xe của bọn họ, sau đó chiếc xe không hề báo trước đó liền rời đi.

A Xán phải vượt mấy điểm đèn đỏ mới có thể đuổi kịp, cuối cùng, từ xa thấy phu nhân xuống xe, còn hung hăng chạy về phía trước, ngay sau đó, một người phụ nữ tóc ngắn từ chiếc xe đó cũng chạy theo phu nhân, Mạc Nghiêu Chi muốn đuổi theo thì người phụ nữ tóc ngắn kia đột nhiên rút từ trong túi ra một khẩu súng chĩa thẳng vào anh ta... Mạc Nghiêu Chi giơ tay lên, trơ mắt lên nhìn người phụ nữ tóc ngắn chạy theo phu nhân. Cuối cùng, tai nạn xảy ra, người phụ nữ tóc ngắn đó đuổi theo không kịp, rồi còn bị Mạc Nghiêu Chi tóm trở lại, đánh ngất xỉu và nhét vào trong xe...

Nữ nhân trong điện thoại này có phải là người phụ nữ tóc ngắn kia?

Lẽ nào tên của Tiểu Vũ Mao có chữ “Ca”?

Hắn cau mày suy nghĩ.

Bên cạnh, Uông Dĩ Hàm nghiêng đầu nhìn, nét mặt lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Cẩn Chi, đã xảy ra chuyện gì? Phu nhân của cậu làm sao vậy?”

Cậu ta nhìn qua phía Na Sính: Hai người này quen biết hẳn nhiều năm như vậy, sớm đã quen với bộ mặt băng lãnh của hẳn, trên thương trường, bất luận đối mặt với bất cứ đối thủ cạnh tranh mạnh đến cỡ nào, hẳn đều không hề lộ vẻ lo lắng. Nó giống như thị trường biến động chẳng hề liên quan gì đến hẳn, nhưng hễ đó là mục tiêu mà hẳn đã định sẵn, thì bất cứ lúc nào hẳn muốn đều có thể đoạt được. Sự tự tin và khả năng nắm bắt thời cơ của hẳn khiến bọn họ vô cùng bội phục.

Nhưng lúc này đây, tâm tình hẳn lại biến động.

Đông Đình Phong đã lấy vợ từ lâu, là bạn với hẳn nên bọn họ biết rất rõ, nhưng 6 năm nay, bọn họ chưa từng gặp vị Đông phu nhân này bao giờ.

Nhớ năm đó, sau khi biết tin này, Na Sính đã đề nghị hẳn dẫn phu nhân theo để bọn họ cùng gặp gỡ. Vì đối với bất kỳ ai mà nói, hôn nhân chính là chuyện đại sự cả đời người.

Nhưng Đông Đình Phong lại lạnh nhạt từ chối:

“Không cần. Nếu ngày nào đó, trong lòng ta có ai thì nhất định sẽ chia sẻ với hai người.”

Sau đó, bọn họ không hề nhắc đến Đông phu nhân này nữa.

Bởi vì, bọn họ biết rõ, cuộc hôn nhân này không phải do hẳn tự nguyện, Đông phu nhân vẫn luôn được che giấu không hề lộ diện, báo giới không một ai biết cô trông thế nào.

Còn bọn họ cũng chưa lần nào tìm hiểu.

Xa cách 6 năm, hôm nay bọn họ lại nghe thấy người bạn tốt này dùng một loại ngữ khí vô cùng nghiêm trọng để cảnh cáo Mạc Nghiêu Chi.

“Cô ấy bị bắt cóc.”

Na Sính ngẩn người, xuất phát từ bản năng chính trị nhạy bén, anh ta cảm thấy chuyện này không hề tầm thường chút nào:

“Mặc thì làm sao?”

“Em nghĩ, bọn họ không tránh khỏi có liên quan!”

“Có cần báo cảnh sát không?”

Uông Dĩ Hàm hỏi.

“Không cần!”

Uông Dĩ Hàm và Na Sính lại nhìn nhau, họ cảm thấy tình hình có chút cổ quái.

“Quay lại sẽ giải thích rõ cho hai người!”

Đầu tiên, Đông Đình Phong mở hệ thống định vị ở điện thoại ra, cũng may, hôm nay, lúc rời đi hắn đã đưa cô chiếc điện thoại, bằng không, hắn cũng như mò kim đáy bể.

Rất nhanh sau đó, hệ thống định vị đã xác định được, cô đang ở trên một chiếc xe đi về phía nam đường Trường An.

“Có cần chúng tôi giúp không?”

Uông Dĩ Hàm nhìn điểm sáng trên màn hình điện thoại của hắn đang nháy nháy liên hồi.

“Cậu có đem người đến sao?”

“Có!”

“Mấy người?”

“Tám!”

“Tám người! Làm gì mà mang nhiều người như vậy?”

“Lần trước gây chuyện. Mang theo đảm bảo an toàn!”

Đông Đình Phong không hề hỏi Uông Dĩ Hàm đã gây ra chuyện gì mà chỉ nói:

“Tôi không kịp điều người nên mượn người của cậu dùng tạm!”

“Không thành vấn đề!”

Một giờ sau, Uông Dĩ Hàm và Na Sính cuối cùng đã gặp được vị Đông phu nhân trong truyền thuyết này, sau đó ánh mắt liền kinh hãi đến hóa đá.

Hai người đều đã sống ít nhất 30 năm, bình thường bọn họ gặp qua vô số nữ nhân, nhưng chưa từng thấy người nào như vậy. Một chân trên không đá bay tên nam nhân cao lớn, xoay người một cái lại đá một tên khác bay xa ba mét, nhìn qua thì thấy người cô rất mỏng manh, nhưng tại sao lại có sức bật lớn như vậy, thật sự khiến người khác kinh hãi:

Người này căn bản không phải phụ nữ, mà chính là một cỗ máy chiến đấu nha!

Kì thực, cái khiến người ta chát lưỡi không chỉ là người phụ nữ này thế nào, trong quá trình đánh đá thì làm gì có cái gọi là kiều diễm, xinh đẹp được, mà đó chính là bạn của bọn họ - Đông đại thiếu, hăn phi như bay đến, đá bay hai kẻ muốn đánh lén người phụ nữ này, sau đó lập tức ôm cô vào lòng.

Cảnh này lại lần nữa khiến hai đại nam nhân bọn họ phải há mồm đứng nhìn, thiếu chút nữa cầm cũng rơi xuống đất:

Đại thiếu Đông gia từ lúc nào lại thương hoa tiếc ngọc như vậy?

Mà người thương đó lại còn là cô vợ xinh đẹp bị hãm lạnh nhạt suốt 6 năm qua?

Đây là ý trời muốn rơi hồng vũ* sao?

(*Hồng vũ: Mưa máu, là một hiện tượng nước từ trên trời rơi xuống giống mưa, nhưng lại có màu đỏ giống như máu.)

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Uông Dĩ Hàm xuất thân từ giới sắt thép, tổ tiên cậu ta là quý tộc, gia môn lại thượng võ, con cháu của Uông thị từ nhỏ đều luyện võ, thứ nhất để tăng cường sức khỏe, thứ hai dùng để tự vệ.

Uông Dĩ Hàm đối với võ thuật Trung Quốc rất có hứng thú, cậu ta đã từng bái một đại sư ở Trung Quốc làm thầy để học võ, luyện tập nhiều năm, nên về mặt đánh đấm, rất ít người có thể vượt mặt được Uông Dĩ Hàm.

Còn Na Sính, bởi vì từ nhỏ cơ thể anh ta đã rất yếu đuối, để tăng cường sức khỏe cha anh ta đã ép anh ta luyện võ. Luyện rồi luyện, cơ thể tự nhiên cũng nhờ vậy mà khỏe hơn. Lúc đi lính, anh ta đã vào được bộ đội đặc chủng, và từng là tay vật cừ khôi trong đội.

Bất luận là Uông Dĩ Hàm hay là Na Sính, còn cả Đông Đình Phong, họ đều đã phục vụ trong quân đội, khả năng chiến đấu mạnh mẽ của họ không ai có thể phủ nhận.

Ba người này đều là những thiếu gia, không chỉ có một xuất thân cao quý, mà thân thủ của bọn họ cũng rất phi thường. Bộ đội nữ đặc chủng, hay vệ sĩ nữ bọn họ đều đã gặp qua rất nhiều.

Trong mắt bọn họ, thông thường những người có thể đảm nhận được nhiệm vụ này đều rất mạnh, vóc dáng cao lớn, tướng mạo bình bình, rất ít người tiêu chí cao. Còn các cô gái, họ thích chưng diện, sợ đau, sợ bị thương để lại sẹo, nên có mấy ai cam tâm tình nguyện làm loại việc này. Công việc quân nhân và vệ sĩ, tiền lương hậu hĩnh thì mọi người đều biết,

nhưng chẳng bao giờ có thể nổi tiếng. Hơn nữa, nếu làm không tốt còn có thể mất mạng.

Cho nên, ở Đông Ngải Quốc lưu truyền một câu nói như vậy: Nghề bộ đội đặc chủng và vệ sĩ chủ yếu là những người trẻ, mấy người này một khi đã lập ra gia đình, có vợ con thì chẳng mấy ai có thể tiếp tục.

Trong giới quyền quý giống như Đông Đình Phong, bọn họ thường thuê vệ sĩ, nhưng hầu hết vệ sĩ đều là nam, còn nữ thì rất ít.

Oanh oanh yến yến có thể qua lại trước mặt bọn họ, hoặc là thiên kim danh môn, hoặc là tiểu thư quyền quý, hoặc là những quý cô chính trị, hoặc là những siêu sao giới giải trí, các cô gái này luôn dẫn đầu những xu hướng thời trang thời thượng, ra khỏi cửa là có vệ sĩ. Họ hoặc là xinh đẹp, hoặc là quyến rũ, bình thường đều là nét điểm xuyết bên cạnh người đàn ông, hay là sợi dây nối các gia tộc lại với nhau.

Trong mắt bọn họ, đa số phụ nữ đều vô cùng yếu đuối, loại phụ nữ mạnh mẽ không phải không có, nhưng bọn họ chưa từng gặp qua người nào có thể đánh cho đám đàn ông đến mặt mày sưng tím, mà mặt mũi lại xinh đẹp như vậy, ánh mắt thì băng lãnh đến thế...

Khi bọn họ cùng Đông Đình Phong chạy tới tòa nhà bỏ hoang này, đầu tiên, bọn họ nhìn thấy trước cửa tòa nhà đậu hai chiếc xe màu đen không có biển số, cùng với một chiếc mô tô cắm thẳng vào đồng tuyết gần đó, bên cạnh cửa chiếc xe màu đen có một cây gậy còn dính máu, trên mặt tuyết có dấu chân, hiện trường là một mảng hỗn loạn, có dấu tích của việc ẩu đả, và cách đó không xa, phía sau khu dân cư bị bỏ hoang đang vọng lại tiếng kêu giận dữ.

Đến lúc bọn họ đi qua tòa nhà thì chỉ nhìn thấy bốn nam nhân tướng mạo cao lớn đang vây quanh một người phụ nữ mặc chiếc áo len màu tím.

Ngoài ra còn có một nam nhân khác bị đánh ngã nằm rạp xuống đất, miệng vẫn đang chảy máu, hình như đã hôn mê bất tỉnh.

Còn người phụ nữ kia, tay dùng nắm đấm, chân giơ lên, tất cả đều rất mạnh mẽ. Nhưng do lấy một địch nhiều, đối mặt với mấy tên nam nhân đề tiện vây quanh, cô dần dần cũng yếu thế. Nếu như lại đánh tiếp như vậy, theo lý thuyết mà nói, phần thắng của cô rất mong manh.

Từ lúc Đông Đình Phong chạy đến đây, trong tình huống cấp bách hẳn có thể nhìn ra được: Thể lực của cô đã tiêu hao rất nhiều.

Ninh Mẫn rất mệt, cả người đều đuối đi, bởi lẽ vết thương ở chân chưa khỏi hẳn lại bị kéo qua kéo lại như vậy, theo bản năng cô giơ nắm đấm lên, nhưng đến nửa chừng lại bị khựng lại. Lúc này, cô cho là mình cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi bọn chúng, bởi vì bọn chúng khỏe hơn cô rất nhiều, cô không có cách nào chống lại được.

Nhưng không ngờ khi nghe thấy thanh âm đó, nó lại khiến cô an tâm:

“Nhìn rõ này, là anh!”

Giọng nói của người đàn ông này có một lực trấn an kì lạ.

Lúc này, cô đang đánh nhau với người ta ở chỗ mà cô không hề biết, cảm giác lạnh giá, đau đớn vô cùng, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt ân cần đó của Đông Đình Phong, trái tim như được sưởi ấm, cảm giác vui sướng không nói thành lời.

Loại cảm giác này giống như một người bị bỏ khát suốt một ngày một đêm trên sa mạc, rồi đột nhiên lại nhìn thấy ốc đảo, một nguồn nước phong phú, dồi dào đang đợi cô thỏa mãn cơn khát của mình. Rất nhiều, rất nhiều.

Đúng, lúc trước cô vẫn luôn nín thở, ép mình phải cố gắng chiến đấu đến cùng với bọn chúng. Nhất định phải kéo dài thời gian, bởi cô hy vọng người đàn ông đó sẽ đến cứu cô.

Cái hy vọng này kỳ thật rất mong manh, nhưng cô vẫn đang hy vọng...

Cuối cùng cô cũng có thể nhìn thấy.

Giây phút này, theo bản năng, cô bám chặt lấy hắn, tim không ngừng đập lên thình thịch, cả người đều run rẩy.

“Không sao! Không sao!”

Hắn ôm lấy cô, rất chặt.

Trên mặt cô có dính máu cùng với rất nhiều vết trầy xước khác, mồ hôi đầm đìa sớm đã khiến mái tóc bị ướt đầm.

“Đông Đình Phong, lần này, sứ giả bảo vệ như anh có chút tác trách, thiếu chút nữa không đến kịp rồi. Tôi thiếu chút... thiếu chút nữa thì chống đỡ không nổi.”

Cô thở hỗn hển, lại còn cố tình trêu đùa một câu.

Sau đó, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy sau lưng bọn họ còn có mấy vị soái ca khác và một đám vệ sĩ. Không tốn bao nhiêu sức lực bọn họ đã bắt được mấy tên kia, hơn nữa mấy vị này còn đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn bọn họ. Cô cũng nhìn lại, cô cảm thấy có chút quen thuộc, hình như mấy vị này đều là những kẻ có máu mặt.

Nhưng rất nhanh sau đó cô lại quay đầu, tất cả sức lực đều đổ dồn vào phía hắn, mặc cho cơ thể nằm trọn trong vòng tay của hắn: Cô đã quá mệt, chân lại rất đau...

Lúc này vẫn còn có người có thể để cô dựa vào một chút, không cần phải lo lắng bị người ta toan tính, đó thật sự là một chuyện hạnh phúc.

Tháng 10, lúc ở Trúc Quốc, cô đã từng mấy lần bị người ta truy sát và vô số lần đánh nhau với người do Mạc gia phái đến, cô đều phải liều mình chiến đấu, mấy lần thoát khỏi nguy hiểm rồi lại chạy trốn.

Lúc đó, mỗi lần gặp nạn, cô đều có một hy vọng xa vời rằng: sẽ có một đội không quân xuất hiện cứu cô thoát khỏi cơn ác mộng này, và không cần phải sống chui sống lủi, giãy dụa trong đau khổ, nơm nớp lo sợ ngày mai có phải ngày cuối cùng của mình không?

Đáng tiếc, lúc tự tay cô chôn cất Hòa Bình, những trận chiến sau đó, chỉ mình cô đơn độc chiến đấu. Mỗi lần, cô đều dùng hết tâm trí và sức lực, cô luôn cảm thấy mệt mỏi. Sau này, cô đã thành công trốn thoát khỏi khu vực do phần tử vũ trang của Mạc gia bao vây, lúc đó cô mới có thể tạm nghỉ.

Lần này, cô bị đụng xe, rồi lại bị bắt, lúc tỉnh dậy là một trận đấu ác liệt.

Cô bị lôi đến tòa nhà bỏ hoang này, lúc bị bọn chúng ném xuống đất, vì bị đập vào tường mà tỉnh lại, nhìn thấy ở cửa có người cầm súng đang quan sát qua điện thoại, cánh cửa thì khép hờ, cô tìm cách cắt bỏ đoạn dây thừng trên tay. Sau đó, dùng sợi cước đặc biệt trong bộ giải mã, từ cửa sổ tầng 5 đi ra, rồi lại từ ban công tầng 4 đi vào. Do phải phá cửa nên thanh âm phát ra quá lớn khiến bọn chúng phát hiện hành tung của cô. Bọn chúng nhanh chóng đuổi theo, cô tay không vật lộn với bọn chúng, đầu tiên khiến bọn chúng bắn hết đạn, sau đó mới lại gần bọn chúng.

Quá trình rất mạo hiểm, trên đường còn xuất hiện thêm một Hàn Thuần, tiểu tử này muốn cứu cô, nhưng không biết thế nào lại bị bắt lại, sau đó bị bọn chúng đánh ngất trong tòa nhà, cũng chẳng rõ là còn sống hay đã chết.

May mà cô còn chống đỡ được, cuối cùng chuyển nguy thành an.

Trong nguy hiểm mới thấy hết chân tình!

Đây là lần đầu tiên Ninh Mẫn cảm thấy, gặp được Đông Đình Phong là một sự may mắn lớn trong cuộc đời của cô, nó khiến cô hết lần này đến lần khác thoát khỏi móng vuốt của tử thần.

“Sau này, anh có nên dùng dây thừng buộc em lại đằng sau không? Thật là không lúc nào khiến người ta bớt lo...”

Đông Đình Phong dịu dàng đỡ lấy cô, lúc này hắn phát hiện trên người cô chỉ mặc mỗi một chiếc len, áo khoác ngoài không biết đã bị ném ở đâu rồi. Hắn vội vàng cởi áo khoác ra bọc lấy cô, còn dùng chiếc khăn nhỏ trong túi áo lau đi những giọt máu dính trên mặt cô, sau đó cau mày trách móc một câu, sự lo lắng suốt dọc đường cuối cùng đã được buông xuống.

Ninh Mẫn cười cười, bởi vì ánh mắt khẩn trương kia của hắn khiến tim cô ấm lại, khoảng cách giữa lông mày tự nhiên cũng lộ ra nét ôn nhu, dịu dàng. Giây phút này, cô hoàn toàn tin tưởng hắn, cơ thể cứ mặc sức dựa vào hắn.

Cô mệt, cơ thể mệt, nhưng tâm tư càng mệt hơn...

Lúc trước, cô mới biết Hoàn Vy vẫn còn sống. Ngay sau đó, cô lại được biết cô ấy đã gả cho người khác, trong lòng cô vô cùng khó chịu, đó không phải bởi vì Hoàn Vy đột ngột kết hôn với người ta mà vì người đàn ông kia họ Mạc.

Hoàn Vy có thể lấy bất cứ người nào trên đời này, nhưng duy nhất không được phép dính dáng đến họ Mạc đó, một đả kích lớn như vậy vừa mới hình thành, cô còn chưa kịp bình tĩnh lại thì ngay sau đó, cô lại bị đụng xe, bị bắt cóc, trong lúc hôn mê, hỗn loạn lại bắt đầu một cuộc chiến tự cứu lấy mình.

Cô của hiện tại, trái tim vô cùng yếu ớt, luôn khát khao được bảo vệ, khát khao đến được một vùng đất bình yên để từ từ dưỡng sức.

Và Đông Đình Phong đã đến, đến rất đúng lúc, hân cho cô cảm giác ấm áp và yên bình như vậy.

Đông Đình Phong kinh ngạc khi nhìn thấy cô ngoan ngoãn dựa vào hân như một con mèo, chắc hân cô rất mệt, và cảm giác vui mừng xen lẫn yêu thương của hân lại càng thêm mãnh liệt.

Nếu như hân đến chậm một bước, kết quả có lẽ...

Hân không dám nghĩ, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ôm cô thật chặt, hôn nhẹ lên mái tóc của cô.

Hành động này là muốn giúp cô trấn an, nhưng cũng là muốn trấn an chính bản thân hân. Giây phút này, cô có thể dựa vào hân, đó chính là nhờ ông trời ban cho.

Hai người cứ thế ôm nhau, mỗi lúc một chặt hơn.

“Em ngồi xuống một chút nào, anh đi thăm vãn mấy tên kia đã! Sau đó lập tức đưa em về nhà!”

Hân lại hôn nhẹ lên tóc của cô.

“Ừ!”

Ninh Mẫn gật đầu, cô cũng rất muốn biết mấy tên này là do ai phái đến, hôm nay cuối cùng cũng tóm được mấy tên còn sống!

Vệ sĩ mang đến chiếc ghế cũ, Ninh Mẫn khép lại chiếc áo rồi ngồi xuống, yên lặng nhìn Đông Đình Phong quay đầu đi, cách đó không xa, hai người đàn ông khí chất đầy mình vẫn luôn dùng ánh mắt kinh ngạc để quan sát bọn họ.

Trên mặt đất, bốn tên bắt cóc bị trói lại với nhau, mặt nạ trên mặt đã bị tháo xuống để lộ rõ bộ mặt thật.

Đông Đình Phong đi tới, hai tay xỏ túi quần, lúc này hắn đang mặc một chiếc sơ mi màu bạch kim cùng chiếc quần âu màu đen, cách phối hợp vô cùng cổ điển này khiến cả người hắn toát lên khí chất cao quý, nho nhã, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén và đáng sợ. Vẻ mặt quái quỷ đó nhìn gần có thể khiến người ta khiếp sợ mà run lên bần bật.

Đông gia luôn hành động rất khiêm tốn, không gây sự bừa bãi, Đông Đình Phong trời sinh tính tình lạnh nhạt, không thích khoe khoang.

Hắn ở bên ngoài, chính xác là có tin đồn như: hắn cùng vô số thiên kim nào đó hẹn ước, hoặc cùng cả tá mỹ nữ danh tiếng qua lại, kèm theo một vài tấm ảnh để làm chứng, nhưng mấy chuyện này quá nửa chỉ là tin đồn, người thật sự hiểu được Đông Đình Phong thì sẽ hiểu rõ, trong lòng hắn, công việc luôn được đặt lên hàng đầu.

Ví dụ như Uông Dĩ Hàm và Na Sính, họ vô cùng hiểu hắn, cuộc sống của Đông Đình Phong vô cùng trong sạch, ngay cả hòa thượng cũng không có được thanh tâm quả dục như hắn.

Đã từng có lần Uông Dĩ Hàm cười cợt hỏi hắn:

“Này, người anh em, cậu 28 chứ không phải 18, thật sự không cần... Haizz, có cần phải đi khám xem bị khuyết tật chỗ nào không?”

Đông Đình Phong lãnh đạm cười:

“Đông Kỳ chính là minh chứng rõ nhất cho khả năng của tôi rất tốt!”

“Nếu như khả năng của cậu tốt, tại sao lại không có hứng thú với đàn bà? Người anh em, có người đàn ông nào lại không có một hai người bạn ~ giường. Cho dù không có bạn ~ giường thì cũng nên kết giao thêm mấy

người để sau này có thể trở thành Đông phu nhân cũng được. Cậu xem lại cậu đi, lúc nào công việc cũng ngập đầu. Lúc nghỉ ngơi thì quá nửa thời gian đều làm ông bố hoàn hảo. Cậu không cảm thấy cuộc sống của mình rất tẻ nhạt sao?”

Đối diện với câu hỏi của Ưông Dĩ Hàm, Đông Đình Phong chỉ ném ra một câu:

“Mấy thứ dung tục đó, cậu có thể ăn, còn tôi nhìn thấy phát chán. Dĩ Hàm, trong chuyện này, tôi và cậu hoàn toàn khác nhau. Nên Dĩ Hàm, đừng lôi chuyện này ra. Quá là tẻ nhạt!”

Người nào đó bị tổn thương liền á khẩu, không nói được gì.

Trong thời đại thay đổi như vũ bão này, một người đàn ông thành công trong sự nghiệp không thể thiếu một người đàn bà. Rất nhiều đàn ông bên cạnh luôn có vô số bóng hồng, lợi dụng khả năng của mình để hưởng thực sự xa hoa trụy lạc, theo đuổi cuộc sống mơ màng như người say.

Thế giới của người trưởng thành vì lẽ này mà sớm đã mất đi trái tim thuần khiết, và cũng chính vì lẽ sống đó mà bất cứ đồ vật gì đều có thể dùng tiền hay lợi ích khác để hoán đổi. Quy tắc của trò chơi chính là: Đàn ông tiêu tiền, đàn bà bán sắc, một khi “tiền” và “hàng” được thanh toán xong thì đường ai nấy đi. Hai bên mua bán đều biết đây là một vở diễn. Bất cứ ai tham gia vào đều phải diễn cho thật tốt.

Ưông Dĩ Hàm chính là người như vậy, cậu ta thay bạn gái như thay áo, nhiều đến nỗi không thể đếm hết được.

Trái ngược lại với cậu ta, Na Sính được dạy dỗ rất nghiêm khắc, trải qua một tình yêu tan vỡ, nên anh ta thì chỉ nghe theo sự sắp xếp gia đình.

Còn Đông Đình Phong ư, hẳn chưa bao giờ yêu.

Sinh ra trong giới quyền quý, là một người đàn ông thành công, làm sao có thể thiếu tình yêu với đàn bà?

Bên cạnh Đông Đình Phong, những cô gái xinh đẹp tài năng không thiếu, nhưng lại chẳng một ai có thể lọt vào mắt xanh của hắn.

Hơn nữa lại nói: Nếu là những tổng giám đốc khác, bên cạnh luôn có một dàn những thư ký xinh đẹp, nhưng riêng hắn, tất cả các trợ lý đều là nam.

Hỏi nguyên nhân thì hắn chỉ trả lời như vậy:

“Có thể tiết kiệm không ít phiền phức, hơn nữa, công việc của tôi, không người phụ nữ nào có thể đảm nhận được.”

Hắn là người cuồng công việc, số lượng trợ lý cũng rất nhiều, năng lực làm việc của đàn ông lớn hơn so với phụ nữ, cho nên hắn chỉ dùng nam.

Kỳ thực, Đông Đình Phong là một nam nhân giữ mình trong sạch, nhưng những tạp chí giải trí lại rất thích lôi hắn lên trang nhất, thỉnh thoảng họ lại viết ra một cái tin mập mờ khiến mọi người tò mò. Nguyên nhân chỉ bởi vì hắn có một sức hấp dẫn rất lớn, luôn là nhân vật quý báu của các tạp chí tài chính. Và đối mặt với những tin đồn này, hắn chưa bao giờ phản bác hay đính chính lại, cứ để mặc cho bọn họ vẽ vờ.

Đây là một người đàn ông chứa đầy vẻ thần bí, đi trên phố, hỏi những người qua đường, 10 người thì ít nhất 7, 8 người nhận ra hắn.

Mấy tên bắt cóc này cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên chúng biết rõ người đang đứng trước mặt mình là ai, sắc mặt từng kẻ dần trở nên tái nhợt.

“Ai sai các người đến?”

Đông Đình Phong từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt quét qua nét mặt bọn chúng một lượt, ánh mắt đó sắc lạnh như dao, khiến người ta có cảm giác một luồng sát khí đi qua.

“Trong các người, ai là kẻ cầm đầu?”

Hai câu hỏi đều không có câu trả lời.

Mấy kẻ này đều cắn chặt răng, nửa chữ cũng không nói ra.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại mặt tên mập mạp nhất, bình tĩnh nghiên cứu một chút:

“Người, hình như ta đã gặp người ở đâu rồi? Để ta nhớ...”

Hắn híp mắt suy nghĩ, đại não giống như một chiếc vi tính, rất nhanh sau đó sắp xếp lại những hình ảnh trong đầu.

Một lúc sau:

“Nhớ ra rồi... Con nuôi của hội chủ Thanh Đường Hội - Nhạc Phương đúng không? 6 năm trước, lúc Nhạc lão phu nhân qua đời, ta đại diện Đông gia đến viếng, chúng ta đã gặp nhau lần đó!”

Câu này nói ra, người tên Nhạc Phương này sắc mặt liền cứng đờ: Không ngờ chuyện lâu như vậy, vị quý nhân này lại có thể nhớ rõ như thế, lúc đó, hắn ta chỉ cùng hội chủ đứng đón khách mà thôi.

“Đông thiếu có ánh mắt thật tinh tường!”

Hắn ta không thể không phục, thật sự rất khâm phục.

Thanh Đường Hội là một bang xã hội đen, Nhạc lão phu nhân đã từng có giao tình với bà nội của Đông Đình Phong. Đông gia và Nhạc gia bình

thường không qua lại, nhưng Đông gia lấy hiếu trị gia, khi trưởng bối qua đời, để thể hiện lòng kính trọng, Đông Đình Phong đã đích thân đến viếng.

“Hứ!” Đông Đình Phong lập tức cười lạnh một tiếng, “Tay của Thanh Đường Hội hình như với càng ngày càng dài rồi, trong địa phận Ba Thành lại dám ngang ngược như vậy. Xin hỏi, đây là các người muốn làm cho ai xem? Hả?”

Thanh âm này vẫn lãnh đạm như cũ, ánh mắt giống hàn băng, những chữ cuối cùng nồng nặc một mùi nguy hiểm.

Ai mà không biết, Ba Thành là địa bàn của Đông gia, sự hưng thịnh của Ba Thành hôm nay là công lao to lớn của gia tộc trăm năm, Đông gia. Những năm qua, Đông gia đã đầu tư một phần cực lớn, hơn 60 năm, Đông gia luôn phối hợp cùng chính phủ giúp Ba Thành trở thành một thành phố quốc tế lớn, hoàn toàn đi vào hiện đại hóa. Ở Ba Thành, Đông gia chính là ông trùm.

Nhạc Phương sao không biết thế lực của Đông gia chứ, trán hắn ta không ngừng toát mồ hôi:

“Trong chuyện này... hình như có nhầm lẫn... Đông thiếu, ngài có thể cho Nhạc Phương hỏi một chuyện được không?”

Đông Đình Phong cau mày, nhưng vẫn đồng ý.

“Người phụ nữ này là gì của Đông thiếu?”

Nhạc Phương rất hiểu rõ Đông Đình Phong, vị quý nhân này chưa bao giờ vì nữ nhân mà gia mặt. Hắn ta đoán, người phụ nữ này có lẽ là sự thích thú mới của Đông Đình Phong.

“Không biết rõ mà dám ra tay? Thanh Đường Hội từ lúc nào lại hành động ngu xuẩn như vậy?”

Nhạc Phương chỉ có thể nhìn Đông Đình Phong cười xấu hổ.

“Người nghe rõ đây, người mà các người bắt là phu nhân của ta! Thanh Đường Hội các người nhận sự ủy thác của kẻ nào mà dám động đến cả phu nhân của Đông Đình Phong ta?”

Thanh âm rất tĩnh, tĩnh nhưng có lực, vô hình chung có một luồng khí thế bức người ở từng câu từng chữ tản ra, hung hăng áp bức.

Nhạc Phương bị dọa, những kẻ còn lại cũng cố gắng hít một hơi thật sâu, bọn chúng đều bị cái thông tin kia làm cho kinh hãi.

“Cô ấy... là... là Đông phu nhân?”

Cái sự thật này khiến toàn thân anh ta lạnh cóng, vội vã giải thích:

“Đông thiếu, ngài nghe tôi nói, chúng tôi thật sự không biết cô ấy là Đông phu nhân. Cũng tuyệt đối không có ý chĩa vào Đông gia. Sự tình là như vậy, không lâu trước đây, chúng tôi nhận được một đơn đặt hàng. Đối phương đưa cho chúng tôi một bức ảnh cùng với tung tích của Mạc Nghiêu Chi. Họ nói người phụ nữ trong ảnh sẽ gặp Mạc Nghiêu Chi, lúc đó hãy bắt lấy cô ta, thiếu chân cột tay cũng kệ, miễn sao còn sống. Cuối cùng, làm xong việc chúng tôi sẽ có 3 triệu đô chuyển thẳng vào tài khoản. Nếu như sớm biết cô ấy là Đông phu nhân, thì Thành Đường Hội chúng tôi làm sao có thể nhận vụ này chứ. Nhạc gia và Đông gia có kết giao...”

Hắn ta vội vàng vịn vào cố giao tình để tìm đường lui cho cả mình và Thanh Đường Hội.

“Bớt nói nhảm đi, ta chỉ hỏi một câu, người thuê là ai?”

Đông Đình Phong lạnh lùng cắt lời hắn ta.

“Việc này tôi không rõ. Là đơn đặt hàng do phụ thân nhận. Hình như lai lịch không hề nhỏ, bọn chúng còn nhắc nhở trước, người phụ nữ này... à, không, Đông phu nhân thân thủ không hề tầm thường, nhưng chúng tôi không ngờ phu nhân lại lợi hại như vậy...”

Nói xong, Nhạc Phương dùng ánh mắt kinh ngạc đến bội phục quét qua người phụ nữ đang ngồi ở đó, mái tóc rối tung, ánh mắt hàn băng, nhưng lại toát ra vẻ xinh đẹp đến kinh người. Nhớ Nhạc Phương hẳn đã lăn lộn bao nhiêu năm nhưng chưa từng bị thất bại thảm hại như vậy, quả là mất mặt!

Ninh Mẫn biết ai đã thuê người bắt cô, chắc chắn là Mạc Thần Chi.

Người đó thật sự giống như âm hồn bất tán vậy: Thân đang ở trong tù còn có thể sai người chạy đến Đông Ngải Quốc thuê xã hội đen ở đây bắt cô, năng lực thật sự rất lớn!

Cô nhắm mắt lại thì nghe thấy Đông Đình Phong lạnh giọng nói:

“Dĩ Hàm, phiền vệ sĩ của cậu trông giữ mấy tên này cho tôi. Nếu như hắn không biết, vậy tôi sẽ đến tìm hội chủ Thanh Đường Hội.”

“Ừ, không thành vấn đề! Mấy kẻ này để tôi sai người đưa tới biệt thự ngầm!”

“Cảm ơn!”

Đông Đình Phong cúi đầu nói một tiếng.

Chuyện coi như tạm dừng ở đó.

Hắn quay đầu, nhìn thấy cô nét mặt mệt mỏi tựa lưng vào ghế, tay thì rụt lại trong chiếc áo của hắn, chìm đắm với cánh hoàng hôn đang từ từ buông xuống. Cô lúc này đã thu lại tất cả những tà khí lúc nãy hùng hổ dẫm dẫm, cả

người toát ra vẻ thuần khiết đến vô hại. Ánh chiều tà nhàn nhạt khiến trán cô nhuộm một màu hồng, mái tóc ánh lên những khoảng sáng.

“Mệt lắm đúng không?”

Hắn đến gần, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng. Con người cô cùng với hàng mi dài cong vút đang run lên, cơ thể có chút chống đối.

“Anh đưa em về nhà!”

Đáp lại ánh mắt đầy ấm áp kia của hắn là một câu nói qua loa:

“Tôi có thể tự đi, anh đỡ tôi là được rồi, đừng quên, anh vẫn bị thương. Ít động thôi!”

“Anh có thể hiểu đây là em đang quan tâm anh không?”

Ninh Mẫn: “...”

Được thôi, cứ cho là vậy đi!

Hắn mỉm cười đỡ lấy cô:

“Đi thôi! Em phải nhanh chóng xử lí vết thương!”

“Đợi chút, anh sai người lục soát cả tòa nhà xem, Hàn Thuần lúc này có đến theo, hiện tại không biết còn sống hay đã chết...”

Cô nhớ ra Hàn Thuần.

“Ừ! Trần Tụy, cậu đi xem xem! Dĩ Hàm, cậu cũng phái người tìm xung quanh coi...”

Trần Tụy và Uông Dĩ Hàm đồng ý, sau đó lần lượt rời đi.

Thấy ổn thỏa, Ninh Mẫn mới cùng Đông Đình Phong đi ra.

Chân rất đau nên cô dồn hết trọng lượng cơ thể về phía Đông Đình Phong, hai người cứ dính sát vào nhau mà đi. Đối với chuyện này, nam nhân kia rất hài lòng, hẳn cứ đỡ cô như vậy, đây là chuyện hẳn muốn làm.

Đột nhiên, một vệ sĩ áo đen ở sau cùng chạy nhào tới, đứng ngay trước mặt hai người bọn họ, anh ta cẩn thận quan sát Ninh Mẫn:

“Tôi, hình như quen cô!”

Ninh Mẫn ngẩng đầu đánh giá người đàn ông cao lớn này và cố gắng lục lại những ấn tượng trong kí ức, sau đó mí mắt đột nhiên giật lên, cảm giác là điều chẳng lành.

“Xin lỗi, tôi không quen anh!”

“À, chắc cô không nhận ra tôi. Ngày 16 tháng 9 năm 2011, tôi xuất ngũ, lúc đi qua phòng làm việc của cấp trên ở khu D, tôi có nhìn thấy cô đang cùng đội trưởng đi về phía phòng làm việc của Trung tướng Nhuế. Tôi có nghe thấy Trung tướng gọi cô là Tiểu Ca. Tôi nhớ, nếu không nhầm thì cô chính là vị đội trưởng tổ hành động đặc biệt Liệp Phong đã từng từ chức trước đây - Ninh Sinh Ca!”

Câu nói này thật sự rất có tính kích thích!

Giây phút này, Ninh Mẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Đông Đình Phong ngẩn người kinh hãi.

Ánh mắt Uông Dĩ Hàm trợn tròn đến ngây ngốc.

Còn Na Sính thì lộ vẻ khó tin, cả người rối bời.

Ba người đàn ông này đối mặt với bất kỳ chuyện gì chưa bao giờ kinh hãi đến biến sắc như vậy. Nhưng vì câu nói này mà mặt mày họ đều khác lạ:

Vừa nãy bọn họ vẫn còn thảo luận về chuyện cả tổ Liệp Phong bị chết hết, rồi ngay giây phút này đây, bọn họ lại nghe thấy người đứng đầu tổ Liệp Phong vẫn còn sống. Đúng là một tin động trời!

Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Từng ánh mắt kinh ngạc đổ dồn về phía Ninh Mẫn, quan sát phản ứng của cô.

Sắc mặt của Ninh Mẫn vẫn bình tĩnh như không, ánh mắt bối rối nhanh chóng được cô giấu đi, sau đó cô dùng một ngữ khí hơi hột trả lời lại:

“Không, anh nhầm rồi, tôi không phải Ninh Sinh Ca, tôi tên Hàn Tịnh!”

“Nhưng cô rất giống Ninh Sinh Ca mà tôi đã gặp... Tôi không thể nhầm được!”

“Chuyện người giống người đâu phải thứ kì lạ gì!”

Vệ sĩ này trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng không nói lại.

Đông Đình Phong không có hỏi mà lặng lẽ đỡ lấy người phụ nữ đang trợn mắt nói dối này ra ngoài.

Bên ngoài, những cơn gió bắc mang theo tuyết vụn thổi đến, cảm giác lạnh thấy xương khiến cô run lên trong vòng tay của hắn.

Lúc ngồi lên xe, cô ngồi im lặng một góc, cái gì cũng không nói, đôi mắt khép lại sau đó mấp máy môi nói với hắn:

“Tôi rất mệt, mong anh đừng hỏi gì hết!”

Hắn nghe lời cô, không hề hỏi, chỉ dùng cánh tay to lớn ấy nhẹ nhàng ôm lấy cô cùng về nhà.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Châm một liều thuốc lên, từng làn khói trắng thoang thoảng khắp không gian, vết thương của cô đã được xử lí, nhưng cô vẫn yên lặng nằm trên giường, cái gì cũng không nói, đôi mắt nhắm lại, sắc mặt trắng bệch giống như đã ngủ say. Đồ ăn trên đầu giường cũng không hề động đến, tất cả chúng đã sớm nguội lạnh.

Đây là vườn Tử Kinh, tranh thủ lúc cô tắm, Đông Đình Phong đi ra ngoài sắp xếp bảo an, hẳn muốn cả chỗ này được an toàn tuyệt đối. Sau đó lên lầu thì cô đã xử lí xong vết thương và đã ngủ, dáng điệu vô cùng yên tĩnh.

Hắn đứng trước cửa sổ, kéo cánh cửa mở ra một chút rồi châm lên liều thuốc. Ánh mắt hắn dừng lại nơi ánh trăng ngoài cửa sổ kia một lúc lâu, cuối cùng lặng lẽ đi ra ngoài và không hề ngoảnh lại.

Lúc này, cô cần yên tĩnh để nghỉ ngơi, cô không còn chút sức lực nào để trả lời nữa.

Có lẽ, cô cũng nên suy nghĩ xem phải giải thích với hắn như thế nào?

Đây tuyệt đối không phải chuyện nhỏ!

Dưới nhà, Ưông Dĩ Hàm và Na Sính đều ở đây, Đông Đình Phong sai nhà bếp chuẩn bị đồ ăn. Lúc này, sắc trời đã đen kịt, một ngày kinh hãi đã qua đi, chỉ là tâm tình của bọn họ đều có chút lạ thường. Trong khoảng thời

gian ngắn, thật sự bọn họ không cách nào có thể tiếp nhận được cái tin động trời đó.

Lúc đồng hồ điểm 8 giờ 30 phút, ba người đàn ông ngồi trên bàn ăn, mỗi người một chỗ bắt đầu ăn cơm. Nhưng khi đối diện với những món ăn phong phú này, bọn họ đều không cách nào động đũa, trong lòng giống như đang bị cái gì đè nén.

Bạn tốt khó có dịp cùng nhau tụ họp. Lúc bình thường, bọn họ sẽ mỗi người một câu, trò chuyện rôm rả. Nhưng tối nay, thật sự bọn họ cũng không biết phải nói gì.

Sự việc đó quá kinh hãi.

Bất luận là Uông Dĩ Hàm, hay Na Sính đều có thể nhìn ra, Căn Chi cũng bị chuyện này làm cho kinh ngạc.

8 giờ 35 phút, Đông Đình Phong vẫn ngồi yên, tay từ từ rót rượu cho bọn họ, sau đó cũng rót cho mình một ly. Lắc ly rượu để thưởng thức mùi thơm nhàn nhạt, nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm sánh trong ly, sau đó uống hết chỉ một hơi, cuối cùng nặng nề nói:

“Có gì muốn hỏi sao?”

Trên đời này, có một loại bạn cái gì cũng có thể nói, giống như bọn họ vậy!

Uông Dĩ Hàm liếc mắt sang Na Sính rồi cuối cùng vẫn là Uông Dĩ Hàm hỏi:

“Chúng tôi đang đợi cậu giải thích. Nếu như cậu có thể nói thì tội gì phải lừa chúng tôi!”

Giữa người với người, dù thân thiết thế nào thì cũng có lúc bí mật. Cái nên biết thì sẽ biết, cái không nên biết thì đừng hỏi. Bọn họ hiểu rõ điều này.

“Được, tôi sẽ nói tất cả cho cậu!”

Đông Đình Phong dùng khăn lau miệng, sau đó hai tay đan vào nhau, cùi chỏ chống xuống bàn, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Vợ tôi bị người ta mạo danh thay thế. Người phụ nữ các cậu vừa thấy không phải Hàn Tịnh. Tôi không biết rõ cô ấy tên gì, chỉ biết tên hồi nhỏ của cô ấy là Tiểu Vũ Mao...”

Uông Dĩ Hàm lại lần nữa nhìn về phía Na Sính, tận sâu trong đáy mắt hai người đều lộ vẻ kinh ngạc: Hóa ra, hắn sớm đã biết người phụ nữ này không phải vợ mình.

“Tiểu Vũ Mao? Có chút quen tai!” Na Sính hỏi, “Có phải chính là Tiểu Vũ Mao đã lấy đạn cho cậu ra 18 năm trước không?”

Về đoạn quá khứ này, trong lúc lơ đãng, anh ta đã từng nghe Kiều Sâm nói qua, nó đã là chuyện rất lâu, rất lâu về trước. Cho nên, khi nghe thấy cái tên này, anh ta có chút liên tưởng.

Đông Đình Phong mỉm cười, nụ cười này khiến Na Sính trợn tròn mắt:

“Thật ư? Sao có thể như vậy được... Đây đúng là chuyện khó tin mà! Nhanh lên, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô bé Vũ Mao đó không phải đã chết rồi sao? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện rồi trở thành Hàn Tịnh? Cô ấy thành Hàn Tịnh, vậy Hàn Tịnh đâu...”

Cả một đồng câu hỏi muốn được giải đáp. Thật sự phải nói là: Sự hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo*.

(*: đây là câu ngạn ngữ của người Anh, ám chỉ cái gì nên biết sẽ biết, không nên hiếu kỳ quá, bằng không sẽ gặp tai họa.)

Đông Đình Phong lại rót rượu, trong màu đỏ nhàn nhạt của rượu vang, hắt nhớt lại quang cảnh tháng 12 đó, cái lần đầu tiên hắt và cô gặp nhau. Làm sao có thể ngờ được rằng, một bắt đầu bình thường như vậy có thể che giấu một câu chuyện kinh người.

Hắt vừa thưởng thức rượu vừa đem chân tướng sự việc kể hết một lần, nửa lời không hề giấu diếm.

Bất kể là Na Sính hay Uông Dĩ Hàm, lúc bắt đầu đều rất kinh ngạc nhưng bọn họ càng nghe càng nghiêm túc: Trận độ súng ở kho hàng bỏ hoang đó, thi thể đều biến mất, kho hàng cũng bị thiêu rụi và ngay ngày hôm sau bị san phẳng. Điều này rõ ràng là một kế hoạch. Hơn nữa, lần này cô bị bắt cóc càng chứng minh một điều: Có người muốn cô phải chết.

Nói xong, cả ba đều trầm tư, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nhất thời bọn họ không thể tiêu hóa hết được lượng thông tin này.

“Tôi đã hỏi qua Tăng Hổ, anh ta khẳng định 100% rằng Ninh Sinh Ca có tướng mạo như vậy. Cho nên, chúng ta bước đầu có thể khẳng định, người phụ nữ này 99,9% chính là Ninh Sinh Ca! Đáng tiếc, thân phận của cô ấy quá đặc biệt, ngoại trừ những bộ phận chủ chốt ra thì không một ai biết được tướng mạo của cô ấy.”

Uông Dĩ Hàm uống cạn ly rượu trên tay, nhắm nháp một chút rồi nhìn về phía Na Sính:

“À, Cố Hiếu đã từng là thành viên trong đội của Ninh Sinh Ca... Có thể cô ấy sẽ biết rõ!”

Câu này ngụ ý, có cần tìm Cố Hiếu nhận dạng không?

“Chuyện này tạm thời đừng để người thứ năm biết... Cô ấy có thể lại bị truy sát và không chắc có thể trở về, phía sau nhất định có chuyện. Đầu tiên phải tìm hiểu tình hình rồi hãy nói. Cần Chi, ý chú thế nào?”

Na Sính suy nghĩ, nhớ đến cuối tháng 10 năm ngoái, Cố Hiểu đang đi du lịch đột nhiên lại trở về Quỳnh Thành. Chuyện này khẳng định là cô ấy đã nghe được tin tức của đội Liệp Phong từ cha mình.

Na Sính và Cố Hiểu gặp nhau chẳng được mấy lần, nhưng anh ta nhớ rõ, quan hệ của Cố Hiểu và Ninh Sinh Ca hình như rất tốt. Có một lần, trước mặt anh ta, Cố Hiểu từng nhận một cuộc gọi và nói chuyện khá lâu, ngữ khí rất thân thiết. Người đó chính là Ninh Sinh Ca.

Đông Đình Phong gật đầu đồng ý:

“Đầu tiên đừng liên hệ với Trung tướng Nhuế. Tạm thời để cô ấy ở lại Đông gia! Cô ấy không muốn về Quỳnh Thành mà chỉ một mực muốn tránh xa. Người muốn hại cô ấy khẳng định thân phận không hề tầm thường. Lúc trước, cô ấy đã khuyên tôi đừng điều tra. Nhớ đến những đau khổ đã trải qua, thật sự giống như ác mộng vậy...”

Hắn dừng lại, đột nhiên hắn lại thấy thương cô nhiều hơn.

Sự dừng lại này khiến Uông Dĩ Hàm liếc qua. Bọn họ đều nhìn thấy vẻ bất thần trên khuôn mặt hắn.

“Đúng rồi, có chuyện này anh phải nhắc nhở. Lúc trước, anh và Thanh Bằng có gặp mặt một lần, cậu ta nói hình như đã nhìn thấy Hách Quân cùng với mấy người khác đang ở Ba Thành, bọn họ đến đây để điều tra về kho hàng bỏ hoang mà chú vừa nhắc đến. Đệ nhất thiếu rất quan tâm chuyện này. Bởi vậy có thể nhìn ra, cô gái này chính xác là Ninh Sinh Ca...”

Na Sính đột nhiên nhắc đến Đệ nhất thiếu khiến ánh mắt Đông Đình Phong lóe lên, ba chữ “Ninh Sinh Ca” này lại khiến mí mắt hắn nhảy lên.

Nhiều năm trước, hần đã nghe qua cái tên này. Đó là một nữ anh hùng ở khu D, nhưng hần chưa từng gặp mặt..

Tháng 9, khi nghe được tin dữ của đội Liệp Phong, hần thật sự rất thương xót.

Khi đó, hần nghe nói: Cảnh ngộ của đội Liệp Phong ở Trúc Quốc rất thảm, thảm đến mức không thể thảm hơn. Điều này có thể giải thích tại sao cô lại muốn mượn thân phận của Hàn Tịnh, sau đó vội vàng muốn ly hôn với hần!

Nha đầu này đã trải qua bao nhiêu gió tanh mưa máu mới thoát khỏi cảnh ngộ khốn cùng đó?

Cô đã phải dùng hết bao nhiêu dũng khí mới có thể ngụy trang cho mình một trạng thái tinh thần tràn đầy tự tin để sắm trọn vai diễn Hàn Tịnh ở Đông gia như vậy?

Đông Đình Phong đột nhiên ăn cơm, hần và rất nhanh, rất gấp, giống như nuốt chửng vậy.

Sau khi ném đĩa xuống, hần liếc nhìn hai người bạn tốt của mình:

“Tôi no rồi, hai người cứ từ từ dùng bữa. Ngoài ra, phòng khách tôi đã sai người chuẩn bị rồi. Tối này, hai người ở lại đi! Tôi có chuyện, xin lỗi không tiếp!”

Hần có vẻ rất gấp gáp, hần rất muốn lên lầu thật nhanh để bảo vệ cô.

Loại tâm tình bất ổn như vậy cả Uông Dĩ Hàm và Na Sính chưa bao giờ thấy qua, hai người không hện mà cùng nhìn nhau, nhún vai.

Lúc này, điện thoại vang lên, Đông Đình Phong lấy ra nhìn, là ông nội hần gọi.

Hắn ngần ra, lúc trước hắn đã nói với ông là hôm nay hắn sẽ ở lại vườn Tử Kinh, nhưng tại sao còn gọi đến?

“Ông nội...”

Hắn nhận máy gọi một tiếng.

“Cần Chi à, có chuyện ông phải báo cho cháu!”

Ngữ khí của Đông Lục Phúc rất nặng nề.

“Ông nói đi!”

Hắn yên lặng nghe, giữa chừng không hề cắt ngang, cuối cùng nói xong “chúc ngủ ngon!” rồi cúp máy.

Cú điện thoại này rất quan trọng, nó quan trọng đến nỗi đã kéo lại bước chân vội vã của hắn lên gặp cô, khiến hắn một lần nữa ngồi xuống, rất lâu sau không nói lời nào.

“Có chuyện gì vậy?”

Na Sính nhin không được hỏi.

Đông Đình Phong ngần ra một lúc, sau đó mới ngẩng đầu, tinh thần cực kỳ nghiêm túc, nhìn qua đồng hồ rồi nặng nề nói với hai người bạn tốt này:

“Hoắc Kiến Quốc đã qua đời vào lúc 8 giờ 30 phút, tin tức đã được công bố cả nước. Nhưng Thủ tướng chưa chọn người kế nhiệm, vậy nên sẽ phải thông qua tổng tuyển cử để quyết định. Lần này, ba đại gia tộc nhất định sẽ phải đấu đá.”

Lúc trước, tất cả mọi người đều lén lút thảo luận như vậy: Hoắc Trường An và Hoắc Khải Hàng đều sẽ có thể đảm nhiệm chức Thủ tướng này. Hai

người này có quan hệ cha con, nhưng quan hệ suốt 30 năm nay của bọn họ vẫn luôn lạnh nhạt như nước lã.

Hoắc Trường An là con trai của Hoắc Kiến Quốc, và đã từng là người Hoắc Kiến Quốc yêu thương nhất. Nhưng 30 năm trước, ông ta đã khiến đứa con thứ của Hoắc Kiến Quốc là Hoắc Bình An tàn phế, từ đó, quan hệ hai cha con bắt đầu căng thẳng. Sau này, Hoắc Trường An lấy người phụ nữ mà Hoắc Kiến Quốc chỉ định làm vợ, nhưng đến tận bây giờ, bọn họ vẫn luôn lạnh nhạt với nhau. Hoắc Kiến Quốc đối với đứa con này đã mất hết lòng tin, lúc còn sống, chuyện gì Hoắc Kiến Quốc cũng ủy thác cho cháu trai - Hoắc Khải Hàng.

Hoắc Khải Hàng này hiện tại không chỉ là Chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Tài chính Hoắc thị, mà còn là Nghị trưởng danh dự Hạ nghị viện. Theo như hệ thống pháp luật của Đông Ngải Quốc, Hoắc Khải Hàng hoàn toàn có thể tranh chức Thủ tướng với Bộ trưởng Quốc phòng hiện nay là Hoắc Trường An. Đáng tiếc, Hoắc Kiến Quốc lại không chỉ định người kế nhiệm. Như vậy, người của ba gia tộc lớn đều có thể cạnh tranh, vị trí Thủ tướng này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, đó vẫn là một câu hỏi.

“Người chết không thể sống lại! Hãy nén đau thương!”

Uông Dĩ Hàm khuyên nhủ Đông Đình Phong, sau đó, ánh mắt lóe lên, vội vàng nói một câu:

“À, tôi nói này, cứ như vậy thì muốn Hoắc Trường An phải chịu tội không phải càng dễ sao? Nói xem, Hoắc gia bây giờ, ngoại trừ Hoắc Trường An và Hoắc Khải Hàng ra thì toàn những kẻ tầm thường, căn bản không thể nào thăng được vị trí này. Nếu cậu muốn lật đổ Hoắc Trường An, vậy Hoắc Khải Hàng tự nhiên cũng không thể để ông ta ngồi lên chức vị Thủ tướng được. Hiện tại, cậu có hai lựa chọn. Một, ủng hộ Thần gia ngồi lên cái ghế ấy. Hai, nhận tổ quy tông, trở về làm họ Hoắc. Theo quy định của Đông Ngải Quốc, Hoắc thị thừa hưởng dòng máu tôn quý hoàng tộc

300 năm, nên con cháu đều có quyền tranh cử chức Thủ tướng này. Cậu không muốn ngồi lên đó chơi một chút sao?”

Hoắc Khải Hàng im lặng một lúc, xoay xoay chiếc điện thoại rồi nhàn nhạt nói:

“Tôi đối với vị trí kia không hề hứng thú. Dĩ Hàm, cái mà tôi muốn, cậu biết rõ mà!”

Người đặc biệt mới có thể ngồi lên vị trí đặc biệt. Vị trí đặc biệt này không chỉ đại diện cho quyền lực mà đồng thời nó sẽ khiến người ta mất đi rất nhiều cái khác. Còn hẳn chỉ muốn đạt được một mục đích, thay cha lật lại bản án, không cho hung thủ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, lấy điều này để an ủi linh hồn trên trời.

Hắn đi lên lầu.

Uông Dĩ Hàm và Na Sính lại nhìn nhau không nói gì.

Đợi lúc nghe thấy tiếng đóng cửa trên lầu, Uông Dĩ Hàm mới huýt sáo, bắt đầu ăn cơm rồi chuyển chủ đề:

“Này, anh có cảm nhận được không?”

“Có!”

Na Sính gật đầu, sau đó cũng động đũa một chút.

“Cậu ta đang động lòng!”

“Thích một cô gái mạnh mẽ như vậy, chỉ mong sau này cậu ta có thể sống tốt!”

Uông Dĩ Hàm lẩm bẩm, vì đã uống rượu nên thanh âm cũng không còn rõ ràng.

Na Sính cau mày rồi lại dừng đũa.

“Anh đang lo lắng cái gì?”

“Mạc gia và Đông gia có làm ăn qua lại.” Na Sính nói ra một câu, “Mạc gia giành được chính quyền cũng nhờ vào Đông gia đứng đằng sau tài trợ tài chính. Thiên hạ không có tường nào gió không thể lọt qua... Nhưng mong Cần Chi không nên lún xuống quá sâu, bằng không...”

Anh ta không nói tiếp nữa, nét lo lắng đã hiện đầy trên mặt.

Cô gái mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ dám yêu dám hận.

Cần Chi hiện tại đang nếu càng lún xuống sâu, yêu nhiều hơn thì e rằng, sóng gió sắp tới sẽ càng kinh khủng...

Uông Dĩ Hàm nghe vậy, cuối cùng cũng nuốt không nổi

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 113

Lúc Ninh Mẫn tỉnh lại, cô cảm thấy bên cạnh mình như có dấu tích của người vừa ngủ, dưới đệm còn chút hơi ấm, nhưng lại không thấy người đâu. Cô ngồi lên, yên lặng nhìn những vật dụng mang phong cách cổ đại trong căn phòng. Cô sờ lên mặt, vừa chạm vào đã thấy đau.

Nhưng cô lại cười, vì biết đau chứng tỏ cô còn sống. Đây là chuyện tốt nhưng chỉ là hiện tại, cô lại phải đối mặt với một vấn đề phức tạp khác.

Rửa mặt xong rồi thay một chiếc áo len, sau đó cô tìm một vòng trên lầu nhưng không thấy bóng dáng hắc đầu.

Đợi lúc xuống lầu thì mơ hồ nghe thấy phía thư phòng có giọng nói truyền đến, nhưng cô không có qua đó mà tập tễnh đi về phía nhà bếp. Đúng lúc đó dì Lý – quản gia ở vườn Tử Kinh đang từ trong bếp đi ra, nhìn thấy cô như vậy liền vội vàng chạy đến đỡ:

“Phu nhân, cô đi lại không tiện, nếu cần cái gì có thể nhấn chuông là được rồi!”

Ninh Mẫn được đỡ ngồi xuống chiếc sô pha.

“Không sao, tôi có chút đói bụng!”

“Tiên sinh đã sai người làm món cô thích rồi!”

Ninh Mẫn không quan tâm dì Lý đã nói cái gì với đầu bếp, toàn bộ sự chú ý của cô lúc này đều đổ dồn vào dòng chữ lớn trên tờ báo bị chén trà

che đi một nửa kia.

Cô không nói lời nào vội vàng chớp lấy tờ bào, đọc thấy hàng chữ:

“Vị lãnh tụ vĩ đại Hoắc Kiến Quốc của hoàng tộc Hoắc thị, gia tộc Đệ nhất đã vĩnh biệt cõi đời.”

Sau tựa đề này, báo Tường Tận còn trích dẫn một loạt những thành tích xuất sắc của Thủ tướng Hoắc Kiến Quốc và biểu dương những cống hiến to lớn của ông đối với sự phồn thịnh của Đông Ngải Quốc, cùng với thời gian và địa điểm mà ông qua đời.

Đọc xong, Ninh Mẫn ngẩn người kinh hãi, nhưng tận sâu trong đáy mắt cô lại hiện lên cảm giác bi thương. Bàn tay cô cố giữ chặt lấy viên báo, hô hấp bỗng trở nên khó khăn, cảm giác đau thương với nhân vật truyền kỳ này liền biến mất, giây phút này cô còn cảm thấy đau xót hơn cho những thành viên của đội Liệp Phong, tất cả họ đã phải trả một cái giá đắt như vậy và rồi cuối cùng kết cục này vẫn không thể tránh khỏi. Thủ tướng qua đời, người kế nhiệm vẫn chưa được chỉ định, tương lai của Đông Ngải Quốc nhất định sẽ có rất nhiều biến đổi.

Cái gọi là “nhất triều thiên tử nhất triều thần” chính là: Giới chính trị biến động thì theo đó là sóng gió khắp nơi.

Dì Lý nhìn thấy sắc mặt của cô có chút không ổn liền xoay người đi về phía thư phòng thì đúng lúc đó lại gặp Đông Đình Phong đi ra. Đang muốn nói cái gì thì hắn lại xua tay ý bảo đi và đầu bếp đi ra, không cần ở lại nhà chính nữa. Dì Lý liền đến gọi đầu bếp rồi rời đi.

Đông Đình Phong bước đến phòng khách, hắn thấy cô đang ngồi chết lặng tại chỗ, sắc mặt rất kém, tinh thần có vẻ hết hoảng, đôi mắt long lanh kia hiện lên nét buồn bã, giống như một loại cảm giác đau thương cực độ.

Hắn nhìn thoáng qua rồi nhẹ nhàng đi tới.

“Chào buổi sáng!”

Bàn tay hần xoa xoa đầu cô rồi ầm ập nói một tiếng chào buổi sáng.

Ninh Mẫn thu lại thần sắc rồi bỏ tờ báo ra. Nhìn thấy người đàn ông này tinh thần sáng khoái, trên người hần mặc một chiếc áo len màu xám bạc đang đứng trước mặt mình, ánh mắt còn mang ý cười, theo sau hần là hai người đàn ông anh tuấn, một người toát lên vẻ cao lớn, thô kệch, một kẻ cả người đầy nét khôn khéo, già giặn. Cả hai bọn họ đều đang nhìn chăm chăm vào cô.

Cô đứng lên, nhẹ nhàng chào một tiếng:

“Chào buổi sáng!”

“Để anh giới thiệu một chút, hai vị này là bạn tốt của anh: Uông Dĩ Hàm, Na Sính”

Hần giới thiệu cho cô.

Ninh Mẫn gật đầu, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, hôm qua cô cảm thấy bọn họ có chút quen quen, quả nhiên đều là nhân vật nổi tiếng.

“Uông thiếu Tây Đô nghe tiếng đã lâu, tứ thiếu Na gia là một chuyên viên đàm phán nổi tiếng trong giới. Thật sự hân hạnh!”

Đồng thời, cô còn biết đây chính là vị hôn phu của Cố Hiểu.

Ninh Mẫn nhìn thoáng qua, vị này cũng không tồi, chỉ là Cố Hiểu hình như không muốn kết hôn với anh ta nên dù đính hôn đã 2 năm nhưng số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Haizz, lại một hôn nhân phục vụ lợi ích chính trị.

Na Sính thấy cô nói rõ lai lịch của bọn họ bất giác mỉm cười:

“Vậy chúng tôi nên xưng hô với cô thế nào? Cô không phải Hàn Tịnh, chuyện này Cần Chi đã nói rõ với chúng tôi rồi!”

Uông Dĩ Hàm cũng cười hể hả một tiếng:

“Mặc kệ xưng hô thế nào, gọi một tiếng “em dâu” cũng không sai. Mặc dù là giả, nhưng chỉ cần Cần Chi đồng ý, giả cũng có thể thành thật. Cần Chi, cậu nói có đúng không?”

Anh ta nháy mắt mấy cái về phía Đông Đình Phong.

Ninh Mẫn chợt cảm thấy mặt nóng bừng lên, thật sự cô cũng không biết phải nói thế nào nữa.

Còn Đông Đình Phong lại cười, trong lòng hân quả thật rất thích cách xưng hô này, nhưng chỉ nói:

“Bữa sáng đã được chuẩn bị, anh cùng em đi ăn một chút! Tối qua, em đã không ăn gì rồi!”

“Đi đi, đi đi! Chúng tôi đã ăn rồi nên đến thư phòng đợi, không quấy rầy hai người ân ái nữa!”

Uông Dĩ Hàm hùng hổ lôi Na Sính đến thư phòng.

Còn Ninh Mẫn thì bị Đông Đình Phong kéo về phía nhà bếp, đầu bếp và quản gia đã bày sẵn đồ ăn lên bàn. Đông Đình Phong rất lịch sự kéo ghế ra cho cô, hai người ngồi đối diện nhau ăn cháo.

Bầu không ý có vẻ rất yên tĩnh, Ninh Mẫn cúi đầu ăn, cẩn thận nhai nuốt, cả người toát lên vẻ nhã nhặn.

Nhìn thấy cô lúc này hân có chút bất đắc dĩ, thật sự hân có cảm giác cô gái mà hôm qua hân thấy và cô gái này chẳng có chút liên quan gì.

Đúng, hẳn thật sự không ngờ tới thân phận của cô lại như vậy: Ninh Sinh Ca nổi tiếng là vì 7 năm trước cô ấy đã giải cứu được Đệ nhất thiếu khò đảo nhỏ, sau khi tin này được truyền ra, mọi người đều nói đây là một người phụ nữ lợi hại, chỉ là vấn đề thân phận và tương mạo của cô chưa bao giờ bị lộ ra.

“Vết thương còn đau không? Như vậy lát lại phải bôi thuốc rồi!”

“Không sao!”

Ninh Mẫn cúi đầu trả lời, bát cháo đã được ăn xong, cô lại lấy thêm một chút, ăn được một miếng mới hỏi:

“Hàn Thuần tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa!”

Tối qua lúc trở về, Trần Tuy gọi điện tới nói đã tìm thấy Hàn Thuần, nhưng cậu ta bị thương rất nặng, nên bị hôn mê bất tỉnh phải đưa vào bệnh viện.

“Yên tâm, không sao đâu!”

“Chung quy cũng là tại tôi nên cậu ta mới bị đánh thảm như vậy! Quan tâm một chút cũng là chuyện nên làm!”

“Nhưng cũng tại cậu ta nên em mới xảy ra chuyện.”

“Không thể trách cậu ta. Mấy người đó có chuẩn bị, nói thẳng ra thì tôi mới chính là mầm họa.”

Cô ăn xong, lau miệng thì thấy hẳn đang yên lặng nhìn mình:

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Nếu như không nhìn em thì làm hiểu rõ được em?”

Hầm mỉm cười nói, cử chỉ cực kỳ thân thiết.

Cô căn môi, ánh mắt trở nên phức tạp. Có vài chuyện cô nhất định phải đối mặt, không thể trốn tránh. Nhưng cô phải bộc lộ thế nào với một người mà cô chỉ mới gặp đây?

“Đông Đình Phong...”

Gọi một tiếng, trong thanh âm còn mang theo tiếng thở dài, nhưng rất lâu sau không hề nói tiếp.

“Hiện tại, nếu như anh muốn điều tra bối cảnh của em, thật sự rất dễ!”

Bởi vì hắn đã giới hạn được phạm vi, dựa vào bản lĩnh của hắn, tìm người có lai lịch như vậy quả thật không khó.

Ninh Mẫn rót một cốc nước, uống được mấy ngụm mới nhẹ nhàng hỏi lại:

“Vậy tại sao anh không điều tra?”

“Bởi vì anh đang đợi em chủ động nói ra. Giữa vợ chồng với nhau nên có sự tin tưởng!”

Hắn nói, ánh mắt rất kiên định.

Cô bật cười, nhưng ngữ khí lại lạnh nhạt:

“Anh quên là chúng ta không phải vợ chồng sao?”

“Vợ chồng giả cũng là vợ chồng. Trên danh nghĩa, em vẫn là Hàn Tịnh. Sau khi em đồng ý cho anh cơ hội thì em nên thử tin anh chứ! Anh nói rồi, anh sẽ là chỗ dựa vững chắc cho em, bất luận sau này có chuyện gì xảy ra

với em đều có anh ở bên. Đồng thời, anh cũng muốn được em tin tưởng... Tối qua, anh đã nghĩ một vấn đề, chúng ta có nên đi đăng ký để em đỡ phải bất an hay không?”

Người đàn ông này ư, hẳn một lòng muốn dụ dỗ cô làm vợ hắn, thế nào cũng không sợ rước họa vào thân.

Cô nhắm mắt lại, ánh mắt, tinh thần từng chút từng chút trở nên băng lãnh, cả khuôn mặt cũng nghiêm nghị hơn, lạnh giá hơn cả băng tuyết. Ninh Mẫn đưa mắt sang nhìn, tất cả đều là thế giới lạnh lẽo, lộ ra vẻ cô độc đến xác xơ tiêu điều:

“Đúng, tôi là Ninh Sinh Ca, đội trưởng đội hành động đặc biệt Liệp Phong dưới trướng của Trung Tướng Nhuế. Tháng 9, Đệ nhất Thủ tướng đến thăm Trúc Quốc và bị phần tử vũ trang của Mạc thị bao vây ở thành phố Trường Môn. Sau đó Mạc thị và các nguyên thủ Đông Ngải Quốc đàm phán. Mạc thị đồng ý thả người nhưng điều kiện tiên quyết chính là: Đông Ngải Quốc phải ủng hộ Mạc thị lên cầm quyền. Cuối tháng 9, Mạc thị đánh bại được đối thủ và ngồi lên vị trí Tổng thống. Lúc họ chuẩn bị thả người thì con trưởng Mạc gia – Mạc Thần Chi đột nhiên lại làm trái với hiệp ước. Rơi vào bước đường cùng, tôi chỉ có thể tuân mệnh dẫn đội Liệp Phong và Liệp Ưng đến giải cứu. Trên đường, Mạc Thần Chi đã lấy tính mạng của Thủ tướng ra uy hiếp, điều kiện hắn đưa ra là muốn giữ lấy bảy cái mạng của đội Liệp Phong. Cuối cùng, Thủ tướng an toàn trở về nước, còn đội Liệp Phong, ngoại trừ tôi...”

Cô cố hít một hơi thật sâu, thanh âm đang run lên, ánh mắt nhìn lên chiếc đèn pha lê đẹp để treo trên trần nhà, rất lâu sau mới nói ra một câu:

“Vẫn còn một thành viên nữ nữa, còn đâu tất cả đã vì tổ quốc hy sinh. Mỗi một cái chết đều rất thâm trọng...”

Hai bàn tay nắm chặt lấy chiếc cốc thủy tinh trong suốt đó, cô đang cố nén đi cảm giác đau thương trong lòng, vì vậy mà thanh âm cũng có chút lay động, một lúc sau mới lại nói:

“Người tối ngày 31 đó bắt cóc tôi là thầy giáo dạy tôi bắn súng lúc tôi còn nhỏ – Lý Hưởng, cùng với cộng sự của ông là Đới Lịch. Bọn họ phụng mệnh ám sát tôi, nhưng chú Lý lại không hoàn thành nhiệm vụ nên lúc ở kho hàng, ông đã bị người ta bắn chết. Còn Đới Lịch thì thiêu chết trong ô tô. Hôm qua, mẹ con Hàn gia đưa tôi đến nghĩa trang, chủ yếu là vì có người đã sắp xếp khiến Hàn Thuần sa vào bẫy, có người muốn lợi dụng Hàn gia để gặp tôi!”

“Là ai?”

Đông Đình Phong cúi đầu, chen vào một câu.

Nhưng Ninh Mẫn không trả lời, ánh mắt cô vẫn nhìn hẩn chăm chăm:

“Tôi chỉ biết một chuyện, trong Quốc hội có người câu kết với Mạc gia và tiếp tay cho Mạc Thần Chi để muốn giết tôi, lấy cái chết của đội Liệp Phong làm vật cúng tế của 31 tên cướp đó. Lần này không thành công sẽ còn lần sau. Lần sau không thành công, khẳng định còn lần sau nữa.

Đông Đình Phong, có điều này anh phải biết, tôi ở lại đây sẽ khiến Đông gia xảy ra chuyện. Tôi là kẻ đen đui, trong lúc này, ai ngồi chung một thuyền với tôi thì người đó sẽ gặp nạn.”

Đông Đình Phong nhíu mày hỏi:

“Cho nên?”

“Cho nên anh đừng có liên quan gì đến người như tôi.”

“Em muốn anh làm thế nào?”

“Hiện tại, anh có hai lựa chọn: Một là giao tôi ra, liên hệ với Trung tướng Nhuế khu D, đem mầm họa như tôi vứt đi, sau này sống chết mặc tôi, anh không cần quản, cứ như vậy anh có thể cưới một cô vợ khác, mà không cần lo lắng bị cuốn vào vòng xoáy chính trị. Hai là anh đưa tôi ra nước ngoài, anh cũng không cần quan tâm đến tôi nữa. Sau đó công bố với mọi người rằng Hàn Tịnh đã chết. Con đường tiếp theo của tôi để tôi tự lo liệu. Có thể mai danh ẩn tính tiếp tục sống thì đó là điều may mắn của tôi. Còn nếu bị bọn chúng tóm được, chết thảm thì đó cũng là số mệnh của tôi...”

Đây là cô muốn cùng hấn vạch rõ ranh giới.

Đông Đình Phong nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, con người băng lãnh mà chân thành:

“Kỳ thực em vẫn còn lựa chọn thứ ba!”

Cô cau mày:

“Có sao?”

“Hơn nữa, trước kia anh đã đề cập đến. Làm vợ của anh, anh và em liên thủ để tóm được kẻ đứng đằng sau chuyện này. Nhổ bỏ được mầm họa, sau này chúng ta có thể vô tư sống những ngày tháng hạnh phúc của mình.”

Ninh Mẫn ngẩn ra, đột nhiên cô có chút sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Trên đời này, người bình thường chiếm đa số. Những người này luôn theo đuổi cuộc sống được ăn ngon, ngủ ngon, có công việc tốt, có nhà của chính mình. Dã tâm của bọn họ không quá lớn, bọn họ luôn hướng đến cuộc sống yên ổn, bình lặng.

Ngoài ra còn có một loại người khác, bọn họ là hòa quang chói lóa trong vạn người, bọn họ đứng trên vũ đài cao lớn bao người mơ ước, xung quanh

vũ đài là vận mệnh của cả vạn người. Bọn họ điều khiển bộ máy chính trị này để tạo phúc cho bách tính, đồng thời thể hiện giá trị lịch sử của mình.

Một vũ đài như vậy không nghi ngờ gì sẽ hấp dẫn rất nhiều kẻ muốn leo lên đó để mở ra cuộc đời của chính mình.

Một đời già đi, đời kế tiếp lại lên, thời nào cũng có một nhân vật tinh anh trong vạn người đứng lên vũ đài đó, trở thành ngôi sao mới.

Ở Đông Ngải Quốc, đằng sau mỗi nhà chính trị là một tập đoàn tài chính chống lưng.

Theo những gì cô biết, Đông gia vẫn luôn bảo trợ cho Hoắc gia. Bởi vì Đông Lục Phúc và Thần Vạn Niên có giao tình từ thời đi học, mà Thần Vạn Niên và Hoắc Kiến Quốc luôn cùng lí tưởng.

Mặc dù, hiện tại Thần Vạn Niên đã xuống, nhưng quân đội ở Đông Ngải Quốc, thậm chí quá nửa vẫn nằm dưới sự khống chế của Thần gia.

Một Đông Đình Phong có bối cảnh như vậy, nói ra mọi người sẽ nghĩ đến một câu: “Hắn rất ngông cuồng!”, kỳ thật không, hắn căn bản không phải người bình thường. Bằng không, làm sao có thể cùng chuyên viên đàm phán quốc tế xưng anh em, rồi làm sao có thể cùng con trai của ông vua sắt thép phía Tây kết giao bạn bè.

Cuộc đời của hắn và Hoắc Khải Hàng dị khúc cùng công (tuy khởi điểm khác nhau nhưng đều rất thành công), chỗ bất đồng chính là: người đó vừa sinh ra đã bị cuốn vào vòng xoáy chính trị, vốn đã quen với mưa gió bão bùng, còn Đông Đình Phong lại khác, hắn nấp dưới vẻ tự do và chỉ âm thầm giúp đỡ.

Nhưng tại sao mấy năm nay, cô chưa từng thấy Đông Đình Phong và Hoắc Khải Hàng sánh vai trên các cuộc họp báo?

Hai người này có thể nói là nhân tài trẻ tuổi nhất nhì ở Đông Ngải Quốc hiện này, tại sao lại không trở thành bạn bè.

Chuyện này thật sự có chút kỳ lạ.

“Tại sao không nói gì?”

Đông Đình Phong phát hiện cô vẫn ngẩn ra, tinh thần có chút không tập trung, nhưng hắn không biết cô nghĩ gì.

“Đề nghị của anh, hậu quả rất nghiêm trọng, vì thế mà cái giá phải trả rất đắt!”

Cô hoàn hồn, nghiêng đầu, lấy ngón tay gõ nhẹ vào thành cốc, mi tâm cũng hơi nhíu lại:

“Vòng xoáy này không phải có thể dễ dàng vượt qua. Chỉ cần không để ý thì sẽ bị cuốn đi, lúc đó hối hận cũng không kịp. Đó chỉ là cái thứ nhất. Thứ hai, làm phu nhân của anh cũng là chuyện rất mạo hiểm. Hôn nhân đâu phải trò đùa...”

“Vậy chúng ta sẽ cùng nghiên cứu cái thứ nhất của em. Ninh Sinh Ca, anh trịnh trọng hỏi em một câu: Lễ nào em muốn cả đời này, số mệnh của em đều do kẻ khác nắm giữ sao?” Hắn hỏi ngược lại, “Có lẽ em đã nhìn thấy tựa đề trên báo ngày hôm nay, Hoắc Kiến Quốc đã đi hết cuộc đời vinh quang của ông ấy, tương lai của Đông Ngải Quốc sẽ có rất nhiều biến động. Và đây chính là cơ hội tốt nhất cho em thay đổi vận mệnh. Em còn đắn đo gì? Hay là em vẫn muốn làm con chuột nhút nhát chạy trốn khắp nơi sao?”

Cô gục xuống, ánh mắt nhìn chiếc cốc thủy tinh rồi từ từ uống, rất lâu sau không nói gì: Chính xác, đây là cơ hội, nhưng... cô sẽ nắm bắt được... cô có thể làm như vậy được sao?

Cô suy nghĩ một lúc:

“Chuyện này tôi cần phải từ từ suy nghĩ!”

“Ừ, vậy chúng ta lại nói đến vấn đề hôn nhân!”

Hắn uống một ngụm nước, tiếp tục nói:

“Hôn nhân căn bản là một quá trình mạo hiểm, cuộc đời con người, ai có thể xác định ai có thể cùng ai đi hết cuộc đời?”

Có thể đi cùng nhau, nhưng một người trong họ lại bị bệnh, không thể nào qua khỏi, để rồi lại bỏ mặc một người sống cô đơn.

Hay một người trong số họ không ngừng hướng về phía trước, và người còn lại mãi cứ giậm chân tại chỗ, để rồi khoảng cách giữa bọn họ ngày một xa hơn, khó tránh khỏi việc từ bỏ. Và trên chính con đường họ đi đó, họ sẽ gặp được người có thể nắm tay họ đi tiếp, hôn nhân cũng sẽ đến gần hơn.

Phần lớn sẽ xuất hiện kết quả như vậy: Hai người đi chung một con đường, hoặc có va chạm nhưng vẫn tay nắm tay, hai người cùng bao bọc cho nhau, tin tưởng nhau, quý trọng nhau và cùng nhau bước tiếp, cùng nhau chống đỡ, bọn họ dùng sự kiên định của mình để trải qua phong vân bão tố, dù gian nan hiểm trở có nhiều hơn đi nữa, bọn họ cũng không từ bỏ đối phương, cho đến một ngày, sự già nua và tử thần đến đưa họ đi khỏi thế giới này. Cuộc đời con người như vậy đã đi hết.

Hãy cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh cho em thấy, sự lựa chọn của em không hề sai.”

Ánh mắt nghiêm túc, giọng nói kiên định khiến người ta không cách nào phớt lờ sự chân thành của hắn.

A, người đàn ông này, đây là hắn muốn hạ quyết tâm để có được cô sao?

Làm vợ hắn, mẹ kế của con trai hắn, có thể sao?

Điều này hình như không nằm trong kế hoạch cuộc đời của cô?

Cuộc sống như vậy khiến cô cảm thấy xa lạ. Một khi đồng ý, người đàn ông này nhất định sẽ mạnh mẽ chiếm lấy cuộc đời của cô, và rồi cuộc sống của cô sẽ thay đổi hoàn toàn... Huống hồ cô còn có con gái, Hoắc Khải Hàng một khi biết cô còn sống, tình huống sẽ càng thêm loạn.

Nhưng cô và Hoắc Khải Hàng cũng không thể có cơ hội đi cùng nhau... Con gái là của hần, nếu hần có thể nhường lại con bé cho cô, vậy là tốt nhất. Còn không, cũng chẳng có cách nào khác.

Quan trọng là: Nếu như cô vẫn độc thân, Hoắc Khải Hàng nhất định sẽ tìm mọi cách ép cô đi đăng ký kết hôn. Nếu cô đã kết hôn, trở thành Đông phu nhân thì có lẽ có thể xóa bỏ được ý niệm về Hoắc Khải Hàng...

Nhưng lúc đó, không phải cô nên nói rõ cho Đông Đình Phong biết tình hình: Cô đã có bạn trai, còn có cả con gái nữa?

Hần thích sạch sẽ, có thể chấp nhận được sự thật này mới là lạ!

“Tôi muốn yên tĩnh để suy nghĩ... Đợi tôi nghĩ kĩ sẽ trả lời anh!”

Cô nhẹ nhàng nói, sau đó khéo léo từ chối trả lời.

Mặc dù cô đã ngủ một đêm, nhưng sự mệt mỏi vẫn hiện rõ trên mặt.

Đông Đình Phong xoa xoa tay, đứng dậy, đi đến trước mặt cô:

“Đây cũng chính là điều anh muốn nói với em, lên lầu nghỉ ngơi chút đi. Nếu có thể thì đầu tiên đừng nghĩ nhiều nữa, hãy để đầu óc thoải mái rồi ngủ một giấc. Sắc mặt em thật sự rất kém.”

Hần nắm lấy tay cô, kiên định kéo đi, cô muốn rút ra cũng không được, chỉ có thể bị hần kéo lên phòng. Vào đến phòng, hần bắt cô nằm xuống giường rồi nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

“Em có thể an tâm nghỉ ngơi. Xung quanh vườn Tử Kinh rất an toàn, không cần lo lắng! Anh sẽ quản lý tốt!”

Vừa nói hần vừa vuốt nhẹ tóc cô, cử chỉ vô cùng thân thiết.

Một người rơi vào cơn khủng hoảng rất dễ bị hành vi thân mật này làm cảm động.

“Cảm ơn!”

Cô nhẹ nhàng nói một câu: “Anh xuống tiếp bọn họ đi!”

“Anh còn chuyện muốn làm!”

Đông Đình Phong xoa đầu cô giống như đã thành thói quen, còn cô bởi vì cảm nhận thấy không có gì ác ý cũng không hề bài xích. Cô lặng lẽ nhìn người đàn ông này, thật sự không hiểu hần muốn làm gì?

Đến lúc cô nhận ra dụng ý của hần thì hần đã đem chuyện đó giải quyết một cách dứt khoát: Mặt cúi xuống, không hề báo trước hạ xuống môi cô, cắn một cái. Hoàn thành một nụ hôn.

“Đông Đình Phong...”

Bị hôn trộm nên Ninh Mẫn không khỏi trừng mắt, nét mặt lộ ra vẻ chán nản.

Còn hần lại vô tội mỉm cười, giống như cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của cô, trong lòng thật sự có chút ngứa ngáy vì chưa đủ thỏa mãn, nhưng hần cũng biết chừng mực, phải chiếm lĩnh từ từ:

“Sau này, mỗi ngày hôn một cái để cho em quen dần với thân phận Đông phu nhân, và cũng là để em rõ một chuyện: Sau này, anh sẽ là chồng em, em có thể yên tâm dựa vào anh mà hưởng thụ quyền lực và phú quý.”

Người đàn ông này, tao nhã nhưng bá đạo, hẳn không hề cho cô bất cứ cơ hội nào để cự tuyệt cái quyền lợi hay cái phú quý kia mà đã xoay người rời đi, còn khép cửa lại.

Ninh Mẫn sờ nhẹ lên cánh môi bị cắn, có chút đau, nhưng lại không giống như trước kia, cảm giác chán ghét muốn lao vào nhà tắm đánh răng không còn. Lúc này cô rúc người vào trong chăn, trong chăn toàn một mùi hơi thở nam tính đó. Nhưng cô giống như đã quen, nhắm mắt lại, hít lấy bầu không khí toàn hơi thở của hắn, trong lòng cũng dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu suy nghĩ cục diện trước mặt, cùng với hôn nhân tương lai mang họ Đông, trở thành Đông phu nhân có thể sao?

Cô do dự, trong lòng rất lo lắng, hôn nhân đâu phải trò đùa.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Lúc Ninh Mẫn tỉnh lại, trên đầu giường có đặt một tờ giấy, trên đó viết mấy dòng chữ như rồng bay phượng múa:

“Tỉnh dậy sau đó nhớ phải ăn cơm, thấy em ngủ say nên không đánh thức em. Hiện tại, anh phải quay về nhà tổ giải quyết chút chuyện, buổi tối sẽ quay lại cùng em ăn cơm.”

Hạ bút: Đông Đình Phong.

Phía dưới còn mấy dòng tái bút cùng cái mặt cười to đùng, miệng cong cong lên giống như còn muốn phun ra những lời hài hước gì đó:

“Đừng có mặt mày ủ rũ, cuộc đời cần phải mỉm cười mà đối mặt, em cười lên rất đẹp, và lúc dữ dằn cũng rất dọa người...”

Có người nói: Một khi mỹ nhân cười có thể khuynh thành, còn một khi mỹ nhân nhăn mày cùng sẽ khiến người ta đau lòng. Theo anh thấy, cười so với cau mày sẽ có sức quyến rũ hơn, và càng có thể thể hiện trạng thái tinh thần của một người.

Em là một người phụ nữ mạnh mẽ nên sau này không cần cau mày, chỉ cần bình tĩnh tìm đúng vị trí là được.

Cuối cùng, phải nhớ bôi thuốc nghe chưa, bà xã đã man thân yêu của anh ạ!” (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Cô trừng mắt nhìn kĩ, tại sao càng nhìn cô càng cảm thấy cái mặt cười này có điểm xấu xa?

Sao bộ dạng Đông Đình Phong đang cong môi lên cười xấu cứ hiện lên trong mấy dòng chữ này?

Hơn nữa, trong đầu cô tự nhiên có thể tưởng tượng ra nụ cười xấu xa lúc hắn viết mấy dòng chữ này.

Hắn than vãn cái gì?

Bởi vì nhìn thấy cô đánh nhau với mấy người đó vô cùng hung hãn, dữ dằn sao?

Hứ, cô đâu có dã man?

Chỉ là cô hiểu rõ phải bảo vệ bản thân hơn người khác thôi.

Nếu như cô không có chút bản lĩnh này thì hiện tại đến xác cũng chẳng còn nữa ý chứ!

Cô cắn răng, trừng mắt, cô thật sự ghét nhất hai chữ “thân yêu” đặt sau mấy chữ “bà xã dã man” này, nó khiến người ta thấy ngứa mắt mà. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Hứ, người này thật sự một lòng một dạ muốn cả người cô dính lên “nhãn hiệu” của hắn mà...

Giây phút này, cô cảm thấy toàn thân không thoái mái, cô có còn là chính cô không vậy?

Cô ở trong lòng thầm hỏi, ánh mắt nhìn xuống thì thấy bên cạnh chén trà là hai lọ thuốc trị vết thương trầy xước, một lọ màu vàng, một lọ màu xanh không phải loại tối qua đã bôi. Hắn còn viết một tờ giấy khác, cẩn thận nói

rõ dùng thế nào, rồi còn nói loại thuốc nào có công dụng rất đặc biệt. Cái gì mà mấy ngày có thể hết sưng, bảo đảm không để lại sẹo.

Những chữ ngăn ngăn này cũng giống như hăn, thật sự khiến người ta có cảm giác thoải mái. Sự cẩn thận này khiến cô cảm thấy ấm áp.

Cầm lọ thuốc lên, cô chậm rãi đi vào trong nhà tắm. Bật đèn lên, đối diện với chính mình trong gương, nhìn thấy trên trán có hai chỗ xanh xanh tím tím, quả thật có chút ảnh hưởng đến dung mạo của cô, may mà có tóc mái che đi một nửa.

Con người ai chả thích đẹp.

Cô cũng không phải ngoại lệ.

Trên thực tế, cô vốn là một cô gái xinh đẹp, muốn vóc dáng có vóc dáng, cần tướng mạo có tướng mạo, muốn bằng cấp có bằng cấp, cần năng lực có năng lực.

Một người như vậy, đáng lẽ ra phải sống những ngày bình yên, sung túc mới đúng: Hàng ngày bận rộn với công việc, rảnh rỗi thì đi du lịch cùng bạn bè, cùng ông xã. Chứ không phải ngày nào cũng đánh đánh giết giết, lo lắng, hoảng sợ. Để rồi chính mình không thể nhìn thấy ánh dương của ngày mới, suốt ngày chỉ muốn chạy trốn.

Cô nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên chỗ đau, ngửi mùi hương thoảng thoảng khiến cô lại nhớ đến những người sống ở Trúc Quốc đó, những ngày tháng bị thương không có thuốc để thoa, chỉ có thể tự mình tìm thảo dược, dùng miệng nhá nhỏ, đắp lên vết thương rồi dùng vải buộc lại.

Trên đùi cô có một vết thương, thậm chí nó còn chưa lành hẳn, bởi vì lúc đó bị ngã rách thịt nhưng lại không có thuốc để trị. Đã từng có lúc chỗ đó bị sưng lên và còn mưng mủ, nó khiến cô sốt mấy ngày liền. Sau đó, là một bà lão nhặt vỏ chai ở chỗ đó đã giúp đỡ cô, giúp cô lấy một chút thuốc.

Sức sống quật cường của cô là dựa vào mấy hộp thuốc đó mới có thể không bị nhiễm trùng, đẩy lùi cơn sốt, từng chút từng chút khỏe lại. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Sau này, cô giả vờ câm điếc, vừa cùng bà lão nhặt ve chai, vừa dưỡng thương, sống như vậy cũng đến nửa tháng.

Cho đến khi người của Mạc Thần Chi tìm đến được nhà cửa bà lão, còn bức chết bà, khiến cô lại trở lại cuộc sống lưu lạc, chạy trốn khắp nơi.

Rồi sau này, cô không nhìn được nữa, mạo hiểm dù có bị nghe lén bị lộ hành tung vẫn đột nhập vào một nhà dân gọi điện cho ba mẹ.

“Alo, ai vậy?”

Nghe thấy giọng nói già nua của phụ thân trong điện thoại mà trong lòng cô tràn đầy nước mắt, nghẹn lời không nói ra được, thanh âm đó ở ngay bên tai nhưng người lại ở mãi nơi xa xăm ấy.

“Alo, rốt cuộc là ai vậy? Tại sao lại không nói?”

Nghe thấy tiếng giục giã, cuối cùng cô không nhìn được, hít một hơi rồi để mặc nước mắt rơi xuống, ủy khuất gọi một tiếng:

“Ba, là con, Tiểu Ca, con còn sống... Ba, người của Mạc Thần Chi giống những kẻ điên vậy, chúng liên tục truy sát con... Ba, con cầm cự không nổi nữa... Ba, con phải làm sao? Con phải làm gì bây giờ? Con không thể trở về... Ba...”

Từ nhỏ đến lớn, cô đều rất kiên cường, lạc quan, cởi mở, từ “khóc” này dường như cô chưa biết nó như thế nào.

Phụ thân nói với cô: Cô gái xuất thân từ gia đình quân nhân, ý chí và tinh thần không thể thua kém nam nhân.

Bao nhiêu năm qua, cô dùng tiếng cười để đón chào cuộc sống, chưa bao giờ bị những điều bất ổn trong cuộc sống làm gục ngã.

Nhưng tháng 11 ở Trúc Quốc, cô bị lũ người hỗn đản đó bức đến không chịu đựng được, cô khát khao có người chống đỡ cho mình.

Giống như một đứa trẻ mới học đi, ngã lần thứ nhất, bò, ngã lần thứ 2 lại bò, đến khi sợ ngã vì đau quá thì chỉ biết khóc, hai tay chìa ra chỉ mong có một cánh tay nào đó sẽ ôm cô vào lòng và trấn an trái tim yếu ớt của cô.
(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Cách nghìn sông vạn núi, điện thoại ở một chỗ khác bị rơi xuống đất vang lên thanh âm loảng xoảng, nó đang rung lên, thậm chí Ninh Mẫn còn có thể tưởng tượng được ra bộ dạng đau khổ của ba mình. Đầu kia lại run rẩy cầm chiếc điện thoại lên, kinh động gọi:

“Mẫn Mẫn, con là Mẫn Mẫn, con thật sự còn sống, con thật sự còn sống... Mẫn Mẫn, hiện tại con đang ở đâu? Ở đâu? Mẹ nó ơi, Trương Huệ ơi, Trương Huệ, Mẫn Mẫn còn sống, nó vẫn còn sống, tên khốn khiếp Mạc Thần Chi không tìm được nó... Trương Huệ, bà có nghe thấy gì không? Con gái không sao, con gái không sao...”

“Thật sao? Thật sao? Cho tôi nghe với, nhanh để tôi nghe máy... Mẫn Mẫn, là con sao? Con còn sống?”

Mẫu thân đoạt lấy chiếc điện thoại, bà vẫn không dám tin vào sự thật này, bà gọi tên Ninh Mẫn, ngữ khí nghẹn ngào muốn khóc.

“Dạ, mẹ, con còn sống, mẹ, con vẫn chưa chết, nhưng bọn họ đều chết rồi, mẹ, bọn họ từng người, từng người một đều chết ngay trước mặt con... Con không thể cứu được bọn họ, bọn họ chết rất thảm... Mẹ, mấy lần con suýt nữa cũng chết... Hiện tại, có thể nghe thấy giọng nói của ba mẹ thật sự quá tốt... Mẹ, con nhớ mọi người, nhớ rất nhiều...”

Cô vừa khóc vừa kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe, thật giống như một đứa trẻ bị lạc đường, khát khao có thể tìm được người thân, nhưng lại một lần nữa quay trở lại với thế giới lạc lõng của mình.

Sau mấy câu cuối cùng, điện thoại lần nữa bị giăng lấy, một giọng nói khác khiến cô nhớ nhung da diết lại lọt vào tai, nó khiến cô vừa vui vừa sợ:

“Mẫn Mẫn, tôi là Khải Hàng đây. Hiện tại em đang ở đâu? Em đang ở đâu? Hãy nói cho tôi biết, tôi lập tức đến đón em.”

Tất cả tiếng khóc đột nhiên dừng lại, tất cả nước mắt cũng được cô lau đi, sau đó hít một hơi thật sâu.

Đã từng yêu rất nhiều, nhưng giây phút đó cũng hận rất nhiều!

Đúng, là hận!

Cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô lại sinh hận với người đàn ông này, hơn nữa, còn hận đến cả người run lên.

Có lẽ, lựa chọn từ bỏ đối với hắn mà nói, quyết định như vậy là chính xác. Nhưng đối với một người bị hại như cô, đó là quyết định vô cùng khốn nạn, vô cùng tàn khốc, vô tình.

Giây phút đó, cô thật sự muốn quăng chiếc điện thoại đi, không muốn nghe thấy cái giọng nói khiến cô đau đớn đó, nhưng hắn lại vội vàng gọi tên cô:

“Mẫn Mẫn, hãy nói cho tôi vị trí chính xác của em. Em muốn đánh muốn chửi gì thì đợi sau khi quay về, thích làm gì để bắt giận anh đều chịu. Nhưng hiện tại, em không vì cảnh ngộ của chính mình mà suy nghĩ thì cũng phải nghĩ cho Văn Văn một chút. Con bé đang đợi em quay về. Nó vẫn luôn hỏi anh, lúc nào em mới làm xong việc trở về nước thăm nó... Mẫn Mẫn... Em nói đi... Tôi xin em...” (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Hắn dùng chữ “xin” để nói chuyện, ngữ khí vô cùng nhún nhặn.

Cô nghĩ hắn vẫn còn yêu cô. Từ biệt 6 năm, sau khi hắn hủy hôn với Minh gia thì không đính hôn với ai, hắn đang tìm cô và chưa bao giờ từ bỏ đoạn ái tình này.

Hắn yêu cô, rất âm thầm hơn nữa còn rất nặng tình.

Nhưng tình yêu đó cuối cùng vẫn bị hắn vứt bỏ.

Nếu để người khác đánh giá ý nghĩa trong quyết định của hắn, có lẽ không có ai bảo đó là quyết định sai lầm, và cô cũng không nên vì vậy mà canh cánh trong lòng, so đo tính toán.

Bọn họ sẽ cho rằng: Làm một bộ đội đặc chủng nhất định phải vì lợi ích quốc gia mà quên sinh, làm bạn gái của hắn cũng nên chuẩn bị tinh thần cam tâm tình nguyện làm vật hi sinh cho sự nghiệp chính trị của hắn.

Có lẽ cô còn chưa đủ trung thành, chưa đủ yêu thương cho nên cô mới không cam tâm.

Giây phút đó, hắn đang ở bên tai cầu xin cô, còn trước mắt cô lại hiện lên những bộ dạng đáng thương lúc hi sinh của các thành viên đội Liệp Phong, cùng với nụ cười của con gái cô mà nước mắt lại rơi xuống.

Cuối cùng, cô cắn răng, dùng ngữ khí lạnh lẽo không gì bằng nói với hắn:

“Hoắc Khải Hàng, tôi đang ở khu cấm bay.”

“Mẫn Mẫn...” Giọng nói khàn khàn của Hoắc Khải Hàng càng thêm phần nghẹn ngào.

Cô không để cho hắn nói thêm gì nữa, tiếp tục kể:

“Anh không thấy sao? Từ khi Mạc gia lên nắm quyền, quá nửa các sân bay ở Trúc Quốc bị cấm bay. Toàn bộ đường bay thẳng của Trúc Quốc và Đông Ngải Quốc đều bị cấm, bất cứ máy bay quân dụng nào cũng không được phép bay vào vùng trời Trúc Quốc, nếu bay vào sẽ bị bắn hạ ngay. Với tình huống như vậy, anh nghĩ anh có thể đón tôi sao? Đây căn bản là chuyện mơ tưởng hảo huyền mà!”

“Tôi sẽ nghĩ cách! Nhất định có thể đón em về nước. Mẫn Mẫn, tôi không thể để em lại có chuyện... Em nhất định sẽ trở về bình an.”

Giây phút đó, hân lần nữa cam đoan.

Sau này, hân nói cô đi tìm bạn học Kỉ Chí Trung của hân ở Trúc Quốc, thông qua người này cô có được hộ chiếu giả bay đến Trung Quốc rồi từ Trung Quốc trở về Đông Ngải Quốc.

Để có thể trở về, cô đã thỏa hiệp và làm theo kế hoạch của hân.

Nhưng, quá trình lại không thuận lợi như vậy, bởi vì đúng như dự đoán trước kia của cô: Điện thoại đã bị nghe lén, hành tung của cô bị tiết lộ, vì vậy, cô lại bắt đầu lần trốn.

Đến lúc tìm được cô, Kỉ Chí Trung đã bị nhốt trong đồn cảnh sát. Cuối cùng, sau nhiều lần vòng vo, bạn gái của Kỉ Chí Trung mới lấy được hộ chiếu giả cùng với thẻ ngân hàng cho cô.

Lúc máy bay trên không, cô nhìn qua cửa sổ thấy cảnh phồn hoa của Trúc Quốc mà trong lòng cảm thấy u ám. Một quốc gia hiện đại hóa và phát triển như vậy đã từng khiến cô cảm thấy rất thích thú, nhưng nó lại đem đến cho cô những đau đớn không gì kể hết, nó mãi mãi là vết thương không thể xóa nhòa trong tim cô. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Giây phút này, cô biết, cho dù rời khỏi Trúc Quốc, nhưng con đường phía trước vẫn còn quá mịt mù. Bởi vì cô biết, trong nước có người câu kết

với Mạc gia. Bọn chúng muốn cô chết nhanh hơn. Đó không chỉ vì mỗi thú 7 năm trước với Mạc Thần Chi, mà hơn nữa nó là bởi vì cô đã biết được bí mật động trời của một kẻ nào đó trong nước.

Giây phút này, cô hiểu rõ, việc cô trở về nước sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của nhóm người kia, và cuối cùng có thể sẽ bị tức giận.

Giây phút này, cô yên lặng suy nghĩ, có lẽ cô không nên trở về nước, khi đến Tây Bắc, Trung Quốc, cô nên một mình chạy trốn. Giữa biển người mênh mông, chưa chắc bọn họ có thể tìm được tung tích của cô. Nhưng rốt cuộc cô vẫn không cam tâm để các bạn của mình chế uổng ở nơi đất khách quê người.

Cô muốn dùng vật trên tay này để tự cứu lấy mình, và sẽ đưa đồng đội mình trở về quê hương, chôn cất yên ổn, khiến cuộc đời sai lệch này trở lại bình thường.

Cho nên, từ Thượng Hải, Trung Quốc đến Hoa Châu, lúc ở sân bay Hoa Châu, cô đã gọi điện cho người đó.

Người này không những không bị uy hiếp mà còn vô cùng lãnh đạm nói với cô:

“Tránh xa một chút, trốn xa vào. Nếu cô dám xuất hiện ở Quỳnh Thành, ông nội cô cuối đời cũng không giữ được thanh danh, ba mẹ cô sẽ bị chịu tội theo, Khải Hàng của cô sẽ bị liên lụy, con gái cô sẽ bị chết thảm, còn cô, cô sẽ mắc cái tội phản quốc. Nếu cô dám xuất hiện, cô đừng mong sẽ có tương lai! Tôi nói được là làm được!”

Cô chần chừ, sợ hãi, 15 phút trước lúc lên máy bay lại đứng do dự trong nhà vệ sinh nữ.

Cô không đủ tự tin dựa vào vật trên này để có thể khiến kẻ này phải ngã xuống.

Cô lo lắng, nếu trở về, cô sẽ khiến cả nhà cô gặp nạn, cả nhà lúc đó sẽ chia năm xẻ bảy.

Giữ ngã tư đường, cô không biết phải chọn hướng nào.

10 phút trước lúc lên máy bay, trong nhà vệ sinh nữ có người đi vào, người này lúc đi qua cô thì đột nhiên rút ra một chiếc dùi cui điện đập thẳng vào cổ cô, một luồng điện mạnh chạy trong cơ thể khiến cô ngất đi, thế là cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi, chỉ trong một đêm, cô trở thành vợ của Đông đại thiếu. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Từ tháng 9 đến nay, chỉ vên vện trong vòng 3 tháng, nhưng 3 tháng này tại sao lại khổ đến vậy, cô vẫn luôn một mình chịu tất. Rồi hôm nay, lúc cô nói rõ hết lai lịch của mình ra, Đông Đình Phong cũng không hề xem cô là sao chổi mà xua đuổi, ngược lại, hắn còn dùng cách âm thầm bảo vệ, bắt đầu gặm nhấm ý chí của cô, khiến cô không cách nào phản kháng.

Cô chỉ biết thở dài, thế sự luôn thay đổi, gặp Đông Đình Phong có phải là sự bồi thường của cuộc đời dành cho cô?

Đông viên.

Đông Lục Phúc đang ở trong phòng bệnh của con gái Đông Dạng, ông yên lặng nhìn ngắm đứa con gái xinh đẹp đã ngủ một giấc dài suốt 30 năm mà lông mày nhíu chặt, trong miệng lẩm bẩm vài tiếng, thanh âm nhỏ bé ấy vang vọng khắp căn phòng:

“... Dạng Dạng, Hoắc Kiến Quốc đã chết.

Lão già hồ đồ đó đã chết.

Tại sao ông ta lại chết sớm như vậy.

Con biết ta đã hi vọng nhìn thế nào không, ta mong ông ta có thể sống lâu hơn một chút để ta có thể nhìn thấy dáng vẻ hối tiếc không kịp của ông ta.

Nếu không phải tại ông ta thì con rể của ta không phải gặp chuyện như vậy?

Con yên tâm, án oan của con rể, ta nhất định sẽ sửa lại. Sẽ không quá lâu nữa, chỉ cần có được chứng cứ, chúng ta sẽ làm được, hiện tại, còn thiếu một mồi lửa...

Mặt khác, còn thiếu một nhân chứng quan trọng nhất, đó chính là con...

Con phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại.”

Bên cạnh Đông Lục Phúc còn có một người khác, người này với người nằm trên giường giống nhau như đúc.

Bà cũng là Đông Dạng.

Đương nhiên, rất nhiều năm về trước, bà không phải là Đông Dạng, mà là một cô gái bình thường ham muốn chạy theo phú quý, bà đã từng có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, để rồi đau và hận.

Bởi vì 3 người đàn ông, cuộc đời bà đã không được bình yên, hơn nữa còn hoàn toàn đảo ngược, nó khiến bà trở thành Đông Dạng, trốn trong diện mạo của người khác, sống tạm qua ngày...

“Hiện tại, tình hình của Đông Dạng đã tốt hơn rất nhiều. Ba, con tin là em ấy nhất định sẽ tỉnh lại!”

Bà cúi đầu nói, mấy năm nay, bà vẫn dùng thân phận Đông Dạng sống đau khổ.

Đông Lục Phúc đột nhiên quay đầu lại:

“Nha đầu, con sẽ hối hận? Một khi bắt đầu, người đó có thể sẽ bị tù chung thân!”

“Không đâu! Hẳn ta đã rạn vỡ suốt 30 năm, sau 30 năm, hẳn ta nên nếm thử mùi vị chờ chết! Chỉ có như vậy, vong hồn dưới đất mới có thể nhắm mắt...”

Đông Dạng nhẹ nhàng nói, ánh mắt biết cười mọi ngày thoáng chút u buồn, đau khổ, lúm đồng tiền như hoa mọi khi cũng không thấy.

Mỗi người đều có một câu chuyện của riêng mình, và câu chuyện của bà, 30 năm trước, đã vẽ lên một bức tranh bi thảm cho cuộc đời bà, rồi hôm nay, bà sống chỉ vì đền ơn.

Đối với nhân sinh, bà đã không có ý nghĩ.

Đối với tình yêu, bà lại càng không có hy vọng, cho nên, bà không kết hôn, không lấy chồng, cả đời cứ sống như vậy cho đến lúc ra đi...

Bà sớm đã không tham luyện mọi thứ từ lâu rồi.

Lúc Đông Lục Phúc trở lại thư phòng thì nhìn thấy cháu trai đang ngồi yên tĩnh trên ghế, ngón tay xoa xoa mi tâm, dáng vẻ chất đầy tâm sự.
(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Căn Chi, sức khỏe cháu vẫn chưa bình phục hẳn, tại sao lại chạy ra ngoài? Nghe nói, cháu đã điều động không ít bảo an, làm gì vậy?”

Đông Đình Phong đảo mắt qua về phía Đông Dạng đi ở phía trước, sau đó gạt đi câu hỏi của Đông Lục Phúc:

“Dạ, chuyện này sau này cháu sẽ nói với ông! Cô à, mấy hôm nay, Tiểu Kỳ phiền cô chăm sóc!”

Đông Đình Phong đứng dậy.

“Không thành vấn đề. Tiểu Kỳ rất ngoan, và là một đứa trẻ quá cô đơn... À, đúng rồi, 2 ngày nay hai đứa đang cãi nhau cái gì sao? Nha đầu kia đâu? Chân còn chưa khỏi đã chạy ra ngoài!”

Đông Dạng không có hỏi tới nguyên nhân liền đồng ý, bà nhìn xung quanh một lượt cũng không thấy cô vợ giả mạo của hắc đầu.

“Đang ở vườn Tử Kinh! Cháu về là có chuyện muốn nói với ông nội!”

Hắc trả lời.

“À, vậy sao, vậy được, hai người nói chuyện, ta đi tìm Đông Kỳ, đứa trẻ đó tối qua không nhìn thấy mẹ nó nên luôn miệng hỏi ta. Quay về bảo nha đầu kia gọi điện cho nó... Đừng có vì

bồi dưỡng tình cảm vợ chồng

mà bỏ mặc con cái... Không khí gia đình 3 người cùng phải từ từ vun đắp...” (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Đông Dạng vỗ vỗ vào vai Đông Đình Phong, dùng lời nói mang ý trêu chọc hắc rồi rời đi.

“Bồi dưỡng tình cảm là có ý gì?”

Đông Lục Phúc ngồi trên bàn của mình, vốn là ông đang lau tấm hình của Đông Kỳ, nhưng vừa nghe thấy câu này của Đông Dạng liền cảm thấy có chút kỳ quái, ông ngẩng đầu tò mò hỏi một câu:

“Không phải ly hôn sao?”

Đông Đình Phong không đáp mà nhìn về phía chú Bách:

“Chúc Bách, phiền chú ra ngoài canh chừng hộ cháu, trong lúc cháu và ông nội nói chuyện đừng để bất cứ ai vào...”

“Được ạ!”

Chú Bách đi ra ngoài, Đông Đình Phong còn cẩn thận đi đến khóa trái cửa lại.

Đông Lục Phúc thấy vậy, tay cầm lấy chiếc kính lão đặt lên sống mũi, làm bộ nghiên cứu tình hình:

“Lại muốn chơi trò gì nữa mà thần thần bí bí vậy...”

Đông Đình Phong không nói, mà cầm chiếc điện thoại vệ tinh đưa cho Đông Lục Phúc.

“Là ý gì?”

Đông Lục Phúc nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, vẻ mặt mơ hồ không hiểu.

Đông Đình Phong rất nghiêm túc:

“Ông nội, xin ông hãy gọi cho Mạc Trường Lâm, phiền ông ta quản cho tốt đứa con trai Mạc Thần Chi của ông ta.

Sự nhẫn nại của con người có hạn. Điều kiện tiên quyết của việc hợp tác là cùng nhau có lợi. Phiền ông ta quản tốt người của ông ta, đừng làm ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn dẫn đến phá hủy quan hệ liên minh này. Bằng không, việc cung cấp thiết bị vũ khí của ông ta sẽ bị ngừng lại, hơn nữa, nội trong 3 ngày, Đông gia sẽ rút vốn khỏi thị trường tài chính Trúc Quốc... Cho dù cả hai bên cùng bị thiệt hại, nhưng cháu cũng không tiếc chút tiền đó... (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Cho nên, phiền ông ta đừng để cháu mất hết kiên nhẫn... Bởi vậy mà dẫn đến khủng hoảng kinh tế ở Trúc Quốc, đến lúc đó, toàn bộ người của Mạc gia sẽ phải tới trả tiền...”

Mắt kính của Đông Lục Phúc thiếu chút nữa rơi xuống, ông ngậy ngốc cả buổi, há miệng, không hiểu gì:

“Xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu tử thôi, không có chuyện gì làm sao cháu lại tức giận?”

“Ông nội, ông cứ nói với ông ta như vậy đi! Trong chuyện này, ông vẫn luôn liên lạc với bọn họ nên cháu mới cố ý đến đây nhờ ông ra mặt...”

Mặt mày đỏ bừng vì tức giận, đây là từ ngữ có thể diễn tả tốt nhất trạng thái của hần lúc này!

Nhưng hiện tại, hần vẫn không nói cho ông nội hần biết nguyên nhân, hần cần một thời gian để theo đuổi “vợ”!

Lúc này, ngay cả Đông Đình Phong cũng không biết, tình yêu của hần có thể thuận buồn xuôi gió hay không?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 115

Chiều tối, Ninh Mẫn đang mặc rất phong phanh, cô dạo bước trên những con đường đầy hoa, thời tiết lạnh giá, gió thổi mạnh làm tóc cô rối tung, nhưng cô vẫn không nghe lời khuyên của dì Lý mà ở yên trong nhà.

Trên những lối đi nhỏ do đá cuội sắp thành, Ninh Mẫn nhìn thấy những bông hoa Fressia, tất cả chúng đều được người làm vườn dùng chậu thủy tinh giữ ấm, bên ngoài là lớp băng tuyết lạnh giá, nhưng bên trong vẫn giữ được nhiệt độ vừa phải, những nụ hoa, đóa hoa đều kiêu diễm đến động lòng, trở thành một cảnh sắc khác biệt trong vườn Tử Kinh. Đông Đình Phong đã cố ý xây dựng nhà kính để tránh cho các nụ hoa không bị băng tuyết làm héo, phí bảo dưỡng khổng lồ không ít. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Haiz, loại người như hãn đầu cần để ý đến chút tiền đó!

Cô đi tới hồ nước, mặt hồ đã đóng băng, khí lạnh hung hăng kéo tới, cô đang nghĩ, nếu lần này cô không gặp được Đông Đình Phong không biết cuộc đời của cô sẽ đi đâu về đâu?

Nếu như vận mệnh của Đông gia không bị nhầm lẫn, giữa biển người mênh mông, sợ rằng cô sớm đã không còn tồn tại, chỉ cần một tiếng nổ, tất cả đều trở thành khói bụi. Sinh mệnh chính là thứ nhỏ bé và yếu đuối như vậy.

“Bên ngoài lạnh như vậy, tại sao mặc ít áo mà đứng ở chỗ này?”

Phía sau vang lên tiếng bước chân, sau đó là một chiếc áo choàng được khoác lên vai cô, một luồng hơi ấm xông tới, một cái ôm giữ chặt lấy cô, hơi thở càng lúc càng quen thuộc đó rất tự nhiên xông vào mũi cô.

Cô quay đầu, không do dự muốn đẩy ra, nhưng hẫng lại nhân lúc này ôm chặt lấy eo cô.

Người này, thật đúng là...

Cô cau mày nhưng trước mắt lại sáng lên, người đàn ông đang mặc chiếc áo măng tô xuất hiện trước mắt, thần sắc ôn nhu, tự nhiên, toát lên sự thân thiết, ánh mắt mang ý cười, nụ cười này giống như ánh bình minh, rạng ngời ấm áp, lóe lên ánh sáng có thể đoạt lấy hồn phách của người khác. Đón đầu bằng nụ cười rạng ngời kiểu này quả thật hại cô không thể tức giận nổi...

Đông Đình Phong thấy rõ điều này nhưng lại làm bộ không thấy.

“Đi thôi, bên kia có lò sưởi, chúng ta đến đó ngồi, bữa tối có thể ăn ở đó, trên chỗ đó còn có một nhà kính trồng hoa, em có muốn đến xem không?”

Ngữ khí mang theo ý trưng cầu, nhưng trên thực tế, hẫng đã thay cô quyết định. Hẫng nắm lấy tay cô kéo về phía đó, đi qua hòn non bộ là một khoảng trồng mai, hoa mai kiêu ngạo giữa chốn băng tuyết lạnh giá, điểm xuyết cho chốn này một vẻ khác biệt.

Một gian phòng được lắp đặt hệ thống sưởi xung quanh, bên cạnh là một nhà kính tự động đóng mở. Bên trong có hàng trăm loài hoa đua nhau khoe sắc, giống như mùa xuân đã tới, tâm tình cũng vì thế mà chuyển biến tốt hơn.

“Đông Đình Phong, anh thật sự rất biết hưởng thụ cuộc sống...”

Không hề vào phòng sưởi, hắn kéo cô đến nhà hoa, hệ thống điều khiển tự động có thể điều chỉnh nhiệt độ để các loài hoa khác nhau cùng nở và khoe sắc.

Cô rút tay khỏi tay hắn, đầu ngón tay lướt nhẹ qua những cánh hoa mềm mại, khi ngửi vào thơm nức, động lòng, tâm tình liền cảm thấy bình yên, bắt đầu có chút trầm định. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Đông Đình Phong đi tới, những vết thương trên mặt cô đã mờ dần đi, khuôn mặt lại lần nữa toát lên vẻ yêu đời.

“Anh không có thú vui nào khác, trồng hoa làm cỏ, an nhàn sống qua ngày, thưởng thức một ấm trà là chuyện mà anh muốn làm nhất. Để có được một nhà hoa như vậy, anh đã tốn không biết bao tâm sức. Nếu cần, anh sẽ giới thiệu cho em tên các loài hoa...”

Cô không nói gì, hắn bắt đầu nói rõ cho cô tên từng loại hoa một, từ tập tính cho đến cách chăm sóc...

Lần đầu tiên gặp mặt, Ninh Mẫn cảm thấy Đông Đình Phong rất lạnh lùng, là kẻ khó gần. Trải qua ít thời gian sống chung, cô lại cho rằng hắn là loại đàn ông vô sỉ, bạc tình. Nhưng ngày hôm nay, dường như mọi ấn tượng xấu trước đây đều tan biến. Người đàn ông này rất thích nói chuyện, nét mặt luôn mang ý cười, rất thân thiện, cũng rất quyến rũ, quả thật khiến người khác không kìm được sự yêu thích mà theo đuổi...

Trong cuộc sống, tại sao lại có sự tồn tại của các minh tinh?

Tại sao có thể có nhiều người theo đuổi các minh tinh đến vậy?

Bởi vì, trên người những người này có một loại năng khiếu đặc biệt mà người khác không có, cộng thêm tướng mạo tuấn mỹ, bên ngoài họ có một vầng hào quang chói lóa. Và đó là cách tạo thành một minh tinh.

Đông Đình Phong còn là một truyền kỳ, so với mấy minh tinh kia còn chói lóa hơn nhiều.

Hơn nữa trên đời này, dù cho các minh tinh màn bạc có nổi tiếng đến cỡ nào thì nói thẳng thừng ra, họ cũng chỉ là những diễn viên, những đào kép, mà diễn viên có giỏi đến đâu thì cũng không qua nổi được ông trùm trong giới chính trị-kinh tế. Trên tay mấy người này nắm giữ vô số thứ mà những người thường không thể nào có được. Mấy người này có thể thao túng thế giới, thao túng cuộc sống của người khác, nắm trong tay vận mệnh của rất nhiều người. Đông Đình Phong còn rất trẻ, nhưng hẳn đã thuộc vào hàng những kẻ đó.

Người như vậy, tự nhiên sẽ được sùng bái, được người khác khát khao.

Nhưng trên thực tế, khi cởi bỏ lớp hào quang chói lóa đó, hẳn cũng chỉ là người bình thường. Giống như hiện tại, có thể cùng người phụ nữ hẳn yêu nói nói cười cười một cách tự nhiên, và cùng cô thưởng thức giây phút chạng vạng tĩnh lặng như vậy.

Hẳn không giống Hoắc Khải Hàng ở chỗ, người đó bận đến mức không có thời gian để nuôi dưỡng những thú vui bình dị của mình, còn Đông Đình Phong lại rất hiểu cuộc sống, hẳn khiến cuộc sống đơn điệu tăng thêm màu sắc rực rỡ, sống rất biết hưởng thụ. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Ninh Mẫn yên lặng nghe, thưởng thức cảm giác tĩnh lặng lúc ở bên hẳn, trong lòng tự sinh ra một loại cảm giác yên ả giống như dòng nước lăn tăn. Sau đó, cô nhớ lại những ngày tháng trước đây mà mỉm cười thở dài:

Sự thân thiện tinh tế này đã khiến cô cảm động, Đông Đình Phong sẽ có thể chiếm được trái tim cô mất.

Còn Đông Đình Phong ư? Giây phút này, hẳn vô cùng hạnh phúc, hẳn rất thích không khí kiêu này, hai người dạo bước trên những viên đá cẩm

thạch, cô ngắm hoa với ánh mắt kinh ngạc, còn hân giải thích, trong lòng đầy vẻ ôn nhu. Đây là một khởi đầu rất tuyệt...

Bữa tối với rất nhiều món, cách trình bày cũng rất đẹp mắt, lại thêm ánh nến cùng âm nhạc du dương càng làm không khí tăng thêm phần lãng mạn.

Lúc Ninh Mẫn nhìn thấy cảnh tượng như vậy có chút ngẩn người.

Đây là hân muốn theo đuổi cô nên cố ý tạo không khí kiểu này sao?

“Mấy mảnh khoe này, có phải anh thường dùng với cô gái đó đấy chứ?”

Cô như cười như không hỏi hân.

Đông Đình Phong đột nhiên cười lớn:

“Ha...ha... Có tiến bộ, bắt đầu để bụng đến chuyện trước đây của anh rồi...”

Ninh Mẫn: “...”

Cô đâu có để bụng, chỉ là... Mà đúng vậy, quá khứ của hân khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Mấy chuyện có thể bị đám truyền thông đó có được, thông thường đều là mấy chuyện nhỏ, không đáng nói. Người đời cần phải đặt câu hỏi với mấy vấn đề khoa môi múa mép đó.”

Trên bàn ăn không có rượu, chỉ có một bình nước ép trái cây, hân rót vào hai ly, mỗi người một ly:

“Hôm nay ăn kiêng, không thể uống rượu, uống chút nước trái cây cũng được...”

Hắn nhìn cô đang nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt lộ vẻ không tin, vừa cười vừa ngồi xuống nói:

“Sống 30 năm nhưng anh chưa từng có cơ hội trải qua lễ tình nhân cùng người yêu...”

Câu nói rất hàm súc, ý tứ cũng rất rõ ràng, nhưng lại khiến cô cảm thấy kinh ngạc, có chút khó tin, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Đông tiên sinh, chẳng lẽ anh đang muốn nói với tôi, anh vẫn là xử namsao? (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Khi hai chữ kia chợt hiện lên trong đầu, cô thiếu chút nữa muốn đem mình đập chết: Hắn làm sao có thể là xử nam, sự tồn tại của Đông Kỳ là minh chứng rõ ràng nhất cho sự thật này.

Một người đàn ông trưởng thành làm sao có thể không có đàn bà...

A, vấn đề này cô không muốn suy nghĩ tiếp nên cầm lấy cốc nước trái cây, hỏi:

“Tại sao lại xây nhà theo phong cách Trung Hoa vậy?”

“18 năm trước, có một cô bé nói với anh: Trung Quốc là một nơi rất có khí chất, sự phồn thịnh của Tử Cấm Thành là minh chứng hàng đầu trong lịch sử loài người. Sau đó, khi anh đến đó, anh rất thích phong cách cổ điển như vậy. Sau khi trở về nước, đúng lúc anh có được miếng đất gần hồ, anh cho xây dựng ở gần chỗ này chừng 10 khu biệt thự nhà vườn khác nhau. Ngoài ra giữ lại một mảnh đất tốt nhất để thiết kế một sào huyệt cho riêng mình. Lúc rảnh rỗi sẽ đến ở đây. Phong cảnh chỗ này rất đẹp, rất yên tĩnh. Là nơi có thể nuôi tâm dưỡng tính. Em có cảm thấy thế không?”

Ninh Mẫn nghi ngờ, suy nghĩ một lúc mới nghiêng đầu hỏi:

“Cô bé 18 năm trước đó không phải là tôi đấy chứ?”

Hắn không khỏi bật cười, nụ cười rất đẹp, dưới ánh nến lung linh càng khiến hắn thêm quyến rũ:

“Không phải rất có duyên hay sao? 18 năm trước, em nói một câu khiến anh nhớ rõ, sau này còn khiến anh đến tận Trung Quốc tìm hiểu, rồi còn xây dựng một biệt thự như vậy. Cuối cùng, nữ chủ nhân của khu biệt thự này vẫn là em. Em nói xem đây có phải cái gọi là nhân duyên đã định trong truyền thuyết không...” (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Nghe hắn nói vậy mà Ninh Mẫn có chút miễn cưỡng.

Đợi chút, ai nói cô đã đồng ý làm nữ chủ nhân của chỗ này, đây không phải là hắn muốn lôi kéo cô đấy chứ?

“Đông tiên sinh, ngài nói những lời đường mật cũng thật trơn tru.”

“Anh chỉ biết sự thật sẽ có tính thuyết phục hơn, chứ không hề biết nói lời đường mật là gì? Từ nhỏ đến lớn, hình như anh chưa từng học qua môn học nào có tên như vậy... Nếu như đây chính là mấy lời đường mật, nhất định là cách nghĩ của em khác biệt, hoặc là em đã phát hiện khả năng tiềm ẩn này của anh.”

Hắn giơ giơ chiếc ly lên, ý muốn cạn ly với cô.

Cô thật sự rất muốn cười phá lên, lời mật ngọt này thật sự có thể lừa chết người mà không cần đèn mọng.

“Này, em có thái độ gì vậy, muốn cười sao không cười...”

Buổi tối tưởng như chỉ có hai người, giây phút này, cô ảm ức, tinh thần có vẻ thoải mái, giữa hai chân mày thoáng chút giận hờn, bộ dạng muốn cười nhưng không cười càng tăng thêm phần hấp dẫn của cô.

Tim hắn đột nhiên nhảy lên một cái.

Hàn Tịnh là một cô gái xinh đẹp, chỉ là cô thích cất giấu vẻ đẹp đó của mình đi. Thôi Tán thích Hàn Tịnh nhất định phải ở trên mức độ nào đó mới khiến Hàn Tịnh mang tất cả vẻ đẹp của mình lộ rõ, khuôn mặt kiêu diễm, không tỳ vết cùng với ngũ quan hài hòa, tinh tế khiến Hàn Tịnh trở thành một đại mỹ nhân. Mà con người là động vật có tình cảm, khó tránh khỏi việc bị sắc đẹp mê hoặc. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Nha đầu trước mặt này giống Hàn Tịnh như đúc, cái không giống chính là, cô mê hoặc hơn Hàn Tịnh. Sự tự tin luôn hiện lên giữa trán khiến cô càng thêm hấp dẫn, còn lúc trầm mặc lại lộ ra cảm giác bi thương khiến hẳn không cầm được lòng.

Mấy ngày nay, anh đang suy nghĩ một vấn đề: Hình dáng giống nhau như đúc, một người khi hẳn nhìn, thế nào cũng không có cảm giác, dù cho cũng xinh đẹp như vậy, có lẽ là tiềm thức luôn nhắc nhở hẳn: không nên động lòng; còn người này, mới quen nhau không quá 1 tháng nhưng lại từng bước từng bước xâm lấn trái tim hẳn.

“Chỉ là tôi đang nghĩ, có đúng là tôi phải nhận thức lại về anh không?”

Cô không ngờ có một ngày chính mình lại có cơ hội nhìn được bộ mặt như vậy của người đàn ông này. Cô và hẳn cụm ly.

“Ong bướm, lạnh nhạt, vô tình, không có trách nhiệm, có phải đó chính là ấn tượng ban đầu của em về anh đúng không?”

Hẳn khiêu mày, mỉm cười hỏi, thấy cô không phủ nhận hẳn lại cúi đầu nói:

“Xem ra chính xác chúng ta nên tìm hiểu lại từ đầu về nhau!”

Dưới ánh nến, đôi ba câu chuyện phiếm sao lại thân mật như vậy, bầu không khí rất vui vẻ, giống như một đôi bạn lâu ngày không gặp, cùng chia

sẽ những kinh nghiệm trong cuộc sống khiến sự tin tưởng của nhau càng lúc càng tăng lên.

“Thùng...Thùng...Thùng...”

Có người đang liều mạng gõ cửa, phá vỡ bầu không khí càng lúc càng hài hòa trong phòng:

“Anh, mở cửa, mở cửa, em có chuyện gấp...”

Là Đông Lôi đang đứng ngoài gọi.

Đông Đình Phong cau mày, nhìn thấy vẻ mặt hấp tấp của Đông Lôi đang đứng ngoài cửa:

“Lôi Lôi, xảy ra chuyện gì mà em lại đến đây?”

“Em không thể đến sao? Em gọi điện cho anh nhưng anh không nhận, gọi đến máy bàn, quản gia nói, anh không cho bất cứ kẻ nào làm phiền bữa tối.”

Đang nói, Đông Lôi liếc vào trong một cái, nhìn thấy trên bàn ăn còn một người khác, ánh mắt nghi hồ liếc cô mấy lần, kinh ngạc nha, bữa tối dưới ánh nến, anh cô và Hàn Tịnh? Anh, anh đang làm trò gì vậy?

“Điện thoại di động có lẽ anh vứt trong xe! Mà có chuyện gì vậy?”

Đông Lôi thu lại ánh mắt, nói rõ tình hình:

“Vừa nãy Mike có tìm anh, anh ta nói: chị An Na xuất hiện phản ứng loại bỏ sau phẫu thuật. Vừa nãy hôn mê... nhờ anh liên hệ với Anthony đến cùng hội chuẩn...”

Lông mày Đông Đình Phong gấp rút cau lại:

“Anh sẽ lập tức liên hệ...”

“Vậy anh không đến bệnh viện sao?”

Đông Lôi lại liếc mắt về phía Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn cũng liếc qua, mọi chuyện đến đúng lúc hắn đang muốn lấy lòng cô, quả thật có chút thú vị: Người đàn ông này sẽ tiếp tục ở lại ăn tối hay kết thúc bầu không khí ấm áp này, quay đầu chạy đến bên người tình đang đau đớn, sợ hãi kia của hắn. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Cô đột nhiên có chút hiếu kỳ.

Bữa tối nhanh chóng kết thúc, một người ngồi dưới ánh nến, cả bữa tối vui vẻ giờ chẳng còn chút gì ý nghĩa nào. Bởi vì Đông Đình Phong vẫn đến bệnh viện.

“Anh phải đi một chuyến. Về phần nguyên nhân...”

Hắn đi tới, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô, trong ánh mắt dò xét của Đông Lôi muốn nói gì đó, nhưng lại bị nụ cười của cô chặn lại:

“Chuyện liên quan đến mạng người, không thể qua loa, đi đi!”

Hắn nhìn cô chăm chăm, giống như muốn từ trong ánh mắt của cô đọc được chút gì đó, cuối cùng, hắn khoác áo ra ngoài, không nói thêm câu nào rời đi. Và cô cũng nhanh chóng kết thúc bữa tối, cô độc rời khỏi căn phòng, trở về nhà chính, đối diện với màn đêm lạnh giá, cô chỉ muốn thở dài.

Giây phút này, cô hiểu rõ, có một luồng khí nóng không rõ cứ bốc lên từ trong bụng.

Đó thật sự là một loại cảm giác hỏng chuyện, pha lẫn thêm tâm tình tội tệ tối hôm qua, khiến phá vỡ tâm trạng vui vẻ của cô vừa nãy.

Cô vào nhà chính, dì Lý hỏi có cần bật đèn không, cô mỉm cười, lắc đầu. Lúc đi trong căn phòng được thiết kế tinh xảo, trong lòng có chút lưu luyến mà đi thêm vài vòng.

Một ngôi nhà có ấm áp hay không, không hề có liên quan đến độ rộng hẹp của nó. Trên đời này có quá nhiều trường hợp, sống trong một ngôi nhà xa hoa, nhưng hai vợ chồng lại không hạnh phúc. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Chỉ có một bề ngoài ngăn nắp, nhưng bên trong lại là một mảnh cô quạnh.

Cô nhớ đến ngôi nhà của mình trước kia, phòng không quá rộng, nhưng mùi vị một nhà ba người tề tụ một phòng tạo nên bầu không khí vui vẻ, thuận hòa. Không giống như chỗ này, không gian rộng lớn, đẹp đẽ nhưng lại không phải “nhà”, chỉ có thể xem làm một chỗ dừng chân cho khách trọ mà thôi!

Ninh Mẫn đẩy cửa sổ ra, mặc cho gió lạnh cứ lùa vào thổi đi hơi thở của hân, mang đến sự lạnh giá cho con tim cô, khiến cô không mê muội thêm nữa mà lạnh đạm, mà hiểu rõ tình cảnh của chính mình, không nên bị ý nghĩ nhất thời mê hoặc, không nên sa vào trận địa khi chính mình thất thủ, không nên y lại vào hân.

“Ninh Mẫn, mày phải không ngừng cố gắng, đánh cũng không thể chết, vì cuộc sống của bản thân mình được tươi sáng phải cố gắng tiến về phía trước. Mặc kệ Đông Đình Phong và An Na có quan hệ gì, mày cũng không cần hỏi đến. Đối với người đàn ông này, mày có thể thương thức nhưng không thể bị vây lấy, Đông gia có thể trở thành chỗ lánh nạn tạm thời của mày, nhưng nó tuyệt đối không phải tổ ấm của mày. Đông Đình Phong lại càng không thể trở thành người mày yêu. Mày hiểu không, Ninh Mẫn?”

Cô tự nhủ với bản thân mình.

Nam nữ không có bất cứ quan hệ máu mủ kiểu này, ngoại trừ quan hệ yêu đương, vợ chồng, và quan hệ bạn bè, ngoài ra còn có loại quan hệ thứ tư: Quan hệ hợp tác.

Sau này, cô nhất định phải biến quan hệ của mình và hẳn về loại thứ tư.

Đông Đình Phong ngồi trong xe, nghe thấy em gái líu ríu nói chuyện nhưng không trả lời. Một bữa cơm tuyệt vời như vậy lại bị nha đầu này phá rối, nhưng đây cũng không phải lỗi tại cô. Chỉ là mi tâm hẳn cứ nhíu lại: Phản ứng của người phụ nữ đó quá bình tĩnh. Bởi vì chưa từng động lòng nên mới thờ ơ như vậy sao?

Cũng giống như 6 năm trước, hẳn đối với Hàn Tịnh không hề có bất cứ tình cảm nào.

Loại cảm xúc vô cảm đó cực kỳ đáng sợ.

Nhưng rõ ràng, hẳn có cảm thấy được sự thay đổi của cô đối với hẳn, khi nói chuyện với hẳn, ngữ khí không còn công kích như trước nữa, trò chuyện vui vẻ, vừa cười vừa nói, và bữa tối hôm nay chính là biểu hiện rõ nhất. Nhưng kết quả, cô hoàn toàn không lộ ra biểu lộ khác thường, độ lượng như vậy có chút không ổn. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Lôi Lôi, giúp anh một chuyện!”

Hắn đột nhiên nhìn sang người bên cạnh nói.

“Chuyện gì?”

Hứ, cô hỏi bao nhiêu vấn đề mà anh cô không thèm trả lại, tại sao có thể coi thường cô như vậy?

Nhưng anh trai cô chưa bao giờ nhờ cô giúp chuyện gì, nếu như có thể giúp, không thể đơn giản như vậy được, cô lập tức nhú mày hỏi lại:

“Sau chuyện này em có được thưởng không?”

“Ừ, không phải em đang muốn căn nhà gần khe suối đó sao? Giúp anh chuyện này, căn nhà đó sẽ là của em!”

“Thật... thật sao, anh nói đi... vì căn nhà đó, anh có bắt em nhảy xuống vào nước sôi lửa bỏng em cũng sẽ làm...”

Đông Lôi ninh bợ, ôm lấy cánh tay của Đông Đình Phong, bộ dạng giống như kẻ hầu khiến Trần Tuy ngồi phía trước cúi đầu bật cười.

Đông Đình Phong véo một cái vào mặt em gái:

“Nhưng không được để mẹ biết em có ý định chuyển ra ngoài. Tâm tình mẹ dạo này không tốt, em phải ở cạnh để an ủi mẹ. Ngoài ra, em phải nghĩ cách để mẹ và chú Đường có nhiều cơ hội ở bên nhau...”

Câu này nói ra, Đông Lôi lập tức ngẩng đầu, cau mày:

“Anh thật sự muốn mẹ tái giá?”

Cô trưng ra bộ mặt khó có thể gật đầu bừa.

“Mặc kệ mẹ và ba trước kia như thế nào, ba đã mất 30 năm, chúng ta đã lớn lại không có nhiều thời gian ở bên chăm sóc mẹ, nên tìm một người bạn đời cho mẹ là chuyện đơn giản. Lôi Lôi, em đã lớn rồi, nên học cách thông cảm...”

Mẹ hằn và chú Đường có quan hệ rất tốt, nhưng do Đông Lôi vẫn luôn không thích bà và người đàn ông khác ở chung một chỗ nên vẫn luôn đè nén tình cảm. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Lúc trước, lúc Đông Lôi dậy thì, Đông Đình Phong cũng không chăm sóc được cho cô tốt. Bây giờ, cô đã chín chắn hơn nhiều, hẳn cảm thấy mẹ hẳn nên tái giá...

“Vâng, em biết rồi!”

Đông Lôi dựa vào người anh trai, nhẹ nhàng thở dài, trong lòng có chút thương cảm, đột nhiên cô phát hiện: tình yêu cũng đẹp mà người tưởng tượng ra nó lại càng đẹp.

Giật mình tỉnh dậy, bên ngoài, sắc trời đã rõ dần hơn, băng tuyết bắt đầu tan ra, nhỏ xuống những giọt tí tách tấu thành khúc nhạc êm tai của tự nhiên.

Cô tỉnh ngủ, tối qua cô lại mơ linh tinh, cô mơ thấy Đông Đình Phong cầm súng ngắm vào ngực cô. Có người ép hẳn, mấy người đó bắt người yêu và mẹ hẳn, rồi bắt hẳn phải chọn lựa: bọn họ chết, hoặc là cô chết. Hẳn không chút do dự gì chĩa súng về phía cô khiến cô phải chết.

Nửa đêm, cô giật mình tỉnh dậy, trong phòng im ắng, cô tắt hệ thống lò sưởi đi, bắt mình chịu lạnh để duy trì trạng thái cảnh giác và tỉnh táo.

Giây phút đó, trong chăn lạnh buốt, cả người cô cũng lạnh, nhưng vẫn kiên quyết không bật lại lò sưởi, mà cuộn mình trong chăn, yên lặng cảm nhận cái lạnh.

Sau đó, hình như cơ thể cũng ấm dần lên mà ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy đã là 9 giờ, trong phòng vô cùng ấm áp, cô ngẩn người, không biết lò sưởi bật lên từ lúc nào, cũng không biết ai đã bật, chẳng trách cô có thể ngủ ngon như vậy.

Khoác chiếc áo đi xuống nhà, dì Lý chào đón cô bằng nụ cười thân thiện:

“Phu nhân, bữa sáng đã được chuẩn bị.”

Cô gật đầu, đi về phía nhà bếp thì nhìn thấy Đông Lôi ngồi trước bàn ăn, nha đầu này đang thổi bát cháo nóng hổi, lúc nhìn thấy cô, Đông Lôi còn dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn mấy cái, đôi mắt to tròn chớp chớp, cũng không biết đang nghĩ cái gì. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Đông Lôi, tối qua cô ngủ ở đây?”

“Chỗ này là của anh trai tôi, tôi không thể ở lại sao?”

Đông Lôi hỏi lại.

“Tối qua cô và anh cô cùng trở về?”

Kỳ thật Ninh Mẫn cũng không có ý nào khác, chỉ là muốn biết có phải người đàn ông đó tối qua đã mở lại lò sưởi không?

“Ừ, anh ấy đưa tôi về. Thay xong áo rồi lại đi! Tối qua, tình hình của chị An Na có chút không tốt!”

Đông Lôi phát hiện mi tâm Ninh Mẫn cau lại, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

“Sao vậy? Chị ghen sao? À, tôi nói này, chị đâu phải không biết quan hệ của anh Phong và chị An Na, dù sao chị cũng muốn ly hôn với anh ấy. Hợp hợp tan tan, lúc trước, chị nói với tôi như vậy mà.”

“Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi không muốn ly hôn... Hiện tại, là do anh trai cô không muốn...”

Không những không muốn ly hôn, mà còn muốn chiếm đoạt, người đàn ông này thật sự quá đạo mạo. Tại sao ấn tượng của cô với hắn lại xấu như

vậy?

“Chị nói bậy gì vậy, quan hệ anh Phong và chị An Na rất tốt, tại sao không muốn ly hôn... Không phải sắp hết năm, nếu không phải ly hôn trước năm mới sẽ không may mắn, nếu không phải sợ ông nội bị kích động, anh ấy đã sớm ly hôn với chị rồi...”

Ninh Mẫn không muốn nói nhiều với Đông Lôi, cô rất đau đầu, có lẽ là do tối qua mở cửa, gió thổi vào quá nhiều. Cô chỉ cúi đầu ăn cháo, không nói gì. Còn về phần dì Lý, bà rất biết điều nên sớm đã rời đi.

“A, Hàn Tịnh, chị làm gì mà tỏ ra giống bị tôi ức hiếp vậy?”

Không, chính xác mà nói, hiện tại, Hàn Tịnh không thuộc về phạm trù “cúi đầu nhẫn nhục”, mà là “không thèm để ý”, cái này so với đối đầu gay gắt còn khó chịu hơn nhiều.

“Tôi nói này, đại tiểu thư, rốt cuộc cô muốn thế nào, hai chúng ta vốn vẫn luôn không đi chung một đường! Lần đầu tiên gặp mặt sau 5 năm xa cách, cô đã hắt thẳng cốc nước vào mặt tôi. Và mỗi lần ở gần nhau, đều chẳng có chuyện tốt đẹp gì. Tôi muốn tự cầu phúc cho mình nên không nói gì, đây hình như là quyền lợi của mỗi công dân phải không?”

Không còn hứng thú, Ninh Mẫn buông bát xuống định đi lên lầu.

Đông Lôi đứng lên, vô tội chớp mắt vài cái:

“A, nổi giận cái gì chứ? Chẳng hiểu tại sao, hôm nay tôi lại thấy chị kỳ lạ, đặc biệt không có tinh thần... Này, chị đi đâu? Tôi vẫn muốn hỏi chị, vết thương trên trán thế nào rồi?”

Cửa lớn đột nhiên mở ra, Đông Lôi liếc qua thì nhìn thấy Trần Tụy từ ngoài đi vào rồi sải bước lớn đến trước mặt Ninh Mẫn:

“Phu nhân, vết thương của Hàn Thuần rất nặng, cần phải giải phẫu não bộ. Tiên sinh bảo tôi về đón phu nhân, nếu như phu nhân muốn đến đó.”

Đến bệnh viện, Ninh Mẫn nhìn thấy cảnh tượng như vậy: Đông Đình Phong đang ở trong phòng bệnh của An Na, ba mẹ An Na đang khuyên hẳn nhanh chóng ly hôn với Hàn Tịnh, sau đó kết hôn với An Na.

Nhưng sao chuyện này cô nghe lại cảm thấy có chút chối tai.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Năm nay, Hàn Lộ 24 tuổi, cô đã từng yêu qua 2 người đàn ông, đối với cả hai cuộc tình này, kết thúc đều đi vào ngõ cụt.

Người bạn trai đầu tiên là học trưởng của cô, rất tuấn tú, đáng tiếc gia cảnh lại không tốt, ba mẹ chỉ là nhân viên bình thường, không giàu có, nhưng người đàn ông này lại là một người có tài.

Lần đầu tiên, cô dẫn bạn trai về nhà thì bị Triệu Bình Hoa mắng cho té tát:

“Một tên nghèo rớt mùng tơi, con dẫn về nhà không thấy mất mặt sao?”

“Con không đồng ý, kiên quyết không đồng ý.”

“Hàn Lộ, mẹ nói cho con biết, con năm nay mới 18 tuổi, không phải 28 mà sợ lo ế. Không có cách nào gả cho người giống như Đông đại thiếu thì cũng phải kiếm người nào có gia cảnh giàu có mà lấy, nghe chưa?”

Con nhìn lại chính mình xem, khuôn mặt xinh đẹp không kém gì nha đầu chết tiết Hàn Tịnh đó, thế nào mà cô ta thì sung sướng được gả vào Đông gia làm phu nhân quyền quý, còn con lại bị mất giá như vậy? Kiếm được bạn trai lại là loại hạ đẳng. Có phải con muốn mẹ tức chết muốn cam lòng không?” (Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Lúc đó, cô đã bật khóc nói:

“Mẹ, trên đời này có được mấy người tài giỏi và có xuất thân giống như Đông Đình Phong. Chỉ ít người con dẫn về còn có tiềm năng, mẹ làm gì mà coi người ta không đáng giá một đồng như vậy? Trước mặt người khác, mẹ không thể tôn trọng con một chút sao?”

“Pì, tiềm năng cái con khỉ? Cậu ta có thể cho con nhà, cho con xe đẹp sao? Cậu ta có thể cho con trang sức châu báu sao? Cậu ta có thể cho con cuộc sống sung túc sao?”

“Trên đời này, có mấy người có thể cho nữ nhân nhà lầu, xe hơi, mẹ đừng có giống như con buôn như vậy được không?”

“Cái gì mà con buôn? Đây là hiện thực xã hội, tiểu tử kia không có, Đông gia có, Đông gia có đàn ông... Nếu con không thể gả vào làm Đông phu nhân, mẹ sẽ không còn mang họ Triệu nữa...”

Triệu Bình Phương đã từng thề như vậy, bà ta muốn con gái được gả vào gia đình giàu có.

Năm đầu tiên Hàn Tịnh gả vào Đông gia, gia đình ba người bọn họ đã đến Đông gia lại mặt. Triệu Bình Phương đối với sự xa hoa của Đông gia thật sự mê thích, bà ta chỉ hận một nỗi không thể dọn vào đó ở. Vì đạt được một tiêu này, bà ta thỉnh thoảng lại gọi điện cho Hàn Tịnh, giật dây nhờ cô hỗ trợ.

Lúc đó, Triệu Bình Phương đã nhìn trúng đứa cháu thứ hai của Đông gia – Đông Đình Uy, tướng mạo rất đẹp trai, lại rất lễ độ. Không giống như Đông Đình Phong, không bao giờ xem mẹ con bà ta ra gì.

Sau này, Triệu Bình Phương thấy Hàn Tịnh không chịu giúp đỡ, lại thấy Hàn Lộ dẫn một bạn trai vô dụng về nhà, nên bà ta quyết định chạy đến cầu thân, kết quả bị Đông Đình Uy xua đuổi, còn khiến mẹ con bà ta mất mặt:

“Cái gì? Muốn đem con gái bà gả cho tôi? Xin hỏi, bà thông gia, đầu bà có bị ngấm nước hay không? Một Hàn Tịnh đã đủ hủy diệt anh Phong của chúng tôi, bây giờ các người lại còn vác mặt đến Đông gia xin nhét thêm cái tai họa cho tôi! Hứ, cút nhanh tôi!

(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Tính mạng của Hàn Trùng có đáng giá nhưng cũng không đến mức con cháu Đông gia chúng tôi phải nối tiếp nhau bồi thường bằng chuyện chung thân đại sự như vậy.

Không phải anh Phong có hiếu, không muốn làm ông nội tức giận, chứ không, làm sao Hàn Tịnh có đủ tư cách để vào được Đông gia?

Cút... Lập tức cút cho tôi, tất cả các người cút khỏi Đông viên cho tôi... Báo cho gác cửa, từ nay về sau, ai cũng không thể để cho ba người này vào. Ai dám để họ vào, kẻ đó cũng cút luôn đi.

Cái gì, phu nhân đại thiếu không cho?

Cái này dễ thôi, nếu như chị dâu hỏi tới thì cứ nói chuyện này là do ta dặn dò. Đông gia không chấp nhận loại quạ đen này đến cầu thân...”

Đông nhị thiếu nhìn ôn nhu, ít ai có thể nhìn ra được tính tình nóng nảy của anh ta.

Sau này, Hàn Tịnh bị bệnh được đưa đến Hoa Châu, luật sư của Đông gia chuyển đến Hàn gia một câu: Đừng quay lại Đông gia, phí bồi thường nên có, Đông gia sẽ chuyển qua ngân hàng cho các người.

Lý do là: Vì bọn họ xuất hiện, lần nữa khiến tâm tình đại thiếu phu nhân thất thường, cằn cỗi, ít tiếp xúc với người ngoài.

(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Kể từ lúc đó, Triệu Bình Phương có đến Đông viên mấy lần nhưng đều bị từ chối, khiến bọn họ không còn cơ hội vào làm khách nữa.

Có câu như vậy: Từ nghèo túng đến xa xỉ thì dễ, nhưng từ xa xỉ đến nghèo túng lại khó.

Nhìn qua nhà tổ Đông gia rộng lớn đó liền biết các vị Đông gia phong độ, nhẹ nhàng; lại nhìn thấy khu nhà trọ nhỏ hẹp của mình, đối mặt với người đàn ông bên cạnh, một góc tiền cũng phải chi li tính toán. Đều là người, tại sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy.

Người bạn trai đầu tiên cũng bởi vì sự so sánh này mà thất bại.

Bạn trai thứ hai là người cô mới quen 1 năm trước, do thân thiết biết được, mẹ cô tìm người ta nói khoác về mối quan hệ thông gia giữa Hàn gia và Đông gia, vì muốn cùng Đông gia đặt mối quan hệ nên con trai của một vị doanh nhân bất động sản nào đó đã qua lại với cô.

(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Bắt đầu rất tốt, sau đó, người đàn ông này mấy lần nói với cô muốn gặp mặt Đông Đình Phong, mọi người cũng trao đổi thân thiết, nhưng tất cả đều bị cô từ chối.

Cuối cùng cô thẳng thắn hỏi anh ta: “Nếu như tôi không phải em vợ của Đông Đình Phong thì anh sẽ làm gì? Có phải sẽ không bám lấy tôi đúng không?”

Người kia nhìn cô cười nhạt: “Tôi chỉ biết các người đang gạt tôi. Lấy ra mấy tấm ảnh chụp chung với Đông lão gia ở Đông viên thì nghĩ rằng chính mình là thông gia của Đông gia, cũng không biết soi gương lại chính mình có cái phẩm cách đó không?”

Mối quan hệ này đến đó xem như kết thúc.

“Cao không tới, thấp không thông” chính là tâm trạng của cô lúc này, và cũng là tình trạng công việc của cô.

Trên đời, không thể so sánh, vừa so sánh liền cảm thấy khập khiễng.

Còn cuộc đời cô, bởi vì luôn bị so sánh với Hàn Tịnh nên cô luôn có cảm thấy bị một chiếc thòng lọng đặt ở cổ, chỉ cần quay đầu nhìn lại liền bị sít chặt cho đến chết.

Bất luận là trên mạng hay là báo chí, ti vi, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện hình ảnh của Đông Đình Phong, nhưng người đàn ông được vô số phụ nữ khao khát ngưỡng mộ mà cô gọi là anh rể đó đến nay chưa từng gặp.
(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Cho đến sáng này, cô nhận được một cú điện thoại, một giọng nói lãnh bạc từ trong điện thoại truyền đến:

“Hàn Lộ? Đúng không?”

“Đúng vậy, anh là?”

“Đông Đình Phong.”

Cô ngẩn ngơ một lúc lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Người đàn ông đó lại lãnh đạm nói tiếp:

“Em trai cô Hàn Thuần bị người ta đánh bị thương, hiện tại đang ở bệnh viện Mai Loan. Hôm nay sẽ làm phẫu thuật mổ não. Do cần người nhà kí tên nên cô hãy cùng đưa mẹ mình đến bệnh viện để tiến hành thủ tục phẫu thuật.”

Ở nghĩa trang, Hàn Tịnh đi lên chiếc xe đó, vệ sĩ của Đông gia đã đuổi theo, mà Hàn Thuần lại bám theo xe của Đông gia cùng đuổi theo, sau đó không có trở về.

Cô và mẹ đã gọi điện hỏi rất nhiều người, họ đều nói không có đi cùng Hàn Thuần, sau đó cô cũng đã thử gọi điện cho đám xã hội đen đó, nhưng không được, bọn họ lại không dám đến Đông gia, Đông phu nhân bị bọn họ dắt đi, chuyện này... không được...

Đêm hôm kia, ngày hôm qua, bất luận là Hàn Tịnh hay là Hàn Thuần đều không có bất kỳ tin tức nào, vì vậy bọn họ đã rất đau đầu, nhưng không ngờ, lúc nhận được điện thoại của Đông Đình Phong, nó không những không khiến họ thở dài nhẹ nhõm mà càng hại họ lo lắng tột cùng.

Đến bệnh viện, trong phòng làm việc của bác sĩ thực hiện ca phẫu thuật, cuối cùng Hàn Lộ cũng lần đầu tiên được nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết, Đông đại thiếu – Đông Đình Phong, phong thần ngọc lập, dung nhan lạnh lùng, hắn đang nói chuyện với bác sĩ, nhìn thấy bọn họ đến liền gật đầu, rồi lại tiếp tục nói với bác sĩ:

“Người nhà bệnh nhân đã đến! Để họ kí tên đi!”

Bác sĩ lập tức đưa ra tờ giấy đồng ý phẫu thuật, liếc nhìn ánh mắt có chút chờ đợi của hai mẹ con Hàn Lộ:

“Thủ tục phẫu thuật đã được sắp xếp ổn thoả, mời ký tên!”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Con trai tôi tại sao lại thành ra như vậy?” Triệu Bình Phong không chịu, “Tôi không ký. Con rě, chuyện này, trước tiên con phải nói rõ với chúng ta chứ!”

Tiếng “con rě” này khiến bác sĩ chủ trì cuộc phẫu thuật có chút ngần người: Hiếm có a! Anh ta lập tức ngậm miệng, vẻ mặt muốn xem kịch hay, đứng bên cạnh quan sát. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Đông Đình Phong ư, hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua, thực sự có chút bội phục người phụ nữ này, thế nào mà bà ta lại không biết xấu hổ như vậy, nếu

không phải nể mặt Hàn Thuần lúc trước liều mạng cứu Tiểu Vũ Mao, thì cái mạng kẻ gọi là “cậu” của con trai hăn này, hăn chẳng thèm để ý:

“Bà không kí, được thôi, vậy cứ để cậu ta hôn mê bất tỉnh như vậy. Nếu biến thành người thực vật, Đông gia chúng tôi sẽ không cho cậu ta một đồng để chữa bệnh!”

“Đừng, đừng, đừng... anh... rě, chúng em kị, nhưng anh hãy giải thích rõ ràng cho em được không?”

Hàn Lộ vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lúc đối diện với người đàn ông như vậy, đầu ra còn cái gọi là tài ăn nói chứ, cô ta đột nhiên nói lắp hai chữ “anh rě”, mấy chữ sau cũng nói trong tiếng run rẩy.

Hôm nay cô đã cố tình trang điểm một chút, cô hy vọng có thể lưu lại chút ấn tượng tốt với “anh rě” giàu có, truyền kỳ này. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên trong suốt 6 năm qua bọn họ chính thức gặp nhau.

Cô cảm thấy duy trì quan hệ thông gia này là điều cần thiết. Chỉ có một bối cảnh tốt mới có thể giúp cô giúp cuộc sống tương lai của cô ta thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện đều thuận lợi.

“Rõ ràng?”

Rất đột ngột, người đàn ông này cười một tiếng, nhưng lọt vào mắt Hàn Lộ, nụ cười ấy không những không thân thiết, đáng yêu mà còn mang theo tia điện, cánh môi mỏng giương lên, phát ra mấy tia âm khí, khiến người ta sợ hãi lùi lại về phía sau, tim đập liên hồi giống như đánh trống:

“Chính xác, chúng ta nên làm rõ chuyện này. Lấy danh nghĩa cúng tế để dắt phu nhân ta ra ngoài, đưa lên một chiếc xe không rõ lai lịch, sau đó xảy ra tai nạn khiến cô ấy bị bắt cóc, hai vị gây ra chuyện như vậy, nếu xử lý thẳng thừng, thì cả đời này, các người đáng ra nên ngồi ăn cơm tù mới đúng. Về phần giấy đồng ý phẫu thuật này, các người không muốn kị, vậy

thì đừng kí, sống chết của Hàn Thuần không có bất cứ liên quan gì với Đông gia chúng tôi...”

Đang lúc nói chuyện, hắc liên cầm tờ giấy đồng ý phẫu thuật xé một nhát làm đôi, rồi nói với bác sĩ đang ngồi đối diện:

“Hôm nay, cuộc phẫu thuật này có thể hủy!”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Triệu Bình Phương và Hàn Lộ vì sự tàn độc trong câu nói này mà biến sắc, muốn đuổi theo nhưng lại bị trợ lý của hắc liên ngăn cản.

Đây là lần đầu tiên Hàn Lộ cảm thấy Đông Đình Phong thật đáng sợ, người đàn ông này hoàn toàn không để lại cho mẹ con cô chút thể diện nào.

“Cũng là, hôn nhân của hắc liên và Hàn Tịnh vốn không do hắc liên không chấp nhận, trong tình huống như vậy, hắc liên làm sao có thể phong độ, có thể khách khí đối với nhà vợ chứ? Sở dĩ phái người đi bảo vệ Hàn Tịnh, chẳng qua cũng chỉ là muốn giữ lại chút thể diện cho Đông gia.” Hàn Lộ nghĩ vậy.
(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Vì câu nói của Đông Đình Phong, phía bệnh viện không có đưa ra giấy đồng ý phẫu thuật nữa, mặc cho Hàn Thuần có rơi vào hôn mê, hai mẹ con Hàn gia nhất thời sốt ruột giống như ngồi trên chảo rang.

Ninh Mẫn được đưa đến phòng bệnh khoa não bộ, nhìn thấy Triệu Bình Phương và Hàn Lộ tay chân luống cuống đứng canh bên giường bệnh, miệng đang lẩm bẩm cái gì đó, thần sắc cực kỳ không tốt; còn Hàn Thuần đang nằm trên giường, đầu được bao lưới, hoàn toàn không có nhận thức.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Triều Bình Phương quay đầu thì nhìn thấy cô đi về, liền mắng chửi:

“Hàn Tịnh, cái con yêu tinh hại người này, mày xem xem, A Thuần bị mày hại cho hôn mê bất tỉnh đây này! Rốt cuộc mày muốn hại bọn tao đến bao giờ?”

Đến gần đây tao mới biết, 6 năm trước, A Thuần là vì mày mà bỏ học, là mày không hỏi han, quan tâm nó, bỏ mặc nó tự sinh tự diệt, mới hủy đi tiền đồ của nó. 6 năm sau, nó vì cứu mày, lại bị người ta đánh thành ra như vậy, mày căn bản là sao chổi của nhà tao mà...”

Trên đời này, có vài người chính là thích cố tình gây sự như vậy, chưa bao giờ xem xét lại chính mình có đúng hay không mà kiểm điểm, lúc nào cũng đổ hết trách nhiệm sang cho người khác.

Đối diện với những tiếng chửi bới giống như người điên của Triều Bình Phương, cùng với cái tát chuẩn bị đón đầu, Đông Lôi chọn cách khoanh tay đứng nhìn, cô muốn xem xem chị dâu mình, đối diện với loại đàn bà đã man thành tính này có thể làm gì?

Ninh Mẫn không để cô thất vọng, cô cười lạnh một tiếng, vừa kéo vừa đẩy người phụ nữ đang muốn nhào về phía mình, hạ thủ tuyệt đối không nương tay:

“Triều Bình Phương, rốt cuộc bà còn thể diện hay không? Chính mình thua kém, chính con mình thua kém lại còn có mặt mũi chạy đến chửi mắng người khác? Chuyện này rốt cuộc ai hại ai? Bà tự rõ nhất... Nếu bà vẫn cảm thấy là tôi hại bà, được thôi, bà đi báo cảnh sát đi, chúng ta có thể lên tòa để phân rõ trắng đen?”

Ninh Mẫn hoàn toàn không chịu thua.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy!”

Hàn Lộ lập tức kéo bà mẹ đang khóc lóc của mình ra, lạnh lùng nhìn chị cả đã thay đổi càng ngày càng lạnh nhạt như ngày hôm nay. Hàn Tịnh sớm đã thay đổi, từ sau vụ việc 6 năm trước đó, cô quả nhiên một dao cắt đứt tình chị em này!

Nhớ tới ngày đó, lúc Hàn Tịnh sinh Đông Kỳ, cô ta và A Thuần cùng đến thăm cô.

A Thuần muốn ôm cháu, nhưng Hàn Tịnh không cho, còn đoạt lấy đứa trẻ, sắc mặt lạnh lùng như băng nói với A Thuần:

“Đừng động vào, hãy tránh xa nó ra. Cút xa vào. Tôi không muốn nhìn thấy các người... Cút, cút khỏi Đông viên...”

Hôm đó, Hàn Tịnh giống như phát điên đẩy bọn họ ra khỏi bát viên.

Sau đó, A Thuần muốn được Hàn Tịnh quan tâm nên cố ý học kém đi, cố ý đánh nhau, cuối cùng bị đuổi học, nhưng cô vẫn không để ý tới, từ đầu đến cuối không hề gặp cậu. Người phụ nữ này đã hận đến thấu xương Hàn Thuần, người mà cô đã chăm sóc từ nhỏ đến lớn.

“Hàn Tịnh, đừng chấp nhặt với mẹ, mẹ cùng là sốt ruột mới vậy. Hiện tại, việc cấp bách nhất là giúp A Thuần phẫu thuật, nếu chậm trễ, Hàn Tịnh, mặc kệ thế nào, nó cùng là đứa con mà ba thương nhất, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với nó, chị có cảm thấy có lỗi với ba không?”

Hàn Lộ nói đạo lý với cô.

Ninh Mẫn cau mày, xoay đầu nhìn về phía Trần Tuy:

“Không phải nói sáng nay sẽ làm phẫu thuật sao?”

“Chuyện này... tôi hỏi...”

Trần Tuy gọi một cú điện thoại, sau khi cúp máy nói:

“Bác sĩ Dương nói, chuyện này ngài ấy phải xin chỉ thị của Đông tiên sinh... Vừa nãy, là bà Triệu không chịu ký tên, không thể trách người khác... Hiện tại còn có một cuộc phẫu thuật nữa, của Hàn thuần chỉ có thể đợi!”

“Hiện tại anh ta đang ở đâu?”

“Ở khoa tim mạch! Phòng VIP số 4!”

Trần Tụy liếc một cái, thấy ánh mắt cô bình thản liền xoay người đi ra.

Nhịp tim Hàn Lộ đột nhiên cân bằng hơn rất nhiều khi nghe xong Đông Đình Phong đang ở khoa tim mạch.

Không lâu trước đây, bệnh viện Mai Loan đã tuyên bố một tin: Kể từ khi bệnh viện Mai Loan được thành lập cho đến nay, đây ca phẫu thuật ghép tim thứ 24 bệnh viện tuyên bố thành công, đồng thời còn chụp ảnh minh họa và kèm theo ký tên.

Tin tức vừa được thông báo, đám săn ảnh mấy lần chụp được Đông Đình Phong ra vào bệnh viện Mai Loan, có người thậm chí còn chụp được ảnh hắt ngời cạnh giường bệnh ngủ gà ngủ gật. Ngay sau đó, các báo lần lượt nổ ra các tin:(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

“Nhân gian vốn có chân tình, ông lớn trốn thương nghiệp cuồng si thức đêm canh bạn gái...”

“Ba Thành đại thiếu Đông Đình Phong ngày đêm đến Mai Loan, tình cảm thân thiết, một lời khó thể nói hết...”

“Bạn gái xinh đẹp ghép tim thành công, cháu dâu trưởng Đông gia sẽ phải nhường ngôi...”

Đông Đình Phong thật sự ưu tú, phụ nữ bình thường sao có thể giữ được hân?Huống hồ trong lòng Hàn Tịnh lại có người đàn ông khác, đoạn hôn nhân này đã đi đến bước đường cùng, đó cũng không phải chuyện lạ gì.Sớm muộn gì, nha hoàn thái độ phách lối này sẽ từ trên cao bị rơi xuống vực thẳm.

Chỉ cần nghĩ như vậy, tâm tình Hàn Lộ mới có thể thấy có chút vui vẻ.

Cô ta đi theo, rất muốn xem “Hàn Tịnh” bị mắng.

Trong tòa nhà khoa tim mạch, Ninh Mẫn đi thẳng đến phòng số 4.

Trần Tuy và Đông Lôi đi theo, Hàn Lộ đi ở cuối cùng, nhìn thấy Ninh Mẫn đi vào, bên trong là một căn phòng, cửa không khóa, cái đầu tiên đập vào mắt là một phòng khách nhỏ, cửa phòng khép hờ, có giọng nói truyền ra từ đó.

Đứng lặng ở cửa, Ninh Mẫn nhìn thấy một cảnh rất gai mắt: Đông Đình Phong quay lưng vào cửa, người trên giường bệnh nhào vào lòng hân, tay của hân nhẹ nhàng vỗ vào đỉnh đầu cô ta, thật giống như trước đây hân dùng tay vỗ về cô, không hề khác biệt.
(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Cùng trong lúc đó, có giọng nói của một nam nhân từ trong truyền ra:

“Cẩn Chi à, An Na là bảo bối trong lòng chúng ta, cả đời ta chỉ có một tâm nguyện chính là nhìn thấy con bé khỏe mạnh, sau đó, nhìn nó mặc váy cưới, nhưng hiện tại xem ra rất khó. Ai cũng không biết được con bé còn sống được bao lâu. Con nhẫn tâm để sau khi nó chết vẫn mang mãi cái danh “người tình” sao? Phản ứng loại bỏ tế bào nghiêm trọng như vậy, aizz...”

“Chú An, chú yên tâm. Chuyện này cuối cùng cũng được giải quyết... Như vậy đi, chú cho cháu 3 ngày, đến lúc đó, chú cùng dì An đến Đông gia, trước mặt mẹ và vợ cháu, cháu sẽ một lần giải quyết hết chuyện này, cho mọi người câu trả lời thỏa đáng...”

Ninh Mẫn chăm chú nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng đột nhiên rất kì quái, người đàn ông này, đây là hắn muốn hứa hẹn với họ cái gì?

Ở trước mặt cô nói, hắn muốn cùng cô sớm tối bên nhau, vậy mà lại chạy đến chỗ này, rồi chấp nhận thời gian 3 ngày để giải quyết hôn nhân với cô, để làm trấn an lòng người, an ủi ba mẹ An Na.

Cô trầm mặc một chút, trong đầu như có hàng ngàn cơn gió lạnh rét run ứa tới, đối với người đàn ông này, cô không thể nhìn thấu, cũng không muốn nhìn thấu.

Cũng đúng, cuộc sống tương lai của bọn họ đã được định sẵn là không thể ở cùng nhau, nên cần gì phải đi tìm hiểu nội tâm tư tưởng của người đàn ông này, cô cũng không nên bị hành vi và ngôn ngữ của hắn làm quấy nhiễu. Ngoại trừ 18 năm trước đã từng có lần gặp gỡ ra thì giữa bọn họ chỉ có thể dùng 3 từ “người xa lạ” để hình dung.

Hai lần cứu giúp chỉ là khúc nhạc đệm thêm vào cuộc sống, cô vốn không nên đến “vũ đài” Đông gia, vậy nên sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Đông gia. Sau đó, cô cần phải tìm một “vũ đài” khác, diễn tiếp vở diễn một vai của mình. Đúng, cô phải tìm lại Hoàn Vy, hôm đó, là do cô quá khích động, không có hỏi rõ ngọn ngành sự việc, hoàn toàn mất đi lí trí, và không để ý đến nỗi tủi nhục tận sâu trong đáy mắt Hoàn Vy.

Chẳng biết tại sao, cô cảm thấy có chút vị chua xót.

“Đều đến cả rồi, tại sao không vào?”

Đông Lôi đột nhiên dilyn, đẩy cô đi vào.

Lúc đó, Đông Đình Phong cũng quay đầu, bộ dạng An Na khóc thút thút cũng bị lộ ra, tư thế ngồi như vậy, rất có dáng dấp phu thê a...

Cánh môi Ninh Mẫn hơi vênh lên, ánh mắt lướt qua “đại gia đình” này: Nam nhân thần sắc bình tĩnh, cũng không bởi cảnh như vậy mà lộ vẻ hoảng loạn; An Na ư, cô ta cắn môi, nhưng tay không chịu buông khỏi hông hẳn, ngược lại còn ôm chặt hơn, giống như muốn dùng động tác này để tuyên bố với người vợ chính thức là cô rằng, người đàn ông này là của cô ta; còn hai vị ngồi trên ghế sofa là vợ chồng An Đức và Châu Huệ thì mặt mày biến sắc.

“Hàn tiểu thư, cô vào phòng của người khác, ít nhất cũng phải biết gõ cửa chứ?”

Châu Huệ cau mày, sắc mặt không hài lòng tiếp đón, bà ta không có chút cảm giác xấu hổ vì chính con gái mình đang cướp chồng của người khác mới là chuyện bại hoại đạo đức, trái với luân lý đạo thường.

“Xin lỗi, tôi đến đây tìm chồng tôi, nhìn thấy cửa không đóng nên vào! Cẩn Chi, anh ra ngoài một chút, tôi có chút chuyện muốn bàn với anh...”(Nguồn:blacktulip0911.wordpress.com)

Người đàn bà này không có một chút quan niệm đạo đức nào, thì cô đương nhiên cũng không cần khách khí, một câu nói nhẹ nhàng, nhưng trọng lượng ném ra cực kỳ nặng, đặc biệt là hai chữ “chồng tôi” khiến Châu Huệ và An Na mặt mày trắng bệch.

Châu Huệ thấy Đông Đình Phong đỡ con gái mình ngồi ngay ngắn xong rồi đứng lên, rất sợ hãi sẽ đi theo, liền vội vàng ngăn cản một câu:

“Hàn tiểu thư, nếu hôm nay cũng ở đây, vậy chúng ta cùng nói chuyện rõ ràng với nhau... Hôn nhân của cô và Cẩn Chi sớm đã “hữu danh vô thực”, đây mọi người đều biết. Có câu: “Dưa hái xanh không ngọt”, gượng ép là một loại dẫn vật trên tinh thần, là một loại trạng thái bệnh lý.

Hàn tiểu thư, An An nhà ta và Cẩn Chi đã yêu nhau nhiều năm, trải qua bao khó khăn không hề thay đổi, đây cũng là chuyện công khai. Hiện tại, con bé vừa hoàn tất ca phẫu thuật ghép tim, thời gian đầu rất tốt, nhưng bây giờ xảy ra phản ứng loại bỏ tế bào cấy ghép, không ai có thể biết được tình huống này cuối cùng có thể khống chế được không. Nếu không thể khống chế được, chỉ sợ cũng không thể sống được bao lâu.

Ta biết yêu cầu này có chút hơi quá đáng, nhưng ta là một người mẹ, càng hiểu rõ Cẩn Chi không có tình cảm gì với cô, cho nên, ta muốn thỉnh cầu cô đừng làm khó Cẩn Chi, sớm ly hôn đi! Tác thành cho chúng nó không phải cũng là giải thoát cho mình sao?”

Trời ạ, trên đời này tại sao lại có loại đàn bà vô liêm sỉ, hung hăng phách lối như vậy chứ?

Sinh một đứa con gái làm kẻ thứ ba trong hôn nhân của người khác cũng không cảm thấy xấu hổ, đã thế, khi gặp vợ chính thức lại còn thẳng thừng khuyên ly hôn, người này nghĩ mình là ai cơ chứ?

Rốt cuộc đạo đức của bà ta ở đâu?

Kẻ nhẫn nhịn nhất cũng không thể nhịn được...

Phản kích là chuyện đương nhiên...

Dịch giả:

Lâu rồi không gặp, nhớ ta không? Còn ta nhớ lắm, muốn dịch nhưng k có thời gian. Nhân đây cũng cảm ơn mọi người đã đợi ta suốt thời gian qua! Comment và share nếu bạn thấy hài lòng nhé!

Cùng đợi chương sau Ninh Mẫn phản kích lại xem sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 117

“An phu nhân, thứ cho tôi mạo muội, đây là bà dùng thân phận gì để khuyên nhủ tôi? Là thân phận bạn thân mẹ chồng tôi ư? Hay là thân phận mẹ vợ tương lai của chồng tôi?”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng tiếp lời, ánh mắt mỉm cười, trong nụ cười lộ rõ vẻ châm chọc.

Châu Huệ không ngờ tới cô có thể chất vấn như vậy, còn Đông Đình Phong cũng không có ý đứng ra quát mắng, điều này khiến bà ta cảm giác hơi bối rối, nhưng sau đó vẫn cứng đầu nói tiếp một câu:

“Thân phận của tôi là gì không quan trọng. Hiện tại, tôi chỉ đứng vai trò là một người quan sát, thấy chuyện luận chuyện. Hôn nhân không hạnh phúc, vậy thì nên sớm kết thúc, Hàn tiểu thư vẫn còn trẻ, tương lai vẫn có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Ly hôn, đây là kết thúc hoàn mỹ cho cả ba...”

Giọng nói ấm áp, để lộ ra sắc sùi một mùi khuyên nhủ, giống như pháp sư Phật gia đức hạnh cao siêu đang khuyên nhủ hậu sinh chớ đi lạc đường:

Thí chủ, biến khổ vô biên, quay đầu là bờ, a di đà phật.

Đáng tiếc vị hậu sinh này cũng không phải dạng vừa, cô mang theo một tia cười lạnh cắt đứt lời khuyên nhủ của bà ta:

“Xin lỗi, An phu nhân, ly hôn hay không, đó là việc của Đông gia chúng tôi, tôi và chồng tôi sẽ tự giải quyết, thật sự bà không phải tốn nhiều nước bọt làm kẻ tiểu nhân như vậy, cách này thật sự có chút... khiến bà mất đi thể diện của bậc trưởng bối.

Còn chuyện nữa, tôi cũng phải nói rõ. Nếu như tôi thật sự ly hôn, đó tuyệt đối không phải vì muốn tác thành cho bọn họ, trên đời này không có đôi vợ chồng này thích ly hôn, sau đó còn khuyến khích “bồ” quang minh chính đại lên vị trí đó; nếu như tôi không muốn ly hôn, chồng tôi có tình nguyện tay trắng ra đi thì anh ta cũng đừng hòng có được đơn ly hôn. “Người ngoài” nếu muốn sống cùng anh ta, vậy chỉ có thể mang danh phận của kẻ thứ ba.

Tôi biết bà đã nhìn thấy chồng tôi lớn lên, chính xác là trưởng bối nhưng, đứng trên phương diện đạo đức, nói thật, bà chẳng có tư cách gì để khuyên tôi!

Mặc kệ hôn nhân của tôi ra sao, thân là quý bà hiện đại, được tiếp nhận nền giáo dục cao cấp, nên bất cứ người nào trong giới quý tộc này cũng phải biết hai chữ “xấu hổ” viết như thế nào, nhưng bà lại che đi nường tâm, dung túng con gái mình và người đàn ông đã có vợ qua lại nhiều năm, mà không hề ngăn cản, đây chỉ có thể nói bà là một trưởng bối thất bại, cũng là một người mẹ thất bại. Khuyến khích con gái mình làm kẻ thứ ba, chính là minh chứng rõ ràng nhất cho chuyện này.

Cho nên, xin bà đừng dùng ngữ khí sâu sa thâm tình đó để khuyên nhủ tôi, để biểu hiện cách nhìn của bà đối với đoạn hôn nhân của chồng tôi và tôi, hôn nhân của chúng tôi không tới phiên người ngoài xen vào, khua tay múa chân, nhất là bà, đây chỉ càng thể hiện sự giả tạo và dối trá của bà mà thôi... Còn tôi, từ nhỏ đến lớn không hề thích giao tiếp với mấy kẻ dối trá. Nó sẽ khiến tôi có cảm giác buồn nôn. Xin lỗi, thất lễ!”

Nhất thời xoay người xong lại quay đầu:

“Đông Đình Phong, phiền anh đến đây một chút. Tôi có chuyện muốn thương lượng với anh!”

Từ đầu đến cuối, cô vẫn duy trì ngữ điệu nhàn nhạt, ánh mắt chưa từng nhìn thẳng. Sau khi ném xuống một tràng nói móc khinh bỉ những thẫu tình đạt lý xong, cô ưu nhã xoay người rời đi.

Phía sau, Đông Lôị trợn tròn mắt, liếc nhìn qua dì Huệ mặt đỏ phừng phừng, cùng với khuôn mặt trắng bệch ủy khuất của An Na, xem thế là đủ rồi, trong nhận thức của Đông Lôị, Châu Huệ là một con hổ cái, hôm nay đột nhiên bị á khẩu. Aiya, miệng lưỡi của chị dâu tại sao lại độc như vậy chứ?

Trần Tuy mỉm cười: Muốn chiếm tiện nghi trên người vị này thật khó, cũng không tưởng tượng xem người ta là thân phận gì? Là tổ trưởng đội hành động đặc biệt, nếu không có chút tài ăn nói, làm sao có thể đảm đương được?

Hàn Lộ cũng kinh ngạc: Miệng lưỡi Hàn Tịnh tại sao lại lợi hại như vậy, không một chút lưu tình, cô ta không sợ Đông Đình Phong chạy đến lôi cô ta ra quát mắng, làm mất thể diện sao?

Nhưng cái làm Hàn Lộ kinh hãi nhất chính là: Người đàn ông đó vẫn thờ ơ, mặc cho “mẹ vợ tương lai” của anh ta bị hậu bối giáo huấn một trận.

Cô ta đuổi theo.

Trong phòng, một cơn xối hổ ừa vào, Châu Huệ nhìn Đông Đình Phong từ đầu đến cuối không nói câu nào, bất giác thấy ngột ngạt. “Đứa trẻ này tại sao chỉ giương mắt đứng nhìn, không nói một câu. Rốt cuộc nó đứng về bên nào?”

Bà ta muốn chất vấn Đông Đình Phong, nhưng An Đức bên cạnh ngăn cản vợ, lắc đầu.

“Xem ra, cô ấy cũng không muốn ly hôn!”

An Na nhìn Đông Đình Phong, cắn răng, vạ phần ủy khuất nói.

Giây phút đó, cô ta ngàn lần hy vọng Đông Đình Phong có thể lên tiếng quát một câu, bảo vệ mẹ cô ta, khiến cô ta cảm thấy được giá trị của mình, tốt nhất là nên xông đến cho Hàn Tịnh một cái bạt tai vì dám nói mẹ cô ta vô sỉ như vậy, nhưng hăn lại yên lặng. “Rốt cuộc trong lòng người này đang nghĩ gì?”

“Từ từ nghỉ ngơi, anh đi xem sao!”

Hăn sai bước lớn ra khỏi phòng, ánh mắt nhàn nhạt ẩn ý cười. Đáng tiếc nó lại bị hăn giấu kín, không để ai nhìn thấy.

Ba người An gia chỉ có thể giương mắt đứng nhìn hăn rời đi, An Na tức đến thiếu chút nữa bật khóc, về phần An Đức và Châu Huệ, sắc mặt đều khó coi đến cực điểm.

Sau đó, Châu Huệ tìm một chỗ yên tĩnh, vẻ mặt tức giận chất vấn An Đức:

“Tại sao ông không để tôi nói... Thái độ của A Phong nên...”

An Đức đang hút thuốc cau mày:

“Bà ngốc sao, hôn nhân của nó thế nào cũng không đến lượt chúng ta nhúng tay vào. Cẩn Chi là người thế nào, lẽ nào bà không nhìn rõ sao? Chuyện của nó, ngay của mẹ nó cũng không quản được, huống hồ là chúng ta... Đừng là người thông minh vẫn làm chuyện hồ đồ nữa...”

“Nhưng nó là con rể của chúng ta!”

“Chưa chính thức thì vẫn không phải!”

“Cho nên chúng ta mới phải nhanh chóng khiến danh phận này trở nên chính thức!”

“Sốt ruột không thể ăn được đậu hũ nóng! Bà hiểu không, bà cho rằng tôi thấy người khác xem con gái mình là kẻ thứ ba mà hạnh phúc sao? Nhưng quyền chủ động không nằm trên tay chúng ta!”

Sự thật đúng là như vậy.

Bọn họ vẫn luôn ở thế bị động.

Châu Huệ ngẫm lại, tức giận cũng chẳng giải quyết được gì, trong miệng khó tránh khỏi lời oán thán:

“Cần Chi cũng thật là! Trong chuyện này, tại sao lại giùng giởng không dứt như vậy... Có lúc, tôi thật sự có chút hoài nghi, nó căn bản không muốn cưới An Na nhà chúng ta. A Đức à, tôi nói với ông, chỉ cần chuyện này không có kết thúc, tôi sẽ không yên tâm. Biểu hiện của Đông Cần Chi đối với chúng ta rất cung kính, nhưng tôi vẫn bất an... Sự nhẫn tâm của cậu ta cũng rất đáng sợ... Tôi thật sự có chút sợ hãi nếu một ngày kia cậu ta quay sang đối phó với chúng ta... Nếu cậu ta sớm lấy Tiểu An, tâm sự của tôi cũng bớt xuống... 3 năm trước, cậu ra điều tra chuyện đó, nhưng không có manh mối gì. Tôi thật sự lo lắng, một ngày nào đó chuyện này sẽ bị bại lộ...”

“Bà đừng đoán mò. Chuyện đó đã qua rất nhiều năm rồi... Sớm đã thành mê án, bất luận ai cũng không thể điều tra ra được.”

An Đức đỡ lấy vai Châu Huệ, tỏ vẻ trấn an, kỳ thực trong lòng ông ta không cảm thấy giầy vò ư?

Ninh Mẫn đi lên tầng thượng, cô muốn hóng gió một chút để bình tĩnh lại. Vừa nãy cô giống như có chút tức giận, tâm tình đột nhiên bốc hỏa.

Hoàn toàn bị Châu Huệ đó kích động. Không để ý đến thể diện, nói không biết dừng lại, không kiểm soát được lời nói.

Đồ vô sỉ.

Nhưng vấn đề là, tại sao cô lại tức giận?

Từ trước đến nay cô vẫn luôn giữ được bình tĩnh cơ mà?

Sự bình tĩnh đó chạy đi đâu cả rồi?

Thế nào mà cô lại có thể chấp nhận với loại người kém hiểu biết đó?

Vừa nãy đáng ra cô nên mỉm cười, rồi nói với Đông Đình Phong:

“Được thôi, chúng ta lập tức đi ly hôn, nếu cần anh có thể đưa theo vị này, hiện tại chúng ta cùng đến Văn phòng công chứng, chỉ cần ký đơn xong, hai người có thể đăng ký kết hôn ngay lập tức! Như vậy đi!”

Cô cũng muốn xem xem tên hỗn đản đó sẽ xử lý thế nào?

Nhưng buột miệng nói ra lại thành cả một bài dài như vậy.

Thật điên dồ!

Cô lau mặt một cái, đứng trong gió lạnh, đắm chìm trong ánh nắng, hai vệ sĩ đi theo đứng canh ở cửa ra vào, quan sát xung quanh.

Cô nhìn thấy Hàn Lộ muốn đến, nhưng lại bị vệ sĩ chặn lại, cách đó không xa, cô ta đang thương lượng với A Xán.

“Để cô ta vào!”

Cô gọi vọng lại.

Hàn Lộ đi đến trước mặt cô, hai tay nắm lấy lan can, nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

“Rốt cuộc vẫn phải đi trên con đường này. Kết quả như vậy, đúng như dự đoán trước đây của tôi. Đông gia rộng lớn như vậy, nhưng chị lại chẳng có nổi một chỗ đứng. Đông Đình Phong căn bản chưa từng xem chị ra gì, điều này định sẵn, chị sẽ là một người phụ nữ thất bại trong hôn nhân!”

“Đây là cô muốn tới chế giễu tôi sao?”

Trong mắt người phụ nữ này lóe lên sự sung sướng khi nhìn thấy “Hàn Tịnh” gặp tai họa, Ninh Mẫn quan sát một chút liền nhàn nhạt hỏi lại.

“Không phải. Nhưng trên thực tế, hôn nhân của chị và Đông Đình Phong vốn là chuyện nực cười. Chị tự hỏi chính mình xem, lẽ nào chị cảm thấy chị hợp với Đông Đình Phong sao? Tôi chỉ là thấy chuyện luận chuyện, dùng lí trí để đánh giá chuyện này. Cũng giống như trước đây, chị khuyên tôi đừng ôm mộng hảo huyền với Đông gia, sống những ngày tháng tự làm tự hưởng mới là cuộc sống mà loại gia đình nghèo khó như tôi nên có.

Chị không cần dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi, lúc này, tôi đối với chị không có nửa phần ác ý, chỉ muốn chân thành nói với chị. Ly hôn thì ly hôn! Đây đâu phải chuyện to tát gì. Từ lúc bắt đầu tôi đã thấy cuộc hôn nhân này chẳng có gì tốt đẹp. Có thể duy trì suốt 6 năm, xem ra đã lấy đi hết sự nhẫn nại của Đông Đình Phong rồi. Nên ngàn vạn lần chị đừng làm quá để bản thân tay trắng đuổi ra khỏi nhà.

Tôi khuyên chị câu này, phí bồi thường ly hôn nhất định sẽ rất cao. 6 năm thanh xuân ổn phínày chị hãy bắt họ tính hết một lượt...

Còn nữa, nhất định phải giành được quyền nuôi Đông Kỳ. Đông lão gia rất thương chị, nếu như Đông Đình Phong cố ý muốn ly hôn, chị phải nói

đến yêu cầu muốn nuôi Đông Kỳ, cái này anh ta nhất định sẽ cự tuyệt nhưng tuyệt đối không để chừa chỗ cho thương lượng.

Tóm lại, tuyệt đối không thể để Đông Kỳ ở lại, chị nên tỉnh táo hơn bất kỳ ai hết trong bọn họ, quả bom hẹn giờ này, một khi đã nổ, mọi người chúng ta đều có thể tiêu đời.

Này, tôi nói, chị nhớ hết chưa? Đứa trẻ đó cần theo chị, như vậy mới có thể ly hôn. Điểm này rất quan trọng.

Đến lúc đó, chị cầm một số tiền kỉnh xù, rồi cùng Đông Kỳ đến Mỹ định cư, cái chuyện khiến chúng ta lo lắng suốt 6 năm nay sẽ có thể lắng lại... Bằng không, sau này chúng ta khẳng định sẽ phải gánh một phiền phức lớn. Lúc đó, Đông đại thiếu khẳng định không từ bỏ ý đồ, nếu chuyện thật sự phải như vậy, Hàn Tịnh, cả gia đình chúng ta chỉ còn bước ngồi chờ chết...”

Cô ta đề thấp giọng khuyên bảo. Từng câu, từng câu mang theo thâm ý.

Ninh Mẫn runrun quan sát, trong lòng thực sự rất buồn bực, cô gái này tại sao lại muốn Hàn Tịnh giành lấy quyền nuôi dưỡng con? Vậy chuyện khiến họ lo lắng là chuyện thế nào?

“Này, lời tôi nói, chị không nghe thấy sao?”

Hàn Lộ nhìn thấy nha đầu này nhìn cô rất kỳ lạ, hơn nữa còn không lên tiếng.

“Đến lúc đó, có phải tôi nên dắt theo các người cùng hưởng phúc, từ nay về sau cả nhà ở chung một chỗ, cùng nhau hưởng thụ phí ly hôn của tôi?”

Cô đột nhiên mở miệng hỏi lại, cả người cũng như câu nói toát lên một mùi không âm không dương, khiến người ta đoán không được suy nghĩ.

Hàn Lộ nhìn một lúc mới nói:

“Nếu như chị muốn Đông Kỳ lại đi tìm ba nó, nếu như chị còn nhớ đến ân tình của ba đối với chị, thì chị có thể suy nghĩ một chút về A Thuần. A Thuần đáng lẽ sẽ có một tương lai xán lạn, tất cả là tại chị, nó đã bị chị hủy hoại. Đến nay, nó vẫn nhớ chị không quên được, cũng vẫn luôn khao khát muốn ôm đứa trẻ đó. Hàn Tịnh, trong lòng A Thuần chỉ có chị, mấy năm nay, mẹ giục nó kiếm bạn gái, nhưng nó chưa bao giờ đồng ý...”

Ninh Mẫn càng nghe càng cảm thấy câu này không đúng lắm, Hàn Tịnh và Hàn Thuần? Bọn họ có thể có quan hệ gì?

Cô gái này tự cho là đúng, đột nhiên khuyên cô làm hòa với Hàn Thuần...

Lúc trước, cô đoán Hàn Tịnh có thể là chị gái cô ta, nhưng cũng có thể là đứa con gái do Hàn Trùng nhận nuôi. Chuyện này bởi vì những phiền phức liên tục xảy ra gần đây khiến cô chưa điều tra rõ được. Lúc này, nhờ mấy câu Hàn Lộ nói ra, cô có thể khẳng định: Hàn Tịnh tuyệt đối không phải con ruột của Hàn Trùng, chị em Hàn gia biết chuyện này, hơn nữa, 6 năm trước, Hàn Thuần đã thích Hàn Tịnh.

Mấu chốt của vấn đề ở chỗ, tại sao bọn họ có thể cho rằng Đông Kỳ là một “quả bom hẹn giờ”?

Lẽ nào...

Trong lòng cô run lên, lẽ nào Đông Kỳ là con của Hàn Tịnh và Hàn Thuần?

Nhưng cũng không đúng, giấy xét nghiệm DNA rõ ràng viết Đông Kỳ là con của Đông Đình Phong...

Đang suy nghĩ, cô đột nhiên phát hiện Hàn Lộ vẫn luôn ngậm miệng lẩm bẩm, sắc mặt có chút kỳ lạ, cô ta đang lùi lại phía sau, cô theo ánh nhìn của cô ta nhìn sang bên đó, Đông Đình Phong đang đến, tay xỏ túi, bộ quần áo được may thủ công với những đường nét giản dị khiến vẻ ưu nhã cùng với khí chất thần bí, khó có thể đoán của được lộ ra, và theo sau là Trần Tuy.

Cô rõ ràng cảm nhận được Hàn Lộ đang sợ hãi, khuôn mặt đường hoàng, đầy toan tính lúc trước đều biến mất.

“Tiểu thư Hàn Lộ, phiền cô đi theo tôi một chút, thủ tục phẫu thuật của em trai cô, cô phải đến xác nhận một chút!”

Trần Tuy đứng cách đó mấy bước, nói một câu.

Hàn Lộ ngẩn người, cô ta không ngờ tới chuyện này lại được giải quyết như vậy, cô ta dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Hàn Tịnh và Đông Đình Phong: ánh mắt nam nhân dịu dàng nhìn cô gái, còn cô gái vẫn lãnh đạm, thờ ơ, có một loại hơi thở kỳ lạ chạy qua giữa hai người bọn họ.

Nha đầu này lại dám thờ ơ với Đông đại thiếu, gan cũng thật lớn!

Cô ta khom người rời đi.

Sắc trời rất tốt, ánh nắng ấm áp, tuyết đang tan ra, cảnh vật xung quanh lại hiện rõ diện mạo vốn có của nó, chỉ là tuyết tan nên gió có lạnh hơn so với thường ngày. Ninh Mẫn khoanh tay trước ngực, đứng ở chỗ đó, cái gì cũng không nói, chỉ nhìn mọi người phía dưới đang bận rộn đi đi lại lại. Thế giới ngàn ngàn vạn vạn người, tất cả đều sẽ có cuộc sống bình thường, giản dị, chỉ có mình cô, vẫn phải bước đi trên con đường ngoắt ngoéo này.

Đông Đình Phong đứng bên cạnh cô, cùng cô ngắm cảnh, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô, nhưng cô không thèm để ý, và hẳn có thể cảm nhận được sự lạnh nhạt của cô, so với trước đây, nó còn lạnh nhạt hơn nhiều, giống như hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến hẳn.

“Này, đang nghĩ gì mà say mê vậy?”

Hắn đưa đầu lại gần cô.

Ninh Mẫn cau mày, ngửa đầu ra sau, giữa khoảng cách với hắn:

“Không nghĩ gì cả! Tôi xuống trông Hàn Thuần đây!”

Nói xong xoay người muốn đi, nhưng lại bị hắn kéo trở lại.

“Buông tay ra!” Cô ngẩng đầu lạnh lùng, “Đừng dùng bàn tay bẩn thủi chạm qua người đàn bà khác động vào người tôi!”

“Anh thấy rõ, em đang tức giận!”

Hắn mỉm cười, ánh nắng khiến nụ cười của hắn trở nên ấm áp, thân thiết, hoàn toàn khác với vẻ mặt lạnh lùng lúc trước trong phòng bệnh.

“Không có!”

“Em có!”

“Tôi không có!”

“Em có!”

“Tôi không thèm để ý đến anh nữa!”

Cô muốn đẩy hắn ra, không muốn cùng hắn dây dưa, nhưng vai cô lại bị hắn giữ chặt, đem ánh mắt băng lãnh của cô cùng với vẻ khinh thường thu vào đáy mắt.

“Nếu như em không tức giận, em sẽ không có phản ứng bất thường như vậy. Em bị mấy lời nói đó làm kích động đúng không...”

Ninh Mẫn lập tức cười lạnh một tiếng:

“Đông Đình Phong, lẽ nào anh cho rằng tôi đang “ăn dấm” (ghen) sao?”

“Lẽ nào không phải?”

Hắn nghiêm túc hỏi lại. Tối hôm qua, lúc ăn cơm bọn họ còn nói chuyện rất vui vẻ, rồi tự dưng Lôi Lôi chạy đến nói về An Na, sau đó, trên người cô rõ ràng xây lên một bức tường chắn vô hình. Tối qua, lúc hắn đưa Lôi Lôi về biệt thự, quay về phòng, cả căn phòng lạnh toát, còn cô đang co ro trong chăn. Chăn đệm đều được thay mới. Bên trên sạch sẽ, không có nửa phần hơi thở của hắn. Đây là cô đang muốn cùng hắn vạch rõ ranh giới trong tiềm thức sao?

Xóa đi nụ cười nhạt, cô nói:

“Con người tôi, lúc ăn sủi cảo chính xác rất thích ăn chua, không chua không động đũa, nhưng đối với đàn ông, xin lỗi, cả đời này tôi chưa từng dính vào thứ đó!”

“Đây là em đang muốn ẩn ý nói với anh rằng, em chưa từng có bạn trai sao?”

Hắn vì câu này của cô mà hai mắt hắn sáng lên, cánh môi cũng cong cong mỉm cười.

Ninh Mẫn bị ánh mắt sung sướng của hắn kích động, tự cho mình là đúng, không chỉ có hai vị lúc này, mà vị trước mặt này cũng đáng ghét như vậy, ngay sau đó một câu nói tuyệt đối có thể khiến người ta tức chết không cần đến mạng, không tự chủ được, buột miệng thốt ra:

“Anh lại sai rồi, tôi có bạn trai. Hơn nữa còn rất yêu, rất yêu. Chúng tôi đã từng hẹn ước, cả đời này, tôi chỉ gả cho anh ấy và anh ấy cũng chỉ lấy tôi. Đông Đình Phong, trên đời này không phải tất cả mọi người đều giống như mẹ con An gia đó, liên tục muốn dính lấy anh, chí ít, tôi sẽ không, ít dùng suy nghĩ của anh mà suy đoán tâm tư của tôi thôi... Anh cho rằng anh

là gì cơ chứ? Người gặp người yêu sao? Là đô la hay đồng euro? Ai yêu thích chứ?”

Câu này tuyệt đối không phải cái mà Đông Đình Phong thích nghe, thoáng chút đã khiến hấn kích động. Chỉ bởi vì, cô lúc này đây có lẽ có chút cảm xúc, nhưng tâm tình tuyệt đối là thật. Trong khoảng thời gian ngắn, có một loại cảm giác hỗn loạn vô hình từ trong người xông tới, hấn không hề suy nghĩ nhiều liền cúi đầu hôn cô, giống như chỉ có như vậy, mới có thể trấn an được tâm trạng rối bời của hấn lúc này.

Đúng, lúc này, hấn đột nhiên có cảm giác sợ hãi, có một loại cảm giác chua xót không thể kiểm soát được, bởi vì hấn hiểu rõ một chuyện, cô đã từng yêu sâu đậm một người khác, và trong lúc hấn còn chưa kịp quen biết cô, cô đã từng cùng người đàn ông đó hẹn ước cả đời.

Tính cách cô như vậy nhất định cô không phải người tùy tiện. Tâm tính cô như vậy cũng có thể khẳng định được, người có thể khiến trái tim cô rung động không phải kẻ tầm thường, cho nên hấn sợ, đột nhiên hấn rất sợ người đàn ông đó sẽ từ trên trời rơi xuống, mang cô đi khỏi hấn. Lấy quan hệ hiện tại của hấn và cô vẫn đang trong giai đoạn đặt nền móng, hoàn toàn không có cơ sở, vậy thì khó có thể tranh giành cùng người ta...

Nụ hôn hung hăng đến tàn độc, hấn đem cô dồn vào góc tường, đón lấy ánh nắng, dùng hành động ấy tuyên bố rằng, cô thuộc quyền sở hữu của hấn. Mặc dù có chút vô liêm sỉ, nhưng nó lại có một sức mạnh lạ thường, có thể trấn an tâm tình rối bời của hấn.

Giây phút này, cánh môi mềm mại mang theo mùi thơm và vị ngọt ấy khiến hấn muốn thưởng thức mãi không rời, còn cô cũng có chút lơ mờ, có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Lúc cô kịp thời phản ứng lại, muốn đẩy người đàn ông như đang muốn hút hết không khí trong miệng cô ra, nhưng đẩy mãi không ra, cô bực mình

dùng tay muốn đập xuống vết thương của hắn, hắn liền cười một tiếng, phản ứng nhanh nhẹ nắm lấy bàn tay cô:

“Ai, em thật tàn nhẫn!”

Một tiếng thở dài tràn ra.

Trúng độc rồi! Hắn thật sự bị cô bỏ bùa mê rồi! Tại sao vừa động lòng một chút liền thảm hại như vậy... Cái này thật mất mặt.

Vốn là muốn thử xem phản ứng của cô, kết quả lại ngược lại, tim hắn cứ nhảy loạn lên.

“Đông Đình Phong... Đừng cho rằng tôi không dám đánh anh... Anh thử động tới tôi lần nữa xem...”

Hắn vuốt nhẹ tóc cô, ánh mắt ôn nhu, không có vẻ gì hối hận về hành động của mình, hơn nữa còn vui mừng nhìn thấy cô tức giận, bởi đó cho thấy, cô ít nhiều vẫn để ý đến hắn!

“Đông Đình Phong...”

“Xuyt! Trước tiên hãy nghe anh nói đã, được không?”

“...”

“Em đã từng sống ở Trung Quốc nhiều năm, không biết có nghe qua câu chuyện xuất phát từ “Thuyết phù” của Liệt Tử, câu chuyện có tên là: Cửu Phương Cao(1)xem tướng ngựa. Ninh Ninh, xin em đừng dùng ánh mắt của Tần Mục Công(2)nhìn anh, anh hy vọng em có thể dùng khả năng xem tướng ngựa của Cửu Phương Cao để thấy được bản chất của anh, và không bị vẻ bề ngoài làm cho mê hoặc... Anh làm mọi chuyện, trong lòng đều có chuẩn mực. Như vậy đi, sau 3 ngày nữa, anh sẽ nói rõ với em.”

[(1,2) Đây là điển cố của người Trung Quốc kể về Cữu Phương Cao, bạn thân của Bá Nhạc – một người có khả năng xem tướng ngựa. Khi Bá Nhạc đã già, Tần Mục Công muốn nhờ Bá Nhạc xem tướng ngựa để tìm ra ngựa thiên lý, và rồi Bá Nhạc giới thiệu cho Tần Mục Công bạn thân của mình, Cữu Phương Cao. Sau đó, Phương Cao tìm ra một con ngựa lông đen xấu xí, Bá Công nhìn thấy liền cảm thấy không tin tưởng, nhưng rồi con ngựa mà Cữu Phương Cao chọn chính xác là ngựa thiên lý nổi danh trong thiên hạ. Tóm lại, Đông Đình Phong nói vậy là mong Ninh Mẫn hãy nhìn sâu vào bản chất, đừng chỉ nhìn bề ngoài để đánh giá sự vật, sự việc...]

“Không được gọi tôi là Ninh Ninh, tôi và anh không thân thiết như vậy! Tôi cũng không cần anh giải thích... Đông Đình Phong, anh buông ra...”

Cô không thích hần gọi cô như vậy, đặc biệt là lúc trên người hần còn dính hơi thở của người đàn bà khác, cách gọi thân mật như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng như muốn bốc hỏa.

Thật kỳ quái, hần dựa vào cái gì mà muốn cô cùng ánh mắt của Cữu Phương Cao để nhìn hần?

Cô không biết Cữu Phương Cao xem tướng ngựa là điển cố gì, cũng không biết nó có thâm ý gì, cô chỉ biết, cô hiện tại rất, rất tức giận, và không cần biết rõ tâm tư của hần như thế nào.

Đông Đình Phong buông cô ra, cô xoay người vội vã rời đi, tâm tư rối bời như ngồi trên chảo lửa...

Cô ghét cảm giác xuất hiện tâm tình bất thường như vậy, bởi vì cô không có cách nào biết được nó do đâu mà ra.

Có lẽ cũng bởi vì cô không muốn đối diện với loại biến đổi tâm tình như vậy, nó đến rất nhanh, hơn nữa còn cuộn cuộn dâng lên.

Sau này, cô mới hiểu rõ, tâm tình bất thường kiểu đó gọi là: Ghen.

Đông Đình Phong ư, hần cau mày, thở dài một tiếng, đột nhiên hần có thể hiểu rõ thâm ý của đạo lý: Cửa thượng bất hạ (bất ổn). Tâm tình hần hiện tại có thể dùng bốn chữ này để diễn tả.

Hần đột nhiên có chút phiền não, phải làm như vậy thì cô mới có thể mở lòng sao?

Hai tay nắm lấy lan can, yên lặng nhìn cô rời đi, cho tới khi cánh cửa khép lại, hần mới xua tay, ý bảo vệ sĩ đứng canh ở cửa đi theo cô. Xoay người, hần dựa vào lan can, suy nghĩ đối sách. Tình yêu thật là một môn học phức tạp, nhưng ai cũng có thể phải đối diện với nó.

Trước đây, hần chưa bao giờ cảm thấy tâm lý phụ nữ lại phức tạp như vậy, hiện tại hần mới phát hiện, phụ nữ thật sự là loài động vật cái rất khó đối phó.

Đối diện với loài động vật như vậy, bất luận là ai cũng không có cách nào dùng những kiến thức mà mình học được để giải quyết. Hãy đến nói cho ta biết, khi bạn động lòng với một người phụ nữ thông minh không kém gì bạn, vậy phải làm thế nào mới có thể nhanh chóng có được trái tim cô ấy...

Thật sự rất khó!

Hần thở dài một tiếng, nhưng lại khẽ cười, đây là một trải nghiệm mới mẻ, yêu một người sẽ có chút thấp thỏm lo sợ, có chút thủ đoạn, cảm giác giống như không có kết quả giống như mong đợi, ngược lại còn đẩy chính mình vào cục diện bị động...

Người đời đều nói tình yêu sẽ khiến người ta vừa vui sướng vừa đau khổ, người đời còn nói, tình yêu có thể khiến con người ta trở nên ngốc nghếch. Hôm nay, cuối cùng hần cũng cảm nhận được mùi vị đó...

Nhớ cái đầu của hắc bình thường toàn suy nghĩ mấy biến động thị trường cùng với những con số, nhưng hiện tại lại vì chuyện này phiền não, nó khiến hắc không muốn thở dài cũng khó.

Nhưng hắc vẫn rất hạnh phúc, trong cuộc đời, có thể gặp được một người mình thích quả thật không dễ. Và hắc có thể xác định, người con gái tên Ninh Sinh Ca này chính là tiểu ma nữ, khắc tinh của cuộc đời hắc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 118

“Anh...”

Đông Đình Phong đang suy nghĩ thì phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi.

Hắn xoay người, nhìn thấy Đông Lôi tinh thần hoảng hốt xông về phía hắn, nét mặt có vẻ giống như bị dọa, bước chân vì thế cũng có chút chệch choạng.

“Em... Em không nhìn lầm sao!”

Đến gần, cô có chút lắp bắp, vuốt mặt giống như không dám tin.

“Em nhìn thấy cái gì?” Hắn vẫn tỉnh bơ hỏi lại.

“Em nhìn thấy anh...” Cô nuốt nước bọt một cái, lắp bắp nói không thành câu, “Cường... cường hôn... chị dâu...”

Hắn mím chặt môi nhưng rồi cũng không nhịn được, cúi đầu bật cười, nụ cười đặc biệt vui sướng, bởi vì câu “chị dâu”, tại sao khi lọt vào tai hắn lại có cảm giác dễ chịu như vậy chứ!

Nhưng hơn thế còn bởi vì từ “cường hôn”...

Ha, hắn lại có thể cường hôn sao?

Hóa ra, đối với phụ nữ, hắn cũng có lúc bá đạo...

Trước đây, tại sao hẳn không phát hiện ra chính mình lại có thể mất phong độ như vậy chứ?

“Cô ấy là chị dâu em, anh hôn thì làm sao?”

Hắn khiêu mày, sờ sờ lên cánh môi, mùi vị đó... thực sự khiến người khác mê hoặc.

Nói thật, nếu như Ninh Ninh ở chỗ này, chắc chắn sẽ cho hắn một đá.

Sặc, Đông Lôi ngậy người, miệng vẫn há ra, không nói lên lời nào, một lúc sau mới tiếp lời:

“Nhưng, không phải vừa nãy anh nói sẽ cho chị An Na một câu trả lời sao? Còn đưa thời hạn một tuần lễ... Anh, đây là anh muốn “bắt cá hai tay” sao?”

Đông Lôi cau mày, tội danh này có thể làm mất hình tượng của anh hai. Thân là em gái, cô hiểu rất rõ, kết hôn 6 năm, nhưng ngoại trừ đêm đó hai người bị sắp xếp ra thì mấy năm nay, quan hệ của bọn họ còn trong sạch hơn cả đậu hũ. Cho đến lần này, khi chị dâu từ Hoa Châu trở về, những hành động qua lại giữa hai người họ càng lúc càng nhiều, hơn nữa còn hôn... Không phải anh Phong mắc chứng sạch sẽ nghiêm trọng sao?

“Anh, lẽ nào anh cũng muốn học ba... cái đó!”

Vừa nghĩ đến ba, trong lòng cô liền cảm thấy tổn thương, lẽ nào anh trai – nam thần trong mắt cô cũng muốn ong bướm như vậy?

“Không, anh không bao giờ...”

Nhìn thấy ánh mắt em gái lộ ra vẻ kì quái, Đông Đình Phong thu lại nụ cười, đi đến nắm lấy đôi vai gầy của cô, từng câu từng chữ nói rõ:

“Hơn nữa, Lôi Lôi, ba là người đàn ông tốt, chỉ là ông đã phạm phải lỗi mà mọi người đàn ông đều có thể mắc. Nhưng nó cũng không thể xóa đi tình cảm của ba dành cho mẹ. Một đứa con riêng không nói lên cái gì hết! Quan trọng là em phải nhìn đứa con riêng đó ra sao? Và nếu nuôi một người đàn bà bên ngoài đều là một phần kế hoạch của ba, thì người ba như vậy, anh cũng không nhận. Nhưng nếu như đó là chuyện ngoài ý muốn... vậy vấn đề khác...”

“Anh, anh có ý gì?”

Trong câu này rõ ràng có ẩn giấu chuyện gì đó.

Đông Lôi vội vàng hỏi lại.

“Có rất nhiều chuyện em không biết, và hiện tại cũng chưa đến lúc để biết. Anh chỉ có thể nói, ba rất men, không giống như những gì em nghĩ. Và anh của em cũng không như vậy.”

Hắn dùng một ngữ khí chắc chắn để bảo đảm.

Đông Lôi ngậy người một chút.

“Hơn nữa, về chuyện anh hôn chị dâu em, em có thể giữ bí mật giúp anh không? Không cho bất kì ai biết, chỉ anh biết, em biết.”

“Tại sao?”

“Qua mấy ngày nữa, anh sẽ cho em biết tại sao!”

Gió thổi mạnh khiến cho mũi Đông Lôi có chút đỏ, khuôn mặt trắng nõn lộ ra chút hồng, trên đầu còn đội một chiếc mũ màu đỏ, đứa trẻ theo hắn từ nhỏ đến lớn này là một cô gái trẻ trung, đáng yêu như vậy.

(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Quan hệ của Đông Đình Phong và cô em gái này rất tốt, trước mặt hẳn, hẳn nói gì cô nghe nấy, nên chuyện Đông Lôi sẽ gật đầu đồng ý cũng chẳng phải chuyện quá xa lạ gì với hẳn.

Nhưng đứa trẻ này còn cố cầu nhàu một câu:

“Không phải anh thích chị dâu rồi chứ?”

Đông Đình Phong mỉm cười, ánh mắt sáng rực, giống như có cảnh xuân hiện hữu, hẳn không trả lời, chỉ dựa vào lan can nhìn xuống dòng người qua lại đông như kiến phía dưới.

Nhưng Đông Lôi đã đọc được ý nghĩ trong ánh mắt của anh trai, cô đồng cảm với việc An Na đã tương tư anh trai cô suốt 10 năm nhưng không có kết quả, có chút oán trách hẳn vì đã làm lỡ tuổi xuân của An Na; nhưng lại có chút thích thú, anh hai không phải ly hôn, Đông Kỳ cũng không phải chịu cảnh ba mẹ xa cách, đứa trẻ đó nha, nó rất thích mẹ nó. Đối với một đứa trẻ mà nói, gia đình hạnh phúc là quan trọng nhất. Bố mẹ chính là chỗ dựa vững chắc nhất cho đứa trẻ, thiếu đi một trong hai, đều là tiếc nuối không thể bù đắp được trong suốt cuộc đời đứa trẻ.

Cô nghĩ như vậy liền cảm thấy không ly hôn cũng tốt, nhưng cô nhìn ra, hình như anh trai cô gặp phải chuyện gì đó rất phức tạp, đến mức thần sắc thay đổi.

“Anh, anh đang nghĩ gì vậy?”(Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Đông Đình Phong quay đầu cười nhẹ:

“Ừ, anh đang nghĩ, làm thế nào mới dụ được chị dâu em mở lòng? Chuyện đó có phải có chút ngốc không?”

Đông Lôi tròn tròn mắt, nghĩ tới dáng điệu giận dữ bỏ đi của Hàn Tịnh lúc này liền mở miệng nói:

“Hãy cho chị ấy cái gì chị ấy thích nhất!”

“VẬY KHÔNG ĐƯỢC!”

“Anh, từ khi nào mà anh lại nhỏ nhen như vậy? Nếu anh không cho, làm sao có thể lấy lòng được phụ nữ?”

Ngại ngùng, Đông Đình Phong cau mày:

“Cái cô ấy thích nhất chính là: Ly hôn và con trai. Nếu anh thật sự cho cô ấy, đảm bảo cô ấy sẽ phui mông ra đi không trở lại!”

Đông Lôi: “...”

Hình như là Hàn Tịnh rất muốn ly hôn.

“Anh, lẽ nào anh không để ý chuyện chị ấy và tên hỗn đản đó qua lại sao?”

“Lôi Lôi, sau này em sẽ rõ, người con gái anh em muốn là độc nhất vô nhị. Hơn nữa, em cũng sẽ thích cô ấy...”

Đông Đình Phong mỉm cười thần bí.

Còn Đông Lôi lại lộ ra vẻ nghi hoặc, cảm thấy: Anh trai không phải là uống nhầm thuốc chứ, Hàn Tịnh là Hàn Tịnh, cái gì mà độc nhất vô nhị chứ?

Lúc này đột nhiên điện thoại vang lên, là của Đông Đình Phong, hắn nhìn thấy số liền nghe máy, đầu bên kia truyền đến gọi nói của A Xán:

“Đông tiên sinh, Đông nhị thiếu Đông Tán đến rồi, đang ở thang máy quần lấy phu nhân... Phu nhân đã đáp ứng với nhị thiếu một chuyện, ngài có thể phải ra mặt một chút...”

Cũng chính là hôm nay, Đông Đình Phong đã nếm được một mùi vị khác của tình yêu: Đó chính là ghen.

Có một người phụ nữ đã cố ý làm chuyện xấu để khiến hấn ghen!

Ninh Mẫn gặp Thôi Tán, lúc cô chạy vụt xuống lầu thì có người đuổi theo phía sau:

“Tĩnh Tĩnh... Tĩnh Tĩnh...”

Cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là người này, tâm trạng chẳng mấy vui vẻ chút nào, chỉ thấy càng lúc càng bức mình.

Mấy ngày nay không gặp Thôi Tán, người đàn ông này dường như có chút tiêu tụy, cô tiếp tục đi, coi như không nhìn thấy, nhưng người này lại lao như bay đến ngăn cản cô, thở dốc:

“Đợi chút, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Xin lỗi, tôi không có gì để nói!”

Cô vòng qua Thôi Tán đi.

Thán Tán lại vòng qua, muốn kéo lấy tay cô nhưng lại bị cô lạnh lùng hất ra:

“Đừng động vào tôi!”(Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Nếu như trước đây, cô vẫn luôn xấu hổ vì mình trong ngực anh ta thì đáng tiếc lúc này đây, người phụ nữ này hoàn toàn không thèm để ý đến anh ta.

Thôi Tán vừa nhớ đến cái bạt tai hôm đó, trong lòng cảm thấy mơ hồ, cô hiện tại đối với anh ta tuyệt đối là ý chí sắt đá. Nói thật, sống nhiều năm như vậy, vậy mà đó là lần đầu tiên anh ta bị bạt tai trước mặt người khác, điều này khiến anh ta vô cùng nhục nhã. Biết là nếu nói chuyện chắc chắn sẽ nhắc đến việc đó, anh ta vẫn đến tìm cô, thật sự có chút tự ruốc nhục vào thân, nhưng hiện thực ép anh ta không thể không đến tìm cô.

Anh ta vội vàng rút tay về nhưng lại dang tay chặn ngang lối đi:

“Được, anh không chạm. Anh không chạm! Nhưng em hãy nghe anh nói mấy câu! Cho anh thời gian 2 phút!”

Ninh Mẫn vuốt cằm, cảm thấy Thôi Tán hôm nay có chút ủy khuất, không kiêu ngạo như trước đây, vì vậy cô đứng yên nghe anh ta nói.

Nhưng Thôi Tán lại nhìn chăm chăm vào mặt cô, mi tâm nhíu chặt:

“Mặt em sao vậy? Bị thương sao?”

“Cái này không liên quan gì đến anh. Nếu như không có chuyện gì thì xin lỗi, tôi còn có việc!”

Cô nói xong liền muốn vòng qua.

Thôi Tán vội vàng quay về chuyện chính:

“Tịnh Tịnh, mẹ anh bị bệnh, là bệnh nan y, không biết còn sống được mấy ngày!”

Có lẽ tại ngữ khí nói ra vô cùng đau khổ nên thoáng chút sự nóng nảy của Ninh Mẫn bỗng lặng xuống, cô yên lặng nhìn người đàn ông có chút tà mị này, sự mệt mỏi hằn rõ giữa đôi lông mày, điều này có thể chứng minh một chuyện: Anh ta đang cảm thấy đau khổ khi sắp phải mất đi mẹ.

Bất cứ người nào đều có người mình yêu quý nhất, người đó có thể là người thân của mình, cũng có thể là người mình yêu, hoặc là bạn bè.

Giống như cái lúc cô mất đi những người đồng nghiệp yêu quý, cảm giác đau khổ đó không có gì sánh bằng.

Đối với Thôi Tán, từ nhỏ đến lớn anh ta chỉ có mẹ, chưa bao giờ anh ta cảm nhận được tình yêu của ba, đối với anh ta mà nói, mẹ chính là mạng sống của anh ta. Một khi đối mặt với loại chuyện bất lực như vậy, cảm giác đau khổ đó, khó nói thành lời.

Đặt mình vào hoàn cảnh đó, cô cũng phần nào có thể hiểu được.

“Cho nên...”

Cô hỏi.

“Mẹ anh muốn gặp em! Tịnh Tịnh, em có thể cùng anh đến thăm bà được không? Xem như nể tình trước đây...” Dừng một lúc lại nói, “Anh biết hôm đó anh có chút quá đáng, nhưng em cũng đã đánh anh rồi... không phải coi như đã giải quyết xong rồi sao!”

Đối diện với một người đàn ông trên mặt thể hiện niềm thương da diết, Ninh Mẫn nhúu mày: Đồng cảm thì đồng cảm, nhưng muốn cô đi gặp một người hoàn toàn xa lạ... Việc này có chút không thích hợp.

Và cô cũng đâu phải Hàn Tịnh, thực sự không cần thiết vì đồng cảm mà rước thêm phiền toái!

Thôi Tán nhìn cô không lên tiếng, lập tức lấy tình để thuyết phục:

“Tịnh Tịnh, lúc trước mẹ anh thương em như vậy, lẽ nào em đã quên rồi sao? Em nên rõ một chuyện, nếu như không có Đông Đình Phong chen ngang, em và mẹ anh sẽ là cặp mẹ chồng, nàng dâu ăn ý nhất thế giới...”

Hiện tại, bà ấy chẳng sống được bao lâu, bà chỉ muốn nói chuyện với những người thân trước kia, đặc biệt là em... Hết lần này đến lần khác, trước mặt anh bà luôn nhắc đến em, đời này, điều bà tiếc nhất là em không thể trở thành con dâu bà. Tịnh Tịnh, em giúp anh một lần thôi... Anh và mẹ sống nương tựa vào nhau, từ nhỏ mẹ vì anh mà chịu nhiều đau khổ, nếu như ngay cả tâm nguyện cuối cùng của bà anh cũng không hoàn thành được, vậy anh có xứng là con trai bà không?”

Trên mặt Thôi Tán lộ nét thống khổ và uất ức.(Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Cô rất tinh táo, vẫn muốn cự tuyệt, nhưng vào lúc cô nhìn thấy phía sau hai vệ sĩ Đông gia đi tới, và cũng bởi vì trong đầu nhớ đến sự nghi hoặc khác, đột nhiên cô lại thay đổi chủ ý:

“Bác gái hiện tại đang nằm viện sao?”

“Không!”

“Tại sao không nằm viện?”

“Lúc trước ở vài ngày, nhưng bà không thích mùi của bệnh viện nên đòi xuất viện. Bà nói bà không muốn hóa trị... Bất luận chữa thế nào cũng không có tác dụng. Bà nói bà không muốn bị rụng tóc trở nên xấu xí, dù sao cũng phải chết, bà muốn chết một cách bình yên, không muốn ngày ngày đau đớn trong bệnh viện.”

Anh ta nặng nề nói ra tâm nguyện của mẹ, trong lòng giống như bị dao cắt vậy!

“Tịnh Tịnh, 6 năm trước, em còn nhớ không? 6 năm trước, mẹ anh đã từng nói, muốn chúng ta cùng đi du lịch một chuyến, hiện tại bà đặc biệt muốn đi ra ngoài, nếu như có thể, anh hy vọng em sẽ đi với bà...”

“Cùng bác gái đi chơi, chuyện này e rằng không được, nhưng tôi có thể đến thăm bà một chút...”(Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Ninh Mẫn không nghĩ nhiều, đồng ý đi.

“Thật không?”

Ánh mắt Thôi Tán sáng rực lên.

“Ừ, nhưng phải đợi Hàn Thuần phẫu thuật xong mới có thể đi!”

“Hàn Thuần làm sao?”

“Đánh nhau khiến máu tụ trong não!”

Thôi Tán cau mày:

“Tiểu tử đó lúc học cấp 2 là đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy, nhưng từ khi em gả vào Đông gia, cậu ta cứ hai, ba ngày lại gây sự đánh nhau. Bây giờ thành ra bị nghiêm đánh nhau rồi sao?”

Ninh Mẫn không nói gì, lẳng lặng đi xuống phòng phẫu thuật ở tầng 8.

Thôi Tán yên lặng đi theo, mái tóc dài xinh đẹp, vì di chuyển mà bỗng bồng bềnh uyển chuyển, vóc dáng cao gầy đầy mê hoặc chết người, cô hiện tại, thật sự không giống trước kia...

6 năm trước, Hàn Tịnh và Thôi Tán yêu nhau nhưng không công khai, Triệu Bình Phương chỉ biết cô đã yêu một nam sinh, và đã từng vì người đó mà cự tuyệt gả vào Đông gia. Lúc đó, bà ta vì sự ngu ngốc của cô mà mắng chửi một trận, còn từng nhốt cô, nghiêm cấm cô chạy đến tìm cậu nam sinh không rõ lai lịch đó.

Sau này, bà ta mới biết, cậu nam sinh kia tên Thôi Tán, là một học sinh nghèo kiết xác.

Có lúc, Triệu Bình Phương cũng suy nghĩ: Rốt cuộc tình yêu là thứ quái gì mà có thể khiến một nha đầu ngoan ngoãn bị mê hoặc, không chịu nghe lời như vậy?

Theo bà ta thấy, có thể gả cho Đông gia, đó căn bản là chuyện mà bất cứ người phụ nữ nào cũng khao khát.

Bất luận là gả cho ai trong Đông gia, cuộc đời sau này sẽ thay đổi hoàn toàn, không bao giờ phải suy nghĩ về tiền tiêu, đến lúc đó, chỉ cần an tâm làm một phu nhân quyền quý là được.

Nhưng hết lần này đến lần khác nha đầu Hàn Tịnh chết tiệt đó a, ánh mắt tuyệt vọng, sống chết không chịu dứt tình xưa, quyết tâm chỉ gả cho một mình người đàn ông kia.

May mắn là cuối cùng người đàn ông kia cũng bỏ Hàn Tịnh, còn Hàn Tịnh đi xét nghiệm thì phát hiện mình đã có thai, hai chuyện như vậy cùng đến một lúc, nha đầu Hàn Tịnh cuối cùng cũng nghe lời, đồng ý gả cho Đông đại thiếu.

Lúc đó Triệu Bình Phương rất vui, bà ta đã từng cho rằng, dựa vào địa vị của Đông gia ở Ba Thành, đám cưới của Đông đại thiếu nhất định sẽ rất long trọng, xa xỉ, bà ta tha thiết mong chờ tương lai, Hàn gia có thể bước vào giới thượng lưu, trở thành gia tộc giàu có. Nhưng kết quả ư, kết quả lại khiến bà ta thất vọng hoàn toàn.

Đông gia không hề tổ chức tiệc cưới.

Đông lão gia nói: “Đây là yêu cầu duy nhất mà Hàn Tịnh nhắc đến lúc gả cho Căn Chi. Con bé không muốn lên báo. Ngoài ra, con bé muốn yên tĩnh dưỡng thai. Cho nên, hôn lễ tạm thời không tổ chức...”

Lúc đó, Hàn Tịnh đã được Đông gia đón vào Đông viên, thân phận lập tức biến thành “phượng hoàng”, tất cả những tấm hình cô chụp để lại Hàn gia đều bị Đông gia tịch thu, và nếu muốn gặp Hàn Tịnh phải hẹn trước, xem tâm trạng thế nào.

Sau này, lúc bà ta gặp được Hàn Tịnh, nha đầu đó đã trở nên lạnh lùng, bất luận bị trách mắng thế nào cũng không có biểu cảm gì, giống như bà ta đang đối mặt với một cái xác không hồn, không có đến nửa phần sinh khí.

6 năm sau, Triệu Bình Phương lại lần nữa nhìn thấy Thôi Tán đó, da đầu bà ta tê dại. Ngày ấy, lúc gặp được một người đàn ông tốt bụng giúp bà ta trả nợ, bà ta thật sự có chút cảm kích, nhưng sau đó bà ta lại bị uy hiếp nên mới hiểu người này tâm địa không tốt đẹp gì.

“Tôi vì Hàn Tịnh mà đến!”

Thôi Tán không che giấu nói lên mục đích anh ta đến đây.

Triệu Bình Phương cũng là người tinh ý, vừa liếc mắt liền biết Thôi Tán là người không thể trêu chọc, toàn thân toát lên vẻ tà khí, bà ta thật sự không hiểu, Hàn Tịnh ngoan ngoãn như thế tại sao lại thích người như vậy?

Thật sự là bị tình yêu làm mờ mắt.

Hôm nay, lúc bà ta nhìn thấy Hàn Tịnh dẫn Thôi Tán đến, toàn thân mềm nhũn, vội vàng kéo Hàn Tịnh sang một bên, thấp giọng cẩn thận nói:

“Hàn Tịnh, loại người này, cô còn dám trêu chọc sao? Đừng quên, thân phận hiện tại của cô. Cô là phu nhân Đông gia, nếu có bất cứ tin nào truyền đi, cô sẽ chết chắc... Vệ sĩ của Đông gia đều ở đây, nếu họ quay về nói lại với Đông gia...”

“Có chuyện bà có thể chưa rõ...”

Ninh Mẫn lạnh nhạt cắt ngang.

“Chuyện gì?”

“Thôi Tán cũng mang họ Đông!”

“Cái gì?”

Triệu Bình Phương có chút mơ hồ.

“Bà không xem tin tức sao? Anh ta là con cháu bị lưu lạc của Đông gia. Là em trai của Đông Đình Phong!”

Triệu Bình Phương ngây ngốc.

Gần đây, bọn họ làm gì có thời gian và tâm trí xem tin, vì khoản nợ cao vót đó mà cả nhà đều bị truy đuổi, trốn đông trốn tây, chờ đợi trong lo lắng, đâu có tâm trí quan tâm đến loại chuyện đó.

“Làm sao... có chuyện như vậy được...”

Bà ta kinh ngạc, như vậy, quan hệ này thật sự càng lúc càng phức tạp. Anh trai lấy người yêu của em trai, hơn nữa còn vì có con mà kết hôn... Được thôi, hiện tại cuối cùng đứa trẻ đó thật sự là...

Trong lòng bà ta thở dài một tiếng, đúng là oan nghiệt!

Lúc Đông Đình Phong đến, cuộc phẫu thuật đã gần kết thúc, Thôi Tán cũng ở đó, hẩn liếc nhìn một lượt, thần sắc vô cùng lạnh nhạt.

Còn Triệu Bình Phương thì nhìn đến kinh hãi, run rẩy, bà ta sợ rằng hai người này sẽ đánh nhau, nhưng hoàn toàn khác với suy nghĩ của bà ta, bọn họ đều rất bình tĩnh.

Lúc này, đèn trong phòng phẫu thuật vụt tắt, giường bệnh được y tá đẩy ra, Đông Đình Phong đi tới, chủ nhiệm Dương vui vẻ nói:

“Cuộc phẫu thật rất thành công. Nếu như không có gì, hai ngày nữa bệnh nhân có thể tỉnh. Đến lúc đó, cứ từ từ tỉnh dưỡng, thanh niên còn trẻ sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi!”

“Vậy thì tốt!”

Đông Đình Phong lại hỏi chủ nhiệm Dương mấy câu, sau đó đi về phía Ninh Mẫn vẫn đứng yên tại chỗ đó nói:

“Chỗ này không còn chuyện của chúng ta, về thôi!”

Bọn họ cần phải từ từ nói chuyện.

“Tôi còn có chuyện! Muốn về thì một mình anh về đi!”

Ninh Mẫn đứng yên không chịu đi, nói lại.

“Muốn đi đâu?”

“Có lẽ A Xán cũng nói với anh rồi, tôi không cần phải nhắc lại nữa!”

Ninh Mẫn không thèm liếc nhìn hắn.

“Không được!”

Hắn bá đạo ném ra hai chữ.

“Đây là tự do của tôi!”

“Hàn Tĩnh!”

Đông Đình Phong cầu mày, Thôi Tán hiện tại là một phần tử nguy hiểm, hắn thật sự không muốn cô qua lại nhiều với người này.

Ninh Mẫn đã xoay người ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hấn, Thôi Tán đang rảnh rỗi dựa vào khung cửa bất giác cười khểnh, lúc đi ra theo, liền ghé vào tai Đông Đình Phong mặt mày tức giận thì thầm một câu:

“Cho dù anh cướp đi cũng không cướp được. Tôi muốn chống mắt lên coi khúc nhạc ly hôn của anh và cô ấy, đảm bảo nó sẽ là một khúc nhạc tuyệt vời!”

Cười nhẹ một tiếng sau đó dương dương tự đắc ra ngoài, tâm trạng lo lắng suốt bao nhiêu ngày nay bỗng chốc tan biến hết chỉ vì nhìn thấy Đông Đình Phong tức giận. Tâm tình ít nhiều cũng dịu lại.

Phát hiện này thật tuyệt vời!

Đông Đình Phong không có ngăn cản, trong lòng có cảm giác như có hàng vạn con côn trùng đang cắn xé, vô cùng đau khổ.

Người phụ nữ này đang tức giận với hấn, có lẽ cô đang đợi cơ hội để cãi nhau với hấn... Nếu như hấn không nhịn được, hậu quả sẽ như thế nào, hấn không thể tưởng tượng nổi.

Hấn có thể khống chế được rất nhiều chuyện, nhưng duy chỉ có người phụ nữ này, cô quá độc lập, không hề tín nhiệm hấn, luôn có thể làm ra nhiều chuyện khiến hấn không thể phòng bị, vô pháp không chế.

“Đi theo!”

Đây là mệnh lệnh của Đông Đình Phong giao cho A Xán.

Hiện tại, hấn chỉ có thể tùy cơ hành sự, hạn chế cô hành động tự do, biết là như vậy không hề khôn ngoan, nhưng hấn cũng chỉ có thể đợi cô bớt giận rồi nói chuyện!

Tối ư, đúng buổi tối hân sẽ cùng cô nói chuyện!

Chỉ là, chỉ là vừa nghĩ tiếp, cô sẽ ở cùng với Thôi Tán là trong lòng hân thật sự hoảng loạn...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Đối với Ninh Mẫn mà nói, ấn tượng của cô với Thường Hoan không phải là vẻ đẹp của bà ta mà là ánh mắt. Ánh mắt đó đủ ôn nhu, cũng đủ sâu thẳm, phát sáng, sâu đến mức khiến người ta không nhìn thấy đáy, sáng đến mức khiến người ta cảm thấy có thiện cảm và thân thiết, nhưng có chút trống rỗng và giả tạo.

Sau khi cảm giác này được hình thành trong đầu, ngay lập tức khiến cô cảm thấy khó tin.

Lẽ nào, đây là do cô có thành kiến với Thôi Tán thế nên mới không có thiện cảm với Thường Hoan?

Có lẽ phải, nhưng có lẽ là không!

Thôi Tán sống tại một căn hộ khoảng 200 m² ở khu Kim Hoàng, được trang hoàng rất tinh tế, nhìn chưa chắc đã thấy đẹp, nhưng và trang trí đều rất khéo, khiến căn nhà toát lên một loại không khí ấm áp, mỹ quan ngăn nắp tự nhiên.

Thôi Tán nói đây là căn hộ anh ta thuê tạm thời.

Vừa bước vào cửa, Thường Hoan đã chạy đến ôm lấy cô, nói thật, cô rất ghét người khác có những cử chỉ thân mật động chạm đến da thịt mình, nhưng đối diện với một người cố ý tỏ ra thân mật như vậy, cô cũng không có cách nào cự tuyệt, cũng không thể nghiêm mặt quát nạt. Dù sao, hiện tại

thân phận của cô là Hàn Tịnh. Lúc cô quyết định đến đây thì cũng đã tính đến chuyện này.

“6 năm vội vã đi qua nhanh như một giấc mơ, số mệnh luôn thích trêu đùa con người ta như vậy. Nếu như lúc đầu, ta để Tiểu Tán trở về Đông gia nhận tổ quy tông sớm một chút, thì có lẽ con và Tiểu Tán cũng không xảy ra bị kịch như vậy. Aizzz, nói đi nói lại, đều tại ta không tốt. Lúc đó, chúng ta ở Mỹ, bị người của Đông gia giám sát, muốn về nước cũng không được, mà muốn liên lạc với con cũng không xong... Con vốn là không biết, lúc đó Tiểu Tán đã rất đau khổ. Sau này, ta nghe nói con đã kết hôn, còn gả cho Đông đại thiếu, ta đã biết, duyên phận của con và Tiểu Tán ở kiếp này coi như chấm hết...”

Ngồi xuống, Thường Hoan vuốt tay, nhớ lại những năm tháng gian khổ trước đây mà cảm khái ngàn vạn lần, đôi mắt tràn đầy vẻ u buồn, tự trách mình, bà ta nhẹ nhàng quan sát cô và Thôi Tán:

“Một đôi yêu nhau như vậy, hợp nhau như vậy, nhưng lại không thể bước tiếp cùng nhau...”

Ngữ khí này toát nên một mùi nuối tiếc nồng nặc.

“Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ cần sau này, con có thể ở bên Tịnh Tịnh, vậy là tốt rồi! Quá khứ qua đi đều không thành vấn đề!”

Thôi Tán cắt ngang lời Thường Hoan, rồi ném xuống một câu khiến mẹ anh ta ngây ngẩn.

Ninh Mẫn cũng vì vậy mà cau mày, loại khẩu khí quá kiên quyết này, thật sự khiến người ta cảm thấy đáng ghét.

“Sau này, các con thật sự muốn quay lại sao?”

Thường Hoan chần chừ liếc nhìn “Hàn Tịnh”, nhẹ nhàng nhắc nhở:

“Nhưng Tịnh Tịnh hiện giờ là chị... chị dâu của con!”

Hai chữ “chị dâu” này khiến Thôi Tán hừ lạnh một tiếng, một tiếng cười khinh từ trong đáy mắt anh ta lóe lên.

“Cô ấy đã từng là vợ của con... Không phải Đông Đình Phong đã cướp người sao? Chỉ cần bọn họ ly hôn, con sẽ rước cô ấy về, không hề phạm pháp... Bọn họ cũng không thể quản.”

Ngữ khí đó làm sao lại khiến người ta có cảm giác anh ta đối với chuyện này đã nắm chắc phần thắng vậy?

Lúc trước, cô đã nói rất rõ với anh ta, sau đó cắt đứt tình cảm, nhưng dễ dàng nhận thấy, lúc ấy, anh ta không có chút gì đau khổ.

“Cha con bên kia, sợ rằng... Đây là vì con muốn lấy Tịnh Tịnh, không có ý định lấy lại thân phận của mình sao?”

Thường Hoan lộ ra vẻ buồn rầu, con trai tính nết thế nào, bà là người rõ nhất, nhưng để hiểu rõ được chuyện này, cho dù vấp phải khó khăn cũng không dễ gì thay đổi.

“Mẹ, trong chuyện này, ai cũng đừng mong con sẽ đổi ý! Mẹ cũng đừng khuyên. Con đối với Tịnh Tịnh, thủy chung như một!”

Hai mẹ con nhà này, kẻ hát người phụ họa, có qua có lại, thực sự rất êm tai.

Ninh Mẫn một câu cũng không nói, điềm đạm nhìn ngăm, không lộ ra đến nửa phần biểu cảm.

Thường Hoan trầm mặc một lúc, yếu ớt nói:

“Con làm như vậy tất sẽ rất khó sống trong Đông gia, nhưng nếu như các con vẫn kiên trì ở bên nhau, ta cũng không phản đối, chỉ là, sau này Ba

Thành không thể ở lại. Tiểu Tấn, thật sự nếu có ngày đó, con hãy đưa Tịnh Tịnh sang Mỹ! Mặc dù không có tài sản của Đông gia, nhưng dựa vào bản lĩnh của con, vẫn có thể sống qua ngày... Về phần ta, hãy chôn ta ở Ba Thành, đây chính là nơi ta và ba con gặp gỡ rồi yêu nhau... Lá rụng về cội, đó mới là kết quả tốt nhất.” (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Bà ta khẽ mỉm cười, giữa hai lông mày toát ra vẻ ưu buồn, còn mang theo vài phần cổ vũ, ủng hộ.

Kì lạ, người phụ nữ này tại sao không chịu lấy ai khác?

Ninh Mẫn hiếu kỳ nhìn chăm chăm.

Thôi Tấn cúi mặt, nét u ám trên mặt lóe lên chút tàn độc, nhưng rất nhanh đã bị anh ta thu lại, nở một nụ cười ấm áp như gió mùa xuân:

“Mẹ, ngày hôm nay vui như vậy, tại sao mẹ lại nghĩ đến mấy chuyện không vui thế? Aizz, đúng rồi, không phải mẹ đang hầm canh sao? Mau đi xem bếp thế nào, đã bao nhiêu năm rồi Tịnh Tịnh không uống canh của mẹ nấu rồi, nên mẹ phải nấu ngon một chút, đừng vì hoài niệm lại chuyện cũ mà hỏng hết cả.”

“Xem xem, trí nhớ của mẹ chẳng ra sao cả... Tịnh Tịnh, con ngồi xuống đi, nếu không các con lên lầu, đến phòng của Tiểu Tấn ngồi nghỉ rồi hai đứa từ từ nói chuyện. Trước đây, hai đứa các con vừa đến liền chui lên phòng, nói chuyện không ngừng, hiện tại hình như đã ít đi rất nhiều... Ta nghe nói mấy năm nay cơ thể con không rất, hiện tại đã đỡ nhiều chưa? Còn nữa, vết thương trên mặt của con là sao vậy?”

Thường Hoan nhìn thấy trên trán cô có vết thương, chần chừ một lúc mới dạn dàng nói: “Lẽ nào, đứa trẻ đó bạo hành với con? Không thể chứ, Hà Cúc Hoa dạy con rất tốt, là phu nhân quyền quý có tiếng trong giới, dạy dỗ con cái rất có quy tắc... Có đau không?”

Vẻ mặt một bà lão nhân từ, ngon tay thon dài chạm vào trán cô, những đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua.

Lúc trước, nếu Hàn Tịnh lấy Thôi Tán, có lẽ cũng không kém cõi như vậy.

“Không sao! Vết thương này là do cháu không cẩn thận đập đầu bị thương!”

Cô mỉm cười đáp lại một câu, đứng lên:

“Bác không cần vội, e rằng cháu không thể ở lại dùng bữa tối với bác, lúc trước, cháu đồng ý về nhà với Tiểu Tán...”

“Nhanh như vậy đã phải đi rồi sao? Cũng là... trước khi chưa ly hôn, nên tránh một chút! Như vậy đi, bác nấu canh cũng chín rồi, con đợi một chút, bác đi lấy cho các con, ngồi xuống đi đã, bác xong ngay đây...”

Thường Hoàn nhiệt tình mời cô ngồi xuống, rồi lại chạy vào trong bếp.

Ninh Mẫn không có từ chối, lại ngồi xuống, nhìn thấy Thôi Tán đang dùng ánh mắt ôn tồn nhìn cô, bớt đi vài phần tà khí, lộ ra cảm giác vô cùng chân thành:

“Có muốn lên sân thượng một chút không, mấy chậu hoa Clivia em tặng anh vẫn còn, hiện tại chúng đang nở hoa rất đẹp...”

Cũng không hỏi cô có hứng không vội kéo cô lên lầu. Chưa tới cửa, cô liền đẩy tay anh ta ra, lạnh giọng nói:

“Đừng động tay động chân! Tự tôi có thể đi được!”

Thôi Tán rút tay lại, trong lòng bất đắc dĩ, hiện tại, cô căn bản không muốn gần gũi với anh ta.

Sân thượng rất rộng được bày một giá hoa, bên trên đặt bốn chậu Clivia, hoa nở rất đẹp, đỏ rực như lửa, điểm lẹ như những áng mây, dáng hoa cũng rất đẹp, nhưng cách sắp xếp các chậu hoa rất tùy tiện, gần như có thể nói, nó không hề ăn nhập gì với căn phòng cũ kĩ này.

“Đẹp không?”

Thôi Tán bê một chậu hoa lên, nhìn nụ hoa rủ xuống như đang xấu hổ đó mà khua tay múa chân nói:

“Lúc trước, khi em tặng chúng cho anh, chúng mới cao chừng này thôi. Xa nhau 6 năm, trở lại chốn cũ, gần đây, anh trở lại chỗ mà anh và mẹ đã sống trước đây, chủ nhà đó vẫn nhận ra anh, còn hỏi anh: Lúc trước mẹ con cháu chuyển đi vội vàng, bỏ quên mấy chậu Clivia mà Tiểu Tịnh tặng cháu làm tin. Mấy năm nay rảnh rồi, bác giúp cháu chăm sóc, bây giờ cháu về rồi, có muốn mang chúng về chăm sóc không? Nếu muốn bác có thể vật về chủ cũ. Còn nếu không, sau này nó là của bác!”

Khi đó, anh thật sự không ngờ tới chúng vẫn còn sống, hơn nữa còn được chăm sóc rất tốt. Em nói xem, bác ấy rất đáng yêu đúng không?

Vì cảm kích, anh muốn đưa bác tiền công chăm sóc, nhưng bác sống chết cũng không cầm.

Sau này, anh đem chúng về nhà, em xem, mới có mấy tháng, chúng đã nở hoa rồi. Đặc biệt là chậu Nobilis Clivia này, rất đẹp... Bác chủ đó đã lâu bầu cả nửa ngày với anh, loài hoa này đặc biệt lạ, nhiều năm như vậy, một nụ hoa cũng chưa thấy qua. Năm ngoái, anh thiếu chút mang vứt chúng...”

Loại hoa này có chút khác với các loài khác, hình dạng đặc biệt, may mà, bác chủ chăm sóc tốt, sở dĩ Ninh Mẫn có biết một chút về loài hoa này nên nói:

“Bác chủ đó căn bản không hiểu về hoa, quá trình trưởng thành của *Nobilis clivia* rất chậm, từ khi nảy mầm đến khi nở hoa có thể lên tới 8 đến 10 năm...”

Cô từ từ thưởng thức, thật sự rất đẹp.

“Đúng vậy...”

Thôi Tán gật đầu, ánh mắt chuyển từ nụ hoa sang người:

“Còn nhớ em đã nói gì không? Khi nào chậu *Nobilis clivia* này nở hoa thì khi đó em sẽ gả cho anh. Hiện tại, nó đã nở hoa, vậy còn em? Em còn có thể thực hiện lời hứa năm đó không?”

Câu này trầm trầm ôn nhu, nghe rất phiền tình.

Nếu như là Hàn Tịnh, cô nghĩ chắc sẽ bị anh ta làm cảm động, một người đàn ông xa cách 6 năm vẫn có thể tìm lại tín vật định tình năm xưa, thật sự rất đáng quý.

Nghĩ lúc đó, Thôi Tán và Hàn Tịnh đều thật lòng yêu nhau, theo cuốn nhật kí cùng với những hồi ức Thôi Tán gợi lại, có thể tưởng tượng ra tình yêu sâu đậm của bọn họ, nếu như không có Đông Đình Phong, bọn họ thật sự có thể trở thành một đôi phu thê ân ái. Nhưng vận mệnh lại tàn khốc chia rẽ họ, cũng khó trách Thôi Tán lại oán hận Đông gia như vậy. Bất cứ người nào gặp phải chuyện như vậy đều sẽ căm phẫn.

Cô trầm mặc một chút, nhưng biểu cảm này khi lọt vào mắt Thôi Tán lại có cách nghĩa khác: Cô bị cảm động.

Ánh mắt anh ta lóe lên, đặt chậu *Clivia* xuống, lần nữa cẩn thận tiến lại gần, ôn nhu nói:

“Tịnh Tịnh, chúng ta có rất nhiều hồi ức đẹp, chẳng lẽ em đã quên rồi sao? Lần này, anh trở về Ba Thành là muốn cùng em đi tới những địa điểm trước đây chúng ta đã từng qua. Đại học Ba Thành, vùng Tây Sơn, bến Nam Loan... Nơi chúng ta đã lưu lại vô số tiếng cười đùa vui vẻ. Có lúc, anh thật sự hy vọng, trên đường xưa, có thể gặp lại em, sau đó cả hai mỉm cười không nói gì, sau đó nắm tay đi hết quãng đoạn còn lại, cho đến bạc đầu răng long, cứ như vậy đi hết một kiếp đời... Đáng tiếc, mỗi ngày đều thất vọng trở về. Nếu không, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài cùng bàn bạc về chuyện li hôn...”

Phía trước là đoạn tình cảm chân thành ôn nhu, nhưng câu sau cùng thật sự lại thành thật đến trần trụi, thể hiện rõ ràng rắc tâm của anh ta.

“Thôi Tán... Tôi không cần anh quan tâm...”

(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Cô không hề do dự, lập tức giội gáo nước lạnh vào anh ta.

Điều này khiến Thôi Tán cau mày:

“Vậy sao? Tịnh Tịnh, em xác định không cần luật sư, thật sự có thể ly hôn sao?”

Khi ngón tay anh ta chạm vào lưng cô, ánh mắt cô lập tức thanh lạnh, mơ hồ có nét mỉa mai, thấp giọng, lãnh đạm cảnh cáo:

“Thôi Tán, ồ không, hiện tại nên là Đông Tán, anh có nghe rõ không...”

“...”

Thôi Tán không ôm lấy, có chút mất mát.

“Nên nói, ngày đó tôi đã nói rõ với anh rõ ràng tương tận, hiện tại anh họ Đông, anh nhớ đấy... Nếu tôi và Đông Đình Phong ly hôn, anh cũng

không thể làm luật sự đại diện cho tôi...”

“Tại sao? Để tránh nghi ngờ sao?”

Anh ta thật sự không thích dáng vẻ cô nghiêm mặt giữ khoảng cách với anh ta, cô trước đây, dịu dàng như vậy, luôn có thể khiến anh ta thích thú. Hiện tại ư? Thời gian 6 năm là khoảng cách không thể vượt qua được khiến bọn họ càng xa nhau.(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Tôi có thể cùng Đông Đình Phong ly hôn trong hòa bình!”

Cô đứng đó, mái tóc dài buông xuống, giống như đóa hoa sen xinh đẹp, điểm lệ trong ao đình, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, nhưng không thể tùy tiện chơi đùa, khiến anh ta không dám lại gần.

“Thôi Tán, tôi đã không còn là Hàn Tịnh ngây thơ của năm đó. Cuộc chiến của anh em các anh, đừng có lấy tôi làm quân cờ sai khiến.

Thôi Tán đã từng khiến Hàn Tịnh yêu thích là bởi vì nét đơn giản của anh, nhưng hiện tại ư, sau 6 năm gặp lại, sự nghi ngờ bao trọn lấy ánh mắt anh, không còn nét chân thành năm đó, anh đã gian xảo, hơn nữa còn ôm tư tưởng báo thù, cho nên, bất cứ lời đường mật nào của anh nói với tôi đều không có tác dụng.

Nếu như anh không muốn khiến tôi coi thường anh, thì dừng ngay lại, để sau này khi gặp lại còn có thể chào nhau một tiếng...”

Trên mặt Thôi Tán hiện lên vẻ khó chịu, cảm giác thất bại cứ thế ủa ra. Hàn Tịnh hiện tại, thật sự cương nhu đều không chịu, so với 6 năm trước, khó theo đuổi hơn nhiều.

6 năm trước, ở trường, Thôi Tán chính là một nhân tài xuất chúng, bởi vì có tài, bởi vì tướng mạo tuấn mỹ, đã từng được các bạn học phong là nam thần của Đại học Ba Thành, lúc đó có vô số nữ sinh muốn tiếp cận anh ta,

nếu như anh ta đồng ý hao tổn tâm trí với nữ sinh như những nam sinh khác, yêu một cô bạn gái nhà giàu, thì đó là một chuyện đơn giản nhất trên đời này.

Ở Ba Thành, xếp sau Học viện quân sự Dục Anh chính là Đại học Ba Thành. Học viện Dục Anh là cái nôi quý tộc, cũng là nơi hội tụ các anh tài. Một số con em nhà giàu ở Ba Thành, nếu không chen được vào Học viện Dục Anh thì đều đến Đại học Ba Thành.

Lúc đó, số người theo đuổi Thôi Tán không phải dừng ở con số một, hai, nhưng anh ta đều từ chối, hơn nữa anh ta vừa học vừa làm, ban ngày bận bài vở, buổi tối đi làm thuê, cuối tuần nếu rảnh thì lại đến văn phòng luật sư học việc.

Khi đó, anh ta rất bận, không có thời gian cùng các cô gái liếc mắt đưa tình, tác phong sống rất chính phái, tất cả mọi người đều nói anh ta như vậy, thực tế có chút phụ lòng thiếu niên trẻ tuổi, nhân sinh luôn muôn màu muôn vẻ.(Đọc nhanh nhất tại thichdoctruyen.com)

Anh ta không nghĩ như vậy, tính cách cố chấp luôn làm những việc mình cho là đúng.

Khi đó, anh ta thường xuyên gặp một cô gái hay xấu hổ đỏ mặt, cũng là học sinh hệ chính quy, rất đặc biệt, thành tích không quá hoàn hảo, xếp hạng trung bình, tướng mạo cũng không quá xinh đẹp, cô đeo một cặp mắt kính to, ăn mặc quê mùa, cô không có bạn, trên mặt lúc nào cũng nở một nụ cười nhạt nhạt, toát lên vẻ vô hại, không biết cách nói chuyện, nhưng giọng nói rất êm dịu. Mới nhìn qua thì thấy cô gái này không xinh, giống như một con bé nhà quê chạy lên thành phố.

Bọn họ chạm mặt nhau mấy lần ở cùng chỗ làm thuê. Mỗi lần gặp mặt, cô liền cúi đầu xem như là chào hỏi, cũng không cố gắng tiếp cận, đến giờ

làm thì cô chỉ bận rộn với phần công việc của mình, có vẻ rất cần cù chăm chỉ, làm gì cũng rất cẩn thận, không có một ai không hài lòng với cô.

Ban đầu, vốn anh ta cho rằng đây chỉ là trùng hợp. Sau này mới biết đây là do cô thương thầm anh ta nên mới cố tình làm thuê ở chỗ anh ta làm. Từ xa nhìn ngắm nhưng không dám biểu lộ với anh ta.

Đây là một cô gái nhất gan, nhưng cô lại dùng chính phương thức e thẹn của riêng mình đó để chinh phục trái tim anh ta.

Lần đó, anh ta bị cảm, sức khỏe rất kém nhưng anh ta vẫn cố gắng đi làm, lúc làm cả người phờ phạt, nhợt nhạt, làm việc rất chậm chạp, lơ đãng động phải rồi ôm chặt lấy nha đầu này. Cô phát hiện người anh ta rất nóng, liền cau mày hỏi:

“Anh đang sốt, uống thuốc chưa?”

“Chưa!”

Đại khái đây chính là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện, nhưng lại có cảm giác thân thuộc như bạn cũ.

Cô cái gì cũng không nói, bước đi trong lúc anh ta hắt xì liên tục. Lúc đó, anh ta cho rằng cô sợ anh ta bị bệnh sẽ lây sang mình nên bỏ chạy, 15 phút sau, khi cô mua thuốc cảm mang đến cho anh ta, anh ta mới hiểu, có một người đối với người khác rất tốt, không thích khua môi múa mép mà thích hành động.

Lại có một lần, anh ta và một tên cặn bã khác trong trường đánh nhau, nguyên nhân bởi vì tên hỗn đản có tiền đó đã thích một thiên kim giàu cô, nhưng cô ta lại thích Thôi Tán, nên tên đó hẹn Thôi Tán ra đánh nhau, anh ta không đi, nên mấy người đó chặn anh ta lúc anh ta đi làm về, cậy đông hiếp yếu.

Đúng lúc, có tuần cảnh đi qua giúp anh ta tránh khỏi một trận đòn. Anh ta nói lời cảm ơn thì anh tuần cảnh đó vỗ vai anh ta:

“Không cần cảm ơn tôi, cảm ơn bạn gái cậu ấy. Nếu không phải cô ấy cứ lôi tôi đi, xin tôi, tôi cũng không xuất hiện ở đây đâu!”

“Nhưng tôi không có bạn gái!”

“Cô gái bên đó không phải?”

Đúng lúc ấy ở chỗ khúc quanh Hàn Tịnh xuất hiện, mặt đỏ bừng lên, vội vàng xua tay nói:

“Tôi không phải bạn gái anh ấy, chúng tôi là... bạn học!”

Hôm đó chính là cô đã báo cảnh sát, mua thuốc thoa cho anh ta, khiến anh ta cảm động.

Từ đó về sau, thỉnh thoảng cô lại âm thầm làm vài chuyện quan tâm đến anh ta, nhưng lại chưa bao giờ nói ra, cũng không dễ dàng cho anh ta biết, khi gặp nhau, cô đều không nói chuyện, chỉ mỉm cười, từ đầu đến cuối giữ một quan hệ không mặn không nhạt với anh ta.

(Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Cho đến một ngày, cô ôm sách chạy vội vàng rồi va vào anh ta, quyển sách rơi xuống đất, một bức vẽ từ trong sách của cô văng ra, rơi xuống chân anh ta.

Anh ta cẩn thận nhặt lên, phát hiện người trong bức vẽ đó chính là anh ta, những nét vẽ đơn giản phác họa lên chân dung anh ta, chuẩn mực của bức họa này rất đồng nhất.

Giây phút đó, mặt cô đỏ bừng lên, cắn môi, nhẹ nhàng yêu cầu:

“Trả cho tôi!”

“Đây hình như là của tôi?” Anh ta cười hì hì hỏi.

“Không phải! Trả cho tôi!”

Cô giật lấy, anh ta giơ tay lên, vẽ mặt thích thú, vung vẩy bức tranh:

“Thích tôi đúng không? Vậy làm bạn gái tôi đi! Như vậy không cần phải nhìn bức tranh của tôi mà chảy nước miếng nữa!”

“Tôi đâu có chảy nước miếng!”

“Không chảy? Tại sao tôi cảm thấy cô “thèm” tôi từ lâu rồi nhỉ? Nhìn đi, nhìn đi, bức vẽ này rất giống, phải quan sát rất tỉ mỉ mới có thể vẽ đẹp như vậy... Nhưng rất giống nha, không khác người thật là bao...”

“Đâu có, bức tranh tôi vẽ còn đẹp hơn so với người thật...”

Cô gái này rất dễ gạt, anh ta tùy tiện nói liền khiến cô nói thật.

Giây phút này, mặt cô đỏ rực còn anh ta thì không nhìn được cười:

“Một câu, có muốn làm bạn gái tôi không? Cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ lần này thì sẽ không có lần sau, tôi cho cô 3 giây suy nghĩ... Một, hai...”

“Được!”

Anh ta cố ý đọc nhanh, và cô trả lời cũng đặc biệt nhanh, nói xong liền đỏ mặt muốn chạy, còn anh ta thì vui sướng như giành được một bảo vật quý báu. (Dịch giả: Blacktulip)(Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Tình yêu thuận lợi vô cùng.

Cô chỉ có một yêu cầu là không được công khai, cô sợ trở thành đối tượng bị các nữ sinh khác tấn công, cũng là bởi vì cô có một bà mẹ kế hám

tiền.

Lúc mới yêu rất thuần khiết.

Bắt đầu từ việc đơn giản nhất là nắm tay, bọn họ dần dần thành người yêu, sau mấy tháng hẹn hò, bọn họ có quyền động chạm thân thể đối phương. (Dịch giả: Blacktulip) Anh ta đề cập đến, còn cô cũng cho đi không chút do dự.

Từ lúc mới bắt đầu này, anh ta tận hưởng cảm giác hạnh phúc do cô mang lại, cùng với quyền chủ động. Cô rất nghe lời anh ta, thỉnh thoảng có cãi nhau, nhưng chỉ cần anh ta hôn một cái thì tất cả lại ổn.

Ai có thể ngờ rằng, sau 6 năm, cô gái này lại một lòng muốn cự tuyệt anh ta, làm ngược lại hoàn toàn với anh ta.

Hôm đó còn hung hăng cho anh ta mấy cái tát, mỗi một lần cô đều khiến anh ta cứng họng.

Lòng tự tôn của anh ta bị đá kích trầm trọng, rất lâu mới hỏi:

“Tĩnh Tĩnh, tình cảm của chúng ta... em không muốn bù đắp lại sao?”

“Đã mất rồi không thể tìm lại được, cứ cho là có tìm lại được nhưng vật còn người mất, đã không còn tình cảm như lúc đầu. Huống hồ anh đã có tiểu thư họ Giang...”

“Chuyện đó anh có thể giải quyết được!”

“Hà tất vì quay lại với tôi mà hai gia tộc hiềm khích, đây không phải hành động của một người thông minh nên làm...”

“Anh muốn có một gia đình. Gia đình ấy chỉ có em mới có thể cho anh!”

Thôi Tán nói chắc như đinh đóng cột, không chịu từ bỏ.

Lúc này, điện thoại vang lên, anh ta nhận máy, còn cô nhân cơ hội này đi ra sân thượng, nhìn ngắm xung quanh.

Không biết có phải do mặc ít hay không, mà cô tự dưng chảy nước mũi, liền đi xuống nhà tìm một chiếc khăn giấy lau mũi, lúc đi ném, vô tình phát hiện có một lọ thuốc ở trong thùng rác.

Cũng không biết từ linh cảm nào, cô liền nhặt lọ thuốc lên, là: Estazolam (một loại thuốc ngủ), ngày sản xuất: 6/1/2012.

Theo những gì cô biết, loại thuốc này chủ yếu dùng để chống lo nghĩ, mất ngủ, không thể sử dụng với số lượng lớn.

Vấn đề là tại sao lọ lại trống không?

“Đến đây, đến đây, ăn canh đi!”

Ninh Mẫn lại ném chiếc lọ cùng chiếc khăn giấy trên tay vào thùng rác.

*** (Đọc nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Đợi đến khi Thôi Tán nói chuyện điện thoại xong, lên mạng giải quyết nốt phiền phức rồi quay lại phòng khách thì nhìn thấy Hàn Tịnh đang ngủ.

Lúc này, Thường Hoa từ bếp đi ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Vừa nãy cô ấy không phải la hét muốn đòi về sao? Tại sao lúc này lại ngủ vậy?”

“Có thể là mệt... Con bé Tịnh Tịnh lên phòng ngủ một chút, đợi nó tỉnh dậy rồi đưa nó về.” Thường Hoan mỉm cười nói, “Mẹ đi nấu cơm. Đợi một chút nữa chúng ta cùng ăn.”

“Vâng!”

Thôi Tán cúi xuống bế cô lên đưa đến phòng mình, kinh ngạc nhìn cô nằm yên lặng trước mặt, vẻ đẹp đó, cánh môi đó khiến anh ta không tự chủ được muốn hôn. Nhất thời, dục vọng kích thích, rất muốn hôn cô, nhưng chính lúc này đột nhiên cô xoay người, vùi mặt trong chăn.

Anh ta mỉm cười, cũng không xuống dưới nhà giúp mẹ nấu cơm mà yên tĩnh ngồi đó, nhìn ngắm, hưởng thụ giây phút ấm áp này.

Khi đó, Hà Cúc Hoa nhận được một tấm ảnh: Đứa con dâu Hàn Tịnh của bà đang nằm e ấp trên giường một người đàn ông, Thôi Tán thì cúi đầu hôn...

Bà ta lần nữa sôi máu, tức giận tìm đến thư phòng, nơi Đông Đình Phong đang ngồi đọc sách để cho hắn nhìn:

“Con nhìn xem, nhìn kỹ vào, dẫn sói về nhà rồi! Bọn họ đã lên giường với nhau rồi!”

Đông Đình Phong vừa nhìn, ánh mắt nguy hiểm không kìm được nhắm lại.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Cơm canh đều đã chuẩn bị xong, Thường Hoa đi lên gõ cửa phòng con trai, cửa không có khóa, con trai đang ngồi tựa trên giường, dùng tay chống đầu, ánh mắt dán chặt vào người con gái đang nằm trên giường, khóe môi khẽ cong lên, một tay đang nhẹ nhàng vuốt mái tóc, cúi đầu ngửi mùi thơm. Nét mặt thư thái ấy bà ta chưa từng nhìn thấy trong suốt 6 năm qua.

Hình ảnh này giống như trước đây, con trai bà vẫn rất yêu Hàn Tịnh.

Thường Hoan nhìn ra, sự yêu thích ấy chỉ sợ đã không đơn giản là mê hoặc vẻ bề ngoài, mà xuất phát từ trái tim. Đồng thời, tình cảm ấy đã sớm ngấm vào tận xương tủy.

Mặc dù trước đây Thôi Tán đã rất hận Hàn Tịnh, hận cô đứng núi này trông núi kia, thế cho nên bọn họ mới cầu cứu người khác, sau khi thoát khỏi vòng kiểm soát của Đông gia, anh ta không hề nhắc đến chuyện về nước. Sau đó, anh ta quen không ít cô gái, mỗi người đều mang trên mình chút gì đó giống Hàn Tịnh, nhưng mỗi lần yêu đều rất ngắn. Người lâu nhất cũng chỉ một năm, còn những người khác, đều không quá 3 tháng. Người chia tay nhanh nhất là một tuần.

Lúc đó, Thường Hoan trông thấy lắc đầu khuyên con trai:

“Nếu không từ bỏ được, tại sao không trở về để hỏi cho rõ ràng?”

Anh ta nói:

“Cô ấy đã là người đàn bà của người khác, hỏi rõ rồi thì làm sao?”

“Chí ít con có thể quên được. Có thể sống cuộc sống bình thường.”

“Cái gì mới xem là cuộc sống bình thường? Con như vậy không tốt sao?”

“Không tốt. Muốn quên không quên được. Con luôn muốn quay lại, sống trong sự sợ hãi. Đi đi! Hãy đi tìm cô ấy!”

Sau đó, anh ta suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định trở về nước.

Hiện tại nhìn thấy con trai như vậy, bà ta không khỏi lắc đầu, mỉm cười, bọn họ đã từng rất yêu nhau, có lẽ là tuổi thanh xuân, cho nên, đối với việc động chạm cơ thể có một sự lưu luyến không thể dứt được. Bà ta nhớ, hai người bọn họ đã từng một ngày một đêm không ra khỏi phòng.

Lúc đó, bà ta đã từng nhắc nhở: “Cần kiểm chế, Tịnh Tịnh còn đang đi học, con cũng vậy, nếu có thai thì không tốt đâu...”

Thôi Tán cười cười, vẻ mặt ngượng ngùng nói:

“Không sao, bọn con có dùng biện pháp.”

Thường Hoan nói:

“Khó tránh khỏi cá lọt lưới... An toàn cũng không phải thừa...”

Bà ta từng nhìn thấy trong thùng rác có 5, 6 cái ***

Thiếu niên thì cuồng nhiệt, cái gì cũng không quan tâm, không giống như hiện tại, Thôi Tán chỉ yên lặng nhìn chằm. Thậm chí không có ăn như hổ vồ.

“Vẫn chưa tỉnh sao?”

Cửa không đóng, Thường Hoan bước vào, nhìn cô gái đang ngủ ngon lành, nhỏ tiếng hỏi:

“Đã hơn tám giờ rồi... Có cần gọi nó dậy không?”

Thôi Tán cau mày:

“Nha đầu này, tại sao lại giống trước kia như vậy, khả năng ngủ thật là...”

Trước đây, cô và anh ta nồng nhiệt xong, cô liền lăn quay ra ngủ, vừa ngủ liền giống như lợn quay vậy, lay thế nào cũng không tỉnh, anh ta hay trêu cô thể lực quá kém. Hiện tại, cô vẫn như vậy, ban ngày ban mặt, hơn nữa cô cũng không làm gì, tại sao lại có thể mệt quá ngủ quên như vậy?

“Bỏ đi, để cô ấy ngủ, tỉnh dậy cô ấy lại muốn về.”

Cô như vậy mới giúp anh ta có cơ hội lại cùng cô chung giường chung gối.

Thường Hoan cau mày: “Không về, có ổn không?”

“Không sao. Bọn họ sẽ sớm ly hôn thôi!”

Miệng nói là như vậy, thật ra trong lòng anh ta cũng không thể chắc chắn. Đông Đình Phong biết anh ta đưa Hàn Tịnh về nhà, nếu như cô không trở về, thì Đông Đình Phong sẽ mắt nhắm mắt mở mà cho qua hay sẽ lập tức ký đơn ly hôn?

Gần đây, bên ngoài đồn đại rất nhiều, có liên quan đến Đông Đình Phong và An Na, về phía An gia chuyện tốt buông xuống, Đông phu nhân thần bí sắp thoái vị!

Nhưng Đông Đình Phong thật lòng không để ý đến Hàn Tịnh, vậy tại sao tối hôm đó hần lại cố gắng hết sức như vậy?

Mạo hiểm chạy ra cứu một người con gái mình không yêu, rốt cuộc trong lòng hẳn đang nghĩ gì?

“Ting toong... ting toong...”

Dưới nhà, tiếng chuông cửa vang lên liên hồi, hết tiếng này đến tiếng khác, tiếng vang giống như thúc giục.

“Ai, lúc này còn ai đến vậy?”

Thường Hoan nhìn xung quanh, xoay người xuống nhà mở cửa.

Thôi Tán không đứng dậy, vẫn nằm yên, ánh mắt nhắm hờ nhìn cô.

Dưới nhà truyền đến những tiếng động lạ, anh ta nghe thấy mẫu thân kêu lên kinh ngạc:

“Bà làm gì vậy? Bà làm gì vậy?”

“Tránh ra! Con trai cô đâu? Hàn Tịnh đâu? Bọn chúng đang ở đâu? Ở trên lầu đúng không?”

Thanh âm có chút quen tai truyền đến, Thôi Tán ngậy người, cẩn thận phân biệt một chút, trong lòng vô cùng kinh ngạc: Tại sao bà ta lại đến đây?

Thôi Tán ngồi dậy, vốn muốn ra ngoài xem xét, nhưng lúc này lại có tiếng lộc cộc ở trên lầu, tiếng bước chân mạnh mẽ vang dội, khí thế vô cùng, khiến Thôi Tán dừng lại, một lần nữa quay lại giường, lần này còn cởi áo khoác ngoài ra, chui vào trong chăn...

Cánh cửa khép hờ, chính vào lúc này, chăn lật ra, khuôn mặt khiến anh ta căm ghét muôn phần xuất hiện: Là Hà Cúc Hoa.

Thôi Tán cố ý xít lại gần hơn, làm bộ vô cùng thân mật, ánh mắt thâm tình ôm người con gái vào lòng, mái tóc đen bóng càng tôn lên khuôn mặt

trắng như ngọc, sau đó anh ta ngước mắt lên, trưng ra nụ cười đầy khiêu khích:

“Ồ, sao bà lại ở đây? Bắt gian sao? Thật là không đúng lúc... Sớm một chút có phải đặc sắc hơn không, hiện tại Tịnh Tịnh đã mệt ngủ mất rồi... Cái gì nên xảy ra, không nên xảy ra, chúng tôi đều làm hết rồi...”

Chỉ có thể nói, bà đến hơi trễ, nói không chừng, lúc này trong bụng Tịnh Tịnh lại đang có đứa con của tôi...

Haizz, tôi nghe nói lúc đầu, vị Đông đại thiếu của chúng ta cũng bị người ta bắt gian trên giường, sau đó mới kết hôn. Lần này, nếu như Tịnh Tịnh mang đứa con của tôi, không phải tôi cũng nên cười cô ấy sao?”

Những lời nói ra vô cùng trơ trẽn.(đọc truyện nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Sắc mặt Hà Cúc Hoa từ lúc rời khỏi Đông viên liền là một mảng xanh xám, chân mày vẫn luôn nhíu chặt tức giận, ấn tượng trước đây của bà ta đối với Hàn Tịnh đã có chút thay đổi, nhưng bởi vì tấm ảnh đó lại lần nữa bị bôi đen, lúc này, đối diện với cảnh tượng trước mắt, nghe những lời không biết xấu hổ kia, lửa hận trong lòng bà ta liền bùng lên.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên trong đời bà ta đi bắt gian.

Bà ta xoay người, mặt kệ hình tượng, một tay nắm lấy tóc Thường Hoan bên cạnh, quát lên:

“Rất tốt, thật sự rất tốt! Thường Hoan, đúng là mẹ nào con nấy. Làm mẹ, dễ tiện làm tình nhân của người đàn ông khác, giờ đến con trai càng ghê tởm hơn, công khai đưa chị dâu lên giường... Thường Hoan, cô hủy hoại cả đời tôi chưa đủ, giờ còn muốn hủy hoại danh dự của con trai tôi, con đàn bà dễ tiện này... rốt cuộc mày muốn hại bọn tao đến bao giờ?”

“Pách!” một cái bạt tai rõ một một, dường như vẫn chưa hết giận, cái bạt tai thứ hai lại hạ xuống, “pách”, lúc định tát cái thứ ba thì Thôi Tán từ giường chạy ra, nhanh chóng giữ lấy, khuôn mặt lúc trước còn lộ ra nụ cười tà mị, thoáng chút đã lạnh ngắt thu sương:

“Hà Cúc Hoa, mẹ khiếp, bà dám đánh mẹ tôi? Bà dám đánh... tôi sẽ không tha cho bà...”

Người đàn bà xưa nay vẫn luôn giữ hình tượng phu nhân cao quý này sao đột nhiên nổi giận, gây khó dễ cho mẹ anh ta, anh ta kinh ngạc, tức giận, đứng lên, giữ chặt lấy cánh tay đang vung lên của Hà Cúc Hoa hất về phía tường.

Lực của anh ta rất mạnh, nhìn thấy mặt Hà Cúc Hoa liền muốn lột da tróc thịt, một lực khác lôi bà ta ra, đúng lúc này, cánh tay gây loạn của Thôi Tán bị đánh hất lại, sau đó Hà Cúc Hoa bị ngã ra, đập vào ngực một người.

“Đông Tán, nếu dám làm hại mẹ ta, ta nhất sẽ khiến anh phải hối hận...”

Là vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt của Đông Đình Phong, cùng với giọng nói băng lãnh đó.

Thôi Tán đứng vững, ngẩng đầu, lúc đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Đông Đình Phong, nói lên những lời mỉa mai:

“Ồ, hóa ra hai mẹ con cùng tới! Chẳng trách lại phách lối như vậy, Hà Cúc Hoa, đây là bà cậy có người chống lưng cho bà, coi trời bằng vung, ức hiếp kẻ yếu đúng không? Mẹ tôi làm gì bà nào, bà không nói lời nào liền tát bà hai cái. Phu nhân Đông gia hiền lương, thực đức lại có đức tính như vậy sao? Tôi à, hôm nay bà đánh mẹ tôi, nếu bà không để mẹ tôi đánh lại, xin lỗi, cái họ này...”

Hà Cúc Hoa đẩy con trai ra, xoay người nghiêng răng cười lạnh, đừng thấy bà bình thường lương thiện, lúc tức giận tuyệt đối có thể bức người:

“Thôi Tán, loại người tâm địa bất chính như mày cơ bản không xứng làm con cháu Đông gia... Lão thái gia bị điên nên mới dẫn sói về như vậy! Làm chuyện có lỗi với họ Đông, mày còn mặt mũi lớn tiếng sao?”

“Tôi không xứng? Vậy Đông Căn Chi xứng sao? Tôi có lỗi với cái họ Đông này, vậy anh ta không có lỗi sao?”

Thôi Tán cười lạnh một tiếng, ngón tay hung hăng chỉ về phía Đông Đình Phong, vẻ mặt căm hận hiện rõ, giống như bọn họ là kẻ thù của nhau, vừa thấy mặt, hận không thể uống máu, ăn thịt hăn. Dù có vậy vẫn không hết hận:

“Xin hỏi, rốt cuộc người chiếm bạn gái tôi trước, khiến cô ấy mang cốt nhục của Đông gia, bức cô ấy phải gả cho cái vị được gọi là nhân vật truyền kỳ của Đông gia... mê hoặc em dâu thì có đạo lý sao?(đọc truyện nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Xin hỏi, anh ta lấy vợ, rồi không đối xử tốt với cô ấy, suốt ngày bên ngoài trăng hoa bay bướm chính là chuyện đương nhiên sao?

Lại xin hỏi, Đông phu nhân vĩ đại, 6 năm trước, tại sao bà lại không quản tốt con trai mình, bắt hăn không được phép làm nhục con gái người khác chứ?

Đã vậy, 6 năm sau, bà lại lấy tư cách gì mà chỉ trách tôi và người gọi là “chị dâu” trên giường này?

Cho dù tôi và Hàn Tịnh đã lên... vậy thì làm sao? Chúng tôi vốn đã là một cặp... là các người liên kết lại để chia rẽ chúng tôi...

Cuối cùng, tôi vẫn muốn hỏi bà một câu, bà có tư cách gì mà quát mắng mẹ tôi?

30 năm trước, người đáng ra được gả cho ba tôi phải là mẹ tôi, bà mới là người thứ 3 trong cuộc tình của họ, bà mới là người chen ngang đáng bị người đời chỉ trích.

Nếu không phải ông già hồ đồ đó ép ba tôi lấy bà, ba tôi làm sao có thể chia tay với mẹ tôi...

Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay chính là do bà cướp lấy chồng của người khác mà ra. Mẹ con các người mới là kỳ lạ, một tên chiếm lấy vợ của người khác, một người cướp chồng của người khác, đã không biết xấu hổ lại còn chạy đến đây, đảo lộn trái phải thị phi.

Tôi nói cho bà biết, chuyện hôm nay không xong đâu. Hai cái tát này, nếu tôi không thay mẹ tôi đòi lại được, vậy chúng ta sẽ nháo một trận long trời lở đất... Các người dựa vào cái gì mà ức hiếp người? Dựa vào cái gì?"

Những lời này, từng câu từng chữ đều rất sắc bén, toàn thân lộ ra một loại phần nộ giống như hổ bị giẫm phải đuôi, khiến người khác không thể chen vào.

Sau khi Đông Đình Phong đỡ lấy mẹ, lạnh lùng quan sát, mẹ hăn đánh người là vô lý, nhưng con người đáng thương giàu lòng tự trọng ấy cũng chỉ vì Thường Hoan mà mất đi phong thái thường ngày, hăn đương nhiên phải bảo vệ:

“Được, chuyện đã đến bước này, ta cũng muốn xem xem anh muốn nháo thế nào... Đông Tán, nếu anh dám động đến một ngón tay mẹ ta thì tất cả những gì anh có được từ Đông gia, chỉ sau một đêm sẽ bị thu hồi. Anh cũng sẽ bị trục xuất lần nữa... Lần này, Giang gia đừng hòng có thể che trở cho anh...”

Đông Đình Phong cũng nói ra những lời tàn nhẫn.

Thôi Tán cười khểnh một cái:

“Làm sao, anh lại muốn cậy thế ức hiếp người sao? Nhưng hiện tại các người đang ở nhà tôi, vẫn muốn rắp tâm hại người sao?”

Một ánh mắt lạnh lẽo quét qua trên mặt Thường Hoan, rồi Thôi Tán, cuối cùng dừng lại trên giường, Ninh Mẫn đang ngủ rất ngon. Hà Cúc Hoa sẽ tin Hàn Tịnh và Thôi Tán lên giường với nhau, nhưng Đông Đình Phong thì không, nhìn thấy bức ảnh đó, hắn rất tức giận, nhưng phản ứng đầu tiên là hắn cảm thấy cô đã bị mắc bẫy của Thôi Tán, một loại tâm tình khác thường xông lên, máu cũng sôi lên không ngừng.

Hắn không nói hai lời liền chạy đến đây, hành động của mẹ hắn còn nhanh hơn, hơn nữa, còn biết rõ tường tận chỗ ở của mẹ con Thường Hoan, bà chạy trước bước vào thang máy nhanh chóng đến nhà của Thôi Tán.

Hắn tâm tình như lửa đốt nhưng chỉ có thể đợi một chiếc thang máy khác đi xuống, giây phút này, nhìn thấy tư thế của Ninh Mẫn, hắn có thể khẳng định một chuyện, phán đoán lúc trước của hắn không sai, nhưng chuyện này chưa hẳn là do Thôi Tán làm. Trong nhà này, ngoại trừ Thường Hoan ra, vậy có thể là ai từ góc độ đó chụp được tấm hình như vậy?

“Đối với kẻ lòng dạ khó lường, đối với kẻ muốn phá hoại hòa thuận gia đình ta, người của Đông gia chưa bao giờ giả tạo che giấu! Tất cả đều do bà ta gieo nhân nào giặt quả đó.”

Ánh mắt băng lãnh đó, đáng sợ hơn bất cứ cái gì, khiến Thường Hoàn không chịu được mà run rẩy.

“Đông Đình Phong... anh đừng ép tôi báo cảnh sát... Đây là anh sợ mấy ngày nay Đông gia vẫn chưa đủ sóng gió sao, vậy chúng tôi có thể cho thêm vào đó chút lửa... Có muốn hay không, đem những chuyện xấu xa mà anh làm mấy năm nay thông báo cho báo giới...”

Thôi Tán lớn tiếng uy hiếp.

Đông Đình Phong không vì vậy mà chịu uy hiếp, khuôn mặt lạnh lùng, thanh âm lãnh đạm:

“Vậy anh có tin, nếu anh dám tung tin thì người cuối cùng bị mọi người chỉ trỏ là Thường Hoan. So với những chuyện “không sạch sẽ” mà ta làm, thì mấy chuyện xấu xa của Thường Hoan làm còn dơ bẩn hơn nhiều... Chuyện xấu đã bị chôn vùi 30 năm, nếu như anh muốn đem nó làm rõ, vậy ta đồng ý phối hợp, nhất định sẽ chơi với anh đến cùng...”

Thôi Tán đột nhiên nhe răng cười, bởi vì ngữ khí khẳng định của hắn cũng bởi sắc mặt căng thẳng của mẹ anh ta lúc này.

Chuyện xấu 30 năm trước?

Đó là chuyện gì? (đọc truyện nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Lúc Thôi Tán đang suy nghĩ, Đông Đình Phong đã đi đến gần giường, nhanh chóng vén chăn lên, sau khi nhìn thấy quần áo cô vẫn chỉnh tề, đây thần kinh căng như đồng hồ lên cót cuối cùng cũng thả lỏng!

Cũng may, cũng may, Thôi Tán chỉ ít cùng không có phải thốt ra 4 chữ “hèn hạ vô sỉ”, ít ra con người này vẫn chưa mức mất hết nhân tính!

Đang muốn bế người lên, Hà Cúc Hoa xông tới, nghiêng răng nói:

“Loại phụ nữ này, lẽ nào con còn muốn đem về nhà sao?”

“Mẹ... Cô ấy là vợ con... Con phải đưa cô ấy đi...”

Đông Đình Phong quát một tiếng.

Mẹ hắn chỉ cần gặp phải chuyện gì dính dáng đến Thường Hoan liền tức giận ngút trời, mất đi lý tính.

Thôi Tán cũng ngăn cản, thực sự không hiểu được Đông Đình Phong đang nghĩ gì?

Người bình thường gặp chuyện như vậy, khẳng định sẽ xông tới kéo người phụ nữ đó dậy, xốc lên đánh một trận tơi bời, nhưng hãn đường như không tồn tại ý niệm đó. Đông Đình Phong không giống như người thường, hãn sẽ không đánh phụ nữ, giống hết tính cách của người này, sẽ lặng lẽ xoay người rời đi. Thậm chí, hãn đáng lẽ không nên xuất hiện ở chỗ này.

Nhưng sự tình chính là kỳ lạ như vậy, không chỉ là tự mình mở cửa, còn chậm hơn Hà Cúc Hoa một bước. Hơn nữa, hãn cũng không có ý định bỏ lại Hàn Tịnh không lo, ngược lại, hãn còn quyết tâm muốn đưa người về.

“Hà Cúc Hoa, bà tội gì phải kích động như vậy. Tịnh Tịnh chỉ là một quả ngủ một chút thôi... Tiểu Tán nhà tôi mặc dù từ bé không có ba quản giáo, nhưng gia giáo cũng không kém, lợi dụng lúc người ta khó khăn, nó sẽ không làm...”

Thường Hoan đột nhiên chêm vào một câu.

“Câm miệng, nếu nó có gia giáo thì đã không lên giường với chị dâu, Thường Hoan, cô lòng dạ bất chính, con trai do cô dạy, cho dù nhân phẩm có tốt thì cũng không khá hơn chút nào. Ở đây không có chỗ cho cô nói...”

Hà Cúc Hoa lạnh giọng quát.

Mặt Thường Hoan thoáng chút trắng bệch, cả người lão đảo muốn ngã, cắn răng, sự phẫn nộ kiềm nén suốt cuối cùng trỗi dậy:

“Hà Cúc Hoa, đây hình như là nhà tôi, không phải Đông gia các người, cũng không phải Hà gia của bà... vậy tại sao tôi lại không có quyền nói chuyện. Bà dựa vào cái gì mà chạy đến đây rồi trưng bộ mặt đó với chúng tôi. Tôi không có tức giận chuyện con dâu của tôi bị cướp đi, hôm nay bà lại còn chạy đến đây sinh sự?”

Hà Cúc Hoa, nếu không có bà, cả đời này của tôi làm sao lại đau khổ như vậy. Con trai, con dâu tôi sao có thể bị các người chia rẽ được?

Người nên tức giận là tôi! Ban đầu tôi mang thai trước bà, nếu như không phải phụ thân bà ở sau ép Diệu Hoa, bà cho rằng bà có thể là vợ chính thức của Diệu Hoa sao?

Bà và Diệu Hoa kết hôn, hoàn toàn là do chủ ý của Đông lão gia, Diệu Hoa xuất phát từ chữ hiếu mới gắng gượng kết hôn với bà, sau khi kết hôn, không phải các người đã có thời gian rất lâu không ngủ cùng phòng sao?

Diệu Hoa nói với tôi, ông ấy căn bản không muốn lấy bà, sau đó, Đông Lục Phúc thấy lời hẹn ước của chúng tôi nên giảng bày với ông ấy ở công ty, nên mới có chuyện hai người lấy nhau, rồi sau này, khi tôi phát hiện mình có thai, ông ấy liền muốn ngả bài với bà, định cùng bà ly hôn... Nếu như không phải Đông Lục Phúc đứng đằng sau ngăn cản thì hai người đã sớm ly hôn rồi...

Hà Cúc Hoa, vị trí con dâu trưởng Đông gia đáng nhẽ là của tôi, nếu như không phải bà có một phụ thân quyền thế, bà thấy bà có thể ngồi lên vị trí đó sao? Đó đơn giản chỉ là si tình vọng tưởng...”

Những lời này, nói không nặng không nhẹ, nhưng từng câu, từng chữ lại có thể xé tan cõi lòng.

Hà Cúc Hoa đã từng cảm thấy hạnh phúc rất nhiều, lúc này, bà cũng cảm thấy đau khổ rất nhiều, vào lúc này đây, sự kiêu ngạo của bà đang bị chà đạp mạnh mẽ, nhưng là lại không thể phản bác.

“Mẹ...”

Đông Đình Phong cau mày, đỡ lấy mẫu thân đang bị đả kích bởi những lời lẽ kia, lúc trước, hắn đã từng nói với bà đừng tới, nhưng bà vẫn muốn đi

cùng. Thường Hoan hiền lành đây sao?(đọc truyện nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Nếu bà ta hiền lành thì sẽ không thể xảy ra biến cố như ngày hôm này. Người phụ nữ này tuyệt đối rất đáng sợ.

Hắn lại lần nữa lạnh lùng quét mắt qua một lượt, ánh mắt lạnh căm căm khiến người khác run sợ, môi khê động, những lời không nhanh không chậm phát ra:

“Trong sổ tay của phụ thân tôi viết một câu như vậy: Có vài người nhìn qua thuần khiết đẹp đẽ, nhưng thực tâm lại đáng ghét. Thường Hoan, Thường Hoan, tôi cho rằng cô sẽ là chốn bình yên của tôi, bầu bạn kiếp này khiến tôi vui cười mà ở lại, nhưng không ngờ rằng, cô chỉ xem tôi là ví tiền sao? Nếu như kiếp này có thể sống lại, tôi nguyện không muốn quen biết cô. Đây là những gì sau khi ba tôi nhìn rõ con người bà, đó là ấn tượng cuối cùng.

Thường Hoan, có lẽ ba tôi đã từng yêu bà, nhưng sau này, sự tồn tại của bà chỉ là vết nhơ mà ông ấy muốn liều mình gột rửa. Xin hỏi, bà kiêu ngạo cái gì ở đây mà nói xằng nói bậy? Miệng đầy những lời nói dối tự cho rằng bà đã từng là người ông ấy yêu nhất...”

Đây chính là điểm lợi hại của Đông Đình Phong, thường không thích phản kích, nhưng một khi phản kích thì tính sát thương rất nặng.

Thường Hoan bỗng chốc nghẹn lời, nét mặt phức tạp hiện rõ trên mặt, cuối cùng chỉ còn thần sắc trắng bệch, nhưng bà ta rất nhanh chóng khôi phục lại tự nhiên, hơn nữa còn cười giễu cợt:

“Đông đại thiếu không hổ là Đông đại thiếu, thật sự rất có khả năng biên soạn.”

“Ai đang diễn kịch, ai đang biên soạn thì hãy đợi xem đến lúc cuối cùng! Tôi rất nhẫn nại!”

Đông Đình Phong lãnh đạm, nhìn về phía Trần Tụy:

“Đỡ lấy mẹ ta đi ra.”

Hắn xoay người muốn ôm lấy nha đầu đang nằm trên giường kia.

Chính lúc này, một cảnh tượng khó tin, cực kỳ quỷ dị xảy ra, vốn là cô đang ngủ rất say, đột nhiên lại ngồi dậy, không riêng gì Đông Đình Phong kinh ngạc người mà tất cả mọi người đều ngẩn ra...

Đây là chuyện gì?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 121

Thoáng chốc, cô bước xuống giường, mặt không chút biểu cảm bước đến chỗ Thường Hoan, còn không thèm nhìn mọi người, đáy mắt chỉ có khuôn mặt người phụ nữ tưởng như ôn nhu thanh tao này, ánh mắt lướt qua một lượt, giống như hận không thể nhìn thấu con người này.

Thường Hoan, người phụ nữ đang đứng trước mặt Hà Cúc Hoa, khí thế không thua kém bất cứ nữ nhân nào, đáy mắt có một loại ánh sáng dị thường chuyển qua, giống như rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh được bà ta thu hồi lại, miệng mỉm cười nói:

“Tĩnh Tĩnh, con tỉnh rồi... Xin lỗi, khiến con tỉnh giấc... Như vậy cũng tốt, như vậy con có thể cùng mẹ chồng con trở về. Chỉ vì thấy con, hại bọn họ hiểu lầm, trở về, con phải từ từ giải thích cho bọn họ hiểu mới được...”

Loại người giả dối, Ninh Mẫn gặp không ít, những kẻ ra vẻ nghiêm túc quen cũng nhiều, hay mấy người tâm cơ thâm trầm, trên đời này, cô cũng sớm đã nhìn quen, nhưng chưa từng thấy qua một người đàn bà nào có thể diễn xuất như thần như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, tự mình trải nghiệm, cô tuyệt đối không có cách nào hình dung được loại người này và những từ ngữ độc ác, đáng sợ, thâm hiểm lại ghép chung lại được với nhau.

Giây phút này, cô vừa nhìn liền muốn cười, lắc đầu liên tục, tấm tắc khen ngợi, ngữ khí không thể tin nổi:

“Ồ, tôi còn cho rằng mình mới là người am hiểu về diễn kịch nhất, hóa ra, so với bà tôi còn kém xa... Quả nhiên núi này cao còn có núi cao

hơn...”

Thường Hoan nhú mào, nghi hoặc:

“Tĩnh Tĩnh, con đang nói gì vậy?”

Ninh Mẫn lại lần nữa bật cười, nói ra những lời sắc bén:

“Tôi đang nói cái gì, bà nghe không hiểu sao? Căn bản tôi không ngủ... Chính xác mà nói, thiếu chút nữa tôi đã bị bà bỏ thuốc... Cũng may, tôi có chút bản lĩnh, bằng không, hiện tại chỉ sợ sớm đã như lời bà nói, ngủ say như lợn chết... Sao có thể thưởng thức một màn kịch hay như vậy được... Từ đây cũng khiến tôi hiểu rõ một chuyện: Không thể trông mặt bắt hình dong. Cái gọi là biết người biết mặt khó biết lòng, quả nhiên là đây!”

Sắc mặt Thường Hoan vẫn y như cũ không thay đổi, tỏ ra vô tội, giống như hoàn toàn không hiểu những lời của cô, hơn nữa còn lộ vẻ ủy khuất, sự ủy khuất này vừa đủ, dẫn đó cũng vừa đủ.

Cánh môi Đông Đình Phong cong lên, đáy mắt ẩn giấu vẻ tán thưởng.

Vốn hắn đang buồn bực, nha đầu này đâu phải loại người có thể bị Thường Hoan dễ dàng lợi dụng như vậy được? Thật sự quá vô lý!

Hóa ra đây căn bản là cô tương kết tặc, thật là hại hắn một phen điên loạn, thiếu chút nữa rồi hết cả lên.

Nha đầu này, aizz, quả nhiên là người không chịu an bài, sắp xếp. Thực sự rất hợp ý hắn, rất tốt, thật sự rất tốt.

Còn Hà Cúc Hoa ư? Bà vẫn ngây người, không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra?

Nha đầu này tại sao đột nhiên lại tỉnh dậy, rồi còn nhắm vào Thường Hoan?

Những gì cô vừa nói là gì?

Cố ý lừa bịp?

Muốn rửa sạch nỗi oán của mình?

Trần Tuy cũng ngẩn ra, sau đó muốn cười: Cũng phải, cũng phải, đường đường là đội trưởng đội Liệp Phong sao có thể dễ dàng bị người khác lợi dụng được?

Nếu như cô chỉ có chút năng lực như vậy thì làm sao có thể chạy thoát khỏi tay Mạc Thần Chi của Trúc Quốc?

Thôi Tán kinh ngạc: Chuyện gì vậy?

“Tĩnh Tĩnh, em... giả vờ ngủ sao? Tại sao?”

Thôi Tán cản lại, anh ta thực sự không thích cô dùng bộ mặt giống như thẩm phán ở tòa án để nhìn mẹ anh ta, cô nên dùng dáng vẻ của một nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn mới đúng.

Ninh Mẫn ngẩng đầu liếc nhìn Thôi Tán kẻ đang thay mẫu thân mình ra mặt, nhưng cái gì cũng chẳng biết, thực sự cảm thấy anh ta có chút đáng thương. Người mẹ mà anh ta yêu thương hết mực này chẳng qua vẫn luôn lợi dụng anh ta để báo thù Đông gia:

“Tại sao? Đây chính là những gì tôi muốn biết, Thường Hoan, bà mượn cớ mình mắc bệnh, để con trai bà mời tôi đến thăm, mượn nồi canh đó định bỏ thuốc ngủ cho tôi, vậy là vì cái gì?”

Chính là vì muốn khiến tình địch của bà tức giận, khiến tình địch ngày xưa của bà đến đây!

Bà tỉ mỉ sắp xếp kế hoạch như vậy, không phải là đặc biệt muốn nhìn thấy con trai bà và tôi cùng lên giường, sau đó dùng sự thật này bôi nhọ mẹ

chồng tôi và chồng tôi, đạt được mục đích báo thù của bà với họ, vậy thì bà cảm thấy thanh thản trong lòng sao?

Đúng không, Cẩn Chi, trước khi anh đến đây đã nhận được tấm ảnh ám muội thế nào?”

Cô vòng qua Thôi Tán, từng bước từng bước bức Thường Hoan lùi lại phía sau.

Cô nói một câu, ánh mắt Thường Hoan lại loạn thêm một chút, vẻ chột dạ lại tăng thêm một phần, cho dù người phụ nữ này rất giỏi che giấu đến đâu nhưng cô đã nhìn thấu bà ta.

Nói đến cuối, cô lớn tiếng hỏi một câu, ngữ khí khẳng định chắc chắn.

Nếu không có hình ảnh mờ ám kích thích, làm sao Hà Cúc Hoa có thể lỗ mãng lao từ Đông viên đến đây?

Muốn khiến Hà Cúc Hoa tức giận thì hành động nhất định phải có tính kích thích nhất định.

Hà Cúc Hoa nghe thấy lời này, cau mày, không cách nào xác định đây là diễn kịch hay đang đối kháng.

Phía sau, Đông Đình Phong lại rất ăn ý trả lời:

“Ừ, như em đoán, chính xác có tấm hình gửi tới...”

Ninh Mẫn lập tức cười khuyển, ánh mắt nghiêm nghị giống như vừa mới phòng tiền ra, bức lại:

“Hứ, thật sự không ngờ dụng tâm của bà lại hiểm ác đáng sợ như vậy... Trước mặt thì tỏ vẻ yêu thương tôi hết mực, nhưng sau lưng lại làm ra chuyện xấu xa hèn hạ, nói dối vô cùng nhuần nhuyễn, Thường Hoan, bà thật sự khiến tôi được mở rộng tầm mắt...”

Vừa nãy, tôi vẫn luôn cảm thấy buồn, không phải bà một lòng một dạ muốn con trai bà nhận tổ quy tông sao, nhưng bà lại làm ra hàng loạt những chuyện gây xích mích, li gián. Tại sao?

Bà nên rõ, nếu con trai bà cùng mẹ chồng và Căn Chi nhà tôi nháo một trận long trời lở đất thì... thì cuối cùng chỉ có thể có một kết quả, bị đuổi ra khỏi nhà.

Lẽ nào bà chịu khổ nuôi con trai lớn lên chính là muốn khiến tiền đồ của anh ta bị hủy hoại, chính là mong anh ta và Đông gia hận thù chất thành núi, không đội trời chung sao?

Lẽ nào đây chính là biểu hiện của tình yêu mà bà dành cho anh ta sao?

Haizz, hiện tại tôi thật sự rất muốn hỏi bà, rốt cuộc Thôi tiên sinh này có phải con ruột của bà không vậy? Sao bà làm gì cũng như muốn hại anh ta vậy.”

Chỗ khúc quanh chính là cầu thang, Thường Hoan ra sức nắm chặt lấy tay vịn cầu thang, dựa ở đó, không nói lời nào, ánh mắt yếu ớt, đáng vẻ đau khổ vô cùng, ý tứ giống như đang nói: Tịnh Tịnh, tôi đối đãi với cô như con gái ruột, tại sao cô có thể nghi ngờ tôi.

Thôi Tấn đích thân sai bước lại, lần nữa cản trước mặt mẹ anh ta, giọng nói đầy tà khí quát:

“Câm miệng, em đang nói linh tinh gì vậy? Tịnh Tịnh, tại sao em có thể vô duyên vô cớ nói xấu mẹ anh vậy? Bà ấy đã bạc đãi em khi nào chưa? Sao em lại nhẫn tâm hãm hại bà?”

“Hãm hại? Không, tôi chưa bao giờ làm ra mấy chuyện ngu xuẩn như vậy. Không có chứng cứ tôi tuyệt đối sẽ không khẳng định như vậy. Anh đợi đi... Anh cần chứng cứ, tôi lập tức lấy cho anh xem...”

Cô vội vã xuống nhà, bới lọ thuốc rỗng từ trong thùng rác ra, sau đó đi tìm chai nước lọc màu xanh được cô giấu vào trong túi lúc nãy, bên trong chính là nửa bát canh còn lại đó.

Lúc nãy, Thường Hoan để cô uống canh, bà ta luôn miệng giục cô uống nhanh không nguội mất, cô căn bản vẫn còn đang lo phải làm thế nào để giải quyết hết bát canh đáng nghi này. Chính lúc này, Thôi Tán ở trên lầu quát, Thường Hoan liền chạy lên, cô nhân cơ hội này đổ nửa bát canh vào chai nước lọc. Sau đó, lúc Thường Hoan xuống nhà, cô làm bộ đã uống một chút, còn cố ý làm ít canh trong bát bắn ra bàn, cau mày nói:

“Canh này hình như có vị rất lạ...”

Lúc đó, tinh thần Thường Hoan có chút kì lạ, mỉm cười nói:

“Bác cho thêm chút thuốc bắc vào nên mùi hơi lạ, nếu không thích uống vậy thì đừng miễn cưỡng quá.”

Cô vội vàng bỏ bát canh xuống khiến bát canh bị đổ. Đây gọi là “phi tang”.

Sau đó, Thường Hoan lại nói với cô:

“Tiểu Tán đang bận, con ngồi đợi một chút, khi nào nó xong việc sẽ đưa con về.”

Cô liền vui vẻ đồng ý.

Thực sự cô hiểu, lúc này chẳng qua là bà ta đang muốn đợi thuốc ngấm mà thôi.

Ban đầu, Ninh Mẫn vẫn cho là Thôi Tán có dính dáng đến chuyện này, sau đó phát hiện nhân phẩm tên này tốt hơn so với tưởng tượng của cô. Đại khái là anh ta thật lòng yêu Hàn Tịnh, cho nên, sau khi cô được anh ta bế

lên giường, ngoài trừ anh ta cứ ngủ người ngủ và ôm cô ra, thì không có bất cứ cử chỉ gì quá đáng.

Còn cô thì cố nhịn để không động đây.

Cô rất muốn xem, tâm cơ thâm hiểm của người phụ nữ Thường Hoan này rốt cuộc muốn làm gì?

Sau một tiếng đồng hồ, khi Hà Cúc Hoa xông vào phòng khách, Ninh Mẫn vui mình trong chăn thật sự rất bức, người phụ nữ này cố tình dẫn Hà Cúc Hoa đến sao?

Giờ cô mới hiểu đây chính là hành động báo thù của bà ta.

Ninh Mẫn thấy, loại hành động này rất mâu thuẫn, mục đích cuối cùng của người phụ nữ đó là gì, cô nghĩ nát óc cũng không hiểu.

“Nhìn thấy không? Đây là lọ thuốc rỗng, còn đây là canh mẹ anh vừa cho tôi uống nhưng tôi không uống, nửa bát đó được rót vào trong này. Chỉ cần đem chỗ canh này đi hóa nghiệm một chút, anh sẽ có thể biết rõ công dụng của thuốc này đến đâu? Từ đó có thể chứng minh, vở kịch ngày hôm nay là do ai tạo ra... Thế nào, muốn uống một ngụm không, đảm bảo anh uống rồi, không quá 10 phút sau liền muốn ngủ.”

Ninh Mẫn đem hai vật chứng cho Thôi Tán xem.

“Vô lý, thật vô lý!” Thôi Tán cười lạnh, “Canh này anh cũng uống, tại sao không việc gì?”

“Quá rõ ràng, bà ta chỉ bỏ thuốc vào bát của tôi.”

“Chuyện này tuyệt đối không thể! Mẹ anh tại sao phải làm như vậy?”

“Đúng rồi, hiện tại trọng tâm chúng ta tranh luận lại trở về chuyện này, mẹ anh chia rẽ tình cảm của anh và Đông gia là vì cái gì? Aizz, Tôi nói này,

Đông Đình Phong, anh thật sự không biết chút nào sao? Bằng không, anh làm sao có thể đồng ý để Thôi Tán bước vào cửa của Đông gia...”

Chuyện này giống như tự lấy tay tát vào mặt mình, bên trong phải có nội tình, Đông đại thiếu làm việc tuyệt đối không thể dùng con mắt người thường để xem xét. Trong chuyện này, Đông Đình Phong phải có lợi, hơn nữa lợi nhiều hơn hại, cho nên hắn mới bằng lòng mạo hiểm, chơi một trận!

Đông Đình Phong là con cáo già, vẻ mặt điềm tĩnh không thấy bất cứ rung động gì, nhưng đối với khả năng phân tích logic của Ninh Mẫn lại có một phát hiện mới.

Đứng bên cạnh hắn là Hà Cúc Hoa, bà ta đang cau mày giống như đang suy nghĩ về câu nói lúc nãy của Đông Đình Phong. Đó chắc chắn không phải do con trai bà bịa ra, điều này có thể nhìn thấy từ phản ứng khác thường của Thường Hoan khi nãy.

Thường Hoan trước mặt, nếu như bảo bà bỏ qua thành kiến, đơn thuần nhìn khuôn mặt đó, bà ta thật sự có thể được coi là một mỹ nhân. Lúc còn trẻ, khẳng định đã thu hút không ít ánh nhìn của nam nhân. Nếu Đông Diệu Hoa bị mê hoặc rồi yêu thì cũng không đáng trách. Dù cho đã qua 30 năm, người phụ nữ này vẫn cho người khác cảm giác dịu dàng, thùy mị.

Nhưng tại sao sau này Diệu Hoa lại cho rằng bà ta chính là vết nhơ không thể xóa sạch của ông?

Con trai bà tại sao lại biết Diệu Hoa đáng giá người phụ nữ này như vậy?

Đầu óc bà cứ rối tung lên, không thể nhìn rõ vở kịch của con dâu, cũng không thể đoán được tâm tư con trai, còn câu chất vấn cuối cùng của Hàn Tịnh cũng chính là chuyện gần đây khiến bà nghi hoặc nhất.

Hà Cúc Hoa lạnh lùng liếc nhìn, đứng vịn vào lan can bên cạnh, quan sát người phụ nữ cực kỳ thuần lương vô hại kia, rồi quét qua một vòng, trong căn phòng này không có ai khác, cũng có thể nói...

Trong đầu bà lóe lên, ép tới:

“Đuôi số 3388 là của cô?”

“Không phải!”

“Không phải?”

Hà Cúc Hoa cười khếnh:

“VẬY CHÍNH LÀ CỦA CON TRAI CÔ!”

“Cũng không phải!”

“Làm sao có thể! Trong cái nhà này chỉ có hai người các người, không phải của hai người còn có ai có thể vào đây làm trò vô sỉ ấy, rồi gửi ảnh cho tôi...”

“Tôi không có làm, Hà Cúc Hoa, bà đừng ngậm máu phun người.”

Mặt Thường Hoan trắng bệch, khăn giọng quát lên:

“Nếu tôi ngậm máu phun người, vậy xin cô hãy giải thích rõ một chút, lọ thuốc đó ở đâu ra...”

“Vậy phải hỏi đứa con dâu này của bà...”

Thường Hoan lớn tiếng phản bác, giận đến run người, sắc mặt đột nhiên lại tỉnh táo lại:

“Ồ, tôi hiện tại đã rõ, chẳng trách Hàn Tịnh lại muốn đến đây, hóa ra là các người đã có kế hoạch, đây là các người cố ý muốn bôi nhọ tôi trước mặt

Tiểu Tán, muốn li gián mẹ con tôi... Hà Cúc Hoa, đó là con trai tôi, bà đừng cho rằng, nó gọi bà một tiếng mẹ thì nó liền trở thành người của Đông gia các người, từ nay về sau sẽ cùng tôi, cái người bị bà coi như cái gai trong mắt phân rõ ranh giới... Bà muốn dùng cách này để trả thù tôi sao? Hà Cúc Hoa, tâm địa của bà sao lại độc ác như vậy?”

“Tôi độc ác? Tôi và Hàn Tinh liên kết hại cô?”

Hà Cúc Hoa giận quá mà cười, nghiêng chặt lấy hàm răng trắng buốt, coi thường cực độ mà quát lên:

“Cô nghĩ là tôi vui mừng khi con trai cô gọi tôi là mẹ sao... Nhưng hể là chuyện gì dính dáng đến hai mẹ con các người, tôi đều muốn ói...”

Hà Cúc Hoa tức giận đi tới, giơ tay lên, túm lấy cổ áo của Thường Hoan:

“Thường Hoan, cô khiến tôi cảm thấy buồn nôn... Nhưng sau này, tôi sẽ không để cô kích động nữa...”

Cô thích Diệu Hoa đúng không, có bản lĩnh thì cô đến làm Đông phu nhân đi, nói thật lòng, vị trí đó tôi sớm đã thấy ngán, sớm đã không thiết nữa rồi...

Từ này về sau, tôi muốn là Đường phu nhân, tôi muốn vui vẻ sống hết nửa đời còn lại, không muốn cùng loại người đáng thương đến nực cười như cô tính toán chi li nữa...

Cô hãy một mình theo đuổi hồi ức về người đàn ông đó đi... tôi không còn hứng thú nữa rồi...”

Đối với quá khứ, bà quyết định buông tay, yêu thì thế nào, mà không yêu thì sao, ông ấy sớm đã không còn tồn tại, là bà đã quá tuyệt vọng mà đi vào ngõ cụt, mãi vì chuyện trước kia mà canh cánh trong lòng. Hiện tại, bà

quyết định buông tay, sau này sẽ không vì chuyện này mà tức giận, bà chưa bao giờ là người phụ nữ thiếu tình yêu. Chỉ cần bà gật đầu đồng ý sẽ có không ít người sắp hàng muốn lấy bà. Cho dù bà có là người đẹp hết thời đi nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy được sự phẫn nộ của Hà Cúc Hoa, ai cũng thấy rõ, Hà Cúc Hoa nói không còn hứng thú, nhưng hình như lại muốn đẩy người ngã xuống lầu, tất cả mọi người đều nghe thấy, Thường Hoan kêu thảm thiết vì bị ngã, đầu bị đập vào cạnh tường, máu tươi chảy ra, con mắt trắng dã, ngất ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này xảy ra quá bất ngờ, không thể đề phòng, thoáng cái khiến mọi người kinh ngạc.

“Mẹ...”

Thôi Tán trợn tròn mắt hoảng sợ, chạy như bay lao xuống đỡ lấy Thường Hoan, chỉ nhìn thấy trán mẹ mình máu đang chảy ra không ngừng, anh ta vội vàng lấy tay bịt lại, sắc mặt trắng bệch, kêu lên:

“Mẹ, mẹ đừng dọa con, mẹ, mẹ tỉnh lại đi...”

Nhưng ngón tay rất nhanh sau đó bị máu tươi nhuộm đỏ, máu không ngừng chảy qua, mỗi khi hoảng sợ, tay anh ta đều run lên.

“Nhanh dùng khăn bịt lại, đưa đến bệnh viện, còn ngây ngốc ở đó làm gì, mẹ anh bị đập đúng động mạch, không nhanh sẽ chết người đó.”

Ninh Mẫn vội vàng chạy xuống, vừa nhìn đã hít sâu một hơi, vội chạy đi lấy khăn cho anh ta.

Lúc này Thôi Tán mới hoàn hồn, bế Thường Hoan lên, đến lúc sắp ra khỏi cửa anh ta lại dừng lại, cặp mắt đỏ hoe xoay người lại, nhìn thấy Đông Đình Phong đang đỡ hung thủ bước xuống, lập tức quát một câu:

“Hà Cúc Hoa, bà nghe nõ đây, nếu mẹ tôi xảy ra chuyện gì, tôi nhất định khiến bà nợ máu trả bằng máu...”

“Tôi không có đẩy bà ta, tôi không đẩy...”

Hai tay Hà Cúc Hoa lạnh run, tức giận vô cùng, cố nắm chặt lấy tay con trai biện bạch cho mình:

“Mẹ không hề đẩy bà ta. Là bà ta từ ngã... không liên quan gì đến mẹ...”

Thôi Tán trợn trừng mắt lên, vẻ mặt đặng đặng sát khí:

“Hà Cúc Hoan, có gan làm không có gan nhận, bà nhất định sẽ không được chết tử tế...”

Ném lại câu này xong, anh ta vội chạy ra ngoài.

“Mẹ không có, mẹ không có... Căn Chi, mẹ không có đẩy...”

Đông Đình Phong gật đầu, vỗ vỗ vào vai mẹ mình:

“Mẹ, con biết mẹ không đẩy. Yên tâm, chuyện này con sẽ điều tra rõ ràng. Tuyệt đối sẽ không khiến mẹ chịu oan uổng. Nhưng điều kiện đầu tiên là phải cứu bà ta sống lại, như vậy chúng ta mới có thể hỏi rõ... Bây giờ, mẹ, con đưa mẹ về.”

Hiện tại hẳn rất rõ: Chuyện ngày hôm nay hoàn toàn là mưu kế của Thường Hoan. Nghe nói người phụ nữ này đã mắc bệnh hiểm nghèo, đây là bà ta muốn nhân lúc còn sống, dùng hết khả năng khiến Đông gia xáo trộn lên sao?

***cập nhật nhanh nhất tại : [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com)

Trải qua cấp cứu, tính mạng của Thường Hoan cứu lại được, miệng vết thương rất lớn, phải khâu mất 4, 5 mũi, 10 rưỡi tối, ca phẫu thuật kết thúc, Thường Hoan vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

“Khi nào có thể tỉnh lại?”

Thôi Tán nắm lấy tay bác sĩ trị liệu Kiều Sâm hỏi.

Lúc đưa tới, Kiều Sâm đang trực, nhìn thấy tình hình vết thương rất nghiêm trọng liền đích thân thực hiện ca mổ.

Lúc này, các kiểm tra sau phẫu thuật đã hoàn tất, Kiều Sâm ghi chép tình hình bệnh lý, sau đó mới trả lời:

“Đó phải xem tình hình thực tế, có lẽ là ngày mai có thể tỉnh lại, nhưng cũng có thể là mấy ngày nữa. Phải quan sát nhiều hơn mới đưa ra được kết quả... Yên tâm, không có gì đáng ngại...”

Không có nói nhiều, Kiều Sâm đi ra phòng bệnh, trên đường nhìn thấy “Hàn Tịnh” đang đứng dựa tường suy nghĩ gì đó.

“Tịnh Tịnh, xảy ra chuyện gì vậy?”

Cái bóng của Kiều Sâm đè lên người cô, anh ta đứng đó, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ngẫm:

“Tại sao em lại ở cùng bọn họ? Còn nữa, Thường Hoan sao lại bị thương nặng như vậy? Trên mặt có rất nhiều vết trầy xước, trên người cũng có rất nhiều vết bầm, bị xe đụng sao? Hay là bị ngã từ trên cao xuống...”

“Một lời khó nói hết...”

Ninh Mẫn nặng nề mở miệng, lắc đầu: “Tình hình cụ thể thế nào anh đừng hỏi. Tóm lại, hãy nhanh chóng tổng khứ bà ta ra khỏi bệnh viện của các anh đi, bằng không, ắt sẽ loạn lên.”

Người phụ nữ Thường Hoan này thật không đơn giản, đây rõ ràng là bà ta muốn Đông gia không được yên ổn, haizz, đó mới chính là mục đích sống duy nhất của bà ta...

Một lúc sau cô lại hỏi:

“À, đúng rồi, tình hình sức khỏe bà ta thế nào?”

Kiểu Sâm quả nhiên không có hỏi tới, liền chuyển ngay chủ đề:

“Anh xem lại bệnh án trước đây của bà ta...”

“Thế nào?” Đọc nhanh nhất tại : [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com)

“Ung thư gan, giai đoạn cuối!”

Ngữ khí mấy chữ này rất nặng, sau đó anh ta lại bổ sung thêm một câu: “Nhiều nhất chỉ có thể sống được 3 tháng! Với tình hình này, một khi rời khỏi bệnh viện thì nhiều nhất là một tháng.”

“Hả!”

Ninh Mẫn cau mày, bụng lúc này lại kêu lên, thế mới nhớ ra, cô chưa ăn tối.

Cô nhúu mày, trong lòng có một loại cảm giác không tốt.

“Anh tan ca rồi, vẫn chưa ăn tối, gần đây có một quán mì rất ngon, em có muốn đi lấp đầy cái bao tử không?”

“Không cần! Tôi tự đi là được rồi!”

Hiện tại, cô muốn yên tĩnh một mình, không muốn có bất cứ dính dáng gì với đám đàn ông này của Hàn Tịnh.

Kiều Sâm cũng không có ép, nhưng cởi chiếc áo blouse ra, tùy ý ném xuống, rồi đi theo cô.

Mới đến cửa thang máy thì đúng lúc nhìn thấy Đông Đình Phong đang vịn tay vào giường bệnh của An Na từ trong thang máy cấp cứu đi ra, vợ chồng An Đức mặt mày lo lắng đứng bên cạnh, Ninh Mẫn nhìn thấy An Na đang nắm lấy tay Đông Đình Phong, trên mặt cô ta còn đeo bình dưỡng khí, trợn tròn mắt, hô hấp khó khăn, một cô y tá người ngoại quốc đang chỉ trỏ phân phó cái gì đó.

“Mike, xảy ra chuyện gì vậy?”

Kiều Sâm nhìn thấy tình hình, liền hỏi một câu.

“Chứng loại bỏ sau phẫu thuật nghiêm trọng, tôi cần để An Na vào phòng bệnh giám sát đặc biệt...”

Anh ta gượng gạo trả lời bằng tiếng Trung.

“Phong, đừng đi, đừng đi...”

An Na nhìn thấy Ninh Mẫn, tay càng nắm chặt hơn, thanh âm yếu ớt truyền ra từ bình dưỡng khí.

“Anh không đi... em yên tâm dưỡng bệnh... nghe lời bác sĩ...”

Đông Đình Phong cúi đầu an ủi.

Một đoàn người đẩy giường bệnh lao như bay đến phòng giám sát đặc biệt, rất nhanh sau biến mất trong tầm mắt của cô.

Trên đường chỉ vọng lại những bước chân hỗn loạn.

Cô yên lặng không lên tiếng, cũng không để ý Kiều Sâm đang quan sát mình, xoay người đi vào thang máy, xuống khu nội trú, hòa mình vào trong

màu đen của đêm tối, trong chốc lát liền tìm thấy quán ăn đêm gần bệnh viện nhất.

Cửa tiệm trong lớn nhưng sạch sẽ, ngăn nắp, người cũng đông, nửa đêm rồi mà vẫn đông nghịt người.

“Ông chủ, cho một bát mì cà, một đĩa thịt, nhanh lên, bụng tôi rất đói, cảm ơn!”

“Ông chủ, cho một phần y chang...”

Kiều Sâm cũng gọi món.

Ninh Mẫn mới ngồi xuống, người đó đã ngồi xuống đối diện.

Tâm tình cô rất kém!

Đừng như âm hồn bất tán được không?

“Aizzz... nơi này là tôi nhìn thấy trước...”

Vẻ mặt cô không vui. Đọc nhanh nhất tại : [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com)

“Ngồi nhờ một chút! Ông chủ nói quán hơi nhỏ...”

Kiều Sâm là người đàn ông rất nghiêm túc, anh ta rất cẩn thận để ý cô:

“Hơn nữa, em cũng nhìn thấy, anh đâu còn chỗ để ngồi...”

Ninh Mẫn bĩu môi, không nói gì.

Chính xác là người đông chỗ ít, muốn một mình một bàn có chút không thể, đây cũng đâu phải chỗ sa hoa gì.

“Đường đường phó viện trưởng Bệnh viện Mai Loan lại đến chỗ này để ăn, không phải có chút mất mặt sao?”

“Ăn ở đâu không quan trọng, quan trọng là chất lượng món ăn ở đó. Chỗ này, anh thường tới... Khách quen...”

Anh ta vừa nói xong, ông chủ đã đích thân chạy đến tiếp đón, nét mặt tươi cười, ánh mắt có quan sát:

“Ồ, phó viện trưởng Kiều, hôm nay ngài lại tặng ca sao? Ô, đây là bạn gái cũng cùng ngài tặng ca ư?”

Khóe miệng Ninh Mẫn giật giật, đang muốn phủ nhận thì Kiều Sâm liền cười, không những không nói rõ, ngược lại còn lên tiếng:

“Ừ, vừa thực hiện phẫu thuật xong, đói không chịu được, ông chủ, hãy làm đồ ăn ngon một chút, bạn tôi rất kén ăn...”

“Chất lượng ngài có thể yên tâm...”

Không biết có phải bởi vì nể mặt Kiều Sâm hay không mà đồ ăn rất nhanh sau được bưng lên, nhưng Ninh Mẫn không có ăn, mà dán mắt vào màn hình tinh thể lỏng được đặt ở giữa quán, sắc mặt xuất hiện chút kì quái.

Hiện đang là thời gian quốc tang, tất cả bản tin đều liên quan đến việc Hoắc Kiến Quốc qua đời, cùng với việc Tổng tuyển cử Quốc hội của Đông Ngải Quốc.

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn, không có bất cứ nghi ngờ gì, trên màn hình chính là bản tin liên quan đến Đề nhất thiếu Quỳnh Thành, Hoắc Khải Hàng, nhưng do đây là kênh giải trí, nội dung tin này dính dáng nhiều đến đời tư, nên bức ảnh vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều mong đợi:

“Lúc 9 giờ tối nay, Bộ trưởng Quốc phòng Hoắc Trường An, Nghị trưởng danh dự Hạ nghị viện Hoắc Khải Hàng, cùng các quan chức cấp cao khác tiến hành họp. Tương lai, trong hai nhân vật kiệt xuất của Hoắc gia

này, ai có thể ngồi lên vị trí Thủ tướng, quyết định chủ yếu thuộc về số phiếu của các nghị viên.

Chắc mọi người còn nhớ, 4 tháng trước, Thủ tướng phu nhân đã tuyên bố, có ý muốn liên hôn với Nghị trưởng Hạ nghị viện đương nhiệm Tiền Á, nhưng từ sau sự kiện tháng Chín đến nay, việc này vẫn bị trì hoãn. Cuộc hội ngộ lần này, con gái của Nghị Trưởng Tiền Á, Tiền Viên, sẽ làm thư kí cho Nghị trưởng Tiền Á cùng tham dự hội nghị, trong thời gian họp, Tiền Viên được sắp xếp ngồi cạnh phu nhân của Bộ trưởng Hoắc Trường An.

Sau đó, Hoắc phu nhân đã nắm tay Hoắc Khải Hàng và Tiền Viên mỉm cười, cử chỉ rất thân mật. Báo giới đều đang dự đoán, đợt tổng tuyển cử này Hoắc gia nhất định sẽ có hỉ sự, chào đón Đệ nhất thiếu phu nhân...”

Nghe thấy tin tức này giống như sét đánh ngang tai, tâm trạng Ninh Mẫn cực kỳ xấu, đột nhiên quát lớn:

“Chủ quán, cho thêm một bình rượu trắng!”

Lúc này đây, cô đặc biệt, đặc biệt muốn uống rượu, hỏa khí trong người bốc lên ngàn ngọn, khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Cô cần phải lấy rượu để trấn tĩnh lại, đè nén nổi tức giận ấy.

Cô lúc này cũng không biết, chính khi rượu được uống vào liền khiến cô trở thành một cô gái mà cô vẫn luôn muốn thoát khỏi, sẽ khiến cô và Đông Đình Phong dây dưa đến với nhau, quan hệ mờ ám.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Rượu đưa lên, bản tin vẫn tiếp tục, trên màn hình lớn toàn là ảnh của Hoắc Khải Hàng và Tiền Viên:

Một tấm ghi lại cảnh chàng trai phong độ mở cửa xe cho cô gái, cô gái xấu hổ e ấp mỉm cười, túm váy lên xe...

Một tấm là cô gái không cẩn thận vấp ngã, chàng trai đúng lúc đỡ lấy cô gái, còn cô gái mỉm cười dựa sát, bức ảnh rất đẹp...

Còn một tấm là cảnh đêm khuya vắng vẻ không người, người đàn ông đứng chân trước một bãi hoang, hai tay xỏ túi, đưa mắt nhìn về phía trước, con người sâu không thấy đáy, cô gái khoác chiếc áo khoác ngoài của người đàn ông, sóng vai bước đi, thâm tình không ngoài đầu lại...

Tấm đó là ảnh hai người sau lúc cuộc họp kết thúc, tấm ảnh không có bất cứ ám muội gì, mặt Hoắc Khải Hàng lãnh đạm, không lộ ra bất cứ biểu cảm gì, nhưng ánh mắt Tiền Viên nhìn Hoắc Khải Hàng vẫn thâm tình như trước, đủ khiến báo giới sôi sục.

Tấm cuối cùng là đám truyền thông đang vây quanh Hoắc phu nhân, hỏi một số vấn đề nhạy cảm, cuối cùng, có một kí giả kênh giải trí hỏi đến vấn đề rất nhạy cảm:

“Xin hỏi phu nhân, sau quốc tang và tổng tuyển cử kết thúc, có phải Hoắc gia sẽ theo quy tắc tổ tông, nội trong 3 năm không có hỉ sự; hay là

theo như tin tức của phu nhân Thủ tướng công bố trước đây, nội trong năm nay, Hoắc thiếu sẽ tổ chức hôn sự?”

Hoắc phu nhân bình tĩnh nhìn vào ống kính, cử chỉ đoan trang đúng mực, suy nghĩ rồi mới nói:

“Hiện tại, hỏi chuyện này có chút không phù hợp. Nhưng vị tiểu thư đây đã hỏi như vậy nên tôi cũng trả lời. Chỉ một lần này, không nói lại lần sau.”

Ký giả đó vội vàng nói: “Cảm ơn phu nhân đã phối hợp!”

Tiếp đó, Hoắc phu nhân cũng nói:

“Hoắc gia là hoàng tộc cuối cùng, có truyền thống hơn 300 năm nay ở Đông Ngải Quốc. Giữ hiếu là một trong số truyền thống lâu đời của Hoắc gia. Lão gia Hoắc Kiến Quốc là nhân vật truyền kì của Hoắc gia chúng tôi, hơn nữa còn là người đứng đầu cả nước, là trưởng tộc của Hoắc gia. Lần này, nước nhà mất đi anh tài, gia tộc mất đi người thân, theo quy tắc tổ tiên, phàm là người của Hoắc gia đều phải giữ đạo hiếu. Nhưng do tuổi của Khải Hàng không còn nhỏ, chuyện hôn sự cũng là vấn đề mà Hoắc lão gia luôn quan tâm. Cho nên, Hoắc lão phu nhân đã thông qua cả gia tộc, quyết định để tang 8 tháng. Về phần hôn sự của Khải Hàng, 8 tháng sau sẽ lại quyết...”

“Cảm ơn Hoắc phu nhân đã trả lời tường tận như vậy. Vậy xin hỏi phu nhân một câu nữa, tân nương của Hoắc đại thiếu đã được chọn chưa?”

Ký giả đó lại lần nữa sẵn hỏi.

Hoắc phu nhân cười cười, liếc nhìn Hoắc Khải Hàng và Tiền Viên đang chụp ảnh, sau đó cái gì cũng không nói, ý tứ trong ánh mắt không phải ai cũng có thể hiểu được...(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Nhìn thấy tin này, Kiều Sâm cũng không cảm thấy lạ, Hoắc gia đang trong thời gian tổng tuyển cử, hầu như ai cũng biết, chuyện con trưởng

Hoắc gia Hoắc Trường An và vợ ông ta bằng mặt không bằng lòng, nhưng lần này, bọn họ vì mong muốn vị trí lãnh đạo lần nữa vào tay Hoắc gia nên cả nhà 3 người hiềm thấy cùng tham gia hội nghị, đây là thủ đoạn mà các chính trị gia hay dùng.

Xem xong đoạn tin này, khách trong quán cũng đoán này đoán nọ:

“Aizz, các anh nói xem, nếu Hoắc Trường An lên cầm quyền, liệu vị trí của Hoắc phu nhân đó có thể ổn định không? Gia tộc nhà bà ta có bị thanh lọc luôn không?”

“Lẽ nào anh không thấy sao? Người đàn bà này vì sợ vị trí bị lung lay mới lôi kéo Tiền gia, đây rõ ràng là muốn cân bằng lực lượng với Hoắc Trường An. Chỉ có Hoắc Khải Hàng đương chính thì địa vị của bà ta mới có thể chắc chắn hơn...”

“Có lý, có lý. Nói như vậy, hôn sự này đã có tám, chín phần chắc chắn?”

“Đó là khẳng định! Vị trí Thủ tướng đó, ai không mong ngồi lên chứ? Cố Thủ tướng Hoắc Kiến Quốc mới 28 tuổi đã ngồi lên vị trí Thủ tướng. Suốt 60 năm, quyền lực tuyệt đối, có thể hô phong hoán vũ, đại thế thiên hạ, người đàn ông nào không muốn lên chứ?”

Ninh Mẫn càng nghe càng cảm thấy chói tai, buồn bực bắt đầu ăn, một ngụm rượu, một miếng mì, một miếng thịt, lại một ngụm rượu.

Đúng rồi, quyền lực người đàn ông nào lại không thích?

Hoắc Khải Hàng từ nhỏ đến lớn sống trong cái vòng đó, được bồi dưỡng giống như người kế nhiệm, tất cả những gì nghe thấy, nhìn thấy chỉ toàn là sự đấu đá quyền lực, ngay cả hần và ba hần cũng coi nhau như người xa lạ. Nếu như hần muốn có tất cả, không chỉ phải đánh bại người khác, mà còn phải đánh bại cả ba hần mới có thể nắm chắc quyền lực trong tay. Cho nên,

luôn sẽ có cái mất đi. Thân ở vị trí này, số phận không do mình quyết định.
(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Nghĩ đến “số phận không do mình quyết định” mà cô lại cười khổ: Cô rốt cuộc vẫn đang thay hân bào chữa cho hành vi của mình sao?

Trải qua tất cả mọi chuyện, nếu có người hỏi cô:

“Ninh Mẫn, hiện tại cô hận Khải Hàng hay vẫn còn yêu anh ta?”

Cô không thể nói là yêu hay hận.

Bởi vì đó là loại tình cảm phức tạp đan xen cả yêu và hận, yêu nhiều nên hận nhiều, khiến trái tim cô đau khổ, chỉ có thể liều mạng uống rượu, giống như chỉ có men say của rượu mới có thể dập tắt được nỗi đau đang cháy rục trong lòng cô.

Rượu, đúng là rượu tốt, ngọt, thuần, nồng độ rất cao, phụ nữ rất ít ai thích uống rượu, hơn nữa uống mạnh như vậy lại càng hiểm thấy. Độ ngấm của rượu này rất lợi hại...

Kiều Sâm nhìn mà cau mày:

“Uống rượu không thể uống vội, cũng không thể uống quá, sẽ hại cho sức khỏe!”

“Không cần anh quản!”

Ninh Mẫn trừng mắt một cái, giọng nói nóng nảy, ai cũng đều là đồ xấu xa, ngay cả uống rượu cũng có người bên cạnh lăm lờ, thật là đáng ghét.

“Rốt cuộc em sao vậy? Tại sao lại không vui?”

Kiều Sâm giằng lấy chai rượu trên tay cô.

“Kiều Sâm, anh đừng làm tôi mất hứng?”

Ninh Mẫn trợn mắt, giơ tay đòi:

“Trả rượu cho tôi! Không trả thì tôi đến chỗ khác uống... Bây giờ, tôi rất muốn uống rượu...”

Ngữ khí thật tệ, Hàn Tịnh này với người con gái trong kí ức của Kiều Sâm thật khác nhau.

Kiều Sâm bất giác cau mày, ngăn ra, cô nhân lúc này cướp lấy chai rượu.

Lần này cô căn bản không dùng chén mà trực tiếp uống bằng chai, “ực ực” mấy ngụm liền.

Kiều Sâm thấy vậy, lần nữa giằng lấy chai rượu:

“Em điên rồi sao? Hay bị thần kinh?”

“Haizz, con người anh làm sao vậy? Tôi uống cái gì, uống thế nào, đâu có liên quan gì đến anh? Anh vừa không phải chồng tôi, cũng không phải bạn trai tôi, càng không phải người tình, Kiều Sâm, hai chúng ta không quen... trả cho tôi!”

Ninh Mẫn tức giận thật sự, cô càng nhìn càng cảm thấy người này đáng ghét.

Nhưng việc anh làm lại càng đáng ghét hơn, đem chỗ rượu còn lại đổ hết xuống đất, nhất thời, trong quán nồng nặc một mùi rượu.

Thấy vậy, Ninh mẫn không tự chủ được cau mày, tức giận:

“Này, rốt cuộc tôi đã chọc gì đến anh, sao anh lại làm vậy với tôi...”

Kiều Sâm không để ý tới, xoay người nhìn về phía quầy phục vụ:

“Cho hai chai nước khoáng!”

“Vâng ạ!”

Trong chốc lát, ông chủ lại đích thân đem hai chai nước lên, lúc rời đi, đáy mắt không giấu được sự nghi hoặc.

Chính xác mà nói, tất cả những khách ăn ở quán này đều nhìn họ, giống như quan hệ của hai người này rất lạ.

Kiều Sâm mở nắp chai nước, đưa về phía cô gái đang lấy tay chống đầu:

“Nước có thể uống nhiều, rượu thì uống càng ít càng tốt. Đặc biệt là lúc nóng nãy! Rất dễ tổn thương cho gan!”

Ninh Mẫn thật muốn làm thịt anh ta, tại sao lại thích làm phiền cô vậy?

Nhưng cuối cùng, trong lòng lại cảm thấy cảm động một chút.

Cô nghĩ, Kiều Sâm đối với Hàn Tịnh quả thật rất tốt, rất quan tâm, Hàn Tịnh có được một tri kỉ như vậy, đối xử như vậy, tính ra thì trong cuộc đời đau khổ nhìn thấy được một tia sáng loe lói.(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Vì vậy, sở dĩ có tức giận nhưng lại biến thành nụ cười bất đắc dĩ, nhưng cô không nhận lấy chai nước khoáng mà gân cổ lên gọi một tiếng:

“Ông chủ, cho tôi chục lon bia...”

Nhìn thấy người đàn ông lại muốn ngăn cản, cô vội vàng chặn lại:

“Ấy, tôi đã nhường bước, nếu anh lại dám nói nhảm, tôi lập tức đến chỗ khác uống... Nếu anh coi tôi là bạn, vậy hãy ở cùng tôi, đừng hỏi gì cả,

cũng đừng nói gì cả... Kiều Sâm, trong lòng mỗi người đều có một vài bí mật không thể để người khác thấy; mỗi người đều sẽ vì một vài ai đó, một vài việc gì đó mà đau lòng; mỗi người đều sẽ có nỗi buồn ở một nơi nào đó... Anh nghĩ xem, khi chính anh gặp phiền phức trong tình cảm thì muốn làm cái gì? Không nghi ngờ gì, uống rượu là biện pháp tốt nhất. Đặt mình trong hoàn cảnh của người khác, phiền anh đừng cảm tôi, cảm ơn...”

“Anh chỉ biết, mượn rượu giải sầu càng sâu hơn!”

Kiều Sâm nói, nhiều năm như vậy, đối với cô gái thuần khiết ngày xưa ấy, anh ta càng cảm thấy xa lạ.

Nhưng không thể phủ nhận, năm đó, lúc tình cảm của anh ta rơi vào bế tắc cũng đã từng uống rượu.

Đó là bởi vì anh ta không có bạn, ngoại trừ uống rượu ra anh ta không biết làm gì để bình tĩnh lại.

“Rốt cuộc tại sao em lại như vậy? Vì Căn Chi, hay vì Thôi Tán?”

Ninh Mẫn tu hết sạch một lon bia, cau mày tự hỏi mình:

Đúng rồi, cô đang nghĩ gì vậy? Sao tâm tình đột nhiên lại tệ thế này.

Cô vừa nghĩ vừa uống, hiểu rồi, đầu tiên là Đông Đình Phong hết lần này lần khác đến phá hỏng tâm trạng của cô, sau đó là Hoắc Khải Hàng...

6 năm trước, người đàn ông đó vì mẫu thân hãm, đồng ý liên hôn với Minh gia, từ bỏ cô; tháng 3, hãm vì ông nội mình đẩy cô vào chỗ chết; hiện tại hãm sẽ vì địa vị của mình, kết hôn với một gia tộc danh giá khác, lần này, cô đã chết, tin vui của bọn họ rất nhanh sẽ có thể truyền ra.

Tương lai, lên vị trí cao, lấy Tiền Viên là cuộc sống của hãm: “gió xuân đặc ý, thiếu niên đặc chí”, viễn cảnh thật quá hoàn mỹ.

Khó trách người phụ nữ đó lại nói: “Chỉ có cô biến mất nó mới có thể bước trên con đường đầy hào quang và ánh sáng...”

Cho nên bọn họ mới tìm mọi cách để hại cô.

Cô cười lạnh, cuộc tình này đã từng rất đẹp, vì sao cuối cùng sự đẹp để đó đều bị mục nát, hầu hết đều là những vết sẹo xấu xí không thể che giấu, nhưng cô vẫn không muốn làm hấn tổn thương. Chỉ bởi vì đó là cha của Văn Văn.

Cô đột nhiên nghĩ: Nếu như hấn lấy người phụ nữ đó, vậy sau này Văn Văn có phải sẽ gọi cô ta là “mẹ”, rồi dần dần quên luôn cô không?

Cô không biết!

Cô chỉ biết thế nào cũng không thể quay về.

Sau đó, cô lại nghĩ đến Đông Đình Phong, nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, những mảnh ghép vụn vặt trong quá khứ giống như được lại ghép lại trong tâm trí cô.

Con đường sau này phải đi làm sao?

Hay cô cứ chạy như vậy, sống hay chết, do trời định đoạt...

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, đúng, quả không phải ý tồi.

Cô cười một cái, cảm giác mặt đang nóng lên, ngẩng đầu, Kiều Sâm vẫn ở đó, anh ta đang nhìn cô chăm chăm.

“Đến đây, uống đi... Đừng nhắc đến những chuyện đau lòng nữa...”

Cô lịch sự mở nắp cho anh ta, rồi tự mình cũng uống một lon.

“Haizz, tôi hỏi anh một chuyện...”

Suốt 5 phút trước cô không nói nửa câu, 5 phút sau, cô bộc phát, còn đổi vị trí, ngồi cạnh anh ta, híp mắt cười hỏi, thái độ thay đổi 180 độ, hơn nữa còn khoác vai anh ta.

Kiều Sâm vẫn luôn quan sát cô.

Một Hàn Tịnh như vậy, anh ta chưa từng thấy qua: trong tưởng tượng của anh ta, đó là một cô gái hay ngại ngùng, không biết uống rượu bia. Còn theo những gì cô vừa nói, cô là người hoàn toàn ngược lại.

Tại sao cô của bây giờ lại có thể uống nhiều như vậy?

Tại sao cô của bây giờ lại có những cử chỉ phóng khoáng như vậy?

Là do tác dụng của rượu sao?

Anh ta híp mắt suy nghĩ mới nói:

“Em nói đi...”

“Trong mắt anh, Thường Hoan là người thế nào? Anh chắc hẳn đã gặp qua bà ta...”

Cô nghiêng đầu, híp mắt cười.

“Tại sao đột nhiên lại nhắc đến người này?” Kiều Sâm không trả lời lại hỏi ngược lại, “Đây là em muốn quay lại với Thôi Tán sao? Đừng quên, hiện tại Thôi Tán mang họ Đông...”

Ninh Mẫn bất giác mỉm cười, đánh nhẹ một cái rồi lại uống:

“Tại sao các người ai cũng cho rằng tôi sẽ quay lại với tên khốn nạn đó? Kẻ cặn bã đó hợp với tôi sao? CÚT NGAY!”

Cô lớn tiếng quát lên.

Kiều Sâm lại ngẩn ra, Hàn Tịnh nhã nhặn trước đây hình như chưa bao giờ mắng người khác... cũng không tiếp xúc với anh ta ở cự li gần như vậy.

“Quan hệ của em và anh ta đã từng rất tốt!”

“Pì, chính anh cũng nói, đó đều là đã từng... Anh tin hay không, thời gian có thể làm thay đổi rất nhiều thứ... Mà quãng thời gian 6 năm chính là khoảng cách không thể nào vượt qua được...”

Kiều Sâm yên lặng nhìn, khuôn mặt cô đã đỏ lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn trông cực kỳ kiều diễm, khiến anh ta không dám nhìn thẳng vào.

“Vậy sao? Em không phải muốn li hôn sao... Nếu như không vì anh ta, vậy tại sao sau 6 năm, vừa về em đã muốn ly hôn với Đông Đình Phong?”

Ninh Mẫn lại uống một ngụm, ánh mắt lơ đãng lộ ra vẻ quyến rũ, ngọ đầu cười:

“Đây là hai chuyện khác nhau...”

“Thế nào mà hai chuyện khác nhau?”

“Đương nhiên là hai chuyện khác nhau rồi, ồ, thế này đi, tôi nói thầm cho anh biết một bí mật, anh ngàn vạn lần không thể nói ra... Đến đây, để tai lại gần đây, tôi nói cho anh biết... Thực ra, tôi vốn không phải Hàn Tịnh... Anh nói xem vậy thì làm sao tôi có thể quay lại với tên khốn nạn đó chứ... Tôi nói này, người bên cạnh Hàn Tịnh, ai cũng lòng dạ khó lường, Hàn Tịnh đúng là sống lỗi 8 đời mới phải chịu kiếp số như vậy...”

Câu “tôi vốn không phải Hàn Tịnh” này cô nói rất nhỏ, người khác căn bản không nghe được.

Nhưng cũng chính câu này khiến Kiều Sâm tròn tròn mắt, hô hấp cứng lại.

“Em nói cái gì”

Anh ta vội vàng nắm lấy tay cô hỏi.

Ninh Mẫn bỗng chốc yên lặng, cảm giác ý thức hình như không còn do mình kiểm soát nữa, cô thấy Kiều Sâm có vẻ hoảng sợ, không tự chủ mà gõ vào đầu mình một cái: Mình nói cái gì vậy? Tại sao không nhớ gì cả?

“Quên rồi!”

Cô nằm úp xuống bàn, khóe môi cong lên, giống như người say rượu, cánh môi sáng bóng:

“Hiện tại cái gì tôi cũng không nhớ, như vậy thật tốt... Này, Kiều Sâm, anh cũng uống đi... Uống cùng tôi... Nhanh lên, uống đi...”

Kiều Sâm thực sự có uống nửa lon, sau đó dùng ánh mắt thâm sâu nhìn ngắm người con gái say khướt trước mặt. Thật sự quá nhiều nghi hoặc khiến đầu óc anh ta loạn lên...

Đêm đã khuya, Ninh Mẫn đã uống say, Kiều Sâm vẫn ngồi trông bên cạnh, tâm trạng càng lúc càng rối loạn, anh ta tỉ mỉ quan sát người con gái này, tướng mạo vẫn giống nhưng cô nói cô không phải Hàn Tịnh.

Nhưng lời khi say đều là lời thật lòng, anh ta tin điều đó. (cập nhật nhanh nhất tại : [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Hàn Tịnh thật sự rất nhất gan, ôn thuần, ngốc nghếch, mắt sẽ rưng rưng nước mắt, cũng rất yếu đuối. Còn người phụ nữ anh ta thấy hiện tại ư, ý thức tự chủ quật cường, miệng lưỡi sắc bén, tự tin có thừa, đó thật sự là hai loại tính cách khác nhau.

Lúc đầu, anh ta rất kinh ngạc, nhiều năm không gặp, tại sao cô lại thay đổi nhìn như vậy?

Từ góc độ y học mà nói, người phải chịu nhiều kích thích, khả năng tính cách bị thay đổi là rất lớn.

Nhưng hiện tại, anh ta mới bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra cô không phải.

Cô rõ ràng không phải!

Điều này khiến anh ta rất kinh sợ.

Nhưng nếu như cô không phải, vậy cô là ai?

Trên đời này, làm sao có thể có hai người giống nhau như đúc vậy?

Giống như rất nhiều năm trước đây, khi anh ta lần đầu tiên nhìn thấy ảnh của Hàn Tịnh lúc nhỏ, anh ta đã thật sự bị chấn động.

Khi đó, anh ta cho rằng mình đã hoa mắt, cũng đã từng cẩn thận nhắc đến vụ bắt cóc ở Đường Nhân, nhưng cô không biết.

Hàn Tịnh đương nhiên không thể là Tiểu Vũ Mao năm đó mà anh ta và Cẩn Chi gặp được.

Và anh ta có để ý đến Hàn Tịnh, nhưng có rất nhiều chuyện xảy ra, khiến họ không thể.

Tại sao sau nhiều năm như vậy, trên đời lại xuất hiện con người này?

Có phải cô chính là Tiểu Vũ Mao?

Suy nghĩ này có chút vô lý nhưng anh ta đột nhiên khao khát đó là sự thật.

Đêm nay, chuyện cô là ai, nếu không hỏi rõ thì sau này đừng mong cô mở miệng.

Anh ta bắt đầu bịa chuyện:

“Này, Quốc hội muốn tổng tuyển cử, em đoán xem, ai sẽ là người đắc cử đây? Đệ nhất thiểu của chúng ta sao, em nói anh ta có thể không... Em không cảm thấy cái chết của Thủ tướng có chút mờ ám sao?

Trước đây, chỉ là vì gãy xương nhập viện, sau đó lại chết... Ngay cả việc chọn người kế nhiệm cũng không thể... Đúng là mờ ám!

Anh dám đánh cược, ở đây nhất định có vấn đề... Có muốn đánh cược không?

Em cầm thẻ ngân hàng của Đông Đình Phong để đánh cược... Nói nhỏ em biết, bên trong là con số rất lớn...”(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Cô đập thẳng cái thẻ thật xuống bàn. Bỗng chốc lại mắng người:

“Này, đàn ông các anh đó, có phải đều có cái đức tính thích chân đứng hai thuyền không? Hoắc Khải Hàng, anh ta vì quyền lợi của anh ta mà vừa nói yêu với một người khác rồi lại vừa đính hôn với con gái Minh gia.

Còn Đông Đình Phong ư, vợ ở nhà bày ra như đồ trang trí, nhưng bên ngoài lại ăn chơi xa đọa.

Còn cả Thôi Tán, ngoài miệng thì nói thích Hàn Tịnh, nhưng kết quả lại chuẩn bị đính hôn với tiểu thư Giang gia.

Cả anh nữa, đã có hôn ước với Đông Lôi, nhưng vẫn không buông tay được người khác.

Mẹ khiếp, tất cả các người đều không phải người...

Kẻ không phải người nhấy chính là Đông Diệu Hoa, vợ mình bụng to, bụng của người tình còn to hơn... Mẹ nó thật kỳ lạ!”

Cô say rồi!

Say đến mức hồ đồ, say đến mức không biết mình nói gì, làm gì?

Nhìn xem! (cập nhật nhanh nhất tại : [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Một lúc thì khóc, cô nắm lấy bình rượu tưới xuống đất, giống như đang làm lễ tế vong hồn, rồi mở miệng la ầm lên:

“Đến đây, đến đây, cùng tế các anh em tốt của tôi... Tôi nhất định sẽ không để họ chết vô ích... Nhất định...”

Một lúc lại cười, cô cau mày nâng má mắng:

“Anh không biết, Đông Đình Phong rất vô sỉ... Tại sao tôi lại đen đủi mà gặp phải anh ta vậy...”

Một lúc cô lại lộ ra vẻ mê mang, không biết ngã ra, rồi lại ngồi lại thì thầm:

“Anh nói tôi nên làm gì? Có nhà không thể về, có cha không thể gặp, rốt cuộc tôi còn đen đủi đến mức nào?”

Nửa đêm, tính tiền, anh ta công cô ra khỏi quán mì, ngoài trời gió thổi, anh ta nghe thấy cô lầu bầu mắng:

“Đông Đình Phong, anh cút đi, không được công tôi, không được chạm vào tôi... Biết tôi không phải Hàn Tịnh mà anh vẫn dám chọc giận tôi sao? Anh có tin tôi dễ đánh nát đầu anh không?”

Anh ta cầu mày: Đông Đình Phong cũng biết chuyện này?

Xe đỗ ở bãi đỗ dưới hầm, anh ta định đưa cô Hàn Tịnh giả mạo này về, ngày mai đợi cô tỉnh rượu sẽ từ từ hỏi chuyện.

Nhưng đáng tiếc không được như ý muốn.

Chưa đến cửa bệnh viện, trên đường vắng vẻ, một cái bóng cao lớn tiến lại gần, anh ta tập trung nhìn: Đó là Đông Đình Phong.

Kiều Sâm bất giác đứng yên, con người lóe lên vẻ băng lãnh:

“Đưa Hàn Tịnh cho tôi!”

Đông Đình Phong chặn đường.

“Không!”

Kiều Sâm đột nhiên cự tuyệt, muốn đi vòng qua người hắn, nhưng Đông Đình Phong đâu có làm theo ý anh ta, hắn lại ngăn cản, cau mày nhắc nhở:

“Kiều Sâm, cô ấy là vợ tôi!”

“Hàn Tịnh là vợ anh, nhưng cô ấy không phải!”

Ánh trắng có chút lãnh bạc, chiếu vào hai người lại càng lãnh bạc hơn.

“Đông Đình Phong, hiện tại tôi phải đưa cô ấy về nhà. Nếu anh muốn đưa cô ấy về, vậy được thôi, hãy giao Hàn Tịnh thật ra đây!”

Kiều Sâm dùng thanh âm lạnh như băng ném xuống một câu.

Đông Đình Phong hơi ngẩn người, trên mặt lộ vẻ phức tạp nhưng lại biến mất.

“Có phải anh rất buồn vì tôi cũng biết?” Kiều Sâm hất cằm về phía sau, “Rượu quả nhiên là thứ tốt...”

Bỗng chốc Đông Đình Phong đã hiểu, là cô gái ngốc này uống say nên lơ miêng... Đầu hắn có chút đau, suy nghĩ một chút mới nói:

“Kiều Sâm, đưa người cho tôi, cậu muốn biết cái gì, ngày mai đến biệt thự của tôi, tôi sẽ nói rõ với cậu...”

“Đừng mơ tưởng!”

Kiều Sâm nhìn thấy nét khấn trương trên mặt của Đông Đình Phong.

Hắn ta có ý với Đông phu nhân giả mạo này?

Vậy Hàn Tịnh tính làm sao? (cập nhật nhanh nhất tại : [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

Kiều Sâm hung hăng lùi lại về phía sau mấy bước, Đông Đình Phong không có bức tới, nhưng một lúc sau, cánh tay anh ta bị người giữ chặt lấy, phía sau đột nhiên có hai bóng đen đang giữ anh ta. Là hai vệ sĩ của Hàn Tịnh.

“Các người muốn làm gì? Đông Đình Phong...”

Anh ta làm sao cũng không thoát khỏi vòng vây của hai người này, chỉ có thể nhìn người đàn ông đó bước tới, rồi ôm lấy người phụ nữ trên lưng anh ta, từng bước từng bước vững vàng rời đi, không thèm để ý đến anh ta...

Rồi tận mắt nhìn thấy chiếc Bentley của Đông Đình Phong biến mất.

Kiều Sâm hét lên một tiếng, muốn phóng xe đuổi theo, đợi đến lúc tìm được xe thì phát hiện bánh xe bị xẹp, anh ta tức giận đạp vào xe, vừa chửi, vừa gọi điện cho Đông Đình Phong.

Nhưng tên kia không hề nhấc máy.

“Đông Đình Phong, chuyện này chúng ta chưa xong đâu.”

40 phút sau, chiếc xe dừng lại ở Vườn Tử Kinh, Đông Đình Phong bế con mèo say khướt lên lầu, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Chính lúc này, cặp mắt của con mèo say ấy hơi lờm một chút, nghiêng đầu, nhìn hẳn, cặp lông mày thanh tú nhú lên, miệng còn lẩm bẩm một câu:

“Đông Đình Phong? Sao lại là anh? Kiều Sâm đâu? Ồ, tôi muốn uống rượu với Kiều Sâm, không muốn uống với anh... Hóa ra tửu lượng của Kiều Sâm lại tốt như vậy, còn lừa tôi nói anh ta không uống rượu... Hì, tất cả các người đều là kẻ lừa gạt... Thôi Tán là tên lừa đảo, Thường Hoan là tên lừa đảo, Đông Đình Phong là tên lừa gạt, Hoắc Khải Hàng cũng là tên lừa gạt...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 123

Đêm đã khuya, ánh đèn vừa phải chiếu rọi xuống khuôn mặt của con mèo say khướt Ninh Mẫn, lại càng khiến cô kiêu diễm hơn. Cô đang lăm bầm quát mắng, câu cuối cùng lại đặc biệt không rõ, trực giác của Đông Đình Phong cho thấy câu này vô cùng quan trọng, hắn ghé sát tai vào nhưng chỉ nghe rõ mấy chữ “kẻ lừa gạt”, không biết mấy chữ trước là cô đang mắng ai.

Hắn đang buồn bực vì vẫn còn ai bị cô xếp vào “đám lừa gạt” ấy, hơn nữa, còn đặt ở vị trí quan trọng nhất.

Là bạn trai trước đây của cô sao?

Có thể.

“Này, mau tránh ra, đừng dựa vào tôi quá gần... anh bị điếc sao... Tôi đã trình trọng cảnh cáo anh rất nhiều lần rồi... Tránh ra...”

Cô đẩy mạnh hắn ra, vừa ngửi thấy mùi trên người hắn thì liền cho hắn cái bạt tai, may mà hắn ngửa về phía sau tránh được. Haizz, nha đầu này thật đúng là dã man.

Về phần con mèo say khướt đó, sau khi phát hiện mình tạt trượt, liền trườn xuống muốn tự đứng dậy nhưng đôi chân như mềm nhũn cả ra, đứng không vững, rồi lại nhanh chóng ngã lại vào giường.

Hừ, rất thoải mái...

Hắn nhìn thấy không nhịn được cười, tất cả những phiền phức lúc trước ở bệnh viện liền tiêu tan.

Lúc này, cô vừa chống cằm, nhìn ngắm xung quanh, rất trẻ con tự gõ vào đầu mình một cái rồi lại xoa xoa, trong miệng lẩm bẩm:

“Ồ, mình tại sao lại quay về chỗ này?”

Mình sao lại về chỗ này?

Mình nên đi... mình nên trốn...

Đúng, phải trốn thật xa... trốn xa tất cả những con người phiền phức...

Nhưng mình phải đi đâu?

Để mình nghĩ đã, chuyện này phải suy nghĩ kỹ càng... Đường đi phải rõ ràng, tiền cũng phải chuẩn bị tốt...

Ồ, tiền không thành vấn đề... Đông Đình Phong có tiền, mình sẽ lấy trộm mấy vạn tệ, con số nhỏ đó, anh ta sẽ không biết đâu...

Sau đó, mình sẽ chạy trốn...

Nhưng mình nên đi đâu? Suy nghĩ... suy nghĩ... aiya, vấn đề lớn là hộ chiếu...”

Cô cảm thấy đầu nặng trĩu, giống như đầu bị đổ trì vào trong vậ, nặng như vậ căn bản không thể đỡ được. Cô để đầu xuống cái gối mềm mại đó, nở nụ cười thoải mái, đẹp không tả nổi... và cũng thôi lẩm bẩm, yên lặng nằm ở đó.

Giống như một bức tranh.

Đây là do tác hại của ngọn đèn sao?

Tại sao lại khiến cô đẹp hoàn hảo như vậy.

Đúng, đẹp, đến đến mức khiến tâm can Đông Đình Phong cứ nhảy lên, lông mày cũng nhíu chặt lại, bất giác hướng vào một điểm:

Nha đầu thối này, tại sao tự dừng lại muốn chạy?

Hắn bất giác phồng mồm thối tóc, trừng mắt nhìn.

Càng trừng lên thì tim đập càng mạnh.

Bởi vì quá đẹp, bởi vì cô nam quả nữ, bởi vì bầu không khí này thật sự khiến con người ta có suy nghĩ bậy bạ...

Ga giường màu đỏ, bên trên có thêu loài hoa mẫu đơn trắng của người Trung Quốc, cánh hoa nền nã, đóa hoa tinh xảo, trông rất sống động, nền đỏ, hoa trắng, lá xanh, sự phối hợp màu sắc quá hoàn hảo.

Đúng, ga giường mới được thay hôm nay khiến căn phòng của hắn bỗng chốc có thêm vài phần tư tình mật ý.

Trước đây dì Lý có nhắc hắn, nói phòng hắn quá đơn giản, quá cứng nhắc, phu nhân đến sợ sẽ không thích.

Hắn suy nghĩ cũng thấy có lý, liền sai người đem đến mấy bộ trăn ga gối đệm màu đỏ. Sau này, trong cuộc đời hắn sẽ có cô, căn phòng của bọn họ đương nhiên phải theo sở thích của cô. Cô thích màu đỏ, trong phòng sẽ lấy màu đỏ làm chủ đạo.

Lúc này, nhìn thấy cô nằm trên giường hắn, chiếc chăn màu đỏ che lấy nét duyên dáng của cô, màu đen của tóc giống như phủ khắp giường, màu trắng của da cũng lóe lên tầng tầng lớp lớp ánh sáng. Mẫu đơn trắng thanh cao, mèo con say khướt mê hoặc chết người... Nếu như trên giường là sắc xanh đen, thì nhất định sẽ không khiến cô mê hoặc như vậy.

Đông Đình Phong đứng nhìn, mí mắt giật giật mấy cái, liếm môi, đột nhiên phát hiện: Màu đỏ chính xác khiến con người ta trào dâng cảm xúc mãnh liệt, nhìn thôi cũng khiến miệng khô lưỡi nóng...

Đúng, giây phút này hẳn cảm thấy có một luồng khí nóng hừng hực từ dưới ngực xông lên, gấp gáp vô cùng, tim hẳn cũng đập nhanh hơn, “thình thịch, thình thịch”...

Hắn nhin không được, suy nghĩ có phải do nhiệt độ của lò sưởi quá cao không? Sao vô duyên vô cớ dì Lý lại để cao như vậy?

Hay là vừa nãy bế cô quá mệt, nên lúc này trán mới ướt đầm mồ hôi!

Hắn xoay người đi vào nhà tắm, dùng nước lạnh vỗ vào mặt, ngàng đầu, nhìn thấy khoe môi mình đang cong lên, bởi vì hắn đang cười chính mình, chỉ một người con gái sao lại khiến tâm trạng hắn thất thường như vậy...

Đây đâu phải tại hệ thống lò sưởi, càng không thể vì bế cô quá mệt, người con gái đó nhẹ như vậy, chưa đến 50 kg, làm sao có thể khiến hắn cảm thấy mệt!

Lúc vỗ nước vào mặt, trong lòng hắn hiểu: đó là dục vọng bản thân...

Hóa ra hắn không phải không có nhu cầu, mà là chưa gặp được người đó...

Một khi gặp rồi, cái khát khao đó lại tự nhiên trỗi dậy...

Lúc quay lại, người trên giường không thấy đâu, cửa phòng cũng bị mở, giày cô còn ở đây, nhưng người đâu?

Hắn chạy ra ngoài tìm, nghe thấy chỗ tủ rượu phát ra tiếng động.

Haizz, nha đầu này hôm nay thành con sâu rượu sao? Uống bên ngoài còn chưa đủ hay sao mà về nhà vẫn tiếp tục?

Vòng qua mấy cửa, cách đó khá xa, Đông Đình Phong liền nhìn thấy bình rượu vang quý hãn cất bao lâu nay đang nằm trong tay cô, lúc này, hai ngón tay cô đặt dưới chiếc ly, tư thế thưởng rượu thanh cao ưu nhã, một ngụm liền tu sạch cả ly, nhắm mắt lại thưởng thức, cánh môi xinh đẹp cong lên, bức tranh ấy đẹp đến độ khiến con người ta hận không thể ấn nút “pause” để lưu lại vĩnh viễn.

Hắn yên lặng nhìn qua rồi đi tới.

Cô nhìn thấy hắn liền cong môi cười, ngọn đèn khiến mắt cô sáng lên, long lanh, như say như không giờ chiếc ly lên:

“Rượu ngon... so với mấy lon bia kia mạnh hơn nhiều...”

Đông Đình Phong không nói gì, khóe miệng hơi giật giật, chai rượu này giá ít nhất cũng đến năm hàng chữ số, mấy lon bia đó sao có thể so sánh được!

Hắn không khách khí giằng lấy chiếc ly trên tay cô:

“Ninh Sinh Ca, em bây giờ toàn thân đều là vết thương chưa khỏi, liều mạng uống rượu như vậy, em muốn tự tử sao?”

Ngữ khí rất không tốt, đó không phải vì cô đã uống rượu của hắn, mà là cô không biết thương tiếc bản thân, tự dừng lại uống rượu làm gì?

Hơn nữa còn say bí tỉ như vậy, rồi còn bị người đàn ông khác cõng trên lưng thiếu chút nữa đưa về nhà.

Nghĩ đến việc này thôi mà hắn tức điên lên.

Nha đầu thối này sao lại khiến hắn bực như vậy.

“Ai cần anh lo!”

Ninh Mẫn muốn giằng lấy, thu lại nụ cười rồi trừng mắt lườm hăn, tại sao gặp phải một kẻ thích quản cô vậy:

“Trả cho tôi!”

“Em có tin không, nếu em dám chạm vào ly rượu một chút, ánh sẽ đập vỡ tất cả chỗ rượu này...”

Vẻ mặt Đông Đình Phong nghiêm túc, ánh mắt rất nguy hiểm, giống như con sói dữ đang giương mắt nhìn trong đêm, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Ninh Mẫn xoay người liếc nhìn tủ rượu, ngạo đầu, dùng đầu óc không tỉnh táo lắm suy nghĩ đơn giản một chút rồi nói:

“Chỗ này có thể toàn là các loại rượu không sản xuất nữa, đập hết... Haizz, tại sao lại đập, cho tôi đi, tôi lấy... Đông Đình Phong, anh cũng đừng quan trọng hóa vấn đề lên thế... Tôi mới chỉ uống một ly thôi... Đây... Anh làm gì vậy?”(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Đi tắm!”

Cô bị hăn ôm lấy, cơ thể lơ lửng như trên mây.

“Bỏ ra!”

“Đem gột sạch hết mùi rượu trên người em!”

Quan trọng là trên người cô còn dính mùi của Thôi Tán và Kiều Sâm, hăn không thích người phụ nữ mình yêu quý trên người lại dính mùi của người đàn ông khác rồi bò lên giường của hăn.

“Em tự tắm hay để anh giúp?”

Hăn đem người ném vào bồn tắm, nhìn dáng vẻ cô say khướt như vậy thật không biết cô có thể tự tắm được không.

Đúng, đối với việc giúp cô tắm, hẳn có chút mong đợi.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù cô say, như ý thức tự vệ vẫn rất cao:

“Ra ngoài. Đừng xem thường tôi... Tôi không say... muốn chiếm tiện nghi của tôi, không có cửa đâu... Ra ngoài, ra ngoài... Tên tiểu tử kia, anh muốn thừa cơ đúng không, chưa bao giờ thấy người đẹp sao?”

Trong bồn tắm còn rắc cánh hoa Freesia, cô lấy tay vẩy nước tung toé vào mặt hẳn khiến hẳn bị ướt

Nha đầu này liếc mắt nhìn, sau khi nhìn thấy kiệt tác của mình, lặng lẽ cười lên, dáng vẻ vô cùng xấu xa. Thể hiện rõ là cố ý!

Đông Đình Phong thật muốn xốc nha đầu xấu xa đó từ trong bồn tắm lên đánh cho một trận, hứ, trong một ngày mà hại người ta hết hồn hết vía hai lần, em không thể để anh bớt lo lắng hơn sao?

Nhưng cuối cùng hẳn vẫn nhịn...

Không cam lòng!

Không cam lòng a!

Hừ, hiện tại hẳn không so đo tính toán với con mèo say khướt đó...

Đợi đến lúc hẳn xuống nhà nấu cho cô bát canh giải rượu xong lên đã thấy cô không còn trong nhà tắm. Cô đang mặc một chiếc áo ngủ trắng, đầu tóc còn chưa sấy khô, cả người ngã nhào xuống giường, những vết đỏ trên mặt giống như bốc hơi hết, giờ lại trắng như trứng gà bóc.

A, cô rõ ràng chê hẳn chưa từng thấy người đẹp, nhưng trên thực tế, hẳn đã thấy qua vô số mỹ nữ. Chỉ là mấy mình tinh xinh đẹp đó chẳng qua chỉ là vẻ đẹp son phấn, nếu bỏ lớp trang điểm đó ra thì không có mấy ai có

nhân sắc thật sự. Còn cô, tuy không trang điểm nhưng lại khiến người ta động lòng.

Hắn mỉm cười rồi lại lắc đầu, trong lòng nhớ rõ, sau này không thể để cô gái này động vào rượu, tửu lượng quá kém, còn khó hầu hạ hơn bà cô trẻ nhiều...

Trời ơi, sao hắn có thể thích một con mèo say khướt như vậy chứ? Hắn tự chế giễu chính bản thân mình. (Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Ninh Ninh, ngồi dậy, tóc còn chưa khô sẽ bị cảm... Ngoan, ngồi dậy, anh sấy tóc cho...”

Ninh Mẫn vẫn nhắm mắt, nghe thấy thanh âm dịu dàng đó thật sự rất giống ba cô hay gọi cô lúc còn nhỏ:

“Ninh Ninh, Ninh Ninh, dậy đi muộn học rồi... Ninh Ninh, Ninh Ninh, dậy, nhanh lên, ba mua cho con cái gì đó ngon nhé, đừng cho mẹ con nhìn thấy... Ninh Ninh, Ninh Ninh, nhanh lên, ba dắt con đi bắn súng...”

Thanh âm quá giống, cuộc sống như vậy cũng khiến cô hoài niệm...

“Được!”

Cô lập tức lên tiếng, ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn. Haizz, sao không phải là vị tướng cao to uy mãnh nhà cô?

Cô có chút thất vọng, nhưng người đàn ông trước mặt, rất đẹp trai, so với ba con thì đẹp trai hơn nhiều, ngũ quan này cũng rất đẹp, anh tuấn, ưu nhã, đúng rồi, người đàn ông này cầm súng rất đẹp, đánh nhau cũng rất “MAN”, rất ít khi nói chuyện, còn về phần hôn... Cô nhìn môi hắn, cánh môi rất đẹp, vừa đỏ vừa mỏng, cắn lên rất tuyệt...

Cô đang nhớ đến nụ hôn của Hoắc Khải Hàng, ừ, không nghĩ nữa, từ này về sau không được nhớ đến người đàn ông đó.

Nhưng vì sao, trong lòng cô lại cảm thấy lạc lõng như vậy...

Đây là cô đang đau lòng vì mất đi tình yêu sao?

Đông Đình Phong vẫn quan sát cô, mái tóc dài xoa vai, rất mềm, rất bóng, con mắt chớp chớp, mang theo nụ cười lơ mờ, rất khác so với lúc bình thường, vừa mỉa hoặc vừa đáng yêu, cô như vậy đáng yêu không chịu được... khiến hần không kiềm chế được mà bật cười, từ đó cả người cũng mềm mại hẳn ra.

Vì vậy, hần đột nhiên đổi ý: Uống rượu say thật ra cũng có cái tốt, chí ít khiến hần hiểu được cái vẻ đẹp không đồng nhất.

Nhưng tại sao đến cuối cùng, đáy mắt cô lại hiện lên vẻ đau thương, cô làm sao vậy?

Hung hăng uống rượu ắt hẳn phải có nguyên nhân.

Tiếng máy sấy ù ù vang lên, ngón tay hần nhẹ nhàng đan qua như sợi tóc của cô, nhưng trong lòng hần lại nặng dần, hần không hỏi, bởi hần sợ sẽ phá hỏng bầu không khí ấm áp này.(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Được rồi! Ngủ đi... À, đợi chút, uống canh giải rượu đã!”

Đến lúc sấy khô tóc xong, hần bưng bát canh lại.

Ninh Mẫn dựa lưng vào đầu giường, cau mày nhìn, khuôn mặt thoáng đỏ, mặc dù đã tắm nhưng mùi rượu vẫn còn rất nặng, cô không nhận lấy, hơn nữa còn lộ ra vẻ tức giận:

“A, anh đừng đối xử tốt với tôi được không? Anh có biết là anh rất đáng ghét không?”

“Anh đáng ghét thế nào?”

Đông Đình Phong vẫn bình tĩnh thối ngũi bát canh trên tay.

“Tóm lại chính là anh rất đáng ghét... Đi đi, đừng ở trước mặt tôi thối thối nữa, tôi không muốn nhìn thấy anh...”

“Đây hình như là nhà anh!”

Ninh Mẫn chớp mắt nhìn lại, suy nghĩ một chút rồi tỏ ra ủ rũ:

“Cũng đúng, vậy tôi sẽ đi... Tôi phải rời xa anh, từ nay về sau không bao giờ gặp lại. Đúng, con người anh quá nguy hiểm, tôi tuyệt đối không thể dính dáng đến anh... Nhất định phải giữ khoảng cách với anh...”

Cô lại lần nữa bò dậy, chệnh choáng muốn đi ra ngoài.

Đông Đình Phong nhin cười, từ đầu giường chộp lấy chiếc điện thoại di động, chỉnh về chế độ ghi hình, rất tà ý muốn quay lại dáng vẻ say rượu của cô, để sau này còn từ từ trêu cô...

Đợi đến lúc chỉnh song góc độ, hăn vội vàng tóm lấy tay nữ nhân đang muốn ra ngoài.

Haizz, cô mặc như vậy mà muốn ra ngoài sao?

Thật là hồ đồ quá mà!

“Tại sao nói anh nguy hiểm?”

Hăn kéo cô trở lại, cơ thể mềm mại của cô lao về phía hăn, cánh môi mỏng khẽ lướt qua môi hăn, mùi rượu nồng nồng xen lẫn với mùi hoa Freesia xông vào mũi hăn, rất nhanh khiến tim hăn đập loạn lên.(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Ninh Mẫn bắt lực, suy nghĩ một lúc mới chỉ tay vào ngực hấn:

“Bởi vì anh đang mưu đồ bất chính...”

Hấn nhìn, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

“Anh mưu đồ bất chính cái gì?”

“Trong lòng anh tự rõ, còn cần phải để tôi nói ra sao? Cho nên, tôi phải trốn anh, đề phòng anh!”

Cô trừng mắt.

Nhưng hấn lại cười và nói:

“Không cần trốn tránh anh, đề phòng anh, anh đâu phải hổ dữ, không ăn thịt em đâu...”

“Không, anh còn đáng sợ hơn cả hổ dữ! Nhìn thấy hổ có thể phòng ngự được, nhưng còn anh lại là loại hổ dữ đội lốt cừu non...”

Cô nghiêm túc tố cáo.

“Đâu có!”

“Có, chắc chắn có! Anh đừng có mê hoặc tôi. Đúng rồi, cấm cười, cười đẹp như vậy anh tính làm gì? Tiểu tử thôi, đừng có dùng mỹ nam kế để quyến rũ tôi, tôi không phải kẻ háo sắc, sẽ không bị mỹ nam khống chế đâu...”

Cô dùng tay hung hăng chỉ vào ngực hấn, đầu rất nặng cô cảm thấy rất mệt, cả người cứ thế ngã vào ngực hấn, hấn ôm trọn lấy cô, cơ thể cô toàn một mùi rượu nhưng thoang thoảng đâu có mùi hoa rất mềm mại.

Lúc này, vạt áo bị lật ra, hấn nhìn thấy một mảnh xuân sắc mê hoặc lòng người, tim lần nữa lại nhảy lên liên hồi, cách lớp áo choàng, cô cũng không mặc thêm cái gì, một mảnh trắng muốt xóa sạch tâm trí hấn khiến hấn không tự chủ được mà xiết chặt cánh tay đang ôm cô.

“Anh đâu có mê hoặc em... Chỉ là anh si mê em thôi...”

“Si mê tôi? Đừng đem ba cái lời đường mật đó để lừa tôi!”

“Anh không có!”

“Anh có!”

“Anh không có! Ngoan, lên ~ giường ngủ một giấc...”

“Tôi không ngủ, tôi cũng không say, tôi rất tỉnh táo...”

Ngữ khí này tại sao nghe vào lại khiến người ta cảm giác giở thói vô lại như vậy, nhưng lại mang theo chút dịu dàng, lộ rõ có... có mùi vị nữ nhân, khiến hấn không tự chủ được mà tâm tình run lên, lập tức hưởng ứng theo:

“Đúng, em không say, em rất tỉnh, nào, nhìn xem, đây là mấy?”

Hấn giơ ngón tay lên.(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Ninh Mẫn nghiêng đầu, tròn mắt nhìn một lúc lâu, dáng vẻ rất ngây thơ:

“Hứ, anh coi tôi như người say sao, tôi không say!”

“Nói xem là mấy?”

“Tôi không say!”

“Nói, rốt cuộc là mấy?”

“Hai, không phải là hai, không đúng, đó chính là hai...”

Đông Đình Phong bất giác phì cười, bộ dạng ngốc nghếch này của cô bình thường đâu có cơ hội nhìn thấy, có lẽ sau này, thỉnh thoảng hẳn cũng nên lấy rượu ngon để chuốc say cô, như vậy có thể thưởng thức vẻ đẹp ngốc nghếch này của cô.

Tâm tình hẳn vui vẻ ôm lấy tiểu yêu tinh mê người này, ghé sát mạng vào tai cô thấp giọng nói:

“Ninh Ninh, tại sao lại uống nhiều như vậy, có thể nói cho anh biết nguyên nhân không? Nói nhỏ... anh nhất định không cười em đâu...”

Say rượu rất dễ nói lời thật lòng, vừa nãy cô đã tự mình khai ra thân phận với Kiều Sâm, hẳn cảm thấy hẳn nên nhân cơ hội này để hiểu rõ cô.

Nhưng cô bất động, cứ treo trên người hẳn như vậy, từng đợt từng đợt hương thơm phả vào người, hại hẳn vô cùng ngứa ngáy khó chịu.

“Ninh Ninh...”

“Đông Đình Phong, đừng động...”

“Ừ!”

“Để tôi ôm một chút!”

Hắn mỉm cười, đây chính là việc cô làm khiến hẳn vui nhất.

“Được!”

Cô thật sự ôm lấy hẳn.

Hắn cười mãn nguyện.

Cơ thể nhỏ nhắn rất ngoan ngoãn nằm trong lòng hẳn, yên lặng bất động.

Hắn đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, cúi xuống nhìn thì thấy khoe mắt cô đầm lệ, không biết tại sao lại tỏ ra yếu đuối như vậy:

“Sao vậy?”

“Anh nói thích tôi đúng không?”

Cô say rượu nhưng tư duy vẫn rất nhanh, lập tức chuyển chủ đề khác.

“Ừ!”

Hắn gật đầu.

“Tại sao thích?”

“Em rất thông minh, rất dũng cảm, rất kiên cường, rất lạnh lùng... và em cười lên rất đẹp...”

“Cười lên rất đẹp?”

Cô lẩm bẩm lại, giống như than thở, trong ngữ khí mang theo một chút gì đó chua xót:(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

“Như mặt trời đúng không? À, trước đây có người cũng nói với tôi như vậy. Anh ta nói, tôi là mặt trời của anh ta, nhưng sau đó, anh ta vì một thứ khác quan trọng hơn, bỏ rơi tôi, bỏ rơi mặt trời của anh ta...”

Đông Đình Phong, 6 năm trước, tôi cho rằng mình đã tìm được tình yêu đích thực của đời mình, nhưng sau này tôi mới phát hiện, trên thực tế, tình yêu là một thứ hư ảo, cuối cùng vẫn bị những thứ mang tính vật chất thay thế.

Ví dụ như quyền lợi, ví dụ như tiền bạc, ví dụ như tiền đồ trước mắt...

Cho nên, có lẽ trên đời này căn bản không có tình yêu gì hết. Có lẽ tình yêu chỉ là ham muốn hoa mỹ trong giới văn nhân mặc khách ngày xưa mà thôi.

Giống như trên thế gian này chưa từng có thần có quỷ, cổ nhân dùng trí tuệ của mình để tạo ra hàng loạt các nhân vật thần tiên, ác quỷ, sau đó, hết đời này sang đời khác truyền nhau, vì vậy, một thứ vô thực lại trở thành hữu thực... có hình dạng... có sự tích... Đó chính là sức mạnh của ngòi bút...

Tình yêu có thể cũng là một loại được hư cấu như vậy.”

Đông Đình Phong yên lặng nghe, đột nhiên hẳn cảm thấy nhói đau trong lòng, hóa ra cái người cô nói là chỉ giả cho đó lại đã từng bỏ rơi cô...

Chả trách, đêm đó, lúc Lý Hưởng đưa ra yêu cầu đổi người, ánh mắt cô nhìn hẳn lại như vậy. Nhớ lại, quyết định giao cô ra của hẳn, với cô mà nói, giống như lại lần nữa trải qua số mệnh bị vứt bỏ.

Còn nữa, tối qua lúc ăn cơm, khi Lôi Lôi đến, ánh mắt đó lại lần nữa xuất hiện một tia kì lạ, và khi hẳn nói hẳn phải đến bệnh viện, cô liền thay đổi, nhìn ngoài có vẻ rất độ lượng, rất hào phóng, nhưng trên thực tế, cô rất để ý, bởi vì nó thể hiện rõ, cô lại lần nữa bị bỏ rơi...

Cho nên, hôm nay, theo bản năng cô lại xây cho mình một bức tường ngăn cách giữa cô và hẳn...

Trong lòng hẳn cảm thấy day dứt, nhẹ nhàng nói:

“Tình yêu có hình dạng thế nào, anh cũng không biết, trên đời có ngàn ngàn vạn vạn người, ngàn ngàn vạn vạn người đó lại có những cách yêu khác nhau.

Có lẽ con người từ xưa đến nay luôn dùng văn học để tô vẽ làm duy mỹ sự vật, sự việc lên, nhưng có một điểm có thể khẳng định, một người đàn

ông và một người con gái, chỉ cần em thích anh, anh thích em, em quan tâm anh, anh quan tâm em, em bao dung cho anh, anh bao dung cho em, em tin tưởng anh, anh tin tưởng em, không cần bất cứ điều gì oanh oanh liệt liệt, hay những việc kinh thiên động địa, nhưng chỉ cần khi gặp khó khăn, gian khổ, bất kể lớn hay nhỏ, có thể cùng nhau bước tới, tình cảm đó dù cho không mang danh nghĩa tình yêu, nhưng nó tuyệt đối là một loại tình cảm chân thật nhất trên đời này...(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Ninh Ninh, anh không phải anh ta. Cho nên, em không cần phải sợ!”

Những lời tràn đầy tình ý quanh quẩn khắp căn phòng.

Cô yên lặng nghe hết, chăm chú nhìn, con người có chút chần chừ, mê man, liếc nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi lại:

“Vậy sao? Vậy sao? Anh thật sự đáng tin sao? Anh cơ bản không biết, mấy ngày này, tôi sống rất mệt mỏi... Tôi... tôi mệt đến mức không chống cự được nữa rồi...”

Đáy mắt hiện rõ nét mệt mỏi, nước mắt lăn xuống, đáng vẻ đau khổ đáng thương như vậy khiến tim hắn nhói đau.

“Anh biết em rất mệt, vậy hãy dừng lại, dựa vào anh nghỉ một chút... Tin anh một lần, từ từ hòa nhập vào cuộc sống của anh, em sẽ có những thu hoạch mới. Một ông xã đẹp trai, một cậu con trai đẹp trai, sau này, nhất định sẽ có một tiểu công chúa xinh đẹp... Chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một tổ ấm hạnh phúc.”

Ánh đèn trong phòng rất dịu dàng, khuôn mặt người đàn ông cũng rất dịu dàng, giọng nói của hắn lại càng mang theo mị lực hấp dẫn khiến cô không rõ đó là mơ hay là thật.(Nguồn: blacktulip0911.wordpress.com)

Nhưng viễn cảnh của hắn vẽ ra quả thật quá đẹp.

Giây phút này, trong lòng cô cực kỳ rõ, cô và Hoắc Khải Hàng tuyệt đối không thể quay lại với nhau, tương lai, hẳn sẽ có vợ và gia đình của hẳn, còn cô có phải chính là tảng đá cản đường đi của hẳn không?

Cô chớp mắt, không nghĩ nhiều nữa, hung hăng hôn xuống, cắn lấy cánh môi đẹp dễ dó, cảm giác mềm mại khiến cô run lên, sau đó, không hề do dự thăm dò khoang miệng hẳn.

Đông Đình Phong lúc này đang ngây người.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đại não hẳn như tê liệt, chỉ biết có một cơ thể mềm mại xụi lơ trên ngực hẳn, giống như xuân thủy, chỉ biết trong khoang mũi toàn một mùi rượu, còn có mùi hoa Freesia ngây ngất đang trôi đùa hẳn.

Không hề né tránh, hẳn hít một hơi thật sâu, vừa cảm giác được nữ nhân đang chiếm lấy tiện nghi của mình, vừa từng chút từng chút ôm chặt lấy cô.

Sau khi gặp cô, hẳn mới phát hiện, nữ nhân mềm mại có thể ăn mòn ý chí của hẳn.

Hẳn chưa bao giờ chú ý đến mấy thứ dục vọng sinh lý của con người, nhiều năm như vậy, với thực lực của hẳn, chỉ cần hẳn đồng ý, người phụ nữ nào mà hẳn không chiếm được?

Nhưng hẳn chưa bao giờ buông thả bản thân.

Lời hứa của hẳn và Kiều Sâm năm đó, hẳn vẫn luôn thực hiện.

Hẳn luôn cảm thấy cuộc đời dài như vậy, chắc chắn sẽ gặp được người mình yêu. Nếu như trong đoạn đường này cứ phóng đảng làm càn, tương lai, làm sao có thể đối mặt được với người phụ nữ mình yêu?

Cho nên anh vẫn luôn giữ ranh giới cuối cùng của mình đợi đến khi gặp được người đó.

Bây giờ hẳn đã gặp được, dự vọng bấy lâu nay bị giam cầm giống như đã phá được phong ấn, dễ dàng bị cô kích thích.

“Ninh Ninh...”

Vừa hôn xong, hẳn đẩy nhẹ cô ra, khàn giọng gọi một tiếng, cảm giác cả người đều bị thiêu cháy, lại thêm những tiếng kêu đó, chỉ sợ hẳn không thể kìm được.

Còn mặt cô đỏ ửng lên, mái tóc xõa xuống, cánh môi đỏ hồng, cặp mắt quyến rũ.

Haizz, đây là muốn mê hoặc hẳn sao?

Hẳn muốn từ bỏ, để hai người cùng yên tĩnh một chút, hiện giờ cô đang say rượu, hẳn không muốn sau này bị cô nói là lợi dụng lúc người khác không tỉnh táo mà làm bừa. Nhưng hai tay vừa thả lỏng, cô liền ngã xuống, hẳn không thể làm gì khác liền vội vàng nâng cô lên, kết quả bị cô đè xuống giường... Áo bị giật ra, bàn tay cô dính lấy da thịt hẳn, làm loạn lung tung, khiến hẳn run ~ rẩy...

Lúc sau, tay cô lại ôm lấy cổ hẳn, hôn một cái, rồi lại in dấu, một luồng khí xông lên công thành chiếm đất, khí thế mạnh mẽ...

Đây là lần đầu tiên hẳn bị con gái cưỡng hôn, hôn đến mức không chịu nổi.

Hẳn nên làm thế nào?

Đẩy ra?

Hay tiếp tục?

Vừa hôn đã khiến tâm chí hấn loạn hết cả lên.

Lúc chiếc áo rơi xuống, hấn đôi thế bị động thành chủ động, ôm lấy cơ thể vẫn còn hấn lại những vết thương, chậm rãi rút ngắn cự ly, lúc cả hai hòa vào một, hấn ghé sát tai cô nhắc nhở:

“Ngày mai, không được phép hối hận... Đời này, em chỉ có thể làm Đông phu nhân, nghe rõ chưa?”

Đáy mắt cô lộ vẻ mê mị, cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ hấn, từng từng lớp lớp mồ hôi lộ trên trán cô, dưới ánh sáng dịu nhẹ của chiếc đèn, hấn chăm chú nhìn, đem toàn bộ cơ thể mỹ miều đó ôm trọn vào lòng, nhất định giữ lấy, không chút khách khí...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 124

Trời sáng, theo thói quen hàng ngày, Ninh Mẫn dần tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên lúc này chính là toàn thân hình như không thoải mái, có một loại cảm giác mệt mỏi lan khắp các kinh mạch, đầu đau, xương khớp cũng đau, cơ thể bất lực, khẽ động thôi mà giống như sắp vỡ vụn.

Ninh Mẫn cau mày, mở mắt thì thấy một bộ chăn ga gối đệm toàn màu đỏ, chỗ gấp nếp của chiếc rèm màu xanh đen cửa phía nam mơ hồ có ánh nắng xuyên qua. Trời ơi, chắc chẳng còn sớm sửa gì, cô nên dậy thôi.

Đợi một chút, đây là Vườn Tử Kinh sao?

Cô lại cẩn thận quan sát căn phòng một lần.

Đúng, không sai!

Vậy tại sao cô lại ở chỗ này?

Cô cau mày nhớ lại, đúng, cô đã uống rượu, uống với Kiều Sâm, hình như hai người con nói chuyện rất nhiều, bởi vì cái bản tin, sau đó ư?

Cô giơ tay, bóp nhẹ mi tâm, đầu óc trì trệ, nhất thời không nhớ nổi cái gì!

A, xui xẻo rồi, cô rốt cuộc đã uống bao nhiêu sao đầu lại đau như vậy?

Hình như Kiều Sâm có khuyên cô...

Ồ... là chính cô muốn uống, đau lòng, khó chịu, không thoải mái, tóm lại mọi thứ đều không thuận lợi... Muốn uống chút rượu để tự gây tê cho bản thân...

Cách này có chút kém cỏi...

Tại sao cô lại bị người ta kích động thành ra như vậy?

Không thể phủ nhận, con người Hoắc Khải Hàng này có ảnh hưởng quá lớn với cô. Sau khi yêu người đó, lại muốn bỏ cả mạng sống vì hắn, và quãng thời gian đó thật sự rất đau khổ.

Vì thế cô khẽ thở dài một tiếng, trong lòng tự nhắc nhở mình: Đừng nhớ nữa, phải quên anh ta đi.

Cô vừa cử động liền tròn mắt, cuối cùng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Tầm mắt cô rơi xuống cánh tay của mình, gắt gao nhìn vào, những đường cong vẫn đẹp như trước, làn da vẫn trắng như ngọc, nhưng trần trụi; lại nhìn bả vai của mình, bên trên tại sao lại có những lấm tẩm xanh xanh tím tím, và cũng trần trụi... Tâm tình cô trĩu xuống, vội vàng sờ cả người, ngoại trừ chiếc áo ngực lụng bùng còn đâu tất cả đều trần trụi... Kỳ lạ, áo ngủ cô đâu?

Đợi chút, cô hình như còn sờ thấy một vật trơn bóng khác...

Cô xoay người, lúc đối diện với khuôn mặt đang say ngủ đó, có gì đó trong đầu vỡ ra, thật sự đã xảy ra những hình ảnh kích thích đó, khoảng trống rỗng đó dần hiện về:

Cô được người đàn ông đó đưa về nhà, cô uống rượu của hắn ta, rồi ngâm mình trong bồn tắm, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô đã nói rất nhiều với hắn, sau đó, cô định thoát khỏi thân phận nguy hiểm này, nhưng bị hắn

kéo lại, cô lại hồ đồ rồi nói với hắn rất nhiều, rồi vừa khóc vừa cười, nghi ngờ hắn, hắn làm cái gì đó khiến cô cảm động, rồi cô xông tới, hôn lấy... Tình hình bắt đầu không thể khống chế được.

Đùng, cô khẳng định là cô động tay động chân trước, đồng thời, lúc này cô có thể cảm nhận rõ nụ hôn đó... đã khiến máu trong người cô sôi sục, khó tự kiềm chế được bản thân như thế nào, và còn muốn được cảm nhận nhiều hơn.

Cuối cùng, cô bị “đánh chiếm”...

Lúc đó cô cảm thấy có một loại cảm giác vui sướng trào dâng, cô tận lực điên cuồng dây dưa với hắn, giống như cố gắng hết sức muốn cùng hắn hòa vào một...

Cho nên, lúc này, cô có thể cảm nhận được hậu quả, cảm giác khó chịu trên cơ thể nhắc nhở cô, trận hoan hi đó là đã diễn ra, hơn nữa cô còn là người khởi xướng...

Về phần người đàn ông đó, hiểu rõ ngọn ngành liền cho cô...

Khuôn mặt từng tắc từng tắc một đỏ bừng lên, nóng ran; đầu óc cũng tê dại, lảo đảo; trong lòng càng lúc càng loạn, càng hoảng... Nhìn người đàn ông bên cạnh, cô không dám thở mạnh, sợ làm ồn khiến hắn tỉnh, cô bây giờ không còn mặt mũi gặp hắn.

Cô rõ ràng đã nhảy bổ vào người ta, ăn lấy ăn để...

Aiya, uống rượu quả thật là chuyện sai lầm, lúc uống thì vui vẻ, đến lúc tỉnh lại, cô thật sự hận nỗi không thể tìm một chỗ tự chôn lấy mình...

Cô nản lòng...

Làm sao đây?

Đầu càng lúc càng đau.

Rón rén vén chăn lên, ngồi dậy muốn rời khỏi giường, nhân lúc người đàn ông này còn chưa tỉnh tránh một chút để suy nghĩ, chuyện này nên giải quyết thế nào?

Đúng, cô phải bình tĩnh.

“Không nói lời nào mà đi, đây là muốn chạy trốn sao?”

Thanh âm khàn khàn vang lên, cánh tay dài khỏe mạnh vòng qua, ôm chặt lấy eo cô, lớp da thịt nóng ấm dính lấy bụng cô khiến cô nhào trở lại, cô “a” một tiếng rồi lao vào tấm ngực trần rắn chắc, đối mặt với cặp mắt mang ý cười kia.

Ninh Mẫn hít sâu một cái, tiếp xúc ở cự ly gần như vậy thật khiến con người ta hoảng loạn.

Ánh mắt có chút lung túng, càng nhìn càng cảm thấy nụ cười này giống một con mèo đã ăn vụng no, lưỡi biếng, ngon ngọt, hài lòng, dương dương đắc ý đang liếm bộ nanh vuốt, nhẹ nhàng nói với cô: “Bữa thịt này ăn rất no... rất ngon, rất vừa ý... Chuyện tốt như vậy, lần sau nhất định phải gọi ta...”

Đáng ghét, vẻ mặt như vậy tại sao có thể xuất hiện trên người tên nam nhân lãnh đạm này...

Đáng ghét, tại sao hắn có thể cười vui vẻ như vậy...

“Không! Tôi... tôi muốn đi vệ sinh...”

Cô cứng đầu đẩy hắn ra, vừa tránh liền nhìn thấy những vết xanh xanh tím tím trên vai hắn mà mặt đỏ bừng lên, đó toàn bộ là kiệt tác của cô, cô nhớ... cô đã cắn... lúc đó... thật sự rất khó kìm lòng...

“Này, em đỏ mặt kìa!”

Đông Đình Phong cố giữ chặt lấy cô gái muốn chạy trốn này, nhìn thấy mặt cô đỏ rực lên liền vui sướng vạch trần, buồn cười quá đi...

Ninh Mẫn cắn môi, trừng mắt, tâm tình không thể bình tĩnh được.

Gặp quỷ rồi, Đông Đình Phong là người thế nào, làm sao có thể dễ dàng bị người khác ăn?

Tiểu tử này rõ ràng nhân lúc cô say rượu cố ý khiến chuyện dẫn đến kết quả như vậy. Đây là hấn cố tình phá rối quan hệ của bọn họ.

“Tối qua là em bắt đầu trước...”

Tên hồn đản này bắt đầu lên án, đây là hấn muốn bắt đầu tính toán với cô sao?

“Đừng nói linh tinh được không? Chứng cứ đâu? Tối qua, tôi uống say đến bất tỉnh nhân sự, rõ ràng là anh chiếm tiện nghi của tôi... Tôi không hề truy cứu vậy mà anh còn không biết xấu hổ tính toán với tôi!”

Đánh chết cô cũng không thừa nhận.

Đông Đình Phong nhú mày, ăn xong liền muốn quyt nợ, hấn xoay người với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, chỉnh về chế độ camera, giơ cao cho cô xem:

“Này, xem đi đây là cái gì?”

“Aaa....!”

Cô vừa liếc một cái, kinh hãi từ giường nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn thẳng quát:

“ĐÔNG ĐÌNH PHONG, anh, anh, sao anh có thể... vô lại như vậy...”

Hình ảnh trên điện thoại rõ ràng là cô thô bạo cứng rắn ngồi trên người hắn, áo ngủ của hai người đều bị cởi ra, môi cô rơi xuống môi hắn, bờ vai lộ trần, cánh tay cô còn dò xét ngực hắn, mái tóc dài từ bên kia rũ xuống, che hết mặt người đàn ông... Cảnh tượng rất duy mỹ, nhưng cũng mờ mờ tưới mát...

Khuôn mặt nóng ran vừa mới nguội bớt, vì cảnh này lại lần nữa đỏ bừng lên...

“Đưa cho tôi, xóa đi! Đông Đình Phong... Con cáo già xảo quyệt nhà anh... Mau trả cho tôi...”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi quát lên.

“Ha!”

Hắn đang cúi đầu cười lập tức khóa lại màn hình. Muốn xóa? Đâu có dễ dàng như vậy.

“Vốn là muốn ghi lại cái dáng vẻ say khướt đó để cho em xem lúc say rượu em có diện mạo thế nào, xem sau này em còn dám uống rượu linh tinh không? Không ngờ tới em lại cảm thấy như vậy chưa đủ kích thích, thơm ngon liền cho anh tham gia vào một chế phẩm siêu cấp như vậy...” Hắn trịnh trọng nói:

“Đây có thể bằng chứng, làm sao có thể cho em xóa... Anh phải lưu lại, để biện hộ cho sự trong sạch của mình...”

Ninh Mẫn thấy nóng mặt, tranh cãi cũng vô ích:

“...”

Nam nhân chết tiệt, thủ đoạn tại sao lại thâm độc như vậy?

Hắn lúc này cười rất tươi, tươi không cần tươi luôn.

Cô vô cùng tức giận, cuối cùng vẫn giằng lấy được chiếc điện thoại, nhưng, màn hình đã khóa, cô không biết mở. Chiếc đồng hồ giải mã đó cũng bị mất rồi.

Điên mất! Điên mất thôi!

Cô ném chiếc điện thoại xuống đất, kéo chiếc chăn che mặt lại.

Hắn mỉm cười, gỡ chiếc chăn đỏ ra, hăng hái nhìn, hóa ra người phụ nữ này lúc ngại lại đẹp như vậy... Hóa ra lúc cô mất bình tĩnh, tâm tình hoảng loạn lại nữ tính như vậy...

“Này, em có thấy không?”

Hắn rảnh rồi chỉ chỉ vào những kiệt tác do cô tạo ra trên người hắn.

“Tôi... tôi không cố ý!”

Đối diện với những vết xanh xanh tím tím trên người của hắn, cô đuối lý gơ hai ngón tay lên thề:

“Tối qua, tôi uống không ít, say đến mức còn không biết mình là ai...”

“Bất kể là vô ý hay cố ý, thì chuyện em cưỡng bức anh là sự thật!”

Có người đã chiếm được tiện nghi còn làm trò oan ức:

“Em phải có trách nhiệm với anh đến cùng. Không được phép ly hôn! Ước định 1 năm bị hủy bỏ.”

Ninh Mẫn ngẩn người, lập tức kêu lên:

“Như vậy sao được, anh đã đồng ý rồi. 1 năm là quãng thời gian anh cho tôi suy nghĩ...”

“Anh đổi ý rồi! Hơn nữa, em cũng không phải Hàn Tịnh, quan trọng nhất là: Vợ anh vì em mà chết sớm, em phải bồi thường cho anh một cô vợ, vậy mới hợp tình hợp lý, bây giờ lại nhúng chàm anh, trách nhiệm này em không thể không nhận! Ninh Ninh, hiện tại em đã là người phụ nữ của anh... Hai chúng ta kịch giả thành thật, em nói xem, làm sao anh có thể bỏ rơi em...”

Hắn mỉm cười, cúi đầu, tràn đầy thương tiếc rồi hôn nhẹ lên đôi vai trần của cô, nụ hôn này khiến cô không tự chủ được mà run lên.

Chết mất, quan hệ hai người làm sao lại đến nước này?

“Đông Đình Phong... Đây là anh đang hãm hại tôi... Rõ ràng anh có thể ngăn cản... nhưng anh không hề làm...”

Cô vội vàng bịt miệng hắn, cảm giác ấm nóng lan tỏa khắp lòng bàn tay khiến cả tay run lên. Đáng ghét, hắn còn nắm lấy tay cô, còn hôn lên nữa. Người này, bây giờ đã hoàn toàn coi cô là vật sở hữu của hắn, hoàn toàn không giữ lễ tiết gì với cô.

Cô vừa sợ lại vừa loạn, muốn thu tay về nhưng lại bị hắn ôm trọn lấy:

“Này, em mới không biết nha!”

Hắn nhướn mày cười, dáng vẻ như kiểu “chính tôi hãm hại em”:

“Anh cũng không còn cách nào khác, con trai nói, nó muốn em gái, nếu như ngăn cản, làm sao có thể sinh em bé? À, nếu không thì chúng ta “tăng ca”, nỗ lực sinh một đứa? Để con trai được như mong muốn, đến lúc đó, tiểu tử đó nhất định sẽ rất vui...”

Ngón tay thon dài bắt đầu đi xuống vuốt ve bụng dưới của cô, nhớ lại chuyện đêm qua mà mỉm cười:

“Ha, có lẽ ở đây không chừng đã có...”

Cơ thể cô cứng đờ ở chỗ đó, tim cũng cứng ở chỗ đó, da đầu cũng cứng đờ, tối hôm qua, bọn họ không có dùng biện pháp phòng tránh... Mà cô nghĩ, tính như vậy, hỏng rồi, mấy hôm nay nằm trong thời kỳ nguy hiểm... Xong rồi, không thể lại chơi ra một sinh mệnh nha...

“Ninh, thả lỏng một chút... Tối hôm qua tốt như vậy...”

Tốt cái đầu nhà anh ý!

Khi uống chỗ rượu đó cô thực sự không biết mình lại hối hận như vậy...

“Hơn nữa, đừng cau mày, em còn nhớ những lời anh nói tối qua không?”

Hắn cúi đầu, hai tay ôm lấy mặt cô, nghiêm túc:

“Không được phép hối hận, từ này về sau, làm vợ anh nhé! Em đã đồng ý, buông bỏ quá khứ, và chúng ta cùng tạo ra tương lai... Bây giờ, anh chỉ muốn em nhìn thẳng vào sự thật: Anh đã là người đàn ông của em, còn em là người đàn bà của anh. Đừng trốn tránh nữa, chúng ta có thể cùng nhau bước tiếp!”

Ninh Mẫn yên lặng không nói, nhìn thấy sự chân thành và thâm tình trong đáy mắt hắn.

Chuyện đến bước này, cô vẫn muốn lùi bước sao?

Cô nghĩ, đây là thời đại táo bạo, tình một đêm, vợ chồng hờ trăn lan khắp xã hội, nam nữ hoan hỉ không còn bảo thủ như trước nữa; có lẽ, cô nên coi giấc mộng tình ái này như một trò chơi người lớn. Trong trò chơi này, hai bên vui vẻ, không có ràng buộc hôn ước, trách nhiệm.

Nhưng vấn đề là, cô không phải loại con gái đó, cô không thích loại trò chơi đó, mà hắn cũng chưa bao bằng lòng xem đó là trò chơi.

Hắn khát khao có được cô, còn cô muốn có gia đình, đây có phải cho thấy, cô có thể thử, chính thức bắt đầu một tình yêu nam nữ?

“Đông Đình Phong...”

Cô gọi tên hắn, trong thanh âm mang theo tiếng thở dài không cam.

“Ừ! Có ý gì, em cứ nói... Chúng ta nên mở lòng để nói chuyện với nhau...”

Hắn dịu dàng nhìn cô, ngón tay đùa giỡn những lọn tóc của cô, nhẹ nhàng mê hoặc.

“Tôi cảm thấy anh không phải bạn đời của tôi!

Cô cau mày, nói nhỏ:

“Chúng ta đều không hề quen biết nhau...”

“Thời gian có thể xóa nhòa cảm giác xa lạ...”

“Yêu cầu của tôi rất ngặt nghèo, người đàn ông của tôi không thể thay đổi thất thường! Tính khí của tôi rất tệ!”

“Anh hơn em mấy tuổi, anh có thể bao dung cho em!”

“Tôi có rất nhiều phiền phức!”

“Vừa lúc, phiền phức của anh cũng không ít, chúng ta có thể thương lượng, vui mình trong chần suy nghĩ đối sách.”

“Mẹ anh không thích tôi!”

“Đó là bởi vì bà không biết em không phải Hàn Tịnh...”

“Nhưng khuôn mặt tôi và Hàn Tịnh giống nhau...”

“Mẹ không phải là người bất phân thị phi!”

“Tôi thích ăn vặt, thích xem mấy bộ phim thần tượng hại não!”

“Đồ ăn vặt ăn nhiều không tốt, anh có thể giúp em bỏ; mấy bộ phim thần tượng, em muốn giết thời gian, anh có thể bớt thời gian cùng em du sơn ngoạn thủy, đến lúc đó, nhất định khiến em bận không có thời gian xem phim...”

“Tôi không có khả năng đặc biệt gì, trong công việc không thể giúp đỡ anh...”

“Ở công ty tự có những nhân viên chuyên nghiệp giúp đỡ đối phó, cái anh muốn là vợ, chứ không phải là thư ký, cũng không phải trợ thủ... càng không phải chuyên gia phân tích kinh tế... mà là một người có thể yêu anh, và được anh yêu...”

“Nhưng tôi không muốn làm một bà nội trợ...”

“Bất cứ lúc nào em có thể đi công tác, hoặc học một ngành gì đó, anh sẽ hết lòng ủng hộ...”

Tất cả những lo lắng đến trước mặt hần đều không phải vấn đề, hần có thể bao dung cho cô tất cả, bất kể là tốt hay xấu, nó khiến cô giật mình, nhưng cô lại cúi đầu nói:

“Khi đàn ông theo đuổi một người phụ nữ, họ có thể vì cô ấy làm tất cả mọi chuyện, bao dung tất cả những thiếu sót; nhưng một khi có được, rất nhiều vấn đề thực tế lại bộc phát ra...”

Đây là sự thực, cũng là điểm yếu trong quan hệ nam nữ.

Đông Đình Phong suy nghĩ, dịu dàng nhìn cô nói:

“Không sai, hai người chung sống với nhau là một môn học lớn, hoàn cảnh văn hóa của mỗi người đều khiến quan hệ nam nữ trong hôn nhân nảy sinh sự khác biệt, nhưng con người lại là động vật có trí tuệ, sau khi có khác biệt, chúng ta có thể nỗ lực cùng nhau giải quyết, dung hợp, nhường nhịn nhau, trên đời này đâu có khác biệt nào không thể giải quyết được? Em nói có đúng không?”

Đời người, sống đến già, học đến già, mà hôn nhân chính là tiết học dài đến hết cuộc đời, nếu chúng ta đã bước vào tiết học đó, khi gặp phải các vấn đề mới, chúng ta được lĩnh hội sau đó mới tìm cách giải quyết tốt nhất cho nó. Đó là tiết học trong cuộc sống mà con người ai cũng phải đối mặt... Ở điểm này, chúng ta bình đẳng, hôn nhân sẽ được chúng ta cùng thực hiện và bảo vệ...”

Ninh Mẫn yên lặng nhìn khuôn mặt vô cùng chân thành ấy, có lúc, người đàn ông này coi cô giống như đứa trẻ 4 tuổi, dùng cách che chở của trẻ con để đối đãi với cô, và câu nói của hắn có thể khiến cô bất chi bất giác cảm thấy hạnh phúc vì được cưng chiều. Còn cô thật sự đã mềm lòng, giống như càng lúc càng dựa vào sự che chở ấy.

Đây tuyệt đối không phải chuyện tốt...

Lẽ nào cơ thể đã bị chiếm lấy ngay cả trái tim cũng bị mất luôn sao?

Cô cắn môi, rất lâu không nói, sau đó yếu ớt thở dài:

“Đông Đình Phong, tại sao tôi lại gặp người như anh?”

Người có thể dễ dàng khiến cô buông bỏ vũ khí để đầu hàng.

Con người hắn khê động, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô:

“Câu này của em có quá nhiều lớp nghĩa. Bà xã, có phải em nên nói rõ hơn cho anh không?”

“Bà xã” hai chữ này thực sự khiến cả người cô khó chịu, giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến châm đốt, cả người không thoải mái... Ánh mắt không tự chủ liếc lên:

“Anh phải để tôi suy nghĩ đã. Bây giờ tôi không thể hứa hẹn điều gì... Đông Đình Phong, trên người anh vẫn còn một đống rắc rối chưa giải quyết được... Hơn nữa, đừng gọi tôi là bà xã, bà xã của anh là Hàn Tịnh, không phải tôi...”

“Nhưng trong lòng anh, em đã là bà xã của anh... Bà xã, em đang xấu hổ sao?”

Hắn xấu xa trêu đùa, cúi đầu cười, dáng vẻ của cô hiện tại thật sự rất tuyệt.

Cơ thể của hắn, cảm giác của hắn đều đã thức tỉnh, sau khi trải qua quá trình như vậy, ham muốn có tiếp là chuyện tất nhiên. Người yêu đang ở trong lòng, tâm tình mà không loạn, đó mới chính là nguy quân tử...

Cho nên cánh tay của hắn bắt đầu không an phận.

Nhẹ nhàng tiếp xúc, cô lại run lên, hoảng loạn:

“Này, không được phép quấy rối với tôi nữa...”

“Nhưng anh cảm thấy chúng ta phải luyện tập nhiều nhiều một chút, em mới có thể xác định được, mới có thể hiểu rõ một chuyện, em là người đàn bà của anh... Trời cũng không phải quá muộn, chúng ta có thể diễn lại một lần nữa, khi nào em tỉnh táo hoàn toàn, em có thể nhớ rõ hơn...”

Hắn theo phái hành động, thoáng chốc ôm lấy cơ thể cô, cảm giác dây dưa da thịt khiến cô thất kinh:

“Đông... Đông Đình Phong...”

“Gọi Căn Chi...”

“Đông Đình Phong...”

Cô giận dữ gọi, chán nản thế nào lại trèo lên chiếc thuyền hải tặc này.

Hắn mỉm cười, nắm lấy cánh tay muốn đẩy hắn ra, mười ngón quăn lấy nhau, đem chúng giữ chặt cánh tay cô, một nụ hôn xuống, ngăn lấy cái miệng đang lải nhải đó mà dây dưa không dứt, cho đến khi cô mê loạn nhìn hắn tiến vào, còn cô chỉ có thể trơ mắt thấy mình bị chiếm lấy... Tùy ý để người đàn ông này dẫn dắt cô lần nữa lĩnh hội sự hoan hỉ của nam nữ là thế nào...

Sau đó, cô lại lần nữa ngủ say, còn hắn không buồn ngủ, nắm ôm cô, hôn rồi lại hôn lên cánh môi hồng đó, khoe miệng cong lên, căn bản không muốn từ bỏ.

Hắn không phải kẻ ham dục, hắn có khả năng khống chế bản thân rất tốt, nhưng cô lại khiến hắn mê mị, gần như không muốn dừng lại.

Đúng, hắn thích nhìn thấy cô bởi vì hắn mà lan tỏa nét quyến rũ ma mị... Hóa ra, sự nhiệt tình của hắn chỉ có thể vì người phụ nữ khiến hắn động lòng đó mà sôi nổi không từ...

Con người ta nói, đời người có được một tri kỉ chết không hối hận, hắn muốn nói, đời người phải có được một người yêu, cuộc sống mới được xem là viên mãn...

Cho dù chỉ đơn giản là sống chung, cũng có thể khiến người ta mê luyến, huống hồ lại có thể yêu thương lẫn nhau, cùng nhau có những đứa con của họ. Đúng, hiện tại, hắn rất mong chờ, trong bụng cô có thể đã có kết tinh của bọn họ, để bọn họ hoàn toàn có thể trở thành một. Từ này về sau ở bên nhau, cả đời nhìn nhau không chán.

Hắn không biết hắn đã như vậy bao lâu rồi. Khi nhìn thấy điện thoại dưới sàn reo lên, nhưng hắn lại lười nhận, không muốn động đây.

Điện thoại lại reo lên rồi dừng lại, sau khi hắn hôn cô một cái, đi lấy điện thoại, nhưng hắn không có xem luôn số gọi đến, mà muốn xem lại đoạn phim tối qua, khóe miệng càng lúc càng cong lên, thực sự cũng không quay lại được bao nhiêu, chỉ gần 1 phút, điện thoại vì hết pin nên tự động tắt, có chút đáng tiếc, không có ghi lại được toàn bộ quá trình...

Nhưng hắn vẫn không nhịn được cười, nếu không có 1 phút này, không chừng cô sẽ phủ nhận là do hắn làm, nhưng có 1 phút này lại khiến cô đuối lý, không nói được gì...

Hừ, hắn cúi đầu cắn một cái nhẹ vào khuôn mặt thanh tú đó:

“Em nha, đừng mong có thể vứt bỏ quan hệ với anh...”

Cô cau mày, dụi dụi vào chăn.

Hắn cười rồi hôn lên tóc cô, xuống giường, khoác chiếc áo ngủ lên, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Giờ đã là buổi trưa, ngoài trời mặt trời đã lên rất cao, hắn xem nhật ký cuộc gọi thì ngẩn ra, hắn nhấn nút gọi lại:

“Kiều Sâm, nếu cậu có nghi vấn gì, tối nay hãy đến Vườn Tử Kinh, tôi sẽ cho cậu một lời giải thích thỏa đáng...”

“Chính xác cậu phải giải thích cho tôi, nhưng chuyện này chúng ta sẽ bàn sau, hiện tại cậu phải lập tức đến bệnh viện!”

Ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

Đông Đình Phong ngồi xuống sofa, xoay cổ, che miệng, cánh môi bị nha đầu kia cắn có chút đau:

“Sao vậy?”

“Thường Hoan vừa chết trên giường bệnh, hung thủ là mẹ cậu, Hà Cúc Hoa!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 125

Cổ nhân nói đâu có sai, tửu sắc, lâm người.

Quả nhiên là vậy!

Xem xem, lần này cô thật sự bị tửu sắc hại cho thê thảm rồi.

Rượu làm mất đi tính nguyên tắc của cô, nam nhân mê loạn tâm trí cô.

Lần nữa tỉnh dậy, cái bụng đói kêu lên “òng ọc”, nhìn đồng hồ, 6 giờ, không phải 6 giờ tối mà là 6 giờ sáng. Đây cũng có nghĩa là cô đã không ăn liền 3 bữa, từ lúc uống rượu say, 24 tiếng đồng hồ sau, cô toàn nằm trên giường.

Ninh Mẫn đập thẳng vào trán, ngất sao, rốt cuộc tối qua hắn đã dày vò cô bao lâu, sao lại khiến cô mệt giống như lợn chết vậy, rồi ngủ liền mười mấy tiếng đồng hồ, ngay cả lúc nào hắn rời đi cũng không biết.

Đúng rồi, hình như tối qua hắn không ngủ, chỗ bên cạnh rất lạnh.

Ngày đầu tiên cùng cô dây dưa xong, hắn không gọi cô dậy ăn gì, mà đêm cũng không quay về sao?

Rất được!

Trong lòng cô có chút bất mãn, nhưng vẫn lết cái thân xác mệt mỏi đi vào phòng tắm. Nhưng, tắm thế nào cũng không cọ sạch được những dấu vết hắn in trên người cô.

Nhìn vào gương, cô thấy cả người mình toàn những dấu tích nam nhân đó để lại, những cảnh ân ái, thân mật tự nhiên hiện về.

Mặt đỏ!

Cô cắn môi, vội vàng lau sạch nước trên người, mặc lên chiếc váy len dài, muốn chạy xuống tìm cái gì ăn, bụng của cô bị đói chết rồi.

Lúc đi xuống, cơ thể rất mỏi, chân cũng mềm nhũn, giống như bông hoa bị dẫm nát, đây chính là hậu quả đáng buồn của việc sau khi say rượu còn buông thả dục vọng quá độ...

Đông Đình Phong...

Trong lòng cô cắn chặt cái tên này, có chút không cam... Hận chính mình tại sao có thể hồ đồ làm người phụ nữ của tên hỗn đản đó...

Sau khi tỉnh lại, cô rất muốn đập đầu vào tường.

“Phu nhân, phu nhân tỉnh rồi. Cả ngày không ăn gì chắc phu nhân đói lắm... Ha, cô đúng thật là có khiếu ngủ... Tiên sinh mấy lần gọi điện hỏi tôi phu nhân tỉnh chưa, còn đặc biệt dặn dò, nếu phu nhân không tự tỉnh thì đừng làm phiền...”

Dì Lý dậy rất sớm, đang quét dọn dưới nhà nhìn thấy cô xuống liền vội vàng ra đón, nhìn cô một lúc lâu rồi tươi cười, đặc biệt là câu cuối cùng, còn mang theo thâm ý.

Cô không chịu được lấy tay khéo cao cổ áo lên, nhưng dấu hôn bên tai đó cũng không biết có thể giấu được không, thật mất mặt quá...

“Ừ, đã lâu không ngủ như vậy...”

Suốt 4 tháng nay, cô chưa bao giờ ngủ giấc sâu như vậy? Những lo lắng mỗi ngày một tăng, hôm qua cô thật sự bị mệt.

Đáng ghét.

Trên mặt có chút ửng đỏ.

Dì Lý lại cười, sao có thể không nhìn thấy chứ. Đông tiên sinh ngủ đến gần 12 giờ mới dậy, đây là chuyện chưa từng xảy ra, sau đó lại dằn dò như vậy, bà là người từng trải, sao có thể không hiểu nguyên nhân bên trong.

“Đến đây! Ngồi xuống đi, tôi sẽ dặn đầu bếp bưng đồ ăn lên. Lúc này, tiên sinh có gọi điện thoại về, nhắc nhở phu nhân có thể tỉnh, giục đầu bếp làm cái gì đó ngon ngon cho cô, sợ cô tỉnh dậy ăn không ngon miệng. Phu nhân, tiên sinh đối với cô thật tốt. Cậu ấy không ở đây, nhưng tâm tư hoàn toàn đặt ở chỗ này.”

Nói rất hay ai cũng thích nghe, Ninh Mẫn nghe xong, mặc dù có chút ngại, nhưng trong lòng vẫn thấy vui, đồng thời cũng hơi buồn.

“Anh ta... đi đâu rồi?”

Ngồi trên bàn ăn, đối diện với những món ăn thơm nức, cô hỏi.

“Hình như là bệnh viện có chuyện... Hôm qua, lúc tiên sinh xuống nhà, tôi có nghe thấy cậu ấy và người ta nói chuyện điện thoại, sau đó còn dằn dò tôi ở chỗ này chăm sóc cô, cậu ấy có chút việc, nói nếu cô tỉnh dậy, nói cô gọi điện cho cậu ấy. Sau đó vội vàng đi... chưa hề quay lại... Phu nhân, Đông viên bên đó có người nhập viện sao?”

Dì Lý cảm thấy mình hình như đã nói sai gì đó, khuôn mặt phu nhân đang cười ấm áp bỗng cứng đờ.

Điện thoại vừa gọi đến, anh ta liền chạy đi, đây là ý gì?

Cô sờ lên cơ thể không thoải mái đó, ăn một miếng cháo, nhưng đột nhiên cảm thấy rất khó nuốt, không trả lời, chỉ lãnh đạm nói một câu:

“Dì ra ngoài đi! Tôi muốn yên tĩnh một mình!”

“Vâng, vậy có chuyện gì cứ gọi tôi!”

Dì Lý tâm trạng bất an rời đi.

Ninh Mẫn buồn bực một mình ăn cháo, có vị chua xót trong lòng: Đông viên đâu có ai nhập viện? Khiến hăn lo lắng như vậy chỉ có thể là An Na.

Chỉ cần cô nghĩ tới, lúc trước hăn vẫn còn cùng cô ân ái trên giường, lúc sau liền chạy đến bên trông nom cạnh giường bệnh của An Na thôi mà trong lòng bốc hỏa, nhưng lại nhẫn nhịn, bóp mi tâm:

Có lẽ hăn đến bệnh viện không phải vì An Na.

Có lẽ là vì chuyện khác.

Vì Hàn Thuần, hay vì Thường Hoan?

Hình như đều không có khả năng.

Ninh Mẫn đoán loạn lên, đột nhiên kinh ngạc, tại sao chính mình lại có cảm giác lo lắng được mất như vậy, thật không nên...

Ninh Mẫn, là mày đang ghen sao... Không được.

Mày tuyệt đối không nên quan tâm hành tung của người đàn ông đó!

Ninh Mẫn, mày phải tỉnh táo lại, tuyệt đối không thể dễ dàng giao phó trái tim của mình.

Cô cảnh cáo chính mình như vậy, nhưng tâm tình có chút không vui, không thể vì nhận định của lý trí mà bình tĩnh được.

Có lẽ cô nên gọi điện.

Bây giờ, vướng mắc giữa cô và hắn đã phá vỡ, hắn nói cô hãy tin hắn, nếu như cô muốn thực hiện tương lai của bọn họ, vậy cô phải bình tĩnh, khách quan đáng giá mỗi chuyện hắn làm, không nên dùng tâm trạng tiêu nhân để nghĩ về hành vi của hắn.

Trước đây, cô một mực nghĩ xấu cho hắn, nhưng trên thực tế, nhân phẩm của hắn rất tốt.

Haizz, cô lại cau mày, cảm thấy có chút thảm, trong tiềm thức lại đang thay hắn nói. Giống như có hai suy nghĩ trái chiều, một bên nói hắn có thể đáng tin, có thể đến gần; một bên cho rằng hắn không đáng tin, không thể nhẹ lòng.

Phiền phức thật!

Một bữa cơm ăn không ngon, đang muốn dừng lại thì bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, dì Lý đang cười chào hỏi:

“Tiên sinh, cậu về rồi, cậu đã ăn chưa?”

“Chưa ăn, phu nhân đâu?”

“Đang ăn ạ!”

“Ừ, dì xuống đi!”

Là Đông Đình Phong trở về!

Tim cô bất giác đập “thùng” một tiếng, cả người sinh ra một loại cảm giác khẩn trương.

Cô thiếu chút muốn tự gõ vào đầu mình: Đây là thế nào?

Đúng, thật kỳ lạ, trong lúc đó, đột nhiên cô lại có phản ứng đặc biệt như vậy với người đàn ông này, giống như không cách nào không chú ý đến sự

tồn tại của hắn.

Một loại cảm giác rất nữ nhân không ngừng nhắc nhở cô: A, người đàn ông của cô đã về.

Cảm giác kỳ lạ muốn chết.

Aizz, đến lúc này, cô không thể không thừa nhận, cô có cảm giác với người đàn ông này, cũng vào lúc hắn xem cô là vật sở hữu của hắn, cô cũng xem hắn là người đàn ông của mình.

Ngày thứ hai của quan hệ vợ chồng thật sự, giây phút này cô rất tỉnh táo, cô nên dùng tâm tình gì để đối mặt với người đàn ông này, kẻ thoáng chút đa được tấn chức thành bạn đời thân mật của cô?

Đối với việc này, cô không có kinh nghiệm!

Cô cho rằng khi gặp hắn sẽ rất xấu hổ, nhưng rất nhanh cô lại chú ý đến sắc mặt nặng nề giăng mắc đầy mây đen đó trên mặt Đông Đình Phong, mà quên đi lo lắng vớ vẩn. Mặc dù vẫn không thể nào hiểu được hắn, nhưng cô có thể cảm nhận được sự giận dữ của hắn đằng sau cặp lông mày đó, chỉ là khi đối diện với cô, loại tâm tình này dịu bớt xuống, cặp mắt lạnh lùng đó khi gặp ánh mắt của cô liền xuất hiện vài tia ấm áp.

“Sao vậy? Mới sáng sớm đã tức giận sao?”

Cô nhẹ nhàng hỏi, nói xong mới đột nhiên cảm thấy mình tại sao lại nhiều lời như vậy. Để che giấu đi sự quan tâm và để ý hắn mà cô tỏ ra bộ dạng không thèm đếm xỉa đến, thu lại ánh mắt, đưa nốt thìa cháo cuối cùng vào miệng.

Lúc này, người đàn ông đó đột nhiên tới gần, một tay kéo lấy gáy cô kéo lại, môi cũng lại gần hôn lên môi cô, hút lấy toàn bộ miếng cháo trong miệng cô, cô trợn trừng mắt, muốn đẩy người ra, mặt đỏ bừng lên:

“Đông Đình Phong... Ừ...ừ...ừ...”

Nhưng hần không buông, sự kháng cự của cô đều bị hần thu lại, sau đó, cô lại không động đậy, thậm chí còn muốn đáp trả...

Không, cô mới không thèm đáp trả...

Chỉ là, trong quá trình đó, cô bất đắc dĩ nhận ra một sự thật:

Sự dây dưa giữa răng với môi hóa ra có thể khiến con người ta bất khả kháng như vậy.

Sức ảnh hưởng của người này đối với cô đã càng lúc càng lớn.

Mặt cô đỏ như ánh bình minh, nét quyến rũ đẹp như trong tranh.

Vừa hôn xong, cô trợn tròn mắt, cắn môi, tim nhảy lên loạn xạ.

Bầu không khí thân mật tự nhiên được hình thành sau đó, khiến cô thực sự cảm thấy quan hệ của cô và hần đã hoàn toàn khác trước.

Hần mỉm cười, sự tức giận lúc mới vào cửa giống như đã tiêu tan hết, cúi xuống hôn nhẹ vào đỉnh đầu cô:

“Mỗi ngày một nụ hôn để em quen với thân phận này!”

“Anh... anh trước đây hôn chưa đủ nhiều sao?”

Cô tức giận nói.

“Sau này, hôn trên giường không tính! Hơn nữa, đó là hôm qua rồi...”

Hần nghiêm túc nói.

Ninh Mẫn: “...”

Cô thật sự không có cách nào có thể giao lưu được với người này.

Căn bản hẳn chính là một tên lưu manh...

“A, rất ngon!”

Hắn liếm môi, nhìn chăm chăm vào cánh môi đỏ hồng của cô.

Cô sợ hãi vội vàng quay đầu, đề phòng hắn lại đánh lén.

Hắn lại cười, từ từ nói:

“Anh nói cháo... Hại anh cũng muốn ăn một bát...”

Mặt cô thiếu chút nữa bị hắn trêu cho đỏ ửng, không biết làm gì hơn ngoài trừng mắt nhìn hắn.

Hắn cúi đầu cười, tay nhẹ nhàng múc nửa bát cháo ăn.

Mới ăn mấy miếng, điện thoại của Ninh Mẫn reo lên.

Cô vừa nhìn liền cau mày.

Hắn liền hỏi:

“Của ai vậy?”

“Thôi Tán... Anh ta sao lại biết được số mới của tôi?”

Cô vốn không muốn nhận, tên đó gọi điện đến đảm bảo không có chuyện tốt gì.

Nhưng Đông Đình Phong lại vội vàng với lấy chiếc điện thoại, vừa liếc qua, nhìn sang phía Ninh Mẫn đang vô cùng kinh ngạc, sau đó, lần nữa ghé điện thoại vào tai cô nói:

“Nhận rồi hỏi xem anh ta đang ở đâu?”

“Sao vậy?”

“Mẹ bị anh ta bắt cóc!”

Hắn nặng nề nói ra một câu:

“Từ tối qua đến nay, anh vẫn đi tìm mẹ, nhưng không tìm thấy! Đã qua mười mấy tiếng đồng hồ, Thôi Tán vẫn không liên lạc với anh... Thật không biết anh ta muốn làm gì?”

“Tại sao lại như vậy?”

Cô ngần ra: “Anh ta không có việc gì tự dưng bắt cóc mẹ anh làm gì?”

“Tối qua, mẹ đến bệnh viện, nghe nói Thường Hoan tỉnh lại, bước vào vừa nhìn một cái, sau khi Thôi Tán quay lại phát hiện Thường hoan đã bị bóp chết ngạt, anh ta vội vàng lao xuống tầm hầm, bắt lấy mẹ anh... đến bây giờ vẫn không rõ tung tích!”

Nặng nề nói ra những chữ cuối cùng, hắn rất sốt ruột, mặc dù Hà Cúc Hoa không phải mẹ ruột hắn, nhưng suốt 30 năm nay, hắn đã gọi người đó là mẹ. Hà Cúc Hoa vô cùng yêu quý hắn, hắn cũng rất kính trọng bà. Bà xảy ra chuyện, hắn làm sao không sốt ruột cho được?

Ninh Mẫn lại ngây người, vốn tưởng hắn vì An Na mà đến bệnh viện, không ngờ là vì Thôi Tán.

Cô vội vàng nhận máy.

“Alo...”

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc lâu, chỉ truyền đến những tiếng thở dốc nặng nề.

“Thôi Tán, anh sao vậy? Anh đang ở đâu?”

Một lúc sau, bên kia truyền đến tiếng cười khẽnh, chua xót:

“Xem ra em đã biết rồi đúng không? Bằng không, em nhất định sẽ không kiên nhẫn mà thẳng thừng nói với anh mấy câu: Thôi Tán, anh cắt cho tôi, hoặc là không nhận điện thoại...”

Anh ta đoán rất đúng.

“Hiện tại Đông Đình Phong có phải sốt ruột lắm không?”

Anh ta cười lạnh, thanh âm băng lãnh mang theo sự căm hận rống lên:

“Mẹ anh ta là người, còn mẹ anh không phải người sao? Mẹ anh ta hại chết mẹ anh, em nói xem, anh có nên bắt mẹ anh ta đền mạng không?”

Ninh Mẫn nghe vậy liền hỏi:

“Chuyện này chưa điều tra rõ ràng, anh dựa vào cái gì mà nói Hà Cúc Hoa hại chết mẹ anh? Thôi Tán, anh bình tĩnh một chút, nói cho tôi biết, anh ở đâu, tôi đến tìm anh.”

Một tiếng cười mỉa mai từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Tìm anh? Đưa người của Đông gia đến tìm anh sao?”

“Thôi Tán!”

“Tịnh Tịnh, em thật sự đã thay đổi rồi. Em bây giờ một lòng hướng về Đông gia. Người con gái đã từng yêu anh đó đã không còn nữa. Em biết không? Anh rất muốn gặp Tịnh Tịnh của ngày trước, có thể yêu anh, quanh quẩn bên anh, lời anh nói, dù có sai, cô ấy cũng tin đó mới chính là chân lý. Cô ấy đã nói, đời này, anh chính là cả thế giới với cô ấy. Nhưng Đông gia đã làm thay đổi cô bé ngốc nghếch đáng yêu đó...”

Giọng nói vừa bi thương vừa căm hận.

“Thôi Tán...”

“Mẹ anh chết rồi em biết không? Mẹ anh chết rồi...”

Bên kia Thôi Tán đang hét lên, thanh âm khàn đặc, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra anh ta đang khóc, trên mặt tất cả toàn là vẻ căm hận.

“Anh bình tĩnh một chút...”

“Anh không thể bình tĩnh được!”

Anh ta lại gào lên một câu.

“Vậy anh muốn thế nào?”

Anh ta yên lặng một chút:

“Đông Đình Phong đang ở bên cạnh em sao?”

Ngữ khí suy đoán rất chắc chắn.

Cô thoáng nhìn thì thấy ánh mắt chăm chú của Đông Đình Phong bên cạnh, bởi vì đang mở loa ngoài nên hẳn cũng nghe rõ, thấy vậy hẳn liền cầm lấy điện thoại, bình tĩnh nói một câu:

“Tôi đây... Thôi Tán, anh không được làm hại mẹ của chúng ta...”

“Câm miệng!”

Thôi Tán gào lên: “Đó là mẹ anh, không phải mẹ tôi... Mẹ tôi cứ thế bị các người hại chết, ngay cả một ngày hưởng phúc cũng không có thì đã chết, Đông Đình Phong, mối thù này tôi nhất định phải báo...”

Cùng lúc này, trong điện thoại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, là tiếng của Hà Cúc Hoa.

“Thôi Tán, anh làm cái gì vậy?”

Đông Đình Phong gấp rút gọi một tiếng:

“Anh không nên làm bừa, nói địa điểm đi, tôi muốn gặp mặt với anh, có vài chuyện, chúng ta cần nói rõ với nhau...”

“Đúng, tôi cũng có chuyện muốn nói với các người. Muốn gặp mẹ anh đúng không? Vậy hãy đưa theo lão thái gia cùng đến Đông lăng. Ân oán của chúng ta, hãy dứt khoát lần này đi. Đúng rồi, đưa Tịnh Tịnh theo... Chúng ta trước mộ ba từ từ thanh toán mọi chuyện.”

Nói xong, tín hiệu bị cắt, chỉ còn tiếng tút tút.

Đông Đình Phong trả lại điện thoại cho Ninh Mẫn, không nói lời nào liền lôi cô lên lầu.

Đến lúc vào phòng, hắn từ tủ quần áo lôi ra một chiếc áo khoác ngoài nhét vào tay cô, lúc này mới thở dài một tiếng, nắm lấy vai cô nói:

“A Ninh, anh biết lúc nay em đang rất mệt, hôm trước uống nhiều như vậy... sau đó chúng ta lại dây dưa rất lâu, vốn là anh muốn để em ở nhà nghỉ ngơi, nhưng hiện tại xem ra không ổn. Chúng ta phải cùng đi... Anh không thể để mẹ xảy ra chuyện. A Ninh, anh nợ mẹ quá nhiều. Không có ân sinh nhưng có ân dưỡng dục, em hiểu không?”

“Tôi không sao, ngủ lâu như vậy đã tỉnh ngủ. Nên cùng anh đi...”

Cô nói.

Nét mặt chăm chú đó của Đông Đình Phong vì câu nói này đột nhiên nở nụ cười, hắn xoa đầu cô, cảm giác trơn bóng, dễ dàng có thể khiến hắn bình

tĩnh hơn.

Ngữ khí của hắn cũng bởi vậy mà chậm lại:

“Xem ra, A Ninh của anh bây giờ đã bắt đầu trở thành cháu dâu của Đông gia rồi!”

“Đông Đình Phong, anh đừng mặt dày như vậy được không?”

Người này thật sự là, cho hắn 3 hộp thuốc nhuộm thôi hắn tưởng là cả xưởng nhuộm.

Hắn mỉm cười, nắm tay cô, rồi lén hôn trộm lên môi cô:

“Nhanh thay quần áo. Anh ra ngoài lấy chút đồ.”

Ninh Mẫn không để ý liền bị hắn chiếm tiện nghi, chỉ trừng mắt hỏi:

“Tạm thời có cần giấu ông nội không?”

“Sợ rằng không giấu được. Thôi Tán khẳng định sẽ gọi điện đến đó. Ninh Ninh, đây là chuyện gia đình, không thể báo cảnh sát, cho nên lát nữa, chúng ta chỉ có thể tùy cơ hành sự...”

Hắn vuốt nhẹ tóc cô, đáng muốn ra ngoài liền bị Ninh Mẫn kéo lại.

“Sao vậy?”

Đây hình như là lần đầu tiên cô chủ động kéo tay hắn.

Hắn hơi kinh ngạc một chút, nhưng rất vui vì cô đã chủ động tiếp xúc.

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện!”

“Nói đi!”

“Anh không phải con trai Hà Cúc Hoa, vậy con trai bà ấy đâu? Đây chính là chuyện mấy hôm nay tôi vẫn suy nghĩ.

Ánh mắt Đông Đình Phong lóe lên, nhẹ nhàng nắm lấy vai cô:

“Tất cả chuyện này là bí mật gia tộc, em muốn biết chứng tỏ em đã thừa nhận quan hệ của chúng ta.”

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên cổ cô, chỗ này vẫn còn dấu hôn mờ mờ...

Người đàn ông này thật biết nhân cơ hội ép cô.

Cô cau mày, lập tức hỏi lại:

“Nếu anh không muốn cho tôi biết, vậy có phải muốn ăn xong chùi mép, không có trách nhiệm với tôi? Hừ, tôi thấy, anh đối với tôi cũng chẳng có chút thành ý gì... ư...”

Miệng lại lần nữa bị hơi thở nóng rát đó chặn lấy.

“Nếu như không phải thời gian bức bách, anh nhất định sẽ cho em thấy rõ thành ý của anh... Ngoan, thay đồ đi, chuyện em muốn biết, sau này từ từ anh sẽ lại nói cho em...”

Vừa hôn xong, hần mỉm cười nhìn đáy mắt cô lộ nét e thẹn, giận dữ rất nữ tính, hần thấy vậy tâm tình liền nhộn nhạo, nhịn không được lại hôn vào trán cô mấy cái, nhẹ nhàng nói một câu.

Hần rất vui, người con gái này cuối cùng đã đồng ý hòa nhập vào cuộc sống của hần.

Bất kể là tốt hay xấu, hần đều muốn cùng cô chia sẻ.

Cuộc sống tương lai sẽ vì có cô mà khiến người ta mong chờ bước tiếp.

Chính vào sáng nay, Tổ điều tra án của Hách Quân (bạn thân của Hoắc Khải Hàng) phát hiện một chuyện kỳ lạ: có một cô gái có tướng mạo giống lột Ninh Sinh Ca.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 126

Đến Ba Thành, Hách Quân liên tiếp mấy ngày liền điều tra vụ áo bãi phế thải đó, nhưng không có tiến triển gì.

12 giờ tối ngày 7 tháng 1, anh ta nhận được điện thoại của Hoắc Khải Hàng:

“Mạc Thần Chi vừa gọi điện tới, Mẫn Mẫn đã rơi vào tay hắn. Tôi đã tận mắt nhìn thấy.”

Anh ta nghe vậy liền ngây người:

“Sao có thể như vậy? Mạc Thần Chi không phải bị Mạc Trường Lâm nhốt vào sao? Một người bị giam giữ sao có thể làm được chuyện đó? Tôi nghĩ chắc là Mạc Trường Lâm cũng âm thầm đồng ý!”

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy!”

“Vậy hiện nay phải làm gì? Bãi phế thải không điều tra được gì?”

“Nhưng vẫn phải tra!”

Hoắc Khải Hàng nói: “Nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là phải điều tra ra Mẫn Mẫn đang bị nhốt ở đâu. Là bị ai bắt đi.

Tôi nhận được điện thoại của Mẫn Mẫn vào đêm ngày 31 tháng 12, từ điện thoại đó có thể xác định, lúc đó cục diện rất khốc liệt. Nhưng 7 ngày sau Mạc Thần Chi mới gọi điện cho tôi, đây có thể chứng minh một

chuyện, hẳn ta cũng vừa mới bắt được người. Cũng có thể nói, lúc đó khẳng định Mẫn Mẫn đã thoát khỏi tay của bọn chúng.

Tôi suy đoán, Mẫn Mẫn không có súng tự vệ, nếu muốn chạy thoát rất khó, cho nên, cậu cho người điều tra khắp các hiệu thuốc, bệnh viện cách bãi phế thải đó 5km, xem có manh mối nào không.

Mấy ngày này tuyết lớn phong tỏa cả Đông Ngải Quốc. Nếu Mẫn Mẫn bị thương, nhất định không thể rời khỏi Ba Thành. Mạc Thần Chi không đạt được mục đích, khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ, cho nên, cậu hãy ở lại Ba Thành, trong mấy ngày này nếu có bất cứ vụ tai nạn xe cộ hay cuộc độ súng nào, lập tức điều tra đến cùng cho tôi.

Vốn là tôi muốn bay đến, nhưng ông nội vừa qua đời, nhất thời tôi không thể rời khỏi, cho nên, chuyện này tôi chỉ có thể nhờ vào cậu.”

Hách Quân đồng ý, mấy ngày này, anh ta quan sát khắp các hiệu thuốc lân cận bãi phế thải đó. Anh ta thấy, khả năng Ninh Sinh Ca vào bệnh viện không lớn.

Ngày 8 tháng 1, có chút phát hiện mang tính đột phá:

Hách Quân tận mắt nhìn thấy con của một công nhân tháo dỡ bãi phế thải cầm một chiếc điện thoại phiên bản giới hạn, nhưng đáng tiếc do bị tuyết phủ, điện thoại đã bị hỏng, dấu vân tay trên màn hình cũng không còn, ngay cả pin đã bị mất.

Sau khi cầm lấy chiếc điện thoại, anh ta có sai người điều tra chủ nhân của chiếc điện thoại này.

Đây là chiếc điện thoại phiên bản giới hạn, bình thường rất ít người dùng, vì nó có công dụng nghe lén. Chỉ những người có thân phận đặc biệt, hay địa vị không hề đơn giản mới có khả năng kinh tế để mua được.

Kết quả: Công ty điện thoại nói vì lý do bảo mật không tiết lộ bất cứ thông tin gì.

Bất đắc dĩ anh ta chỉ có thể gọi lại cho Hoắc Khải Hàng, Hoắc Khải Hàng nói:

“Tôi sẽ thương lượng với bọn họ. Đợi điện thoại của tôi!”

Nhưng cuối cùng kết quả lại là: Thông tin người dùng của chiếc điện thoại đã bị hủy toàn bộ, không điều tra ra bất cứ tư liệu gì về chủ nhân của nó, và nhân viên giải mã của công ty nay hiện đã từ chức, nên tạm thời không thể liên lạc được.

Manh mối này bị gián đoạn.

Mùng 9 đến mùng 10, Hách Quân vẫn luôn điều tra các vụ tai nạn giao thông cùng với vụ đánh nhau có vũ khí ở Ba Thanh.

Nhưng mấy vụ đánh nhau của đám xã hội đen nhiều vô số. Tai nạn giao thông cũng không ít, không có gì đặc biệt.

Đến sáng 11, anh ta nhận được điện thoại:

“Đại ca, số 7 đường La Loan hôm đó có xảy ra tai nạn giao thông!”

“Có vấn đề gì?”

“Theo người dân quanh đó nói hôm đó có độ súng. Có người bị bắt cóc. Nhưng hôm đó chúng ta đến Trung tâm kiểm sát đường La Loan thì không thấy camera. Đại ca nhớ không? Lúc đó, người tiếp chúng ta có nói một câu: vài giờ trước khi tai nạn, camera ở khu đó đã bị hỏng. Nhưng vừa này em đến điều tra, có người đã ghi lại được toàn bộ quá trình đó. Hiện tại em đã tìm được đoạn phim. Đang trên đường trở về. Đại ca, anh xem qua, hiện trường tương đối khốc liệt...”

Đoạn phim không quá 2 phút nhưng quá trình được lưu lại rất rõ ràng.

Sau nửa giờ quan sát đoạn phim, Hoắc Quân phát hiện:

Một cô gái tóc dài lao ngang qua đường, khiến xe hai bên đường mất khống chế lao vào cô, cô vốn có thể tránh được, nhưng vì cứu một bé gái mà bị đụng xe, sau đó, hai tên bịp mặt đến mang cô đi... Một trận súng máy quét qua, sau đó rời đi.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là, điện phim này không nhìn thấy rõ mặt cô gái đó.

Hách Quân xem xong đoạn phim này, chuyện đầu tiên anh ta nghĩ đến là: Số liệu giám sát có lẽ là do người cố ý phá hỏng, vì sợ anh ta tra ra chân tướng, cái này và thông tin của chiếc điện thoại đều bị xóa sạch, rất giống nhau. Ngay sau đó anh ta có điều tra: Quả nhiên phát hiện đoạn phim đã bị người ta xóa mất.

“Lập tức nghĩ cách khôi phục lại số liệu.”

2 tiếng sau, chuyên gia máy tính được phái đến, khôi phục lại toàn bộ đoạn phim bị xóa.

Khi nhìn thấy rõ người bị bắt cóc, Hách Quân trợn tròn mắt.

Không sai, đó là Ninh Sinh Ca.

Trước vụ tai nạn ngày 7 tháng 1, cô vẫn sống khiến Hách Quân không rõ một chuyện: Nha đầu này vẫn sống, tại sao không liên lạc với Hoắc thiếu?

Sau đó anh ta tiếp tục nhìn thấy chiếc xe Bently màu đen xuất hiện trong đoạn phim.

“Điều tra chiếc xe đó.”

Mấy phút sau, kết quả cho thấy:

“Đây là xe riêng của Đông gia, Ba Thành.”

Chuyện thế nào lại có liên quan đến Đông gia?

Hách Quân nghe thấy tin này, tiếp tục quan sát tình hình trong đoạn phim, trong lòng vừa hoảng vừa lạ.

Chính lúc này, một cô gái trẻ của Trung tâm giao thông đường La Loan đi vào rót trà cho bọn họ, rồi đột nhiên “a” một tiếng, nhẹ nhàng nói một câu:

“Đó không phải Hàn Tịnh sao?”

Anh ta lập tức xoay người hỏi:

“Cô quen người này?”

Cô gái đó gật đầu:

“Quen! Đó là bạn học của tôi! Trước đây là sinh viên hệ chính quy Đại học Ba Thành, 6 năm trước tự dừng nghỉ học. Nghe nói là được gả vào Đông gia. Cô mẹ ấy rất hay khoe khoang nên có lẽ là nói khoác... Nếu cô ấy thật sự gả vào Đông gia thì làm sao em trai cô ấy lại đến chỗ vay nặng lãi vay tiền, nghe nói lãi suất rất lớn.”

“Có ảnh không?”

“Không! Tính tình Hàn Tịnh hướng nội, không thích đám đông. Nhưng tôi có ảnh lúc tốt nghiệp cấp 3...”

“Lập tức lấy ra xem!”

Cô gái kia về nhà lấy ảnh, Hách Quân vừa nhìn liền kinh hãi: Tấm ảnh Hàn Tịnh lúc 19 tuổi, cười ngượng ngùng, xấu hổ, hoàn toàn khác Ninh Sinh Ca, nhưng tướng mạo thì giống nhau như đúc.

Trên đời sao lại có hai người có tướng mạo giống nhau như vậy!

Không thể tin nổi!

Lúc này, anh ta ngây người một lúc mới ra lệnh:

“Lập tức điều tra Hàn Tịnh, phải điều tra thật kĩ càng!”

Trong chốc lát, người điều tra gọi điện hồi báo:

“Đại ca, hồ sơ của Hàn Tịnh được quy vào hồ sơ mật. Nhân viên không thể tự ý xem. Muốn kiểm tra phải có lệnh cho phép. Hoặc phải do Bộ đặc trưng An ninh quốc gia trực tiếp hạ lệnh điều tra mới có thể lấy được tư liệu.”

Hách Quân ngẩn người, một người bình thường mà hồ sơ lại bị khóa vào loại bí mật. Chỉ có gia tộc quyền thế mới có khả năng bảo vệ hồ sơ như vậy.

Lần này anh ta không thể gọi điện cho Hoắc Khải Hàng, anh ta biết, Thủ tướng qua đời, mấy ngày này Đệ nhất thiếu chắc rất bận, nếu thêm tin này sẽ khiến hấn phân tâm. Cho nên anh ta gọi điện cho Dương Khai. Nhờ cậu ta xin lệnh.

Dương Khai tốn rất nhiều công sức mới xem được tài liệu mật đó, một tiếng sau, thân phận của Hàn Tịnh bị tiết lộ:

Hàn Tịnh, họ Hàn, mồ côi;

Ba nuôi là Hàn Trùng, hi sinh trong một bị bắt cóc ở Đường Nhân;

Mẹ nuôi Triệu Bình Phương;

Gia đình có 3 chị em...

Tháng 9 năm 1995, Hàn Tịnh bỏ học. Nguyên nhân: chưa điền.

Tình trạng hôn nhân: Đã kết hôn;

Chồng: Đông Đình Phong...

Xem xong, Hách Quân kinh hãi, không ngờ vợ của Đông Đình Phong lại giống hệt bạn gái của Hoắc thiếu, chuyện này là trùng hợp sao?

Vì vậy, anh ta rất hoang mang.

Anh ta nghĩ: Cô gái bị bắt cóc trong đoạn phim này là Hàn Tịnh, vậy vụ này chỉ là vì tiền. Nhưng chuyện hình như không đơn giản như vậy?

“Lập tức điều tra Đông gia có động tĩnh gì lạ? Ví dụ như có một số tiền lớn được chuyển đi hay không...”

Anh ta hạ lệnh.

Nhưng điều tra cũng phí công, tài khoản của Đông gia không có bất cứ sự lưu chuyển tài chính nào bất thường.

Lúc này, thủ hạ lại hồi báo:

“Đại ca, vừa có một tin tức, tối qua ở bệnh viện Mai Loan xảy ra một sự cố lớn, có một người phụ nữ tên Thường Hoan bị ám sát. Nghe nói hung thủ là con dâu trưởng Đông gia: Hà Cúc Hoa. Sau đó Hà Cúc Hoa bị Đông Tán, đưa con vừa mới nhận của Đông Diệu Hoa bắt đi. Phía cảnh sát vốn định tham gia, nhưng bị Đông đại thiếu, Đông Đình Phong phản đối, hơn nữa còn nói: “Đây là chuyện ân oán gia tộc, nên Đông gia sẽ tự giải quyết. Xin miễn viện trợ bằng bất cứ hình thức gì.” Do phía bị hại không báo cảnh sát, hơn nữa cảnh sát lại bị Đông gia tạo sức ép, nên hiện nay phía cảnh sát vẫn ngồi yên quan sát. Thi thể của Thường Hoan đang được vệ sĩ Đông gia

bảo vệ ở bệnh viện Mai Loan. Còn Hà Cúc Hoa và Đông Tán không có tin tức gì...”

Hách Quân nghe xong, không khỏi tự hỏi Đông gia gần đây tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? sau đó lại hỏi:

“Đông Đình Phong có đích thân đến bệnh viện điều tra vụ này không?”

“Có!”

“Hắn có biết vợ hắn bị bắt cóc?”

“Chuyện kì lạ chính là chỗ này!”

“Tại sao?”

“Mùng 9 tháng 1, em trai của Hàn Tịnh, Hàn Thuần đã phẫu thuật não tại bệnh viện Mai Loan, lúc đó Hàn Tịnh có đến bệnh viện. Cũng chính tối hôm đó, Đông Tán và Hàn Tịnh cùng đưa Thường Hoan nhập viện, và lúc đó còn do chính Phó viện trưởng bệnh viện Mai Loan, Kiều Sâm cấp cứu cho bà ta. Đại ca, anh nói xem, đoạn phim cho thấy ngày mùng 7 Hàn Tịnh bị bắt cóc, nhưng mùng 9 cô ta lại đưa Thường Hoan vào nhập viện. Tôi nghĩ, người bị bắt cóc hôm đó có thể không phải là Hàn Tịnh. Hoặc là Hàn Tịnh, nhưng sau đó được Đông Đình Phong bí mật cứu ra. Đại ca, anh thấy có khả năng không?”

“Hai suy đoán này đều có khả năng!”

Suy đoán đầu tiên cho thấy người bị bắt cóc có thể là Ninh Sinh Ca, nhưng không cách nào giải thích được tại sao xe riêng của Đông gia lại dấu đá trên đường như vậy; còn suy đoán sau thì người bị bắt cóc là Hàn Tịnh, Đông gia có hệ thống bảo an riêng của mình, hơn nữa còn có súng, bọn họ thừa sức có thể tự tay giải cứu con tin.

“Đi, đến Đông gia!”

Nếu muốn hiểu rõ tình hình, hiện tại chỉ có thể đến Đông gia.

Hách Quân cầm tấm ảnh đó đưa cho trợ thủ của mình ra ngoài.

Hàn Tịnh này anh ta phải gặp xem, làm sao có thể giống như vậy?

Anh ta kinh ngạc, cảm thấy cần phải hỏi Ninh phu nhân: Có phải lúc đầu bà ấy đã sinh đôi hay không?

Một tiếng sau, Hách Quân đến Đông viên, muốn vào trong nhưng lại bị vệ sĩ chặn lại.

“Hách tiên sinh, thật sự xin lỗi, Đông viên hiện tại e rằng không tiếp ngài. Đông lão gia vừa mới ra ngoài. Nếu ngài muốn gặp Đông lão gia sợ rằng phải đợi một chút. Hay như vậy, ngài đưa lại danh thiếp, đến khi nào Đông lão gia trở về, tôi sẽ đích thân giao cho ông ấy. Khi nào gặp được Đông lão gia, tôi nhất định sẽ điện lại cho ngài.”

“Vậy sao, thật không đúng lúc. Tôi phụng mệnh Hoắc thiếu đến thăm Đông lão gia.”

Vẻ mặt Hách Quân giả vờ tiếc nuối, rất tự nhiên:

“Đúng rồi, Đông lão gia không ở đây, vậy Đông đại thiếu có ở đây không?”

“Đông đại thiếu mấy hôm nay không có ở Đông viên. Về việc thiếu gia ở đâu, tôi cũng không rõ!”

Rời khỏi Đông viên, Hách Quân nghiêm mặt, ném xuống một câu:

“Lập tức điều tra hành tung của Đông Đình Phong mấy hôm nay!”

Núi Ngự Hoàng, Đông Lăng.

Khu lăng mộ này rất có niên đại, người của Đông gia khi chết đều được mai táng tại đây, các đời con cháu của Đông gia đều tu sửa lăng mộ này nên thật sự rất đẹp, rất có thể cường hào.

Vào lăng, có thần thú trạm đá canh giữ, phía sau là những hàng thông, bên trong từ đường bày đầy những bài vị của liệt tổ liệt tông Đông gia.

Phía sau từ đường là nghĩa trang, nó mang đậm phong cách của các thầy phong thủy 100 năm trước, giữa các mộ đều được trồng những loài hoa lạ, quang cảnh cực kỳ thanh tịnh đẹp đẽ.

Mộ của Đông Diệu Hoa được trồng xung quanh hoa tử kinh, giữa mỗi bụi hoa tử kinh được xen lẫn hai khóm lan quân tử.

Để phân biệt, mỗi mộ viên đều có tên, chỗ này tên là Hoa Viên (Hoa trong tên của Đông Diệu Hoa).

Bia mộ của Hoa Viên được khắc bằng đá cẩm thạch, bên trên có khắc tên, xuất thân của Đông Diệu Hoa, mộ có song huyệt, hai bên đều nhô cao lên, chỉ là một bên có hài cốt của Đông Diệu Hoa, bên còn lại rỗng không. Đó là chỗ mà Hà Cúc Hoa muốn nằm sau khi chết. Hơn nữa trên bia đá vẫn còn để trống một nửa, đó cũng là chỗ mà Hà Cúc Hoa muốn khắc tên mình lên.

Phía đông mộ có một cái đình nhỏ, trong đình có một bàn trà bằng đá, bên cạnh có một tủ đá, bên trong cất những cuốn sách Đông Diệu Hoa thích đọc lúc còn sống, bên khác là một nhà đá nhỏ, mặc dù nhỏ nhưng rất đầy đủ, giống như một ngôi nhà thu nhỏ, thiết bị điện đều có cả.

Rất nhiều năm trước, Hà Cúc Hoa vì thương nhớ chồng nên cho người xây ngôi nhà này để hoài niệm.

Chính bởi vì quá yêu nên cuối cùng khi biết được chồng mình bên ngoài có con riêng khiến Hà Cúc Hoa không chịu đựng được.

Lúc Đông Đình Phong nắm tay Ninh Mẫn vào Đông Lăng, Đông Lục Phúc cũng đã đến nơi.

“Tên khốn nạn đó rốt cuộc muốn làm gì?”

Do hôm qua lúc xảy ra chuyện, Kiều Sâm cũng ở đó nên anh ta đã phong tỏa tin tức, rồi trực tiếp báo cho Đông Đình Phong. Sau đó, Đông Đình Phong cũng gây sức ép với phía cảnh sát nên tạm thời chuyện không bị đẩy đến tình trạng xấu nhất, hôm qua, ngay cả Đông Lục Phúc cũng không biết chuyện xảy ra lại lớn như vậy.

Ông vẫn nghe điện thoại của Đông Tấn, sau đó mới biết con dâu xảy ra chuyện.

Đông Lục Phúc vừa nhớ lại giọng nói ác độc đó của Thôi Tấn mà tức giận. Tên tiểu tử khốn nạn, vừa vào nhà đã gây phiền phức cho Đông gia.

“Anh ta là vì cái chết của Thường Hoan nên kích động, hơn nữa chuyện này xảy ra quá đột ngột...”

Ông nội, ông đừng tức giận! Không ai là không có người mình yêu quý cả? Hai mẹ con họ đã sống chung với nhau 30 năm, tình cảm cũng rất sâu đậm, đổi lại là người khác thì cũng phản ứng như vậy. Nếu như cháu gặp chuyện như thế, có lẽ cháu cũng sẽ kích động gây chuyện. Chúng ta nên thông cảm một chút!

Ông nội, ông bớt giận. Giữ sức khỏe mới là quan trọng. Những chuyện khác cứ để cháu...

Ông yên tâm, chuyện này nhất định sẽ có thể giải quyết ổn thỏa.”

Đông Đình Phong đỡ lấy ông nội, nhẹ nhàng khuyên nhủ mấy câu, tinh thần hẳn vẫn rất bình tĩnh, có một loại cảm giác khiến người ta yên tâm. Đặc biệt là câu cuối cùng, lời nói giống như đảm bảo, khiến người nghe có thể thả lỏng một chút.

Ninh Mẫn yên lặng nhìn người đàn ông của mình, vẻ mặt lo lắng khi nãy ở nhà sớm đã bị hẳn giấu đi, trước mặt Đông Lục Phúc, hẳn vẫn là Đông đại thiếu tràn đầy tự tin như trước, như muốn nói rằng: Có Đông Căn Chi ở đây, trên đời này không có chuyện gì không thể giải quyết.

Nhưng trên thực tế, hẳn không phải thần, đâu phải lúc nào cũng dè nén được cảm xúc, chỉ là hẳn có hiếu, không muốn khiến ông nội lo lắng.

Đó là sức hấp dẫn đặc biệt của hẳn!

“Ông, ông đừng nóng vội. Đông Tán sẽ không làm bừa đâu. Anh ta hiểu rõ luật. Chuyện cả hai bên đều thiệt như vậy anh ta sẽ không làm. Nếu hiện tại anh ta liên lạc với chúng ta, chính là có thể giải quyết được.”

Ninh Mẫn đi tới gọi một tiếng, rất ăn ý trấn an Đông Lục Phúc.

Lúc này trên đường đến đây, cô không có cơ hội nói chuyện với Đông Đình Phong, hẳn vừa lái xe, vừa gọi điện cho Trần Tụy, điện thoại không lúc nào dứt, mặc dù cô vẫn chưa rõ nhân quả ra sao, nhưng với kinh nghiệm của cô cho thấy, chỉ cần có đối thoại có thể thấy chuyện vẫn còn giải quyết được.

Cô vừa nói xong, Đông Đình Phong liền mỉm cười với cô.

Còn Đông Lục Phúc ư, đầu tiên ông liếc nhìn Đông Đình Phong, nha đầu này đột nhiên lại nói thay cho tên nhóc kia, thật là đáng mừng mà!

Sau đó, ông lại nhìn Hàn Tịnh mà buồn phiền: Nha đầu này từ khi gả vào Đông gia, chưa bao giờ đến cúng bái ở Đông Lăng. Trước đây, rất nhiều lần ông khuyên Cẩn Chi hãy dẫn cô đến cúng bái người cha trên danh nghĩa của hân, nhưng hân không chịu. Hôm nay, có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngoài ra, ông càng ngày càng thấy nha đầu này nói chuyện rất có chiều sâu, rất biết quan sát.

Hơn nữa, hai đứa trẻ này còn liếc mắt đưa tình, có một loại cảm giác khác lạ giữa hai người.

“Chú Bách, chú ở lại bên ngoài đi, không có lệnh của tôi, không cho bất cứ ai đến gần Hoa Viên.”

Đông Đình Phong phân phó một câu, mặc cho ông nội đang đánh giá, hân vẫn đỡ ông đi vào bên trong.

Chú Bách đồng ý, dẫn người canh giữ bên ngoài.

5 phút sau, ba người xuất hiện xuất trước mộ.

Ninh Mẫn nhìn thấy: Tay Hà Cúc Hoa bị trói, miệng bị dính chặt, má trái bị sưng đỏ, trán có rất nhiều vết trầy xước, tóc xơ sợi, trông rất thảm hại, bà nằm nhoài trước mộ của Đông Diệu Hoa. Còn trước mộ, đặt hai mâm đồ tế.

Thôi Tán ngồi trên bậc thứ hai, bên cạnh đặt một lon bia, vừa uống vừa quan sát bọn họ.

“Đông Tán, mày làm loạn đủ chưa? Cẩn Chi, nhanh đến đỡ mẹ cháu dậy...”

Lúc Đông Lục Phúc đến gần nhìn thấy con dâu mình đang bị đứa cháu bất hiếu làm ra bộ dạng như vậy, cặp lông mày trắng bạc tức run lên.

Đông Đình Phong buông Đông Lục Phúc ra, đi lại, muốn đỡ lấy Hà Cúc Hoa đang nằm cuộn tròn dưới đất hoảng sợ dậy.

Thôi Tán thoáng chốc đứng lên, đi đến phía trước, tay cầm khẩu M1900, đầu hướng về phía Đông Đình Phong, những mũi súng lại chĩa vào đầu Hà Cúc Hoa:

“Không được động dậy, nếu dám tiến thêm một bước, ta sẽ bắn chết bà ta, để mày cũng cảm nhận được cái cảm giác mất đi người thân là thế nào...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Toàn thân Thôi Tán đặng đặng sát khí khiến Đông Đình Phong lùi lại.

Ninh Mẫn mặc một chiếc áo khoác ngoài rộng màu ngà, quần tây, đi boot, quanh cổ quấn một chiếc khăn tím, tóc dài xõa xuống, trông cô vô cùng nhã nhặn, lịch sự. Cô nhìn thấy Đông Đình Phong dừng bước, rồi lại đi đến đỡ lấy Đông Lục Phúc.

“Rốt cuộc mày muốn gì?”

Đông Lục Phúc cầm gậy hung hăng gõ xuống mặt đất mấy cái, tức giận. Đông gia làm sao lại sinh ra một tên nghịch tử như vậy.

Ninh Mẫn nhìn thấy, Đông Lục Phúc đang nghiêm mặt, sắc mặt tái nhợt, biểu cảm hung hãn, dáng vẻ u ám không kém Thôi Tán là mấy.

Mấy chục năm nay, Đông Lục Phúc sừng sững đứng trên thương trường, tự có thủ đoạn và năng lực của ông; còn Thôi Tán là một nhân vật mới nổi trong giới luật sư, nếu anh ta tiếp tục cố gắng thì chắc chắn trong tương lai sẽ là một đại thần trong giới luật sư, bởi vì trong người anh ta chảy dòng máu của Đông gia: có năng lực, thủ đoạn đủ tàn nhẫn.

“Ông, đừng tức giận... Đừng để đứa cháu bất hiếu đó làm hại đến sức khỏe, không đáng đâu...”

Ninh Mẫn cúi đầu trấn an một chút.

Gió mang theo lời nói của cô thổi đến tai Thôi Tán khiến anh ta bất giác cười lạnh.

 Đối với Hàn Tịnh hiện tại, anh ta cảm thấy vô cùng thất vọng. Anh ta đối xử tốt với cô như vậy nhưng cô lại chưa bao giờ để ý đến anh ta.

 Cô cảm thấy anh ta là đứa cháu bất hiếu sao?

 Bởi vì anh ta bắt cóc người mang danh nghĩa “mẫu thân” này?

 Nhưng đã bao giờ cô nghĩ tới anh ta, chính cái người mang danh mẫu thân này, tối hôm qua đã tàn nhẫn bóp chết mẹ ruột của anh ta...

 Thiếu nợ trả tiền, giết người đền mạng, đó là đạo lý hiển nhiên!

 Anh ta làm sai sao?

 Không, anh ta chưa bao giờ cảm thấy mình làm sai.

 Ít nhất là anh ta chưa bóp cò bắt chết người phụ nữ này.

 Anh ta đương nhiên không có ngu xuẩn như vậy, nổ súng giết người đó là kết quả tự chịu diệt vong.

 Chuyện ngu xuẩn như vậy, anh ta sẽ không làm.

 Nhưng người phụ nữ này là Đông phu nhân, Đông gia ở Ba Thành thế lực quá mạnh, muốn bắt người phụ nữ này bị xử tội trước pháp luật, xem ra là chuyện không thể. Nếu như anh ta muốn giải quyết chuyện này bằng luật pháp, cuối cùng, Hà Cúc Hoa có thể được thả ra. Vậy mẹ anh ta chết thật oan uổng.

 Đây là chuyện anh ta tuyệt đối không thể để nó xảy ra.

Cho nên, trước tiên, anh ta phải bắt lại Đông phu nhân này để “đòi lại công đạo”.

Ninh Mẫn cũng nhìn về phía anh ta, nhân vật tinh anh trong giới luật này, nếu như không vì đau thương cực độ thì anh ta nhất định sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Ánh mắt họ chạm nhau: anh ta đối với cô thất vọng tràn trề, còn cô vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Những người nên có mặt đều đã có mặt, nói đi, anh muốn giải quyết chuyện này thế nào?”

Thôi Tán, nếu anh nổ súng, vậy đó không phải báo thù cho mẹ anh, mà chính là tự cắt đứt con đường tiền đồ của anh. Tôi nghĩ, người thông minh như anh, sẽ không làm loại chuyện thua thiệt như vậy.

Anh giữ người suốt mười mấy tiếng đồng hồ rồi không có bất cứ tin tức gì, không phải là muốn khiến Đông gia sốt ruột hay sao, như vậy anh mới có thể đòi được cái giá cao nhất.

Nếu đã như vậy, sao anh không đặt súng xuống, bình tĩnh cùng thương thảo, làm ra dáng vẻ hung hăng, tàn độc như vậy, đây là anh muốn dọa ai?

Súng đạn không có mắt, nhờ may sát thương đến ai thì tâm huyết của anh bấy lâu nay có phải bị uổng phí không?”

Ngữ điệu mạnh mẽ không run sợ, vạch trần mục đích thật sự của Thôi Tán, cũng lần nữa Thôi Tán thay đổi ấn tượng với cô: So với Hàn Tịnh ngốc nghếch của 6 năm trước, cô hiện tại phản ứng nhanh nhẹ, suy nghĩ thấu đáo, lại nắm rõ tâm lý của anh ta.

Đúng, làm sao anh ta lại sơ suất như vậy, cô gái này vốn là một sinh viên khoa luật, đã từng học qua môn tâm lý học phạm tội.

Anh ta bất giác cười lạnh, không ngờ lại có một ngày cô đối đầu với anh ta, dùng sự hiểu biết đối với anh ta để phân tích tâm lý của anh ta.

“Em đã đoán ra, vậy tôi sẽ không nổ súng, nếu như các người cho tôi quyền lợi hợp lý... Bằng không, tôi sẽ khiến các người phải hối hận.”

Anh ta nói, từng câu từng chữ tràn đầy uy hiếp và kiên quyết.

Lần này, anh ta hoàn toàn liều mình đặt cược.

Đông Đình Phong biết rõ hiện tại Thôi Tán đã đi vào bước đường cùng, nếu muốn trong lúc này nói chuyện khác với anh ta, e rằng anh ta sẽ chẳng có hứng thú nghe, hiện tại chỉ có thể thuận theo anh ta, trấn an tâm tình anh ta mới là điều quan trọng nhất.

Vì vậy hắn gật đầu, lui về bên cạnh Đông Lục Phúc, liếc qua sắc mặt cứng nhắc của ông nội, muốn để ông nội hân thưởng thảo, như vậy sẽ uy tín hơn, sẽ khiến Thôi Tán tin tưởng hơn.

“Người có thể nói trước điều kiện của mình...”

Đông Lục Phúc nặng nề lên tiếng.

Hôm nay, gió rất lớn, Thôi Tán đứng ngược gió, chiếc áo khoác gió bập bùng, tay cũng bị gió thổi làm cho đông cứng.

Anh ta thu súng lại, suy nghĩ, đầu tiên lạnh lùng nhìn người phụ nữ dưới mặt đất một cái, Hà Cúc Hoa cả mặt đầy những vết tím, nét mặt kinh hãi, nhìn thấy ánh mắt của anh ta, trong sợ hãi mang theo sự căm hận, bởi vì anh ta đã từng thưởng cho bà mấy cái bạt tai, mấy lần khiến bà gần như ngạt thở, nhưng cuối cùng lại thả bà ra, khiến bà cảm nhận được cảm giác giao chuyển giữa sự sống và cái chết.

Đúng, anh ta cố ý hành hạ bà, nhưng hành hạ như vậy căn bản không cách làm xóa sạch được nỗi đau của anh ta.

Sau đó, anh ta lại nhìn về phía bia mộ của Đông Diệu Hoa, liếc sang bên mộ trống còn lại, nơi đây khung cảnh an tĩnh, đẹp đẽ, tuyệt đối là một nơi an nghỉ tuyệt vời.

Ngay sau đó, anh ta cẩn thận nhìn phong cảnh xung quanh, sau đó bình tĩnh nói:

“Nguyên vọng lớn nhất của mẹ tôi chính là muốn trở thành phu nhân thật sự của ba tôi. Điều kiện đầu tiên của tôi là, Hà Cúc Hoa phải viết một bức thư nhận tội, sau đó, cắt khỏi Đông gia, vị trí bên cạnh ba tôi này phải là mẹ tôi. Tang lễ của mẹ tôi phải do Đông gia tổ chức, Đông gia phải mở tiệc mời tất cả các bạn bè thân thiết, thay bà hoàn thành nghi thức minh hôn (đám cưới ma)! Để bà chính thức trở thành dâu trưởng của Đông gia. Khi còn sống, bà bị người ta xem thường, sau khi chết, tôi phải để bà được con cháu Đông gia bái lễ.”

Đây là nguyên vọng của mẹ anh ta, phận làm con như anh ta phải thay bà thực hiện.

Đông Lục Phúc vừa nghe, cặp lông mày nhú chặt lại.

Nghe xong yêu cầu này liền khiến người ta cảm thấy đặc biệt hồ đồ, Đông gia vừa phải mất mặt, hơn nữa còn phải tổ chức minh hôn?

Hiện tại là thế kỉ 21, phong tục minh hôn từ lâu đã không còn tồn tại. Phục hưng lại minh hôn, vậy chính là khởi xướng lại những hủ tục, đây là hành động tự hủy hoại hình tượng, tự bôi nhọ Đông gia. Đông gia là gia tộc đệ nhất Ba Thành, thực sự không thể phục hưng lại hủ tục đó.

Ông nghe xong liền xụ mặt, muốn nói nhưng lại bị Đông Đình Phong chặn lại, rồi đưa trẻ đó lại bình tĩnh hỏi một câu:

“Vậy điều kiện thứ hai là gì?”

Ông liếc mắt nhìn, đành phải yên lặng.

Thôi Tán quay đầu, xoa xoa thân súng, rồi giơ súng lên, lần này là nhắm vào Đông Đình Phong, ánh mắt thoáng chốc hung hăng, có một tia đau khổ đọng lại trong mắt anh ta, hơn nữa còn rất sâu.

Đông Lục Phúc nhìn thấy mà tim gan nhảy dựng lên, còn Ninh Mẫn vẫn bình tĩnh như trước, về phần Đông Đình Phong, hoàn toàn coi thường khẩu súng đang chĩa về phía mình.

Loại bình tĩnh này là phẩm chất đặc biệt của hắn.

Ninh Mẫn nhìn vào trong mắt hắn, bỗng nhiên phát hiện điểm chung giữa cô và hắn: gặp chuyện đều không sợ hãi, đều có thể thản nhiên đối diện, ngay cả chân mày cũng không động.

Có lẽ bọn họ là một đôi trời sinh.

“Thứ hai...”

Thôi Tán từ từ nói ra, thanh âm lạnh lẽo:

“Hãy trả lại tôi thứ mà anh đã cướp đi. Tôi muốn anh lập tức ký đơn ly hôn với Hàn Tịnh. Đông Đình Phong, Hàn Tịnh là người con gái của tôi. Mẹ con các người đều là kẻ cắp, lấy đi cuộc sống đáng lẽ ra là của tôi và mẹ tôi, mẹ tôi chịu đựng suốt 30 năm, còn tôi cũng nhịn đủ 6 năm, hiện tại hãy đem tất cả trả về quỹ đạo vốn có của nó...”

Nghe thấy vậy, Ninh Mẫn yên lặng liếc nhìn, trong lòng đột nhiên cảm thấy chút buồn.

Đáng tiếc, Hàn Tịnh đã không còn, nếu như cô ấy vẫn còn sống, nghe thấy lời này có lẽ sẽ rất vui mừng.

Từ góc độ của Hàn Tịnh mà nói, Thôi Tán này cũng được xem là kẻ chung tình. Chỉ là tình yêu của bọn họ không có được kết quả. Anh ta oán hận Đông gia cũng đúng.

Cô quay đầu nhìn thấy tâm tình Đông Đình Phong phức tạp, nhưng vẫn lãnh đạm hỏi một câu:

“Còn gì nữa không?”

“Thứ ba, anh phải giao ra số cổ phần của anh, 5% cổ phần dưới danh nghĩa của anh là quà cưới mà bà nội dành cho Hàn Tịnh. Mấy năm nay, anh chưa từng đối xử tốt với cô ấy, cho nên, anh không có tư cách sở hữu số cổ phần đó. Về 5% cổ phần mà ba để lại, đáng lẽ do mẹ tôi thừa kế, nhưng mẹ tôi hiện tại đã bị mẹ anh hại chết, vậy nên tôi sẽ thừa kế. Sau đó, anh hãy rút khỏi Tập đoàn Vạn Thế, rút khỏi Đông Ngải Quốc, từ nay về sau không được phép xuất hiện trước mặt tôi.”

Anh ta dùng ngữ khí đáng sợ ném ra hai chữ “rút khỏi” là muốn trả thù việc Đông Đình Phong đã trục xuất anh ta.

Nói xong, ánh mắt anh ta nhìn Đông Đình Phong chăm chăm, cuối cùng nói tiếp:

“Yêu cầu của tôi không nhiều, chỉ cần các người đồng ý, và công bố cho báo giới, tôi sẽ giữ lại cái mạng này của Hà Cúc Hoa, cũng không khởi tố. Nếu như các người dám giở trò bịp bợm, thì tôi không khiến Hà Cúc Hoa phải chết thì tôi không mang họ Đông... Tôi nói được làm được!”

Thôi Tán lại chìa súng về hướng Hà Cúc Hoa, tinh thần rất kiên quyết.

Anh ta bây giờ giống như một quả bom hẹn giờ, chỉ cần không thuận theo ý anh ta, anh ta sẽ châm ngòi nổ, “bùm” một tiếng, anh ta sẽ cho nổ chính mình và lôi tất cả cùng chết.

Đông Lục Phúc sao có thể không biết tâm trạng của anh ta, nhưng ba yêu cầu này thực sự là ép người quá mức.

Bất luận là minh hôn, bồi nhọ Hà Cúc Hoa; hay là ép Đông Đình Phong và Hàn Tịnh ly hôn, rồi cưới mình; và còn điều kiện cuối cùng, cưỡng đoạt cổ phần công ty, ép Căn Chi ra đi, đâu có điều kiện nào không khiến con người ta sôi máu chứ?

Hơn nữa lại còn dám ăn nói hùng hồn như vậy sao?

Ông già Đông Lục Phúc này sống bao năm như vậy, ngoại trừ vụ bắt cóc 18 năm trước ra, ông chưa bao giờ bị ai uy hiếp?

“Ba điều kiện này cũng không quá khó!”

Nét mặt Đông Đình Phong vẫn như cũ, không hề biến sắc, trước lúc Đông Lục Phúc muốn nổi giận, câu nói này thật sự khiến ông bất mãn mà trừng mắt nhìn hằm gọi một tiếng:

“Đông Căn Chi, cháu đang muốn làm liều sao?”

Có làm liều hay không trong lòng Đông Đình Phong tự rõ, hằm không có để ý đến lời của ông nội, không nhanh không chậm tiếp tục nói:

“Nhưng trước khi ba điều kiện kia được thực hiện, tôi phải cùng anh nói rõ về vụ án. Đông Tán, anh đang lo lắng nên sẽ loạn, người trong cuộc luôn mơ hồ, anh không thấy sao? Chuyện này là có người vu oan giá họa... Mẹ tôi, phu nhân Hà Cúc Hoa làm sao có thể làm ra loại chuyện điên rồ như vậy...”

Thôi Tán căn bản không nghe lọt tai bất cứ lời biện hộ về vụ án, lập tức nổi giận quát:

“Câm miệng, nếu bà ta không có tâm địa ác độc thì làm sao trước mặt bao nhiêu người bà ta lại đẩy mẹ tôi từ tầng hai xuống?

Nếu như hai mẹ con các người có chút lương tri như vậy thì không đến mức 6 năm trước làm ra loại chuyện căm thù như vậy: Anh, rõ ràng biết Hàn Tịnh là bạn gái của tôi nhưng lại ép cô ấy lấy anh; mẹ anh, sau khi biết rõ tôi là con trai ba tôi, nhưng chẳng những không sửa chữa lại sai lầm trước đây mà còn làm nó trở nên trầm trọng hơn, trục xuất hai mẹ con tôi ra nước ngoài, và tiến hành giám sát với chúng tôi. Xin hỏi, nhân tính của các người đâu?

Lần này, bà ta được đăng chân lên đăng đầu, giết chết mẹ tôi.

Đông Đình Phong, tôi cũng muốn hỏi anh, hai mẹ con chúng tôi rốt cuộc đã làm gì mà khiến các người đối xử với chúng tôi như vậy? Bị các người sắp xếp như vậy rồi lại bị các người hại nhà tan cửa nát, chia lìa, cuộc sống tốt đẹp đều bị các người hủy hoại...”

Câu cuối cùng anh ta rống lên, trong lòng ôm một mối hận ngất trời.

Từ nhỏ, cuộc sống của anh ta đã rất vất vả, không dễ gì có được cuộc sống tốt đẹp hơn, nguyện vọng duy nhất của anh ta đó chính là có thể cùng mẹ mình sống những ngày bình yên, sung túc, nhưng không ngờ, giấc mộng đó lại bị Hà Cúc Hoa chà đạp, dẫm nát.

Đối diện với hoàn cảnh như vậy, anh ta vô cùng bất mãn, vô cùng phẫn uất.

Đông Đình Phong im lặng một lúc.

Mỗi người đều có tính chủ quan của riêng mình, không có bằng chứng xác thực ai có thể khẳng định rằng cuộc sống sau này của mình sẽ hạnh phúc.

Thời gian 30 năm dài đằng đẵng, rất nhiều khái niệm từ hồi thơ ấu được truyền đạt, trong đầu hình thành một loại tư tưởng ăn sâu vào trí nhớ, tư tưởng đó cuối cùng sẽ tạo thành khái niệm “gia đình”.

Một khi có khái niệm này, cô ấy (anh ấy) thân là một thành viên trong gia đình sẽ vì trách nhiệm không cho phép mình chùn bước, cố gắng để bảo vệ nó.

Một khi gia đình bị phá hoại sẽ sinh ra hận, và loại căm hận này sẽ sinh ra một sức mạnh rất lớn khiến con người ta mất đi lý trí. Sau đó, cô ấy (anh ấy) sẽ rơi vào trạng thái muốn trả thù.

Đông Đình Phong hiểu rõ, Thôi Tán bây giờ đang ở trong điểm cực đại của trạng thái đó.

Những đạo lý này, Ninh Mẫn cũng hiểu, cô thấy anh ta hồ đồ như vậy, không tự chủ được trầm giọng hỏi:

“Vậy anh có từng nghĩ qua, tối hôm đó, Hà Cúc Hoa và Đông Đình Phong tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nhà anh không?”

Dựa vào thân phận và sự kiêu ngạo của Hà Cúc Hoa, anh cảm thấy bà ấy sẽ vô duyên vô cớ chạy đến làm loạn ở đó sao?

Trong lúc anh định tội người khác, anh có bao giờ nghĩ trong chuyện này tồn tại nguyên nhân khác không?

Thôi Tán, anh cần đối diện với sự thật là: Lọ thuốc đó mới sản xuất tháng này, nhưng mẹ anh thoáng chốc đã dùng hết cả lọ, anh hãy suy nghĩ xem, tại sao bà ta lại bỏ một lượng thuốc lớn như vậy vào bát canh của tôi.

Có lẽ tôi nói như vậy, anh cảm thấy tôi đang bịa đặt, vậy tôi có thể thề với anh, tôi không nói dối. Hơn nữa, tôi có nhờ y tá ở bệnh viện Mai Loan

xét nghiệm qua, lượng thuốc trong bát canh đó cực kỳ lớn có thể khiến người khác chết mà thần không biết, quỷ không hay.

Kết hợp với tình huống thực tế này, Thôi Tán, phiền anh hãy cẩn thận suy nghĩ xem, tôi có cần phải bỏ thuốc vào bát canh để hại chính mình không?

Hay anh cảm thấy báo cáo của bệnh viện Mai Loan là giả?”

Cô dùng thanh âm nhẹ nhàng nhưng có lực, hướng dẫn từng bước, hy vọng anh ta có thể hiểu rõ bản chất của sự việc, mà không phải bị tình thân suốt 30 năm qua làm mờ mắt không thấy rõ chân tướng sự việc.

Đây cũng chính là nội dung mà Đông Đình Phong muốn nói, hần yên lặng liếc nhìn cô, khả năng phân tích của cô khiến hần rất thích. Người con gái này a, hiện tại, hần càng nhìn càng yêu.

Sau khi cô nói xong, hần rất ăn ý tiếp tục:

“Lời Tịnh Tịnh nói rất đúng, trừ lần đó ra, Đông Tán, anh cũng nên nghĩ xem, trên đời này có kẻ nào ngu xuẩn như vậy không?

Sáng sớm đã vào bệnh viện gây án?

Nếu như ba chúng ta còn sống, hai người phụ nữ tranh tới tranh lui, ba sẽ nói được.

Nhưng hiện tại là ba đã qua đời 20 năm nay, hơn nữa mẹ đã có người khác muốn lấy.

6 năm trước, lúc nghe thấy ba có con riêng, bà chính xác rất phẫn nộ, dù cho đến hiện tại, đối với chuyện này và vẫn khó có thể nguôi ngoai. Nhưng bà sẽ không dùng hành vi phạm tội đó để giải tỏa nỗi uất hận của mình...

Thôi Tán, anh căn bản không biết, bà là người vô cùng lương thiện, vì ba qua đời, bà đã từng ăn chay 3 năm để cầu phúc cho ông. Nghe nói, hành động tốt của người nhà có thể khiến người xung quanh hạnh phúc, bà năm nào cũng đi từ thiện. Bà vẫn luôn quyên góp mà không hề mong hồi đáp.”

Đông Đình Phong nói hết những phẩm chất lương thiện của mẫu thân, nhưng lại bị Thôi Tán cắt ngang:

“Câm miệng, câm miệng ngay... Đông Đình Phong, mày câm miệng cho tao.

Nếu bà ta là nhà từ thiện, vậy mẹ tao chính là đại ác nhân sao?

Từ tầng 2 lẫn xuống, mình cảm thấy đó chính là mẹ tao cố ý ngã xuống sao?

Tao muốn hỏi mày, có người phụ nữ nào ngốc đến mức tự mình tìm đường chết không?

Ở bệnh viện, mẹ tao vẫn chưa tỉnh lại, vẫn còn đeo bình dưỡng khí... nhưng lại bị người ta bóp chết.

Đông Đình Phong, trên cổ mẹ tao tất cả là dấu vân tay của mẹ mày, điều này các người có làm thế nào cũng không thể biện luận được...”

Giây phút này, hai mắt Thôi Tán đỏ ửng, giống như loài lang sói khát máu, lộ ra hàm răng trắng muốt, hận không thể trước mặt mọi người xé xác rồi ăn tươi nuốt sống.

“Trên đời này có rất nhiều sự thật có thể ngụy tạo, khi chuyện này vẫn chưa được điều tra rõ ràng, anh cảm thấy anh có thể kết luận sao?

Đông Tán, anh học luật, anh là một luật sư, trước tòa án, nếu như anh muốn xét xử một người có tội, anh cần phải đưa ra bằng chứng xác thực,

chứ không phải là cái cách đi trái lại với luật pháp như vậy, ngang ngược kết luận, lý trí của anh đâu rồi, kiến thức luật pháp của anh đâu rồi?”

Đông Đình Phong tỉnh táo chất vấn.

“Chính vì tao là luật sư nên tao càng hiểu rõ hơn, tiền bạc có thể bóp méo được tất cả, quyền lực có thể khống chế tất cả. Ở Ba Thành, ai dám động đến Đông gia. Tao rất tỉnh táo, nếu như tất cả làm đúng theo trình tự luật pháp, cuối cùng sẽ thế nào?”

Tuy nói thời đại này bình đẳng, nhưng trên thực tế, nó là hệ thống xã hội dưới trạng thái lý tưởng, luôn có những người trong một vài lĩnh vực nào đó có đặc quyền như vậy.

Đây chính là quy luật xã hội mà ai cũng biết.

Nếu như đắc tội với những người này, thân là quần chúng yếu thế, rất khó được đối xử công bằng. Nhiều lúc, có thể lấy tiền để sắp xếp mọi chuyện.

Thôi Tán rất rõ, nếu làm theo trình tự pháp luật sẽ có hai kết quả, thứ nhất, anh ta nghĩ mọi cách khiến Hà Cúc Hoa lấy mạng đền mạng, thứ hai, Hà Cúc Hoa được xử vô tội.

Bất kể là loại nào, cuối cùng đều khiến anh ta và Đông gia có thù oán, chặt đứt tiền đồ của anh ta, tương lai của anh ta là một khoảng đen tối.

Làm như vậy thật ngu xuẩn.

Cho nên anh ta chỉ có thể âm thầm dùng cái mạng của Hà Cúc Hoa này, thay mẫu thân và anh ta đòi lại tất cả những thứ của anh ta.

Anh ta phải đuổi mẹ con Đông Đình Phong ra khỏi Đông Ngải Quốc.

“Nhưng Thôi Tán, hành vi của anh bây giờ căn bản chính là hành vi phạm tội cực đoan. Anh cảm thấy anh có mấy phần cơ hội thành công?

Cứ xem là tôi và ông nội đồng ý với yêu cầu của anh rồi sẽ thế nào?

Tôi nói cho anh biết, nếu anh muốn dùng mình hôn để khiến mẹ tôi trở thành trò cười cho thiên hạ, tôi cũng có thể khiến sự tồn tại của mẹ anh thành độc phụ bị người đời chỉ trích, phỉ nhổ! Trong chuyện này, anh nên tin rằng, tôi có thể làm được.

Ngoài ra, anh muốn cỡ phần, đó là chuyện quá đơn giản, một tờ giấy sang tên, tôi có thể bó tay, nhưng đừng quên, ở Vạn Thế, nếu không có sự đồng ý của tất cả Hội đồng quản trị thì cả đời này anh đừng mong trở thành thành viên của Hội đồng quản trị để tham dự vào quyết sách kinh tế của Tập đoàn Vạn Thế!

Còn nữa, anh muốn đuổi tôi ra khỏi Đông Ngải Quốc. Nói thật, chuyện này thật sự hơi khó, anh nói anh dựa vào cái gì để làm được chuyện này... Chân tôi dài lắm...”

Từ đầu đến cuối, ngữ khí của Đông Đình Phong vẫn nhàn nhạt như vậy.

Khoảng cách giữa hai người này không quá ba bước, một kẻ cả người đầy tàn độc, sát khí đằng đằng, một người ưu nhã bình tĩnh, đáng vẻ tự tin...

Đây là sự khác biệt giữa hai người họ.

“Có muốn xem cái này một chút không... có lẽ xem xong mày sẽ đổi ý...”

Lau đi nụ cười lạnh quỷ dị đang hiện lên trên khóe môi Thôi Tán, anh ta rút điện thoại ra, vuốt màn hình, gửi một đoạn tin nhắn.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại Đông Đình Phong báo có tin nhắn, hắn giờ ra, là đoạn video. Nhấn nút chạy video, vừa liếc mắt nhìn liền khiến Đông Đình Phong lộ vẻ khiếp sợ.

Đúng, tinh thần của hắn lúc này chính là khiếp sợ.

Hắn bất ngờ ngẩng đầu quát lạnh, thanh âm không che giấu được vẻ kinh sợ:

“Video này ở đâu mà có?”

“Nếu muốn người khác không biết thì trừ phi mình đừng làm. Đông Đình Phong, nhìn rõ đi, nếu mày còn dám về nước, tao sẽ tung những thứ này lên mạng, đến lúc đó, những tin tức liên quan đến những người bị các người âm thầm làm chuyện sau lưng, tao sẽ từ từ công bố. Tao muốn xem xem, đến lúc đó, em gái mày còn có mặt mũi sống trên đời nữa không.”

Nếu không có mấy phần chắc chắn, Thôi Tán đâu có thể mạo hiểm.

Ninh Mẫn đứng ở phía sau cũng không biết Đông Đình Phong thấy cái gì, chuyện tại sao lại liên quan đến Đông Lôi, cô chỉ rõ một chuyện: Có thể khiến hắn kinh sợ như vậy tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

“Được, tôi đáp ứng anh.”

Đông Đình Phong sáng khoái đáp ứng, sáng khoái đến mức khiến Đông Lục Phúc cau mày, ông thực sự bức không biết tên tiểu tử chết tiệt Thôi Tán đã nắm được điểm yếu nào của Đông Lôi.

“Nhưng, trước khi điều kiện được thực hiện, anh phải thả mẹ tôi ra.”

“Vậy không được!”

“Trên mặt đất rất lạnh! Mẹ tuổi cũng đã cao, không chịu được kinh sợ...”

“Đừng dài dòng. Người tao không thể thả.”

“Thôi Tán, anh muốn mẹ viết giấy nhận tội, dù sao cũng phải để bà ấy kí vào. Anh muốn tôi và Hàn Tịnh ly hôn, thì cũng phải cần đơn ly hôn, anh muốn chuyển nhượng cổ phần thì cũng phải có luật sư làm chứng. Chuyện này trong một thời gian ngắn không hoàn thành... Anh thấy không, nên kia có ngôi nhà đá, chúng ta có thể vào đó từ từ bàn chuyện.”

Thôi Tán biết Đông Đình Phong trong đám phán, thủ đoạn rất cao siêu, hẳn càng dễ dàng đồng ý chứng tỏ tỉ lệ thành công càng ít.

Anh ta cau mày suy xét giống như muốn nhìn rõ tâm tư của hẳn.

Không còn nghi ngờ, giao tiếp cùng loại người như vậy thật sự hao tâm tổn sức.

“Không, người tao phải mang đi. 3 ngày sau, tao sẽ cầm đến thứ mày muốn. Cũng phiên mày sau 3 ngày này biến mất khỏi Đông Ngải Quốc! Ngoài ra, để Tịnh Tịnh lại...”

Ánh mắt Thôi Tán dừng lại trên người Hàn Tịnh, ánh mắt cô không còn vẻ ấm áp như ngày trước mà vô cùng lạnh lẽo.

Đông Đình Phong nhìn Ninh Mẫn, không đồng ý.

Nhưng cô lại gật đầu biểu thị đồng ý.

Hắn chần chờ một lúc cuối cùng gật đầu, ánh mắt quan tâm ý bảo cô cẩn thận.

Hai người dùng ánh mắt để trao đổi với nhau.

Ninh Mẫn đi qua, cẩn thận nhìn Hà Cúc Hoa đang kinh sợ nằm dưới mặt đất.

“Mọi người đi đi! Tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy!”

Cô nhẹ nhàng nói, thanh âm lộ ra một loại cảm giác mềm mại thân thiết mà sau 6 năm Thôi Tán chưa bao giờ thấy, giống như đang trấn an tâm tình Đông Đình Phong.

Loại cảm giác thân thiết mềm mại này khiến anh ta thật sự phát điên, ngay lập tức cười nhạo, quát một tiếng:

“Hàn Tịnh, trong lòng em rốt cuộc nghĩ gì? Tại sao 6 năm không gặp, em ngay cả tốt xấu cũng không phân biệt được? Chăm sóc bà ta? Cái người suốt 6 năm nay chưa bao giờ tươi cười với em thì làm sao em có thể chăm sóc cơ chứ?”

Ninh Mẫn không nói.

Anh ta hừ lạnh một tiếng, phần nộ tóm lấy Hà Cúc Hoa đến trước mộ Đông Diệu Hoa, lớn tiếng quát một câu:

“Ba, người đợi đấy, 3 ngày sau, con sẽ để mẹ ở bên ba! Từ nay về sau không để ba phải cô đơn nữa!”

Lúc này, Ninh Mẫn đã đứng cạnh anh ta, nhin không nổi nhắc nhở một câu:

“Thôi Tán, chân tướng chính là cái mà mắt thường không thấy được.”

Thôi Tán thực sự không hiểu tại sao cô lại biến thành như vậy?

“Im miệng, nếu em còn dám nói thay bà ta, anh sẽ cho bà ta ăn đạn... Tịnh Tịnh, người em nên hiểu kính tôn trọng là người hiện tại không thể tươi cười được nữa... chứ không phải người đàn bà lòng dạ rắn rết này!”

Đối diện với khẩu súng chĩa vào chính mình, Ninh Mẫn híp mắt một chút, tính toán cự ly, suy nghĩ nên dùng tư thế gì để giảm lực sát thương

xuống mức thấp nhất, đồng thời xuất phát từ tình cảm người đàn ông này đối với Hàn Tịnh, tỉ lệ anh ta nổ súng là bao nhiêu?

Trong 3 giây, cô đã ra quyết định, cùng với một động tác né trái, chân đá một cước, viên đạn vẫn chưa được bắn ra, súng bị rơi vào bồn hoa cách Thôi Tán 3 mét.

Sau đó, phản ứng đầu tiên của Ninh Mẫn chính là cướp súng, còn phản ứng đầu tiên của Thôi Tán là nắm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn tế; phản ứng của Đông Đình Phong chính là cứu mẹ mình.

Giây phút này, phản ứng của ba người đều nhanh như chớp.

Vừa cầm được súng trên tay, cô nhanh chóng tiếp cận kéo Hà Cúc Hoa ra ngoài, một lực khác kéo bà lại, đồng thời con dao sắc nhọn kề trên cổ Hà Cúc Hoa, lạnh giọng gầm lên:

“Đông Đình Phong, đây là mày muốn mất cả chì lẫn chài sao? Rất tốt...”

Thôi Tán cười lạnh, lấy con dao đâm vào vai Hà Cúc Hoa khiến bà kêu lên thảm thiết, trên trán ứa đẫm mồ hôi.

Đông Đình Phong rung mình, đành lùi lại phía sau, huyết thái dương đột nhiên nhảy loạn lên, lớn giọng nói:

“Anh không thể làm bà ấy bị thương!”

“Đây hoàn toàn là do các người ép tao!”

Thôi Tán hung tợn trừng mắt về phía “Hàn Tịnh”:

“Rất tốt, Hàn Tịnh, lương tâm của em rồi cuộc đã bị chó ăn mất. Ném súng qua đây. Tôi đếm từ một đến ba, nếu em không ném, tôi sẽ lại đâm thêm một dao... Một... Hai...”

Đến tiếng thứ ba liền bị cắt ngang.

“Không thể, Thôi Tán, anh không làm bà ấy bị thương. Hà Cúc Hoa mới là mẹ ruột thật sự của anh! Anh làm như vậy, sớm muộn anh sẽ hối hận...”

Ninh Mẫn quỳ một chân xuống đất, hai tay nắm súng nhắm chuẩn, nặng nề nói ra câu này, thanh âm vang rộ, gào thét trong gió.

Câu này thật sự rất có tính bất ngờ còn hơn cả chuyện nghìn lẻ một đêm.

Nhưng phản ứng của Thôi Tán lại là một tiếng cười lạnh, và một câu châm chọc:

“Hàn Tịnh, lời nói dối của em quá vớ vẩn rồi!”

“Anh sai rồi, đây không phải vớ vẩn mà là sự thật!”

Đông Đình Phong nói thêm một câu nữa, càng khẳng định suy đoán của Ninh Mẫn là sự thật.

Đúng, nó chỉ là suy đoán của Ninh Mẫn, nhưng hiện tại đã hoàn toàn thành sự thật.

Ngạc nhiên không chỉ có cô mà còn có Đông Lục Phúc.

Ông trừng mắt nhìn, tim đập loạn xạ, miệng kêu lên:

“Đây... làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Hà Cúc Hoa càng kinh hãi trừng hai mắt, căn bản không cách nào tin được vào tai mình: Đứa con trai do chính mình nuôi lớn đang trước mặt bà mạnh mẽ tuyên bố, kẻ đang ở phía sau đâm bà bị thương chính là con trai bà.

Trên đời này còn có chuyện quỷ dị hơn sao?

Đầu óc bà mông lung, cuối cùng khẳng định đây chính là biện pháp mà con trai bà muốn Thôi Tán mê muội.

Về phần Thôi Tán, anh ta làm sao có thể tin được.

Anh ta vẫn cười lạnh:

“Mày muốn gạt ai? Đông Đình Phong, đây hoàn toàn là chuyện không thể.”

“Lời của tôi anh không tin, vậy anh cũng không tin về bản báo cáo xét nghiệm DNA sao?”

Đông Đình Phong rút ra một quyển văn án, trong tiếng gió gào thét, tờ giấy phát ra tiếng bập bùng:

“Đây là báo cáo xét nghiệm tôi sai người kiểm tra 4 năm trước, dùng tóc của anh và của mẹ để so sánh, độ tương thích trong DNA đạt 99,999%, kết luận cuối cùng là: mẹ con.

Đông Tán, anh nghe rõ chưa, anh căn bản không phải con Thường Hoan, từ đầu đến cuối, Thường Hoan chỉ lợi dụng anh. Chỉ bởi vì anh là con ruột của mẹ, bà ta coi anh như một nước cờ, cuối cùng muốn hai mẹ con anh đấu một trận sống chết. Đây mới chính là mục đích thực sự của bà ta.

Có lẽ anh sẽ không tin, nhưng tất cả đều là sự thật.

Nếu không phải vì tờ giấy này xác định anh là con ruột của mẹ, anh cảm thấy tôi sẽ cho anh vào Đông gia sao?

Tôi nói cho anh biết, tuyệt đối không thể!

Nếu như anh thật sự là đứa con trai năm đó Thường Hoan âm thầm sinh trộm ra. Ở Đông gia, chỉ cần còn Đông Đình Phong tôi, thì anh đừng hòng

có thể nhận tổ quy tông rồi làm tổn thương mẹ.

Hôm nay, sờ dĩ dấu vân tay của anh có thể dễ dàng mở được cửa của Đông Lăng, đến được trước mộ của ba, hoàn toàn là bởi vì máu trong người anh là huyết mạch của Đông Diệu Hoa và Hà Cúc Hoa.

Đông Tán, đây mới là nguyên nhân anh có thể được nhận tổ quy tông!”

Thôi Tán sống suốt 30 năm, làm luật sư 5 năm, xử lý không biết bao nhiêu vụ án, những tin tức xấu trong giới quyền quý, anh ta nhìn nhiều thành quen. Trên đời này không thiếu chuyện lạ gì. Nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ qua, có một ngày có người đứng trước mặt anh ta nói:

Người mẹ từ nhỏ anh ta luôn dựa vào, người thân luôn che chở cho mình không phải mẹ ruột mình; còn một người đàn bà mà mình hận đến thấu xương thấu tủy lại chính là mẹ thật sự của mình.

Loại tình tiết li kì này chỉ thường xảy ra trong phim ảnh hay tiểu thuyết.

Thôi Tán cười khểnh, làm sao có thể tin lời nói dối nực cười đó, trên mặt anh ta lộ vẻ khinh thường, châm chọc nói:

“Ồ, vậy sao? Đây là anh đang nói với tôi, anh mới là con trai Thường Hoan, 30 năm trước, hai người phụ nữ cùng sinh con sau đó bị ôm nhằm sao? Cuối cùng tạo thành kết quả tôi là anh, anh là tôi.”

Ngữ khí đó vô cùng miệt thị, giống như đang nói: Đông Đình Phong, anh xem tôi là thằng ngốc sao?

Đông Đình Phong làm sao không nghe thấy ý châm chọc trong câu nói đó.

Chuyện bí mật này thật sự vẫn chưa đến lúc để công khai, nhưng trong tình huống này, nếu hắn không nói ra, ai có thể biết Thôi Tán còn làm ra

những hành động quá đáng nào?

Việc hẳn phải làm tiếp theo đây chính là phải khiến Thôi Tán tiếp nhận sự thật này.

Cũng trong lúc đó, Hách Quân mang theo người từ Vườn Tử Kinh rời khỏi, anh ta biết được một tin: Đông Đình Phong đích thân lái xe đến Đông Lăng, còn mang theo phu nhân Hàn Tịnh.

“Quay lại, lập tức đến Đông Lăng!”

Hôm nay anh ta nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Có một loại trực giác mách bảo anh ta rằng: Hàn Tịnh chính là Ninh Mẫn bị thất lạc tung tích bấy lâu nay.

Nhưng đồng thời anh ta lại nghi hoặc: Nếu như Hàn Tịnh là Ninh Mẫn, vậy người phụ nữ Hoắc thiếu nhìn thấy trong video là ai?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Lúc 8 tuổi, Đông Đình Phong đã biết thân thế của mình, nhưng hắn chưa bao giờ vì vậy mà tránh xa Hà Cúc Hoa, ngược lại, chính vì hiểu rõ nội tình hắn lại càng hiếu kính, càng thân thiết, những năm nay, hắn vẫn luôn dùng trái tim để cảm nhận tình thân quý báu này.

Tình yêu của ba mẹ, đó là thứ mà hắn không có được từ lúc sinh ra, nhưng cậu mợ lại cho hắn thứ tình yêu đó, khiến hắn cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Vì vậy hắn rất biết ơn.

Ông nội đã từng nói với hắn:

“Cần Chi, nếu muốn làm một nam tử hán đường đường chính chính, đầu tiên phải học thật giỏi, sau đó, cháu phải yêu thương bảo vệ cậu mợ, đặc biệt là mợ cháu. Cậu cháu đã đánh mất đứa con trai mà mợ cháu dùng cả sinh mệnh đánh đổi để sinh ra. Nhưng Cúc Hoa hoàn toàn không hề biết chuyện này... Cần Chi, cháu nhất định phải yêu thương Cúc Hoa như là mẹ mình...”

Hắn vẫn ghi nhớ, cho nên em gái có thể quên ngày sinh nhật mẹ, nhưng hắn sẽ không; em gái có thể nổi cáu với mẹ, hắn tuyệt đối không muốn làm mẹ tổn thương; em gái có thể không tìm thấy mẹ lúc mẹ tâm trạng không tốt, nhưng hắn không thể, anh sẽ là người đầu tiên xuất hiện trước mặt bà, dùng cánh tay vững chắc theo từng ngày để ôm lấy bà, dùng năng lực của mình để chứng minh cho bà thấy: Bà không cần phải vì hắn mà bận tâm, hơn nữa còn có thể tự hào vì hắn...

Hắn rất yêu quý gia đình này, yêu mẹ và cả em gái.

Từ lúc 8 tuổi đến 30 tuổi, đã qua 22 năm, những năm này, Đông Đình Phong chưa từng nghĩ đến có một ngày hắn sẽ tìm được con trai ruột của bà, sau đó phát hiện có một tấm thiên la địa võng rất lớn đang âm thầm từng chút từng chút trùm lấy toàn bộ Đông gia.

Về chuyện Thôi Tán là con trai ruột của cậu mợ, 4 năm trước hắn đã biết, nhưng hắn chưa từng đề cập vấn đề này với bất kỳ ai. Ngay cả với Đông Lục Phúc.

Ban đầu, yêu hận tình thù giữa Đông Diệu Hoa và Thường Hoan đáng lẽ sẽ mãi mãi trở thành một bí mật sau khi Đông Diệu Hoa qua đời. Ngoại trừ Thường Hoan ra, sợ rằng không còn có ai biết được bí mật to lớn ẩn sâu bên trong đó.

May mà hắn vô tình phát hiện được trong nhật kí của phụ thân nên mới biết được ngọn ngành bên trong.

Khi đó, hắn cũng rất kinh ngạc, hàng loạt những nghi vấn vì thế dồn dập kéo đến.

Nhưng hắn chỉ có thể giấu kĩ bí mật này.

Bởi vì hắn biết, một khi bị lộ ra thì Đông gia sẽ lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

Bởi vì hắn rõ: Chân tướng này, bất kể là đối với Thôi Tán hay Hà Cúc Hoa đều cảm thấy chấn động.

Bọn họ là mẹ con, vốn đã là người thân thiết nhất của nhau, nhưng lại bị người ta chia cắt, thất lạc suốt 30 năm. Đây thật sự là chuyện đáng sợ.

Có lúc, hắn còn nghĩ: 6 năm trước, nếu như hắn sớm biết được chân tướng sự thật này, trước khi quan hệ của Hà Cúc Hoa và Thôi Tán trở nên xấu đi, vạch trần sự thật, có lẽ chuyện sẽ không dẫn đến bước đường ngày hôm nay. Nhưng lúc đó thật sự hắn cũng không biết.

Và 6 năm sau, Thôi Tán trở về nước muốn báo thù, đầu tiên anh ta qua lại mập mờ với Hàn Tịnh, khiến ấn tượng của Hà Cúc Hoa với người này càng lúc càng xấu. Vết nứt giữa hai mẹ con càng lúc càng rộng.

Vì muốn bọn họ gần nhau hơn, hắn đồng ý để Thôi Tán nhận tổ quy tông với yêu cầu là: Thôi Tán phải dọn vào Đông viên, phải trước mặt mọi người gọi Hà Cúc Hoa là “mẹ”.

Đây không chỉ bởi vì anh ta mang trong người dòng máu Đông gia, mà quan trọng nhất là, hắn hy vọng bọn họ có thể tiếp xúc với nhau nhiều hơn, từ từ quen với sự tồn tại của đối phương, sau đó, trong gia đình tình chút từng chút gỡ bỏ mối hận thù. Để quan hệ hai bên được hòa dịu.

Và hắn sẽ vì sự hòa dịu này mà cố gắng hết sức.

Đó là dự định của hắn.

Nhưng đáng tiếc, thủ đoạn của Thường Hoan quá thâm độc, người phụ nữ này đã sớm không thèm để ý đến mạng sống, bà ta dùng cái chết để hận thù của bọn họ lên đỉnh điểm.

Tối qua hắn đã suy nghĩ, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt, muốn khiến Hà Cúc Hoa và Thôi Tán bỏ đi thành kiến với đối phương, vậy tuyệt đối là chuyện khó hơn lên trời. Không ngờ ngay sau đó, Thường Hoan lại chết đột ngột, khiến quan hệ của bọn họ càng lúc càng gay gắt.

Lúc này, đối diện với diễn biến phát triển như vậy, hắn không thể không nói ra bí mật kinh hãi này.

Việc Thôi Tán không tin, thật ra cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Một cơn gió thổi qua, bụi hoa tử kinh phát ra tiếng kêu xào xạc, Đông Đình Phong yên lặng đứng trước mộ Đông Diệu Hoa, tìm hắn đang nói đau, trong đầu hiện lên giọng nói và nụ cười của người ba trên danh nghĩa, nhưng thực tế là là cậu này, cùng với những hoài niệm mà ông viết cho đứa con trai đã thất lạc của mình, bởi vì làm thất lạc mất con nên sau này khi đối diện với vợ, ông vô cùng áy náy.

30 năm, đến giờ phút này, người vợ mà ông yêu thương cùng với đứa con trai mà ông kiếm tìm suốt bao năm đó đang đứng trước mộ ông, nếu như sau khi người ta chết đi thật sự có linh hồn, vậy sau khi ông nhìn thấy cảnh này, chắc chắn ông sẽ rất đau lòng.

Đông Đình Phong yên lặng đứng nhìn và nói với Thôi Tán, người đàn ông bị số phận trêu đùa, đứa trẻ bị chính người phụ nữ nuôi lớn mình lừa gạt:

“Tôi chính xác không phải con trai của Hà Cúc Hoa. Nhưng đó không có nghĩa là tôi là đứa trẻ năm đó bị hoán đổi với anh.

Không sai, năm đó chính xác anh đã trải qua một trận đánh tráo: Ba đã hoán đổi anh và con trai của Thường Hoan. Cuối cùng dẫn đến kết quả là, con trai của Thường Hoan bị nổ tan xác. Thường Hoan vì vậy mà ôm hận trong lòng, ôm anh bỏ đi. Thoáng cái đã 30 năm. 6 năm trước, các người đột nhiên xuất hiện ở Ba Thành, tuy không thường xuyên. Nhưng đó chính là phát súng báo hiệu cho sự bắt đầu của kế hoạch trả thù.

Đông Tán, anh căn bản không biết sau lưng chúng ta có một thế lực đen tối đang từng bước đổ thêm dầu vào lửa. Muốn mâu thuẫn trong nội bộ Đông gia trở nên gay gắt từ đó chia rẽ chúng ta...”

“Nói rất sống động nhưng đáng tiếc có trăm ngàn sơ hở.”

Thôi Tán lạnh lẽo cười:

“Đông Đình Phong, anh lại muốn bịa chuyện sao?”

Đông Đình Phong yên lặng, liếc nhìn một lượt rồi nhàn nhạt hỏi lại:

“Đây là tôi tùy tiện bịa chuyện sao? Cái đang chảy trong người anh là dòng máu của Hà Cúc Hoa và Đông Diệu Hoa, anh là con trai của họ. Quan hệ huyết thống từ lúc anh sinh ra đã được quyết định. Bất luận anh có ghét bỏ người đã sinh ra mình bao nhiêu thì anh cũng không thể vứt bỏ được quan hệ đó. Đông Tán, 30 năm nay, Đông Đình Phong tôi có lẽ khi hành sự sẽ dùng chút thủ đoạn, biết chút tâm cơ. Nhưng tôi đây chưa bao giờ huênh hoang nói khoác, bịa đặt dựng chuyện. Đặc biệt là chuyện này.”

Trên đời này, có vài người sinh ra có thể khiến người ta vui vẻ, tướng mạo anh tuấn, hơn nữa năng lực thừa sức có thể khiến người ta sùng bái, kính trọng. Loại người này, bình thường rất khiêm tốn, không nói nhiều lời, một khi mở miệng, từng câu từng chữ đều rất có trọng lượng. Có thể dễ dàng khiến người khác tin phục, do đó đạt được mục đích mà không mất một binh một tốt nào.

Đông Đình Phong là loại người như vậy. Khi hần nghiêm túc nói thì càng đáng tin.

“Câm miệng!”

Thôi Tán tức giận quát lên, nhưng trong lòng lại sinh ra cảm giác bất an.

Càng hung hãn càng thể hiện anh ta đang dẫn đo.

Đông Đình Phong làm sao có thể im miệng, hần không nhanh không chậm nói tiếp:

“Đông Tán, anh cũng là người thông minh, chuyện xảy ra ngày hôm qua không phải rất vô lý sao? Chỉ cần anh cẩn thận suy xét sẽ phát hiện ra đầu mối trong đó.

Đúng, anh từ nhỏ được Thường Hoan nuôi lớn, anh cũng tận mắt chứng kiến Thường Hoan vì bảo vệ cái mà bà ta gọi là tình yêu mà chịu khổ suốt 30 năm, nhưng anh có nhìn thấy, bà ta vì hận thù mà giấu kín mỗi hận ý, kéo dài nó suốt 30 năm.

Hôm nay, anh lại làm tổn thương mẹ ruột của mình, vậy chính là anh đã giúp bà ta đạt được mục đích cuối cùng.

Đông Tán, anh không thể chấp mê bất ngộ, anh phải dùng lí trí của mình, dùng đầu óc khách quan để đánh giá sự việc. Chứ không phải một kẻ bị hại, mê muội không nhìn thấy đường.

Tôi thừa nhận, sự thật này chính xác rất khó để người ta tiếp nhận. Giống như lúc đầu, khi biết chính mình không phải con của Hà Cúc Hoa và Đông Diệu Hoa, tôi cũng không cách nào có thể định thần được.

Lúc đó, tôi mới 8 tuổi, so với hiện tại, khả năng chấp nhận vẫn còn rất kém.

Đông Tán, có lẽ hiện tại anh không cách nào tin tưởng hoàn toàn, nhưng không sao, anh có thể điều tra. Nếu như anh không tin bản xét nghiệm mà tôi sai người làm, vậy anh có thể làm lại, xem xem, rốt cuộc tôi có nói dối không?

Ngoài ra, trong đây vẫn còn lưu lại bút tích của ba, anh có thể xem, quan hệ giữa ba và Thường Hoan rốt cuộc là thế nào? Từng câu từng chữ trong này đều là bút tích của ba. Từ đây anh có thể thấy rõ sự thay đổi tình cảm giữa ba và Thường Hoan. Sau đó, anh sẽ phát hiện ra sự thật là người mà ba yêu nhất là mẹ của chúng ta, chứ không phải Thường Hoan.

Mặc dù người phụ nữ này thật sự đã sinh cho ba một đứa con trai. Nhưng đứa con ấy ba cũng không biết, cho đến mấy ngày trước lúc bà ta trở dạ, ba mới hiểu rõ tình hình. Lúc đó, mẹ cũng sắp sinh. Ba sợ người đàn bà này sẽ đến làm ầm ĩ nên mới đưa bà ta đến một nhà riêng chờ sinh.

Đông Tán, anh nghe rõ không, quãng thời gian tốt đẹp giữa ba và người đàn bà đó đã qua, trên thực tế, bà ta không thể được xem là người tình bên ngoài của ba. Trước lúc bà ta sinh đứa trẻ kia, ba đã chia tay với bà ta, về trở về nhà.

Rồi sau đó, Đông gia xảy ra một chuyện lớn không thể công bố ra bên ngoài, dẫn đến việc con trai Thường Hoan chết uống. Người phụ nữ này sau khi biết liềm cảm hận rồi mang anh theo đi, sau đó bắt vô âm tín. Suốt những năm tháng còn sống, ba vẫn luôn đi tìm tung tích của Thường Hoan, nhưng đáng tiếc, không tìm thấy.”

Đông Đình Phong đi đến trước mộ, bàn tay giơ lên vỗ nhẹ tấm bia, ngón tay lướt nhẹ qua dòng chữ khắc sâu: Đông Diệu Hoa. Trước mắt, hắn vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của ông, cao lớn, tuấn bạt, đối với hắn rất nghiêm khắc nhưng cũng vô cùng quan tâm. Hắn biết ông rất yêu hắn, và từ nhỏ rất kì vọng vào hắn.

Hắn nhớ lúc nhỏ đã từng hỏi qua:

“Cậu, cậu nhớ em không?”

“Nhớ chứ!”

Đông Diệu hoa ôm hắn vào lòng:

“Nhưng chỉ có thể giữ trong lòng. Chuyện này tuyệt đối không thể để mợ cháu biết. Bà ấy yêu cháu, rất nhiều rất nhiều. Nếu như biết cháu không phải con trai bà ấy. Bà ấy sẽ suy sụp. Cho nên cháu phải nhớ rõ, thân phận

của cháu tuyệt đối không thể để mợ cháu biết, trừ phi có một ngày em trai cháu xuất hiện.”

Hắn nhớ lại lúc đó mà thở dài.

Một lúc sau, hắn quay đầu, nhìn thấy Thôi Tán vừa kinh hãi vừa hoảng loạn, hắn liếc mắt nhìn, sau đó từ từ nói tiếp:

“Ba vẫn luôn trông mong có thể tìm lại em, hôm nay cuối cùng em cũng trở về, khoảng trống 30 năm không chỉ khiến tình mẹ con xa cách mà còn khiến hai người trở thành kẻ thù không đội trời chung. Sau 30 năm, vết thương năm đó sớm đã thành sẹo, nếu muốn tìm rõ chân tướng thì phải dùng dao để cắt vết sẹo đó ra, khiến nó chảy máu. Điều này quá tàn khốc, anh biết. Nhưng anh không thể không làm.

Đông Tán, bí mật này đã được anh giấu rất lâu. Từ lúc em vào Đông gia, anh đã nghĩ mình nên tìm cơ hội để nói rõ chuyện này cho em. Để em từ từ biết rõ mọi chuyện, nhưng tiếc rằng ông trời không cho anh thời gian, cũng không cho anh cơ hội thích hợp để thổ lộ với em.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay thực sự không thích hợp để nói chuyện này. Nhưng em đã quá tức giận...

Đông Tán, hãy thả mẹ ra! Em phải rõ, người phụ nữ đứng trước mặt em lúc này mới chính là mẹ em. Em thật sự muốn chuyện này đến bước không thể cứu vãn được muốn tình ngộ sao?”

Giây phút này, Đông Đình Phong thậm chí còn không dám nhìn vào mắt Hà Cúc Hoa, sự thật này đối với bà mà nói là một đả kích quá lớn.

Còn Thôi Tán ư, tâm can anh ta lúc này đang rối bời.

Anh ta nói với chính mình, tất cả chuyện này hoàn toàn là do Đông Đình Phong vì cứu Hà Cúc Hoa nên mới bịa ra, nó căn bản không phải sự thật.

Nhưng mọi thứ đều cho anh ta thấy đó không phải nói dối.

Đương nhiên, anh ta có thể cố chấp cho rằng đó chỉ là một kế sách, nhưng chuyện trên đời này thường có tính hai mặt, chuyện như vậy mới đúng là sự thật, vậy 30 năm nay anh ta sống trên đời là cái gì?

Anh ta hít một hơi thật sâu, tay hơi run lên, vừa nãy anh ta mới hung hăng đâm một dao vào người phụ nữ này, trên vai máu vẫn đang chảy...

“Đông Đình Phong, tôi sẽ không bị anh lừa đâu, không bao giờ...”

Anh ta lại rống lên một câu, vẫn giữ tư tưởng trước, túm tóc Hà Cúc Hoa lôi ra.

“Anh nói dối hay không em hẳn có thể phân biệt được.”

“Đứng lại, đừng có lại gần đây!”

Thôi Tán lạnh giọng quát:

“Nếu anh tiến lại gần thì tôi dám đâm nhát thứ hai!”

Đông Đình Phong nhú mào, đứng bất động tại chỗ, Ninh Mẫn cầm súng, nhìn chăm chăm, Đông Lục Phúc vỗ ngực, ông mở mắt rất to, muốn xem rõ cảnh tượng trước mặt.

Bậc thang có chút cao, một bậc lại một bậc, ước chừng khoảng 10 bậc, bước đi của Thôi Tán có chút loạn, chân của Hà Cúc Hoa cũng mềm nhũn... Vừa bước hụt, cả người mềm nhũn ra, khiến cả hai lăn xuống, Ninh Mẫn nhanh tay nhanh mắt, không có đỡ lấy Hà Cúc Hoa mà dùng súng chĩa vào Thôi Tán.

Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh.

“Thôi Tán, anh tốt nhất nên bình tĩnh lại. Bất cứ chuyện gì đều có cách giải quyết của nó. Nếu anh cố chấp lao vào ngõ cụt thì chỉ khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp.”

Thôi Tán nằm trên mặt đất, nhìn thấy người con gái mình yêu ngày nào đang dùng súng chĩa vào thái dương anh ta, trên mặt không chút ấm áp, chỉ toàn là sự xa cách và băng lãnh.

Trong lòng anh ta cảm thấy trống trải, mẹ không còn, người yêu cũng không còn.

Cuộc đời anh ta tại sao lại thất bại như vậy?

Anh ta nằm trên mặt đất, muốn cười không cười được, muốn khóc cũng không ra...

Bởi vì gia đình của anh ta đã bị sụp đổ...

Đông Đình Phong kịp thời đỡ lấy Hà Cúc Hoa, cởi dây trói cho bà, xé băng dính trên miệng bà, rồi nhẹ nhàng ôm lấy bà:

“Mẹ, không sao rồi! Rất đau đúng không, Cần Chi sẽ đưa mẹ về xử lý vết thương...”

Hà Cúc Hoa sắc mặt thảm hại nhìn hẩn chăm chăm, môi khô nứt, nói không thành lời...

Đông Đình Phong thấy mà đau lòng, người phụ nữ giàu lòng kiêu ngạo ấy lúc này bộ dạng vô cùng thảm hại, mắt vẫn nhắm lệ nhưng bà không ngã xuống; có vô số nghi hoặc hiện lên, nhưng cuối cùng lại không nói ra...

Hẩn yên lặng một lúc rồi dịu dàng nói:

“Mẹ, lúc về con sẽ từ từ nói với mẹ... Mẹ ngồi xuống đây một lát... Con có vài câu muốn nói với Đông Tán...”

“Ừ!”

Bà ngoan ngoãn ngồi trên thềm đá, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn đứa con trai từng bước từng bước đi về phía nam nhân đáng sợ đã tát và còn đâm bà một dao đó... Trong lòng bà lúc này là một mớ hỗn độn, nhưng muốn tin những điều con trai vừa nói là sự thật.

Đúng, bà không muốn tin.

Bà hy vọng, tất cả chuyện này là do con trai bà bịa ra, nhưng lúc Đông Đình Phong đi về phía Thôi Tán, hẳn không hề vung tay dạy dỗ kẻ hung đồ đã ức hiếp mẹ hắn, mà còn đưa tay về phía Thôi Tán muốn kéo anh ta dậy.

Hành động này cho thấy nó là sự thật, tâm tình bà vừa hoảng loạn, vừa kinh hãi, cơ thể bà lung lay như sắp đổ.

Đây không phải sự thật, đây không phải sự thật.

Bà lảo lảo với mình như vậy.

“Đông Tán, có muốn cùng anh trở về không? Đông gia mới thật sự là nhà của em. Có lẽ em cần yên tĩnh một chút... Sau đó sẽ về nhà...”

Đối diện với bàn tay trước mặt, Thôi Tán bất giác cúi đầu cười lớn, tạo nên vẻ quỷ dị trong nhĩn trang:

“Đông gia mới là nhà của tôi? Hừ, Đông Đình Phong, anh chiếm người phụ nữ của tôi, trục xuất tôi, rồi bây giờ anh lại nói, Đông gia mới là nhà của tôi?”

“Thôi Tán, rất nhiều chuyện em không biết, Đông gia có kẻ thù rất mạnh đang âm thầm quan sát. Có những sai lầm không phải ngẫu nhiên, mà đó là do có người sắp xếp. Anh không có năng lực nhìn trước sự việc, 6 năm trước hại em chính là sai lầm như vậy.”

Hắn nói, biểu cảm rất chân thành, mang theo chút áy náy.

“Sai lầm? Một sai lầm sao?”

Thôi Tán đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, tràn đầy vẻ chế nhạo, nổi khố mà 6 năm trước anh ta phải chịu đựng trong mắt Đông Đình Phong lại đơn giản vậy sao?

“Đây là anh đang nói cho tôi biết, 6 năm trước, nếu biết tôi chính là con trai của Hà Cúc Hoa thì anh sẽ không lấy Hàn Tịnh sao?”

Anh ta đột nhiên đứng lên, lạnh lùng vỗ tay một cái, hung hăng rống lên:

“Anh đừng quên, lúc đó anh đã nhúng chàm người đáng lẽ anh không nên đụng đến, anh cảm thấy bây giờ anh nói như vậy còn có ích sao? Lúc đó, Hàn Tịnh đã mang đứa con của tôi... Cho dù lúc đó anh không lấy cô ấy, anh cũng không thể xóa sạch được sự thật này... Đông Đình Phong, anh căn bản là một tên mặt người dạ thú...”

Một năm đắm lao đến, rất nhanh, nhưng lại dễ dàng bị bàn tay khác ngăn lại.

Sắc mặt Đông Đình Phong không biến đổi, hắn nhìn thẳng vào ánh mắt đang căm phẫn của Thôi Tán, nhẹ nhàng nói:

“Anh sai rồi, đứa trẻ mà Hàn Tịnh mang thai lúc đó không phải của tôi, đứa trẻ cô ấy mạo hiểm sinh ra lúc ấy là của anh...”

Lời vừa nói ra liền khiến mọi người xung quanh trững lại.

Ninh Mẫn kinh hãi, cổ giống như rớt hết lúc chuyển động, cô nhìn thấy biểu cảm trên mặt Đông Đình Phong, chân thành, nghiêm túc, rõ ràng không phải chuyện đùa.

Đông Kỳ rõ ràng là con trai của hắn...

Vậy giấy xét nghiệm DNA viết rất rõ mà.

Trên bậc thang, Hà Cúc Hoa lại lần nữa kinh hãi:

Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?

Lúc đứa trẻ đó mới sinh ra, bà đã từng đi xét nghiệm...

Đông Lục Phúc thiếu chút nữa té ngã:

Gì?

Đông Kỳ là con trai của tên hôn đản này sao?

Không đúng, tên nhóc đó giống như phiên bản thu nhỏ của Căn Chi.

Còn sự tức giận của Thôi Tán đột nhiên ngưng lại, giống như chính mình đã nghe lầm, lực ở bàn tay cũng dần mất đi. Anh ta thu nắm tay lại, run rẩy hỏi:

“Anh... anh đang nói cái gì? Cô ấy... cô ấy đã sinh ra con của tôi?”

Ánh mắt Thôi Tán dần chuyển sang người “Hàn Tịnh”, nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong đáy mắt cô mà bất giác cười lớn:

“Đông Đình Phong, tôi không ngờ rằng, khả năng bịa chuyện của anh lại giỏi như vậy... Nếu như Hàn Tịnh sinh ra đứa con của tôi, vậy tại sao tôi trở về nước rất lâu như vậy, cô ấy chưa từng đề cập qua...”

Ninh Mẫn khinh bỉ, trong lòng lẩm bẩm một câu:

“Thật là gặp quỷ rồi, tôi đâu phải Hàn Tịnh, làm sao có thể biết bí mật lớn như thế... Vậy thì làm sao có thể nói cho anh?”

Đông Đình Phong cau mày, liếc nhìn Ninh Mẫn một cái, rồi lại nhìn bia mộ, bình tĩnh nói:

“Đông Tán, trước mộ tổ tiên, trước mặt ông nội, nếu tôi nói dối nửa lời, đó thật sự không bằng loài cầm thú. Nhưng, hôm nay cũng không còn sớm nữa, tôi không muốn giải thích nhiều. A Ninh, thu súng lại, chúng ta về nhà... mẹ cần phải bình tĩnh lại...”

Nói đến câu cuối cùng, ánh mắt hần dừng trước mặt Ninh Mẫn, đây là lần đầu tiên trước mặt người nhà hần, hần gọi cô bằng “A Ninh”, trong lòng cô hơi kinh hãi, cảm giác tiếp theo người đàn ông này sẽ vạch trần thân phận của cô trước mặt người nhà hần.

Như vậy thỏa đáng sao?

Cô cau mày, không thèm để ý đến ánh mắt nghi hoặc của Thôi Tán, thu súng lại đi về phía Đông Đình Phong.

Đông Đình Phong mỉm cười với cô, trong phút chốc tỏ vẻ ôn nhu chân thành, còn không hề để ý nắm lấy tay cô:

“Anh nói rồi, anh sẽ cho em một công đạo. Sau khi trở về, anh sẽ trước mặt em nói rõ những khó khăn suốt bao nhiêu năm qua của anh, chỉ là, anh muốn xin em một chuyện.”

“Anh nói đi!”

Cô có chút ngại, hơi cúi đầu nhưng cũng không giãy bở.

“Mỗi người trên đời này đều không thể tránh khỏi phạm sai lầm. Có vài lỗi là do lúc hồ đồ mà phạm, lúc hậu quả hiện rõ trước mặt anh, anh chỉ có thể tiếp nhận, đồng thời bảo vệ kết quả vì sơ suất mà có đó. Anh chỉ có thể nói, tương lai, anh sẽ không phạm phải nó lần thứ hai.”

Ninh Mẫn suy nghĩ ý tứ trong lời nói của hần.

Nhưng có người lại tức sùi bọt mép, hung hăng quát:

“Đông Đình Phong, kẻ tiểu nhân ăn ở hai lòng nhà anh, phút trước vừa nói đường hoàng như vậy, nhưng phút sau lại trước mặt tôi tình chàng ý thiếp với cô ấy...”

Lúc này, tâm tình Thôi Tán lúc này rất phức tạp. Anh ta vừa giận, vừa loạn, vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, nhưng càng ghen hơn...

Đông Đình Phong đột nhiên bỏ tay Ninh Mẫn ra, đứng trước mặt anh ta, đưa bản photo của tờ DNA đó cùng với sổ ghi chép của Đông Diệu Hoa cho Thôi Tán:

“Có lúc, cái tận mắt thấy chưa chắc là sự thật.

Nếu như muốn biết nhiều hơn, có thể đến Vườn Tử Kinh, hôm nay tôi không nói nhiều hơn.

Nhưng phiền anh trước khi đến, hãy xác định lại thân phận của mình.

Hơn nữa, cái anh đang cầm có thể xem... Đợi sau khi anh bình tĩnh lại, chúng ta sẽ nói rõ với nhau...

Về phần mẹ, tôi phải đưa về; về phần đoạn video đó, xin anh hãy tỉ mỉ cân nhắc, người trong đoạn video đó là em ruột của anh, anh thật sự muốn hủy hoại cuộc đời nó sao? Năm đó, nó mới 15 tuổi...

Vốn là tôi cứ tưởng mình đã xử lý chuyện này sạch sẽ, hiện tại xem ra, chuyện này e rằng cũng là một âm mưu. Mục đích là muốn hủy hoại tôi và Lô Lô. Đối với việc làm sao anh có được đoạn video này, kỳ thực tôi rất hiếu kỳ.

Tôi nghĩ, nếu anh có thể buông bỏ thành kiến, có lẽ chúng ta có thể liên thủ điều tra kẻ đang đứng đằng sau làm những trò hãm hại Đông gia.

Nhớ rõ, Đông Tán, tôi ở Vườn Tử Kinh đợi anh!”

Trong đầu Thôi Tán có vô số những hoài nghi, nhưng anh ta cũng rõ, hiện tại tâm tình anh ta không ổn định, và Đông Đình Phong rõ ràng không muốn nói rõ với anh ta, người đàn ông này rất thông minh, hẳn muốn anh ta có chút lo lắng, hồi hộp rồi muốn tự mình bình tĩnh, suy nghĩ và tìm hiểu sự thật.

Anh ta căn rằng, rốt cuộc vẫn cầm lấy hai món đồ này, sau đó trong làn gió lạnh nhìn thấy bọn họ rời đi:

Đông Đình Phong đỡ Hà Cúc Hoa, Ninh Mẫn đỡ Đông Lục Phúc rời đi, còn anh ta vẫn ngã xuống bậc thang, chìm dần trong ánh tà chiều!

Trên đường quay về Vườn Tử Kinh, Đông Đình Phong nhận được điện thoại của Trần Tụ:

“Boss, hôm nay có người điều tra vụ độ súng trên đường La Loan, những số liệu bị xóa đã được phục hồi lại; ngoài ra, có người đã xin được lệnh của Bộ An Ninh quốc gia, khoảng 11 giờ trưa hôm nay đã điều tra hồ sơ mật của phu nhân!”

“Ai đang điều tra?”

Đúng lúc gặp đèn đỏ, hắn phanh lại, hỏi.

“Hách Quân!”

Chẳng trách!

“Ngoài ra, anh ta còn đến Đông Viên và Vườn Tử Kinh. Xem ra, anh ta định tiếp xúc với người Đông gia, không biết mục đích của anh ta là gì?”

Đông Đình Phong hí mắt một chút, từ kính chiếu hậu có thể nhìn thấy hai người phụ nữ ngồi phía sau, mẹ hình như đã ngủ, còn Ninh Mẫn đang

yên lặng nhìn ra ngoài xe, tâm tư không biết đang nghĩ gì.

Hắn biết rõ: Người mà Hách Quân điều tra không phải Hàn Tịnh mà là Ninh Sinh Ca.

Kỳ lạ, Quỳnh Thành xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao Hoắc Khải Hàng còn sai thủ hạ của mình chạy đến đây?

Bất chấp tìm Ninh Sinh Ca như vậy là vì cái gì?

Chỉ là muốn bù đắp sao?

4 giờ 30 phút chiều, Hách Quân đến Đông Lăng, nhưng đáng tiếc, đội bảo an Đông lăng nói cho anh ta biết:

“Đoàn xe của Đông gia đã rời đi cách đây 20 phút.”

Lại bỏ lỡ!

Hách Quân cau mày, nhìn về phía mặt trời đang khuất dần, nặng nề nói ra một câu:

“Chúng ta chia nhau thành hai ngả, một ngả canh giữ bên Đông viên, một ngả theo tôi đến Vườn Tử Kinh!”

Đông viên và Vườn Tử Kinh là nơi mà Đông Đình Phong thường đến, anh ta không tin, anh ta không gặp được họ.

Đúng, anh ta đã hạ quyết tâm, hôm nay bất luận thế nào anh ta nhất định phải gặp được Đông phu nhân Hàn Tịnh, mau chóng vạch trần sự nghi hoặc này.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Trên đường trở về Vườn Tử Kinh, Ninh Mẫn vẫn luôn nghĩ: Đông Đình Phong rốt cuộc là người thế nào?

Ngày xưa, trong mắt cô, hắn là một truyền kì được người ta ca tụng, cả người hắn tỏa ra hào quang, lóng lánh cả một mảnh trời, còn cô lúc rảnh rỗi trong khóa huấn luyện bận rộn, vô tình nhìn thấy hắn trên TV, trên mạng hay trên báo, thấy hắn khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Lúc đó, các thành viên trong đội đã lấy hắn làm chủ đề bàn tán:

“Tiền nhiều đến độ như anh ta, sợ rằng đã không còn ý nghĩa phấn đấu. Muốn tiền có tiền, muốn đàn bà có đàn bà, muốn xe có xe, muốn nhà có nhà, tất cả những thứ có được đều là thứ tốt nhất... Đâu giống như chúng ta, mọi thứ đều phải dựa vào cái mạng già này mà giành lấy.”

“Azzz, mấy người nói xem, anh ta có hút thuốc phiện không? Trên đời này, có mấy anh công tử lắm tiền, trước mặt báo giới thì tỏ ra là chính nhân quân tử, nhưng sau lưng lại là kẻ nghiện. Cuộc sống quá hư không sẽ dễ đi vào con đường tà đạo.”

“Không, không, không, tuyệt đối không thể, tôi đã điều tra về anh ta, hút thuốc phiện thì chắc chắn không thể.”

“Đúng, cô cũng đừng đem mấy công tử quyền quý đó thành khúc gỗ mục mà xem.

Đúng rồi, người có tiền thì sao, anh ta cũng là người. Đặc điểm duy nhất của người ta là tiền nhiều một chút thì có thể tiêu xài hơn chúng ta một chút... So với Đệ nhất thiếu của chúng ta thì người gặp người yêu. Mọi người đều nhắc đến Đệ nhất thiếu, ai mà không giơ ngón tay cái lên tán thưởng chứ?”

“Tôi hiểu kỳ nha, các cậu nói xem, Đệ nhất thiếu và Đông đại thiếu, ai lợi hại hơn?”

“Không thể so sánh được, hai người họ ở hai lĩnh vực khác nhau.”

“Kỳ thật tôi cũng rất tò mò, không biết hai người đàn ông kiệt xuất này mai này có cơ hội để cùng tranh giành một phụ nữ không?”

Câu này là một thành viên nữ trong đội nói, cô tên Cung Lạc.

Sau khi các thành viên nam nghe xong liền lập tức đồng thanh nói:

“Ý nghĩ kì lạ!”

“Đúng, một nam một bắc, bình thường họ làm sao có cơ hội cùng xuất hiện, làm sao có thể gặp cùng một cô gái.”

“Hơn nữa trên đời này đâu có người phụ nữ nào có thể khiến cả hai bọn họ cùng chú ý, rồi còn tranh giành nữa?”

“Aizzz, đừng có nhắc đến chữ tình với tôi. Bọn họ đều là mẫu người đàn ông của sự nghiệp, không có loại giả thiết đó đâu!”

“A Lạc, cô không còn là học sinh cấp ba, thực tế chút đi, đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa!”

Cung Lạc không thèm để ý, cô ấy lại xoay người hỏi cô:

“Sênh Ca, tôi và đám đàn ông bọn họ không cùng lí tưởng. Hai chúng ta thảo luận, cô nói có thể không. Tôi chỉ biết một chuyện, trên đời này không có gì là tuyệt đối.”

Lúc đó cô mới 17 tuổi, mặc dù thân ở với một đồng đàn ông, nhưng cũng chưa bao giờ hẹn hò, đối với tình yêu, mặc dù có hướng tới nhưng không cách nào tưởng tượng được. Khi được hỏi, cô để hai người đàn ông trên tạp chí vào gần nhau, suy nghĩ cẩn thận rồi cười nói:

“Câu hỏi này thật thiếu não! Hai người họ thích ai đâu có liên quan gì đến tôi!”

Rồi cô ném hai quyển tạp chí vào thùng rác khiến Cung Lạc nhảy dựng lên, vội vàng cứu vớt lấy thần tượng của cô ấy, rồi còn oán giận với cô:

“Ninh Sênh Ca, tại sao cô lại không biết thương thức trai đẹp vậy?”

Lúc đó, bất luận là Hoắc Khải Hàng hay Đông Đình Phong, bên cạnh đều chưa có bạn gái, Cung Lạc thích nhất mua mấy quyển tạp chí có ảnh của hai người này rồi lôi ra ca tụng trước mặt cả đội.

Lúc đó, Đông Đình Phong rất ít khi có tin đồn, hảnh lí lịch sạch sẽ, nụ cười lạnh lùng, có lúc cũng tỏ vẻ ôn hòa, so với Hoắc Khải Hàng, khuôn mặt băng lãnh đó có vẻ gần gũi nhưng có lực hơn.

6 năm trước, cô rời khỏi Đông Ngải Quốc đến Trung Quốc, thỉnh thoảng cũng có thể thấy hảnh trên truyền thông Trung Quốc.

Mấy năm làm ở đại sứ quán, hai đồng nghiệp của cô đã từng vì yêu cầu công việc mà tiếp xúc qua với Đông Đình Phong, sau khi trở về đều cảm thán:

“Đông thiếu phong độ nhẹ nhàng, thái độ khiêm tốn, chỉ là biểu cảm lạnh lùng và rất bình tĩnh... Nếu tôi có bạn trai như vậy thì sống ít đi mấy

năm tôi cũng chịu...”

Lúc đó, cô nghe thấy liền cười nhạt hỏi:

“Người ta đã lấy vợ sinh con, lẽ nào cô muốn làm tình nhân?”

“Hứ, người có quyền có tiền như anh ta, đâu ai không có người tình chứ? Có thể trở thành một trong số những người tình của anh ta quá tuyệt. Đời này cũng xem như không sống uổng.”

Cô không nói gì.

Nhưng người đàn ông này có gì tốt mà khiến phụ nữ ai cũng yêu quý vậy?

Cô không cho rằng đó là đúng, trên cuộc đời này, tìm được một người đàn ông mình yêu, đơn giản sống qua ngày, đó mới là cuộc sống.

Nhưng mà ai có thể ngờ rằng, sau bao nhiêu năm, cô lại có thể cùng người đàn ông này dây dưa đến mức kéo cắt không đứt như vậy.

Chỉ hơn một tháng ngắn ngủi, người đàn ông này hết lần này đến lần khác làm thay đổi ấn tượng của cô về hắn, rồi lần này, hắn lại lần nữa thành công khiến cô cảm động.

Hắn là một người giữ rất nhiều câu chuyện bí mật, càng đến gần, càng đọc lâu, càng nghiên cứu, càng có thể cảm nhận thấy hắn có nội tâm sâu sắc.

Hắn rộng lượng, tình yêu của hắn sâu lắng, cùng với khả năng liệu việc như thần đều khiến cô cảm thán, thương thức, đồng thời càng lúc càng rung động.

Đối mặt với người như vậy, thật sự rất khó để khống chế bản thân không bị hút vào.

“Mẹ, mẹ có chuyện gì muốn hỏi con không?”

Về đến Vườn Tử Kinh, Đông Đình Phong rất cẩn thận xử lý vết thương rồi thoa thuốc, băng bó cho Hà Cúc Hoa.

Còn Hà Cúc Hoa thì vẫn yên lặng như nước, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Ninh Mẫn nhìn thấy có chút lo lắng cho người phụ nữ kiêu ngạo này, có thể bà sẽ vì sự thật này mà suy sụp.

Bởi vì biểu hiện của bà thật sự khác thường.

Thời gian 30 năm, nó là quãng thời gian dài trong cuộc đời con người, rất nhiều thói quen, rất nhiều tín ngưỡng sẽ dần được tích lũy trong thời gian 30 năm này, tạo thành thói quen trong cuộc sống; nếu một ngày kia, thứ mà mình dùng tâm sức để vun đắp, xây dựng đột nhiên thay đổi, tất cả những thứ kiên cố suốt 30 năm bỗng nhiên sụp đổ, hậu quả thế nào, thật sự không cách nào tưởng tượng được.

Ninh Mẫn đoán, sau 6 năm, Đông Đình Phong không nói rõ vấn đề thân thể của Thôi Tán với Hà Cúc Hoa ngay có lẽ là vì hấn sợ thân phận của hấn cũng có thể bị bại lộ. Nguyên nhân trong này hiện tại cô vẫn chưa biết, nhưng cô có thể khẳng định, nội tình ắt cũng có khó khăn. Về phần nguyên nhân khác: có lẽ hấn không muốn làm tổn thương người phụ nữ đã hết mực yêu thương hấn này.

Tình yêu này có thể giúp bà chống đỡ với cả thế giới, nhưng cũng có thể khiến bà suy sụp hoàn toàn.

“Mẹ hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút!”

Hà Cúc Hoa nhẹ nhàng nói, thanh âm có chút khàn khàn.

“Dạ, con đã sai dì Lý chuẩn bị phòng cho mẹ, mẹ lên nghỉ trước đi.”

Đông Đình Phong nhẹ nhàng ôm lấy Hà Cúc Hoa, đỡ bà dậy.

Lúc này, Hà Cúc Hoa đột nhiên nắm lấy tay hắn, gấp gáp gọi tên hắn:

“Cẩn Chi, con tin không? Mẹ... mẹ không giết Thường Hoan!”

Thanh âm của bà run lên, ánh mắt mê loạn, mái tóc rối bời lúc ở Đông Lăng đã được Đông Đình Phong chải mượt.

“Không tin!”

Hắn kiên định nói.

Đáy mắt Hà Cúc Hoa đột nhiên xuất hiện nét tức giận, bà cắn môi, khàn khàn nói tiếp:

“Cẩn Chi, mẹ... mẹ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì... Thường Hoan tỉnh lại, bà ta dùng lời lẽ kích động mẹ, mẹ có bóp cổ bà ta, nhưng mẹ đã nhanh chóng bỏ ra, sau đó... sau đó mẹ đã mất đi ý thức, lúc mẹ tỉnh lại, mẹ thấy tay mẹ nằm trên cổ Thường Hoàn, còn Thường Hoan đã không còn thở... Mẹ rất sợ... Lúc đó... Thôi Tán chạy đến... mẹ bị bắt lấy... mẹ... mẹ...”

“Mẹ, bình tĩnh, mẹ phải bình tĩnh...”

Hắn nhẹ nhàng an ủi.

“Cảnh sát sẽ tìm đến mẹ!”

“Con đã xử lý rồi! Mẹ yên tâm đi!”

“Cẩn Chi, mẹ lại gây phiền phức cho con phải không? Mẹ không nên đến bệnh viện... không nên vào phòng bệnh đó... Nhưng mẹ không phục...”

Mẹ rõ ràng không đẩy bà ta, rõ ràng không có... Tại sao bà ta lại hãm hại mẹ!”

Bà có chút kích động.

“Mẹ, mẹ cần bình tĩnh nghỉ một giấc, bất cứ chuyện gì, chờ mẹ tỉnh dậy, chúng ta sẽ nói tiếp...”

“Ừ...”

Hà Cúc Hoa gật đầu loạn xạ, hít một hơi thật sâu.

Đông Đình Phong đỡ bà lên phòng.

“Cẩn Chi, mẹ muốn xem nhật kí của ba con!”

Nằm trên giường, đắp chăn xong, bà nhắm mắt, tinh thần có chút lắng lại. Trong phòng rất yên tĩnh. Lúc Đông Đình Phong muốn rời đi, bà nhẹ nhàng nói một câu.

“Dạ, con sẽ cầm đến cho mẹ...”

Đông Đình Phong lên lầu, lấy cuốn nhật ký cùng báo cáo xét nghiệm DNA vốn luôn được hẩn giấu kĩ mang đến phòng Hà Cúc Hoa.

Lúc này, bà đã ngủ, Đông Đình Phong nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Toàn bộ quá trình, Ninh Mẫn đều nhìn thấy.

Người đàn ông này chăm sóc chu đáo cho mẹ hẩn, mặc dù không phải mẹ ruột, nhưng hẩn vẫn vô cùng nhẩn nại.

Sự nhẩn nại này vô tình khiến cô cảm động.

Trong cuộc sống mỗi người đều có một vài người quan trọng như vậy: ba mẹ, bạn đời, con cái. Con người sống trên đời sẽ phải trải qua vô số loại

tình cảm. Tình thân, tình yêu, tình bạn... Rất nhiều tình cảm đan xen với nhau, đó mới là cuộc đời, thiếu một cũng đều là điều đáng tiếc.

Tình yêu là trên hết, đó chỉ là cách nói của mấy bộ phim hay tiểu thuyết, còn cuộc sống, cái đáng quý nhất chính là tình thân.

Từ khi còn nhỏ, đứa trẻ đến với thế gian này, cái chúng cảm nhận được đầu tiên đó là tình thương của ba và mẹ: Là tình yêu của ba mẹ dành cho con, để đứa trẻ học cách yêu, sau đó từ từ đi tìm định nghĩa tình yêu của mình, đó là tình yêu giữa giữ nam và nữ; từ đó hình thành trách nhiệm.

Loại trách nhiệm đó khiến con người ta muốn yêu và được yêu, đồng thời muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ.

Một người chỉ khi học được cách yêu và bảo vệ ba mẹ của mình thì mới có thể bước vào thế giới người lớn, học cách yêu và trân trọng người mình yêu. Đây là một loại kế thừa tình yêu.

Mặc dù Đông Đình Phong sinh ra trong gia đình đơn thân, hẳn cũng rõ Đông Diệu Hoa và Hà Cúc Hoa không phải ba mẹ ruột của mình, mặc dù cuộc sống hẳn không được trọn vẹn, nhưng vì có công nuôi dưỡng của vợ chồng Đông Diệu Hoa mới khiến Đông Đình Phong có cuộc sống như ngày hôm nay.

Hẳn là người trọng tình, trọng nghĩa, cho nên, bất luận là đối với Hà Cúc Hoa, hay là Đông Diệu Hoa, hay Đông Lục Phúc, hẳn đều hết lòng kính trọng. Điều này thể hiện rõ trong hành động của hẳn.

Một người hiếu thuận thường rất có tính trách nhiệm.

Một người có trách nhiệm khi làm việc sẽ rất lí tính, rất ít bị kích động. Một khi quyết tâm thì sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Cho nên cô nghĩ: Người đàn ông này đối với cô là thật lòng. Hắn không phải loại công tử ăn chơi trác táng.

Đi trên hành lang, Ninh Mẫn đang suy nghĩ, nhưng lại bắt gặp ánh mắt Đông Đình Phong, hai người nhìn nhau.

Cô phát giác chính mình đang dùng một góc độ hoàn toàn mới để nhìn hắn, có chút tình cảm kì lạ đang âm thầm lớn lên mà cô không cách nào ngăn cản được, mà cũng lười không muốn cản.

Loại cảm giác này rất kì lạ.

“Vừa rồi tôi đang nghĩ, hôm trước nếu như tôi không vô duyên chạy đến nhà bọn họ thì chuyện sẽ không xảy ra như vậy. Đông Đình Phong, tôi nghĩ tôi nên nói một tiếng xin lỗi với anh, lần này, tôi đã gây cho anh không ít phiền phức...”

Cặp lông mày của hắn hơi nhíu lại, một loại dự cảm ngoài ý muốn đột nhiên phát sinh, xé ra nhiều bí mật như vậy, dù hắn có mạnh mẽ thế nào thì cũng khó trách khỏi lúc khó khăn. Cô đột nhiên cảm thấy áy náy, nhẹ nhàng cúi đầu xin lỗi.

“Mầm họa này sớm đã được hình thành từ 30 năm trước, Thường Hoan đã có chuẩn bị, mâu thuẫn trở nên gay gắt, nó chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Đây không phải là phiền phức em gây cho anh, mà đó là chuyện mà sớm muộn gì anh cũng phải đối mặt.”

Đến gần, Đông Đình Phong nắm lấy tay cô, mỉm cười, tất cả những căng thẳng dường như đã biến mất.

Mười ngón tay đan vào nhau khiến cô có chút ngại, mặc dù đã gần gũi da thịt, nhưng hiện tại cô vẫn không cách này quen được với sự thay đổi này.

Haizz, chỉ có thể nói, quan hệ của bọn họ thay đổi quá nhanh... Nó khiến cô có chút ngăn cản không được, sự động chạm của hắn luôn khiến cô thấy lạ.

Đúng, nếu muốn cô chấp nhận hắn là người thân thiết nhất của mình, cô cần có chút thời gian để quen.

Cô muốn thu tay về.

Hắn lại bóp chặt lấy, thậm chí còn nâng lên, cúi đầu xuống hôn, ánh mắt thâm tình nhìn cô. Mặt cô liền đỏ lên, có chút thiếu tự nhiên. Đó là biểu hiện xấu hổ sao?

Nhìn thấy cô như vậy, hắn rất vui, ánh mắt cũng sáng lên.

“A Ninh, mặt em đỏ kìa!”

Thanh âm mang ý cười trêu ghẹo...

Không khí có chút mập mờ.

Ninh Mẫn bất đắc dĩ, người này thật sự được đẳng chân lân đẳng đầu, cô không nên nghĩ tốt về hắn:

“Này, anh nghiêm túc một chút đi, tôi vẫn còn chuyện muốn nói với anh... Còn nữa, ông nội đang đợi anh dưới nhà đấy!”

“Để anh ôm một chút, sau đó chúng ta xuống nhà nói chuyện với ông!”

Hắn mặt dày yêu cầu.

“Không được!”

Cô đẩy hắn ra.

Nhưng hắn lại cười, kéo cô lại, không ôm mà là nắm tay cô lôi vào phòng.

Lúc xoay người đóng cửa lại, hắn đẩy cô vào cửa, dùng vóc dáng cao lớn đè lên cô.

Lúc này, cơ thể bọn họ nhẹ nhàng hợp vào nhau, tay phải hắn giữ chắc eo cô, ánh mắt cười.

“Này...”

Tim cô đập loạn lên.

Người này điên rồi, hơn nữa trong căn phòng này hắn đã từng điên cuồng chiếm lấy cô. Thật sự vừa nghĩ đến cô liền có chút mất cảm.

“Làm sao đây, đột nhiên rất muốn hôn em!”

Thanh âm hắn khàn khàn, ánh mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào môi cô không chịu rời.

Ngọn đèn quá đẹp, nó khiến cô trở nên kiều diễm, hai gò má ửng hồng, cánh môi ma mị, ánh mắt có chút ngại ngùng, quá đẹp.

Hắn cúi đầu xuống, từng chút lại gần, nhưng cô lại muốn trốn sang bên.

Cánh tay hắn đột nhiên giữ lấy mặt cô, vững vàng hôn xuống, sự tiếp xúc mềm mại khiến hắn không thể nhả nài, sau đó mãnh liệt ngậm vào, hút sạch không khí của cô, giống như ăn hết sự phòng bị của cô, khiến cơ thể cô mềm nhũn.

Cuối cùng cô chỉ có thể bất lực ôm lấy, mặc cho hắn điều khiển.

Cô thấy cánh môi hắn cong lên, hài lòng dùng ngón tay chỉ vào cặp môi căng mọng của cô:

“Haizz, tại sao anh có cảm giác hôn bao nhiêu cũng không đủ vậy? Em nhất định đã bỏ thuốc mê anh phải không?”

Phía sau là giường, lại hôn như vậy có thể sẽ không kiềm chế được. Hãn hiểu rõ, bởi vì cơ thể hãn có chút nóng lên.

Cô mở mắt, đột nhiên mở miệng muốn cắn ngón tay đó.

Hãn phản ứng rất nhanh, lập tức rút lại, dùng trán cọ cọ vào cô, mỉm cười:

“Nha đầu xấu xa, chỉ một nụ hôn thôi sao mà nhỏ mọn vậy? Haizz, mấy ngày nay tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy... Ngày lành cảnh đẹp đều đã sống uống rồi...”

Tiếng than phiền của hãn khiến cô mỉm cười, không có đẩy hãn ra mà chỉ nhẹ nhàng nói:

“Hiện tại trong lòng anh có dễ chịu chút nào chưa?”

Mấy ngày nay thật sự xảy ra rất nhiều chuyện, bí mật vùi sâu bao nhiêu năm nay cứ từ từ lộ ra, khiến hãn không thể không thấy áp lực.

Ánh mắt Đông Đình Phong sáng lên, ngón tay vỗ về khuôn mặt cô, hãn rất vui vì cô đã quan tâm đến tâm trạng của hãn:

“Nếu vậy hãy để anh hôn thêm mấy cái thì sẽ càng tốt hơn...”

“Lại hôn, anh khẳng định là mình còn có thể đi ra khỏi căn phòng này sao?”

“Haizz, cho nên anh rất buồn...”

Cô lại bật cười.

Hắn nhìn chăm chăm cô mà tham luyến, trong lúc tâm tình lo lắng như vậy có cô bầu bạn khiến hắn cũng được giải tỏa:

“Không được phép cười, cười nữa thì chúng ta ai cũng không thể ra khỏi phòng đâu!”

Hắn chân thành cảnh cáo.

“Này, anh đừng làm loạn. Anh muốn bỏ lại ông nội sao? Hình như ông vẫn còn đợi để giáo huấn anh đó!”

Không thể như vậy. Nhưng hắn thật sự rất muốn ở lại đây.

Điện thoại lúc này reo lên, hắn hôn nhẹ vào trán cô một cái, cuối cùng buông cô ra.

Ninh Mẫn được tự do lập tức chạy vào nhà tắm, nhìn vào trong gương thấy hai má cô đang ửng đỏ, cặp mày liễu diễm, mái tóc khê động, mượt mà.

Cô ôm lấy hai gò má, thở dài, cảm nhận tiếng tim đang đập loạn.

Trong phòng, Đông Đình Phong đang dựa vào cửa sổ, nhìn ra xa, màn đêm yên tĩnh không tiếng động, mọi chỗ đều tối mịt, hắn ở đây có thể thấy phía cửa lớn giống như có xe cảnh sát đang đến hay là một chiếc xe nào đó.

Hắn nghe máy, giọng nói của Trần Tụy truyền đến:

“Boss, Hách Quân đến rồi, anh ta muốn gặp boss một lần. Có cần tôi đuổi đi không?”

“Nói với anh ta, lát nữa tôi sẽ gặp anh ta, địa điểm: quán cà phê số 3 Mai Viên.”

“Dạ!”

Vừa dập máy liền có điện thoại gọi đến, lần này là Thôi Tán.

Hắn nghe máy:

“Alo!”

“Sáng mai, tôi muốn gặp anh!”

“Vườn Tử Kinh, tôi đợi anh!”

Điện thoại lập tức tắt.

Hắn liếc chiếc điện thoại định nhìn thì lại có cuộc gọi đến, số này rất quen thuộc, là Kiều Sâm.

“Chuyện gì?”

Hắn hỏi.

“Mẹ cậu tìm được chưa?”

“Thấy rồi!”

“Hiện tại cậu đang ở đâu?”

“Vườn Tử Kinh!”

“Bây giờ tôi muốn qua đó!”

“Sáng mai đi! Hiện tại tôi có việc phải ra ngoài. Sang mai cậu qua, có chuyện cậu nên được biết, tôi cũng nên giải thích...”

“Được! Ngoài ra tôi có chuyện muốn nói.”

“Nói đi!”

“Hàn Thuần đã tỉnh, tâm tình có chút bất thường, muốn gặp Hàn Tịnh!”

Hai người đơn giản nói chuyện thêm vài câu rồi tắt máy, sau đó Đông Đình Phong lại gọi điện thoại:

“Alo, Tiểu An...”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui mừng của An Na:

“Đình Phong, cuối cùng anh cũng gọi đến, em vừa nghe nói bác gái giết người, chuyện này có thật không?”

“Trên đời có mấy tin đồn đúng chính xác 100% không?”

Hắn nhàn nhạt hỏi lại.

“Em cũng không tin.”

An Na nhỏ giọng nói.

“Hiện giờ bác gái thế nào... Nghe nói tối qua đã bị Thôi Tán bắt đi...”

“An Na, 10 giờ sáng mai, em và ba mẹ hãy đến Vườn Tử Kinh, đến lúc đó Mike sẽ đi theo. Anh có chuyện muốn nói với mọi người. Ông nội và mẹ anh cũng ở đây...”

Hắn cắt ngang.

An Na ngẩn người, nghĩ đến trước đây hắn từng nói nội trong ba ngày sẽ có câu trả lời cho cô, cô lập tức vui mừng trả lời:

“Được! Em sẽ đến đúng hẹn!”

Cô vẫn muốn nói thêm vài câu nhưng Đông Đình Phong đã ném xuống một câu “Ngày mai gặp!” rồi tắt điện thoại.

Cô có chút buồn, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra hai ngày nay, cô có thể hiểu, hẳn hiện tại đang rất buồn lòng vì chuyện kia.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Đông Đình Phong ở Vườn Tử Kinh.

Đông Đình Phong nhìn người phụ nữ ở hẳn từ trong phòng tắm bước ra, trên mặt vẫn còn dính mắt, nhưng tinh thần đã hồi phục tự nhiên, hẳn mỉm cười, kéo lấy tay cô:

“Anh phải ra ngoài. Có người bạn muốn gặp. Ở nhà phiền em trông nom một chút! Được không? Bà xã!”

Hắn lại thay đổi cách xưng hô.

Hai chữ “bà xã” này từ trong miệng hắn nói ra thiếu chút hại Ninh Mẫn toàn thân nổi da gà, khuôn mặt mới bình tĩnh một lúc giờ giống như thiêu cháy.

Cô trừng mắt nhìn hắn:

“Tôi không phải Hàn Tịnh, tôi mới không phải bà xã của anh!”

Khẩu khí có chút ghen tuông.

Aiya, làm sao cô lại cùng một người đàn ông có vợ dây dưa như vậy, thật đau đầu.

Hơn nữa, còn có thể là em rể chứ.

Hiện tại suy nghĩ, quan hệ này thật mất mặt!

Hắn cười cười, ôm lấy cô, liếc mắt nhìn:

“Nếu không, chờ chuyện này giải quyết xong chúng ta cùng đi đăng ký...”

“Anh muốn tuyên bố Hàn Tịnh đã chết sao?”

Cô cau mày: “Bây giờ, thân phận của tôi không thể bại lộ!”

“Anh biết, tất cả cứ giao cho anh xử lí!”

Hắn lại hôn trộm một cái, cúi đầu nói:

“Anh phải danh chính ngôn thuận buộc em lại, sử dụng cái quyền của một ông xã để em không thể chạy trốn...”

“Bớt nói đi! Anh không phải đi sao?”

Mặt cô lại đỏ lên, trừng mắt một cái, người đàn ông này thật là...

Hắn yên lặng nhìn, nếu như không phải thời gian không cho phép, hắn thật sự không muốn rời khỏi căn phòng này!

Haizz!

Hắn đây thật biến chất rồi!

Một tiếng sau, Đông Đình Phong và Hách Quân gặp nhau tại quán cà phê, hắn nhìn thấy trên tay người đàn ông này cầm một tấm ảnh:

Một thân mặc quân phục, Ninh Sinh Ca tay cầm súng, nở nụ cười hiên ngang bất khuất.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 130

Đường từ Vườn Tử Kinh đến quán cà phê không đến 10 phút, 10 phút trước, Đông Đình Phong vẫn còn ở nhà, cánh tay ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, ngửi mùi thơm Fressia trên người cô, nhàn nhạt nhưng lại thâm sâu tận tâm can, giúp tâm trạng bất an của hắn bình tĩnh lại.

Đâu có người không biết yêu là gì?

Trong lúc tâm trạng sa sút, có một người có thể khiến mình an tâm bên cạnh, đó thật sự khiến người ta thích thú.

Người con gái của hắn tuyệt đối là người tinh tế, đáng yêu.

Còn hắn thích cô dựa vào ngực hắn, dáng vẻ ngoan ngoãn, thảnh thơi ngang bướng hấp dẫn, nhưng hiện giờ hắn phát hiện, cô mặc quần phục càng hấp dẫn hơn!

Nụ cười xán lạn đó cho người ta có cảm giác ấm áp, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu chút nữa hại hắn chột mắt.

Haizzz! Thật đẹp!

“Đây là ai?”

Biểu hiện của hắn không chút thay đổi, giống như mặt nước trong hồ bình lặng:

“Tướng mạo lại giống phu nhân của ta như đúc.”

Hách Quân nhìn hẩn chăm chăm, rất muốn phát hiện gì đó trong ánh mắt của hẩn, nhưng một tia nhỏ khác lạ cũng không có, hoàn toàn bình tĩnh.

Có người nói, Đông Đình Phong bất luận là lúc tiếp khách hay đàm phán thì bộ dáng đều như vậy, sẽ mỉm cười, nhưng lạnh nhạt, có thể khiến người ta cảm thấy thân thiết, nhưng đồng thời có thể khiến họ thấy rõ xa cách. Giống như trong màn sương sương hoa, không ai có thể nhìn thấy con người của hẩn. Gặp bất cứ chuyện gì, rất ít khi hẩn lộ ra biểu tình khác.

Tâm cơ người này thật sự rất đáng sợ.

“Đông thiếu xác định chưa gặp qua người này?”

“Tướng mạo giống sẽ khiến người tôi cảm thấy quen biết. Nhưng đáng tiếc phu nhân của tôi không thích cười. Có lẽ tôi nên để cô ấy xem bức ảnh này, một người sống nên cười nhiều một chút. Nhìn rất đẹp!”

Đông Đình Phong bình thản kể ra sự thật này, trong lòng có chút chập chờn.

Cô như vậy thật sự hẩn chưa bao giờ nhìn thấy.

Có thể nói: Cái hẩn hiểu về cô còn quá ít.

Đối với quá khứ của cô, hẩn hoàn toàn không biết.

Cô đã từng nói, bạn trai trước đây của cô nói nụ cười của cô rất đẹp.

Chính xác rất đẹp.

Nhưng điều khiến hẩn đáng tiếc nhất là: Vẻ đẹp như vậy đã từng thuộc về người đàn ông khác. Người này đã từng có được những năm tháng đẹp nhất của cô. Lúc đó cô không ở đây, hẩn biết. Có lẽ lần đầu tiên của cô cũng đã dâng hiến cho người đàn ông kia.

Hắn đã từng tự nói với mình đừng nhớ lại chuyện đó, và nhắc nhở chính mình: Mày cũng không phải lần đầu.

Cuộc sống không thuộc về trải nghiệm lần đầu, mà thuộc về nơi nào dừng lại cuối cùng, dựa trong lòng ai, sống với nhau đến đầu bạc răng long, cùng nhau thưởng thức sự phồn hoa của thế giới.

Nhưng giây phút này, hắn có chút chua xót. Oán hận chính mình không thể gặp gỡ cô sớm hơn, để khiến mình không phải nuối tiếc.

Duyên phận ư, thật sự là thứ khiến người ta phải thở dài.

“Ồ, vậy sao? Chỉ đơn giản là tướng mạo giống nhau sao?”

Hách Quân hỏi.

Đông Đình Phong lập tức cau mày:

“Câu này của Hách tiên sinh là có ý gì?”

“Chỉ là có chút hiếu kỳ, Đông thiếu, không biết tôi có thể mạo phép gặp mặt Đông phu nhân một lần không?”

Hách Quân thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

“Sức khỏe phu nhân tôi không tốt, lúc trước vẫn luôn an dưỡng, 6 năm nay không tiếp người lạ.”

Trong lời nói có ý cự tuyệt rất rõ ràng.

Hách Quân quan sát, người đàn ông này rất tao nhã uống trà, trong quán cà phê gọi một chén trà, vừa nãy gọi đồ, phục vụ gần người một lúc, sau đó là đích thân quản lý ở đây mang trà lên.

“Tôi không có ý gì khác. Đông thiếu, đối với sự giống nhau giữa Đông phu nhân và cô gái trong tấm ảnh này, lẽ nào anh không thấy hiếu kỳ sao?”

“Chính xác có chút!”

Đông Đình Phong mỉm cười, nhìn bức ảnh nhận xét:

“Rất chói lọi. Nhưng đây không phải là chuyện tôi quan tâm. Tướng mạo giống nhau không phải chuyện gì kì lạ. Trên đời này còn thiếu chuyện gì chứ. Có lẽ Hách tiên sinh nên vào thẳng vấn đề, nói rõ mục đích một chút.”

“Đã vậy tôi sẽ nói thẳng!”

“Mời!”

“Tôi đã xem qua đoạn video về tai nạn ở đường La Loan nên được biết Đông phu nhân bị người ta bắt cóc, cho nên muốn hỏi Đông thiếu, có chuyện này không?”

Anh ta nhìn chăm chăm Đông Đình Phong.

“Ừ, chút chuyện nhỏ này Đông gia đã tự mình giải quyết. Không cần anh bận tâm!”

“Là ai bắt cóc vậy?”

Đông Đình Phong cau mày, thanh âm nhàn nhạt:

“Hách tiên sinh hiện giờ đang lấy tư cách gì để hỏi tôi chuyện này? Đông gia không có báo cảnh sát, Bộ Chính trị hình như không có quyền can thiệp vào mấy vụ ân oán riêng tư!”

“Đông thiếu, hiện tại tôi đang nhận lệnh của cấp trên Hoắc Khải Hàng tiếp nhận Tổ điều tra an ninh quốc gia đặc biệt để điều tra chuyện liên quan

đến bí mật quốc gia, câu hỏi ngày hôm nay không phải muốn can thiệp vào chuyện nhà của Đông gia, nhưng do chuyện Đông phu nhân bị bắt cóc có chút kì quặc, tôi không thể không tra hỏi cẩn thận.”

Anh ta bỗng chốc lôi ra danh nghĩa Tổ điều tra an ninh quốc gia đặc biệt.

Đông Ngải Quốc trước mắt có ba chuyện lớn.

Thứ nhất là vụ cướp máy bay vẫn chưa điều tra được thủ phạm, công tác giải quyết hậu quả vẫn chưa xử lí xong.

Thứ hai, chuyện Thủ tướng qua đời.

Thứ ba, Tổng tuyển cử...

Trong ba chuyện này, vụ bắt cóc được đặt lên hàng đầu.

Tất cả mọi người đều đoán: Ai có thể lôi hung thủ đó ra ngoài ánh sáng thì người đó có thể trực tiếp ngồi lên vị trí Thủ tướng.

“Kỳ lạ, thế nào mà phu nhân của tôi lại được lôi vào cùng chỗ với bí mật quốc gia vậy?”

Hắn lãnh đạm hỏi lại, cuối cùng lộ ra chút ngạc nhiên:

“Chỉ là tôi đắc tội với đám người xã hội đen nên mới xảy ra chuyện như vậy. Quan Cảnh Hòa, anh quen không? Anh ta vẫn luôn hiềm khích với tôi vì vài hạng mục, cho nên nhân lúc phu nhân tôi đi bái lễ phụ thân mà sai người bắt cóc. Hiện giờ tôi và Quan Cảnh Hòa đã giải quyết xong mâu thuẫn. Không tin, anh có thể gọi điện cho Quan Cảnh Hòa.”

Quan Cảnh Hòa là lão đại của Hắc bang ở Yêm Thị, đằng sau hắn ta còn có chỗ dựa. Hách Quân làm sao không biết.

Ngay trước mặt Đông Đình Phong, anh ta thật sự lôi điện thoại ra gọi điện.

Điện thoại được kết nối, chào hỏi vào câu, anh ta đi thẳng vào vấn đề, Quan Cảnh Hòa này nhất nhất thừa nhận, chuyện này hoàn toàn là mâu thuẫn riêng giữa hắ ta và Đông Đình Phong. Hiện tại đã được giải quyết triệt để.

Hách Quân bực bội tắt máy.

“Tôi vẫn muốn gặp Đông phu nhân. Đông thiếu, tôi không phải hồ báo hay lang sói, gặp mặt tôi mới yên tâm. Xin lỗi, yêu cầu này có chút mạo muội, nhưng tôi cũng chỉ làm theo phép công!”

Anh ta kiên trì.

“Nói đi nói lại đều trở về chuyện này, nếu như tôi lại nói không được thì hình như có chút kiêu căng, nhưng chuyện này cũng không phải tôi đồng ý là được. Phu nhân tôi thích thanh tĩnh, gặp mặt hay không, tôi phải hỏi ý kiến của cô ấy!”

“Đó là điều nên làm!”

Hách Quân thấy vậy cuối cùng cũng thả lỏng cơ thể, không tự chủ được nở nụ cười:

“Chuyến đi này ngoài trừ việc đó ra, Hoặc phu nhân còn sai tôi chuyển đến một câu.”

“Không biết có gì chỉ giáo!”

Thái độ của Đông Đình Phong vẫn đúng mực như trước.

“Nếu hôm nào Đông thiếu rảnh, mời anh đến Quỳnh Thành một chuyến. Oan gia nên giải không nên kết!”

Hách Quân chuyển ý nguyên lời của Hoắc phu nhân đến Đông Đình Phong.

Thật sự anh ta không hiểu rõ nội tình trong này. Nhưng gần 30 năm nay, Đông gia và Hoắc gia không có kết giao, hay nói là không qua lại trực tiếp, đó là chuyện ai cũng biết, về phần giữa họ có ân oán thế nào, anh ta cũng không biết.

Nói xong câu này, Hách Quân thấy thần sắc Đông Đình Phong vẫn như cũ, tự nhiên tiếp lời:

“Rảnh rồi nhất định đến!”

Bọn họ lại nói chuyện, một bên liên tiếp hỏi dò, một bên thận trọng từng bước, thời gian bất giác trôi qua, cuối cùng Đông Đình Phong chỉ vào bức ảnh:

“Nói lâu như vậy, Hách tiên sinh hình như chưa trả lời tôi nữ đặc chủng binh trong tấm ảnh là ai? Tôi nhớ, loại súng trường này là thiết bị được trang bị riêng cho đội Liệp Phong... Lẽ nào người này là thành viên của đội Liệp Phong?”

“Chuyện trên đời này cái có thể thoát khỏi tầm mắt Đông thiếu quả thật không nhiều!”

Hách Quân cầm lấy bức ảnh, cắt vào túi:

“Cô ấy tên Ninh Mẫn, con gái cưng của Ninh Thiếu úy khu A Quỳnh Thành. Đã từng hoạt động trong Tổ Liệp Phong!”

Anh ta nói rất qua loa.

Lúc này, ánh mắt yên lặng như nước của Đông Đình Phong có chút lóe lên, sau đó mỉm cười tự nhiên nói:

“Hóa ra là con gái nhà binh, chẳng trách khí thế oai hùng lại bồng bồng như vậy!”

Lúc này, Đông Lục Phúc đột nhiên cảm thấy mình đã già, trước đây, gặp phải chuyện lớn thế nào cũng không khiến ông nhản mặt, nhưng sau khi nghe xong tin tức Cẩn Chi nói ra hôm nay, tim ông thật sự đã run lên từng đợt.

Ông không trách Đông Đình Phong đã gạt mình, có vài sai lầm là do ông tạo nên, nói sớm một ngày, ông lại dẫn vật thêm một ngày.

Đúng, trong lòng ông rất khó chịu.

Ông cô độc ngồi trong phòng khách, yên lặng nhìn chiếc đèn pha lê treo trên trần nhà, nhớ đến đứa con trưởng, cùng với đứa con gái đang nằm trên giường bệnh, nhớ lại cảnh cả nhà xum vầy nhiều năm về trước mà thấy đời người giống như giấc mộng, tất cả đều qua đi quá vội vàng.

Đến lúc Cẩn Chi nắm tay Hàn Tịnh xuống nhà, đầu ông cảm thấy mờ lung: Đôi kim đồng ngọc nữ này đang nhìn nhau đắm đuối.

Haizz, đây là do ông hoa mắt sao?

Hai đứa này không phải muốn ly hôn sao?

Lẽ nào chúng muốn hòa hợp?

Ông càng nhìn càng cảm thấy giống như trong mơ, khiến người ta nhìn không rõ.

“Ông!”

Hai đứa trẻ này đồng thanh gọi ông, ông “ừ” một tiếng, lúc nhìn thấy Hàn Tịnh thu tay về liền liếc nhìn Cẩn Chi một cái.

Đầu ông đang rất đau, nhưng vẫn hỏi:

“Cẩn Chi, mẹ cháu vẫn ổn chứ?”

“Coi như đã bình tĩnh, cháu đã cho mẹ uống thuốc an thần, mẹ cần nghỉ ngơi một chút...”

“Ừ, nó đã kinh sợ rồi!”

Đâu chỉ có Hà Cúc Hoa, mà ngay cả ông cũng vô cùng kinh ngạc, đến lúc này vẫn chưa thể hoàn hồn.

“Ông, cháu phải đến công ty một chuyến. Có chút chuyện cháu phải xử lý... Cháu biết trong lòng ông bây giờ có rất nhiều khúc mắc, đợi cháu về, cháu sẽ nói rõ với ông... Tối nay, ông ở đây đi! Cháu sai đầu bếp chuẩn bị cho ông chút đồ ăn.”

Đông Lục Phúc gật đầu, tính cách Đông Đình Phong thế nào ông hiểu, bất kể là không phải chuyện công ty, nhưng lúc này khiến hấn phải ra ngoài ắt phải là chuyện quan trọng, mặc dù ông có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng cũng không được nóng vội.

“Ừ, cháu đi đi!”

Cẩn Chi đi rồi, “Hàn Tịnh” tiến đến cửa mới quay lại nhẹ nhàng hỏi:

“Ông, có cần cháu đỡ ông vào nghỉ ngơi chút không? Đợi cơm nấu xong, cháu sẽ gọi người!”

Ông cười, vỗ nhẹ vào vị trí bên cạnh, càng ngày càng cảm thấy đứa trẻ này giống nữ chủ nhân ở đây:

“Ngồi đi, ông có chuyện muốn nói!”

Ninh Mẫn chỉ có thể ngồi xuống.

“Tịnh Tịnh, làm sao cháu biết được Đông Tán là con trai của Diệu Hoa và Cúc Hoa?”

“Ông, là Cẩn Chi không cẩn thận lỡ miệng nói ra...”

Thật ra là cô đoán.

“Tại sao Cẩn Chi lại gọi cháu là A Ninh?”

“Ông, hiện tại cháu không thể nói!”

“Haizz, hai đứa trẻ này sao lại ra vẻ thần thần bí bí vậy?”

Đông Lục Phúc không có truy đến cùng, nhưng lại hỏi sang vấn đề khác:

“Đông Kỳ... Haizzz, thật sự Đông Kỳ là con trai của Đông Tán sao?”

Ninh Mẫn yên lặng, không có cách nào trả lời.

Nhưng Đông Lục Phúc lại xem đó là thăm thừa nhận, rồi nặng nề thở dài, cuối cùng nói một tiếng:

“Oan nghiệt!”

Ông chống gậy về phòng.

Ninh Mẫn nhìn vậy cũng thở dài.

Lúc ăn cơm, Đông Đình Phong vẫn chưa trở về, chỉ có gọi điện nói: Có thể 12 giờ đêm vẫn chưa về, phiền cô ăn cơm với ông nội.

Ninh Mẫn đến mời Đông Lục Phúc xuống ăn cơm, tâm tình ông không tốt, ăn một chút liền thôi, rồi lại chấp tay sau lưng quay về phòng, dáng vẻ giống như không còn mặt mũi nào để gặp cô.

Ninh Mẫn không biết làm gì để an ủi, cô nghĩ, ông là người thích yên tĩnh.

Về phần Hà Cúc Hoa, bà không ăn cơm, vẫn đang ngủ.

Ăn tối xong, Ninh Mẫn lên phòng, thời gian vẫn còn sớm, đầu tiên cô đi tắm, sau đó cuộn tròn trong chăn, tâm tình có chút hỗn loạn, hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện.

Nhưng ai cũng vậy, người trong cuộc sẽ loạn, còn người bên thành thoi!

Thân thế của Thôi Tán vạch trần, cùng với bí mật về cha đẻ của đứa con Hàn Tịnh cũng bại lộ, mặc dù khiến cô kinh ngạc, nhưng dù sao nó vẫn là chuyện của nhà người ta, có thể khiến cô chấn động nhưng cũng không quá mạnh mẽ. Đối với cô mà nói, chuyện xảy ra giữa cô và Đông Đình Phong mới là chuyện khiến cô chấn động mạnh mẽ.

Nằm trên giường, cô không buồn ngủ, cặp mắt mở to nhìn kỹ cả căn phòng mà bất giác đỏ mặt. Chính chiếc giường này, bọn họ đã quấn quýt nhau, hẳn dùng sự ôn nhu lẫn bá đạo khiến cô khắc sâu khoảnh khắc hoan ái nam nữ đó, khiến cánh cửa dự vọng nguyên thủy của cô mở ra.

Đúng, bọn họ đã vượt qua ranh giới không nên vượt!

Điều này thật sự không nên.

Nhưng nó đã xảy ra, và cô cũng không hối hận.

Ngày đầu tiên trở thành người phụ nữ của Đông Đình Phong, cô đã cùng hắn mở ra một bí mật kinh thiên động địa, cô cảm thấy, cô cuối cùng cũng

bị Đông Đình Phong kéo vào thế giới của hắn, và bắt đầu quan tâm đến hi nộ ái ố của hắn. Cuộc đời êm ả của cô bỗng hoàn toàn thay đổi.

Trên giường, lăn tới lăn lui cô vẫn không ngủ được, cuối cùng ôm lấy laptop, điều tra về diễn cổ “Cửu Phương Cao xem ngựa”.

Sau khi xem xong, cô thở dài một tiếng.

Nếu muốn hiểu người đàn ông này, thật sự không thể nhìn bề ngoài, phải dùng trái tim cảm nhận, mới có thể thấy được sự ưu tú và mị lực của hắn.

Sáng sớm tỉnh lại, bên cạnh có nam nhân, hắn đang dang rộng cánh tay ôm lấy cô, còn cô vùi mình vào ngực hắn, ngửi mùi thanh mát chỉ có duy nhất trên người hắn.

Trải nghiệm này thực sự rất kì lạ.

Nhưng cô không ghét bỏ, hơn nữa còn có chút thích thú, giống như trái tim đang phiêu bạt lâu ngày cuối cùng cũng tìm được bến đỗ, không cần phải gồng mình chống đỡ nữa, có thể yên tĩnh nhìn phong cảnh bên ngoài, còn có người ở bên cạnh cô cùng cô thưởng thức vẻ đẹp đó, đó là ý nghĩa cuộc sống.

Lúc này, trời đã sáng, hắn vẫn ngủ say, chắc tối qua về muộn.

Cô nhớ lúc cô ngủ đã hơn 12 giờ, chuẩn bị ngủ còn đến phòng Hà Cúc Hoa xem qua, đèn ngủ sáng rực, bà đang đọc nhật ký, nước mắt cũng không ngừng lăn trên gò má.

Ninh Mẫn yên lặng rời đi, không có kinh động, lúc trở về phòng có rót nửa ly rượu vang. Ngồi trên sofa trước cửa sổ, chân để lên tấm thảm mềm mại, khó lòng nào ngăn nổi vén rèm lên, nhìn về phía cửa lớn.

Dù vô tình hay cố ý nhưng cô đang đợi hắn về.

Chỉ là sau đó quá mệt, cuối cùng vẫn đi ngủ trước, ngay cả lúc nào hấn về cô cũng không biết, cô còn quên không kéo rèm lại.

Lúc này, ánh nắng từ bên ngoài lọt vào, chiếu sáng của căn phòng, cũng chiếu sáng của khuôn mặt băng lãnh của hấn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn hấn ở cự ly gần như vậy, cô tỉ mỉ quan sát hấn:

Da rất khỏe, trán rộng, cặp mày sắc bén, lông mi rất dài, mũi cao, môi căng, khuôn mặt góc cạnh, cằm rất kiên nghị, tóc đen nhẹ nhàng, yếu hầu rất gợi cảm... Còn nữa, xương quai xanh rất đẹp, và da thịt trên người hấn nhẵn bóng...

Đúng là người đàn ông hoàn mỹ!

Khiến người ta nhìn thấy liền rất muốn tóm lại cắn một cái.

Đột nhiên tay cô bị bắt lấy, đôi mắt lóng lánh mở ra mang theo ý cười, thêm chút nắng càng lộ ra sức hấp dẫn, đáy mắt còn viết đầy mấy chữ hài lòng, giọng nói vẫn còn mang chút buồn ngủ:

“Có phải anh nên cảm thấy may mắn? Em đã động tay động chân lên người anh khoảng 5 phút...”

Vậy sao?

Cô động tay động chân sao?

A, đúng là cô không nhìn được mà đặt tay lên người hấn, nhưng cô rất cẩn thận đúng không, tại sao vẫn bị hấn phát hiện?

“Anh không ngủ sao?”

“Anh rất tỉnh ngủ.”

Hắn cúi đầu nói, trên chiếc gối mềm mại, bốn mắt nhìn nhau.

“Cho nên...”

“Em vừa động nhẹ anh đã tỉnh!”

Cũng có nghĩa là, cô mất mặt đã 5 phút.

Cơ mặt cô cứng nhắc, lòng bàn tay đổ mồ hôi, muốn chạy.

Bối rồi a!

Nhưng hắn lại choàng lên người cô, vững vàng ngăn cô lại, da thịt dính cùng một chỗ, cô giống như cảm thấy sự khác thường của hắn, nóng rực, nó khiến trán cô đổ mồ hôi, những kí ức đó nhanh chóng xuất hiện trong đầu cô. Sau đó, cô trừng mắt, bởi vì trong lòng nhớ đến một chuyện:

Bất kể là tối hôm kia hay sáng hôm qua, bọn họ đã dây dưa với nhau mà không có bất cứ biện pháp phòng ngừa nào, hắn cứ hết lần này đến lần khác phát tiết trên người cô, chuyện này thật tệ!

Và chuyện bi kịch nhất là: chuyện xảy ra hôm kia, hôm qua quá vội vã, cô lại quên chưa mua thuốc tránh thai. Thảm rồi, hôm nay đi mua có trễ không?

“Này, anh có tin không, nếu anh dám dờ trò lưu manh, tôi dám đá anh một cái đó...”

Cô lẩm bẩm một tiếng.

Nhưng với tư thế này thì lực chưa đủ.

Vén mái tóc cô lên, hắn tùy ý chơi đùa, ánh mắt nhìn xuống vạt áo ngủ, một lớp da thịt trắng muốt lộ ra.

Ninh Mẫn: “...”

Được rồi, cô sai rồi, cô không nên bị nam sắc làm cho mê hoặc.

“Hử, sao anh hẹp hòi như vậy? Tôi chỉ sờ một chút thôi mà...”

Cô đẩy tay hắn ra, cổ tát hắn.

“Anh không nói không để em sờ...”

Hắn như cười như không, từ từ nhìn chăm chăm xuống cổ cô:

“Anh chỉ cảm thấy đến mà không giữ thì có chút vô lễ.”

Bàn tay quý quái muốn đi xuống nhưng bị cô giữ lại.

“Này, Đông Đình Phong, lúc này cũng không còn sớm, anh... đừng làm loạn... Mẹ và ông nội anh nói không chừng đều dậy rồi... Chúng ta cũng nên dậy thôi...”

Hắn đưa tay với lấy điện thoại trên đầu giường, tỏ ý cho cô xem:

“Bây giờ vẫn chưa đến 8 giờ 30, vẫn sớm... Ngủ thêm nửa tiếng nữa!”

Nửa tiếng cũng đủ để hắn làm xong cả vụ án...

Ánh mắt long lanh đó hàm ý cười nhưng không có điểm gì tốt đẹp, còn cơ thể hắn nhanh chóng khiến cô cảm nhận được cái khúc đạo đầu nào đó...

“Vậy anh ngủ, tôi dậy!”

Cô muốn trốn.

“Không được, không có em làm sao anh ngủ?”

Có ý gì?

Còn mang theo cái dáng vẻ ủy khuất đó.

Ninh Mẫn: “...”

Thật sự rất muốn xử hần. Làm sao hần có thể mặt dày như vậy.

“Không được...”

Cô cự tuyệt.

“Tại sao không được?”

Hần cúi đầu hỏi nhỏ.

“Đồng tiên sinh, anh đói khát như vậy sao?” Cô độc địa, “Tại sao nhìn đi nhìn lại thấy anh giống một tên nhãi con mới được thử qua tình ~ tròng... có lòng tham không đáy vậy?”

Người nào đó hít sâu một cái, nhưng cười như không cười, tay đã đi sâu vào trong áo ngủ:

“Tình và dục là hai thứ không giống nhau, sống suốt 30 năm, anh chưa từng biết đến chữ tình, cuộc sống của anh rất yên lặng; về dục, chỉ cần em không nhắc đến chuyện 6 năm trước đó, thì suốt 6 năm nay, anh vẫn sống những ngày tháng thanh tịnh như trước. Cho dù thỉnh thoảng có nhu cầu nhưng cũng tự mình giải quyết. Em nói lần đầu anh thử tình, bị em nói trúng rồi; em nói anh lòng tham không đáy, anh cũng công nhận là đúng.”

Ninh Mẫn vội vàng tóm lấy bàn tay tà ác thở hỗn hển, cắn răng: Cánh tay này thật có khả năng làm chuyện ác.

Hần cười, tiến gần đến môi cô, nhìn:

“Phu nhân, em phải thông cảm, dục vọng là thứ một khi đã chạm đến, hơn nữa còn đối mặt với người phụ nữ mình yêu, em muốn anh không ham

muốn thì thật sự quá có lỗi với cơ thể của mình...”

“Đông Đình Phong...”

Hắn hôn nhẹ trên mặt cô mấy cái rồi nói:

“Ngoại trừ em, còn ai có thể khiến anh không kiềm chế được như vậy?”

Trước đây, Dĩ Hàm đã từng cười anh, có một đồng tài sản nhưng lại không biết hưởng lạc, đời người trôi qua rất nhanh, đến lúc già lại hối hận.

Cậu ấy cũng từng hỏi anh: Cậu thật sự muốn làm hòa thượng sao? Hòa thượng bao giờ cũng phóng ~ thích đấy! Cậu so với hòa thượng còn cổ hủ hơn nhiều. Trên đời này đâu có nam nhân nào kì quặc như cậu?

Ninh Sinh Ca, em thành công phá vỡ được sự cổ quái của anh, khiến anh phạm tội, hại anh có những ý nghĩ kì quặc...”

Mang theo tiếng thở dốc, lúc hắn dính vào môi cô thì đã nói xong câu cuối cùng.

Cô không phản kháng, nhìn thấy hắn gần trong gang tấc, nụ hôn tự nhiên phát sinh, hoặc bởi vì cô bị câu nói của hắn bỏ độ, cơ thể vì nụ hôn của hắn mà bắt đầu run lên...

Nếu bạn thích hãy động viên dịch giả bằng cách đọc, like, cmt, share trên chính blog của dịch giả nhé! Dù có mang đi thì làm ơn tôn trọng tôi một chút, tôi dịch chứ không phải ai khác ha! Đừng có bê ý nguyên văn của tôi vào rồi ghi ở dưới tên mình dịch nữa! Nói hoài thấy mệt thấy mờ à. Nếu giỏi như vậy sao không tự dịch lúc thời gian tôi đây drop đi. Thôi than hoài cũng chán! Cảm ơn mọi người đã yêu thích ha!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Lúc trước cô đã từng cho rằng, hần ít nhiều gì cũng có vài bạn giường, những lời của báo giới không thể vô căn cứ mà có. Không có lửa làm sao có khói, nhưng hần lại nói, 30 năm nay hần chỉ bị người ta sắp xếp qua đêm với phụ nữ một lần.

Điều đó khiến cô hơi kinh ngạc, còn hần lại nhân cơ hội này lấn chiếm môi cô.

Về quan hệ giường chiếu, kĩ năng hôn của hần tuyệt đối không thể nói quá cao siêu, nhưng cô lại hoàn toàn ngây ngô, lộ rõ vẻ ngốc nghếch. Trong chuyện này, hai người đều là kẻ mới, nhưng khi phối hợp cùng nhau lại rất tuyệt, rất ăn ý.

Nụ hôn này hần không dừng lại, từng tắc từng tắc thiêu đốt cơ thể cô, cũng thiêu đốt chính hần. Hần hiện giờ căn bản không muốn khống chế ham muốn, lần nữa, hần giống như mang theo nhiều khát vọng lăm lăm chiếm hơn, hôn càng mãnh liệt hơn.

Mọi người đều nói, lần đầu tiên sẽ chính là sự bắt đầu của vô số lần khác.

Chính xác là vậy.

Đòi hỏi của hần với cô hiện tại càng lúc càng nhiều, nếu như tùy ý để hần càn rỡ như vậy, thì sẽ càng bị hần chiếm đóng nhiều hơn...

Trong lúc ý loạn tình mê, cô có ngăn cản, khước từ, không muốn tiếp tục:

“Đừng làm loạn, anh nhịn chút đi! Hay tự mình vào nhà tắm mà giải quyết. Rảnh thì anh đi mua chút... dự bị sẵn!”

Cô không nói ra tên cái đó, chỉ biết sau này thời gian ở bên nhau không ít, nhất định phải dùng tới.

“Không cần!”

Hắn cúi đầu nói, hôn nhẹ một cái vào vành tai cô, tay đã thành công cởi bỏ áo của cô.

Cô rụt người lại, đỏ mặt, làn da cũng xuất hiện những vết đỏ.

Hắn thưởng thức:

“Như vậy mới tốt!”

“Không tốt! Không thể vì ham muốn nhất thời mà có thai...”

“Nếu có thai càng tốt!”

“Không thể!”

Cô trừng mắt nhìn hắn, có chút gấp gáp, có chút hoảng loạn.

“Anh muốn em sinh cho anh một đứa con...”

Ánh mắt phát sáng do ánh nắng chiếu vào của hắn cực kỳ chân thành, hơn nữa còn rất ấm áp.

Tâm can cô bất giác run lên, yêu nghiệt này khẳng định không biết được lúc hắn nói ra câu này trông hắn quyến rũ thế nào?

“Anh đã có Đông Kỳ rồi...”

Đứa trẻ đó đáng yêu như vậy, nhưng là con của hắn và người phụ nữ khác.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, trong lòng cô có chút chua xót.

Loại thân thiết như vậy hắn cũng đã từng dành cho người khác.

Haizz, cô đang suy nghĩ linh tinh gì vậy?

“Đó không phải con do em sinh ra. Anh muốn có một kết tinh của cả anh và em. Trong người thiên thần nhỏ đó chảy dòng máu của anh và em. Do chúng ta cùng tạo ra, nó sẽ kế thừa tất cả của chúng ta.”

Hắn lại tiếp tục gỡ áo cô ra, bàn tay nóng hổi dính vào, thanh âm khàn khàn:

“Từ bây giờ bắt đầu cố gắng, tháng 9, tháng 10 năm sau có lẽ có thể chào đời! Tốt nhất là con gái... xinh đẹp giống em... Mọi người đều nói con gái là người tình kiếp trước của người cha... A Ninh, hãy sinh cho anh một người tình nhỏ đi...”

Bởi vì hai chữ “con gái” mà cô ngẩn ra một lúc.

Đến lúc này, cô mới nhớ, từ đầu đến cuối, cô chưa bao giờ nói cho hắn biết chuyện cô đã từng sinh cho bạn trai cũ một đứa con gái.

Thật sự mấy ngày này rất bận, mọi chuyện phát sinh đều quá đột ngột, cô không có thời gian để nghĩ nhiều, cũng không có cơ hội nhắc đến chuyện này!

Da đầu có chút tê dại!

Chuyện này cô phải nói rõ với hắn.

Đúng, chuyện đến hôm nay hẳn cũng nên biết, cô không còn là xử nữ.

Đối với chuyện này hẳn sẽ nghĩ thế nào, cô cũng không rõ, bởi nhìn bề ngoài hình như không có để ý. Nhưng trên đời này, đâu có nam nhân nào không để ý chuyện đó, chỉ là hẳn chọn cách cùng chấp nhận cả cái tốt và xấu của cô, hơn nữa dùng hành động để thể hiện sự mê luyện với cơ thể cô.

Có lẽ, sự mê hoặc của hẳn cũng có mục đích. Hẳn đây đưa nhiều lần như vậy là muốn khiến cô có thai.

Đúng, cô rất hiểu, đây là hẳn muốn dùng con cái để trói buộc quan hệ giữa bọn họ, khiến cô không cách nào vạch rõ được ranh giới với hẳn.

Bởi vì bọn họ đều hiểu, nam nữ hoan hỉ trên đời này đó là trò chơi người lớn, một khi tình cảm không hợp, có thể rời bỏ mà không có thứ gì phải lo lắng. Nhưng khi đã có con, đó là sợi dây trói buộc hai người lại một chỗ. Đứa trẻ trong hôn nhân có tác dụng quan trọng níu giữ quan hệ vợ chồng.

Lại sinh một đứa là chuyện mà cô chưa từng nghĩ đến trong suốt 6 năm nay.

Cô vẫn luôn cảm thấy, cuộc đời của cô chỉ cần sống nương tựa vào con gái Văn Văn là đủ.

Không ngờ rằng, cuộc đời lại có nhiều biến đổi như vậy, sau 6 năm, cô lại cùng một người đàn ông khác đây đưa không rõ. Thậm chí còn đối mặt với tình cảnh lại mang thai.

Giây phút này cô thất thần để mặc hẳn tiến vào.

Đến lúc cô cảm nhận được muốn cự tuyệt thì đã không kịp.

Giữa lúc hòa vào nhau, cô bám lấy cổ hẳn, tùy ý để sắc dục lên xuống, hỗn loạn nghĩ: Lúc nào sẽ nói chuyện đó với hẳn...

Có lẽ đến lúc hần biết được thì có thể sẽ không còn yêu cô nữa, rồi sau đó lại muốn lấy được con của cô.

Chẳng biết vì sao, chỉ cần nghĩ như vậy, cô lại sợ đó sẽ là sự thật.

Có lẽ hần có thể chấp nhận chuyện cô đã từng qua đêm với người đàn ông khác, nhưng sự tồn tại của con gái cô, nó là điều không thể...

Đông gia là danh gia vọng tộc, Đông Đình Phong lại là người đàn ông tài giỏi như vậy, làm sao hần có thể cam tâm tình nguyện làm cha dượng...

Cho nên, cuối cùng thì quan hệ giữa bọn họ cũng chỉ là trò chơi giữa những người lớn với nhau.

Một lúc sau, hần cảm thấy cô không tập trung liền không hài lòng, hần cố gắng gây sự chú ý cho cô:

“Chuyên tâm một chút!”

Hần cắn nhẹ vào tai cô.

Nửa tiếng đồng hồ, mồ hôi lấm tấm, hần đem cô vào nhà tắm lại hành hạ thêm lần nữa.

Đợi đến lúc lấy lại tinh thần, dưới làn nước bập bênh sinh xuân sắc, cô vô lực dựa vào hần, cơ thể giống như vẫn còn chút dư vị mà run lên, tinh thần có chút hoảng hốt, cảm thấy hành vi của chính mình quá bừa bãi.

“Nghĩ gì mà chuyên tâm vậy?”

Hần đỡ lấy cằm cô, suy nghĩ một lúc, ánh mắt sáng lên.

“Không có!”

“Làm em bị đau sao?”

Hắn nhẹ nhàng vén tóc cô lên.

Cô vừa nãy vẫn luôn cau mày, hiện tại cũng nhúu chặt lại.

“Không có!”

Cô nhỏ giọng nói, muốn trở về phòng.

Nhưng hắn không cho, mỉm cười kéo sát cô lại, một nụ hôn lên làn da trắng nõn dính đầy bọt nước đó, rồi lại một lần không kìm chế được...

Lại quay về trên giường!

Hắn đã rời giường, quần áo chỉnh tề, còn cô vẫn trần trụi cuốn mình trong chăn không muốn cử động, cô cắn răng trừng mắt nhìn hắn, tay xoa nhẹ xuống bụng, trong lòng không cam, hết lần này đến lần khác để hắn ăn, thật bực mà!

Không được, cô phải nghĩ cách trị hắn, nếu cứ tiếp tục thì thật sự sẽ có thai.

“Dậy thôi! Bây giờ đã 9 giờ 30 rồi!”

Vượt quá nửa tiếng so với dự định của hắn, điều này lại lần nữa chứng minh, phạm chuyện gì liên quan đến người phụ nữ này, kế hoạch của hắn đều nằm ngoài ý muốn.

Nhưng sự ngoài ý ngày hôm nay khiến hắn rất thích.

“Anh chọn quần áo cho em rồi đi ăn. Anh có thể nghe thấy bụng em đang kêu.”

Hắn ngồi trên giường mỉm cười.

Cô dùng gối chọi hăn: Đau chết đi được, không muốn động đây, tất cả là do anh đó Đông Đình Phong.

Hăn đỡ được ôm lấy:

“Em cũng có thể chọn cách ngủ tiếp. Nhưng anh nghĩ, tiểu thư Ninh, thân là đội trưởng đội Liệp Phong, chuyện con con này có thể làm khó em sao! Cho nên, không được ngủ, dậy đi... Một lát nữa Kiều Sâm sẽ đến. An Na cũng sẽ đến. Anh nghĩ, em phải tham dự một chút, đỡ để trong lòng sinh vướng mắc, không sau này lại không có thiện cảm với anh.”

Hăn tin, ấn tượng của cô về hăn đã thay đổi. Hiện tại, mặc dù cô vẫn chưa thừa nhận là thích, nhưng sau này, cô sẽ phải nói ra.

“Ai có thiện cảm với anh...”

Ninh Mẫn tức giận, tổn hơi thừa sức, người này đột nhiên lại đè xuống, dọa cô phải lập tức ngậm miệng, nhưng hăn lại cười căn lấy môi cô:

“Em cũng biết miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo sao?”

Cô rất muốn cắn hăn mấy cái, nhưng cuối cùng không cắn, sợ rằng lại bị hăn làm loạn. Người này điên thật rồi, hoàn toàn không để ý đến thời gian.

Cô buồn bực một chút mới hỏi một câu:

“Kiều Sâm tới làm gì?”

Hăn nháy mắt một cái, nụ cười mang ý xấu xa:

“Có một tiểu yêu say khướt đã nói với Phó viện trưởng Kiều rằng cô ấy không phải Hàn Tịnh, vì vậy Phó viện trưởng Kiều rất kinh ngạc. Hôm nay, chúng ta phải giải thích rõ cho cậu ấy về vấn đề thân phận... Em nói, chuyện này em có nên tham gia không?”

Ninh Mẫn đồ mồ hôi:

“...”

Chết mệt, xem ra sau này không thể tùy tiện uống rượu, rượu tuyệt đối có thể hỏng chuyện hại mình!

“À, đúng rồi, anh nhắc Kiều Sâm, lát nữa mang dùm tôi điện thoại, hôm đó tôi để trong túi. Có lẽ có tác dụng...”

Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mắt sáng lên, chỉ chỉ vào môi hăn, cử chỉ có vẻ giống hôn.

Cảm xúc này khiến tim Đông Đình Phong ngứa ngáy khó chịu, rất muốn cắn ngón tay gây rối đó.

Cô vội vàng trốn, tức giận kéo lấy tai hăn:

“Tôi nghiêm túc! Lúc trước tôi không có cơ hội nói với anh, hôm đó tôi có linh cảm không tốt nên đã đặt camera trong phòng bệnh giám sát đặc biệt...”

Nói xong, hăn lại hung hăng hôn lấy cô.

“Quá tốt. Quay về nhất định sẽ thưởng cho em!”

Nữ nhân này toàn mang đến những niềm vui không ngờ trước được.

Ninh Mẫn không nói gì, phần thưởng của hăn không chừng là chiếm tiện nghi của cô.

Lúc xuống nhà đã gần 10 giờ, Đông Lục Phúc đang đọc báo trong phòng khách, còn Hà Cúc Hoa đang pha trà, rồi tự mình bưng lên cho bố chồng, sắc mặt rất bình tĩnh.

Hai người cùng lúc xuất hiện trước mặt họ, bất luận là Đông Lục Phúc hay Hà Cúc Hoa đều chú ý: Hai người, Đông Đình Phong đi trước, Ninh Mẫn phía sau, thì thầm to nhỏ, liếc mắt đưa tình, dáng vẻ rất hòa hợp.

Cảnh tượng như vậy trong suốt 6 năm nay họ chưa từng thấy!

“Ông nội, mẹ, chào buổi sáng!”

Đông Đình Phong chào hỏi.

“Ông nội, mẹ...”

Ninh Mẫn cũng cứng nhắc gọi một tiếng.

“Ừ, ông và mẹ cháu ăn rồi, các cháu lại ăn đi! Cẩn Chi này, đầu bếp ở đây quả thật không tồi!”

Đông Lục Phúc uống trà nói: “Tìm ở đâu vậy? Món Trung Quốc khiến ông muốn trở lại ngày tháng cùng bà nội cháu đến Trung Quốc... Rất tuyệt!”

“Ông, nếu ông thích cháu bảo đầu bếp đến nhà tổ làm cho ông ăn...”

Hắn biết ông nội hắn rất thích món ăn Trung.

“Vậy không cần. Thịnh thoảng nếm thử... Ngày nào cũng ăn sẽ càng nhớ bà nội cháu!!!”

Ông ghen ngào, đặt chén trà xuống nói:

“Cả đời con người có rất nhiều thứ rồi sẽ từ từ nghĩ ra, có thể trở về kí ức, nhưng không thể trầm mê, nếu trầm mê, ngày đó sẽ không thể vượt qua được.

Cái gì đã mất đi thì cứ để nó đi, người sống vẫn phải sống tiếp. Lúc nên nhớ thì nhớ. Không thể cố chấp.

Cúc Hoa à, con đó, quá cố chấp. Diệu Hoa đã mất 20 năm, con vẫn cứ hoài niệm về toàn bộ thời thanh xuân đó, tình cảm này khiến lão già như ta cũng cảm động. Diệu Hoa có được người vợ như vậy, còn gì mà mong ước. Nhưng con lại bạc đãi chính mình, bây giờ con cũng không còn trẻ nữa, đã đến lúc nên thực hiện những dự định của mình. Đường Bân đó cũng không tệ...”

Hóa ra ông nội nhắc đến đầu bếp chỉ là muốn khuyên nhủ...

“Ba, con cuối cùng cũng không tin tưởng Diệu Hoa. 6 năm trước, lúc con biết anh ấy có con riêng bên ngoài, tình cảm của con đối với anh ấy đã thay đổi. Nếu không, con... con cũng không thể thầm đồng ý với Đường Bân. Ba, đến bây giờ, con mới biết, lỗi lầm của con quá lớn.”

Vừa nghe thấy thanh âm khàn khàn của Hà Cúc Hoa, Đông Đình Phong liền hiểu được, tối qua có lẽ bà đã khóc rất nhiều, đau lòng cũng nhiều. Hẳn yên lặng một chút, cũng khuyên nhủ mấy câu:

“Mẹ, mẹ không sai. Chính xác là sau khi kết hôn ba đã làm chuyện có lỗi với mẹ, ba cũng có một đứa con riêng khiến ông hối hận, sau đó, kết hôn rồi yêu mẹ, và muốn chấm dứt với Thường Hoan cũng là sự thật. Bây giờ, ba đã qua đời 20 năm, mẹ tái giá nhưng cũng không cách nào xóa sạch được tình cảm mẹ dành cho ba. Từ phản ứng của mẹ đối với Thường Hoan có thể thấy, mẹ vẫn yêu ba. Nhưng ba đã không còn, chúng ta cũng không cách nào có thể thay đổi sự thật, mẹ, tình cảm giữa mẹ và ba không còn gì để trách. Trên đời này, bất luận là về luật pháp hay về đạo đức, đều không quy định cả đời một người phải chung thủy với một người.”

Đông Đình Phong dùng ngữ điệu bình tĩnh để nói cách nhìn nhận về tình yêu của hẳn, sau đó dắt Ninh Mẫn vào bếp.

Lúc ăn cơm, Ninh Mẫn rất yên lặng, thỉnh thoảng lại thất thần.

Đông Đình Phong liếc nhìn cô:

“Lẽ nào thật sự anh khiến em mệt?”

Hắn nhéo mũi cô một cái, kéo cô trở lại thực tại.

“Thể lực của tôi không kém như vậy đâu.”

Cô trợn mắt nhìn hắn.

“Ừ, vậy sau này rảnh rồi, chúng ta có thể so tài một ngày xem sao! Xem xem ai là người đầu tiên không thể động đậy...”

Hắn nghiêm túc nói.

Ninh Mẫn thiếu chút nữa sặc, cổ đờ nén thanh âm nói:

“Một ngày? Anh muốn đạn hết người chết sao?”

Đông Đình Phong mỉm cười, khóe môi cong cong lại gần, ghé vào tai cô thì thầm:

“Ha, Đông phu nhân, em nghĩ đi đâu rồi?”

“...”

“Anh nói là so tài về khả năng chiến đấu... Nghe nói Đội trưởng Ninh có kỹ thuật đánh nhau không chê vào đâu... Có cơ hội, nhất định phải lĩnh giáo...”

Đáng ghét, dám trêu cô.

Cô nghiêng răng, muốn tát hắn.

Hắn cúi đầu cười, né được, vui vẻ cầm lấy nửa cái bánh bao cô đang ăn dở.

“Này, đó là của tôi mà!”

Cô trợn mắt nhìn nói.

“Của em đều là của anh, làm sao có thể nói bánh bao này là của em...”

Đây là lí luận gì không biết?

“Tôi đã cắn một nửa, thịt cũng ăn rồi... Còn nữa, không phải anh thích sạch sẽ sao?”

“Em ngoại lệ!”

Hắn ăn rất ngon, còn ghé sát lại gần nói:

“Canh rất nhiều thịt, rất ngon, có muốn ăn chút không?”

“Này, có phải anh lại giở trò xấu xa gì không?”

Đông Đình Phong như vậy thật khiến cô hận không nhai được, lại có chút khó tránh né.

Thật là bắt nạt cô bị nghiền mà!

Nhưng đồng thời, cô cũng rõ, loại ức hiếp này là cách yêu thương riêng của hắn, bởi vì ánh mắt hắn rất nhẹ nhàng, hắn đang hưởng thụ sự thân thiết cùng với trêu đùa này.

Loại ấm áp đó có lẽ trong tương lai cô sẽ phải đối mặt, thực sự, mùi vị không tệ, thậm chí cô không có bài xích, ngược lại còn có chút mong đợi.

Hắn nói, cuộc đời mỗi người không có bất cứ văn bản nào có thể định nghĩa được yêu một người là thế nào, ngẫm lại cũng đúng.

Ví dụ như cô, cố gắng quên đi một người, sau đó rồi tư từ yêu một người khác.

Nhưng khoảng cách giữa bọn họ vẫn còn rất lớn, ví dụ như vấn đề con cái...

Tương lai có thể gặt hái kết quả hay không, ai biết được?

“Tiểu Trần, có chuyện gì?”

“Boss, Kiều Sâm và An gia đã đến, xe của Đông nhị thiếu cũng ở bên ngoài...”

Đúng lúc Trần Tụ đi đến, nhìn thấy bọn họ đang liếc mắt đưa tình mà ngẩn người, vốn là muốn lánh đi, nhưng lại bị Boss cười khanh khách gọi lại.

Hôm nay tâm tình Boss đặc biệt tốt.

Anh ta liếc nhìn về phía cô gái xinh đẹp người bên cạnh, người này có chút xấu hổ, cúi đầu ăn bánh bao mà nghĩ tâm trạng Boss vui vẻ chắc vì cô gái này. Quan hệ của hai người càng lúc càng hòa hợp.

Xem ra, vị trí Đông phu nhân sẽ như đám báo giới đoán, sớm phải đổi chủ, chỉ là, người ngồi lên nó không phải tiểu thư An Na mà là vị ngồi trước mặt này.

“Ừ, vậy bảo bọn họ đến Noãn Các ngồi, đợi chút, ta sẽ đến.”

“Dạ!”

Trần Tụ rời đi, lúc ra phòng khách, thiếu chút nữa kêu lên vì đụng phải Đông Lôi đang đi vào. Anh ta thiếu chút nữa đá bay cô. Cũng may tay chân anh ta nhanh nhẹ, vội vàng đỡ lấy cô.

Đông Lôi nói một tiếng cảm ơn, rồi lại đi vào trong.

Trần Tuy nhìn mới phát hiện: Nha đầu này so với năm trước xinh hơn thì phải...

Nhớ lúc đầu anh ta mới quen cô, cô vẫn là một cô nhóc vắt mũi chưa sạch, hiện giờ đã là một cô gái xinh đẹp rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đây không phải chứng minh, anh ta đã già rồi sao?

Hình như anh ta hơn cô 10 tuổi, nhưng vấn đề là vẫn chưa lấy vợ...

Tại sao cô lại khiến anh ta có cảm giác mình đã già như vậy?

Cảm giác này đến thật kì lạ.

“Anh hai, mẹ sao rồi?”

Đông Lôi không để ý đến biểu cảm của Trần Tuy, vừa đi vào vừa gọi âm lên, sau đó lại im lặng. Cô nhìn thấy mẹ đang ngồi bên đó, ông nội cũng ở đây, sau đó cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc sau tim cô lại đập nhanh, bởi vì ngoài cửa cô nhìn thấy xe cảnh sát, bọn họ muốn đến bắt mẹ đi sao?

Lúc này, Đông Đình Phong từ bếp đi ra, Ninh Mẫn cũng đi theo sau:

“Chúng ta cùng đến Noãn Các ngồi nói chuyện... Lôi Lôi, em cũng đến, vậy cùng đi thôi...”

“Anh, xảy ra chuyện gì vậy? Em vừa nhìn thấy Kiều Sâm và Thôi Tán, còn cả An gia và Mike nữa?”

Đông Đình Phong không trả lời, đi tới phía Hà Cúc Hoa, giơ tay ra đỡ:

“Mẹ, con biết mẹ vẫn luôn là người phụ nữ mạnh mẽ, không có chuyện gì có thể khiến mẹ lung lay. Con cũng biết chuyện này đối với mẹ mà nói quá tàn nhẫn.

Vốn là con muốn để mẹ tiếp nhận từ từ. Nhưng sự việc đã xảy ra...

Mẹ, chúng ta phải đối mặt...

Mặc kệ là thế nào, trong mắt con, mẹ vẫn là mẹ của con. Công ơn dưỡng dục, tình yêu mẹ dành cho con, con không thể nào báo đáp hết, cho nên, để mẹ nhận lại anh ta, để mẹ biết sự thật, con cảm thấy là điều tất nhiên. Mặc dù hiện tại nó xảy ra không đúng lúc, nhưng không phải không có cơ hội.”

Đông Lôi nghiêng đầu nghe nhưng không hiểu.

Hơn nữa, sắc mặt của mẹ rất tệ, là sao vậy?

Trong phòng khách Noãn Các rất ấm, trà đã được bưng lên, Thôi Tán, Kiều Sâm, vợ chồng An gia và An Na, còn có Mike đã có mặt, Kiều Sâm đang nói chuyện với An Đức.

Ngoại trừ mấy người này, còn có ba vị khách không mời mà đến: Hàn Thuần, Hàn Lộ, và cả Triệu Bình Phương.

Cửa mở, An Na nhìn thấy Đông Đình Phong đang đỡ Hà Cúc Hoa, Đông Lôi đỡ Đông Lục Phúc đi vào, Hàn Tịnh đi phía sau, trông cô rất xinh đẹp.

An Na vẫn biết Hàn Tịnh rất đẹp, chỉ là cô thích giấu, hôm nay cô đem toàn bộ vẻ đẹp đó phô ra, khiến người khác hoảng loạn.

Vợ chồng An Đức cũng nhìn thấy, hai ngày không gặp, cô gái này hình như đẹp hơn nhiều.

Chu Huệ nhìn thấy Đông Đình Phong mời ông nội và Hà Cúc Hoa ngồi xuống, có thể thấy hẳn đối với chuyện của Tiểu An vẫn rất xem trọng.

Chỉ là bà ta không hiểu, Kiều Sâm và Thôi Tán cũng xuất hiện ở đây là có ý gì?

Bà ta và chồng liếc nhìn nhau, An Đức nhún vai tỏ ý không hiểu.

Lúc họ thấy Đông Lục Phúc, rất khách khí hỏi han vài câu, Kiều Sâm cũng gọi một tiếng “ông”, hôn ước của Kiều gia và Đông gia đã chính thức tuyên bố hủy bỏ.

Đông Lôi ư, nhìn thấy Kiều Sâm, cũng không như trước nữa, rất bình tĩnh.

Kiều Sâm cũng không để ý.

Về phần Thôi Tán, anh ta vẫn ngồi ở góc lạnh lùng quan sát tất cả, suy đoán tâm cơ của Đông Đình Phong, rồi lại nhìn Hàn Tịnh cau mày. Đông Đình Phong và Hàn Tịnh liếc mắt đưa tình thực sự khiến anh ta khó chịu.

Về phần Hàn Thuần, về lý mà nói cậu ta nên nằm viện dưỡng bệnh, nhưng cậu ta lại ngồi xe đẩy đến đây.

Sau khi đi vào Ninh Mẫn liếc nhìn cậu ta một cái, cái nhìn này hình như chọc phải cậu ta, cậu ta đột nhiên đẩy Hàn Lộ ra, hai tay đỡ thành ghế, lao về phía cô, quát lên:

“Cô là ai? Tại sao lại giả mạo Hàn Tịnh? Cô căn bản không phải chị tôi. Chị tôi đâu? Các người giấu chị tôi ở đâu? Đông Đình Phong, rốt cuộc anh đã làm gì chị tôi?”

Ánh mắt đó như sói dữ, tiếng nói rống lên khiến mọi người sợ hãi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Đông Đình Phong và Ninh Mẫn.

Từ góc độ nhập vai vào Hàn Tịnh cô hiểu rõ:

Nếu như không nhanh chóng rời đi, sớm muộn có một ngày, thân phận giả mạo này cũng bị lật tẩy.

Chỉ là cô không nghĩ rằng, lần này bản thân mình lại liên tiếp để lộ sơ suất như vậy: Đầu tiên bị Đông Đình Phong nhìn thấy kẻ hở, sau đó trước mặt Kiều Sâm tự vạch trần thân phận mình, rồi lại bị Hàn Thuần phát hiện...

Haizzz, thật khiến người ta hoảng loạn.

Nhưng cô cũng không vì vậy mà loạn, bởi vì cô có một đồng minh mạnh, hẳn sẽ liên thủ với cô đối mặt với tất cả những biến cố, cho nên cô không cần sợ.

Lúc này, cô cảm thấy mình sẽ sớm bị Đông Đình Phong vạch trần thân phận, đó thật sự là chuyện vui cho kẻ khác.

Cô liếc mắt về phía Đông Đình Phong, trong lòng vô cùng bình tĩnh, thản nhiên. Một đồng minh ưu tú như vậy có thể khiến cô vô cùng yên tâm, hẳn luôn cho cô cảm giác an toàn đó.

Đúng, cảm giác an toàn này rất lâu cô không có được, nó có thể khiến người ta có thêm dũng khí.

Lúc này hần vẫn yên lặng nhìn Hàn Thuần đang kích động, không có cắt ngang mà rất nhẫn nại nghe cậu ta nói hết.

“Hôm đó ở nhà hoang, tôi nhìn thấy rất rõ, khả năng đánh nhau của cô lợi hại gấp mấy lần so với người bình thường như tôi. Khi bị bọn chúng bao vây cô không hề sợ hãi, hơn nữa chúng còn bị cô đánh lại, chỉ trong 10 phút, mấy người đàn ông đó đã nằm dạt xuống chân cô. Các người thấy chuyện này có kì lạ không, Hàn Tịnh của chúng tôi vẫn luôn là cô gái ngoan hiền, từ lúc nào đột nhiên lại trở thành một nữ hảo hán có thể đánh đá như vậy? Nên người phụ nữ này đâu thể là chị tôi... Nói, cô là ai? Rốt cuộc cô là ai?”

Hôm đó tận mắt chứng kiến cảnh cô hạ gục mấy tên bắt cóc, cậu ta thật sự kinh ngạc.

Hàn Tịnh đâu biết đánh nhau.

Vậy người phụ nữ này là ai?

Chính vì quá nhiều nghi hoặc nên cậu ta mới dễ dàng bị kẻ khác đánh ngất, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, điều cậu ta quan tâm nhất chính là: Làm rõ thân phận của cô gái này.

Hôm trước ở bệnh viện rất loạn, nghe nói là Đông phu nhân đã giết người trong viện, sau đó, Hà Cúc Hoa còn bị con trai kẻ bị hại bắt cóc, cuối cùng cậu ta mới biết người bị hại là tình địch của Hà Cúc Hoa. Đây thuộc về vụ án giết chết vì tình.

Cậu ta biết: Đông gia khẳng định rất loạn, thêm nữa cơ thể cậu ta vẫn chưa khỏe, cho nên cậu ta chỉ có thể nhịn.

Sáng sớm hôm sau, cậu ta không nhịn được nữa, cậu ta ép mẹ mình và chị hai cho xuất viện.

Đầu tiên bọn họ đến Đông viên, nhưng bảo vệ nói tối qua lão thái gia không về nhà, sau đó bọn họ lại đến Vườn Tử Kinh, đúng lúc đó lại gặp Kiều Sâm nên cùng đi vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái giả mạo này, ánh mắt cậu ta không di chuyển, trong lòng nghi hoặc:

Trên đời sao có thể có người giống người như vậy?

Tâm tình cậu ta rối loạn, một câu hỏi đặt ra trong đầu cậu ta: Hàn Tịnh đâu, mất tích gần 1 tháng, vậy cô gái cùng cậu ta lớn lên từ nhỏ đâu?

“Đúng rồi! Hôm đó lúc ở nhị viện, chị dâu trong chớp mắt đã xử xong tên cướp kia... Đáng vẻ cầm súng rất tuyệt...”

Đông Lôi nhỏ giọng phụ vào một câu, ánh mắt liếc qua mang theo vẻ nghi ngờ.

Lúc đó cô còn cho rằng, có thể là Hàn Trùng là cảnh sát cho nên con gái ông ấy cũng có chút bản lĩnh đó, suy nghĩ của cô rất đơn giản... Chưa bao giờ nghĩ qua người phụ nữ này là giả mạo.

Woah, quả thật rất kịch tính!

Cô đột nhiên có hứng thú.

“Cẩn Chi, cháu biết không?”

Cuối cùng Đông Lục Phúc là người từng trải, tâm tình ông rất bình tĩnh quan sát đôi nam nữ này.

Hà Cúc Hoa cũng liếc nhìn về phía họ, cuối cùng dừng lại trên người đứa con dâu giả mạo, tất cả những biểu hiện khác thường 1 tháng này của cô lần lượt hiện về:

Tại buổi lễ mừng thọ, cô bị ăn tát sau đó phần nộ đòi li hôn; ngày 31 tháng 12, đối mặt với đám bắt cóc, cô không hề hoảng sợ, hơn nữa còn rất dũng cảm; lúc cô bị Thôi Tán cưỡng hôn, phản ứng của cô là vung tay lên tát Thôi Tán 3 nhát; còn lúc ở Thôi gia, cô đã giả vờ hôn mê để vạch trần âm mưu của Thường Hoan...

Hết lần này đến lần khác đều khiến bà nghi ngờ không phải cô, nhưng bà không nghĩ xa như vậy, hóa ra, ban đầu cô vốn đã không phải Hàn Tịnh.

Còn Thôi Tán ư, anh ta vốn đang kiểm chế tâm trạng mình nhưng lại vì mấy câu nói này mà sôi sục lên.

Anh ta nhìn chăm chăm, không ngừng nhớ lại một tháng này.

Đúng, lần đầu gặp mặt, biểu hiện của cô đã hoàn toàn khác 6 năm trước, lạnh lùng và xa cách.

Vốn là anh ta cho rằng thời gian đã kéo khoảng cách của bọn họ ra xa hơn, là Đông gia đã khiến cô thay đổi, hiện tại xem ra, căn bản không phải.

Đúng, tối hôm qua, lúc cô cướp súng của anh ta rất có lực, lúc đó anh ta rất bức... nhưng anh ta không ngờ cô chỉ là giả mạo.

Chỉ có Kiều Sâm không lộ vẻ kinh ngạc gì.

Anh ta nghĩ, nếu tối hôm trước cô không say rượu, thì anh ta hôm nay cũng giống như bọn họ, kinh ngạc vô cùng.

“Đây cũng chính là một trong những chuyện tôi muốn nói rõ với mọi người ngày hôm nay!”

Đông Đình Phong bình thản mở miệng, hần xoay người về phía cô gái bình tĩnh, không hề lo sợ này, nở nụ cười, ánh mắt nhìn nhau nảy tình, sau đó hai người đến trước mặt Đông Lục Phúc và Hà Cúc Hoa, đối diện với ánh mắt nghi hoặc, hần dùng ngữ điệu không nhanh không chậm kể lại:

“Ông nội, mẹ, bây giờ con chính thức giới thiệu với hai người, vị đứng trước mặt mọi người quả thật không phải Hàn Tịnh, cô ấy họ Ninh... Cũng chính là cô bé đã cứu bà nội 18 năm trước... Năm đó, cô ấy chưa chết...”

Đông Lục Phúc nhất thời trợn tròn mắt, rất lâu sau không nói gì.

Ông đang cố tiêu hóa những lời của cháu trai, từng chữ từng chữ, ý nghĩ rõ ràng như vậy nhưng ông cảm thấy nó quá mơ hồ.

Lúc này, trước mắt ông hiện lên những bức vẽ của người vợ quá cố. Tất cả đều vẽ một người: Tiểu Vũ Mao.

Vợ ông đặc biệt yêu thích đứa trẻ đã vì cứu bà mà chết đó, bà đã từng nói, bà chưa bao giờ gặp qua đứa trẻ nào có nụ cười đẹp như vậy.

Cho nên, những bức tranh bà vẽ luôn là khuôn mặt tươi cười, lanh lợi đó.

Vẽ rất nhiều, nhìn rất nhiều nên nó khiến ông nhớ rõ nụ cười đáng yêu đó.

Bà đã từng nói: “Đứa trẻ này nếu còn sống, nhất định là một tuyệt đại giai nhân... Đáng tiếc!”

Hà Cúc Hoa cũng ngẩn người, từ 18 năm trước, bố chồng bà bị người ta bắt cóc sau đó thoát nạn, con cháu Đông gia không ai không biết ba chữ

“Tiểu Vũ Mao” này đã khiến vận mệnh của Hàn Tịnh được thay đổi.

Nếu như không có tướng mạo giống Tiểu Vũ Mạo, Đông gia cũng sẽ không có bù đắp cho Hàn gia lâu như vậy. Chỉ cần trả tiền một lần thôi cũng quá đủ với họ. Nhưng Đông gia cuối cùng lại để đưa cháu ưu tú của mình kết hôn với con gái Hàn gia.

Ba chữ “Tiểu Vũ Mao” này giống như lời nguyện, nó đã thay đổi cuộc đời Căn Chi.

Ai có thể ngờ rằng, 6 năm sau, cô gái có cái tên quý ám đó lại lần nữa xuất hiện tại Đông gia.

Không khí bỗng chốc trùng lại, hai vị trưởng bối đều yên lặng không tiếng động, chỉ nhìn chăm chăm.

Cách đó hai bước chân, Ninh Mẫn khom người cúi chào:

“Đông lão tiên sinh, bởi vì một vài lí do cá nhân, cháu đã giấu nhiều chuyện, còn lấy danh nghĩa Hàn Tịnh gây thêm cho Đông gia phiền phức, chuyện này, cháu thành thật xin lỗi.”

Câu này đã phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, khiến Đông Lục Phúc đứng dậy:

“Cháu, cháu thật sự... thật sự là nha đầu năm đó?”

Ngữ khí mang theo vẻ khó tin.

Ninh Mẫn có thể hiểu, lúc đó cô cũng bị thương rất nặng.

Có lẽ cô nên nói cái gì đó để chứng minh thân phận.

“Bà ơi, bà đừng lo lắng, Tiểu Vũ Mao mạng lớn lắm, cháu sẽ không vì viên đạn này mà phải bỏ mạng đâu. Bà đừng khóc, bà khóc sẽ không may

đâu... Người chết mới phải khóc. Cháu đâu có chết...”

Hầu như một chữ cũng không sai, nó khiến Đông Lục Phúc rơi lệ!

Trời ơi, đứa trẻ năm đó thật sự vẫn còn sống...

“Đây... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Vũ Mao sao lại trở thành Hàn Tịnh? Vậy Tịnh nha đâu đâu?”

Đông Lục Phúc vừa kinh ngạc vừa nghi vấn hỏi Đông Đình Phong.

Đây cũng chính là chuyện tất cả mọi người quan tâm.

“Cháu ở sân bay được vệ sĩ của Đông gia đánh hôn mê đem về, còn Hàn Tịnh...”

Ninh Mẫn yên lặng một lúc nhìn về phía Đông Đình Phong, tin dữ đó cô không cách nào nói ra được.

Đông Đình Phong, người đàn ông của cô nhìn thấy sự do dự trong đáy mắt cô liền vội vàng tiếp lời:

“Hàn Tịnh là lên chuyến bay X, và đã thiệt mạng trong cự cổ mùng 6 tháng 12. Trước đó, cháu đã điều tra về tư liệu về chuyến bay... xác định cô ấy đã xoát vé lên máy bay.”

Nói xong, hần sai Trần Tụy đem đoạn video ở sân bay đến. Tất cả mọi người đều nhìn thấy, trong hình, cô gái đeo kính mát xoát vé và cô gái tên Ninh Vũ Mao ở đây có tướng mạo hoàn toàn giống nhau.

Tin tức này giống như tiếng sét ngang tai khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Lúc này Hàn Thuần đau đớn, cắn hận nắm chặt lấy thành ghế hét lên:

“Chết rồi? Làm sao có thể chết?”

Thôi Tán ngã ngược lại xuống ghế, hai tay vuốt mặt, hít một hơi thật sâu tự hỏi:

“Cô ấy chết trong vụ cướp máy bay đó? Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Nếu như lần đó anh ta không gọi điện thoại cho cô thì cô cũng không chạy đến rồi phải chết như vậy?

Tâm trạng anh ta rối bời.

Kiều Sâm nghĩ ra vô số nguyên nhân cũng không ngờ chân tướng lại như vậy. Càng không ngờ, suy đoán trước đó của mình là thật, Tiểu Vũ Mao năm đó thật sự vẫn còn sống.

“Không đúng, nếu như người lên máy bay là Hàn Tịnh thì tại sao hãng hàng không đó không gọi điện thông báo cho chúng ta về tin tức của Hàn Tịnh?”

Đông Lôi đột nhiên hỏi một vấn đề then chốt.

“Đây cũng chính là điều anh luôn muốn biết sau khi biết được chân tướng sự thật...”

Đông Đình Phong không có tí mĩ giải thích, chuyện này thật sự không cần nói rõ với mọi người, sau đó hẩn nhìn về phía Hàn Thuần, nhẹ nhàng nói:

“Hàn Thuần, nếu như đây là chuyện mà cậu muốn biết thì hiện giờ chắc hẳn cậu đã rõ. Xin lỗi! Vườn Tử Kinh không hoan nghênh các người, mời ba mẹ con các người lập tức rời đi!”

Lời nói rất không khách khí. Người ta đều nói Đông Đình Phong tính tình lạnh lùng, nhưng đối xử với người khác rất lễ độ, còn hôm nay, đối diện ba mẹ con Hàn gia, hẳn hoàn toàn không xem ra gì.

Triệu Bình Phong then quá hóa giận, bà ta đập tay xuống bàn quát lớn:

“Đông Đình Phong, làm sao cậu có thể đối xử với chúng tôi như vậy, Hàn Tịnh nhà chúng tôi đã gả cho cậu 6 năm, cậu không hề đối xử tồi với nó cũng bỏ đi, nhưng hài cốt của Hàn Tịnh còn chưa lạnh mà hôm nay cậu đã giở mặt đuổi mẹ vợ mình? Hàn Tịnh chết không rõ ràng, lẽ nào Đông gia các người định bỏ qua như vậy sao?”

“Đuổi các người ra khỏi nhà tôi, điều này khiến các người thấy tôi lạnh lùng vô tình sao? Triệu Bình Phương, tôi không ra tay đối với Hàn gia các người, đó là vì nghĩ đến ơn cứu mạng của đội trưởng Hàn năm xưa. Bằng không, dựa vào chuyện tốt mà con trai con gái của bà làm với Hàn Tịnh 6 năm trước tôi có thể tổng các người vào tù từ lâu rồi, để các người kiếp này đừng mong làm người. Nếu như bà vẫn muốn làm loạn, được thôi, tôi muốn xem xem, các người còn có thể làm gì nào?”

Ngữ điệu bình tĩnh đó khiến ba mẹ con Hàn gia khiến sợ hãi, sắc mặt bọn họ thoáng chốc trắng bệch như tờ giấy, cả người run lên như lá thu trong gió.

“Trần Tụy, tiễn khách!”

“Dạ!”

Trần Tụy lên tiến trả lời đi đến trước mặt ba mẹ con Hàn gia:

“Ba vị, mời!”

Trước ánh nhìn của mọi người, Hàn Lộ đẩy xe của Hàn Thuần, Triệu Bình Phương đi phía sau, lần lượt rời đi.

Điều khiến mọi người hiếu kì là, ba mẹ con bọn họ đã làm chuyện gì khiến Đông Đình Phong phải nổi giận như vậy.

Người đã đi xa, Đông Đình Phong đi về phía An Na, người con gái này nhìn thấy hắn liền mỉm cười rạng rỡ.

Hắn xoay người nhìn Đông Lôi:

“Dạ...”

Đông Lôi đồng ý, anh hai cô đã yêu chị dâu giả mạo này, cả đời này An Na khó có thể làm chị dâu của cô, haizzz, không biết anh cô sẽ đối xử với An Na thế nào. Nhưng điều cô hiếu kì nhất là bà chị dâu này rốt cuộc lai lịch thế nào.

“Chú Đức, dì Huệ, chị An, đi thôi... Chúng ta đến nhà chính.”

Năm người rời đi.

Lúc này trong Noãn Các chỉ còn lại Kiều Sâm và Thôi Tán.

Bầu không khí có chút thần bí.

Kiều Sâm cũng không biết hôm qua Đông Đình Phong đã làm thế nào để lấy lại người từ tay Thôi Tán, cũng không rõ hắn đã dùng cách gì để gây sức ép cho đám cảnh sát, khiến Hà Cúc Hoa bình an ở lại Vườn Tử Kinh một đêm, càng không hiểu hôm nay tại sao Thôi Tán lại xuất hiện ở đây?

Tình thần Thôi Tán lúc này giống hệt cái hôm phát hiện Thường Hoan bị chết, bề ngoài rất lạnh lùng.

Không chỉ có như vậy, ánh mắt người Đông gia nhìn anh ta cũng vô cùng kì lạ.

“Đông Tán, nhật kí ba để lại anh đã đọc chưa?”

Đông Đình Phong đứng trước mặt Thôi Tán hỏi.

“Xem rồi!”

Thôi Tán nhàn nhạt trả lời.

“Còn nghi vấn sao?”

Hắn hỏi.

Nhưng đối lại là nụ cười tự giễu của Thôi Tán:

“Nếu như là anh, anh sẽ làm gì để đổi mặt với sự thay đổi này?”

Thôi Tán hít một hơi thật sâu, không khí rất ẩm, nhưng không thể sưởi ấm được trái tim lạnh giá của anh ta, cả người anh ta bên giờ giống như khối băng nằm sâu dưới biển lớn:

“30 năm chứ không phải 3 năm. Đông Đình Phong, lẽ nào anh muốn dùng mấy tờ giấy đó để xóa sạch tất cả cuộc sống 30 năm này của tôi, sau đó nói với tôi: cuộc đời tôi từ lúc sinh ra được 3 ngày đã bị vướng vào vòng xoáy hận thù? Người mẹ tôi hết mực yêu thương đã nuôi lớn tôi chỉ vì để báo thù?”

“Tôi thừa nhận, sự thật này rất tàn khốc!”

Đông Đình Phong khẳng định đây không phải quá trình có thể dễ dàng chấp nhận.

“Nếu không phải cái chết của Thường Hoan kì lạ, sự thật này không thể bị bại lộ nhanh như vậy. Nhưng rất tiếc, thực tế hoàn toàn khác với dự tính của tôi. Kế hoạch của tôi không theo kịp thực tế. Tôi chỉ có thể tạm thời thay đổi dự định ban đầu. Đông Tán, anh là một luật sư, sự nhìn nhận của anh không giống cách nhìn của người bình thường, xin anh hãy bỏ qua thân phận hiện giờ của mình mà quan sát toàn bộ sự việc. Sau đau thương ắt sẽ

có hạnh phúc. Thậm chí anh sẽ không làm ra chuyện khiến anh phải hối hận suốt đời.”

Thôi Tán cau mày, hai tay bịt tai, giống như không muốn nghe bất cứ điều gì, sau đó cắt ngang:

“Hiện tại tôi chỉ muốn biết một chuyện!”

“Nói!”

“Hôm qua anh nói Hàn Tịnh đã sinh cho tôi một đứa con đúng không?”

Câu này khiến Kiều Sâm run người, đáy mắt lộ ra vẻ khó tin, phút chốc nhìn chăm chăm vào Đông Đình Phong, sau đó, anh ta nghe được một câu khẳng định:

“Đúng!”

“Vừa nãy anh lại nói Hàn Tịnh đã chết trong sự cố máy bay đó?”

“Không sai!”

“Được, đã như vậy, mấy hôm nữa tôi muốn đến đưa Đông Kỳ đi!”

Đông Đình Phong vội vàng nói:

“Không được!”

“Tại sao không được?”

Thôi Tán tức giận: “Đông Đình Phong, anh muốn ngăn cản cha con tôi nhận nhau sao?”

Câu này khiến Kiều Sâm càng ngẩn ngơ: Trời ơi, Đông Kỳ sao lại là con của Thôi Tán?

“Đứa trẻ Hàn Tịnh sinh ra chính xác là con anh, nhưng Đông Kỳ không phải, nó là con trai của tôi.”

“Đông Đình Phong, vừa nãy anh còn nói Hàn Tịnh đã mang thai đứa con của tôi, tại sao bây giờ lại nói Đông Kỳ là con anh?”

Thôi Tán thật sự bị hấn làm cho hồ đồ, không tự chủ được quát một câu.

“Tôi đã nói đủ rõ, nhưng anh nghe không hiểu, vậy tôi đây sẽ nói lại lần nữa.

Có một điểm tôi phải khẳng định: đứa trẻ Hàn Tịnh sinh ra chính xác là con trai anh. Ngày hạ sinh, tôi đã lấy tóc của đứa trẻ đó và của anh đi xét nghiệm DNA, kết quả hoàn toàn trùng khớp! Nhưng vì đề phòng mẹ tôi hoài nghi về huyết thống của nó, tôi đã đưa bản xét nghiệm giả cho bà.

Hai năm sau, Đông Kỳ bị bệnh nặng, tôi đột nhiên phát hiện nhóm máu của nó đã thay đổi một cách quỷ dị, ban đầu vốn đơn giản chỉ là nhóm máu AB, nhưng lần này kết quả xét nghiệm lại cho ra kết quả: Nhóm máu AB-RH(-).

Nhóm máu này cực hiếm, nó thuộc nhóm máu của loài gấu trúc. Ở Đông gia chỉ có tôi có nhóm máu này...

Lúc đó, thật sự tôi thấy rất lạ, nên quyết định kiểm tra DNA một lần nữa, kết quả lần này khiến tôi hoàn toàn kinh ngạc, nhóm máu Đông Kỳ và tôi hoàn toàn trùng khớp.

Nghe đến đây, có lẽ anh sẽ cảm thấy khó tin.

Có lúc tôi cũng cảm thấy trên đời sao có thể có chuyện khó tin như vậy? Đứa trẻ được nuôi trong Đông gia suốt 2 năm, thần không biết quỷ không hay lại bị người ta âm thầm tráo đổi. Còn tôi đột nhiên lại có một đứa con. Thậm chí đứa trẻ đến thế nào tôi cũng không biết. Anh cảm thấy ngạc

nhiên, tôi cũng có thể hiểu, bởi vì tôi cũng ngạc nhiên về nó. 3 năm nay tôi vẫn luôn điều tra, tôi rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đáng tiếc...”

Đông Đình Phong khẽ thở dài, sau đó yên lặng, cảm giác lúc này của hắn đó chính là tiếc nuối.

Lần này, hắn đã nói rất rõ ràng, nhưng lại càng khiến người khác không thể nào tin được.

Dịch giả: Càng ngày càng nhiều bí mật được hé lộ, càng ngày càng hại não, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần ha!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, quên mất rằng mình muốn nói gì.

Một lúc lâu sau.

“Cẩn Chi, mẹ nhớ nhóm máu của con là AB mà?”

Hà Cúc Hoa khàn giọng hỏi, trong giọng nói mang theo sự hoang mang:

“Làm sao lại biến thành AB-RH(-)? Trong nhà đâu có ai có nhóm máu đó.”

Sau khi hỏi xong, bà phát hiện một hồi thật ngớ ngẩn.

Đó đâu phải khó đoán.

Lúc sau, Đông Lục Phúc lên tiếng trả lời suy đoán của bà:

“Cẩn Chi có nhóm máu AB là do ta ngụy tạo. Con và Diệu Hoa, người nhóm máu B, người nhóm máu A, bất luận thế nào cũng không thể sinh ra đứa trẻ có nhóm máu AB-RH(-) được. Vì sợ con hoài nghi nên ta và Diệu Hoa đã nhờ bác sĩ làm giả giấy xét nghiệm. Còn nhóm máu của Cẩn Chi là thừa hưởng từ ba ruột nó.”

Quả nhiên là vậy.

Chỉ cần nghĩ đến đứa trẻ suốt 30 năm qua mình yêu thương, chăm sóc không phải con mình mà trái tim bà thắt lại. 30 năm cũng gần quá nửa đời

người, tình yêu của bà đã tan nát, còn tình mẹ con là thật, nhưng quan hệ huyết thống lại là giả.

Trời ơi, chẳng bao lâu nữa bà sẽ bước vào quan tài, vậy mà bà phát hiện tất cả thời gian qua chỉ là hư không, thật nực cười, thật đáng thương.

Bà ngẩng đầu nhìn người đối diện, cái người mới là con trai bà mà cảm thấy đôi vai nặng trĩu, da đầu tê dát, biểu cảm vô cùng khó tả.

Nếu cuộc đời chính là một vở kịch thì cuộc đời bà thật sự là một tấm bi kịch.

Bởi vì câu nói này mà sắc mặt Thôi Tán trầm xuống: Anh ta nhóm máu AB, còn Thường Hoan nhóm máu O, về phần Đông Diệu Hoa, lúc trước anh ta không biết nhưng hiện tại đã rõ, là nhóm máu A, nhóm máu A và O hoàn toàn không thể sinh ra con nhóm máu AB.

Kỳ thực, bản xét nghiệm DNA có thể giải thích tất cả, nhưng nghe đến lúc này, tim anh ta thật sự nhói lên. Sự thật đã hiện rõ trước mắt, nhưng trong quãng thời gian ngắn anh ta không cách nào có thể chấp nhận được.

“Kỳ lạ, vậy sao Đông Kỳ lại bị đánh tráo?”

Đông Lục Phúc thật sự không tài nào lí giải được.

“Ông, trước đây cháu đã nói qua với ông, Đông gia có nội gián, hơn nữa không chỉ một người.”

Đông Đình Phong từ từ nói ra một câu khiến mí mắt tất cả mọi người giật lên.

“30 năm trước, Thường Hoan vì báo thù mà cướp lấy Đông Tán, điều tra thế nào cũng không rõ được hành tung, đây chắc chắn là có người giúp đỡ bà ta.

Không chỉ có nội gián mà còn có ngoại viện, sau lưng Thường Hoan có một thế lực thần bí đang khống chế bà ta.

6 năm trước, mẹ con bọn họ chuyển đến Ba Thành không phải là ngẫu nhiên mà là một phần của kế hoạch.

Bởi vì lúc đó Hàn Tịnh đã lớn và là đúng tuổi đẹp nhất. Hàn Tịnh và Thôi Tán quen nhau không phải sự trùng hợp mà có người dẫn dắt. Mục đích cuối cùng của mấy người này chính là muốn mượn tay Hàn Tịnh để khơi lên mối thù hận của Thôi Tán với Đông gia.

Sau đó, bọn họ lại giả vờ không cẩn thận tiết lộ Thôi Tán là con riêng của Thường Hoan cho chúng ta, kết quả cuối cùng mà chúng muốn đó chính là muốn cháu và Thôi Tán trở thành kẻ thù.

6 năm sau, Thôi Tán vì báo thù mà quay trở lại, nếu như trước đây cháu không phát hiện cuốn nhật kí của ba thì thân phận của Thôi Tán sẽ hoàn toàn bị phong kín.

Nhưng ông trời lại có mắt để cháu vô tình phát hiện được cuốn nhật kí đó, mới hiểu rõ mọi việc, nên đồng ý để Thôi Tán vào được Đông gia.

Đáng tiếc là, những người kia hình như cảm giác được điều gì đó, còn Thường Hoan lại phát hiện mình bị ứng thư giai đoạn cuối, mối hận trong lòng đối với Đông gia càng mãnh liệt, nên đã tự mình diễn trò bị ngã từ tầng hai xuống.

Sự việc xảy ra ngày thứ hai lại càng cho thấy đó là một âm mưu.

Những kẻ vẫn luôn âm thầm khống chế Thường Hoan sớm đã biết được tính cách của mẹ cháu, khẳng định bà sẽ không phục mà đến bệnh viện.

Nếu như chỉ là hôn mê bất tỉnh, một người chỉ đứng thăm hỏi thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng trong quá trình này Thường Hoan đã

tình, hơn nữa còn dùng lời lẽ để kích động mẹ cháu. Lúc đó, mẹ thật sự muốn giết Thường Hoàn, nhưng người thật sự giết chết Thường Hoàn tuyệt đối là kẻ khác...

Những kẻ này chỉ muốn mượn cái chết của Thường Hoàn để bức Đông Tán hận mẹ đến thấu xương thấu tủy, rồi khiến Đông gia mất mặt, từ đó đạt được mục đích báo thù với Đông gia.”

Ninh Mẫn yên lặng nghe, càng nghe càng thấy kinh ngạc, thế lực kia là thế nào mà có thể điều khiển tất cả như một ván cờ, không chỉ nắm chắc mẹ con Thôi Tán trong tay mà còn dám đùa giỡn với Đông Đình Phong, coi toàn bộ Đông gia giống như một nước cờ.

Cô thấy trên mặt tất cả mọi người đều hiện rõ hai chữ “kinh hãi”.

Cô cũng không ngoại lệ.

Thôi Tán trầm lặng rất lâu, rất nhanh tiêu hóa hàng loạt tin tức đó.

Tối qua, anh ta mới đọc nhật kí của ba một lượt, cũng cầm bút tích đó đi so sánh với nét chữ trong những bức thư tình mà Thường Hoàn để lại, kết quả cùng một người. Đồng thời anh ta còn nhờ một người quen lấy mẫu tóc của Thường Hoàn, Hà Cúc Hoa và anh ta xét nghiệm DNA một lần nữa.

Sáng nay anh ta đã lấy được kết quả: giữa anh ta và Thường Hoàn không có quan hệ huyết thống, còn với Hà Cúc Hoa là quan hệ mẹ con.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, anh ta không còn lời nào để nói.

Hiện tại ư, lại thêm hàng loạt những dị biến kéo tới:

Hàn Tịnh đã chết. Người con gái anh ta bận lòng suốt 6 năm nay đã chết.

Đứa con Hàn Tịnh sinh ra là của anh ta. Điều này khiến anh ta kinh ngạc mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật này nhưng lại được tin, con anh ta bị người khác đánh tráo, sớm đã bị mất tích, không điều tra ra...

Nhưng hiện tại anh ta đột nhiên lại hoài nghi: Những gì Đông Đình Phong vừa nói có đúng là sự thật không?

“Đông Đình Phong, tất cả chuyện này chỉ là do anh suy đoán sao?”

Thôi Tán rồi bời, nghĩ rất lâu mới hỏi tiếp:

“Anh có chứng cứ gì mà nói mẹ tôi đã tỉnh lại? Còn dùng lời lẽ kích động? Cuối cùng lại lấy cái gì chứng minh Hà Cúc Hoa không giết chết bà ấy? Còn có người đang âm thầm vu oan giá họa? Nếu như đây hoàn toàn là lời Hà Cúc Hoa nói với anh, anh làm sao để tôi tin?”

Đây chính xác là lời Hà Cúc Hoa nói. Điều này cũng chính là chuyện khiến bà phiền lòng nhất.

Bà đã đến phòng bệnh, đã từng cãi nhau với Thường Hoan, và cũng từng muốn bóp chết bà ta... Còn sau đó, ý thức của bà hoàn toàn trống rỗng, lúc tỉnh lại, bà nhìn thấy tay mình đang bóp chặt lấy cổ Thường Hoan, và người phụ nữ đó đã tắc thở.

Sau đó, Thôi Tán quay lại, thấy tình hình như vậy liền muốn bắt lấy bà, bà không biết chuyện gì xảy ra liền hốt hoảng chạy trốn.

Toàn bộ quá trình này không ai chứng kiến.

“Có, tôi có thể cho anh xem một đoạn video chứng minh tất cả chuyện này!”

Đông Đình Phong nói ra một câu khiến Hà Cúc Hoa ngẩn người: Lấy đâu ra đoạn video?

“A Sâm, túi của A Ninh đâu?”

Ánh mắt Đông Đình Phong nhìn về phía Kiều Sâm:

“Ở đây!”

Kiều Sâm đưa túi xách đó sang bên cạnh. Lúc trước, Đông Đình Phong có gọi điện cho anh ta hỏi có cầm theo túi của “Hàn Tịnh” không. Nếu như không cầm hãy quay lại lấy. Anh ta nói mang theo nhưng thật sự không biết có cái gì.

“Cảm ơn!”

Đông Đình Phong đỡ lấy, kéo khóa ra, từ bên trong lấy ra một chiếc điện thoại, tuy chỉ còn một vạch pin, nhưng vẫn đủ để quay lại toàn bộ quá trình. Hắn điều chỉnh một chút cho kết nối với TV, lúc sau trên màn hình liền xuất hiện hình ảnh.

Hắn quay đầu nhìn một lượt, thấy ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía màn hình liền nói:

“Có một chuyện tôi nghĩ tôi nên nói rõ một chút, đây là phòng bệnh của Thường Hoan lúc đó, bởi vì A Ninh nhất thời có linh cảm nên đã đặt một camera nhỏ trong góc mọi người không để ý, và camera ấy được kết nối với điện thoại nên mới có đoạn video này. Lúc trước, chiếc điện thoại này ở chỗ Kiều Sâm, cho nên tôi và A Ninh vẫn chưa xem được trong phòng bệnh đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tôi có thể khẳng định, trong mười mấy tiếng đồng hồ này, hành động của tất cả mọi người đều được ghi lại. Chân tướng ra sao, chỉ cần chúng ta cùng xem sẽ biết rõ, hiện tại tôi sẽ chỉnh về khoảng 8 giờ 45 phút lúc đó...”

Hắn cầm điện thoại điều chỉnh thời gian, màn hình nhanh chóng thay đổi, dừng lại lúc Hà Cúc Hoa xuất hiện.

Bà búi tóc cao, yên lặng đứng bên giường bệnh, sắc mặt âm lãnh, yên lặng, không vui không buồn. Còn Thường Hoan vẫn đeo bình dưỡng khí nằm trên giường bệnh.

5 phút sau, Thường Hoan đột nhiên tỉnh lại, từ từ mở mắt ra, nhìn người trước mặt một lúc lâu, sau đó tinh thần hình như đã hồi phục, bởi vì khóe miệng bà ta hơi cong lên còn mang theo chút khiêu khích. Đúng, ánh mắt đó tràn đầy sự khiêu khích.

Hà Cúc Hoa nhìn thấy liền lạnh lùng chất vấn:

“Thường Hoan, khổ nhục kế của cô diễn rất đạt.”

Thường Hoan thở gấp, bỗng nhiên giăng bình dưỡng khí trên miệng ra, mở miệng nói, thanh âm rất yếu ớt:

“Khổ nhục kế? Tất cả mọi người đều nhìn thấy bà đẩy tôi xuống.”

“Cô đổ oan cho tôi là có ý gì?”

Sắc mặt Thường Hoan trắng bệch, kéo ra một nụ cười khó coi, nụ cười dữ tợn và xấu xa:

“Xin lỗi! Tôi không muốn nói cho bà biết!”

“Tôi cũng không thấy làm lạ!”

Hà Cúc Hoa lạnh lùng nói một tiếng rồi xoay người muốn rời đi.

Đột nhiên Thường Hoan ngẩng đầu dậy gọi bà lại:

“Vậy bà có thích mấy tấm ảnh thân mật của tôi và Diệu Hoa không? Hà Cúc Hoa, tôi định công bố ra ngoài, ngay cả chuyện bà đẩy tôi xuống lầu tôi cũng sẽ giao cho đám săn ảnh. Tôi muốn xem xem, đến lúc đó bà làm thế nào để giữ được hình tượng cao quý lương thiện. Đúng, còn có chuyện Tiểu

Tán sinh ra. Tất cả chuyện này một khi công bố ra bên ngoài thì mọi người sẽ rõ: Tôi mới là người Diêu Hoa yêu, còn bà chính là kẻ bỉ ổi chen ngang vào cuộc tình của chúng tôi.”

“Thường Hoan...”

Hà Cúc Hoa chợt quay đầu lại gọi lên một tiếng.

Thường Hoan cười cợt, cặp mắt lộ rõ ngọn lửa hận thù, bà ta dựa vào thành giường, từ từ nói tiếp:

“Kỳ thật bà vẫn còn yêu thích. Nếu bà không còn thích, làm sao bà lại chạy đến nhà tôi. Tôi biết, bà vẫn rất yêu ông ấy. Người như ông ấy ai mà không yêu? Nhưng từ đầu đến cuối người ông ấy yêu là tôi. Đúng, bà có biết không, trên bụng của Diêu Hoa có một hình xăm con sói, không phải rất đẹp sao? Trên bụng tôi cũng có... Đó là do chúng tôi cùng đi xăm... Ông ấy từng nói, sói là loài động vật trung thành nhất, cũng có nghĩa ông ấy sẽ mãi trung tình với tôi...”

Hình xăm đó đã chứng minh một chuyện: Ông ấy chỉ yêu tôi.

Sau đó, ba tôi xảy ra chuyện. Người cha của bà thật sự rất nhẫn tâm, hoàn toàn không để ý đến công sức của ông ấy trong suốt mười mấy năm ở Tập Đoàn Thiên Vinh, vì để củng cố địa vị của bà ở Đông gia mà đuổi việc ông ấy. Diêu Hoa vì tôi nên đến cầu xin người cha khốn nạn của bà. Bà đoán xem yêu cầu của ông ta là gì? Đó là trong vòng 10 tháng, ông ta muốn làm ông ngoại.

Ngày 2 tháng 10, đối với bà mà nói nó có phải là ngày rất đặc biệt. Ngày đó, bà đã thoát khỏi thân phận xử nữ, thật sự trở thành người đàn bà của Diêu Hoa đúng không?

Ngày 5 tháng 10, có phải Diêu Hoa lại đi công tác, bởi vì ông ấy đến chỗ tôi! Ông ấy nói bà rất vô vị... giống cá chết... căn bản không hiểu

chuyện... hoàn toàn không biết hầu hạ đàn ông... không khiến đàn ông có hứng thú.

Không biết bà còn nhớ không, trước tháng bà mang thai, Diệu Hoa đã đi công tác nửa tháng. Thành thật nói cho bà biết, nửa tháng đó, tôi luôn hầu hạ ông ấy. Những ngày tháng mật ngọt đó chính là thời gian tôi mang thai Tiểu Tán...

Diệu Hoa rất thích làm với tôi... Lúc hứng thú lên có thể lăn qua lăn lại trên giường cả đêm... Điều này bà không cách nào có thể cho ông ấy...

Tôi mang thai trước bà một tháng, nên Tiểu Tán mới là cháu trai trưởng của Đông gia... Nhưng kết quả bà vì sinh non mà sinh trước tôi hai ngày...

Đúng rồi, không biết bà có nhớ chuyện này không, ngày thứ 3 sau khi bà sinh Đông Đình Phong, Diệu Hoa không ở bên bà, đứa trẻ cũng không ở cạnh. Có phải bọn họ đã nói với bà, đứa trẻ phải ở trong lồng kính, bởi vì sinh non nên tình trạng sức khỏe rất yếu, còn Diệu Hoa đã đích thân đi mời chuyên gia nhi khoa đến đúng không?

Nhưng sự thật không phải vậy, ông ấy đến chỗ tôi, tận mắt chứng kiến Tiểu Tán ra đời... Toàn bộ quá trình tôi sinh, ông ấy vẫn luôn ở bên cạnh và nắm tay tôi.

Sau khi đứa trẻ sinh ra, ông ấy còn hôn tôi rất nhiều... Cảm ơn vì tôi đã sinh cho ông ấy một tiểu bảo bối khá khỉnh, chứ không như bà, chỉ biết sinh cho ông ấy một con mèo bệnh... Vừa sinh ra đã phải vào phòng giám sát đặc biệt...

Nhưng ba bà lại không cho phép tôi sinh con, ép tôi phải chạy trốn... Những năm đó Diệu Hoa vẫn luôn tìm tôi, nhưng tìm không thấy, đó là bởi vì người cha của bà ngăn cản.

Bà nhất định không biết, ông ấy vẫn luôn tìm mẹ con tôi suốt 10 năm.

Bà biết tại sao hôm đó Diệu Hoa lại hủy chuyến bay sang Anh rồi tự mình lái xe đến Yên Thị và xảy ra tai nạn không?

Đó là bởi vì ông ấy cuối cùng đã biết được tung tích của tôi nên vội vàng đến tìm chúng tôi...”

Giọng nói của Thường Hoan rất nhẹ, rất khàn, rất chậm, có mấy câu thậm chí còn không nghe rõ, nhưng những lời này, từng câu từng chữ giống như lưỡi dao đâm thẳng vào tim người ta, có thể khiến trái tim rỉ máu, đau không nói lên lời.

Hà Cúc Hoa mấy lần muốn cắt ngang, nhưng Thường Hoan giống như trúng tà, nói không ngừng, Hà Cúc Hoa tức giận, xông tới hung hăng bóp cổ Thường Hoan, khiến mặt bà ta tái mét, hai mắt trắng dã, nhưng cuối cùng lại buông tay.

Trong video, Thường Hoan đang thở dốc, Hà Cúc Hoa run rẩy thu tay lại:

“Những chuyện đó tôi không thêm quan tâm... Thường Hoan, cô không kích động được tôi đâu... Một tháng nữa tôi sẽ tái giá... Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ nở mày nở mặt tái giá... Tôi hiện tại đã đồng ý với lời cầu hôn của A Bân... Thường Hoan, cô cho rằng tôi vẫn quan tâm Diệu Hoa sao? Tôi đây không thêm... Cô muốn thích, muốn yêu, mời cô tự...”

Câu này bà còn chưa nói xong thì đằng sau có một bóng trắng, bà đột nhiên ngã về phía giường bệnh.

Sau đó, một người đàn ông bịt khẩu trang xuất hiện trong đoạn video, tay đeo găng tay, cầm lấy tay Hà Cúc Hoa hướng về phía Thường Hoan đang trợn tròn mắt muốn kêu lên nhưng không kêu được, muốn giãy dụa cũng không được, một lúc sau, bà ta hoàn toàn tắc thở...

Cuối cùng, người áo trắng đó rời đi, khoảng 5 phút sau Hà Cúc Hoa tỉnh lại, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hai tay mình đang nắm chặt lấy cổ Thường Hoan, bà kinh hãi, lúc đẩy cửa ra thì Thôi Tán đi vào, Hà Cúc Hoa ngã xuống đất, sau đó anh ta kêu lớn, cả một đoàn bác sĩ y tá chạy vào cấp cứu...

Đoạn video giống như lần nữa tái hiện lại hiện trường.

Toàn bộ quá trình rất rõ ràng, có người đã vu oan giá họa.

Cả người Thôi Tán run lên, nhìn thấy mẹ mình bị bóp chết, cảnh tượng quá tàn khốc, anh ta hung hăng vò đầu, nặng nề thở dốc.

Tất cả mọi người đều dồn về phía anh ta.

“Xin bớt đau thương!”

Đông Đình Phong lên tiếng, tất cả đều giống như hẩn dự liệu:

“Sự thật quá tàn khốc. Nhưng cũng may chúng ta có thể biết rõ lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

Đoạn video này đủ có thể rửa sạch tội danh cho Hà Cúc Hoa.

“Là ai? Rốt cuộc là ai đứng đằng sau khống chế chuyện này?”

Thôi Tán hét lên.

“Vấn đề này xin lỗi tôi không thể trả lời! Người trong đoạn video này là ai, chúng ta còn phải điều tra, tin là Phó viện trưởng Kiều sẽ giúp chúng ta. Về phần đoạn video này, đến lúc đó tôi sẽ giao cho cảnh sát. Chuyện này, Đông gia không thể bỏ qua như vậy. Đó không chỉ liên quan đến mạng sống của Thường Hoan, mà còn là vấn đề then chốt lí giải vị tai nạn năm đó của ba...”

Đông Tán, hiện giờ anh đã là một phần của Đông gia, cho nên tôi có thể nói cho anh biết một chuyện bí mật khác của gia tộc: 20 năm trước, vụ tai nạn của ba không phải là ngoài ý muốn mà do có người mưu sát... Và người áo trắng đó cũng có thể là người đã đánh tráo Đông Kỳ 6 năm trước...”

Những lời Đông Đình Phong nói ra khiến Thôi Tán mơ hồ, anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng Đông gia lại cất giấu nhiều bí mật như vậy.

“Đông Đình Phong, mấy năm nay ông nội rất xem trọng anh, anh chắc hẳn phải có quan hệ huyết thống với Đông gia... Và ba cũng biết...”

Lúc này Thôi Tán giống như lao thân vào một màn sương mù, anh ta nhìn xung quanh, đâu đâu cũng mù mịt. Nhất thời khiến anh ta không tìm thấy phương hướng, nhưng lúc ngẩng đầu lên lại hỏi ra một câu hỏi mấu chốt.

Đông Đình Phong suy nghĩ rồi mới nói:

“Tôi cũng sinh non, ra đời trước anh 8 ngày, ngày thứ 8 suýt nữa đã chết. Lúc đó anh vừa sinh được ngày thứ 3. Cũng cùng sinh non nên tình trạng của anh tốt hơn tôi rất nhiều, không cần phải ở trong lồng kính. Ngày hôm đó ba ruột tôi bị bắt, người đó nói muốn ba Diệu Hoa phải đem tôi và mẹ tôi đến đổi người. Lúc đó tôi đang ở lồng kính, cơ thể vẫn chưa ổn định, nên ba đã đem anh đi, nửa đường nghe nói Thường Hoan đã sinh, nên ông ấy quay lại, đặt anh ở biệt thự sau đó đem con của Thường Hoan đến chỗ giao dịch. Cuối cùng, ba ruột tôi và con của Thường Hoan đều bị nổ chết, còn mẹ tôi thành người thực vật.

Sau khi gặp chuyện, ba quay về biệt thự, Thường Hoan cũng không biết có được tin tức từ đâu liền âm thầm đưa anh đi. Ba Diệu Hoa sợ mẹ biết con trai đã bị mất sẽ đau lòng, và lúc đó cơ thể của mẹ vẫn rất yếu nên đã để tôi thay thế là con trai của ông, đặt tên là Đông Đình Phong!

Đông Tán, sau lưng Đông gia đang gánh vác một ân oán chính trị mà anh không biết. Tôi nghĩ, người đằng sau muốn mượn tay anh phá hủy cơ nghiệp của Đông gia, từ đó đạt được mục đích chính trị của bọn chúng.”

Chuyện cũ từng chút từng chút được nhắc lại, kinh hãi mà quý dị.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 134

Thôi Tán yên lặng nghe sau đó liền thốt lên:

“Xét cho cùng thì vì cha mẹ ruột của anh nên mới khiến Đông gia vướng vào cái âm mưu chính trị mà anh nói?”

Ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Một nửa là vậy!”

“Vậy cha mẹ ruột của anh là ai?”

Đông Đình Phong trầm lặng nhìn về phía Đông Lục Phúc, thấy ông nội gật đầu liền nói:

“Mẹ ruột tôi, họ Đông tên Dạng... Ngủ say trong phòng vô trùng ở Đông gia suốt 30 năm nay. Tôi nghĩ tôi nên nói rõ chỗ này: Đông Dạng này không phải Đông Dạng mà anh đã gặp. Về phần Đông Dạng mà anh gặp là ai, hiện tại tôi không thể nói. Còn về cha ruột tôi là ai, xin lỗi, vẫn chưa đến lúc anh nên biết. Tôi chỉ có thể nói với anh rằng, tôi và anh là anh em họ! Ba Diệu Hoa của anh là cậu tôi, mẹ Hà Cúc Hoa của anh là vợ tôi... Chuyện này ông nội có thể làm chứng! Tôi không nói dối nửa lời!”

Đáp án này lần nữa khiến Thôi Tán và Kiều Sâm kinh ngạc: Thân phận đó đều khiến bọn họ bất ngờ.

Nhất thời, không khí trong phòng yên lặng như tờ, những tâm tư giấu kín trong lòng đều được mở ra một cách thần bí.

Thôi Tán vội vàng vờ lấy cốc nước, vì cổ họng anh ta đang khát khô, sau đó lại hỏi:

“Đông Đình Phong, lúc đầu Hàn Tịnh mang đứa con của tôi, chuyện này, lúc cô ấy gả cho anh, anh đã biết chưa?”

“Hàn Tịnh cho rằng tôi không biết; ban đầu đích thực là tôi không biết, nhưng lúc đi đăng ký kết hôn tôi đã biết...”

Đông Đình Phong từ từ nói.

“Đã vậy tại sao anh còn lấy cô ấy?”

Thôi Tán trợn trừng mắt, nghiêng rằng, nếu không phải tại Đông Đình Phong thì cả nhà ba người của anh ta đã không dẫn đến kết cục của ngày hôm nay: Vợ chết con thất lạc.

Đông Đình Phong im lặng một lúc:

“Đương nhiên là có nguyên nhân!”

“Nguyên nhân là gì?”

“Cô ấy đã chuốc lấy phiền phức. Tôi chỉ là tương kế tựu kế!”

“Phiền phức? Có ý gì?”

Thôi Tán nghi ngờ hỏi.

“Có một thế lực thần bí đã âm thầm khống chế cô ấy. Dùng tính mạng của ba mẹ con họ Hàn để đe dọa, ép cô ấy lấy tôi. Lúc đầu cô ấy sống chết không chịu. Cũng đã từng muốn chạy trốn, nhưng cô ấy chạy không thoát. Cô ấy bị bức vào đường cùng, chính lúc đó tôi đã cứu cô ấy. Tôi nghĩ, tất cả chuyện này đều có người cố ý sắp xếp. Cô ấy không còn cách nào khác chỉ có thể đồng ý lấy tôi.”

Thôi Tán lại hỏi:

“Vậy tại sao anh biết được chuyện đó?”

“Lúc Hàn Tịnh nằm mơ đã nói. Sau đó tôi hỏi cô ấy, nhưng cô ấy sống chết không chịu nói. Tôi không muốn hỏi nữa, do đó suốt mấy năm nay tôi vẫn luôn điều tra.”

“Anh tốt như vậy sao?”

Ngữ khí mang theo chút châm chọc.

Đông Đình Phong không để ý đến sự châm chọc đó vẫn tiếp tục nói:

“Tôi và Hàn Tịnh là hôn nhân theo thỏa thuận. Tôi bảo đảm an toàn cho cô ấy, cô ấy sẽ đem quyền sở hữu số cổ phần ủy thác cho tôi!”

“Đứa trẻ đó đâu... Anh thật sự không cách nào tra ra sao?”

“Đến lúc tôi phát hiện Đông Kỳ không phải Đông Kỳ lúc sinh ra thì đã 2 năm rồi, bác sĩ khoa sản đỡ đẻ cho Hàn Tịnh đã sớm di dân ra nước ngoài. Gần đây tôi tìm được bà ta nhưng đang tiếc, năm ngoái bà ta đã trúng gió, không thể nói được nữa.”

Thôi Tán cảm thấy vô cùng thất vọng, nhưng vẫn chưa có ý định từ bỏ, lại hỏi tiếp:

“Vậy nội gián mà anh nói là ai?”

“Kẻ nội gián 30 năm trước đã chết. Về phần nội gián đang ẩn núp ở Đông gia, một trong số đó đã bị tôi bắt được: là chị Minh. Bây giờ đang bị cách ly. Nhưng chị ta chỉ là một nhân vật nhỏ, dù sao cũng là bị kẻ khác ép, không làm không được. Về phần những kẻ khác, hiện giờ tôi vẫn điều tra...”

Lời vừa nói ra khiến Hà Cúc Hoa ngẩn ngơ một lúc lâu: Chị Minh là do bà đưa vào Đông viên.

Lúc này bà chỉ có thể thốt lên rằng: Lòng người khó đoán.

Tất cả mọi người đều trầm lặng, Đông Đình Phong nhân lúc này gọi một cú điện thoại, chuẩn bị giải quyết một chuyện khác:

“Trần Tụy, đưa vợ chồng An Đức qua đây, nói là lão thái gia muốn nói với họ mấy câu... Đúng rồi, trước lúc đến anh gọi điện nói Lôi Lôi đưa An Na đi dạo một vòng... Bảo Mike cũng đi theo...”

Ninh Mẫn đứng bên cạnh nhìn, trong lòng mơ hồ đoán được hẳn muốn làm gì.

Trần Tụy đi vào phòng khách thì An Na đã được Lôi Lôi kéo đi, anh ta cười nói:

“An tiên sinh, Đông lão gia mời hai người qua đó có chuyện thương lượng, hai người đi trước đi, tôi đi mời An tiểu thư...”

An Đức và Chu Huệ vốn đang ngồi nghiên cứu kiến trúc ở nhà chính, bọn họ đều biết Đông Đình Phong rất thích phong cách cổ điển, hôm nay thật sự bọn họ đã được lãnh hội, Vườn Tử Kinh chính là một công trình kiến trúc tuyệt mỹ.

Lúc An Đức và Chu Huệ vào đến Noãn Các, An Đức cảm thấy nơi đây đang bao trùm một bầu không khí nghi hoặc: tất cả mọi người đều cau mày nhìn vợ chồng ông ta.

“Chú An, Dì Huệ, mọi người ngồi đi...”

Đông Đình Phong đứng dậy đón tiếp, chỉ về phía hai chiếc ghế trống:

“Xin lỗi, hôm nay trong nhà hơi nhiều chuyện, thất lễ!”

Chu Huệ cũng không vì Đông Đình Phong đích thân tiếp đãi mà cảm thấy hạnh phúc, bởi vì người đàn ông này quá lạnh lùng, càng khách khí càng cảm thấy xa cách, nó khiến người ta cảm thấy bất an. Nhưng suốt 6 năm nay, hễ với An Na qua lại vẫn luôn dùng thái độ lễ phép như vậy, từ khi hễ lớn lên đã không còn vẻ đáng yêu lúc nhỏ nữa.

Lúc đó, Chu Huệ thích sờ má đứa trẻ đó, trắng mịn, mập mạp, vừa sờ vào đã ngại, mái tóc ngắn rất mềm mại, tướng mạo đáng yêu, và đặc biệt lễ phép, khiến ai gặp cũng yêu quý.

Chỉ là bà ta không ngờ rằng sau khi lớn lên hễ lại trở nên lạnh lùng như vậy.

Gần trong gang tấc nhưng lại xa tận chân trời.

Đây chính là cảm nhận của bà ta đối với Đông Đình Phong.

Có lúc bà ta cảm thấy chỉ dựa vào trí thông minh của con gái mình làm sao có thể giữ được trái tim người đàn ông này?

Nhiều lần, bà ta quan sát hai người họ: có lúc nửa lời cũng không nói, có lúc lại rất nhiệt tình.

Nghe Hà Cúc Hoa nói, Đông Đình Phong ở nhà cũng không thích nói chuyện. Cho nên, bà ta nghĩ người đàn ông này vốn tính đã như vậy.

Giữa nam và nữ đến với nhau chỉ cần hợp, chứ không cần bất cứ điều gì. Và bà ta cũng đã quen với sự lạnh lùng của hễ, nhưng hôm nay, hình như hễ còn lạnh lùng hơn mọi khi.

Chu Huệ không tự chủ được nhìn sang phía chồng. An Đức cũng cảm thấy vậy nhưng ông ta vẫn cố kéo ra một nụ cười, nói:

“Không sao!”

“Vậy thì tốt!”

Đông Đình Phong gật đầu, thản nhiên nói:

“Hôm nay, ông nội và mẹ cháu đều ở đây, có vài chuyện cháu muốn nhân cơ hội này nói rõ. Nhưng trước khi thảo luận chuyện này với An Na, cháu muốn thỉnh giáo hai vị trưởng bối trước.”

An Đức liếc nhìn một vòng. Chu Huệ cũng cảm thấy có gì không đúng, suy nghĩ một lúc mới nói:

“Mời nói!”

“Dì Huệ, dì và mẹ cháu là bạn thân từ nhỏ đúng không?”

Đông Đình Phong nhìn Chu Huệ, nhẹ nhàng nói, lúc hỏi câu này, tinh thần cũng có mấy phần vui vẻ, giống như nói chuyện phiếm trong nhà.

Chu Huệ định thần lại rồi quay sang nhìn người bạn già, sắc mặt Hà Cúc Hoa rất kém, ai gặp chuyện như vậy tâm trạng khó mà tốt được, kì thực lúc này không phải thời cơ tốt để nhắc đến chuyện kết hôn. Nhưng bà ta đã đến, vậy cũng không thể về tay không. Vì vậy bà ta mỉm cười, muốn bầu không khí dịu xuống mà nói:

“Haizz, dì và mẹ cháu đã là bạn mấy chục năm, ban đầu là chị em tốt, dì và bà ấy a, rất thân thiết, khi dì mới sinh An Na, mẹ cháu rất muốn có con gái. Mẹ cháu lúc đó rất buồn vì không mang thai con gái nên nói với dì: Có trai có gái mới viên mãn. Đáng tiếc vì sinh cháu nên cơ thể Cúc Hoa rất kém, suốt 10 năm không thể mang thai. Cho đến năm thứ 10 mới có Lôi Lôi, lúc đó, cháu không biết bà ấy vui thế nào đâu, có nói 3 ngày 3 đêm cũng không nói hết sự vui mừng của bà ấy...”

Lúc sinh An Na, thiếu chút nữa Hà Cúc Hoa nhận làm con nuôi, chỉ là năm đó Hà Cúc Hoa đột nhiên bị bệnh phải sang Anh trị bệnh 2 năm, sau đó Đông Diệu Hoa cũng bỏ tất cả công việc để cùng bà đi du lịch Châu Âu, rồi 2 năm sau khi bà trở về thì chuyện cũng đã qua, Hà Cúc Hoa lại có thai, nên chuyện nhận nuôi coi như hoãn lại.

Sau đó Đông Diệu Hoa xảy ra tai nạn, Hà Cúc Hoa chìm vào bế tắc, cuối cùng chuyện này không được nhắc đến nữa.

“Như vậy trong mắt dì cháu là cái gì?”

Đông Đình Phong lại dịu dàng hỏi một câu.

“Ý gì?”

Bà ta ngơ ngẩn, có chút không hiểu.

“Dì đơn giản chỉ đối xử với cháu như văn bồi? Hay coi cháu như khúc gỗ giúp An gia thoát khỏi nguy khốn?”

Nét mặt vẫn mỉm cười như cũ, chỉ là thanh âm này không còn chút dịu dàng nào, câu hỏi lạnh lùng ấy khiến Chu Huệ run rẩy.

Bà ta thu lại nụ cười, dùng ánh mắt hoài nghi liếc nhìn Đông Đình Phong, càng nhìn càng thấy hắc lãnh đậm, rồi lại nhìn sang Hà Cúc Hoa:

“Đình Phong, cháu... đang muốn nói gì? Dì đương nhiên là coi cháu như hậu bồi rồi! Cháu gọi dì Huệ suốt 30 năm nay lẽ nào là gọi không? Nếu như không phải quan hệ này đã có suốt 30 năm nay thì 6 năm trước, khi An gia phá sản, cháu làm sao có thể ra tay tương trợ?”

Trong mắt dì, đầu tiên cháu là văn bồi, sau đó là ân nhân của An gia...

Chính vì ta hiểu rõ con người cháu nên mới để An Na qua lại với cháu, cho dù bị người ta chỉ trích, ta và An Đức vẫn không ngăn cấm các cháu...”

“Ồ, nói thật dễ nghe!”

Hắn cúi đầu cười, nụ cười đó mang theo hàn băng đủ khiến người ta cảm thấy nổi da gà, còn ánh mắt lại sắc nhọn như mũi tên:

“Xem tôi là văn bối, xem tôi là ân nhân. Dì Huệ, hình như suy nghĩ và hành động của dì không ăn khớp với nhau thì phải!”

“Ta thế nào lại là... hành động và lời nói không ăn khớp?”

Ngữ khí của Chu Huệ giống như bức bội.

Đông Đình Phong hôm nay làm sao vậy, mỗi câu nói đều mang ý kích động.

Đông Đình Phong cười lạnh:

“Nếu bà thật sự xem tôi là văn bối, xem tôi là ân nhân, vậy xin hỏi, Đông Kỳ làm sao lại bị đánh tráo?”

Đông Đình Phong đột nhiên quát lên khiến Chu Huệ mặt mày trắng bệch.

Nhưng hắn không thèm để ý đến tiếp tục truy hỏi:

“6 năm trước, chuyên gia sản khoa đỡ đẻ cho Hàn Tịnh là do bà giới thiệu. Hôm đó, Hàn Tịnh trong phòng mổ đau chết đi sống lại, tôi nói: Nếu không sinh được thì có thể mổ, nhưng Bác sĩ La thế nào cũng không chịu và khuyên chúng tôi: Cố gắng sinh sẽ hơn là cứ nhìn đồng hồ.

Lúc đó, tôi rất bức, nhìn biểu tình của bác sĩ La đó không giống như đang đợi tử cung của sản phụ mở mà giống như đang đợi người nào đó đến.

Tôi nhớ rõ, hôm đó, Hàn Tịnh thiếu chút nữa băng huyết, đau suốt mười mấy tiếng đồng hồ, nhưng chỉ có thể chọn cách sinh tự nhiên. Mà đứa trẻ do

trong bụng mẹ thiếu nước ối, ở trong quá lâu xuất hiện tình trạng ngạt thở nghiêm trọng, cuối cùng được đưa vào lồng kính. Sau đó bác sĩ La nói với tôi là, đứa trẻ phải ở trong phòng quan sát mất ngày.

Chính vào hôm đó, tôi nhìn thấy bà từ bệnh viện mình công tác vội vàng chạy tới, lúc đầu, tôi còn cho rằng bà thật sự quan tâm đến đời thứ 4 của Đông gia. Sau đó tôi mới biết, hóa ra bà cố tình chạy đến để đánh tráo!

Chu Huệ, bà thật lợi hại, dám tình bơ đánh tráo con trai của Hàn Tịnh!

Thần kì hơn là bà có thể từ bên ngoài ôm về đứa con thật sự của tôi. Loại bản lĩnh treo đầu dê bán thịt chó này của bà thật khiến người ta thán phục...

Cái khiến tôi báỉ phục nhất là, tôi không hề biết đứa trẻ này sinh ra thế nào... Vô duyên vô cớ khiến tôi làm ba thật sự, các người nói xem, chuyện này nói ra có ai tin? Đông Đình Phong tôi đột nhiên lao đầu vào âm mưu của các người!

Lúc trước, bà vẫn luôn nói, bà cảm kích tôi đã ra tay tương trợ mới giúp An Thị trụ vững đến ngày hôm nay. Lẽ nào bà dùng cách đó để thể hiện sự cảm kích với tôi sao?”

Những lời này đều nói rất bình thường, nhưng ai cũng nhìn thấy, mỗi câu Đông Đình Phong nói ra đều khiến sắc mặt Chu Huệ trắng thêm một chút, An Đức ngồi bên cạnh kinh hãi đứng lên, còn tất cả những người khác đều kinh ngạc.

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không ra, kết quả như vậy là do Chu Huệ đứng đằng sau đạo diễn.

Điều kì lạ nhất là ngay cả Đông Đình Phong cũng không biết Đông Kỳ từ đâu mà có?

Chuyện này thật sự quá kỳ lạ!

Ninh Mẫn xem thế là đủ rồi: Đông Đình Phong ơi Đông Đình Phong, trên người anh cất giấu thật nhiều bí mật nha, mỗi bí mật đều khiến người ta một phen choáng váng.

Lúc này, điều khiến cô tò mò nhất cũng chính là chuyện: Mẹ đẻ của Đông Kỳ là ai?

Chu Huệ không nói, toàn thân chết lặng, đôi tai ù ù, sắc mặt không còn một giọt máu. An Đức cũng không hơn gì. Hai người họ đột nhiên bị hỏi đều á khẩu không trả lời được.

Bọn họ không thể nào ngờ được rằng, bí mật mà bọn họ luôn cất giấu, để rồi 6 năm sau đương sự của nó nhất nhất moi ra, hung hăng ném thẳng vào mặt họ.

“Tại sao không nói chuyện vậy?”

Đông Đình Phong khoanh tay đứng trước mặt bọn họ:

“Muốn tìm lí do để giải thích qua loa với tôi sao?”

Ánh mắt hằn giống như con chim ưng đang rình con mồi, bất luận con mồi có trốn thế nào cũng không thể trốn khỏi ánh mắt sắc bén đó:

“Vô ích thôi, nếu như tôi không có đầy đủ chứng cứ, các người nghĩ tôi sẽ ngả bài với các người sao?”

Hắn xưa nay vẫn vậy, không nói thì thôi nhưng đã nói thì bách phát bách trúng.

Chu Huệ và An Đức nhìn nhau, tâm tình như lửa đốt, lúc trước không lâu bọn họ còn đắc chí hài lòng, vậy mà bây giờ lại bị vạch trần như vậy.

“Nếu như các người nghĩ không ra thì tôi có thể giúp các người nhớ lại, từ lúc nào mà các người tính kế với tôi. Cũng là để ông nội, mẹ tôi, Kiều Sâm, và A Ninh của tôi hiểu rõ một chút.”

Đông Đình Phong trở về chỗ rót một cốc nước, hắn nói cũng nhiều nên cổ họng có chút khô. Nước đi xuống giúp cổ họng hắn dịu lại, hắn nhìn Ninh Mẫn vẫn yên lặng nghe, ánh mắt hai người lại đưa qua đưa lại.

Cô giống như đang hỏi: Haizz, chuyện xấu của anh nhiều thật, hết lớp này đến lớp khác...

Khóe môi hắn cong lên: Cũng khó nói, từ nhỏ đến lớn anh vẫn luôn sống trong bí mật, lớn lên, những người đó lại lần lượt sắp xếp tính toán với anh. Không nhiều mới lạ.

Cô mỉm cười một cái: Khó trách sao anh lại gian xảo như vậy, hóa ra đều được luyện mà thành.

Ánh mắt hắn dịu dàng quét qua, sau đó quay đầu, thái độ lại trở nên băng lãnh, thanh âm chậm chậm nói:

“Tôi nghĩ tất cả có lẽ bắt đầu từ câu nói đùa lúc còn nhỏ.

Khi đó, mẹ tôi đã từng nói một câu: An Na ngoan ngoãn như vậy, sau này nếu có thể thành con dâu ta thì thật tốt.

Tôi lớn hơn An Na 6 tuổi. Cho nên, câu này đối với lúc đó mà nói chỉ là một lời nói đùa. Và hình như khi ấy mọi người đều chỉ thích nói đùa.

Nhưng sau nhiều năm, quan hệ đơn thuần đó lại vì lợi ích mà thay đổi.”

Lúc nhỏ, quan hệ lợi ích vẫn chưa thể hiện rõ ràng, đến lúc trưởng thành, sự qua lại giữa người với người nhiều lúc đều vì một lợi ích nào đó. Vì hắn có một gia tộc lớn mạnh, bởi vì bản thân hắn quá xuất sắc.

Địa vị và tiền bạc luôn là hai thứ mà con người muốn có.

Hắn suy nghĩ, không hề dùng kính ngữ mà gọi thẳng tên:

“Tất cả những thay đổi có lẽ bắt đầu từ lúc tôi đi nghĩa vụ xong, Chu Huệ, bà bắt đầu tìm mọi lí do để con gái bà xuất hiện trước mặt tôi.

Lúc đó tôi 20 tuổi, còn An Na mới 14, bà lấy lí do để An Na dạy học cho Lôi Lôi, cuối tuần đều chạy đến Đông gia. Như vậy, cơ hội tiếp xúc của tôi và An Na cũng dần nhiều hơn.

Sau đó, năm 2006, nền kinh tế Đông Ngải Quốc suy thoái, rất nhiều xí nghiệp của các gia tộc nhỏ đều bước vào tình trạng phá sản, An gia cũng không tránh khỏi điều này.

Vào tháng 7 năm 2006, An gia chuẩn bị tuyên bố phá sản, có một doanh nhân Nhật Bản chuẩn bị thu mua An Thị. Cùng tháng này, mẹ tôi nói với tôi, muốn tôi ra tay giúp đỡ An gia thoát khỏi tình trạng khó khăn. Lúc đó, ngay cả Tập đoàn Vạn Thế vì khủng hoảng tài chính mà lợi nhuận cũng bị dừng lại. Bản thân tôi cũng hết cách. Nhưng mẹ đã mở lời nên tôi không thể không giúp.

Tháng 7, tôi bắt đầu tìm hiểu nguyên nhân thất bại của An gia. Đầu tháng 8, vì chuyện của An gia tôi đã bay đến Quỳnh thành gặp người muốn thu mua An Thị để bàn bạc giá cả!

Cùng tháng đó, ông nội tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi ở Quỳnh Thành, sau đó xảy ra chuyện nằm ngoài tầm khống chế của tôi.

Tháng 8, tôi bị ông nội ép cưới.

Tháng 9, tôi và Hàn Tịnh kết hôn, đồng thời dùng danh nghĩa riêng mua vào 60% số cổ phần của An thị, chính thức giành được An thị, tôi bảo đảm

với mẹ tôi rằng, tất cả tiền vốn là cho An gia mượn để giải quyết khó khăn. Sau đó, tôi rất bận, thường đến An thị tặng ca.

Trong thời gian này, bởi vì An Na có đến An thị giúp đỡ và làm trợ lí đặc biệt cho tôi. Tôi vẫn luôn không cần nữ thư kí. Nhưng lần này ngoại lệ, bởi vì: Không muốn khiến cô ấy kích động, lúc này cô ấy đang dưỡng bệnh, có việc làm cũng đỡ buồn chán.

Tháng 5 năm 2007, Hàn Tịnh sinh ở bệnh viện Mai Loan, bác sĩ sản khoa là do Chu Huệ giới thiệu, người này là bác sĩ giỏi trong lĩnh vực phụ sản, đồng thời còn là chủ nhiệm do phụ thân của Kiều Sâm đề cử vừa mới nhận chức không lâu.

Ngày 30 tháng 12 năm 2007, An thị thăng lớn nên mở tiệc mừng. Sau đó, tôi nhận điện thoại của An Na, cô ấy và Lôi Lôi đến nhà in thì mấy tên côn đồ xông ra, cường ép bắt Lôi Lôi đến Yêm Thị. An Na cũng đi cùng. Tôi đập máy không nói lời nào cùng Trần Tụ lập tức đến Yêm Thị.

Ngày đó, ở Yêm Thị, tôi nhận được điện thoại của bọn lạc danh, chạy đến Đỗ Thành nhưng không tìm thấy Lôi Lôi. Có người nói, Lôi Lôi bị hai người đàn ông lạ bắt đi.

Sau đó không biết ai đã báo cảnh sát, tất cả mọi người bỏ chạy. Tôi và Trần Tụ chạy đến Đỗ Thành thì gặp An Na. Trong quá trình tìm kiếm, có một chiếc xe đột nhiên lao về phía chúng tôi. An Na đứng lúc đẩy tôi ra, tôi không sao, nhưng An Na bị thương gãy một chiếc xương sườn.

Sau đó, tôi ôm cô ấy đến bệnh viện cấp cứu. Phẫu thuật xong, An Na tỏ tình với tôi, nói cái gì mà thích tôi rất lâu, cô ấy nói không cần thiên trường địa cửu, chỉ muốn phải nuôi tiếc tuổi thanh xuân.”

Nghe đến đây, trong lòng Ninh Mẫn tự nhiên có chút chua xót, hóa ra, hắn và An Na không chỉ là “thanh mai trúc mã”, mà còn hoạn nạn có nhau: Khó trách hắn lại đối tốt với cô ta như vậy.

Đang nghĩ, ánh mắt Đông Đình Phong đột nhiên rơi xuống người cô, nhất thời sau đó nói ra một câu:

“Tôi không từ chối cô ấy ngay tại chỗ đó là bởi vì: Tim cô ấy không tốt. Ông nội luôn dạy tôi: Uống nước nhớ nguồn, biết ơn báo đáp. Có lẽ tôi không báo đáp được ân ứ mạng này, nhưng ít ra tôi không thể trong tình huống đó hại cô ấy!”

Câu này hẳn rõ ràng là muốn giải thích cho cô.

Hứ, cô nhỏ mọn như vậy sao?

Được thôi, chí ít cũng giải thích rồi, nó khiến cô thấy thoải mái hơn.

Khóe môi cô không tự chủ cong lên một chút. Và môi hẳn cũng cong lên, giống như thích thú nhìn cô như vậy, ánh mắt hẳn cũng dịu dàng một chút, tiếp tục nói:

“Tháng 1 năm 2008, tấm ảnh thân mật của tôi và An Na bị công bố, cái gọi là quan hệ yêu đương đó chính là vì vậy mà bị quy tội.

Ngày 12 tháng 2 năm 2008, An Đức và Chu Huệ vì ân sư qua đời nên phải bay đến Quỳnh Thành, trong nhà chỉ còn An Na, tôi đúng lúc đến thăm cô ấy. Đêm đó, cô ấy phát sốt, tôi gọi bác sĩ đến nhà truyền nước. Hai ngày liền ở lại chăm sóc cô ấy. Sau đó lúc rời khỏi Ngự Cung lại bị đám báo giới chụp được. Tin tức tôi có người tình bên ngoài cứ thế mà thành.

Nhưng sự thật ư?”

Hắn lại dừng một chút, lãnh đạm nhìn Chu Huệ:

“Tôi và An Na vẫn luôn giữ quan hệ trong sáng không hơn không kém.”

Cùng lúc này, An Na đang đi dạo quanh hoa viên, thưởng thức ánh mặt trời và cảnh đẹp.

Cô ta rất thích nơi này, chỉ cần vừa nghĩ đến tương lai mình có thể trở thành nữ chủ nhân ở nơi này mà cô ta lại mỉm cười hạnh phúc, cả người tỏa ra một sức hấp dẫn lạ thường.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 135

Lúc này An Na và Đông Lôi đang đi dạo quanh Vườn Tử Kinh, An Na không hề biết trong Noãn Các đang diễn ra một vở kịch chấn động lòng người.

Trong Noãn Các.

Lời Đông Đình Phong vừa nói ra, mí mắt Chu Huệ giật giật, ngực có cảm giác giống như bị một hòn đá đè xuống không thể thở nổi. Bà ta lặp lại một câu:

“Quan hệ trong sáng?”

Tim vì vậy mà ớn lạnh.

“Làm sao có thể? Tiểu An thừa nhận rằng nó sớm đã là người đàn bà của cậu... Ở bệnh viện, trong phòng bệnh, hai người còn đăm đuối... Cần Chi, đây là cậu muốn quyệt nợ sao?”

Thanh âm đột nhiên nghiêm túc, giống như một con gà mái mẹ vội vàng muốn bảo vệ con mình không bị bất cứ tổn thương nào.

“Quyệt nợ?”

Hắn cười, thanh âm vang vọng khắp phòng:

“Là tôi đây quyệt nợ sao? Chu Huệ, quay về hỏi con gái bà, rốt cuộc tôi đã động đến cô ấy chưa? Đương nhiên, nếu như bà muốn đổi chất, tôi cũng

sẵn lòng tiếp đón. Chỉ cần bà không sợ tổn hại đến con gái mình thôi.”

Ngữ khí khẳng định cùng biểu cảm lạnh lùng đó khiến Chu Huệ vô cùng lúng túng:

“Cậu đã không thích Tiểu An, vậy tại sao cậu còn muốn giả vờ qua lại với con bé như vậy...”

An Đức đỡ lấy người vợ đang tức giận của mình, vừa kinh ngạc, vừa tức giận nhưng lại hoảng sợ, hóa ra hôm nay hắn gọi bọn họ đến đây là muốn thanh toán nợ cũ.

Rồi hắn lại cười lạnh một tiếng:

“Không biết An Đức ông còn nhớ không, đã từng có lần tôi và ông ngồi uống trà, ông hỏi tôi chuyện ở Yêm Thị tôi đã xử lí ra sao?”

An Đức bị câu hỏi này làm khiếp vía, ông ta nhìn thấy Đông Đình Phong đang nhìn chăm chăm ông ta, ánh mắt sắc nhọn giống như sắp đâm thẳng vào ngực ông ta.

Ông ta không tiếp lời, nhưng Đông Đình Phong cũng không để ý, tiếp tục truy hỏi:

“Còn nhớ lúc đó tôi trả lời ông thế nào không?”

Một lúc sau, hắn lại tự trả lời:

“Chuyện nên xử lí tôi đã xử lí thỏa đáng. Có lẽ vẫn còn cá lột lưới, không bắt hết, vậy coi như họ tốt số. Nhưng nếu bắt được lần nữa thì đừng mong trốn thoát.”

Nói đến đây, hắn giương cằm lên, khiến các góc cạnh của khuôn mặt càng thêm sắc bén, lời lẽ nói ra lạnh nhạt khiến người khác run sợ:

“Lấy gậy ông đập lưng ông luôn là phong cách của tôi. Căn Chi tôi không thích kết oán nhưng ai dám động đến giới hạn cuối cùng của tôi thì thật ngại, lúc nào nên trả lại tôi sẽ bắt họ phải bồi đắp gấp bội! An Đức, là gia đình các người chọc giận tôi trước. Bây giờ các người còn không biết xấu hổ mà trả đòn sao?”

Nói dứt lời, An Đức yên lặng, sắc mặt tối đen như mực.

Bầu không khí thoáng chốc trở nên cứng nhắc, tất cả mọi người đều im lặng.

Một lúc lâu sau.

“Căn Chi, con nói rõ chuyện này một chút xem, sao mẹ càng nghe càng không hiểu vậy? Con và An Na... từ đâu đã không có gì? Chỉ là con đóng kịch?”

Hà Cúc Hoa đứng dậy, ngữ khí mang theo vẻ kinh ngạc lẫn hoài nghi, cặp lông mày cũng nhíu chặt lại.

“Đã vậy thì con cũng nói rõ một chút: Đúng, là con đóng kịch. Ban đầu, sợ dĩ con không có nói ra là vì sợ An Na kích động. Còn sau này, con muốn thông qua An Na để đánh lạc hướng Chu Huệ và An Đức, bởi vì con muốn điều tra mấy chuyện...”

Đối mặt với câu hỏi của mẹ, giọng nói của Đông Đình Phong cũng dịu dàng không ít.

Hà Cúc Hoa lại hỏi:

“Tại sao?”

Haizz, đứa trẻ này tại sao lại giấu nhiều chuyện như vậy? Khiến bà càng lúc càng không hiểu được hẳn.

Bà thấy ánh mắt hẩn nhìn chăm chăm về phía An Đức và Chu Huệ, rồi nói:

“Con muốn làm rõ ai đang âm thầm liên tiếp cài bẫy con?”

“VẬY con đã tìm hiểu được chưa?”

Hà Cúc Hoa nhẹ nhàng hỏi.

Trong Noãn Các, sự chắc chắn đó của Đông Đình Phong thật sự khiến Ninh Mẫn bội phục, nó cũng khiến vợ chồng An Đức rối loạn.

“Có một vài cái đã rõ, một vài cái vẫn chưa. Con có thể khẳng định là, đây là một cái bẫy, từ 6, 7 năm trước đã bắt đầu thực hiện, hoặc còn sớm hơn nữa.

Nhưng, thời điểm khiến con cảm thấy chính mình bị người khác hãm hại nhất đó chính là lúc con phát hiện nhóm máu của Đông Kỳ, từ lúc đó, con bắt đầu điều tra những chuyện xảy ra trước đây.

Có lẽ là động thái điều tra của con quá rõ ràng, còn kẻ đứng đằng sau thế lực quá mạnh, cho nên điều tra không được lâu đã bị kẻ đó lần lượt cắt đứt hết manh mối. Vì vậy, con chỉ có thể âm thầm điều tra.

Sau đó, con phát hiện, từ năm 2007, chính mình đã bị đưa vào cái bẫy này. Và trong quá trình điều tra, con phát hiện có rất nhiều điểm nghi hoặc có liên quan đến An gia. Lúc đầu, con nghĩ đó là trùng hợp, nhưng trên đời này đâu ra lắm chuyện trùng hợp như vậy?

Doanh nhân Nhật Bản muốn thu mua An thị hồi năm 2007 đó, sau này con cũng không tìm thấy hành tung của ông ta, còn bác sĩ La đỡ đẻ cho Hàn Tịnh cũng bị trúng gió không nói được; còn nữa, chuyện xảy ra cuối tháng 12 năm 2007, là ai đã rắp tâm ám sát con? Tại sao An Na lại tìm đến chỗ đó?

Qua điều tra, con mới cho ra một kết luận:

Tất cả chuyện này đều là một ván cờ. Có người dùng An thị để lôi kéo con, có người đánh tráo con của Hàn Tịnh, có người muốn hại con, cũng có người không muốn con chết sớm như vậy cho nên giúp con hóa dữ thành lành...

Chu Huệ, bà không muốn thừa nhận sao?

Sở dĩ An Thị phá sản không phải vì thiếu tài chính mà các người bị người ta nắm được điểm yếu, có người đã ép các người nên các người chỉ có thể nghe theo.

Kẻ đó thông qua doanh nhân Nhật Bản kia muốn khống chế các người. Sau đó dồn các người vào bước đường cùng là vì cái gì?

Chẳng qua chỉ là muốn mượn tay các người thử khả năng suy xét cùng với năng lực làm việc của tôi.

Trong chuyện này, các người chỉ có tác dụng là vật dò đường.

An Thị không được xem là công ty lớn, nhưng tuyệt đối cũng không nhỏ. Tôi có thể khiến nó nội trong mấy tháng khôi phục và thu được lợi nhuận, đủ có thể khiến kẻ đó hiểu rõ thực lực của tôi.

Hơn nữa, đối với chuyện đánh tráo con của Hàn Tịnh, tôi đã đến gặp bác sĩ La, người nhà bà ấy nói với tôi: Bà ấy đã bị trúng gió, tinh thần không minh mẫn. Nhưng trên thực tế, bà ấy rất tỉnh táo.

Lúc tôi đến gặp, bà ấy đã nhìn tôi rất lâu, ánh mắt còn hiện rõ vẻ áy náy. Sau đó tôi sai người đưa bà ấy đến và nói: Có mấy câu tôi muốn hỏi, nếu bà thấy đúng là nháy mắt hai cái, còn không biết thì nháy ba cái.

Câu hỏi đầu tiên, tôi hỏi bà: Có phải bà và Chu Huệ đã đánh tráo con của Hàn Tịnh? Bà ấy nháy mắt hai cái.

Sau đó, tôi lại hỏi: Có phải bà bị người khác uy hiếp, và trúng gió là do người ta hại? Bà ấy lại nháy mắt hai cái.

Cuối cùng, tôi hỏi: Bà có biết đứa trẻ đó từ đâu ra không? Bà ấy nháy mắt 3 cái. Chuyện này, bà ấy không biết.

Còn chuyện cuối năm 2007 là một chuyện rất phức tạp.

Có người muốn giết tôi, người đó chính là Tống Minh Hạo, chuyện này anh ta thừa nhận, nguyên nhân vì sao các người không cần biết; ngoài ra, có một thế lực không muốn tôi chết, đó có lẽ là người đứng đằng sau khống chế các người, và người này đã thông báo cho An Na để cô ấy kịp lúc đến cứu tôi.

Và sự tình bên trong thế nào An Na cũng biết được ít nhiều, tôi có hỏi qua, nhưng cô ấy không nói. Về phần nguyên nhân tại sao, các người chắc hẳn rất rõ.

Sau đó, tôi không hỏi nữa, chuyện coi như đi vào quên lãng.

Mấy năm sau này, tôi vẫn luôn âm thầm điều tra, đã sai người ẩn núp bên cạnh các người để điều tra toàn bộ chuyện này.

Hợp đồng của các người và doanh nhân Nhật Bản kia tôi cũng đã lấy được một phần; bức thư sám hối của bác sĩ La trong lúc tỉnh táo tôi cũng tìm được; còn nữa, tài xế đã đâm phải An Na tôi cũng tìm ra...

An Đức, Chu Huệ, các người muốn tôi lôi từng chứng cứ ra một mới chịu thừa nhận sao?”

Toàn bộ quá trình đã được phác thảo qua, An Đức và Chu Huệ không còn lời nào chống đỡ, cảm nhận đầu tiên của họ chính là Đông Đình Phong quá đáng sợ: Hắn tinh bơ sắp xếp khiến họ sa vào lưới, còn bọn họ vẫn dương dương tự đắc, nghĩ rằng nguy cơ đã qua. Nhưng không ngờ, lúc nguy cơ thật sự kéo đến là lúc bình lặng nhất.

“Đúng rồi, còn có một chuyện rất đáng nhắc đến. Gần đây, các người diễn thật sự rất xuất sắc. An Na rõ ràng không có biến chứng, nhưng hai người các người lại vì khiến tôi nhanh chóng cho An Na một thân phận mà cố ý cùng An Na diễn kịch với tôi, và lấy sự cố triệu liệu của Mike lúc ở nước ngoài để ép cậu ấy cùng diễn kịch với các người.

Các người có thể không biết, tôi mời Mike đến, kì thực là muốn để các người hiện rõ nguyên hình. Tôi rất vui vì các người đã không làm tôi thất vọng...

Có lẽ, tôi nên vỗ tay tán thưởng cho các người, cuối cùng thì vở kịch mà các người diễn bao năm nay cũng hạ màn rồi... Chúc mừng!”

Nụ cười đó của Đông Đình Phong lạnh lẽo không gì bằng, nó khiến người ta cảm thấy cả người như đóng băng lại.

Vợ chồng An Đức lúc này cực kì run sợ: Đứa trẻ mà bọn họ tận mắt chứng kiến lớn lên thật sự khiến người ta sợ hãi. Bọn họ cho rằng bọn họ đã làm rất cẩn thận, nhưng ai có thể ngờ, tất cả đều lọt lưới của hắn, sau đó, hắn lạnh lùng ngồi bên quan sát xem khả năng diễn kịch của bọn họ cao siêu đến đâu, cuối cùng, trong lúc bọn họ tràn trề hi vọng mà thu lưới về.

Hóa ra trước mặt hắn, bọn họ chỉ là những con hề nhảy nhót.

An Đức và Chu Huệ không nói gì, sắc mặt u ám thảm hại, lúc này, bọn họ vô cùng chấn động, không còn cách nào để bào chữa cho mình nữa.

“An Đức, Chu Huệ, các người... các người đã đem con của Hàn Tịnh đi đâu?”

Thôi Tán không kiềm chế nổi chạy đến nhanh như một cơn gió, anh ta túm lấy cổ áo Chu Huệ hét lên một câu.

An Đức cau mày, vội vàng cứu vợ, gấp gáp nói:

“Bỏ vợ tôi ra...”

Ông ta tách ngón tay Thôi Tán ra.

Nhưng Thôi Tán đâu chịu từ bỏ, anh ta quay đầu lại giơ nắm đấm lên đánh một cái vào mặt An Đức khiến ông ta ngã ra xa ba bước, sau đó lại xoay người tóm cổ áo Chu Huệ rồi đẩy bà ta ngồi xuống ghế. Bộ dạng lúc này của anh ta giống như muốn ăn thịt người.

“Nói, đứa trẻ đâu? Con của Hàn Tịnh đâu?”

“Tôi không biết!”

Chu Huệ run rẩy đáp:

“Tôi không biết! Tôi không biết gì hết!”

“Cái gì mà bà không biết? Đông Kỳ là bà ôm đến, con Hàn Tịnh cũng là bà đem đi. Vậy mà bà nói bà không biết...”

Thôi Tán gào lên, hai hàm răng nghiến chặt.

Chu Huệ nuốt nước bọt:

“Thật sự tôi không biết. Tôi chỉ phụ trách đổi đứa trẻ. Đứa trẻ từ đâu đến rồi bị đem đi đâu tôi thật sự không biết. Tôi cũng đến hôm nay mới biết

Đông Kỳ là con ruột của Đông Đình Phong. Những lời này của tôi tuyệt đối là thật lòng, không có nửa lời dối trá.”

Đông Đình Phong thấy vậy đi tới, nhưng cũng không ngăn cản Thôi Tán, chỉ đứng bên cạnh nhàn nhạt nói:

“Người liên hệ với bà để ôm đứa trẻ đi là ai?”

Chu Huệ bất lực nhìn về phía đứa trẻ hàng ngày vẫn luôn lễ phép với bà ta cảm thấy áy náy rồi vội vàng nói:

“Tên là Trương Tứ, một năm trước xuất ngoại du lịch, nhưng nghe nói đã bị chết.”

“Vậy các người biết tung tích tên doanh nhân Nhật Bản kia không?”

“Nghe nói năm ngoái do nuốt một lượng lớn ma túy đã chết rồi.”

Thôi Tán và Đông Đình Phong bất giác nhìn nhau, có cùng một suy nghĩ: Đây là giết người diệt khẩu.

“Bỏ bà ta ra! Trong ván cờ này, bà ta chỉ là một con tốt nhỏ. Giết bà ta cũng vô dụng.”

Đông Đình Phong suy nghĩ sau đó nói.

Thôi Tán từ từ bỏ tay ra rồi lại nhìn về phía hắn, ngữ khí mang theo chút tức giận:

“Lẽ nào tha cho bọn họ như vậy? Đâu có chuyện dễ dàng như vậy...”

Con anh ta làm sao có thể vô duyên vô cớ mà biến mất được.

“Đúng rồi, là ai đã sinh ra Đông Kỳ, chuyện này lẽ nào cậu không muốn điều tra rõ sao?”

Kiều Sâm nhẹ nhàng hỏi, xa cách 6 năm, anh ta mới phát hiện sự hiểu biết của anh ta đối với người bạn tri kỉ năm nào này thật quá ít...

“Bọn họ không biết, các cậu cũng không biết sao? Những kẻ biết quá nhiều đều phải chết... Mà đến hôm nay bọn họ vẫn còn sống chứng tỏ... không cần nói cũng biết...”

Thôi Tán và Kiều Sâm suy nghĩ mà sống lưng ớn lạnh.

Đông Đình Phong nhìn về phía vợ chồng An Đức:

“Các người đi đi!”

“Cần Chi...”

An Đức ôm lấy người vợ đang run rẩy, bà ta khó chịu gọi một tiếng, muốn biện minh cái gì đó cho hành vi của bản thân nhưng vừa mở miệng thì lại không biết nói gì.

Đông Đình Phong ngồi lại vào chỗ của mình, uống xong ngụm trà mới ngẩng đầu lên, nét mặt vẫn như vậy, tác phong thân sĩ, cả người toát ra khí lạnh khiến cặp vợ chồng này khó xử. Lúc trước, người đàn ông này là chỗ dựa vững chắc của họ, nhưng hiện tại hắt lại cho họ cảm giác bị áp bức vô cùng.

“Cần Chi, cháu có thể nghe chúng ta giải thích không?”

“Không cần. Ngụy biện chỉ là hành vi trốn tránh trách nhiệm. Tôi không muốn nghe! Đi đi! Hãy đưa theo An Na của các người rời khỏi đây!”

Đông Đình Phong rất kiên quyết, hai chân hắt vắt chéo, dựa vào thành ghế trông rất ưu nhã, khí thế bức người, lời lẽ băng lãnh từ trong miệng hắt nói ra:

“Trong trò chơi này, tôi không nợ An gia các người cái gì. Ngược lại, là các người vẫn luôn cài bẫy tôi. Nể tình mấy năm nay, tôi sẽ không tính toán. Số 10 Ngự Cung cùng với trái tim đang đặt trong ngực An Na bây giờ xem như là thù lao tôi trả cho An Na đã diễn cùng tôi suốt 5 năm nay.

Từ nay về sau, tôi không có bất cứ liên quan gì đến An gia, cũng hi vọng hai vị sau khi trở về có thể quản lí tốt con gái yêu của mình, đừng lại chạy đến Đông gia rồi tự mình mất mặt.

Chu Huệ, An Đức, đã dám chơi với Đông Đình Phong tôi thì các người cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lí được mất. Bất kể là các người thua hay được, thì đó cũng là cái giá mà các người phải trả...

Mời, không tiễn!”

Mọi người đều nói Đông Đình Phong lạnh lùng tâm cơ càng đáng sợ. Quả nhiên là vậy.

Hóa ra ngay từ lúc đầu, hắn đã thấy được kết cục, còn sớm đã tính toán rõ ràng được mất mà mình bỏ ra.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 136

Sắc mặt Chu Huệ lúc này là những mảng tái xanh, bà ta không chịu đi, đứng yên tại chỗ nửa bước cũng không rời, sau đó run rẩy đi về phía Hà Cúc Hoa, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Bà ta muốn nắm nỉ người bạn tốt này nhưng Đông Đình Phong nhanh như chớp chạy đến lấy tay trái cản lại, lãnh đạm nói:

“Dừng lại! Dừng lấy tình cảm bao năm nay đó cầu xin sự thông cảm của mẹ tôi, hãy để bà ấy yên tĩnh!”

Bà ta dừng lại nhưng vẫn nói với Hà Cúc Hoa:

“Cúc Hoa, tôi... tôi biết chúng tôi đã sai ở đâu, nhưng chúng tôi cũng là vì bất đắc dĩ... Nếu muốn trừng phạt thì cứ trừng phạt tôi... Cẩn Chi làm như vậy, đó là ép An An vào chỗ chết... Cúc Hoa... Cẩn Chi không thể làm như vậy, không thể...”

Đứa con gái đáng thương của bà ta đã si mê người đàn ông này bao nhiêu năm, nếu biết tất cả chỉ là một vở kịch, An Na sẽ phải làm sao để đối mặt với sự chỉ trích của người đời trong suốt quãng đời còn lại?

Đông Đình Phong đã cho An Na một trái tim khỏe mạnh, đây là muốn cô ta về sau sống một cuộc đời thống khổ sao?

Chu Huệ không dám tưởng tượng, đến lúc đó con gái bà ta sẽ phát điên thế nào?

Bên này, Hà Cúc Hoa trầm lặng, cũng không dám tưởng tượng sau khi An Na biết được quyết định của Cần Chi sẽ đau lòng thế nào, đáng thương ra sao, nhưng bà có thể nào làm gì sao?

Tất cả đều do bọn họ tự làm tự chịu!

“Sớm biết có ngày hôm này thì hà tất ban đầu còn làm như vậy. A Huệ, bà muốn tôi làm gì? Ép Cần Chi lấy Tiểu An sao? Sự thật đã được phơi bày, bà thấy chúng tôi còn có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì sao? Bà cho rằng vẫn có thể như lúc trước sao? Không được nữa rồi!”

Hà Cúc Hoa nặng nề nói ra bốn chữ cuối cùng, tự sâu bên trong bà cũng đang thở dài:

“Đều là mẹ, tôi có thể hiểu tấm lòng của người mẹ như bà, nhưng tôi cũng có lập trường của riêng mình. A Huệ, hãy đưa Tiểu An về đi, tim của nó là do Cần Chi tận lực nhờ người cấy ghép.

Hãy sống thật tốt, còn hơn là vì một người đàn ông không yêu mình mà đi tìm cái chết.

Xem xem, tôi không có Diệu Hoa vẫn sống tốt suốt 20 năm nay.

Nam nữ trên đời này đều là cá thể độc lập, có thể vì tình yêu mà đến với nhau, nhưng cũng có thể một mình sống đời bình dị. Không có gì ghê gớm cả. Phụ nữ chống lại được cản trở mới là người phụ nữ đích thật.”

Ngữ khí của một người từng trải khiến Chu Huệ ghen lời.

Bà ta biết Hà Cúc Hoa là một người phụ nữ dịu dàng, cả đời này hầu như hai người chưa từng cãi nhau, cũng đừng nói đến việc nặng lời, hiện tại, Hà Cúc Hoa đã nói như vậy thì bà ta có cầu xin thế nào cũng vô ích.

Bà ta hít một hơi thật sâu, không muốn lại càng lún sâu vào vũng lầy nữa, lau đi hàng nước mắt, bà ta kéo An Đức rời khỏi.

Ánh nắng bên ngoài rất ấm áp, chỉ là thế nào cũng không thể sưởi ấm được trái tim đang lạnh cóng của bọn họ, tiếp theo, bọn họ phải làm thế nào để nói rõ cho An Na sự thật tàn nhẫn này?

Hai vợ chồng họ liếc mắt nhìn nhau, và từ trong đáy mắt đối phương nhìn thấy được thân ảnh xấu xí đến thảm hại của mình.

“Ba, mẹ, hóa ra hai người đã ra đây...”

Giọng nói nhẹ nhàng của An Na vang tới.

Do Đông Lôi kéo cô ta tới đây, vừa đến thì đã nhìn thấy ba mẹ mình thần sắc kì lạ, bộ dạng hồn siêu phách lạc.

“Hai người sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như thế?”

Cô ta lại gần hỏi.

“À, không có gì...”

Chu Huệ cố kéo ra một nụ cười, chạy đến đỡ An Na thay cho Đông Lôi, bà ta không muốn con gái nhìn thấy khuôn mặt u sầu thảm hại của mình:

“Chúng ta về trước thôi... Đình Phong đang giải quyết chuyện nhà, chúng ta không nên ở lại... Về nhà rồi hôm khác lại đến... Chuyện của dì Hoa không dễ giải quyết, con thấy không, ngoài cửa cảnh sát vẫn đang đợi kia kìa...”

“Cùng phải! Vậy chúng ta về bệnh viện trước!”

Có chút thất vọng nhưng An Na biết Đông gia đang dính phải phiền phức, cô ta cũng không tiện hỏi Đông Đình Phong cho mình câu trả lời

trong lúc này, và càng không muốn ba mẹ mình vì chuyện này mà lo lắng... Điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quan hệ của cô ta và Đông Đình Phong.

Cô ta không hề nghi ngờ gì mà từ biệt với Đông Lôi. Vốn là cô ta muốn trước lúc về gặp mặt Đông Đình Phong, tốt nhất là có thể hôn tạm biệt một cái, nhưng bố mẹ cô ta lại vội vàng lôi cô ta về.

Trong Noãn Các, sau khi vợ chồng An Đức rời đi, bầu không khí lại là một mảnh yên lặng.

Ninh Mẫn vẫn ngồi yên lặng quan sát, không nói nửa lời.

Đúng là cô có chút kinh sợ, cô liếc mắt về phía người đàn ông tên Đông Đình Phong mà tâm tình lại trào dâng một cảm giác phức tạp. Bất kể là thế nào thì Đông Đình Phong đối với An Na ít nhiều vẫn còn hạ thủ lưu tình. Bằng không, khó tránh khỏi sẽ lớn chuyện.

Lúc này, Đông Đình Phong uống mấy ngụm trà, đứng dậy đi đến trước mặt cô:

“A Ninh, phiền em đưa mẹ anh và ông nội đến nhà chính nghỉ ngơi một chút. Anh còn chuyện muốn nói với Kiều Sâm.”

“Ừ!”

Cô gật đầu.

“Đông Tán, anh cũng sang đó ngồi một chút, lát nữa tôi vẫn còn chuyện muốn nói với anh. Nếu như anh vẫn muốn nói chuyện với tôi, tôi sẽ sai người chuyển bị phòng khách!”

Đông Đình Phong nhìn Đông Tán nói.

Còn Đông Tán lắc đầu, tinh thần phức tạp nhìn bọn họ rồi thấp giọng nói:

“Tôi phải đến bệnh viện!”

Mặc kệ thế nào thì đó vẫn là mẹ anh ta, là người anh ta yên mến kính cẩn. Chuyện đến ngày hôm nay, anh ta vẫn không cách nào tin được, tình mẹ con suốt 30 năm nay chỉ là cái mà Thường Hoan diễn.

Điều này quá tàn nhẫn với anh ta.

“Cũng phải. Quay về tôi sẽ đưa mẹ đến bệnh viện. Chuyện này đã kinh động đến cảnh sát. Đến lúc đó tôi sẽ cùng xử lý với anh. Nếu như có thể, tôi hy vọng tôi có thể liên thủ với anh, tận lực tìm ra người đứng đằng sau chi phối. Đây không chỉ vì muốn rửa tội cho mẹ tôi, mà còn vì an ủi vong linh người chết trên trời.”

Hắn nhẹ nhàng nói.

Thôi Tán nghĩ, hắn nói rất cảm động, thật sự khiến người ta không thể tức giận.

“Đến lúc đó hãy nói!”

Anh ta rời đi, không nhìn bất cứ ai, bước chân lúc này sao lại nặng nề như vậy.

Sau đó, Ninh Mẫn đỡ lấy Đông Lục Phúc ra ngoài.

Đến cửa, bọn họ gặp Đông Lôi.

Đông Lôi thấy mọi người đi ra, dáng vẻ nghiêm túc mà bất giác cau mày, sau đó đi đến cạnh Hà Cúc Hoa hỏi:

“Mẹ, sao vậy?”

Đang lúc nói chuyện, Hà Cúc Hoa nhìn thấy ánh mắt điên cuồng của Đông Tán mà yên lặng không nói.

Vẫn trong Noãn Các, người nên đi đều đi cả, chỉ còn lại Đông Đình Phong và Kiều Sâm, tri kỉ bao năm, một ngày kết oán 6 năm xa lạ, trở thành người lạ thân quen nhất.

“Tại sao không nói với tôi?”

Năm đó, vì cốt nhục trong bụng Hàn Tịnh mà bọn họ đã từng đánh nhau, nhưng hôm nay Kiều Sâm phát hiện, anh ta đã sai thật rồi.

“Tôi không có khả năng tiên đoán. Lúc đầu, nhìn thấy kết quả khám thai tôi đã từng nghĩ có thể nó là con mình. Sau đó, tôi phát hiện nội tình bên trong rất phức tạp, Hàn Tịnh bị thế lực nào đó âm thầm ép buộc... Lúc đó, tôi vẫn chưa điều tra rõ nên không thể nói cho cậu. Bởi vì cậu rất tức giận. Tôi biết, lúc cậu tức giận thì tất cả những lời của tôi đều coi là狡辯. Cậu bảo tôi phải nói với các thế nào? Lỗi lầm là do tôi phạm, bất kể là tôi có thừa nhận hay không, đó đều là sự thật.”

Đã rất lâu rất lâu rồi bọn họ không ngồi nói chuyện với nhau như vậy, hần nhìn chiếc đèn lồng sáu cạnh trước mặt, từ từ nói, cảm giác này đã rất lâu hần chưa cảm nhận được.

Kiều Sâm nghĩ cũng phải, tính khí anh ta đúng là như vậy:

“Thế đã điều tra ra thế lực đứng sau ép buộc cô ấy chưa?”

“Không điều tra được.”

Đông Đình Phong lắc đầu, cau mày: “Cô ấy nhất định không nói, vẫn luôn giấu kín trong lòng. Tôi nghĩ, rất có khả năng kẻ khống chế cô ấy và

An gia cùng một người, hoặc một nhóm người. Sau khi Hàn Tịnh sinh, con trai bị đánh tráo, nói không chừng, người đó muốn mượn đứa trẻ khổng chế cô ấy để đạt được mục đích nào đó của bọn chúng.”

“Tại sao cậu lại cho là như vậy?”

“Cô ấy rất ghét Đông Kỳ, đã có mấy lần còn muốn ghét nó. Tôi nghĩ, cô ấy chắc chắn biết nó không phải con ruột mình.”

“Hình như không còn lí do nào khác!”

Kiều Sâm cảm thấy như vậy.

“Ví dụ như lần này, chuyện cô ấy và Tiểu Vũ Mao hoán đổi thân phận, cậu có cảm thấy đây là trùng hợp không?”

Ánh mắt Đông Đình Phong sâu thẳm: “Nếu như tôi đoán không lầm, cô ấy cũng là một con cờ do kẻ đó sắp đặt.”

Kiều Sâm nhú mào, cả người đổ mồ hôi lạnh:

“Lẽ nào cậu cảm thấy kẻ đó cố ý để Tiểu Vũ Mao thay thế Hàn Tịnh là phu nhân cậu...”

“Mười thì đến tám, chín phần là chắc chắn!”

“Nhưng kẻ đó tại sao lại làm như vậy?”

Đông Đình Phong cũng không quan tâm nhiều đến chuyện này, mà chuyển sang vấn đề khác:

“Kiều Sâm, hôm nay tôi gọi cậu đến là muốn nhắc nhở cậu một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Cái chết của ba cậu rất kì lạ!”

“Tại sao nói vậy?”

Một năm rưỡi trước, ba của Kiều Sâm chết vì nhồi máu cơ tim, bệnh viện Kiều thị vì vậy mà rơi vào cuộc chiến tranh giành quyền lực, lúc đó, Kiều Sâm là vì không muốn thấy bệnh viện phá sản nên không thể không đồng ý đính ước với Đông Lô, điều này mới giúp Kiều Sâm vững vàng ngồi lên vị trí Phó viện trưởng.

“Nếu tôi đoán không lầm, chuyện Đông Kỳ bị đánh tráo, ba cậu cũng tham dự vào. Bác sĩ La là do Chu Huệ giới thiệu, nhưng nếu như không có cấp trên âm thầm giúp đỡ, muốn vào trong phòng giám sát đánh tráo, quả thật rất khó...”

Ngữ khí của Đông Đình Phong hoàn toàn là khẳng định:

“Sau đó, Bác sĩ La đột nhiên bị cách chức vì để xảy ra sự cố trong trị liệu. Chuyện đó, tôi đã điều tra, nó không phải chuyện gì to tát, nhưng vẫn bị ba cậu sa thải.

Rồi sau đó, tài khoản của bác sĩ La xuất hiện một số tiền lớn không rõ lai lịch. Điều tra ra là từ ngân hàng Thụy Sĩ. Cụ thể từ tài khoản của ai, tôi không rõ. Nhưng tôi biết ba cậu đã từng sang Thụy Sĩ. Về điểm này, tôi có điều tra qua. Sau đó, bác sĩ La bị trúng gió. Hai năm sau, ba cậu chết... Còn cả chuyện lần này, mẹ tôi vào phòng bệnh giám sát bị người ta vu oan. Chứng tỏ, trong bệnh viện nhất định có nội gián, cậu hiểu không?”

Những lời này càng nghe càng khiến Kiều Sâm sợ hãi, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn.

“Bệnh viện của cậu phải thanh lí môn hộ!”

Đông Đình Phong nhắc nhở.

Kiều Sâm rất lâu sau vẫn không nói gì.

Ngoài Noãn Các.

“Tiểu Trần, cậu đỡ Đông lão gia về nhà chính. Hàn Tịnh, con đi với ta...”

Hà Cúc Hoa không về phòng, đứng chết lặng bên ngoài Noãn Các một lúc lâu sau đó dạn dò một câu, vẫn gọi Ninh Mẫn là Hàn Tịnh như cũ.

Đông Lục Phúc liếc nhìn con dâu một cái, sau đó mỉm cười vỗ nhẹ vào tay Ninh Mẫn rồi chống gậy về nhà chính, theo sau đó là Trần Tuy.

Hà Cúc Hoa đi đến nhà hoa.

Chỗ bà thích nhất ở Vườn Tử Kinh của Cẩn Chi chính là phòng hoa, hoa gì cũng có. Và hơn nữa còn rất đẹp.

Mấy năm nay bà rất cô đơn, cho nên thích trồng hoa. Cẩn Chi cũng yêu hoa, nhưng hẳn không thể tự tay chăm sóc, chỉ có thể thuê người làm, còn mình thì thưởng thức.

Ninh Mẫn lặng lẽ đi theo.

Đông Lôi cũng đi, cô không biết trong Noãn Các mọi người đã nói cái gì mà trông tinh thần ai nấy đều kì lạ, khẳng định là đã xảy ra chuyện đại sự gì đó.

Đông Lôi vẫn luôn quan sát Ninh Mẫn, miệng đột nhiên bật ra cả đồng câu hỏi:

“Chị tên Ninh Vũ? Nhà ở đâu? Trong nhà còn có ai không? Làm gì? Tư thế chị cầm súng rất đẹp, lẽ nào chị tham gia quân đội? Còn nữa, chị có

thích anh trai em không? Haizz, tại sao chị không nói câu nào vậy?”

Ninh Mẫn liếc nhìn về phía cô gái trẻ vẫn luôn miệng hỏi mình ấy, ánh mắt Lôi Lôi mở to hiếu kì, đã không còn vẻ đối đầu với cô như lúc trước nữa.

“Đông Lôi, cô điều tra hộ khẩu tôi sao? Ai cho cô quyền đó? Cô có quyền hỏi, vậy có phải tôi cũng có quyền từ chối trả lời không?”

Đông Lôi ghen lời, một lúc sau mới bập bẹ kêu lên:

“Miệng lưỡi sao mà sắc bén vậy, chị học chuyên ngành gì?”

Khóe miệng Ninh Mẫn cong lên.

Hà Cúc Hà đang đứng ngắm hoa, cô gái này và Hàn Tịnh hoàn toàn không giống nhau, trên người cô toát lên vẻ sự tin, đẹp đẽ, vẻ thân phận e rằng không đơn giản.

Chính lúc này, bên ngoài đột nhiên có một trận đấu khẩu:

“Vị tiên sinh này, tại sao anh lại tùy tiện xông vào Vườn Tử Kinh vậy? Mời anh lập tức đi cho!”

Ba người phụ nữ trong nhà hoa nghe thấy vậy, vội vàng quay đầu, nhìn thấy bốn vệ sĩ đang chặn một nam nhân mặc tây phục màu đen.

Lúc Ninh Mẫn nhìn thấy khuôn mặt đó, sống lưng trở nên cứng nhắc, nụ cười bất giác cũng thu lại.

Đó là Hách Quân...

Và cũng chính lúc này, ánh mắt người đàn ông đó giống như tia điện xoẹt ngang về phía cô, ánh mắt anh ta đột nhiên vui mừng, thiếu chút nữa hại mắt Ninh Mẫn mù lòa.

Anh ta đã nhận ra cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Hách Quân bật tường đi vào, bên cạnh là trợ thủ Tiểu Cung.

Tiểu Cung toát mồ hôi, cảm thấy có chút ngại:

“Đại ca, như vậy... có chút không phải!”

Đông gia không phải nhà bình thường, gây chuyện thì sẽ rất khó xử.

Hách Quân không để ý, nhìn ngắm xung quanh, quả thật là rất đẹp. Đông Đình Phong đúng là rất biết hưởng thụ, ngôi nhà này quá đẹp, nó khiến anh ta không tự chủ được mà thốt lên bốn chữ: Kim ốc tàng Kiều (nhà vàng cất người đẹp).

Người đẹp như hoa, phong cảnh trữ tình, đúng là hết ý.

Nhưng người đẹp đó đâu phải người đẹp của hắn, hắn làm sao có thể đem người trong lòng của người cất giấu đi chứ?

Thật là không tốt. Tuyệt đối không tốt.

Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của Hách Quân khi nhìn thấy Ninh Mẫn.

Tối qua, sau khi Hách Quân trở về, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Anh ta trằn trọc không ngủ được, ngồi dậy uống cà phê, vừa uống vừa xem lại đoạn video hôm xảy ra vụ cướp tại sân bên Hoa Châu nhưng

xem đi xem lại vẫn không thấy danh sách hành khách đăng kí có vấn đề. Tiếp đó anh ta lại điều tra tình hình trả vé ngày hôm đó, kết quả phát hiện trong danh sách trả vé có tên Hàn Tịnh.

Cũng có thể nói, hôm đó Hàn Tịnh đã định ngồi máy bay đến Quỳnh Thành, nhưng sau cùng vì nguyên nhân nào đó lại không đi.

Người trả lại vé máy bay chính là vệ sĩ của Đông gia.

Chuyện này anh ta đã điều tra suốt cả đêm để biết được.

Vì vậy anh ta mạo muội đặt một giả thiết: Có phải có sự nhầm lẫn về thân phận của hai người này?

Mặc dù giả thiết này hơi vô lí nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không có khả năng.

Sau đó, anh ta lại điều tra sự việc xảy ra ở Đông gia ngày 31 tháng 12.

Sau mấy tiếng đồng hồ, Tiểu Cung quay về báo cáo, khoảng 10 giờ đêm đó, Đông gia đã điều động máy bay trực thăng tại nhà riêng ở Đông viên. Không lâu sau, ba chiếc xe từ Đông viên đi ra, cuối cùng hệ thống quan sát không ghi lại được bọn họ đã đi đâu.

Anh ta rất hiếu kì, đêm hôm như vậy, ba chiếc xe của Đông gia còn đi đâu?

Hơn nữa còn đi suốt đêm, cho đến tận gần sáng hôm sang mới có hai chiếc trở về.

Còn chiếc Bentley của Đông Đình Phong đến 6 giờ sáng mới về Đông gia.

Anh ta cảm thấy trong đây có nhiều nghi hoặc.

Chuyện này khiến anh ta suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng theo nguyên tắc “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót” mà thực hiện.

Lúc đến Vườn Từ Kinh, nhìn thấy ngoài cửa lớn có không ít xe dựng ở ven đường và còn có người của phía cảnh sát. Thấy vậy, anh ta liền qua chào rồi vài tiếng. Sau đó, tận dụng tình thế đột nhập vào trong. Chỉ là điều anh ta không ngờ rằng, chưa đến 3 phút sau anh ta đã bị vệ sĩ phát hiện rồi ngăn cản.

Anh ta chỉnh lại quần áo và cà vạt rồi mỉm cười giải thích:

“Tôi và Đông tiên sinh có hẹn...”

Hôm nay, anh ta ăn mặc rất chỉnh tề, từ đầu đến chân đều là hàng sản xuất có hạn, nhìn qua nhìn lại không giống kẻ ăn trộm.

Đáng tiếc vệ sĩ Đông gia lại rất nguyên tắc:

“Đã có hẹn tại sao không đi cửa trước? Trèo tường đi vào thì chỉ có kẻ trộm, đi, cảnh sát đang ở bên ngoài. Đột nhập vào nhà riêng, anh có lời nào thì cứ nói với cảnh sát!”

“Ấy, tôi nói này, đây là hiểu lầm, hiểu lầm... Không tin, anh cứ hỏi Boss của các anh... Đều là người quen... Vỡ lở ra mặt mũi mọi người đều không hay.”

Hai vệ sĩ này quá khỏe, Hách Quân đi mấy bước liền bị họ chặn lại. Sau đó, anh ta vẫn cố lừa bọn họ để chạy trốn, hai vệ sĩ này vừa đuổi theo vừa la lên.

Anh ta nhanh như sóc trốn thoát khỏi sự truy đuổi của hai vệ sĩ, đứng chết lặng tại chỗ, thở hổn hển, trán đầm mồ hôi, trong lòng nghĩ:

“Hoắc gia ơi Hoắc gia, vì tình yêu của cậu mà Hách Quân tôi ngay thẳng đã phải cúi mình...”

Đúng, anh ta hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải gặp được người, đến lúc xác định đối phương có phải hay không mới yên tâm. Nhưng anh ta đánh cược, có tám, chín phần là chắc chắn.

Nhìn thấy thẳng lợi trước mắt, chỉ cần đi thêm mười mấy bước là có thể vào nhà hoa đó, nhưng anh ta không muốn lại bị hai vệ sĩ phía sau kia bắt lại. Nếu tình thế này mà đánh nhau, anh ta sẽ thiệt.

“Vị tiên sinh này, đây là nhà riêng, cấm xông vào mời anh đi cho, nếu không chúng tôi sẽ không khách khí.”

Hai vệ sĩ phía sau giang tay ra cản.

Hách Quân lau mồ hôi, sau đó xua tay cười:

“Châm chước một chút. Tôi phải vào nhà hoa đó...”

Mọi người nghiêm mặt, nhìn nhau không có ý tốt.

Xong rồi, nếu như là anh ta , đối diện với kẻ xông vào nhà mình cũng không thể khách khí.

Làm sao đây?

Lẽ nào lại uống công tổn sức như vậy?

Vốn anh ta cho rằng lần này anh ta nhất định sẽ bị đánh ra ngoài, may thay, ông trời thương sót, ba người phụ nữ đó lần lượt đi ra.

Vị đi đầu tiên, anh ta nhận ra đó là Hà Cúc Hoa, con dâu trưởng của Đông gia, đúng là giống như lời đồn, ung dung quý phái, chỉ là hôm nay trên mặt vị phu nhân thanh tao ấy có một mảng tím, nhìn có chút giật mình;

người bên trái có lẽ là con gái bà ta, Đông Lôi, xinh đẹp trẻ trung; nhưng lúc ánh mắt anh ta nhìn người phụ nữ đó, thì anh ta giống như bị hút vào, khó có thể dời được.

Không sai, là Ninh Sinh Ca.

6 năm trước, Ninh Sinh Ca vì yêu cầu của công việc mà cắt tóc ngắn, lúc chạy, những sợi tóc đen bóng như đang chạy nhảy trên không trung, toát lên vẻ thanh xuân đầy sức sống; còn sau khi dính mồ hôi, nó lại lộ ra một vẻ quý mị đặc biệt.

Đúng là quý mị!

Đây là lời của Hoắc thiếu.

6 năm nay, Ninh Sinh Ca rời khỏi đội, bắt đầu để tóc dài, thay đổi phong cách một chút, vừa nhìn liền khiến người ta cảm thấy cô gái này rất ôn nhã lịch sự.

Đó là tầm tháng 9 năm ngoái, anh ta theo Hoắc thiếu đến tìm Ninh Sinh Ca, sau khi nhìn thấy cô, ấn tượng đầu tiên của anh ta là, sau khi đến Trung Quốc, hình như nha đầu này toát ra một vẻ đẹp phương đông thần bí: ôn nhu, mềm mại, cổ điển.

Hoắc thiếu đã từng nói riêng với anh ta:

“Không giống, thời gian 6 năm đã thay đổi cô ấy rất nhiều, cũng khiến cô ấy nữ tính hơn rất nhiều, hình tượng nữ anh hùng hảo hán ngày trước hình như rất khó thấy được trên người cô ấy bên giờ.”

Anh ta cười hỏi lại:

“Lẽ nào Hoắc thiếu cảm thấy không tốt? Cô gái nhỏ cuối cùng đã trưởng thành rồi!”

“Đúng, cô ấy đã lớn rồi! Rất tốt, rất tốt, tôi rất thích. Bất luận là cô ấy thay đổi thế nào, tôi đều thích!”

Lúc Hoắc thiếu nói câu này trông rất vui mừng, ngữ khí nồng nặc một mùi cứng chiều. Trong màn đêm dày đặc, bọn họ đi không mục đích, sự vui mừng từ trong lòng hân trào ra, vì vậy khiến hân nói nhiều hơn bình thường.

Hách Quân nhận ra Ninh Mẫn, đó không phải là cảm giác quen thuộc ngấm vào xương tủy, nhưng dựa vào giao tình trước đây, dựa vào con mắt của anh ta, anh ta không thể nhận nhầm.

Bởi vì Ninh Mẫn và Hàn Tịnh là hai người hoàn toàn khác nhau.

Đầu tiên là Hàn Tịnh.

Mấy ngày trước anh ta tìm hiểu, thực sự mà nói, hình ảnh của Hàn Tịnh trên mạng rất ít, cho nên anh ta đã đến gặp thầy giáo dạy Hàn Tịnh hồi đại học, từ hai tấm ảnh của giáo viên đó cho thấy: Hàn Tịnh tóc dài, ngại ngùng, nụ cười lúc nào cũng có vẻ ngượng ngịu, đôi lông mi dài, ôn nhu, nhưng cả hai tấm hình này đều có thấy cô luôn cúi đầu cười, không ngẩng mặt, ánh mắt long lanh.

Còn Ninh Sinh Ca, lúc nào cũng đi thẳng lưng, cho dù làm sai, nhưng lúc thừa nhận vẫn giữ tư thế quân nhân nghiêm trang, sau đó cảm hơi giương cao lên báo cáo. Trên người cô luôn toát ra khí chất quân nhân.

Sự khác biệt này là tính cách được hình thành từ lúc còn nhỏ, nó đã ngấm vào xương tủy, không thể diễn được, cái gì thuộc về bản chất thì sẽ không thể nào thay đổi được.

Cho nên, lúc nhìn thấy người con gái này, anh ta có thể xác định cô chính là Ninh Sinh Ca.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hà Cúc Hoa hỏi, cẩn thận quan sát người này, hình như có chút quen thuộc.

Vệ sĩ đang định trả lời thì Hách Quân vội vàng vòng qua bọn họ, đi đến trước mặt Hà Cúc Hoa mỉm cười tự giới thiệu bản thân:

“Đồng phu nhân, tôi họ Hách, trong buổi đấu giá từ thiện ở Quỳnh Thành chúng ta đã gặp mặt. Tiểu thư Đông Dạng và tiên sinh Hoắc Trường An đã cùng đấu giá sợi dây chuyền phỉ thúy, sau đó Hoắc tiên sinh có ý nhường nên tiểu thư Đông Dạng đã có được sợi dây chuyền đó. Tôi chính là người điều khiển buổi đấu giá, lúc đó phu nhân cũng có mặt... Phu nhân còn nhớ không?”

“À, tôi nhớ rồi, hôm ấy Đệ nhất thiếu cũng ở đó, hai cha con cùng cạnh tranh, cuối cùng Đệ nhất thiếu đã bỏ cuộc, và Bộ trưởng Hoắc cũng bỏ cuộc. Cậu chính là người thân cận của Đệ nhất thiếu, Hách Quân!”

Buổi đấu giá ở Quỳnh Thành đến hôm nay bà vẫn nhớ như in, bởi vì lần đó, cô em chồng không thích náo nhiệt bỗng nhiên lại đối đầu gay gắt với Hoắc gia chỉ vì muốn giành được sợi dây chuyền phỉ thúy không mấy đẹp đẽ.

Lúc ấy, bà cũng để ý đến tâm phúc của nhân vật trong truyền thuyết, Đệ nhất thiếu. Hôm đó, anh ta còn kiêm chức điều khiển buổi đấu giá, khiến buổi đấu giá trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

“Đúng vậy!”

“Mà cũng lạ, Thủ tướng qua đời cậu không ở Quỳnh thành giúp đỡ Đệ nhất thiếu tại sao lại chạy đến Ba Thành làm gì? Hơn nữa còn xông vào nhà người khác. Cậu muốn làm gì?”

Hà Cúc Hoa cũng biết người này đâu dễ chọc đến, một khi Đệ nhất thiếu lên nắm quyền thì tiền đồ của người này tất nhiên không giới hạn.

Bà khua tay bảo vệ sĩ lui xuống, bọn họ đứng đó một lúc rồi lùi lại, nhưng không lùi xa.

“Ồ, tôi phụng mệnh hành sự!”

Hách Quân mỉm cười, ánh mắt chậm rãi rơi xuống người Ninh Mẫn, mặc dù anh ta đang nói chuyện với Hà Cúc Hoa nhưng anh ta vẫn không quên để ý cô.

Từ đầu đến cuối, biểu cảm của cô vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không lộ ra chút kinh ngạc hay hoảng sợ gì, giống như mình là Hàn Tịnh thật sự.

Kỳ lạ, đây rốt cuộc là thế nào?

“Hách tiên sinh hành sự thật kì lạ, tại sao chạy đến đột nhập vào nhà người khác?”

Hà Cúc Hoa cau mày, ánh mắt người này lộ rõ đang nói dối. Còn Hách Quân suy nghĩ thế nào cũng không thể gạt Hà Cúc Hoa sang một bên để nói chuyện với Ninh Mẫn.

Bên trong Noãn Các, Đông Đình Phong đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn, lúc đi ra, sau khi nhìn thấy người này, ánh mắt thâm sâu càng thâm sâu hơn, hần tiến lên đón tiếp, thanh âm lạnh lùng thoáng chút không vui, không nặng không nhẹ nói:

“Hách tiên sinh, người của Bộ Quốc phòng từ lúc nào lại coi thường luật pháp, giữa ban ngày ban mặt đột nhập vào nhà riêng. Bộ Quốc phòng chấp pháp như vậy sao?”

“Không, Đông thiếu, hôm nay đến là tôi lấy tư cách cá nhân, không có liên quan đến Bộ Quốc phòng. Về việc tôi đến vì cái gì thì chắc hẳn Đông thiếu cũng biết.”

Hách Quân đáp một câu, ánh mắt vô tình hay cố ý vẫn liếc nhìn Ninh Mẫn.

Đông Đình Phong tự dưng đứng chắn trước Ninh Mẫn, che đi ánh mắt thăm dò của Hách Quân:

“Chuyện Đông Đình Phong tôi đã đồng ý thì sẽ không thất hứa. Hách tiên sinh, anh cũng quá vội vàng rồi!”

“Xem ra tôi cũng hơi vội vàng!”

Hách Quân cười một cái, càng ngày càng cảm thấy Đông Đình Phong chắc chắn biết rõ nội tình bên trong, hơn nữa hẳn còn cố gắng cản trở.

Anh ta sao có thể làm như cái hăn muốn.

“Nhưng Đông thiếu, hôm nay tôi cũng đã đến, hơn nữa Đông thiếu phụ nhân cũng ở đây, anh có phải cũng nên giúp tôi hỏi một câu, cô ấy có muốn nói chuyện với tôi không? Hoặc để tôi đây đích thân hỏi cũng được... Không phiền anh chuyển lời.”

Lời nói có vẻ khách khí, nhưng thái độ khá ương ngạnh.

Nếu trực tiếp đuổi người đi thì có chút thất lễ, Đông Đình Phong mím môi, quay lại nhìn về phía cô gái đang rất bình tĩnh này.

Sau đó, ánh mắt của Đông Lôi và Hà Cúc Hoa cũng đổ dồn về phía cô.

Ninh Mẫn vẫn tĩnh lặng, mỉm cười giống như đã đoán được chút gì đó liền lên tiếng:

“Cần Chi, anh cũng biết em không có thói quen nói chuyện với người ngoài. Bất luận là yến tiệc, đấu giá từ thiện hay trả lời phóng vấn em đều từ chối. Em chỉ muốn yên tĩnh sống qua ngày. Kiểu xã giao đó em không muốn tham dự.”

Nhìn thấy Hách Quân, tâm trạng của Đông Đình Phong rất kém, nhưng vừa nghe thấy lời từ chối của cô, khóe môi hằn lại cong lên:

“Nghe thấy chưa, phu nhân của tôi nói, không muốn nói chuyện với bất cứ ai. Hách tiên sinh, hôm nay, Đông mỗ có chuyện nhà phải xử lí, không rảnh tiếp khách, cho nên, xin lỗi, mời...”

Lời vừa nói xong, mấy vệ sĩ đứng quanh liền đi tới.

Hách Quân yên lặng nhìn Ninh Mẫn rồi thu lại nụ cười, không muốn rời đi.

“Có thể cho tôi một lí do để tôi rời đi không?”

Anh ta nặng nề nói ra một câu.

Đối xử với anh ta như vậy, thật sự quá vô lí.

“Xin lỗi, tôi không quen anh!”

Ninh Mẫn lãnh đạm liếc qua với ánh mắt xa lạ, cô đỡ lấy Hà Cúc Hoa, nhẹ nhàng nói:

“Mẹ, trời lạnh, chúng ta vào nhà thôi! Chuyện ở đây cứ giao cho Cần Chi xử lí!”

“Ừ!”

Hà Cúc Hoa nhìn ra, Hách Quân này chắc chắn là vì cô gái Ninh Vũ Mao này mà đến.

Bà cẩn thận quan sát cô gái này, ý nghĩ đầu tiên hiện lên là: Lẽ nào bọn họ là người yêu cũ?

Mới đi được hai bước, Hách Quân vội vàng lao tới chặn lại, nặng nề gọi một tiếng:

“Đợi chút, chúng ta phải nói chuyện. Cô phải cho tôi một lí do. Tôi có thể đứng ở đây thì cô cũng có thể biết năng lực tôi thế nào. Hơn nữa khả năng làm việc của tôi ra sao chẵn hẵn cô cũng rất rõ. Cho dù cô xem tôi như người xa lạ, không thèm để ý, có thể tránh tôi một lần nhưng không thể tránh tôi cả đời.

Xảy ra chuyện gì chúng ta phải cùng nhau đối mặt, chứ không phải chạy trốn. Ninh tiểu thư, đó không phải phong cách của cô! Đã 4 tháng rồi, lẽ nào cô không muốn quay về Quỳnh thành sao?

Tôi không hiểu, cô trốn trong nhà người khác, vứt bỏ hoàn toàn những chuyện ở Quỳnh Thành là có ý gì?

Cô có biết không, chúng tôi đã tìm cô rất lâu!”

Anh ta nói ra cả một đoạn dài như vậy, ý tứ trong từng câu từng chữ đều lộ rõ, khiến người ta sinh lòng nghi ngờ.

“Anh ta quen con! Là người nhà con sao?”

Hà Cúc Hoa dừng bước, lúc Hách Quân nói ra ba “Ninh tiểu thư” bà nhẹ nhàng hỏi một câu.

Có phải là người yêu không?

Nghe khẩu khí này thì Hách Quân rất kính trọng cô.

Kỳ lạ, cô gái này có lai lịch thế nào?

Là bỏ nhà ra đi sao?

Hách Quân bán mạng của Hoắc gia, lẽ nào vị này là tiểu thư của Hoắc gia.

Cũng không đúng, cô họ Ninh mà.

“Không phải!”

Ninh Mẫn cúi đầu đáp một câu, tâm tình chợt có chút dao động.

“Bạn bè?”

“Cũng không phải!”

Ninh Mẫn rất muốn bóp trán, còn Đông Lô vẫn đang tò mò quan sát. Ninh Mẫn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vệ sĩ lần nữa bao vây anh ta khiến tâm tình càng lúc càng loạn.

Cô liếc nhìn Hách Quân, chuẩn bị nói thì bị Đông Đình Phong chặn lại, người đàn ông này đi tới, nắm lấy tay cô kéo vào nhà chính, giọng nói cũng băng lãnh hơn bao giờ hết:

“Lập tức đưa Hách tiên sinh ra ngoài!”

“Rõ!”

“Đông Đình Phong, anh không thể làm như vậy! Tôi phải nói chuyện với anh... Bây giờ...”

Hách Quân đang kêu la.

Từng câu từng câu khiến Đông Đình Phong bức dọc.

Kiểu Sâm đứng bên cạnh quan sát mà cau mày, Đông Đình Phong đi rất nhanh, hai người con gái đi bên cạnh hẫng theo không kịp.

Lúc này, anh ta cảm thấy Đông Đình Phong giống như đang sợ hãi cái gì đó.

Sự xuất hiện của Hách Quân hình như có nhiều bí ẩn, anh ta khiến Đông Đình Phong giống như một con nhím đang xù lông làm ra động tác phòng vệ. Điều này thật sự mới mẻ, đó là cái mà anh ta chưa bao giờ thấy suốt bao nhiêu năm nay.

Có một điểm anh ta đã rõ:

Cô gái mà 18 năm trước anh ta cứu đang giả mạo phu nhân của hắn, và trong chưa đầy một tháng này cô đã chiếm giữ được trái tim hắn, bằng không hắn tuyệt đối không vội vàng mang người đi như vậy.

Trong kí ức của anh ta, Đông Đình Phong cũng chưa bao giờ nắm tay cô gái khác trước mặt mọi người như vậy.

Tâm trạng Ninh Mẫn rất kém.

Chuyện xảy ra ngoài dự liệu cứ lần lượt kéo đến, cuộc đời đâu đâu cũng thấy đầy dẫy bất trắc. Những phiền phức này từng bước từng bước bức cô vào đường cùng.

Đúng, từ khi phát hiện bí mật ở Quỳnh thành đó, cô đã không còn đường về, những xui xẻo từ đó cũng bắt đầu.

Sau đó, ở Trúc Quốc, cô vùng vẫy bên bờ vực sinh tử, trong lúc chạy trốn không tìm thấy phương hướng.

Sau đó, ở Đông gia, cô khoác lên mình tấm ngụy trang, giả mạo danh thế, trong khi diễn vở kịch chốn giàu sang chấn động lòng người, cô không cẩn thận khiến chính mình bị thua thiệt.

Rồi hôm nay, sự xuất hiện của Hách Quân có phải đồng nghĩa với việc cô phải bước ra khỏi vở kịch này, phải trở lại làm mình thật sự không?

Cô không biết.

Cô bị hấn kéo lên tầng hai, biểu cảm trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng đang giấu một sự hoảng loạn tột cùng.

Hôm nay đã đủ loạn rồi, và sự xuất hiện của Hách Quân khiến cô có cảm giác sóng gió sẽ ập tới.

Cô không tự chủ được cau mày, đau đầu.

“Có muốn uống nước không?”

Cô lấy lại tinh thần, ngồi xuống sô pha.

Lên đến tầng hai, hai người cũng không nói chuyện luôn, Đông Đình Phong nhận được một cú điện thoại, hấn dùng tiếng anh để nói chuyện, cô không nghe thấy, tâm tình vẫn hoảng hốt, bất an, suy nghĩ cũng vì thế bay lên tận trên mây. Tất cả chuyện này giống như một bộ phim, hư hư thực thực, khiến người ta không rõ đó là trong phim hay ngoài thực. Vì thất thần nên khi hấn đến trước mặt cô vẫn không nhìn thấy.

Sau khi nghe thấy câu hỏi, cô từ từ nhìn một cái, không hiểu đã bị hấn nhìn từ lúc nào, ánh mắt đó sâu thẳm, phát sáng rất đẹp nhưng lại khiến người ta có cảm giác con người đang cuộn lên cảm giác mãnh liệt, có vòng xoáy nguy hiểm đang ủa tới, giống như sau đó muốn nuốt trọn lấy cô.

Người này không thích Hách Quân.

Cô nhìn ra được. Về phần nguyên nhân, cô không dám nghĩ nhiều.

“Cảm ơn!”

Đỡ lấy cốc nước ấm, cô uống từng ngụm từng ngụm, giống như chỉ có như vậy mới đè nén được sự nóng vội của cô.

Nhưng trên thực tế lại không thể đè xuống được, tâm tình sôi sục, quá kịch liệt. Cái Hách Quân mang tới sẽ là sóng gió nguy nan.

Đúng vậy, người đàn ông đó là phát ngôn viên của Hoắc Khải Hàng.

Anh ta đã xuất hiện, người đó cũng không còn xa nữa?

Haizz, cuộc sống của cô từ lúc nào có thể sống bình yên vậy?

Cô không dừng cảm, cô muốn yên tĩnh sống qua ngày, tại sao lại khó như vậy?

Hắn ngồi bên cạnh, uống một ngụm nhỏ, quan sát cô, búi tóc của đã bị rũ xuống, những lọn tóc xõa xuống ngang vai, ánh mắt mang theo vẻ mơ màng run sợ, lộ rõ sự yếu đuối, nhìn vào ai có thể tưởng tượng ra người con gái dịu dàng này đã từng dẫn đầu đội đặc vụ tinh nhuệ nhất của Đông Ngải Quốc.

Lúc này, cô hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, hắn không biết cô đang nghĩ gì, loại cảm giác xa cách này khiến hắn không thoải mái.

Hắn biết, hắn và cô cần thời gian và không gian để hiểu lẫn nhau để thu hẹp khoảng cách. Ông trời đã cho hắn cơ hội nhưng lại không cho hắn thời gian, đó thật sự là chuyện khiến hắn phiền não.

“Tối qua, anh ra ngoài để gặp Hách Quân!”

Hắn đột nhiên thấp giọng nói, ôm lấy eo cô để khiến cô chú ý.

“Ồ, vậy sao?”

Cô cảm thấy thắt lưng có lực, cúi đầu nhìn cánh tay đó, nhưng không đẩy ra.

“Các anh nói cái gì?”

“Hôm qua, anh ta còn hoài nghi Hàn Tịnh không phải Hàn Tịnh, hôm nay, anh ta nhất định đã xác định được thân phận của em. Anh ta phụng mệnh muốn đưa em về?”

Là đây cũng chính là chuyện hãn không thể nào cho phép.

Hãn nhẹ nhàng vươn tay ra đỡ lấy vai cô, vân vê những lọn tóc của cô rồi nhìn chăm chú:

“Vậy em muốn về không?”

Lúc hỏi câu này hãn thật sự rất lo lắng.

“Không muốn!”

Cô không cần nghĩ ngay lập tức nói ra hai chữ này.

Nhưng cặp lông mày vẫn nhíu chặt.

Hách Quân nói cô trốn chạy cũng không giải quyết được vấn đề, nhưng cứ xem như là cô trở về thì vấn đề có thể giải quyết được sao?

Không thể.

Đó là một mảng cuộc sống hỗn loạn. Và cô hiện tại rất sợ hỗn loạn, chỉ muốn yên ổn.

Cho dù biết cô đang trốn tránh, nhưng hãn vẫn rất vui, khi nghe được hai chữ này bất giác khiến hãn thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì tốt, còn nữa đừng cau mày.”

Ngón tay hắn nhẹ nhàng ấn vào mi tâm của cô.

“Hiện tại, cho dù em muốn về anh cũng không cho!”

Kèm theo câu nói này là một nụ hôn cuồng nhiệt, cánh môi hắn đột nhiên hạ xuống chiếm lấy cặp môi mềm mại của cô, cô không có nhắm mắt, nhìn khuôn mặt anh tuần đó với khí thế cường đoạt kia đang đè cô xuống sofa, nhưng cô không phản kháng, ngược lại còn đáp trả.

Mấy nụ hôn giữa cô và hắn đều do hắn chủ động, còn cô luôn ở thế bị động.

Đây là lần đầu tiên cô hôn đáp trả.

Lúc này, cô để chính mình đắm chìm trong hơi thở của hắn, nụ hôn của hắn, vòng tay của hắn giống như một khối di động, không chịu buông theo, vững vàng dính chặt.

Còn sự nhiệt tình của cô giống như chất xúc tác mãnh liệt khiến nụ hôn ấy càng lúc càng nóng, bộc phát...

Vừa bộc phát liền không thể cứu vãn.

Hắn cũng không khống chế, đem cô ôm lấy, tiến vào trong phòng, mạnh mẽ đập cửa, đè xuống giường, lột bỏ lớp áo quần bên ngoài, thành khẩn mong đợi...

Cảnh tượng đó càng lúc càng thêm cuồng nhiệt, ánh mắt cô nhìn ngằm, không hề phản kháng, cũng không buông bỏ, giống như muốn dùng cách đó để từ biệt quá khứ và nhắc nhở với chính mình: Hiện tại mày đã là người đàn bà của Đông Đình Phong... Tình cũ, mày phải buông bỏ.

Hai cơ thể hợp vào nhau, và cảm giác đó khiến cô tạm thời quên đi những phiền muộn...

Trên chiếc giường rực đỏ, bọn họ đang dây dưa với cơ thể của đối phương, quần quýt đến mức giống như không chết không buông, cùng nhau hưởng thụ cảm giác vui sướng của thể xác. Khoái cảm giống như lên tận trời xanh đó khiến cô ôm chặt cổ hắn rất lâu, cắn chặt hàm răng cho đến khi tất cả trở lại bình thường.

Hắn tiến vào cô mỉm cười, nụ cười rạng rỡ, giống như rất hài lòng với biểu hiện cuồng nhiệt của cô, còn cô lại then thùng, hận không thể nắm lấy chiếc chăn che đi cơ thể của mình, hoặc đào một cái hố để nhảy xuống cho đỡ nhục.

Dốc sức phối hợp cùng hắn khiến cô cảm thấy mệt.

Trong chiếc chăn mềm mại, cô dùng bàn tay che mặt hắn, cô không muốn nhìn thấy nụ cười xấu xa đó của hắn.

Cơ thể cô khắc sâu cảm giác hắn đem lại cho mình, rất đẹp, cũng rất phức tạp.

Ngoài cửa Vườn Tử Kinh, Hách Quân tựa lưng vào cửa xe, châm một điếu thuốc, trầm lặng nhìn cánh cổng cùng với đám vệ sĩ vừa giăng co với anh ta, nhưng anh ta hút được nửa điếu liền vứt xuống đất, lấy chân dập tắt.

Vừa nãy Tiểu Cung hỏi:

“Vị bên trong đó rốt cuộc có phải không?”

Làm sao có thể không phải.

Anh ta yên lặng không nói lời nào, cầm lấy điện thoại, suy nghĩ có nên gọi điện cho Hoắc thiếu hay không.

Lưỡng lự một lúc lâu, cuối cùng anh ta vẫn gọi điện.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 138

Điện thoại đổ chuông rất lâu nhưng không có ai nhận. Bây giờ, có lẽ hẳn đang họp, hoặc là đang tiếp kiến nhân vật quan trọng nào đó, điện thoại chắc đang ở chỗ Dương Khai hoặc là đang để chế độ yên lặng. Anh ta cau mày, đập máy.

Chuyện đã trở nên phức tạp.

Hoắc thiếu cho rằng Ninh Mẫn đang nằm trong tay Mạc Thần Chi nhưng trên thực tế, cô đang sống tốt bên cạnh một người đàn ông khác, cô đang sắm vai phụ nhân vô danh của một nhân vật truyền kỳ khác, thậm chí đối mặt anh ta, cô còn không chịu thừa nhận mình chính là Ninh Mẫn.

Nha đầu kia đã yêu Đông Đình Phong sao?

Theo như anh ta biết: Ninh Mẫn và Đông Đình Phong chưa từng qua lại bao giờ. Bọn họ căn bản chính là hai người xa lạ. Nếu như nói, sân bay Hoa Châu chính là nơi thân phận bắt đầu bị tráo đổi, như vậy hai người đó quen biết nhau không quá bốn mươi ngày.

Thời gian bốn mươi ngày có thể phá vỡ được tình yêu của cô dành cho Hoắc thiếu sao?

Theo lí thì không thể.

Nhưng có một điểm anh ta tin rằng, trải qua sự việc ở Trúc Quốc chắc hẳn Ninh Mẫn sẽ hận Hoắc thiếu.

Các thành viên Liệp Phong chết quá thê thảm, Mạc Thần Chi đã từng gửi cho Hoắc thiếu một đoạn video khoe khoang về kiệt tác của hắn. Những chiến sĩ tinh anh bên cạnh Hoắc thiếu, họ đang ở độ tuổi đẹp nhất nhưng từng người từng người một phải ra đi. Những người đứng xem còn rung mình sợ hãi huống hồ là người trải nghiệm!

Đối mặt với sự ra đi của đồng đội nhưng lại không làm được gì, cảm giác đó thật sự rất đau khổ.

Vì vậy, cô hận Hoắc thiếu là chuyện bình thường.

Nhưng cuối cùng không phải cô vẫn trở về nước được sao?

Hơn nữa còn may mắn thoát khỏi lưỡi hái tử thần, không hề lên chuyến bay đó. Thành công bảo vệ mạng sống của mình.

Trong tình huống này, cô chọn cách ẩn nấp trong Đông gia thay vì liên lạc với Hoắc thiếu, đó là vì cái gì?

Anh ta thật sự không giải thích được.

Chứng kiến cảnh Đông Đình Phong nắm tay Ninh Mẫn rời đi, trái tim của anh ta giống như bị đâm trúng, đặc biệt không thoải mái, giống như thứ trên danh nghĩa là do anh ta bảo vệ nhưng lại bị người khác lấy đi, cho dù anh ta không phải là chủ sở hữu mà chỉ là người chịu trách nhiệm trông coi.

Anh ta chỉ biết một chuyện: Cô là của Hoắc thiếu, Đông Đình Phong không được phép chạm vào, cho dù chỉ là nắm tay cũng không được...

Giây phút này, đáy mắt hắn hiện rõ vẻ tức giận.

Đặc biệt là vừa nãy anh ta ngửi thấy mùi hoa Freesia nhàn nhạt trên người Đông Đình Phong, điều này khiến anh ta càng lúc càng bức.

Đông Đình Phong là người thế nào, anh ta hiểu rõ, 6 năm trước, lí lịch của hắn sạch sẽ không có bất kỳ tin tức tình ái nào, ngược lại 6 năm nay, hắn liên tiếp lên báo, nhưng trên thực tế, tất cả tin tức đó chỉ là suy đoán của cánh truyền thông.

Sự mập mờ trên bức ảnh mãi mãi chỉ là mập mờ, người phụ nữ thật sự được hắn nghiêm túc đối xử thì không có, điểm này, anh ta có thể khẳng định: Trên mỗi một tấm hình, ánh mắt người đàn ông vĩnh viễn là vẻ lạnh lùng, không có nửa điểm để ý. Cho dù là ánh mắt ngẫu nhiên bị chụp được, giống như đang nhìn ngăm nhưng kì thực hoàn toàn không có chút nhiệt tình. Đó chính là điểm chung của những bức ảnh kia.

Nhưng hôm nay, anh ta nhìn thấy sự lo lắng trên nét mặt người đàn ông này, hắn vừa xuất hiện không hề nghĩ nhiều liền đuổi anh ta đi.

Đây là điều khác thường.

Trực giác nói cho anh ta biết: Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn sợ rằng đã có gì đó. Cô nam quả nữ, lại trên danh nghĩa là vợ chồng.

Chỉ cần nghĩ như vậy, mí mắt của anh ta liền giật giật, vì vậy anh ta lại gọi điện cho Dương Khai, điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng nói của Dương Khai truyền tới:

“Có việc gì?”

“Hoắc thiếu đâu?”

“Đang cùng Bộ trưởng Hoắc tiếp kiến Mạc Nghiêu Chi của Trúc Quốc để đàm phán về vấn đề ngoại giao của hai nước cùng với chuyện bàn giao hài cốt các thành viên Liệp Phong.”

“Bắt đầu bao lâu rồi?”

“Hai tiếng!”

“Còn bao lâu nữa thì kết thúc?”

“Không rõ lắm!”

“Gặp mặt xong nói Hoắc thiếu gọi điện cho tôi!”

“Được!”

Anh ta cúp máy, nặng nề thở dài một tiếng, anh ta cởi áo ngoài ra, bước vào trong xe.

Trong phòng trên lầu.

Ninh Mẫn uể oải dựa vào người Đông Đình Phong, còn hằn đang dùng nụ hôn mềm mại của mình cưng chiều mái tóc của cô, sau đó cúi đầu sát vào tai cô dịu dàng:

“Nếu như cảm thấy mệt thì ngủ đi! Anh phải đi làm chút chuyện!”

“Ừ!”

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, không muốn động, thanh âm nói ra có vẻ miễn cưỡng.

Hắn nói hắn phải đi, nhưng trong lòng thực sự quyến luyến bầu không khí này.

“A Ninh, em có thích đến bán cầu nam không, chỗ đó ấm áp hơn nhiều, ví dụ như Austraylia...”

“Đã từng muốn đến.”

“Hiện giờ còn muốn không?”

Cô suy nghĩ, ánh mắt mở to quan sát, hần dựa lưng vào thành giường, ánh mắt mang theo nét ảm áp say tình.

“Có ý gì?”

“Có thể anh phải qua bên đó xử lí chút chuyện. Em theo anh qua đó một chuyến được không?”

Cô lập tức cau mày:

“Lúc này nhiều chuyện như vậy... Anh vẫn phải xuất ngoại sao?”

“Chuyện trước mắt rất dễ giải quyết. Có lẽ ngày mai sẽ xong!”

“Nhanh như vậy sao?”

“Ừ!”

Cô nhìn hần chăm chăm, cảm thấy giống như hần không muốn cô tiếp xúc với Hách Quân, nên cố ý mượn cớ này.

“Có lẽ tôi nên đi một chuyến. Chỉ cần anh sắp xếp thời gian, tôi sẽ đi cùng.”

Lời nói mềm mại mang theo chút kiêu diễm ma mị, nó khiến hần không nhìn được lại cúi đầu hôn một cái, nụ hôn ấy hại hần thiếu chút không ra khỏi giường được.

Ninh Mẫn vui mình trong chăn, mặc kệ tất cả chỉ ngủ, mặt không chịu được nóng ran lên. Dưới nhà vẫn còn khách, vậy mà bọn họ vẫn trên lầu quyến luyến đối phương. Cô thật sự là hư hỏng mà!

Cũng lẽ vậy!

Lúc này, cô hiểu rõ, cô và tình yêu quá khứ đã cách xa rất xa, không quay lại được nữa.

Trên cơ thể cô lưu lại rất nhiều dấu tích của Đông Đình Phong, những hờn ức đó đang từng chút từng chút che lấp đi tất cả quá khứ đã qua.

Thực sự cô nên trở về.

Cô phải đòi lại công đạo cho các thành viên đội Liệp Phong, cô nên điều tra cái chết của Lý Hưởng một cách rõ ràng, cô cũng phải tìm hiểu xem ai đã gây ra vụ cướp máy bay, cô phải điều tra cẩn thận. Đây mới chính là những chuyện cô nên làm, nhưng cô tại sao lại không còn chút dũng cảm nào, thực sự không còn giống cô chút nào?

Cô cố vui mình trong chốn, liều mạng thu mình lại để tìm lí do: Cô phải tích lũy sức mạnh của mình. Đúng, cô cần thời gian để dưỡng thương. Những chuyện kia sau này hẵng nói.

Sau đó, cô nói với chính mình như vậy, nhưng trong lòng lại thở dài.

Haizzz, cũng không biết Hách Quân đã đi chưa?

Chuyện này thật bức! Có lẽ anh ta vẫn đứng ngoài cửa.

Đối với con người Hách Quân, cô không thể nói là rất hiểu, nhưng hai người đã từng là cộng sự, và cùng quên mình vì Hoắc thiếu.

Đó là người rất có năng lực, có đầu óc, giỏi về khả năng dùng người, và phân tích, đúng, anh ta còn có trí nhớ siêu việt... là thủ hạ tin cậy nhất của Hoắc thiếu, làm việc có lúc còn không từ thủ đoạn, thuộc vào loại người ngoan cố để đạt được mục đích. Đừng thấy xuất thân anh ta là gia đình nho giáo mà xem thường, thật ra anh ta là một con sói. Tham vọng rất lớn.

Bọn họ đã từng giao đấu qua, người này về phương diện chiến đấu tương đối yếu, đó cũng không thể trách anh ta, cô từ nhỏ đã luyện võ, còn anh ta vì tự vệ nên lớn lên mới học. Khoảng cách ở phương diện này không thể đem ra so sánh.

Người này ở Quỳnh Thành được mọi người rất kính trọng gọi một tiếng: Hách tiên sinh, hay là Hách đại ca, nhưng trước mặt cô, anh ta rất khiêm tốn.

Anh ta tôn trọng cô không chỉ bởi vì cô là người đứng đầu đội Liệp Phong mà còn vì cô là người yêu của Hoắc Khải Hàng.

Nguyên nhân thứ hai quan trọng hơn nhiều.

Người đàn ông này đối với Hoắc Khải Hàng hết mực trung thành.

Cô còn nhớ, sau khi làm bạn gái bí mật của Hoắc thiếu, có một hôm, nhân Hoắc thiếu đang họp, anh ta gọi cô đến Lục Âm Hạ nói chuyện, loanh quanh một vòng mới vào chủ đề chính.

“Đội trưởng Ninh, cô và Hoắc thiếu đang hẹn hò sao? Đây hình như có chút công tư bất minh thì phải? Thỏ ăn ở cỏ gần hang. Không nên!”

Ngữ khí anh ta rất nhẹ, giống như đang trêu chọc.

Cô chớp mắt, khoanh tay hỏi lại:

“Cái gì nên mới chả không nên, tôi làm lỡ chuyện công sao? Không có điều luật nào quy định cấp trên không được qua lại với thuộc hạ của mình!”

“Đúng là không có!”

“Đã vậy, tại sao anh còn chỉ trích tôi công tư bất phân. Hách Quân, anh là trợ lí của Hoắc thiếu, không có quyền quản đến cuộc sống riêng tư của anh ấy!”

Cô cảm thấy anh ta có chút lảm chuyện.

Anh ta cười, vội vàng lắc đầu:

“Không phải chỉ trích. Chỉ là muốn làm hết bốn phần một người bạn tốt mà nhắc nhở Đội trưởng Ninh một câu!”

“Nếu là bạn tốt nhắc nhở, tôi sẽ rửa tai lắng nghe!”

“Vậy thì tôi nói, nhưng có lẽ sẽ có chút khó nghe!”

“Mời!”

Lúc đó, ánh mắt anh ta cực kì nghiêm túc:

“Đội trưởng Ninh, Hoắc thiếu chưa từng yêu ai, suốt 25 năm nay cậu ấy chưa có một ngày nào sống cho bản thân mình, mỗi ngày đều bận rộn, không có đến một phút để nghĩ đến sở thích cá nhân. Làm bạn gái cậu ấy cũng không phải chuyện dễ. Cô thật sự đã chuẩn bị tốt tâm lí hay chưa?”

Cô nghe đến đây liền cau mày, cảm thấy có chút tổn thương.

Anh ta vội vàng nói:

“Xin lỗi, có thể lời nói của tôi có chút thất lễ. Nhưng tôi làm vậy là vì Hoắc thiếu. Có người nói tình yêu là một chuyện ngu xuẩn nhất trên đời này, bởi vì các hormone trong cơ thể sẽ bị kích thích khiến người ta lầm tưởng đó là tình yêu. Mỗi người đều có những khoảng thời gian như vậy. Đội trưởng Ninh mới 17 tuổi, rất dễ bị nhầm tưởng, không thể khống chế được bản thân; Hoắc thiếu đã trải qua thời kì đó, một khi động lòng thì sẽ thật sự để tâm. Tôi nói như vậy chỉ hy vọng cô có thể có đầu có đuôi. Không nên vì rung động nhất thời mà liên lụy Hoắc thiếu.

Gặp một người mình thích không dễ, có thể khiến Hoắc thiếu động lòng mà mỉm cười, đó chính là kì tích của cô. Nhưng mong cô có thể dùng kì

tích này rọi sáng của cuộc đời Hoắc thiếu, chứ không phải là một người qua đường khiến cậu ấy tổn thương...”

Nói vậy, trong mắt Hách Quân, cô và Hoắc Khải Hàng không tương xứng, bởi vì cô không phải con cháu gia tộc quyền quý để có thể giúp Hoắc thiếu thắng lợi trên sự nghiệp chính trị của mình.

Lúc đó, cô đã trả lời thế nào?

Cô như cười như không nói một câu:

“Có phải anh sợ tôi và bọn họ không môn đăng hộ đối, cuối cùng vì áp lực và bỏ đi?”

“Đội trưởng Ninh quả là có con mắt tinh tường. Đây chính là sự thật không thể trốn tránh.”

Cô mỉm cười, nói tiếp:

“Không có người nào có thể khẳng định lời mình nói sẽ thực hiện được hết, nhưng tôi chỉ muốn nói: Mục đích yêu của tôi không phải để điểm xuyết thêm cho tiết hoa, mà là đầu tư cả đời.

Hai người ở chung giống như hai chân của một con người, hai chân có bước đều ra sao, nhưng một chân khó có thể tránh khỏi vấp vào chân kia. Cuộc sống gập ghềnh là điều không thể tránh khỏi. Cũng giống như rằng với môi, hữu hảo thế nào thì cũng có lúc cắn phải nhau.

Tôi chỉ có thể nói tôi dùng trái tim để giữ lấy. Chỉ cần anh ta không buông tay, tôi nhất định không bỏ. Cuộc sống sau này không thể chỉ có một người cố gắng. Tôi có thể là kì tích trong cuộc đời của anh ta, anh ta cũng là vật quan trọng trong cuộc đời tôi. Anh hy vọng tôi dũng cảm đến cùng, nhưng đồng thời anh ta cũng phải thể hiện sự chân thành. Trên cán cân tình yêu, nỗ lực của chúng tôi phải cân xứng mới có thể đi đến cùng...

Haizzz, tôi nói này trợ lí Hách, anh lo lắng tôi sẽ từ bỏ Hoắc thiếu như vậy sao? Lại còn nghiêm túc chạy đến đây thuyết giáo, hại tôi cho rằng tôi đã câu dẫn một thiếu niên chưa trưởng thành. Không phải anh ta có quyền thế hơn tôi sao? Người nên lo lắng phải là tôi mới đúng, anh lo lắng nhầm người rồi... Tôi mới là kẻ yếu thế.”

Anh ta nghe xong lời oán thán của cô liền bật cười:

“Hết cách, ai bảo Hoắc thiếu của chúng tôi là người đàn ông ngây thơ, lớn xác nhưng tâm hồn thì chưa. Nhưng tiểu thư Ninh lại là hoa khôi xinh đẹp, đào hoa. Tôi phải lo lắng thay Hoắc thiếu...”

“Đừng, anh lo lắng như vậy hại tôi hoài nghi về giới tính của anh đấy.”

Anh ta lại cười lớn: “Ha, nếu tôi thật sự như vậy thì Hoắc thiếu đã sớm đá tôi rồi!”

Hách Quân đương nhiên không thể là Gay, nghe nói anh ta đang cất giấu một bạn gái rất tốt.

Chỉ là sau này, tình yêu của cô và Hoắc Khải Hàng cuối cùng không vượt qua được trải nghiệm thực tế, dễ dàng bị vỡ. Trước mặt quyền lực, tình yêu đó nhỏ bé vô cùng.

Cô thở dài, không muốn nghĩ nhiều, cả người trần trụi đều cuộn tròn trong chăn, niềm vui hiện lên trong đầu.

Cơ thể mệt mỏi. Cô ngủ thiếp đi.

Kiều Sâm đang ở phòng khách uống trà, nhìn thấy Đông Đình Phong đi từ trên tầng xuống, trên người đã mặc áo khoác ngoài, lúc đến gần cả người

nồng nặc một mùi thơm mát, mà tim anh ta bất giác đập mạnh. Hắn lên đó đã hơn một tiếng, đều là người trưởng thành nên anh ta hiểu.

Lúc này, anh ta không muốn nghĩ nhiều, như vậy tim sẽ khó chịu.

Lúc này, anh ta cảm thấy một loại tình cảm nào đó của chính mình bị người ta bóp chết từ trong nội.

“Tiểu Vũ Mao đâu?”

Anh ta hỏi.

“Cô ấy mệt đang ngủ.”

Đông Đình Phong trả lời.

Sắc mặt Kiều Sâm lạnh lại, biết rõ là kết quả sẽ vậy.

“Về người đàn ông trên đoạn video, cậu có nhìn rõ không?”

Đông Đình Phong chuyển sang vấn đề chính.

“Có manh mối rồi, trở về tôi sẽ điều tra!”

“Vậy chia nhau hành động!”

“Được!”

Kiều Sâm quay đầu rời đi. Mặc dù anh ta rất muốn nói chuyện với Tiểu Vũ Mao, nhưng hiện tại xem ra có chút không thể, vẫn là chính sự quan trọng hơn.

“Đợi chút, ăn xong bữa trưa hãy đi! Đã lâu rồi không cùng nhau ăn bữa cơm!”

Đông Đình Phong gọi Kiều Sâm lại, sau đó hỏi:

“Ông nội đâu?”

“Đang ở thư phòng! Vừa nãy Lôi Lôi hỏi chuyện của Thôi Tán, chắc lúc này ông đang gọi hai mẹ con Lôi Lôi vào đó!”

Đông Đình Phong gật đầu, sau đó hỏi dì Lý bữa trưa đã xong chưa, dì Lý nói đầu bếp đã làm xong có thể ăn rồi. Hăn mới đến thư phòng, gõ cửa, Đông Lôi hồn vía bất định chạy ra mở cửa, bước chân có chút không vững, nhìn thấy hăn với ánh mắt là lạ, gọi xong tiếng “anh hai” cũng không nói gì thêm.

Hăn thoáng chút hiểu rõ: Ông nội chắc đã đem toàn bộ chuyện này nói với nha đầu này. Cũng nên nói. Hai anh em sau này không thể lại đấu khẩu châm chọc.

“Ông nội...”

Đông Đình Phong nhẹ nhàng gọi một tiếng, ánh mắt dừng lại rồi chuyển sang người Hà Cúc Hoa, hăn đứng trước mặt bà:

“Mẹ... sau này, con vẫn muốn gọi mẹ là mẹ, bất kể là chân tướng sự thật ra sao, tiếng mẹ này con muốn gọi cả đời. Cho dù mẹ có oán hận con.”

Hà Cúc Hoa bình tĩnh nhìn khuôn mặt quen thuộc đó mà tinh thần phức tạp, rất lâu sau mới lên tiếng:

“Trong mắt mẹ, con chính là con trai mẹ. Ta không trách con, cũng không trách Tiểu Dạng, chỉ là trong lòng ta khó chịu. Cẩn Chi, hãy cho ta chút thời gian để chấp nhận được không... Xin lỗi con...”

Nước mắt lăn chã rơi xuống.

Trong lòng bà khó chịu, đứa con trai mình yêu quý suốt 30 năm này lại gián tiếp khiến con trai bà bị thất lạc suốt 30 năm; người chồng mình hết

mức yêu thương vì đứa cháu ngoại mà bị cuốn vào vòng xoáy chính trị, để rồi bị ám sát. Cuộc đời của bà vốn tưởng hoàn mỹ, hạnh phúc, nhưng bởi vì bọn họ mà tan nát, 30 năm dài đằng đẵng, nếm trải những suy nghĩ, mỗi hận thù chua xót, đến hôm nay lại khó có thể thân thiết được với đứa con ruột của mình. Ân oán này thật sự dai dẳng.

Đông Đình Phong hơi buồn gật đầu:

“Con hiểu rõ!”

Lúc này Đông Lôi đột nhiên xông đến ôm lấy hắn, kêu lên:

“Em mặc kệ anh là con trai ai, trong mắt em, anh là anh trai em, tên khốn nạn đó... cút sang một bên... anh ta hại mẹ thành ra như vậy...”

Cô rất buồn, sự việc tại sao lại thành ra như vậy?

Cô mặc kệ ông nội có giải thích thế nào thì trong mắt cô, người đứng trước mặt đây mới chính là anh trai cô.

“Lôi Lôi, có lẽ em nên đứng từ góc độ của anh ta để suy nghĩ. Hãy dùng trái tim để cảm nhận. Dù sao đó vẫn là anh trai em...”

Hắn vuốt tóc cô: “Thử tiếp nhận. Đây vốn là chuyện mừng. Chỉ là có người đã khiến nó loạn lên. Chúng ta phải dùng tình cảm để hóa giải và chấp nhận sự thật này, không được cho kẻ đứng sau toại nguyện. Chúng ta không thể làm kẻ ngốc như vậy!”

Đông Lôi suy nghĩ cũng thấy đúng, nhưng không lên tiếng.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi! Chút nữa, mẹ, con phải đưa mẹ đến bệnh viện một chuyến, con phải xử lý chuyện này, đến lúc đó, Lôi Lôi, em cùng ông nội về Đông viên đi...”

Hắn nói.

“Chị dâu đó đâu? À là cô gái Ninh Vũ Mao đó.”

Đông Lôi liếc mắt lên trên lầu, tại sao lại không xuống?

“Đang ở trên lầu. Cô ấy hơi mệt, để cô ấy một mình một chút... Đợi chút nữa, đội xe của chúng ta hãy về Đông viên trước, sau đó mới đến bệnh viện...”

Những người ngoài đó, hẳn nhất định phải dẫn đi.

Nhắc đến Ninh Vũ Mao, Đông Lục Phúc cuối cùng có cơ hội chen vào một câu:

“Cần Chi, cháu và nha đầu đó xảy ra chuyện gì?”

Đông Đình Phong mỉm cười:

“Ông nội, cô ấy là cháu dâu của người. Đợi ít ngày nữa, giải quyết xong chuyện của mẹ, Thôi Tán, và của Hàn Tịnh, cháu sẽ đi đăng ký kết hôn với cô ấy... Để cô ấy chính thức làm vợ cháu...”

Đáp án này mặc dù nằm trong dự liệu của Đông Lục Phúc, nhưng tận tai nghe thấy, ông vẫn hơi kinh ngạc, xuyên qua cửa sổ, phía xa kia ông có thể nhìn thấy đám người của Hách Quân vẫn đang đứng ngoài cửa.

Cảnh tượng xảy ra ngoài hoa viên lúc này ông cũng nhìn thấy. Một người như vậy lại trong tình huống này chạy đến tìm nha đầu Ninh Vũ Mao, có thể thấy cô rất quan trọng.

“Hách Quân thế nào rồi? Nha đầu đó có lai lịch thế nào?”

“Ông nội, chuyện này sau này cháu sẽ nói rõ với ông. Hiện giờ chúng ta phải giải quyết chuyện của Thôi Tán đã...”

Tạm thời, hẳn không muốn để lộ thân phận của cô ra ngoài...

Hai tiếng sau, cổng lớn của Vườn Tử Kinh mở ra, ba chiếc xe nối đuôi nhau đi ra, xe của Kiều Sâm đi cuối cùng.

“Đại ca, làm sao bây giờ?”

Tiểu Cung hỏi: “Chiếc xe đó là của Đông Đình Phong, chiếc xe kia là của Đông lão gia... bên trong hình như ngồi kín người...”

Hách Quân ném điều thuốc xuống, liếc mắt về phía cửa lớn:

“Cậu trông ở đây, tôi đi theo họ...”

Trên đường đi theo, Hách Quân lại gọi điện cho Hoắc Khải Hàng.

Lúc đó, Hoắc Khải Hàng vừa họp xong nhưng sau đó, hắn vẫn phải tiếp khách, hiện giờ hắn có nửa tiếng để đến thăm Văn Văn. Trước lúc tiếp khách, hắn có nhận được điện thoại của mẹ hắn nói Văn Văn đang sốt cao, nhưng hắn không thể đi được, cũng không biết lúc này con bé đã ra sao?

Đúng lúc hắn chạy đến phòng Ninh Khuynh Văn thì Dương Khai đi tới, đưa điện thoại cho hắn:

“Hoắc thiếu, A Hách có gọi cho người, bảo ngài gọi lại!”

“Ừ!”

Hắn lập tức bấm số:

“Có chuyện gì?”

“Hoắc thiếu, người đã tìm được!”

Bảy chữ này khiến tim Hoắc Khải Hàng đập nhanh hơn, vui mừng quá đổi, đây là tin tức tốt nhất hắn nghe được trong mấy tháng nay.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Hoắc Khải Hàng từ nhỏ đến lớn là một người tỉnh táo, hoàn cảnh sống cùng với sự giáo dục khắt khe của mẫu thân khiến hắn trở thành loại người gặp chuyện vẫn luôn bình tĩnh, dù cho núi lớn có đổ xuống đầu vẫn không biến sắc. Sống 31 năm, chuyện có thể tác động đến tâm tình hắn không nhiều, có thể làm cho hắn vui buồn rõ rệt, ngoại trừ Ninh Mẫn thì không có người thứ hai.

Giây phút này, bởi vì câu nói ấy mà hắn vội vàng ngừng bước, ngẩng đầu liếc nhìn bác sĩ đang truyền nước cho Văn Văn một cái rồi sang phòng khác, đề thấp thanh âm đang không cách nào che giấu được sự vui mừng:

“Tốt, vậy là tốt rồi... Đúng rồi, an toàn không? Có bị thương không?”

Sự ân cần tràn đầy lời nói.

Hách Quân nghe vậy mà mũi đột nhiên có chút cay, sự dằn vặt suốt 4 tháng nay về cái chết của Ninh Mẫn, giống như được Hoắc thiếu thiêu sạch trên lửa, giờ phút này khi nghe được tin tức, hy vọng đầu tiên của hắn chính là cô có thể bình yên.

Thế sự vô thường, sinh mạng trân quý, còn sống là còn tương lai, không có tính mạng, thế gian này dù có phồn thịnh thế nào thì cũng không có ý nghĩa.

“Chắc không sao!”

“Cái gì mà gọi là chắc không? Cô ấy đâu? Không ở bên cạnh cậu sao? Vẫn chưa cứu được sao?”

Hoắc Khải Hàng cảm giác được gì đó.

“Tôi đã nhìn thấy cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy không chịu nhận tôi!” Anh ta nhẹ nhàng nói.

“Cái gì mà cô ấy không chịu nhận cậu?”

Lời nói này cũng quá lập lờ nước đôi.

Hách Quân trầm ngâm, vừa liếc nhìn phía trước đoàn xe của Đông gia, vừa cân nhắc phải trả lời thế nào:

“Nói như thế nào đây? Cô ấy không hề bị Mạc Thần Chi bắt giữ. Cô ấy đang ở Đông gia. Hoắc thiếu, cô ấy... hiện giờ là phu nhân trên danh nghĩa của Đông Đình Phong... Có chuyện rất kì lạ, Đông thiếu phu nhân Hàn Tịnh có tướng mạo giống Ninh tiểu thư như đúc. Tạm thời tôi không hiểu được, tại sao Ninh tiểu thư lại đóng giả Hàn Tịnh. Nhưng tình hình trước mắt là: Ninh tiểu thư hình như không muốn trở về Quỳnh Thành, và coi tôi như không khí. Hoắc thiếu, anh có thể phái người đưa Văn Văn đến đây không?”

Hoắc Khải Hàng bình tĩnh nghe, cặp lông mày bất giác vặn lên, sự mừng rỡ lúc đầu bị câu nói kia xóa hết sạch.

Hắn nghĩ đến lần đó ở Ninh gia, nhớ lại giọng nói cực kỳ bi thương ở trong điện thoại mà lòng quặn đau.

Hắn biết rõ, cô hận hắn.

Nhưng hần nghe không hiểu ý nghĩa trong câu nói: Tại sao cô lại trở thành Đông phu nhân?

“Câu nói rõ cho tôi được không?”

Hách Quân đành phải đem toàn bộ quá trình kể lại.

Hoắc Khải Hàng nghe xong trầm mặc, hít một hơi thật sâu, tâm tình loạn vô cùng, nhưng rất tỉnh táo nói một câu:

“Được, tôi biết rồi.”

Nhắc cổ tay, hần nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại thời gian là 13 giờ 30 phút, chút nữa hần còn có một cuộc họp quan trọng, ước chừng mất khoảng 3 giờ, cuộc họp này hần nhất định phải tham dự, nhưng lịch trình tiếp theo có thể lùi lại:

“5 tiếng sau gặp nhau ở Ba Thành!”

Hách Quân vừa nghe liền kinh ngạc, đột nhiên anh ta có chút ân hận vì đã gọi điện:

“Hoắc thiếu, cậu đừng tới đây, chỉ cần đem tiểu thư Văn Văn đến là được, tôi sẽ có cách khiến Ninh tiểu thư cùng tôi trở về Quỳnh Thành!”

“Không, lúc này tôi muốn đích thân đưa cô ấy về nhà, tôi sẽ không để mẹ con cô ấy rời xa tôi nữa...”

“Hoắc thiếu...”

Hoắc Khải Hàng không cho anh ta cơ hội khuyên nhủ liền kiên quyết tắt máy, lúc này tâm trạng hần rất sốt ruột.

Lúc quay người vào phòng, hần quyết định:

Lúc này đây, hắn nhất định sẽ đi đăng kí kết hôn với cô.

Đúng, hắn phải để cô chính thức trở thành phu nhân danh chính ngôn thuận của hắn, để cô mang họ Hoắc, và không rời xa hắn, cho dù hắn sẽ phải mất đi cái khác, hắn cũng không tiếc.

6 năm trước, hắn đã vì quyền lợi, vì những thứ lợi ích kia, vì những cổ kị mà mất đi cô, lúc này đây, hắn muốn hành động trước. Hắn sẽ không lại để tình yêu bị đâm chết trước pháp trượng của quyền lợi nữa.

“Trong nửa tiếng, có thể giúp Văn Văn hết sốt không?”

Hoắc Khải Hàng ngồi trên mép giường nhìn đứa trẻ đang hôn mê, bàn tay khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt tinh xảo kia, gương mặt tròn của Văn Văn rất giống Ninh Mẫn, sau này chắc chắn sẽ là một mỹ nhân.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán con gái, nỗi buồn trong lòng cũng dịu bớt đi. Văn Văn là bảo bối mà Mẫn Mẫn cho hắn.

Hiện tại, hắn thực rất hối hận. Lúc ấy tại Trung Quốc tại sao lại ngốc như vậy, đáng lẽ nên sớm cùng cô đăng ký kết hôn luôn tại đại sứ quán, để cô không chạy trốn nữa. Chứ không phải chỉ muốn sau khi trở về mới tổ chức đám cưới trọng thể.

Nếu như lúc trước hắn có thể làm như vậy, Trung tướng Nhuế muốn triệu tập cô đi cứu người thì nhất định phải hỏi ý kiến của hắn, mà không phải liền vội vã phái Đội Liệp Phong đi, đợi đến khi hắn biết tin thì bọn họ đã rời khỏi Đông Ngải Quốc để đi cứu người, để rồi khiến hắn vì tính mạng của ông nội mà không thể thu hồi được mệnh lệnh đã ban ra.

“Chỉ sợ không được, nhiệt độ cơ thể quá cao, không có cách nào giảm được, ngài xem, hiện tại ngủ sâu như vậy... thì ý thức đã không còn rồi...”

Hoắc Khải Hàng đặt bàn tay nhỏ bé của Văn Văn lên bàn tay của mình, cảm thấy nóng ran mãnh liệt đó khiến hắn muốn đem con bé đi theo cũng không được. Bởi lẽ tình trạng sức khỏe của Văn Văn không cho phép.

Hắn suy nghĩ một lát rồi hôn nhẹ một cái lên mặt Văn Văn:

“Văn Văn, ngủ ngoan, có lẽ ngày mai trời vừa sáng, con có thể nhìn thấy mẹ rồi... Về sau, ba người chúng ta sẽ không xa cách nhau nữa.”

Bên cạnh, bác sĩ Đồng khẽ cười.

Bà tận mắt chứng kiến đứa trẻ này lớn lên, từ nhỏ hắn vốn là người lạnh lùng, hóa ra hắn cũng có lúc nhiệt tình như vậy, nếu không phải hết lòng yêu một ai đó, Hoắc thiếu tuyệt đối sẽ không trong lúc cấp bách mà bớt chút thời gian đến thăm cô bé này.

Buổi tối, Ninh Mẫn dậy ăn một chút điểm tâm, trong biệt thự lặng yên không một tiếng động, tất cả đều đã đi, kể cả Đông Lục Phúc, Hà Cúc Hoa, Đông Lô, Kiều Sâm cũng như Đông Đình Phong.

Dì Lý nói: “Đều trở về Đông Viên rồi. Nhưng ngoài cửa vẫn còn một chiếc xe đang đậu, không có rời đi. Cũng không hiểu được bọn họ có ý gì.”

Ninh Mẫn nghĩ, không chừng đó là người của Hách Quân.

Cô dùng ống nhòm quan sát, người trong chiếc xe đang canh giữ ở cửa kia tên Tiểu Cung, là người của Hách Quân. 4 tháng trước, cô đã gặp qua, đó chính là Tiểu Cung, người đã ôm con gái của cô đi. Cô muốn đuổi theo nhưng lại bị Hoắc Khải Hàng ngăn cản, lẳng lặng nói với cô:

“Mẫn Mẫn, chúng ta cần muốn nói chuyện một chút! Con tạm thời để cho Hách Quân bọn họ trông, nó là con gái của em, đồng thời cũng là con

gái của anh, bọn họ sẽ không làm tổn thương nó đâu. Em đi theo anh một chút... Hoặc là cùng anh đi ăn tối... 6 năm nay, em không nhớ anh sao?”

Chập tối ngày mùng 1 tháng 9, tiết thu thanh mát, hân cùng cô giăng co dưới ánh chiều tà, cô phát hiện hân vẫn anh tuấn cao lớn như trước, 6 năm không gặp, sức uy hiếp tỏa trên người hân hình như càng lúc càng mạnh, nhưng đối mặt với cô lại dịu dàng ôn tồn.

Tình đầu là mối tình khó quên nhất.

Lần đầu tiên được tỏ tình, lần đầu tiên được nắm tay, lần đầu tiên được ôm, lần đầu tiên được hôn môi, lần đầu tiên lén lút yêu đương, lần đầu tiên có bạn trai trải qua lễ tình nhân, lần đầu tiên cùng hân du lịch trên chính chuyên cơ do hân tự lái, lần đầu tiên không chút do dự dâng hiến cho nhau. Rất nhiều cái lần đầu tiên, bọn họ đã cùng nhau chia sẻ.

Thế giới tình cảm của cô như tờ giấy trắng tinh được hân dùng bút viết vào những nét sặc sỡ, những nét mực đó khắc sâu như vậy, làm sao có thể nói quên là quên được?

Bỏ đi, đó là chuyện không thể tránh khỏi.

6 năm chia cách, cô nhớ hân rất nhiều, nhưng hôm nay, cô thật sự rất hận, 4 tháng trước, tại sao lại để cho hân tìm thấy, nếu như vẫn có thể sống như trước thì thật tuyệt, cho dù nhớ nhưng ít nhất cũng không hận đến đau khổ như vậy.

Hiện nay, trái tim cô rất đau, cũng rất hận.

Sự biến đổi của tình cảm đó không chịu sự trói buộc của ý nghĩ, đó là kết quả tất yếu do tích lũy trong thực tế tàn khốc. Yêu, đồng thời cũng hận, vô cùng phức tạp. Và giờ đây, cô càng muốn quên đi.

Ninh Mẫn không ra khỏi biệt thự, mà tự khóa mình trong phòng, tìm sách đọc, cứ như vậy lặng lẽ làm chuyện mình muốn. Đó là Đông Đình Phong muốn cô được yên tĩnh, hẳn đưa tất cả mọi người đi, để Hách Quân cho rằng, cô không ở chỗ này.

Haizz, con người đã từng quen thuộc như vậy, hóa ra cũng có một ngày cô phải trốn tránh anh ta.

“Phu nhân có muốn uống cà phê không? Tôi pha cà phê cũng không tồi. Nhưng tiên sinh thích uống trà và nước lọc, hại tôi anh hùng nhưng không có đất dụng võ.”

Dì Lý cười nói.

“Có Mocha không?”

“Có...”

“Vậy thì cho tôi một cốc!”

“Vâng, xin chờ một chút.”

Kì thực, cô cũng thích uống cà phê, nhưng có lẽ là vì bị ảnh hưởng bởi ông nội, từ nhỏ cô được biết đến trà nghệ, và thích nhất uống nước lọc.

Nàng cảm thấy nước lọc chính là thứ thuần khiết nhất, không chứa tạp chất, nhưng cần trong cuộc sống, đó là thứ vạn vật không thể thiếu. Còn cà phê, hương vị quá nồng, tính kích thích cao, uống có thể khiến người ta phấn khích, khó ngủ.

Nhưng Hoắc Khải Hàng thích uống.

Người đó thích nhất là uống mocha.

Mùi vị của loại cà phê này rất đặc biệt, từ từ nhấm nháp, có thể khiến người ta cảm thấy cả người đều được hồi sinh, biến hóa không ngừng, càng thưởng thức càng giống như uống một ly rượu vang.

Có người đã từng hình dung như vậy: Nếu như nói cà phê Mexico có thể so sánh với rượu nho trắng, thì mocha chính là rượu nho Bordeaux.

Hoặc Khải Hàng từng nói, hắn 16, 17 tuổi đã bắt đầu uống cà phê, đối cà phê đã thành nghiện. Bởi vì công việc bận rộn, áp lực tinh thần quá lớn, hắn thường lấy cà phê để khôi phục tinh thần, trong lúc làm việc, uống một cốc mocha là niềm yêu thích duy nhất của hắn.

Những ngày tháng hắn đi theo đội cảnh vệ, lúc rảnh rỗi hắn thường suy nghĩ để pha cho cô một cốc cà phê ngon. Có lẽ cô đã thích cà phê từ lúc đó.

Sau khi rời khỏi hắn, cô hầu như chưa bao giờ mua cà phê. Cà phê bỗng chốc rời khỏi thế giới của cô, và thứ gần bó với cô chỉ có nước lọc.

Lại nghĩ thấy mùi vị quen thuộc, sống mũi cô cay cay, trong lòng hoảng sợ, muốn đi đổ, nhưng lại cảm thấy có chút không tôn trọng người khác nên đành phải uống một ngụm, trong vị ngọt thuần mang đến người ta dư vị say mê, vị đắng cùng với vị ngọt hòa quện vào nhau vừa phải.

“Rất ngon!”

Cô cười, nụ cười có chút gượng ghịu.

Dì Lý liếc vài lần không có nói thêm cái gì rất biết điều rời đi. Sắp đến cửa lại liếc nhìn một cái, bà có cảm giác phu nhân không mấy vui vẻ, tâm tính rồi bời. Rất nhiều cảm xúc không thể gỡ bỏ.

Cuối cùng cô cũng không uống hết tách cà phê đó, gửi mùi thơm, nhìn tách cà phê khiến hồi ức ngày đó lại ủa về.

Đã từng yêu rất nhiều, nên hiện tại lại hận rất nhiều.

Cô tìm đọc một quyển sách, tâm loạn, khó có thể bình tĩnh, cũng không biết qua hôm nay, ngày mai còn có khoảng thời gian tĩnh lặng như vậy không?

Hách Quân không phải là cái loại người chịu để yên, cô có chút lo lắng, anh ta sẽ gọi điện thoại báo cho Hoắc Khải Hàng tin tức của cô.

Qua đêm nay, đến sáng ngày mai, có lẽ Vườn Tử Kinh sẽ có khách.

Đến lúc đó, cô sẽ đi về đâu?

Đông Đình Phong đưa mẫu thân cùng với cuốn video kia xuất hiện ở Cục cảnh sát, sau đó nghiêm túc yêu cầu xử lý rõ ràng chuyện này. Sau khi được cảnh sát điều tra, xác định kẻ tình nghi đã đi vào phòng bệnh của bệnh viện Mai Loan là một y tá nam của Khoa Chấn thương chỉnh hình. Nhưng y tá này sau khi về nhà liền bất tỉnh và chết luôn. Nguyên nhân cái chết là do hít khí có độc, nghi án là tự sát.

Nói cách khác, chuyện này vì vậy trở thành mê án.

Về phần Hà Cúc Hoa, bởi vì có đoạn video làm chứng, tội danh giết người được hủy bỏ, sau khi lấy lời khai thì có thể trở về nhà.

Chiều hôm đó, Thôi Tán liệu mình đưa Thường Hoan đi, sau đó không có tin tức, điện thoại cũng không có nhận. Cho đến khi 4 giờ rưỡi, anh ta mới nhận Đông Đình Phong một cái tin: “Đừng tới tìm tôi. Ta cần yên tĩnh!”

Có lẽ, anh ta cần yên tĩnh để đưa tiễn mẹ mình nốt đoạn đường cuối cùng.

Đông gia cũng không phải người đi tìm. Thôi Tán không phải là kẻ không biết chùng mực.

Xử lý xong hết tất cả công việc, lúc nhìn đồng hồ, Đông Đình Phong phát hiện đã 4 giờ 45 phút, Hà Cúc Hoa trông cũng rất mệt mỏi, ngồi ở trên ghế lẳng lặng chống đầu. Hắn đi đến góc gọi một cú điện thoại, một phút sau, một người đàn ông trung niên tuấn lãng đi vào phòng hỏi cung.

“Sao ông lại đến đây?”

Hà Cúc Hoa nghe được tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên thấy là Đường Bân mà ngơ ngác một chút, sau đó nhìn thoáng qua Đông Đình Phong.

“Tới chỗ này làm chút chuyện, thấy xe Cần Chi thì tới xem một chút.”

Đường Bân ngồi bên người Hà Cúc Hoa đánh giá:

“Mệt lắm phải không? Đến bên đó ngồi chút!”

“Như vậy cũng tốt. Mẹ, con còn có chút việc phải xử lý. Hay là mẹ cùng chú Đường qua bên đó ngồi một chút...”

Đúng là Hà Cúc Hoa cảm thấy rất mệt mỏi, bà khẽ gật đầu rồi đi theo Đường Bân.

Trần Tụy lập tức tiến đến, báo cáo cho hắn tin tức mới vừa nhận được:

“Boss, Hách Quân đã chia làm ba ngả, Vườn Tử Kinh có người quan sát, Đông Viên cũng có người quan sát, ngoài kia cũng có người trông chừng chúng ta.”

“Ừ!”

Đông Đình Phong ngồi ở chỗ đó gật đầu một cái: “Chuyện ta bảo cậu làm đều sắp xếp ổn thỏa chứ?”

“Tất cả đã sắp xếp ổn thỏa. Ông tiên sinh lập tức tới ngay.”

“Lát nữa cậu cứ làm như vậy!”

Đông Đình Phong nhàn nhạt phân phó.

Thời gian qua đi có chút chậm chạp, kim đồng hồ chỉ 5 giờ 50 phút, bên ngoài đã dần yên lặng, bóng đêm cũng lặng lẽ phủ xuống.

Có tiếng gõ cửa, Ninh Mẫn cho là dì Lý đến gọi cô xuống ăn tối liền nói một tiếng “Cửa không có khóa”, nhưng đẩy cửa vào lại là Trần Túy, anh ta mỉm cười, thái độ khiêm nhường nói:

“Ông phu nhân, Ông tiên sinh bảo tôi đến đón phu nhân ra sân bay!”

Ninh Mẫn ngơ ngác một chút, còn nhớ rõ hẳn nói hẳn muốn dẫn nàng đi Australia, nhưng hôm nay đã đi luôn sao?

“Đợi chút, để tôi thay quần áo!”

Lúc cô thay quần áo xong đi ra Trần Túy lại nói:

“Xe ở cửa sau đang đợi. Phu nhân hãy đi theo tôi...”

Hai người lặn mò trong bóng đêm, cũng không có mở đèn đường, Ninh Mẫn hiểu, bọn họ muốn tránh sự chú ý của những người đang canh ngoài cửa lớn.

Một lát sau, bọn họ ra cửa sau, chỗ này chủ yếu là nơi ở của những người làm vườn, trước kia cũng không có người vệ sĩ canh gác, nhưng hiện giờ Đông Đình Phong đã sắp xếp hai người thức trực tại đây.

Chiếc xe đậu ngoài cửa không phải xe của Đông gia, mà là một chiếc taxi, Ninh Mẫn không nói thêm gì liền lên xe, Trần Tuy nói một tiếng với tài xế đến sân bay Ba Thành. Chiếc xe khởi động, thần không biết quỷ không hay liền rời khỏi Vườn Tử Kinh, rất nhanh sau đó lên tới đường lớn.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn của các hộ gia đình lướt qua, Ninh Mẫn chăm chú nhìn ngắm, đầu óc không tự chủ được nhớ lại rất nhiều năm trước đây, mỗi khi được nghỉ phép từ trụ sở huấn luyện về nhà, khi đó mỗi một lần về nhà, cô luôn mang theo sự mừng rỡ. Bởi vì gia đình là bến đỗ của mỗi người. Chỉ là hiện tại, cô nhìn thấy ngọn đèn đó mà tâm tình lại hoảng hốt, thế lương.

Một tiếng sau, Ninh Mẫn được đưa đến một trước một chuyên cơ hiện đại, cửa mở, bóng dáng quen thuộc của người đàn ông đó dần xuất hiện ở trước mắt cô, hần đang gọi điện thoại, lúc nhìn thấy cô liền phân phó vài câu, rồi dập máy. Lúc đi đến đón cô cũng không kiêng nể có người bên cạnh liền ôm lấy cô.

Một cái thật ôm ấm áp đủ làm người ta mặt đỏ tía tai.

Cô không có kháng cự, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang mỉm cười của hần, rõ ràng rất xa lạ nhưng lại lộ ra cảm thấy khiến cô an tâm. Tại sao người đàn ông này lại có thể cho cô loại cảm giác yên tĩnh giống như về đến nhà như vậy?

“Có đói bụng không?”

Thanh âm của hần rất ôn nhu.

“Không đói.”

Cô mới ăn cách đây không lâu.

“Vậy thì chờ lên máy bay rồi dùng bữa tối!”

“Ừ!”

Cô gật đầu.

Đông Đình Phong lại liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt thật bình tĩnh, mặt mày ôn nhu như vậy trông rất dịu dàng, cô gái này, muốn dừng có dừng, muốn tỉnh có tỉnh. Hãn đặc biệt thích cô hiện giờ, cô luôn cho hãn cảm thấy thoải mái.

“Có thể lên máy bay! Tiểu Trần, đi tìm Tiểu Kỳ đến đây. Nó đang đi toilet đấy...”

Hãn quay đầu dặn dò.

“Dạ!”

Ninh Mẫn ngăn ra: “Tiểu Kỳ cũng đi?”

“Ừ! Không thích sao?”

Hãn quay người lại tỉ mỉ xem xét.

Cô lập tức lắc đầu: “Làm sao có thể. Tôi rất thích Tiểu Kỳ!”

Nhắc đến mới nhớ, đã mấy ngày cô không gặp tiểu tử đáng yêu đó rồi.

Đang nói thì sau lưng truyền đến tiếng gọi của trẻ con:

“Mẹ... Mẹ... Mẹ...”

Sau đó là một vật mềm mại không rõ từ đâu nhào đến ôm lấy cô, sắc mặt của cô thoáng chút sáng rực lên, cười ha hả ôm lấy tiểu quỷ khiến ai cũng phải yêu thích này:

“Mấy ngày không gặp, có nhớ mẹ không?”

“Tất nhiên là nhớ rồi... Con còn tưởng mẹ không cần con nữa... Nhiều ngày như vậy cũng không có để ý đến con... Đến đây, để con hôn một cái...”

Một trận cuồng hôn ập tới, sau đó Đông Kỳ bám lấy cổ Ninh Mẫn, cười mắt sáng ngời:

“Nhưng con sẽ không trách mẹ, bà cô trẻ nói ba và mẹ cần có không gian riêng, như vậy mới có thể tạo ra em gái...”

Ninh Mẫn vừa nghe, thiếu chút nữa lão đảo!

Chết mất thôi, mục tiêu của hai cha con nhà này rất thống nhất: Nhỏ thì liều mạng muốn em gái, to thì cố gắng hết sức tạo thành... Thật sự là phối hợp rất tuyệt.

Khóe miệng của cô nhện không được hung hăng kéo lên một chút.

Đông Đình Phong phì cười, buông tha cho người phụ nữ đang đỏ mặt kia, nhưng cũng không giúp cô giải nguy, ngược lại vuốt ve mái tóc ngắn của con trai, chấp thuận một lời hứa hẹn:

“Không thành vấn đề, sang năm nhất định sẽ cho con ôm em gái... Đến lúc đó, con phải ra dáng một anh trai vào...”

Ninh Mẫn câm nín, bất đắc dĩ liếc ngang một cái: Có chút chật vật và lúng túng a, bên cạnh còn có người ngoài đâu...

Mặt của cô nóng bừng lên.

Trần Túy và Nghiêm Lực liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười.

Bọn họ đi theo Đông thiếu nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến Đông thiếu để ý một cô gái, hơn nữa còn không thể chờ đợi được muốn khiến cô có thai...

Chiếc Boeing 787 vừa cất cánh không lâu, một máy bay Boeing tư nhân số hiệu 747-8 lại hạ cánh, từ trên máy bay đi xuống không ai khác chính là Đệ nhất thiếu Quỳnh Thành Hoắc Khải Hàng, đi theo bên cạnh chính là trợ thủ Dương Khai, cùng với một đoàn vệ sĩ.

Hắn chỉnh lại cổ áo, bóng đêm dày đặc, gió cũng thổi mạnh hơn.

Trong gió đêm, mấy người đó đứng một lúc liền có xe riêng tới đón.

Sau khi lên xe, Dương Khai hỏi: “Đi đâu ạ?”

“Đông Viên!”

Hắn không ngừng sờ lên chiếc nhẫn trên tay, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn khác được hắn siết chặt lấy.

Đôi nhẫn này đã từng là tín vật đính ước của bọn họ.

Nhưng 6 năm trước, vào ngày hắn đính hôn, lúc hắn bỏ bữa tiệc rồi đi đến chỗ cô, nghênh đón hắn chính là một căn phòng vắng lạnh, trên gối lưu lại chiếc nhẫn mà cô vẫn đeo. Khi hắn muốn dùng mọi cách để giữ lấy cô, thì cô lại vô tình bỏ đi.

4 tháng trước, hắn từng dùng chiếc nhẫn này cầu hôn với cô nhưng cô không đồng ý.

Lúc này đây, hắn nhất định phải đem chiếc nhẫn này đeo lên vào ngón tay cô, để cô mãi trở thành vợ của hắn.

Một cái hôn nhẹ xuống chiếc nhẫn trên tay giông như quyết tâm đã hạ.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn neon sáng rực, cuộc sống rực rỡ của hắn sẽ lần nữa mở ra, không còn là một mảnh hoang vu, tĩnh mịch, nơi nào có nàng,

có một cái kết hạnh phúc, xuân về hoa nở, sẽ thu được tiếng cười vui hạnh phúc thì nơi đó chính là gia đình của hân.

Một tiếng sau, xe của Hoắc Khải Hàng dừng tại Đông viên.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Đây là lần đầu tiên Hoắc Khải Hàng xuất hiện tại Đông gia, quả đúng là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp. Theo phong tục lưu truyền giữa các quý tộc tại Đông Ngải Quốc thì khi đến phải gửi thiệp chào hỏi, đây là trình tự bắt buộc.

Trên bức thiệp ánh vàng đột nhiên xuất hiện ba chữ Hoắc Khải Hàng, đội trưởng đội bảo an Đông gia Vệ Lãm vừa nhìn thấy liền trợn trừng mắt, nói một tiếng “Xin đợi!” rồi vội vàng chạy vào nhà chính.

Lúc này, Đông gia đang ăn tối, trong nhà không có ai, Hà Cúc Hoa cũng không quay lại, bà đang ở chỗ Đường Bân, Đông Lôi biết mẹ không về nhà liền gọi điện hôm nay ở lại nhà bạn không về. Cả một biệt thự lớn như vậy ngoại trừ Đông Dạng và Đông Diệu Tuấn ra thì đều không có ai.

Lúc vệ sĩ chạy đến đưa thiệp chào hỏi, Đông Dạng vừa mới từ nhà qua chuẩn bị gọi Đông Lục Phúc và Diệu Tuấn đến ăn cơm, thấy anh ta chạy vội vàng liền hỏi:

“Chạy nhanh như thế làm gì? Có chuyện gọi điện đến không được sao!”

Vệ Lãm dừng lại, cung kính trả lời: “Gọi điện e rằng không tôn trọng. Cô chủ xem đi!”

Đông Dạng cầm lấy, vừa liếc nhìn liền ngẩn người, sau đó khua tay nói:

“Mau mở cửa lớn mời Đệ nhất thiếu vào. Ta đi mời lão gia...”

Vệ Lâm gật đầu rời đi, Đông Dạng đi vào thư phòng. Lúc này, Đông Lục Phúc đang tựa lưng vào ghế, tay chống đầu suy nghĩ, cả người lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Chuyện xảy ra mấy ngày nay, Đông Dạng đã được nghe qua, sau đó bà cũng đã gọi điện hỏi Căn Chi.

Lão gia dù sao cũng già rồi, chịu không nổi chuyện này nên rất dễ mệt mỏi. Lúc này, vốn nên nghỉ ngơi cẩn thận, nhưng hiện tại trong nhà không còn ai khác, người của Hoắc gia đến, thân là chủ nhà bắt buộc phải tiếp đón.

“Ba, Hoắc Khải Hàng đến!”

Đông Dạng gọi một tiếng, khi nói đến chữ “Hoắc” mà tim bà nhói lên một cái, 30 năm giống như một giấc mơ khiến người ta đau khổ.

Đông Lục Phúc ngẩn người, buông tay xuống, vẫn tưởng mình nghe nhầm mà ngẩng đầu ngạc nhiên:

“Hoắc Khải Hàng? Cậu ta đến làm gì?”

“Con không biết, nhưng thư hỏi thăm được đưa tới. Người cũng đang đứng ngoài cửa lớn, con cho người để đoàn xe của bọn họ vào rồi. Trong nhà không có ai, nên chúng ta phải ra tiếp đón một chút!”

Đông Dạng đi tới đỡ lấy.

“Cho họ vào làm gì? Không phải con đã bị người nhà họ Hoắc ức hiếp sao?”

Đông Lục Phúc xụ mặt, có chút không vui. Một đồng chuyện cũ không vui lại ủa về.

Đông Dạng im lặng.

Quan hệ Hoắc gia và Đông gia lúc trước vẫn rất tốt, nhưng từ 30 năm trước, sau khi xảy ra sự việc đó, hai nhà không còn qua lại. 30 năm nay, bất luận là Đông gia hay Hoắc gia đều tránh mặt đối phương. Không qua lại với nhau nhưng vẫn duy trì sự hòa hợp bên ngoài.

“Ba, chúng ta vẫn phải giữ cho Hoắc gia chút thể diện, cho dù Hoắc gia không được chọn làm Thủ tướng, bọn họ vẫn là đệ nhất Hoàng tộc ở Đông Ngải Quốc. Địa vị của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn khó ai có thể làm lung lay được. Hơn nữa, hôm nay là đích thân Hoắc Khải Hàng đến.”

“Cho họ chút thể diện? Ta không cho!”

Đông Lục Phúc trừng mắt, còn dùng gập hung hăng đập xuống sàn nhà.

Đông Dạng bất đắc dĩ cười, lão gia bây giờ giống hệt như một đứa trẻ bị lao vào ngổ cụt.

Cũng phải, sau khi biết Thôi Tán là con ruột của Diệu Hoa, tâm trạng của ông làm sao có thể dễ chịu được?

Còn nữa, ông vừa mới xuống tầng hầm thăm ngũ tiêu thư.

Hai loại cảm xúc cùng xen lẫn khiến ông khó có thể bình tĩnh.

Bà nghi mình nên khuyên ông vài câu:

“Ba, ba thấy con người Hoắc Khải Hàng này thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

“Tác phong cũng như năng lực chính trị!”

“Giỏi hơn cha cậu ta!”

Chí ít không trắng hoa.

Con trưởng Hoắc gia Hoắc Trường An chính xác có thủ đoạn chính trị, nhưng đời tư không sạch, đó là chuyện mà ai cũng biết. Ông ta ngoại trừ có con với người vợ chính ra còn có một con trai và một con gái với hai người đàn bà khác, nhưng do không được Hoắc Thủ tướng thích nên hai đứa cháu này đến nay vẫn không được phép mang họ Hoắc.

Đây là suy đoán của đám truyền thông, tình hình thực tế ra sao, không ai được biết.

“Hoắc Khải Hàng đích thị là một người có năng lực, đối với vị trí Thủ tướng, cậu ta cũng đã bỏ công sức rất nhiều. Dân chúng cũng yêu thích cậu ta còn hơn cả cha cậu ta nữa. Người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng đó, buổi chiều nay còn mở họp báo ở Quỳnh Thành, nhưng hiện tại lại xuất hiện ở đây, ba, lẽ nào ba không muốn biết lí do sao? Hiện tại Cần Chi không ở đây, ba lại không muốn gặp, bỏ rơi người ta, ba cảm thấy có tốt không?”

Đông Lục Phúc ngẫm lại cũng phải, sau đó thở dài: Đối với Hoắc gia, ông thật sự rất không thích.

“Được rồi, ta đi! Khó trách Cần Chi nói với ta, năm nay so với năm ngoái khó khăn hơn nhiều!”

Đông Dạng mỉm cười, chỉ là nụ cười này có chút thâm lương:

“Theo ba nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng học được chút. Dưới trướng của tướng giỏi thì không có binh hèn. Hoắc gia ép con vào con đường chết, Đông gia lại cứu vớt con, để con sống lại một lần nữa. Ba, bây giờ chỉ cần con còn sống ngày nào con sẽ tận lực bảo vệ Đông gia ngày đó.”

“Nhưng ta còn mong con có thể cho ta một đứa con rể để bù đắp nỗi thất vọng của ta.”

Đông Lục Phúc chống gậy ra ngoài.

Đông Dạng sờ lên khuôn mặt của mình: Đây không phải khuôn mặt của bà, vì mạng sống, bà đã trở thành Đông Dạng, và có được tình yêu thương của Đông Lục Phúc suốt 30 năm nay. Nhưng trái tim đã sớm đã bị chết từ 30 năm trước, cái gọi là tình yêu sớm cũng tan thành mây khói kể từ lúc viên đạn đó xuyên qua người bà rồi.

Màn đêm mờ mịt, gió đông lạnh thấu xương.

Đông Lục Phúc được Đông Dạng đỡ ra đến bậc thang, nhìn thấy Hoắc Khải Hàng mặc áo khoác đen cùng mấy thuộc hạ đang tiến về phía mình, đèn đường cũng bật lên, chiếu rọi lên người hắn, khiến nét nổi bật của hắn càng rõ ràng.

Đông Lục Phúc yên lặng đáng giá, trong lòng khó tránh khỏi đem so sánh với cháu trai của mình.

Cần Chi là một thiên tài, khả năng trời phú cùng với sự chăm chỉ để tạo ra thành tích như ngày hôm nay; Hoắc Khải Hàng dựa vào chăm chỉ cùng với sự nóng vội của hai mẹ con họ, cũng như sự bồi dưỡng của Thủ tướng Hoắc mới có địa vị của hắn ngày hôm nay. Nếu như Cần Chi sống trong Hoắc gia, Hoắc Khải Hàng chắc chắn sẽ khó có được ánh hào quang như ngày hôm nay.

Ở Đông Ngải Quốc, hiện tại có 4 người tài giỏi.

Phía Đông có Thần Huống, là đứa con cưng trong quân đội, tuổi trẻ nhưng trong tay nắm quyền rất lớn, Bộ đội không quân tinh nhuệ nhất và sân bay quân dụng lớn nhất ở khu C đều là thiên hạ của cậu ta.

Phía Nam có Đông Đình Phong, 30 tuổi, oai phong trong giới thương nhân, nắm trong tay mạch máu kinh tế phía Nam.

Phía Tây có Thiếu tướng Cổ Nhân, 33 tuổi, âm thầm khống chế toàn bộ quân đội đặc chủng phía Tây.

Phía Bắc có Hoàng tộc đệ nhất thiếu Hoắc Khải Hàng, trong tay nắm quyền Tập đoàn Hoắc thị, mười vạn quân đội hoàng gia đều trong tầm kiểm soát của Hoắc gia, Hoắc gia được mệnh danh là gia tộc đệ nhất Đông Ngải Quốc, danh xứng với thực, hoàn toàn xứng đáng.

Hoắc Khải Hàng này, cứ cho là Hoắc gia không nắm được quyền thì chí ít cũng không thể đắc tội. Đông gia không có bối cảnh chính trị quá lớn. Thực tế có chút thua thiệt, cho nên, hai đứa con trai của Đông Lục Phúc mới theo chính trị, còn cháu trai Đông Đình Uy thì theo quân đội.

Khi tài chính đạt đến một đỉnh cao nhất định thì sẽ có tham vọng giành quyền. Quyền có thể khống chế tiền. Có tiền có thể, đó mới là đỉnh cao của đời người. Nếu như chỉ có tiền mà không có quyền thì sớm muộn cũng bị kẻ có quyền đè chết.

“Hoắc thiếu, quả là khách quý. Thủ tướng vừa qua đời, Hoắc thiếu lại bay đến Ba Thành sao? Lão già này còn thiếu chút tưởng rằng mình nhận nhầm người!”

Đông Lục Phúc nhàn nhạt hỏi.

Bên này, Hoắc Khải Hàng nhìn thấy chỉ có Đông Lục Phúc và ngũ tiểu thư ra đón, bất giác cau mày, sau đó mỉm cười:

“Ba Thành xảy ra chút chuyện cần tôi phải đích thân ra mặt. Ngoài ra còn có chút chuyện muốn thương lượng với Đông đại thiếu, cho nên, nhân lúc này rảnh rồi đến thăm Đông lão tiên sinh. Không gặp đã 2 năm, tinh thần Đông lão gia vẫn minh mẫn như trước, sắc mặt vẫn rất hồng hào!”

Đông Lục Phúc vừa nghe, ánh mắt liền liếc nhìn Hách Quân, trực giác của ông cho thấy lúc mấy người này chạy đến đây không giống như muốn

thương lượng với Cần Chi, mà giống như đòi người. Hách Quân này, hôm nay đã canh chừng ngoài Đông viên cả ngày.

Ông thực sự hiếu kì: Nha đầu Ninh Vũ Mao đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Sao lại khiến Hách Quân căng thẳng như vậy.

Nếu như Ninh Vũ Mao có vấn đề chính trị hay phạm chuyện gì đó, Hách Quân chỉ cần trực tiếp hạ lệnh bắt người. Nhưng anh ta không làm gì, hơn nữa còn kinh động đến Hoắc thiếu, đây là có ý gì?

Ông suy nghĩ một lúc mới nói:

“Lúc trước Hoắc thiếu có gọi điện cho Cần Chi chúng tôi không?”

“Không, đến vội nên nhất thời nổi hứng!”

“Vậy thật không đúng lúc!”

Hoắc Khải Hàng vừa nghe liền căng thẳng:

“Anh ta không ở đây sao?”

“Lúc chiều Cần Chi có điện thoại về nói bên Trường Tam Châu có chuyện, nên sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, Cần Chi đã đến Trường Tam Châu rồi, tối nay e rằng không trở về...”

Đông Lục Phúc vừa nói, vừa quan sát biểu hiện của Hoắc Khải Hàng: Người này hơi ngẩn người giống như không biết.

“Đông Đình Phong không có cũng không sao. Đông thiếu phu nhân ở đây là được rồi!”

Quả nhiên là vì Ninh Vũ Mao mà đến!

“Nhưng nha đầu Hàn Tịnh nhà chúng tôi không thích tiếp người lạ. Hơn nữa, nó cũng không ở đây!”

“Không ở đây, vậy cô ấy đang ở đâu?”

“Phu xướng phụ tùy, nó cũng theo Cần Chi đến Trường Tam Châu rồi.”

Ánh đèn rất sáng, Đông Lục Phúc nhìn thấy nét mặt ôn nhu của Hoắc Khải Hàng nhất thời đông cứng, thần sắc thay đổi.

Bên cạnh, Hách Quân tròn tròn mắt, bởi vì anh ta hiểu rõ một chuyện: Anh ta chưa gặp cần thận đã nói. Sống lưng anh ta không tự chủ toát mồ hôi lạnh. Theo Hoắc thiếu bao năm nay, đây là lần đầu tiên anh ta làm hỏng chuyện.

Nhưng Hoắc thiếu cũng không lộ vẻ tức giận, vẫn bình tĩnh như cũ, nhẹ nhàng nói:

“Tiếc thật! Vậy chúng tôi xin cáo từ!”

“Không vào trong ngồi chút sao?”

“Không cần... Cảm ơn!”

Hắn ta khiêm nhường từ chối sau đó xoay người rời đi. Đông Lục Phúc híp mắt nhìn, thấy hắn dẫn đầu không nhanh không chậm rời khỏi.

Đông Dạng ngẩn ra, quay đầu nhìn Đông Lục Phúc:

“Người này có ý gì? Đặc biệt đến tìm nha đầu đó sao? Nha đầu đó... quen Hoắc Khải Hàng sao?”

Đông Lục Phúc trầm mặc: E rằng không chỉ đơn giản là quen.

Khách Quỳnh Thành đến rồi vội vàng đi.

Hoắc Khải Hàng ngồi trong xe, bên cạnh Hách Quân đang toát mồ hôi lạnh, anh ta không có cách nào trốn tránh trách nhiệm cho dùng gây ra.

5 phút yên lặng, chiếc xe bắt đầu rời khỏi Đông viên.

Hoắc Khải Hàng gọi điện cho Đông Đình Phong, nhưng đáng tiếc điện thoại bị tắt.

“Không gọi được sao?”

Hách Quân nhỏ giọng hỏi.

Hoắc Khải Hàng không trả lời, tắt máy, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm tĩnh lặng, niềm vui mừng của hắn đã không còn nữa mà thay vào đó là cảm giác nặng trĩu. Lại lần nữa bỏ lỡ, đây là ông trời đang muốn chơi hắn sao?

Cổ họng hắn giống như có cái gì chặn lại, một chữ cũng không nói, cũng không thèm nhìn Hách Quân một cái.

Còn Hách Quân không phải sợ hắn tức giận, mà anh ta tự trách mình vô dụng. Đối thủ là Đông Đình Phong, hơn nữa cũng không ngờ Đông Đình Phong lại ra tay như vậy.

Trong lòng Hoắc Khải Hàng vô cùng tức giận và lo lắng vì hành động bất thường này của Đông Đình Phong. Đây không phải chuyện ngẫu nhiên, mà là có ý tránh mặt.

“Hoắc thiếu, có cần lập tức đến Trường Tam Châu không?”

Lúc này đi Trường Tam Châu mất 2 tiếng đi đường, máy bay không thể sử dụng, vì không có sân bay, nên chỉ có thể lái xe.

“Đến đó làm gì? Chúng ta căn bản vẫn không liên lạc được với anh ta!”

Quá rõ ràng, Đông Đình Phong không muốn bọn họ tìm thấy hắn.

“Tối nay tạm thế đã, ngày mai nghĩ cách khác.”

Hắn nhắm mắt, nặng nề ra mệnh lệnh.

“Hoắc thiếu, tối nay ngài phải trở về Quỳnh Thành, sáng mai còn một cuộc họp quan trọng cần tham dự. Ngài đã đồng ý với phu nhân, nếu như không trở về trước 12 giờ thì phu nhân sẽ...”

Lời của Dương Khai bị chặn lại.

“Lẽ nào phu nhân có thể ăn thịt ta sao? Cuộc họp ngày mai vẫn còn ba ta ở đó. Sẽ không xảy ra chuyện gì cả!”

“Thế nhưng...”

“Chuyện này cứ quyết định vậy đi.”

Dương Khai ngồi ở ghế trước chỉ có thể quay đầu lại, im lặng, dường như không muốn đi, lẽ nào anh ta có thể đánh người ngất rồi đem về sao?

Hoắc Khải Hàng rất mệt nên không hề nói chuyện. Hắn dựa lưng vào ghế, ngón tay không ngừng nắm chặt chiếc nhẫn đang được đeo trước ngực, trong lòng lúc này toàn là hình ảnh về cô.

Nếu như chỉ là cô không muốn gặp thì đó không phải chuyện lớn gì, Văn Văn trong tay hắn, cô không thể không cần con gái, nên sớm muộn cũng sẽ quay về bên hắn, nhưng hắn lại sợ, chuyện này đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa.

Mí mắt hắn giật lên liên hồi, tim cũng đập loạn.

Bữa tối trong máy bay rất phong phú, Đông Đình Phong rất kén ăn, Đông Kỳ cũng vậy, còn Ninh Mẫn thì ăn cái gì cũng được, giống như Hoắc Khải Hàng đã từng nói:

“Mẫn Mẫn nhà chúng ta là dễ nuôi nhất...”

Thân là bộ đội đặc chủng, yếu tố đầu tiên chính là sinh tồn, nên đối với chuyện ăn uống cô có thể kén chọn nhưng cũng có thể ăn bất cứ cái gì.

Cái gọi là mỹ vị trên đời này đều căn cứ theo hoàn cảnh mà nói. Cuộc sống xa xỉ thì vị giác tinh tế; còn cuộc sống nghèo khó, hai cái bánh bao, một chai nước lọc thì đó cũng là bữa ăn tuyệt vời.

Món chính hôm nay là cà ri bò, mùi rất thơm, màu sắc cũng rất đẹp, Ninh Mẫn nếm thử một miếng mùi vị cũng không tồi, nhưng lúc ngẩng đầu lên lại thấy hai nam nhân anh tuấn, một lớn một nhỏ đang gắp cà rốt, từng chút từng chút một bỏ sang một đĩa nhỏ, hình như không định ăn.

“Ba, ba không nói với họ sao? Chúng ta không thích ăn cà rốt mà!”

Tiểu tử kia nhặt từng chút một, rất không vui kháng nghị, cặp lông mày nhỏ cũng nhíu chặt lại...

“Con trai, chắc là chú Trần con quên không dặn. Nhưng con cũng nên tha thứ vì đầu bếp ở đây không phải vị đầu bếp nhà chúng ta.”

Haizz, sở thích của hai cha con này cũng thật kinh người. Đúng là toàn đại thiếu gia ăn sung mặc sướng.

“Được thôi!”

Đông Kỳ cúi đầu lại tiếp tục nhặt.

“Tại sao lại ghét ăn cà rốt? Không phải ăn rất ngọt và giòn sao?”

Để thể hiện rằng ăn rất ngon, Ninh Mẫn đã gấp miếng cà rốt trong đĩa kia bỏ vào miệng, khiến Đông Kỳ nhất thời tròn tròn mắt, nhưng vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

“Con không biết, mẹ phải điều tra từ ba ấy. Cụ nội nói, sở thích của con đều thừa hưởng từ ba. Đây là vấn đề do gen.”

Tiểu quỷ đó dễ dàng đẩy câu hỏi đó sang cho ba nó.

Thật là đứa trẻ thông minh.

Đông Đình Phong đứng lúc nhặt xong miếng cà rốt cuối cùng trong đĩa ra. Hắn còn tạo hình cho những miếng cà rốt, trông cũng khá đẹp, điều này cho thấy tâm tình hắn hiện giờ rất tốt.

Ninh Mẫn liếc qua, cầm lấy chiếc thìa trong bát của hắn, súc một thìa đầy cà rốt, rồi mỉm cười ấm áp đưa đến cạnh miệng Đông Đình Phong nói với Đông Kỳ:

“Tiểu Kỳ, nếu như ba con ăn, con cũng ăn đúng không?”

Kén ăn thực sự là một thói quen không tốt.

Đông Kỳ tròn tròn mắt, không nói gì: Một thìa lớn như vậy ăn xuống chắc rất khó chịu a...

Đông Đình Phong ư, nhìn thấy một thìa lớn cà rốt để trước miệng mình mà khoe môi không ngừng giật giật, được người phụ nữ mình yêu đút cho ăn đáng nhẽ là một chuyện hạnh phúc, nhưng...

“Phu nhân, anh cảm thấy con người đều phải có lựa chọn của riêng mình. Sở dĩ vì không muốn là vật thí nghiệm. Trong nhà, coi trọng dân ~ chủ là điều cần thiết.”

Hắn thực sự rất ghét mùi vị của cà rốt, mặc dù nó là một loại rau không thể thiếu.

“Trong một nhà, người làm cha phải làm gương cho con cái. Con trẻ thích lấy anh làm vật so sánh, vậy thì anh không thể để con học theo thói quen xấu! Ngoan, ăn đi! Con trai nhìn kia!”

Cô dịu dàng cười, hơn nữa chữ “ngoan” đó thật sự khiến người ta run sợ. Hình như chưa có cô gái nào dám dùng từ đó với hắn.

Hắn suy nghĩ liền muốn cười, cảm thấy cảm giác ấm áp này thật tuyệt, tuyệt đến mức khiến người ta lâng lâng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn há miệng để cho thìa cà rốt đó vào miệng, mùi vị là lạ xông lên mũi, hắn nhai lấy rồi ngoái nhìn cậu con trai ngốc nghếch:

“Cũng không tệ, con trai... rắc roạt rắc... Vừa giòn vừa ngọt...”

Đông Kỳ cau mày, dùng thìa cho thử ít cà rốt vào miệng rồi nhai, nhưng thật sự vẫn có chút khó nuốt, sau đó nhóc con nhỏ giọng năn nỉ:

“Mẹ, con có thể không ăn không?”

“Nam tử hán nói lời giữ lời. Sau này ba con sẽ ăn tất cà rốt, Tiểu Kỳ cũng nên ăn. Cà rốt có rất nhiều dinh dưỡng, sẽ giúp Tiểu Kỳ lớn lên thành một thanh niên đẹp trai...”

“Vậy được rồi!”

Cậu gắng gượng ăn.

Đông Đình Phong ngồi bên cạnh nhìn hai người, tiểu tử này là sự ngoài ý muốn trong cuộc đời hắn, còn cô gái này đã lấp đầy khoảng trống trong trái tim hắn bằng niềm vui, hôm nay, bọn họ đều là một phần không thể thiếu trong gia đình hắn.

Nhìn thấy bọn họ hòa hợp như vậy, hân thấy rất hạnh phúc: Xem kìa, ông trời vẫn còn rất chiều cố hân, cuối cùng để hân có được cô.

Ninh Mẫn cũng rất vui với bầu không khí ấm áp này.

Lúc này, cô không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng chí ít, người đàn ông trước mặt này đáng để cô tin tưởng, con trai của hân cũng giúp cô đỡ nhớ con gái mình: Giây phút này, cô rất thoải mái.

Sau này cô mới phát hiện, ông trời thật sự quá nhần tâm với cô, ông đã cho cô một người đàn ông ấm áp như vậy, nhưng lại ban cho cô một tai họa tình yêu khiến cô phải đau đớn khác.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 141

Lúc này, máy bay Boeing 787 đang ở trên không, gia đình ba người bọn họ đang ngồi trước bàn ăn, yên lặng thưởng thức bữa tối, không có bất kì sự quấy rầy nào, bên tai còn vang lên tiếng nhạc ballad.

Đông Đình Phong lắc nhẹ ly rượu vang trên tay, nhìn con trai đã ăn xong đám cà rốt mà nó ghét, rồi lại cùng cô ríu ra ríu rít, nó đang kể về những chuyện tức cười mà nó thấy ở trường học, cùng với những chuyện mà nó chưa thấy trong sách trước đây.

Tình mẫu tử ngập tràn, cả người toát lên vẻ hoạt bát khó gặp, thật giống một cặp mẹ con thật sự. Hai người thân thiết đến mức còn không nhìn thấy đến sự tồn tại của hân.

Haizzz, hân đột nhiên nghĩ đem theo tiểu tử này bên cạnh có phải chuyện ngốc nghếch không?

Nó có khả năng hấp dẫn ánh nhìn của cô.

Hân phát hiện, con trai so với bản thân người làm cha như hân còn nhận được sự yêu quý của phụ nữ hơn nhiều.

Phát hiện này thực sự khiến người ta có chút nản lòng.

“Ba, tối nay con có thể ngủ với mẹ được không?”

Đông Kỳ nói đến vấn đề liên quan đến súng ống mà Ninh Mẫn nghiêm nhiên là chuyên gia về phương diện này, hai mẹ con càng nói càng ăn ý,

tiểu tử này bắt đầu muốn giành quyền “ngủ” cùng cô với hân.

Đâu có thể!

Hân thích ôm người con gái này ngủ, hân đâu chịu để nhường phúc lợi liên quan đến hạnh phúc của cả đời cho ai.

Hư, hân phải để tiểu tử này hiểu rõ một chuyện: Vun đắp tình cảm vợ chồng quan trọng hơn vun đắp tình cảm mẹ con rất nhiều.

“Không được!”

Hân không hề nghĩ ngợi gì cự tuyệt.

“Tại sao không được? Con vẫn còn rất nhiều chuyện nói với mẹ... Ba xem, mấy hôm nay ba mẹ đã có thể giới của riêng mình rồi, con cũng đâu kêu ca tiếng nào! Hiện giờ không dễ gì mà Tiểu Kỳ gặp được mẹ, ba phải nhường mẹ cho con! Tình cảm vợ chồng cần phải vun đắp, nhưng tình cảm mẹ con cũng phải củng cố chứ...”

Đông Kỳ đáng thương chớp chớp đôi mắt to tròn.

Ninh Mẫn nghe mà không nhịn được cười, đứa trẻ này tại sao lại giống tiểu đại nhân như vậy?

Cô không phát biểu ý kiến mà ngồi yên nhìn xem hân sẽ làm gì để xử lý sự tranh giành giữa hai cha con này.

Đông Đình Phong cự tuyệt:

“Sau này, ban ngày con có thể nói chuyện nhiều với mẹ. Còn buổi tối không phải thương lượng. Con phải tự ngủ. Là nam tử hán nhỏ thì không thể dựa vào mẹ ngủ!”

“Ba là nam tử hán lớn, vậy không phải cũng không được dựa vào mẹ ngủ sao? Ngủ với mẹ không có liên quan gì đến vấn đề tuổi tác, mà là mức độ khoan dung. Ba đúng là con quý hẹp hòi, mẹ không phải của một mình ba, dựa vào cái gì mà ba không cho con ngủ, dù sao thì tối nay con vẫn muốn ngủ với mẹ!”

Đông Kỳ bĩu môi hạ chiến thư, hôm nay cậu nhất phải giành được quyền ngủ với mẹ, nói xong cậu quay sang hỏi ý kiến của khán giả Ninh Mẫn:

“Mẹ, nếu không do mẹ quyết định, mẹ nói đi, mẹ muốn ngủ với ai?”

Sặc, câu này nghe có vẻ mờ ám thế nào vậy?

Khóe miệng Ninh Mẫn hung hăng giật giật, đang nghĩ đáp án.

Đông Đình Phong mỉm cười một cái, thì thầm vào tai con trai mấy câu.

Vừa mới chiến đấu vì lợi ích của bản thân với tiểu tử này xong mà tại sao lúc này thái độ lại quay ngược 180 độ thế kia:

“Được rồi, được rồi! Con ngủ một mình là được chứ gì! Mẹ, chúc mẹ ngủ ngon.”

Đông Kỳ hôn nhẹ vào má Ninh Mẫn một cái, mặc dù không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Đông Đình Phong gọi Trần Tụy, rất nhanh sau Trần Tụy vào dắt Tiểu Kỳ đi.

“Này, rốt cuộc lúc này anh đã nói gì với nó?”

Ninh Mẫn lau miệng, cô ăn đủ no rồi, và đồng hồ cũng chỉ 10 giờ, bọn họ đã dùng bữa 1 tiếng đồng hồ. Thời gian đã không còn sớm, máy bay phải mất 10 tiếng nữa mới hạ cánh, nên lúc này cô phải đi ngủ.

“Em đoán xem!”

Đông Đình Phong kéo Ninh Mẫn vào phòng ngủ, khoe môi vẫn cong lên, lộ rõ vẻ khoái trá, đột nhiên cảm thấy con trai rất dễ dụ, vì muốn có được em gái, cái gì nó cũng nhin.

Em gái a... ha...

Ánh mắt hần nhìn xuống bụng cô, trong lòng nghĩ: Phải có cố gắng, cố gắng, có lẽ sẽ...

Khoe miệng vì suy nghĩ này mà cong lên.

Đúng, suy nghĩ muốn cô có thai của hần càng lúc càng mãnh liệt!

Đông Kỳ đến một cách kì lạ khiến hần phải chấp nhận, sau đó hần lại từ từ thích con búp bê đáng yêu này.

Nhưng con búp bê này cũng không rõ lai lịch.

Hần chưa từng trải qua cảm giác ngọt ngào khi cố gắng để có được đứa trẻ, cũng chưa từng cảm nhận được sự vui vẻ của người cha khi đứa trẻ ra đời. Trong hơn một năm đó, hần cho rằng đó là con trai của người khác, nên lúc đó hần không quan tâm nhiều. Tình cảm ba con hiện giờ đều là do sau này hần từ từ tích lũy.

Hần hiện giờ khát khao có được trải nghiệm đó trên người cô: trải qua cảm giác cố gắng có được đứa trẻ đến cả người ướt đầm mồ hôi, rồi niềm vui hạnh phúc khi biết tin có thai, niềm vui khi chờ mong đứa trẻ từng ngày lớn lên, cùng với sự điên cuồng khi đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời, quá trình đó, hần chỉ muốn chia sẻ cùng cô, và cũng chỉ có thể là cô.

Ninh Mẫn liếc một cái, không biết hần đang nghĩ gì cũng không muốn đoán. Ánh mắt cô liếc qua các vật dụng trên máy bay, trong đầu đột nhiên

xuất hiện bốn chữ: Tôn quý, xa hoa.

Trên đời này, có vô số người. Có những người sống trong cảnh nghèo khổ, ăn không no, mặc không đủ; nhưng có những kẻ giàu sang, họ ăn no mặc ấm, còn có thể theo đuổi những thú vui, ít tiền thì đi du lịch trong nước, nhiều tiền thì xuất ngoại để hiểu được tinh hoa văn hóa của các nước trên thế giới. Lúc đó, khi mua vé máy bay, có người sẽ chỉ ngồi trên ghế hạng thương gia, có người lại ngồi ghế hạng VIP, nhưng cũng có người dùng chuyên cơ riêng có phục vụ đi ra đi vào của mình, đây chính là điểm khác biệt giữa người với người.

Và người đàn ông bên cạnh cô có đủ thực lực như vậy.

Đây cũng không phải lần đầu cô ngồi máy bay tư nhân, nhiều năm trước, cô đã ngồi trên chiếc Boeing 747-8, nội thất trang trí bên trong cũng không thể sánh được ở đây. Nhưng lúc đó, cô là vệ sĩ đặc biệt của Hoắc Khải Hàng, ngoài ra còn là người tình bí mật; còn lần này, cô trở thành người đàn bà của Đông Đình Phong.

Ai cũng nói tài sản của Đông gia không thể thống kê được, quả là đúng thật. Đông gia hiện nay ở trong nước rất dè dặt, bởi vì không muốn tranh giành với hai gia tộc chính trị khác, còn ở nước ngoài, mấy năm nay, doanh thu của Đông thị rất lớn. Lớn thế nào thì khó ước tính được.

“Nghe nói chuyên cơ này là quà tặng của Đông lão gia nhân dịp sinh nhật lần thứ 24 của anh.”

Chuyện này cô cũng nghe qua.

Quà sinh nhật của những gia đình bình thường thì chỉ là cà vạt, hay bút máy gì đó; còn người có tiền thì, nào là tặng xe, tặng nhà cũng có nhưng máy bay. Haizzz, đây là món quà xa xỉ nhất trên đời mà Ninh Mẫn thấy.

Đông Đình Phong cười, cũng không giải thích về chiếc chuyên cơ mà họ đang đi là của Uông Dĩ Hàm.

Chiều nay, anh đã làm hai việc.

Thứ nhất, mượn chuyên cơ của Dĩ Hàm.

Lúc đó, Dĩ Hàm tròn mắt thấy lạ: “Của cậu không dùng, sao lại dùng của tôi?”

Hắn cười: “Cậu đoán xem!”

Đương nhiên Uông Dĩ Hàm không đoán được.

Thứ hai là hắn nói với ông nội rằng hắn đã đi Trường Tam Châu.

Đây chỉ là chút thủ đoạn đánh lừa đối phương.

Mục đích duy nhất của hắn là: Phòng ngừa cẩn thận tránh hậu họa ập đến.

Hắn cảm thấy Hách Quân có thể trở lại, và hai nước cờ này của hắn có thể giúp hắn dễ dàng rời khỏi Đông Ngải Quốc, tạm thời sống thanh tĩnh.

Đúng, chỉ là tạm thời.

Hắn cần thời gian và không gian để tạo cơ sở cho hôn nhân của hắn, chắc chắn nắm được người phụ nữ này.

“Ừ, ông nội tặng!”

24 tuổi, hắn nhận được một món quà rất lớn, nhưng cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Cảm giác trải nghiệm lần đầu tiên trong đời của hắn chính là đêm đó, cảm giác ấy vẫn in sâu trong lòng hắn, nhưng hắn không dám nghĩ lại. Cho

tới khi người con gái này đến và lấp đầy ấn tượng cũ và cho hẳn cảm xúc mới lạ. 6 năm sau, người con gái này cho hẳn cảm giác khoái lạc còn sâu đậm và ma mị gấp nhiều lần so với trước.

“Đông lão gia cũng thật hào phóng!”

Cô cảm thán.

Đông Đình Phong mỉm cười, quay đầu nhìn:

“Đông gia không thiếu tiền. Cái Đông gia mua không phải là chuyên cơ, mà là sự an toàn của bản thân. Những phi công, tiếp viên của Đông gia đều là nhân tài ưu tú được chọn lựa cẩn thận. Tuyển chọn khắt khe, nhưng một khi được tuyển dụng thì sẽ kí hợp đồng 10 năm, đãi ngộ tốt hơn gấp ba bốn lần so với các hãng hàng không dân dụng bình thường.”

“Người có tiền vĩnh viễn không biết nỗi khổ của kẻ không có tiền.”

Cô lẩm bẩm một câu, liếc hẳn:

“Chúng ta căn bản không cùng một thế giới.”

Ở Tổ Liệp Phong, tiền lương của cô cũng được xem là tốt, nhưng cũng không thể bằng một phần của phi công lái máy bay cho nhà hẳn. Đông gia thật sự có thể đốt tiền.

“Ai nói không phải. Đã từng! Hiện tại, không phải em cầm thẻ ngân hàng của anh sao?”

Đẩy cửa chính phòng ngủ ra, Đông Đình Phong kéo cô vào một gian phòng ngủ tinh xảo xa hoa, tháo ra cà vạt ngồi xuống trên giường, vỗ vỗ vào bên cạnh, ý bảo cô đi ngồi xuống.

Cô đây mới không thèm ngoan ngoãn nghe theo!

Đây là giường, vị trí kia quá nhạy cảm! Loại cảm giác thân mật thể xác này rất cuộc cô vẫn chưa quen.

“Tôi thích tiêu tiền do mình tự kiếm, đó là cảm giác có làm có hưởng.”

Cô chọn đến ngồi trên ghế sofa.

Hắn cười một tiếng.

Đúng, cô không coi trọng tiền tài, cũng không xem trọng tướng mạo, cho nên, cô đối mặt hắn lúc nào cũng lạnh tĩnh như vậy. Nhưng hắn không muốn nhìn thấy cô bình tĩnh, nó sẽ làm hắn sinh ra loại cảm giác lo lắng được mất.

“Nếu như em thích kiếm tiền vậy cũng được, chờ sang năm mới anh sẽ sắp xếp cho em một công việc ở công ty, em thích làm cái gì tùy em chọn...”

Ninh Mẫn nghe mà ngẩn ra.

Sang năm mới?

Đúng rồi, chớp mắt đã sắp sang năm mới rồi!

Cô đã rời nhà 6 năm, mỗi một năm đều cùng Văn Văn cô đơn ở bên ngoài đón mừng năm mới, còn cha mẹ thì tại Đông Ngải Quốc, gia đình chia cắt, nhà không ra nhà... Năm nay, thật vất vả mới được về nước, cũng không ngờ lại gặp nạn như vậy, không thể cùng ba mẹ đoàn tụ cũng bỏ đi, chẳng này lại còn phải chia lìa với con gái.

Cuộc đời ơi, tại sao lại có nhiều ly tán như vậy.

“Làm sao vậy?”

Giây phút đó, hần thấy trên mặt cô chợt lóe lên chút đau thương ngơ ngẩn, ngay cả nụ cười cũng bị thu vào.

“Một sao?”

“Không!”

Cô nhẹ nhàng nói:

“Anh đi tắm đi! Hôm nay mệt mỏi một ngày. Đi ngủ sớm một chút!”

“Ừ!”

Hần gật đầu đứng lên, đến gần cô, hai tay chống vào tay vịn của ghế sofa đơn, tỉ mỉ xem xét khuôn mặt khiến hần mê muội này, cánh môi kia bởi vì uống rượu hay sao lại đỏ lên trông rất đẹp mắt đến vậy?

“Hay cùng tắm đi?”

Giọng nói rất có từ tính mang theo một loại dẫn dụ, trong đầu người đàn ông này chỉ toàn cảnh dây dưa hôm trước trong bồn tắm.

“Không cần!”

Cô trừng mắt, mặt bất giác đỏ bừng lên, có chút thẹn thùng trong đáy mắt cô.

Nhưng hần thích nhìn dáng vẻ cô thẹn thùng phá vỡ nét thanh lạnh trên khuôn mặt đó, nó khiến cô càng thêm kiêu diễm!

“Vậy tắm xong, sau đó chúng ta nói chuyện...”

Đông Đình Phong kinh ngạc nhìn thoáng qua, đứng dậy hôn một cái lên mặt cô rồi đi vào nhà tắm.

Người đàn ông này hôn cô càng lúc càng tự nhiên rồi.

Cô có chút bất đắc dĩ, tim không khỏi đập loạn đi một nhịp.

Thừa lúc hần tắm cô sửa soạn lại hành lý một tý. Lúc chiều dì Lý nói đã chuẩn bị xong cả, bởi bà nói là do tiên sinh dặn dò.

Trong vali là một chút quần áo mùa hè, tất cả đều chưa cắt mác, lúc này ở Australia là mùa hè, rất nóng.

Cô chọn lấy một bộ đồ ngủ, vốn định thay nhưng lại phát hiện này bộ này quá hở, là nội y sexy. Cô trừng mắt một lúc lâu, khuôn mặt nóng lên, hừ, mặc loại quần áo này lên người, đó là tự tìm lấy phiền toái. Cô tuyệt đối không mặc.

Cũng may, ở dưới cùng vẫn còn một bộ áo ngủ tử tế!

Cô thay xong liền chui vào chăn, ôm lấy chiếc gối ôm, đem cả khuôn mặt vùi sâu, sau đó suy nghĩ. Môi trường xa lạ, cuộc sống xa lạ, tâm tình xa lạ.

Cô nằm trên giường suy nghĩ, có chút không nhận ra chính mình. Tại sao lại dễ dàng lên giường với người đàn ông khác như vậy?

Đây thực sự không giống phong cách của cô.

Cô chưa bao giờ là loại người táo bạo đó !

Nhưng chuyện này đã xảy ra quá rõ ràng như vậy.

Khi Đông Đình Phong mặc áo ngủ đi ra, đúng lúc nghe thấy tiếng gõ cửa. Hần đi mở cửa.

“Boss, phòng truyền tin có điện thoại vệ tinh của ngài. Một là ở Australia gọi đến, một là A Lực gọi tới, ngài có cần nghe không...”

Trần Tụy báo cáo.

Đông Đình Phong quay đầu nói với Ninh Mẫn: “Chờ anh, anh đi nghe điện thoại!”

Điện thoại từ Australia gọi đến là chuyện tài chính của tập đoàn, Đông Đình Phong ra chỉ thị một lúc, quá trình này mất khoảng 45 phút. Dập máy xong, hắn lại nhận điện thoại của A Lực:

“Chuyện gì mà vội vã như vậy?”

Sau khi lên máy bay, hắn liền tắt điện thoại, mặc dù chuyên cơ này không cấm dùng thiết bị di động nhưng xuất phát từ thói quen, cũng như dự phòng về tai họa ngầm nào đó, tắt máy là một loại bản năng. Hiện tại máy bay hắn sử dụng là chuyên cơ tự kết nối điện thoại vệ tinh. Nếu không phải phát sinh chuyện khẩn cấp, chắc chắn A Lực sẽ không gọi điện thoại đến.

“Xảy ra chút chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Vợ chồng An Đức vừa mới xảy ra tai nạn giao thông, An Đức tử vong tại chỗ, Chu Huệ đang cấp cứu, vết thương vô cùng nghiêm trọng, theo như Kiều Sâm, tính mạng e rằng không giữ được...”

Không biết có phải do nguyên nhân nhiệt độ trong phòng không đủ hay không nhưng khi nghe tin này xong nó sống lưng Đông Đình Phong bỗng dựng lạnh buốt.

Trong nháy mắt, hắn mơ hồ, yên lặng khoảng ba mươi giây mới nói tiếp:

“Nói rõ toàn bộ quá trình đi!”

A Lực nói:

“Sau khi An Đức vợ chồng rời khỏi Vườn Tử Kinh thì trở về bệnh viện. Trong lúc này, An Đức từng rời đi. Chu Huệ liên tục đợi tại phòng bệnh

cùng An Na. Đến đêm, chúng tôi có nghe trộm được cuộc điện thoại của An Đức gọi cho Chu Huệ, khiến bà ta vội vàng trở về nhà một chuyến. Sau Chu Huệ trở lại Ngự Cung, chúng tôi lại một lần nữa nghe lén được một số điện thoại của Chu Huệ, bà ta kể lại toàn bộ chuyện xảy ra hôm nay ở Vườn Tử Kinh, sau đó còn nói ra một câu.”

“Nói gì?”

“Nếu như An Na không được gả vào Đông gia, bà ta sẽ đem sổ tài liệu đó công bố ra bên ngoài!”

Khóe môi Đông Đình Phong thu lại, vợ chồng An Đức quả nhiên vẫn còn che giấu.

“Sau đó thì sao!”

“Người đàn ông thần bí trong điện thoại kia bảo bọn họ đến Thượng Quán gặp hẳn. Sau đó, bọn họ đi. Nửa đường thì bị một chiếc xe tải đâm phải. An Đức lăn ra và bị đè chết tại chỗ, còn hai chân Chu Huệ đều bị gãy, đầu cũng bị nứt... Tử vong tại chỗ còn có lái xe của chiếc xe tải, cùng với hai người đi đường.”

“Đây sợ rằng không đơn giản chỉ là tai nạn xe cộ bình thường! Đã tiến hành điều tra với người đàn ông thần bí kia chưa?”

Ánh mắt Đông Đình Phong lạnh như băng, ngón tay đập nhẹ mặt bàn, giọng nói nghiêm nghị hỏi.

“Từ sổ điện thoại thì không điều tra được manh mối gì!”

“Bên Thượng Quán đó cũng không có ai sao?”

“Vâng!”

Đông Đình Phong không khỏi cười lạnh, những người kia thủ đoạn quá thật tàn độc, chỉ vì muốn che dấu tội ác của mình mà không từ thủ đoạn, hết lần này đến lần khác giết người diệt khẩu. Doanh nhân Nhật Bản chết, bác sĩ La trúng gió, người trung gian đánh tráo đứa trẻ cũng chết một cách kì lạ...

Lúc trước, ở Vườn Tử Kinh hân nói với Thôi Tán, An gia có thể không biết rõ những nội tình nên không có bức hỏi vợ chồng An Đức, bởi vì hân muốn thả dây dài bắt cá lớn. Thật không ngờ rằng, con cá kia lại tàn độc như vậy, thẳng tay nuốt chửng vật cản đường của hân.

Đang suy nghĩ thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mệt mỏi của Hà Cúc Hoa:

“Cần Chi!”

“Mẹ!”

“Ta hiện tại đang ở bệnh viện. An Đức chết rất thảm, cuộc phẫu thuật của Chu Huệ...”

Hà Cúc Hoa hít sâu một hơi, run rẩy một lúc mới nói tiếp:

“Thất bại rồi, bà ấy đã chết trên bàn phẫu thuật. Vừa nãy... Ta cùng bà ấy nhìn mặt lần cuối...”

Đông Đình Phong nghe được, chắc mẹ hân rất buồn, dù sao cũng bạn thân từ nhỏ đến lớn, tình cảm mấy chục năm, ai gặp phải chuyện như vậy cũng khó tránh khỏi bị thương.

“Mẹ, mẹ đừng buồn! Xin lỗi vì hiện giờ con không thể ở bên mẹ!”

Hà Cúc Hoa cố đè nén thanh âm nức nở nghẹn ngào nói với hân:

“Không sao. Có chú Đường con ở đây rồi.”

“VẬY THÌ TỐT!”

“TA MUỐN NÓI VỚI CON MỘT CHUYỆN!”

“MẸ CỨ NÓI!”

“LÚC CHU HUỆ RA ĐI CÓ CẦU XIN TA MỘT CHUYỆN...”

ĐÔNG ĐÌNH PHONG KHÔNG HỎI, NGÓN TAY VẪN VÊ SỢI DÂY ĐIỆN THOẠI LẮNG NGHE.

DỪNG LẠI MỘT LÚC, MẸ HẸN NHẸ NHÀNG NÓI:

“BÀ ẤY MUỐN NHỜ CON CHĂM SÓC AN NA. CẦN CHI, AN GIA ĐÃ KHÔNG CÒN MỘT AI, NÊN TA ĐÃ ĐỒNG Ý.”

CHUYỆN NÀY HẸN CŨNG ĐOÁN ĐƯỢC.

“VẬNG!”

ĐÔNG ĐÌNH PHONG NHẸ NHÀNG TRẢ LỜI MỘT TIẾNG:

“CHUYỆN NÀY CỨ NGHE MẸ!”

HÀ CÚC HOA THẤY HẸN KHÔNG PHẢN ĐỐI, RỒI QUAY SANG TRẦM TRẦM THAN MỘT TIẾNG:

“TIỂU AN KHÓC RẤT THƯƠNG TÂM, VỪA NÀY NÓ KHÓC ĐẾN MỨC NGẤT ĐI. VỢ CHỒNG AN ĐỨC HÌNH NHƯ VẪN CHƯA NÓI VỚI NÓ CHUYỆN KIA NÊN NÓ LIÊN TỤC ĐÒI GỌI ĐIỆN THOẠI CHO CON... ĐỨA TRẺ NÀY THẬT ĐÁNG THƯƠNG... HAIZZZ, TA KHÔNG CÓ CHO NÓ BIẾT LÀ CON ĐÃ XUẤT NGOẠI... CÒN NỮA, LẦN NÀY CON ĐI CÔNG TÁC MẤY NGÀY? LÚC TANG LỄ CÓ THỂ CÓ MẶT KHÔNG? NGƯỜI CHẾT ĐÃ CHẾT RỒI, DÙ SAO CŨNG LÀ TRƯỞNG BỒI QUEN BIẾT 30 NĂM... TA HY VỌNG ĐẾN LÚC ĐÓ CON CÓ THỂ CÓ MẶT...”

“Con sẽ cố gắng sắp xếp!”

“VẬY là tốt rồi!”

Hai mẹ con lại tán gẫu trong một lát, Đông Đình Phong nói để A Lực nghe máy rồi dặn dò ít lời sau đó đập máy, tâm tình đột nhiên có chút nặng trĩu, hắn đột nhiên có một loại cảm giác giống như ta không giết người mà người lại vì ta mà chết, rốt cuộc là ai đang cài bẫy hắn?

Hắn suy nghĩ rất lâu, lúc trở về phòng, hắn thấy cô đã ngủ rất say, khuôn mặt trắng hồng đáng yêu.

Thấy cô, những phiền phức kia cũng giảm bớt đi mấy phần, hắn chui vào chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng, cô rất ngoan ngoãn dựa sát vào hắn.

Hắn không nhịn được hôn vài cái vào trán cô, cô bị quấy nhiễu nhíu mày lại, vùi đầu vào ngực hắn, tiếp tục ngủ.

Hắn bật cười, không phải đã ngủ cả buổi chiều sao mà lúc này vẫn còn mệt mỏi như vậy?

Được rồi, kỳ thật hắn cũng có chút mệt mỏi, nhưng hắn không làm sao ngủ được, nhìn cô mà mắt thế nào cũng không muốn nhắm lại, trong đầu suy nghĩ lại trào lên, nhưng vẫn bị hắn đè xuống. Cuối cùng, hắn mệt mỏi, cứ như vậy ôm lấy cô, yên lặng ngủ.

Lần đầu tiên hắn phát hiện, đi công tác là một chuyện thật tốt.

Nhưng ngày hôm nay đối với An Na mà nói là một ngày tai họa, cả cha và mẹ của cô ta đều qua đời.

Khi đối diện với cha mẹ người đầy máu, cô ta thật sự không dám tin, buổi chiều vẫn còn nói chuyện vậy mà giờ đây lại thành ra bộ dạng như vậy.

9 giờ 30 phút ngày 12 tháng 1 năm 2012, sau hai tiếng phẫu thuật, Kiều Sâm đi ra, vẻ mặt ảm đạm tuyên bố một kết quả khiến con người ta phát điên:

“Xin lỗi, An tiểu thư, chúng ta đã cố gắng hết sức. Bà Chu hiện giờ còn vài phần ý thức, bà ấy muốn gặp cô, và Đông phu nhân, mọi người hãy vào gặp mặt một chút đi!”

Lúc này cô ta muốn ngã ra, may mà có Đường Bân đỡ lấy, đưa cô ta vào trong.

2 giờ trước, khi nghe thấy tin này cô ta không thể nào tin nổi đây là sự thật, nhưng khi cô ta nhìn thấy thi thể cha mình nằm đó, cô ta có cảm giác tim bị bóp chặt, lúc này cô ta muốn có ai đó để dựa vào, cô ta liền gọi điện cho Đông Đình Phong.

Nhưng cô ta gọi không được. Sau đó, cô ta lại gọi cho Trần Tuy, nhưng điện thoại tắt máy.

Cô ta luống cuống, nước mắt giàn giụa, tuyệt vọng vì không gọi được. Cuối cùng, cô ta ôm lấy Hà Cúc Hoa:

“Dì Hoa, dì Hoa, ba cháu chết rồi... Dì Hoa, cháu muốn tìm anh Phong, dì Hoa... cháu sợ lắm... cháu phải làm sao đây...”

Hà Cúc Hoa vừa chạy tới, sau khi biết được tình hình liền ôm lấy cô ta:

“Kiều Sâm rất giỏi, nhất định có thể cứu được mẹ cháu... Đừng khóc đừng khóc...”

Đáng tiếc, Kiều Sâm có giỏi bao nhiêu cũng không thể cải tử hoàn sinh.

Sau 2 tiếng phẫu thuật, Chu Huệ không thể cứu được.

“A Cúc...”

Hà Cúc Hoa nắm lấy bàn tay người bạn già.

“Tôi đây!”

“Tiểu An!”

Bà ta lại với tay về phía An Na.

An Na lau đi nước mắt, vội vàng nắm lấy.

“Xin bà... Tôi giao Tiểu An cho bà... Làm con dâu... hay là con gái cũng được... Đừng để nó cô đơn! An gia đã không còn ai... A Cúc, tôi xin bà...”

Chu Huệ cố gắng mở to mắt cầu xin Hà Cúc Hoa chăm sóc cho đứa con mà bà ta yêu quý.

“Được, cứ giao cho tôi!”

Hà Cúc Hoa đồng ý:

“Tôi nhất định sẽ đối tốt với nó! Nhất định!”

Lúc này bà không biết, lời hứa này của bà sẽ đem lại tai họa cho đứa con trai mà bà hết mực yêu thương.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 142

9 giờ 38 phút tối ngày 12 tháng 1 năm 2012, tại bệnh viện Mai Loan, Chu Huệ vừa cười thì tay rơi xuống, khoe mắt còn vương lại giọt lệ, nhưng đã vội vã rời đi... không thể nhắm mắt được...

Bà ta làm sao có thể nhắm mắt được, chuyện chung thân đại sự của con gái còn chưa thành, bà ta làm sao có thể yên tâm?

“Mẹ!”

Một tiếng thét chói tai vang lên trong phòng mổ khiến cảnh đêm tĩnh mịch càng mang theo sự ớn lạnh nặng nề.

“Mẹ, mẹ đừng bỏ con một mình, mẹ, mẹ tỉnh lại đi, mọi người đều đi rồi vậy con phải làm sao? Mẹ... Không thể...”

An Na thất thanh khóc rống lên, cố gắng kéo lấy tay mẹ mình.

Nhưng Chu Huệ cũng không thể tỉnh lại. Từ nay về sau, hồn phách tiêu tán chốn dương gian, nhìn không thấy, sờ cũng không.

Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, An Na đau khổ mất đi cả cha lẫn mẹ, những người từ nhỏ đến lớn luôn bảo vệ cô ta, cuối cùng lại chết thảm, khiến cô ta vô cùng đau khổ.

Sinh, lão, bệnh, tử, đó là lẽ thường tình, nhưng chết ngoài ý muốn thật sự khiến người ta đau khổ.

Giây phút đó, cô ta khóc đến ngất đi, lúc mất đi ý thức, Hà Cúc Hoa đỡ lấy cô ta, khàn giọng gọi cô ta một tiếng, đáy mắt toàn là nước mắt.

Lúc này đây, người cô ta hy vọng ôm lấy cô ta là người đó.

Lúc đó, cô ta chỉ hy vọng đó là cơn ác mộng, cô ta vẫn là một đứa con gái được cha mẹ cưng chiều, có thể nũng nịu, có thể tùy hứng, có thể làm loạn...

Nhưng sự thật lại tàn khốc như vậy.

Buổi sáng hôm sau, cô ta tỉnh lại, cảm giác khóe mắt khô khốc. Lúc mở mắt ra thì không phải nụ cười ấm áp của mẹ và câu nói ngọt ngào: “Chào buổi sáng, Tiểu An, tối qua con ngủ có ngon không?”

Cũng không nhìn thấy người cha nhẹ nhàng từ ngoài đi vào, sau đó mỉm cười vuốt tóc cô ta, nói: “Tiểu An, ba đem thức ăn sáng đến cho con đây, nhanh rửa mặt rồi còn ăn cho nóng!”

Bên giường bệnh chỉ có mỗi Hà Cúc Hoa đang ngủ gật, tinh thần có chút tiêu tụy.

Cô ta mê man lao từ trên giường xuống, điên cuồng chạy đi, bỏ mặc sau lưng Hà Cúc Hoa đang chạy theo gọi với.

Nhưng cô ta không tìm thấy bọn họ.

“Ba mẹ tôi đâu, ba mẹ tôi đâu? Bọn họ đâu rồi? Các người mang bọn họ đâu rồi? Mau trả bọn họ lại cho tôi...”

Sau đó, Hà Cúc Hoa chạy đến đỡ lấy cô ta, đưa cô ta đến nhà xác, ba mẹ cô ta đang yên lặng nằm đó, cả người lạnh buốt, không thể yêu chiều, bảo vệ cô ta nữa.

Cô ta quỳ khóc ở đó rất lâu, vào buổi sáng đẹp như vậy, chào đón cô ta không còn là nụ cười dịu dàng của ba cô ta nữa mà thay vào đó là một thi thể bị nghiền nát không trọn vẹn, một căn phòng lạnh buốt, ba mẹ cô ta đã cứng đờ, không thể ôm cô ta được nữa.

Tiếng khóc buốt giá tâm can quanh quẩn cả nhà xác.

Tiếng khóc ấy thấm thiết đến mức khiến người nghe cũng phải rơi lệ.

Chính An Na cũng không biết cô ta khóc được bao lâu, lúc này đây, cô ta không cảm thấy thời gian trôi qua, cả người cô ta chỉ là đau khổ, khó có thể tự thoát được.

Hà Cúc Hoa có đến khuyên nhủ cô ta, nhưng cô ta vẫn như cũ, không kìm nén được nước mắt.

Cả thế giới giống như sụp đổ, cuộc sống ngày trước của cô ta cũng không còn nữa.

Vụ tai nạn xe này quá đáng sợ, quá tàn khốc!

Những ngày sau, cô ta phải dựa vào ai để tiếp tục sống.

Đông Đình Phong ư? Nhưng hắn đang ở đâu?

Nước mắt cô ta vẫn không ngừng rơi xuống.

“An tiểu thư, có phải cô tắt máy không? Có người không gọi được cho cô nên gọi đến chỗ tôi...”

Y tá trưởng khoa tim mạch đi tới đưa điện thoại cho cô ta, nhẹ nhàng nói.

An Na quay đầu lại, yên lặng một lúc, đặt điện thoại lên tai nghe.

Y tá trưởng lui ra, trong nhà xác chỉ còn một mình cô ta, Hà Cúc Hoa cũng không biết đã đi đâu.

“An tiểu thư, hy vọng cô vẫn còn khỏe kể từ khi chúng ta chia tay!”

Từ điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn ông, rất xa lạ giống như truyền đến từ một thế giới hoàn toàn khác.

“Ngài là...”

Cô ta cứ tưởng sẽ là Đông Đình Phong nhưng kết quả lại khiến cô ta thất vọng.

“Mấy năm trước, chúng ta đã từng gọi điện cho nhau. Sau đó, tôi giúp cô thành công trở thành bạn gái của Đông Đình Phong, không biết cô còn nhớ không?”

Người đàn ông đó nhàn nhạt nhắc lại một câu.

An Na giật mình nhớ lại chuyện xảy ra ở Yên Thị mấy năm trước: Đông Lôi bị bắt, cô ta đi tìm nhưng không thấy, lúc nửa đường cô ta nhận được điện thoại của một người đàn ông lạ nói với cô ta:

“An tiểu thư, có phải cô muốn trở thành bạn gái của Đông Đình Phong không? Tôi sẽ cho cô một cơ hội. Hiện giờ anh ta đang ở Đồ Thành, cô lập tức đến đó, nói không chừng còn có thể cứu được anh ta. Đúng rồi, trước khi đi hãy gọi điện cho cảnh sát, bằng không cô cũng có thể bị chết. Người bên đó, lần này quyết muốn giết chết Đông Đình Phong...”

Lúc đó, cô ta đang bức mình vì không tìm thấy thì có điện thoại đến, nó khiến tim can cô ta nhảy loạn lên, vội vàng hỏi:

“Ông là ai?”

“Một người không muốn Đông Đình Phong chết sớm.”

Những lời nói đó không tốt đẹp chút nào.

“Tôi căn bản không quen ông, dựa vào cái gì mà tôi tin những lời linh tinh của ông?”

“Vậy sao? Nếu không thì để ba mẹ cô đến nói với cô thế nào?”

Giọng nói của người đàn ông đột nhiên dừng lại, ngay sau đó là giọng nói gấp gáp của mẹ cô ta:

“Tiểu An, nhanh đi báo cảnh sát, không được dùng được điện thoại của con, phải dùng điện thoại công cộng...”

Cô ta càng nghe càng loạn:

“Nhưng tại sao?”

“Đừng hỏi tại sao, con chỉ cần làm theo là được! Bằng không Tiểu Đông sẽ chết. Có người đang cài bẫy nó. Nhưng con phải nhớ, nhất định không thể để ai biết chúng ta là người báo cảnh sát, không sẽ rất phiền phức. Sau khi chuyện này kết thúc, con hãy quên nó đi!”

Cô ta đã làm theo lời mẹ mình, đầu tiên là báo cảnh sát, sau đó chạy đến Đồ Thành để bảo vệ Đông Đình Phong.

Lúc đó, cả người Đông Đình Phong đầm máu, thật sự không thể phân biệt được đó là hân hay người khác.

Cô ta nhìn thấy hân như vậy vừa hoảng vừa loạn chạy tới đỡ lấy, vội vàng hỏi hân làm sao không?

Hân nhàn nhạt nói với cô: “Không sao. Đi, chúng ta đi tìm Tiểu Trần...”

Bọn họ tìm một lúc, lúc đi qua đường thì có một chiếc xe lao về phía họ, cô ta đẩy hân ra, liều mạng cứu hân vì thế nên bị thương...

Quan hệ tình cảm của bọn họ cũng bắt đầu sau vụ tai nạn đó.

Sau đó, lúc ở nhà, cô ta vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của ba mẹ cô ta và phát hiện ra một bí mật động trời:

Mẹ cô ta đã đánh tráo con trai của Hàn Tịnh, và đứa trẻ đang sống ở Đông gia không rõ lai lịch.

“Mẹ, làm sao mẹ có thể làm ra chuyện thất đức như vậy... Đó là con cháu của Đông gia, nếu Đông gia biết được, hậu quả rất nghiêm trọng, mẹ có biết không?”

Hôm đó, cô ta tức giận quát mắng hỏi mẹ mình.

“Hậu quả thế nào không cần con nhắc chúng ta cũng rõ. Con cho rằng chúng ta có quyền chọn lựa sao?”

“Tại sao lại không có quyền chọn lựa? Rốt cuộc là ai đã ép ba mẹ làm ra chuyện trái lương tâm như vậy? Mẹ, mẹ nói cho con đi...”

“Con không cần biết, cái con cần biết đó chính là sống tốt với Tiểu Đông. Trên đời này, có lẽ chỉ có Tiểu Đông mới có thể giúp chúng ta giải quyết phiền phức này.”

“Mẹ, mẹ đang nói đùa sao? Mẹ đánh tráo con trai của anh Phong vậy mà cuối cùng lại muốn anh ấy giúp chúng ta.”

“Mẹ sẽ đem đứa trẻ bị đánh mất đó trở về.”

“Nếu biết như vậy thì lúc đầu không nên làm.”

“Không, mẹ phải làm như vậy, nếu không ba con sẽ chết, con biết không?”

“Tại sao ba phải chết? Giữa hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Chu Huệ không chịu nói cho cô ta biết. Cô ta cũng không nói nữa.

Sau này, Đông Đình Phong có hỏi cô ta tại sao lại tìm thấy hân, cô ta trả lời qua loa. Chuyện này chỉ có thể giấu, một khi bại lộ, cô ta biết phải xử sự sao với hân.

Rồi cuối cùng hân cũng không truy hỏi, dần dần cô ta cũng quên đi chuyện này. Chỉ thỉnh thoảng gặp Tiểu Kỳ cô ta có chút áy náy.

Nhưng tại sao sau 5 năm, người đàn ông báo tin cho cô ta năm đó lại gọi điện cho cô ta đúng lúc ba mẹ cô ta vừa qua đời?

Rốt cuộc hân muốn gì?

“Ông có chuyện gì?”

Cô ta khàn giọng hỏi, khoe mắt lúc này vừa đau vừa rát.

“Lúc trước, lệnh tôn đã gọi điện cho ta nói ta giúp cô sớm trở thành con dâu Đông gia một chút, mặc dù bây giờ bọn họ đã không còn, nhưng di nguyện của bọn họ rất đáng quý, cho nên ta mới gọi điện cho cô, hy vọng có thể giúp cô sớm thực hiện được tâm nguyện của bọn họ, để bọn họ chết được nhắm mắt!”

“Chuyện của tôi không cần ông lo!”

Cô ta lạnh lùng từ chối, trong lòng có chút sợ hãi, ba mẹ vừa mới qua đời, người này đã lập tức biết tin, lẽ nào hân ta đang âm thầm điều khiển bọn họ sao?

“Không cần lo sao? Có một chuyện có thể cô không biết, Đông Đình Phong đã biết những chuyện mà ba mẹ cô làm, sáng hôm qua, lẽ nào cô không cảm thấy ba mẹ cô vội vàng rời khỏi Vườn Tử Kinh thần sắc có chút kì lạ sao? Đó là bọn họ không biết phải nói thế nào với cô. An Na, ta nhắc

nhờ cô một câu, nếu không có sự giúp đỡ của ta thì cả đời này cô đừng mong trở thành người đàn bà của Đông Đình Phong...”

Câu này thật sự khiến cô ta sợ hãi!

“Đó là không thể, tuyệt đối không thể!”

Cô ta quát lên chắc chắn. Nhưng trong lòng lại hoảng loạn. Lúc sáng qua, tinh thần cha mẹ cô ta có chút thất thường.

Đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói châm chọc của người đàn ông:

“Cô nghĩ là người đàn ông đó thật lòng với cô sao? Nếu Đông Đình Phong đối với cô thật lòng, vậy xin hỏi, tại sao anh ta không ngủ với cô? Rất nhiều đàn ông đều thích dùng cơ thể để nói chuyện với đàn bà, yêu thích hay không đều có thể. Cũng có một số người đặc biệt, ngoại trừ người con gái mình yêu ra thì không động đến bất kì ai. Đông Đình Phong thuộc loại sau.”

“Ông đang nói linh tinh!”

Một luồng tức giận lẫn kinh hãi đang phát ra từ người cô ta, ba mẹ vừa mới tai nạn qua đời, bạn trai thì không rõ tin tức, cuộc sống của cô ta giống như một mảnh hỗn độn, vì những lời nói này mà càng thêm hỗn loạn.

Lúc này, mặt cô ta tái mét, tức giận quát lên:

“Ông đang mưu tính cái gì? Làm sao ông biết chúng tôi có lên giường hay không? Tôi nói cho ông biết, tôi và anh Phong rất tốt, ông đừng mong chia rẽ quan hệ của chúng tôi.”

Trong lúc hoảng loạn, cô ta ném điện thoại đi, nhưng đáng tiếc nó lại không sao, ngược lại còn chạm vào chức năng rảnh tay của điện thoại khiến giọng nói đó càng thêm phần quỷ dị:

“Cô muốn nói dối, vậy tôi đây cũng hết cách. Nhưng tôi tin, không bao lâu nữa cô sẽ biết rốt cuộc ta có lừa cô hay không? Hôm nay, tâm tình cô không tốt, ta sẽ không chấp nhận với cô. Nếu có ngày cô muốn gọi điện cho ta, thì hãy lên mạng Thiên Nhai Hải Giác gửi một thiệp mời, đến lúc đó, ta sẽ gọi điện cho cô. Tin ta, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời ta, đến lúc đó, chắc chắn cô có thể trở thành vợ của Đông Đình Phong...”

Cả người cô ta run lên, đây không phải sự thật, tuyệt đối không phải thật.

Cùng lúc đó, trong một khách sạn hạng sang, Hoắc Khải Hàng vừa ăn sáng xong, nhận được cuộc gọi, đó là mẹ hân, bà ta trầm giọng giáo huấn:

“... Làm chuyện không biết chừng mực, lúc này là lúc nào còn chạy đến Ba Thành, con muốn hai tay dâng giang sơn cho người khác sao?

Hoắc Khải Hàng, chuyện con có thể ngồi lên vị trí này liên quan đến vận mệnh của hai gia tộc con biết không? Nếu bởi vì như vậy mà không được chọn, đến lúc đó, bao nhiêu công sức coi như đổ xuống sông xuống biển, con có biết không?

Hoắc Khải Hàng, con nên rõ hơn bất kì ai hết, cuộc chiến chính trị vô cùng tàn khốc. Có người có thể vì con mà bù đầu, cũng có người vì con mà bỏ mạng, từ nay về sau mang tiếng xấu muôn đời. Văn minh đang tiến hóa, nhưng các chuẩn mực vẫn còn, thắng làm vua, thua làm giặc. Từ cổ chí kim đều như vậy...

Lẽ nào con muốn vì một người đàn bà mà hủy hoại cơ nghiệp mấy trăm năm của Hoắc gia chúng ta?”

Mẹ hân thao thao bất tuyệt một đoạn dài khoảng 10 phút, nhưng hân vẫn không nói gì, tùy ý để bà ta giáo huấn, thỉnh thoảng lại “vâng” một tiếng.

Câu cuối cùng của Hoắc phu nhân là:

“Lập tức quay về cho ta! Sáng nay phải quay về Quỳnh Thành!”

“Mẹ, con sẽ về, đợi con đón được Tiểu Mẫn rồi cùng về. Như vậy đi, con có chuyện phải ra ngoài rồi!”

Hắn bỏ mặc mẹ hắn đang tức giận thế nào liền tắt máy, xoay người sang thì nhìn Hách Quân đang đứng bên cạnh. Hắn liếc nhìn, vứt điện thoại xuống ghế, vừa mặc áo vào vừa hỏi:

“Sắc mặt sao kém vậy? Tối qua không ngủ sao?”

“Không!”

Sắc mặt Hách Quân rất tệ. Người này rất ít khi có vẻ mặt như vậy.

“Vậy là tại sao?”

“Tôi đến báo tin mới...”

Một lúc sau mới nói: “Đông Đình Phong không đi Trường Tam Châu, mà mượn máy bay của Uông Dĩ Hàm đến Australia! Số liệu đăng kí có tên Hàn Tịnh...”

Sắc mặt Hoắc Khải Hàng nhất thời trầm xuống, đột nhiên quay đầu.

Hách Quân tiếp tục báo cáo: “6 giờ 40 phút, chiếc Boeing 787 đã hạ cánh xuống Sydney, sau đó không rõ tung tích.”

Lúc này, Hách Quân nhìn thấy khuôn mặt Hoắc thiếu đành lại.

“Điện thoại thì sao? Hiện giờ đã gọi được chưa?”

“Vẫn tắt máy!”

Hắn xoay người với lấy điện thoại của mình, bấm lấy số điện thoại đó nhưng kết quả vẫn vậy, tắt máy.

Hắn nghiêng răng vút điện thoại xuống ghế, cặp lông mày nhú chặt:

Mẹ kiếp, Đông Đình Phong, rốt cuộc anh có ý gì?

Vừa tỉnh dậy, Ninh Mẫn đã thấy mình ở Sydney.

Một tiếng sau, bọn họ đến khu trung tâm thành phố Sydney, xe dừng xuống ở một tòa nhà cao ốc lớn.

“A Ninh, trước tiên anh phải xử lí công việc. Hiện tại Tiểu Trần sẽ đưa em về nhà của anh, bữa trưa anh đã bảo đầu bếp chuẩn bị rồi, chiều có thể anh sẽ bận nên em cứ sắp xếp; buổi tối đợi anh về rồi chúng ta cùng ăn cơm. Quản gia ở nhà tùy ý em sai bảo. Còn nữa, Tiểu Kỳ là nam tử hán, nhớ là phải bảo vệ tốt cho mẹ con, rõ chưa?”

Lúc này đã gần 10 giờ, chiếc xe dừng lại, Đông Đình Phong dặn dò cẩn thận.

“Dạ. Tạm biệt ba! Ba làm việc chăm chỉ còn kiếm tiền mua sữa cho em con...”

Tiểu tử này còn hôn nhẹ vào má hắn, tiện thể ném ra một câu vô cùng nghiêm túc.

Ninh Mẫn nghe xong mà ghen hòng: Đây, đây... đứa trẻ này thèm có em vậy sao?

Trần Tuy ngồi trên buồng lái liền bật cười.

Mặt cô vì tiếng cười ấy mà đỏ lên, chỉ biết mở to mắt.

Nhưng Đông Đình Phong không để cô như ý muốn, liền kéo mặt cô lại.

“Này, Đông phu nhân, có phải em cũng nên thể hiện một chút gì đó không?”

Hắn mỉm cười, không chịu xuống xe.

“Muốn tôi thể hiện cái gì?”

Cô nhìn chăm chăm, người đàn ông này hình như càng lúc càng đẹp trai ha!

“Hôn tạm biệt! Con trai đã hôn rồi, lẽ nào em không hôn anh một cái sao?”

Cô tròn tròn mắt.

Tiểu tử kia đang cười ha ha.

“Không muốn!”

Cô đây mới không thèm hôn. Quyết không hôn!

“Này, Đông phu nhân thật nhỏ mọn! Tiểu Kỳ, con quay đầu sang bên kia...”

Hắn lấy tay xoay mặt con trai sang bên khác, một nụ hôn không hề khách khí lên môi cô, nhẹ nhàng vừa cắn vừa mút, sau đó buông ra rất nhanh, giọng nói mang ý cười phát ra:

“Đợi anh tan ca!”

Cô bất đắc dĩ “ừ” một tiếng, có chút xấu hổ. Cô phát hiện, người đàn ông này thân mật với cô không thèm kiêng nể trước sau có người nữa rồi.

Đông Đình Phong xuống xe, một đoàn nhân viên đang đứng đợi hắn. Hắn hòa vào trong đám người nhưng khí chất của hắn vẫn không thay đổi, luôn khiến người ta lóa mắt.

Đó chính là người đàn ông của cô.

Cô ngược mắt lên nhìn: Tòa nhà Quốc tế Trường Lạc.

Đây là địa bàn của hắn, hay chỉ là đến đây đàm phán chuyện làm ăn?

Nhà của Đông Đình Phong nằm ở Vaucluse • New South Wales, là một trong nhất toàn nhà cao nhất của Australia, cách sân bay Sedney khoảng 20 phút đi đường.

Trên đường đi, Trần Tụ nói với Ninh Mẫn:

“Ngôi nhà này đã mua 4, 5 năm rồi, tiên sinh chỉ ở đó hơn nửa tháng. Ở Australia, tiên sinh có rất nhiều nhà đất. Chỗ lớn nhất nằm ở Perth, là một vườn nho, mang phong cách điền viên.”

“Đúng, chỗ đó con đến rồi. Nhưng con thích nhất là trang viên trồng hoa oải hương ở Provence, Pháp. Mẹ, sau này chúng ta có thể sang đó chơi! Phong cảnh ở đó tuyệt đẹp...”

Tiểu tử kia chèn vào một câu để thể hiện sự thích thú của nó.

Ninh Mẫn nghe xong mà khóe miệng không ngừng giật giật:

“Anh ta làm gì mà mua nhà ở khắp nơi vậy!”

Trần Tụ nhìn qua gương chiếu hậu mỉm cười, ngữ khí mang hàm ý nói:

“Cả đời này, tiên sinh cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một gia đình trọn vẹn. Phu nhân, cái tiên sinh mua không phải nhà, mà là cảm giác gia đình. Tôi nghĩ, sau này có phu nhân, tiên sinh sẽ có “nhà”.”

Trần Tụy rất hiểu Đông Đình Phong. Câu nói này của anh ta thật sự khiến Ninh Mẫn cảm động.

Nửa tiếng sau, bọn họ dừng lại tại một ngôi nhà.

Nói là ngôi nhà, nhưng kì thật là một biệt thự nhỏ, nhà xây theo hướng bắc, địa thế rất cao, nhìn một cái là thấy biển.

Quản gia ở đây là một phụ nữ trung niên, cũng là người Đông Ngải Quốc, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đi tới, bà cười tủm tỉm giới thiệu mình:

“Tôi tên A Thu, chào đón phu nhân đã tới đây.”

Bữa trưa rất phong phú, Trần Tụy cười nói:

“Hôm qua còn ở trong nước, tiên sinh đã gọi điện cho chị A Thu yêu cầu chuẩn bị những món phu nhân thích!”

Ninh Mẫn và tiểu tử kia ăn rất ngon miệng, lúc đó, cô có mời Trần Tụy cùng ăn nhưng anh ta cự tuyệt, nói là phải đến công ty, chỉ để lại A Xán, A La và mấy vệ sĩ ở nhà.

Lúc Đông Đình Phong đến công ty, mở điện thoại ra, điện thoại của hắn có chức năng chống theo dõi.

Đập vào mắt là một loạt các cuộc gọi nhờ: hắc lướt xuống: An Na 99 cuộc, mẹ 7 cuộc, Hách Quân 8 cuộc, còn một số lạ, nhưng số này có chút quen thuộc, ánh mắt không tự chủ được híp xuống.

Lúc này, điện thoại vang lên, là số lạ này.

Hắn nhìn một lúc sau đó mới nghe.

“Ai vậy?”

“Hoặc Khải Hàng!”

Đối phương nặng nề nói ra ba chữ, khí thế vô cùng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Ba chữ này đối với người bình thường mà nói tuyệt đối có chấn động, nhưng hãn không phải người thường, hãn là Đông Đình Phong.

“Có gì chỉ giáo?”

Thanh âm hãn lạnh như băng cùng với một câu hỏi cụt ngủn.

Hôm nay có thể nhận được điện thoại của Hoắc Khải Hàng, cũng không nằm ngoài dự tính của hãn. Sau khi máy bay hạ cánh, Trần Tụy đã nhận được điện thoại từ Ba Thành nói tối qua Đệ nhất thiếu đã đến thăm.

Tốc độ quả thật rất nhanh.

Cũng may, hôm qua hãn đã tính kĩ, bằng không sẽ bị người đàn ông này khiến cho trở tay không kịp.

Một lúc sau, bên tai truyền đến thanh âm cố dè nén:

“Đông Đình Phong, anh là thương nhân, buôn bán sinh lời mới là chuyện của anh, phe phái trong giới chính trị đấu đá nhau, tốt nhất Đông gia đừng xen vào. Một khi dính vào, đứng ở vị trí không nên đứng thì sự nghiệp mấy đời của Đông gia có thể tan thành mây khói. Tôi không hy vọng, cũng không muốn có ngày các người trở thành đối tượng bị xét xử! Nể tình chúng ta đã từng hoạn nạn có nhau, cũng nể tình Hoắc gia và Đông gia có quan hệ thông gia, nên tôi cho anh lời khuyên. Hy vọng Đông gia các người có thể tự giải quyết tốt. Không nên vượt quá phận sự của mình.”

Những lời này, từng câu từng chữ đều mang lực, hơn nữa ngữ khí giống như cảnh cáo.

Hoắc Khải Hàng chính là người như vậy, nói chuyện thường rất có lực.

Thậm chí Đông Đình Phong còn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ băng lãnh, nhìn đời bằng nửa con mắt của Hoắc Khải Hàng. Từ khi bắt đầu chú ý đến Hoắc Khải Hàng, Đông Đình Phong phát hiện, trên mặt hắn chỉ có một biểu cảm duy nhất: Lạnh lùng.

Đây chính là kẻ sinh ra để làm quan, từ nhỏ được nuôi dưỡng trở thành tác phong như vậy: Hoắc Khải Hàng chính xác là kẻ lộng quyền. Xuất thân từ Hoắc gia, hoàn mỹ không gì sánh bằng. So với kẻ được nuôi dưỡng trong tình thân và tình yêu của Thủ tướng như hắn mà nói, ưu thế không ai sánh bằng, dù cho hắn có bề ngoài lạnh lùng khó gần như vậy, hắn vẫn được mọi người kính trọng.

Đột nhiên Đông Đình Phong nghĩ đến, nếu theo thân phận thì hắn phải gọi người này một tiếng “anh họ”.

Nếu như năm đó không xảy ra chuyện, mẹ ruột của hắn có lẽ sẽ là con dâu của Hoắc gia. Không, phải nói là, mẹ hắn cho đến bây giờ trên mặt pháp lí chưa bao giờ là người của Hoắc gia. Sở dĩ nhiều năm nay Hoắc gia không động đến Đông gia như vậy, trong đó có một nguyên nhân quan trọng nhất là: Hoắc Kiến Quốc cảm thấy có lỗi với Đông gia, cho nên, trên lĩnh vực kinh tế, luôn bật đèn xanh cho Đông gia.

Nghĩ đến điểm này, môi hắn cong lên, nhìn giống như cười, nhưng thực chất lại lạnh giá như hàn băng.

“Cảm tạ lời khuyên, Đông gia sẽ cẩn thận xem xét. Tuyệt đối không để anh có bất cứ cơ hội nào để xét xử chúng tôi.”

Hắn đứng lên, đi đến trước cửa sổ, ánh mắt xa xăm, ánh nắng rực rỡ phản chiếu trên tấm kính của một cửa hàng.

Giây phút này, hắn đột nhiên cảm thán: Quyền lực quả thật là một thứ tốt, nó có thể điều khiển số phận của một con người, sự hưng vong của một gia tộc, sự sống chết của một tập đoàn tài chính. Chẳng trách lại có nhiều người cả đời lại liều mình tranh giành quyền lực như vậy.

“Rất tốt, nếu như anh có thể xem xét cẩn thận, vậy thì giao Ninh Sinh Ca ra, hoặc là tôi sẽ đích thân đến đón, chuyện này liên quan đến bí mật quốc gia, Đông Đình Phong, tốt nhất anh đừng nên rước họa vào thân!”

Hoắc Khải Hàng không hề nghĩ đến ý nghĩa sâu xa trong lời nói của hắn, nhanh chóng chuyển đề, từng câu từng chữ lại lần nữa cảnh báo Đông Đình Phong hắn.

Vòng vo cả ngày trời, đây mới chính là mục đích hắn gọi điện tới.

“Ninh Sinh Ca?”

Đông Đình Phong cắn chặt lấy ba chữ này, khiến cho ba chữ này đảo lộn trong khoang miêng một lần, sau đó cười nhạt một tiếng:

“Câu này hình như có gì sai sai, không phải đội trưởng đội Liệp Phong đã hy sinh ở Trúc Quốc rồi sao? Tại sao Hoắc Thiếu lại đến Đông gia tôi để đòi người? Đây có chút không đúng!”

“Đông Đình Phong, anh có ý gì? Rõ ràng đang giấu người mà lại giả vờ không biết sao?”

Đối mặt với những lời qua loa của hắn, Hoắc Khải Hàng trầm giọng nói tiếp, hơn nữa còn chỉ rõ một sự thật:

“Người phụ nữ bên cạnh anh căn bản không phải phu nhân của anh. Bên tôi đã điều tra rõ ràng nên anh nhất định phải giao người.”

Ngữ khí cương ngạnh vô cùng.

Đông Đình Phong suy nghĩ, sau đó lãnh đạm đáp:

“Không sai, người phụ nữ bên cạnh tối đích thị không phải Hàn Tịnh, cô ấy cũng mang họ Ninh, nhưng tên là Ninh Vũ, 10 năm trước, cô ấy đã từng có ơn với bà nội tôi, là tiểu ân nhân cứu mạng bà nội tôi. Không thể nào là Ninh Sinh Ca mà anh nói được.”

Hoắc Khải Hàng nghe thấy đáp án này mà ngẩn người, giống như vô cùng kinh ngạc, một lúc sau mới nói:

“Ninh Vũ chính là Ninh Sinh Ca!”

“Vậy sao? Chuyện này tôi không rõ! Hơn nữa, lời của Hoắc thiếu có phải hơi quá chính trị hóa không? Cái gì mà gọi là bắt tôi phải giao người ra? Chữ “giao” này hình như hơi nghiêm trọng quá thì phải, sao giống như Đông gia chúng tôi cầm đầu làm chuyện ngang ngược, ở Ba Thành chỉ dùng tay thôi cũng che được trời, có thể làm mưa làm gió, thậm chí có thể lén lút giữ người phi pháp vậy?”

Lời của Đông Đình Phong nhàn nhạt, nghe giống như châm chọc:

“Người của anh lợi hại như vậy, lẽ nào không điều tra rõ là cô ấy cam tâm tình nguyện ở lại Đông gia sao? Điều quan trọng nhất là: Hiện tại tôi chưa thể chứng thực được lời nói của anh. Nếu như tôi chứng minh cô ấy không phải là Ninh Sinh Ca, anh nghĩ tôi có thể tùy tiện giao ân nhân cứu mạng của Đông gia cho người khác sao?”

Nếu như nói cô ấy chính là Ninh Sinh Ca thì Hoắc thiếu, Đội trưởng Ninh người ta có tay có chân, bản lĩnh đầy người như vậy, xin hỏi anh bắt

tôi phải giao người thế nào?

Bắt cóc rồi dâng đến quý phủ sao? Xin lỗi, Đông gia chúng tôi chỉ là thương nhân, không có mấy quyền hạn bắt giữ này...

Ngoài ra, tôi nghĩ tôi nên chân thành nhắc nhở anh một câu: Trong lúc anh đang ra mệnh lệnh này cho một kẻ trung gian như tôi, anh càng nên suy nghĩ một chút, là vì cái gì lại khiến cô ấy không chịu quay về Quỳnh Thành.

Chuyện này chỉ có cô ấy tình nguyện hay không chứ không có anh muốn hay không.

Tôi nghĩ, lúc anh hạ lệnh từ bỏ đội Liệp Phong, cô ấy đã mất hết lòng tin đối với đất nước mà cô ấy trung thành rồi. Trong tình huống này, anh nghĩ cô ấy còn muốn quay về sao?”

Từng câu chất vấn sắc bén như lưỡi dao cứa vào thịt, thể hiện rõ khả năng ăn nói của Đông đại thiếu.

Hoắc Khải Hàng xụ mặt, khẩu khí chậm lại, cố nhẫn nhịn, cuối cùng mới mở miệng nói:

“Đông Đình Phong, mâu thuẫn giữa quân đội và Ninh Sinh Ca không phải chuyện anh quản. Cô ấy là quân nhân, là đội trưởng Đội Liệp Phong, nếu cô ấy còn sống thì tất nhiên phải quay về đội báo cáo tình hình.”

Tóm lại, Hoắc Khải Hàng hằn đối với Ninh Sinh Ca luôn là cách nghĩ tất nhiên phải vậy.

Đông Đình Phong thật sự rất ghét kiểu ngữ khí khẳng định như vậy, sau khi Hoắc Khải Hàng nói xong, hắn liền cười lạnh tiếp lời:

“Hoắc thiếu, hình như anh quên thì phải, đội Liệp Phong bây giờ đã không còn, cô ấy cũng sớm đã xuất ngũ từ 5 năm trước, không còn là quân

nhân tại ngũ, sau này, cô ấy sẽ có một thân phận hoàn toàn mới, sẽ mang họ của tôi và trở thành phu nhân của tôi... Đó chính là tương lai của cô ấy...”

Từng câu từng chữ rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đặc biệt là hai câu cuối, từng chữ nhả ra rất vang và có lực.

Sau đó, hần không cho Hoắc Khải Hàng bất cứ cơ hội nào khác liền dập máy, tắt nguồn, xóa tất cả danh sách cuộc gọi, ngồi tựa trên chiếc ghế của chính mình, mở ngăn kéo ra cầm lấy một chiếc điện thoại khác, mở máy, đầu ngón tay khê lướt, không hề suy nghĩ nhiều liền gửi một tin nhắn cho người phụ nữ đó:

“Đông phu nhân thân mến, có chuyện thì hãy gọi vào số này. Ông xã thân yêu của em luôn mở máy 24 giờ tiếp em...”

Gửi xong, hần thở dài một tiếng, những lo lắng trong lòng vẫn không bớt đi.

Hần tựa vào ghế, lấy ngón tay vuốt màn hình cảm ứng, suy tư. Vốn là hần cũng không mong cô trả lời lại, không ngờ một lúc sau liền có tin nhắn của cô.

“Hình như tôi không có chuyện gì cần tìm anh!”

Sặc, câu này thật đáng ghét mà!

Hần xoay điện thoại rồi đột nhiên cười, những muộn phiền lúc nãy đột nhiên tiêu tan hết.

Người phụ nữ của hần không thích dựa dẫm. Hay là do hần quá dính người?

“Phải làm sao, hình như anh bắt đầu có chút nhớ em rồi... Em không nhớ anh sao?”

“Không nhớ!”

“Đông phu nhân, em không giữ lại cho anh chút thể diện nào sao?”

“Đông tiên sinh, chúng ta mới xa nhau chưa đến một tiếng đồng hồ, tôi nhớ anh thế nào được? Buồn nôn quá đi! Nổi hết cả da gà rồi đây.”

Ngoài ra còn kèm theo một biểu cảm khinh bỉ.

Haizz, đường đường là Đông đại thiếu lại phải ủy khuất trước mặt vợ... Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, chắc phải sượng rên lên.

Nhưng hăn lại bất giác bật cười.

Chính lúc này, âm báo tin nhắn đến, hăn vội vàng mở ra xem:

“Sắp đến nhà rồi, không nói nữa. Chuyên tâm làm việc đi. Đừng có phân tâm mà làm hỏng chuyện. Có rất nhiều người đang dựa vào anh để sống đó...”

Hắn cau mày, nhắn 7 chữ:

“Hôn một cái thì anh đi làm!”

“Cút!”

Hắn rất muốn cười lớn, trong đầu có thể tưởng tượng ra khuôn mặt ửng đỏ của cô, tâm tình cứ thế nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hắn rất thích câu đó của cô “đến nhà rồi”.

Đúng, A Ninh, nhà của anh chính là nhà của em, sau này, em chỉ có thể trở thành người của Đông gia.

Hắn rất ít khi nhắn tin, có chuyện thì trực tiếp gọi điện, nói chuyện cũng rất ngắn gọn, nhưng hiện tại hăn phát hiện ra, nhắn tin cũng khiến tâm tình

người ta vui vẻ.

Kết quả là, hân ôm tâm trạng vui vẻ ấy bắt đầu một ngày làm việc bận rộn. Tất cả mọi người ai ai cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của hân. Một Đông đại thiếu lạnh lùng trong công việc, nhưng hôm nay lại đặc biệt nói chuyện, khéo miệng cong cong, tâm tình rất tuyệt.

Kết quả là, tất cả thư kí và trợ lí phòng Chủ tịch đều kinh ngạc: Lần này, rắc rối của công ty không hề nhỏ, nhưng sau khi Boss đến, tại sao lại không mắng cho mỗi người một trận té tát, mà ngược lại tâm tình vui vẻ như vậy?

Thật quá kì lạ!

Bọn họ không biết rằng Chủ tịch của họ đang rất vui, nhưng bên kia địa cầu, có một người lại giống như muốn điên lên.

Cùng lúc đó, tại Ba Thành, hai mắt Hoắc Khải Hàng như muốn phun lửa, hân gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, rồi lại gọi, nhưng điện thoại đã tắt.

Đông gia và Hoắc gia có ân oán, mấy năm may ông nội hân vẫn luôn nhường Đông gia, mặc cho Đông gia trở thành tập đoàn tài chính có triển vọng nhất trong nước là bởi vì cảm thấy mắc nợ. Và Đông gia cũng vì chuyện 30 năm trước đó, không hề thân thiết gì với Hoắc gia. Bề ngoài, bọn họ rất an phận, nhưng trên thực tế có rất nhiều động thái âm thầm được tiến hành. Đông gia hiện tại căn bản không muốn đứng chung chiến tuyến với Hoắc gia.

Nếu như Đông Đình Phong muốn mượn Ninh Mẫn làm gì đó thì cực kì bất lợi cho Hoắc gia. Mặc dù hân luôn miệng nói, Ninh Mẫn là ân nhân cứu mạng của Đông gia: Liên quan đến chuyện này, Hoắc Khải Hàng đã điều tra, đó hoàn toàn là sự thật, nhưng cũng không thể loại trừ hoàn toàn khả năng là do Đông gia đã sắp xếp trước.

Về chuyện Đông Đình Phong nói: Hãn sẽ để Mẫn Mẫn mang họ hãn, làm vợ hãn, chuyện này Hoắc Khải Hàng ngược lại cảm thấy có chút không đáng tin cậy.

Có lẽ Đông Đình Phong đã sớm biết quan hệ giữa hãn và Ninh Sinh Ca nên cố ý chọc tức hãn.

Hoắc Khải Hàng nói với chính mình phải tỉnh táo, đừng bị lừa: Mẫn Mẫn của hãn làm sao có thể tùy tiện gả cho người khác được?

Đây hoàn toàn là chuyện không thể xảy ra.

Hãn và cô còn có một đứa con gái. Quan hệ này không ai có thể xóa sạch được!

Nhưng hãn vẫn không ngừng phẫn nộ, ruột gan rối như tơ vò, lại không thể gọi được điện thoại. Mẹ kiếp, Đông Đình Phong thật đáng ghét!

Bên cạnh, Hách Quân nhìn thấy mà run sợ: Trời ơi, Đông đại thiếu rốt cuộc đã nói gì mà khiến người này lại giận đến ngất trời như vậy, giống như hận không thể bay ngay đến Australia vậy?

Lúc này, điện thoại lại vang lên, đúng lúc Hoắc Khải Hàng đi dạo, điện thoại rung một lúc, vội vàng nhìn số điện thoại, là ba hãn Hoắc Trường An gọi đến, hãn ngần ra, nhưng vẫn nhận máy, đưa lên tai, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Ba, có chuyện gì vậy?”

Một lúc sau, thanh âm đầy uy hiếp vang vọng vào màng nhĩ:

“Nghe nói con đến Ba Thành?”

“Mẹ nói sao?”

Hắn hỏi lại.

“Mặc kệ là ai nói... lập tức về Quỳnh Thành. Nếu như con vẫn muốn sau này lấy được người đàn bà con muốn lấy, hiện tại nhất định phải lấy đại sự làm trọng. Con phải hiểu, nếu lần này Hoắc gia thua. Ai trong chúng ta cũng mong sống hạnh phúc. Càng đừng mơ đến chuyện lấy vợ. Tất cả đều phải xuống địa ngục.”

Thanh âm của Hoắc Trường An không quá nặng nhưng xuyên qua khiến tâm tình người ta cảm thấy căng thẳng.

Tình hình hiện thế nào, Hoắc Khải Hàng biết rất rõ.

“Vâng, con biết rồi!”

Cuối cùng hắn vẫn đáp ứng.

“Tìm được Ninh Sinh Ca rồi đúng không?”

Hoắc Trường An đột nhiên đổi chủ đề.

“Chưa ạ...”

Hắn hạ giọng trả lời: “Đến chậm một bước, cô ấy bị Đông Đình Phong đưa đến Australia rồi!”

“Nghe đây, Hoắc Khải Hàng, mặc dù ta không biết đầu đuôi chuyện này thế nào, nhưng ta tin rằng: Rơi vào tay Đông gia, mọi chuyện chắc chắn vẫn được giữ kín. Hơn nữa đã một tháng rồi, bất kể là Đông gia có biết hay không, thậm chí cô ta lẩn trốn ở Đông gia cũng không sao. Trở về đi! Chịu đựng thêm mấy ngày nữa, làm xong chuyện này rồi đoạt lấy người phụ nữ của con về... Ta sẽ không can thiệp vào hôn nhân của con, nhưng điều kiện là con phải lấy đại sự làm trọng. Sau khi mọi chuyện yên ổn, con thích xử lý thế nào với hôn nhân của con, ta cũng mặc.”

“Vâng!”

Hoắc Trường An nhẹ nhàng tắt máy.

Hoắc Khải Hàng nằm điện thoại suy tư một lúc lâu.

So với những lời của mẹ hắn, ba hắn dân chủ hơn nhiều, hay hoặc là người gọi là ba này từ nhỏ đến lớn chưa từng thật lòng yêu thương hắn. Thành tích của hắn tốt hay xấu, khỏe mạnh hay bệnh tật, thích cái gì, thì người làm ba đó chưa bao giờ quan tâm.

Đối với phụ thân hắn mà nói, sự tồn tại của hắn chỉ là hậu quả của người đàn ông không cẩn thận mà có, chứ không phải là sự kết tinh của tình yêu đích thực.

Có người nói, ba hắn không biết yêu, là một người đàn ông máu lạnh: Làm con thì bất hiếu; làm cha thì không có trách nhiệm; làm quân nhân nhưng không có dáng vẻ quân nhân, lúc còn trẻ hết lần này đến lần khác gây chuyện, có con riêng, người tình nhiều như nấm.

Người đàn ông này, trên giá trị mà nói là nỗi sỉ nhục của Hoắc gia. Nhưng chỉ có hắn hiểu rõ, trái tim cha hắn sớm đã chết từ lâu. Những năm nay sống như một cái xác không hồn. Hiện tại, ông gọi điện đến chắc chắn là do mẹ hắn gây áp lực, cũng là kết quả của cục diện chính trị tạo thành.

Haizzz...

Muốn đưa người phụ nữ của hắn trở về tại sao lại khó như vậy?

Hắn thở dài một tiếng sau đó gọi:

“Tiểu Hách!”

“Có mặt!”

Hoắc Khải Hàng không phân phó ngay lập tức, mà nhắm mắt, bóp mày, mãi sau mới nói:

“Nói với bọn họ: Lập tức bay về Quỳnh Thành... Về chuyện bên Australia do cậu toàn quyền xử lí.”

“Rõ!”

Hách Quân lén thở phào một tiếng, cũng may Hoắc thiếu không nói phải trực tiếp bay đến Australia.

Cùng ngày.

Trong biệt thự tư ở Australia, chị Thu nhìn phu nhân ăn trưa, rồi cười hỏi cô không muốn đi đâu sao, Ninh Mẫn cười lắc đầu, không nói gì.

Cô không muốn cử động, một bước cũng không muốn, cô chỉ muốn yên tĩnh sống, hưởng thụ những khoảng khắc thư thái này.

Buổi chiều, hai mẹ con ở trong phòng khách, không đi đâu cả, lúc thì chơi điện tử, nhưng mấy loại trò tàn khốc, cả hai người thấy rất kinh khủng.

Lúc thì chăm chú đọc sách, một lớn một bé yên tĩnh, mẹ một góc, con một góc, thực sự rất buồn. Tiểu tử thông minh này khiến Ninh Mẫn sợ hãi thở dài, IQ cao như vậy, quả nhiên không giống người thường, năng lực suy đoán logic không kém gì con gái cô.

Lúc thì đến nhà bếp làm kem sô cô la, Ninh Mẫn tận tình chỉ dạy cho Đông Kỳ, khiến trên mặt cả hai người toàn là bờ...

Sau đó, Đông Kỳ phát hiện ra bể bơi, nó hưng phấn chạy đến, hai người lại nhảy xuống bể bơi. Bởi vì chân cô vẫn còn đau nên cô không dám ngâm

người lâu trong nước, lúc này, cô chỉ mặc bikini nằm trên ghế, cười hỉ hả nhìn tiểu quỷ kia chơi đùa dưới nước.

Đây là ngày đầu tiên đến Australia, cô cảm nhận được cảm giác yên bình chưa hề có trước đây, cảm giác yên bình đó khiến người ta an tâm.

Ngồi trên ghế, nghe tiếng cười hỉ hả của Đông Kỳ khiến cô nhớ đến nụ cười của Văn Văn, cảm thấy giống như chú chim bay mỗi cánh suốt mấy ngày được trở về tổ ấm.

Đã từng có thời gian khi cô và Văn Văn ở Trung Quốc, chuyện cả hai thích nhất là: đến công viên, dọa cho đám bồ câu bay cả ngày.

Lúc rảnh rỗi, hai người sẽ đi bộ đến Cố Cung, đếm số cửa lớn; hay đến Bát Đạt Lĩnh Trường Thành, đếm số bậc đá...

Cô gái cô thích nhất dùng máy cơ ghi lại những khoảnh khắc vui vẻ.

Nói thật, hành động này có chút ngốc nghếch, nhưng đơn giản rất hạnh phúc, trong cuộc sống, có một vài chuyện nhỏ nhặt nhìn giống như bình thường nhưng nó lại mang đến một cảm giác hạnh phúc to lớn.

Với cô mà nói, sống cùng Văn Văn chính là ân huệ lớn nhất mà cuộc đời ban tặng cho cô.

Bởi vì, con bé chính là giọt máu của cô và người đàn ông cô yêu thương; bởi vì con bé chỉ thuộc về mình cô, mặc dù cô cảm thấy có lỗi vì chỉ có thể cho con bé một gia đình đơn thân, nhưng gia đình đó chí ít không có sóng gió.

“Mẹ, mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?”

Không biết từ lúc nào, “cậu nhỏ” đó của Đông Kỳ đã xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Cô nhìn chăm chăm, tại sao cô càng nhìn lại càng tưởng tượng ra con gái mình: cặp mắt to tròn đỏ, đôi lông mày rậm đỏ, cái mũi nhỏ bé đỏ, cái miệng mê người đỏ ửng đỏ, cùng với thân hình cao cao đỏ khiến cô không tự chủ được nhớ lại đứa con trai đã chết của mình, nếu như đứa trẻ đó còn sống, cô sẽ có cả con trai và con gái, như vậy thật hạnh phúc.

Đáng tiếc, con trai của cô đã chết trong chính đêm cô sinh, đứa trẻ cô liều mạng sinh ra chỉ là xác chết.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 144

“Mẹ, mẹ không vui à?”

Đông Kỳ lại gần, quỳ trên mặt đất, hai tay chống khuôn mặt nhỏ bé, ánh mắt to tròn, còn ghé sát hôn cô một nụ hôn, chiếc miệng nhỏ mềm mại ấy so với ba nó còn non nớt hơn nhiều. Đông Đình Phong đỏ mở miệng là muốn chiếm lấy, tóm lại hôn lấy hôn để cô... Haizz, lại nghĩ đi đâu vậy?

Mặt cô đỏ bừng thoát khỏi suy nghĩ, mở miệng nói một câu:

“Đâu có!”

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của tiểu tử kia, kéo ra một nụ cười, tiểu tử này đúng là rất tinh tế, dễ dàng có thể phát hiện ra tâm tình không vui của cô.

“Có! Mẹ đang thất thần. Lúc mẹ cao hứng, ánh mắt sẽ long lanh; lúc mất hứng, ánh mắt căn bản không thấy sự tồn tại của con. Nhìn xem, vừa này con đứng ở đây một lúc nhưng mẹ không nhìn thấy, đây cũng quá là xem thường con. Còn nữa, khéo môi mẹ cũng hướng xuống dưới...”

Đúng là một đứa trẻ có tài quan sát!

Cô ngồi dậy, để đứa trẻ ngồi lên đùi mình, chân hai người dính vào nhau, đều trắng nõn như vậy:

“Mẹ không buồn, chỉ là mẹ đang có tâm sự. Mỗi người đều có tâm sự của riêng mình. Khi suy nghĩ sẽ có chút thất thần.”

Đông Kỳ yên tĩnh nhìn, giống như suy nghĩ về độ đáng tin trong lời nói của cô, đột nhiên, một đôi tay nhỏ xíu ôm lấy cổ cô:

“Mẹ, bà nội thường nói bà còn thân thiết ba hơn so với cô Lôi Lôi, ba là chiếc chăn bông mềm mại nhất của bà, là trái vui vẻ nhất khiến người ta yên bình, sau này, Tiểu Kỳ cũng muốn là chiếc chăn bông mềm mại của mẹ, trái hạnh phúc của mẹ. Tiểu Kỳ phải nhanh chóng lớn lên, sau đó sẽ khỏe mạnh được như ba để bảo vệ thật tốt cho mẹ và em gái... Nếu kẻ khác dám bắt nạt mẹ và em, Tiểu Kỳ nhất định sẽ cho kẻ đó no đòn.”

Mẹ đang nói dối, cậu biết, khẳng định là bởi vì cậu vẫn còn nhỏ. Cho nên sau này cậu không được kén ăn nữa, cậu phải nhanh chóng trở thành người lớn, là chỗ dựa tinh thần cho mẹ.

Còn Ninh Mẫn ư, cô bất giác mỉm cười:

Lời tuyên bố này thật sự khiến người ta rất cảm động!

Nhưng tại sao trong miệng đứa trẻ này có câu trước nhắc đến em gái, câu sau cũng nhắc đến em gái luôn miệng vậy...

Thật sự khiến cô rất ngại.

Ở Đông gia, bất luận là Đông Đình Phong hay tiểu tử này đều khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Nếu như tiểu tử này là con trai cô thì tốt biết mấy, đáng tiếc, nó lại là kết quả của Đông Đình Phong và một người phụ nữ vô danh khác.

Nói thật, chân tướng này kì thực khiến người ta chấn động.

Trước đây, cô cho rằng nó là con trai của Hàn Tịnh cho nên khi đối mặt sẽ có cảm giác hồ thẹn. Nhưng bây giờ khi biết được nó không phải, trong

lòng cô lại sinh ra một loại cảm giác đau lòng không nói thành lời, cùng với sự bất an.

Tối qua, lúc Đông Đình Phong đi nhận điện thoại, cô vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề: Mẹ đẻ của Tiểu Kỳ sẽ là một người phụ nữ thế nào?

Tại sao lại có thể mang thai đứa con trai của Đông Đình Phong mà hẳn hoàn toàn không biết, hơn nữa còn bí mật sinh ra.

Có một điểm cô có thể khẳng định: Chuyện đánh tráo tuyệt đối là chuyện cố ý sắp đặt. Về phần mục đích là gì thì hiện tại vẫn rất khó đoán.

Cô cảm thấy nếu như người mẹ đó cũng là kẻ tham dự vào, vậy thì rắc rối người phụ nữ này thật đáng sợ!

Còn nếu như mẹ ruột của Đông Kỳ chỉ là một con cò trong tay những người kia, sau khi sinh con xong, những kẻ đó đã chia cắt mẹ con họ, điều này đối với một người mẹ mà nói, tuyệt đối là một chuyện tàn nhẫn.

Đồng thời, cô còn lo lắng về tính mạng mẹ ruột của Đông Kỳ: có lẽ đã mất tự do, đang bị nhốt; hay cũng có thể đã mất mạng từ 6 năm trước; hoặc người vẫn còn sống nhưng do mất con, sống một cuộc sống giày vò như đã chết.

Mất con trai là một chuyện vô cùng đau khổ. Cô cũng từng mất con.

6 năm trước, khi Ninh Mẫn nhìn thấy đứa con do chính mình đứt ruột sinh ra tắt thở, cô đã khóc rất nhiều.

Mỗi đứa trẻ đều là cốt nhục của người mẹ. Chỉ có người đã từng sinh con mới biết quá trình mang thai 9 tháng 10 ngày, từng ngày mong ngóng đứa trẻ ra đời vất vả thế nào.

Hơn nữa, cô còn mang song thai, nỗi vất vả ấy được nhân lên gấp đôi.

Đối với những người phụ nữ có chồng mà nói, đó là chuyện hạnh phúc, nhưng với một bà mẹ đơn thân như cô thì đó là chuyện chẳng dễ dàng gì. Nhưng cô vẫn quyết tâm sinh con, loại tình cảm này rất phức tạp, nhưng lại là vô cùng kiên định.

Có lẽ bởi vì quá yêu nên mới kiên định như vậy.

Cho dù tình yêu ấy vô cùng đau khổ. Nhưng vô vẫn không cách nào ra tay sát hại những đứa con của chính mình.

Cô vẫn luôn là cô gái giàu lòng trắc ẩn, cho nên, sau khi biết mình mang song thai, cô đã hết sức mong đợi ngày được nhìn thấy chúng chào đời. Sự mong đợi ấy rất phức tạp, nhưng cô cam tâm tình nguyện.

Bất cứ bà mẹ nào đều trải qua quá trình mang thai dài đằng đẵng, quá trình này nếu như có chồng ở bên chăm sóc thì chắc chắn sẽ đơn giản, nhưng nếu không có thì rất vất vả, hơn nữa còn phải chịu ánh mắt nhòm ngó của người đời.

Những ngày đầu mang thai, Ninh Mẫn bị nghén rất nặng, suốt ngày nôn, đã từng có mấy ngày cô không thể xuống khỏi giường, sau này, bụng cô to hơn, cả người phát tướng, vì vậy cô phải thôi việc, chuyên tâm chờ sinh, ngoài ra, cô còn cố ý mời một bảo mẫu.

Một tháng sau, chuyện cô làm được chỉ là nằm trên giường, vuốt ve chiếc bụng của mình, cảm nhận chuyển động của hai đứa trẻ.

Lúc đó, cô có đoán giới tính của con mình, cô hy vọng là con trai, sau này lớn lên sẽ tuần tú giống ba nó.

Sau khi siêu âm xong, bác sĩ nhẹ nhàng nói với cô:

“Chúc mừng, là thai long phụng (một trai một gái)!”

Cô nghe xong không kìm được sự vui sướng, đúng là phúc khí!

Lúc sinh, cô chọn cách sinh thường, cô đau đớn suốt một ngày một đêm, con gái cô sinh ra thuận lợi, còn con trai chân lại ra ngoài trước.

Bác sĩ nói: “Không được, phải phẫu thuật!”

Vậy là phải phẫu thuật!

Sau đó bác sĩ còn nói: “Xuất huyết quá nhiều, sản phụ và đứa trẻ chỉ có thể giữ một!”

Lúc đó, bên cạnh cô chỉ có một bà cô họ xa, là bà ấy đã kí chọn giữ lại mẹ.

Sau đó, không cần động dao đứa trẻ cũng thuận lợi sinh ra, chỉ là bởi vì thời gian ở trong bụng mẹ quá lâu nên đã chết ngạt, không thể cứu được.

Khi cô tỉnh lại, con gái đang khóc, con trai thì lạnh ngắt.

Ngày hôm đó, cô ôm đứa con trai bé bỏng của mình khóc rất nhiều, cô không hiểu, tại sao ông trời ban cho cô hai đứa trẻ đáng yêu như thế, vậy mà tại sao lại phải cướp đi một đứa, khiến cô đau khổ như vậy?

Bà cô ôm lấy Ninh Mẫn khuyên: “Đừng khóc, lúc ở cữ kị nhất là khóc, cháu vẫn còn một đứa mà!”

Nhưng nỗi đau mất con đâu thể chỉ vì hai ba câu nói mà vơi đi được?

Sau đó rất lâu, cô vẫn không cách nào quên đi hình dáng bé bỏng của con trai được quấn trong chiếc chăn xám đó. Cho đến tận sau này, cô có nuôi một đứa trẻ bị bỏ rơi bị tim bẩm sinh, là con trai, lớn hơn Văn Văn 5, 6 tháng. Nhờ vậy, toàn bộ sự quan tâm của cô dồn hết vào hai đứa trẻ, và không còn nhớ đến đứa con bị mất của mình.

Không phải bởi vì rời xa Văn Văn quá lâu, sở dĩ mỗi lần nhìn thấy Tiểu Kỳ, cô đều có một cảm giác giống như nhìn thấy con gái mình là bởi vì mặt mũi quả thật rất giống.

Giây phút này, cô suy nghĩ rất nhiều, chỉ có thể đem đứa trẻ đáng yêu này ôm vào lòng thật chặt. Sự tồn tại của Tiểu Kỳ khiến cô nhớ lại đứa con đã mất của mình, và nhớ đến con gái. Cô yêu thích Tiểu Kỳ như vậy, nhưng đến cuối cùng cô vẫn không phải mẹ ruột của nó.

Loại quan hệ huyết thống này không ai có thể thay thế được!

Lúc này, cô đang ở Australia, tránh xa vòng xoáy thị phi kia, nhưng tất cả chỉ là bề ngoài giả dối, trừ phi cô sống luôn tại nước ngoài, từ này về sau bỏ mặc tất cả...

Nhưng điều này có thể sao?

Đông Đình Phong đang dính vào ân oán chính trị, còn cô cũng có đầy rắc rối. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, Hoắc Khải Hàng sẽ tìm thấy chỗ này.

Có một vài chuyện không thể chạy thoát được!

Có lẽ, cô nên nói chuyện với Đông Đình Phong!

Lúc Đông Đình Phong trở về nhà đã là 6 giờ, hân hoan ca lúc 5 giờ, sau khi xử lý xong mọi chuyện liền muốn trở về nhà.

Trần Tuy thấy hân hoan giục đi về mà bật cười trêu một câu:

“Mặt trời đúng là mọc từ hướng Tây rồi! Ngày trước, đâu có lần nào Boss không làm đến 8, 9 giờ tối đâu? Thường là giải quyết lượng công việc cả tuần trong vòng 3 ngày. Nhưng lần này sao vậy, mặt trời còn chưa lặn vậy mà đã muốn tan ca rồi sao?”

Tinh thần Đông Đình Phong vẫn nhàn nhạt, vuốt mày, không che giấu bất cứ tâm tư nào:

“Ta đã làm nô dịch cho đồng tiền nhiều năm như vậy rồi, cũng nên chậm lại một chút, hưởng thụ cuộc sống gia đình. Đúng rồi, Tiểu Trần, hiện giờ cậu cũng không còn nhỏ nữa, bạn gái thì chưa có, cậu cũng nên cân nhắc đến vấn đề hôn nhân!”

“Từ từ sẽ đến, tôi là người cô đơn, chỉ tìm cái đúng. Hôn nhân thì không!”

Con người Trần Tụy rất có cá tính, 30 tuổi, hình như chỉ yêu qua một lần lúc học đại học, sau này vì vấn đề gia cảnh, bị bạn gái chia tay, từ đó về sau không còn chút hứng thú với phụ nữ.

“Câu này ta nghe rất thuận tai!”

Đông Đình Phong cũng gật đầu đồng ý: “Người phụ nữ mà mình muốn kết hôn nên là người mình yêu thương nhất, như vậy hôn nhân mới viên mãn.”

6 năm trước, hắn không có người yêu, kết hôn chỉ mang tính tạm thời. Cho nên sau khi cưới, hắn không cách nào quan tâm và lo lắng toàn bộ cho người kia.

Chính vì vậy hắn mới chỉ chú tâm đến sự nghiệp. Chỉ cần không mệt mỏi, hắn sẽ dồn toàn bộ sức lực vào công việc.

Nhưng hiện tại không như vậy.

Trong lòng hắn có người cần lo lắng, hắn khao khát có thời gian rảnh để ở bên cạnh cô.

Công việc quan trọng, đàn bà càng quan trọng hơn, đối với mỗi người mà nói, gia đình luôn đặt ở vị trí số 1.

Trên đường về nhà, Đông Đình Phong còn thảo luận công việc với Trần Tuy, lúc cách nhà tầm 5 phút đi đường, hắn đã làm xong tất cả công việc, lần đầu tiên phát hiện, về nhà là chuyện đáng mong đợi.

Chưa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm nồng của thức ăn, tiếng cười nói vui vẻ của con trai lọt vào tai khiến tim hắn mềm nhũn, miệng cũng giương lên. Cũng không phải tất cả những ngôi nhà đẹp đẽ đều có thể trở thành “nhà”, chỉ có ngôi nhà chứa đựng người phụ nữ và đứa con mà mình quan tâm mới là một ngôi nhà hoàn chỉnh.

“Woah, thức ăn thật phong thú nha!”

Trên bên bày 7, 8 món, có thịt cá sấu, thịt bò nướng, nấm đông cô... Ninh Mẫn quần tạp dề vớt sủi cảo vào đĩa, bày biện trang trí, đồ dấm lên, rồi bước ra ngoài, Đông Kỳ cũng tíu tít chạy theo, một mùi “gia đình” lan tỏa khắp căn phòng.

Hắn nhẹ nhàng thưởng thức dáng dấp của nữ chủ nhân gia đình, mỉm cười ngồi xuống, ngửi ngửi một miếng sủi cảo:

“Đây là đích thân em làm? Nào, để anh nếm thử!”

Từ lúc trở về từ bệnh viện, nha đầu này món gì cũng không làm, hại hắn không được nếm thử.

“Tét!” Hắn bị cô đánh một nhát.

“Rửa tay trước đã! Anh là con nít chắc? Phải làm gương cho con!”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng mắng một câu.

“Được, được, rửa tay thì rửa tay. Tiểu Kỳ, đi, chúng ta đi rửa tay...”

Trần Tuy đứng bên cạnh mỉm cười, ở với Đông thiếu nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ anh ta thấy hắc và một cô gái nào hòa hợp như vậy. Anh ta không tự chủ được mà hí mắt cười.

“Tiểu Trần, anh cũng phải đi rửa tay rồi cùng ăn cơm!”

“Không, không, chúng tôi sẽ sang phòng khác ăn. Đầu bếp cũng đã chuẩn bị riêng thức ăn cho chúng tôi rồi... Đông tiên sinh, Đông phu nhân, hai vị cứ từ từ dùng!”

Trần Tuy hạ thấp người lùi ra.

“Nhưng tôi làm rất nhiều sủi cảo!”

Ninh Mẫn cố ý muốn giữ người ở lại.

“Ăn không hết có thể cất vào tủ lạnh.”

Đùa gì thế, Đông Đình Phong hắc vẫn còn chưa ăn mà, làm sao có thể tùy tiện mời người ngoài. Tài nghệ của phu nhân tạm thời không được lưu truyền ra bên ngoài.

Đông Đình Phong đi từ xa vọng lại một câu.

Ninh Mẫn tròn tròn mắt nhìn hắc, hắc cười, vút đi.

Trong nhà tắm, hai ba con vừa rửa tay vừa thì thầm to nhỏ:

“Ba ơi ba, không phải ba bảo con chăm sóc tốt cho mẹ sao? Mẹ lúc này có chút kì lạ!”

Khuôn mặt Đông Kỳ chăm chú.

“Kì lạ thế nào?”

“Dáng vẻ mẹ ôm con rất buồn! Con trêu đùa mẹ cũng không nói gì!”

“Ồ, vậy sao?”

Đông Đình Phong nhìn chăm chăm con trai như có điều gì đó, sau đó cười bóp mũi con trai:

“Khăng định là con lì lợm nên mẹ mới không vui!”

“Con không có!”

Đông Kỳ cũng bóp mũi hần, hai người cùng nghịch nước.

Hai người hỉ hả một lúc, sau đó Ninh Mẫn bước vào bắt đắ dĩ nhắc nhở:

“Hai người nghịch nước sao? Nháo một trận như vậy, sợ chị Thu chưa đủ phiền phức sao?”

Đông Đình Phong nắm lấy cái khăn lau tay cho con trai, cảm thấy cảm giác bị càu nhàu thực sự rất thú vị, cô hiện tại càng ngày càng mang dáng vẻ của một nữ chủ nhân.

Hần lau khô tay cho con trai rồi lại rửa mặt, lúc quay đầu thì nhìn thấy cô đang lau nước trên sàn nhà.

“Mấy chuyện này tự có người làm làm, phu nhân, em hình như quên một chuyện!”

Hần giăng lấy cây chổi lau nhà trên tay cô, nghiêm túc giữ lấy eo cô, đây chính là chuyện khiến hần muốn về nhà.

“Chuyện gì?”

“Hôn tan làm!”

Người đàn ông này càng ngày càng vô liêm sỉ.

“Đến đây!”

Hắn chấm chấm nước trên mặt mình.

“Không cần!”

Cô đẩy hắn ra, hít một hơi, thần sắc đột nhiên thay đổi phức tạp, cường ngạnh giữ khoảng cách:

“Trước tiên phải ăn cơm, sau đó, tôi có chuyện muốn nói với anh!”

Tháo tạp dề xuống, cô ngồi xuống bàn ăn.

Hắn híp mắt nhìn, cảm thấy cô quả thật có chút bất thường.

Ninh Mẫn quả thật có chút khác thường, bởi vì tâm tình rất phức tạp.

Cô nhìn ra được, Đông Đình Phong thích cô. Tình yêu này càng ngày càng mãnh liệt. Hắn rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại, chỉ là cuộc sống như vậy rất kì lạ, tất cả rất mờ ảo, nhìn rất hoàn mỹ, nhưng thực chất rất hư ảo.

Đúng, là hư ảo.

Cô không phải phu nhân của hắn, nhưng lại lấy danh nghĩa Đông phu nhân cùng hắn chung sống, hưởng thụ cơ thể đó, làm mẹ con trai hắn.

Cái cô yêu không phải là hắn!

Sống như vậy lẽ nào là nên sao? Là bình thường sao?

Đáp án là không nên, không bình thường.

Nếu như Hàn Tịnh còn sống, thân phận hiện tại của cô chẳng khác nào một kẻ thứ ba.

Bữa tối thật sự rất khó nuốt.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Ăn xong, Ninh miễn dắt Đông Kỳ đi ngủ, sau đó đi tắm, rồi mặc lên một chiếc áo ngủ đứng ngoài ban công tầng ba, ngẩng đầu nhìn ngôi sao rực rỡ đó, gió đêm mang theo mùi của biển cả thổi vào, từng đợt hơi lạnh, thời tiết ở Australia có chút khác biệt, ban ngày nắng ấm, ban đêm gió biển thanh lạnh.

Cùng với tiếng gọi nhẹ là một luồng ấm ôm lấy cô, thắt lưng là một cánh tay có lực ôm lấy, khóa chặt cô vào lòng. Sau lưng, cảm giác ấm nóng dính lấy khiến tai cô đỏ lên.

Cô xoay người nhìn thấy nông ngực rắn chắc ấy, hẳn không mặc áo ngủ, trên người vẫn còn dính nước, vết thương trên vai có chút khó coi, không biết là do lúc tắm động phải nên chảy máu hay không?

Vốn là cô có chút kháng cự, nhưng lúc nhìn thấy như vậy thì lực cũng giảm đi.

Vết thương đó là vì cứu cô mà có, nếu chệch sang một chút thì người đàn ông truyền kì này sẽ khó mà sống được.

Hắn đã cứu cô ba lần.

Cô nhớ rất rõ, hẳn lúc đó cả ngoài tòa sáng, luôn xuất hiện kịp thời như vậy, trấn an tâm tình tuyệt vọng của cô, cho cô cảm giác an tâm sau lúc hoảng loạn.

Đúng, cô không yêu hắn, hoặc là, cô của hiện tại hoàn toàn không biết làm thế nào để yêu.

Tình yêu 6 năm trước đã chôn vùi khát vọng yêu thương của cô.

Trải qua 4 tháng này hoàn toàn khiến cô sợ hãi.

Nhưng cô cũng hiểu, sự ấm áp hẳn dành cho cô thật sự khiến cô thêm muốn.

Ánh mắt cô không khỏi nhìn sâu vào khuôn mặt đó.

18 năm trước, số phận giúp họ gặp nhau, 18 năm sau, bọn họ lại tương phùng, đây lẽ nào là duyên phận?

Đúng là như vậy!

Về đây là lương duyên hay nghiệt duyên thì hiện tại vẫn rất khó nói.

Cô chỉ rõ một chuyện:

Người đàn ông này khiến cô vừa cảm thấy xa lạ, cũng khiến cô cảm thấy an tâm, cái cảm giác mà suốt 6 năm nay cô chưa từng cảm nhận được.

Từ 6 năm trước, Hoắc Khải Hàng khiến cô bị đá kích đau đớn, sau khi tình yêu chết, đây là lần đầu tiên có một người đàn ông cho cô cảm giác vững vàng được bảo vệ trong lòng.

Ngoài ra, bất kể là vẻ cổ kính ở Vườn Từ Kinh hay nét tĩnh mịch, cách biệt với thế giới bên ngoài ở Công Ngụ, Australia đều khiến cô tham luyện.

Nhưng tham luyện rồi sau đó thì sao?

Vừa coi tất cả như một quán trọ của cuộc đời, nhưng vẫn có thể coi như chốn trở về?

Nếu lại chìm đắm thì sẽ luôn có một ngày phải đối mặt với hiện thực.

“Lúc này không phải em bảo có chuyện với nói với anh sao?”

“Ừ!”

Cô gật đầu, nhìn hăn.

“Anh cũng có chuyện muốn nói với em. Tối qua về đến phòng thì em ngủ rồi.”

Hăn nói.

“VẬY VÀO NHÀ TRƯỚC ĐÃ! BÊN NGOÀI LẠNH LẮM! THUỐC ĐÂU, TÔI PHẢI BÔI THUỐC CHO ANH...”

“Thư phòng có! Đi thôi!”

Hăn ôm lấy cô, hai người trở về phòng, hăn lấy hộp thuốc tới.

“ĐẾN SÔ PHA NGỒI ĐI, TÔI BÔI THUỐC!”

Đông Đình Phong ngồi trên ghế sô pha, nhìn cô bận rộn vì mình nên không cản trở.

Hăn thích được cô chăm sóc, cô như vậy khiến hăn đặc biệt yêu mến.

Đồng thời, hăn cũng suy nghĩ, người phụ nữ này muốn nói gì với hăn?

Là muốn kéo gần khoảng cách giữa bọn họ hay là muốn vạch rõ ranh giới với hăn?

Hăn biết rõ: Người phụ nữ này không yêu hăn, trong lòng cô chỉ toàn là những vết thương, hăn có được cơ thể cô, nhưng không biết làm thế nào để cô mở lòng với hăn, từ đó tiếp nhận hăn?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Hai người cũng không nói chuyện. Ninh Mẫn cẩn thận xử lí vết thương cho hần, thận trọng tỉ mỉ.

Cửa sổ mở, những cơn gió thổi vào làm những sợi tóc bay bay chạm vào da hần, khiến hần cảm thấy nhột.

Hần làm bộ lười nhác, hưởng thụ cuộc sống tĩnh lặng và ấm áp đó.

“Được rồi!”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy hần đang ôn nhu nhìn mình, cánh môi cong lên, ánh mắt ấm áp chết người.

“Anh đang lén hưởng lạc sao?”

Thế nào lại thành lén vậy?

“Không có, anh đang đường hoàng hưởng lạc mà!”

Hần mỉm cười, cầm lấy tuýp thuốc trên tay cô:

“Bây giờ đến lượt anh giúp em xử lí vết thương. Đây gọi là có qua có lại...”

“Tôi không sao!”

“Ngồi xuống!”

Hắn không cho cô kháng cự, kéo cô ngồi xuống, bôi thuốc cho cô. Vết thương của cô không nghiêm trọng lắm, đã sắp khỏi rồi.

Ninh Mẫn kinh ngạc nhìn, cảm nhận sự mát lạnh từ thuốc trên da thịt mình, dưới ánh đèn, dáng vẻ tuấn tú của hắn có chút khó diễn tả, đặc biệt là gò má đỏ, rất đẹp. Không phải vẻ tuấn tú của mấy tên công tử mặt búng da sữa, mà là nét đẹp đầy khí chất, rất “man”.

Hắn lúc này toát ra ma lực khiến cô bị mê hoặc.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì?

Rõ ràng không yêu nhưng lại bị hấp dẫn! Rõ ràng muốn giữ khoảng cách nhưng lại dây dưa không dứt.

“Chuyện của mẹ anh đã giải quyết xong chưa?”

Cô hỏi nhỏ, cô cảm thấy nên phá vỡ bầu không khí quá mức thân mật này.

“Ừ! Có đoạn video là ổn...”

“Thôi Tán có phản ứng gì không?”

“Cũng cần có một thời gian để chấp nhận!”

“Còn mẹ anh?”

“Vẫn bình tĩnh!”

Cô yên lặng, đặt mình vào hoàn cảnh đó suy nghĩ, sau đó bất giác nói:

“Một người phụ nữ sau khi gặp phải chuyện như này thì phản ứng của họ rất khó bình tĩnh...”

“Mẹ vẫn luôn là người phụ nữ kiên cường như vậy!”

Đây là khẳng định của Đông Đình Phong đối với Hà Cúc Hoa.

“Đáng tiếc, Đông Diệu Hoa tiên sinh không có phúc sống cùng bà đến già...”

Cô cảm thấy đó thật sự là chuyện đáng tiếc.

Đông Đình Phong vừa vặn chặt nắp tuýp thuốc, vừa gật đầu:

“Ừ, vốn là một đôi uyên ương. Là sự chấp niệm của Thường Hoa đã hại cả ba đều đau khổ.”

Câu này khiến Ninh Mẫn ngơ ngác, nghĩ đến câu nói của Thường Hoan trong đoạn video trước đó mà thốt lên hỏi:

“20 năm trước, cậu anh là bởi vì biết tung tích của Thôi Tán nên mới đến Yên Thị sao?”

“Ừ!”

“Mấy người đó đã sai người ám sát cậu anh.”

“Ừ!”

“Cũng có thể nói, Thường Hoan biệt vô âm tích hoàn toàn là có kẻ đang giở trò ma quỷ với Đông gia.”

“Đúng, cậu anh thích một con cờ, cuối cùng lại vì chính con cờ đó hại chết thê thảm!”

Trong lòng Đông Đình Phong cảm khái.

Ninh Mẫn yên lặng nghe xong mới nói:

“So với Thường Hoan mà nói, có lẽ chỉ là muốn lấy lại tình yêu quá khứ đã từng thuộc về bà ta mà thôi. Lúc trẻ, Diệu Hoa tiên sinh rất tuần tú. Một

người phụ nữ được người đàn ông như vậy cảm mến, ban đầu chỉ có mục đích tiếp cận, nhưng cuối cùng khó tránh khỏi yêu thích.”

“Chính xác bà ta bị người khác lợi dụng. Đã từng dùng thủ đoạn để mê hoặc cậu, khiến cậu suýt nữa lấy bà ta. Sau đó, trong lúc vô ý biết được sự thật nên mới lấy vợ anh. Sau này, Thường Hoan hối cũng không kịp, muốn giữ lại cậu nhưng đáng tiếc cậu anh đã mất hết lòng tin với bà ta. Bà ta không cam tâm tình nguyện, nên mới đi vào con đường sai lầm, và đến cuối cùng phải chết... Haizz, không nói chuyện này nữa!”

Quá đau thương, quá tàn ác.

Đông Đình Phong cất thuốc đặt xuống bàn, dựa lưng vào ghế sofa, rất tự nhiên quàng qua vai cô, đổi chủ đề khác:

“Quên không nói cho em, trước khi đi, lúc anh gọi điện báo cho mẹ, mẹ bảo anh mang...”

“Cái gì?”

Tay hắn bá đạo như vậy khiến cô không nhìn được biểu tình của hắn, cô không tự nhiên kéo khoảng cách của hai người ra.

“Cảm ơn em!”

Ninh Mẫn ngơ ngẩn.

Cô hiểu, đây là Hà Cúc Hoa muốn cảm ơn cô lần đó cứu bà.

Có lẽ Hà Cúc Hoa đã từng nói hoặc đã từng làm chuyện tổn thương Hàn Tịnh, nhưng bản chất không phải là người phụ nữ xấu xa. Phản ứng như vậy chỉ là tùy người, tùy hoàn cảnh.

Ngoài ra, bà cũng là một người phụ nữ đáng kính. Trong đoạn video, khi đối mặt với những lời khiêu khích của Thường Hoan, mặc dù mất kiểm

soát, nhưng cuối cùng vẫn không chế được.

“Ngoài ra, tối qua, lúc đến đồn cảnh sát, mẹ còn hỏi chuyện của anh và em sẽ xử lí ra sao?”

Lúc đó, mẹ còn hỏi hẵn chuyện liên quan đến Hàn Tịnh, một người đang sống như vậy, vô duyên vô cớ lại nói không còn, cho dù muốn trình báo tử vong nhưng cũng phải có một nguyên nhân. Trên chuyến bay đó, Hàn Tịnh lại còn dùng danh tính giả.

Hẳn lúc đó không nói gì. Hiện tại, chuyện quan trọng là đối phó với người phụ nữ này, còn những chuyện khác để sau tính.

“Anh nói thế nào?”

Tim đột nhiên đập nhanh hơn, cô nhìn hẵn một cái rồi hỏi.

“Anh nói phiền bà giúp anh chuẩn bị hôn lễ... Càng nhanh càng tốt... Địa điểm có thể chọn ở Australia, ở đây ấm áp, mặc áo cưới sẽ không lạnh, về phần hội trường, cũng không cần long trọng quá, chỉ cần báo cho những người thân thiết là được. Như vậy em có ý kiến gì không?”

“Hôn lễ?”

Cô tròn tròn hai mắt nhìn hẵn.

“Làm sao?”

“Tôi... tôi chưa nghĩ đến chuyện kết hôn! Hơn nữa... tốc độ này có phải quá nhanh không?”

Cô lắp bắp nói.

Nha đầu này đương nhiên không nghĩ đến chuyện kết hôn. Nhưng không sao, hẳn nghĩ đến là được.

“Không nhanh chút nào, nước chảy thành suối, rất bình thường!”

Đây gọi là bình thường sao?

Cô cau mày, cúi đầu:

“Chúng ta vẫn chưa hẹn hò... Kết hôn nhanh như vậy, không phải còn sớm sao? Hơn nữa, thời cơ cũng không đúng...”

“Đăng kí kết hôn xong rồi hẹn hò cũng vậy thôi!”

Hắn nhẹ nhàng đan ngón tay qua những sợi tóc của cô, vuốt ve, cảm giác này rất mềm mại, nhìn thấy cô gấp gáp lại nói tiếp:

“Ừ, như vậy đi, chúng ta cứ ở Australia một thời gian, sau đó bay đến Ai-len đăng kí kết hôn, rồi sau đó đến bãi kiến bố mẹ vợ của anh để bàn chi tiết về vấn đề kết hôn. Nếu như em cảm thấy bất tiện, anh có thể phái chuyên cơ đón bọn họ đến Australia để bàn bạc...”

Nghe đến đăng kí kết hôn mà tim cô run lên, Đông Đình Phong thật sự làm gì cũng có kế hoạch, hơn nữa, hắn còn muốn đến Ai-len đăng kí. Đó là quốc gia cấm các cặp vợ chồng ly hôn.

Nhưng cô chưa chuẩn bị tốt. Hoàn toàn chưa sẵn sàng.

Giữa bọn họ có quá nhiều vấn đề.

Liên quan đến con trai hắn, còn có con gái cô... liên quan đến người yêu cũ của cô... Kết hôn vội vàng như vậy không hợp lí, sau này sẽ xảy ra nhiều vấn đề.

Cô ngẩng đầu, hạ một quyết định:

“Đông Đình Phong... E là tôi không thể lấy anh!”

Cô nhẹ nhàng cự tuyệt!

Nhưng người đàn ông này đâu có vì vậy mà biến sắc, hơn nữa còn cười lớn:

“Lẽ nào cả đời này em muốn làm Hàn Tịnh sao?”

Người đàn ông này cố ý hiểu sai câu nói của cô.

Ninh Mẫn yên lặng nhìn, trong lòng hiểu rõ, nên đối mặt với tất cả chứ không phải lẩn trốn, kéo dài thời gian...

“Đây chính là vấn đề tôi muốn nói với anh. Đông Đình Phong, tôi muốn cùng anh phân tích một chút về quan hệ hiện tại của chúng ta...”

“Được, anh đang lắng nghe!”

Hắn gật đầu, mặt rất thành khẩn. Ninh Mẫn đứng dậy đi đến ngồi đối diện hắn.

“Đầu tiên, chúng ta nói đến chuyện mẹ ruột của Đông Kỳ...”

Ánh mắt hai người đối diện nhau. Nghe thấy cô nhắc đến điều này, Đông Đình Phong đột nhiên ý thức được vấn đề còn tồn tại.

“Ừ, chuyện này chính xác là chúng ta phải thảo luận kĩ...”

Hắn đi rót hai cốc nước ấm, đặt xuống cho cô một cốc:

“Buổi tối nên uống nước ấm! Nói xem, em nghĩ thế nào?”

Hắn ngồi xuống, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh.

Một lúc sau

“Anh không định tìm mẹ ruột của Đông Kỳ sao?”

Cô nhẹ nhàng hỏi, đồng thời tỉ mỉ quan sát sự biến đổi trên sắc mặt hân: con người ấm nhạt, bình tĩnh.

“Ừ, sau này sẽ không tìm nữa!”

“Còn trước đây? Trước đây anh đã từng tìm sao?”

Vấn đề này rất khó trả lời. Đông Đình Phong cân nhắc một chút mới trả lời:

“Trước đây từng muốn, hiện giờ thì không.”

“Nói cụ thể xem nào!”

Cô thể hiện sự cố chấp đối với việc này, giống như có bé xé ra to, nhưng hân hiểu, hân phải nói rõ chuyện này, sự tồn tại của Đông Kỳ đã định sẵn cô chỉ có thể là “mẹ kế”. Đó là lí do ra muốn làm rõ chuyện này.

Hân suy nghĩ một lúc mới nói:

“Trước đây muốn là vì hiếu kì, rất muốn biết người phụ nữ sinh ra Tiểu Kỳ là người thế nào, cũng muốn làm rõ mục đích của những kẻ làm ra âm mưu này. Hiện tại không muốn là vì đã tìm được người phụ nữ mà mình cần, người phụ nữ đó có tìm hay không, không quan trọng.”

Câu nói hợp tình hợp lí thể hiện rõ lập trường của hân, cũng như tình cảm của hân dành cho cô.

“Nhưng làm như vậy có chút thiếu sót! Anh không thể giấu Tiểu Kỳ cả đời được. Đông Đình Phong, con trai anh rất thông minh.”

“Sau này, em sẽ là mẹ của Tiểu Kỳ. Cho nên, tạm thời anh không muốn nói với nó, nó còn có một người mẹ khác.”

“Nhưng cuối cùng tôi vẫn không phải mẹ ruột của nó... Anh không cảm thấy như vậy rất tàn nhẫn với nó sao? Để nó nhầm tưởng, nhưng kết quả là tôi không phải mẹ nó. Đứa trẻ đó quá thông minh, sẽ không dễ gì lừa được. Đến lúc đó, nó sẽ bị tổn thương.”

Hắn đứng dậy, quan sát, ánh mắt tĩnh mịch, bầu không khí cũng như ngưng đọng lại.

Hiện tại, mặt cô rất nghiêm túc. Hắn cũng thu lại nụ cười ấm áp, tinh thần trở lại vẻ lạnh lùng, hắn không cười thì tự nhiên sẽ tạo ra một cảm giác xa cách, khiến người ta cảm thấy xa lạ.

Hắn nhìn một lúc mới hỏi:

“Vậy em muốn anh phải làm thế nào? Tiếp tục điều tra để tìm ra mẹ ruột của nó? Sau đó lấy cô ta? Dùng cái gọi là trách nhiệm đó buộc hai con người xa lại với nhau? Đó chính là cách nghĩ của em đúng không?”

Ninh Mẫn đột nhiên cứng họng. Cô nghe ra sự tức giận trong lời nói của hắn. Người đàn ông này đã đoán được suy nghĩ của cô, và cũng vì nó mà mất vui.

“Em say rồi, em không thể nghĩ đó là thật! Nghe anh nói, A Ninh, lẽ nào em không cảm thấy cách nghĩ đó quá lí tưởng hóa hay sao? Trước đây em có suy nghĩ như vậy, em có nghĩ qua hay không, người phụ nữ đó anh căn bản không hề quen biết, nếu không muốn nói là hoàn toàn không có tư cách là mẹ Tiểu Kỳ, em vẫn giữ cách nghĩ đó sao?”

Ngữ khí của hắn có vài phần bất đắc dĩ. Còn cô ư, yên lặng, suy nghĩ: Đúng vậy, cách nghĩ này quá lí tưởng hóa, hoàn toàn không thiết thực, nhưng...

“Nghe này, A Ninh!”

Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh, nhẹ nhàng giữ lấy vai cô, ép cô phải nhìn hắn:

“Về Tiểu Kỳ, anh không cách nào trốn tránh được, nó là con trai anh, chuyện đó là sự thật. Nhưng anh không biết nó sinh ra thế nào, cũng không cách nào đổ trách nhiệm lên người khác, cuộc đời có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, và Tiểu Kỳ chính ngoài ý muốn của anh.

Có lẽ nói như vậy, em sẽ cảm thấy anh rất vô trách nhiệm. Nhưng sự thật là vậy. Bi kịch của cuộc đời, ai có thể nghĩ được sẽ dẫm phải hai lần.

Nhưng là kẻ nào đang âm thầm sử dụng thủ đoạn đó, bọn chúng muốn làm gì? Anh vẫn sẽ điều tra. Chỉ là người phụ nữ đó... anh không thể tìm...

Nếu như không cần thiết, anh sẽ không để Tiểu Kỳ đi nhận mẹ. Trừ phi có một ngày Tiểu Kỳ lớn lên, nó cảm thấy cần thiết, đến lúc đó, anh không phản đối. Nhưng đó lại là chuyện sau này... Cho nên, em đừng mượn cớ này để đẩy anh ra...”

Đây là cái cớ cô muốn đẩy hắn ra xa sao?

Trong lòng Ninh Mẫn thở dài.

Đông Đình Phong lại tiếp tục bộc bạch:

“A Ninh, trên đời này không có chuyện gì thật toàn vẹn mỹ. Cái anh muốn là người phụ nữ có thể khiến anh yêu mến, chứ không phải một ngôi nhà “chắp vá”. Nếu như em là mẹ ruột của Đông Kỳ, anh sẽ cảm thấy, tất cả chuyện này thật kinh ngạc! Nhưng đáng tiếc không phải. Cuộc đời rất đáng quý, kết hôn lần thứ hai, anh chỉ chọn người phụ nữ mình thích để cùng nắm tay bước trên thảm đỏ... không tùy tiện được!

Không có ai là người hoàn hảo, khó tránh khỏi sẽ tì vết, thật sự rất xin lỗi vì 6 năm trước anh không thể gặp em. Nhưng cuộc sống chính là sự tích

lũy những ngày như vậy mà thành. Duyên phận chưa tới thì không gặp nhau, một khi đã tới thì khó tránh sẽ có vài phần hối tiếc. Anh không có cách nào chối bỏ được sự tồn tại của Tiểu Kỳ, chỉ có thể mong em bao dung cho khuyết điểm của anh.”

Hắn nắm chặt lấy tay cô, không chịu buông. Mỗi câu mỗi chữ đều rất cảm động.

Nếu như nói cô không cảm động, đó là nói dối, nhưng trái tim cô vẫn tĩnh lặng, sau khi hắn nói xong liền bác bỏ:

“Đông Đình Phong, tôi không muốn khiến anh chối bỏ sự tồn tại của Đông Kỳ, chỉ là cảm thấy anh nên suy nghĩ cho Tiểu Kỳ, nếu như có thể thì sắp xếp như vậy mới là tốt nhất. Đó là cách nghĩ của tôi. Ngoại trừ mẹ của Đông Kỳ ra, bất cứ người nào trở thành vợ anh, khi mai này Đông Kỳ biết được sự thật, trong lòng đứa trẻ khó tránh khỏi cảm giác ghét bỏ. Điều này rất không tốt đối với sự trưởng thành của nó.”

Đông Đình Phong lập tức phản bác:

“Ảnh hưởng khẳng định sẽ có, nhưng anh cảm thấy không khí gia đình hạnh phúc mới là tấm gương cho đứa trẻ xây dựng niềm tin vào cuộc sống và hôn nhân. Đây mới là quan trọng nhất. Hôn nhân sai lầm chỉ có thể để lại những ám ảnh. Ví dụ như hôn nhân của anh và Hàn Tịnh. Một gia đình không bình thường suốt 5 năm nay khẳng định có ảnh hưởng đối với Tiểu Kỳ. Cho nên, cuộc sống sau này, anh sẽ không từ bỏ trách nhiệm. Người phụ nữ anh muốn cưới phải là người mà anh và Tiểu Kỳ đều thích. Và em chính là người đó.”

Người đàn ông này rất thông minh, những lời nói ra rất có chiều sâu. Rất khó đối phó!

“Có lẽ anh nói đúng. Cách nghĩ của tôi có chút duy mỹ.”

Cô không phải không thừa nhận.

Thấy cô từ bỏ, Đông Đình Phong thở phào nhẹ nhõm, đây có phải xem là đã giải được nút thắt trong lòng cô không?

“Được, tiếp theo em còn gì muốn nói với anh không?”

“Có, tôi muốn nói với anh một vấn đề. Đông Đình Phong, trước đây, lúc say rượu, tôi đã từng nói lung tung, có lẽ anh nghe cũng hiểu. Tôi đã từng có bạn trai!”

Cô nhẹ nhàng nói, cuối cùng cố lấy hết dũng khí nhắc đến vấn đề nhạy cảm này.

“Ừ!” Hãn gật đầu rất bình tĩnh: “Có ai là không có quá khứ?”

“Anh không muốn biết anh ta là ai sao?”

Sự xuất hiện của Hách Quân có khiến hãn phát hiện ra điều gì không?

Cô nhìn chăm chăm, trong lòng suy đoán.

“Chuyện đã là quá khứ. Chúng ta không cách nào thay đổi được, chúng ta chỉ có thay đổi được tương lai!”

Không trả lời chính diện, hãn vòng vo giải thích:

“Anh chỉ biết một chuyện, người đàn ông đó mấy lần từ bỏ em, còn anh sẽ không.”

Hãn nắm tay cô đặt lên tim mình: “Trong này, cất giấu suy nghĩ muốn cùng em sống đến đầu bạc răng long. A Ninh, duyên phận chúng ta chưa cạn. 18 năm trước, chúng ta đã cùng đồng cam cộng khổ. 18 năm sau cũng vậy. Lẽ nào anh vẫn không đáng tin sao?”

Những lời này khiến cô nhớ đến 3 lần hấn cứu cô, hết lần này đến lần khác, hấn dùng hành động chân thành của mình khiến cô thay đổi suy nghĩ về hấn; hết lần này đến lần này, hấn lay động cô...

“Anh rất tốt! Chính bởi vì quá tốt nên tôi mới cảm thấy tôi không đáng có. Đông Đình Phong, tôi vẫn chưa thật sự buông bỏ...”

Câu cuối cùng nói rất khẳng định.

Giây phút này, cô cảm nhận được trái tim ấm nóng đang đập trong lồng ngực hấn.

“Hỏi đi!”

“Em có thích Tiểu Kỳ không?”

Hấn đột nhiên đổi chủ đề.

Cô ngần ngợ một lúc mới trả lời:

“Thích!”

“Em có thích Vườn Tử Kinh không?”

“Có!”

“Em có thích chỗ này không?”

“Thích!”

“Em có ghét anh không?”

Hấn hỏi một tràng dài.

Cô suy nghĩ, nhất thời thật sự vẫn không nghĩ ra cô ghét hấn ở chỗ nào.

“Không ghét!”

Đáp án này khiến hần mỉm cười, nụ cười ấy khiến cô rợn tóc gáy.

Lúc này, hần ôm lấy gáy cô kéo trở lại, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, sau đó lại hỏi:

“Có ghét anh chạm vào em không?”

Mặt cô bắt đầu đỏ lên:

“Không ghét!”

“VẬY...”

Hần lại hạ xuống trán cô một nụ hôn, cảm giác tiếp xúc khiến cô hoảng hốt. Nhưng hần giữ chặt lấy cô, nhìn chăm chăm:

“Có ghét không? Rất khó trả lời sao?”

Cầm cô bị hần khơi khơi.

“Không... không ghét!”

Ruột gan cô run rẩy, chữ cuối cùng giống như đang nhún nhảy trên đầu lưỡi cô, hần lại cúi đầu, phủ lấy môi của cô.

Lúc đầu chỉ tiếp xúc đơn giản, trong chớp mắt, cả người cô cứng nhắc, hần chiếm lấy môi cô. Hần không cho phép cô chạy trốn. Một đôi tay vững chắc nâng đầu cô lên, rất kiên nhẫn dẫn dắt cô, đến khi cô hôn đáp trả hần... Kết quả hần bị cô cắn...

Lúc hần bỏ cô ra, khóe miệng mang ý cười, cho dù có chút đau vì bị cắn.

“A Ninh, em có ghét anh hôn như vậy không?”

Liên quan đến vấn đề này, cô cự tuyệt trả lời.

Cô trừng mắt, đỏ mặt, cắn răng.

“Không nói có nghĩa là không ghét đúng không? Em ngại đúng không?”

Trời ơi, người này thật là...

Nhưng trên thực tế, hẳn nói không sai, chính xác là cô không ghét.

“Vẫn còn một chuyện rất quan trọng, em không ghét lên giường với anh đúng không?”

Lần này, mặt cô thật sự đỏ như trái cà chua.

“Đông Đình Phong... anh... anh...”

Nhìn thấy cô muốn cáu, hẳn vội vàng ôm chặt lấy cô, cúi đầu cười:

“Đừng tức giận, đừng tức giận, anh không có ý đó, anh chỉ muốn em biết rõ trái tim mình. A Ninh, kì thật, trái tim em, cơ thể em đều chấp nhận anh. Chỉ là em không dám nhìn thẳng vào vấn đề. Em thử ngẫm lại xem, từ gần nghĩa với “không ghét” là gì? Là “thích”. Có lẽ loại cảm giác này vẫn chưa mãnh liệt, nhưng trái tim em đã in dấu anh.

Em tự hỏi mình xem, nếu như em ghét anh, em có thể để anh thân mật với em như vậy không?

Thơm em, hôn em, làm chuyện thân mật nhất, em có thể để người khác dựa sát vào em như vậy không? Chính như vậy khiến em hoài nghi... Nếu em không cam tâm tình nguyện, sợ là đã giơ chân lên đá bay anh ra từ lâu rồi...”

Cô hơi kinh ngạc, không phải bởi vì hẳn ôm quá chặt, mà là ý nghĩa trong câu nói của hẳn.

Đúng, cô có thể chấp nhận thân mật với người đàn ông này, nhưng nếu đối là người khác, cô nhất định sẽ không tha thứ. So với Thôi Tán đó, không phải đã bị cô tát mấy lần sao?

Lẽ nào, tình cảm phức tạp đó của cô là thích sao?

Bởi vì thích nên khi nhìn thấy hấn và vợ chồng An Đức bàn chuyện ly hôn mà tức giận?

Cho nên mới cố ý chấp nhận yêu cầu của Thôi Tán để đến nhà thăm mẹ anh ta?

Mới sau khi sau rượu bị cảm động làm ra chuyện hại mình?

Cho nên cô mới lại để hấn dây dưa với mình?

Cho nên mới bắt đầu phiền não sẽ có một ngày mẹ của Đông Kỳ xuất hiện, cô sẽ ra sao?

Bởi vì thích Tiểu Kỳ, cho nên sợ phải trả giá cho tình cảm đó bằng sự tổn thương, trở thành kẻ thứ ba?

Suy nghĩ này bám lấy tâm tư cô.

Trước đây cô chỉ cố gắng muốn thích, muốn có một người dựa vào, bởi vì tham luyến sự ấm áp của hấn, kết quả, trái tim cô sớm đã bị hấn nắm giữ, chỉ là nó không nói ra, đồng thời nó vẫn luôn trong trạng thái mờ mịt, khiến cô không cảm nhận được.

“Tôi... tôi làm sao có thể... thích anh được...”

Cô thất kinh, cố gắng cải lại:

“Không ghét và thích căn bản là hai khái niệm khác nhau... Đông Đình Phong, đó là định nghĩa vợ vãn của anh... Ừ...”

Một nụ hôn bá đạo bức cô nằm xuống ghế.

Người đàn ông này dùng cơ thể hằn khiến cô phân biệt rõ “không ghét” và “thích”.

Đêm đó, hằn khiến cô hết lần này đến lần khác vẻ đẹp của pháo bông nở rộ, lúc hằn cúi đầu hỏi thích hay không, cô cắn răng không nói, nhưng lại cảm nhận được rõ mùi vị ma mị đó, khát khao ôm chặt lấy hằn giống như muốn thiêu đốt tất cả.

Sau màn dây dưa trên ghế sofa, lúc hằn chỉnh lại áo ngủ cho cô ôm vào phòng, cô bám lấy cổ hằn, rất tự nhiên ghé sát vào hôn một cái.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn hằn.

Hằn có chút bất ngờ.

Hai gò má cô ửng đỏ, lặng lẽ nhìn, bởi vì giây phút đó khiến cô hiểu rõ một chuyện, cô nên nói rõ chuyện đó, cô sợ qua đêm nay có thể sẽ lại lùi bước:

“Đông Đình Phong, chính xác tôi không ghét anh. Nhưng tôi không cách nào xác định được tôi có thích anh không. Cũng không biết tôi có thích hợp làm phu nhân của anh hay không. Nhưng, nếu thật sự cần tôi, được, vậy anh hãy kết hôn với tôi đi! Con đường phía trước, tôi không dám đảm bảo cái gì, chỉ có thể nói, tôi sẽ cố gắng hết sức giữ anh.”

Bởi vì câu nói này, hai mắt hằn sáng long lanh, hôn cô một cái thật sâu, kích tình đến cuối cùng cô mệt mỏi nằm trên giường.

Lúc đó, cô cảm thấy trên tay có cái gì đó, bên tai hằn đang nói chuyện:

“Nói phải giữ lời. Không được chơi xấu!”

“Không đùa!”

Cô cúi đầu đáp, cảm giác da thịt dính đầy mồ hôi.

Giây phút đó, cô nghĩ người đàn ông này rất xảo quyệt, cuộc nói chuyện này rõ ràng cô muốn phân định ranh giới với hắn, nhưng cuối cùng lại đồng ý lời cầu hôn của hắn.

Hôm sau, khi cô tỉnh dậy, cô phát hiện trên tay đeo một chiếc nhẫn hình hoa Fressia, bên trên có khắc hàng chữ: Đông Đình Phong và Ninh Sinh Ca, 1314, mãi mãi bên nhau.

Hết lần này đến lần khác cô đều cảm động, nếu như đeo trên tay là một chiếc nhẫn kim cương vài cara gì đó, có lẽ cô sẽ thất vọng. Còn chiếc nhẫn này, có lẽ không đáng giá bao nhiêu, nhưng đối với cô mà nói, nó là vô giá. Cô nhớ, đêm qua mặc dù rất mơ hồ, nhưng câu nói đó vẫn khắc sâu trong tâm trí:

“Chiếc nhẫn này là lúc anh 20 tuổi, nhất thời nổi hứng mà thiết kế, trên mặt có khắc hình hoa Fressia mà em thích. Món đồ nhỏ này tuy không đáng nói, nhưng để làm ra nó, anh đã đổ không ít tâm huyết. Vị thầy dạy anh làm là một bậc kì tài, ông ấy nói chiếc nhẫn này của anh thiết kế rất đẹp. Thợ điêu khắc đến nhà và cũng từng nói, nếu mang ra ngoài nói đây là tác phẩm ra anh đích thân làm, có lẽ có thể hét một cái giá trên trời. Nhưng anh từ chối. Bởi vì, anh muốn giữ lại để sau này dành tặng cho cô gái anh yêu. Máy người ở nhà trị thương, anh đã khắc tên hai chúng ta. A Ninh, hiện giờ anh đeo nó cho em, từ nay về sau, em chính là vợ anh.”

Không sai, đó là lúc Đông Đình Phong 20 tuổi, chiếc nhẫn không có kim cương, chỉ là những hoa văn điêu khắc, nhưng vẫn khiến người ta hoa mắt.

Rửa mặt xong, mở cửa ra, hoan nghênh cô là bầu trời đầu nắng, đã gần đến trưa, dưới ánh nắng, chiếc nhẫn lấp lánh.

“Dậy rồi sao?”

Đôi tay rắn chắc từ sau lưng vòng lại, đột nhiên ôm chặt lấy cô, dọa cô quay đầu kinh ngạc:

“Tại sao anh vẫn ở nhà?”

“Hôm nay anh không đi làm! Bởi vì có một chuyện quan trọng phải làm!”

Hắn cười cười, ngửi ngửi mùi thơm trên tóc cô mà dụi dụi.

“Có chuyện quan trọng gì vậy?”

“Đầu tiên phải thay quần áo, ăn cơm đã, sau đó cùng anh ra ngoài, em sẽ biết anh muốn làm gì.”

Nụ cười của hắn có chút thần bí.

Cô nhìn hắn nghi ngờ.

Nửa tiếng sau, trước mặt cô là nhân viên của đại sứ quán Đông Ngải Quốc tại Australia, cùng với một tập tài liệu, mắt cô tròn tròn, trước mặt là hàng chữ “đăng ký kết hôn”.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Trong phòng khách rất yên tĩnh, máy lạnh bật vừa đủ, nhưng trán Ninh Mẫn vẫn đổ mồ hôi không ngừng.

Cô lại lần nữa nhìn tập giấy tờ, rất nhiều, rất tỉ mỉ, làm thế nào hẳn có thể chuẩn bị kĩ càng như vậy?

Hộ chiếu, chứng minh thư nhân dân, hộ khẩu, giấy chứng nhận chưa kết hôn... Các loại chứng từ này đều có tên họ thật của cô, và được đóng của chính phủ...

Người đàn ông này quá thần thông quảng đại.

“Đông Đình Phong...”

Cô chần chừ gọi tên hắn, nhưng cũng không tức giận.

Đối diện là vị nhân viên đang dùng ánh mắt tò mò đánh giá hai người họ, nhìn thấy bộ dạng này của cô mà nói một câu:

“Đông tiên sinh, xem ra Ninh tiểu thư không muốn kết hôn!”

Đông Đình Phong không có ngẩng đầu, cũng không lên tiếng, đợi ký xong những chỗ cần ký mới nhìn sang bên, thấy cô vẫn chưa kí, liền cau mày:

“Hối hận sao?”

Cô chớp mắt một cái, mặt đỏ lên, không nói chuyện.

“Tôi qua là ai nói, chỉ cần anh đồng ý là có thể lấy ngay?”

“Nhưng tốc độ này thì quá nhanh!”

Cô buồn lòng nhìn: Thật là giống như lên tàu hải tặc, ngay cả chút thời gian chuẩn bị cũng không cho cô.

“Anh thích tốc chiến tốc thắng!”

Đối với hắn mà nói, chỉ có dính lên người cô cái móc thuộc về hắn thì hắn mới yên tâm.

“Nếu em không hối hận vậy thì kí tên đi!”

“...”

Cái này giống như câu nói “đâm lao phải theo lao”!

Cô nắm chặt cái bút không động dậy, đại não rất nhanh chóng tìm cớ:

“Nhưng chuyện anh và Hàn Tịnh vẫn chưa giải quyết xong...”

“Anh đã gửi giấy nhờ sân bên Hoa Châu xác nhận Hàn Tịnh tử vong rồi!”

Sặc, tốc độ rất nhanh.

Cô cúi đầu, người đàn ông này làm việc tại sao không để lại chút sơ hở nào vậy?

“Nhưng không phải anh nói muốn đến Ai-len đăng kí kết hôn sao.”

“Xa quá, anh không đợi được!”

“Hàn Tịnh mới mất, anh đã vội vàng kết hôn như vậy, nếu đồn ra ngoài sợ là hình ảnh của anh sẽ bị ảnh hưởng!”

Hắn cau mày nói:

“Suy nghĩ của người khác không quan trọng, không phải mình nghĩ gì mới quan trọng sao? Hơn nữa, hiện tại chúng ta mới chỉ đăng ký, hôn lễ vẫn chưa tổ chức, yên tâm, đến lúc đó, sẽ có đủ thời gian để di chuyển sự chú ý của báo giới.”

Cô liếc mắt nhìn hắn câm nín.

Người này có chuẩn bị mà tới, không thể nói lại hắn!

Cô chỉ có thể tiếp tục lo lắng lật đống giấy, cuối cùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào mục ghi chú trên tờ giấy chứng nhận chưa kết hôn, tim vì hàng chữ này mà co rút lại, đập loạn nhịp.

Giây phút này, cô không nói gì cũng không kí tên, sắc mặt có chút trắng bệch. Cô phát hiện, đột nhiên tay mình mềm mủi ra, không cách nào cầm được chiếc bút. Mồ hôi ướt sũng một mảng.

Bên cạnh, Trần Tụy cũng ở đây, lo lắng nhìn.

Trong phòng tĩnh lặng không một tiếng động, không khí trở nên ngột ngạt.

5 phút sau, Ninh Mẫn vẫn như cũ, không hạ bút.

“Không muốn lấy anh đúng không?”

Đông Đình Phong nhìn cô mà tĩnh lặng, nét vui vẻ lúc trước cũng biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng, nhưng hắn cũng không vì vậy mà tức giận, hắn vẫn giữ thái độ vừa phải, gật đầu một cái:

“Được rồi, vậy đừng kí! Anh thừa nhận, hôm nay đưa em đến đăng kí có chút vội vàng, chuyện này là anh suy nghĩ chưa chín chắn, chỉ muốn để mình an tâm nhưng lại không nghĩ đến cảm nhận của em. Trước đây, anh nên cùng em nói rõ, nếu em vẫn chưa chuẩn bị tốt, vậy hãy đợi sau này đi...”

Đúng, cảm giác an tâm.

Cảm giác này quá nặng nề.

Cô vòng qua lưng hắn, khắt khao ôm lấy, cảm giác vững chắc từ người hắn đủ khiến cả người cô mềm nhũn.

Lúc này đây, đầu óc cô có chút choáng váng, trong đầu nhớ lại dòng chữ trên mục chú thích: “Ghi chú: có một con gái, nhận nuôi một đứa con trai.”

Những chữ này đầy đả kích.

Cô đột nhiên đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Em muốn nói gì?”

Hắn nhìn ra.

“Tôi...”

Tâm tình cô có chút phức tạp: “Kì thật hôm qua tôi có chuyện muốn nói với anh... Kết quả lại bị anh cắt ngang, không thể nói được...”

“Hiện tại em có thể bổ sung! Anh nghe đây, phu nhân!”

“Nhưng anh như vậy khiến tôi không thể nói được!”

“Anh quấy nhiễu em sao?”

Cánh môi hắn cong lên đẹp đẽ.

“Có chút!”

“Hít sâu vào, sau đó nói những lời em muốn nói.”

Cô hít một hơi thật sâu.

“Nói đi!”

“Được!”

Cô gật đầu, ấp úng nói ra 7 chữ:

“Tôi... tôi... tôi đã có con gái!”

Cô vẫn nhìn hẩn chăm chăm, không muốn bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của hẩn.

Nụ cười ấm áp. Đi kèm với nó là ánh mắt vui sướng như dòng nước thu lẫn tăn của hẩn.

“Anh có một đứa con trai!”

Hẩn nói, thanh âm ấm áp như gió xuân:

“Tiểu Kỳ vẫn luôn muốn có em gái, nhưng kết quả lại sinh ra một chị gái, tuổi cũng xấp xỉ nhau, anh nghĩ, nó nhất định sẽ rất thích!”

Tim cô đập “thịch... thịch... thịch” như muốn nhảy ra ngoài.

“Anh không ngại sao?”

“Người anh cưới là em, thêm một đứa con gái cũng không sao!”

Hẩn nhéo mũi cô: “Haizzz, em đang lo lắng điều gì? Em có thể chấp nhận Tiểu Kỳ, tại sao anh không thể chấp nhận Văn Văn?”

Người này, ngay cả tên con gái cô cũng biết.

“Bởi vì anh là Đông Đình Phong.” Ninh Mẫn nói.

“Nhưng người anh cưới là Ninh Sinh Ca!”

“Đông Đình Phong...”

“Sau này gọi Cẩn Chi!”

Vừa nói hần vừa nghiêng người về phía cô, khiến cô phải cong người về sau.

Cô không thể làm gì khác ngoài lấy tay bịt chiếc miệng đang muốn làm loạn của hần, quan sát, tâm trạng phập phồng, khó lấy lại bình tĩnh, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì vô ích, hần đã sớm điều tra kỹ càng về cô. Có lẽ cô nên tức giận vì đó là quyền riêng tư của cô.

Nhưng cô lại không tức giận, hơn nữa còn thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện khó nhất là mở miệng, cho rằng sẽ dẫn đến khó khăn, hóa ra trong mắt hần, đó chả là gì cả, là bởi vì yêu thích nên tất cả đều có thể bao dung sao?

Hần gỡ tay cô ra: “Hiện tại em không có cơ hội hối hận đâu, Đông phu nhân! Nếu như trước đây em nói có lẽ anh sẽ suy nghĩ một chút. Nhưng hiện tại thì không!”

“Đông Đình Phong, nó là con gái của ai, anh có biết không?”

Cô khàn giọng hỏi.

“Điều này quan trọng sao?”

“Anh không sợ phiền phức sao? Biết rồi mà vẫn muốn tôi kết hôn với anh!”

“Đông gia và Hoắc gia vốn đã có mâu thuẫn.”

Hắn cười nhẹ, xoa mặt cô:

“Đứa con gái này, nếu như em muốn lấy, anh sẽ thay em giành lại quyền nuôi dưỡng. Nếu như em muốn để lại cho anh ta nuôi, anh cũng không phản đối!”

“Đông Căn Chi...”

Người đàn ông này khoan dung như vậy, nếu như bỏ lỡ, sau này cô còn có thể tìm được một chỗ dựa tốt như vậy không?

Vậy thì không nên từ bỏ, hãy thử giữ lấy, dựa vào bờ vai vững chắc này.

Cùng lúc này, tại Quỳnh Thành, trong phòng hội nghị, một cuộc họp dài cuối cùng đã kết thúc, tất cả mọi người ủa ra như chim vỡ tổ.

Một người đàn ông trung niên tuần tú đang đứng trên bậc thang quan sát hai cha con Hoắc Trường An bước vào cùng một chút ô tô, rời khỏi tòa nhà Quốc Hội. Ngay sau đó, ông ta cũng rời khỏi tòa nhà Quốc Hội, dưới sự bảo vệ của thuộc hạ, ông ta bước vào một xe công màu đen, sau khi rời đi, thuộc hạ đặc lực bên cạnh mở máy tính ra:

“Tiên sinh, ngài xem, đây là hình ảnh vừa chuyển về từ Australia. Đông Đình Phong và Ninh Sinh Ca đã hoàn thành xong thủ tục đăng kí kết hôn. Đây là giấy chứng nhận kết hôn của bọn họ.”

Người đàn ông tùy ý liếc nhìn một cái, khóe miệng cong lên:

“Đông Đình Phong đúng là Đông Đình Phong, hành sự luôn sạch sẽ nhanh gọn như vậy. Thật đúng không làm người ta thất vọng.”

Thuộc hạ vừa cười vừa nói:

“Đông Đình Phong hành sự vẫn luôn hung hăng, chính xác, nhanh chóng khiến người ta sợ hãi. Phàm là những thứ gì anh ta thích, thì thường chỉ trong vòng nửa tháng đã nằm gọn trong tay. Nhưng đối diện lần này là một người đàn bà, tình huống có chút đặc biệt, anh ta giống như một tờ giấy trắng nên thời gian suy nghĩ cũng dài hơn một chút.”

“Như vậy đã rất nhanh rồi, tốc độ này đủ khiến Hoắc đại thiếu của chúng ta trở tay không kịp...”

Người đàn ông cười, suy nghĩ lại hỏi:

“Giấy đăng kí này có lẽ là do Thần gia cấp cho!”

“Vâng! Là Thần Huống đã bí mật nhờ người chuẩn bị. Hoắc Khải Hàng không biết.”

Đó cũng không phải là chuyện nằm ngoài suy đoán của ông ta.

“Tiếp theo, chúng ta nên làm gì?” Thuộc hạ hỏi.

Người đàn ông suy nghĩ:

“Để vợ chồng trẻ bọn chúng nuôi dưỡng tình cảm một chút. Tình cảm càng tốt, sau này Ninh Mẫn dứt bỏ, càng khiến Đông Đình Phong mất đi lí trí.”

“Ngài không sợ Ninh Sinh Ca thật sự sẽ thích Đông Đình Phong, sau đó, hai người họ sẽ liên kết lại sao?”

Người đàn ông cười lạnh, dùng ngón tay chạm vào màn hình, còn có rất nhiều bức ảnh khác, toàn là của vợ chồng Đông Đình Phong:

“Yên tâm, không thể liên kết được. Giữa bọn chúng có khoảng cách rất lớn. Một Hoắc Khải Hàng cũng đủ khiến chúng khó khăn, sau đó, nếu Ninh Sinh Ca biết được chuyện cô ta không nên biết, mà cô ta vẫn có thể sống vui vẻ cùng Đông Đình Phong, vậy thì cô ta sẽ không phải Ninh Sinh Ca.”

Thuộc hạ nghĩ cũng đúng, gật đầu nói:

“Cũng phải, thứ tình cảm này rất nhỏ bé. Có thể rất thích, cũng có thể rất hận. Cũng giống như Ninh Sinh Ca đối với Hoắc Khải Hàng. Nói đến đây, Hoắc thiếu của chúng ta đối với cô ta rất si tình, xem đi, suốt 6 năm nay không thân thiết với bất cứ người phụ nữ nào. Đầu tiên là vóc óc suy nghĩ để bỏ vị hôn thê. Sau đó lại tốn mấy năm trời đi tìm người yêu cũ. Tình cảm sâu đậm khiến người ta cảm động! Nếu Ninh Sinh Ca chịu ủy khuất cầu toàn một chút, Hoắc đại thiếu cũng không khổ như vậy... Đáng tiếc, Ninh tiểu thư trời sinh tính tình ương ngạnh, rất xem trọng tình cảm, không thể chấp nhận một người đàn ông trọng quyền vị hơn tình cảm... Hay vì 6 năm trước, cô ta còn quá trẻ...”

Người đàn ông vừa nghe vừa nhìn bức ảnh, trong lòng suy nghĩ: Cô gái này chính xác là rất trẻ, hơn nữa tướng mạo xinh đẹp. Nhưng một người con gái chỉ có khuôn mặt xinh đẹp vẫn chưa đủ, muốn chinh phục được một người đàn ông nội tâm còn cần phải có tài năng khiến người đàn ông đó nể phục. Ninh Mẫn có tướng mạo, có tài năng, hơn nữa còn rất quyến rũ, nhìn xem: nét mặt mê người như vậy, không hấp dẫn bọn họ mới là lạ.

Người đàn ông mỉm cười nói tiếp:

“Trẻ là một chuyện, cá tính mạnh mẽ mới là nguyên nhân chủ yếu. Cô ta không phải loại con gái ngu ngốc vì tình yêu hi sinh vô điều kiện. Con gái Ninh gia có khí chất quân nhân, dũng cảm. Đó là tinh thần được truyền từ

đời này sang đời khác của Ninh gia. Cho nên, Ninh gia mới chưa phát tài, chỉ có thể giữ địa vị vốn có của mình. Quá cứng nhắc!”

“Kì thật Hoắc Khải Hàng cũng rất cứng nhắc!” Thuộc hạ nói.

“Không phải Hoắc Khải Hàng cứng nhắc, mà là cậu ta luôn muốn cho người con gái cậu ta yêu thấy một vẻ ngoài lịch lãm mà quên đi một chuyện cơ bản nhất: Cái gì nắm chắc trên tay mới là cái của mình, không đặt cô ta trong nhà mà thả ra ngoài, điều này rất dễ khiến kẻ khác “mượn gió bẻ măng”!”

Người đàn ông cong môi cười...

4 tháng trước, nếu Hoắc Khải Hàng dừng nghĩ nhiều như vậy, lập tức bay đến Trung Quốc đăng kí kết hôn, có lẽ Ninh Sinh Ca cũng không phải chịu nhiều đau khổ như vậy... Nếu lúc đầu, Hoắc thiếu thật sự kết hôn, vậy tiếp theo sẽ có một màn kịch vui khác...

Bất kể là phát triển theo kịch bản nào thì đều rất đáng xem.

Người đàn ông suy nghĩ, sau đó gọi một cú điện thoại, cánh môi cong lên, đem hình ảnh trên màn hình máy tính gửi đi.

“Người lại muốn làm gì?”

Bên tai truyền đến giọng nói tức giận lạnh lùng của một người phụ nữ.

“Không muốn làm gì, vừa mới gửi cho bà một tấm hình, bà có thể xem!”

Người đàn ông cười bí hiểm.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 147

Trong thư phòng, có một người phụ nữ đang ngồi, phu nhân của ông ta, người vợ trên luật pháp, bởi vì câu nói này mà cau mày, đáy mắt không dám tin:

“Thế nào mà lại dính đến Đông Đình Phong?”

“Nghe nói là vệ sĩ Đông gia bắt nhầm, đưa Ninh Sinh Ca về Đông gia. Sau đó, Ninh Sinh Ca và Đông đại thiếu vừa gặp đã yêu, liền kết hôn...”
Trợ lí báo lại cho bà ta.

“Vừa gặp đã yêu?”

Hoặc phu nhân nhắc lại 4 chữ này, ngữ khí chế nhạo giống như nghe thấy một chuyện nực cười:

“Chữ này có chút quen thuộc. 6 năm trước, người cô ta vừa gặp đã yêu là Tiểu Hàng, 6 năm sau lại trở thành Đông Đình Phong sao? Nhưng cô ta đúng là rất biết chọn người. Chọn toàn những người tốt nhất ở Đông Ngải Quốc. Đây là cô ta muốn gì? Muốn làm hồng nhan họa thủy sao?”

Giọng nói đó càng lúc càng lạnh lùng, có một loại tức giận trong đó:
“Con đàn bà này muốn hủy diệt Hoắc Khải Hàng, muốn hủy diệt Hoắc gia!”

“Đề tin tức này xuống!”

Hoắc Trường An thân nhiên hạ lệnh cho thuộc hạ Tiểu Cao, cúi đầu nhặt chén trà. Cũng may, vẫn chưa vỡ, đây là chiếc chén mà ông ta thích nhất. mấy năm nay, ông ta vẫn luôn dùng chiếc chén này uống trà, đi đâu cũng mang theo, đã thành thói quen.

“Sợ là không giấu được!” Tiểu Cao do dự nói, “Người của Hoắc thiếu vẫn luôn tìm hiểu tin tức của đội trưởng Ninh.”

“Không giấu được cũng phải giấu! Nói rõ với Dương Khai và Hách Quân. Đại sự phải để lên hàng đầu.”

Hoắc phu nhân nặng nề phân phó.

Người đàn ông không nói gì, cầm cốc nước hung hăng uống, nghe thấy câu này liền tiếp lời: “Không giấu được thì không cần giấu. Bọn người Dương Khai cũng có chừng mực. Thuận theo tự nhiên mà làm. Ra ngoài đi!”

Ông ta phất tay.

“Rõ!”

Tiểu Cao đi ra.

“Đây là ông định không quản sao?”

Hoắc phu nhân ngồi trước bàn, lạnh lùng nhìn chồng mình, cố đè nén tức giận:

“4 năm trước, tôi đã nói với ông, phải bắt Khải Hàng kết hôn. Kết quả ông lại dung túng cho nó phá hỏng hôn sự. Trường An, tôi hao tâm tổn sức vì cái nhà này như vậy, tại sao trong mắt ông, tôi lại thành kẻ bất lương thủ đoạn dã man hả?”

Người đàn ông kéo kéo chiếc cà vạt, đi lại gần, đặt cốc nước xuống bàn, ánh mắt uy hiếp quét qua một lượt:

“Đây là bà đang muốn giành công trước mặt tôi sao? Muốn thể hiện bà đã tận tụy vì cái nhà này thế nào sao? Ngay cả chuyện chung thân đại sự của con trai cũng hi sinh? Hay là 30 năm nay, bà giữ cái phần mộ này quá buồn nên muốn kéo thêm người khác xuống cho vui?”

Trong lời nói có ý châm chọc khiến sắc mặt Hoắc phu nhân trắng bệch, sau đó, là một tiếng cười nặng nề, đằng sau sự nặng nề đó là cảm giác tang thương:

“Đúng vậy, tôi buồn chán, cần có người giải sầu. Nhưng tôi không vì vậy mà thao túng chuyện hôn nhân đại sự của con trai mình. Hôn sự với Trương gia là ông đồng ý. Đứa trẻ đó thật lòng thích Khải Hàng, xuất thân cũng rất tốt, tính tình dịu dàng, hơn nữa còn hiếu thảo. Như vậy không hợp với con trai ông sao? Ông vì muốn giúp đỡ con trai mình mà hủy hôn với Trương gia sao? Chẳng qua là vì tôi và Trương gia thân thiết, nên ông thấy không thuận mắt, đúng không? Ông nhìn Ninh Sinh Ca xem, tính tình tệ như vậy, có lần đánh nhau với con trai ông liền đánh nó nằm rạp trên mặt đất. Ra đòn rất nặng...”

“Vậy tôi không phải nên chúc mừng bà sao, hiện tại cuối cùng cũng có người tiếp nhận vị trí ôn thần này.”

Ông ta cười lạnh một cái, hung hăng ra ngoài.

Đây đâu phải chuyện có thể vui mừng, nếu Khải Hàng biết được, ai có thể đảm bảo được hắn sẽ gây ra chuyện gì. Hiện tại là thời gian nhạy cảm, hắn ngàn vạn lần không thể có tin đồn. Người đàn ông này còn là ba ruột của hắn, mà hoàn toàn không quan tâm.

Hoắc phu nhân câm nín, ánh mắt tang thương như bị bại trận, cả người chán chường.

30 năm nay, mỗi lần gặp mặt, bọn họ đều không vui rồi rời đi, bà ta đã quen, nếu như không phải vì xảy ra chuyện, sợ rằng ngay cả một phút, một giây Hoắc Trường An cũng không muốn ở ngôi nhà này. Bên ngoài, có quá nhiều người đàn bà đang đợi ông ta chiếu cố, chứ không phải chỉ có riêng mình bà ta.

Kết hôn 30 năm, Hoắc Trường An chỉ bước vào phòng bà ta 2 lần, sau đó, bà ta một mình chăm con đến bây giờ.

Người đàn ông này chưa từng nhìn thẳng vào mắt bà ta: Chỉ bởi vì bà ta đã hại chết người phụ nữ quan trọng nhất của ông ta, cho nên, ông ta từ chối ly hôn, giữ bà ta lại trong cuộc hôn nhân giống như năm mồi này.

Ngày thứ 2 đến Australia, Ninh Mẫn trở thành Đông phu nhân, tốc độ như vậy thật sự cô vẫn không cách nào biết trước được.

Cô cảm thấy, từ sau khi gặp người đàn ông mang tên Đông Đình Phong này, cuộc sống của cô lại lần nữa rơi vào trạng thái không thể khống chế được.

Hắn là phúc tinh của cô, nhưng cũng là khắc tinh của cô.

Nhớ lại ngày trước, lúc ở Trung Quốc, có một đồng nghiệp đã theo đuổi cô suốt 3 năm, cô chỉ cười, cuối cùng thẳng thắn từ chối.

Còn Đông Đình Phong ư, một tháng đã khiến cô trở thành người đàn bà của hắn.

Khoảng cách giữa 3 năm và 1 tháng không thể nào so sánh được, sau này nếu bị đồng nghiệp đó biết, không biết anh ta sẽ nghĩ thế nào?

Đầu tiên, Đông Đình Phong dùng điện thoại vệ tinh gọi điện báo tin về Ba Thành:

“Ông, mẹ, cô Dạng, mọi người đều ở đó à, thật tốt, mọi người có nhìn thấy không, đây là giấy chứng nhận kết hôn. Cháu và A Ninh đã đăng ký rồi!”

Đông Lục Phúc, Đông Dạng, Hà Cúc Hoa đang nói chuyện thì nhận được điện thoại, cả ba đều ngồi trước màn hình, lúc nhìn thấy Đông Đình Phong ở Australia đang ôm cô gái đó liền cảm thấy rất cổ quái, bọn họ chưa bao giờ thấy hân hoan thiết đến như vậy, nghe thấy những lời này mà trợn mắt nhìn, tất cả đều không giấu được sự ngạc nhiên.

“Tiểu tử thôi, hành động cũng thật nhanh nhẹ!”

Đông Lục Phúc mắng một câu, nhưng mặt mày cười mãn nguyện.

Đây là chuyện tốt, cuối cùng đứa trẻ này đã tìm được người con gái nó thích. Thế giới này rất rộng lớn, nhưng muốn tìm được người mình thực sự yêu không phải dễ dàng, tìm đúng thì cả đời hạnh phúc, tìm sai thì cả đời mệt mỏi.

Đông Dạng ở bên cạnh cũng cười thầm, chân thành chúc hân hạnh phúc, bà sớm đã nhìn thấy hai đứa trẻ này sẽ có tương lai, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy:

“Chúc mừng, chúc mừng... Cưới được người mình yêu... Haizz, đợi chút, các cháu không phải vì có... mà kết hôn đấy chứ?”

Đông Đình Phong thấy được vẻ ngại ngùng trong mắt vợ, bất giác mỉm cười:

“Có thể. Bà cô trẻ, Tiểu Phong của cô vẫn luôn cố gắng, hãy tin cháu, đợi sau khi cô móc hồng bao thành hôn xong, không bao lâu sẽ phải móc

hồng bao lần thứ hai.”

Cái này giống như ăn không nói có, khiến Ninh Mẫn càng xấu hổ. Người này, trước mặt trưởng bối tại sao lại ăn nói trắng trợn như vậy... Hơn nữa, mặt còn không hề đỏ, đúng là đồ mặt dày, còn cô thì ngược lại, mặt đỏ bừng cả lên.

Đông Dạng thấy vậy cười xấu xa, ôm ngực, dùng tay chỉ chỉ:

“Ta đã thấy rồi, tiểu tử cháu là loài lang sói, sống 30 năm, khó tìm được con linh dương non ngon như vậy, một khi đã phá giới thì không nói được. Xem đi, xem đi, mấy ngày ta không gặp mà trông tiểu cô nương của chúng ta đã gầy đi trông thấy. Haizz, đừng trách chúng ta làm trưởng bối không nhắc nhở, hai cháu ân ái thì ân ái, nhưng đừng vì ân ái mà ảnh hưởng sức khỏe... Thời gian mang thai phải chú ý đến chất lượng chứ không phải số lượng... Đứa trẻ khỏe mạnh mới là quan trọng nhất... Haizz, không đúng, các cháu đều bị thương, không phải đang uống thuốc sao? Nếu là đang uống thuốc thì ngàn vạn lần đừng mang thai. Nhất định phải sinh ra một cô bé có thể khiến Tiểu Kỳ yêu thích, có thể chơi cùng nó.”

“Không uống thuốc, cháu không uống. A Ninh cũng không, yên tâm đi, hai bọn cháu căn bản rất tốt, bảo đảm sẽ sinh ra một đứa trẻ kháu khỉnh, hoạt bát.”

“Sặc... đẹp chết cháu đúng không, Ninh tiểu thư nhà người ta còn không biết có muốn sinh hay không... Đúng không, Tiểu Ninh... Trời ơi, Tiểu Ninh hay ngại... Ba, ba xem xem, mặt đỏ lên kìa... Aizz, ta nói này Tiểu Ninh, chồng cháu muốn sinh con gái đến phát điên rồi, nếu vậy, cháu cứ sinh cho nó một đứa con trai đi... Xem nó kìa, đặc ý như vậy, Đông Cấn Chi, ta nói cho cháu biết, cháu lợi hại thế nào thì cũng không thể khống chế được chuyện sinh con trai hay con gái đâu...”

Đông Lục Phúc ư, ông vẫn ngồi bên cạnh cười, tưởng tượng cảnh được bế cháu mà mong đợi:

“Sinh nhiều vào, nhất định phải sinh nhiều vào! Đông gia quá vắng vẻ mà...”

“Không vấn đề! Ông cứ đợi đi! Lần đầu không phải con gái, vậy tiếp tục lần hai, tóm lại đến bao giờ sinh được con gái mới thôi...”

Đông Đình Phong cười đáp ứng, ai ngờ, đằng sau lưng lại bị nhéo một cái:

“Aiya, phu nhân vẫn ngại sao, hại chết anh rồi...”

Bên kia, Đông Dạng vỗ tay cười: “Tiểu tử này nên bị véo, cháu là lợn nái ư mà đẻ suốt vậy. Sinh một, hai đứa là được rồi. Cháu muốn chết vì mệt sao...”

“Vậy sinh hai đứa. Được không? Được không?”

Đông Đình Phong chớp chớp cặp mắt trêu mếu nhìn cô, mặc cả.

Có cái hồ nào hay không, Ninh Mẫn thật sự muốn tự chôn mình mà. Ông cháu 3 đời nhà này nói chuyện với nhau thật sự không có ngại ngùng gì, nhưng đồng thời cũng thể hiện rõ một tình cảm thân thiết.

Cô câm nín không trả lời, trong lòng thật sự rất hiếu kì, người phụ nữ giả mạo Đông Dạng đang ở Đông gia này rốt cuộc là ai, tại sao lại thân thiết với Đông Đình Phong và Đông Lục Phúc như vậy.

Về phần Hà Cúc Hoa, bà vẫn yên lặng ngồi bên cạnh, cánh môi mang ý cười, chỉ là nụ cười ấy mang theo nét u sầu, không biết tại sao, Ninh Mẫn cảm thấy sắc mặt người phụ nữ này có chút tiêu tụy. Có thể là bởi vì Đông Tán!

“Là bởi vì trả thù mà kết hôn lần hai?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Trong mắt Đông Kỳ, Đông Đình Phong không thích cười. Dáng người cao cao, khỏe mạnh, dễ dàng tung cậu lên không, sau đó vững vàng giữ lấy.

Năm nay, Đông Kỳ 5 tuổi, nhưng cậu đã sớm có kí ức.

Cậu biết, trước đây ba không thích ôm cậu, cũng không muốn ở bên cậu.

Lúc đó, cậu rất ít nhìn thấy khuôn mặt ba, bà nội cũng không thích cậu, trong kí ức của cậu, chỉ có cô Lôi Lôi là bên cạnh cậu nhiều nhất.

Sau này, lúc cậu ốm, ba mới bắt đầu chăm sóc cậu, dùng bàn tay to lớn, ấm áp ấy nắm lấy tay cậu, xoa đầu cậu, và luôn dùng ánh mắt kì lạ để quan sát cậu.

Sau này, ba thỉnh thoảng đưa cậu đến biệt thự ở. Dạy cậu bơi, cùng cậu đá bóng, chỉ cậu cách chơi cờ, đó là thời gian hạnh phúc nhất của cậu.

Có lúc, ba không nói chuyện, thích yên lặng ngồi đọc sách, cậu học dáng vẻ đó, cũng cầm sách tự nhận chữ, học đếm số, đọc những các loại sách cậu xem hiểu. Có lúc, miệng lưỡi của ba rất lợi hại, khiến người khác sợ hãi.

Cậu nhìn thấy bộ dạng ba giáo huấn người khác, nghiêm mặt, không tức giận nhưng đầy uy hiếp, khiến tất cả mọi người phải cúi đầu, không dám thở mạnh.

Nhưng ba chưa từng lớn tiếng với cậu, có chuyện gì cũng giảng đạo cho cậu, chân thành, rất dân chủ.

Cậu thích ba, đặc biệt thích dáng vẻ lúc ba cười, cánh môi cong lên, tinh thần sáng khoải, ấm áp, đẹp ngây ngất, rất cool.

Nhưng ba thật sự rất ít cười, thỉnh thoảng lúc ba đứng trước bà nội, cậu mới thấy nụ cười ấm áp đó, còn đâu đều là hời hợt, thiếu tự nhiên.

Mấy năm nay, cậu đã quen với nụ cười thân nhiên đó của ba. Nhưng gần đây, thái độ của ba dần thay đổi, bởi vì mẹ, ba bắt đầu thích cười.

Cậu tra trong từ điển bách khoa: Cười là hình thức thể hiện tâm trạng hạnh phúc, vui sướng.

“Mẹ, ba hôm nay tại sao lại vui vẻ như vậy?”

Sau bữa trưa, ba phải đi làm, trước lúc đi còn hôn cậu, sau đó ôm mẹ, rất lâu không chịu buông, hơn nữa còn oán trách một câu:

“Làm sao bây giờ? Hôm nay là ngày tốt của chúng ta? Anh thật sự không muốn đi làm!”

Cậu không biết ý nghĩa “ngày tốt” của ba là gì, chỉ cảm thấy câu nói này có chút hài hước. Mọi người đều gọi ba là kẻ cuồng công việc, một kẻ cuồng công việc cũng có lúc không muốn đi làm sao?

Thật kì lạ...

Mẹ chỉ cười mỉm nhưng rất đẹp, sau đó hôn ba, ba lúc này lại tím tím rờn rờn.

Đúng, là cười tím tím!

Cậu luôn cảm thấy sáng nay lúc cậu không ở nhà đã xảy ra chuyện gì đó.

Hôm nay, cậu dậy rất sớm, đến tìm mẹ. Chính xác mà nói, lúc tờ mờ sáng cậu đã đứng canh trước phòng ngủ, muốn vào nhưng cửa lại khóa, muốn gõ cửa lại cảm thấy không tốt lắm, mới sáng sớm đã đánh thức người khác, quả thật không lễ phép.

Đây là đạo lí ba dạy cậu, ba nói: Lúc cụ nội đang ngủ, không được làm ồn. Có chuyện gì đều phải đợi người ta dậy mới nói.

Cậu không làm ồn, đầu tiên ra đánh răng rửa mặt, sau đó chạy ra sân chơi bóng, đợi đến lúc đồng hồ điểm 6 giờ 30 phút, mới tiếp tục đến trước cửa phòng. Theo lí mà nói, lúc này ba nên dậy rồi, ba phải đi làm.

Nhưng cậu lại đợi trước cửa thêm nửa tiếng nữa, mãi mới thấy ba bước ra ngoài, lúc ra, khóe miệng còn cong lên.

Đúng, cậu không nhìn nhầm, mới sáng sớm mà tâm tình ba đã rất vui vẻ.

“Chào buổi sáng, ba!”

Cậu ngược cổ lên chào hỏi.

“Chào buổi sáng, con trai!”

“Tại sao mà ba lại dậy muộn như vậy? Đã quá giờ rồi? Đến ba cũng đi làm muộn, thân là Boss có phải ba cũng nên làm gương cho mọi người không?”

Cậu gạt gạt cặp lông mày hỏi.

“Hôm nay ngoại lệ.”

Được thôi, bất cứ chuyện gì đều có ngoại lệ, cậu cũng không có ý kiến, sau đó chỉ chỉ vào trong phòng nói:

“Con có thể vào trong hôn mẹ không? Con muốn chào buổi sáng mẹ!”

“E là không được!”

Đông Đình Phong liền đóng cửa lại.

“Tại sao?”

Cậu có chút thất vọng: “Mẹ vẫn chưa dậy sao?”

“Đúng!”

“Nhưng mọi hôm đâu vậy! Ba nói với con, ngủ nướng là thói quen không tốt, dậy sớm vận động mới tốt cho sức khỏe!”

“Mẹ rất mệt, cần nghỉ ngơi! Ngủ đủ mới có thể chơi với chúng ta!”

“Nhưng đã ngủ cả đêm, đáng lẽ nên đủ rồi chứ?”

Cậu đột nhiên liếc nhìn, lo lắng hỏi tới:

“Ba, là ba khiến mẹ mệt phải không?”

Ba chớp mắt nhìn cậu:

“Tại sao lại nói vậy?”

“Bà trẻ nói. Nếu ba muốn khiến mẹ sinh em bé phải có thể giới của hai người. Bảo con đừng làm phiền ba mẹ. Bởi vì mẹ sẽ rất mệt, không có sức lực để chăm sóc con. Ba, ba làm thế nào để đặt em gái vào bụng mẹ thế? Lúc trước con muốn tìm hiểu trên mạng, nhưng bà trẻ không cho, còn thu lại máy tính bảng của con.”

Ba hơi kinh ngạc, sau đó cúi đầu cười, xoa xoa đầu cậu.

“Cái này... rất phức tạp...”

“Ba có thể nói cho con biết không?”

Cậu thật sự rất hiếu kì.

“Đi!”

Ba rất nhẫn nại dùng những thuật ngữ rất khoa học để trả lời câu hỏi của cậu.

Cuối cùng ba nói:

“Liên quan đến chuyện này, sau này Tiểu Kỳ sẽ được tiếp xúc. Nhưng trước tiên hai ba con chúng ta phải có giao hẹn được không?”

“Giao hẹn gì ạ?”

“Sau này làm một nam tử hán phải giữ mình trong sạch, mai này lớn lên, chỉ cưới người phụ nữ con thích, chỉ làm chuyện bí mật đó với một mình người con yêu. Không được dễ dãi thử nghiệm. Phải có trách nhiệm với mình và cô gái đó!”

“Đương nhiên là được!”

Cậu không nói hai lời liền đáp ứng, mặc dù cậu cảm thấy hiện tại nói đến chuyện có bạn gái có chút xa vời. Nhưng cậu vẫn ghi nhớ lời của ba.

Ngoài ra, đối với chuyện ba nói, cậu kì thật rất ngạc nhiên, hóa ra một đứa trẻ được sinh ra như vậy!

Cậu còn ngạc nhiên hơn về quá trình tạo thành đứa trẻ, cậu rất lo lắng, có phải vì sinh em gái mà mẹ bị ba “làm” cho mệt chết không? Như vậy cậu không thể nào chơi với mẹ được. Cậu rất buồn, nên lập tức nói một câu:

“Ba, con muốn em gái, nhưng ba cũng đừng bắt mẹ mệt quá!”

Ba vừa nghe liền phì cười dữ dội, ôm cậu xuống lầu.

Lúc ăn sáng, ba nói với cậu:

“Đi ra ngoài đi dạo rồi mua ít sách nhé, giá sách bên này ba không chuẩn bị sách cho con. Buổi sáng nên để mẹ ngủ thêm, như vậy mới tốt cho việc sinh em bé.”

Cậu không hai lời liền đáp ứng, không đến làm phiền mẹ.

Vừa đi đã đến trưa, lúc quay về là 12 giờ hơn, vừa vào cửa đã nhìn thấy ba mỉm cười mãn nguyện ôm mẹ.

Tại sao ba lại vui vẻ như vậy?

Ba như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy xa lạ, nhưng không khí này lại khiến cậu thích thú...

“Mẹ, mẹ, nước tràn ra rồi!”

Đông Kỳ phát hiện mẹ không trả lời câu hỏi của cậu mà đang thất thần, từ sau khi mẹ nhận một cuộc điện thoại thì liền như vậy, tinh thần có chút hốt hoảng, mẹ vẫn đang rót nước, cốc nước đã đầy, nhưng mẹ không định dừng lại.

“Xin lỗi, con yêu, mẹ đang có tâm sự...”

Mẹ vội vàng đặt lại cốc nước, đi tìm rẻ lau.

Mẹ lau rất từ từ, giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, lông mày vẫn cau lại, thật sự không giống lúc ba còn ở đây.

Mẹ bị sao vậy?

Cuộc điện thoại đó là ai gọi đến?

Có người nói, cuộc đời giống như một vở kịch, lúc hạ lúc lên, bi thương ly hợp, có chìm có nổi, bạn nghĩ nó là thật thì nó có thể là giả, bạn cho nó là giả thì nó có thể là thật. Thật thật giả giả dựa vào kĩ xảo. Kịch giả làm thật, kịch thật hát giả, sinh trong một tấm kịch, ai có thể nhìn rõ mười mười.

Có người nói, cuộc đời là ván cờ, tiến cờ dễ nhưng lựa chọn lại khó, đánh cờ dễ nhưng thắng cờ khó, nhận cờ dễ nhưng biết cờ khó, biết cờ dễ nhưng giải cờ khó... Giải cờ, thích cờ mới phát hiện chính mình cũng chỉ là một con cờ nhỏ bé, như vậy trong lòng sẽ có suy nghĩ gì?

Tân hôn, nam nhân nhiệt tình như lửa, từ góc độ sinh lí mà nói, đó là bình thường. Ninh Mẫn biết được, Đông Đình Phong rất mê luyện cơ thể mình, hết lần này đến lần khác, không biết mệt mỏi đòi hỏi.

Hắn giống như nóng lòng khiến cô mang thai, cô cũng không dùng bất cứ biện pháp nào, cô nói với chính mình, tất cả thuận theo tự nhiên. Cô tận tình hưởng thụ kì nghỉ, hưởng thụ cuộc sống bình yên, hưởng thụ người đàn ông có thể khiến mình có cảm giác kích thích, hưởng thụ cuộc sống hôn nhân. Tất cả được 7 ngày.

Đúng, cô cho mình một kì nghỉ 7 ngày.

Đêm đầu tiên tân hôn, bọn họ hầu như tiêu tốn cả đêm lẫn qua lẫn lại, cô chủ động nhào đến, do cô khiến người đàn ông này kích thích trước, và hắn nhiệt tình phối hợp.

Cuối cùng, hắn lật cơ thể đang run rẩy của cô xuống cười:

“Làm thế nào đây? Em khiến anh mê luyện cơ thể này đến chết rồi...”

“Ngủ một chút đi, anh cho rằng anh là người sắt ư? Có thể thức suốt 24 tiếng sao?”

“Muốn ăn em, không ngủ được!”

“Đừng ồn, sớm làm xong việc đi, nếu như có thời gian còn đi cùng em đi chơi, sau đó chúng ta nên về nước. Có vài chuyện em không muốn lại chạy trốn...”

Giây phút này, cô ôm lấy cổ hân, nơi tiếp giáp da thịt là một mảnh nóng rực.

“Em muốn làm gì?”

“Chẳng phải cần tổ chức hôn lễ sao? Em dẫn anh về ra mắt gia đình...”

Ra mắt gia đình là điều tất nhiên, mấy năm nay cô đã bất hiếu, chuyện lấy chồng quan trọng như vậy, cô phải nhận được lời chúc phúc từ ba mẹ, đến lúc đó mới giải quyết được những chuyện khác.

“Xem ra, tiếp theo anh phải tìm hiểu sở thích của bố mẹ vợ rồi! Phải khiến họ thích, anh mới có thể thuận lợi lấy được con gái cưng của họ...”

Ánh mắt hân lóe lên, trong lòng hiểu rõ, ý nghĩ của việc quay về là gì, hôn nhân của bọn họ sẽ phải trải qua những thử thách khó khăn.

Những khó khăn này sớm muộn gì bọn họ cũng phải đối mặt. Chỉ có trải qua con đường nguy hiểm này, bọn họ mới trở về được cuộc sống bình yên.

“Anh đã lấy được rồi đó!”

Cô bất đắc dĩ thở dài, ngón tay nhẹ nhàng vạch trên trán hân.

“Trong mắt anh, nhận được sự cho phép của người nhà em mới là quan trọng. Anh sẽ chân thành đối xử. Nói với anh đi, ba mẹ em là người thế nào?”

“Ba em là người rất rộng lượng, nhưng cũng rất cứng nhắc, ba em chính trực, không thích tính toán chi li, cũng không thích tranh đấu gay gắt, ông chỉ muốn làm tốt bốn phận của mình; mẹ em là quân y, phụ trách ngoại khoa... Bọn họ đều rất tốt... Chỉ là, chỉ là em đã mất tích quá lâu... Nhất định bọn họ đã rất lo lắng... Hay là em nên gọi điện về nhà nói với họ một tiếng...”

Ngữ khí của cô rất do dự, một khi gọi về, tất cả sẽ không còn yên ổn.

“Vậy tại sao em không về?”

“Em không dám!”

“Tại sao không dám!”

“Chuyện này sẽ liên lụy đến rất nhiều người!”

“Liên lụy thế nào?”

“Em sợ ba mẹ em, người nhà em, còn có Văn Văn... Kể cả bây giờ, em vẫn sợ.”

“Không thể nói với anh sao?”

“Tạm thời không muốn nói. Trước khi quay về, em muốn yên tĩnh sống cuộc sống an lành, em phải tích lũy sức lực và dũng khí...”

“Được, vậy không nói nữa, đợi đến lúc em muốn nói thì hãy nói với anh!”

Hắn cầm lấy tay cô, hôn nhẹ lên một cái, rồi lại hôn vào chiếc nhẫn đó:
“Anh sẽ bên cạnh em mãi mãi. Sau này, mọi chuyện đều có anh lo!”

Lời hứa này khiến cô cảm thấy ấm áp. Nhưng câu nói tức giận trong cuộc gọi với ông nội là gì?

Vì báo thù. Người đàn ông này muốn báo thù ai?

Hoắc Khải Hàng sao?

Hay là Hoắc gia?

Lúc trước hẳn đã từng thừa nhận, Đông gia và Hoắc gia có thù hận, không kém cô chút nào.

Không thể không nói, tiếng quát đó của Đông Lục Phúc khiến tim cô run sợ.

Nhưng Đông Lục Phúc cũng không trả lời, trực tiếp cúp máy, khiến cô càng hoài nghi.

Cô nên hỏi người đàn ông này sao: Đông Đình Phong, anh lấy tôi là bởi vì thích, bởi vì yêu, hay còn bởi vì mục đích khác?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Giường rất rộng, ánh đèn mập mờ, ánh mắt cô ôn nhu, mang theo vẻ lười biếng sau khi dây dưa triền miên...

“Đông Đình Phong!”

Cô dịu dàng gọi, thanh âm kiều diễm đó khiến người ta mềm nhũn cả cơ thể.

“Ừ!”

Hắn cúi đầu, hôn nhẹ vào mũi cô.

“Em tin anh!”

Từng chữ đều rất thành khẩn.

Đây là một lời tuyên bố. Nhưng lời tuyên bố này khiến hắn ngần ngại, không biết vì sao lại có.

Cô tiếp tục vuốt ve khuôn mặt hắn, rất dịu dàng:

“6 năm trước, em đã yêu say đắm, 6 năm sau, em lại đổ gục trên người anh. Em hy vọng, chúng ta sẽ thắng lợi, chứ không thất bại trở về vạch xuất phát.”

Đây là lời cam kết của cô, thật sự rất đáng mong đợi, nó khiến hắn rất vui.

Tay bị hấn nắm chặt, người đàn ông này thấp giọng nói:

“Tất nhiên! Chúng ta có thể thắng!”

Con người cô vì vậy mà ấm áp hơn mấy phần:

“Đông Đình Phong!”

“Ừ!”

Cô cong môi:

“Em sẽ cố gắng làm phu nhân tốt của anh!”

“Anh cũng cố gắng làm một người chồng tốt của em!”

“Em sẽ không khiến anh thất vọng!”

“Ừ, anh thấy được em đã rất cố gắng! Yên tâm, anh cũng sẽ không khiến em thất vọng. Vừa này chúng ta làm rất tốt! Anh rất thích, em có thích không?”

“Không đứng đắn!”

Cô dùng ngón tay thon dài, bất đắc dĩ đánh một cái, người này, ăn nói thật tùy tiện.

Đông Đình Phong cười nhẹ, căn lấy vành tai cô, chọc cho cô rụt đầu lại:

“Nói, thích không?”

Cô vẫn không nói, vươn tay ra hấn ý bảo:

“Em khá thích cái này!”

Hắn nhìn một cái, không cho cô đánh trống lảng:

“Không đáng tiền! Nhưng có ý nghĩa kỉ niệm... Em thích, anh rất vinh hạnh!”

Trên ngón tay hân cũng có một cái.

“Sau này không được tháo xuống!”

“Ừ!”

Cô gật đầu, yên lặng nhìn, trái tim không còn ghét bỏ nữa, bằng lòng cả đời này ở bên hân.

“Nhắm mắt đi, chúng ta ngủ một chút! Bảo bối, ngủ ngon!”

Mặt đối mặt, bọn họ ôm nhau ngủ, hơi thở quấn quýt lấy nhau, cảm nhận nhịp đập trái tim của nhau.

Cuộc hôn nhân này có lẽ đến rất đột ngột, nhưng cô sẽ cố hết sức để giữ nó.

Cho nên, cô không hỏi gì cả. Bởi vì câu hỏi này quá thương cảm.

Ninh Mẫn nói với chính mình: Nếu đã chọn hân, vậy phải toàn tâm toàn ý tin hân. Cô không cảm thấy người đàn ông này lấy cô là vì mục đích khác.

Tuyệt đối không tin.

Cô tin đây là duyên phận.

Có lẽ bởi vì lún vào quá sâu, nên cho đến sau này, sau khi biết được chân tướng một vài chuyện, cô mới cảm thấy đau khổ tuyệt vọng... Không cách nào tha thứ.

Nếu như không yêu thì sẽ rất kiên cường.

Một khi đã yêu mới bị tổn thương.

Đây chính là cái giá cao nhất phải trả của tình yêu.

Ngày thứ hai sau tân hôn, Ninh Mẫn ngủ cả buổi sáng, Đông Đình Phong vẫn làm việc, đợi đến lúc cô tỉnh lại thì hân đã không còn, chỉ lưu lại tờ giấy:

“Thấy em ngủ say, anh không nỡ gọi. Buổi trưa anh không ăn cơm. Tối chúng ta cùng ra ngoài ăn, anh đã đặt chỗ, đưa cả Tiểu Kỳ đi... Yêu em!”

Cô nhìn thấy mỉm cười, lười nhác ôm lấy chiếc gối của hân, ngửi mùi của hân còn vương lại, cảm giác thật tuyệt.

Cô không biết mình đã nằm trên giường bao lâu, cho đến khi Tiểu Kỳ chạy vào gọi:

“Mẹ, mẹ, mau dậy đi, mặt trời đã lên đến đỉnh rồi, chị A Thu đã sai người chuẩn bị bữa trưa xong rồi...”

Chiều hôm nay, cô và Tiểu Kỳ ở nhà, hai mẹ con nói chuyện về những thiết bị quân sự, kiến thức của Ninh Mẫn khiến cậu trợn tròn mắt, vui vẻ không tả nổi; buổi tối, cả nhà 3 người vui vẻ ăn cơm, chơi đùa. Sau khi về nhà, hai vợ chồng lại ân ái một phen, rồi ngủ say.

Ngày thứ 3 sau tân hôn, 15 tháng 1, vốn là cuối tuần, nhưng công ty hân có rất nhiều chuyện, phải tăng ca, cô tiếp tục ngủ nướng, còn hân vẫn phải đi làm. Nhưng buổi chiều hân về khá sớm, nói với cô:

“Anh phải về nước một chuyến! Em theo anh về hay tiếp tục ở lại?”

“Ở lại!”

Trả lời xong, cô hỏi:

“Xảy ra chuyện gì sao? Sao đột nhiên phải về?”

Lúc hăn về, cô đang thưởng thức trà nghệ. Đông Đình Phong uống một chén, khen ngợi:

“Trà ngon!”

Cô nghiêng đầu cười:

“Ông em thích nhất uống trà. Ba em cũng thích. Nói đi, tại sao lại về?”

“Chuyện không tốt lắm, không muốn nói cho em, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng em. Nếu đã chọn ở lại, 7 ngày này em cứ thoải mái nghỉ ngơi, những chuyện khác đừng quản.”

Ninh Mẫn nghe lời hăn, không hỏi nữa, người đàn ông này muốn cô sống thoải mái trong 7 ngày này, vậy cô sẽ sống thật yên bình, không suy nghĩ.

“Được, vậy đi đường cẩn thận!”

“Ừ, biết rồi... Haizz, đừng vội ngâm nước thứ hai, anh phải đi đây!”

Hăn kéo cô vào lòng, rất chặt, rồi cúi đầu hỏi:

“Không hôn tạm biệt sao phu nhân?”

“Anh không chán sao? Mấy ngày nay hôn vẫn chưa đủ sao? Thật là lòng tham không đáy!”

Cô mới không thèm hôn, hung hăng đập vào ngực hăn, cố ý ghét bỏ.

Cho dù đã kết hôn, cho dù đã thân thiết nhiều lần, nhưng cô vẫn không quen loại tiếp xúc da thịt này, mặt vẫn đỏ lên. Cô gập gờ không ít đàn ông,

ngoài trừ Hoắc Khải Hàng, hình như chỉ có người đàn ông này khiến cô nảy sinh tình cảm như vậy.

“Đúng, anh lòng tham không đáy.”

“Buồn nôn!”

“Anh chỉ vậy với em thôi!”

“Dám lén phéng với ai khác, cẩn thận em lột thịt anh!”

“Ồ, phu nhân nhà ai mà hung dữ như vậy?”

“Đúng, em luôn hung dữ như vậy. Đây mới chính là bản chất của em. Anh vội vàng bắt cóc em, sau này, có ngày anh phải hối hận!”

Cô cố ý làm bộ hung dữ.

“Nhưng anh thích em hung dữ với anh!”

Hung dữ mới là thể hiện trái tim cô đã hoàn toàn bị hắc chiếm giữ.

Cô bất giác bật cười, ầm ập, rồi hôn hắc.

Hắc bị nụ cười của cô mê hoặc, ngẩn ngơ nhìn, không hề muốn quay trở về, nhẹ nhàng hôn cánh môi cô, cẩn nhẹ, dùng lực đúng chỗ, khiến cả người cô tê dại. Cuối cùng rời đi, cánh môi cô đỏ ửng, kiều diễm, ánh mắt cũng mang ý cười.

“Ngoan đợi anh về!”

Hắc thật sự không muốn rời đi. Nhưng có chuyện hắc phải làm.

“Vậy phải xem tình hình thế nào!”

Cô dương dương tự đắc hất hàm: “Nếu anh đi lâu quá, em cô đơn trống trải, chắc có thể ra ngoài...”

“Bướng bỉnh!”

Hắn nhéo mũi cô.

Có một vài hành động người đàn ông này làm với cô, có lúc khiến cô cảm thấy chính mình vẫn chưa lớn, và quên đi mình đã là mẹ của một đứa trẻ 5 tuổi.

Giây phút này, hắn dùng cằm tựa vào đầu cô:

“Làm thế nào đây? Vẫn chưa đi mà đã bắt đầu nhớ rồi!”

Cô cười nhẹ, ôm lấy hắn, cảm nhận cảm giác ấm áp trước lúc li biệt này.

Ngày hôm đó, Đông Đình Phong ngồi chuyên cơ bay về Ba Thành, Đông Kỳ cảm thấy rất vui, vì cuối cùng cũng có cơ hội ngủ với mẹ.

Buổi tối, cậu xoa xoa bụng mẹ:

“Mẹ, ba đã cố gắng lâu như vậy, rốt cuộc em gái đã vào chưa ạ?”

Ninh Mẫn đỏ mặt: “...”

Ngày thứ tư sau tân hôn, 16 tháng 1, Ninh Mẫn và Đông Kỳ ngủ dậy.

Bên kia địa cầu, Ba Thành lúc này là sáng sớm.

Đông Đình Phong cùng A Lực xuất hiện tại số 10 Ngự Cung.

Cả biệt thự treo toàn đèn lồng trắng, khiến nơi đây toát lên vẻ lạnh lẽo bi thương, tất cả mọi người đến viếng đều mặc áo đen.

Đông Đình Phong mặc một bộ màu đen nghiêm túc.

Lúc vừa thấy An Na, hấn giật mình kinh hãi: Mấy ngày không gặp, cô gái xinh đẹp này giống như một nụ hoa bị ngắt khỏi cành, không có nước tưới, không được chăm sóc, khô cằn, không còn sức sống.

Mặc một bộ áo tang, khuôn mặt trắng bệch, cả người gầy dộc, mắt hốc hác.

Lúc hạ cánh, hấn đã gọi điện cho mẹ, mẹ hấn nói:

“Mấy đêm nay, Tiểu An không ngủ! Nó đợi con!”

Em gái bên cạnh cướp lấy điện thoại nói với hấn:

“Anh, An Na rất đáng thương! Chị ấy thành cô nhi rồi!”

Hấn im lặng.

Từ Australia về Ba Thành, tâm trạng cũng hạ xuống rất nhiều. Ở đây có cảm giác bị thương nặng nề.

Bất kì gia đình nào đều không thể nào chịu được đả kích này, cả hai ba mẹ đều qua đời, để lại một mình con gái. Thật đáng thương.

Ở An gia, An Đức là con một, Chu Huệ cũng vậy, hai gia đình đều không còn trưởng bối, mấy năm trước đã qua đời. Có vài họ hàng đằng xa, nhưng bình thường không qua lại, hôm nay nghe báo có tang lễ, chỉ có vài người về chịu tang, số người còn lại là người ở công ty.

An gia quả thật không có người có thể dựa vào!

Sau khi Đông Đình Phong tiến vào biệt thự, cổ đông An thị liền vây quanh, nhìn thấy hấn liền thở dài một tiếng, vị dẫn đầu nói:

“Đông tiên sinh, cuối cùng ngài cũng trở về, An tiên sinh đã qua đời, hiện tại An thị đang trong trạng thái như rắn mất đầu, ngài là con rể mà An

tiên sinh đã định trước, lại là cổ đông của An thị, sau này chuyện công ty nên nói với ngài hay An tiểu thư?”

“An Na hiện giờ không có tâm trí nào xử lí công việc, tạm thời chuyện công ty sẽ do tôi đại diện. Muộn một chút, nhưng phiền ông đưa đến cho tôi báo cáo tài chính của An thị!”

Hắn nói xuống một câu.

“Vâng!”

Vị lãnh đạo cấp cao đó cuối cùng cũng định thần lại, có Đông đại thiếu ở đây, An thị không phải lo lắng.

Đông Đình Phong từng bước tiến gần lại An Na.

Đông Lôi vẫn luôn ở bên cạnh, lúc nhìn thấy hắn liền khàn giọng gọi một tiếng:

“Anh hai, cuối cùng anh đã về!”

Lúc này, Đông Lôi nhìn thấy An Na đột nhiên quay lại, nhào đến giống như vớ được khúc gỗ khi chết đuối. Lúc này, cô gái vừa phải chịu nỗi đau mất ba mẹ không nói gì, tất cả sự uy khuất, kinh hãi phát tiết ra, gắt gao ôm lấy hắn.

Bốn phía im lặng, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người.

Đông Đình Phong cũng không đẩy ra, giang hai cánh tay ôm lấy đứa trẻ mà hắn đã nhìn thấy từ nhỏ.

Trong mắt hắn, cô vẫn luôn là một cô em gái, cho nên, nụ hôn của hắn luôn là trên trán, vòng tay của hắn luôn lịch sự như vậy.

Thỉnh thoảng, An Na có hôn trộm hăn, hăn chỉ xem đó là hành động của đứa trẻ bướng bỉnh. Hăn không muốn làm tổn thương đứa trẻ đó. Nhưng trên thực tế, ít nhiều hăn cũng thương hại An Na. Vợ chồng An Đức làm sai, An Na giúp họ che giấu chuyện đó, còn hăn vì đánh lừa bọn họ mà chấp nhận quan hệ này, để dẫn đến hậu quả như này, ít nhiều hăn cũng có trách nhiệm.

“Tiểu An, hãy sống tốt, như vậy ba mẹ em mới yên tâm được!”

Hăn nhẹ nhàng an ủi một câu.

“Anh Phong, em chỉ cần anh, em chỉ cần anh...”

Bên cạnh, Đông Lôi giữ chặt chiếc khăn che miệng, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, An Na vẫn luôn đợi anh cô về, bởi vì trong thế giới của cô ta, chỉ có mình người đàn ông này, nhưng trong thế giới của Đông Đình Phong căn bản không có cô ta. Đặt mình vào trường hợp đó mà suy nghĩ thì ai có thể chịu đựng được?

Đông Đình Phong đỡ An Na ngồi xuống, cô ta vẫn ôm chặt lấy hăn, hai mắt nhắm lại, giống như chỉ có như vậy mới có thể cho cô ta sức lực.

Một tiếng, bọn họ cứ ngồi yên như vậy. Hăn nhớ lại lúc nhỏ cũng như lúc An Na tỏ tình với hăn. Nhưng đáng tiếc, lúc đó hăn đã kết hôn, trong thời gian ngắn cũng không có ý định ly hôn.

Hăn cũng không cự tuyệt vì lúc đó An Na bị bệnh tim khá nặng, không chịu được đả kích quá lớn. Sau này, sự quan tâm của hăn dành cho An Na dần mất đi chân thật, mà thay vào đó là sự toan tính.

Cuộc sống cần hy vọng, chứ không phải tiêu cực.

10 giờ sáng ngày 16, xác vợ chồng An Đức được hỏa táng. An Na khóc không ngừng.

Đông Đình Phong ôm lấy cô ta:

“Để họ được yên nghỉ!”

An Na làm bộ đáng thương nắm lấy tay hắn, nước mắt tuôn rơi:

“Họ là ba mẹ em... Đi vào là biến mất...”

“Nhưng bọn họ vĩnh viễn ở trong lòng em...”

Đang là người có hình dạng đột nhiên trở thành một nắm tro bụi, khi Đông Đình Phong nhận lấy tro cốt của hai vị trưởng bối giao cho An Na, cô ta yên lặng nhận lấy, gào khóc.

11 giờ, vợ chồng An Đức được chôn cất xong, An Na lặng lẽ quỳ trước bia mộ ba mẹ, nhìn thấy dòng chữ trên đó mà nước mắt không ngừng tuôn rơi, cả người giống như con búp bê không có linh hồn.

12 giờ, An Na trở về phòng mình, cô ta ngất trước mộ là Đông Đình Phong bế vào, lúc cô ta chuẩn bị ngủ, cô ta nắm chặt tay hắn:

“Đừng đi, đi rồi xa em! Xin anh đấy... Xin anh!”

Cô ta nhắm mắt, thanh âm khàn khàn. Từ lúc nghe tin xấu đến bây giờ, cô ta chưa nghỉ ngơi lúc nào.

Đông Đình Phong không đi, yên lặng ngồi bên cạnh.

Nói thẳng ra, cô ta cũng đáng thương.

Đợi đến lúc cô ta ngủ, hắn muốn rút tay về, nhưng cô ta nắm rất chặt, sợ hắn chạy mất.

Hắn vừa động, cô ta liền cau mày. Vì vậy, hắn không động đậy, đợi lúc cô ta ngủ say mới rời đi, xuống lầu.

Trong phòng khách, Hà Cúc Hoa đang chống tay ngồi trên sofa, em gái nhìn trần nhà thờ thẩn, An gia chỉ có duy nhất với một cặp vợ chồng ở bên cạnh.

Hắn còn nhớ, người đàn ông này tên Chân Nam, người phụ nữ tên gì hắn cũng quên rồi, là anh em nhà mẹ An Na, quan hệ khá xa, nhưng bình thường cũng qua lại, trước đây hắn cũng gặp qua một lần.

“Đông tiên sinh!”

Chân Nam đứng dậy, chào hỏi.

Đông Đình Phong gật đầu:

“Đừng câu nệ, ngồi đi!”

Hắn ngồi xuống, nhìn thấy trong đáy mắt họ hình như có gì muốn nói.

“Muốn nói gì cứ nói!”

“Được, vậy tôi xin nói thẳng, nghe Đông phu nhân nói, các ngài muốn đưa An Na đến Đông gia chăm sóc. Chuyện này có thật không?”

Trong lòng Đông Đình Phong hơi ngẩn ra, chuyện này hắn vẫn chưa biết. Hắn nhìn về phía mẹ mình.

Hà Cúc Hoa gật đầu một cái, thanh âm khàn khàn:

“Mẹ không yên tâm để An Na sống một mình. Cho dù có bảo mẫu ở đây, mẹ cũng không yên tâm. Cho nên, mẹ định đưa nó về nhà. Chỗ này quá lạnh lẽo... Con lại phải về Australia xử lý công việc...”

“Nếu mẹ đã nói vậy cứ làm thế đi! Các vị có phản đối không?”

Đông Đình Phong nhìn về phía vợ chồng trung niên hỏi.

“Không, không, chúng tôi không phản đối. Do Đông thiếu chăm sóc, chúng tôi cũng yên tâm. Chúng tôi vốn là muốn đưa An Na về nhà chúng tôi... Vậy làm phiền các vị rồi...”

Chân Nam cúi người, dẫn vợ rời đi.

“Cần Chi, đưa An Na về Đông viên có khiến con bất tiện không?”

Hà Cúc Hoa có chút ái ngại.

“Mẹ, đến lúc đó, con và Tiểu Ninh sẽ đến ở Vườn Tử Kinh.”

“Như vậy cũng tốt!”

Đông Lôi tròn mắt: “Anh hai, anh định xử lí thế nào với chị An Na?”

“Hiện tại, cô ấy không chịu được đả kích. Qua đợt này rồi hẵng nói!”

4 giờ chiều, An Na đi cùng với Đông Đình Phong đến số hai Đông Viên, Hà Cúc Hoa sớm đã cho người chuẩn bị một phòng cho An Na.

Bữa tối, bọn họ không ăn ở nhà chính, bốn người ăn một bữa cơm với nhau.

Sau đó, An Na cái gì cũng không nói, kéo Đông Đình Phong vào phòng đóng cửa lại, khát khao ôm lấy hắn, thấp giọng cầu xin:

“Anh Phong, tối nay đừng đi được không, ở lại với em được không?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 150

Trong mắt An Na, nam nhân này chính là tia nắng ấm áp cuối cùng để cô ta tiếp tục sống. Mỗi ngày nay, cô ta phải trải qua những ngày lạnh giá nhất, không chỉ là thời tiết lạnh, mà còn vì trái tim băng giá. Cô ta gặt gao ôm lấy người đàn ông ấm áp như lò sưởi này, cầu mong một chút ấm áp, muốn có được một chút an ủi.

“Em ngủ đi, anh ngồi ở bên cạnh!”

Đông Đình Phong nhẫn nại, giữ lấy vai cô ta, muốn cho cô ta nằm xuống.

Cô ta lắc đầu, liều mạng ôm càng chặt hơn, nước mắt tràn ra, nghĩ tới cuộc gọi thần bí của người đàn ông kia. Nói rất đúng, hẳn chưa bao giờ chạm vào cô ta, chỉ cùng ở bên cô ta. Hẳn đối với cô ta không có ham muốn của một người đàn ông đối với người phụ nữ.

“Anh Phong, có chuyện em muốn nói cho anh biết!”

Cô ta đột nhiên ngẩng đầu, gạt đi giọt nước mắt.

“Ừ!”

Hắn lặng lẽ gật đầu.

“Mẹ em đã làm một chuyện có lỗi với anh.”

“...”

“Năm năm trước, bà cùng bác sĩ La đã đánh tráo Đông Kỳ! Đông Kỳ hiện tại căn bản không phải là con trai ruột của anh!”

Cô ta lấy hết dũng khí nói ra bí mật này, cô ta vẫn quan sát đến sự biến đổi của người đàn ông này:

“3 năm trước đây, lúc em biết rõ chân tướng, em đã từng hỏi ba mẹ, nhưng là ba mẹ nói, bọn họ cũng là nạn bất đắc dĩ, do người ta ép buộc, nếu bọn họ không làm như vậy, ba của em sẽ mất mạng!

Khi đó, em rất muốn nói cho anh biết, nhưng lại sợ hãi những người kia sẽ hại ba mẹ em, nên em chỉ có thể giả vờ không biết, hiện giờ ba mẹ em đã không còn, bí mật này, em không thể gạt anh được nữa!”

Cô ta đột nhiên quỳ xuống:

“Em thay mặt ba mẹ mình nói lời xin lỗi với anh!”

Hành động này khiến Đông Đình Phong kinh hãi một chút, hấn vội vã nâng cô ta dậy:

“Đứng lên đi... Chuyện này, anh đã biết...”

Đôi mắt An Na đầm lệ, xuyên qua dòng nước mắt nhìn khuôn mặt chững chạc anh tuấn này, không có một chút kinh hãi, bình tĩnh, quá mức bình tĩnh:

“Anh... không trách bọn họ sao?”

“Đều đã qua rồi!”

Đông Đình Phong nhẹ nhàng nói, trong lòng cảm khái: Nếu là 3 năm trước đây, cô ta nói như vậy, có lẽ tình thế phát triển sẽ là kết cục khác. Đáng tiếc, vận mệnh chính là như vậy.

“Ngủ một giấc đi, tỉnh dậy mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi!”

Hắn đỡ cô ta đến cạnh giường: “Cần gì cứ nói với Lôi Lôi. Chuyện ở An thị anh sẽ thay em quản lý một thời gian. Chờ tâm tình em tốt lên, anh sẽ để em tự kinh doanh.”

Cô ta ngẩn ra, lại lắc đầu.

“Em không muốn làm việc sao?” Hắn nói.

“Em không hiểu những thứ đó! Em học văn thư. Anh để cho em làm trợ lý của anh, có lẽ em còn có thể giúp được một chút, anh muốn em quản lý một công ty lớn như vậy, em không có đủ năng lực. Anh Phong, chuyện của công ty, sau này cứ do anh toàn quyền làm chủ đi! Em chỉ muốn làm người phụ nữ của anh...”

Đông Đình Phong khẽ nhíu mày một cái:

“Đây là tài sản phụ thân em để lại cho em. Anh có thể thay em người quản lý, nhưng tuyệt đối không thể toàn quyền chịu trách nhiệm... Em muốn làm cái gì?”

Cô ta đột nhiên ngồi thẳng dậy, cởi nút áo của hắn.

Hắn vội vã ngăn cản.

“Không được sao?”

Cô ta úy khuất nhìn quanh, tay có chút đau, cắn môi nói:

“Chỉ cần biến em thành người của anh, công ty do anh quản lý, hay do em quản lý, sẽ không có khác biệt cả.”

Đông Đình Phong lạnh lùng đứng lên, trên mặt toát ra một loại cự tuyệt.

“Vợ chồng có thể tuy hai mà một.”

Cô ta bướng bỉnh nói.

Hắn nhú mày.

“Tiểu An... để anh bảo Lôi Lôi đến...”

“Không cần! Em chỉ muốn anh, em chỉ muốn anh thôi!”

Lúc hắn xoay người muốn rời đi thì cô ta vòng tay ôm lấy hắn hôn tới, đẩy hắn vào tường, bất chấp muốn có được, bởi vì cô ta sợ bị mất đi: Người đàn ông này chưa từng hôn cô ta.

Anh Phong, rốt cuộc anh có thích em không, rốt cuộc có thích em không?

“Bập”, cô ta bị đẩy lại giường, đầu đập vào thành giường chảy máu.

Hắn dùng lực quá mạnh mới khiến cô ta bị thương.

Cô ta lau máu, nhìn thấy sự giận dữ ẩn chứa trong đáy mắt hắn.

Cô ta đã chọc giận hắn rồi.

“Anh Phong, anh đừng tức giận, đừng tức giận, cái gì em cũng nghe lời anh.... Anh thay em quản lý công ty, sau này em sẽ tiếp quản...”

Cô ta nước nở nói ra một tràng.

Còn hắn thở hổn hển, đẩy cửa đi ra, vừa lau miệng mình, vừa đi tìm hộp thuốc, động tác có chút thô bạo. Đầu lưỡi cô ta tiến vào không biết vì sao khiến hắn có cảm giác buồn nôn. Đây là lần đầu tiên cô ta khiến hắn có ác cảm như vậy.

Hà Cúc Hoa vẫn chưa ngủ, đang cùng Đông Lôi nói chuyện trong phòng, nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền mở cửa thì nhìn thấy Đông Đình Phong xụ mặt kéo ngăn kéo tủ.

“Sao vậy? Sao vậy?”

Đông Đình Phong không nói gì cả, cầm lấy hộp thuốc đi ra, rồi đóng cửa lại.

Trong phòng.

“Qua đây!”

Thanh âm hằn trở nên băng lãnh.

An Na chỉ biết ngoan ngoãn đi lại, ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi. Cô ta không hiểu được tâm tư người đàn ông này, trong lòng có chút đau, có chút mơ hồ, có chút hoảng loạn.

“Ngồi xuống!”

Hắn ra lệnh.

An Na ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hắn giúp cô ta sát trùng, vết thương cũng không lớn, chỉ cần băng qua là xong.

“Ngủ đi!”

“Anh đừng đi!”

“Ngủ đi!”

Thanh âm hằn nặng thêm vài phần.

Cô ta lên giường, ngoan ngoãn ngủ, nhưng chỉ nhắm mắt vào mà không ngủ được.

Trước cửa sổ, người đàn ông kéo rèm ra, yên lặng nhìn màn đêm tĩnh mịch, trong phòng toát lên vẻ an tĩnh lạ thường.

Phía sau, người con gái vẫn lén nhìn trộm, trong lòng khó giấu được sự bi thương: Đông Đình Phong, rốt cuộc trong mắt anh em là gì?

Nhưng cô ta không dám hỏi, trong đầu hiện lên câu nói của người đàn ông bí ẩn kia.

Giây phút này, cô ta nghĩ: Làm thế nào cô ta mới có thể trở thành người đàn bà của hắn... Chưa bao giờ cô ta có cảm giác sợ hãi bị mất đi như vậy. Đã từng mất đi ba mẹ, cô ta không thể lại mất đi người đàn ông này.

Đông Đình Phong không ở lại lâu, sau khi nhận vài tin nhắn liền lặng lẽ rời đi.

An Na vội vàng tỉnh dậy, đóng cửa, nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng bọn họ nói gì cô ta không nghe rõ. Vì vậy cô ta mở cửa ra.

“Mẹ, con phải đi!”

“Muộn như vậy mà vẫn muốn đi sao?”

“Vâng, ngày mai công ty còn rất nhiều chuyện! Buổi tối, lúc bay có thể ngủ một chút! Đợi giải quyết xong chuyện này, con sẽ đưa bọn họ cùng trở về.”

“Vậy cố gắng về sớm một chút! Tiểu Kỳ đi, ông nội con rất cô đơn.”

“Con biết!”

“Anh, vừa nãy anh và chị An Na sao vậy?”

Đông Lôi đột nhiên hỏi.

“Không có gì.”

“Anh, giúp em hỏi thăm chị dâu!”

“Ngoan, anh đi đây!”

An Na nhẹ nhàng khép cửa lại, lúc đến gần giường, chân cô ta như mềm nhũn cả ra, cả người run sợ.

Người Đông Lôi gọi là chị dâu là ai?

Hàn Tịnh không phải đã chết rồi sao?

Hắn không phải đã tái hôn chứ?

Hắn đã từng nói, hắn sẽ cho cô ta một câu trả lời.

Nhưng tại sao cô ta vừa hôn hắn một chút, hắn liền ghét bỏ như vậy?

Cô ta muốn lao ra hỏi cho rõ ràng nhưng lại sợ, sợ biết được sự thật mà cô ta không cách nào chấp nhận được.

Trong bóng tối, cô ta cuộn mình trong chăn.

Lạnh, lạnh đến phát run, đau, đau đến tê dại. Trên mặt là một mảng mơ hồ, toàn bộ đều là nước mắt.

Không được, không được, cô ta không thể ngồi chờ chết.

Cô ta lau nước mắt, đứng dậy, bật đèn, khóa cửa lại, mở laptop lên, lên trang mạng Thiên Nhai... Cô ta phải tìm người đàn ông thần bí đó!

Cùng lúc này, ở Australia, Trần Tụy vừa rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy trên MSN (dịch vụ nhắn tin nhanh) có người nhắn tới, anh ta mở ra xem,

đối phương truyền đến một tin:

“Cá đã cắn câu!”

Đông Đình Phong muốn lên máy bay, nhưng có người lại chặn đường hắn, người này là Hách Quân.

“Đông Đình Phong! Chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Xin lỗi, sợ là không được! Lúc này tôi phải lên máy bay! Hãy để lần sau!”

“Tôi có thể đi theo!”

Hách Quân giống như kẹo kéo, giằng mãi không ra.

“Nếu như anh kiên nhẫn!”

Đông Đình Phong không phản đối, nói với A Lực báo với đội bay có thêm một người...

Máy bay cất cánh đúng giờ, một giờ sau dừng lại ở thủ đô Quỳnh Thành, một tiếng này, Hách Quân không có cơ hội gặp Đông Đình Phong, hắn vừa lên máy bay liền vào phòng họp mở cuộc họp từ xa, từ lúc cất cánh cho đến hạ cánh, hắn rất bận.

Hách Quân không vội, mà vội cũng không được gì, chỉ có thể quan sát hành sự.

Anh ta đã tìm Đông Đình Phong mấy ngày nay, cũng đã từng bay đến Australia, nhưng người đàn ông này không ở đó.

Hắn đang bận cái gì, ở đâu, anh ta hoàn toàn không biết.

Sau khi đến Australia, do mối quan hệ không rộng, nếu muốn tìm một nhân vật lớn như Đông Đình Phong ở Sydney quả thật rất khó.

Ôm cây đợi thỏ là biện pháp ngu ngốc. Nên anh ta đã phái người canh ở ba nơi.

Một là sân bay, hai là chi nhánh của Vạn Thế ở Australia, ba là chỗ ở của Đông Đình Phong ở Australia.

Canh ba ngày vẫn không có thu hoạch.

Ngày 15, phía sân bay gọi điện nói Đông Đình Phong xin cất cánh vào lúc 5 giờ chiều.

Nhân viên này gọi đến hơi muộn nên khi anh ta đuổi tới thì máy bay đã rời khỏi Sydney, sau đó anh ta lại trở về Đông Ngải Quốc, đến Đông Viên nhưng lại bị bảo vệ chặn lại.

Đôi co một trận, cuối cùng nhận được điện thoại của Tiểu Cung, trợ lý của anh ta.

“Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng tìm được anh!”

“Chuyện gì?”

“Đông Đình Phong đang xin phép đường bay... 9 giờ tối nay bay đến Quỳnh Thành.”

Cuối cùng cũng gặp được người đàn ông này.

Lúc hạ cánh, Hách Quân nhìn thấy Đông Đình Phong vừa gọi điện vừa bước vào một đoàn xe đến đón hẳn.

Anh ta vẫn mặt dày đi theo, A Lực mở cửa xe, nho nhã nói với anh ta:

“Xin lỗi, Đông tiên sinh không thích ngồi cạnh người ngoài. Hách tiên sinh, mời sang xe phía trước. Cảm ơn đã phối hợp!”

Hách Quân cau mày, không muốn xuống xe.

Đông Đình Phong chăm chú nhìn, ánh mắt lóe lên chút đáng sợ, khiến anh ta chỉ có thể xuống xe, đồng thời nghe được một câu:

“Đêm khuya đến thăm, có chút mạo muội... Nhưng hôm nay tôi có chút thời gian, một tiếng sau phải rời đi, nên chỉ có thể làm phiền... Nếu đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.”

15 phút sau, trong một quán trà nghệ, Hách Quân nhìn thấy một ai đó không nên xuất hiện ở chỗ này: Ninh thiếu úy, cha của Ninh Sinh Ca, Ninh Trùng.

Tướng mạo Ninh Trùng rất giống cách tả của Ninh Mẫn, vừa cao vừa to, có lẽ trên mét tám lăm, dáng người khôi ngô, đi lại vững vàng, khuôn mặt phong trần, lộ rõ nét sương gió, cặp mắt sâu hõm... Trên người mặc chiếc áo bành tô.

Ông vốn công tác tại Khu C, từ sau khi Ninh Mẫn mất tích, hai vợ chồng ông vì con gái mà hao tâm tổn trí.

Khi Ninh Trùng đẩy ghế ra, người đầu tiên ông nhìn thấy là Hách Quân đang ngồi bên cạnh uống rượu, sau đó là La Lực đang đứng bên cạnh cung kính kính, cuối cùng là Đông Đình Phong, ngồi trước bàn trà đang pha trà.

Ninh Trùng gật đầu với Hách quân, hai người có quen biết, Hách Quân đã nhiều lần theo Hoắc Khải Hàng đến thăm Ninh gia.

“Tiểu Hách làm gì ở đây vậy?”

Ánh mắt Hách Quân léo lên, trong lòng có chút mâu thuẫn, nhưng miệng vẫn tiếp lời:

“Ồ, tôi có chút chuyện cần nói với Đông Đình Phong nên đi theo đến... Ninh thiếu úy sao lại quen biết Đông đại thiếu vậy?”

“Không quen!”

Đông Trùng nhìn về phía Đông Đình Phong, người này xưa nay vốn nổi tiếng nhưng ông chưa bao giờ gặp mặt, hôm nay đột nhiên tiếp đón một quý nhân như vậy, ông cũng có chút bất ngờ.

Ông đi tới.

Đông Đình Phong đứng lên, thắt lại cà vạt, thậm chí còn cúi người, thu lại vẻ lãnh đạm trước người thường, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp:

“Ninh thiếu úy, đêm khuya xin gặp, thật thất lễ, chỉ là hôm nay có chuyện, tôi không thể không đến gặp ngài...”

Hắn dùng kính ngữ, hơn nữa, ngữ khí rất ấm áp.

“Đại thiếu Ba Thành lừng danh đã lâu, Ninh mỗ chỉ nghe tiếng, chưa được gặp mặt. Hôm nay nhận được điện thoại, quả thật là ngoài ý muốn. Không biết Đông thiếu đến gặp là có chuyện gì?”

“Đầu tiên chớ đừng gấp gáp. Mời ngài ngồi! Tôi đã pha một bình trà Long Tỉnh mời ngài dùng... Nghe nói, Đông thiếu úy thích trà, trà này nhập từ Trung Quốc, năm ngoái có người đến đó nên tôi đã nhờ mua, ngài xem, mùi vị có đúng không?”

Ninh Trùng ngẩn ra, người này tại sao có thể biết rõ sở thích của ông như vậy.

Ông uống một ngụm:

“Rất ngon!”

Sau mấy câu hỏi han, Ninh Trùng trực tiếp vào thẳng vấn đề:

“Đông đại thiếu vạn dặm xa xôi đến tìm, chắc không đơn giản chỉ là muốn uống trà? Con người Ninh mỗ không thích vòng vò. Vẫn nên vào thẳng vấn đề đi!”

“Vâng, vậy tôi cũng nói thẳng, lần này đến là vì viên ngọc minh châu trên tay ngài.”

“Là có ý gì?”

“Chuyện này trong khoảng thời gian ngắn khó mà nói rõ. Như vậy đi, tôi đưa ngài xem một bức ảnh!”

Đông Đình Phong lấy điện thoại ra, vuốt nhẹ, đưa cho Ninh Trùng xem, hành động rất cung kính.

Ninh Trùng cầm lấy, vừa nhìn mắt đã đỏ lên, kinh hãi kêu lên:

“Đây... đây... làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Hách Quân đứng dậy, bưng rượu đi qua, rất muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà người đàn ông vững vàng như núi thái sơn này có thể kinh hãi như vậy, nhưng chưa kịp đến gần đã nghe thấy Ninh Trùng kêu một tiếng:

“Cậu... cậu sao có thể biết Mẫn Mẫn...”

Đông Đình Phong mỉm cười:

“Thời gian cũng không lâu, mới tháng trước!”

“Nhưng... sao lại xảy ra chuyện này... Đông thiếu, cậu, cậu không phải đã có vợ rồi sao? Mà hơn nữa... hơn nữa... chúng tôi vẫn luôn cho rằng... cho rằng...”

Ninh Trùng ấp úng vì bị bất ngờ.

Đông Đình Phong biết rất rõ cái cho rằng của ông là cái gì, liền cười ngắt lời:

“Văn bối gặp lệnh ái liền chung tình; lệnh ái cũng không ghét văn bối, hôm đó là ngày 13, hai chúng tôi đã đăng ký kết hôn tại Australia, hiện tại, tôi và lệnh ái có quan hệ vợ chồng hợp pháp...”

Loảng xoảng, chiếc ly trên tay Hách Quân rơi xuống, vỡ tan, ngụm rượu trong miệng cũng khó nuốt, khiến anh ta bị sặc. Cũng không dễ dàng mới nuốt được ngụm rượu này, anh ta nhảy bổ đến, giăng lấy chiếc điện thoại, vừa nhìn thấy, hai mắt liền trợn trừng lên:

Là một giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, nam: Đông Đình Phong, nữ: Ninh Sinh Ca, thời gian đăng ký: 13 tháng 1 năm 2012,

Trời ơi, bọn họ đã kết hôn, vậy Hoắc thiếu phải làm sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Khuôn mặt Hách Quân khó nhìn thấy cực điểm:

“Đông Đình Phong, đây là chuyện gì?”

Anh ta xụ mặt không tự chủ được quát lên, con người luôn luôn trầm ổn như anh ta đây là lần đầu tiên lại bị hoảng loạn như vậy.

Giây phút này, trong đầu anh ta phát ra những tiếng ong ong, trong lòng đang sốt ruột:

Ninh Mẫn sao có thể gả cho Đông Đình Phong, làm sao cô có thể gả cho người đàn ông khác?

Vậy Đệ nhất thiếu phải làm sao?

Vãn Vãn phải làm sao?

Mấy ngày nay anh ta bay khắp nơi tìm cô, lại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Anh ta thật sự không hiểu!

Người phụ nữ này hận Hoắc thiếu như vậy sao?

Đây là cách cô muốn trả thù lại sao?

Lẽ nào cô muốn con gái mình gọi một người lạ là “cha”?

Con mẹ nó!

Anh ta muốn hỏi cho ra lẽ.

“Anh không biết chữ sao, hay là không hiểu lời tôi nói?”

Phản ứng của Đông Đình Phong là nhàn nhạt hỏi lại một câu, giống như một cơn gió lạnh thổi qua.

Hách Quân trợn mắt lên:

“...”

Nhưng đối với Ninh Trùng mà nói, con gái ông kết hôn với ai không quan trọng, quan trọng là cô vẫn còn sống, điều này khiến ông bật khóc.

Người đàn ông mạnh mẽ này không để tâm đến sự tức giận của Hách Quân, ông khẽ vượt qua màn hình, tấm ảnh bên cạnh là một cô gái đứng cạnh Đông Đình Phong, cô gái là con gái ông, con gái ông đang mỉm cười.

Tấm ảnh này cũng không biết ai chụp, góc độ rất đẹp, khiến cô trở nên xinh đẹp hơn, nữ tính hơn.

Ông thậm chí có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc, vui vẻ của cô lúc này.

Không ai hiểu con bằng cha, ông hoàn toàn có thể nhìn ra biểu tình của con gái mình...

“Nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là chuyện gì? Mẫn Mẫn của tôi sao có thể ở Ba Thành?”

“Đây cũng chính là mục đích cháu đến đây, muốn cùng bác giải thích về chuyện liên quan đến A Ninh.”

Đông Đình Phong rất cung kính:

“Hiện tại cô ấy rất tốt. Hôm đó, cô ấy không lên chuyến bay kia, và vô tình bị đưa đến Đông gia.”

Ninh Trùng gật đầu:

“Ừ, vậy sao? Nhưng...”

Ông lại cau mày.

Đông Đình Phong biết tại sao ông cau mày, tiếp tục giải thích:

“Bác biết đấy, cô ấy làm sao liên lạc với mọi người được!”

“Đúng!”

Ninh Trùng gật đầu, chuyện này cũng quá khó hiểu.

“Hiện tại, cháu muốn vì cô ấy nói rõ một chuyện: không phải cô ấy không muốn, mà là không dám.”

“Tại sao lại vậy?”

“Cuối tháng trước, đầu tháng này, cô ấy đã bị một lần ám sát, một lần bắt cóc. Cô ấy không dám quay trở về Quỳnh Thành, cũng không dám gọi điện cho ngài. Cháu sợ cô ấy ở lại trong nước sẽ có nguy hiểm nên đã đưa đến Australia. Bác yên tâm, cô ấy không bị thương. Rất khỏe.

Ninh thiếu úy là quân nhân, nên hiểu rõ nỗi khổ của lính đặc trủng. Hành động tháng 9 thất bại, cô ấy gặp phải rất nhiều đau thương. Những vết thương đó cần thời gian để chữa trị. Cô ấy muốn sống yên tĩnh bên đó ít ngày. Nhưng cô ấy lại rất lo lắng cho ba mẹ. Cho nên cháu mới đến đây. Mong hai người yên tâm, đợi đến khi có đủ dũng khí trở về, cô ấy sẽ đến gặp hai người!”

Ninh Trùng ngẩn ra, nghe thấy con gái bị ám sát, bị bắt cóc mà kinh hãi, trong lòng giống như bị núi đè, khó lòng mà thả lỏng được. Vừa gấp vừa loạn, vừa hoài nghi, không hiểu rõ: Đứa trẻ đó mấy tháng nay làm sao vậy? Phạm vào sát thần sao? Sao không gặp được chuyện gì tốt lành vậy...

Ông không tự chủ được nhớ đến cảnh tượng lần cô gọi điện thoại về nhà cầu cứu đó mà sống mũi cay cay.

Đúng rồi, đứa trẻ đó cần thời gian để chữa lành những vết thương.

Sau khi gặp chuyện như vậy, xuất phát từ tự về, không có liên lạc được với bất kì ai, đó chỉ là phản ứng bản năng.

“Được, được, chỉ cần nó khỏe là được rồi! Cậu không biết, mẹ Mẫn Mẫn vì chuyện này mà khóc lóc không ngừng. Ông nội nó cũng lo lắng phải nằm viện... Chúng tôi đều không tin, đứa trẻ tài năng đó bị chết như vậy... Cũng may, cũng may, nó tránh được kiếp nạn này... Đúng rồi, đúng rồi, có thể gửi cho tôi tấm hình này không, về nhà tôi muốn cho mẹ và ông nội nó xem... Chắc hẳn họ sẽ rất hạnh phúc...”

Ninh Trùng kích động rơi nước mắt, một nam tử hán, sống trong quân đội nhiều năm như ông cũng khó kiềm lòng được khi biết được tin về con gái.

Đông Đình Phong nhìn thấy, cảm giác đầu tiên chính là thấy chuyển đi này của hắn rất đúng:

“Đương nhiên không thành vấn đề!”

Hắn cầm lấy điện thoại gửi một tin nhắn. Một lúc sau, từ điện thoại của Ninh Trùng phát ra một tiếng chuông đặc biệt:

“Lão gia, người nghe thấy không, nghe thấy không, người có tin nhắn, nhanh xem đi, có lẽ là con gái bảo bối của người gửi đến đó...”

Đây đương nhiên là gọi nói của Mẫn Mẫn, con gái ông.

Ông nhìn thấy hần ngần ra, biết là bị tiếng chuông này dọa, vừa kiểm tra lại tin nhắn vừa giải thích:

“Lúc nhỏ Mẫn Mẫn rất nghịch. Tiếng chuông này là lúc nó 16 tuổi ghi lại. Đứa trẻ đó chê tôi là lão già... Từ khi có tiếng chuông này, tôi không bao giờ gửi bất cứ một tin nhắn nào...”

Đông Đình Phong mỉm cười ấm áp, hần rất hạnh phúc khi nghe chuyện có liên quan đến vợ hần, có lẽ, nếu sau này có thời gian hần nên nói chuyện nhiều với bố vợ, để từ từ hiểu rõ những chuyện về nhà đầu này trước đây. Nghĩ vậy mà hần rất mong đợi.

Trong mắt hần, hôn nhân không chỉ là sự kết hợp giữ một nam một nữ, hơn thế nó là sự kết hợp giữa hai gia đình, cô sẽ là một thành viên trong gia đình hần, hần cũng là một thành viên trong gia đình cô, tin tưởng lẫn nhau, thấu hiểu nhau, đó là một quá trình tất yếu.

Làm một con rể phải khiến cha vợ càng nhìn càng thích, đó mới là chuyện hần phải nỗ lực tiếp theo.

Nửa tiếng tiếp, Đông Đình Phong và Ninh Trùng nói chuyện rất vui vẻ.

Hần cảm thấy vị nhạc phụ này tương đối tán thành với hần, mới gặp thì gọi là Đông thiếu, sau đó liều đối cách xưng hô, trực tiếp gọi Căn Chi. Ngừ khí cũng rất nhiệt tình, không có bất cứ trách móc nào về chuyện hần cưới con gái ông. Ngược lại, đối với chuyện hần giấu vợ, trốn đến báo tin cho trưởng bối an lòng rất tán thành.

Lúc rời đi, Ninh Trùng nắm lấy tay hần, chăm chú nhìn sắc mặt khó chịu của Hách Quân bên cạnh mà nói một câu:

“Tiểu Phong, hãy sớm đưa Mẫn Mẫn về nhà. Mẹ nó nhớ con gái đến chết được, tôi cũng vậy... Đến lúc đó, hãy cùng nhau bàn về chuyện hôn lễ!”

Câu nói này vừa nói ra đã khiến sắc mặt Hách Quân xấu đến cực điểm, thiếu chút nữa là bùng cháy ra.

Sau khi Ninh Trùng rời đi, Đông Đình Phong nhìn đồng hồ, kim đồng hồ chỉ đúng 10 giờ 45 phút, cách giờ bay của hắn đến Sydney là 40 phút nữa.

Hắn vắt chân quan sát Hách Quân. Hiện tại, người hắn cần giải quyết chính là người này.

“Hách Quân, thời gian đã không còn sớm, anh muốn theo tôi đến bao giờ?”

Đến hôm nay, Đông Đình Phong cũng không ngại để cho Hách Quân biết về chuyện kết hôn của hắn và Ninh Mẫn, nếu như người đàn ông này nghĩ cho Hoắc Khải Hàng, hiện tại, anh ta sẽ không báo tin này đi.

Sắc mặt Hách Quân cứng nhắc, ngồi đối diện với hắn, tinh thần vô cùng bình tĩnh.

“Anh cố ý phải không? Giành lấy thời cơ, lợi dụng sơ hở, từng bước tạo lên kết quả ngày hôm nay. Đông Đình Phong, anh và Hoắc thiếu mặc dù không có thâm giao, nhưng cũng không có thù cũ. Đây là anh muốn đối nghịch với Hoắc thiếu sao?”

“Lời buộc tội này có chút thiếu đạo lý.”

Đông Đình Phong lấy chiếc khăn ướt trên bàn lau tay:

“Theo như lời anh nói, tôi và Hoắc Khải Hàng không có giao tình, cũng không có thù cũ, đối nghịch, xin lỗi, tôi đây không rảnh.”

“Làm sao? Dám làm không dám nhận, đây là anh muốn quyt nợ sao?”

“Quyết nợ là chỉ chuyện của tôi cưới Ninh Mẫn sao?”

Đông Đình Phong vuốt lông mày:

“Hách Quân, trên người Ninh Mẫn đâu có dán nhãn của Hoắc gia đâu! Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Yêu thương kết hôn, đây là quyền lợi của tất cả mọi người đều có.”

Người đàn ông này lời lẽ quả thật rất lợi hại.

Hách Quân lạnh lùng nhìn, đập bàn, nghiêm mặt nhắc nhở:

“Quân tử không đoạt vợ của người khác... Anh như vậy là có chút...”

Chưa nói xong đã bị cắt ngang:

“Tại sao tôi lại cướp vợ của người khác? Hôn nhân quan trọng là sự vui vẻ của cả hai.”

Nhưng lại bị cười cắt ngang:

“Ha, thật là nực cười, Đông Đình Phong, mẹ kiếp, đừng lấy cớ đó ra với tôi, phiền anh nhớ lại hôn nhân trước của mình.”

Đông Đình Phong lập tức tiếp lời:

“Ở đời khó tránh khỏi thất bại. Chính vì thất bại mới khiến tôi thật sự lĩnh ngộ được tính quan trọng của sự yêu thương của cả hai phía. Thất bại là mẹ thành công, câu này là ví dụ kinh điển!”

“Đông Đình Phong, Ninh Mẫn là của Hoắc thiếu... Phá vỡ nhân duyên của người khác thì sẽ bị báo ứng!”

Lần này, Đông Đình Phong không lập tức tranh luận, mà yên lặng một lúc.

Mỗi người đều sẽ có quá khứ, những quá khứ ấy khiến người ta hoài niệm, cũng khiến người ta sợ hãi khi nhớ lại.

Đông Đình Phong cảm thấy cuộc đời hẫng, từ nhỏ đến lớn, ngày nào cũng trôi qua một cách vô vị.

Nếu như bắt buộc phải dùng đến màu sắc để miêu tả thì đó chính là màu xám.

Đó là một loại xám xịt tĩnh mịch, mang theo áp lực cùng hẫng đi qua tất cả những ngày ấu thơ.

Lớn lên, cuộc sống biến thành hai màu đen trắng. Không còn là màu xám. Hẫng có mục tiêu và phương hướng sống.

Nhưng đồng thời lại là màu trắng xanh. Cảm giác đối với thế giới là màu trắng khiến hẫng thấy mình thật nực cười.

6 năm trước, hẫng kết thúc cuộc sống độc thân, sau đó, hôn nhân mang đến cho hẫng một lớp sương mù dày đặc, chứ không phải sự ấm áp của “gia đình”.

Còn khi Ninh Mẫn đến, có chút lãng mạn, có chút đau khổ, cũng có chút si mê không dứt.

Nếu như tĩnh tâm soi xét lại, hẫng sẽ ghen tị: Chỉ cần nghĩ tới người đàn ông kia đã có được những ngày tháng tươi đẹp mà hẫng không cách nào có mặt được mà trái tim hẫng lại hoảng loạn.

Cho nên hắn từng bước từng bước khiến cô kí tên, khiến cô không thể nào có cơ hội hối hận.

Giây phút này, nghe thấy Hách Quân chỉ trích hắn phá vỡ nhân duyên của người khác khiến hắn không khỏi nhớ lại cuộc trò chuyện của hắn và ông nội lúc rời khỏi Đông Viên.

Lúc đó, ông nội xụ mặt giáo huấn hắn:

“Ninh Sinh Ca là người con gái của Hoắc Khải Hàng, chuyện này tại sao cháu không nói ông biết?”

“Ông nội, cháu chỉ biết hiện tại cô ấy là người con gái của cháu. Chuyện quá khứ tất cả không quan trọng!”

“Nhưng cô ấy là Ninh Sinh Ca.”

Ông nội dùng ngữ khí nhấn mạnh nhắc nhở hắn.

“Cô ấy là Ninh Sinh Ca thì làm sao?”

Hắn hỏi lại.

“Cháu phải lý trí để đối đãi!”

“Xin lỗi ông, cháu không lý trí được!”

“Đông Cẩn Chi, nghiêm túc đi, đây không phải trò đùa!”

“Nó chính xác không phải đùa! Ông nội, cháu yêu cô ấy. Cháu hy vọng cuộc sống sau này của cháu có cô ấy bên cạnh, chứ không phải một mình cháu cô độc sống với bốn bức tường.”

“Đông Cẩn Chi, cháu... cháu, làm sao cháu lại mê muội vì một người con gái như vậy? Ta không biết phải nói với cháu thế nào nữa!”

Đông Lục Phúc khá tức giận.

Nhưng hần mím cười, trải lòng mình:

“Ông nội, ông cũng từng yêu đúng không? Cháu hiện giờ cuối cùng cũng nếm được mùi vị của tình yêu: Có chút ngọt, có chút chát, có chút đắng, có chút hoảng loạn, nhưng lại càng thích, lại càng hạnh phúc.

Ông nội, ai không từng có tuổi trẻ, người nào không có kích thích? Đứa trẻ 18 tuổi biết dùng lời nói để nói lời yêu với người đó; còn cháu không còn trẻ, chỉ có thể dùng hành động của mình để bảo vệ hôn nhân không để gì có được này! Cho nên, cháu xin ông hãy ủng hộ cháu, chứ không phải ngăn cản.”

“Nhưng nha đầu đó đã sinh con cho Hoắc Khải Hàng...”

“Cháu cũng có con riêng. Thế là hòa phải không?”

“Đó đâu giống nhau!”

“Tại sao không giống?”

“Cô bé đó cam tâm tình nguyện sinh con cho người ta, còn cháu ư, là bắt đắc dĩ mới có đứa trẻ này. Đông Cẩn Chi, cưới người phụ nữ như vậy rất mạo hiểm, ông nội chỉ lo cho cháu, sợ cháu đặt toàn tâm toàn ý vào người nha đầu đó, nhưng lại phát hiện “công dã tràng”, cái gì cũng không có được, cô đơn tổn thương... Đừng xem nhẹ tình yêu của con gái đối với đàn ông... Cháu xem mẹ cháu đi, vì ba cháu mà sống uống 20 năm...”

“Ông nội, người yên tâm, cháu sẽ khiến cô ấy yêu cháu... Đây chính là mục tiêu cuộc đời của cháu.”

Phảng phất một nụ cười, hần hoàn hồn đối mặt với sự tức giận của Hách Quân, hần từ từ nói:

“Ninh Mẫn là người thế nào, không phải anh không biết, nếu như cô ấy không muốn thì tôi không thể nào lấy được. Đông Đình Phong tôi cũng không thể làm chuyện cưỡng bách người. Hoặc là tôi phải cảm ơn Hoắc thiếu, nhờ anh ta từ bỏ mà tôi mới lấy được. Đây chính là may mắn!”

Câu này quá kích thích.

Hách Quân lập tức đập bàn đứng lên:

“Hoắc thiếu chưa từng vứt bỏ cô ấy... Đông Đình Phong, anh thừa nước đục thả câu, cướp mất hôn nhân của người khác, đây là hành vi của kẻ tiểu nhân...”

Đông Đình Phong không cho đó là đúng, nhàn nhạt bác bỏ:

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng, ai quy định cô ấy chỉ có thể gả cho người đó? Hách Quân, là anh ta không từ bỏ được lợi ích của mình nên mới bỏ lỡ. Trên đời này, có được ắt sẽ có mất. Mất sẽ được. Ông trời đã quá chiều cố anh ta, chỉ là anh ta muốn quá nhiều, bỏ rơi cô ấy, vừa lúc tôi nhặt được. Trách ai?”

Lời vừa nói ra liền khiến Hách Quân á khẩu.

Lúc này, Đông Đình Phong lại nhìn đồng hồ, nói ra một câu:

“Xin lỗi, tôi đang vội, không thể tiếp anh...”

Hắn khoác lấy chiếc áo bành tô đi ra ngoài, không để ý gì đến Hách Quân...

Hách Quân vội vàng ngăn cản, hạ xuống một câu:

“Thứ cướp đi, anh sẽ có được không bao lâu! Đông Đình Phong, Ninh Mẫn đã sinh cho Hoắc thiếu một đứa con gái. Kết cục cuối cùng thế nào, tôi sẽ chống mắt lên xem...”

Đông Đình Phong cười lạnh, ném ra lời khiến người kia tức chết:

“Đó đã là chuyện trước kia, sau này cô ấy chỉ sinh con cho tôi!”

Trợ lý A Lực mở cửa, hắt dẫn đầu đi ra ngoài.

Trong phòng, Hách Quân vì tức giận mà đập vỡ mọi thứ...

“Shit!”

Anh ta muốn điên lên!

Đông Đình Phong chết tiệt này, hành sự thật sự khiến người ta phát điên!

Mẹ kiếp, tin tức này anh ta phải báo cáo thế nào?

Lúc đó, Ninh Mẫn nhận được một đoạn video từ một số máy lạ, cô vừa mở ra xem liền cau mày:

Trên thảm cỏ xanh, An Na mặc áo tang trắng, nhìn về phía xa xa. Lúc này, Đông Đình Phong mặc một bộ âu phục màu đen, đeo một chiếc khăn, chậm rãi đi lại.

An Na nhìn thấy liền lao như bay đến ôm lấy.

Đông Đình Phong vỗ vai cô ta, nhẹ nhàng ôm một cái, vẻ mặt trước sau vẫn nhàn nhạt như vậy, ánh mặt trời chiếu vào mặt hắt khiến ánh mắt hắt toát lên vẻ ấm áp.

Tiếp theo đó, Hà Cúc Hoa đi tới, xoa xoa mặt An Na nói:

“Đi, chúng ta về nhà. Sau này, Đông Viên chính là nhà của cháu!”

Cảnh này, câu nói này khiến tim Ninh Mẫn nhảy lên.

Kì lạ, đây là ai gửi đến?

Dụng ý là gì?

Muốn châm ngòi li gián sao?

Ninh Mẫn cau mày suy nghĩ, tâm tình hoàn toàn bị trùng xuống.

Đầu tiên, cô gọi cho Trần Tụy.

“Phu nhân, buổi tối tốt lành, có chuyện gì cần tôi giúp?”

Trợ thủ đắc lực của Đông Đình Phong lần này không cùng hẳn trở về.

“Điều tra cho tôi số điện thoại này! Số là...”

Cô đọc lại số điện thoại đó.

“VẬY, cho tôi chút thời gian!”

Nửa tiếng sau.

“Phu nhân, số điện thoại này là từ Ba Thành, Đông Ngải Quốc, đăng ký với tên Lưu Bạch. Nhưng người tên Lưu Bạch này là một ông cụ đã qua đời nhiều năm trước.”

Quá rõ ràng, số điện thoại này đã bị người khác lấy trộm.

Ninh Mẫn cau mày, trong lòng cảm thấy kinh hãi.

“Phu nhân điều tra số điện thoại này là muốn biết chuyện gì?”

“Không có gì? Ngủ ngon!”

Đêm nay, Ninh Mẫn trần trọc, không ngủ được, xem đi xem lại đoạn video, trong lòng giống như bị đâm, rất không thoải mái.

Ngày thứ năm tân hôn, ngày 17 tháng 1, 10 giờ sáng, Đông Đình Phong hạ cánh xuống Sydney liền đến công ty, trên đường hắn gọi điện về nhà:

“Xin chào, đây là biệt thự Đông gia, vị nào vậy?”

Thanh âm nghe rất hay!

“Anh, Cần Chi!”

Hắn hít một hơi thật sâu, ngữ khí mang theo ý cười, ánh nắng bên ngoài rạng rỡ, tâm trạng hắn cũng vui vẻ hơn nhiều:

“Nhớ anh không, Đông phu nhân?”

Đầu dây kia yên lặng một lúc mới truyền đến tiếng cười nhẹ, rất thoải mái:

“Ồ, em có chút bận, không rảnh để nhớ!”

Trên tầng hai Công Ngụ, Ninh Mẫn ngồi trước máy tính, buồn phiền tìm tin tức trong nước, nhìn thấy một tờ báo có nhan đề: “Tai nạn xe cộ, vợ chồng An Thị qua đời, Đông đại thiếu tạm thời tiếp quản An thị.”

Đồng thời, có một vài tấm ảnh được công bố, một tấm An Na đang đốt vàng mã, một tấm Hà Cúc Hoa ôm lấy An Na, một tấm An Na ngất dưới đất, một tấm Đông Đình Phong mặc âu phục đen cúi người viếng...

Qua so sánh cô mới rõ một chuyện: Đoạn video kia là thật.

Đông Đình Phong trở về nước lần này không phải vì chuyện gì khác, mà vì viếng đám tan vợ chồng An Đức.

Cho nên lúc rời đi hẳn mới nói, “Chuyện không tốt”, và không nói rõ cụ thể là chuyện gì.

Người đàn ông này không muốn “chuyện nhỏ” như vậy ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Nghiên cứu một lúc, cô phát hiện, người gửi đoạn video này đơn giản là muốn cô lo lắng. Rắp tâm độc ác. Hơn nữa, từ số điện thoại này có thể cho thấy, người đàn ông này rất thần thông quảng đại.

Chính lúc này, cô đột nhiên nhận được điện thoại của hẳn, chút buồn bực kia đột nhiên bay hết.

“Em bận việc gì?”

Đông Đình Phong tò mò hỏi.

“Bận nhiều chuyện”

“Xem ra không có anh ở đây, thế giới của em thật đa dạng!”

“Ừ, không có anh suốt 25 năm 5 tháng, em vẫn luôn sống rất vui vẻ!”

Cô cười nói, tựa đầu vào sofa, lắc cổ.

“Sặc, đây là em đang muốn đả kích sự tự tin của ông xã em sao?”

“Không, tự tin của ông xã em có thừa, đâu có ai có thể đả kích được?”

Câu này hay đến mức khiến người ta run lên.

Đúng, lúc cô nói ra hai chữ “ông xã”, tim hẳn đã đập loạn hai nhịp. Cực thích mà, rõ ràng từ này rất bình thường, nhưng do cô nói ra quả thật rất

động lòng:

“Bà xã, đây là em đang khen ngợi anh sao?”

Cô cười một cái, hai chữ “bà xã” ít nhiều khiến cô có chút không tự nhiên!

“Anh nhớ em!”

Cô cười càng tươi, gập lại chiếc máy tính, nhìn về phía cửa sổ nói:

“Hình như em nghe thấy rồi!”

“Thật sự muốn lập tức về nhà mà!”

“Có chuyện phải đến công ty sao?”

“Ừ!”

“Xin lỗi, em không giúp được gì?”

“Nhớ anh chính là giúp anh rồi! Nó sẽ khiến anh vui vẻ...”

“Được thôi, vậy em sẽ dùng toàn bộ sức lực để nhớ anh!”

Cô lập tức nói ra một câu ấm áp.

Hắn nhất thời cười không thấy gì, một tay xỏ túi, chân đi từng bước, nhưng nhìn thấy xung quanh có không ít nhân viên đang dùng ánh mắt kì lạ nhìn hắn, vì vậy mà hắn phải chỉnh lại sắc mặt, đợi đến lúc vào thang máy chuyên dụng mới mỉm cười:

“Ngoan đợi anh về!”

“Ừ!”

“Anh vừa đến công ty, đợi chuyện được giải quyết xong, ngày mai chúng ta bắt đầu kì nghỉ phép...”

“Em cảm thấy rất mong đợi!”

Sau khi dập máy, cô mỉm cười: Cuộc sống đơn giản xuất phát từ những chuyện nhỏ nhặt nhất. Đây chính là điều cô mong muốn có được.

Cô nghĩ thầm một câu, sau đó đứng lên, chạy đi thay đồ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Tháng 1 ở Australia là mùa hạ, ban ngày thời tiết nóng nực.

Hơn 3 giờ, mặt trời sắp lặn, Đông Kỳ nói:

“Mẹ, chúng ta ra bờ biển một chút được không?”

Mấy ngày nay, bọn họ không bước ra khỏi nhà, thỉnh thoảng có lên mạng đọc tin tức, mới khiến cô có cảm giác mình vẫn là một phần trong xã hội này.

Cô rất thích chỗ như vậy không người quấy nhiễu, yên lặng như thế, có thể khiến người ta thanh thản hơn nhiều.

“Được, vậy thì đi ra ngoài một chút! Gọi cả A Xán và A La, chúng ta sẽ lái xe đi. Cũng khá gần. Đi một vòng thì ba con về là vừa...”

“Dạ!”

Mặt Đông Kỳ lóe sáng:

“Con đi thay giày!”

“Chờ một chút...”

“Chuyện gì ạ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên.

“Ừm, mẹ muốn hỏi con một chuyện.”

“Dạ!”

Tiểu tử ghé sát vào trong ngực cô.

Cô nhéo nhéo cái mũi của Tiểu Kỳ:

“Có một chuyện, mẹ rất thắc mắc, vì sao Tiểu Kỳ thích có em gái như vậy?”

Đông Kỳ nghe xong, theo phản xạ nhìn chăm chăm vào bụng của cô, trong cái miệng nhỏ nhắn lập tức nói một câu:

“Mẹ, trong bụng của mẹ có em gái rồi hả?”

“Sặc... không có... mẹ chỉ muốn hỏi con sao chỉ thích em gái... em trai không được sao? Hoặc là chị gái...”

Đông Kỳ nghiêng cái đầu nhỏ, lập tức nghiêm trang sửa lại lỗi trong lời nói của cô:

“Mẹ, bây giờ mẹ cũng chỉ có thể sinh em gái hoặc em trai cho con, không sinh được chị gái ạ... Mẹ đâu phải Mèo máy đôrêmon, làm sao cũng không có khả năng trở lại quá khứ.”

Cô sờ sờ cái mũi của mình cười, vấn đề này, hoàn toàn chính xác:

“Ý của mẹ nói, nếu có một chị gái tới làm bạn với con, con có thích hay không?”

Đôi mắt tròn xoe của nhóc lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc, cái hiểu cái không, suy nghĩ một chút mới nói:

“Mẹ muốn giống như bà trẻ, đi nhận nuôi một chị gái hay anh trai hả?”

“Bà trẻ của con nhận con nuôi?”

“Vâng! Bà trẻ thường giúp bọn họ học tập! Bà nội nói, cái này gọi là việc thiện. Một ngày làm một việc thiện, tích thiện thành đức. Đây là gia phong của Đông gia. Bà còn để con làm việc thiện. Bà nói, làm việc thiện sẽ được báo đáp... Cho nên, tiền mừng tuổi hàng năm của con đều quyên góp hết rồi...”

Ninh Mẫn nghe xong mỉm cười, Hà Cúc Hoa lưỡng thiện, sau này Đông Kỳ chỉ cần bồi dưỡng tốt, tương lai cậu nhất định có thể như cha mình, trở thành một người thành công, là người đàn ông có tấm lòng thiện lương.

“Ý là vậy! Nhưng bà trẻ nhận nuôi, chỉ giúp đỡ vật chất, còn ý mẹ nói là nếu một ngày có một chị gái xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, đến lúc đó, con có thể chấp nhận không?”

“Sao ạ?”

Đông Kỳ nhăn mày.

“Thế nào, không thích sao?”

Đông Kỳ lắc đầu: “Con chưa gặp người đó, làm sao biết có thích hay không ạ?”

Cũng phải!

“Mẹ, con cũng có thể hỏi mẹ ba chuyện sao? Chỉ cần mẹ trả lời, con có thể biết con có thể chấp nhận hay không...”

“Được a! Con hỏi đi...”

“Chị gái có ngốc hay không? Cả ngày chỉ biết hỏi tại sao thì con không thích!”

“Không, nó rất thông minh, rất giỏi chơi game!”

Mắt Đông kỳ sáng ngời, nói như vậy, cậu sẽ có bạn cùng chung chí hướng.

Vậy cũng rất tốt.

“Chị gái đó có thích khóc hay không? Động một chút lại oa oa khóc rống lên?”

“Không, nó thích cười, những người gây khó dễ cho nó đều bị bé chinh ngược lại! Mà đặc biệt nó còn biết chút võ!”

Đáy mắt Đông kỳ bỗng nhiên có sắc khí, nói như vậy, có phải cậu cũng có bạn cùng luyện võ hay không?

Ừ, không tệ a!

“Chị gái đó có dã man hay không? Là một người không nói lý, con sẽ không thích...”

“Không, nó rất nhu thuận, là bé ngoan trong mắt người lớn.”

“Như vậy ạ...”

Đông Kỳ rất chân thành suy tư một chút:

“Thông minh, thích cười, ngoan ngoãn, những này con điều thích, nhưng sao lại lớn hơn con? Con thích làm anh trai, có thể bảo vệ bé, làm em trai, nghe đã cảm thấy yếu thế rồi... Không tốt!”

Nói xong, nhóc còn nhúu chân mày.

Ninh Mẫn nghe không khỏi cười ôm lấy đứa nhỏ đáng yêu này.

Sau này, cậu sẽ giống như ba mình, luôn muốn bảo vệ người khác.

“Nếu như là em gái, con sẽ vô cùng vui mừng, nếu như là chị gái, con cần xem xét một chút, chỉ cần không bắt con gọi là chị thì con sẽ rất hoan nghênh...”

Ninh Mẫn lần nữa bật cười, cô có thể tưởng tượng sau này, một trai một gái, vì tranh giành ai là đại ca mà bật cười mong đợi

“Mẹ, mà chị gái đó là ai vậy? Nhà của chúng ta sẽ nhận nuôi một đứa bé như vậy sao?”

“Đến lúc đó xem. Có lẽ sẽ có một bé gái ở chung nhà với chúng ta...”

Cô nói, trong lòng rất chờ mong, cũng không biết Hoắc Khải Hàng có chịu hay không ...

10 phút sau, Ninh Mẫn được sự chỉ dẫn của chị Thu, A Xán cùng A La đi theo tới bãi biển.

Gió nóng mang theo chút hương vị của biển, cùng hơi thở tự do, khiến cô cảm thấy bình thản hơn bao giờ hết.

Sau 4 tháng, cô lại có thể quang minh chính đại sống tận hưởng ánh nắng mặt trời. Điều này thật đáng quý. Mặc dù cô có chút lo lắng, sợ trong lúc cô buông lỏng cảnh giác mà có kẻ đến ám sát, nhưng Đông Đình Phong từng nói với cô:

“Chúng ta ngồi trong chuyên cơ của Dĩ Hàm. Hành tung được giữ bí mật. Bọn họ sẽ không tìm thấy em đâu!”

Nói đến mới nhớ, những ngày này, cuộc sống của cô rất bình yên.

Ở chỗ này, cô tận hưởng cuộc sống không màng danh lợi.

Giờ phút này, bước chân trên bãi cát, hít thở không khí biển, tâm tình vui sướng, cuộc sống bình thường thanh thản, không có máu tươi cùng giết

chóc, không có toan tính, thật tuyệt.

Ngày hôm nay, trên bờ biển xuất hiện một bộ bức tranh xinh đẹp:

Một cái cô gái xinh đẹp bước trên bờ cát màu vàng, sau lưng là bé trai đáng yêu, hai người, một trước một sau, làm theo ý mình, không có mục đích, chơi cát, nhảy sóng, nhặt lấy vỏ sò, bắt lấy ánh mặt trời...

Cô gái vô cùng mê người, một bộ váy dài, không có tay, bông hoa xinh đẹp trước ngực màu xanh biếc, mang đậm phong cách Trung Quốc, da trắng, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, đón gió lay động, lộ ra thanh xuân dạt dào, tinh thần phấn chấn rạng rỡ, trên tay đeo chiếc vòng thủy tinh, chân mang giày búp bê, giẫm lên cát mịn.

“Tiểu thư có muốn cùng lên du thuyền hóng mát hay không?”

Có một anh chàng người Úc, cười sáng lạn, muốn mời cô.

Ninh Mẫn vừa muốn cự tuyệt, Đông Kỳ vụt chạy tới, cười tủm tỉm hỏi:

“Du thuyền của chú ở đâu?”

“Ở kia!”

“Ồ, sao nhỏ vậy, chú còn không biết xấu hổ mời mẹ cháu đi hóng má?”

“Gì, cô ấy là mẹ cháu?”

Đối phương rất giật mình.

Đông Kỳ nghiêng đầu, hai tay chống eo, trả lời bằng tiếng Anh lưu loát:

“Chẳng lẽ chú không có nhìn ra sao? Mẹ con cháu rất giống nhau sao!”

Cậu thanh niên Úc có chút không tin:

“Cô ấy còn trẻ như vậy, tại sao có thể là mẹ cháu...”

Nhìn người nhiều lắm khoảng 20 tuổi, anh ta nghĩ cô vẫn là một sinh viên.

“Còn trẻ không thể là mẹ cháu sao? Ai, ba cháu ở gần đây, chú chó quấy rầy mẹ cháu, mẹ cháu không thích nói chuyện với người ngoài.”

Lúc trước ba có hỏi cậu: “Đang làm gì đó?”

Cậu nói: “Hóng gió trên bãi cát ạ!”

Ba nói: “Coi chừng mẹ con, đừng để người xa lạ tới gần mẹ con, có biết không? Ba lập tức về nhà.”

Được ba ủy thác, cậu đương nhiên sẽ không để cho người khác tới gần mẹ.

Ninh Mẫn mỉm cười, rất phối hợp kêu một tiếng:

“Con trai, chúng ta đi về, đi xa như vậy, ba con sẽ không tìm thấy chúng ta!”

Cô nhìn người kia gật gật đầu, nắm tay con trai đi về.

Cậu thanh niên đáng tiếc đứng tại chỗ thờ dài, còn tưởng rằng đã tìm được người tình trong mộng, lại không ngờ rằng vợ phải bông hoa đã có chủ.

Ninh Mẫn cũng không biết lúc này, trong chiếc ô che nắng cách cô không xa, có một người đàn ông đang nhìn cô chăm chăm, bởi vì sự xuất hiện của cô mà ánh mắt kinh ngạc.

“Người phụ nữ này ta đã muốn! Ai cũng đừng mong đoạt được...”

Hắn vừa nói xong, ánh mắt sáng quắc lên, nắm đai lưng hoa văn hình sói, hung hăng vênh váo như vậy.

Cũng chính là ngày hôm nay, Đông Đình Phong đã được lĩnh giáo vận hoa đào của bà xã mình, một chiêu đã trêu chọc đến nhiều người...

Chạng vạng 4 giờ 30 phút, hắn tan làm, ngồi xe về nhà, suy nghĩ phải như thế nào hưởng thụ bữa ăn ngon với bà xã của mình, thì lại nhận được điện thoại của vệ sĩ A La:

“Đông tiên sinh, không tốt rồi, phu nhân đánh nhau với người ta... Người kia, người kia muốn cướp phu nhân làm tình ~ nhân...”

Ninh Mẫn lớn lên rất xinh đẹp. Không chỉ có xinh đẹp, còn hoạt bát, không chỉ có hoạt bát, hơn nữa thông minh hơn người, những gì đã gặp qua sẽ không quên, có thể suy một ra ba...

Lúc 3 tuổi đến 12 tuổi, khuôn mặt Ninh Mẫn tròn trịa, con mắt to tròn, đôi má ửng hồng, không có một chút khuyết điểm, tựa như trứng gà lột vỏ, khi cười còn có hai má lúm đồng tiền, trông mắt giống như thủy tinh, long lanh dưới ánh mặt trời, hơn nữa đặc biệt thích cười, cười lên, tiếng cười giòn giã kia như thể xua tan đi bụi trần.

12 tuổi, cô bắt đầu dậy thì, khuôn mặt trở nên thanh tú trái xoan, má lúm đồng tiền không còn nữa, 12 đến 16 tuổi, cô cao một mét sáu tám, hiện ra nét thanh xuân thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần. Dáng người hoàn hảo, ngũ quan tinh xảo, như loài hoa xinh đẹp của chốn trần gian.

Nét đẹp này, cũng không phải kiểu nhu nhược, mà lộ ra tư thế oai hùng.

Lúc đó, cô thích để tóc ngắn, bởi vì thích chơi đấm bốc, luôn chơi đến mức cả người ướt đầm mồ hôi.

Khi đó, mẹ Ninh kêu cô để tóc dài, nói cho cô biết: “Con gái để tóc dài mới đẹp.”

Nhưng cô không thích, cả người như một đứa con trai.

Mặc dù như một đứa con trai, nhưng cô vẫn nhận được những ánh nhìn ngưỡng mộ của đám nam sinh.

Lúc Ninh Mẫn đi học, không chỉ lóa mắt người khác vì nhan sắc, mà còn là một thiên tài học tập, cô liên tục nhảy lớp, khiến không ít nam sinh kinh sợ, cô cũng chưa bao giờ có tâm tư gì với những người con trai khác.

Ninh Mẫn từ nhỏ đã luyện võ, có được thân thủ linh hoạt hơn người bình thường, những đứa con trai kia, đều quá non, không có ai lọt vào mắt cô.

Đây không phải cô khinh thường ai, chỉ trách cô trưởng thành quá sớm.

Con gái đều trưởng thành sớm, mà cô lại xuất thân từ gia đình quân nhân, từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục quân sự, tính cách tự chủ, rất sớm đã hiểu được nên xử trí các loại quan hệ như thế nào, phân tích các loại tình tiết vụ án.

Trong lúc các học sinh vẫn còn làm nũng với cha mẹ, hoặc là suốt đêm chơi game, hoặc là dốc sức liều mạng vượt qua các cuộc thi, thì cô đã nghiên cứu chính trị quân sự, chơi đấm bốc, luyện bắn súng, nhàn rỗi không có việc gì thì tỷ thí với cha.

16 tuổi, cô lén ghi danh vào Học viện Đặc chủng, cô muốn làm lính đặc chủng, đối với vũ khí, cô có một loại nhiệt tình tự nhiên.

Sau này, cô thi đậu với thành tích vô cùng ưu tú, cha mẹ bất đắc dĩ đành phải cho cô vào khu quân dịch lính đặc chủng.

Một năm sau, ma xui quỷ khiến đẩy cô vào tổ Liệp Phong khu D.

Ngày đầu tiên, lúc đi báo danh, đội trưởng Chung Kiện còn nghĩ rằng cấp trên đang nói đùa, mới báo danh đã được vào thẳng vòng trong, liền khó chịu:

“Việc này sao có thể được? Dáng vẻ mới nhìn đã biết là con nhóc mới lớn... Trung tướng Nhuế, cô nhóc này còn cần người khác tới bảo vệ, sao có thể cho cô ta đi bảo vệ người khác, hoàn thành những nhiệm vụ đặc thù kia? Không được không được, tuyệt đối không được. Người này, tôi không nhận... Đưa đến trường quân đội đọc sách thật tốt đi!”

Đội trưởng đuổi cô ra khỏi cửa.

Trung tướng Nhuế cười nói:

“Này, đừng nhìn người như vậy? Tiểu Ninh, đến đây, nói bản lĩnh của cô cho Chung đội trưởng chúng ta biết!”

Ninh Mẫn mười bảy tuổi, dù tuổi trẻ nhưng từ nhỏ đã được giáo dục, nên bản tính cô không bao giờ kiêu ngạo.

Cô cũng không có lập nói ra bản lĩnh của mình, mà cầm súng đứng thẳng theo kiểu quân nhân, nhìn về phía Chung đội trưởng chào, giọng nói sang sảng báo cáo vài câu:

“Báo cáo đội trưởng, tôi 17 tuổi, sống ở Đông Ngải Quốc, tròn 16 tuổi đã là người trưởng thành, quốc gia của tôi có quy định, đi nghĩa vụ quân sự thì phải tròn 16, học sinh sẽ được trường quân sự lựa chọn đi nghĩa vụ. Sau khi được nhập học, thành tích học tập ưu tú, có thể trở thành nhân tài được trường quân đội đào tạo; thành tích không tốt, mà phương diện thân thể ưu tú có thể trực tiếp được vào đội đặc chủng bồi dưỡng.”

“Vậy thành tích học của cô rất tốt!”

Chung đội trưởng thấy cô không giống những đứa con gái khác hay nũng nịu, bẻ tay hay nhón chân, miệng lưỡi lạnh lợi, chợt cảm thấy hứng thú, hỏi một câu.

“Báo cáo, hai phương diện trên Ninh Sinh Ca đều ưu tú!”

Người bình thường sẽ khiêm tốn, nhưng cô không có, giọng nói vang dội:

“Bây giờ, tôi được lệnh đến Liệp Phong lấy đồng phục của đội, chủ yếu là muốn đề cao năng lực bản thân. Nếu như đội trưởng trông mặt mà bắt hình dong, vậy chúng ta có thể đến bãi bắn phân cao thấp. Nếu tôi thua, sẽ về nhà làm đứa con gái. Nhưng nếu tôi thắng, về sau trong đội, không ai được gọi tôi là cô nhóc. Tôi có tên, tên tôi là Ninh Sinh Ca.”

Chung đội trưởng chưa từng thấy con gái nào tự tin như vậy, cười một tiếng:

“Được, quyết định như vậy... tôi sẽ đấu với cô một trận...”

Một trận thành danh.

Kết quả của cuộc so tài, Chung đội trưởng bắn 10 phát, bắn trật một, còn Ninh Mẫn, 10 phát đều bắn trúng hồng tâm.

Sau đó, so thân thủ, Chung đội trưởng kêu Đồng Thành Phương đấu với cô, hai người đánh nhau 40 phút, Đồng Thành Phương vẫn không đánh thắng cô.

Ninh Mẫn chính là dùng cách này để trở thành nữ đội viên trẻ tuổi nhất tổ Liệp Phong, bản lĩnh lớn khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Từ xưa đến nay, binh doanh là thiên hạ của đàn ông, cho dù trai gái bình đẳng, nhưng nữ đi lính rất ít, mà trong đội đặc chủng, đàn ông chiếm đa số,

con gái thì vô cùng hiếm.

Hoàn cảnh huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa, dương thịnh âm suy, vên vên có mấy phụ nữ, được theo đuổi, tất nhiên là điều bình thường..

Khu D đội đặc chủng, là binh đoàn độc lập nhất Đông Ngải Quốc, tổng cộng có 6 tổ, mỗi tổ có 15 đến 20 người. Bình thường lúc huấn luyện sẽ có tổ khác luyện tập chiến đấu cùng. Số người không nhiều, nhưng đều rất tinh nhuệ.

Tổ Liệp Phong tổng cộng có bốn nữ đội viên, cô là nhỏ nhất, nhưng là người được theo đuổi nhiều nhất, nguyên nhân chủ yếu do trong quá trình chiến đấu cô đều thắng lão đại và lão nhị khu D, trong một đêm, thanh danh của cô đã vang dội khắp khu D.

Quân khu có quy định của quân khu, mỗi chiến sĩ trong đội huấn luyện không thể gắn thiết bị điện tử. Vào đội cũng quét hình, rời khỏi đơn vị cũng muốn quét hình.

Bên ngoài nói, bộ đội đặc chủng khu D, thân phận của mỗi người đều giữ bí mật, các đội viên không hỏi xuất thân của nhau, đa số đều lấy tên giả, trừ trung tướng ra thì không có người nào biết thân phận của họ.

Quản lý đội đặc chủng là trung tướng Nhuế, người này chỉ trung thành với Hoắc gia. Nói cách khác, đội đặc chủng khu D, là đội tinh anh thuộc Hoắc gia. Chỉ nghe lệnh của Hoắc gia. Vì vậy, người bước vào đội, cũng phải có tư tưởng tuyệt đối phục tùng. Được quản lý chặt chẽ và tuyệt đối nghiêm khắc. Người xuất ngũ, đa số sẽ trở thành quân đội nòng cốt của Hoắc gia. Rất ít người trực tiếp xuất ngũ rồi chuyển qua các nghề nghiệp khác.

Trung tướng Nhuế có con trai, là huấn luyện viên, cũng từng quý mến Ninh Mẫn, muốn cùng cô phát triển trở thành quan hệ nam nữ. Đây vốn

chuyện tốt, trung tướng Nhuế và Ninh thiếu úy là cấp trên cấp dưới, nếu có thể thành, đây tuyệt đối là giai thoại trong giới quân nhân.

Nhưng cô không đồng ý. Trực tiếp cự tuyệt người ta.

Trên đời này, đàn ông tốt có rất nhiều nhưng chẳng có ai có thể khiến cô động tâm, cho đến khi gặp được Hoắc Khải Hàng, rồi cuộc cô cũng như một cô gái bình thường, cuối cùng cũng nhiệt tình một chút.

Về phần nguyên nhân, cô đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ bởi vì lúc cô cận kề với cái chết, Hoắc Khải Hàng xuất hiện như vị thần, cứu cô.

Cứ như vậy, anh hùng cứu mỹ nhân đã xuất hiện.

Nhưng cô vẫn có cái tư tưởng chủ nghĩa anh hùng, rồi sau đó, lòng của cô mới có thể bị hấp dẫn bởi người đàn ông đó.

Sau lại rời khỏi Hoắc Khải đi Trung Quốc, sáu năm sống phương Đông, cũng từng gặp gỡ những người đàn ông ái mộ cô, nhưng cô đều từ chối. Nên trong mắt rất nhiều người cô là kẻ kì quặc.

Nhưng cô không nghĩ tới, chiều hôm nay, có nhiều người đến gần cô, nhưng lại gặp phải rất nhiều rắc rối.

Trên bờ cát, Đông Kỳ đang chạy nhảy, giống như con ngựa thoát dây cương, Ninh Mẫn đi theo phía sau, kêu vài tiếng, thì một kẻ cơ bắp xông tới, đó là con lai, gương mặt góc cạnh rất đẹp, nhưng trên mặt hung khí rất nặng, ánh mắt mang ý chiếm đoạt khiến người ta chán ghét, sáng rực.

Cô không thích loại đàn ông như vậy mặc dù anh tuấn, nhưng tuyệt đối không phải tuýt người cô thích, cứ như dã thú vậy.

Mà đối phương nói tiếng Anh lưu loát, suýt chút nữa cô đã ngã ngửa:

“Dáng người như búp vật, giọng nói như thiên sứ. Khuôn mặt xinh đẹp, vị tiểu thư này, cô thành công hấp dẫn ánh mắt tôi... Hãy làm người yêu của tôi đi! Đảm bảo sau này cô sẽ nổi tiếng, vui vẻ...!”

Khi nói chuyện, anh ta cực kì càn rỡ, đưa tay kéo dây buộc trên tóc cô ra, nhất thời khiến tóc dài cô buông xuống tung bay trong gió.

Loại vẻ đẹp nhu mì như vậy, khiến không ít đàn ông vỗ tay khen ngợi, sợ hãi than.

“Oa, thật là xinh đẹp! Chắc chắc chắc, ba vòng cũng rất đẹp!”

Ở đây có ba loại đàn ông:

Một loại có năng lực, có thực lực, có tự chủ, người sinh chí hướng, có cảm tình, đồng thời có trách nhiệm, loại đàn ông này, tuyệt đối là đàn ông tốt, đoán rằng cũng chẳng có bao nhiêu người.

Một loại là, có năng lực, có thực lực, thích tùy tâm sở dục, tận hưởng cuộc sống, quan hệ nam nữ, loại người này đâu đâu cũng có.

Một loại là, có năng lực, có thực lực, thích tiêu xài, ỷ thế hiếp người.

Người đàn ông trước mặt, khoảng 30 tuổi, nhuộm tóc vàng, cả người ước đăm, dáng người cường tráng, rõ ràng có luyện võ, một thân sát khí lộ ra ngoài, còn có mùi mồ hôi đậm đặc truyền tới.

Ninh Mẫn hơi nhú mào, lui lại hai bước, nhìn kĩ người trước mặt.

Cô nhớ rõ, lúc này cô vừa đi qua thì người đàn ông này đang ở cường hôn cô gái mặc bikini, cô gái đó thét chói tai, bạn trai cô ta tới cứu, lại bị anh ta đánh cho lão đảo, những người bên cạnh đều vây xem, hoặc là tránh ra xa, hoặc là huýt sáo, hoặc là vỗ tay, có thể thấy được người này là nhân vật không dễ chọc.

Buồn cười là, hiện tại người đàn ông này lại theo đuổi cô.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời chiều và mây xanh trên trời, cảnh tượng đẹp
đẽ như vậy, toàn bộ đều bị người đàn ông này phá hủy.

Không để ý tới.

Cô đi qua bên trái, anh ta đi theo sang bên trái, cô đi qua bên phải anh ta
lại qua bên phải, vì thế cô khó chịu đứng lại, liếc mắt một cái, ra một kết
luận: người này, thực đáng bị đánh.

“Tiên sinh, sao lại cản đường của tôi.”

Cô nghiêm túc nói, nhìn thoáng qua hai bên, có hai người cao to khác
đang đuổi những người bên cạnh đi.

Không có nổi nóng, tiên lễ hậu binh. Đây là tác phong của cô.

“Giới thiệu một chút, tôi tên là Ba Đặc Ân.”

Người đó giật mình, cười tự giới thiệu.

“Xin lỗi, tôi không quen anh!”

“Dần sẽ quen thôi.”

Ba Đặc Ân tiến lên, miệng đầy mùi rượu phả vào mặt cô, muốn chiếm
tiện nghi.

Ninh Mẫn hơi bước sang bên cạnh, cũng không có kinh sợ chạy trốn, mà
mỉm cười, cười vô cùng lạnh lùng, vô cùng xinh đẹp, khiến Ba Đặc Ân lại
lần nữa thần thờ. Sống ba mươi năm, chưa từng gặp qua một người con gái
nào cười lên lại đẹp như vậy.

Có một câu châm ngôn: trên đầu chữ sắc có một cây đao a!

Dám coi thường người khác, phải chịu kết cục bị coi thường.

“A...”

Đột nhiên trong lúc đó, Ba Đặc Ân phát ra một tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Lúc đó, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Có người hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ba Đặc Ân tiên sinh coi trọng cô gái này, muốn...”

“Kỳ quái là, cô gái này im lặng đứng đó cũng chưa đụng tới, Ba Đặc Ân tiên sinh sao lại kêu lên như thế?”

Có người nghi hoặc, anh ta thấy rõ toàn bộ quá trình, cũng không có nhìn thấy cô gái này ra tay như thế nào.

Lúc này, có rất nhiều người thấy, Ba Đặc Ân đột nhiên ôm hai mắt, sau đó, một tiếng rống giận tím mặt:

“Mẹ kiếp, dám đánh nén ta. Bắt lấy cô ta... Bắt cô ta cho tao...”

Lí lịch của Ba Đặc Ân không nhỏ, hét một tiếng ra lệnh, liền thấy một đám người cao to vạm vỡ vây quanh Ninh Mẫn, có hai người trao đổi ánh mắt, lập tức đuổi theo về phía Đông Kỳ.

Cách đó không xa, A Xán đang đi dạo thấy vậy liền chạy đến, một tay ôm lấy Đông Kỳ đang ngây ngốc, quát một tiếng với chị Thu:

“Mau kêu A La lái xe tới đây!”

A La vừa mới vào trong lấy nước uống.

Chị Thu vừa thấy gương mặt của người đàn ông đến kiểm chuyện, sắc mặt liền trắng bệch, vội vàng gọi điện thoại.

Còn A Xán liên tục lui về phía sau, cách xa hơn mười mét, phu nhân bị mấy người kia vây quanh, anh ta muốn đi cứu, nhưng lại sợ không đánh lại chúng, mà tiểu thiếu gia tuyệt đối không thể có chuyện...

“Aiya, chú buông ra, nhanh đi cứu mẹ cháu đi! Nhanh đi cứu mẹ cháu đi...”

Đông Kì nóng vội kêu lên.

Lúc này tất cả đều rối loạn, trên bờ cát, mọi người cảm thấy bất an, trốn tránh, sợ mình bị liên lụy.

Nhưng kế tiếp một màn không thể tin được lại xảy ra.

Một màn này, không riêng A Xán chấn kinh, mà khiến kẻ cao to vạm vỡ đó dừng lại.

Ninh Mẫn đá văng chiếc dép xăng-đan, nhắc chân “phanh” một tiếng, đá mạnh vào má trái Ba Đặc Ân, đánh đến mức bị văng nước miếng tứ tung, răng muốn rụng, thân thể chịu không nổi một cước mạnh mẽ từng bước lui về sau.

Ngay sau đó, cô quay đầu, lại một quyền, vững vàng đánh vào má phải của anh ta, đánh đến đầu đối phương vẹo qua một bên, giống như con gấu đàn độn gục ở trên bờ cát.

Sau đó, cô cầm chiếc giày lên, lúc Ba Đặc Ân muốn chạy liền dùng đế giày hung hăng tát qua tát lại trên mặt anh ta, “ba ba ba”, tiếng kêu vang dội rõ ràng.

Giây phút đó, toàn bộ tất cả mọi người trên bờ cát đều dừng lại, thấy một màn này kinh ngạc đến ngây người, tất cả mọi người nghĩ đến cô là đứa con gái dịu dàng yếu đuối nhìn là muốn bảo vệ, ai có thể ngờ rằng, trong nháy mắt cô lại thay đổi nhanh như vậy, một cô gái hoa lệ hóa thân trở thành nữ sĩ anh hùng.

“Bắt cô ta lại, bắt cô ta lại cho ta ! A...”

Ba Đặc Ân lại lần nữa phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Anh ta không hề phòng bị, lúc này thân hình cao to té ngã, trong mắt đều là cát, đau đến muốn đui mù.

Vừa rồi anh ta chỉ muốn nếm thử mùi vị của cái miệng nhỏ nhắn kia, vừa chu môi gần tới thì như có đạn hạt cát bắn vào mắt của anh ta, ngay sau đó liền xảy ra tình huống bi thảm như vậy, lúc này mới lại rống lên một câu, anh ta lại gặp nạn: tay đã bị người ta bẻ xuống, đầu bị trật khớp .

Mà tất cả đều xảy ra trong vòng 1 phút.

1 phút sau, người đàn ông thành con tin của Ninh Mẫn.

Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước, đối phương người đông thế mạnh, bên mình quá yếu, muốn thắng phải bắt được kẻ đứng đầu.

Đây là phán đoán lúc đầu của Ninh Mẫn khi xảy ra chuyện.

“Cô gái, thân thủ không tệ, rất ngoan cố, có điều ta thích, ha ha, rất thích hợp làm người phụ nữ của ta!”

Ba Đặc Ân bị nhéo tinh dậy, chịu đựng đau đớn, anh ta không giận ngược lại còn cười, liều mạng chớp mắt, muốn đẩy cát trong mắt ra.

Anh ta sống mấy chục năm rồi, chưa bao giờ phải khổ sở trên tay phụ nữ như vậy nên nhất thời cảm thấy xấu hổ, nhưng phần hứng thú kia càng tăng

lên.

“Không đau, không có chuyện gì, ta coi trọng cô, như thế nào? Làm phụ nữ của ta không? Ta sẽ đối xử với cô rất tốt... Loại phụ nữ như cô, từ nhỏ nên làm người phụ nữ của ta...”

Giọng nói rất khoan dung độ lượng, hơn nữa còn cuồng vọng!

Có thể anh ta nghĩ, đây là một chuyện vô cùng vinh dự.

Trong khoảng thời gian ngắn, đám vây quanh cô cũng không dám tiến lên.

Ninh Mẫn lạnh lùng cười một tiếng:

“Tôi cũng rất thích vị trí nữ hoàng Vương quốc Anh, điều này có phải là tôi cũng có thể làm nữ vương sao? Cút đi, anh nghĩ sao là như vậy à, anh nghĩ anh là ai hả? Tổng Thống Mỹ sao? Ngay cả Tổng Thống Mỹ cũng có chút kiêng kỵ quan hệ Trung Quốc – Nga đó...”

Ba Đặc Ân nhất thời cứng họng: “...”

Anh ta tự nghĩ mình đã đủ ngông cuồng, vậy mà người phụ nữ này so với anh ta còn ngông cuồng hơn.

Được rồi, có thể bản chất người ta đã cuồng vọng như vậy. Thử hỏi, trên đời này, người nào có bản lĩnh đó, khi anh chưa kịp đánh trả, đã bị người bắt lại.

“Wow, mẹ thật tuyệt nha, mẹ đẹp đến ngây ngất người luôn...”

Một tràng vỗ tay và tiếng cười vui vẻ của đứa trẻ khiến sắc mặt Ba Đặc Ân đen lại. Có lẽ anh ta đã quá coi thường cô, không chỉ có thân thủ rất cao, hơn nữa, còn là phụ nữ đã có chồng. “Bắt đứa bé đang vỗ tay lại cho ta... A...”

Mới rống lên một câu, Ninh Mẫn đã đè đầu anh ta xuống mặt đất, khiến miệng anh ta lại thêm một năm cát.

“Aizzz, anh có phải đàn ông không hả, rảnh rồi không có việc gì làm nên ức hiếp phụ nữ và trẻ con hả? Có biết cái gì gọi là không biết xấu hổ hay không?”

Cô có chút tức giận, hung hăng đánh vào đầu anh ta.

“Cô gái, cô âm ỉ cái gì, nông cuồng cái gì, cô dám đánh ông đây tàn nhẫn như vậy, đợi lát nữa ông đây sẽ khiến cô nếm thử thủ đoạn của ông đây. Cô biết ông đây là ai không? Ngay cả ta mà cô cũng dám đánh, cô rất thiếu kiên nhẫn a...”

Cô cũng mặc kệ anh ta có thân phận gì, dám khiêu khích cô, vậy thì chờ bị đánh đi.

“A Xán, dẫn Tiểu Kỳ đi trước...”

Thấy bốn, năm người đi về phía A Xán, Ninh Mẫn ngẩng đầu lẳng lặng phân phó một câu, loại ân oán như thế, không thể liên lụy đến đứa nhỏ, chuyện ẩu đả đánh nhau như vậy, không ảnh hưởng đến nó mới tốt, vừa rồi cô thật sự có chút kích động. Nhưng có người lấn tới cửa, nếu cô không đáp lễ, thì đó lại không phải là tác phong của cô?

“Nhưng...”

A Xán do dự, làm sao có thể vứt bỏ phụ nhân không để ý được?

“Không có nhưng nhị gì hết... Tôi nói gì, anh làm cái gì, phục tùng, là thiên chức của quân nhân. Thói quen tốt này, anh nên giữ gìn, cho dù hôm nay được giải ngũ đi nữa!”

Ở tổ Liệp Phong, tất cả tổ viên luôn luôn nghe mệnh lệnh của cô.

A Xán đã từng là binh lính, khi nghe những lời này, anh có cảm giác giống như ở bộ đội nghe cấp trên ra chỉ lệnh.

“Rõ!”

A Xán đáp ứng, ôm Đông Kỳ chạy trở về.

Một chiếc xe đang chạy về phía này. Là A La tới.

A Xán nhét Đông Kỳ vào xe, mặc kệ cậu đang liều mạng kêu “Đừng bỏ mẹ lại, đừng bỏ mẹ lại”, kèm theo một câu: “Bảo vệ tiểu thiếu gia thật tốt, chị Thu mau lên xe, lập tức gọi điện thoại cho ông chủ!”

Cùng lúc đó, bốn người đàn ông vẻ mặt hung ác nhào tới.

A Xán đóng cửa xe lại, quay đầu lại đánh một quyền vào người kia, ngẩng đầu nhưng thấy Ninh Mẫn nắm đầu tên tóc vàng đó hai tay vung lên, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Miệng anh thối như vậy, tôi sẽ lấy nước biển rửa sạch giúp anh...”

Một cơn sóng ập tới, cuốn lấy Ba Đặc Ân, sóng qua đi, anh mới ngẩng đầu lên, cả người chật vật.

Lúc này, thủ hạ của anh ta đã đuổi kịp tới đây, muốn cứu anh ta.

Nhưng Ninh Mẫn có thể để họ như ý sao, cô cười lạnh một tiếng, siết chặt nắm đấm, giơ tay đánh mấy người đang chạy tới.

Năm sáu người đàn ông cao to cùng nhau lao tới, nhưng vẫn không làm được gì, hơn nữa còn bị đánh đến mức kêu cha mẹ...

Tình huống như vậy, khiến Ba Đặc Ân sửng sốt.

Giây phút này, cuối cùng anh cũng hiểu rõ một câu, người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đóng được.

Người phụ nữ này cũng như anh ta, là một nhân vật không dễ chọc.

Đoàn xe của Đông Đình Phong đã tới.

Hắn mặc một chiếc sơ mi màu đen, thắt cà vạt màu bạc, dẫn theo năm sáu thủ hạ tới bãi cát, hắn thấy có hàng trăm người vây quanh ở đây, lúu rúu nói chuyện:

“COOL! Very cool!”

“Cô gái này, thật lợi hại!”

“Lợi hại gì? Là do bọn họ kiểm chuyện trước. Người này có thể trêu chọc sao?”

“Các người không nhìn thấy sao, quần áo trên người cô ta, tấm bảng trên xe còn có giấy phép, bên cạnh còn có vệ sĩ, ha ha ha, lai lịch cũng không nhỏ a...”

Đông Đình Phong đi tới, trong lòng đang khẩn trương nhưng thấy cảnh tượng trước mặt, rốt cục cũng thả lỏng.

Trước mắt hắn là:

Hai bên đánh nhau giằng co, phía đông là mấy người đàn ông chỉ mặt quần bơi, da thịt bọn họ đã phơi thành màu đồng cổ, sắc mặt xanh mét, cả người có chút chật vật, có người khoe mắt sưng lên, có người khoe miệng tím, có người da mặt trầy xước, hơn nữa có người xương vai bị đánh gần như cong, đáy mắt mọi người đều có vẻ sợ hãi.

Phía tây, A Xán dùng một sợi thừng trói một người đàn ông, trước mặt, tóc Ninh Mẫn bỗng bành bay trong gió, chân trên bờ cát, xinh đẹp, trên

người, sạch sẽ, nhẹ nhàng, sung sướng... Thật tốt, cô không có bị thương gì.

“Ba... ba... ba đã đến rồi, thật sự là quá tốt, mấy người kia thật sự ghê gớm, lại dám đùa giỡn với mẹ, có điều bị chỉnh thật sự rất thảm a! Ba, ba, trước kia sao ba không có nói cho con biết mẹ lại lợi hại như vậy a, thích quá đi, sau này con muốn bá mẹ làm sư phụ!”

Đông Kỳ không có rời đi, bắt A La chạy trở lại, dừng ở cách đó không xa, sau khi thấy ba dẫn theo người đến, cậu liền lĩnh nháy xuống xe chạy thẳng tới chỗ của Đông Đình Phong.

Đông Đình Phong dáng vẻ xuất sắc khiến đàn ông phải ghen tỵ, khiến không ít cô gái thấy mặt mà say mê, lúc xe của hắn tới bờ cát, thu hút không ít ánh mắt, khi hắn từ trên xe bước xuống, khuôn mặt lạnh lẽo khí thế bất phàm, khiến cho không ít người ồ lên.

Có thể vào đây hơn phân nửa là người có tiền, người có tiền đối với người có tiền là tương đối nhạy cảm, từ quần áo đến xe, cùng với cách nói chuyện trong tiềm thức bọn họ luôn lấy mình ra so sánh.

Khi Đông Đình Phong xuất hiện, khiến không ít người ở đây có cảm giác thấp kém hơn hắn.

“A, các người có cảm thấy hay không, nhìn người này có chút quen mắt!”

“Ừ đúng đó, hình như thấy trong buổi party nào đó...”

“Woah, các người nghe không, người đàn ông này là chồng của cô gái kia, giờ có kịch hay xem rồi!”

Trên bờ biển nhường ra một lối đi, mọi người rồi rít vừa suy đoán vừa sợ, ánh mắt kỳ lạ đánh giá hắn.

Đông Đình Phong không có đi tới, lặng lẽ quan sát, thường thức một mặt khác của cô.

“Muốn giải quyết chung hay là giải quyết riêng, các người nói đi! Muốn giải quyết chung, chúng tôi sẽ báo cảnh sát, tôi tin tưởng Australia là một nơi tốt để nói chuyện pháp luật, tuyệt đối sẽ cho người ta một câu trả lời hợp lý, có điều ông chủ của mấy người chắc không thích vô cớ cảnh sát đâu...”

Hồ sơ của Ba Đặc Ân tiên sinh ở cục cảnh sát hình như không được tốt cho lắm!

A, tôi vừa nhớ ra anh là ai... Ôi, trí nhớ thật sự kém cỏi...

Lúc trước Ba Đặc Ân tiên sinh bởi vì ấu dả đánh nhau, sau đó hình như nhờ quan hệ của cha người mới có thể nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, đúng không!

Nếu giờ mà bị bắt vô trong đó, thời gian tạm giam này chắc phải ngâm nước nóng đi!”

Ninh Mẫn cảm thấy người đàn ông này có chút nhìn quen mắt, sau đó mới nhớ tới, buổi trưa hôm nay lúc xem báo cũ ở nhà, có thấy khuôn mặt của anh ta, hóa ra là người có xuất thân quyền quý, nhìn anh ta thì biết là một thằng khốn. Nghe nói ba Ba Đặc Ân có hai người con, anh ta không có địa vị gì, cả ngày không có việc gì, chơi bồi lêu lổng, ngày ngày chơi đùa với phụ nữ, gây chuyện thị phi. Nhưng lại được ba mình rất yêu quý.

“Giải quyết riêng!”

Ba Đặc Ân trầm mặt, vô cùng buồn bực nói.

“Vậy thì lấy chút thành ý ra đi.”

“Mỹ nữ, cô muốn như thế nào? Chẳng qua tôi chỉ đùa giỡn cô một câu, đã bị cô đánh thê thảm như vậy, cô còn muốn gì nữa? Ai, nếu không như vậy đi, tôi thấy cô tướng mạo cũng xinh đẹp, hơn nữa lợi hại như vậy, thật sự là xứng đôi, cô bỏ người đàn ông kia đi, tôi cũng sẽ không xem cô như tình nhân nữa mà tôi sẽ cưới cô về nhà, thế nào? A... cô làm gì thế, sao lại đánh người?”

Nói chưa xong, anh ta lại phát ra một cái kêu thảm thiết.

Ba Đặc Ân bị đánh đến mức không còn cách nào khác, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta bị người khác đánh thê thảm như vậy.

“Anh phải xin lỗi tôi! Ở chỗ này mà sám hối. Như vậy đi, anh sám hối, anh thật lòng hối hận, từ nay về sau làm người tốt, tuyệt đối không được ức hiếp người khác! Như vậy, chuyện hôm nay của chúng ta xem như không có gì. Nếu anh không đồng ý, bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát...”

Lúc nói chuyện, Ninh Mẫn lấy điện thoại trong túi ra, bấm số giả bộ báo cảnh sát.

“Được, được!”

Ba Đặc Ân vội vàng đồng ý, sau đó lén cúi đầu nguyên rửa một tiếng “chết tiệt”, gặp người con gái này, thật đúng là xui tám đời mà, anh ta sớm muộn gì cũng sẽ cho cô ta biết tay.

Ninh Mẫn lạnh nhạt nhìn:

“Anh muốn cái gì?”

“À, không có gì, không có gì... Tôi nói xin lỗi, tôi lập tức xin lỗi...”

Ba Đặc Ân nuốt lại lời mắng đó, vẻ mặt đứng đắn nói:

“Tôi Ba Đặc Ân trình trọng nói lời xin lỗi... Đúng rồi, tôi cũng không biết cô tên gì. . .”

“Tôi họ Ninh...”

“Được, tôi Ba Đặc Ân coi trời bằng vung, nói năng lỗ mãng, có chút bất kính với Ninh tiểu thư, ở đây tôi trình trọng nói lời xin lỗi Ninh tiểu thư.”

“Hơn nữa, mọi trách nhiệm ngày hôm nay đều là do tôi chịu, ân oán xóa bỏ, Ba Đặc Ân tôi cũng sẽ không gây phiền toái cho gia đình Ninh tiểu thư. Nếu có làm trái, sẽ có kết cục không tốt, đều do tôi một mình gánh chịu. Ninh tiểu thư và người nhà cô ấy nếu có phiền toái, tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm trước pháp luật.”

Ba Đặc Ân nghe xong, trợn mắt nhìn, kêu lên:

“Điều kiện này, cũng quá hà khắc rồi! Lỡ như cô bị xe đụng chết, chẳng lẽ cũng tính lên đầu tôi?”

“Ba Đặc Ân tiên sinh, chẳng lẽ anh muốn ăn thêm mấy quyền nữa hả?”

Ninh Mẫn khẽ cười, lộ vẻ ôn nhu.

Ba Đặc Ân rung mình một cái, không thể làm gì khác hơn là oán hận nói thêm một câu.

“Nét mặt của anh có thể biểu hiện chút thành ý hay không? Vậy mới hoàn mỹ, có điều Ba Đặc Ân tiên sinh coi như thức thời. A Xán, thả anh ta ra! Chỉ mong Ba Đặc Ân tiên sinh là một kẻ giữ chữ tín. Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên trở về nhà ăn cơm tối, nháo thêm cũng không tốt.”

Cô khẽ cười, quay đầu ý bảo A Xán, thấp giọng dặn dò một tiếng.

A Xán hiểu ý, vỗ tay một cái, cao giọng kêu:

“Tất cả đã nghe rõ rồi, hôm nay, là vị Ba Đặc Ân tiên sinh này tới gây chuyện trước. Tất cả mọi người hãy cùng chúng ta chụp một tấm ảnh, đến lúc đó vị tiên sinh này muốn lén tìm chúng tôi gây phiền toái, vậy chúng tôi xin làm phiền các vị hãy làm chứng. Cười lên nào... Để cho tôi chụp đẹp một chút... Giữ lại sau này cũng còn biết tìm người làm chứng...”

A Xán vừa nói, vừa dùng di động chụp mấy tấm hình, chụp hết toàn bộ những người đang vây xem, sau đó nói:

“Tốt lắm tốt lắm, kịch hay đã kết thúc, xin mọi người trở về nhà, các quý ông hãy ôm lấy vợ mình, có điều, ngàn vạn lần đừng mò mẫm ôm vợ nhà người ta, Ba Đặc Ân tiên sinh chính là một ví dụ... Đạo đức của con người, xin đừng tùy tiện chà đạp...”

Bốn phía có người vỗ tay, có người huýt sáo, có người ở hoan hô...

Đông Đình Phong khẽ mỉm cười, người phụ nữ của hắn a, vốn có thể dễ dàng hóa giải tất cả tình huống, biến dữ thành lành.

Hắn ra nghênh đón cô, trong lòng cảm thấy cô gái tóc dài bông bông, lộ ra vẻ ưu nhã động lòng người này cùng cô gái miệng lưỡi sắc bén vừa rồi, cứ như hai người hoàn toàn khác.

“Tan làm rồi sao?” Cô nhìn mặt trời, “Sớm như vậy?”

“Chuyện xử lý xong liền trở về sớm, đến cửa nhà mới biết bên này xảy ra chuyện!”

“Ngại quá, em ra ngoài đi dạo một chút liền gây phiền toái, có điều tốt rồi, em đã xử lý xong rồi.”

“Ừ, anh thấy rồi!”

“Cũng không biết có mang tới phiền toái cho anh không?”

Người hôm nay cô xử lí là một người có máu mặt.

“Có lẽ sẽ có chút.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không sao.”

Hắn mỉm cười ôm cô vào lòng.

Phía sau, hai cánh tay Ba Đặc Ân đã trở lại vị trí cũ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể cử động được, anh nhìn chăm chăm người đàn ông mặc đồ đen mới đến.

“Ninh tiểu thư, người này là chồng cô sao? Tên mặt trắng này sao, tôi đề nghị cô nên đi theo tôi! Loại đàn ông này, trên giường khẳng định không xong đâu.”

Ba Đặc Ân tùy tiện nói tiện một câu, cười khểnh.

Đây chính là cái gọi vết thương chưa lành đã quên nỗi đau rồi sao!

Vừa nói xong, anh ta thấy người đàn ông đó đi về phía anh ta, vóc dáng rất cao, lộ ra vẻ ôn văn ưu nhã, nhưng này con người giống như băng, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, loại ánh sáng này, khiến người ta sợ hãi, cho dù Ba Đặc Ân lúc bình thường hung ác cỡ nào, nhưng khi nhìn vào ánh mắt đó, vẫn nhin không được mà run sợ.

Vũ lực, chưa chắc là có thể giải được hận, phương thức của Đông Đình Phong luôn là giết người vô hình.

“Ba Đặc Ân tiên sinh có phải hay không, làm phiền ba mình một chút, về việc hợp tác của tập đoàn tài chính Trường Nhạc và tập đoàn tài chính Ba Đặc ở khu HC chấm dứt tại đây. Đây cũng xem như là cái giá mà Ba tiên sinh mạo phạm vợ của ta.”

Nhàn nhật nói một câu nhưng lại có lực sát thương vô cùng.

Sắc mặt Ba Đặc Ân tái đi, người đàn ông trước mắt này, có lẽ hẳn không quá quen thuộc, nhưng danh tiếng của tập đoàn tài chính Trường Nhạc, tuyệt đối rất có chấn động. Tập đoàn tài chính này nổi lên trong mười năm nay, quy mô của nó mỗi năm càng lớn mạnh hơn. Nghe nói CEO thần long thấy đâu không thấy đuôi kia có quan hệ với lãnh đạo chính phủ.

Đông Đình Phong không để ý đến anh ta, xoay người muốn dẫn người phụ nữ của mình đi.

Lúc này, đột nhiên một người con trai trẻ tuổi từ trong đám người chạy ra, từ phía sau lưng ôm lấy Ninh Mẫn, một đôi tay có lực gắt gao ôm chặt hông của cô.

“Anh tìm được em, anh tìm được em rồi, vợ à, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi. . . Lần này, em đừng nghĩ sẽ rời khỏi anh...”

Cái ôm này khiến Ninh Mẫn cả kinh, vốn mọi người đang dần tản ra, tất cả đều quay đầu lại, nhìn chăm chăm.

Mọi người thấy: Ba tiên sinh trừng thẳng mắt, người đàn ông mặc áo sơ mi đen dừng bước, nhướng mày nhìn anh ta, lạnh lùng hét lên một tiếng:

“Buông cô ấy ra!”

“Cô ấy là vợ của tôi, tôi sẽ không buông ra. Tôi ôm vợ của mình, mặc mớ gì tới anh!”

Đây là tình huống gì đây?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên!

Về phần Ninh Mẫn, cô cuống lên, chỉ muốn thoát mái một ngày, sao cứ hết chuyện này tới chuyện khác vậy, biết thế cô sẽ không ra ngoài.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 153

Ninh Mẫn lớn lên rất xinh đẹp, không giống như mẹ của cô lúc còn trẻ thì khả ái, trung niên thì thận trọng tài trí. Không như cô từ nhỏ khi xinh ra đã rất xiinh đẹp.

Không chỉ có xinh đẹp, còn hoạt bát, không chỉ có hoạt bát, hơn nữa thông minh hơn người, những gì đã gặp qua sẽ không quên, có thể suy một ra ba, có một thiên tính bẩm sinh. . .

Lúc ba tuổi đến mười hai tuổi mặt Ninh Mẫn tròn trịa, con mắt to tròn, đôi má phấn nộn, không có chút khuyết điểm nhỏ nhất, tựa như trứng gà lột vỏ, khi cười còn có hai cái má lúm đồng tiền, tròn mắt giống như lưu ly, tỏa sáng dưới ánh mặt trời, hơn nữa đặc biệt thích cười, cười lên, âm thanh giòn giã kia như thể xua tan đi bụi bặm trần gian.

Mười hai tuổi, cô bắt đầu phát dục, khuôn mặt một chút thon, trở thành gương mặt thanh tú trái xoan, má lúm đồng tiền không thấy rồi, dáng người bắt đầu trở mã, mười hai tuổi đến mười sáu tuổi, cô cao một mét sáu tám, hiện ra thanh xuân thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần. Dáng người tuyệt đối hoàn hảo, ngũ quan càng tinh xảo, như loài hoa thiên nhiên xinh đẹp ——

Cái đẹp này, cũng không phải kiểu nhu nhược, mà lộ ra tư thế oai hùng.

lúc đó, cô thích để tóc ngắn, bởi vì thích chơi sanda*, luôn chơi toàn thân đều đổ mồ hôi.

Khi đó, mẹ Ninh kêu cô để tóc dài, nói cho cô biết: "Con gái để tóc dài mới đẹp."

Nhưng cô không thích, cả người như một đứa con trai.

Mặc dù như một đứa con trai, nhưng cô vẫn nhận được những ánh mắt hâm mộ si mê của mấy nam sinh.

Lúc Ninh Mẫn đọc sách, không chỉ lóa mắt người khác, hơn nữa còn là một thiên tài học tập, một đường nhảy lớp, kinh sợ không ít nam sinh, cô cũng chưa bao giờ có tâm tư gì với những người con trai khác.

Ninh Mẫn từ nhỏ đã luyện võ, có được thân thủ linh hoạt hơn người bình thường khó có được, những đứa con trai kia, đều quá non, không có ai vào được mắt của cô.

Đây không phải cô khinh thường ai, chỉ có thể nói cô trưởng thành quá sớm.

Con gái đều trưởng thành sớm, mà cô lại xuất thân từ gia đình quân nhân, từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục quân sự, dưỡng thành tính cách tự chủ, tinh táo của cô, rất sớm đã hiểu được nên xử trí các loại quan hệ như thế nào, phân tích các loại tình tiết vụ án ——

Lúc ấy, gia gia thích nhất đào tạo về phương diện năng lực này của cô.

Trong lúc các học sinh vẫn còn làm nũng với cha mẹ, hoặc là suốt đêm chơi game, hoặc là dốc sức liều mạng gánh vác các cuộc thi, thì cô nghiên cứu chính trị quân sự, chơi sanda, luyện bắn súng, nhàn rỗi không có việc gì, cùng tỷ thí với cha.

Lúc nhỏ cô rất bận rộn, mà phong phú, có các loại khiêu chiến.

Mười sáu tuổi, cô lên ghi danh vào học viện đặc chủng, cô muốn làm lính đặc chủng, đối với vũ khí, cô có một loại nhiệt tình tự nhiên.

Sau này, cô thi đậu với thành tích vô cùng ưu tú, cha mẹ bất đắc dĩ, đành phải cho cô vào khu quân dịch lính đặc chủng.

Một năm sau, ma xui quỷ khiến cô vào tổ D khu Liệp Phong.

Ngày đầu tiên, lúc đi báo danh, đội trưởng Chung Kiện còn nghĩ rằng cấp trên đang nói giỡn, mới báo danh đã được vào thẳng vòng trong, liền một bụng khó chịu:

"Việc này sao có thể được? đáng vẻ mới nhìn đã biết là đứa nhỏ mới lớn... Nhuế trưởng quan, đứa nhỏ này còn cần người khác tới bảo vệ, sao có thể cho nó đi bảo vệ người khác, hoàn thành những nhiệm vụ đặc thù kia? Không được không được, tuyệt đối không được. Người này, tôi không nhận... Đưa đến trường quân đội đọc sách thật tốt đi!"

Đội trưởng đuổi cô ra khỏi cửa.

Nhuế trưởng quan cười nói:

"Chậc, đừng nhìn người như vậy? Tiểu Ninh, đến đây, nói bản lĩnh của con cho Chung đội trưởng chúng ta biết!"

Ninh Mẫn mười bảy tuổi, dù đang tuổi trẻ khí thịnh, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục, nên bản tính cô không bao giờ kiêu ngạo.

Cô cũng không có lập nói ra bản lĩnh của mình, mà cầm súng đứng thẳng theo kiểu quân nhân, nhìn về phía Chung đội trưởng chào, giọng nói sang sảng báo cáo vài câu:

"Báo cáo đội trưởng, tôi mười bảy tuổi rồi, sống ở Đông Ngải, tròn mười sáu tròn tuổi đã là người trưởng thành, quốc gia của tôi có quy định,

đi nghĩa vụ quân sự thì phải tròn mười sáu tuổi, học sinh sẽ được trường quân sự lựa chọn đi nghĩa vụ. Sau khi được nhập học, thành tích học tập ưu tú, có thể trở thành nhân tài được trường quân đội đào tạo; thành tích không tốt, mà phương diện thân thể ưu tú có thể trực tiếp được vào đội đặc chủng bồi dưỡng."

"Vậy thành tích học của cô rất tốt!"

Chung đội trưởng thấy cô không giống những đứa con gái khác hay nũng nịu, bẻ tay hay nhón chân, miệng lại lạnh lợi, chột cảm thấy hứng thú, hỏi một câu.

"Báo cáo, hai phương diện trên Ninh Sinh Ca đều ưu tú!"

Người bình thường cũng sẽ khiêm tốn, nhưng cô không có, giọng nói vang dội:

"Bây giờ, tôi được lệnh đến Liệp Phong lấy đồng phục của đội, chủ yếu là muốn đề cao năng lực của mình. Nếu như đội trưởng trông mặt mà bắt hình dong, vậy chúng ta có thể đến bãi săn bắn, phân cao thấp. Nếu tôi thua, sẽ về nhà làm đứa con gái nhỏ. Nhưng nếu tôi thắng, về sau trong đội ai cũng không được gọi tôi là đứa nhỏ. Tôi có tên, tên là Ninh Sinh Ca."

Chung đội trưởng chưa từng thấy con gái nào tự tin như vậy, cười một tiếng:

"Được a, quyết định như vậy...tôi sẽ đấu với nhóc một vòng..."

Một trận thành danh.

Kết quả của cuộc so tài, Chung đội trưởng bắn mười phát, bắn trật một, bởi vì có sai sót, còn chín nhưng chỉ trúng tám vòng, mà Ninh Mẫn đều bắn trúng hồng tâm, cũng là mười vòng.

Sau đó, so thân thủ, Chung đội trưởng kêu Đồng Thành Phương đấu với cô, hai người đánh 40', Đồng Thành Phương vẫn không đánh thắng cô.

Cô gái này, đúng là dùng cách này, đã trở thành nữ đội viên trẻ tuổi nhất tổ Liệp Phong, bản lĩnh lớn khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Từ xưa đến nay, binh doanh là thiên hạ của đàn ông, cho dù trai gái bình đẳng, nhưng nữ đi lính rất ít, mà trong đội đặc chủng, đàn ông chiếm đa số, con gái thì vô cùng hiếm.

Hoàn cảnh huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa, dương thịnh âm suy, vên vẹn có mấy phụ nữ, được theo đuổi, tất nhiên là điều bình thường..

Khu D đội đặc chủng, là binh đoàn độc lập nhất Đông Ngải Quốc, tổng cộng có sáu tổ, mỗi đội có mười lăm người đến hai mươi người. Bình thường thời gian huấn luyện. Ngẫu nhiên sẽ có tổ cùng tổ khác luyện tập chiến đấu. Số người không nhiều, nhưng đều là tinh nhuệ.

Tổ Liệp Phong tổng cộng có bốn nữ đội viên, cô là nhỏ nhất, nhưng là người được theo đuổi nhiều nhất, nguyên nhân chủ yếu do trong quá trình chiến đấu cô đều thắng lão đại và lão nhị khu D, trong một đêm, thanh danh của cô đã vang dội khắp khu D.

Quân khu có quy định của quân khu, mỗi chiến sĩ trong đội huấn luyện không thể gắn thiết bị điện tử. Vào đội cũng quét hình, rời khỏi đơn vị cũng muốn quét hình.

Bên ngoài nói, bộ đội đặc chủng khu D, thân phận của mỗi người đều giữ bí mật, các đội viên không hỏi xuất thân của nhau, đa số đều lấy tên giả, trừ trường quan trực hệ thì không có người nào biết thân phận của họ.

Quản lý đội đặc chủng là Nhuế trung tướng, người này chỉ trung thành với Hoắc gia. Nói cách khác, đội đặc chủng khu D, là đội tinh anh lệ thuộc Hoắc gia. Chỉ nghe lệnh của Hoắc gia. Vì vậy, người bước vào đội, cũng

phải có tư tưởng tuyệt đối phục tùng. Được quản lý chặt chẽ và tuyệt đối nghiêm khắc. Người xuất ngũ, đa số sẽ trở thành quân đội nòng cốt của Hoắc gia. Rất ít người trực tiếp xuất ngũ ngược lại sẽ chuyển qua các nghề nghiệp khác .

Nhuế trung tướng có con trai, là huấn luyện viên, cũng từng quý mến Ninh Mẫn, muốn cùng cô phát triển trở thành quan hệ nam nữ. Đây vốn chuyện tốt, Nhuế trung tướng và Ninh thiếu úy là cấp trên cấp dưới, nếu có thể thành, đây tuyệt đối là giai thoại quân lữ.

Nhưng cô không đồng ý. Trực tiếp cự tuyệt người ta.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Trên đời này, đàn ông tốt có rất nhiều nhưng chẳng có ai có thể khiến cô động tâm, cho đến khi gặp được Hoắc Khải Hàng, rốt cuộc cô cũng như một cô gái bình thường, cuối cùng cũng nhiệt tình một chút.

Về phần nguyên nhân, cô suy nghĩ thật lâu, có lẽ bởi vì lúc cô cận kề với cái chết, anh ấy xuất hiện như thần, cứu cô.

Cứ như vậy, anh hùng cứu mỹ nhân đã xuất hiện.

Nhưng cô vẫn có cái tư tưởng chủ nghĩa anh hùng, rồi sau đó, lòng của cô mới có thể bị hấp dẫn bởi người đàn ông đó.

Sau lại rời khỏi Hoắc, đi Trung Quốc, sáu năm sống ở nhà Đông Phương, cũng từng gặp gỡ những người đàn ông ái mộ cô, người Trung Quốc, cũng có người Anh quốc, còn có người ở Đông Ngải—— cháu trai của người đại diện Đại sứ quán từng quyết tâm theo đuổi cô, kéo dài ba năm, cuối cùng cô cảm thấy phiền, tìm Đại sứ nói chuyện, sau đó Đại sứ nói chuyện với cháu mình, trực tiếp đuổi người về nước, lúc này mới yên tĩnh.

Trong mắt rất nhiều người cô là quái thai.

"Người con gái nào không khát vọng mình có một gia đình hạnh phúc, nhất người đã có con gái riêng, có thể có một người đàn ông tốt yêu mến, đã là chuyện may mắn, cứ nhiên còn chọn hai lựa ba. Không phải ỷ vào mình có vài phần tư sắc sao?"

Có nhiều người bàn luận về cô, đều không tốt. Nhưng cô không thèm để ý, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ muốn mình đơn giản sống qua ngày.

Trong cuộc đời của cô, có người đến gần thương là có chuyện.

Nhưng cô không nghĩ tới, chiều hôm nay, có nhiều người đến gần cô, nhưng lại gặp phải rất nhiều rắc rối.

Trên bờ cát, Đông Kỳ đang chạy nhảy, giống như con ngựa thoát dây cương, Ninh Mẫn đi theo phía sau, kêu vài tiếng, thì một kẻ cơ bắp xông tới, đó là con lai, gương mặt góc cạnh rất đẹp, nhưng trên mặt lệ khí rất nặng, một đôi mắt có tính xâm lược khiến người ta chán ghét, sáng rực.

Cô không thích loại đàn ông như vậy mặc dù khiến người ta rung động, nhưng tuyệt đối không phải tuýt người cô thích—— cứ như dã thú.

Mà đối phương dùng Anh ngữ lưu loát nói, suýt chút nữa cô đã ngã ngựa:

"Dáng người như báu vật, giọng nói như thiên sứ. Khuôn mặt xinh đẹp, vị tiểu thư này, cô thành công hấp dẫn ánh mắt tôi hãy làm tình nhân của tôi đi! Đảm bảo ngày sau cô sẽ nổi tiếng, khoái lạc...!"

Khi nói chuyện, anh ta cực kì càn rỡ, đưa tay kéo dây buộc trên tóc cô ra, nhất thời tóc dài buông xuống, theo gió tung bay.

Loại vẻ đẹp nhu mì như vậy, khiến không ít đàn ông vỗ tay khen ngợi, sợ hãi than..

"Oa, thật là xinh đẹp! Chắc chắc chắc, ba vòng cũng đủ lớn đi!"

Trong đây có ba loại đàn ông:

Một loại là, có năng lực, có thực lực, có tự chủ, người sinh chí hướng, sinh động có cảm tình, đồng thời có trách nhiệm, loại đàn ông này, tuyệt đối là đàn ông tốt, đoán rằng cũng chẳng có bao nhiêu người.

Một loại là, có năng lực, có thực lực, thích tùy tâm sở dục, tận hưởng nhân sinh, nam nữ quan hệ, mặc kệ người chỗ nào cũng có hết.

Một loại là, có năng lực, có thực lực, thích tiêu xài, ỷ thế hiếp người.

Người đàn ông trước mặt, khoảng hai mươi ba tuổi, nhuộm tóc vàng, cả người ước đẫm, dáng người cường tráng, hiển nhiên là luyện qua, một thân sát khí lộ ra ngoài, còn có một hương vị mồ hôi đậm đặc truyền tới.

Ninh Mẫn hơi nhú mi, lui lại hai bước, nhìn kỹ người trước mắt.

Cô nhớ rõ, lúc này cô vừa đi qua người đàn ông này đang ở cường hôn cô gái mặc bikini, cô gái đó thét chói tai, bạn trai tới cứu, lại bị một quyền của anh ta đánh cho con trai cao to kia lão đảo, những người bên cạnh đều vây xem, hoặc là tránh ra xa, hoặc là huýt sáo, hoặc là vỗ tay, có thể thấy được người này là nhân vật không dễ chọc.

Buồn cười là, hiện tại người đàn ông này lại theo dõi nàng.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời chiều và mây xanh trên trời, cảnh tượng đẹp đẽ như vậy, toàn bộ đều bị người đàn ông này phá hủy.

Không để ý tới.

Cô đi qua bên trái, anh ta đi theo bên trái, cô đi qua bên phải anh ta đi theo qua bên phải, vì thế cô khó chịu đứng lại, liếc mắt một cái, ra một kết luận: người này, thực đáng đánh đòn.

"Tiên sinh, sao lại cản đường của tôi."

Cô nghiêm túc nói, nhìn thoáng qua hai bên, có hai người cao to khác đang đuổi những người bên cạnh đi.

Không có nổi nóng, tiên lễ hậu binh. Đây là tác phong của cô.

"Giới thiệu một chút, tôi tên là Ba Đặc Ân."

Người đó giật mình, cười tự giới thiệu .

"Thật có lỗi, tôi không quen anh!"

"Một hồi sức, hai quen thuộc."

Ba Đặc Ân tiến lên, miệng đầy mùi rượu phả vào mặt cô, muốn chiếm tiện nghi.

Ninh Mẫn hơi bước sang bên cạnh, cũng không có kinh sợ chạy trốn, mà mỉm cười, cười vô cùng lạnh lùng, cũng tuyệt đối xinh đẹp, khiến Ba Đặc Ân lại lần nữa thẳng mắt —— sống ba mươi năm, còn chưa từng gặp qua một người con gái nào cười rộ lên đẹp như vậy.

Có một câu châm ngôn: trên đầu chữ sắc có một cây đao a!

Dám coi thường người khác, phải chịu kết cục bị coi thường

"A."

Đột nhiên trong lúc đó, Bart phát ra một tiếng kêu như heo bị thọc huyết.

Lúc đó, hấp dẫn không ít ánh mắt mọi người.

Có người hỏi: "Phát sinh chuyện gì ?"

"Ba tiên sinh coi trọng cô gái này, muốn âu yếm."

Kỳ quái là, cô gái này im lặng đứng đó cũng chưa đựng tới, Ba tiên sinh sao lại kêu lên như thế?

Có người nghi hoặc, anh ta thấy rõ toàn bộ quá trình, cũng không có nhìn thấy cô gái này ra tay như thế nào.

Một khắc kia, có rất nhiều người thấy, Ba tiên sinh đột nhiên bưng kín hai mắt, sau đó, một tiếng rống giận tím mặt, từ miệng ra:

"Con mẹ nó, dám ám toán tôi. Bắt lấy cô ta. Bắt cô ta cho tôi."

Lia lịch Ba Đặc Ân không nhỏ, hét một tiếng ra lệnh, lliiefn thấy rất nhiều người cao to vạm vỡ vây quanh Ninh Mẫn, có hai người trao đổi ánh mắt, lập tức đuổi theo về phía Đông Kỳ.

Cách đó không xa, đang đi dạo A Xán thấy vậy, bay nhanh chạy đến, một tay ôm lấy Đông Kỳ đang phát ngốc, quát một tiếng với chị Thu:

"Mau kêu A La lái xe tới đây!"

A La vừa mới vào trong lấy nước uống.

Thu tỷ vừa thấy gương mặt của người đàn ông đến kiểm chuyện, sắc mặt liền trắng bệch, vội vàng gọi điện thoại.

A Xán đâu, liên tục lui về phía sau, cách xa hơn mười thước, phu nhân bị mấy người kia vây quanh, anh muốn đi cứu, nhưng lại sợ không đánh lại chúng, mà tiểu thiếu gia tuyệt đối không thể có việc.

"Ai nha, chú buông ra, nhanh đi cứu mẹ cháu đi! Nhanh đi cứu mẹ cháu đi."

Đông Kỳ nóng vội kêu.

Giờ này tất cả đã rối loạn, trên bờ cát, mỗi người cảm thấy bất an, trốn tránh , sợ mình bị liên lụy.

Nhưng kế tiếp một màn không thể tin được lại xảy ra.

Một màn này, không riêng A Xán chấn kinh, nhưng khiến mấy người cao to vạm vỡ đó dừng lại—

Ninh Mẫn đá văng chiếc giày xăng-đan, nhắc chân "phanh" một tiếng, thật mạnh đá vào má trái Ba Đặc Ân, đánh đến người ta văng nước miếng tứ tung, răng muốn rụng, thân thể lại chịu không nổi một cước mạnh mẽ này từng bước lui về sau.

Ngay sau đó, cô quay đầu, lại một quyền, vững vàng đánh vào má phải của anh ta, đánh đến đầu đối phương vẹo qua một bên, giống như con gấu đàn độn gục ở trên bờ cát.

Sau đó, cô cầm chiếc giày lên, tại lúc Ba Đặc Ân muốn chạy liền dùng đế giày hung hăng tát qua tát lại trên mặt anh ta, "ba ba ba", tiếng kêu vang dội rõ ràng.

Một khắc kia, toàn bộ tất cả mọi người trên bờ cát đều dừng lại, thấy một màn này kinh ngạc đến ngây người, tất cả mọi người nghĩ đến người con gái dịu dàng yếu đuối nhìn là muốn bảo vệ này, ai có thể nghĩ, trong nháy mắt cô lại thay đổi nhanh như vậy hoa hoa lệ lệ hóa thân trở thành nữ lực sĩ như vậy.

"Bắt cô ta lại, bắt cô ta lại cho tôi ! A."

Ba Đặc Ân lại lần nữa phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Anh ta không hề phòng bị, lúc này không hơn không kém một người cao to té ngã, trong mắt tất cả đều là hạt cát, đau đến muốn đui mù.

Vừa rồi anh ta chỉ muốn nếm thử hương vị của cái miệng nhỏ nhắn kia, đã chu môi gần tới thì như có viên đạn hạt cát bắn vào mắt của anh, ngay sau đó liền xảy ra tình huống bi thảm như vậy, lúc này mới lại rống lên một câu, anh ta lại gặp nạn: một đôi tay đã bị người bẻ xuống—— hai tay đều trật khớp .

Mà một loạt động tác, đều phát sinh trong vòng 1 phút.

1 phút sau, người đàn ông thành con tin của Ninh Mẫn.

Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước, đối phương người đông thế mạnh, bên mình quá yếu, nghĩ đến muốn thắng lợi, cũng chỉ có thể bắt được người đứng đầu bọn họ.

Đây là phán đoán lúc đầu của Ninh Mẫn khi phát sinh chuyện.

"Cô gái, thân thủ không sai, đủ ngoan, có điều tôi thích, ha ha, phù hợp làm người phụ nữ của tôi!"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 155

Ba Đặc Ân bị nhéo tinh dậy, chịu đựng đau đớn, anh ta không giận ngược lại cười, liều mạng nháy mắt, muốn đẩy cát trong mắt ra ngoài.

Anh ta sống mấy chục năm rồi, chưa bao giờ phải ăn khổ trên tay phụ nữ, nhất thời cảm thấy xấu hổ, nhưng phần hứng thú kia càng tăng lên.

"Không đau, không có chuyện gì, tôi coi trọng cô, như thế nào? Làm phụ nữ của tôi không! Tôi sẽ đối xử với cô rất tốt tốt... loại phụ nữ như cô, từ nhỏ nên làm người phụ nữ của tôi..."

Giọng nói rất khoan dung độ lượng, hơn nữa cuồng vọng!

Có thể anh ta nghĩ, đây là một chuyện vô cùng vinh dự.

Trong khoảng thời gian ngắn, người người vây quanh cô cũng không dám tiến lên.

Ninh Mẫn lạnh lùng cười một tiếng: "Tôi cũng rất coi trọng vị trí nữ vương Anh quốc, có phải tôi cũng có thể đi làm nữ vương hả? Cút đi, anh nghĩ sao, là có thể như vậy à, anh nghĩ anh là ai hả? Tổng Thống Mĩ sao? Coi như là Tổng Thống Mĩ cũng có chút kiêng kỵ Trung ~ nga nha.."

Ba Đặc Ân nhất thời cứng họng: "..."

Anh ta tự nghĩ mình đã đủ ngông cuồng, vậy mà người phụ này so với anh càng cuồng hơn.

Được rồi, co khi bản chất người ta đã cuồng vọng —— thử hỏi, cõi đời này, người nào có bản lĩnh đó, khi anh chưa kịp đánh trả, đã bị người bắt lại —— này trong đó tất nhiên anh có chút khinh địch, đầu vẫn còn tê dại, thực lực của cô ta là vấn đề rất lớn.

"Wow, mẹ rất soái nha, mẹ soái đến ngây người luôn..."

Một tràng vỗ tay và tiếng cười vui của đứa nhỏ, khiến sắc mặt Ba Đặc Ân đen lại, người phụ nữ này có lẽ đã xem nhẹ cô ta, không chỉ có thân thủ rất cao, hơn nữa, còn là một phụ nữ có chồng—— dựa vào, không có chuyện gì, cô ta kết hôn sớm như thế làm gì?

"Bắt đứa bé đang vỗ tay lại cho tôi... A..."

Mới rống lên một câu, Ninh Mẫn đã đè đầu anh ta xuống mặt đất, trong miệng ăn một ngụm cát.

"Azzz, anh có phải đàn ông không hả, không có chuyện gì liền khi dễ phụ nữ và trẻ em? Có biết cái gì gọi là không biết xấu hổ hay không?"

Cô có chút tức giận, hung hăng đánh vào ót của anh ta.

"Cô gái, cô âm ỉ cái gì, cuồng vọng sao, cô dám đánh ta tàn nhẫn như vậy, ông đây sẽ khiến cô nếm thử thủ đoạn giải quyết của cô. Cô biết tôi là ai không? Ngay cả tôi mà cô cũng dám đánh, cô rất thiếu kiên nhẫn ah... a.."

Cô cũng mặc kệ anh ta có thân phận gì, dám khiêu khích cô, vậy thì chờ bị đánh đi.

Đôi mắt ngưng trọng, cô vừa đánh một quyền.

"A Xán, dẫn tiểu Kỳ đi trước..."

Thấy bốn năm người đi về phía A Xán, Ninh Mẫn ngẩng đầu lảng lạng phân phó một câu, loại ân oán như thế, không thể liên lụy đến đứa nhỏ, chuyện ẩu đả đánh nhau như vậy, không ảnh hưởng đến nó mới tốt —— vừa rồi cô thật sự có chút xúc động. Nhưng có người lấn tới cửa, nếu cô không đáp lễ, đây không phải là tác phong của mình?

"Nhưng là..."

A Xán do dự a, làm sao có thể vứt bỏ phu nhân không để ý được?

"Không có nhưng nhị gì hết... Tôi nói gì, anh làm cái gì, phục tùng, là thiên chức của quân nhân. Cái thói quen tốt đẹp này, anh hãy giữ vững, chỉ sợ hôm nay đã giải ngũ!"

Ở tổ Liệp Phong, tất cả tổ viên luôn luôn nghe mệnh lệnh của cô.

A Xán đã từng là binh lính, khi nghe những lời này, anh có cảm giác giống như ở bộ đội nghe trưởng quan phát hiệu tư lệnh.

"Dạ!"

A Xán đáp ứng, ôm Đông Kỳ chạy trở về.

Một xe việt dã đang chạy nhanh đến nơi này, dẫn tới trên bờ cát một trận kinh hoàng chạy loạn.

Là A La tới.

A Xán nhét Đông Kỳ đang liều mạng kêu “Đừng bỏ mẹ lại, đừng bỏ mẹ lại” vào trong xe, vừa nói một câu: "Bảo vệ tiểu thiếu gia thật tốt, chị Thu mau lên xe, lập tức gọi điện thoại cho ông chủ!"

Cùng lúc đó, bốn người đàn ông vẻ mặt hung ác nhào tới.

A Xán đóng cửa xe lại, quay đầu lại đánh một quyền lên người kia, ngẩng đầu nhưng thấy Ninh Mẫn nắm đầu tóc vàng đỏ hai tay vung lên, tưng ném vào liền ném anh ta vào trong nước biển, giọng nói lạnh lùng vang lên:

"Miệng thúi như vậy, tôi sẽ lấy nước biển rửa sạch giúp anh..." nguồn

Một cơn sóng ập tới, cuốn lấy Ba Đặc Ân, sóng qua đi, anh mới ngẩng đầu lên, cả người chật vật.

Lúc này, thủ hạ của anh ta đã đuổi kịp tới đây, muốn cứu anh ta.

Nhưng Ninh Mẫn có thể để họ như ý sao, cười lạnh một tiếng, siết chặt quả đấm, giơ tay đánh mấy người đang chạy tới.

Năm sáu người đàn ông cao to cùng nhau vây công, thế mà chẳng chiến được một chút tiện nghi, bị đánh đến phải kêu cha gọi mẹ...

Tình huống như vậy, khiến Ba Đặc Ân sửng sốt.

Giờ khắc này, cuối cùng anh cũng hiểu rõ một câu, người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng dẫu ——

Người phụ nữ này cũng như anh là một nhân vật không dễ chọc.

Đoàn xe Đông Đình Phong đã tới, trên bờ biển đã thành một cái đài thật to.

Khi anh mặc một bộ áo sơ mi màu đen, thắt cà vạt màu bạc, dẫn theo năm sáu thủ hạ tới bờ cát, anh thấy có hàng trăm ... nam nữ đều vây quanh ở đây, lúu rúu nghị luận:

"Khốc! Quá khốc!"

"Cô gái này, thật lợi hại!"

"Lợi hại gì? Là do bọn họ kiểm chuyện trước. Người này có thể trêu chọc sao?"

"Các người không có nhìn thấy sao, quần áo trên người cô ta, tấm bảng trên xe còn có giấy phép, bên cạnh còn có vệ sĩ, ha ha ha, lai lịch cũng không nhỏ a..."

Đông Đình Phong đi tới, trong lòng đang khẩn trương nhưng thấy cảnh tượng trước mắt, rốt cục cũng thả lỏng.

Tình cảnh trước mắt là như vậy:

Hai bên đánh nhau giăng co, phía đông là mấy người đàn ông chỉ mặt quần bơi, da thịt bọn họ đã phơi thành màu đồng cổ, sắc mặt xanh mét, cả người có chút chật vật, có người khóe mắt sưng lên, có người khóe miệng tím, có người da mặt trầy sứt, hơn nữa có người xương vai bị đánh gàn như cong, đầy mắt mọi người đều có ý sợ hãi.

Phía tây, A Xán dùng một sợi thừng trói một người đàn ông, trước người, tóc dài Ninh Mẫn bỗng bành bay trong gió, chân không đứng ở trên bờ cát, xinh đẹp, trên người, sạch sẽ, nhẹ nhàng mà sung sướng... Thật tốt, cô không có tổn thương gì.

"Ba ba, ba ba, ba đã đến rồi, thật sự là quá tốt, mấy người kia thật sự ghê tởm, lại dám đùa giỡn mẹ, có điều bị chinh thật sự rất thảm a! Ba ba, ba ba, trước kia sao ba không có nói cho con biết mẹ lại lợi hại như vậy a, thích quá đi, sau này con muốn bá mẹ làm sư phụ!"

Đông Kỳ không có rời đi, bắt A La chạy trở lại, dừng ở cách đó không xa, sau khi thấy baba dẫn theo người đến, nhóc liền linh nhảy xuống xe chạy thẳng tới chỗ của baba.

Đông Đình Phong có một bộ dáng xuất sắc khiến đàn ông phải ghen tỵ, khiến không ít cô gái thấy mặt anh mà say mê, lúc xe của anh tới bờ cát,

dẫn tới không ít ánh mắt, khi anh từ trên xe bước xuống, khuôn mặt lạnh lẽo khí thế bất phàm, khiến cho không ít người ồ lên.

Có thể ào đây hơn phân nửa là người có tiền, người có tiền đối với người có tiền là tương đối nhạy cảm, theo quần áo đến xe, cùng với cách nói chuyện của một người, trong tiềm thức bọn họ đã lấy mình so sánh với đối phương.

Khi Đông Đình Phong xuất hiện, khiến không ít người ở đây cảm thấy mình thấp hơn anh nhiều.

"A, các người có cảm thấy hay không, nhìn người này có chút quen mắt!"

"Ừ đúng đó, hình như thấy trông buổi party nào đó..."

"wow, các người nghe không, người đàn ông này là chồng của cô gái kia, giờ có kịch hay xem rồi!"

Trên bờ biển nhường ra một lối đi, mọi người rồi rít vừa suy đoán vừa sợ ánh mắt kỳ lạ đánh giá người đang đứng đó.

Đông Đình Phong không có đi tới, lặng lẽ quan sát, thưởng thức một mặt khác của cô.

Cách đó chừng hai mươi thước——

"Muốn giải quyết chung hay là giải quyết riêng, các người nói đi!"

"Muốn giải quyết chung, chúng tôi sẽ báo cảnh sát, tôi tin tưởng Australia một nơi tốt để nói chuyện pháp tư luật, tuyệt đối sẽ cho người ta một câu trả lời hợp lý, có điều ông chủ của mấy người chắc không thích vô cục cảnh sát đâu ..

"Hồ sơ của Ba tiên sinh ở cục cảnh sát hình như không được tốt cho lắm!

"A, tôi vừa nhớ ra người là ai.. trí nhớ thật sự rất kém,.....

"Lúc trước Ba tiên sinh thật bởi vì ấu đả đánh nhau, sau đó hình như nhờ quan hệ của cha người mới có thể nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, đúng không!

"Nếu giờ mà bị bắt vô trong đó, thời gian tạm giam này chắc phải ngâm nước nóng đi!"

Ninh Mẫn cảm thấy người đàn ông này có chút nhìn quen mắt, sau đó mới nhớ tới, buổi trưa hôm nay lúc xem báo cũ ở nhà, có thấy khuôn mặt của anh ta, hóa ra là người có xuất thân gia đình quyền quý, nhìn anh ta thì biến là một thằng khốn —— nghe nói lão Ba có hai người con, người này không có địa vị gì, cả ngày không có việc gì, chơi bời lêu lổng, ngày ngày chơi đùa với phụ nữ, gây chuyện thị phi. Nhưng lão Ba lại rất thích người con này.

"Giải quyết riêng!"

Ba Đặc Ân trầm mặt, vô cùng buồn bực nói.

"Vậy thì lấy chút thành ý ra đi."

"Mỹ nữ, cô muốn như thế nào? Chẳng qua tôi chỉ đùa giỡn cô một câu, đã bị cô đánh thê thảm như vậy, cô còn muốn gì nữa? Ai, nếu không như vậy đi, tôi thấy cô lớn lên cũng đẹp mắt, hơn nữa lợi hại như vậy, thật sự là xứng đôi, cô bỏ người đàn ông kia đi, tôi cũng sẽ không xem cô như tình nhân mà nuôi, tôi sẽ cưới cô về nhà như thế nào? Ôi... cô làm gì thế lại đánh người?"

Nói chưa xong, anh ta đã phát ra một cái kêu thảm thiết

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Ba Đặc Ân bị đánh đến không còn cách nào khác, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bị người khác đánh thê thảm như vậy.

"Anh phải xin lỗi tôi! ở chỗ này mà sám hối. Như vậy đi, anh sám hối, anh thật lòng hối hận, từ nay về sau, làm người tốt, tuyệt đối không được khi dễ người khác! Như vậy, chuyện hôm nay của chúng ta xem như không có gì. Nếu anh không đồng ý, bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát. . ."

Khi nói chuyện, Ninh Mẫn lấy điện thoại trong túi ra, bấm số giả bộ báo cảnh sát.

"Được, được!"

Ba Đặc Ân vội vàng đồng ý, sau đó lén cúi đầu nguyên rửa một tiếng "chết tiệt", gặp người con gái này, thật đúng là xui tám đời mà, anh sớm muộn gì cũng nhất định cho cô ta biết tay.

Ninh Mẫn lạnh nhạt nhìn: "Anh muốn cái gì?"

"Ách, không có gì, không có gì. . . Tôi nói xin lỗi, tôi lập tức nói xin lỗi. . ."

Ba Đặc Ân nuốt lại lời mắng đó, vẻ mặt đứng đắn nói:

"Tôi Ba Đặc Ân ở đây trình trọng xin lỗi. . . Đúng rồi, tôi cũng không biết cô tên gì. . ."

"Tôi họ Ninh. . ."

"Được, tôi Ba Đặc Ân coi trời bằng vung, nói năng lỗ mãng, có chút bất kính với Ninh tiểu thư, ở đây tôi trình trọng xin lỗi Ninh tiểu thư."

"Hơn nữa, mọi trách nhiệm ngày hôm nay là do tôi chịu, xóa bỏ ân oán, Ba Đặc Ân tôi cung sẽ không gây phiền toái cho gia đình Ninh tiểu thư. Nếu có làm trái, sẽ có kết cục không tốt, đều do tôi một người gánh chịu. Ninh tiểu thư và người nhà cô ấy nếu có phiền toái, tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm hậu quả của pháp luật."

Ba Đặc Ân nghe xong, trợn mắt nhìn, kêu lên:

"Điều kiện này, cũng quá hà khắc rồi! Lỡ như cô bị xe đụng chết, chẳng lẽ cũng tính lên đầu tôi?"

"Ba tiên sinh, chẳng lẽ anh muốn ăn thêm mấy quyền nữa hả?"

Ninh Mẫn khẽ cười, lộ vẻ ôn nhu.

Ba Đặc Ân rung mình một cái, không thể làm gì khác hơn là oán hận nói thêm một câu.

"Nét mặt của anh có thể biểu hiện thêm chút thành ý hay không. . . Vậy thì hoàn mỹ, có điều nói chung Ba tiên sinh coi như thức thời. A Xán, thả anh ta ra! Chỉ mong Ba tiên sinh là một người giữ chữ tín. Nhìn thấy sắc trời cũng không sớm, chúng ta nên trở về nhà ăn cơm tối, nháo thêm cũng không quá tốt."

Cô khẽ cười, quay đầu ý bảo A Xán, thấp giọng dặn dò một tiếng.

A Xán hiểu ý, vỗ tay một cái, cao giọng kêu:

"Các tiên sinh, các nữ sĩ, tất cả mọi người quá rõ ràng a, hôm nay, là vị Ba tiên sinh này tới trước gây chuyện. . . đến, tất cả mọi người hãy chụp

anh, đến lúc đó vị tiên sinh này muốn lên tìm chúng tôi gây phiền toái, vậy chúng tôi xin làm phiền các vị đấng chứng kiến ở đây rồi, đến, cười một cái nào. . . Để cho tôi chụp đẹp một chút. . . Giữ lại ngày sau cũng tìm được mọi người. . ."

Anh vừa nói, vừa dùng di động chụp mấy tấm hình, chụp hết toàn bộ những người đang vây xem, sau đó nói:

"Tốt lắm tốt lắm, kịch hay đã kết thúc, xin mọi người trở về nhà, các tìm mẹ, ôm các cô gái xinh đẹp, có điều, ngàn vạn lần đừng mò mẫm ôm vợ nhà người ta, Ba tiên sinh chính là một ví dụ. . . Đạo đức của con người, xin không nên dễ dàng tùy tiện đạp đi. . . đi đi, đi đi . . ."

Bốn phía có người vỗ tay, có người huýt gió, huýt sáo, có người ở hoan hô. . .

Đông Đình Phong khẽ mỉm cười, người phụ nữ của anh a, vốn có thể dễ dàng hóa giải tất cả tình huống không xấu thành tốt, ngay cả khả năng này cô cũng có.

Nhưng ngay sau đó anh lạnh lùng nhìn Ba Đặc Ân một cái, giờ phút này đã được thủ hạ của anh ta đỡ dậy, những người đó đang tháo dây thừng trên người anh ta, Ninh Mẫn đột nhiên xoay người chống lại ánh mắt của anh, cười một tiếng, có kinh ngạc có vui mừng, vội vàng nhặt túi của mình trên mặt đất lên, đột nhiên đi về phía anh.

Anh cũng ngênh đón cô, trong ánh mắt chỉ có cô tóc dài bồng bênh, lộ ra vẻ ưu nhã động lòng người, cùng sự sắc bén vừa rồi, cứ như hai người.

"Tan việc rồi sao . ." Cô nhìn mặt trời: "Sớm như vậy?"

"Chuyện xử lý xong, liền trở về sớm, đến cửa nhà mới biết được bên này xảy ra chuyện!"

"Ngượng ngùng, tôi đi ra ngoài dạo một chút, sau đó, chộc tới chút phiền toái, có điều tốt rồi, tôi đã xử lý xong."

"Ừ, tôi thấy rồi!"

"Cũng không biết có mang tới phiền toái cho anh không?"

Người hôm nay cô chinh là con trai của cấp trên của anh.. .

"Có lẽ sẽ có chút."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Không sao."

Anh mỉm cười ôm cô vào lòng.

Phía sau, hai cánh tay Ba Đặc Ân đã trở lại vị trí cũ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể cử động được, anh nhìn chăm chăm người đàn ông mặc đồ đen mới đến.

"Ninh tiểu thư, người này là chồng cô sao? Một tiểu bạch kiểm như vậy, tôi đề nghị cô nên đi theo tôi đi! Loại đàn ông này, không có bề ngoài, trên giường khẳng định không được. . ."

Ba Đặc Ân vừa tiện một câu, cười có chút độc.

Đây chính là cái gọi vết thương chưa lành đã quên nỗi đau rồi sao!

Vừa nói xong, anh thấy người đàn ông đó đi về phía anh, vóc dáng rất cao, lộ ra vẻ ôn văn ưu nhã, nhưng này con người giống như băng, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, loại ánh sáng này, khiến lòng người sợ hãi, cho dù Ba Đặc Ân lúc bình thường hung ác cỡ nào, nhưng nhìn đến ánh mắt đó, rốt cuộc nhịn không được run sợ.

Vũ lực, chưa chắc là có thể giải hận, sát chiêu của Đông Đình Phong là giết người vô hình.

"Ba tiên sinh có phải hay không, làm phiền nah nói lại với lão Ba tiên sinh một chút, về sự hợp tác của tập đoàn tài chính Trường Nhạc và tập đoàn tài chính Ba Đặc ở khu HC chấm dứt tại đây thôi. Đây cũng là vì Ba tiên sinh vợ của ta nhiều lần rồi."

Nhàn nhật nói một câu lại có lực sát thương mười phần.

Sắc mặt Ba Đặc Ân tái đi, người đàn ông trước mắt này, có lẽ hẳn không quá quen thuộc, nhưng danh tiếng của tập đoàn tài chính Trường Nhạc, đây tuyệt đối sự rung động nhất —— cái tập đoàn tài chính nổi lên trong mười năm này, quy mô của nó ở mỗi một năm càng lớn mạnh hơn. Nghe nói CEO thần long thấy đầu không thấy đuôi kia có quan hệ với lạnh đạo chính phủ.

Đông Đình Phong không để ý đến anh, xoay người muốn dẫn người phụ nữ của mình đi.

Lúc này, đột nhiên một người con trai trẻ tuổi từ trong đám người chạy ra, từ phía sau lưng ôm lấy Ninh Mẫn, một đôi tay có lực gắt gao ôm chặt hông của cô.

"Anh tìm được em, anh tìm được em rồi, vợ à, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi. . . Lần này, em đừng nghĩ sẽ rời khỏi anh. . ."

Cái ôm này, khiến Ninh Mẫn cả kinh, vốn mọi người đag dần tản ra, cả đám điều quay đầu lại, nhìn chăm chăm.

Mọi người thấy: Ba tiên sinh trừng thẳng mắt, người đàn ông mặc áo sơ mi đen dừng bước, nhượng mày nhìn anh ta, lạnh lùng hét lên một tiếng:

"Buông cô ấy ra!"

"Cô ấy là vợ của tôi, tôi sẽ không buông ra. Tôi ôm vợ của mình, mặc mớ gì tới anh!"

Đây là tình huống gì đây?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên!

Về phần Ninh Mẫn, cô quỳnh lên, chỉ muốn thoải mái một ngày, sao cứ hết chuyện này tới chuyện khác vậy, biết thế cô sẽ không ra ngoài.

Cô không nhiều lời, lập tức dùng tay mình khóa lấy cổ tay của đối phương kéo ngược lại, sau đó nhanh chóng tiến gần lại đối phương, dùng sức đẩy một phát, nam nhân kia liền té ở trên mặt đất... Quá trình kia diễn ra cực kì nhanh chóng, hơn nữa lại rất lưu loát, ngay lúc Đông Kinh Phong la lớn một tiếng, người phía sau cũng đã trả lời xong.

"Khụ khụ khụ, vợ à, vợ à, sao em có thể ra tay độc ác đến như vậy, đây chính là đang mưu sát chồng! Ôi đau chết tôi rồi, đau chết rồi..."

Người nọ kêu gào thảm thiết, thế nhưng miệng lại ăn nói ngọt xớt.

"Ai là vợ của anh, dám ăn nói hàm hồ như vậy, có tin tôi đem miệng của anh đánh rơi xuống... Nhắm"

Trữ Mẫn đôi mắt trợn trừng, quay đầu lại.

Đông Phong Đình kéo kéo khóe miệng, cảm thấy thật buồn phiền: người phụ nữ này, thật là làm cho người đàn ông như hắn cảm thấy có vô cùng vô ích, hắn vẫn còn chưa có động thủ thì cô đã đánh bại hắn rồi.

Đến lúc này, Trữ Mẫn mới biết chuyện gì đang xảy ra, biểu tình nhanh chóng thay đổi nhẹ nhàng "A" một tiếng, rất ngạc nhiên kêu lên:

"Tại sao lại là anh? A Thuận?"

“Đúng vậy chính là anh! Vợ à em thật là quá tàn nhẫn...”

“Anh anh anh... anh thật sự là a Thuận?”

Cô vội vàng bước tới đỡ hấn dậy, mới cử động một tí, lông mày hấn bất giác đã nhăn lại.

Rời khỏi Đông Ngải, đến Châu Úc, nơi này đối với cô mà nói, đều không quen biết người nào, lại trùng hợp quen biết được A Thuận, hằng ngày A Thuận vẫn đến đây sao?

Đây là cái trường hợp quái quỷ gì?

Còn dám cùng người phụ nữ của hấn xưng hô vợ chồng?

Đối với việc này, hấn có điểm bất mãn.

“Đúng đúng nha, anh là A Thuận... Vợ à, từ biệt nhau đã hơn ba tháng, em có nghĩ đến anh, anh thật là nhớ em đến chết được, ngày cũng nhớ đêm cũng nhớ, nhớ đến tâm can đều đau... Anh còn tưởng đời này không còn có cơ hội gặp lại em nữa, thật tốt thật tốt, nay ông trời đã cho chúng ta cơ hội gương vỡ lại lành. Mau đến đây nào vợ yêu, cho anh ôm một cái nào... Muốn anh...”

Thật sự là hấn giang tay ôm lấy Trữ Mẫn.

Bên cạnh, Đông Đình Phong nhất thời đen mặt--- ở chỗ đông người, tiểu tử này, thật đáng ghét là chuyện gì cũng có thể làm ra được...

Hấn day day huyết thái dương, tiếng tạch tạch tạch kêu lên rõ ràng.

“Uy uy, tiểu tử thối này, mau buông...”

Cô ra sức tránh né, vùng vẫy thoát khỏi đôi tay của người kia, trừng đôi mắt đầy kích động nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú người nọ:

“Không được kêu vợ, phải gọi là Ninh tử... Lần sau nếu còn dám gọi vợ, tôi sẽ đập chết cậu... Từ vợ có thể tùy tiện kêu lên vậy sao?

“Tại sao lại không thể? Lúc trước chính miệng em đã hứa với tôi là, chỉ cần tôi kiên trì xuống nước, chỉ cần tôi có thể sống sót qua trại giam kia, em sẽ lấy tôi mà.... Ai, em cũng đừng nói là đã quên mất... thời gian và địa điểm tôi đều ghi nhớ rõ ràng... Vợ yêu, hiện tại tôi và em đều còn sống, em phải nhanh chóng thực hiện lời hứa đó...”

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt tất cả đều là vẻ mong đợi

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Đứng ở trước mặt Ninh Mẫn người khoảng hai mươi tuổi, mặt trái xoan, gương mặt tuấn tú, mặc đồ thể thao, quần cụt, đầu cũng đội nón thể thao, người cao một mét tám, thân hình gầy gò, nhìn qua giống như học sinh, giờ phút này, vẻ mặt bị thương, biểu hiện rất chân thành.

Khéo miệng Ninh Mẫn giật giật, không khỏi sờ cái trán, đang nhớ lại carh tượng ba tháng trước cô nói những lời này dụ dỗ a Thuận——

Lúc cô gặp được a Thuận ở Trung Quốc, khi đó cô đang chạy trốn, thấy được cậu ta và mấy người Mạc gia đánh nhau, vốn cô cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng vô tình nghe những người đó nói muốn diệt cỏ tận gốc. Căn cứ vào nguyên tắc kẻ thù của địch là bạn của mình, cô có lòng tốt cứu anh một mạng.

Lúc ấy, cô cứ nghĩ cậu ta sẽ không sống nổi tới ngày thứ hai, bị thương nặng như vậy lại không có cách đưa cậu vào bệnh viện... Cô chỉ có thể chạy đi tìm thảo dược, nhưng khi trở lại thì không thấy cậu ta ở đâu, tìm hoài mà cũng không gặp.

Cô nghĩ cậu bị kẻ thù bắt đi, còn thương tâm hai ngày ——

Khi đó, cô trải qua nhiều lần sống chết, tâm vô cùng nhạy cảm.

Thật sự không nghĩ tới cậu ta còn sống.

Trong lòng cô cảm thán một chút, quay đầu thấy Đông Đình Phong đang nhướn mày, lại dùng loại ánh mắt dịu dàng nhìn cô, không khỏi nhần mày, nhún nhún vai, buông tay, nói:

"Chớ chấp nhất với cậu ta, một cậu nhóc năm nay mười tám tuổi, đang thời kỳ phản nghịch, ba tháng trước, ở Trung Quốc tôi gặp được cậu ta. Vô cùng ngang bướng."

"Vợ à, sao em lại giới thiệu anh với người ta như vậy? Dù sao chúng ta từng có hôn ước..."

A thuận nhần mày tuần tú, ánh mắt không mấy lương thiện quét qua Đông Đình Phong, ánh mắt lộ ra tia địch ý.

"Câm miệng, còn dám kêu loạn nữa... Trừ gọi chị Ninh, cái khác đều không được gọi, gọi chị Ninh, mau gọi chị Ninh đi.."

Nhóc chết tiệt này, tạo thêm phiền phức cho cô.

"Không, vợ... a, đừng nhéo tai tôi, đừng nhéo tai tôi a, chị Ninh, chị Ninh..đau quá..."

A thuận không nghĩ tới cô nhéo thật, lực trên tay còn lớn như vậy, không khỏi kêu thảm thiết —— cậu sống tới lớn như vậy, chưa có bị người phụ nữ nào khi dễ như vậy đâu.

Trên bờ biển xanh thẫm, một cô gái xinh đẹp, hung hăng nhéo lỗ tai một người con trai cao to, một tay kéo tay cậu ta ra sao, bên cạnh có một người đàn ông đứng nhìn, trên mặt đầy ảo não, lúc nhìn thấy cô gái giáo huấn người con trai kia, khóe môi cong lên —— vợ anh, dịu dàng, thì thật dịu dàng, đến lúc hung hãn, thì thật hung hãn.

Một cậu nhóc đáng yêu chạy tới, đôi mắt mở to: wow, thì ra mẹ cậu mạnh mẽ như vậy, thật hung dữ, nhóc không nhìn được bưng kín lỗ tai nhỏ

của mình, nhắc nhở mình, sau này nhất định không thể chộc cho mẹ tức giận, một đại nam nhân bị mẹ nhéo lỗ tai như vậy, quá mất mặt...

Đối diện, Ba Đặc Ân híp mắt, ánh mắt rơi vào trên người cậu ta: ở đây ai cũng là một thiếu gia có quyền thế, sao đều thuần phục dưới một người phụ nữ như vậy?

Bên kia, những người đi theo Đông Đình Phong tới, trừ Trần Túy, những người khác đều ngạc nhiên : vợ của ông chủ, cũng quá... hung hãn đi, ông chủ nhà nhận lịch sự như vậy, có thể chịu nổi sao?

"Nhóc, nếu muốn ôn chuyện, tôi nghĩ chúng ta hẳn là tìm một nơi thích hợp hơn, nếu như người muốn sẽ là tiêu đề trên báo."

Đông Đình Phong tiến nắm tay Ninh Mẫn, đề nghị nói.

Lúc này Ninh Mẫn mới buông lỏng tay, trừng mắt liếc, rồi lại cong môi:

"Tiểu tử thúì, mạng thật là lớn... Đi, chị mời ăn cơm! Đúng rồi, đây là anh rể của em..."

Cái xưng hô này, xác định địa vị của Đông Đình Phong.

A thuận nhãn mày, đôi mắt liếc một cái, bữu môi, không chịu gọi, chủ động quên, chỉ nói một câu:

"Tốt tốt, tôi muốn cơm chị Ninh nấu, đúng rồi, có thể làm món gì gà ăn mày giống ở Trung quốc không... Lúc ấy nghe chị nói những thức ăn kia rất ngon, làm tôi thêm muốn chết, bây giờ tôi có thể thường xuyên ăn không?"

"Nếu cậu không chịu gọi anh rể, tôi khẳng định cậu sẽ không được ăn cái gì hết."

Cô lạnh lùng đập tan ý nghĩ của cậu.

"Tại sao chứ?"

A thuận kêu oan.

"Bằng việc anh ta là anh rể của cậu! là chồng của tôi!"

Ninh Mẫn thẳng thắn trả lời, đem khí thế của A Thuận áp xuống:

"Gọi anh rể, chị sẽ dẫn em đi ăn cơm!"

"Anh rể..."

A thuận nghiêng răng nghiêng lợi, gọi dù trong lòng không cam lòng tình nguyện.

Đông Đình Phong khẽ mỉm cười, bởi vì anh thấy đôi mắt long lanh của cô đang cười, rất vui vẻ.

Giờ phút này cô vô cùng thoải mái tự tại, rất hiển nhiên, có thể gặp được người con trai này, đó là một chuyện rất vui mừng.

Có điều anh lại không được như vậy, đột nhiên có hai người đàn ông lại dòm ngó vợ mình, điều này khiến người ta cao hứng không nổi.

Bây giờ là ban đêm nên a Thuận cũng không có đi theo tới nhà trọ, lúc muốn lên xe, cậu ta nhận một cú điện thoại, sắc mặt vô cùng không tốt, rống lên một câu với người bên kia, đều là tiếng Trung quốc, vừa nhanh vừa gọn vừa hung ác, sau đó cúp điện thoại, sắc mặt cậu ta âm trầm nói với Ninh Mẫn:

"Tôi có việc phải về nhà. Chị, cho tôi số điện thoại, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc sau!"

Hai người trao đổi số điện thoại, a Thuận đóng sầm cửa một xe việt dã chạy dừng bên cạnh bọn họ.

"Ai, người đẹp, chúng tôi vừa thấy.."

Người lấy chiếc xe này không phải ai khác, là Ba tiên sinh đùa giỡn Ninh Mẫn trên bờ cát.

A Thuận lên xe này, ngồi phía sau, đưa tay đánh một quyền lên vai Ba Đặc Ân:

"Con mẹ nó, dám đùa giỡn chị Ninh, chị Ninh có lòng tốt tha cho người, tôi sẽ không tốt như vậy đâu. Có phải anh muốn nằm trên giường mười ngày nửa tháng không hả..."

Ninh Mẫn thấy vậy, cảm thiếu chút rớt xuống: a Thuận quen biết Ba Đặc Ân sao?

Hơn nữa, nghe giọng điệu này, giống như a Thuận so với Ba Đặc Ân càng là một người không dễ chọc.

Đường về nhà chỉ mất mười phút, trên đoạn đường này, Đông Kỳ đang nói chuyện với Ninh Mẫn, đột nhiên cứ vuốt mông ngựa, cảm thán: mẹ, người đánh lộn thật lợi hại, con muốn học, sau này con nhất định phải học...

Sau khi xuống xe, Ninh Mẫn dẫn Đông Kỳ vào trong nhà, Đông Đình Phong dậm chân ở cửa xe, quay đầu nhìn Trần Túy muốn nói mà lại thôi.

"Có lời gì nói mau!"

Anh hỏi.

"Ừ!"

Trần Túy gật đầu.

"Người lúc này, tôi đã từng gặp. Người Trung quốc, con thứ tư của Mạc Trường Lâm, tên đây là Mạc Thuận Chi, ba tháng trước rời nhà trốn đi, suýt

nữa bị người anh cùng cha khác mẹ Mạc Thần Chi giết chết...Mạc Thuận Chi là đứa con được Mạc Trường Lâm yêu thương nhất, đáng tiếc từ nhỏ mẹ cậu ta đã mất, rất khó quản thúc... Mạc Trường Lâm luôn bảo vệ cậu ta, nhưng cũng có lần suýt nữa bỏ mạng... Nghe nói, sau khi được cứu trở về, cậu ta vẫn muốn chạy trốn từ bệnh viện, muốn đi đến nơi tìm người bị Mạc Thần Chi khống chế, bây giờ nghĩ lại, lúc đó người cậu ấy muốn tìm là phu nhân. Sau khi bị phát hiện, cậu ta bị Mạc Trường Lâm đưa tới châu Úc... Hiện tại, người âm thầm bảo vệ Mạc Thuận Chi, có lẽ là đám người Ba Đặc Ân.."

Đông Đình Phong vừa nghe, sắc mặt nhất thời lạnh xuống, ánh mắt có chút sắc bén.

Người tên Mạc Thuận Chi này, không thể ở lại châu Úc.

Sau bữa cơm chiều, Ninh Mẫn vừa mới tắm rửa xong đi ra ngoài, không thấy Đông Đình Phong, tìm mọi nơi, cuối cùng thấy anh ta trong phòng Đông Kỳ. Đông Kỳ đã ngủ, anh ngồi ở bên cạnh, vỗ đầu nhóc, khẽ cười, không biết có chuyện gì vui?

Thấy cô ở cửa, lại cười một tiếng, cẩn thận đắp chăn lại cho con trai, lặng lẽ đi về phía cô, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cánh tay anh vòng qua ôm eo cô, kéo cô lại gần, trực tiếp ấn môi mình lên môi cô, tuyên cáo đoạt lấy chủ quyền của anh, có điều chỉ hôn nhẹ một chút để bù đắp nhung nhớ một ngày một đêm, liền rời đi.

"Thơm quá!"

Anh nói, ôm cả người cô trở về phòng, thỉnh thoảng còn hôn trộm cô vài cái.

Cô co lại đầu, che miệng, trong miệng tất cả đều mùi trà thơm ngát anh vừa uống, nhẹ nhẹ từng sợi, thấm vào thần kinh của cô. Ai, hiện tại, cô đối

với nụ hôn của anh, càng ngày càng không có sức chống cự... Nụ hôn này, chưa đủ nghiền a..nhưng anh đã dừng lại.(DG:đỏ mặt).

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Đứng ở trước mặt Ninh Mẫn người khoảng hai mươi tuổi, mặt trái xoan, gương mặt tuấn tú, mặc đồ thể thao, quần cụt, đầu cũng đội nón thể thao, người cao một mét tám, thân hình gầy gò, nhìn qua giống như học sinh, giờ phút này, vẻ mặt bị thương, biểu hiện rất chân thành.

Khéo miệng Ninh Mẫn giật giật, không khỏi sờ cái trán, đang nhớ lại carh tượng ba tháng trước cô nói những lời này dụ dỗ a Thuận——

Lúc cô gặp được a Thuận ở Trung Quốc, khi đó cô đang chạy trốn, thấy được cậu ta và mấy người Mạc gia đánh nhau, vốn cô cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng vô tình nghe những người đó nói muốn diệt cỏ tận gốc. Căn cứ vào nguyên tắc kẻ thù của địch là bạn của mình, cô có lòng tốt cứu anh một mạng.

Lúc ấy, cô cứ nghĩ cậu ta sẽ không sống nổi tới ngày thứ hai, bị thương nặng như vậy lại không có cách đưa cậu vào bệnh viện... Cô chỉ có thể chạy đi tìm thảo dược, nhưng khi trở lại thì không thấy cậu ta ở đâu, tìm hoài mà cũng không gặp.

Cô nghĩ cậu bị kẻ thù bắt đi, còn thương tâm hai ngày ——

Khi đó, cô trải qua nhiều lần sống chết, tâm vô cùng nhạy cảm.

Thật sự không nghĩ tới cậu ta còn sống.

Trong lòng cô cảm thán một chút, quay đầu thấy Đông Đình Phong đang nhướn mày, lại dùng loại ánh mắt dịu dàng nhìn cô, không khỏi nhần mày, nhún nhún vai, buông tay, nói:

"Chớ chấp nhất với cậu ta, một cậu nhóc năm nay mười tám tuổi, đang thời kỳ phản nghịch, ba tháng trước, ở Trung Quốc tôi gặp được cậu ta. Vô cùng ngang bướng."

"Vợ à, sao em lại giới thiệu anh với người ta như vậy? Dù sao chúng ta từng có hôn ước..."

A thuận nhần mày tuần tú, ánh mắt không mấy lương thiện quét qua Đông Đình Phong, ánh mắt lộ ra tia địch ý.

"Câm miệng, còn dám kêu loạn nữa... Trừ gọi chị Ninh, cái khác đều không được gọi, gọi chị Ninh, mau gọi chị Ninh đi.."

Nhóc chết tiệt này, tạo thêm phiền phức cho cô.

"Không, vợ... a, đừng nhéo tai tôi, đừng nhéo tai tôi a, chị Ninh, chị Ninh..đau quá..."

A thuận không nghĩ tới cô nhéo thật, lực trên tay còn lớn như vậy, không khỏi kêu thảm thiết —— cậu sống tới lớn như vậy, chưa có bị người phụ nữ nào khi dễ như vậy đâu.

Trên bờ biển xanh thẫm, một cô gái xinh đẹp, hung hăng nhéo lỗ tai một người con trai cao to, một tay kéo tay cậu ta ra sao, bên cạnh có một người đàn ông đứng nhìn, trên mặt đầy ảo não, lúc nhìn thấy cô gái giáo huấn người con trai kia, khóe môi cong lên —— vợ anh, dịu dàng, thì thật dịu dàng, đến lúc hung hãn, thì thật hung hãn.

Một cậu nhóc đáng yêu chạy tới, đôi mắt mở to: wow, thì ra mẹ cậu mạnh mẽ như vậy, thật hung dữ, nhóc không nhìn được bưng kín lỗ tai nhỏ

của mình, nhắc nhở mình, sau này nhất định không thể chộc cho mẹ tức giận, một đại nam nhân bị mẹ nhéo lỗ tai như vậy, quá mất mặt...

Đối diện, Ba Đặc Ân híp mắt, ánh mắt rơi vào trên người cậu ta: ở đây ai cũng là một thiếu gia có quyền thế, sao đều thuần phục dưới một người phụ nữ như vậy?

Bên kia, những người đi theo Đông Đình Phong tới, trừ Trần Túy, những người khác đều ngạc nhiên : vợ của ông chủ, cũng quá... hung hãn đi, ông chủ nhà nhận lịch sự như vậy, có thể chịu nổi sao?

"Nhóc, nếu muốn ôn chuyện, tôi nghĩ chúng ta hẳn là tìm một nơi thích hợp hơn, nếu như người muốn sẽ là tiêu đề trên báo."

Đông Đình Phong tiến nắm tay Ninh Mẫn, đề nghị nói.

Lúc này Ninh Mẫn mới buông lỏng tay, trừng mắt liếc, rồi lại cong môi:

"Tiểu tử thúì, mạng thật là lớn... Đi, chị mời ăn cơm! Đúng rồi, đây là anh rể của em..."

Cái xưng hô này, xác định địa vị của Đông Đình Phong.

A thuận nhãn mày, đôi mắt liếc một cái, bữu môi, không chịu gọi, chủ động quên, chỉ nói một câu:

"Tốt tốt, tôi muốn cơm chị Ninh nấu, đúng rồi, có thể làm món gì gà ăn mày giống ở Trung quốc không... Lúc ấy nghe chị nói những thức ăn kia rất ngon, làm tôi thèm muốn chết, bây giờ tôi có thể thường xuyên ăn không?"

"Nếu cậu không chịu gọi anh rể, tôi khẳng định cậu sẽ không được ăn cái gì hết."

Cô lạnh lùng đập tan ý nghĩ của cậu.

"Tại sao chứ?"

A thuận kêu oan.

"Bằng việc anh ta là anh rể của cậu! là chồng của tôi!"

Ninh Mẫn thẳng thắn trả lời, đem khí thế của A Thuận áp xuống:

"Gọi anh rể, chị sẽ dẫn em đi ăn cơm!"

"Anh rể..."

A thuận nghiêng răng nghiêng lợi, gọi dù trong lòng không cam lòng tình nguyện.

Đông Đình Phong khẽ mỉm cười, bởi vì anh thấy đôi mắt long lanh của cô đang cười, rất vui vẻ.

Giờ phút này cô vô cùng thoải mái tự tại, rất hiển nhiên, có thể gặp được người con trai này, đó là một chuyện rất vui mừng.

Có điều anh lại không được như vậy, đột nhiên có hai người đàn ông lại dòm ngó vợ mình, điều này khiến người ta cao hứng không nổi.

Bây giờ là ban đêm nên a Thuận cũng không có đi theo tới nhà trọ, lúc muốn lên xe, cậu ta nhận một cú điện thoại, sắc mặt vô cùng không tốt, rống lên một câu với người bên kia, đều là tiếng Trung quốc, vừa nhanh vừa gọn vừa hung ác, sau đó cúp điện thoại, sắc mặt cậu ta âm trầm nói với Ninh Mẫn:

"Tôi có việc phải về nhà. Chị, cho tôi số điện thoại, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc sau!"

Hai người trao đổi số điện thoại, a Thuận đóng sầm cửa một xe việt dã chạy dừng bên cạnh bọn họ.

"Ai, người đẹp, chúng tôi vừa thấy.."

Người lấy chiếc xe này không phải ai khác, là Ba tiên sinh đùa giỡn Ninh Mẫn trên bờ cát.

A Thuận lên xe này, ngồi phía sau, đưa tay đánh một quyền lên vai Ba Đặc Ân:

"Con mẹ nó, dám đùa giỡn chị Ninh, chị Ninh có lòng tốt tha cho người, tôi sẽ không tốt như vậy đâu. Có phải anh muốn nằm trên giường mười ngày nửa tháng không hả..."

Ninh Mẫn thấy vậy, cảm thiếu chút rớt xuống: a Thuận quen biết Ba Đặc Ân sao?

Hơn nữa, nghe giọng điệu này, giống như a Thuận so với Ba Đặc Ân càng là một người không dễ chọc.

Đường về nhà chỉ mất mười phút, trên đoạn đường này, Đông Kỳ đang nói chuyện với Ninh Mẫn, đột nhiên cứ vuốt mông ngựa, cảm thán: mẹ, người đánh lộn thật lợi hại, con muốn học, sau này con nhất định phải học...

Sau khi xuống xe, Ninh Mẫn dẫn Đông Kỳ vào trong nhà, Đông Đình Phong dậm chân ở cửa xe, quay đầu nhìn Trần Túy muốn nói mà lại thôi.

"Có lời gì nói mau!"

Anh hỏi.

"Ừ!"

Trần Túy gật đầu.

"Người lúc này, tôi đã từng gặp. Người Trung quốc, con thứ tư của Mạc Trường Lâm, tên đây là Mạc Thuận Chi, ba tháng trước rời nhà trốn đi, suýt

nữa bị người anh cùng cha khác mẹ Mạc Thần Chi giết chết...Mạc Thuận Chi là đứa con được Mạc Trường Lâm yêu thương nhất, đáng tiếc từ nhỏ mẹ cậu ta đã mất, rất khó quản thúc... Mạc Trường Lâm luôn bảo vệ cậu ta, nhưng cũng có lần suýt nữa bỏ mạng... Nghe nói, sau khi được cứu trở về, cậu ta vẫn muốn chạy trốn từ bệnh viện, muốn đi đến nơi tìm người bị Mạc Thần Chi khống chế, bây giờ nghĩ lại, lúc đó người cậu ấy muốn tìm là phu nhân. Sau khi bị phát hiện, cậu ta bị Mạc Trường Lâm đưa tới châu Úc... Hiện tại, người âm thầm bảo vệ Mạc Thuận Chi, có lẽ là đám người Ba Đặc Ân.."

Đông Đình Phong vừa nghe, sắc mặt nhất thời lạnh xuống, ánh mắt có chút sắc bén.

Người tên Mạc Thuận Chi này, không thể ở lại châu Úc.

Sau bữa cơm chiều, Ninh Mẫn vừa mới tắm rửa xong đi ra ngoài, không thấy Đông Đình Phong, tìm mọi nơi, cuối cùng thấy anh ta trong phòng Đông Kỳ. Đông Kỳ đã ngủ, anh ngồi ở bên cạnh, vỗ đầu nhóc, khẽ cười, không biết có chuyện gì vui?

Thấy cô ở cửa, lại cười một tiếng, cẩn thận đắp chăn lại cho con trai, lặng lẽ đi về phía cô, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cánh tay anh vòng qua ôm eo cô, kéo cô lại gần, trực tiếp ấn môi mình lên môi cô, tuyên cáo đoạt lấy chủ quyền của anh, có điều chỉ hôn nhẹ một chút để bù đắp nhung nhớ một ngày một đêm, liền rời đi.

"Thơm quá!"

Anh nói, ôm cả người cô trở về phòng, thỉnh thoảng còn hôn trộm cô vài cái.

Cô co lại đầu, che miệng, trong miệng tất cả đều mùi trà thơm ngát anh vừa uống, nhẹ nhẹ từng sợi, thấm vào thần kinh của cô. Ai, hiện tại, cô đối

với nụ hôn của anh, càng ngày càng không có sức chống cự... Nụ hôn này, chưa đủ nghiền a..nhưng anh đã dừng lại.(DG:đỏ mặt).

Bữa ăn tối rất vui vẻ, sau bữa ăn, anh nhận được một cú điện thoại, nói chuyện rất lâu, cô dẫn tiểu Kỳ đi tắm, đứa nhỏ này chơi trong bồn tắm chơi không biết bao lâu, cho đến khi trên người đều trắng ngần, cô mới ẵm nhóc lên giường.

Cô định kể chuyện xưa cho nhóc nghe. Đang nói, Đông Đình Phong đi vào, cầm lấy cuốn truyện, thúc dục cô đi tắm. Sau đó, cô đi...

Từ lúc anh về tới giờ, bọn họ chưa có được thời gian ở chung, bây giờ cuối cùng có riêng thế giới của hai người rồi.

"Vừa rồi a Xán nói với anh một chuyện?"

Sau khi đóng cửa, Đông Đình Phong liền ôm hông của cô nói.

"Chuyện gì?"

"Về mặt anh ta rất đau khổ nói với anh: phu nhân có thân thủ tốt như vậy, căn bản không cần anh ta bảo vệ!"

"Thân thủ A Xán rất tốt. Anh tìm ở đâu ra vậy?"

Cô cười cười hỏi.

"Anh ta ở đội đặc chủng Binh bộ khu E làm lính năm năm. Sau đó bởi vì có chút nguyên nhân chính trị nguyên nhân, anh ta xuất ngũ. Sau đó anh..."

Ninh Mẫn cong khóe môi, nếu là người làm việc bên cạnh Đông Đình Phong, người nào người nấy đều có lai lịch riêng.

"Sau đó thì sao..."

"Sau đó A La ở bên cạnh cười ha ha, nói với anh: ‘ông chủ, sau này nếu là phu nhân với ngài trở mặt, chỉ sợ ngài sẽ gặp phiền toái lớn. Thân thủ như thế, rất dễ dàng bị đánh... Sau này, ngài có nên cùng phu nhân làm cái hợp đồng tạm thời, bất kỳ mâu thuẫn gì, tuyệt không dùng vũ lực để giải quyết. Nhiều nhất quỳ một chút... Nếu như bị đánh đến một cục tím một cục xanh, ông chủ, chuyện này quá mất mặt... Nhìn đi, hôm nay Ba Đặc Ân bị chinh thật sự rất thê thảm...' "

Ninh Mẫn im lặng nhìn trần nhà, trên mặt hơi nóng:

"Tôi cũng không phải người thích dùng vũ lực. Không đụng đến giới hạn của tôi, tôi sẽ không đụng tay đụng chân .."

Vừa nói, cô suy nghĩ một chút, nhìn qua: "Đông Đình Phong, không phải anh cũng từng trong bộ đội đặc chủng sao..."

"Ừ!"

"Thân thủ hình như rất tốt! Lúc nào đấu một chút? Nếu không bây giờ thử đi? Tôi thấy có một building trog phòng Judo... dù sao cũng chung phòng, tôi cảm thấy chúng ta tỷ thí một chút cũng được."

Đột nhiên cô có chút ngửa tay. Có lẽ hiện giờ cô ít có thời gian luyện tập như trước.

"Ở điểm này, chúng ta biết có chút..."

Anh nói rất chậm:

"Tôi cho rằng chúng ta là vợ chồng, hằn từ đầu giường đến cuối giường, sau đó từ cuối giường đến đầu giường. Tất cả mâu thuẫn đều được câu thông trong tiếng nói, sau đó tăng lên câu thông tứ chi, lại từ tứ chi, trở lại tiếng nói, cuối cùng đạt tới tinh thần viên mãn có chung nhận thức. Em cảm thấy thế nào..."

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 159

Lúc đang nói chuyện, anh đã sớm ôm lấy cô đặt lên giường, một cái hôn rơi xuống, làn môi anh thuận thế từ từ trượt xuống xương quai xanh của cô, nhẹ nhàng cắn một cái, cơ thể của anh khẽ run lên không kìm chế nổi sung sướng.

“Anh đang muốn trao đổi qua thân thể với tôi sao?”

“Có thể phát sinh quan hệ thân mật như vậy rất tốt, nhưng nếu có thể làm vợ chồng sẽ càng tốt hơn nữa. Không biết bà xã có phản đối với ý kiến này không....”

Anh áp sát cơ thể của mình vào người bên dưới, giọng nói nóng bỏng phả bên tai cô, đây là đang cố phá tan sợi dây thần kinh ý thức cuối cùng của cô đây mà.

Cô cười, né tránh.

“Bà xã, chúng ta hãy làm ba quy định em thấy như thế nào?”

Vật thể nóng bỏng của nam nhân kia đã sớm tỉnh giấc xoa lấy đùi trắng như tuyết của cô, tối nay cô mặc đồ khá mát mẻ, cổ áo ngủ rất thấp, cảnh xuân trong đó cũng như nửa hiện nửa giấu, thật ra cũng không phải để lộ quá nhiều, nhưng đối với anh mà nói như vậy cũng đã đủ kích thích...

“Ba quy định ra sao?”

Cô lấy tay ngăn không cho cơ thể anh tiếp tục áp sát.

“Vợ chồng ở chung khó tránh khỏi cãi nhau, như chúng ta hiện tại rất tốt, cuộc sống sau này mặc kệ có bao nhiêu xung đột, đầu giường cãi nhau cuối giường hợp, nhất định phải giải thích cho rõ ràng, không thể giấu giếm mãi trong lòng. Trên đời này có rất nhiều loại bệnh, nhìn xem giống như chuyện lần trước nghiêm trọng đến cỡ nào, lúc đó cũng chính là không giải thích mới thành ra hiểu lầm, hiểu lầm không chịu nói ra lại ứ nghẹn trong lòng, tạo áp lực cho bản thân, nếu nhiều chuyện hiểu lầm đến cùng lúc như vậy sẽ rất khó giải quyết rõ ràng. Hiểu lầm sẽ càng ngày càng lớn. Cho nên, về sau chúng ta ở chung với nhau rồi, có hiểu lầm chuyện gì đều phải nói rõ cho người kia biết, cùng nhau làm sáng tỏ... có được hay không?”

“Được!”

Lời này, cô thích nghe, nhưng mà ngón tay của anh thật sự rất xấu xa----
- ngón tay nhẹ lướt qua vùng cấm địa, một luồng điện dao động trong cơ thể, cô có cảm giác sung sướng lạ thường. Cô vội bắt lấy bàn tay anh, miệng lưỡi khô khốc vùng dậy:

“Chờ một chút, tôi cảm thấy là, chúng ta hiện giờ nên nói chuyện một chút... tôi có chút việc, muốn cùng anh nói rõ...”

Mặt của cô đột nhiên đỏ ửng, cơ thể của cô phát hiện thấy dục vọng mãnh liệt của anh...

“Trước trao đổi qua thân thể đã, sau đó hẳn dùng ngôn ngữ nói chuyện, bà xã thấy sắp xếp như vậy có được không?”

Cô có thể nói không thích hợp sao?

Tên này đã không thể khống chế hạ thân nữa rồi... Còn hỏi những lời thừa thãi như vậy?

Cô cười một cái, hai tay quàng qua cổ anh, đang muốn cắn anh, chuông điện thoại vang lên quấy rầy nhu tình đang dâng trào của họ. Là di động của

cô.

Anh không chút để ý, hôn một cái lên bờ vai lỏa lồ của cô, cơ thể đang từ từ làm nóng, hạ thân anh cũng chuẩn bị tư thế sắp nghênh chiến, cô lại đẩy hẳn ra:

“A, tôi có điện thoại...”

“Về sau buổi tối đều phải tắt điện thoại...”

Rất mất hứng.

“Được.”

Cô giọng nói nhẹ nhàng đáp ứng.

Anh cầm điện thoại tới, liếc một cái dùng tay trượt qua nút trả lời đưa đến đặt bên tai cô. Cô không có thói quen để người khác cầm điện thoại khi mình nói chuyện, liền đưa tay lên nắm lấy bàn tay của người kia.

“A lô...”

“chị Ninh, tôi là A Thuận.”

“Có chuyện gì không?”

“Là thế này, mấy ngày nữa là ngày giỗ của mẹ tôi, ba tôi sai người đến đón tôi quay trở về nhà để viếng mộ, có thể tôi sẽ rời đi vài ngày. Cho nên, muốn hỏi chị một chút chị sẽ ở Châu Úc trong bao lâu?”

“Có thể ở lại hai đến ba ngày nữa!”

Cô nghĩ nghĩ, trả lời.

“Như vậy...”

A Thuận vẻ mặt thất vọng: “Nói như vậy, chỉ sợ chúng ta không còn cơ hội gặp mặt ở Châu Úc. Chị, chị rời khỏi Châu Úc sau đó sẽ đi đâu?”

“Chị và anh rể em định sẽ về nước.”

“Chị là người dân trong nước sao?”

“Không phải!”

“Vậy đó là chỗ nào?”

“Đông Ngải!”

“Như vậy đi, lúc đó em cùng anh sẽ cùng nhau đến nơi đó tìm chị!”

“Tốt thôi!”

“Chị Ninh, tên gọi đầy đủ của chị là gì?”

Đúng a, đứa bé kia còn không biết xưng hô thế nào với cô, cô cũng không biết tên họ đầy đủ của nó.

Cô cười: “Ninh Sinh Ca!”

Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một lúc.

“Còn em, em tên gì?”

“Thuận Chi. Là mẹ em đã đặt tên đó cho em, mẹ hi vọng từ nhỏ đến khi trưởng thành em đều thuận lợi, dễ dàng vượt qua... chị Ninh, theo em được biết, Đông Đình Phong đã có vợ, hiện tại chị với Đông Đình Phong rốt cuộc là loại quan hệ gì? Chị yêu anh ta sao?”

Chẳng biết tại sao, cô cảm thấy đứa nhỏ này dường như có hàm ý khác... Cậu ta cho người điều tra, hay chính bản thân cậu phát hiện ra Đông

Đình Phong có vợ? Ban này đứa nhỏ này ở trước mặt Đông Đình Phong ánh mắt của nó rất không thân thiện.

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Chuyện này, chờ em trở lại sẽ nói sau. Nhất thời không biết giải thích sao cho rõ ràng. Có lẽ em phải đi điều tra thật kĩ trước mới được...”

Lời này, càng nói ra càng khó hiểu.

“Chị, em đi rồi, đừng quá nhớ em nha! Mấy ngày nữa, em sẽ đến tìm chị...”

Trong điện thoại đứa nhỏ kia đau lòng nói.

Ninh Mẫn bật cười, thiết là, cô lắc đầu, tắt điện thoại.

Đông Đình Phong không nghe được nội dung cuộc trò chuyện của hai người họ, nhưng dựa vào biểu tình của cô anh có thể đoán ra phần nào: nằm dưới người của anh, làm trò trước mặt anh, cùng người đàn ông khác nói chuyện lại cười đến vui vẻ như vậy? Thật sự làm cho người ta có chút không thoải mái.

Anh cười như không cười, bàn tay đưa vào trong váy cô dò xét, che lên bờ eo của cô, một cái hôn rơi xuống, đến căn vành tai mỏng của cô —— bọn họ cũng có nhiều tiếp xúc da thịt thân mật, nơi mẫn cảm nhất của cô, anh biết rất rõ ràng. Chính là nơi này, mỗi lần cắn cô, cô đều trốn —— cô không sợ đau khi bị đánh, nhưng lại sợ nhột....

"A... Đừng..."

Giọng cô run run, điện thoại di động sớm vút qua một bên, sắc mặt đỏ hồng.

Nhưng anh ngậm mãi không buông, từng đợi từng đợi khí nóng thổi vào tai cô, cô thể của cô nhanh chóng nóng lên, và tay của anh bắt đầu từ từ đi xuống, trong lúc cô ý loạn tình mê, liền cởi hết quần áo trên người cô ——

Cơ thể hai người kề nhau, môi của anh dính tế hôn khắp người cô, dẫn dắt cô đi thăm dò thế giới của anh, khi cô chạm vào cái đang nóng rực của anh, cô liền hoảng sợ, trong đầu trống rỗng, có chút luống cuống ...

Một lần hoan ái cũng là anh chủ động, còn lần này, anh chỉ hôn, không có tiến thêm một bước, khiến cô không biết anh muốn làm gì...

"Này..."

Cô cắn răng trừng mắt người đàn ông đang cố ý hành hạ cô.

"Ừ?"

Anh trầm thấp trả lời, cười nhẹ, cắn cô một cái, thú vị nhìn cái trán của cô đều là mồ hôi, sắc mặt ửng hồng, xinh đẹp quyến rũ tự nhiên.

Cô cắn răng một cái, xoay người phản công... Lần đầu tiên chủ động ra sức... Nắm giữ quyền chủ động...

*

Giờ phút này, Mạc Thuận Chi ngồi bên trong chuyên cơ, nặng nề nhìn chằm chằm điện thoại di động, vẻ mặt đã thay đổi không còn là vẻ cợt nhả lúc trước, mà lộ ra vẻ ngưng trọng:

Quả nhiên Chị Ninh là người mà Mạc Thần Chi muốn diệt trừ trong tổ Liệt Phong. Nhưng sao cô lại cùng Đông Đình Phong ở chung một chỗ... vũ khí của Mạc Thần Chi, theo điều tra anh biết, tất cả đều là mua từ công xưởng chế tạo vũ khí HW của tên khốn kia, ông chủ giấu mặt của cái công xưởng đó, thật sự rất giống Đông Đình Phong.

Chuyên cơ bay lên trời.

Cảnh ban đêm dày đặc, triền miên đã qua, chủ nhân đang trong phòng ngủ.

"Nguyên lai, em cũng muốn tôi. Hại tôi vẫn nghĩ là tôi đang lừa gạt em chứ.."

Trước kia anh đều chủ động, mỗi một lần do anh dẫn dắt, khiến cơ thể hai người như bị đốt cháy.

Còn giờ thì sao?

Ninh Mẫn đỏ mặt xấu hổ, toàn bộ quá trình tất cả đều do cô chủ động, cô nhớ rất rõ ràng mỗi một bước... Mồ hôi dính dính ở nơi hai người giao hợp... cô cảm thụ được cái cứng rắn kia của anh tồn tại, một chút xâm nhập. Cô hôn một đường dài trên người anh từ từ xuống, thưởng thức anh dần mất khí lực, khiến thần trí anh mơ hồ....

Anh vẫn bất động, vẫn ngốc ngốc nhìn cô ở khoảng cách gần, nhẹ nhàng cười, đôi mày cong, môi cong cong, để tay lên lưng của cô, nắm chặt eo của cô, thoáng động một cái, như là cổ vũ, như là trêu chọc... Mái tóc của cô rơi xuống mặt của anh ." hơi thở của cô phả lên người anh cảm giác tê dại...

Động một cái thật mạnh... đột nhiên anh dừng mãi như thế, nuốt trọn ý thức của cô, cô chỉ biết chìm nổi theo tiết tấu của anh... Quên hết mọi thứ xung quanh.

Giờ phút này, trong không khí còn tràn ngập khí tức mập mờ của kích tình lưu lại, cô nằm trên người của anh, cô có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của anh, cả cô cũng vậy, tất cả đều là đổ mồ hôi, bên tai nói chuyện đùa giỡn, rất vui vẻ.

Ngón tay của anh, nhẹ nhàng sờ lên da cô... xúc cảm tinh tế tỉ mỉ, ngón giữa trượt xuống...

Ai, nghĩ đến, cô đã bị anh dạy hư mất rồi, lại có thể tham luyện chút thân mật này..

"Này, buông tay, tôi muốn đi tắm..."

Tay kia của anh ôm chặt lấy eo của cô, ngón tay lại đang xấu xa dao động...

"Cùng một chỗ..."

Anh nói bên tai cô.

"Không muốn! Mệt mỏi!"

Cô cự tuyệt ngay, nói giỡn, này giờ đã bị dày vò rất lâu rồi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Anh cười, cười ý vị thâm trường.

Mặt của cô liền đỏ lên.

Cùng ở một chỗ ... rất có thể lại phát sinh chuyện.

"Đi thôi!"

"Ân!"

Cô đi vào phòng tắm trước, anh tắm sau.

Chờ anh tắm xong ra ngoài thì cô đã không còn trong phòng, anh mặc vào bộ đồ ngủ, đi ra ngoài thấy cô đang đứng ở gần ban công, cô mặc bộ váy ngủ không có tay, tóc dài đổ ở phía sau, đang ngẫm trăng, ánh trăng sáng chiếu lên người, gió thổi phới phới cứ cho người ta cảm giác cô sẽ giống như tiên nữ bay theo gió.

Cùng một gương mặt, trước đây anh chỉ cảm thấy cô xinh đẹp, nhưng không có cảm giác động tâm, ôn nhu, sợ hãi, cẩn thận quan tâm từng li từng tí, anh cảm thấy cô và anh là hai người của hai thế giới. Hiện tại, anh càng ngày càng cảm thấy gương mặt này càng xinh đẹp, có sức thu hút kì lạ, luôn hấp dẫn ánh mắt của anh khiến anh mê đắm.

Anh giật mình nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, cô cũng tựa vào trong ngực anh, ngoái đầu nhìn lại cười cười, con mắt long lanh, bờ môi có lẽ vì mới hôn, cho nên lộ ra sáng bóng xinh đẹp.

Bên cạnh chỉ có một cái ghế dựa, anh ngồi lên, kéo cô ngồi trên đùi anh, nhìn không được cúi đầu xuống hôn cô triền miên, không muốn buông tay. Cô cười ôm lấy cổ anh, lại thích anh thân mật như vậy. Phần ôn nhu này hoàn toàn khác với cô của nửa tháng trước, tốt đẹp làm sao.

Anh không bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày kia, mình sẽ mê đắm một người phụ nữ như vậy

Ánh trăng rất đẹp, gió thổi nhẹ nhàng.

Cô tựa vào vai anh, ngắm trăng, nghe tiếng côn trùng kêu.

Anh ôm chặt lấy cô hưởng thụ giây phút hạnh phúc này, đây cũng là một loại phong tình.

Ngồi ngắm ánh trăng, là một cảnh đẹp nhất trên đời.

Giờ khắc này, bọn họ không nói lời nào, chỉ đơn thuần nắm chặt tay nhau, biểu đạt thân mật hạnh phúc với đối phương.

Ngồi được một lát, cuối cùng tiếng nói trầm thấp của Đông Đình Phong phá vỡ không gian yên tĩnh này:

"Vừa rồi không phải muốn nói gì đó với anh sao?"

"Đúng rồi, thiếu chút nữa tôi đã quên mất.. Anh chờ chút..."

Cô vỗ cái ót của mình, đứng dậy đi vào trong phòng lấy điện thoại di động, lúc đi ra vẫn không khách khí ngồi trên đùi anh:

"Cho anh xem một thứ?"

Một khắc này, đáy mắt cô lóe lên tia狡 hoạt.

Anh cười nhẹ, hứng thú nhìn cô, chỉ thấy cô trượt một cái, bấm vào tin nhắn video mở cho anh xem.

Tâm Đông Đình Phong vốn rất thoải mái nhẹ nhàng, ánh mắt vừa nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ trong điện thoại, sắc mặt không khỏi biến đổi, sau khi xem xong, vẻ mặt có chút ngưng trọng, nhìn người phụ nữ trước mặt ——

Trong đoạn video này, anh đang ôm Anna, cô là có ý gì đây. Đương nhiên, điểm mấu chốt nhất không phải ở đây.

"Anh thấy rồi, em có muốn nói gì không?"

Anh nhẹ nhàng hỏi, cũng không chợt dạ.

Trên mặt cô cũng không có hờn dỗi, có thể vấn đề này đối với cô không lớn.

"Ừm, trước tiên là chuyện lúc trước anh nói Đông gia có nội gián là sao? Tra ra nội gián là ai sao? Tôi rất hiếu kỳ ah, là ai muốn châm ngòi giữa chúng ta? Ngay cả số điện thoại này chỉ có anh, Trần Tụy và a Xán biết, mà người này vẫn biết rõ ràng. Việc này, quá kỳ lạ rồi... Để cho tôi cảm thấy hoàn toàn không có cảm giác an toàn.., anh nói có đúng hay không?"

Nghe xong những lời này, anh nở nụ cười, hai tay bưng lấy mặt của cô, liền tặng cho cô một cái hôn thật sâu... thì ra việc người phụ nữ này chính là chuyện này...

"A..., anh đang làm gì đó? Nói chuyện đừng dẫn đàn hoàng coi... Không được đánh lén..."

Cô né tránh, trừng mắt người đàn ông đang cười vui vẻ, hừ, cao hứng cái gì chứ? Đều bị người khác chụp ảnh như vậy.

Anh cười, ôm chặt cô, nói:

"Còn không có điều tra chính xác."

"Nói như vậy, có phải có manh mối gì rồi phải không hả?"

"Trước mắt khó nói lắm! Anh tuy có hoài nghi vài người, nhưng mấy năm gần đây mấy người này rất an phận rất ít làm chuyện khả nghi..."

Nói đến đây, anh lại hôn cô một cái, trầm thấp hỏi:

"Không tức giận sao?"

Cô cau mày, minh bạch ý tứ của anh:

"Anh cảm thấy tôi nên tức giận sao?"

"Vợ chồng Ander xảy ra tai nạn xe đã qua đời! Anh trở về cũng bởi vì chuyện này. Đây không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là mưu sát!"

Anh đem quá trình nói rõ cho cô!

Vừa nhắc tới việc này, không khí trong phút chốc trầm xuống.

"Nói như vậy, chuyện vợ chồng Ander và Đông Kỳ là cùng một người chủ mưu sao?"

Nếu như vậy, giống với suy đoán của cô, cô cũng hiểu vợ chồng Ander không có khả năng trùng hợp mà xảy ra tai nạn vào lúc này như vậy. Hơn nữa, ngày đó ở Tử Kính viên Đông Đình Phong vạch trần vợ chồng Ander, hoàn toàn không có bức bọn họ nói ra người chủ mưu là ai, thậm chí còn cảm thấy bọn họ không có biết hết mọi chuyện, chuyện như vậy, có chút bất thường, đoán chừng là muốn câu cá lớn... Đáng tiếc, cá không có cắn câu, mồi lại mất!

"Khăng định có liên quan!"

"Hiện tại bọn họ chết rồi, có phải việc này đã mất đầu mối rồi phải không?"

Ninh Mẫn liếc nhìn anh: "Nè, có phải anh đã có đầu mối khác?"

"Không phải nói là không có, cũng không thể nói có..."

"Nói cách khác, manh mối là có, nhưng anh còn chưa có xác định được manh mối này có giá trị hay không, có phải hay không?"

"Thông minh!"

Anh cười lại hân hoan một cái, ai, hân đến nghiện rồi —— mềm mềm nhơn nhớt, thật sự là... Một loại hưởng thụ...

Cô cười cười, cắn anh một cái, mới nói:

"Cái số điện thoại gửi video đó tôi đã nhờ Trần Tụy điều tra..."

"Kết quả đâu?"

"Chủ nhân dây số này đã qua đời! Có điều, khăng định địa điểm là ở Ba Thành, Tôi nghĩ người muốn chiêm ngời ly gián hai chúng ta là người bên cạnh anh, hoặc là người của An Na. Anh lấy video về mà xem xét góc độ quay đi, nhìn xem lúc đó ở bên cạnh anh, có người nào đáng nghi hay không, đem phạm vi thu nhỏ lại, để xác định được thân phận của người này, chắc có lẽ không khó khăn gì! Có điều chuyện này anh hãy âm thầm điều tra, đừng đánh răn động cỏ."

"Ừm, chuyện này chính xác cần phải điều tra rõ ràng. Ngày mai, em đưa video này cho Trần Tụy, để cậu ta cho người điều tra chuyện này!"

Cái người giật dây kia, có thân thể vô cùng lớn.

"Mặt khác, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh..."

Việc này, trong lòng cô buồn bực vài ngày rồi, vẫn muốn hỏi, nhưng không có cơ hội.

"Chuyện gì?"

"Ngày đó ở nghĩa địa, Thôi Tán bắt được nhược điểm gì của Đông Lôi vậy, đến nỗi cô ấy bị anh ta uy hiếp mà không nói?"

Cô còn nhớ rõ, ngày đó khi cô ấy nhìn thấy gì trong điện thoại, sắc mặt đột nhiên đại biến. Rất hiển nhiên, chuyện này, rất nghiêm trọng.

Đông Đình Phong thu lại nụ cười, nghĩ nghĩ, thả tay xuống đặt trên điện thoại, lông mày nhíu lại:

"Chuyện này không được tốt lắm."

"Có thể nói sao..."

Anh nghĩ nghĩ, mới nói: "Có biết Ôn Nhu yến không? Là nơi nổi danh ở thành phố Yêm Tư..."

Ninh Mẫn nhăn mày, sao có thể không biết chứ, quả thực như sấm bên tai ——

Cái gọi là "Ôn Nhu yến", nói toạc ra, là hoạt động bán dâm.

Nhiều năm trước, ở thành phố Yêm Tư, có một thế lực hắc đạo, chuyên môn lừa gạt các nữ sinh viên khắp nước, dùng các loại thủ đoạn cùng bọn họ ký kết các hiệp ước không bình đẳng, về sau, hàng năm bọn họ đều tiến hành một cuộc thi đấu. Lấy phương thức tranh cử chọn ra các nữ sinh xinh đẹp nhất, lựa chọn top 3 đứng đầu để tiếp đãi khách nhân có địa vị. Mà tới nơi này tham gia đều là các thiếu gia có tiền tài, bọn họ luôn vung tiền như

rác, thậm chí có thể vì một người đẹp, mà đem phí giao dịch nhao nhao đến giá trên trời.

Ở Đông Ngải, ai cũng biết thành phố này là nơi tụ tập mua vui từ con người.

Nơi đó là một nơi của những người nhân tính đáng khinh mới đến.

"Tôi biết rõ..."

Cô gật đầu, tâm ngăn không được trầm xuống, có một dự cảm không tốt.

"Lúc đó, Lôi Lôi bị bắt đến Ôn nhu yến, anh đuổi đến thì đã trễ, Lôi Lôi đã bị người khác đưa đi. Về sau, anh cũng tìm được em ấy... Nó, nó bị người khác hạ độc... Lại sau đó, anh nhờ thị trưởng nơi đó mạnh mẽ dọn dẹp... Ngày đó ở nghĩa địa, trên tay Thôi Tán cầm là đoạn video bất nhả của Lôi Lôi..."

Chân tướng quả nhiên như cô đoán.

Lòng của cô, hung hăng siết chặt một cái.

"Chuyện này, Lôi Lôi hoàn toàn không có ấn tượng. Sau khi nó được anh ra, hôn mê một tuần. Cũng không nhớ được những gì trong khoảng thời gian đó. Cũng may mắn nó đã quên, bằng không, mấy năm này, chỉ sợ nó sẽ bị ám ảnh, thống khổ..."

Đối với chuyện này, Đông Đình Phong luôn thương tiếc đứa em gái này. Anh thương yêu nó. Con gái Đông gia gặp phải loại sỉ nhục này, sao anh có thể bỏ qua được chứ.

"Ôn nhu yến rơi đài, chính là do anh bí mật dùng thể lực loại bỏ..."

"Không phải một mình anh làm được! Dù sao anh cũng không phải là người trong chính phủ. Thần Huống, có lẽ em biết cái tên này phải không!"

Anh cùng hợp tác với anh ta xử lý!"

Thần Huống?

Sao có thể không biết, người đứng đầu căn cứ không quân, Thái tử gia của Thần gia, một người có thể so với Hoắc Khải Hàng trong giới chính trị.

Cô đã được gặp một lần, giống như một khối băng, phần nghiêm túc kia, có thể so với Hoắc Khải Hàng —— xem ra, người đàn ông của cô với Thần Huống quan hệ không tồi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 161

Ninh Mẫn ôm chặt lấy Đông Đình Phong, không bảo vệ được em gái thật tốt, so với sự thua thiệt của Hà Cúc Hoa với ba người họ mà nói, nhất định là một chuyện tiếc nuối nhất.

Sau đó, cô chợt nhớ lại một chuyện:

"Ồ, Thôi Tán có được đoạn video đó, có phải anh ta biết rõ chuyện gì hay không? Vậy nhất định anh ta có quan hệ với Giang gia. Anh có cảm thấy chuyện này rất kỳ quái hay không, sau ngày 31 tháng 12 Giang lão với Thôi Tán trở về, trong nhà liền xảy ra chuyện. Ngày đó, căn phòng của tôi, từng bị người khác lục soát. Có một vài thứ bị mất. Tôi cảm thấy hai người bắn tia Lý Hường và Đái Lịch, ít nhất có một người trong bọn họ được đưa vào. Đồ vật trên tay Thôi Tán cũng là do người khác cho anh ta. Người này có thể là người của Giang gia, hoặc anh ta có quan hệ với Giang gia."

Đông Đình Phong thấy cô phân tích mọi chuyện rõ ràng như vậy, không khỏi cười, xem ra những ngày này cô cũng không phải hoàn toàn nghỉ ngơi mà trong lòng đều suy nghĩ rất nhiều về chuyện này:

"Chuyện này, anh đã cho người điều tra. Bước đầu có thể kết luận người đi theo Giang gia vào Đông viên có thể là Đái Lịch. Người này, chui vào thùng xe phía sau để vào bên trong. Sau đó không hiểu sau máy điều khiển và giám sát ở nhà ga bị hư, chính lúc đó hắn từ thùng xe bước ra, hóa trang giống như bảo tiêu của Giang gia. Người ẩn nấp giám sát và điều khiển thấy hắn lén lén lút lút. Về phần Lý Hường, sau đó mới đi vào Đông viên. Anh

nghe, người này bởi vì nhận ra em, muốn xác định thân phận của em, mới buông tha cho viễn trình đánh lén (*súng ngắm), ngược lại mạo hiểm vào!"

"Ừm!"

Nghĩ đến Lý Hưởng, vẻ mặt cô tối sầm lại.

"Tóm lại, việc này cùng Giang gia không thoát được quan hệ... Các người cứ điều tra từ Giang gia nhất định sẽ tìm được manh mối... Còn cây người trong Thiên Bang, anh đã thả, hay vẫn còn giam giữ?"

Ý nghĩ của cô xoay chuyển vô cùng nhanh. nguồn

"Không có thả!"

Khóe miệng Ninh Mẫn hung hăng giật giật, cũng chỉ có anh, dám lén bắt người:

"Thanh Đường hội ở nhà anh không có nhân vật quan trọng sao?"

"Có! Anh không gặp."

Anh vuốt ve cô: "Em cũng nhìn thấy đó, gần đây, anh thật sự rất bận rộn!"

Ngữ khí rất vô tội!

Đúng vậy, anh rất bận rộn, bận rộn bày tỏ tình cảm với phụ nữ.

Lão đại, từ xấu hổ đó, anh có biết không?

Cô im lặng cười, đã hiểu rõ một chuyện, không nên đắc tội người đàn ông này.

"Lác nữa chúng ta đi xem người kia thế nào. Có một số chuyện em muốn biết rõ ràng."

"Được!"

Anh nghiêng mặt nhìn chăm chăm vào cô, đột nhiên cười.

"Sao nhìn tôi như vậy, có gì sao?"

Cô cũng nghiêng đầu hỏi anh.

"Bây giờ emm, có chút khác trước!"

Cô không khỏi sờ lên mặt mình, nghi ngờ hỏi:

"Sao không giống lúc trước?"

"Ngữ khí giống như đang phát tư lệnh. Anh đang nghĩ, cái ý chí chiến đấu của đội trưởng Ninh Sinh Ca trừ đội trưởng đã trở lại rồi.."

Lần đầu tiên, cô nguyện ý thảo luận những vấn đề nhạy cảm vậy.....

Vốn chỉ muốn đùa giỡn một chút, nhưng khuôn mặt tươi cười của cô, bỗng nhiên cứng đờ, cả người cũng thoáng cái trầm mặc.

"Làm sao vậy?"

Vẻ mặt anh không thay đổi hỏi, nhìn khuôn mặt đang tái nhợt trước mặt.

Cô không nói lời nào, thật lâu mới nhẹ nhàng thở dài:

"Về sau, đừng gọi tôi là đội trưởng Ninh! Tôi không xứng với hai chữ đội trưởng. Bây giờ đối với tôi mà nói cái xưng hô này giống như đang châm chọc."

Giọng nói đè nén, yếu ớt nói ra một câu, cô quay người, đi vào phòng, bóng dáng co đôn, cúi đầu...có lẽ chuyện này là điều cấm kỵ của cô, nhưng anh lại vô tình đụng vào.

Đông Đình Phong đứng lên, lẳng lặng nhìn, cũng không có đuổi, mà là vịn lan can quan sát bốn phía, đột nhiên cảm thấy cảnh đêm hôm nay lại tối tăm như vậy, đen đến khiến người khác sợ hãi, có lẽ bởi vì ánh trăng bị mây đen che phủ.

Chờ anh trở về phòng, cô đã nằm ngủ, chỉ chừa một chiếc đèn trên đầu giường.

Anh chui vào, nhẹ nhàng ôm lấy cô, biết rõ nàng cô không có ngủ, cũng biết bây giờ cô cũng không muốn nói chuyện, nên cái gì cũng không nói, tắt đèn ngủ.

Một đêm này, Ninh Mẫn không biết cô ngủ khi nào, chỉ biết anh một mực ôm mình, cái ôm ấm áp rất ôn nhu, cô cũng không có bài xích.

Về sau, cô bắt đầu nằm mơ, mơ thấy tổ Liệp Phong bộ dáng chết thảm của mọi người, một lần một lần lặp lại trong đầu cô, cả một đám kêu to, hô hào, gầm thét:

"Báo thù cho chúng tôi. Nhất định phải báo thù..."

"Báo thù" hai chữ, giống như tâm ma khắc vào trong lòng của nàng.

Cô không ngừng tự nói với mình, báo thù, phải báo thù.

Cảnh tượng nhoáng cái, cô thấy mình đang ở căn cứ súng ống thất, không có suy nghĩ nhiều, cô lấy ngay súng ngắm FM liền xông ra ngoài, đây là cây súng được cô lắp đặt lại, bên trong mười viên đạn, viên đạn tuyệt đối có lực phá hoại rất mạnh, trên cơ bản khi bắn ra một phát, không tàn phế thì cũng chết.

Thế nhưng mà, cô biết chạy đi đâu tìm cái tên đầu sỏ kia đây.

Tâm tư vừa chuyển, hình ảnh lập tức thay đổi, nàng thấy được Lý Hưởng nhận lệnh đến giết cô.

Nghĩ đến Lý Hưởng chết thảm, trong nội tâm cô không ngăn được hận ý, không có nghĩ nữa, sau khi tập trung ánh mắt, cô không chút lưu tình đánh mạnh vào cái ót người phụ nữ này. Cô ta kia ngã xuống đất, trên đất đều là máu.

Cô nhìn thấy, chỉ cảm thấy đặc biệt thống khoái, cuối cùng cũng giải quyết được phiền toái, như vậy, cô có thể bình yên rồi.

Mới thở dài một hơi, lại dùng kính viễn vọng nhìn, trong nháy mắt toàn thân cô lạnh buốt, ngón tay phát run, chuyện gì xảy ra?

Cô không kiềm chế được trừng lớn mắt: người mình bắn chết lại là... Là Đông Kỳ!

Lúc này, hình ảnh lại tiếp tục thay đổi, Mạc Thần Chi xuất hiện trong tầm mắt, dẫn theo mấy tên thủ hạ, hét ra lệnh:

"Bắt cô ta lại! Lần này cô đừng nghĩ muốn chạy thoát..."

Cô hít sâu, lại hô hấp, tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo, anh ta muốn đưa cô xuống Địa ngục, vậy thì cô sẽ khiến anh ta trình diện: giờ súng ống ngắm chuẩn, trong lòng bàn tay đang phát run, lại dứt khoát nổ súng, cùng với một tiếng súng vang, có người tại hét lên:

"Không xong rồi, không xong rồi, Đông đại thiếu bị người ta ám sát..."

Cô gần ngơ, cảm thán nhìn súng ống, linh hồn đều nứt ra:

Tại sao có thể như vậy, rõ ràng cô... Rõ ràng cô giết người đàn ông cười mình..

Rõ ràng, cô nhắm chuẩn xác như vậy, vì sao cuối cùng lại hại chết người thân cận nhất của mình?

Cô vô cùng hoảng sợ vút bỏ súng, sợ hãi mà tuyệt vọng lan tràn khắp người cô,...

"Cần chi... Cần chi..."

Một tiếng gọi vội vàng từ miệng thốt ra:

"Không có khả năng, chuyện này không có khả năng .. Anh ta nhất định không có việc gì, tôi không có giết anh ta, tôi không có..."

Hình ảnh lại thay đổi, cô đi tới bên cạnh người bị bắn vỡ nát óc, quả nhiên là Đông Đình Phong... Lúc chết, còn mỉm cười.

"Aaaaaaah..."

Cuối cùng, cô không cách nào thừa nhận kinh hoàng từ trong lòng, giật bắn người ngồi dậy, mạnh mẽ mở mắt ra, cả người đều là mồ hôi.

Lúc này Đông Đình Phong đang xem báo trong phòng khách, nghe tiếng kêu, vọt nhanh vào phòng, thấy trên mặt bà xã mình đều là vẻ kinh hoàng, đi lên đỡ lấy:

"Gặp ác mộng sao? Đừng sợ đừng sợ!"

Được một lát, cô ngốc ngốc ngẩng đầu, lúc nhìn thấy rõ anh, mãnh liệt ôm chặt lấy anh:

"Cần chi cần chi... Tôi mơ thấy tôi tự tay giết anh, còn có tiểu Kỳ... Tại sao có thể như vậy..."

Đông Đình Phong giật mình một chút cười cười, vỗ vỗ lưng của cô:

"Chỉ là mơ thôi!"

Thấy cô khăn trương như vậy, lòng anh như chảy dòng nước ấm —— chỉ có để ý, mới sợ mất đi. Xem ra, khổ tâm của anh không uống phí chút nào, hiện tại, anh từ chút từng chút đã đi vào lòng cô.

Ninh Mẫn biết rõ đây là mơ, cũng may mắn chỉ là mơ. Nhưng cô không nhận được thở gấp.

"Em muốn uống chút nước hay không?"

Giọng nói của anh như có năng lực trấn an long người , bên tai lại vang lên.

"Ừm!"

Anh buông cô ra, rót cho cô một chén nước, đợi cô uống xong tinh thần của cô mới yên tĩnh lại được, quan sát chiếc màn được thả xuống:

"Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ! Đã đói bụng chưa, đi rửa mặt một chút, xuống dưới ăn ít điểm tâm..."

Anh cầm lại cái ly nước không.

Ninh Mẫn lắc đầu, áp vào trong ngực của anh, hôm nay, anh mặc một bộ áo sơ mi tay ngắn, màu trắng lại để cho anh lộ ra vẻ anh tuấn, con mắt ôn nhu, mang theo nhu tình, cô cảm lòng không được hôn một cái, muốn tiếp xúc thân thể để giảm bớt khăn trương sợ hãi.

Đôi mắt anh tối lại, ôm chặt cô, áp lấy mặt của nàng, hóa bị động thành chủ động, khiến nụ hôn này thật sâu..

Cô thừa nhận lấy, mềm nhũn ở bên trong đôi tay anh, tựa ở trên ngực của anh, cảm nhận tiếng tim đập vững vàng, khoảng khắc hạnh phúc này khiến cô cảm thấy ấm áp.

"Có khá hơn chút nào không?"

Vừa hôn, anh vừa hỏi nhỏ bên tai cô.

"Ừm!"

Cô ôm chặt anh, khí tức của anh quẩn lầy cản người cô, ngửa đầu hôn cái cằm của anh một cái, ôn nhu nói:

"Anh... Có thấy tôi là người nhu nhược không? Gặp chuyện, chỉ biết trốn tránh... đừng khí nghĩ đến cũng không có..."

"Mỗi người đều có lúc sợ hãi. Bị thương tổn, lảng tránh, là một loại bản năng. Chớ suy nghĩ quá nhiều.. có khi anh cũng như vậy..."

Anh tận tình an ủi cô.

"Cảm ơn! Cái ôm của anh, tôi thấy rất an tâm..."

Cô có chút ngượng ngùng thừa nhận:

"Hôm qua buổi tối, cảm xúc của tôi có chút không khống chế được."

"Mỗi người đều có lúc tâm tình tồi tệ. Vợ chồng nên bao dung, an ủi lẫn nhau... Tốt rồi, rời giường thôi, đi ăn cơm nào..."

Nếu còn ở trên giường nữa, anh nhất định sẽ không kiềm chế được.

"Tôi muốn ôm anh thêm chút nữa!"

Cô không động dậy, giọng nói mềm nhũn nói.

Đông Đình Phong rất muốn cười, đây là đang làm nũng sao? Tâm cũng cảm thấy có chút mềm mại.

"Cho em ôm ba phút!"

"Chỉ ba phút sao, ít quá vậy!"

"Vậy em muốn ôm mấy phút?"

"Năm phút đồng hồ!"

Anh nhìn chăm chăm đồng hồ đã qua năm rồi sao cô còn không chịu buông ra.

"Thời gian không còn sớm, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc. Nhanh lên, nếu không, anh ôm em đi rửa mặt!"

"Được!"

Cô cong môi cười đáp ứng.

Vì vậy anh ôm cô theo kiểu ôm công chúa, đi vào phòng rửa mặt, lấy kem đánh răng cho cô, đặt lên ly, cúi đầu niết cái mũi cô:

"Nếu không, anh giúp em chà... Đến... Há mồm..."

Anh ôm eo Ninh Mẫn, nghe PHỐC cười một tiếng, người đàn ông này sao lại sủng cô như vậy, sủng đến cô cảm giác mình như trẻ con.

Cô ngửa đầu hôn hôn môi của anh, cười mím điểm cái mũi của anh:

"Anh đừng như vậy, tôi sẽ tập thành thói quen, sẽ bị chiều hư đấy!"

"Đã hư mới tốt."

Anh nói thật nhỏ.

"Đi ra ngoài đi! Đi giúp tôi chọn một bộ quần áo, hôm nay chúng ta có tiết mục gì..?"

Cô đẩy anh ra ngoài. Bắt đầu hôm nay anh chính thức được nghỉ ngơi.

"Dẫn em và tiểu Kỳ đi tham quan một chút! Hôm nay trời lạnh không nên mặc đồ quá mát mẻ... Ân, để anh đi chọn..."

Đông Đình Phong trầm thấp cười cười đi ra ngoài, ánh mắt rơi vào phía sau lưng.

Ninh Mẫn cảm thấy lời của anh có ý khác, quay đầu xem xét trên lưng, mặt liền đỏ lên :

Người này, lúc nào hôn đến gáy cô thành như vậy, một mảnh xanh mướt tím tím..

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Ngày hôm nay, ở Quỳnh Thành Hoắc Khải Hàng nhận được một bưu kiện thần bí, trong bưu kiện là một tấm hình, còn có một tờ giấy kết hôn. về mặt của anh khi nhìn thấy giấy kết hôn, không thể diễn tả nổi, trong nháy mắt cả người tản ra từng đợt khí lạnh.

Một ngày này, Hoắc Khải Hàng bỏ tất cả công tác trở về nhà Thủ tướng, một giờ sau, anh bế một đứa bé gái đáng yêu như tinh linh, đi lên chuyên cơ bay thẳng Châu Úc. Toàn bộ quá trình, ai cũng không dám ngăn cản.

Trong chuyên cơ, Ninh Khuynh Văn ngẩng khuôn mặt lên, tiếng nói giòn giã mang theo chút nghi hoặc hỏi:

"Chú, chúng ta đi đâu vậy?"

Sắc mặt Hoắc Khải Hàng lạnh như băng ôm bé, trầm thấp nói:

"Đi tìm mẹ cháu. Mẹ cháu lạc đường, chúng ta cần đi tìm cô ấy về nhà!"

Bên cạnh, Dương Khai và Hách Quân, trầm mặc:

Ninh Mẫn a Ninh Mẫn, lúc này đây, cô thật sự rất độc ác...

Hoắc thiếu yêu cô sáu năm, cô lại không hề quyến luyến xoay người đã gả cho người khác, cô là muốn Hoắc thiếu đang sống sờ sờ như vậy tức chết sao?

Nếu như cô không thể kiên trì đến cùng, không thể thông cảm thiếu gia có chuyện khó xử, ban đầu cô cần gì đi trêu chọc người đàn ông không nên trêu chọc này.

Ngày thứ sáu tân hôn, Đông Đình Phong bắt đầu nghỉ ngơi, lái xe hơi đưa bà xã mình đến xem phong cảnh Sydney.

Buổi sáng, bọn họ đi đến khu sinh thái khu bảo vệ đường nga. Tại đây đường nga còn gọi là đề hồ, hầu túi lớn mà có thể co dãn, tụ tập trong hồ nước, hiện có hình dáng bằng con người. Trong vòng bảo vệ, du khách bị cấm không được tự tiện cho nó ăn, mà có nhân viên chuyên môn nhân viên tự mình nuôi nấng. Mỗi lần lúc cho ăn, sẽ có một đàn nga tụ tập lại đây, tràn diện vô cùng đồ sộ. Rất nhiều nhiếp ảnh gia yêu thích mà chụp ảnh lại. Lúc bọn họ chuẩn bị đến đây, Đông Kỳ có mang theo một chiếc cameras nhỏ. Một buổi sáng, bọn họ chụp rất nhiều hình.

Giữa trưa, bọn họ đi tham quan động vật bò sát trong công viên, cùng tiểu Kỳ nhìn những động vật nhỏ ở đây, thú mỏ vịt, túi gấu, chụp lại các động vật quý hiếm, khiến cho người ta không kịp nhìn. Còn xem các tiết mục động vật biểu diễn đặc sắc, đêm đó, bọn họ đi đến trang viên nghỉ ngơi, chưa có về nhà.

Buổi tối, bởi vì tiểu Kỳ chơi đùa mệt mỏi, ngủ sớm, Đông Đình Phong ôm Ninh Mẫn, cũng ngủ thật ngon, kích tình qua đi chất lượng giấc ngủ là tốt nhất.

Ngày thứ bảy, bọn họ đi đến trang trại nuôi ngựa chọn ngựa, Đông Đình Phong đi chung Ninh Mẫn, Trần Tụy dẫn theo Đông Kỳ, cưỡi lên ngựa, cùng cưỡi ngựa đến nông trường bao la bát ngát.

Xế chiều đi bọn họ ra bờ sông, ngồi trên một chiếc thuyền duy nhất bơi ra sông, xem hải âu bay qua bay lại, đưa chân xuống nước mà đùa giỡn.

Buổi tối bọn họ lại trải tấm ga bên cạnh bờ sông, hưởng thụ niềm vui câu cá, lấy chiến lợi phẩm làm một bữa tiệc thật lớn.

Ban đêm, hai vợ chồng bỏ lại tiểu Kỳ cùng Trần Tụ và a Xán, dắt tay nhau đi cạnh bờ sông, nói những tin đồn thú vị.

Đông Đình Phong là người đàn ông khéo ăn nói, chỉ cần hăn nguyện ý, hăn sẽ dẫn dắt người khác, đi theo tiết tấu của hăn, khiến người ta cảm thấy thân thiết mà ấm áp.

Dưới ánh trăng, rất dễ động tình, hai môi dán chặt nhau ôn nhu mà triền miên, đến đêm Đông Đình Phong rất tận tâm tận lực triệt để thực hiện nghĩa vụ của một người chồng.

Nửa đêm, cô đang mơ màng, cảm nhận được tay của anh nhẹ nhàng vuốt cái bụng phẳng lì của cô, mơ hồ cô giống như có nghe anh đang hỏi:

"Em nghĩ, ở trong đây đã có em bé hay không?"

Ngày thứ tám, sáng sớm ngày 20 tháng 1, lúc Ninh Mẫn thức dậy, Đông Đình Phong đã ra ngoài, kéo rèm ra, xuyên thấu qua cửa sổ, cô thấy hai cha con họ đang ở ngoài phòng thả câu, tiểu Đông Kỳ còn đội các nón nhỏ, áo sơ mi T-shirt ngắn tay, mặc quần đùi, Trần Tụ ở bên cạnh chỉ nhóc cách câu. Đông Đình Phong thì ngồi trên ghế xem báo chí. Mặt trời nắng cũng không gắt.

Cô thay một chiếc váy, cột tóc lên, rửa mặt xong, đi ra ngoài, xa xa chợt nghe được anh đang nói chuyện điện thoại:

"Để con hỏi cô ấy một chút, sẽ liên lạc sau..."

"..."

"Dạ con biết rồi! pye...!"

Ninh Mẫn đi qua, kêu một tiếng:

"Sáng tốt lành, sao không gọi tôi dậy? Tiểu Kỳ, có câu được cá không?"

Cô nói chuyện cùng nhóc đáng yêu này.

"Có, hai con! Có chút ít!"

Nhóc con đỡ nón cười chỉ chỉ thùng cá.

"Vậy con cố gắng lên, giữa trưa mẹ se nấu canh cá cho con uống!"

"Yes Sir!"

Ninh Mẫn ngồi xuống bên cạnh Đông Đình Phong: "Khi này nói điện thoại với ai vậy?"

"Ông nội! ông hỏi khi nào chúng ta trở về!"

Đông Đình Phong kéo cô ngồi gần bên người, hôn lên môi một cái, ngửi được hương bạc hà thơm ngát, "Thơm quá", sau đó lại hỏi:

"Em muốn khi nào về Đông Ngải? Ngày 22 giao thừa. Ông nội mong chúng ta về sớm, đến lúc đó, bàn bạc chi tiết một chút về hôn lễ của chúng ta."

"Buổi tối hôm nay đi, khuya ngày mai có thể đến Ba Thành rồi!"

Cô nhìn phong cảnh nơi đây, có chút lưu luyến:

"Ở đây, sau này có cơ hội chúng ta lại đến chơi!"

"Được, để anh kêu bọn họ chuẩn bị!"

Anh suy nghĩ một chút, vẻ mặt do dự nói: "Mặt khác, ông nội đã nói chuyện điện thoại với ba mẹ em rồi, ngày mai hai người sẽ bay đến Ba

Thành, chờ chúng ta đến nơi có thể thấy ba mẹ em đầu tiên... Lúc anh biết chuyện này, ông nội đã làm như vậy rồi. Cũng không biết có ảnh hưởng gì đến em không... A Ninh, em đã chuẩn bị tốt để trở về chưa?"

Sau khi trở về, khẳng định có rất nhiều chuyện kéo nhau mà đến, về điểm này, cô biết, anh cũng biết.

"Chuẩn bị xong rồi, cũng đến lúc phải trở về!"

Cô tựa vào vai anh, trên đỉnh đầu, là một cây đại thụ chọc trời, có loang lổ ánh sáng rực rỡ từ phía trên chiếu xuống, thời gian này có rất nhiều chuyện bị cô ném qua một bên rồi, cũng đến lúc nên đối diện. Cô không thể vĩnh viễn ở chỗ này hưởng thụ cuộc sống yên bình được, sẽ khiến cô cảm thấy mình càng ngày càng hèn yếu. Bởi vì, đây không phải là bản tính của cô.

"Em phải đi về, gặp ba mẹ, gặp con gái, gặp trưởng quan, em muốn đi lấy lại công đạo cho mình, cho tổ đội... Em còn muốn tổ chức một hôn lễ với người đàn ông của tôi... A, có nhiều chuyện như vậy cần em làm, có phải hơi nhiều rồi không..."

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt yên tĩnh, nụ cười cũng trầm tĩnh.

"Xác định không có vấn đề gì sao? Ngày đó, anh nhắc tới tổ Liệt Phong, vẻ mặt của em liền thay đổi..."

Anh chăm chú nhìn cô, vuốt ve mặt của cô.

Lúc này đây, vẻ mặt cô không thay đổi, chỉ là lẳng lặng nháy một cái mắt, ngẩng đầu nhìn mặt trời, trong hoảng hốt, những khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt biến thành người chết, trước mắt chợt lóe lên.

Đúng, chỉ cần nhắc đến Liệt Phong, cô sẽ cảm thấy như có một tảng đá nặng đè cô lại, đập nát tất cả nhiệt tình trong cuộc sống của cô.

Đông Đình Phong thấy cô có chút thất thần, không khỏi ôm chặt eo của cô, kéo lực chú ý của cô trở lại.

"Đều đã qua! Giữ vững lý trí, là chuyện em cần làm!"

"Không, còn không có!"

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói, căn môi của mình:

"Một màn kia luôn khắc vào trong lòng em. Bọn họ...hình ảnh chết thảm của bọn họ... giống như một cuộn phim, cất trong trí não của em... dù em không muốn nghĩ tới, hình ảnh đó một mực tồn tại. Mỗi ngày nay, em cố gắng quên đi đoạn trí nhớ đó, muốn dùng cảm mà sống, bởi vì, em đáp ứng ..."

Cô ngẩng đầu, nở nụ cười gượng gạo: "Được rồi, không đề cập tới chuyện này nữa. Nhắc tới liền khó chịu. Nhưng anh yên tâm. Em sẽ giữ vững lý trí của mình."

Gió có chút mát lạnh, ngực của anh rất ấm áp, nhưng nhắc đến chuyện xưa, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu, đây là lúc mà dù là lý trí cũng không có thể khống chế.

"Phải nói ra, trong lòng có gì khó chịu, nếu là mỗi ngày đều có giấu buồn phiền, thì nó càng nhiều càng nhiều. Thật giống như, ống nước cần thông thì phải thông, mới không bị tắc nghẽn làm hư ống. Cái ví dụ này, có chút bất nhã, nhưng thông tục dễ hiểu, có phải không! Trong lòng mỗi người đều có giới hạn chịu đựng, nếu sự chịu đựng quá nhiều, tâm lý của mình sẽ rơi vào trạng thái vụn vặt. A Ninh, trao đổi không những kéo gần khoảng cách với mọi người, càng có thể thư giãn cảm xúc của mình. Anh là chồng của em, là người đàn ông em có thể dựa vào, nếu như em nguyện ý, anh cam tâm tình nguyện làm một người lắng nghe, hiểu rõ vui buồn bi thương trong lòng em, đó là chuyện hiện tại anh khát vọng nhất, bởi vì anh muốn em dung nhập vào cuộc sống của anh, cũng mong em có thể bỏ qua

khúc mắt trong lòng, đi đến trong lòng em, trở thành một bộ phận trong cuộc sống của em..”

Cô tựa ở trong lòng ngực của anh, nghe người đàn ông này thổ lộ, có thể dựa vào một người đàn ông như vậy, trong lúc hoảng hốt cô cảm thấy như có gì đó thấm thấu vào lòng, mới cảm thấy nhân sinh còn có hi vọng. Đúng, hiện tại, cô cảm thấy có nhiều hi vọng, đều đến từ anh.

"Bóng ma này thật sự rất khó biến mất."

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 163

Cô nói rất nhẹ nhàng: "Trước kia em cứ nghĩ nhất định phải trả thù cho bọn họ, để những người chủ mưu phía sau bị phát luật trừng trị, đây là lý do duy nhất để em có sức mạnh để sống tiếp. Nhưng mà, có thể sao, sự thật vậy sao? Mạc Thần Chi là người Trung quốc, thánng chín hành động, là cuộc tranh đấu giữa quốc gia. Đồng bào hi sinh, tối đa cũng chỉ có thể được truy phong làm liệt sĩ, không hơn... Có một số việc, sức lực chúng ta quá nhỏ bé, không thể làm gì."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười: "Em có nghĩ đến biện pháp là đánh lén Mạc Thần Chi rồi sau đó giết người đàn bà một lòng muốn giết em, hành hạ bọn họ đến chết, em rất muốn bọn họ sống không bằng chết, đoán chừng khi đó em cũng không thể sống tốt. Đây là một biện pháp sẽ lường bại câu thương, một cách làm ngu xuẩn. Nhưng một khi em làm như vậy có thể sẽ hại đến cha mẹ, ông nội, còn có Văn Văn...."

Lúc này, trong mắt Đông Đình Phong cô ngoan lệ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà câu cuối cùng, lại là bất đắc dĩ mà đau đớn.

Ngữ khí và thái độ của cô bây giờ để Đông Đình Phong hiểu được những người trong tổ Liệt Phong đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng cô, những người đã chết kia, cũng tạo thành một vết thương thật sâu trong lòng cô.

Lòng của anh thoáng co rút cảm giác đau nhói.

"Người đàn bà? Người đàn bà nào?"

Đây là điểm mấu chốt trong câu nói của cô:

"Người đàn bà kia làm sao?"

Ninh Mẫn ngơ ngác một chút, mới phát giác mình đã nói lời không nên nói, đột nhiên trầm mặt.

"Không thể nói sao?"

"Tốt nhất... anh không nên hỏi! Việc này, anh cũng không cần biết."

Cô cúi đầu.

Anh cảm nhận được cô đã mở rộng tấm lòng với anh, nhưng là tình cảm bọn họ chưa đủ sâu, không đủ để cô nói ra tất cả những gì trong lòng mình, kỳ thật như vậy đã tốt rồi. Trong lòng của ai cũng vậy, cũng có một vài điều không thể nói hết với người khác, có lẽ vì muốn bảo vệ họ, hoặc coi trọng, che giấu đó cũng là một chuyện bình thường.

"Đừng nói cái này nữa. Còn có, không được dính dáng đến tội phạm giết người. Em muốn anh sống thật tốt... Mạc Thần Chi nhất định sẽ không có kết cục tốt..."

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, khiến cô kìm lòng không được áp vào ngực anh, hơn nữa còn nặng nề thở dài, yêu thích một loài hoa. Bước chân của anh, không tự chủ được đã bị hấp dẫn.

Những loài hoa hướng dương, rất cao, so với vóc dáng của anh còn cao hơn, vây quanh lan can, nhưng anh vẫn mặc kệ trở mình đi vào.

Hoa hướng dương, còn gọi là hoa mặt trời, bởi vì hoa hướng về mặt trời cánh hoa màu vàng, rất sáng chói, nó đại biểu cho ánh sáng chói lọi, biểu đạt chính là một loại yêu thầm.

"Ah ah ah ah ah... Cứu mạng cứu mạng cứu mạng... Đừng đuổi tao, đừng đuổi theo tao nữa... con chó kia đừng đuổi tao, ... Tôi không không chụp mày nữa, tao không chụp hình mày nữa mà... Cứu mạng... Cứu mạng... Mẹ cứu mạng... chú ời cứu con..."

Ở trong cánh đồng hoa bát ngát, truyền đến tiếng kêu cứu của một bé gái, có chút bén nhọn, đồng thời có tiếng chó sủa rất lớn.

Đông Kỳ khẽ giật mình, cái câu kêu cứu này..., có tiếng Đông Ngải xen lẫn Anh ngữ, nghe tiếng được tiếng không.

Nhóc chạy thật nhanh như bay về phía đó, bỏ rơi luôn cả a Xán đang bên cạnh nhóc, bóng dáng nho nhỏ biến mất trong cánh đồng hoa.

"Tiểu Kỳ, cháu chạy đi đâu vậy? Đừng chạy nhanh như vậy."

Đông Kỳ trời sinh có tốc độ chạy như bay.

"Con đến đây xem một chút! Sẽ về ngay."

Phóng qua một cánh đồng hoa vàng, vô số cánh hoa vàng óng ánh dính trên người nhóc, giống như bóng ngựa phi, trong cánh đồng thấp thoáng khi thấy khi không, cảnh đẹp vô cùng.

Không biết chạy đi bao lâu, nhóc thấy một bé gái bị con chó rượt chạy như điên, bé gái đó vừa chạy vừa hét lên, cái nón nhỏ trên đỉnh đầu bị gió thổi rơi xuống mặt đất, hai cái bím tóc, tung qua tung lại.

Nhóc liền nhanh tay lấy cánh gà trong balo, còn lấy luôn một cây côn được gấp gọn ra, chạy nhanh đến bên cạnh bé gái đang chạy mà té lên té xuống mấy lần, kêu một câu:

"Dừng lại. bạn chạy càng nhanh, chúng càng đuổi theo!"

Nhóc lưu loát nói một câu tiếng anh.

"Được, được, tôi sẽ dừng lại tôi dừng lại."

Bé trả lời bằng chất giọng tiếng nah không được chuẩn, chạy đến bên cạnh nhóc, mãnh liệt thẳng cái chân lại, trốn đến phía sau nhóc.

"Ngồi xõm xuống!"

Đông Kỳ vung vẩy tiết côn trong tay khiến con chó đang điên cuồng chạy theo dừng lại, nhưng vẫn sủa gâu gâu. Nhóc liền vứt cánh gà trên tay ra xa, hai cái chó đen hít hà, chạy lại ngậm chặt, nhóc vẫn cầm tiết côn quơ dọa, chúng ngậm lấy cánh gà rồi quay về.

OK.

Nhóc buông tay thở ra một hơi.

Bé gái phía sau nhóc ôm bụng thở gấp, hiển nhiên là mệt muốn chết rồi.

Đông Kỳ quay lại, đi tìm balo cả mình cất kỹ tiết côn, đột nhiên không biết trên cây rớt xuống cái gì, nhóc chỉ thấy trên cổ trề xuống, theo bản năng vừa sờ, lạnh lạnh, trơn bóng, lại xem xét, mặt đều bị dọa trắng:

"Ah, rắn độc..."

Nhóc kêu to, bị dọa đến cả người cứng ngắc, trong lúc nhất thời không biết làm sao bắt nó ra, chỉ có thể sốt ruột.

Đã xong đã xong, lần này, nhóc sẽ bị rắn cắn chết rồi.

Không phải nói ở hiền gặp lành sao, như thế nào nó mới làm một chuyện tốt, liền gặp chuyện xui xẻo như thế.

Nhóc cảm thấy số đen của mình đã tới, nhưng lúc này cảm giác bóng dáng trước mắt chợt lóe lên, rắn đã bị xách đi :

"Nè, cậu sợ cái gì? Con rắn này cũng đâu có độc..."

Bé gái thở hồn hển, nói.

Đông kỳ nhìn kỹ lại, bé con đang nghiên cứu cẩn thận con rắn kia:

"Thật không có độc, là rắn hắc mi cấm. Thuộc giống bên ngoài..."

Nói xong, bé vút rắn vào trong khe bên cạnh, con rắn kia, tê tê phun lưỡi dài ra, chậm rãi trượt đi...

"Nếu gặp rắn độc ở châu Úc, cậu đã sớm mất mạng..."

Bé gái phì phì tay, cười tủm tỉm, nụ cười đáng yêu làm sao.

Đông Kỳ im lặng nhìn lên trời, trong lòng đang điên cuồng gào thét, đây là đứa con gái dã man

"Chó thì sợ nhưng không sợ rắn. Cậu.. Thật kỳ quái?"

"Có cái gì kỳ quái hả? Mỗi người đều có nhược điểm của mình. Tớ ghét những đồ vật có lông mềm như nhung..cũng giống như cậu ghét rắn.."

Bé gái vỗ vỗ tay, đi nhặt lại cái nón nhỏ của mình.

Đông Kỳ đứng tại chỗ, cẩn thận đánh giá bé gái này, khoảng bốn năm tuổi, có mái tóc thật dài, mặc một bộ váy bông không tay, áo trắng, váy màu lam, thắt lưng có một hình bướm, trên chân là một đôi giày xăng-đan trắng lam đan xen, trên tay đeo một khối bèo ngoài, trên lưng còn mang một cái balo đáng yêu, trên cổ còn treo móc một cái máy ảnh, chạy trên đường cứ lắc qua lắc lại.

Khuôn mặt rất đáng yêu, mũn mũn, gương mặt cứ như búp bê Barbie, con mắt sâu sắc, cái mũi cao, miệng nho nhỏ, da thịt non nớt, còn có hai cái má lúm đồng tiền, tóc mái ngang trán ...

Đông Kỳ trừng mắt nhìn, lần đầu tiên, lại cảm thấy bé gái này lớn lên có chút giống mẹ mình, khiến người ta không thể chán ghét.

Dưới bầu trời xanh thẫm, màu vàng trong biển hoa, số phận của hai đứa bé cứ như vậy gặp gỡ...

Mà xa xa, một cây súng ngắm, từ hai giờ trước bắt đầu nhắm ngay vào mảnh đồng hoa vàng óng xinh đẹp này, tên bắn tỉa này có nhiệm vụ là:

Bắn Ninh Sinh Ca và Hoắc Khải Hàng, khi bọn họ gặp nhau.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 164

Cánh đồng hoa màu vàng bát ngát, càng tôn thêm vẻ đẹp cho hai đứa bé:

Đứa con trai, rất tuấn tú, đứa bé gái, rất xinh đẹp tựa như búp bê.

Hai đứa bé đứng đối diện nhau dưới gốc cây không biết tên, tự đáng giá đối phương. Hai đứa bé đều có cách đáng giá khác nhau về đối phương, nhưng đều cảm thấy đối phương rất đẹp mắt. Một người giúp đánh chó, một người giúp bắt rắn, lại có duyên gặp mặt như vậy.

Bé gái cười vô cùng duyên dáng, Đông Kỳ rất có hảo cảm với bé, đôi mắt to chớp chớp vừa chuyển, cười cười, lấy tay chỉ chỉ nhắc nhở bé nói:

"Cậu bị thương kìa!"

Đầu gối của bé bị trầy xước một mảnh lớn, còn chảy máu, bị dính cả bùn đất nhìn ghê cả người.

"Hình như do lúc nãy bị con chó kia rượt nên ngã xước, con chó kia thật đáng ghét! Tớ chỉ muốn chụp hình chúng nó mà thôi, sao hung dữ như vậy chứ."

Bé gái đi cà nhắc nhìn xung quanh một chút, thấy chỗ nào cũng hoa hướng dương, lại không thấy đường đi, mặt trời vừa lặn lại bị đám mây che khuất, khuôn mặt nho nhỏ lặn lại một chỗ:

"Cái này xong đời rồi, bị đuổi đến không biết Đông Tây Nam Bắc rồi, tớ. . .tớ lạc đường mất rồi!"

Đông Kỳ mang balo lên lưng, một bên trong lòng cảm khái tiếng anh của bé cậu thật sự không dám khen tặng, một bên vỗ vỗ ngực nói:

"Có mình ở đây! Bảo đảm có thể dẫn cậu đi ra ngoài. ở đây cũng không phải là sa mạc, còn sợ không tìm được đường đi sao? Này, cậu không phải người địa phương hả?"

"Ừm, không phải!"

"Vậy cậu ở đâu?"

"Tớ ở Đông Ngải!"

Khéo như vậy.

"Mình cũng vậy!"

Nhóc cũng bé hiện tại xem như là bạn cùng chung hoạn nạn, bình thường Đông Kỳ rất lười quan tâm con gái, hôm nay cảm giác khá tốt —— bé gái này nhu nhược thì thật nhu nhược, dũng cảm thì cũng thật dũng cảm, ngay cả rắn cũng cầm được, một đứa bé gái rất man. . . rất giống mẹ mình.

"Cậu đến đây với ai?"

Nhóc nói bằng tiếng Đông Ngải.

Bé gái lập tức sợ hãi lẫn vui mừng, ánh mắt xoẹt cái liền tỏa sáng: "Cậu là người Đông Ngải hả! Thật tốt quá thật tốt quá. Tớ thật sự không thích nó tiếng anh. Khó đọc lắm. . . tớ nói rất khó nghe đúng không?"

"Xác thực không dễ nghe chút nào!"

Đông Kỳ thành thật trả lời.

"Mẹ tớ nói, tớ nói tiếng anh giống như là con vịt kêu vậy á."

Bé cười khê nháy mắt mấy cái, ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc khi nhắc đến mẹ. .

Đông Kỳ nở nụ cười, so sánh này thực chuẩn xác, cũng bởi vì bé cười lên rất đáng yêu—— ân, hình như nhóc chưa từng gặp bé gái nào đáng yêu như vậy. . .

"Người nhà của cậu đâu?"

"Vừa mới bị lạc nhau. . . Ai, tất cả đều do hoa hướng dương làm hại. Thật đẹp, cậu cảm thấy có đẹp hay không? Tớ còn chưa thấy hoa hướng dương nào lớn như vậy. Vừa rồi tớ chụp rất nhiều ảnh, cậu có muốn xem hay không. . . Rất đẹp đó . . ."

Đông Kỳ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một đứa con gái, bị lạc đường không sợ hãi, cũng không loạn, còn có hứng thú xem ảnh chụp, thật sự cùng những đứa con gái khác rất khác xa nhau!

Nhóc bước lên nhìn thoáng qua, lập tức bị những hình ảnh này hấp dẫn, góc chụp thật sự rất đẹp:

"Những ảnh này là do cậu chụp ?"

"Ừm, đẹp lắm phải không, hihi!"

"Rất đẹp!"

Bé con híp mắt cười, má lúm đồng tiền nho nhỏ lộ ra: "Tớ rất thích chụp ảnh. Mỗi lần đi chơi, đều sẽ mang theo máy chụp ảnh. Cậu cũng đi nghĩ ở gần đây sao?"

"Ừm, mình đi theo ba mẹ đến nông trường chơi? Còn cậu thì sao?"

Tươi cười trên mặt bé lập tức thu lại, có chút ưu thương trong đôi mắt long lanh kia:

"Tớ đi tìm mẹ. Mấy tháng rồi tớ không được gặp mẹ tớ !"

"Vậy mẹ cậu ở đâu?"

"Mẹ tớ đi công tác ở đại sứ quán Trung quốc!"

"Nhưng ở đây đâu phải Trung Quốc! Cậu không đi tìm nhằm chỗ chứ!"

"Không biết, người lớn luôn thần thần bí bí. Tóm lại, mẹ tớ ở gần đây, chú tớ nói cho dù thế nào cũng phải đón mẹ về nhà . . Ta rất nhớ mẹ . . ."

Ngữ khí của bé cứ như một người lớn, mang theo chút gì đó thương cảm.

Đông Kỳ có thể hiểu được cảm giác nhớ mẹ này, vô thanh vô tức khiến khoảng cách bọn họ gần nhau hơn, nhóc không khỏi dịu dàng trấn an:

"Ngoan, nhất định cậu có thể tìm được mẹ! A, kỳ quái, vì sao cậu với chú đi tìm mẹ, rồi ba cậu đâu?"

"Tớ không có ba! Bọn họ nói chú chính là ba tớ, nhưng giờ không tìm được mẹ, không thể hỏi mẹ rõ ràng, cơm có thể ăn nhiều, nhưng ba không thể nhận bậy. . . Cho nên, tớ làm bộ như không biết."

Lời này chọc cho Đông Kỳ cười, biểu tình kia thật sự rất đáng yêu —— thật sự là một bé gái có chủ kiến.

"Chân của cậu không sao chứ, còn có thể đi sao?"

"Có chút đau! Đi đường không tiện cho lắm. . ."

Bé cúi đầu kiểm tra miệng vết thương một chút, thối thối, thực dừng cảm. Không khóc.

"Mình đỡ cậu đi, hoặc là cậu gọi điện thoại cho chú, kêu chú cậu tới đón cậu. . ."

"Tớ không biết đường về, di động vừa rồi đã rơi mất! Tớ lạc đường. . ."

"Mình có di động nè!"

Đông Kỳ lấy di động nhỏ trong balo ra:

"Cậu đọc số đi!"

"Tớ bấm cho. . ."

Bé gái nhận điện thoại, bấm một dãy số, sau đó ngọt ngào nói:

"Hello, chú, là cháu nè, thực xin lỗi chú, cháu không nên vụng trộm chạy đi chơi . . . cháu. . . cháu lạc đường, chú có thể tới đón cháu không? Ở ruộng hoa hướng dương ạ. Dạ, cháu chờ chú tới!"

Cúp điện thoại, bé trả điện thoại cho nhóc.

"Cám ơn, chú kêu tớ đứng tại chỗ chờ. Chú sẽ mở định vị tìm tớ!"

Trên cổ tay bé có đeo chiếc đồng hồ xinh xắn, bé bấm bấm vào trên đồng hồ vài cái, trên mặt đồng hồ lập tức nhảy lên một điểm màu xanh.

"Mình sẽ ở đây chờ với cậu!"

Ba ba nói qua: con trai muốn trở thành thân sĩ, không thể khi dễ bé gái, mà phải chiều cố bọn họ.

Cho nên, nhóc rất thân sĩ đỡ bé lên, rồi tìm một bãi đất trống, lấy miếng đệm trong balo ra, hai người ngồi xuống lại bắt đầu nói chuyện, tán gẫu rất hợp ý.

"Cậu tên gì?"

"Ninh Khuynh Văn! Còn cậu?"

"Đông Kỳ!"

"Vậy cậu mấy tuổi?"

"Mình năm tuổi!"

"Tớ cũng năm tuổi!"

"thật trùng hợp! sinh nhật cậu ngày mấy?"

"ngày 3 tháng 5!"

"Tớ ngày 2 tháng 5! Hắc hắc, thật tốt, tớ lớn hơn cậu một ngày."

"lớn hơn một ngày thì sao?"

Nhóc có chút nhăn mày, cảm thấy bé cười có chút xấu xa.

"chuyện này đại biểu, tớ là chị, cậu sẽ là em trai, ở trường học thầy cô luôn nói như vậy không phải sao: lớn tuổi hơn thì là chị hoặc anh, phải chăm sóc cho người nhỏ hơn mình là em trai hoặc em gái. Em trai Đông Kỳ, về sau chị đây sẽ bảo vệ em. . ."

Nói xong, còn dùng tay xoa đầu nhóc.

Chưa từng bị bé gái nào xoa đầu, nhóc nhất thời hóa đá:

Nhóc không thích làm em trai đâu...

Bé gái này sao cứ như quen thuộc vậy?

"Chắc, cậu bảo vệ mình như thế nào? Một con chó đã dọa cậu tè ra quần rồi!"

"Đó là do chị đây không muốn khi dễ chó có được không. . . nếu đi so đo với chó, chị đây không phải cũng là chó sao . . . chị đây là cố ý khiến chúng nó . . . Người là động vật bậc cao, là chúa tể của vạn vật, không thể khi dễ động vật cấp thấp, có biết không hả."

Này. . . Đây là cái lý luận gì chứ?

Đông Kỳ giật giật khóe miệng, lành lạnh hỏi lại:

"Dừng lại, cậu đây là ám chỉ mình là chó con chứ gì?"

Bé con cười tủm tỉm :

"Không có, cậu là một tiểu kỵ sĩ. Kỵ sĩ chuyên môn đánh chó!"

Đông Kỳ nở nụ cười, rất vừa lòng xưng hô kỵ sĩ này, tuy rằng kỵ sĩ đánh chó nghe có chút kỳ quái. Hơn nữa kỵ sĩ cũng là người mà!

Quên đi, mình sẽ không tính toán với bé. Mình muốn là thân sĩ.

15 phút sau, ruộng hoa hướng dương bên kia, có một người đàn ông lạnh lùng mang theo hai người thủ hạ đi về phía bọn họ, Đông Kỳ nghiêng mặt nhìn, liền ngăn người, người nam nhân này, cậu nhận ra, mỗi ngày đều ở trên TV, là người phủ Thủ tướng, tên là gì đây nhỉ?

Đúng rồi, tên Hoắc Khải Hàng. . .

"Văn Văn!"

"Chú!"

Ninh Khuynh Văn cười tủm tỉm chạy về phía người đàn ông lạnh lùng kia, một chân cà nhắc cà nhắc.

"Bà cô nhỏ ơi, cháu sao lại chạy loạn như vậy hả?"

Hách Quân theo ở phía sau lắc đầu: "Chú của cháu suýt nữa bị cháu hù chết rồi."

Đối với hai mẹ con nhà này, thật sự không để người ta bớt lo mà, cố tình trong lòng Hoắc thiếu lại xem bọn họ như bảo vật.

"Chú, cháu thật xin lỗi." Ninh Khuynh Văn ôm cổ chú, nhỏ giọng xin lỗi: "Chú đừng giận cháu nha!"

Mặc dù chú rất nghiêm túc, không thích cười, nhưng đối với bé thật sự tốt lắm.

"Không có việc gì là tốt rồi!"

Hoắc Khải Hàng không có trách cứ bé, ôm bé một cái.

Ở trong mắt anh, đứa nhỏ mà không bướng bỉnh, vậy không còn là đứa nhỏ rồi.

Anh có thể bao dung đứa nhỏ bướng bỉnh chuyện gì, dù lúc đi tìm có chút khiến người ta khấn trương, kinh hoàng nhưng loại kinh nghiệm này cũng là hoàn toàn mới .

Trước kia, anh cũng không thích trẻ con. Nhưng hiện tại, anh vô cùng yêu thương đứa bé này. Bởi vì bảo bối này do Mẫn Mẫn ban tặng cho anh.

Anh thấy chân bé bị trầy xước, nhìn có chút ghê người, khấn trương hỏi:

"Cháu bị thương sao?"

"Dạ, không cần thận bị ngã ."

"Chú đưa cháu về băng bó vết thương!"

Bên cạnh Hách quân đã để ý tới Đông Kỳ, híp mắt một chút, nhìn nhóc ánh mắt anh liền phát sáng:

Thật tốt quá, con trai Đông Đình Phong ở đây, thì Ninh Sinh Ca và Đông Đình Phong cũng ở gần đây.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 165

"Cháu bé, nhà cháu ở đâu? Cháu xem, Văn Văn nhà chúng ta bị thương, cần tìm một chỗ để xử lý vết thương, có thể đến nhà cháu làm phiền một chút không?"

Hách Quân ngồi xổm xuống, vẻ mặt ôn hòa hỏi, anh nghĩ muốn tìm ra chỗ ở của Ninh Sinh Ca.

Đông Kỳ chớp đôi mắt to tròn một cái, liền đưa tay chỉ về phía đông: "Ở gần đây có bệnh viện đó chú, ngay tại lộ bên kia kia. Chú đưa bé đến đó xử lý vết thương có vẻ tốt hơn."

Không biết vì sao, nhóc cảm thấy ánh mắt của hai người này không có ý tốt. Nhóc liền thông minh chỉ chỗ khác cho hai người họ.

Hoắc Khải Hàng quay đầu liếc một cái, cũng chú ý tới nhóc con này, tâm không khỏi nhảy dựng, ánh mắt nhìn xung quanh, lạnh nhạt nói:

"Đi đến bệnh viện trước."

Hoặc là vào trong xe của hắn xử lý một chút, dù gì đây cũng chỉ là vết thương nhỏ nên cũng không có gì đáng ngại.

Quan trọng là bọn họ chỉ muốn đi theo đứa nhỏ này, tìm ra nơi ở của Ninh Sinh Ca,——

Người Đông gia, đều có tính cảnh giác cao.

Hắn nhìn ra được, đứa nhỏ này vẫn luôn đề phòng bọn họ.

Thức ăn đã làm xong, nhưng Đông Đình Phong còn đang nói chuyện điện thoại, Ninh Mẫn liền ra ngoài tìm Đông Kỳ, Trần Tuy nói nhóc đã chạy qua phía bên kia chơi, liền hỏi cô có muốn gọi điện thoại kêu nhóc về không? Cô cười cười, nói không cần, tự cô sẽ đi tìm, dù sao cũng gần đây thôi.

Đi đến bên cạnh ruộng hoa hướng dương, gặp được a Xán anh ta lại nói nhóc gặp được một bé gái đang nói chuyện bên kia, liền đuổi anh ta đi chỗ khác. Cô bật cười. Đây là đi gặp bạn gái nhỏ sao?

Cô bật cười, năm tuổi?

Tìm bạn gái?

Nói giỡn sau, đứa nhỏ này từ trước đến giờ không thích đùa giỡn với con gái cơ mà.

Cô lấy điện thoại khởi động vị trí định vị của GPS, liền đi theo điểm chỉ dẫn mà tìm đến chỗ nhóc.

Lúc cô chui ra cánh đồng hoa, đi vào bờ ruộng bên kia thì trên người đã dính không ít phấn hoa màu vàng óng ánh rồi, trong lòng cô lại nhớ đến Văn Văn, thầm nghĩ, nếu Văn Văn mà nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, chắc hẳn bé sẽ vui lắm.

Lúc này phía xa cô liền nghe được có người đang nói chuyện:

"Tiểu Kỳ, tạm biệt!"

"Tạm biệt, chúc người sớm tìm được mẹ nha!"

"Ừm!"

Ninh Mẫn giật mình, giọng nói này sau lại quen tai như vậy, ...

Đây là do ban ngày suy nghĩ nhiều nên đêm đến mơ thấy sao?

Hay là. . .

Cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn qua thì thấy được khuôn mặt quen thuộc, một bóng dáng mà ngày đêm cô luôn mong nhớ xuất hiện trong tầm mắt cô, cô kích động nghẹn ngào kêu lên:

"Văn Văn . . ."

Giờ khắc này, cô vẫn hoài nghi những gì mình thấy không phải sự thật, con gái cô.., Văn Văn của cô....

Ninh Khuynh Văn vừa định trèo lên lưng, vừa nghe được có người gọi, lập tức quay đầu lại khi nhìn thấy rõ người phụ nữ xinh đẹp phong tình vạn chủng đang đứng trong ruộng hoa hướng dương, thì hai mắt lập tức phát sáng, mừng như điên, đẩy mạnh tấm lưng dày rộng phía trước ra, cũng không sợ đau nữa, chân thấp chân cao chạy đến, trong miệng vui mừng mím cười kêu lên vang vọng toàn bộ chân trời, chấn động luôn cả những đóa hoa hướng dương:

"Mẹ!"

Đông Kỳ chậm rãi quay đầu liền ngẩn ra, nhóc đang suy nghĩ vận khí của bé này thật tốt, nhanh như vậy mà đã tìm được mẹ rồi, nhưng khi nhóc nhìn rõ người đó thì cả người liền choáng váng, hai mắt trừng thật to như muốn rớt ra ngoài.

Này này, này rõ ràng là mẹ của cậu nha!

Mà người đàn ông vốn đang ngồi chồm hổm định công bé, cũng chậm rãi đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng khi thấy cô liền xoạt qua một tia mềm

mại, như có cái gì đó chặn trong cổ họng của hắn, hầu kết không ngừng nhấp nhô, có chút cảm giác thô ráp, hốc mắt ướt át:

Mẫn Mẫn!

Người con gái khiến hắn vừa yêu và vừa hận.

Cô cứ như vậy xuất hiện, mà không hề báo trước.

Đúng vậy, cô không có bị thương, cô vẫn tốt, cô mất tích bốn tháng, rồi cục cũng xuất hiện ở trước mặt hắn, những ngày nhớ nhung cứ như bờ đê bị vỡ tràn vào đồng ruộng.

Hắn hận không thể lập tức chạy qua ôm cô vào lòng để thỏa mãn những ngày nhớ nhung khát khao cô, để hắn có thể cảm nhận được hơi thở của người con gái khiến hắn mất ăn mất ngủ, muốn biết cô còn sống.

Nhưng không, hắn không làm như vậy, mà là hít một hơi thật sâu, đè xuống kích động trong lòng, từng bước từng bước đi đến đó, nhìn hai mẹ con ôm thành một đoàn, nhìn mái tóc dài của cô khắc sâu vào lòng —— hắn lẳng lặng đứng đó, cả người căng cứng.

Cô càng ngày càng đẹp, cũng càng ngày càng kiều diễm động lòng người rồi, dáng vẻ tươi cười sáng ngời đó, hơn nữa rất kích động.

Tim của hắn, cứ bang bang đập loạn. Cả người, hình như càng tràn đầy sức sống.

Mỗi người đều có một cái tín ngưỡng riêng, cô là tín ngưỡng của hắn là ánh mặt trời có thể chiếu ấm lòng hắn, gọi sáng cả thế giới của hắn.

Mất đi cô, cuộc sống của hắn ảm đạm mất đi ánh sáng, mất đi cả phương hướng.

Cho nên, từ nay về sau, hấn sẽ giữ chặt lấy cô, giữ chặt ánh mặt trời này, sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Ở phía trước.

"Mẹ, mẹ, con nhớ mẹ muốn chết, hức...con nhớ mẹ muốn chết luôn ..hức . . ."

Bé con gặt gao ôm lấy cổ cô, hai chân lại càng quăn chặt hông cô, nước mắt nước mũi thi đua nhau mà chảy, miệng vội vàng kêu, còn không ngừng hôn lên mặt cô.

Ninh Mẫn ôm chặt đứa nhỏ đáng yêu này, cảm giác mất mát cuối cùng cũng được lấp đầy, thời gian năm năm hai mẹ con cô luôn nương tựa lẫn nhau, sinh mệnh sớm đã dung nhập vào một chỗ, bây giờ chỉ xa cách bốn tháng nhưng cuộc sống của họ đã bị phá vỡ, giờ phút này, gặp lại con gái yêu của mình, cô chỉ cảm thấy như đã cách một đời. Giống như những kiếp nạn bấy lâu nay chỉ là một giấc mộng, khi tỉnh mộng cô sẽ trở lại chính mình. Đây mới là con người thật sự của cô.

"Văn Văn, Văn Văn. . . mẹ cũng rất nhớ con, mẹ nhớ con lắm, Văn Văn. . ."

Chuyện này cô luôn dấu trong lòng, chỉ cần nghĩ tới, tâm sẽ liền đau dử dội.

"Mẹ nhớ con sao mẹ không về tìm con? Mẹ, mẹ thật sự bị lạc đường sao! Mẹ bị lạc đường sao?"

Văn Văn ghen ngào nói, ủy khuất bưng lấy mặt cô:

"Mẹ có biết con sốt ruột lắm không?"

"Con tưởng mẹ không quan tâm con nữa?"

"Mẹ mỗi lần khi mẹ đi ra ngoài đều ôm con một cái thật lâu. Chiều về cũng sẽ đến trường đón con, đến tối mẹ cũng nhất định làm một bàn thức ăn thật to đợi con, nếu con ngủ trước nhưng đến khuya con giật mình cũng sẽ thấy mẹ ngủ bên cạnh con, ăn sáng xong sẽ đưa Văn Văn đi học, con muốn mẹ chạy moto chở con đi học . ."

"Mẹ, mỗi ngày con đều đợi mẹ, nhưng mẹ vẫn không xuất hiện.

"Mẹ..con bị bệnh, mấy ngày trước con bệnh đến hồ đồ, Văn Văn muốn mẹ sẽ dỗ Văn Văn, dỗ con uống thuốc, thuốc đắng lắm mẹ. . .

"Mẹ, sao mẹ vứt bỏ con lâu như vậy. . .

"Mẹ thật đáng ghét, đáng ghét . . .

"Sao mẹ có thể để Văn Văn thương tâm như vậy hức hức. . .

"Mẹ có biết không, Văn Văn nhớ mẹ nhiều lắm. . . nhớ tới tâm đều đau. . ."

Giọng nói mềm mại mang theo nồng đậm nước nở, miệng thì nói đáng ghét, nhưng hai tay lại ôm chặt chẳng buông.

"Vậy sao? Mẹ xin lỗi Văn Văn! Sao con lại sinh bệnh? Bây giờ con thấy sao rồi?"

Ninh Mẫn lau nước mắt trên mặt bé, vuốt ve gương mặt vốn dĩ tròn trịa giờ đã gầy đi rất nhiều.

Văn Văn muốn trả lời, đã bị một người giành trước nói:

"Con bé nhớ em, buổi tối thừa dịp bảo mẫu đi ngủ, một mình lén chạy tới ban công chờ em, nên bị cảm lạnh, sốt cao vài ngày không lùi, trong miệng vẫn gọi tên của em. Ngày 11 tháng 1, con bé sốt đến gần như không còn ý thức, ngày đó, Hách Quân gọi điện thoại nói cho anh biết đã tìm được

em, anh vốn định dẫn con cùng đi tìm em, con bé rất nhớ em nó rất muốn nhìn thấy em, nhưng tình huống cơ thể lúc đó của con bé rất xấu, nên anh không dẫn con bé theo, nếu không nó lại thất vọng rồi. Lúc anh bay đến Ba Thành thì em cũng đã rời đi, Mẫn Mẫn em bị lạc bên ngoài lâu như vậy, em không nhớ rõ đường về sao? Ở ngoài lâu như vậy, có phải đã đến lúc em nên về nhà không...?

Một giọng nói trầm thấp đặc trưng của người đàn ông vang lên.

Lúc Ninh Mẫn đến đây cũng thấy Hách Quân và Dương Khai đứng ở đây, chỉ duy nhất không thấy Hoắc Khải Hàng, toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt trên người Văn Văn, lúc đến đây chỉ thấy Văn Văn muốn leo lên lưng người đó, mà người đó lại quay lưng về phía cô nên cô cũng không biết người nọ là ai. Nhưng giờ thì cô đã biết, người vừa định công Văn Văn, lại là Hoắc Khải Hàng.

Hoắc Khải Hàng, Hoắc Khải Hàng, chỉ cần nhắc đến tên này, lòng của cô sẽ phát run. Người từng khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc vui vẻ, hiện tại chỉ khiến cô đau đớn và bất đắc dĩ.

Yêu quá nồng nhiệt, cái tình cảm khi còn trẻ, quá mức nồng nàn, không giữ lại chút gì cho mình, nhưng lại rơi vào kết cục thương tích đầy mình, dù sau khi một lần nữa bắt đầu cuộc sống, nhưng cái loại đau đớn này, cô vẫn không quên được. Nay, nó càng khắc cốt ghi tâm.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 166

Cô đứng thẳng lưng, chậm rãi ngẩng đầu, bốn phía đều là hoa hướng dương, màu vàng kim chói mắt, người đàn ông đó mặc áo sơ mi đen ngắn tay và cái quần tây đen, trên cổ cũng không thắt cà vạt nhìn rất thoải mái, đầu tóc vẫn màu đen không dài không ngắn vẫn như 6 năm trước, cước bộ trầm ổn từng bước lại gần.

Khuôn mặt cô từng quen thuộc kia cho dù nhắm mắt cô vẫn miêu tả rõ ràng..

Người đàn ông này không thích cười, trước mặt người khác anh ta cứ như tượng đá, dù có chuyện gì sắc mặt của anh ta cũng không thay đổi khiến người khác không biết anh nghĩ gì, tất cả mọi người đều kiêng kỵ anh ta, chỉ có cô không sợ. Có lẽ đây chính là duyên cớ.

Sau đó cô mới phát hiện, người đàn ông này khi cười rất đẹp, khuôn mặt như phát ra ánh sáng mờ lung, làm người ta không dời mắt được.

Ninh Mẫn hít một hơi thật sâu, chậm rãi dời mắt đi chỗ khác, trong đáy mắt có chua xót cùng đau khổ —— từng yêu nồng nhiệt như thế, nhưng không nghĩ tới có một ngày cô sẽ đau khổ như vậy, muốn vứt bỏ thì tâm lại đau đến không thở nổi.

"Tiểu Ninh?"

Bên trong cánh đồng hoa, có một người đàn ông vừa mừng vừa sợ kêu một tiếng.

Ninh Mẫn vừa quay đầu, liền thấy người đàn ông cũng vừa bước tới, là trung tướng Nhuế, gặp được cô người đàn ông này có kiên cường như thế nào cũng có chút kích động: "Tiểu Ninh, cuối cùng cũng tìm được cháu rồi, cuối cùng cũng tìm được rồi.."

Người đàn ông bước nhanh qua như một người cha ôm lấy cô, gặt gao ôm lấy Ninh Mẫn đang ôm Ninh Khuynh Vân.

Ở trước mặt người đàn ông cao to này, Ninh Mẫn thật sự nhỏ bé, nhưng một cái ôm này cũng khiến mũi Ninh Mẫn ê ẩm.

Ánh mắt cô nhẹ lướt qua, cũng nhìn thấy Dương Khai và Hách Quân, trên mặt họ đều mang theo nụ cười sau khi gặp lại, nụ cười muôn vàn cảm khái lòng đầy chua xót .

Mà phía sau bọn họ, một cậu bé trai sắc mặt tái nhợt không thể tin được nhìn một màn này, chuyện phát sinh trước mắt —— Đông Kỳ chỉ cảm thấy như đang mơ.

"Ông Nhuế, ông đừng ép sát con như vậy!"

Ôm quá chặt, Ninh Khuynh Vân cúi đầu lên tiếng kháng nghị.

Lúc này Nhuế Kính mới buông ra, bé con mới chịu trượt xuống, liền nghe mẹ mình nói với Hách Quân: "Trợ lý Hách, anh có thể dẫn hai đứa nhỏ này qua một bên không, tôi có chuyện cần nói. . ."

"Được, đội trưởng Ninh đây là lần thứ 2 Hoặc thiếu vứt bỏ hết thảy đi tìm cô, . dù trong lòng cô có oán giận anh ấy, cũng mong cô có thể đặt mình vào hoàn cảnh anh ấy mà suy xét.... ."

Hắn xoa đầu Ninh Khuynh Vân nói: "Vân Vân, mẹ con có chuyện muốn nói với ông và baba con, chúng ta qua bên kia chờ một chút nhé. . ."

Văn Văn nhìn mẹ một cái rồi gật đầu, xoay người chạy về phía Đông Kỳ vẻ mặt vui mừng, kiêu ngạo nói:

"Em trai tiểu Kỳ, em thấy không, chị tìm được mẹ rồi ..haha..."

Đông Kỳ mím môi, cau mày, rống lên:

"Người nói bậy bạ gì đó. . . Người đó là mẹ của tôi. . . Sao có thể là mẹ người được chứ?"

Nhóc chạy lại Ninh Mẫn, kéo tay cô vội vàng kêu:

"Mẹ, chúng ta về nhà đi, chúng ta về nhà. . ."

Nhuế Kính cúi đầu cao thấp đánh giá nhóc: "Tiểu tử này, chính là con trai Đông Đình Phong sao?"

"Phải! Tôi là con trai Đông Đình Phong. Mấy người đừng nghĩ muốn bắt cóc mẹ tôi. Mẹ, chúng ta về nhanh đi. Ba ba đang đợi chúng ta về ăn cơm đó."

Nhóc sử dụng hết khí lực bú sữa mẹ hung hăng lôi kéo cô đi về. . .

Ninh Mẫn bị kéo đi vài bước.

"Nè, nè Đông Kỳ, sao cậu có thể nhận mẹ bậy bạ như thế hả, đây là mẹ của tôi, cậu mau buông ra. . ."

Ninh Khuynh Văn vốn đag cao hứng vì tìm được mẹ, đây là một chuyện vô cùng vui nên bé mới muốn chia sẻ với người bạn mới quen này, ai biết lại gặp chuyện như vậy. Mẹ chỉ sinh một mình bé thôi, sao cậu ta lại tùy tiện nhận mẹ người khác như vậy chứ?

Bé gấp đến độ dậm chân, chạy tới kéo mẹ về.

"Này, đây là mẹ của tôi, người đừng kéo mẹ tôi. . ."

Đông Kỳ trợn mắt nhìn bé, có chút tức giận, sớm biết người này tới giành mẹ với cậu, thì lúc này cậu sẽ không cứu bé.

Văn Văn cũng trừng lại, vừa vội vừa giận ôm chặt tay kia của mẹ.

"Người nói vậy, đây là mẹ ta!"

"Người mới nói vậy đó, rõ ràng đây là mẹ ta!"

"Mẹ ta chỉ sinh ta, không có sinh chị gái hay em gái!"

"Mẹ ta cũng chỉ sinh một mình ta, không anh trai hay em trai gì cả!"

"Nói chung đây là mẹ ta!"

"Hừ, tóm lại đây là người mẹ mà ta đi tìm, Đông Kỳ người mau buông tay mẹ ta ra, nếu không ta sẽ đánh người đó!"

Ninh Khuynh Văn đen mặt rống, khi nói chuyện liên tục hăng giọng tau đánh thẳng vào mặt nhóc, lại bị Ninh Mẫn giữ lại:

"Văn Văn mẹ dạy con thế nào hả, nói chuyện với người khác phải biết phân rõ phải trái, đừng động tí là ra tay đánh người mà. Vũ lực không giải quyết được chuyện gì hết. Chỉ khiến mọi chuyện rối loạn thêm thôi!"

"Nhưng do cậu ta nhận mẹ vậy mà."

Ninh Khuynh Văn bĩu môi.

"Ta không nhận vậy! Đây là mẹ ta."

Đông Kỳ nhăn mày, sáng sớm nghe được ngữ khí của mẹ có chút khác lạ, không hiểu sao có một ý nghĩ kinh hoàng xuất hiện trong đầu cậu, cậu quyết định trước tiên phải gọi điện thoại cho baba biết mới được.

Nhóc cũng không đấu võ mồm với bé nữa, lấy điện thoại ra điện cho baba, miệng vội vàng nói:

"Ba ba, xảy ra chuyện rồi, baba mau tới đây đi, mẹ sắp bị người ta cướp đi rồi. . ."

Nhóc còn chưa nói xong, điện thoại đã bị đoạt, cuộc gọi bị tắt, điện thoại còn bị ném ra xa.

Khi để một đứa bé, thật sự là chuyện vô cùng mất mặt, nhưng trong tình huống này Hách Quân chỉ có thể làm vậy.

Đông Kỳ hí hí mắt, hơi giương cái miệng nhỏ nhắn ra, nhìn về phía cái điện thoại bị ném, quay đầu lại căm tức nhìn Hách Quân, vô cùng tức giận nói:

"Đây là tài sản cá nhân, vị tiên sinh này, cố ý hư hại hay làm mất tài sản của người khác, căn cứ vào điều 302 của 《 luật dân sự 》 Đông Ngải Quốc, tiên sinh phải trả phí bồi thường gấp mười lần."

Hách Quân nao nao, ai cũng nói con của Đông Đình Phong là một thiên tài xem ra cũng không phải lời đồn a. Tuổi còn nhỏ, mà đã hiểu rõ 《 luật dân sự 》 tới như vậy.

"Pháp luật có điều này không sai. Vấn đề là người có nhân chứng sao? Không có nhân chứng, mọi chuyện chỉ là nói suông, trên luật pháp, chú ý nhất là nhân chứng vật chứng đều đủ."

Hắn hỏi ngược lại.

"Có, mẹ ta sẽ là nhân chứng cho ta."

Đông Kỳ ngẩng đầu lên, khuôn mặt không theo nói tiếp, một tay nắm chặt tay mẹ mình.

Hách Quân nở nụ cười, liếc sắc mặt tái nhợt của Ninh Mẫn:

"Đáng tiếc cô..."

"Đủ rồi, Hách Quân!"

Ninh Mẫn biết anh ta muốn chối bỏ thân phận của cô với Đông Kỳ, không khỏi lạnh lùng nói một tiếng ——tổn thương Đông Kỳ, đây là chuyện cô không muốn xảy ra nhất.

Hách Quân chỉ cần câm miệng.

Đông Kỳ là đứa bé thông minh, thấy mẹ vẫn bảo vệ nhóc, liền mượn cơ hội này nắm tay cô lôi kéo đi về:

"Mẹ, mẹ đừng để ý đến bọn họ, chúng ta về đi, baba đang đợi đó."

Trực giác nói cho nhóc biết, những người này xuất hiện, sẽ mang đến phiền toái cho baba và nhóc, nhóc rất chán ghét ánh mắt mà Hoắc Khải Hàng nhìn mẹ..

"Đông Kỳ, ta cảnh cáo người, không cho phép người lôi kéo mẹ ta..."

Bên kia, Ninh Khuynh Văn vốn bức bối, chạy tới đẩy Đông Kỳ ra.

"Văn Văn, dừng tay. Tiểu kỳ, con đừng nháo!"

Đối mặt với tranh đoạt của hai đứa bé này, Ninh Mẫn có chút đau đầu, hiện tại nên giải thích việc này thế nào đây?

Aizzz, chuyện phiền phức luôn xuất hiện không hề báo trước.

Hai đứa bé đều ngẩng đầu lên, nhìn cô, sau đó lại trừng mắt nhau, đều không phục.

"Hách Quân, dẫn hai đứa lại đằng kia chơi chút đi. Kỳ Kỳ ngoan ngoan đến đó chờ một lát được không? Còn có Văn Văn thu liễm lại tính xấu của con một chút, lát nữa mẹ sẽ nói chuyện với con... Tóm lại, hai con không được cãi nhau nữa... Có nghe không... Nếu không mẹ sẽ tức giận..."

Cô rút hai tay mình ra, sau đó xoa đầu hai đứa, rất nghiêm túc nói.

"Được rồi... Tiểu Kỳ nghe lời mẹ mà..."

"Dạ... Chỉ cần cậu ta không giành mẹ với con thì cái gì cũng được ạ."

Đông Kỳ đi qua một bên, liên tiếp quay đầu lại, cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ Văn Văn thật sự là con của mẹ?

Làm sao có thể?

Văn Văn cũng tránh qua một bên, liên tục nhíu mày, nghiêng đầu suy nghĩ:

"Hình như mẹ cũng biết người. Chẳng lẽ đây là con nuôi của mẹ?"

Mí mắt Đông Kỳ nhảy một cái, liếc xéo bé một cái, đột nhiên nhớ đến trước đây mẹ có nói qua..., trong lòng không khỏi nghĩ tới, liền trừng mắt cãi lại:

"Người mới là con nuôi..."

Bên kia, Ninh Mẫn nói xong liền nhìn hai đứa cúi đầu đi qua đó, cũng không có cãi nhau nữa mới thở dài một hơi. Quay đầu lại, cô đứng ngay gần nhắc tay chào Nhuế Kính bằng nghi thức quân đội, bình tĩnh báo cáo:

"Báo cáo trung tướng Nhuế, lính đặc chủng số DLF621 có mặt. Hành động tháng chín, tổ Liệp Phong xuất động bảy lính đặc chủng, mục tiêu là

nghe cách cứu viện Thủ tướng bị Trúc quốc bắt giữ. Bởi vì Trúc quốc đã có âm mưu từ trước nên hành động lần này có năm người hi sinh, một người mất tích, chỉ còn lại lính đặc chủng số DLF621 may mắn còn sống sót. Nhưng số DLF621 không còn mặt mũi nào về đơn vị, nên tự mình lêu lổng bên ngoài, đã vi phạm kỷ luật quân nhân, nguyện ý tiếp nhận hình phạt của cấp trên!"

"Phạt cái gì mà phạt? Cháu trở về là tốt rồi! Đứa nhỏ này, aizzz, mấy tháng nay khiến chúng ta khổ trương lo lắng muốn chết, cháu cũng không biết vì chuyện của cháu mà mẹ con khóc hết nước mắt, trở về là tốt rồi..."

Nhuế Kính thương cảm nói.

Ninh Mẫn chậm rãi thu tay lại, nhìn Nhuế Kính, lại nhìn người đàn ông luôn dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, nói ra một câu khiến người ta tái tê lòng:

"Báo cáo trưởng quan, tôi tình nguyện coi như mình đã chết."

"Cháu đang nói mê sảng cái gì hả!"

Nhuế Kính ngẩn ra, lập tức quát lớn.

"Báo cáo trưởng quan, đây không phải mê sảng, tổ Liệp Phong cho tới bây giờ vẫn là một chính thể, hôm nay các chiến hữu đều chết ở Trúc quốc, nhưng Ninh Sinh Ca vẫn còn sống trên đời này, đây không phải chuyện may mắn, mà là chuyện thương tâm cỡ nào. Mấy tháng nay, Ninh Sinh Ca tuy vẫn sống nhưng so sánh với cái chết càng thống khổ hơn gấp trăm ngàn lần. Giãy dụa trong địa ngục thật sự không dễ chịu chút nào. Khi Mạc Thần Chi giết đồng đội tổ Liệp Phong, cũng đã giết chết Ninh Sinh Ca. Ninh Sinh Ca của hiện tại chỉ là một cái xác không hồn!"

Nghe được những lời này, sắc mặt Nhuế Kính cứng đờ, dáng tươi cười cũng ngưng trệ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 167

Hắn im lặng nhìn qua khuôn mặt trắng bệch của Hoắc Khải Hàng, thấy anh ta giang hai tay đi tới như muốn ôm lấy người phụ nữ lạnh lùng này.

Cô lại lùi ra sau.

Ninh Mẫn không muốn liên quan đến người đàn ông này nữa, cô biết nếu anh ta ôm cô nhất định sẽ có thêm nhiều phiền toái, nên cô lựa chọn lui ra.

Cô từng rất thích được anh ôm vào ngực, lồng ngực dày rộng này khiến cô ấm áp, cho cô cảm nhận được sự an toàn, nhưng mà hôm nay người đàn ông này chỉ khiến trái tim cô băng giá và đau đớn.

Cô tránh đi cái ôm của anh, bình tĩnh mà lãnh đạm nhắc nhở:

"Trưởng quan Hoắc, xin tự trọng!"

"Mẫn Mẫn..."

Hắn trầm thấp kêu cô, đôi tay nắm thật chặt, cái xưng hô xa lạ đó khiến hắn khó chịu.

"Xin trưởng quan hãy gọi tôi là số DLF621, hoặc cũng có thể là Đông phu nhân!"

Cô lạnh lùng cười nói:

"Ngày 3 tháng 11, tôi đã thành đại thiếu phu nhân Đông gia ở Ba Thành. Hoắc trưởng quan, đoạn tình cảm ngày đó của tôi và anh đã trở thành quá khứ. Mong anh đừng kêu tôi bằng cái tên thân mật như vậy ... nếu vượt quá giới hạn, chồng của tôi sẽ không vui."

Lời nói cực kỳ tàn nhẫn, vẻ mặt mỉm cười lãnh khốc vô tình, chỉ một cách xưng hô nhưng cô đã phủ sạch hoàn toàn quan hệ của hai người.

Giờ khắc này, cô đau đớn, giống như có ai đó lấy dao găm cắt xuống thịt của cô ——

Khối thịt này là hân, sáu năm trước đã bám sâu vào trong máu của cô, sáu năm sau nó càng hòa tan vào ý niệm của cô, cho dù bị phản bội nhưng phần tình cảm này cô vẫn khắc sâu trong lòng.

Không phải sau, những năm gần đây cô luôn sống một mình không quen bạn trai, vì cảm thấy không có người đàn ông nào xứng đáng làm cha của Văn Văn, cũng có lẽ bởi vì tình cảm đó quá sâu.

Hôm nay, cô muốn đem tình cảm này vứt bỏ.

Bởi vì cô đã là vợ người khác, cô muốn có trách nhiệm với người đàn ông của mình.

Giây phút này, cô nhìn khuôn mặt trắng như tờ giấy của hân, cả người như đóng băng ở trước mặt mình, đôi mắt mang nhiều nhớ nhung, lộ ra bi ai và không cam lòng, hân cắn răng nói:

"Đông phu nhân? Vậy tôi có nên chúc mừng cô không? Được gả cho một người chồng lý tưởng?"

Trong giọng nói của hân đầy thống khổ.

Sáu năm rồi, vì muốn mình cường đại hơn, hắn bỏ ra sáu năm để chờ đợi, sau đó tìm cô, muốn bày tỏ lòng mình nhưng hết chuyện này đến chuyện khác liên tiếp xảy ra khiến hắn trở tay không kịp, hành động tháng 9, là một lựa chọn đau khổ nhất của hắn, sau đó tuyệt vọng tìm kiếm, bị thương chờ đợi thăm lí và phán quyết, nhưng lại ngoài ý muốn nhận được một kinh hỉ thật lớn, sau đó lại là một cái tin dữ đáng sợ như vậy...

Hắn còn chưa cảm nhận được niềm vui thì đã bị đau đớn tra tấn, cho tới hôm nay thấy được cô còn sống, nhưng hắn không cảm giác được mừng như điên mà là đau đớn hơn trước..

Một tờ giấy kết hôn, đã đẩy người con gái sắp thuộc về hắn cho người đàn ông khác. Cô đã thành vợ của người ta.

Việc này với hắn mà nói quá mức châm chọc.

Ninh Mẫn hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn nam nhân mà cô từng nghĩ sẽ gả cho hắn, sẽ trở thành người vợ của hắn, làm một người vợ hạnh phúc. Nhưng sự thật đã phá tan ý nghĩ của cô. Bốn tháng trước, lúc hắn cầm nhẫn đến cầu hôn cô, cô gần như muốn gật đầu, vì Văn Văn cũng vì mình yêu hắn, nhưng cuối cùng cô vẫn không đồng ý.

Bởi vì do dự, ma xui quỷ khiến cô và hắn đã bỏ lỡ nhau.

"Mẫn Mẫn, sao cháu có thể lấy hôn nhân làm trò đùa?"

Nhuế Kính nghiêm túc lắc đầu:

"Việc này do cháu nhất thời hồ đồ thôi!"

"Báo cáo trưởng quan, tôi rất tỉnh táo! Khi trưởng quan Hoắc buông tha cho tổ Lập Phong, bức tôi vào con đường chết, chồng của tôi Đông Đình Phong đã cứu tôi, để tôi có dũng khí sống tiếp. Khi ký tên lên tờ kết hôn này, thì tôi rất thanh tỉnh."

Giọng nói trầm tĩnh của cô vang lên, một câu nói như con dao vô hình đâm vào lòng người

Tâm của Hoắc Khải Đường như nhỏ máu, hăn hung hăng nắm chặt nắm tay: người con gái hăn yêu nhất, lại nói ra lời này, từng chút từng chút lãng trì linh hồn của hăn.

Hăn biết rõ cô đang hận hăn, cho nên cô chọn phương thức này để trả thù hăn, để chấm dứt tình cảm của hăn và cô...

Nhưng hăn không cam lòng tiếp nhận sự thật này.

Dù cô là vợ người khác.

Hăn vẫn muốn có trái tim cô, sẽ không bao giờ thay đổi.

Việc trước mắt là hăn không thể cứng đối cứng với cô.

Cô càng dùng những lời lẽ này chọc giận hăn, vậy hăn càng phải tỉnh táo — đúng, hăn phải tỉnh táo, hăn sẽ cho cô một thời gian cũng như cho bản thân mình một thời gian, sau đó từng chút phá vỡ bức tường trong lòng cô, nếu bây giờ hăn cứng rắn chống đối với cô nhất định sẽ không có kết quả tốt.

"Ninh Sinh Ca tôi không cần biết cô là phu nhân của ai, nhưng trước mắt cô là đội trưởng tổ Liệp Phong thì phải về đơn vị nhận lệnh, đây là cương vị công tác của cô. Cũng là nguyên nhân chủ yếu hôm nay chúng tôi tới đây, tôi mong cô có thể phối hợp quay về nước để tiếp nhận điều tra quân sự"

Hăn dùng lý trí để xử lý chuyện này, sắc mặt bình tĩnh không rợn sóng, giống như sỡ dĩ hăn có mặt ở tại đây chỉ do công việc chứ không có nữa điểm tư tình, thậm chí hăn còn chào với cô theo nghi thức quân đội:

"Chiều nay, hài cốt của các thành viên trong tổ Liệp Phong sẽ được chuyển về thủ đô. Thân là đội trưởng cô nên có mặt trong nghi thức bàn giao hài cốt của họ."

Vốn những lời cự tuyệt đã chuẩn bị sẵn nhưng vì câu nói này mà ngăn lại trong cổ họng.

Ninh Mẫn ngơ ngác nhìn hấn, phải không?

Các đội viên đều được đưa về sao?

Sống mũi cô cay cay, bốn tháng rồi, đã bốn tháng cuối cùng bọn họ cũng có thể trở về nhà.

Bọn họ sống đi ra ngoài, nhưng trở về chỉ là những cái xác, thân nhân của bọn họ sẽ có bao nhiêu thống khổ

"Về cùng anh đi! Hậu sự của các đội viên, anh nghĩ em muốn tự mình an bài cho họ!"

Ngữ khí của Hoắc Khải Hàng ôn hòa hơn nhiều.

Hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Người đàn ông này rất hiểu cô, hấn lấy lý do này để cho cô không có cách nào cự tuyệt hấn.

Quay về đó là chuyện phải làm rồi.

"Được, tôi trở về."

Cô nhắm mắt lại, đáp ứng.

"Vậy đi thôi! Bây giờ chúng ta sẽ đi tới sân bay!"

Hắn thở dài một hơi, trong lòng chua xót, muốn bước lên dắt tay cô, lúc này cô lộ ra yếu ớt, bất lực, hắn thật sự rất muốn ôm cô vào lòng.

Cô lại giống như lâm đại dịch mà lùi về sau :

"Chiều nay mới tổ chức nghi thức phải không? Được rồi, đến lúc đó, chồng tôi sẽ đưa tôi tới Quỳnh Thành. Tôi đã dẫn họ đi, thì tôi cũng sẽ đón họ về, đó là trách nhiệm của tôi. Anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ tham gia."

Cô lại lần nữa xát muối vào tim hắn.

Tâm của Hoắc Khải Hàng thoáng run rẩy.

"Hoắc Khải Hàng, tôi rất nhớ Văn Văn, anh có thể để con bé ở lại đây với tôi không. Anh đi đi, còn những chuyện khác đợi tôi đến Quỳnh Thành rồi nói tiếp..."

Ninh Mẫn không để ý tới người đàn ông đang nhú mào trước mặt, xoay người đi về phía hai đứa nhỏ.

"Anh sẽ không để Văn Văn ở lại đây! Nếu em nhớ Văn Văn thì hãy trở về với anh."

Lời nói lạnh nhạt của hắn khiến mặt Ninh Mẫn tái nhợt, lòng càng lạnh.

Đột nhiên cô cảm thấy muốn nhận quyền nuôi dưỡng Văn Văn từ tay người đàn ông này là một chuyện vô cùng khó.

Ninh Mẫn nhin nhin, nhưng cô không cách nào đè nén lửa giận hừng hực trong lòng, cô quay phắt lại, đáy mắt có tia lửa bắn ra bốn phía:

"Hoắc Khải Hàng, anh còn muốn hại tôi như thế nào nữa mới cam tâm hả?"

"Bốn tháng trước, nếu như không phải anh chạy tới Trung Quốc dẫn Văn Văn đi, tôi cũng sẽ không gặp những chuyện chết tiệt này. Trong bốn tháng qua, tôi đã sống không bằng chết, tất cả đều do anh ban tặng đó, thật vất vả tôi mới sống yên ổn một chút thì anh lại xuất hiện can thiệp vào cuộc sống của tôi? Anh không thể để tôi sống yên ổn sao? Văn Văn là con gái của tôi, nó là khối thịt trong lòng tôi. Sao anh có thể nhẫn tâm đoạt nó một lần nữa rời khỏi tôi hả?."

"Hoắc Khải Hàng, trong mắt anh tôi là gì hả?"

"Cần thì tìm tới, không cần thì vứt bỏ. Tôi là người, chứ không phải đồ vật, rốt cuộc anh có để ý tới cảm nhận của tôi không?"

"Xin hỏi, rốt cuộc tôi đã làm gì sai? Mà anh muốn gọi tới thì tới, muốn đuổi thì phải đi hả?"

Cô rống thật to, ủy khuất, thống khổ... lòng của nàng, sớm đã chứa đầy thương tích:

"Anh đừng như vậy nữa được không? Tôi không cần gì nhiều, tôi chỉ muốn có một gia đình hạnh phúc, chỉ đơn giản vậy thôi, cũng không được sao."

"Cũng bởi vì anh mà sáu năm trước tôi vứt bỏ cha mẹ mình; tôi biết, ai cũng nói tôi ngốc, bởi vì anh sáu năm nay tôi vẫn một mình nuôi nấng Văn Văn, tôi biết, nhưng ai kêu tôi yêu đứa nhỏ nhiều như vậy; bởi vì anh, chiến hữu của tôi đều đã hi sinh nơi đất khách quê người, xin lỗi, những chuyện này tôi đều biết..."

"Hoắc Khải Hàng, Ninh Sinh Ca chết rồi, cô ta chết trong tai nạn máy bay ở Trúc quốc, là do anh đẩy cô ta vào con đường chết không phải sao?"

"Hiện tại, tôi chỉ muốn sống yên ổn một chút, vậy mà anh cũng lấy Văn Văn để bức tôi sao?"

"Có phải hay không, anh muốn ép tôi chết anh mới vừa lòng sao?"

"Anh biết không? Tôi sống mệt mỏi lắm rồi? Chuyện tới nước này anh còn muốn tra tấn tôi sao nữa hả!"

Câu cuối cùng cô rống lên như người bị tâm thần.

Hoặc Khải Hàng không trả lời, thấy cô không thể khống chế cảm xúc của mình, cô chưa từng dùng cảm xúc này đối với hắn, tâm không hiểu sao cứ đau. .

Khó chịu!

Cô khó chịu, sao hắn không biết chứ.

Người đã từng ân ái, hôm nay lại lấy sự thù hận để đối diện nhau.

Tình cảm của hắn và cô sao lại đi tới mức này chứ?

Hắn không nghĩ ra, càng không muốn nghĩ tới.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 168

"Tiểu Ninh, cháu bình tĩnh một chút được không? Trong chuyện này cháu không thể đổ hết hoàn toàn trách nhiệm lên người trưởng quan Hoắc...."

Nhuế Kính muốn bước lên khuyên giải, đột nhiên một viên đạn xuyên không mà tới, bắn trúng sau vai ông, lực bắn thật lớn đẩy ông bước lên thêm một bước, Ninh Mẫn nghe được âm thanh xa lạ, phản xạ có điều kiện quay qua đỡ ông, nhưng đỡ chính là bàn tay đầy máu.

"Trưởng quan!"

Tất cả tức giận trong giây phút này đều tan biến, cô ngây người, hoảng sợ kêu lên.

Hoắc Khải Hàng giật mình, nhìn về phía đạn bắn ra, tâm trầm xuống: nếu như không phải Nhuế Kính bước lên trước một bước, thì viên đạn này sẽ bắn vào đầu Ninh Mẫn.

Có người muốn ám sát Ninh Mẫn —— Hách Quân từng nói với hắn: Đông Đình Phong đã nói với Ninh Trùng một chuyện trong suốt thời gian qua cô đã bị ám sát hai lần.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của hắn thành linh biến đổi, hét to một tiếng:

"Cẩn thận! Mau nằm xuống..."

Hắn bước nhanh lên trước đây Ninh Mẫn và Nhuế Kính ngã xuống, nhưng đã quá trễ, viên đạn thứ hai đã bắn tới, đi thẳng về phía trước bắn vào người hắn, cảm giác bị xé rách da thịt ập tới khiến trán hắn đổ đầy mồ hôi, ..trong miệng khó chịu hừ hừ một tiếng.

Ninh Mẫn vốn bị đẩy ngã xuống đất đến khi phục hồi tinh thần lại thấy gương mặt vặn vẹo của Hoắc Khải Hàng, âm thanh viên đạn bay tới cô nghe rất rõ ràng.

"Hoắc Khải Hàng..."

Cô kinh hãi kêu lên.

Tay vừa chạm vào người hắn thì cảm giác dính dính, sắc mặt cô đại biến.

Hách Quân và Dương Khai canh giữ ở bên cạnh thấy một màn này sắc mặt cũng thay đổi.

Dương Khai hạ thấp người xuống, một bên chạy tới, một bên gọi điện thoại, trầm giọng nói: "Gần đây có tay súng bắn tỉa, Hoắc thiếu bị tập kích, phương hướng ở phía bên phải...." Hắn phán đoán tọa độ của đối phương, hạ lệnh cho các cảnh vệ ở gần đó đánh trả.

Hách Quân kéo hai đứa trẻ ngồi xuống, nghiêm mặt ra lệnh:

"Hai đứa ngoan ngoãn nghe lời, không được nhúc nhích!"

Hắn cũng bước nhanh tới đó.

"Anh bị trúng đạn rồi, anh trúng đạn rồi..."

Máu chảy rất nhiều sắc mặt Ninh Mẫn trắng bệch không còn giọt máu, vị trí vết thương ... đó là nơi cơ quan nội tạng.. nghĩ đến đây lòng cô gần như không được sợ hãi.

Cô đỡ hẳn lên, kiểm tra miệng vết thương, chỉ thấy miệng vết thương, không có mở miệng, đường kính viên đạn không lớn, lúc bắn lên do đường bắn xa, đã làm giảm lực sát thương của nó, nhưng nó cũng đã làm thương tổn nội tạng bên trong...

"May quá, em không bị thương..."

Hắn cắn răng nhin đau, tay đưa lên muốn xoa gương mặt đang lo lắng kinh hoàng của cô, nhưng đau đớn kịch liệt đã tàn phá ý thức của hắn, hắn cảm giác tầm mắt của mình càng ngày càng mờ hồ, tay càng ngày càng nặng.

Cuối cùng ngón tay chưa chạm được bên mặt của cô thì đã rơi xuống.

"Đừng hận anh được không... Đừng hận anh... anh đã hối hận đến muốn giết chết chính mình..."

Hắn thở gấp, dần dần lâm vào hôn mê, hai mắt liều mạng mở ra như muốn nhớ kỹ khuôn mặt của cô, rất sợ lần nhắm mắt này, sẽ là cả đời.

Viên đạn bắn trúng người, so với phim điện ảnh trên TV càng đáng sợ hơn. Hắn và cô là người hiểu rõ về phương diện này, biết rõ vị trí trúng đạn này—— đại biểu cho việc một chân đã ước vào quỹ môn quan.

"Không được ngủ, anh không được ngủ có nghe không hả, nếu anh muốn em không hận anh thì anh không được ngủ. Hoặc Khải Hàng, nếu anh dám ngủ, cả đời này em không bao giờ tha thứ cho anh, Khải Hàng ..anh có nghe không..."

Cô hung hăng vỗ mặt của hắn, gào thét, bàn tay càng ngày càng dính nhiều máu.

"Được, được..., anh không ngủ... anh còn có rất nhiều lời muốn nói với em cơ mà,... anh không ngủ,.... anh sẽ không ngủ đâu..."

Hoắc Khải Hàng nở nụ cười, một người luôn lạnh lùng như vậy nhưng khi cười lộ lên ôn hòa hơn nhiều, ôn hòa đến lòng người đau xót...

Dương Khai đã tới gần, thấy được xung quanh thân hằn toàn máu, giọng nói phát run:

"Phải lập tức cầm máu! Bằng không Hoắc thiếu sẽ chết đấy... Chỉ mong không thương tổn đến lá gan lá lách, chỉ mong không có làm bị thương lá gan ..."

Tâm Ninh Mẫn càng hoảng loạn, tay ngăn không được phát run, lần nữa lặp lại:

"Anh sẽ không có việc gì, tuyệt đối sẽ không có việc gì! Hoắc Khải Hàng, con mẹ nó anh phải cố gắng chịu đựng cho em, em còn chưa có chết, anh dám chết trước mặt em, em nhất định cho anh biết mặt..."

Cô gào lên, nước mắt đã sớm chảy.

Giờ khắc này, cô mới biết rõ tình cảm của mình đối với người đàn ông này vẫn còn.

"Kỳ thật, em vẫn còn yêu anh đó..."

Trước khi hôn mê, Hoắc Khải Hàng vẫn nói một câu:

"Mẫn Mẫn... Nếu anh không chết... em có thể cho anh một cơ hội nữa không..."

Giữa trưa 12h, ở khách sạn Hâm Loan, Đông Đình Phong vừa mới nói chuyện điện thoại xong, nhìn xung quanh vẫn không thấy Ninh Mẫn, liền hỏi Trần Tụ.

"Phu nhân đi tìm tiểu thiếu gia rồi! Bên trong ruộng hoa hướng dương, a Xán đang ở đó.."

Hắn gạt đầu, sờ túi, hắn quên cầm điện thoại nên quay về phòng, vừa vặn nghe tiếng điện thoại vang lên, đi vòng qua cầm điện thoại liền nhìn thấy số của tiểu Kỳ, vừa nhấn nghe liền nghe tiếng gọi gấp gáp của con trai, hắn cả kinh, muốn hỏi lại, thì đầu giây bên kia truyền đến âm thanh tút tút tút, không có trả lời.

Hắn gấp gáp gọi lại, tắt máy.

Như thế nào lại tắt máy?

Điện thoại không có chức năng khác, nếu chờ sẽ không lâu như vậy

Hắn nhú mào, bước nhanh ra cửa, bước chân rất lớn, trong lòng ầm ầm có chút bất an ——

Hoặc Khả Hàng chiều nay đã tới Sydney, chuyện này hắn đã biết rõ. Chỉ là đêm qua, trong phòng giám sát và điều khiển đã mất đi hành tung bọn họ.

"Làm sao vậy?"

Trần Tụy xách thùng cá vào, thấy mặt sắc mặt hắn ngưng trọng, liền hỏi.

"Mau đi tìm tiểu Kỳ. Tôi thấy có chút gì đó là lạ! Điện thoại nó tắt máy không gọi được!"

Trần Tụy lập tức rùng mình.

Hai người bước nhanh đi ra ngoài, vừa đi, một bên gọi.

Trần Tụy gọi điện thoại cho a Xán, không có người nghe máy, đầu hai người đổ đầy mồ hôi, tìm một đường, cũng không thấy bọn họ.

Đúng lúc hai người muốn trở về, liền nghe được tiếng nổ phía bên ruộng hoa hướng dương, bọn họ giật mình đuổi theo, thấy a Xán dắt Đông Kỳ trở

về.

Sắc mặt Đông Kỳ trắng bệch, dốc sức liều mạng giãy dụa, không muốn bị a Xán kéo đi, vốn nhóc đã chứng kiến chuyện kinh hoàng như vậy, tinh thần chưa ổn định lại suýt chút nữa đã trượt té, a Xán muốn đỡ, lại bị đẩy ra —— chắc, a Xán làm gì đã đắc tội tiểu thiếu gia rồi, khiến tiểu tử này nóng nảy như vậy, đáy mắt như phun lửa rồi.

Đông Đình Phong trong lòng bất an , hỏi.

"A Xán, phu nhân đâu rồi?"

"Ba ba, mẹ đi theo bọn họ rồi, cũng không quay đầu lại đã rồi đi... Còn có hai người bị thương, chảy thiệt nhiều máu, mẹ khóc rất thương tâm... mẹ kêu con trở về, mẹ không cho con đi theo... con đuổi theo thì mẹ lại đuổi con trở về...baba mẹ đây là ý gì?"

Đông Kỳ vừa thấy ba mình, liền chạy nhanh tới trong ngực hẳn, trong miệng lung tung gọi, trong giọng nói có loại cảm xúc ủy khuất.

Mẹ không chịu cùng nhóc về nhà, mẹ vứt bỏ nhóc lại, điều này khiến nhóc rất thương tâm.

Mẹ lại không muốn nhóc sao?

Giờ khắc này, trong lòng của nhóc có một loại cảm giác bị vứt bỏ rất cô độc.

Đông Đình Phong nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn a Xán đang lại gần.

A Xán vội vàng đáp: "Là bọn người đệ nhất thiếu. Vừa rồi có người ở gần bắn lén, vai trung tướng Nhuế trúng đạn, đệ nhất thiếu thì trúng đạn ở phần eo, hiện tại, bọn họ đã hộ tống đệ nhất thiếu đến bệnh viện gần nhất để cứu hẳn... vị trí trúng đạn của trung tướng Nhuế không mấy nguy hiểm,

nhưng đệ nhất thiếu chảy rất nhiều máu, không biết có thể giữ mạnh được hay không. Phu nhân đã lên xe đi theo bọn họ, để cho ta đưa tiểu thiếu gia trở về..."

Giống như bị đánh trúng một quyền, Đông Đình phong đột nhiên khó chịu, chết tiệt hần chỉ nói chuyện điện thoại một chút, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy?

"Gọi điện thoại cho cậu, sao cậu không nghe?"

Trần Tuy nghe, cũng giật mình hết hồn, lập tức quát to một tiếng.

Chuyện nghiêm trọng như vậy, tiểu tử này lại không báo trước.

A Xán vừa sờ túi, giọng nói càng nhỏ hơn:

"lúc nãy đuổi theo tiểu thiếu gia, đã bị rơi mất!"

Đông Đình Phong trầm mặt, lạnh lùng nhìn anh, thẳng đến đầu Xán đầu đầy đổ mồ hôi. Hôm nay, là hần thất trách.

"Bọn họ đi về phía nào! Lập tức đuổi theo!"

"Vâng!"

Sau đó bọn họ vội vàng đuổi theo, muốn cứu người họ sẽ đến bệnh viện gần nhất, đây là điều cơ bản. Bởi vì thương thế của hai người kia quá nghiêm trọng.

"Gọi điện thoại điều tra xem, bệnh viện lớn gần nhất xem họ có tiếp nhận bệnh nhân bị thương nặng do súng bắn hay không!"

Đông Đình Phong bình tĩnh hạ lệnh.

Một giờ về sau, bọn họ tra được mấy người kia đi vào bệnh viện nào, cùng một thời gian, hần nhận được điện thoại Ninh Mẫn. Là một số lạ. Điện thoại di động của cô đã rơi trong ruộng hoa hướng dương.

"Cần chi, em là A Ninh."

Thanh âm của cô khàn khàn, hiển nhiên là đã khóc —— hơn nữa khẳng định khóc rất nhiều.

Cô khóc vì một người đàn ông khác.

Không ai muốn vợ mình lại khóc vì người khác, hần cũng vậy, cảm giác thật khó chịu.

Một khắc này, hần cảm giác tâm ẩn ẩn đau.

Khi gặp chuyện không may, cô đã quên mất hần, quên báo bình an, quên nói cho hần biết vị trí của cô. Cái cảm giác bị quên đi này, hần càng cảm thấy đau thương.

Hần đè nén cái cảm giác đau đớn này, tự nói với mình, cô cần thời gian hưởng chi tình huống lúc đó rất khẩn cấp.

"Em ở đâu? Có bị thương hay không?"

Giọng nói của hần luôn bình tĩnh, không lộ chút lo nghĩ, chỉ có ẩn ẩn quan tâm.

"Em ở bệnh viện *, em không có bị thương, một chút cũng không có."

"Được rồi, em ở đó đợi anh, anh sẽ tới ngay!"

"Anh đừng có đến đây!"

Cô vội vàng ngăn cản.

Giọng nói có chút bài xích, khiến cả người Đông Đình Phong cứng lại, tâm nhảy dựng, có chút tức giận:

"Vì sao anh không thể tới? Tình huống bây giờ như thế nào?"

"Anh... Anh ấy vẫn còn giải phẫu!"

Giọng cô run run, hít một hơi thật sâu, mới nói tiếp:

"Thận trái của anh ấy được lấy xuống."

Bảy chữ giống như ném đi một quả bom đến đích rồi nổ tung, mặc dù Đông Đình Phong có chuẩn bị tâm lý, vẫn bị tạc như cũ.

Hắn không trả lời, cảm thấy chuyện này không xong rồi.

Ninh Mẫn tiếp tục nói:

"... Viên đạn kia, đã bắn nát cơ quan nội tạng của anh ấy. Bởi vì phải cứu em, Cần Chi, thận trái của anh ấy không giữ được... em... em... trong lòng em giờ rất loạn... rõ ràng mục tiêu của bọn họ là em... Kết quả, trưởng quan Nhuế cùng anh ấy lại đỡ thay em... Là em hại bọn họ..."

Cô không thể nào bình tĩnh được ——

Đây là lần đầu tiên hắn thấy cô như vậy.

Đông Đình Phong giơ tay đỡ cái trán, cảm nhận được cô rất hoảng loạn.

Hắn cố gắng bình tĩnh, nói với cô:

"Còn sống là tốt rồi! Dù có một thận thì con người vẫn sống được thôi! Em đừng suy nghĩ nhiều, chuyện này không liên quan tới em, đừng ôm trách nhiệm vô người mình... Ngoan, làm theo lời anh, hít sâu một hơi, sau đó thở ra, lặp lại vài lần, sau đó tự nói với mình, mọi chuyện sẽ tốt... , đừng

lo lắng... A Ninh, em còn nghe không? Đừng khóc, anh rất đau lòng đó... Ngoan ngoan chờ... 30 phút nữa anh sẽ đến..."

Tâm tình Ninh Mẫn vốn kích động, nghe được câu này của hân thì quỳnh lên:

"Không được, anh đừng tới đây, ngàn vạn đừng tới đây. Hách Quân nhất định sẽ liều mạng với anh."

À thì ra cô sợ người Hoắc gia làm hại hân. .

"Anh biết phải làm sao, em yên tâm, Hách Quân không đụng tới anh được... Đừng suy nghĩ nhiều. ở đây chờ anh!"

"Đông Đình Phong..."

Hân đã cúp máy.

Điện thoại lại vang lên, lại là cô gọi, cô cứ như vậy sợ hân xuất hiện trước mặt người Hoắc gia sao

Hân cần phải sợ sao?

Hân không nghe, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, tâm loạn thành một đoàn.

A Xán lái xe, Trần Tuy ngồi kế bên, hai người đều rất cẩn thận nhìn nhất cử nhất động của ông chủ.

Đông Kỳ ngồi bên cạnh Đông Đình Phong, thấy baba có bộ dáng bức bối như vậy, tâm cứ bất an biết chuyện nhất định không ổn, từ trước đến nay ba ba chưa từng để lộ cảm xúc ra ngoài.

Nhóc lắc lắc cánh tay baba:

"Baba là mẹ gọi điện thoại sao?"

"Ừ!"

Đông Đình Phong xoa đầu nhóc.

Hắn nhìn vào đôi mắt to tròn đen bóng của nhóc, cũng không nói ra chuyện máu tanh đó.

Cắt thận, cắt thận ——

Hắn nắm chặt chiếc điện thoại cứ vang lên nảy giờ, tâm tình bị tiếng chuông này càng khó chịu.

Cô không thể vứt bỏ tình cảm với Hoắc Khả Hàng, ..chết tiệt, làm sao cô mới có thể vứt bỏ tình cảm này đây..

Ân huệ ngày hôm nay, chỉ sợ khiến cô nổi lại tình xưa với Hoắc Khả Hàng.

Chuyện ngày hôm nay, đối với hắn mà nói là chuyện vô cùng đáng sợ.

Giờ phút này, hắn hoàn toàn không thể xác định được, biến cố này, có thể ảnh hưởng đến tương lai của hắn và Ninh Mẫn hay không.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 169

Đông Kỳ thấy baba thất thần, liền đoạt lấy di động, ấn nghe, liền kêu lên:

"Mẹ, mẹ không thể bỏ con cùng ba ba, mẹ là của con, mẹ là của ba ba . Chúng ta sẽ đến đưa mẹ về nhà!"

Điện thoại bên kia, người nghe máy, nhưng thật ra là Hách Quân, lời này vừa vào tai, làm hấn nổi giận:

Gặp quý, đôi cha con này, nguyên một đám chỉ muốn đoạt vợ đoạt mẹ của người khác, đoạt người phụ nữ của người khác chiếm thành của mình, thật đúng là cha nào con nấy mà!

Nhưng hấn cũng không muốn chấp nhất với đứa con nít năm tuổi, đành phải tức giận hung hăng tắt điện thoại.

*

Ba giờ sau, giải phẫu thành công.

Bác sĩ nói, may mắn là đưa đến kịp thời, nếu là chậm thêm chút nữa thì không cần điều trị rồi. Còn nói, yên tâm, người trẻ tuổi này, thân thể rắn chắc, dưỡng thương mấy tháng liền có thể sinh long hoạt hổ rồi.

Ninh Mẫn luôn canh giữ ở giường bệnh, cổ họng như bị nghẹn giờ xem như buông lỏng, trái tim vốn treo lơ lửng, rốt cục cũng rơi xuống.

Thật tốt, hẳn còn sống, đây là ông trời ban ơn.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, cô ngồi yên ở đó nắm thật chặt tay của hẳn, bàn tay rắn chắc, hữu lực đã từng ôm cô. Bọn họ từng có những năm tháng tốt đẹp vì nhiều chuyện xảy ra cho tới bây giờ, lại biến thành mảnh nhỏ nhất như vậy.

Đã từng ước mơ cuộc sống hạnh phúc, nhưng nó cứ chậm chạp mờ ảo, rốt cuộc tìm không được dấu chân nguyên vẹn của nó.

Đứng tại chỗ, quay đầu lại liền thấy rõ ràng mọi chuyện ở trước mắt, đưa tay ra nhưng lại phát hiện mình không thể chạm tới.

Hai người vốn tốt đẹp như vậy, tình nghĩa sâu đậm như thế, sao lại dễ dàng tan vỡ biến chất thế.

Nước mắt của cô tí tách rơi xuống, rơi ở trên tay hẳn, từng đợt đau đớn không thôi, xé rách lòng cô.

Cửa mở ra, Hách Quân đi đến, thấy người con gái kiên cường đang rơi lệ:

Rõ ràng để ý, rõ ràng yêu sâu đậm, rõ ràng còn không bỏ xuống được, lại nhẫn tâm nói lời như vậy, khiến hai bên đều bị thương.

Hẳn rất tức giận, nếu không phải bởi vì cô, Hoắc thiếu sẽ không bị thương lần nữa.

Cổ nhân nói, hồng nhan họa thủy. Đó là từ ngữ văn minh đối với địa vị người phụ nữ thời ấy.

Nhưng bây giờ, hẳn không thể không nói, một người có khát vọng chính trị, một khi hãm sâu vào vũng bùn tình cảm, người phụ nữ kia, lại đặc biệt

khó thuận phục, đúng là rất dễ dàng trở thành họa thủy. Dễ dàng có thể hủy diệt trụ cột một quốc gia.

"Ta vừa mới gọi điện thoại cho Hoắc phu nhân, nói chuyện bị đánh lén. Ngày mai, Hoắc tiên sinh cùng Hoắc phu nhân có thể bay đến nơi này. Cảnh sát Australia đã phong tỏa khu đất kia. Tuyệt đối sẽ không để hung thủ nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật!"

Ninh Mẫn lau nước mắt, đem âm thanh nước nở nghẹn ngào nhịn xuống.

Có một chuyện rất rõ ràng, tay súng bắn tia kia, là tới ám sát cô.

Người kia, một lòng một dạ muốn diệt trừ cô.

Nhưng có chút nghi ngờ, cô nghĩ không ra: Đối phương sử dụng là súng bắn tia có đường kính rất nhỏ, nếu như là dùng súng lớn hơn, hôm nay, cho dù là trưởng quan Nhuế hay Hoắc Khải Hàng, đã sớm mất mạng.

"Văn Văn đâu?"

"Dương Khai coi chừng dùm! Yên tâm, cảnh sát đã bảo vệ nơi này. Chỗ này rất an toàn."

"Ừ!"

Cô gật đầu.

Hách Quân đứng đó, không có rời đi.

Hắn có lời muốn nói, trong lòng nghẹn quá nhiều chuyện, muốn nói với người phụ nữ này, nếu không, hắn cũng bị nghẹn đến điên khùng. Cho dù, làm như vậy có chút vượt qua bốn phận.

Nhưng đối với hắn mà nói, Hoắc thiếu không chỉ là đối tượng hắn nguyện trung thành, còn là bằng hữu.

Hắn không thể nhìn bằng hữu của mình bị hàm oan vô ích, mà không nói một câu.

"Ninh Sinh Ca, ta biết rõ trong lòng cô có oán, cô oán Hoắc thiếu ở hành động thág chín lựa chọn bỏ qua tổ Liệp Phong. Nhưng việc này với Hoắc thiếu là không có cách nào lựa chọn. Cô căn bản không biết rõ tình huống lúc đó..."

Hắn nghĩ hắn nhất định phải thay Hoắc thiếu nói rõ một chút.

"Không cần nhắc lại chuyện này!"

Cô vô lực cự tuyệt. Không muốn nghe.

Ngay lúc này, lại nói chuyện đó thật khiến cho người ta cảm thấy thống khổ.

Giống như có hai tấm bản đĩnh trước sau ép vào trái tim của cô đều đau nhức.

"Không, ta nhất định phải nói."

Hách Quân đứng lại tại đó, trong đầu lại hiện lên tình cảnh lúc đó, giọng nói như chém đĩnh chặt sắt :

"Ta phải nói cho cô hiểu một chút chuyện cô chưa nghe tới..

"Tháng chín năm trước, có chín người cao cấp của nước rơi vào tay Mạc Thần Chi, Bất luận là người nào, ở trong chính trị đều có lực ảnh hưởng không nhỏ. Mạc Thần Chi đưa ra một điều kiện, lấy mạng của những người trong tổ Liệp Phong để đổi mạng của chín người kia.

"Khi cái điều kiện này được nói ra, Hoắc thiếu trước tiên có thái độ không đồng ý.

"Nhưng Mạc Thần Chi ngoan cố, ở trong video chém đứt tay của bí thư Hoàng. Trong nháy mắt đó hiện trường trực tiếp rất đáng sợ, máu đỏ rất nhiều, tiếng kêu thảm thiết ngút trời.

"Không thể không nói, một hình ảnh máu chảy đầm đìa như vậy, thật khiếp sợ. Hãn như khiêu chiến tất cả các tổ đang thảo luận cứu trợ. Hơn nữa, sau khi nghị viên Hàn bị bắn mất mạng, các tổ rút cuộc mất kiên nhẫn.

"Ngay sau đó, Mạc Thần Chi nói: Một giờ sau, nếu là không cho hãn một câu trả lời thỏa mãn, thì nửa tiếng hãn giết một người.

"Hãn nói hãn muốn xem, tổ trưởng tổ Liệp Phong có bản lĩnh như thế nào, cứu những người này ra. Hãn nói hãn có thời gian cùng tính nhẫn nại theo mọi người chơi trò chơi này.

"Ninh Sinh Ca, cô cần phải rõ ràng, đây không phải là trò đùa.

"Hoắc thiếu chính là dưới tình huống này, vạn bất đắc dĩ, đồng ý buông tha cho tổ Liệp Phong.

"Nhưng sau đó, hãn tập hợp các lính đặc chủng tinh anh, tự mình dẫn đầu bay đi Trúc Quốc, trên danh nghĩa là muốn đi đón Thủ tướng trở về, trên thực tế. Hãn là muốn đi tìm cô.

"Sau khi Thủ tướng an toàn rời khỏi. Hãn còn ở mảnh đất đó tìm kiếm hành tung của các người. Vì thế, vẫn cùng người của Mạc Thần Chi đấu tranh kịch liệt.

"Ở trong quá trình chiến đấu, Hoắc thiếu do bị đạn tạc, hôn mê bất tỉnh. Do phải mau cứu chữa vì vậy mà không thể không buông tha cho việc tìm kiếm. Hoắc thiếu tỉnh lại biết việc này, gần như điên cuồng, đánh vị đội trưởng kia đến máu chảy đầy đầu...

"Cô có thể nhìn trên lưng của hần, những vết thương kia, tất cả đều là lần đó đi cứu người.

"Còn có ở đầu, cô nhìn kĩ một chút, có thể phát hiện dưới tóc hần có một vết sẹo thật dài, may khoảng chừng mười bảy mũi, bác sĩ đã nói, đầu hần bị thương nặng, kém một chút nữa hần liền mất mạng...

"Cô thấy không, hần vì cô, mới liều lĩnh như vậy.

"Cho nên, nhìn vào phần tình yêu đó của hần, ta rất muốn xin cô, có thể hay không cũng nên nghĩ đến tâm tình của hần.

"Ninh Sinh Ca, Hoắc thiếu sinh ra trong gia tộc chính trị, hần có cái khó xử của hần, hần không thể không đeo gánh nặng trên lưng.

"Cô phải hiểu một chuyện, lần này nếu Thủ tướng có chuyện gì, khi chưa xác định người thừa kế. Bây giờ Hoắc gia, đang đứng bên bờ vực: một là tiếp tục hưng thịnh, hoặc là gia tộc bọn họ sẽ biến mất.

"Đối với hần mà nói, không nắm giữ được chính quyền, sẽ không có tiền vốn để nói chuyện yêu đương.

"Nếu như cô già mồm nhất định nói hần vì lợi ích nên mới vậy, ta cho cô biết, hần cũng không có biện pháp.

"Có câu, nói thế này, người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

"Hần vừa ra đời liền đối mặt với vận mệnh như vậy rồi, nhất định phải vì gia tộc của mình, vì tiền đồ của mình phấn đấu quên mình.

"Đây là chuyện không có lựa chọn khác.

"Hần không thể như người bình thường, đơn giản sống qua ngày.

"Nhưng tình cảm của hần đối với cô, không có một chút giả dối.

"Nếu như lần trước, cô không nhìn thấy hấn vì cô đổ máu rơi lệ, vậy lần này, cô nhìn rõ chưa?"

"Hấn thật sự có thể vì cô, một lần nữa không muốn sống bất cứ giá nào. Đây chính là hấn cô yêu."

Những lời này, Hách Quân nói rất kích động.

Hoắc thiếu yêu sâu đậm người phụ nữ này, làm thủ hạ của hấn, Hách Quân chứng kiến tình yêu của hấn, cũng chứng kiến hấn vì bảo vệ gia tộc bảo vệ tình yêu mà trả giá rất nhiều; lại chứng kiến hấn vì tìm lại tình yêu đã đánh rơi này mà thườn tích đầy mình.

Hấn dùng thời gian sáu năm thành lập thế lực của mình, vì là có thể bảo vệ nữ nhân mình yêu thích.

Vì trong nội tâm rất yêu, hấn dùng mọi thứ, nhưng người phụ nữ này phản bội, cùng với căm hận hấn.

Có khi, hấn thật sự thấy Hoắc thiếu làm vậy không đáng.

Ninh Mẫn trầm mặc, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, vết thương trên lưng, đỉnh đầu rõ ràng có thể thấy được vết sẹo được khâu lại, lúc thay quần áo cho hấn, cô đã thấy, rất dữ tợn, thay thế da thịt trơn bóng không tỳ vết, thì ra đến nay mọi chuyện luôn được cất giấu như vậy.

Về mặt lý trí, cô thừa nhận, hấn không có làm sai, thân ở vị trí kia, dù sao cũng phải làm trả một cái giá tương ứng.

Ở trước quốc gia và cá nhân, cục diện quốc gia chính trị ổn định, xa xa quan trọng hơn so với người yêu, hy sinh cái tôi, thay đổi cục diện, về mặt chính trị, không thể nghi ngờ là một cách làm chính xác.

Nhưng về mặt tình cảm, cô không có cách nào tiếp nhận.

Những đồng đội như thân nhân của mình đang sống sờ sờ, lại chết thảm thiết như vậy, một loại tử vong khiến tâm hồn rung động, không có ai có thể hiểu rõ được .

Cho nên, cô mới thống khổ:

Trên lí trí đồng ý, trên mặt cảm tình khó có thể tiếp nhận, giống như cái dao hai lưỡi, khiến lòng của cô, đâm vào thùng trăm ngàn lỗ. Thế cho nên mất đi dũng khí, cũng mất đi sức lực yêu người.

Cho nên, cô muốn né tránh ân oán, muốn cầu chút bình tĩnh, một phần an toàn, không cần mấy chuyện này quấy rầy cuộc sống.

Nhưng ông trời không muốn thấy cô.

Thật sự là không muốn thấy cô.

Sau khi thật vất vả mới ổn định tâm tình lại, liền phái người đàn ông này xuống, đảo loạn tâm tình của cô, còn muốn cho cô nợ hẳn một cái nhân tình cả đời này không thể trả hết.

"Anh ra ngoài đi. Tôi muốn yên tĩnh một chút."

Cô cúi đầu nói, âm thanh thống khổ.

"Ta có thể rời đi, nhưng trước khi đi, ta muốn xin cô vì Hoắc thiếu làm một chuyện!"

Trên tay hắn cầm lấy một cặp công văn, sau khi nói xong lời này, hắn rút ra một phần tài liệu trong công văn ra.

"Cô ký tên đi! Những chuyện khác, ta sẽ xử lý cho cô."

Ninh Mẫn ngậy người một chút, tiếp nhận tài liệu mở ra nhìn, lập tức trừng lớn mắt, đúng là... đúng là thỏa thuận li hôn...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Cô quay lại, hít một hơi, mới dùng giọng nói bình tĩnh: “ Trợ lý Hách, có phải anh rảnh lắm không, sao mà quản nhiều vậy!” Giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

Ánh mắt Hách Quân sáng lên: “ Chẳng lẽ cô muốn duy trì cuộc hôn nhân buồn cười này, cố ý muốn chọc giận Hoắc thiếu gia sao?” Thật ra, anh cho rằng, cuộc hôn nhân này, chỉ lợi dụng nhau.

Thật ra, cô gả cho Đông Đình Phong, rất vui vẻ, mấy ngày nay ở chung với anh, hoặc mấy tháng tới, ngày nào cô cũng thoải mái, cả người cô chưa bao giờ thoải mái như vậy.

“ Trợ lý Hách, hôn nhân của tôi, anh không có tư cách quyết định!”

Cô áp chế sự không vui trong lòng, gằn từng chữ, sau đó, lấy giọng thỏa thuận ly hôn xé nát.

Hách Quân thấy vậy, thiếu chút nữa giận đến giậm chân, may mà, sức chịu đựng của anh rất tốt. Nhưng sắc mặt thì không tránh khỏi khó coi, giọng nói có chút oán giận: “ Cho tới bây giờ, chẳng lẽ cô muốn Hoắc thiếu gia nổi giận sao?”

“ Cô đừng quên, cô đã từng yêu Hoắc thiếu gia, chẳng lẽ cô cứ muốn như vậy mà gả vào nhà họ Đông sao? ” “ Còn có, cô tính toán cẩn thận, cô quen Đông Đình Phong mới mấy ngày, còn cô biết Hoắc thiếu gia đã bao

lâu? Cô muốn dùng tình cảm mấy ngày để đổi lấy tình cảm mấy năm nay sao?”

“ Ninh Sinh Ca, ngược lại tôi muốn hỏi cô, tình cảm của cô đối với Hoắc thiếu gia chỉ có như vậy sao?”

“ Biết rõ chính mình đưa ra quyết định sai, biết rõ Hoắc tiên sinh không muốn mất cô, cũng không muốn nghĩ lại, đem sai chữa lại đúng, tiếp tục duyên phận, mà còn cho nó mắc thêm sai lầm nữa, sai lại càng sai.”

“ Cách làm này của anh, chẳng lẽ là lý trí à?” Một câu lại một câu, sắc bén, đều đã đâm đúng chỗ đau.

“ Ra ngoài!”

Cô trầm mặt xuống. Hai chữ, rất nặng.

“ Còn chưa nói xong, tôi sẽ không ra ngoài.”

“ Ninh Sinh Ca, tôi muốn làm rõ một việc, hiện tại trái tim của cô, hoàn toàn không có lý trí.”

“ Hiện tại cô, giống như một đứa bé bị thương, ở trong nước vùng vẫy, đúng lúc này, có một người không quen biết kéo cô lên, cô liền xem người kia thành ân nhân cứu mạng. Sau đó, theo lẽ thường cô sẽ lấy thân báo đáp, cho rằng anh ta sẽ giải thoát cho cô, đừng quên, cô chỉ biết một nửa về anh ta, trái tim cô, hoàn toàn đều thuộc Hoắc thiếu.”

“ Khi đó lúc Hoắc thiếu trúng đạn, cô không có nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, tôi lại thấy rõ ràng, chỉ vì cảm kích nhất thời mà làm che tầm mắt, không thấy rõ tâm của mình, chỉ thấy anh ta, cần nhanh chóng làm rõ, đó mới chính là việc cô nên làm.”

Hách Quân nói, rất có trọng lượng. Cô quay đầu, trái tim cô, từng đợt co rút, mà đập hơi loạn: “ Ra ngoài, nếu anh không đi, tôi đi!” Cô hung hăng quát một tiếng.

Hách Quân thấy cô tức giận, cảm xúc kích động, đành phải rời đi.

Bên cạnh giường bệnh,,Ninh Mẫn lau mặt, nhắm mắt, nắm tay Hoắc Khải Hàng, cảm thấy mệt, thân thể mệt, tâm cũng mệt. Lời của Hách Quân, làm cho não của cô căng thẳng.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến, anh ấy sẽ tới!

Tới cùng, anh ấy lại không xuất hiện.

Vậy như thế nào mới tốt, một bên là chồng hiện tại, một bên là người yêu cũ, cô ở giữa, thật là khó khăn.

Bây giờ cảm xúc của cô rất xấu.

Thật ra Đông Đình Phong thật sự có tới, sáng sớm đã tới, nhưng bị người ngăn ở ngoài. Hách Quân báo cảnh sát, yêu cầu Úc Phương bảo vệ Đông Ngải đệ nhất thiếu. Úc Phương điều động cảnh sát, đem khu sân sóc đặc biệt phong tỏa, người không phận sự miễn vào. Đông Đình Phong muốn vào, lại vào không được.

Anh vẫn ở khu nội trú dưới lầu không đi, cho đến khi trời tối.

Lúc ấy đồng hồ chỉ 20 giờ.

Trần mờ ám đi qua nói với Đông Đình Phong: “ ông chủ, đi ăn chút gì đi!”

Cơm trưa, hai người có một bàn đồ ăn, nhưng sau đó, lại không ăn, mãi cho đến bây giờ, ông chủ vẫn chưa uống một giọt nước nào, vừa mới về đến nơi sau khi hai người đi hết ba lần chuyến bay.

“Đi mang cho tôi hộp cơm hộp đi!” Anh lẳng lẳng nói, ngồi một chỗ, nghịch di động, làm cho người ta không biết anh đang suy nghĩ cái gì: “Sau đó đi đến phong tổng thống, chăm sóc cho tiểu Kỳ...”

“Ông chủ, ông ở chỗ này, cũng không có gặp phu nhân! Hay đi nghỉ chút đi, bên này, có tôi trông rồi!”

Anh cũng không ngẩng đầu lên.

“Vâng!” Trần gật đầu quay đi, đúng lúc cùng Hách Quân đi ngang qua nhau. Anh ngừng lại xem.

Hách Quân đứng lẳng lẳng trước mặt Đông Đình Phong, mặt không chút thay đổi, lạnh lùng, nhìn thẳng.

Hai chân Đông Đình Phong vắt chéo, cảm giác có người, ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn lại.

“Đông Đình Phong, tôi nói rồi, cô ấy không thuộc về anh. Anh cứ níu kéo làm gì, không giống phong cách của anh. Lúc trước, tôi còn nghi ngờ, bây giờ, tôi đã hiểu...” Hách Quân nói, giọng nói lạnh lùng. Có chút ghen ghét.

“Anh biết cái gì rồi hả?” Đông Đình Phong phát hiện, càng ngày anh càng ghét anh ta.

“Trả thù!” Hai chữ, bị ném tới thật mạnh.

Đông Đình Phong cười nhạt, cảm thấy anh ta tự cho là đúng.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Anh chính là vì trả thù, mới muốn cướp đi người Hoắc thiếu yêu! Đông Đình Phong, anh đừng có đê tiện như vậy có được không? Cùng nhà họ Thần liên kết, cố yscho người vào vòng sơ tuyển lúc đó, để cho Hoắc thiếu biết hai người kết hôn. Vì chuyện này, làm cho

anh mất một đối thủ cạnh tranh.” Đây là mục đchs chính trị của nam nhân, thật sự đáng sợ. Nhưng Hoắc thiếu vẫn sập bẫy.

Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn người nam nhân bụng dạ khó lường này: “ Chuyện xảy ra ngày hôm nay với Hoắc thiếu... toàn bộ do anh ban tặng.” Nghĩ đến Hoắc thiếu không còn một cái thận, anh liền không thể thở được.

“ Hách Quân, anh nghĩ muốn tôi chịu tách nhiệm.” Đông Đình Phong lạnh nhạt nói.

“ Chẳng lẽ anh không có trách nhiệm sao? Anh là bên thứ ba, đang âm thầm phá hoại, liên diệt nhà họ Thần, trả đũa nhà họ Hoắc, thủ đoạn của anh rất ti tiện, Đông Ddimhf Phong, chẳng lẽ anh cho rằng mình vô tội sao?”

Hách Quân lên án: “ Bọn họ không nên chia cắt, bọn họ yêu nhau, bọn họ còn có một đứa con. Bọn họ sẽ có gia đình hạnh phúc, còn anh, Đông Đình Phong, đột nhiên anh xen ngang, làm bên thứ ba, dùng thủ đoạn vô sỉ, làm chi Hoắc thiếu bỏ xuống tất cả. Tôi biết, anh không muốn cho Hoắc thiếu trúng tuyển, anh có nhà họ Thần ủng hộ, anh muốn giúp nhà họ Thần trúng tuyển, cho nên nhà họ Thần mới giúp anh như vậy, cho nên anh mới dễ dàng cưới cô ấy, dễ tiện .” Anh

nắm chặt quả đấm, muốn đánh cho tên ngụy quân tử này mấy đấm. Anh ta làm sao có thể dsuaf giốn Ninh Sinh Ca? Đã thế còn phá hủy Hoắc thiếu? Quá vô sỉ.

“ Anh nghĩ như thế nào, đó là chuyện của anh. Tôi không quan tâm, Ninh Sinh Ca hiện giờ là vợ của tôi...” Đông Đình Phong khinh thường nói một nửa không cần thiết phải giải thích nhiều.

“ Dùng thủ đoạn hèn hạ để gạt cô ấy đám cưới, sớm hay muộn cũng tan vỡ.”

Câu nguyện rủa này, làm cho Đông Đình Phong nhúu mày. Người này, lại một lần nữa chạm đến điểm mấu chốt.

“ Nếu trong lòng cô ấy có anh, hiện tại anh đã không phải khổ sở ở đây. Nếu trong lòng cô ấy có anh, cô ấy cũng không ôm Hoắc thiếu khóc thương tâm như vậy... Đông Đình Phong, sớm hay muộn cô ấy cũng bỏ anh, ly hôn, đây là điều tất nhiên. Tôi nói cho anh biết, hiện tại, cô ấy chỉ nghĩ không thông, bị anh mê hoặc. Hoắc thiếu rất cá tính, lại rất yêu cô ấy, cô ấy nhanh chóng sẽ thoát khỏi cái bẫy của anh. Anh trở về đi, chờ đơn thỏa thuận ly hôn, rất nhanh sẽ đưa đến cho anh...”

Cái loại lời thề son sắt, để cho Đông Đình Phong cảm thấy chán ghét. Miệng của anh ta, không thể nói không lợi hại, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm rối loạn, nhưng anh không thể: “ Hách Quân, anh không có tự tin, nên mới hấp tấp chạy đến đây châm ngòi ly gián!” Anh phản kích nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại có thể chạm đến nỗi đau của anh ta.

“ Tôi đúng là cưới Ninh Sinh Ca, bọn tôi không phải người không biết suy nghĩ, đều có những ý kiến riêng của mình. Hôn nhân của chúng tôi, chỉ là vợ chồng. Giữa vợ chồng, tốt hoặc không tốt, hợp hoặc không hợp, chỉ có chúng tôi mới biết. Anh là người ngoài thì có tư cách gì mà khoa tay múa chân. Phiền anh nên đi chỗ khác, tôi không có hứng nói chuyện với anh... Nơi này là bệnh viện, không phải phủ Thủ Tướng, tôi sẽ ngồi ở đây, anh không cần quản.”

Sự bình tĩnh của anh ta, ung dung, làm cho Hách Quân tức giận. Cái người nam nhân chết tiệt này, sao lại bình thản như vậy? Chẳng lẽ anh ta thực sự thích Ninh Sinh Ca sao? Không tuyệt đối là lợi dụng, là trả thù.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Đông Đình Phong là cái loại người gì, hắn hiểu biết, không bao giờ làm chuyện không có lợi, hắn sẽ không làm, nếu không, hắn sao có thể hấp tấp, đem chiếm đoạt một nữ nhân đã có con gái.

Nhà họ Đồng là gia tộc có uy tín và danh dự, trong nước Đông Đình Phong là người có tiếng tăm lừng lẫy. Cưới một nữ nhân như vậy, với hắn mà nói, là một chuyện xấu hổ.

“Đông Đình Phong...” Anh hung dữ kêu lên một câu. Anh luôn trung thành với Hoắc thiếu, với người cướp đi người yêu trong lòng anh ấy, anh chỉ cảm thấy căm tức.

Với sự giận dữ của anh ta, hắn không có cảm giác, hắn chỉ biết, khi nhìn thấy tờ giấy chứng nhận kết hôn, lòng hắn rất đau, đối với người mình yêu, yêu mà không thể ở gần nhau, có cảm giác tiếc nuối sâu sắc, càng oán cô quá tuyệt tình, không cho người ta cơ hội, mà lại chọn Hoắc thiếu.

Đông Đình Phong ngây ra, ngồi xuống, làm như không thấy cơn giận dữ của anh ta. Hắn cũng biết hắn làm những chuyện không hay, vì yêu mà cưới, cô ấy cũng chưa từng phản đối, hai người ở chung cũng rất vui, sau đó, tiến đến hôn nhân, sai lầm rồi sao? Mỗi người đều theo đuổi hạnh phúc và quyền lực, khi hạnh phúc đến gõ cửa, tại sao hắn phải từ chối. Hắn chỉ là, đúng lúc mở cửa, sau đó đóng lại, khóa lại, đem hạnh phúc để lại bên cạnh, không cho nó chạy đi nữa.

“ Hách Quân...” Dương Khai đi đến, kéo người đồng nghiệp lên lầu. Cho đến khu bệnh, đến chỗ cầu thang không có người, anh mới khuyên: “Đừng kích động! Nếu đánh nhau, chỉ sợ cậu không đánh lại anh ta. Nghe nói, thân thủ của anh ta rất lợi hại.”

“ Mẹ nó, không biết là nam nhân đánh nhau rất lợi hại sao? Vậy sao anh ta cứ phải túm lấy Ninh Sinh Ca? Nhìn xem, Hoắc thiếu giờ ra dạng gì rồi....” Hách Quân tức đến đâu bụng, anh ta dùng lực xoa.

“ Cho dù chúng ta có nói thế nào đi nữa, cũng không bằng một câu nói của Trữ Tiểu thư. Muốn cho bọn họ ly hôn, nên để cho Ninh Mẫn ra tay.” Dương Khai đưa mắt nhìn, bỏ tay vào túi, bình tĩnh phân tích

Đạo lý kia, Hách Quân cũng biết: “ Cậu không thấy sao? Trước kia cô ấy là trúng tà, căn bản không chịu ký tên, chuyện này mới rắc rối như vậy... Trước mặt Hoắc thiếu, không nghĩ rằng cô ấy lại xé đơn ly hôn, thật sự rất lạ... Cô ấy cũng không nghĩ lại, nếu Hoắc thiếu không đỡ cho cô ta, chắc mạng của cô ta đã không còn. Bây giờ Hoắc thiếu còn hôn mê trên giường. Thật buồn cười, cô ta lại nhớ đến anh ta...” Anh ta nhớ đến việc này thì liền tức giận.

So với việc nóng nảy của Hách Quân, Dương Khai vẫn bình tĩnh hơn, anh ta đứng trước cửa sổ, liếc nhìn ngọn đèn muôn màu, nói: “ Từ từ sẽ ký! Đầu tiên,,chúng ta mới rõ ý kiến của mình. Cô ấy là người thông minh, sẽ hiểu thôi, suy nghĩ cẩn thận. Đông Đình Phong kiêu ngạo như vậy, nếu chỉ trả thù nhà họ Hoắc, mới cưới Ninh Mẫn, chúng ta phải cho cô ấy thấy bộ mặt thật của anh ta, nếu mà thích mới cưới, vậy có chút khó khăn, nhưng cũng không phải không có biện pháp... Để cho hắn thấy rõ trái tim của Ninh Mẫn ở trên người ai, để cho Đông Đình Phong hết hy vọng... Tự biết khoa mà lui... Cái quá trình này, chỉ là vấn đề thời gian, cậu đừng quá nóng vội. ”

Hách Quân hút một điếu thuốc, anh anh ta nói có lý, thở ra một hơi, than thở nói: “ Vậy thì chỉ biết đến đâu hay đến đấy!” Vấn đề là anh nhìn thấy Đông Đình Phong thì không thoải mái, suy nghĩ, mấy ngày nay anh ta đang hoàn thành trách nhiệm của một người chồng, cứ chờ ở đó, làm anh tức giận, sau gáy Ninh Sinh Ca có dấu hôn! Chuyện này làm cho người ta không thể bình tĩnh.

Ban đêm hôn nay, Hoắc vẫn đang ngủ, thuốc ngủ làm cho anh đi vào một thế giới u ám, làm anh tạm thời không biết đau đớn trên cơ thể. Anh ngủ yên giấc, sắc mặt có chút trắng, có chút trẻ con. Trên tay có ống truyền nước biển,,trên người cắm đầy các loại dụng cụ, giám sát tình trạng sức khỏe của anh.

Trong phòng rất yên tĩnh, Ninh Mẫn ngồi bên cạnh, liếc nhìn người nam nhân bảo vệ mạng của cô, trên đỉnh đầu, có một vết sẹo xấu xí, rất dài, được bộ tóc ngắn che lại, Trong mắt cô, không ngừng suy nghĩ: Lúc ấy, anh có bao nhiêu tổn thương. Đầu bị thương, có bao nhiêu nguy hiểm. Chỉ cần cô nghĩ đến, có cảm giác sợ hãi vô cùng. Nhẹ nhàng đụng ngón tay vào, tam của cô rất phức tạp. Trong thời gian cô trốn đi, anh cũng vì cô có rất nhiều vết thương. Khi cô tuyệt vọng, muốn có kỳ tích xuất hiện, anh lại đang ở ranh giới sinh tử. Lúc cô oán hận, anh đang nằm trên giường bệnh, chấp nhận mất đi tình yêu, mà bất lực không thể làm gì... Mấy ngày nay, mỗi ngày đối với cô giống như một năm. Mũi của cô nóng lên, ước chế tẩm lòng đang chua xót của cô, ông trời đang trêu đùa cô, nên mới làm cho cô và anh xảy ra những bi kịch như vậy. Vì thế nước mắt, cứ không ngừng rơi xuống. Lau nước mắt, cô lại nghĩ, cô đang làm sao vậy, gần đây nước mắt cứ như sông, động một cái, liền chảy ra.

Ninh Mẫn nhìn trên cổ anh có cái nhẫn. Đã từng là nhẫn đính ước. Anh vẫn mang theo. Khi vào phòng phẫu thuật, bác sĩ yêu cầu tháo xuống Hách Quân từ chối, nhìn vào cô, nói với bác sĩ: “ Hãy để yên đó cho anh ấy. Anh

ấy cần nó để chỉ đường cho anh ấy, khi gặp khó khăn nó sẽ là ánh mặt trời cho anh ấy sức mạnh và dũng khí.” Lời này là nói cho anh nghe.

Khi bọn cô thề non hẹn biển đã hứa sống với nhau đến bạc đầu nên có chiếc nhẫn này. Sáu năm trước, cô đã trả lại cho anh. Dem nhẫn tháo xuống, nói rằng tình yêu đã hết, tim cô rất đau.

Giờ phút này, cô tháo nhẫn xuống, nhìn thấy chiếc quen thuộc, thấy rất xúc động.

Chiếc nhẫn này: Nam nhân hùng dũng, nữ nhân dịu dàng, không hề giàu sang, nó thay mặt cho tình cảm thuần khiết của hai người, không xa hoa, rất khiêm tốn, nhưng nó mang lại sự ấm áp.

Cái nhẫn này, cô đã từng rất thích nó. Bây giờ cầm nó trên tay, lại nhìn thấy chiếc nhẫn cười trên ngón áp út, trong lòng cảm thấy trống trơn, đau đớn. Hiện tại, cô đã là vợ của người khác.

Trước khi hôn mê, anh ấy thỉnh cầu: nếu anh ấy không chết, có thể cho anh ấy một cơ hội nữa không. Lúc ấy, cô không thể ngăn nổi nước mắt. Cơ hội, còn có sao? Cô đã sớm chặt đứt đường kui của mình

Ninh Mẫn đeo lại nhẫn lên cổ anh, cô dựa vào đầu giường, từ từ nhắm hai mắt lại, mùi thuốc sát trùng xông vào mũi cô, còn có mùi hương của anh, cùng với tiếng hít thở nhịp nhàng ở bên tai cô.

Mờ mờ ảo ảo, làm cho cô hồi tưởng lại.

Lúc cô mười chín tuổi. Năm ấy cô nghe lệnh đi cứu người

Năm ấy gió lạnh gào thét, cô trúng đạn, mảnh vỡ của đạn cắm vào đùi cô, máu đầm đìa, khó nhin đau đớn.

Năm ấy, cô cản phía sau, cô mất liên lạc, cô trốn ở hang đá, bị chặn bằng một cục đá, khi nghe đồng nghiệp đi qua, nghị luận, nói cô bị thương, chắc đi không xa, nói cô là đàn em của cục trưởng, muốn bắt sống cô, cô muốn sông không được, chết không xong. Tại Trúc Quốc, ai cũng muốn bòn cô làm bia đỡ đạn, Liệp Phong đã trêu chọc lật đổ anh.

Cô hô hấp nhẹ, nhớ lại, bây giờ, chắc cô đã chết không có chỗ chôn.

Cô biết, Thần Mạc là một người đóng vai ác. Trong lòng cô sợ hãi. Đối mặt với cái chết, có mấy người lại ung dung hy sinh. Huống chi cô còn có một gia đình hạnh phúc. Cha mẹ yêu cô, ông bà yêu cô. Cuộc sống như vậy, sao mà bằng lòng chết được.

Thấy máu, chảy theo dòng. Có thể tổn thương đến động mạch. Cô cầm băng vải lấy miệng vết thương quần lấy, cầm máu, không để cho mình mất quá nhiều máu, mà chết. Cô chờ đợi kỳ tích.

Các đồng nghiệp tìm một lúc. Nghĩ rằng cô chết cùng Liễu Duyên. Bọn họ dùng chó săn, khứu giác rất nhanh nhạy để dễ dàng tìm ra cô. Thời điểm cô nghe tiếng chó sủa đến gần mình, trên tay cô cầm khẩu súng đã lên đạn.

Lúc đó, cô không biết, chờ đợi cô sẽ chỉ có điềm xấu?

Nghe nói Thần Mạc là một người thô bạo. Đối với kẻ thù, không có nhân từ, chỉ có độc ác. Cho nên, tại Trúc Quốc, dân chúng vừa yêu vừa hận anh ta.

Một mảnh đen thui, cô chờ chết.

Bang bang ầm, vài tiếng súng nổ, đám chó săn đi vào hang động, một giọng nói khàn khàn bên ngoài gọi vào: “ Ninh Sinh Ca, ta là Hoắc Khải Hàng, nếu còn sống, nói một tiếng.”

Giọng nói của anh hơi khàn, nhẹ nhàng nhưng mà bẩm sinh mang uy hiếp, làm cho người khác không thể cùng anh nói đùa. Trước kia, cô cùng đồng nghiệp nhìn thấy các video về tin tức của anh, từng cùng nhau cho ra kết luận này.

Lúc đó, cô cảm thấy giọng nói của anh như thiên sứ, khi cô đang trong ngõ cụt, làm cho cô lại tràn đầy hy vọng sống sót.

Tình yêu bắt đầu, anh là anh hùng của cô, đối với cô ẩn tượng, có lẽ vào thời điểm đó.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 172

"Báo cáo trưởng quan, lính đặc chủng số dlf621 còn sốngt."

Giọng nói của cô có chút suy yếu trả lời.

Từng chút từng chút leo ra khỏi đường hầm.

Trong bóng đêm, thân thể tuần tú của người đàn ông cúi người xuống ôm cô lên, một loại an ổn khác thường bao lấy cô - - khiến cho bóng tối vốn lạnh thấu xương, lại có cảm giác ấm áp lạ thường.

Tay của hắn, vô cùng có lực, ngực của hắn tạo cho cô cảm giác an toàn mà trước nay chưa từng có.

Đây là suy nghĩ duy nhất của cô lúc này.

"Trưởng quan Hoắc, trên người tôi giờ rất bẩn, anh để cho Hòa Bình ôm tôi đi..."

Một khắc kia, hơi thở của người đàn ông này mang theo mùi vị cà phê nhàn nhạt thổi lướt qua tai cô.

Từ trước đến giờ cô chỉ gặp Hoắc thiếu trên TV, nhưng hôm nay được gặp hắn lại gần như vậy, vì không để cho mình rơi xuống, cô đành phải ôm choàng lấy cổ hắn.

Cả người hắn là một mùi hương thơm mát, mà cô lại là thân mồ hôi khói bụi, chật vật không chịu nổi, treo trên người anh, cô vô cùng co quắp, cảm

giác rất căng thẳng.

"Hòa Bình cần cản ở phía sau! Tôi ôm cô cũng vậy thôi."

Câu trả lời của hắn rất đơn giản.

Do trên đường chạy nhanh, bởi vì đường đi dưới chân có chút gập ghềnh, hắn ôm cô nên vấp phải đá, té ngã xuống đất, khiến cô thành cái đệm, lo lắng đứng lên, cũng không có kiểm tra chính mình có bị thương không, mà là sờ chỗ bị đụng ở đầu cô, cúi đầu hỏi:

"Đau không? Xin lỗi, do tôi đi quá nhanh."

Giong nói rất ân cần .

Đều nói Hoắc Khải Hàng lãnh ngạo, khó có thể thân cận, kỳ thật, hắn là một người có trái tim ôn hòa.

Tuyệt đối ôn hòa.

Chỉ là hắn chưa từng ở trước mặt bất kỳ ai biểu hiện loại ôn nhu như vậy- - thế cho nên làm cho tất cả mọi người cho rằng, hắn là một khối băng không hiểu phong tình.

Trong những ngày sau này, cô từng chút từng chút cảm nhận được hắn không để lại dấu vết bày tỏ tình cảm, cho đến khi hắn thổ lộ với cô, đến khi bọn họ xác định quan hệ yêu đương - - cô mới thưởng thức được cái gì gọi là người đàn ông không giống người thường.

Không, phải nói là người đàn ông chu đáo, hắn cẩn thận biểu hiện hi nộ ái ố ở trước mặt cô, sợ dọa cô, khiến không khí khi bọn họ ở chung lại vô cùng hòa hợp.

Đều nói hai bên tình nguyện yêu đương, là điều hạnh phúc nhất . Trong quá trình theo đuổi, nếu như là đơn phương gửi gắm, nhất định sẽ rất vất vả.

Hai người cùng nhau cố gắng, tình yêu mới bền vững lâu dài.

Cô nghĩ, bọn họ gặp gỡ, mới khiến hấn một lòng theo đuổi, hết sức bồi dưỡng tình cảm quan hệ cấp trên cấp dưới, dung túng cô làm những chuyện yêu thích, thưởng thức cô không biết lớn nhỏ, để cho tâm của cô không chút phòng bị, từng chút từng chút kéo gần khoảng cách với người đàn ông này.

Đợi đến khi cô hiểu rõ tâm ý của hấn, dễ dàng liền chấp nhận tình yêu của mình, lặng yên không một tiếng động, một cách tự nhiên, cam tâm tình nguyện, khi hấn bắt đầu quăng lưới, hai người liền thành mối tình đầu của nhau.

Khi đó, cô cho rằng hấn sẽ là một người chồng tốt, tương lai, cũng sẽ là một người cha tốt.

Bởi vì, hấn đã từng nói với cô:

"Hôn nhân của ba mẹ anh, chỉ là một nấm mồ, vì củng cố lợi ích của gia tộc, cha anh làm trái lương tâm cưới mẹ, ông không hề yêu mẹ anh, cũng không bao giờ đụng đến mẹ. Sự tồn tại của anh, chỉ là một kết quả ngoài ý muốn. Hôn nhân của bọn họ, bên ngoài cũng không hợp, bên trong lại càng không hợp.

"Khi còn bé, ba của anh cho tới bây giờ không có cho anh chút ấm áp của người cha. Ông không trở về nhà. Trong mắt của ông không có mẹ anh. Ông ta thà rằng ở với tình nhân bị người khác chỉ trích, cũng không muốn quay về nhà, cũng không muốn duy trì hình thức ân ái tối thiểu của vợ chồng dù chỉ là giả dối. Khi ông nhìn anh, vĩnh viễn chỉ có ánh mắt chán ghét. Giống như từ nhỏ anh chính là nỗi sỉ nhục của ông. Vĩnh viễn cũng không có biện pháp trở thành niềm kiêu ngạo của ông.

"Hôn nhân như vậy thật sự là một bi kịch. Buồn cười là bọn họ không li hôn, rất ăn ý hành hạ lẫn nhau.

"Em nói, cuộc sống như thế, còn có ý nghĩa gì. Cả đời không có hi vọng. Giống như một người mù, vĩnh viễn bị lạc trong bóng đêm.

"Anh không cần một hôn nhân như vậy.

"Đời này, anh chỉ cưới người con gái anh yêu, khi người con gái anh yêu sinh con cho anh, anh cũng nhất định sẽ yêu thương đứa con của mình. Đây là tôn trọng mình, cũng là tôn trọng người vợ tương lai của anh."

Đối với quan hệ giới tính, hần có một nhận thức, đối với gia đình, hần có ý nghĩ của hần - - hần so với bất cứ ai càng khát vọng yêu cùng được yêu. Đơn giản là vì thời thơ ấu của hần, qua thật có chút thâm cảm.

Nhưng là, trong chính trị luôn bất đắc dĩ, có khi không thể không hạ thấp kiêu ngạo của mình, đi làm chuyện mình không muốn.

Tin tưởng là một chuyện, thực tế là một chuyện.

Trong lúc gia tộc xuất hiện nguy cơ, thân là trưởng tôn, hần không thể tránh khỏi chống đỡ.

"Mẫn Mẫn, cho anh thời gian ba năm, anh sẽ giải trừ hôn ước với cô ta. Người phụ nữ kia, anh sẽ không cưới vào cửa. Chuyện này, anh có thể cam đoan với em."

Đến cùng, hần vẫn vi phạm lời hứa tình yêu của họ, bằng lòng với sự thật, có quá nhiều ích lợi khiến lòng người dây dưa.

Người ***, vô cùng lớn.

Bởi vì, hần họ Hoắc, thân bất do kỷ.

Bởi vì, hần họ Hoắc, phải suy tính cho đại cục.

Bởi vì, hãn họ Hoắc, tư tình là chuyện riêng, phải lấy quốc gia làm trọng.

Mà dòng họ này, chính là dây ngân hà, đẩy thế giới của hãn và cô cách xa nhau.

Sáu năm trước, tình yêu ngọt ngào, để cô cho rằng mình đã đi tới thiên đường, về sau, cô mới biết được, bọn họ yêu nhau, chỉ là một bong bóng thất thái xinh đẹp, ở dưới ánh mặt trời, có thể lóng lánh tỏa sáng, nhưng nó chịu không được gió táp mưa sa.

Cô muốn bảo vệ, nhưng hãn lại đập nát một nữa kia.

Hãn rất bất đắc dĩ.

Cuộc sống nguyên lai chính là bất đắc dĩ .

Mỗi người cũng phải có một lựa chọn chọn.

Sai hoặc đúng, có cái nhìn, có lý giải.

Đối với cô mà nói, tình yêu ở sáu năm trước đã khô héo.

Cô nhớ kỹ lúc hoa xinh đẹp nở rộ nhưng cùng với đau đớn, về phần có thể chết đi sống lại hay không - -

Thực xin lỗi, cô không biết.

Cô chỉ biết là, giờ khắc này, tâm của cô rất đau, đau đến lợi hại.

Một đêm này cô suy nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện.

Về sau, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, ngồi dưới đất, dựa vào cạnh giường, cánh tay đặt ngang ở trên giường bệnh, đầu gối trên cánh tay, tóc được cột

đuôi ngựa, rủ xuống ở trước ngực. Một tay khác nắm thật chặt tay Hoắc Khải Hàng. Chưa từng buông ra.

Cô ngủ rất say, mệt chết đi được, ngũ quan xinh đẹp đều cau cùng một chỗ.

Khóe mắt còn có nước mắt.

Đêm nay Đông Đình Phong đến, lúc này đã nửa đêm, bởi vì hân đợi không nổi nữa rồi.

Anh để Trần Tụy đánh lạc hướng bọn họ, đi vào tầng chăm sóc đặc biệt, tìm được phòng chăm sóc đặc biệt của Hoắc thiếu, hết thấy thuận lợi vô cùng.

Cho đến khi hân thấy cảnh trong phòng, vợ mình khóc lóc hôn tay Hoắc Khải Hàng, hân mới hiểu được, không phải phòng hộ ở đây buông lỏng, mà là bọn họ cố ý để hân đến đây, để hân thấy được người vợ của mình lừa luyến người đàn ông khác không rời, có lẽ muốn hân biết rằng, người phụ nữ của hân, yêu sâu đậm một người đàn ông khác. Về phần hân, chỉ là một người dễ tiện chiếm đoạt vợ người khác mà thôi.

Không thể không nói, Hách Quân thật đúng là có thể hạ ngoan chiêu.

Đứng ở cửa, Đông Đình Phong nhìn người vợ gần trong gang tấc, rõ ràng gần như vậy, hân lại cảm thấy cách xa hàng ngàn dặm..

.

Lực chú ý của cô toàn bộ đều rơi trên người đàn ông đó, nên cô hoàn toàn không có chú ý tới sau lưng, chồng của cô, đang lặng lẽ nhìn cô.

Kỳ thật, chỉ cần hân gõ cửa, là có thể kéo lại sự chú ý của cô.

Nhưng hân không có gõ.

Giờ khắc này, trong lòng hẳn đột nhiên nghĩ đến, nếu như là bình thường người, gặp phải chuyện như vậy, phải làm thế nào?

Đi vào kéo người kia ra?

Sau đó thì sao, tranh cãi ầm ĩ?

Để cho cô biết rõ thân phận hiện giờ của cô.

Không thích hợp.

Chỉ sợ đem chuyện nháo lớn.

Hách Quân chờ đợi nhất chính là chuyện vợ chồng họ trở mặt.

Có nhiều thứ, một khi tan vỡ, sẽ rất khó bù đắp.

Có vài tình cảm, không phải nói bỏ xuống liền có thể bỏ xuống, dùng sức mạnh, ép buộc, sẽ có kết quả hoàn toàn ngược lại. Áp lực càng lớn, sức bản ngược càng mạnh.

Đây là một loại tuần hoàn ác tính.(* sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu)

Lúc còn trẻ, mỗi người đều có thời kỳ: Không muốn bị cha mẹ quản thúc, cha mẹ can thiệp càng sâu, con gái làm phản càng lợi hại.

Đây là tâm lý phản nghịch.

Theo thời kỳ trưởng thành đi qua, nhân tính trở nên thành thực, con người sẽ càng ngày càng hiểu được khắc chế tâm tình của mình, dùng một loại tâm tính thành thực để giải quyết những chuyện rắc rối trong cuộc sống. Nhưng cái này cũng không đại biểu cái loại tâm lý phản nghịch đó không tồn tại.

Sự thật, nó không phải lúc nào cũng đều tồn tại.

Một khi xúc động nghịch lân, nó sẽ giương nanh múa vuốt, ngóc đầu trở lại.

Cho nên, đối chọi gay gắt, là một loại phương thức không khôn ngoan.

Người phụ nữ của anh, không phải là loại người không chịu trách nhiệm.

Hiện tại, cô cần nhất là khoan dung.

Vì vậy, hãy xoay người, lặng lẽ rời đi.

Hãy cho cô thời gian, không ép buộc, không bức bách, không tạo áp lực cho cô, để cho cô có không gian, có thời gian, lý trí suy nghĩ cho tương lai.

Hôn nhân không phải là xiềng xích, hãy hy vọng, dùng hôn nhân, để cô an tâm dựa vào. Mà không phải khiến cô chán ghét, sinh hận. Náo đến cuối cùng thành kẻ thù đối lập nhau.

Đây là tình yêu của bạn, yên lặng bảo vệ, chờ đợi thời cơ thích hợp, tưới chút nước, chờ hoa nở.

Đợi mùi hoa quẩn quanh mũi, say lòng người, bạn có thể thưởng thức vẻ đẹp thuộc riêng về bạn....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Sau khi Đông Đình Phong rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Hách Quân mới bước ra, thản nhiên nhìn hắn một cái, sắc mặt âm trầm: Đông Đình Phong, thật sự chịu đựng rất giỏi a.

Trong chốc lát, thủ hạ báo lại, Đông Đình Phong lái xe rời khỏi bệnh viện về khách sạn, chỉ để lại một thủ hạ canh giữ ở đây.

Hắn phát phát tay, để cho thủ hạ rời đi, phân phó vài câu, nếu không có chuyện quan trọng, nghiêm cấm không cho kẻ nào lại gần khu chăm sóc đặc biệt. Đứng một hồi lâu, hắn mới đi vào phòng bệnh.

Lúc bước vào, hắn thấy hộ lý đang đổi nước biển, Ninh Mẫn gối ở đầu giường, cùng Hoắc thiếu ngủ, có lẽ vì quá mệt mỏi, cô ngủ có chút sâu, không có tỉnh.

Hộ ý vốn muốn gọi cô dậy để đi qua phòng khách nghỉ ngơi, lại bị Hách Quân ngăn cản.

Hắn kéo hộ lý ra ngoài.

Như vậy rất tốt - -khi Hoắc thiếu tỉnh lại có thể nhìn thấy người con gái mình yêu đầu tiên.

Sáng sớm, Ninh Mẫn vẫn còn nằm mơ, trên mặt cô hình như có cảm giác bị cơn trớn thật cẩn thận nhẹ nhàng.

.

Trong mơ cô thấy Đông Đình Phong cười dài mà vẫn tìm không thấy lối ra, ở trong bụi cỏ xông ra hỏi cô:

"Tại sao xoay vòng vòng vậy?"

Cô sờ sờ cái ót, thật bất đắc dĩ: "Không biết đường đi! Cũng không biết muốn mình đi đâu!"

Hắn nhướn mày: "Có muốn đi cùng anh hay không. Đi nơi nào, sẽ do anh quyết định."

Cô suy nghĩ một chút, liền gật đầu, cứ như vậy bị hắn dắt đi về phía có ánh mặt trời. Tâm tình, cũng được phơi nắng mà ấm áp.

Lúc bọn họ đi tới trên đường, đột nhiên Hoắc Khải Hàng xuất hiện, đang nhìn cô bằng ánh mắt u buồn, tay đang dắt Văn Văn. Bên cạnh, Hách Quân đi theo, nhàn nhạt nhìn.

"Mẹ, mẹ không cần con với ba ba sao?"

Văn Văn buồn bã nhìn cô, đột nhiên chạy tới ôm chặt bắp đùi của cô.

Cha và mẹ cũng đột nhiên xuất hiện: "Mẫn Mẫn, làm việc gì cũng phải tỉnh táo và suy nghĩ thông suốt."

Cô giật mình bừng tỉnh.

Trán đổ đầy mồ hôi.

Tâm, lại cảm thấy bối rối.

Bởi vì hai người đàn ông kia đều khiến cô khó xử.

Lấy lại tinh thần, cô thấy phía trên có một đôi mắt to thật sâu, đang nhìn cô, mà bàn tay hắn đang vuốt ve mặt cô, vẽ loạn theo đường lông mày của

cô.

Không phải Đông Đình Phong, mà là Hoắc Khải Hàng.

Dây thở trên mặt hắn đã gỡ xuống, đang nghiêng đầu, im lặng nhìn cô, đáy mắt ôn hòa, khuôn mặt luôn lạnh lùng kia giờ rất ôn nhu.

Đối diện với ánh mắt như thế, khiến cô có chút hoảng hốt giống như quay về quá khứ: cô lười biếng ngồi trong phòng làm việc của hắn, khi hắn hết bận, liền đi tới kế bên cô, hôn trộm, lẳng lặng nhìn, ánh mắt mang theo sủng ái cùng vui vẻ, giống như ánh trăng mờ lung tỏa sáng. Mơ ảo, tốt đẹp, làm cho người ta tìm lòng không được mà thích.

Cảnh cũ lại hiện ra, giờ chỉ còn chua xót.

.

Rất xa, mà có một loại cảm giác dần xa cách.

"Em biết không? Đây là chuyện sáu năm trước đến giờ mà anh muốn thấy nhất, vừa mở mắt sẽ thấy em ngủ bên cạnh anh. Còn giống như trước đây, thân thiết gắn bó với nhau."

Môi của hắn bị khô nứt; giọng nói của hắn có chút khàn khàn; hắn tươi cười có chút mê người, chính là rất nhiều người không thể nào thưởng thức được phong tình.

Hắn như vậy có thể khiến cô nhớ lại tình xưa.

Cô hít một hơi, mùi thuốc sát trùng xen lẫn mùi hương trên người hắn - - cái loại hương vị cà phê đó như thấm dần trong xương cốt hắn.

Cô ngồi thẳng lên, lúc này mới để ý, cửa sổ chỉ được che phân nửa, có ánh sáng chiếu vào, trời đã sáng hẳn, hắn cũng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, đúng giờ tỉnh lại.

ôi, đây cũng là trong cái rủi có cái may.

"Anh thấy trong người sao rồi?"

Đưa tay mở công tắc, ánh đèn sáng ngời chiếu sáng cả căn phòng.

Cô nhẹ nhàng hỏi, đưa tay sờ trán của hắn, nhiệt độ cơ thể cũng không còn nóng như trước nữa.

"Đau!"

Hắn nói, sắc mặt bình tĩnh.

Một người đàn ông, nếu đã nói đau, vậy nhất định là rất đau đi.

Cô trầm mặc một chút, nhẹ nhàng nói:

"Anh bị cắt bỏ một trái thận, viên đạn bắn trúng lúc đó đã phá nát thận của anh, không thể không cắt bỏ, cho nên tôi đã ký tên."

Bệnh viện có quy định, nhất định phải có người thân ký tên mới tiến hành phẫu thuật được. Hách Quân và Dương Khai không chịu ký, bọn họ không dám gánh vác trách nhiệm này. Bọn họ lại nói với bác sĩ cô là vị hôn thê của người bị thương. Có thể ký tên! Cho nên, cô cũng không thể làm gì khác liền ký tên.

"A!"

Hoắc Khải Hàng chỉ ngơ ngác một chút, vẻ mặt có chút yên tĩnh, sau đó cười một tiếng:

"Anh còn tưởng đời này đã xong rồi chứ. Ha ha vậy mà cuối cùng ông trời cũng không bạc đãi anh. Vẫn cho anh một con đường sống. Không sai! Ông trời đóng một cánh cửa của anh lại, ít nhất cũng lưu lại một cánh cửa sổ."

Ninh Mẫn sững sờ nhìn hẳn, cảm thấy người đàn ông này, có chút xa lạ, thái độ của hẳn đối với cuộc sống có vẻ thông suốt hơn nhiều.

"Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc."

Hắn lại cúi đầu nói một câu.

Sóng mũi của cô lại cay cay. Nghĩ đến hẳn vì đến châu Úc mà mất đi vị trí sơ tuyển Thủ tướng. Ngày hôm qua, là ngày sơ tuyển - - suốt sáu năm, hẳn tính toán vì vị trí đó lâu như vậy, trong lúc quan trọng nhất, hẳn lại bỏ qua quyền lực dễ như trở bàn tay, có rất nhiều người thấy, chỉ cho rằng chỉ có kẻ ngốc mới làm vậy.

Cũng đúng, việc làm này có chút ngu ngốc.

"Anh không hối hận sao?"

Cô cúi đầu hỏi.

"Anh chỉ hối hận một chuyện!"

Giọng nói khàn khàn mang theo chút hối tiếc của hẳn nhẹ nhàng vang lên:

"Sáu năm trước, anh bỏ rơi em. Đó là chuyện bắc đẩu dĩ anh phải làm

"Nhưng nếu như, có thể quay lại, có lẽ, anh sẽ không vì bất cứ nguyên nhân gì mà lựa chọn như vậy

"Nhưng nếu sáu năm trước anh một lần nữa được gặp em, cũng không buông tay. Trước tiên sẽ để em trở thành phu nhân của anh, sau đó không để em rời khỏi tầm mắt của anh.

"Bốn tháng trước, lần mềm yếu buông bỏ kia, là chuyện anh vô cùng hối hận. Anh muốn em sẽ không bao giờ quên anh, nhưng trong lúc sơ ý, hạnh

phúc ở trước mắt, lại bị anh đập tan. Sao anh lại ngu ngốc như vậy?

"Sống ba mươi một năm, khi quyết định một chuyện quan trọng, lại gây ra sai lầm lươn như vậy.

"Đoạn thời gian mất liên lạc với em, anh càng đau đớn. Có khi, hận không thể bắn chết mình."

Giống như có gì có ngăn trong cổ họng cô, trong lúc nhất thời Ninh Mẫn không nói lời nào.

Hắn không hồi hận lựa chọn sáu năm trước, cũng đúng sáu năm trước, đối với Hoắc gia mà nói, cũng là thời điểm sống còn. Sự lựa chọn của hắn, là bị mẹ hắn ép buộc, cũng là do tình thế bắt buộc - -

Hắn hồi hận là sự lựa chọn bốn tháng trước.

Nghĩ lại, nếu khi đó anh kiên quyết bắt cô ở lại, có lẽ cô sẽ không bị liên lụy trong trận chiến này. Cho dù như thế nào, trung tướng Nhuế cũng sẽ không yêu cầu cháu dâu trưởng của Hoắc gia dẫn đội đi cứu người.

Cuộc sống của họ, cũng không sáo trộn, trên đời này không có thuốc hồi hận. Mỗi người đều phải trả một cái giá cho quyết định của mình.

Ngón tay của hắn nâng cằm của cô, hắn lấy ngón cái vuốt ve phần thịt nhẵn nhụi kia, muốn động, nhưng vừa động, liền đau.

"Anh đừng động! nằm yên đó đi!"

Ninh Mẫn đè hắn lại, người này sau khi tỉnh cũng không chịu an phận một chút.

Ân, khi lén lút sống chung với nhau, hắn cho tới bây giờ cũng không an phận. Hắn thích ôm cô, hôn cô, bóp vành tai của cô...

Hoặc là dùng lông vũ, quấy rầy giấc ngủ của cô.

Hoặc là cùng cô pha cà phê, giống như đứa trẻ sinh đôi thân thiết với nhau vậy.

Kêu hẳn ngủ ban ngày đúng là có chút không ngủ được.

Ngồi một hồi, dạ dày hẳn xuất huyết, bác sĩ vào truyền dịch cho hẳn, hẳn cảm giác có chút nhàm chán, muốn mở video hội nghị xem. Cô phát giận, đánh khê lên tay hẳn, quát to một tiếng:

"Ngủ!"

Hẳn nhướn mày: "Nếu em chịu ngủ chung với anh, anh có thể suy nghĩ lại!"

Cô cắn răng, ngủ chung. Lúc hai người cùng nhau ngủ, hẳn hôn nàng, thẳng đến khi môi của cô bị hôn tới sưng đỏ, lúc này mới hài lòng ngủ. Hại cô bị Hách Quân trêu chọc mấy ngày.

Ngủ chung, anh ta giễu cợt cô:

"Không phải là nói trong người khó chịu sao? Còn có thể nhiệt tình làm việc hả."

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy hẳn nằm ở trên giường bệnh, khác biệt duy nhất, là lần này hẳn không thể cử động.

"Anh muốn ôm em một cái, nhưng anh không ngồi dậy được. Mẫn Mẫn, em có thể ôm anh một cái không?"

Ánh mắt kia lộ ra rất nhiều tham luyến, cùng với tha thiết mong đợi, giọng nói cũng mang theo rất nhiều khát vọng.

Nếu như, hắn có thể cử động, sẽ không dùng miệng nói, mà trực tiếp đè cô ra ôm cô thật sâu.

Nhưng bây giờ hắn hữu tâm vô lực.

Ninh Mẫn lấy lại tinh thần, ngón cái không ngừng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, lặp đi lặp lại khiến nó nóng lên, nóng đến nỗi đầu ngón tay đụng vào cũng không được.

"Được!"

Nàng đứng lên, nửa người dựa trên người hắn, tận lực không đè nặng lên hắn, hai tay ôm lấy cổ của hắn, cái trán dán lên mặt của hắn. Ôm hắn.

Còn hắn, một tay gắt gao ôm lưng của cô.

Tim đập thật nhanh.

Trong lòng Hoắc Khải Hàng chua xót, lông mi cười cong lên, là vui sướng, cuối cùng hắn cũng được ôm cô một lần nữa, chuyện này đối với hắn mà nói, rất quan trọng, quan trọng..

Đáy lòng Ninh Mẫn rất rõ ràng, cô không nên thân cận với hắn. Bây giờ cô là người có chồng, cô có một gia đình cô muốn trân trọng giữ gìn nó.

Nhưng đối mặt với ánh mắt như vậy, cô không có biện pháp từ chối.

Giờ khắc này, lòng của cô đau khổ, dày vò, ngổn ngang, rất hoảng loạn .

Nhưng ngực của hắn, khiến cô lưu luyến, cảm thụ được hắn hôn trán cô, cô chỉ cảm thấy mình vẫn như trước là trân bảo của hắn. Vẫn như cũ chìm đắm trong mối tình đầu ngọt ngào ấm áp kia. Một đôi tình nhân hạnh phúc như vậy

.

Cô khẽ giật mình, ngẩng đầu muốn nói chuyện, hăn vừa vặn cúi đầu xuống, bốn mắt nhìn nhau, hăn hôn lên môi cô.

Phòng quan sát cách vát, Dương Khai nhìn hình ảnh trong video, khẽ mỉm cười, đem định dạng...

Một phút đồng hồ sau, Đông Đình Phong nhận một bức ảnh khiến hăn gần như phát điên

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 174

Trên tấm hình.

Mặt Đông Đình Phong không thay đổi, mắt Hoắc thiếu cũn lạnh lùng để làm nguy trang, ánh mắt mơ hồ tỏa sáng, có vui mừng, có dịu dàng, Ninh Mẫn thông minh, mặt thấy tình yêu.

Trên mặt hiện lên dòng chữ trang trọng: Đông thiếu, giúp anh thành công, hành vi quân tử.

Mí mắt anh giật vài cái, cực kỳ áp lực, cực kỳ chua xót, đáy mắt gợn sóng bốc lên.

Không người chồng nào yêu vợ nhưng lại nhận chấp nhận ảnh chụp khóa thân của vợ, mà lại không có biểu cảm gì.

Hắn, lại càng không thể chấp nhận được.

Vì thế, hắn yên lặng một hồi, cầm di động lên, buông lỏng, ngoán tay lướt trên màn hình, bấm số điện thoại bấm xong rồi lẹ xóa.

Đông kỳ sau khi đi toilet xong, thấy vậy liền kêu: “Ba ba, ba làm sao vậy?”

Đông Đình Phong ngẩng đầu, mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh: “Không có gì, có đói bụng không, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Con gái lách vào lòng hấn: “ Ba, hiện tại con nghĩ không phải là chuyện đói bụng, không phải là hôm nay chúng ta đi Đông Ngải? Ngày mai là giao thừa rồi!”

“ Ừ, việc này, chúng ta cũng không biết có đi không nữa. Chúng ta đợi mẹ về rồi mới có thể đi!”

“ Thì ba gọi điện cho mẹ về không được sao?”

Hấn nghe vậy, nhìn trong mắt con, chỉ sợ việc tối nay không có bình thường. Trên thực tế, nó rất phức tạp. Bởi vì tình cảm của con người rất phức tạp.

“ Không thể làm như vậy!”

“ Vì cái gì?”

“ Bây giờ, ba để cho mẹ con lựa chọn. Không thể mỗi lần ba đều chủ động, mà mẹ chỉ bị động. Mẹ con cần hiểu rõ lòng mình.” Quyền quyết định, không phải nằm trong tay hấn.

Đây là lần đầu tiên, cảm nhận được, vận mệnh hấn không thể nắm giữ được.

Phòng giám hộ. Ninh Mẫn không động đậy, đứng im tại chỗ.

Vì thế, cô dưới thân của nam nhân này, cô cảm thấy nụ hôn, hôn cho đến khi than thể cô run rẩy, vô lực.

Nó rất quen thuộc, đập vào mắt, cô nhớ đến nụ hôn đầu tiên, nhớ đến vô số lần mà anh đã hôn nhưng cô đã quên.

Anh từng nói, hai người bọn họ sẽ bắt đầu lại bằng nụ hôn, cực kỳ ăn ý. Những việc đã làm, đều làm ở trên người, đơn giản nhất là nụ hôn, đến quần quýt đầu lưỡi, hôn sâu... Bọn họ thường xuyên luyện tập.

Anh từng hôn cô đến nỗi cô không thở được.

Bây giờ, cô thực sự cảm nhận được, môi của anh, có chút khô nứt, có phần quần quýt.

Cô nghĩ muốn đẩy ra, nhưng anh dùng lực ôm, cô không dám dùng sức, sợ anh giận.

Sau một lúc, anh buông tay, thở khẽ, ánh mắt nhu hòa, giọng nói khan khan, ánh mắt dò xét, không muốn buông tha bất cứ biểu tình gì trên mặt anh nói: “ Chuyện này anh đã tưởng tượng rất nhiều. Rất nhiều lần, ở trong giấc mơ của anh, anh thấy em về, anh ôm em, không nỡ buông ra. Trên đời này, việc để anh chú ý quá ít. Anh chỉ thích một người con gái, trong cuộc sống sau này, tìm một chút niềm vui, khi rảnh rỗi, sẽ đi chung quanh một chút. Anh trả giá nhiều như vậy, không phải là quyền lực, mà chỉ là cuộc sống bình thường thôi, có một gia đình đơn giản. Nhưng mà tại sao lại không được.”

Bàn tay anh đang xoa ngực của cô, trước kia, giống như nam sinh, hiện tại rất mềm, càng làm cho anh mê muội.

Cô yên tĩnh nghe, không giống như trước, khi hôn sâu, mí mắt cười.

Nghe vậy, làm cho người ta cảm thấy xa lạ, giữa bọn cô, đã xa nhau lâu như vậy, mới gặp nhau lại một chút. Anh đã chắc rằng anh yêu cô.

“ Bây giờ, chúng ta đi Úc trước, anh đã nói với ba, Ba anh hỏi: Vinh dự gia tộc, cùng một gia đình nhỏ, anh chọn cái nào?”

“ Anh nói, ba, vì gia tộc mà sống, thật sự rất mệt mỏi, sáu năm trước, anh đã một lần hi sinh vì gia tộc. Bây giờ, anh muốn cho bản thân một sự lựa chọn.”

“ Ba anh lại hỏi: Con không có quyền lựa chọn gia tộc? Bởi vì con đang ở trong gia tộc này, cho nên, dù con không lấy, thì người khác sẽ lấy mất, con sẽ mất hết toàn bộ.”

“ Anh nói: Trên đời này, có rất nhiều người, không cần sự coi trọng của gia tộc, nhưng họ sống rất hạnh phúc, vì sao con cứ phải bám lấy nó?”

“ Ba anh lắc đầu, mỗi người đều có dự vọng của mình. Đừng nghĩ rằng người bình thường sẽ hạnh phúc. Con cái sau này của mình, cũng phải làm như vậy. Huống chi con họ Hoắc. Từ nhỏ con đã phải trả giá rất nhiều.”

“ Anh nói: Ba, việc con họ Hoắc hay không không có liên quan, họ Hoắc ham muốn chiếm giữ rất lớn. Một người, sống trên đời này, giống như một hành trình. Nếu mình muốn cuộc hành trình của mình xa hoa, giỏi hơn người ta, vậy trong hành lý của ba phải bỏ rất nhiều thứ. Mà thứ đó sẽ làm cho ba mệt mỏi. Nếu ba giảm bớt đi, ba có thể thấy được nhiều cảnh đẹp hơn. Chủ yếu là quan điểm của mỗi người thôi.”

“ Ba anh trầm mặc một hồi, nói: “ Nếu mới có sáu năm mà con đã hiểu đạo lý này, có lẽ số mệnh của con không phải như vậy. Mà bây giờ, con tin rằng con có thể kiếm được tất cả những thứ con bỏ lỡ sao?”

“ Anh nói, trên đời này không có gì là tuyệt đối. Ba, nếu con tiếp tục tranh giành. Con sẽ hối hận cả đời. Cuộc đời chỉ có trăm năm, nói dài thì cũng dài, nếu so sánh với vũ trụ, nó chỉ là nháy mắt. Nếu đấu thắng thì con có tất cả, nếu con thua, con chỉ có hai bàn tay trắng. Mỗi người có một kết quả. Đối với sự hy vọng của ba, con sẽ làm ba thất vọng rồi, con muốn có thời gian hạnh phúc và ấm áp. Ba, lúc ba và mẹ kết hôn, con không thấy hai người hạnh phúc. Lúc nhỏ, con không có thể làm được, nhưng bây giờ con không muốn dẫm lên vết xe đổ của hai người, lại đơn độc một đời.”

“ Ba than thở với anh: Được, con đi đi! Thừa lúc còn có cơ hội, còn trẻ, còn sống.”

“ Cho nên, ba đến đây, nếu sau này con hối hận, hãy về với ba.”

Ninh Mẫn lẳng lặng nghe, cảm xúc lên xuống, không nói cái gì, trái tim cô bị tổn thương, anh cũng vậy, anh coi cô như ánh mặt trời. Mấy năm nay, anh vùng vẫy giữa tình yêu và gia tộc, anh cũng rất đau khổ.

“ Đừng nói nữa, anh cần nghỉ ngơi!”

Sắc mặt của anh trắng xanh, cô thấy da của anh rất nhợt nhạt.

“ Không cần. Anh không cần nghỉ ngơi. Anh muốn cái gì, em biết...
Đừng trốn tránh, Mẫn Mẫn!”

Tay anh ở trên người cô, ánh mắt anh nặng nề, có chút chua xót: “ Anh không trốn tránh trách nhiệm, chín tháng qua anh đã quyết định. Buông tha Liệp phong, anh không phải tranh đấu. Anh không muốn có sự lựa chọn thứ hai... Thật ra, nếu anh không đồng ý, cũng vô dụng. Lúc ấy, khi mọi người bỏ phiếu. Mạc Thần gọi điện cho anh, để cho anh tự nguyện tuyên bố kết quả...”

Người kia biết rõ quan hệ của bọn anh, lạ ép anh như vậy, anh nghĩ muốn cho họ đau khổ.

“ Anh đã biết!”

Nhắm mắt, cô đã nghe tin tức này từ nhà họ Đông, mở mắt, cô nói: “ Có một số việc, lý trí tán thành, nhưng tình cảm không cho phép. Anh nằm xuống đi...”

Trán của anh có rất nhiều mồ hôi, vừa nãy, dùng sức liều mạng như vậy, là hành động không có lý trí.

Cô dìu anh nằm xuống, nắm tay anh, mắt của anh nhìn ngón tay cô, cảm xúc thất vọng đã không còn, nắm lấy tay cô, không cho cô đi mất.

“ Anh làm gì, anh làm gì?”

Hơi giật mình, cô muốn rút tay về.

“ Đừng động! đừng rời bỏ anh!”

Đột nhiên Hoắc thiếu kêu lên, giọng nói ương ngạnh, cứng đờ, chịu đựng tay đau đớn, nhìn anh, thậm chí muốn cô ngồi xuống, anh thật sự điên rồi.

Cô vội vã dìu anh, sợ anh rơi từ trên giường xuống, anh dựa vào ngực cô, nắm lấy tay cô, đem nhả tháo xuống, ném ra ngoài cửa sổ, động tác lưu loát, nơi này là tầng 16.

“ Hoắc Khải Phong, anh làm gì vậy, nhả của em, sao anh lại ném đi?”

Hành động này của anh, làm cho cô sửng sốt. Muốn đẩy anh ra, nhưng trên người anh có vết thương, cô không dám dùng lực, trợn mắt với anh, cúi đầu, anh đuổi tay nắm gáy cô, đè ccoo xuống, sau đó, mooimcoo lại bị hôn lần thứ hai.

Trước sau đều bá đạo như vậy.

“ Hoắc Khải Phong, anh không thể như vậy!”

Bây giờ, cô thở hỗn hển, đẩy anh ra.

“ Không thể như thế nào? Không thể hôn em? Không thể ném nhả của em.”

Anh lạnh lùng kêu, ánh mắt giận dữ, chiếc nhả ấy, khơi lên lửa giận trong lòng anh ấy, cùng với sự bi ai.

Ninh Mẫn im lặng, không nói, cơn giận của anh, không thể cùng anh nói đạo lý.

Xem ra, anh cũng không muốn nghe.

“ Nhẫn của em ,ở đây này!”

Anh dựa vào cô, dùng lực chon vào cổ cô, đem nhẫn nắm chặt lại: “ Đây mới là nhẫn của em!”

Ninh Mẫn không nhận: “ Em đỡ anh nằm xuống, anh đừng làm loạn!”

“ Đeo. Anh sẽ nằm xuống!”

Đây là uy hiếp?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Ninh Mẫn không nói gì

Cô thấy trên mặt anh nhể nhại mờ mờ, khuôn mặt bình tĩnh giọng nói nhẹ nhàng cho cô cả giác thân quen: “ Không đeo, sáu năm trước chúng ta đã chia tay rồi. Hiện tại, em là vợ của Đông Đình Phong!”

In lặng!

Trong phòng bỗng nhiên im lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở của anh.

Thật lâu.

“ Là sao? Chẳng lẽ em muốn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này sao? Em muốn anh phải như thế nào? Em không thể cho anh một cơ hội hay sao?”

Hoặc Khải Phong nhìn chăm chăm cô, sắc mặt trắng bệch, khó xem đến cực điểm, giống như lúc hôn mê, thấy cô mhoong đổi ý.

Thật là, đáng lẽ anh không nên hối thúc cô như vậy. Thật là: “ Chữ ký đó, anh không có để tâm.”

Đây là lời nói thật. Mà lời nói thật, thường gây tổn thương.

“ Không có để tâm?” Anh cúi đầu cười, cô có thể cảm nhận nỗi đau trong lời nói của cô: “ Cho dù là sai, em vẫn muốn kiên trì sao? Kiên trì như vậy thì có lợi ích gì?”

Cô trầm mặc.

Hoắc Khải Phong nổi giận, nghiêng rang nói ra hai chữ: “Ly hôn!”

Đối với anh mà nói, còn có cái gì châm chọc hơn hai chữ này.

Chờ đợi nhiều năm như vậy. Lại trở thành công dã tràng.

Ninh Mẫn quay mặt đi, nói gằn từng chữ: “Em không có bất kỳ lý do gì để ly hôn cả, Hoắc Khải Phong, em không đem cuộc hôn nhân này thành trò chơi...”

Nay sau đó, anh hung hăng đẩy cô ra, suýt chút nữa anh đã ngã từ trên giường xuống, cô muốn đỡ, anh đẩy cô ra, khó khăn mới nằm lại. bởi vì động vào vết thương, mồ hôi anh ứa ra.

“Hoắc Khải Phong, chúng ta đã là quá khứ rồi! Như vậy, ít nhất, chúng ta vẫn còn tình bạn... Em đã là vợ của người khác... Đây là sự thật.”

Nằm trên giường, anh hung hang cầm lấy chăn, gương mặt lạnh lùng, trắng bệch: “Thật ra em yêu anh! Nhưng lại lấu người khác. Ninh Sinh Ca, em thật sự rất hồ đồ? Em không thể vô trách nhiệm với mình như vậy được.”

Cô cúi đầu, lời của anh: Là hồ đồ sao? Là không có trách nhiệm sao, có lẽ, có thời gian cô rất vội vàng, nhưng cô không bởi vì vậy mà hối hận.

“Hoặc là, hiện tại, em không còn thích Đông Đình Phong... Hôn nhân ấy, không có tình yêu. Quan trọng là..., Em đã là vợ hợp pháp của anh ấy. Hơn nữa em đủ tư cách để làm vợ của anh ấy....”

Lời này, có phải kích thích anh ấy, sắc mặt của anh, rất trắng nhìn thấy mà sợ hãi: “Em đang muốn chọc giận anh sao?”

“ Em không muốn anh giận...” Anh ấy đòi hỏi quá mức, cô không thể đồng ý.

“ Em đang chọc giận anh.” Ngữ khí của anh rất khẳng định.

Đột nhiên cửa mở, Hách Quân đi vào, anh nhìn thấy hai người cãi nhau, sắc mặt hai người rất khó coi.

“ Được rồi, sao lại cãi nhau rồi hả? Ninh Mẫn, Hoắc thiếu mới tỉnh!”

Ninh Mẫn nghe vậy, Hách Quân nói, giọng nói có phần nặng nề, đành phải im miệng.

“ Anh sẽ không buông tay!”

Trên giường, anh nhắm mắt, giọng nói không muốn nhường nhịn cô.

Cô nghe vậy, có phần sợ hãi, lo lắng cho tương lai, hện tại, sẽ mang đến phiền phức cho Đông Đình Phong.

Nghĩ vậy, cô có phần nhớ hân, người nam nhân ấy, mang đến cho cô cảm giác ấm áp.

Cô đã đánh mất nhẫn, vậy phải làm sao bây giờ?

Một loại chột dạ ập đến, đi đến tâm cô!

Không được, cô phải tìm lại nhẫn.

Xoay người, cô bỏ đi, tay lại bị tóm lại.

“ Đi đâu?”

Hoắc Khải Phong thấy sắc mặt cô khó coi, hỏi một câu, cô bây giờ, làm anh khẩn trương. Rõ ràng cô bên cạnh anh, nhưng anh cảm thấy bất an,

hoặc là vì bốn chữ “ Vợ hợp pháp”, làm anh đau. Hiện tại cô là của nam nhân khác.

“ Em và anh cần bình tĩnh lại...”

Cô rút tay, đi ra ngoài.

Ninh Mẫn đi xuống dưới tìm nhẫn, xem anh vút ở chỗ nào, có một cái hồ nhân tạo nho nhỏ, nước hồ rất tối, muốn tìm lại nhẫn, rất khó.

Cô đứng ngẩn người hồi lâu, chiếc nhẫn ấy, cô rất thích.

Nhìn thấy ngón tay trông không, lòng của cô, cũng trống không như vậy.

“ Cô chủ, cô tìm cái gì vậy” A Xán đột nhiên xuất hiện, thấy cô hồn xiêu phách lạc nhìn chăm chăm hồ nước.

Cô quay đầu, ngẩn ra: “ Sao anh lại ở đây? Đông tiên sinh đâu?” Cô nhìn xung quanh, hẩn đến đây sao?

“ Hôm qua chúng tôi đến, người ta không cho chúng tôi lên gặp cô, hôm qua tiên sinh chờ đến nửa đêm, sau đó quá mệt, liền về khách sạn. Cô chủ, cô không gọi cho tiên sinh sao. Tiên sinh rất lo lắng cho cô.”

A Xán đưa di động cho cô.

Ninh Mẫn nhận lấy, do dự một chút, gọi điện cho hẩn: “ số máy quý khách tạm thời không liên lạc được,....”

“ Có thể anh ấy tắt máy rồi!”

“ Ừ!”

“ Tôi đi gọi ngài ấy đến, cô cứ giữ điện thoại đi!”

“Ừ, tôi sẽ gọi cho anh ấy. Cảm ơn!” Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói: “Anh, đi ngủ đi? Sắc mặt không tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi.”

A Xán nhìn cô, sắc mặt cũng không tốt, rất khó coi. Sao thấy Hoắc thiếu bị thương, chỉ trong một đêm, sắc mặt cô tiêu tụy như vậy.

Cùng lúc đó, Đông Đình Phong đang cùng con gái ăn cơm trong phòng tổng thống, điện thoại đang sạc pin, Đông Kỳ hỏi: “Cái chú kia có quan hệ gì với mẹ vậy?”

Đông Đình Phong không biết nên nói gì với con gái, về thân phận của hắn, hiện tại anh không thể nói rõ.

Trần Tụy đang ăn cơm ở bên cạnh, ngừng lại, cũng hiểu được việc này, không thể cùng con nói rõ, nói không đúng, sẽ trở thành bóng ma cho cô bé, đứa nhỏ này vẫn cho là nó là con của Ninh Sinh Ca và hắn.

Lú này, có người gõ cửa.

Trần Tụy đi mở cửa.

Cửa mở, là một nam nhân xa lạ.

“Ngài Đông Đình Phong có ở phòng này không?”

“Vâng!”

“Ông chủ của tôi, muốn gặp ngài Đông Đình Phong, nên kêu tôi qua đây mời.”

“Ông chủ của anh là ai?”

Người nọ cười, đưa một tấm thiệp ra, Trần Tụy vừa thấy, rung mình, nói một câu: “Chờ một chút!”

Anh mang cho Đông Đình Phong đang lau miệng cho con gái.

“ Người nào đưa?”

“ Chính ngài đi!”

Đông Đình Phong liếc mắt một cái, đôi mắt sâu xa: “ Nói cho anh ta, tôi sẽ đến đúng hẹn.”

Tám giờ sáng, Ninh Mẫn trở về phòng bệnh đặc biệt, rửa mặt, ra phòng khách ăn chút đồ ăn.

Sau khi ăn xong, Văn Văn rúc vào ngực cô, không hề nhúc nhích, cô bé nói: “ Mẹ, mẹ ôm con đi, một lúc thôi. Tối qua, mẹ đã ở cùng bác ấy cả đêm, bây giờ, mẹ giúp con đi”

Cô ừ một tiếng, nhìn cô chăm chú, muốn tên người cô tìm ra dấu của nam nhân, nhưng mà không thấy.

Ba mẹ ở trên giường đến đêm, bé rất giống mẹ, không giống Hoắc thiếu.

Trên mặt đứa nhỏ này rất giống tiểu Kỳ, tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ hôm qua cô làm mất nhẵn của hấn, trong lòng áy náy, cho nên, mới nhớ nhung như vậy.

“ Mẹ, Đông Kỳ có chuyện gì vậy? Sao chị ấy lại kêu mẹ là mẹ?” Văn Văn muốn biết, nhưng tâm trạng của mẹ rất tệ, cười cho có lệ. cho nên, bé hỏi rất cẩn thận.

Ninh Mẫn không nói gì, không biết giải thích quan hệ giữa mình và Đông Kỳ như thế nào. Văn Văn là con của Hoắc Khải Phong, năm đó nhà họ Hoắc mắt nhắm mắt mở cho cô sinh bé ra, cô không muốn từ bỏ bé. Đứa nhỏ này, thuộc nhà họ Hoắc, người nhà họ Hoắc không muốn từ bỏ.

“ Mẹ, vấn đề này, rất khó trả lời sao?”

“ Có một chút!”

Cô nói nhỏ, để tay lên mặt bé hỏi: “Vân Vân, con có muốn không có ba?”

Vân Vân tròn to mắt, nghiêng đầu, tâm bang bang nhảy loạn: “ Mẹ, con muốn.”

Bé, không hy vọng có được tình yêu của cha?

Gia đình đơn thân thì như thế nào, tóm lại một gia đình không hoàn chỉnh.

Trong lòng Ninh Mẫn than thở một tiếng.

“ Nếu như... Nếu như thương lai, con không thể đi cùng ba...”

“ Chờ một chút, tại sao không thể ở cùng ba?” Vân Vân nhú mi, hỏi lại.

Tâm của đứa nhỏ này, rất miễn cảm.

Ninh Mẫn chọn lọc từ, nghĩ nghĩ, mới nói: “ Lúc này, ba với mẹ, con chỉ có thể chọn một...”

Mặt bé đột nhiên trắng xanh, vội vàng ôm cổ cô, trong mắt rất hoảng sợ: “ Mẹ, mẹ muốn rời bỏ ba, muốn chia tay sao? Không, không được, không được, con chỉ muốn mẹ, con không cần ba... Từ mẹ ra, người nào con cũng không cần... Mẹ, bây giờ con nghiêm túc nói cho mẹ biết, nếu mẹ bỏ con, con sẽ không ngoan ngoãn, cho dù mẹ ở đâu, con cũng sẽ đi tìm mẹ...”

Phản ứng kịch liệt như vậy, làm cho Ninh Mẫn kinh ngạc, đau lòng: “ Con bé ngốc, sao mẹ có thể bỏ con được... Con yên tâm, mẹ sẽ cố gắng, cho con mãi mãi đi theo mẹ.”

“ Nói lời phải giữ lời, nếu nuốt lời là chó con! Lại đây, ngoắc tay đóng đấu...”

Đưa ngón tay út ra, mặt Văn Văn rất nghiêm túc.

Ninh Mẫn cười, cũng duỗi tay: “ nói thật nha, không được nuốt lời! Mẹ, con người mẹ. Con không muốn có ba, nhưng không thể không có mẹ! Văn Văn chỉ cần mẹ!”

Bé hôn cô khắp mặt, rất nghiêm túc nói.

Cửa, đột nhiên bị mở ra, hai mẹ con cùng nhìn ra ngoài, là một nữ nhân, đứng ở cửa, tóc cột cao, váy ngang đầu gối, trên tay cầm một cái túi, rất đơn giản. Nhưng cho dù váy hay túi phối hợp rất ăn ý, lộ rõ khí chất, có vẻ cao quý.

Giờ phút này, ánh mắt sắc bén, nhìn lướt qua Ninh Mẫn, rồi rơi vào người Văn Văn, nhíu mi lại. Giống như muốn nói với bé gì đó.

Ninh Mẫn đứng lên, vẻ mặt biến sắc, không biết vì sao, mỗi lần thấy cô ta, cô đều khẩn trương, rất áp lực. Có lẽ trên người cô tỏa ra khí tức hơn người, cho người khác cảm giác bức bách!

“Bác gái, bác đến khi nào?” Người đến không phải là người quyền lực nhất nhà họ Hoắc: Quý Như Tịch.

“Vừa đến!”

Hoắc Nhân nhân nhật đáp lại, đằng sau cô là trợ lý Tiết Di, khi Tiết Di bước vào nói: “ tiểu thư, nhìn thấy người, sao lại không chào?”

Giọng nói ôn hòa, nhưng nghe vào trong tai, là cáo mượn oai hùm.

Văn Văn đoan chính đứng trước mặt Ninh Mẫn, liếc bà một cái, nhìn đến mẹ, thấy mẹ gật đầu mới kêu một câu: “ Bà nội Hoắc, chào buổi sáng!”

Hoắc phu nhân bước vào, đi lại nhẹ nhàng, cười đoan trang, mền mại nói: “ Về sau kêu bà nội là được, kêu cả họ, không có than thiết. Đúng rồi, ông nội cũng đến đây, đang ở trong phòng ba con. Ngoan, đi qua xem ba đi... Nói chuyện với ba,ba mới hết đau... Đừng quên, trong lòng ba con là bảo bối.”

Lời này, Ninh Mẫn hơi kinh hãi.

Sau sáu năm gặp mặt, đây là lời đầu tiên sau khi gặp lại, lại nói trước mặt con của cô như vậy, thừa nhận Văn Văn là huyết thống nhà họ Hoắc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Nhưng mà cô cũng không cảm thấy vui vẻ, ngược lại căng thẳng, sắc mặt vì vậy mà trắng nhợt.

Văn Văn hơi ngẩng đầu, mở to mắt nhẹ nhàng gọi:

"Mẹ, thật sao?"

Bé muốn xác định sự thật.

Văn Văn rất thích chú Hoắc, nếu như có thể xác định chú Hoắc là baba của bé, bé sẽ rất vui vẻ. Nhưng, nghĩ tới lời nói của mẹ, trong lòng bé lại cảm thấy sợ hãi.

Ninh Mẫn trầm mặc, chỉ ôm thật chặt con gái, không có nói tiếp.

Rất nhanh đôi mắt cao ngạo đó lại dừng trên người cô, môi khẽ cong, lộ ra sắc mặt hiền hoà, giọng nói nhỏ nhẹ:

"Sao vậy, đến giờ mà cô còn chưa nói với Văn Văn ba nó là ai sao?"

"Chưa kịp nói!"

Ninh Mẫn lẳng lặng nói tiếp.

"Là không kịp, hay là không muốn nói?"

Lời này rất bình thường, nhưng cô nghe thì cảm thấy thật chói tai, mi tâm không khỏi cau lại.

Vừa định nói tiếp, người đàn bà này lại ngồi chồm hồm xuống, hai tay vịn chặt vai nhỏ của Văn Văn, tươi cười nói:

"Văn Văn, mẹ cháu không có nói cho cháu biết cũng không sao, bà nội nói với cháu thì cũng vậy thôi. Nhớ kỹ, cháu họ Hoắc, sau này tên là Hoắc Khuynh Văn. Cháu là con cháu nhà họ Hoắc. Ai cũng không thay đổi được sự thật này. Còn có, có một chuyện cháu hãy nhớ kỹ, hiện tại ba ba cháu cứu mẹ cháu thế, thiếu chút nữa đã mất mạng. Có baba như vậy, về sau, cháu phải kính yêu baba mình nhiều hơn, không thể làm chuyện gì phản bội hân, biết không?"

Những lời này khiến lòng Ninh Mẫn lộp bộp - đây căn bản chính là nói cho cô nghe không phải sao!

"Không đúng. Văn Văn chỉ nghe lời mẹ, cũng chỉ có yêu một mình mẹ!

Bé nghiêng đầu nhìn thoáng qua, xoay người ôm lấy mẹ mình, rầu rĩ nói.

Bé mới không bị mua chuộc đâu.

Ở trong mắt đứa nhỏ, sống nương tựa với mẹ, mới là toàn bộ thế giới, về phần họ nói gì, về phần cần phải kính yêu ai, bé không cần để ý.

Chỉ bảo vệ trong bốn tháng ngắn ngủi, còn chưa vốn đủ để mua chuộc bé đâu.

Hơn nữa, trong lòng bé cũng không thích người bà nội này, những yêu cầu của người này đặt trên người bé quá khắt khe.

Có một lần ở trong phủ Thủ tướng còn răn dạy đến bé phát khóc.

Cuối cùng là chú Hoắc ra mặt dẫn bé về, dù dỗi một hồi lâu, tâm tình bé mới chuyển tốt được.

Một người như vậy, bé mới không thương yêu.

Ninh Mẫn rủ mi xuống, buồn cười nhưng cuối cùng không có cười, chỉ là trong lòng vô cùng cảm thán.

Hoắc phu nhân ngưng cười, chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng, cũng không thể tính toán chi li với một đứa nhỏ:

"Ninh tiểu thư, đây là những điều cô dạy đứa nhỏ sao?. Dạy nó chỉ nhận mẹ, không nhận cha, đây là phương thức giáo dục rất thất bại. Cô đây là đang vận vẹo tâm lý của một đứa nhỏ, cô có biết không hả?

Giọng điệu có chút bất mãn.

Ninh Mẫn nhú mày, giọng nói không nhanh không chậm:

"Hoắc phu nhân, ta cũng không biết là phương thức giáo dục của ta có cái gì không đúng. Một đứa nhỏ ỷ lại vào người nuôi dưỡng nó từ nhỏ, đó là chuyện rất bình thường. Ở nhà chúng ta từ nhỏ đến lớn, Văn Văn chưa bao giờ thấy cha, đối với người cha như vậy có chút bài xích, đó cũng là chuyện bình thường. Sao bà lại nói ta muốn vận vẹo tâm lý đứa nhỏ chứ?"

Bị phản bác ngược lại, Hoắc phu nhân lập tức cứng họng, rồi sau đó, nhú lại mi, lắc ngắc đầu lên:

"Tính tình của cô vẫn hung ác như vậy. Thật không biết Khải Hàng thích cô ở điểm nào nữa... Aizzz, cũng may mắn đứa bé ngoan vẫn còn nhỏ, có thể ở cùng cha nó từ từ dạy lại, ta cũng không nhiều lời... Chẳng qua, Ninh Sinh Ca, cô là mẹ của Văn Văn, giúp quan hệ của bọn họ phải hòa thuận nhau... Nhớ rõ chưa... A, cô đừng hiểu lầm, lời nói này của ta không phải nói về gì, ta hy vọng Văn Văn sẽ phải kính trọng cha nó... Không như Khải Hàng và ba ba hằn vậy, từ nhỏ đến lớn luôn bất hòa, chuyện này ảnh hưởng rất lớn tới quá trình trưởng thành của đứa nhỏ..."

Ninh Mẫn nghe giọng nói của bà hòa hoãn lại, cô cũng không nói nhiều - - con trai bà xảy ra chuyện, bà ta vốn cũng không thích cô, nên nói chuyện cũng chẳng dễ nghe, lại không thể rời đi được. Bà vốn là một người không dễ chọc, có thể nó Hoắc phu nhân tuyệt đối là người đàn bà mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Về sự tích của bà nhiều năm trước, Ninh Mẫn nghe không ít, họ đều nói, Hoắc gia Hoắc phu nhân, thủ đoạn rất lợi hại, chống đỡ Hoắc gia vượt qua mọi khó khăn, công lao của bà rất vĩ đại.

Thất bại duy nhất của bà là không thể bắt được tâm của chồng.

Nhưng mấy chuyện này cũng không đáng nhắc tới, quan trọng là bà có thể vững vàng ở thân phận vợ của Thủ tướng, để con bà là trưởng tôn, niềm kiêu ngạo của Hoắc gia, là người khống chế tập đoàn Hoắc gia, nắm giữ mạch kinh tế của Hoắc gia, vậy là đủ rồi.

Quý Như Tịch chính là một người phụ nữ mạnh mẽ, cũng là một cái lộng quyền nữ chính khách. Giỏi về thâm lược đoạt thế, là ưu điểm của nàng.

Sáu năm trước, người phụ nữ này từng thuyết phục khiến cô biết khó mà lui, nhưng cô vẫn kiên trì, không muốn chia tay.

Nhớ lúc đó, cô từng nói với Hoắc phu nhân một câu:

"Phu nhân, đời người rất ngắn, gặp được một người hợp với mình cũng không dễ dàng. Hai bên tình nguyện lại càng khó. Ta và Khải Hàng, có ước định, kiếp này, nắm tay nhau, cùng nhau sống đến già. Cùng vượt qua mọi khó khăn mãi mãi không rời."

Phản ứng lúc đó của Hoắc phu nhân như thế nào nhỉ?

Ân, bà chỉ là cười nhạt một tiếng, cũng không giận dữ mắng mỏ, người phụ nữ này, lấy một thói quen ưu nhã đối mặt với cô, ý tứ sâu xa nói:

"Lý tưởng rất đầy đặn, thực tế rất cốt cảm giác. Các người còn trẻ, hormone trong cơ thể đang tăng, lung tung hứa hẹn cả đời. Cô bé, sau này cô sẽ rõ, hôn nhân không phải chỉ cần hai bên tình nguyện, mà còn phải môn đăng hộ đối, nếu không đến khi môn đăng hộ đối và tình nguyện mâu thuẫn nhau, rất nhiều người cái trước. Đây là thực tế ở xã hội."

Bà không có cường bách cô rời đi, mà là dùng phương thức khác, để cô hiểu rõ thực tế: Tình yêu của bọn họ, bù không được quyền hành.

"Đi, bà nội dẫn con đi gặp ba ba. Ba ba muốn gặp con đó."

Hoắc phu nhân vừa nói, cũng kéo suy nghĩ của Ninh Mẫn lại, bà không nói thêm lời nào, mà dắt tay Văn Văn, muốn đi ra ngoài.

Nhưng Văn Văn không chịu, nhìn mẹ.

Ninh Mẫn gật đầu nhẹ, lúc này Văn Văn mới bước chân.

Một nhóm bốn người, đi ra khỏi phòng, cùng nhau đi vào phòng khách, ngược lại vòng vào phòng bệnh.

Bước vào phòng, Ninh Mẫn nghe được tiếng nói Hoắc Trường An truyền ra:

"... Cha vừa mới có xem qua viên đạn kia. Cho thấy đối phương không có ý giết người ở đây, mà muốn các người bị thương. Một tay súng bắn tỉa ưu tú được phái ra chấp hành nhiệm vụ, trang bị trên tay làm sao có thể thấp như vậy. Bên trong nhất định có vấn đề."

"Con cũng là nghĩ vậy..."

Ngừng một chút , lại hỏi: "Cha, con xin cha điều tra một chuyện? Lý Hưởng là ai phái đi ..."

"Tạm thời không có biện pháp điều tra ra ai là chủ mưu phía sau màn .. chẳng qua, việc này cha nhất định sẽ điều tra ..."

Ninh Mẫn nghe xong trong lòng vừa động.

Lúc này...

"Con trai, xem một chút, xem một chút, ai đã tới?"

Hoắc phu nhân cười dài đẩy Văn Văn lên phía trước: "Văn Văn, đi qua, hôn ba ba, ba ba liền hết đau!"

Văn Văn không có gọi, mà là dùng một ánh mắt hoàn toàn mới ánh mắt nhìn người nằm ở trên giường, sắc mặt người đàn ông tái như tờ giấy:

Hắn thật sự là ba của bé sao?

Trước kia, bé rất khát vọng có một ba ba, có thể cõng bé trên vai, ngồi trên cao, như chim con bay lượn, nhưng bây giờ, bé có chút sợ hãi - - sợ nhận ba ba, bé sẽ không có mẹ.

Trong phòng, Hoắc Khải Hàng thấy họ tới cũng không nói chuyện tiếp, lúc nghe mẹ mình nói như vậy, ngơ ngác một chút, quay đầu nhìn Ninh Mẫn, ánh mắt dính chặt trên người cô, không nỡ dời đi.

Cô vừa mới trốn hắn, thừa dịp bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh mà đi ra ngoài. Hắn hận không thể đuổi theo, giữ chặt cô lại bên người. Hiện tại, ánh mắt của hắn thật sự không muốn rời khỏi cô. Nếu không phải ba mẹ đến đây, hắn sớm kêu Dương Khai đi gọi cô tới.

Hắn rất sợ mất đi cô.

Ném chiếc nhẫn của cô, cô rất tức giận, hắn biết rõ.

Nhưng hắn nhìn thấy chiếc nhẫn kia, trong lòng liền đau đớn.

Ngón tay của cô, chỉ có thể đeo nhẫn của hần.

Hần sẽ từ từ làm cho nàng hiểu đạo lý này .

"Mẫn Mẫn, em nói với Văn Văn rồi sao?"

Ánh mắt của hần tỏa sáng , khóe miệng có chút vui sướng, nhẹ nhàng hỏi.

Cho tới nay, hần chưa từng nói với Văn Văn hần là ba của bé, chuyện này, hần hy vọng Ninh Mẫn sẽ tự mình nói cho Văn Văn biết.

Này vừa tôn trọng cô, cũng là muốn chính miệng cô công nhận, từ đó địa vị người cha của hần sẽ không thể thay đổi.

“Là bà nội nói!”

Giọng nói giòn tan của Văn Văn thay cô làm trả lời, nhưng sau đó xoay người ngửa đầu hỏi:

"Mẹ, đây là thật sao?"

Bé nhất định phải xác định lại một tý, mới có thể gọi.

Bé vừa hỏi, mọi ánh mắt đều rơi xuống trên người cô.

Hoắc Khải Hàng nhìn tha thiết; Hoắc Trường An nhìn âm trầm; Hoắc phu nhân hí mắt nhìn chăm chăm; Dương Khai cùng Hác Quân cũng để ý...

"Ừ!"

Cô nhẹ nhàng trả lời, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái:

"Chú Hoắc chính là ba của Văn Văn. Sau này con có thể gọi là ba."

Nghĩ lâu như vậy, Ninh Khuynh Văn rốt cục cũng có ba.

Đây là một chuyện rất vui mừng, không diễn tả được.

Nhưng bé cũng không có lập tức lộ vẻ vui mừng, ngược lại, còn rất nghiêm túc cò kè mặc cả:

"Mẹ, con có thể gọi, nhưng sau này mẹ không được phép lại bỏ rơi con."

Ninh Mẫn ngẩn ra, cười một tiếng, gật đầu, đáp ứng:

"Ừm!"

Aizzz, con gái nhu thuận như vậy, sao cô có thể đành lòng vứt bỏ đây

Lập tức mặt mày Văn Văn hớn hở, quay đầu, hai ba bước đi về phía Hoắc Khải Hàng, đứng lại ở đầu giường, vô cùng vang dội gọi một tiếng:

"Ba ba!"

Từ trước đến nay khuôn mặt của Hoắc Khải Hàng luôn nghiêm túc, lúc này lại nở nụ cười vui vẻ, giống như trong sương mù tỏa ra vài tia ánh mặt trời ấm áp, khuôn mặt trắng bệch giờ cũng sáng sủa hơn vài phần, một tiếng kêu ôn nhu trong vắt này, thật khiến lòng người ta thoải mái.

"Ngoan, đến đây hôn ba một cái nào, ba cũng muốn hôn bảo bối một cái..."

Văn Văn nhanh như chớp bò lên trên ~ giường, rất hiểu chuyện để mình tận lực không đè nặng lên người Hoắc Khải Hàng, sau đó hôn ở trên mặt hảnh một cái, Hoắc Khải Hàng lại hôn một cái lên mặt Văn Văn.

"Nha, râu của ba đâm con a!"

"Này đâm nè, đâm này..."

Hoắc Khải Hàng còn cố ý xẹt qua xẹt lại trên mặt Văn Văn, Văn Văn cười hi hi một tiếng, gối đầu lên cánh tay Hoắc Khải Hàng trừng mắt nhìn, nhìn về phía cô vẫy vẫy tay:

"Mẹ, mẹ tới sờ xem, cái cằm của ba có phải thích đâm người lắm hay không. Trên mặt có thật nhiều cây châm đó! Nha, đừng đâm..."

Bé trốn.

Hoắc phu nhân bật cười, liếc nhìn Hoắc Trường An. Ông chồng luôn lạnh lùng lúc này môi khẽ cong, cũng không biết nghĩ đến cái gì.

Bầu không khí này, thật không tệ.

Ninh Mẫn nhìn ra được, con gái thích Hoắc Khải Hàng, hoặc là, đây là thiên tính huyết thống.

Nhưng cô không có bước lên.

Sau này cô muốn giữ một khoảng cách với Hoắc Khải Hàng.

"Đợi sau khi trở về, liền sửa lại họ của Văn Văn đi... Trường An, anh thấy thế nào?"

Hoắc phu nhân rèn sắt khi còn nóng.

Nghe vậy, vẻ mặt Ninh Mẫn cứng đờ, cắn môi.

"Chuyện này phải hỏi Tiểu Ninh..."

Hoắc Trường An - -trong mắt người đời là hoa hoa công tử(playboy, công tử bột), vẻ mặt nhàn nhạt nhìn Ninh Mẫn:

"Con là do Tiểu Ninh sinh cho Hoắc gia chúng ta, nếu muốn đổi họ phải hỏi tiểu Ninh..."

Lời này khiến Ninh Mẫn đột nhiên cảm thấy Hoắc Trường An rất có đạo lý.

"Đây là con cháu Hoắc gia, nên trở lại Hoắc gia. Ninh tiểu thư là đứa bé hiếu chuyện."

Hoắc phu nhân vừa nói liền tang bốc Ninh Mẫn.

"Việc này, trở về rồi hãy nói sau. Không vội. Mẹ, cha không phải nói muốn gặp khách quý sao? Như thế này, chờ con khỏe hơn một chút, con cũng đi!"

Khách quý!

Ninh Mẫn không khỏi lại ngơ ngác một chút.

"Đừng có hồ nháo!"

Hoắc phu nhân kiên tuyệt không đồng ý, ôn nhu quát một câu:

"Thân thể bị thương thành như vậy, con dưỡng thương cho tốt rồi tính. Để ý thân mình một chút, nào đến chỉ còn nửa cái mạng rồi. Còn không bảo vệ mình cho tốt, ngay cả mạng..."

Hoắc Trường An cũng nhíu mi uy nghiêm nói:

"Con đừng đi!"

"Không được, con muốn đi. Cha, con không sao. Không phải vừa rồi bác sĩ đã nói rồi sao? Cái cơ quan nội tạng khác không thành vấn đề, xử lý cũng sạch sẽ, hôm nay ngồi một chút, ngày mai sẽ có thể xuống đất. Lần bị thương này xem như may mắn ..."

Hoắc Khải Hàng kiên trì, đôi mày Hoắc phu nhân cau chặt, chỉ có thể đáp ứng.

"Ninh tiểu thư, đến lúc đó, cô cũng đi đi!"

Hoặc Trường An ném xuống một câu, vừa vặn điện thoại vang lên, hắn đi ra ngoài nghe điện thoại, giống như là có người nói với hắn: Khách quý đã tới sân bay...

Ăn cơm trưa xong, Ninh Mẫn từ bệnh viện đi vào phòng vip trong nhà hàng gặp khách quý.

Một khắc bước vào cửa, sau khi nhìn rõ những người kia, cô hoàn toàn bối rối....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Đến vườn hoa trong bệnh viện, thời gian vẫn còn sớm, buổi trưa mặc dù hơi nóng, nhưng trong vườn hoa có những cây xum xê, đoán chừng có trăm tuổi, cao to, tạo thành một bóng râm thật lớn, nay không nóng rắc cũng có chút mát lạnh.

Hôm nay trời hơi âm u, có vài người bệnh nằm, ngồi, hay đọc sách, chơi cờ dưới tàng cây, hoặc nói chuyện phiếm, cũng hơi náo nhiệt, ở đây là khu chăm sóc đặc biệt, nơi tốt như vậy chỉ để những người quyền quý nghỉ dưỡng.

Đông Đình Phong ngồi dưới tàng cây, con trai thì ngồi kế bên cầm máy tính xem bộ phận cấu tạo của các loại súng.

Hắn nhìn phòng bệnh trên lầu, nghĩ tới người kia, đã một ngày một đêm không thấy, hắn rất nhớ.

Đây... là đau khổ sao?

Đây chính là.

Hắn híp mắt.

"Ba ba, con đi toilet một chút!"

"Kêu chú Trần đi cùng với con!"

"Dạ!"

Năm phút sau, điện thoại Đông Đình Phong reo lên, hấn vừa nhìn, là tiểu Kỳ, vừa ấn nghe còn chưa kịp hỏi, liền vọng ra tiếng kêu vội vàng của Đông Kỳ:

"Ba ba, ba ba, ba đang ở đâu, ba ở gần cửa không ba?"

"Ừ, sao vậy?"

"Đã xảy ra chuyện rồi, có người bị bắt cóc. Chú Trần đang đánh nhau với một người, còn một người khác đang ôm bé gái chạy ra ngoài rồi, ba mau ngăn người đó lại đi ba, người đó mặc áo màu lam..."

Đông Đình Phong rùng mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy người đàn ông mặc áo lam đang ở cửa, trên tay ôm bé gái mặc váy đỏ, trên mặt keo kính râm, hình ảnh kia giống như một người cha ôm đứa con đang ngủ đi ra ngoài, muốn đi về nhà, người ngoài nhìn vào cũng không có gì khác thường

Đông Đình Phong mang theo người chậm rãi bước đến, người nọ liếc mắt, có chút đề phòng, bước chân nhanh hơn, tận lực kéo dài khoảng cách với hấn

Hấn liếc một cái, gió vừa thổi qua, thì một quyền cũng đánh ra, đánh thẳng vào mặt đối phương, liền xoay tay cướp lại bé gái trên tay anh ta, đánh thêm một quyền nữa, người nọ bị bức lui ra xa, sau khi ổn định thân thể, muốn nhào qua, ý đồ muốn cướp lại đứa bé.

Lúc này, hộ về phía sau Đông Đình Phong chạy nhanh tới, bước lên ngăn cản, hai người đánh một người, đánh vài chiêu, người nọ thấy tình thế không đúng, xoay người muốn chạy trốn.

"Đuổi theo!"

Đông Đình Phong âm trầm ra lệnh.

Hai hộ vệ nhanh chóng đuổi theo.

Đông Đình Phong không có đuổi theo, mà cúi đầu nhìn bé gái trong ngực, đột nhiên ánh mắt sáng ngời:

Ừm, đứa nhỏ này, thật là xinh đẹp, tóc dài đen nhánh, được xõa rachiếc váy màu đỏ thắm, trên chân là một đôi giày xăng-đan, ngũ quan khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu... Nhìn quần áo và trang sức trên người bé, đều có giá trị cao, rất hiển nhiên, bé con này xuất thân từ gia đình cao sang quyền quý ——

"Ba ba..."

Ở phía xa, Đông Kỳ chạy lại, sau đó, hưng phấn la lên:

"Thật tốt quá, ba, ba quá đẹp trai..."

"Đứa bé này, con biết sao?"

Đông Đình Phong nghi hoặc hỏi con trai, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt bé gái, đột nhiên cảm thấy, hai khuôn mặt nhỏ nhắn này, có chút giống nhau...

"Ngày hôm qua mới quen. Là người con nói với ba vừa thấy mẹ liền nhào đến gọi mẹ đó ba, tên là Ninh Khuynh Vãn. Vừa rời con với chú Trần đi toilet, thấy có một người bị ngất ở trước phòng rửa tay, nhà vệ sinh nữ lại có âm thanh kỳ lạ, con liền vòng qua xem, vừa mới nhìn liền sợ hết hồn, ở trong đó có hai người đàn ông không biết tiêm cái gì lên người bạn ấy, không lâu sau liền bất động. Ba ba, bạn ấy không sao chứ!"

Đông Kỳ nhón chân lên nhìn người đang ngủ trong lòng baba có chút lo lắng.

Đông Đình Phong ngơ ngác, có chút kinh ngạc, thì ra đứa nhỏ này chính là con gái của Tiểu Ninh, không trách được hẳn nhìn có chút nhìn quen mắt, ừ, tương lai nhất định sẽ là mỹ nhân xinh đẹp.

"Ông chủ, tôi đã xem qua, hộ vệ của Hoắc gia bị ngất trước cửa phòng là do bị tiêm thuốc mê. Đoán chừng đứa nhỏ này cũng là bị tiêm thuốc nên mới bị mất, ông chủ có muốn đưa đến bác sĩ kiểm tra chút không.."

Trần Túy đi ra ngoài, thấy đứa nhỏ đã được cứu, hỏi.

"Ừ!"

Đông Đình Phong ôm Văn Văn đi tới phòng khám bệnh.

Chờ kiểm tra xong, xác định đứa nhỏ bởi vì bị tiêm thuốc mê nên ngủ, hẳn thở phào nhẹ nhõm.

Đứa nhỏ này đối với Ninh Mẫn mà nói, có thể là cả mạng sống.

Hẳn nhớ khi cô nằm mơ thấy đứa bé này gặp chuyện không may, giật mình tỉnh lại, sợ tới mức co quắp

Nhưng nếu gặp chuyện không may, có lẽ cô muốn chết mất.

Ôm đứa nhỏ mềm nhũn trong lòng, Đông Đình Phong không đưa bé trả về, mà tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Muốn đợi bé tỉnh lại. bác sĩ nói liều thuốc này không mạnh, rất nhanh tỉnh lại.

"Ông chủ, sao ngài không mượn cơ hội này đi đến đó?"

Trần Túy hỏi, nhìn ông chủ ông đứa bé, chợt thấy hình ảnh này có chút ấm áp:

Một người đàn ông anh tuấn, một bé gái xinh đẹp, người đàn ông cúi đầu nhìn, ánh mắt ôn nhu, một người ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn hồng

nhuận, ngồi bên cạnh là một bé trai tinh tế không kém phần anh tuấn...

Giờ khắc này, ông chủ rất giống một người cha: hình ảnh một nhà ba người, rất ấm áp.

"Không đi."

Đông Đình Phong nói.

Bởi vì hắn không muốn những hình ảnh khiến hắn không được thoải mái.

"Vậy có muốn nói với phu nhân một tiếng hay không!"

"Ừ!"

Hắn gật đầu, cầm di động gọi một cú điện thoại —— lúc trước, do sặc bin nên không có nhận được điện thoại của a Xán, vừa rồi a Xán có tìm bọn họ, nói điện thoại anh ta đã đưa cho phu nhân.

Điện thoại, rất nhanh bắt máy, giọng nói của cô mang theo chút chần chờ:

"Cần Chi sao?"

Hắn nhìn các loại giấy tuyên truyền trên vách tường, lần lượt từng cái một, lặng lẽ trả lời :

"Ừ!"

"Vừa rồi em có điện thoại cho anh nhưng anh tắt máy... Sao vậy, chúng ta gặp mặt được không..."

Cô nhẹ hỏi, giống như đứa nhỏ phạm sai lầm, sao khi về nhà liền hỏi ý cha mẹ.

Hắn suy nghĩ, khẽ mỉm cười:

"Được!"

"Anh... Có lời muốn nói với em sao?"

"Có. Văn Văn đang ở đây... Nó, ừ, nó đang chơi cùng tiểu Kỳ. Em đừng lo lắng."

"Mọi người gặp nhau sao?"

Cô nghi ngờ hỏi, sau đó có chút khẩn trương.

"Vừa mới gặp không bao lâu."

"Hai đứa nhỏ không cãi nhau sao!"

"Không có, tốt lắm, yên tâm, tiểu Kỳ sẽ nhường Văn Văn!"

Cô liền thở phào nhẹ nhõm, còn gọi một tiếng:

"Cần Chi..."

Nhưng lại không nói gì nữa.

"Sao vậy?"

"Em, em nghĩ. Chờ liệu xử lý mọi chuyện ở đây, em liền về nhà!"

Không có lời nói nào khiến người ta thoải mái hơn lời này?

Có chút làm nũng, còn mang theo chút bảo đảm.

Đông Đình Phong âm thầm thở ra một hơi bị đè nén cả đêm, nụ cười sâu thêm một chút, giống như mùa đông vừa qua có gió xuân quét vào mặt, ánh mặt trời cũng ấm áp nhiều hơn.

"Ừ, anh chờ em... Tối hôm qua ngủ có ngon không?"

"Không tốt lắm!"

Giọng nói của cô lộ vẻ mệt mỏi.

Đây là nguyên nhân chủ yếu hấn muốn hỏi cô.

"Chiếu cố mình cho tốt. Mới có thể chiếu cố người khác chứ!"

"Em biết."

"Tình huống của Hoắc Khải Hàng sao rồi?"

"Anh ta, anh ta tỉnh rồi! bác sĩ vừa mới kiểm tra, không có vấn đề gì nữa."

Cô nhẹ nhàng nói.

"Vậy thì tốt!"

Im lặng, hấn cũng không hỏi nữa.

"Cẩn Chi..."

Cô lại gọi, nhẹ nhàng mềm nhũn, không biết có phải đang nghe điện thoại hay không, giọng nói ôn nhu này so với ở nhà càng khiến người say mê hơn.

Hấn rất thích nghe: "Ừ!"

Cô lại im lặng

Hấn bất giác cười một tiếng: "Ách, sao?"

Giọng nói ấm áp, cũng làm cho tâm tình của Ninh Mẫn được buông lỏng, môi khẽ cong, nở nụ cười.

Giờ phút này, cô đang đứng trên hành lang đối diện cửa thủy tinh , nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cúi đầu nói:

"Chỉ là muốn gọi anh thôi!"

Chẳng biết tại sao, chỉ một tiếng kêu, lại khiến trái tim an tâm hơn.

"Vậy thì gọi thêm vài tiếng nữa đi!"

Hắn mỉm cười nói. Đột nhiên phát hiện, tư vị của một loại tình yêu đang cuồng nhiệt. Gọi điện thoại, cũng có thể khiến trong lòng ấm áp, tâm tình càng thoải mái.

"Cần Chi, Cần Chi, Cần Chi..."

Cô gọi rất nhiều lần, đến khi bật cười.

Chuyện như vậy, hình như trước giờ cô chưa thử qua.

Hắn nghe rất thỏa mãn: "Thật ngoan."

Đối diện cửa thủy tinh Ninh Mẫn thấy mình nhợt nhạt mỉm cười, sắc mặt có chút tiều tụy giờ có thêm chút sức sống.

"Em không phải là con gái ngoan của anh!"

"Nhưng em là vợ ngoan của anh!"

Giọng nói rất lý lẽ hùng hồn a!

Cô hiểu ý cười một tiếng, cúi đầu nhìn ngón tay trống rỗng, chiếc nhẫn đã mất, nhưng lòng của cô, như bị một chiếc nhẫn vô hình vững vàng bao lấy.

"Tiểu Ninh, có nghe không?"

"Ừ, đang nghe!"

"Anh muốn để Văn Văn ở đây chơi với tiểu Kỳ một chút. Đến lúc đó, anh sẽ để cho hộ vệ Hoắc gia đưa nó về!"

"Được, vậy thì làm phiền anh chú ý Văn Văn một chút rồi, Văn Văn có chút bướng bỉnh!"

"Vợ chồng với nhau còn cần khách sáo như vậy sao? Con bé là con em, thì cũng như con anh thôi."

"Em cảm ơn anh nhiều!"

Hắn nhận con gái cô, trong lòng cô rất cao hứng.

"Tiểu Ninh, em biết không, con bé lớn lên rất giống em... rất xinh đẹp..."

Bên phòng khám bệnh khoa nhim Đông Đình Phong nhìn đứa bé ngoan ngoãn ngủ trong ngực hắn, môi cong lên.

"Nhưng thật ra là tiểu quý bướng bỉnh!"

"Con bé cũng không bướng bỉnh lắm?"

Hai người nói chuyện trong chốc lát, không khí rất hòa hợp.

Cúp máy, Đông Kỳ vui vẻ đi tới, mặt mày hớn hờ a, lúc ba ba nói chuyện điện thoại với mẹ vẻ mặt thật phong phú.

Dĩ nhiên đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là:

"Ba ba, sao ba lại lừa gạt mẹ?"

Đông Đình Phong xoa đầu con trai, biết nhóc nói cái gì:

"Có vài chuyện, không thể nói thật. Lời nói thật nhiều khi khiến người khác sợ hãi. Ba ba không muốn để mẹ con lo lắng! Chờ Văn Văn tỉnh lại rồi đưa bé về, không phải tốt hơn sao?"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Nhóc liếc nhìn Văn Văn đang ngủ say, suy nghĩ một chút, bạn ấy suýt chút nữa bị người ta bắt cóc, nếu mẹ mà biết, nhất định sẽ lo lắng.

Nhóc không nói lời nào, sờ tóc Văn Văn, nói thầm một câu:

"Thật mềm a!"

Đông Đình Phong ngẩng đầu đánh giá con trai hắn, là một người không thích xem vào chuyện người khác, nhưng hôm nay, hắn thấy được trong mắt con trai hắn có chút vui vẻ.

Này đối với hắn là chuyện tốt.

"Trần Tuy, có phái người coi chừng hộ vệ kia sao?"

"Vâng, có!"

"Vậy thì tốt. Cố gắng không để chuyện này náo lớn. nên kiểm tra xung quanh bệnh viện một chút, xem ai là chủ mưu chuyện này..."

"Dạ!"

Đợi người đi xa, Đông Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn nói:

"Ba ba, có chuyện con không hiểu... con muốn hỏi một chút..."

"Ừ, hỏi đi!"

Nhóc chỉ chỉ vào Văn Văn, bùm bùm hỏi ra mấy vấn đề:

"Sau này, thân phận của bạn ấy là gì, con gái của mẹ sao?"

"Nếu như bạn ấy là con gái của mẹ, tại sao mẹ lại có con gái?"

"Nếu như lớn hơn một tuổi, con có thể nghĩ bạn ấy được sinh trước con"

"Nhưng bạn ấy chỉ lớn hơn con một ngày."

"Con xem rất nhiều tài liệu, cũng không hiểu được chuyện này là sao.."

"Chẳng lẽ con và bạn ấy là song sinh?"

"Cũng không phải a.."

"Con đã tra qua, song sinh thì tối đa cũng chỉ kém mấy phút thôi. Không thể nào kém một ngày."

"Ba ba, chuyện này, con không hiểu, ba có thể giải thích cho con biết được không?"

"Quan hệ giữa con và bạn ấy là như thế nào?"

Vẻ mặt nhóc rất nghiêm túc, rất chân thành, giống như chuyện này, nếu hẳn không giải thích rõ, nhóc sẽ không bỏ qua.

Đông Đình Phong nhú mày, cười, ngắt cái mũi nhỏ của con trai:

"Aizz, vừa rồi mẹ con có nói không được để hai con đánh nhau, con trai, ngày hôm qua, con đánh nhau với Văn Văn sao?"

"Thiếu chút nữa đánh nhau, nhưng bạn ấy né tránh rất giỏi... Nếu không phải mẹ ngăn lại, thì sớm đã đánh được... Hừ, gặp chó đã sợ, lại trốn nhanh như vậy?"

Đông Kỳ trợn mắt trừng đứa bé kia.

"Con trai hần là nên nhường con gái mới đúng!"

"Con biết. Không đúng, ba ba, ba đánh trống lảng."

Đông Kỳ thông minh phát hiện mình bị lừa gạt.

Đông Đình Phong cười cười, nhóc con này, thật khó đối phó:

"Chuyện này, tạm thời chúng ta không nói được không?"

"Tại sao?"

"Chờ mẹ con đến đây, chúng ta sẽ nói rõ, ba cảm thấy như vậy tốt hơn!"

"Khi nào mẹ trở lại ạ?"

"Đợi lát nữa là có thể nhìn thấy mẹ con rồi!"

Mắt Đông kỳ sáng rực lên.

Đông Đình Phong biết đứa nhỏ này nhớ mẹ, thật ra hần cũng rất nhớ....

Khi Văn Văn tỉnh lại, một bàn tay có lực đang vịn vai của bé, bé đang tựa vào một lồng ngực ấm áp, thấy được một cái cằm xinh đẹp, nhìn thật đẹp mắt, nhìn lên cao hơn, môi mỏng, mũi rất cao, đang gọi điện thoại, giọng nói tiếng anh lưu loát, nhanh đến bé nghe không hiểu người ta đang nói cái gì.

Bé giật giật, nghĩ đến mình muốn xuống lầu chụp hình, đến tầng dưới cùng, bé mắc tiểu, đi lên phòng rửa tay, vừa đi ra ngoài, liền bị hai người xấu ngăn cản, bắt bé lại, bé gọi cứu mạng, bọn họ liền tiêm gì đó lên người bé, sau đó, bé không nhúc nhích được nữa...

Ừ, bé nháy nháy mắt, không rõ tình huống hiện tại là sao?

Là được cứu sao?

Lúc này, người kia cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt bé, wow, rất đẹp trai...

"A, con biết chú! Chú là người truyền kỳ, tên gì nhỉ...a..tên Đông Đình Phong..."

Giọng nói trong vắt ngọt ngào, hoàn toàn là âm thanh của tự nhiên.

Đông Đình Phong cúi đầu, thấy được một đôi mắt to sáng ngời đối diện hẳn đang tò mò nhìn quanh, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kia, rất giống mẹ của bé...

Hắn không khỏi mỉm cười, nói thêm vài câu với người bên kia, rồi sau đó cup máy, đỡ bé ngồi dậy:

"Ừ, chú có phải nên tỏ vẻ rất vinh hạnh được một tiểu công chúa mỹ lệ như vậy nhớ thương không? Có thể được tiểu công chúa nhớ thương, là một việc rất đáng mừng!"

Giọng nói, ấm áp như mang theo chút gió xuân.

Ninh Khuynh Văn không khỏi cười một tiếng, thật vui vẻ, mắt to lờ lờ tỏa sáng:

"Hồi đến Đông Ngải, con xem trên tạp chí, báo này kia đều thấy chú trong đó. Bọn họ nói chú là truyền kỳ. Con đã cảm thấy chú lớn lên rất đẹp trai. Đúng rồi, con có thấy hình chú cười rất thoải mái, sau đó đột nhiên cảm thấy khác nhau... So sánh với lúc không cười lúc cười chú sẽ đẹp hơn... được gặp chú, con rất là vui... Ừ, chú mau nghe đi, trái tim nhỏ của con, cứ đập phình phịch phình phịch nè"

Nói lời này, bé còn để tay lên ngực, như muốn chứng minh lời nói của mình.

Bộ dáng kia rất đáng yêu, khiến cho Đông Đình Phong có chút buồn cười.

Lúc trước, hắc và Ninh Mẫn vẫn kiên quyết đưa nhỏ này, trong lòng đã từng nghĩ tới, nếu tương lai gặp mặt, đứa nhỏ này có thể tiếp nhận hắc hay không.

Hắc rõ ràng, Ninh Mẫn nuôi đứa nhỏ này năm năm, đối với đứa nhỏ này có quá nhiều tâm huyết cùng tình cảm. Nếu đứa nhỏ ghét hắc, thì chuyện tình cảm này của hắc, không thể nghi ngờ vừa là một trở ngại rất lớn.

Giờ khắc này, hắc phát hiện, hắc thoáng cái liền thích tiểu bảo bối này, không chỉ lớn lên xinh đẹp, hơn nữa, nói chuyện rất vui vẻ.

Hắc cười xoa đầu bé, thật đúng là mềm mại a:

"Ừ, sao nào? Xem ra chúng ta rất có duyên!"

"Nhất định là có duyên... Đúng rồi, cơ thể của con mềm nhũn, vừa rồi có người xấu, sau đó con bị ngắt đi, là chú đã cứu con phải không?"

Ninh Khuynh Vân nghiêng đầu nhỏ hỏi.

"Ừm!"

Bé lập tức nhếch miệng cười:

"Nhìn đi, con nói chúng ta rất có duyên mà! Cái này gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ. Chú truyền kỳ, chú nói có đúng hay không?"

Đứa nhỏ này rất hoạt bát a, có thể thấy những năm kia, tâm tình của tiểu Ninh thoải mái thế nào, nhưng cho tới bây giờ tâm tình của cô luôn buồn bã, chuyện ở Trúc quốc ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

"Chú truyền kỳ?"

Hắn cười nói:

"Lần đầu tiên có người gọi chú như vậy đấy? Ha ha, đây là tiểu bảo bối nhà ai, mà lại biết ăn nói như vậy?"

Được khen, Ninh Khuynh Văn cười hì hì, cười được lác, vẻ mặt liền biến sắc, khẩn trương hề hề kêu lên:

"Aiza, tiêu rồi..."

Bé muốn ngồi dậy, nhưng bởi vì dượng tính còn chưa hết, có chút hữu tâm vô lực.

"Sao vậy?"

Trên mặt cũng lộ ra chút nôn nóng.

"Con mất tích, khẳng định mẹ rất lo lắng! Không được, con phải trở về. chú truyền kỳ, chú có thể đưa con đi qua mẹ không?"

"Bình tĩnh đi! Ba tớ đã gọi điện thoại nói với mẹ rồi!"

Giọng nói non nớt của bé trai vang lên phía sau bé.

Có chút quen tai!

Bé xoay lại nhìn, trợn mắt:

"Đông Kỳ?"

Ừ, bé nhớ, trước khi bị ngắt, bé có thấy một đứa con trai rất lạnh lùng, bên cạnh cậu ta còn có một chú rất xinh đẹp, cậu ta kêu "Ninh Khuynh Văn", thì chú bên cạnh đã đánh ngã người muốn bắt bé đi..

"Người người người, người vừa rồi đùa bốn lưu manh, cũng chạy vào nhà vệ sinh nữ."

Bé gọi một tiếng.

Đông Kỳ đảo mắt, kéo balo lại, ôm ở trước ngực:

"Kính nhờ, nếu không phải ta nghe được có người kêu cứu mạng, ta cũng sẽ không chạy qua bên đó? Lúc này, là ta cứu mạng người đó. Nếu không phải ta và ba ba trong ứng ngoài hợp, người hiện tại đoán chừng bị bán đến Châu Phi làm đày tớ rồi..."

Người này nói chuyện thật không khó nghe, hù dọa bé sao!

Bé quay đầu nhìn người ôm mình:

"Chú, cậu ta là con trai chú hả?"

"Ừ!"

"Ngày hôm qua cậu ta ở bên ngoài nhận mẹ bảy bạ. Chú khi về chú phải dạy cậu ta lại nha. Mẹ là độc nhất vô nhị, không thể nhận bảy bạ được."

Đông Kỳ mất hứng, rõ ràng chính là họ nhận bảy có được hay không... Nhưng được rồi, căn cứ vào nguyên tắc người đàn ông tốt sẽ không đấu với phụ nữ, lại nhận được ý của ba, nhóc bữu môi, nhin:

Chuyện này, chờ sau khi gặp mẹ, nhất định phải hỏi rõ ràng!

Đông Đình Phong cười cười:

"Vậy sao? Văn Văn là muốn chú dạy dỗ tiểu tử này một bữa sao?"

"Dạy dỗ? Thế thì không cần, cậu ấy giúp con đuổi chó, hôm nay lại cứu con, rất anh dũng, chỉ cần không giành mẹ với con, bản thân con rất nguyện ý làm bạn với cậu ta..."

Đông Đình Phong cảm thấy càng thích đứa nhỏ đáng yêu này, thật đúng là một người yêu hận rõ ràng, đứa bé rất có nguyên tắc.

Đông Kỳ liếc sang: được rồi, nhóc thừa nhận, nhóc cũng rất vui làm bạn với bé —— chẳng qua là, vấn đề mẹ thuộc về ai, vẫn cần hỏi rõ a, ừ, có làm bạn tốt với người này không, còn phải đợi quan sát nữa...

"Đến đây đi, con ngủ thêm lát nữa, chú sẽ dẫn con đi gặp mẹ!"

Thời gian cũng không còn nhiều lắm, Đông Đình Phong ôm cơ thể đứa bé vẫn còn mềm nhũn đi ra ngoài.

"Chú, chú biết mẹ con sao?"

"Ừ, biết!"

"Hắc hắc, con với chú thật là có duyên!"

Ninh Khuynh Văn nghiêng đầu cười, bé thích chú này.

Về phần Đông Kỳ, thấy nhóc rất thân thiện giúp bé rất nhiều chuyện, được, bé không ghét nhóc!

Mười lăm phút sau, Đông Đình Phong đi vào ghế lô phòng Vip trong bệnh viện.

Chờ đi vào cửa, nhìn mấy người ngồi trước mặt, hẳn sửng sốt một hồi lâu ——

Phòng này rất lớn, đập vào mắt là một không gian xa hoa và tinh xảo.

Đang ngồi tổng cộng có sáu người.

Đông Lục Phúc, Hà Cúc Hoa, Đông Dạng, ngồi ở phía đông, bên cạnh bọn hắn, là ba vị khách quý, phân biệt là: Ninh Trùng, vợ ông ta Lăng

Châu, cùng với cha của Ninh Trùng Ninh Đại Hải.

Một tràng diện như vậy, vốn là nên ở nhà, ở Đông viên Ba Thành, chứ không phải ở gian phòng xa lạ này.

Bỗng nhiên Trường An kêu mọi người tới đây, ông ta muốn làm gì đây?

Hắn suy nghĩ một chút.

Nói đến, sáu người này, cũng mới đến, người hầu vừa mới bưng nước trà lên, đang định nói chuyện lại thấy Đông Đình Phong ôm một bé gái xinh đẹp, bên cạnh còn có một bé trai đáng yêu, mọi ánh mắt tất cả đều rơi vào trên người hắn.

"Ồ, hôm nay ngọn gió nào thổi vậy? Sao thổi hết mọi người đến cùng một chỗ? Đây là muốn mở đại hội quốc tế hả?"

Đông Đình Phong không thể hiện thái độ lạnh lùng, mà là lộ ra vẻ vô cùng hòa ái dễ gần.

"Cần Chi, cháu đã đến rồi! Ông đang cùng Ninh lão nhắc tới cháu, giấy chứng nhận làm có chút qua loa, cho nên, khi tổ chức hôn lễ, nhất định phải bàn bạc thật kỹ..."

Hôm nay bọn họ gom lại đây, chính là vì hôn lễ mà đến?

Sợ rằng không có đơn giản như vậy đi.

Đông Lục Phúc và Ninh Đại Hải ngồi cùng một chỗ.

Lão gia tử chỉ ngón tay một chút, hỏi:

"Cần Chi, trên tay cháu là ai vậy? ái chà... sao ông thấy bộ dáng đứa bé đó rất giống tiểu Kỳ nhà chúng ta vậy... Các người nhìn xem rất giống phải không..."

Đông Đình Phong không khỏi cúi đầu nhìn kỹ, thì ra không chỉ hắn cảm thấy hai đứa nhỏ này lớn lên giống nhau, ngay cả ông nội cũng cảm thấy giống nhau..

Hắn cẩn thận nhìn kỹ đứa bé phấn nộn trắng trẻo này, nhớ lại lời Đông Kỳ đã nói, trong đầu chợt lóe lên, nhưng hắn không có bắt được, trong bụng chỉ suy nghĩ một vấn đề, Văn Văn lớn hơn Đông Kỳ có một ngày, nói cách khác, lúc Tiểu Ninh mang thai rất gần với thời điểm mẹ Đông kỳ mang thai nhé.

Nhưng chuyện này là nói lên điều gì đây?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 179

Đông Đình Phong cảm thấy trong đầu có gì lướt qua nhưng hăn chưa kịp nắm bắt liền mất tiêu, mi tâm có chút nhăn lại.

"Ồ, đây không phải là ông cố ngoại, bà ngoại, còn có ông ngoại sao? Sao mọi người đều ở đây hết vậy?"

Ninh Khuynh Văn không để ý tới nét mặt là lạ của Đông Đình Phong, mới sáng đã thấy được ba người Ninh gia, ngạc nhiên kêu to lên.

Bên kia, Lăng Châu sớm đã nhận ra bé là ai, vội vàng đứng lên, chạy ra ngoài kích động kêu:

"Văn Văn!"

"Bà ngoại khỏe, ông ngoại khỏe, ông cố ngoại khỏe, được gặp mọi người ở đây con vui quá.."

Ninh Khuynh Văn ngọt ngào lên tiếng, duỗi bàn tay nhỏ bé mềm mại ra, muốn bà ngoại ôm.

"Bà ngoại, cháu nhớ ngoại muốn chết luôn!"

"Đến đến, bà ngoại ôm, tiểu tổ tông ơ, cháu muốn hù chết ngoại sao! Mẹ cháu đâu? Mẹ cháu ở đâu? Không phải nói, cháu và chú Hoắc đi tìm mẹ cháu sao?"

Lăng Châu hung hăng hôn lên mặt bé vài cái, vội vàng nhìn ra bên ngoài, cũng không thấy đứa con gái yêu quý của bà.

"Mẫn Mẫn rất nhanh sẽ đến, bác gái đừng nóng vội!"

Đông Đình Phong khiêm tốn lễ phép trả lời. Lúc này mới nói chuyện điện thoại A Ninh nói có chút việc sẽ gặp sao. Hẳn nghĩ có lẽ cô là nói đến chuyện này đi. Có điều nghe giọng nói của cô cũng không biết cô muốn làm gì.

Lăng Châu nghe vậy, quay đầu không khỏi đánh giá đứa con rể mới gặp lần đầu này, bộ dáng anh tuấn cao lớn, ngược lại là cho bà ấn tượng không tồi ——

Bà biết đến Đông Đình Phong chỉ qua truyền thông thôi, đây cũng là lần đầu tiên bà gặp người đàn ông truyền kỳ này ngoài đời thật. Hoàn toàn khác với bộ dáng lạnh nhạt trên truyền thông, rất ưu nhã. Cùng Hoắc Khải Hàng âm trầm thì hoàn toàn khác nhau.

Trong lòng Lăng Châu vụng trộm so sánh một chút, tâm tình phức tạp vô cùng.

Con gái bảo bối của bà ah, lúc nhỏ đã có tính cách quái đản, cũng không thân cận mấy với con trai, làm cho bà đau đầu không thôi.

Lúc nhỏ bà mong cô có thể nữ tính một chút, như vậy sẽ dễ dàng tìm một người chồng hơn. Sau khi lớn lên, cô lại ở chung với đám con trai nhưng nguyên đám đó lại kính sợ, bội phục cô hơn, nhưng người theo đuổi cũng không thiếu, ai mà biết cô lại chẳng để ý tới ai.

Cuối cùng, tính tình bạo phát luôn, chưa chồng mà đã có con, còn cắn chặt răng thế nào cũng không chịu nói ra cha đứa bé là ai?

Không chỉ có như thế, còn cứng đầu dọa lấy cái chết để được sinh con.

Khi đó, bà đối với đứa bé này thật sự là tức giận ah, sao đứa nhỏ này lại không có mắt nhìn vậy chứ, cái này căn bản là tự hủy tương lai.

Cho đến ba năm sau, Hoắc Khải Hàng tìm tới tận cửa rồi, bà mới biết được, nguyên lai Văn Văn là huyết mạch của Hoắc gia.

Sau khi mọi chuyện được rõ ràng, bà đã từng hỏi qua con gái:

"Hoắc Khải Hàng nếu muốn giải trừ hôn nhân, con có tính toán gì không?"

Cô nghe, cười chua xót nói:

"Mẹ, gia đình như vậy, chúng ta trèo cao không được đâu!"

Bà cũng chưa từ bỏ ý định, lại hỏi: "Chẳng lẽ con muốn cho Văn Văn cả đời cũng không biết cha đẻ của mình là ai sao? Khi còn bé, đứa nhỏ sẽ không có cảm giác gì, nhưng đợi nó lớn hơn, trên lưng bị gán cái danh con tư sinh, thực không tốt!"

Cô im lặng một lúc, mới nói: "Không cần phải gả cho Hoắc Khải Hàng. Nếu có duyên, tìm một người đàn ông không ghét bỏ thân phận của Văn Văn, thì vẫn có cơ hội để cho Văn Văn sống vui vẻ khỏe mạnh trong một gia đình thôi..."

"Nhưng vấn đề ở đây là con căn bản không có để ý tới ai."

"Bây giờ con bắt đầu để ý được chưa. Tranh thủ khi Văn Văn vừa một tuổi, sẽ tìm được cho nó một người ba!"

Cô chỉ trả lời qua loa, có chút bắt đắc dĩ.

Bà sợ con gái sẽ tùy tiện tìm một người đàn ông để kết hôn, cho nên chuyện này bà cũng không dám thúc dục nhiều.

Rồi vài năm đó, bà luôn để ý tới Hoắc lên đường.

Sau khi hẵn bắt đầu giải trừ hôn ước, ông nội của hẵn lại tìm đối tượng để hẵn lập gia đình. Gia cảnh đều không tồi. Mỗi lần ông nội hẵn tìm đối tượng đều vô cùng gần.

Bà nhìn mà cảm khái, gia tộc này có người đàn ông như vậy, Mẫn Mẫn mà gả cho hẵn nhất định sẽ rất mệt mỏi.

Cho nên, khi Hoắc Khải Hàng đến tìm, bà đều căn rằng không nói tung tích của Mẫn Mẫn cho hẵn biết.

Đều nói mẹ vợ con rể, càng nhìn càng hợp mắt, càng vui mừng, đối với Hoắc Khải Hàng, Lăng Châu cũng rất thích. Đứa nhỏ này cũng rất kính trọng hai ông bà, nhưng đối với người mẹ cường thế, cùng với chuyện cha hẵn ở bên ngoài nuôi tình nhân, bà thật không dám khen.

Bà muốn quan sát kỹ hơn! Không vội, nếu đứa nhỏ này có tình, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được Mẫn Mẫn.

Về sau, quả thật là đã tìm được.

Thật không nghĩ đến, hẵn tìm được Mẫn Mẫn, nhưng sau khi dẫn Văn Văn về, thì số phận của Mẫn Mẫn lại thay đổi đáng sợ như vậy.

Bốn tháng, Mẫn Mẫn gặp nhiều trắc trở, mấy lần kề cận cái chết, mà người làm mẹ như bà, cũng vì vậy mà không ăn không ngủ, con mắt khóc đến muốn hư, thị lực thoáng cái giảm đi rất nhiều.

Vốn đối với Mẫn Mẫn, bà đã không còn ôm hi vọng gì, tai nạn trên không thật sự rất khó có kỳ tích.

Không ngờ, vừa lúc đó, một tờ giấy chứng nhận, lại thay đổi tất cả.

Ngày đó, lúc bà nhìn thấy giấy kết hôn, có thể nói là kinh ngạc đến ngất người —— hình trên giấy chứng nhận kết hôn đúng là con gái bà.

Con gái đáng lẽ gặp tai nạn, lại ở cùng một chỗ với người truyền kỳ của Đông gia, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy không thể tin nổi ah!

Mà giờ khắc này, đứa con rể truyền kỳ đang đứng trước mặt bà.

"Cậu là Cẩn Chi?"

Lăng Châu nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, hai tay cũng ôm chặt lấy Văn Văn.

"Vâng!"

Đông Đình Phong cười nói:

"Hôm đó, con muốn gặp bác một chút. Nhưng bác trai nói bác không có ở đó, đã đi vào bệnh viện chăm sóc ông Ninh."

"Ừm... Ngày đó, ta rất kinh ngạc..."

Đây là nói thật.

"A, tiểu tử này, không tệ... Cẩn Chi phải không? Bữa trước cháu nhờ người gửi đưa cho ta ít trà, ta rất thích, đến đến, tới đây ngồi..."

Ninh Đại Hải và Ninh Trùng cũng đứng dậy nghênh đón, giọng nói sang sảng nói, hiển nhiên là rất hài lòng với đứa cháu rể này.

Người Ninh gia thừa nhận Đông Đình Phong khiến cho ba người Đông gia đều mỉm cười, thành viên trong hai gia đình nói chuyện qua lại, không khí rất hòa hợp.

Lúc này, Ninh Mẫn cũng đang trên đường tới. Cô cũng không biết họ muốn đi gặp ai. Một đường chỉ đẩy Hoắc Khải Hàng đi. Thật ra hẳn cũng không yêu cầu cô làm vậy, viện trưởng cố ý điều bác sĩ và y tá đi theo. Nhưng Hoắc phu nhân lại kêu cô đẩy xe. Cô cũng không có lên tiếng. Đẩy thì đẩy thôi!

Trong đầu lại hiện lên một cảnh tượng: người đàn ông ngồi xe lăn, người phụ nữ giúp đẩy xe, ai nhìn vào cũng khẳng định có quan hệ vợ chồng.

Bởi vì cô thấy Hoắc phu nhân nhìn về phía bọn họ mỉm cười, rất hài lòng.

Lúc đẩy cửa phòng VIP ra, bên trong vọng ra âm thanh đang nói chuyện.

Ngay lúc này Đông Đình Phong quay đầu, vừa vặn đối diện ánh mắt kinh ngạc của Ninh Mẫn, ánh mắt sâu một chút.

Hoắc Khải Hàng thì nhàn nhạt liếc một cái..

"Bà ngoại, mẹ tới rồi, ba ba cũng đến.."

Ninh Khuynh Vân ở trong ngực Lăng Châu tuột xuống, bởi vì cơ thể còn dửng tỉnh như nhũn ra, bé bước đi có chút lung lay, Đông Đình Phong thấy thế, che chở ở phía sau cho đến khi bé tới ôm chân mẹ.

Hắn đứng tại chỗ, chăm chú nhìn cô, thật muốn hung hăng ôm cô vào lòng.

Còn Ninh Mẫn thì từ lúc nhìn thấy cảnh trước mắt thì đã sớm kinh ngạc đến ngây người:

Người nên đến, người không nên đến, sao lại tụ tập một chỗ này rồi.

Cô không phải bị hoa mắt chứ!

Ba mẹ của cô, còn có ông nội, đều ở đây.....

Cơ thể cô không ngăn được run rẩy, trong cổ họng như có cục bông chặn ngang, một âm thanh cũng không thể phát ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào ba mẹ, nhìn thấy mẹ che miệng, thoáng cái đỏ mắt rơi lệ, vẻ mặt vui mừng lại đau khổ. Lòng của cô càng co quắp!

Hoặc Khải Hàng bỗng nhiên lăn bánh xe, nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn phản ứng của Ninh Mẫn, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Giờ khắc này, hắn rất muốn đứng lên, lấy thân hình cao lớn của mình che đi ánh mắt nhìn chăm chú khiến người ta chán ghét kia, bất đắc dĩ hắn bây giờ hữu tâm vô lực.

Hắn chỉ có thể đè nén cảm giác không thoải mái trong lòng, vỗ tay cô, nói: "Bác trai và bác gái bởi vì chuyện của em, thời gian này không biết đã khổ sở như thế nào rồi. Ba mẹ anh hiểu được tâm trạng của những người làm cha mẹ, nên hôm nay dẫn họ đến đây."

"Ừ!"

Cô dùng hết sức mới nặn ra một chữ nhưng cũng vô dụng. Chân cô như nhũn ra cũng không biết đi đường nào, hai tay luôn chống trên ghế dựa.

Hoặc Khải Hàng nhìn thoáng qua, mới quay đầu, xoa đầu con gái, môi cong lên một chút ôn nhu hỏi:

"Vừa nãy con chạy đi đâu? Bà nội gọi điện thoại cũng không tìm được con..."

"Có chút chuyện nhỏ, ba ba đừng lo lắng. Con vẫn tốt đó thôi... Con còn nói chuyện với chú này... Lại nói với Đông Kỳ..."

Bé chỉ hai cha con Đông Đình Phong, ngọt ngào trả lời.

Hoắc Khải Hàng nhìn theo ngón tay bé, vẻ mặt lạnh lùng, tà tà liếc mắt một cái

Đông Kỳ bị điểm tên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn, thấy tình huống trước mắt này, thật sự có chút cổ quái: mẹ đứng sau lưng Hoắc Khải Hàng, Ninh Khuynh Văn dựa sát vào bọn họ, còn gọi Hoắc Khải Hàng là ba ba, nhìn cảnh bọn họ như người một nhà. Nhưng vấn đề là, người này là mẹ nhóc mà....

Nhóc cau mày giương mắt nhìn ba mình: ba, đây là tình huống gì ah!

Đông Đình Phong trầm mặc không nói, nghe Văn Văn kêu người trước mặt là "Ba ba ", trong lòng của hắn thật sự rất không thoải mái. Nhưng hắn chỉ có thể nhin, nuốt xuống mùi vị chua chát vào bụng, trên mặt chỉ cười nhạt một tiếng, bỏ qua khuôn mặt lạnh của Hoắc Khải Hàng:

"A Ninh, bên cạnh có một phòng nghỉ, hay là em và ba mẹ , còn có ông nội qua đó nói chuyện một chút đi."

Chỉ một câu nói, lại mang theo một loại sức mạnh kỳ lạ, có thể trấn an tâm trạng đang hoảng loạn của cô.

Ninh Mẫn quay lại, gật đầu.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 180

Lúc này Ninh Trùng và Lăng Châu đã đi về phía trước, ánh mắt hai người cứ nhìn chăm chăm vào đứa con gái bảo bối của mình.

Ninh lão thì có chút run run đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cháu gái xinh đẹp của mình, sóng mũi cay cay.

Sống cả đời, cứ nghĩ mình đã sớm nhìn rõ sống chết, nhưng cho đến ngày hôm nay ông mới biết được khi đối diện với nó, không ai có thể bình tĩnh được. Đứa nhỏ này gặp bao nhiêu nguy hiểm, an nguy đến tính mạng, mãnh liệt kích thích trái tim của ông, khiến bộ xương già của ông suýt chút nữa đã bước vào Quỷ Môn quan rồi, chuyện cho tới bây giờ, còn phải khóc rống một trận.

Ninh Trùng là người đàn ông, cũng nhịn không được nước mắt trào lên, chỉ thấy yết hầu khô rát, kêu một tiếng:

"Tốt, tốt, còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi..."

Nước mắt Lăng Châu nhịn không được rơi xuống, hung hăng đánh lên người cô mấy cái, oán hận nói, giọng nói khàn khàn :

"Con nhỏ này, con bao nhiêu tuổi rồi hả, còn chơi trò mất tích? Con có biết người trong nhà lo lắng cho con lắm không? Sao con không có tinh thần trách nhiệm gì vậy hả, con có phải là một người lính không... con có biết mẹ vì con khóc rất nhiều không... sao con có thể nhẫn tâm như vậy, cắt đứt liên lạc với mọi người..."

Nói xong lời cuối cùng, Lăng Châu đã nhào tới, ôm chặt cô vào lòng, không nén được cảm xúc, khóc rất thương tâm.

Ninh Mẫn rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống, không biết là vui mừng vì thấy người thân, hay là nghĩ tới những chuyện đã qua, khó khăn đè xuống đau khổ.

Đông Đình Phong nhìn, hẳn muốn thấy cô cười, chứ không phải khóc. Lúc cô cười hẳn mới cảm thấy cuộc sống này tươi đẹp rực rỡ ánh màu. Nhưng cô khóc, khiến hẳn nhịn không được đau lòng. Có điều, khóc một chút cũng tốt, cảm xúc bị đè nén quá lâu khiến một người luôn tỉnh táo lý trí cũng dễ dàng chịu khổ.

Hắn đến gần: "A Ninh, em dẫn hai bác và ông ngoại qua phòng bên cạnh nói chuyện lát đi. Ngày mai giao thừa rồi, một nhà đoàn viên là chuyện rất vui..."

Bàn tay lớn vỗ vai cô, giống như người thân an ủi nhau.

Hoắc Khải Hàng nhíu mày.

Hoắc phu nhân thì lạnh lùng nhìn.

Ninh Mẫn lau nước mắt, lên tiếng, một tay nắm tay Văn Văn, một tay nắm tay mẹ mình đi qua phòng bên.

Rồi sau đó, cánh cửa chậm rãi khép lại, ngăn lại tiếng nói của gia đình cô. Trong căn phòng này cách âm rất tốt.

Lúc Đông Đình Phong xoay đầu lại, thấy Hoắc Khải Hàng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hẳn.

Bởi vì hôm qua mới phẫu thuật, nên giờ sắc mặt của hẳn vẫn trắng bệch, sau lưng còn đi theo mấy người y tá.

Lẽ ra, lúc này anh ta nên nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng lại chống đỡ đi đến đây, với lý do gì, thì hẳn có thể đoán được. Nhưng lời nói bên ngoài..., hẳn sẽ không nói, cũng không cần phải nói, có lẽ trong lòng mọi người đều biết rõ.

Sau đó, hẳn chuyển mắt nhìn Hoắc Trường An, ánh mắt thâm sâu.

Số phận của rất nhiều người, cũng chỉ vì người đàn ông này, đã hoàn toàn thay đổi. Ví dụ như cha mẹ của hẳn, ví dụ như, người phụ nữ đáng thương kia....

"Đông lão, đã nhiều năm không gặp."

Hoắc Trường An đi về phía Đông Lục Phúc.

Đông Dạng đang ở bên cạnh đỡ Đông Lục Phúc đứng lên.

Lúc này, bà nhìn Hoắc Trường An, mỉm cười nhưng đôi mắt lạnh như băng, còn mang theo chút thù hận.

Hoắc Trường An không có chú ý tới ——

"Trên đời này, có ít người, sẽ khiến người ta nhớ cả đời, có ít người, cả đời không gặp, cũng không thấy tiếc nuối. Nhiều năm như vậy, ta luôn suy nghĩ, nếu lúc trước ta có thể tàn nhẫn một chút, thật sự tốt biết bao."

Đông Lục Phúc nhàn nhạt nói. Ý hữu sở chỉ.

Nếu đổi là người khác nói những lời này tước mặt HOắc Trường An thì có lẽ ông đã sớm trở mặt rồi. Ở trên đời này, người có thể làm cho Hoắc Trường An kính trọng, rất ít, Đông Lục Phúc là một người trong số ít đó. Về mặt ông không có thay đổi, thái độ vẫn đang khiêm tốn, nói:

"Đông lão, trên đời không có đã hối hận. Chúng ta có thể không hối tiếc mà có cơ hội sửa chữa sai lầm đó. Không để sai lầm càng lớn, mà tạo thành

tiếc nuôi cả đời.

"Con người không phải thánh mẫu, ai mà không sai lầm. Phạm sai lầm cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là vẫn khư khư cố chấp, không nhận rõ sự thật."

Giọng điệu Hoắc Trường An cung kính, có chút tang thương, nhìn Đông Dạng áy náy, trong đáy mắt có ánh sáng chớp động, nhưng những chuyện xưa đó cứ như cuộn phim xưa tan đi không được.

Ông thở dài.

"Bộ trưởng Hoắc, ông không thấy lời này của ông rất châm chọc sao? Tất cả mọi người ở đây đâu ai mà để ý mấy việc đó hơn ông chứ?"

Từ trước đến nay Đông Dạng luôn điềm tĩnh nhưng đối mặt với Hoắc Trường An thì lạnh lùng đến mức có thể đông chết người.

"Cho nên ta mới nói đây là một loại đau khổ! Có khi rõ ràng có thể thoát khỏi bi kịch, nhưng lại đẩy nó vào tuyệt cảnh, không đường cứu vãn. Đây không phải đau khổ thì là cái gì."

Mọi người có thể nghe được trong lời nói này mang theo nhảu gửi.

Đông Dạng cười lạnh:

"Bộ trưởng Hoắc, ngài nói mấy lời này có chút xa vấn đề rồi. Hãy nói mục đích ông kêu chúng tôi đến đây đi. Mặt khác ông cũng bớt nói nhảm được rồi."

"Tốt, tôi cũng nói luôn, mục đích của tôi muốn nói ở đây là chuyện của ba đứa nhỏ."

Hoắc Trường An vừa nói xong, Hoắc Khải Hàng đã tiếp lời: "Cha, con muốn nói chuyện với Đông Đình Phong trước. Chuyện khác, để nói sau."

Đông đình phong, chúng ta qua phòng khác nói chuyện..."

Nói xong, hắn xoay người nói với y tá, làm phiền đẩy tôi bên kia.

Đông Đình Phong liếc mắt, đi theo.

Hai người đi vào một phòng nhỏ, Hoắc Khải Hàng đuổi hộ vệ và nhân viên y tá đi ra ngoài.

Hoắc phu nhân cũng đi qua, dặn dò: "Không nên quá sức!"

Tự mình thay bọn họ đóng cửa lại.

Trong phòng, ánh sáng chiếu lên hai người đàn ông đối mặt nhau giằng co.

Một người ngồi ở xe lăn, một người ngồi ở trên ghế sa lon.

Trước mặt Hoắc Khải Hàng để một ly nước sôi, trên người mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, không có đeo caravat, cả khuôn mặt vì bệnh mà trắng bệch, nghiêm túc và trang trọng, mi tâm cau lại ——

Đông Đình Phong đã gặp anh ta vài lần, mỗi lần lông mày đều nhíu lại. Sắc mặt lạnh lùng, có không ít người thầm kêu anh ta là mặt thiết Diêm La, cả ngày mặt không biểu tình. Phảng phất như nhu tình trong đôi mắt anh ta khi đó, chỉ sợ không ai thấy được.

Đông Đình Phong đang đánh giá Hoắc Khải Hàng thì anh ta cũng đánh giá hắn:

Giờ phút này, trước mặt của cũng có một ly trà xanh, bộ dáng tinh thần sáng khoái miễn cưỡng ngồi xuống, thần sắc nhàn nhạt, trên trán vẫn biểu lộ thái độ không chút giận dữ, vẻ mặt ôn hoà.

Hoắc Khải Hàng đã từng nói chuyện với hân, lời nói cử chỉ của người này luôn tràn ngập tự tin, nhưng vẫn để người khác cảm nhận được khí tức lạnh lẽo từ người hân, có khi hân cũng cười, nụ cười của hân khiến người ta như được gió xuân. Hơn nữa người này khi nói chuyện luôn nắm giữ quyền chủ động.

"Cảm ơn anh đã cứu A Ninh!"

Người mở miệng đầu tiên là Đông Đình Phong. Hân chủ động nói trước, ý tứ đã nói rõ hân xem Ninh Mẫn là người của hân. Ngữ khí mang theo cảm kích với người giúp đỡ mình.

Lời này, lại để cho Hoắc Khải Hàng nhú mày, đôi mắt đen kịt bây giờ thì lạnh thêm bảy tám phần, khí lạnh bắn ra bốn phía:

"Tôi cứu là mẹ của con gái tôi. Là người phụ nữ của tôi. Không có liên quan gì tới anh?"

Khóe môi Đông Đình Phong giật giật, cảm nhận được cái ý nghĩ ham muốn mãnh liệt, chiếm lấy Ninh Mẫn của người trước mặt.

Ai cũng nói Hoắc Khải Hàng là một kẻ lãnh khốc, trong mắt của anh ta không phân biệt nam nữ, dù có người phụ nữ xinh đẹp cỡ nào lượng lờ trước mặt anh ta, anh ta đều thờ ơ, sống ba mươi một năm, ngoại trừ từng tiếp xúc với vị hôn thê trước đó của anh ta, cho đến giờ anh ta vẫn không có nói chuyện với người con nó gái nào. Ah, không đúng, gần đây hình như có nói chuyện với con gái của nghị trưởng, bị chụp một số hình thân mật. Nghĩ đến những hình ảnh đó, toàn bộ là vì cố ý chuẩn bị ứng phó trong sơ tuyển đấy.

Trước kia, Đông Đình Phong thật sự không nghĩ người đàn ông này sẽ yêu một người con gái.

Đây là một chuyện đáng sợ cỡ nào.

Một người có thể biết rõ ràng người đàn ông này yêu sâu đậm, bảo hộ cô vô cùng tốt, tốt đến mức khiến người khác kể cả hãn cũng không nhận được chút khác thường. Thế cho nên sáu năm sau, có một vài việc hãn đã đoán sai. Cho tới hôm nay, mới biết được quan hệ của Hoắc Khải Hàng, thật cmn vi diệu a.

Loại vi diệu, lúc trước hãn không có phát hiện ra, còn bị một tấm hình lừa tình, đây mới thực sự là chỗ đáng sợ.

Về quá khứ của A Ninh đi qua, hãn không có thể tham gia, cũng không có biện pháp gạt bỏ, chỉ có thể tiếp nhận, dù tư vị đó thật không dễ chịu chút nào—— đúng, cái loại ê ẩm chua xót này, trước giờ hãn chưa bao giờ nếm qua.

Nhưng tương lai về sau của A Ninh, hãn sẽ tích cực tham gia...

Hãn sao có thể thua ngay trận đầu với người đàn ông trước mặt được.

"Hoắc Khải Hàng, có ít người, có một số việc, không phải anh cho rằng là vậy thì sẽ vậy. Pháp luật có thể quyết định rõ ràng."

Đông Đình Phong cũng không có bị chọc giận, hãn cũng không phải loại người dễ kích động đến đánh người, Đối mặt với người lợi hại, thì càng phải lợi hại hơn, phải giữ vững thái độ bình thản, mới không bị thua. Lo gì ngữ khí nắm chắc của hãn.

"Anh tính lợi dụng chỗ trống của pháp luật sao?"

Trong lòng Hoắc Khải Hàng tức giận, nhưng vẫn đè nén.

Người nào nổi giận trước, người đó sẽ dễ lộ lo lắng.

"Tôi lợi dụng sơ hở rồi hả?"

Đông Đình Phong nghi hoặc hỏi lại, còn nghiêng đầu cân nhắc, một hồi lâu mới lắc đầu:

"Không có. Đây là luật bảo vệ hôn nhân thôi."

Giờ phút này, hần vô cùng may mắn, ngày đó vội vàng làm một cái quyết định sáng suốt —— đã ký giấy chứng nhận kết hôn, mới để hần vững vàng chắc chắn nói bất luận cái gì, đều có sức mạnh mười phần. Bởi vì luật pháp tồn tại là chỗ dựa của hần.

Mặt Hoắc Khải Hàng trầm xuống ——

Hần cảm thấy cả người không được thoải mái, trên người đau, trong lòng của hần, hay trên tinh thần, đều rất đau.

Mà loại đau này, không phải chỉ cần thuốc là trị được cho hần.

Nếu như, hiện tại trên tay hần có giấy ly hôn của Mẫn Mẫn đã ký..., thì tốt rồi. Vừa rồi Hách quân có nói với hần. Cô cự tuyệt. Lời cự tuyệt này, như một con dao găm đang cố khoét tim của hần.

Hần đã đau, vậy nhất định sẽ không để Đông Đình Phong dễ chịu. Hần đè lên trái tim, âm thanh như đóng bang,

"Đông Đình Phong, người cô ấy yêu không phải anh, mà là tôi."

"Vân Vân là chứng minh tốt nhất."

"Anh lợi dụng lúc cô ấy yếu ớt nhất, sử dụng thủ đoạn chiếm giữ cô ấy thành của mình. Anh không cảm thấy mình hèn hạ đê tiện sao?"

"Nếu như anh đủ quang minh chính đại, nếu như anh không có tránh né tôi, anh cảm thấy anh có cơ hội cầm được tờ giấy kết hôn sao?"

"Anh đặt hết tâm cơ tính toán lên người cô ấy, đơn giản là vì muốn báo thù Hoắc gia. Lợi dụng cô ấy, làm cho tôi không có tâm tình để tranh cử. Muốn trong giới chính trị chèn ép Hoắc gia. Đây mới là mục đích chính của anh."

Một chữ một chữ được nói ra, rất có cường độ âm thanh vạch trần dụng tâm của hắn, chữ chữ đều có lực. Mà một câu lại quan trọng hơn một câu. Đầy mạnh mẽ chấn động

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 181

Đông Đình Phong nhìn vào mặt của anh ta, bởi vì bệnh mà trắng bệch, càng lộ rõ thâm trầm trong đôi mắt kia, như biển rộng không có ranh giới, sóng vỗ mãnh liệt, thật giống như một ngậm là có thể nuốt chửng hết người ta. Là cuồng dã. Lại càng đáng sợ.

Ừ, trước kia, người này có lẽ đối với hắn có chút tán thưởng, còn có ý tứ kết giao, nhưng bây giờ hắn khẳng định anh ta chỉ có hận hắn từ trong xương trong tủy ra thôi.

Chuyện này không còn cách nào sao.

Nhưng hận thì hận có sao đâu.

Đông gia và Hoắc gia, đời này, càng gay gắt lại càng tốt.

Nếu nói kẻ thù truyền kiếp, thì thù đó là do tích lũy từng chút từng chút mà thành.

Đóng băng ba thước, thường thường không phải là một ngày công.

Hắn nhàn nhạt cười một tiếng:

"Hoắc Khải Hàng, anh vội vàng lấy tình yêu ra tuyên bố chủ quyền là để chứng minh cái gì?"

"Anh hắn là hiểu, nếu như cô ấy nguyện ý trở về, thì tôi có làm gì cũng không thể giữ cô ấy được."

"Cô ấy ở lại, là chứng minh cô ấy đã không còn yêu.

"Anh nói tôi hèn hạ, thì đó cũng chỉ là ý nghĩ của anh. Tôi chỉ may mắn, cứu được cô ấy.

"Cái này gọi là thừa dịp yếu ớt mà vào sao? Tôi không cảm thấy vậy.

"Anh nói tôi dùng tâm cơ tính toán lên người cô ấy, cái này không đúng rồi, gặp gỡ một người phụ nữ vừa ý mình đã không dễ dàng gì rồi. Duyên phận đến, tại sao tôi có thể dễ dàng buông tha chứ?

"Tôi sẽ không giống như anh vậy, một lần lại một lần đi chà đạp cơ hội ông trời ban cho. Ngu xuẩn muốn chết.

"Về phần lợi dụng gì đó, chỉ là cái nhìn của anh.

"Nếu như anh cho là vậy thì là vậy, tôi cũng không cần giải thích với anh. Hoắc gia bị chèn ép, chuyện đó là đáng đời. Làm nhiều chuyện thất đức, nhất định sẽ gặp báo ứng thôi.

"Nếu là chuyện này, tôi chỉ nghĩ lửa cháy thì thêm dầu thôi, nói toạc ra, không có cái gì không nói được. Món nợ giữa hai nhà Đông Hoắc, không phải đã rõ rồi sao. Nếu như tôi muốn ngồi yên bên cạnh, nhìn nội bộ các người tranh đấu, vậy cũng rất bình thường. Tôi lại không phải là gì của mấy người, không đáng ra tay làm việc xấu.

"Anh muốn tham ô thì tùy anh. Lòng người khác nhau, cách một lòng. Tôi và anh, không phải là bằng hữu, thật sự không cần thiết phải giải thích rõ với anh tôi là người như thế nào? Trong cuộc sống phải được rõ ràng, đó mới là lý do chính đáng."

Ngữ khí nhanh chóng rất vững vàng, một câu một câu, rất có lực đả kích.

Hoặc Khải Hàng nói chuyện không khách khí, Đông Đình Phong dĩ nhiên cũng không cần khách sáo với anh ta.

Chờ nói xong, hắn nghĩ: người này thân thể không được tốt, thật không nên kích thích anh ta vào lúc này, rất không đạo đức a.

Nhưng có một số việc, không phải chỉ có thể sử dụng đạo đức là giải quyết được vấn đề. Càng kéo dài càng dễ dàng xảy ra vấn đề.

Nhân từ với kẻ thù, chính là tàn nhẫn với mình.

Hiện tại, người đàn ông ở trước mặt hắn, là một đối thủ mạnh.

Hắn không cho anh ta có cơ hội thở dốc, trong khi đối phương sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, hắn tiếp tục nói:

"Còn về chuyện của Văn Văn!

"Cho dù A Ninh từng sinh Văn Văn cho anh thì thế nào?

"Trong quan hệ tình nhân, thì không bị luật pháp ràng buộc.

"Quan hệ tình nhân nói cho cùng thì chỉ là hành vi cá nhân, không liên quan đến luật pháp.

"Trong quan hệ đó dù có sinh ra mấy người con, cũng không được luật pháp bảo vệ.

"Chưa kết hôn mà có con, quyền nuôi dưỡng con cái, thuộc về người phụ nữ.

"Nếu người phụ nữ mãnh liệt yêu cầu bên nhà trai chi ra phí nuôi dưỡng, bên nhà trai mới có thể tranh thủ quyền nuôi dưỡng.

"Nếu như đàn gái có thực lực một mình nuôi dưỡng, nhà trai chỉ có quyền thăm hỏi, mà không quyền tranh đoạt uôi dưỡng.

"Hoắc Khải Hàng, đối với tôi mà nói, có Văn Văn cũng không sao cả, ai mà không có quá khứ. Tôi mới không thèm để ý. A Ninh, mới là quan trọng nhất."

Đây là luật bảo vệ đặc thù của Đông Ngải Quốc dành cho phái nữ. Hai người cũng là phần tử tinh anh, đối với luật pháp nước mình, biết rõ hơn ai hết.

Sắc mặt của Hoắc Khải Hàng đã xanh mét, những lời này giống như là vô số lựa đạn, từng câu ném tới trong lòng anh ta rầm rầm nổ tung, cho dù tức giận, cuối cùng chỉ nói một câu:

"Con gái của tôi, anh đừng mơ tưởng mang đi! Đông Đình Phong, huyết mạch của Hoắc gia, còn chưa tới phiên Đông gia tới quản."

Đông Đình Phong có chút tức giận, đáy mắt còn có ánh lửa nhô ra, nhưng đạm mạc cười một tiếng:

"Vậy cũng không nhất định, theo tình huống bây giờ. Dù địa vị của Hoắc gia cao tới đâu, cũng không cao hơn luật pháp. Tôi và A Ninh bây giờ là vợ chồng hợp chồng, và Văn Văn theo họ mẹ, quyền nuôi dưỡng ở trong tay A Ninh. Theo luật pháp liên quan mà nói. Tôi bây giờ là cha kế của Văn Văn. Chỉ cần bà xã của tôi muốn quyền nuôi dưỡng, thân là một chồng tốt, tôi nhất định thay bà xã mình tranh giành tới cùng."

Lời này tuyệt đối tức chết người không đền mạng.

Hoắc Khải Hàng hung hăng nắm tay vịn, không biết có phải bởi vì ngồi lâu quá hay không, eo ếch đau đến lợi hại, đau đến lòng của anh ta, anh ta dựa vào, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chú hẳn, đáy mắt đều là không thể tin. Từ nhỏ đến lớn, anh ta chưa bao giờ bị nói mà tức giận như vậy:

"Anh còn muốn tranh giành quyền nuôi dưỡng Văn Văn với tôi? Anh đây là muốn đem chuyện này náo lớn để mọi người đều biết sao?"

Đông Đình Phong lắc đầu:

"Anh sai lầm rồi, tôi luôn luôn chủ trương dĩ hòa vi quý. Vạn bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không đi xin trợ giúp từ luật pháp để giải quyết vấn đề!

"Nhưng nếu anh cố ý, tôi vui lòng phụng bồi.

"Hoặc gia chú ý tới mặt mũi như vậy, tôi Đông Đình Phong cũng không sợ mất mặt. Bình sinh không cần quyền, cũng sẽ không vì tiền bán mình.

"Anh cũng nên biết tôi có hai quốc tịch, tùy thời tùy chỗ, tôi cũng có thể buông tha mọi thứ ở Đông Ngải, ở lại châu Úc, yên lặng sống nửa đời còn lại của tôi.

"Đây là chuyện anh muốn làm hay không làm... Anh là người Hoặc gia, anh không bỏ được có rất nhiều..."

Không sai, Đông Đình Phong có hai quốc tịch.

Hoặc Khải Hàng đề lại cơn tức giận như muốn bộc phát, làm cho mình phải gắng giữ tỉnh táo, để giải quyết chuyện này.

Hoặc gia đúng là muốn chú ý mặt mũi, nhưng nếu nói là Đông Đình Phong không sợ mất mặt, không cần quyền cùng tiền, nếu anh ta tin hoàn toàn, vậy anh ta cũng quá ngu xuẩn đi.

Nhưng hắn đã nói vậy, vì trả thù, hắn thật sự có thể làm như vậy.

Anh ta rõ ràng, hiện nay, anh ta không thể lấy cứng đối cứng với hắn. Phải đánh gãy xương sườn mềm của hắn. Để cho hắn biết khó mà lui.

Trước mặt, trên tay hắn có giấy kết hôn. Đây là chỗ khác nhau của hai người.

Hoắc Khải Hàng suy tư trong chốc lát, hồi phục tâm tình một chút, mới tiếp tục nói:

"Đông Đình Phong, anh cần gì phải lấy tờ giấy kết hôn để vây khốn cô ấy?"

"Cô ấy tuy giả cho anh. Nhưng trong lòng cô ấy lại không có anh. Cường cầu làm gì chứ?"

"Sáu năm trước, chúng tôi ở cùng một chỗ.

"Tôi biết rõ con người cô ấy, tôi hiểu rất rõ một cái nhăn mày một nụ cười của cô ấy. Anh có thể sao?"

"Trời mưa, tôi cõng cô ấy đi, cô ấy nói điều này chứng tỏ bạn trai rất sủng ái, yêu thương cấy

"Trời lạnh, cô ấy nằm trợn vào trong lòng tôi sưởi ấm, bởi vì cô ấy sợ lạnh

"Mùa xuân, cô ấy không thích đi ra gió, bởi vì cô ấy bị dị ứng với dương hoa.

"Mùa hè, cô ấy ghét nhất là bơi những thứ dính dính lên người nhưng do bị muỗi cắn vẫn phải bơi lên, bởi vì da cô ấy có hương vị ngọt ngào, mấy con muỗi cứ thích chích cô ấy,

"Khi không làm nhiệm vụ, buổi tối đi ngủ cô ấy không thích bị quấy rầy, nếu nửa đêm tỉnh lại mấy lần, ngày hôm sau tinh thần sẽ không được tốt, hơn nữa tức giận mà không muốn rời giường.

"Mỗi lần lên xe, đều thích chạy nhanh, có lần từng đi đua xe, vừa vặn bị tôi bắt gặp

"Ban đêm rất đẹp, cô ấy muốn cùng khiêu vũ, tôi ôm cô ấy dưới ánh trăng, đi từ từ bước khiêu vũ.

"Lúc vui vẻ, cô ấy sẽ hét thật to lên bầu trời, để bầu trời cảm nhận được niềm vui sướng của cô ấy

"Cô ấy thích nhảy, mê leo núi... cô ấy còn thích xem bóng đá...

"Những thứ này, anh biết được bao nhiêu?

"Chúng tôi có rất nhiều kỷ niệm vui trong cuộc sống, những thứ kia theo từng năm tháng và tánh mạng của chúng ta ở chung một chỗ.

"Đông Đình Phong, tôi yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu tôi. Chỉ vì có chút chuyện nên mới tách ra. Nhưng tình yêu này sẽ không bao giờ thay đổi. Hiện tại, anh lại cố chấp giữ cô ấy bên người, anh đang hủy hoại cô ấy đó, anh biết không.

"Chẳng lẽ, đây chính là kết quả mà anh muốn sao?

"Anh phải hiểu một chuyện, cô ấy cho tới bây giờ chưa từng thuộc về anh!"

Nếu như những lời nói lúc trước của Đông Đình Phong làm cho Hoắc Khải Hàng đau khổ, như vậy, những điều Hoắc Khải Hàng nhắc đến thì như kim đâm thật sâu vào lòng Đông Đình Phong.

Những năm tháng bọn họ ở cùng nhau đã trôi qua, chính là bản chất của Hoắc Khải Hàng dễ dàng dao động tâm tư của Ninh Mẫn như vậy.

Hắn có thể tưởng tượng được, quan hệ của bọn họ tốt đẹp cỡ nào .

Hôm nay chính tai nghe lời này, với hăn mà nói, thật sự là một loại tàn nhẫn.

Nhưng Đông Đình Phong cũng không có tức giận, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng:

"Lời này thực kỳ quái, con mắt nào của anh thấy tôi cố chấp giữ cô ấy? Cô ấy là loại người dễ dàng bị giam cầm vậy sao? Nếu như cô ấy là loại người không có chủ kiến, sáu năm trước cô ấy cũng sẽ không rời đi, bốn tháng trước cô ấy đã quay về Quỳnh Thành. Hai người tình nguyện, mới có thể đến với nhau"

Đơn giản một câu nói, hăn liền bác bỏ lời nói của anh ta.

Vấn đề là: Hoắc Khải Hàng chưa bao giờ là đèn cạn dầu, giống như anh ta muốn nói gì cũng được, dùng ngón tay một chút, nói:

"Đây là anh nói! Anh không cố chấp giữ cô ấy lại có phải hay không? Ngược lại nếu như hôm nay Mẫn Mẫn muốn ly hôn với anh, anh cũng sẽ không phản đối có phải hay không?"

Cái gì, người này nghĩ hăn sẽ thua sao?

Đông Đình Phong hí mắt suy nghĩ một chút, tròng lòng lộ bộp, nghĩ tới nụ hôn kia, nghĩ đến cảnh một nhà ba người ấm áp khi nãy của bọn họ, trong lòng thật ra có chút không nắm chắc.

Có một việc, là hăn không muốn thừa nhận cũng không được.

Đó chính là, bọn họ từng yêu nhau.

Điều này vừa nghĩ tới đã không vui rồi, để cho người ta phải ghen tỵ.

Cảm giác kia, giống như có con dao, đâm vào thịt trên người, liền trở thành một bộ phận trên người, rút ra không được.

Hắn không biết, đêm qua, hắn không có dẫn cô ấy về, cuối cùng đưa đến kết quả, là cho cô thời gian suy nghĩ đến tương lai, hay là tạo cơ hội cho bọn họ nối lại tình xưa —— ít nhất giờ khắc này, nghe Hoắc Khải Hàng nói như vậy, trong lòng hắn trống rỗng, chân như nhũn ra.

Khi hắn đàm phán về công việc dễ dàng thấy rõ suy nghĩ của đối phương, sau đó lấy phương thức tốt nhất để ký kết hợp đồng, nhưng không có biện pháp dùng sự sáng suốt đó, đi đoán một tâm tư của phụ nữ.

Chuyện tình cảm, rất khó để dụng tâm tính toán.

Huống chi hắn rõ ràng, bởi vì đến quá muộn, bởi vì tình cảm quá mỏng, căn cơ quá cạn, muốn có thể thắng lợi trong lần này thật khó, cuối cùng còn phải biết suy nghĩ của cô ấy.

Hiện nay, hắn thắng được Hoắc Khải Hàng chỉ có là tờ giấy kết hôn, trách nhiệm trong hôn nhân.

Nếu như A Ning trọng cảm tình, có lẽ cô ấy sẽ buông tha hắn, nhưng cô không như vậy, hắn mới có hi vọng thắng.

Giờ khắc này, Đông Đình Phong phát hiện mình không có phần thắng.

Hắn trầm mặc, hắn nghĩ phần thắng trong chuyện này, lấy một loại ý nghĩ đập nổi chìm thuyền gặt đầu nói:

"Nếu như hôm nay cô ấy nói ly hôn với tôi. Như vậy đối với đoạn hôn nhân này, tôi tuyệt đối sẽ không cưỡng cầu nữa!"

Tiếng nói vừa dứt, hắn rõ ràng thấy ánh mắt người đàn ông này lóe sáng.

"Anh nói là làm?"

HOắc Khải Hàng hỏi lại.

Đông Đình Phong gật đầu:

"Nói là làm!"

Ngừng một chút, hắn còn nói: "chẳng qua, tôi cũng muốn hỏi anh một câu, nếu như cô ấy lựa chọn là tôi? HOặc Khải Hàng, nếu kết quả như vậy, anh có thể chấp nhận buông tha không?"

HOặc Khải Hàng trầm mặc, vươn tay mềm nhũn ra bưng ly nước lên miệng uống, chỉ có thể thấm môi thấm hầu. Bây giờ hắn không thể ăn thức ăn, cũng không có thể uống nước, nhưng giờ phút này, dù trong lòng, hay là trong miệng, hắn cảm giác đã khô cạn.

Nước, có thể làm dịu cơ thể đang khô nóng, cũng như xúc động trong lòng hắn, cũng được cuốn trôi đi.

Nhột nhạt uống một ngụm nước, để cho hắn có một quyết định, tiếp nhận lời nói của đối phương:

"Nếu như cô ấy lựa chọn anh, từ nay về sau, tôi sẽ không quấy rầy các người nữa. Nhưng Văn Văn, tôi không thể bỏ."

"Xin lỗi, vấn đề của Văn Văn, tôi không có quyền thay cô ấy quyết định. Cho nên, tôi chỉ có thể bỏ qua, về phần câu nói trước, tôi đồng ý, HOặc Khải Hàng chúng ta một lời đã định!"

Đông Đình Phong nhàn nhạt đáp ứng.

"Tốt, một lời đã định!"

Hoặc Khải Hàng lạnh lùng đáp ứng.

Giờ khắc này, trong lòng Đông Đình Phong rất bất an.

Đây là một loại phản ứng chưa từng có trong lòng hắn.

Tất cả, kết cục như thế nào, rất khó quyết định.

Mọi thứ đều có quy luật tự nhiên của nó.

Lần hôn nhân thứ hai của hắn, là lâu dài về sau hay là chấm dứt từ đây, cuối cùng đều ở lựa chọn của vợ mình.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 182

Trong một căn phòng nhỏ khác.

Ninh Mẫn cùng mẹ khóc một hồi, sau đó, mẹ trách cô một phen, mắng cô, giận cô, cuối cùng ôm cô thật chặt.

Một màn như vậy, biểu hiện sự lo lắng và quan tâm.

Trước đây, tất cả con cái đều quần lấy cha mẹ, khi đến tuổi nhất định, không lớn cũng không nhỏ, sẽ có cảm giác thấy cha mẹ luôn lải nhải, làm cho người ta thấy phiền. Lớn hơn một chút, khi thành mẹ rồi, mới có thể cảm nhận được được tấm lòng của cha mẹ. Lải nhải sau lưng, nhưng là tình yêu của cha mẹ. Khi cha mẹ dần già đi, tình yêu này, càng ngày càng trầm trọng. Khi bọn họ già rồi, giống như Lão ngoan đồng, càng ngày càng muốn con cái ở bên cạnh.

Sau khi lau khô nước mắt cho mẹ, Ninh Mẫn cũng ôm ba một cái, sau đó, cô đột nhiên quỳ xuống đất.

Đứa hiếu chuyện như Văn Văn, vẫn tìm hiếu mọi người, thấy mẹ quỳ, cô cũng quỳ theo, mắt to chớp chớp, rất đáng yêu.

“Làm cái gì vậy? Mau đứng lên mau đứng lên!”

Ninh Trùng muốn đỡ con gái lên.

Ninh Mẫn không chịu.

“ Tiểu Mẫn bất hiếu, mấy năm nay không quan tâm cho ba mẹ, làm hại ông nội nằm viện, lúc tuổi già, đáng lẽ nên thư thái, nhưng tiểu Mẫn không thể chăm sóc ông, lại còn làm cho ông giận, tiểu Mẫn xấu hổ vô cùng...”

Sáu năm, từ đó đến nay, đây là lần đầu tiên cô cùng đoàn tụ với gia đình, mà không phải thông qua video. Nhiều năm như vậy không thể hiếu thuận với ba mẹ ông bà nên cô áy náy, bốn tháng qua cô đã cho họ ủy khuất và đau buồn, cô khấu đầu ba cái, biểu đạt trong lòng cô vẫn nhớ họ, cũng muốn nói là cô rất bất an cùng áy náy.

“ Đứa nhỏ này, đối với chúng ta, chỉ cần con sống tốt, đó chính là an ủi lớn nhất rồi...”

Ninh Đại Hải vỗ vai đứa cháu của mình.

Mẫn Mẫn từ nhỏ là đứa bé có trách nhiệm, không bao giờ quậy phá, nên vì vậy mà cảm thấy ủy khuất. Ông không trách. Sao mà trách cho được.

Mẹ Lăng Châu cũng nói: “ Mẹ cũng không có trách gì cả, có thể ôm con là tốt rồi.”

Đúng vậy, có thể sống, còn có thể ôm, khóc, kêu ba mẹ, có thể cho ba ôm, có thể trong lòng ông nội cọ một hồi, đã là may mắn ông trời ban cho.

Ninh Mẫn bị nâng dậy, một nhà năm người cùng ngồi một chỗ, vừa khóc vừa cười hỏi thăm nhau.

Đây là biểu thị tình cảm gia đình.

Tâm mọi người đã áp lực lâu, cần giải thoát, cần vui vẻ.

Đã nhiều năm rồi Ninh Mẫn không cảm nhận được tình cảm gia đình, ngồi trên ghế sofa, giống như một đứa con gái tựa vào lòng mẹ.

Trong lúc này, Ninh Đại Hải cùng nhắc lại chuyện xảy ra trong bốn tháng qua, Ninh Mẫn đều trả lời từng cái một.

Ninh Mẫn cũng nói cho họ biết Lý Hưởng đã chết, tin tức này, làm cho ba mẹ rất ngạc nhiên.

Lăng Châu vừa sợ hãi vừa ôm tim, càng nghe càng hoảng hốt: “ Đến cùng là ai ra tay? Còn bây giờ... Bộ trưởng Hoắc nói con bị người ta ngăn bắt ở bên Úc, Hoắc Khải Hàng đã đỡ cho con, nếu không con đã mất rồi, Mẹ và ba con nghe xong, dọa hồn bay phách lạc... Chẳng lẽ lạc Mạc Thần ở sau lưng gian lận?”

“ Con cảm thấy không phải. Nếu như Mạc Thần phái người tới, Hoắc Khải Hàng chặn cho con, anh ta không phải sớm... Cụ thể ai gây ra, con nghe nói...”

Ninh Mẫn biết tin tình báo, nên phân tích.

“ Ủ, việc này, ba cũng nghe bộ trưởng Hoắc nói. Cậu ta nói, việc này, có chút kỳ quái, nên giờ mà muốn điều tra rõ ràng thì khó khăn... Cho nên, tạm thời, chúng ta phải đem việc này để... Ba cảm thấy mấu chốt vấn đề... Chính là mâu thuẫn tại nơi ở bên ngoài...”

Ninh Đại Hải thấy đồng hồ chỉ hai giờ, không thể không ngắt lời, bọn họ đã nói chuyện gần một giờ, không thể tiếp tục nói chuyện, hôm nay bọn họ còn có chuyện phải làm.

“ Là, việc này, hiện tại có chút phiền toái...”

Lăng Châu nhìn Ninh Khuynh Văn ngồi bên cạnh, Này tiểu Văn Văn, cũng không biết tui ở đâu xếp được một thùng gỗ, đang ngồi chơi ở ghế sofa... Đúng là một đứa bé đang yêu...

“ Văn Văn, con là con của Hoắc Khải Hàng, nhưng con lại dám cưới với Đông Đình Phong... tình huống này thật sự rất phức tạp, giải quyết như thế nào ba nghĩ trong lòng con đã có tính toán, còn về vợ trước Đông Đình Phong đã sinh cho cậu ấy một đứa con trai, mà đứa nhỏ đó lại kêu con là mẹ, con thay người chết làm mẹ không có việc gì chứ, sao ba thấy mơ hồ quá...” Ninh Trùng nhíu mi nói, lại lấy ra điều thuốc, vợ bảo trong nhà có đứa nhỏ, ông liền đem nó nhét vào túi.

Ninh Đại Hải nói: “ Nói đến Đông Đình Phong, cũng là một nam nhân không dễ chọc. Theo ông nội biết, nhà họ Đông cũng bắt đầu tham gia chính trị. Bác hai của cậu ấy, là người trong quân đội. Cùng nhà họ Thần cực kỳ thân thiết. Cũng cùng trong quân sự sao?”

“ Cháu có nghe nói.”

Ninh Mẫn gật đầu, đó là chuyện bảy năm trước xuất hiện một xưởng công binh: “ Nghe nói có nhà họ Thần tiến cử. Thủ Tướng trước đã tự mình phê duyệt. Nhiều trang bị quan giới, đều do bọn họ cung cấp!”

Ninh Đại Hải xoa mũi một phen: “ Phía sau nhà họ Đông là một ông chủ lớn. Đông Đình Phong là người trực tiếp phụ trách!”

Ninh Mẫn nghe vậy, hơi ngơ ngẩn. Cái này là lần đầu cô nghe được.

“ Bối cảnh nhà họ Hoắc rất phức tạp. Nhà họ Đông cũng không đơn giản.” Ninh Trùng nói ra một câu: “ Hai nhà này, nhà nào cũng không dễ chọc. Mà con lại cùng hai nhà họ có quan hệ...”

Làm trưởng bối, đều biết việc lợi hại, liền đau đầu.

Ninh Mẫn nhíu mày, trong lòng bối rối.

“ Mẫn Mẫn đến đây, nhìn vào mắt mẹ, sau đó, nói thật với mẹ, trong lòng con con yêu ai? Cong có, sau này, con muốn đám cưới với cậu ta sao?

Chuyện lần này, mẹ chị sợ sau này con hối hận. Thái độ của hai nhà Hoắc Đông ra sao.

Bằng không, cũng sẽ không có cuộc gặp hôm nay.

Lăng Châu nâng vai con gái lên, tinh tế đánh giá một lần, đứa nhỏ này càng ngày càng xinh rồi. Đều nói nam nhân là đông vật, nhìn thấy người đẹp, không kiềm chế chế được. Nhưng không phải tất cả nam nhân đều yêu họ.

Bất kể là Hoắc Khải Hàng Hay Đông Đình Phong, bọn họ đều xuất sắc, thành thực, kiến thức rộng rãi. Ở bên họ, cũng không thiếu nữ nhân, nhưng không ai giữ được tâm của họ. Bọn họ lại rất quan tâm con bé.

Được một nam nhân ưu tú yêu, là chuyện may mắn, nay lại có hai người nam nhân đồng thời yêu, là phúc hay họa.

“ Mẹ, con...”

Ninh Mẫn định nói chuyện, lại nghe tiếng gõ cửa.

Lăng Châu ngừng đề tài, đi mở cửa, là người nhà họ Hoắc Quý Như Tịch.

Bà cười, gạt đầu một cái, hòa khí hỏi: “ Bà Ninh, các người vẫn ở nhà cũ sao? Nếu con gái đã trở về an toàn, chúng ta có thời gian nói chuyện chút đi... Hôm nay, Trường An mời các người cùng nhau qua lại, là muốn giải quyết việc đại sự nhỉ. Nếu là nói xong rồi, nếu không ngại, chúng ta có thể nói chuyện...”

“ Không biết Hoắc phu nhân muốn cùng chúng tôi nói chuyện gì?

Lăng Châu giả bộ hồ đồ, nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt sắc bén kia, vượt qua Lăng Châu, rất nhanh rơi vào Ninh Mẫn đang đứng đây, Văn Văn đang nhào vào lòng mẹ, làm nũng...

Bà cười nhạt: “ Nói chuyện cùng con gái các người, nói chuyện về Văn Văn. Việc này, nên sớm giải quyết... Xuất hiện lại... Ừ, đem Văn Văn để lại, tiểu Tiết, cô ở trong này chơi với Văn Văn, chúng tôi muốn nói chuyện, nên cho trẻ con tránh đi...”

Bà xoay người đi ra ngoài.

Ninh Mẫn cúi đầu nhìn con gái, dặn dò con ngoan ngoãn.

Đang muốn ra ngoài, cửa mở, Đông Đình Phong mang theo Đông Kỳ đi vào, khẽ cười đến trước mặt: “ Để Đông Kỳ ở chỗ này chơi với Văn Văn... Trần Tụ sẽ ở chung.”

“ Cũng được!”

Đông Kỳ nhìn cô chăm chăm, không kêu, mi hơi nhú lại.

“ Tiểu Kỳ, làm sao vậy?”

Cô sợ đầu bé.

“ Mẹ, Văn Văn là người trước đây mẹ từng nói, sau này sống chung nhà là chị của con sao?” Cậu nghiêng đầu hỏi.

Lời này làm Tiết Di bên cạnh nhú mày, ba người nhà họ Ninh nhìn nhau, không ngờ vị tiểu thiếu gia nhà họ Đông này lại gọi như vậy, Văn Văn trừng mắt lớn.

Đông Đình Phong mâu thuẫn một hồi, chuyên chú nhìn.

Ninh Mẫn suy nghĩ một lúc, nói khẽ: “ Có lẽ vậy!”

Ánh mắt Đông Đình Phong lóe sáng lên một cái.

“Được rồi, mẹ, con biết rồi... Mọi người đang vội mà, con sẽ là thành viên trong gia đình mới này, sẽ hòa hợp...”

Đông Kỳ tròn mắt, chuyển rất nhanh.

Đông Đình Phong dường như biết tiểu quỷ này đang tính toán gì đó, nhưng hiện tại, anh không có tâm tư đi tìm hiểu, mà trong lòng đang rung động, quay đầu nhìn cô, bước lên một bước, tay vòng qua eo cô, kéo lại gần mình, sau đó hôn một cái, trên trán cô, cực kỳ than thiết.

Thật ra, anh muốn hôn một nụ hôn. Nhưng, có người lớn cùng mấy đứa nhỏ đang nhìn, nên anh không nên làm quá.

Mà cô cũng vì anh hôn, mà cười, khóe mắt đang nhìn thấy con gái đang trong mắt nhìn, cô thấy giật mình.

Cô có chút ngại, hai bên tai nóng lên: Đứa nhỏ này, lớn như vậy, vẫn chưa thấy cô cùng nam nhân khác làm những cử chỉ thân mật như vậy, mà còn, đằng sau, còn có ba mẹ ông nội cô ở đây.

“Ra ngoài đi!”

“Ừ!”

Đi đến hai bước, anh chợt ngừng lại, nhỏ giọng nói: “A Ninh, cả đời này, em có thể để anh bảo vệ em không?”

Cô ngẩn ra, không nghĩ anh sẽ nói như vậy.

Anh xoay người, ra ngoài.

Sau này vận mệnh như thế nào, anh không biết.

Một khắc kia, anh chỉ nghĩ, vừa này mới hôn, sau này có thể hôn nữa không...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 183

Cửa đóng âm, Trần Tụy cười nhẹ còn sắc mặt Tiết Di rất khó coi.

Đông Kỳ xoay người, ôm cứng ngắc, nhìn Ninh Khuynh Văn mỉm cười, không giống phản ứng kịch liệt giống ngày hôm qua: “ Văn Văn, chúng ta chơi trò chơi có được không? Nếu mình thắng, về sau cậu phải gọi mình là anh...” Giọng nói mang theo hương vị vừa dỗ lại vừa lừa.

Ninh Khuynh Văn không phát hiện ra vấn đề trong lời nói của cậu bé, làm một động tác: “ Chờ chút... Trước khi chơi, trước tiên tôi muốn hỏi một chút, ba cậu cùng mẹ tôi có quan hệ gì? Tôi chưa bao giờ thấy ai hôn mẹ tôi. Trên tivi nói, nam nhân hôn nữ nhân, là yêu đương... Ba cậu cùng mẹ tôi đang yêu đương hả?”

“ Phụt! xem ra, cậu xem tivi nhiều lắm ha!”

“ Có ý gì?” Ninh Khuynh Văn nhú mày.

“ Trừ yêu đương, giữa vợ chồng cũng hôn môi mà!”

Đông Kỳ nói giống một ông lão nói cho một tiểu nha đầu biết chân lý ấy, một bboj đáng rất già: “ Tổ đã quen khi thấy họ như vậy rồi. Về sau, cậu cũng có thể thích hứng. Việc này rất bình thường.”

Tiểu tử kia nhún vai, muốn sửa cách nói của cô: Mẹ có phải là mẹ của cậu không. Nói đến miệng, lại nhin xuống.

Ninh Khunh Vãn trừng mắt, dùng tay che miệng: “Thiệt không, mẹ ta đã gả cho ba cậu sao? Sau này ba cậu thành ba tở... Ai, chúng ta thì là quan hệ gì? Chờ một chút, tại sao ta phải kêu cậu là anh... cậu nhỏ hơn tở mà...”

“Chúng ta lấy năng lực để phân lớn nhỏ...”

“Dừng, lớn nhỏ cùng năng lực không có quan hệ... Nếu ta chơi thua, nhưng tở lớn hơn cậu, Đông Kỳ Kỳ, may gọi tở một tiếng chị nghe một chút coi...”

Mặt mày Ninh Khuynh Vãn hớn hở, giống như đột nhiên phát hiện việc này.

Đông Kỳ oán hận: “...”

Này Vãn Vãn, khinh người quá đáng!

Cậu cực kỳ ấm ức, vì sao cậu lại là em chứ?

Bị người khác đè đầu cưỡi cổ vậy rất là khổ sở...

Trần Tụy ở bên cạnh xem, cười, đối với tiểu tổ tong này, về sau ở chung một chỗ, rất vui nha...

Phòng tiếp khách, không có người ngoài, chỉ có thành viên của ba gia đình.

“Ninh lão tiên sinh, Đại Ninh, Ninh Trùng, mời ngồi...”

Hoắc Trường An đứng lên, chào hỏi: “Tiểu Ninh, các người cũng ngồi...”

Ba người nhà họ Ninh cũng lần lượt ngồi.

Ninh Mẫn không ngồi, bởi vì, chỗ ngồi Hoắc Trường An chỉ là bên cạnh Hoắc Khải Hàng, mà bên cạnh cô là chỗ của Đông Đình Phong, cô đứng xem, cảm giác đây là tư thế ngồi ba người. Mà bọn họ, giống như bị xét xử vậy.

“ Bộ trưởng Hoắc, ông muốn nói gì thì cứ ngồi đi, cháu đứng được rồi...”

“ Đứng lâu sẽ mỏi, ngồi đi...”

Đông Đình Phong kéo cô ngồi xuống, chỉ thay đổi vị trí, anh ngồi ở giữa, Ninh Mẫn ngồi bên trái anh, Hoắc Khải Hàng ngồi bên phải anh. Ba người ngồi hình cung đối mặt với trưởng bối của ba gia đình.

Hoắc Khải Hàng mấp máy miệng, không có ý kiến.

Bên kia, Hoắc Trường An nhìn một vòng, không có lập tức nói chuyện, nghĩ đến trước đây cô bé tóc ngắn hay cười, con mắt sáng, toàn thân tỏa ra một loại khí chất bừng bừng hưng phấn, có thể làm cho người khác hưng phấn tinh thần, bây giờ cô có tóc dài, nhìn rất yếu đuối, nhưng nội tâm rất mạnh, không thể khinh thường: “ Là như vậy, tôi nghĩ muốn cùng mọi người nói chuyện, còn có cùng nhà họ Đông nữa, về chuyện, Ninh Mẫn, tiểu Đông, còn có Khải Hàng...”

Tâm của Ninh Mẫn nhảy dựng lên, liếc nhìn người ngồi đối diện đang ngồi xe lăn, sắc mặt Hoắc Khải Hàng không tốt.

Người này, thật sự không nên ngồi như vậy, thân thể không thể chịu nổi.

Cô liếc qua đó, anh liếc lại, môi anh khô nứt, đáy mắt có chút dụi dụi lơ lửng một chút, khi đối mặt với cô, tâm tình anh rất dao động, liền mỉm cười.

Trước kia, anh đã nói qua, trừ bỏ cô, bất cứ cái gì thú vị như thế nào giống như chuyện cười cũng không thể làm cho anh cười.

Anh nói: Ước chừng, là vì anh chưa bao giờ có tâm trạng đó. Mà cùng với cô, tâm trạng anh rất thoải mái, cười rất nhiều, là loại âm thanh phát ra từ nội tâm khi bị kích thích mạnh.

Cô thu hồi tầm mắt, nhìn người nam nhân bên cạnh, nhàn nhạt, mặt anh đang hướng về phía trước.

Trên người nam nhân này, dù anh rất ấm, truyền cho người ta cảm giác ấm áp.

Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là, anh nguyện ý biểu hiện năng lượng này trước mặt người đó.

Bằng không, sẽ dễ dàng bị một tầng khí lạnh lùng dọa sợ nếu muốn lại gần anh.

Hai nam nhân này, đều là ngàn năm tìm được một, bất luận người nào, nếu đứng trên sân khấu, có thể làm cho hàng vạn người ở dưới hét chói tai, rất oai phong.

Bằng năng lực của họ, xuất thân, đều có cả.

Mà cô, rất bình thường, lại không hiểu, duyên cớ gì lại được hai người đàn ông xuất sắc như vậy để ý.

“ Bộ trưởng Hoắc, hiện tại A Ninh là vợ của cháu... ”

Trước mặt mọi người, Đông Đình Phong nói thẳng như vậy.

“ Bác biết!”

Hoắc Trường An gật đầu, nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của con, ngừng một lúc, ông mới giọng nói uy nghiêm nói: “ Khi đó, con bé sinh cho nhà họ Hoắc chúng tôi một đứa cháu gái! Con bé nên là con dâu của nhà họ Hoắc chúng tôi. Chuyen hôn nhân này cũng không tính.”

Đông Lục Phúc nghe, bỗng nhiên đứng dậy, dùng gậy gõ xuống đất, cười lạnh một tiếng: “ Cái gì mà không tính. Bộ trưởng Hoắc, trên đời này có nhiều chuyện không tính quá nhỉ, kết quả, không tính trở thành sự thật rồi đó. Lão già như tôi chỉ biết một chuyện: Ninh Sinh Ca hiện tại là cháu dâu của nhà họ Đông chúng tôi, chuyện khác, tất cả đều vô nghĩa...” Giọng nói của ông không có nhường nhịn.

Căn cứ vào người đó là trưởng bối, nên Hoắc Trường An nhẫn nhịn, dùng giọng nói biện luận: “ Đây cũng không phải vô nghĩa, mà đứa bé đối với ba nhà chúng ta có một cái Đại mâu thuẫn. Mâu thuẫn này, không nên thảo luận ở đây, nhưng nếu không nói, không xử lý ổn thỏa, sẽ dẫn đến tranh cãi không ngừng của ba nhà chúng ta. Hôm nay tôi không muốn phiền phức như vậy, nên đến đây, không muốn điều tra sự việc ám sát, mà muốn đem chuyện này xử lý sao cho hợp tình hợp lý.”

“ Bác Đông, nhưng có một vấn đề, chúng tôi nghĩ có một biện pháp giải quyết tốt nhất, mà không có tiếng xấu... Lời này, là năm đó có người khuyên cháu. Cháu thấy có lý. Chúng ta đều là người trưởng thành, nhưng mà cũng cùng quê, hoặc là than thiết, dĩ hòa vi quý, là thượng sách. Đây là hạ sách, không nên có ân oán gay gắt, cũng có thể thực hiện được...”

“ Cho dù là Đồng gia, hay lại là Hoắc gia, đều có danh dự của gia tộc, làm trưởng bối, không ai muốn làm xấu mặt cả, chúng ta nên thảo luận cào trọng tâm. Ông Đông, ông nói có đúng không?”

Nói chuyện với bề trên, giọng nói rất cung kính, nghe giống như, có thể thấy đã xác định xong vấn đề cần tranh luận.

"Bốp!"

Đông Dạng đem di động ném trên mặt bàn, ôm ngực miệng cười, ánh mắt xanh rờn: “ Bộ trưởng Hoắc, nói trắng ra, ông là người cầm tiền khi người ta nộp thuế, thừa máy bay, nên chạy tới Úc, đơn giản là muốn thay con trai đòi lại vợ đúng không... Cậu lại vòng vo tam quốc, đều là mục đích này... Có phải ông thấy con trai ông thay cháu dâu tôi chịu một phát đạn, cháu dâu ta nên bỏ cháu trai tôi, sau đó lại cưới con trai ông, vậy mới đúng có phải không?

Hoắc Trường An nhìn người phụ nữ này, căn cứ vào việc ba mươi năm trước, bà ấy vẫn ôm hận đến bây giờ, trong lời nói của ông rõ ràng mang ý chỉ trích, sao lại ngược lại rồi.

Ông nén tính tình lại tiếp tục nói: “ Lời này, là Đông tiểu thư nói, không phải là nhà họ Hoắc tôi nói.”

“ Ông không nói như vậy, nhưng trong lòng ông nghĩ như vậy.” Đông Dạng lạnh lùng vạch trần ông.

“ Đường thì xa, ông lại kêu chúng tôi lại, lại đem gia đình chúng tôi, gia đình thông gia lại, chỉ vì muốn phá hoại hôn sự của cháu dâu và cháu trai thôi sao?”

“ Tôi nói cho ông biết, hôm nay Hoắc Khải Hàng trúng đạn, không phải rửa cậu ta, đều do cậu ta gieo gió gặt bão. Nếu cậu ta ở tại Quỳnh Thành làm việc của cậu ta, cậu ta đâu có gặp chuyện như vậy?”

“ Không thể đi...”

“ Nếu cậu ta không tới, cháu trai với cháu dâu tôi không có ở lại Úc này, chúng tôi cũng không phải từ xa chạy lại đây. Mà do nhà chúng tôi động viên, chúng tôi đang nghĩ muốn tổ chức hôn lễ ở nơi nào? Nên có chút tiền mừng? Nên tổ chức vào lúc nào... Chúng tôi sẽ thông báo sau...”

“ Chờ một chút...”

Hoắc phu nhân càng nghe càng tức, giọng nói không cao không thấp chen ngang: “ Đông tiểu thư, bà bao che khuyết điểm hơi quá rồi có phải không?”

“ Tại sao tôi lại bao che khuyết điểm rồi?”

Quay đầu nhìn Quý Như Tịch đang xúc động, ánh mắt càng lộ ra vẻ chán ghét.

“ Chẳng lẽ không đúng sao? Sáu năm trước Tiểu Ninh đã là người của nhà tôi, đã sinh cho nhà tôi một đứa cháu gái.”

Những lời này, rất có trọng lượng, miệng lưỡi rất trơn tru, rất có lực sát thương.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 184

Hoắc phu nhân kích động căn môi dưới, liền không nhanh không chậm nói tiếp: “ Tình yêu của Khải Hàng nhà tôi, rất yêu Ninh Mẫn, yêu rất nhiều, nhớ con bé sáu năm trời. Nó cũng từng đề cập với chúng tôi, hạ quyết tâm đời này chỉ cưới mỗi Ninh Mẫn, cũng nói với hai ông bà của chúng tôi.”

“ Bốn tháng trước, cuối cùng nó cũng tìm được con bé. Cũng đem Văn Văn về nhà, chờ tiểu Ninh ly hôn xong, khi về nước, chúng tôi có thể đám cưới liền.”

"Đáng tiếc, không như mong muốn . Trên đường về lại xảy ra chuyện. Tiểu Ninh bị vây ở Trúc quốc. Bốn tháng qua, chắc tiểu Ninh gặp rất nhiều chuyện đau đầu. Nhưng Khải Hàng vì con bé, cũng chịu khổ không ít.

"Rất không dễ dàng, tiểu Ninh về nước, lại vì muốn vào nhà họ Đồng. Đông đình phong biết chuyện còn chưa nói, dù sao bộ dáng của Hàn Nhu giống tiểu Ninh, chuyện này, chúng tôi cũng không biết. nhưng mà, về sau cậu ấy cũng biết.

“ Dưới tình huống đó, tiểu Đông không đưa cháu đi khu D, ngược lại lại phong tỏa mọi tin tức của cháu, sau đó, lại đi làm giấy kết hôn. Cái này không phải cách làm hay, cậu ta làm vậy thì đúng hay sao?”

Đông Dạng nghe vậy, không khỏi cười lạnh, muốn nói chuyện, giọng nói lạnh lùng nói: “ Thật sự buồn cười, chuyện sáu năm trước các người có thể quên đi, tại đến sáu năm sau các người mới cưới sao? Người nào quy

định, tiểu Ninh nhà tôi phải làm con dâu của nhà họ Hoắc các người? Chẳng lẽ bởi vì tiểu Ninh sinh cho nhà mấy người một đứa cháu gái, thì con bé phải vào nhà mấy người sao? ”

“ Thì sao, sinh cho một đứa cháu gái thì như thế nào? Nhà họ Hoắc không phải không có con riêng ở bên ngoài, cũng không phải tất cả họ đều vào nhà họ Hoắc các người. Không thể... cháu dâu tôi, không thể vào nhà họ Hoắc các người, thì không cho người khác theo đuổi nó sao? Trên đời này làm gì có chuyện vô lý như vậy. ”

Đông Dạng nói lại, cô là người vui vẻ khi thấy người ta gặp họa, cũng là người hết sức tuyệt tình, luôn nghĩ cho Đông Đình Phong, đem những chuyện xấu của nhà họ Hoắc nói lên, lập tức làm cho Quý Như Tịch á khẩu.

Trước kia Đông Dạng là người hướng nội, bất quá, ba mươi năm trước xảy ra chuyện đoạ, tính tình của bà biến đổi rõ ràng, có lẽ mạnh mẽ hơn, nhìn xa trông rộng hơn, mieengj lưỡi cũng càng sắc bén hơn. Quý Như Tịch tạm thời không thấy trả lời được, bà càng nâng giọng nói lên: “ Nhà ta rất có phúc. Không giống nhà các người, làm chuyện như vậy mà không chịu trách nhiệm.”

“ Lúc đó cháu trai tôi chưa lấy vợ, cháu dâu chưa gả chồng, thì sao không thể đăng ký kết hôn?”

“ Việc giấy kết hôn cũng không phải do một người có thể làm ra. Được hai đứa nó ký tên, thì mới thành một cái giấy kết hôn hoàn chỉnh.”

“ Bà không thấy bộ dáng vui vẻ của tiểu Ninh khi ký xong giấy kết hôn đâu?”

“ Làm sao mà tôi không thể phân biệt được sự vui vẻ của cô dâu khi kết hôn?”

Xảo quyết.

Đúng là rất xảo quyệt, bà vẫn ở trong phòng khách, lấy điện thoại bật tấm hình cho mọi người coi, hơn nữa đem vẻ đẹp của Ninh Mẫn khi đó cho mọi người coi, thêm một chút mắm và muối.

Bà muốn cho người nhà họ Hoắc tức chết?

Ninh Mẫn nghe các bà tranh luận, nhìn thấy tờ giấy kết hôn trên màn hình với nụ cười của mình, trên trán cô đổ mồ hôi lạnh, tâm cô kêu réo kịch liệt, rất bất đắc dĩ!

Cô muốn nói nhưng Đông Đình Phong lại bảo cô không nên xen vào.

Cô không biết anh định làm gì, nên chỉ im lặng, nhìn sắc mặt Hoắc Khải Hàng ngày càng khó coi, trắng đên đáng sợ, long mày nhú chặt.

Trong lòng cô thở dài.

Mọi người trong nhà họ Ninh đều im lặng.

Một hồi lâu, Hoắc phu nhân mới nói: “ Tôi biết, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tiểu Ninh là một cô gái tốt, xinh đẹp. Lần đầu khi người con trai gặp sẽ rất thích nó. Nam chưa kết hôn, gái chưa cưới, sinh lòng yêu nhau, muốn theo đuổi nhau, cũng là chuyện thường tình. Nhưng mà, tiểu Đông làm vậy không có thỏa đáng.”

“ Cháu đâu có thấy chỗ nào không ổn?” Giọng nói Đông Đình Phong rất bình tĩnh. Khi bà ấy nói chuyện, giọng nói rất sắc bén, nhưng từ ngữ rất uyển chuyển.

“ Nam nhân theo đuổi nữ nhân, là chuyện bình thường. Hai nam nhân theo đuổi nữ nhân, cũng là chuyện bình thường. Nếu trong lòng mình trong sạch, là chính nhân quân tử, thì sẽ để cô ấy tự do, cạnh tranh quang minh chính đại. Sao phải lén lút chứ.” Bà Hoắc thản nhiên nói.

Đông Đình Phong khinh thường cười, quay đầu nhìn vợ mình, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, lấp lánh, khuôn mặt hồng lên, cho thấy cô đang bị lời ấy làm phiền, anh phủ định cách nói của bà ấy: “Hoắc phu nhân, cái này không gọi là lén lút, gọi là tốc chiến tốc thắng. Đông Đình Phong tôi làm chuyện gì, làm việc gì, cũng luôn như vậy. Bà gán tội danh cho cháu vậy, chẳng khác nào nói vợ cháu không có hiếu cháu...”

Nói đến đây, anh đột nhiên im lặng, bởi vì Hoắc Khải Phong đang ngồi ở xe đang đang di chuyển nó qua đây.

Lần này, anh không có nhìn Ninh Mẫn, mà nhìn thẳng anh ta, mở miệng nói: “Truy cứu ai đúng ai sai, đều là dư thừa. Ai cũng không thể cho sự việc quay trở lại lúc đầu. Trong tương lai! Đông Đình Phong, chúng ta đều hối hận.”

Đông Đình Phong nhíu mày, gương mặt bức người, hiện lên một chút phức tạp rồi mỉm cười: “Nam nhân tự nhiên có khí chất của nam nhân!”

“Được!” Hoắc Khải Phong gật đầu, ngược lại nhìn về phía cô.

“Các người đang nói cái gì?” Ninh Mẫn có phần bất an.

“Anh cùng Đông Đình Phong mới có chung nhận thức.”

Cô nhìn vào ánh mắt anh, giọng nói Hoắc Khải Phong có vài phần nhẹ nhàng, không có vẻ lạnh lùng.

“Cái gì mà chung nhận thức?”

Cô nhìn anh một cái, lại nhìn chăm chú Đông Đình Phong, tâm cô đập thình thịch.

Đông Đình Phong nghiêng người hơi mỉm cười, đem vẻ đẹp của cô khắc sâu vào trong óc, ai có thể biết lại nói ra như vậy, hậu quả như thế nào.

Anh đứng trước mặt cô, tìm từ, lấy giọng nói bình tĩnh, thổ lộ lại: “ A Ninh, anh biết, em không thể quên những năm tháng đã qua, em là một nữ nhân thông minh, không thể quên được bạn trai trước. Anh ta yêu em, cũng vì em mà không màng đến tính mạng, quên cả sống chết. Em cũng thích anh ấy. Ít nhất trước kia, thời gian sáu năm, một mình nuôi Văn Văn, người em yêu ở đâu, anh nghĩ anh đến không đúng lúc, tại cái lúc mà anh gặp em, anh thích em, nên anh mới theo đuổi em.”

“ Vận mệnh không bạc đãi chúng ta, để cho chúng ta đến với nhau.”

“ Dường như có em làm bạn đời, cuộc sống còn lại của cuộc đời, anh nghĩ như vậy là anh đã mãn nguyện rồi. Anh không muốn buông tay em.”

“ Nhưng mà, nếu anh chỉ đem em trói buộc vào cuộc hôn nhân này, anh không biết trong lòng em có hối hận hay không, cũng không thể có cách nào mà biết được, em có còn nhớ cuộc tình cũ không, mà không thể toàn tâm toàn ý với cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“ Anh đã từng nói với em, lần đầu khi kết hôn, anh nghĩ anh có nghĩ đến lợi ích, nhưng lần thứ hai kết hôn, anh chỉ muốn cùng người anh yêu đi đến cuối cuộc đời.”

“ Anh cũng đã nói, anh sẽ cho em thời gian để quên, cũng sẽ chờ đợi...”

“ Khi chúng ta sống chung, chúng ta rất hợp với nhau...”

Nghe đến đó, cô hít một hơi, bình tĩnh hỏi một câu: “ Cho nên, anh muốn như thế nào?”

Cô thấy giọng mình hơi run run, như có cái gì cắm vào tim cô, đau đến nghẹt thở.

Đông Đình Phong bước lại gần, vịn vào vai cô, căn cứ môi, dừng một lúc, như là đang suy xét, sau đó nói: “ A Ninh, anh cùng Hoắc Khải Phong

có ước định: Anh không lấy hôn nhân để trói buộc em, tương lai, em muốn ở chung với ai, hôm nay, em ở trước mặt người thân, em hay lựa chọn lại một lần nữa.”

Lời này, rõ ràng mạnh mẽ, mà còn kiên quyết, khẳng định.

Đông Dạng sau khi nghe xong, sắc mặt biến đổi rõ ràng, phút chốc đứng lên, hung hang đánh vào trán của anh: “Đứa bé ngốc này, đang làm việc ngu ngốc gì vậy? Lại đem người mình yêu đẩy ra ngoài làm gì? Đều đã ký giấy kết hôn, lại còn chọn lựa gì nữa?”

Bà nhẹ nhàng than: yêu sâu quá cũng không phải tốt.

Bà coi rất rõ ràng, đứa ngốc này, yêu sâu đậm, cho dù thời gian ngắn, nó cũng không muốn người nó yêu phải hối hận, cảm thấy ủy khuất. Cho nên, nó thà rằng chính mình ủy khuất.

Đông Lục Phúc ngẩn ra, sau đó rồi cảm khái.

Tình yêu này, đủ sâu.

Chỉ có yêu thật lòng, mới có thể suy nghĩ cho đối phương.

Chỉ là, nếu cháu dâu vẫn còn yêu người cũ, trong tim chỉ có Khải Hàng, thì thật là một tổn thương rất lớn.

Ninh Trùng liếc Lăng Châu một cái, chuyện lo lắng của họ, bây giờ không còn nữa, nhà họ Đông rất quân tử, lại đồng ý buông tay...

Bọn họ to mắt nhìn con gái, xem thái độ hiện giờ của con.

Môi Ninh Đại Hải hơi nhếch lên: Đối với tiểu tử Hoắc Khải Hàng này, ông rất vừa ý.

Trước kia từng đến nhà họ, thừa dịp không có Ninh Mẫn, mới đến, cùng ông chơi cờ, cùng ông uống rượu, cùng ông nói chuyện, đứa nhỏ này muốn tìm kiếm Ninh Mẫn, cũng trong khoảng thời gian này, làm cho người nhà họ Ninh chấp nhận cậu ta, làm tốt người chông tương lại tìm Ninh Mẫn trở về, chuẩn bị tất cả.

Tiểu tử này, bề ngoài rất lạnh lùng, nhưng khi đến Nhà họ Ninh, lại rất vui vẻ. Ít nhất rất hợp ý ông.

Duy nhất cái bọn họ bất mãn là cậu ta phụ tình cảm sáu năm của Ninh Mẫn, hại Ninh Mẫn chịu khổ như vậy.

Còn có cửa nhà họ Hoắc rất cao, bối cảnh phức tạp, ông lo lắng Ninh Mẫn sẽ chịu khổ.

Người nào từng nghĩ, là cháu gái bảo bối của ông, trải qua nhiều chuyện, sau cùng do sợ hãi mà vội vàng cưới, nhưng mà điều kiện thì không kém nhà họ Hoắc.

Trước đây, ông có điều lo lắng khi Đông Đình Phong lấy Mẫn Mẫn, có hạnh phúc hay không. Mà lúc này, ông thấy biểu hiện của cậu ta, thực sự rất vừa lòng, trong lời nói, đều là thương yêu. Cho nên, bất luận Mẫn Mẫn chọn người nào, ông đều không phản đối.

Đến như Hoắc Trường An cùng Quý Như Tịch, nhưng lại khẽ nhú mày: Bởi vì Đông Đình Phong nói rất êm tai.

Bọn họ biết, có đôi khi, lui cũng là một loại phương thức để tiến.

Chỉ cần dẫn đo là tốt, không thấy được không có phần thắng.

Hoắc Khải Hàng mấp máy miệng, không thích anh ta đụng chạm cô, cũng không thích cách nói của anh ta.

Thật buồn là anh không thể đứng lên đem cô kéo lại.

Đông Đình Phong có thể biểu hiện rộng lượng như vậy, nếu anh có hành vi cực đoan, người chịu thiệt chỉ có thể là anh.

Chuyện không có lý trí, anh không làm. Anh không thể kích động.

Mà cái kia đã đem tình thế cho cô quyết định, nhưng anh lại không thể tin nên đã trừng mắt với anh ta.

Anh ta tiếp tục nói, rất bình tĩnh, nhưng hai tay lại tăng thêm lực: “A Ninh, anh cùng Hoắc Khải Hàng đã ước định, bất luận em chọn ai, người kia tuyệt đối không được đến quấy rầy em.”

“Bốn tháng qua, em ở bên bờ sinh tử, sáu năm này, em phải sống tha hương vất vả, anh biết em kiên cường, nhưng mấy ngày nay, anh cũng thấy vẻ yếu ớt của em.”

“Anh hy vọng, tương lai nếu em khổ tận cam lại, về sau sẽ hạnh phúc. Cho nên, anh buông tay, cho em chọn lựa lại một lần nữa.”

“Nếu em muốn tiếp tục tình yêu cũ, anh buông tay, hơn nữa sẽ chúc phúc em, nếu em muốn tiếp tục hôn nhân với anh, nếu như tiếp tục, chúng ta sẽ làm một cái hôn lễ để bù lại...” Giọng nói vừa ngừng, mọi nơi đều im lặng.

Tất cả mọi người im lặng, chờ quyết định của Ninh Mẫn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Người đầu tiên mở miệng là Đông Lục Phúc, ông chống gậy được Đông Dạng đỡ bước đến gần, thấy bộ dạng ngơ ngác của Ninh Mẫn, do dự nói:

"Nếu đây là quyết định của Cẩn Chi, vậy ông già này sẽ toàn lực ủng hộ nó."

Mẫn Mẫn, theo bản thân ông thì ông rất muốn cháu làm cháu dâu của ông, Trên thực tế thì là cháu cũng đã là cháu dâu của ông. Ông hi vọng cháu có thể theo chúng ta về nhà để đón mừng năm mới.

Nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện không phải chỉ mình muốn là được, cuối cùng muốn làm cái gì thì cảm giác của cháu ra sao mới là quan trọng nhất. Nghe theo trái tim mình mà lựa chọn, sau này phải sống tốt. Đây mới là con đường đúng.

Ông đã làm rất nhiều chuyện hồ đồ, hủy hoại sáu năm cuộc sống của Cẩn Chi, và con bé Hàn Tịnh. Bây giờ ông đã nghĩ thông rồi. Cuộc sống tốt hay xấu, chỉ có người trong cuộc biết thôi. Miễn cưỡng ở cùng sẽ không hạnh phúc, còn không bằng sớm kết thúc để tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Con không có tâm tư gì, hoặc ít nhiều cũng có chút tâm tư khác. Ông hi vọng con sẽ như vậy, mong đợi con như thế, thì cũng sẽ có mâu thuẫn. Có thể để mình vui vẻ thì hãy tận lực thỏa mãn mình đi.

Nhớ năm đó, ông đã ích kỷ một lần, sau đó mới cưới được bà vợ của mình. Sau đấy mới có những ngày hạnh phúc vui vẻ như vậy. Nếu khi đó bờ lỡ, ông nghĩ ông sẽ hối hận cả đời.

Cho nên, chuyện này cháu hãy suy nghĩ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng chọn sai lầm."

"Ông nội!"

Ninh Mẫn nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Người ông này giống như ông nội của cô, nói chuyện hòa ái dễ gần, lời nói thấm thía.... Căn bản không nghĩ gì mới nói ra, hoàn toàn không giống như một thương nhân.

Đông Dạng thì không dễ nói chuyện như vậy, nghe Đông Lục Phúc nói như vậy có chút bất mãn, lập tức chen miệng nói:

"Hôn nhân là của mình, tốt xấu như thế nào, cũng như người uống nước nóng hay lạnh tự mình biết thôi. Cho nên A Ninh, cháu tuyệt đối không được quên người của Hoắc gia từng cự tuyệt cháu ngoài cửa.

Nếu như bọn họ thật sự coi trọng cháu thì sáu năm trước đã rước cháu vào cửa nhà Hoắc gia rồi.

Nếu như Hoắc Khải Hàng luôn đặt cháu ở vị trí thứ nhất thì sáu năm nay cháu cũng sẽ không khổ khổ như vậy. Cháu đã sớm trở thành đại thiếu phu nhân nhà Hoắc gia rồi, cháu cũng có một cuộc sống mỹ mãn, mới là cuộc sống của cháu.

Kết quả thì sau, cháu mang thai cốt nhục nhà họ Hoắc nhưng lại lang thang ở bên ngoài, chịu nhiều cực khổ, hại con gái cháu phải mang tiếng là tư sinh.

Cháu suy nghĩ một chút đi, hiện tại cháu quay về Hoắc gia, quan hệ mẹ chồng con dâu có thể tốt được không?

Chẳng lẽ cháu muốn gọi người đàn bà suốt ngày chỉ muốn chia rẽ tình cảm của cháu là mẹ chồng, phải cực khổ và thấp hèn như vậy sao?

Nếu cháu có thể quyết tâm cứng rắn một chút, như vậy cháu mới có được một cuộc sống hạnh phúc!"

Lời của Đông Dạng bây giờ rất chanh chua, cay nghiệt, cùng với người Đông Dạng trước kia Ninh Mẫn quen biết quả thật khác nhau, giống như bà với Hoắc phu nhân sinh ra đã là kẻ thù, nhìn thấy bà ta bà sẽ không vừa mắt, đặc biệt muốn chèn ép bà ta.

Sắc mặt HOắc Khải Hàng trầm xuống, muốn nói lại bị Hoắc phu nhân giành trước một bước:

"Đông Dạng, lời này của cô không đúng, không có người nào, không có một người mẹ nào luôn nghĩ hãm hại con mình cả..."

Lời của bà còn chưa nói xong thì đã bị cắt ngang:

"Ồ, Hoắc phu nhân, kính nhờ, bà còn ở đó mà nói như hợp tình hợp lý vậy, chẳng lẽ bà muốn nói, sáu năm trước cách làm của bà và con trai bà là đúng sao? Làm nhục người con gái trong trắng của người ta xong, rồi lại quay đầu không cần liên lạc đi chỗ khác. Chỉ bởi vì mấy người họ Hoắc, quyền cao chức rộng nên người bình thường đừng mơ tưởng bước vào cửa nhà họ Hoắc mấy người sao?"

Đông Dạng cười lạnh:

"Nếu như vậy, sáu năm sau các người còn đến đây dựa vào người con gái đã gả cho người khác làm gì? Các người dựa vào danh nhà họ HOắc hại người còn ít sao? Ba đời của HOắc gia luôn luôn như vậy, hừ."

"Câm miệng, Đông Dạng cô đây là mượn cơ hội để phát tát tính tình của mình sao? Đừng quên, cô cũng là người HOắc gia, nếu tính theo giai vế thì cô là thím của Khải Hàng. Cứ một câu một câu hất nước bắn lên nhà họ Hoắc là sao hả?"

HOắc phu nhân không nhanh không chậm, xụ mặt xuống quát một câu.

Trong lòng Ninh Mẫn kinh ngạc, Đông Dạng là thím của Khải Hàng.

Dưới gối của Thủ tướng có ba đứa con trai, con lớn là HOắc Trường An, con thứ hai là Hoắc Trường Bình, con trai thứ ba là Hoắc Trường Nhạc. Ba mươi năm trước, trong lúc HOắc Trường Nhạc đi ra ngoài thám hiểm bởi vì ngoài ý muốn mà chết, còn Hoắc Trường Bình và Hoắc Trường An đang chống đối nhau.

Chẳng lẽ Đông Dạng là vợ của Hoắc Trường Bình?

Không đúng, HOắc Trường Bình đã có vợ a!

Hay là vợ của thành viên khác trong Hoắc gia.

Cũng không đúng.

"Tôi khinh, còn thím? Đông Dạng tôi khổ tám đời, mới có quan hệ với Hoắc gia các người! cho tới bây giờ bản thân tôi hi vọng người đàn ông của tôi không phải là họ Hoắc."

Trong mắt Đông Dạng lóe lên tia lửa, câu cuối cùng càng nghiêng rằng nghiêng lợi.

Trong lòng của Ninh Mẫn lần nữa lộ bộ, ánh mắt dừng lại trên người Đông Đình Phong, người đàn ông của cô, sắc mặt vẫn lạnh lùng đi về phía Đông Dạng, cúi đầu trấn an mấy câu, Đông Dạng còn tức giận nói với hắn:

"A Ninh là con dâu của Đông gia, nếu cháu dám bỏ con bé cho người khác cướp mất, sau này cháu cũng đừng kêu ta là cô..."

Ninh Mẫn nghe vậy liền chăm chú suy nghĩ, Đông Dạng này cũng không phải Đông Dạng thật, nhưng vì tình huống này mà kích động như vậy, lo bất bình thay cho người bà đang giả dạng sao?

Nghe Hoắc phu nhân nói, Đông Dạng là dâu nhà Hoắc gia, vậy nhất định không sai.

Vậy nói cách khác, cha của Đông Đình Phong là người Hoắc gia, đáng lẽ hẳn nên là họ HOắc, là anh em họ với Hoắc Khải Hàng.

Cái nhận thức này khiến cô phải hoảng sợ.

Bên kia, Đông Dạng được Đông Đình Phong khuyên vài câu đã bình tĩnh lại.

"Tiểu Ninh, bác có vài câu muốn nói với cháu."

Hoắc phu nhân cũng không có tranh cãi với Đông Dạng, cũng là khinh thường, bà không biết đang nghĩ đến cái gì, vẻ mặt giật mình nhìn Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn lúc này mới hoàn hồn, lấy lại bình tĩnh, mới nói:

"Bác cứ nói."

"Ừ, bác cũng không quanh co, có một việc là sự thật đó là trước kia bác không thích cháu. Bây giờ cũng không thích."

Này vừa nói đã nói thẳng ra như vậy rồi hả.

Ninh Mẫn gật đầu.

"Cháu biết."

Lông mày Hoắc Khải Hàng cau lại.

"Nhưng bởi vì con trai của bác thích cháu."

Lời nói này có chút bắc đẩu, ánh mắt cũng dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch của HOắc Khải Hàng, giọng nói của Hoắc phu nhân mang theo chút đau lòng, nói:

"Cháu cũng biết, vì cháu nó không cần quyền thế, thậm chí ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng không để ý. Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Hách Quân, bác nghĩ: có phải cháu sinh ra là để khắc nó. Một đứa nhỏ nghe lời, hiểu biết như vậy nhưng từ khi gặp cháu liền biến thành một người cố chấp. Một lòng chỉ nhận định cháu. Hết lòng hết dạ chỉ muốn được ở bên cạnh cháu.

Sáu năm trước, nó hai mươi lăm tuổi, nếu nói đến tuổi thì nó đã là người trưởng thành nhưng nói đến tình cảm thì nó như tờ giấy trắng. Nó khác với cha nó, từ nhỏ nó thấy bác một mình trong nhà, nó chán ghét những đàn ông ăn chơi đàng điếm bên ngoài. Cho nên nó vẫn đóng chặt trái tim của mình, luôn làm đúng bốn phận. Trải qua những ngày sống gian khổ của nó.

Khi đó, bác hi vọng, sẽ có một người con gái xuất hiện, trở thành người duy nhất trong tim nó, giữa vợ chồng luôn yêu nhau.

Nó là một người tốt, khẳng định sẽ được một đoạn hôn nhân hoàn mỹ hạnh phúc."

Đối với người con trai này, trong lòng Hoắc phu nhân luôn lấy hấn làm niềm kiêu ngạo.

"Cho nên từ lúc Khải Hàng tham gia công tác, bác liền bắt đầu tìm kiếm đối tượng thích hợp cho nó.

Trong mắt của bác, người có thể làm vợ nó, phải có gia thế, có tài, đồng thời cũng có năng lực xử giao tốt. Như vậy mới có thể thành vợ của nó, chăm sóc nó thật tốt.

Bởi vì nó không phải là người đàn ông bình thường,. Nó có nhiều chuyện cần phải làm, cũng không có nhiều thời gian giành cho vợ. Làm vợ nó thì mọi chuyện phải lấy nó làm đầu, thích hợp với nó. Mà không phải để cho nó chiều theo người phụ nữ, vì hôn nhân của bọn họ, vì tình cảm mà phân tâm, nó cần toàn tâm toàn ý dốc sức vì sự nghiệp của nó. Nên nó không thể bị liên lụy.

Nên cháu, không thích hợp với nó. Điểm này, lần đầu tiên ta thấy cháu đã nhìn ra.

Thứ nhất, cháu không có xuất thân gia cảnh để có thể ủng hộ cho tiền đồ của nó.

"Thứ hai, cháu quá mạnh mẽ, rất thích ra lệnh cho người khác. Không có một chút ôn nhu nên có của người phụ nữ. Bác đã nhìn thấy vài lần, đều là Khải Hàng xuống nước nói nhỏ nhẹ với cháu. Sau đó thì sao, nó vì chuyện tham ô mà ít có thời gian nói chuyện yêu đương, mỗi ngày còn phải làm thêm giờ.

Thứ ba, tuổi cháu còn trẻ, rất xinh đẹp. Lúc đó, Khải Hàng đã hai mươi lăm mà cháu mới mười chín. Sai lệch tuổi tác quá nhiều, không thể vững vàng trong tình cảm được. Rất có thể dễ dàng bị hấp dẫn bởi những thứ khác.

Ba điểm này, điều thứ nhất là quan trọng nhất.

Có lẽ cháu cảm thấy bác quá thực dụng, nhưng nếu đã ở vị trí này, thì phải suy nghĩ chu toàn mọi thứ. Đây là chuyện không có cách nào khác. Dù sao HOắc gia cũng không phải là gia đình bình thường. Hôn nhân của mỗi

người cũng hi vọng có thể êm ấm cả đời, cho nên hôn nhân có liên quan đến lợi ích, bác là mẹ phải suy nghĩ kỹ càng.

Ích kỷ thì ích kỷ, trên đời này người nào mà không có ích kỷ. Sống cả đời, thật sự có quá nhiều chuyện cần phải để ý.

Bác là mẹ của Khải Hàng, nên bác hi vọng nó có thể đi trên con đường làm quan. Và nên nghe theo trường bối an bài hôn nhân, mới có thể nhận được tín nhiệm của Thủ tướng. Đây là lúc nó nên biểu hiện sự trung thành, một người đàn ông chỉ mới tốt nghiệp vài năm. Lại chạy nước rút cho sự nghiệp thì nó không thể làm trái với lợi ích của gia tộc.

“Hơn nửa sáu năm trước, Hoắc gia gặp chuyện, cần phải tổ chức đính hôn chính trị. Khải Hàng cũng hiểu được sự quan trọng trong chuyện này.

Cho nên, nó mới chia tay, đáp ứng đính hôn

Thật ra cháu cũng hiểu rõ. Lúc đó nó chống đối như thế nào, nói gì cũng không chịu, bác phải chín trâu hai hổ mới có thể thuyết phục nó gật đầu.

“Sau đó bác mới biết được, nó gật đầu, bởi vì nó có suy nghĩ của mình, nếu nói chia tay thì chẳng qua là nó muốn tạo thế lực của mình lớn mạnh thêm thôi.

Cho đến khi nó từng bước từng bước có được những gì mình muốn, nó mới dùng phương thức dễ dàng nhất để giải trừ hôn ước. Sau đó lại phát triển thế lực của mình, vừa tìm cháu. Sáu năm nay, nó chưa bao giờ nhìn tới một người con gái. Phần tình cảm như vậy khiến bác khiếp sợ không thôi.

Mà bốn tháng này, lại càng để cho bác thấy được tình cảm sâu nặng nó dành cho cháu như thế nào, bởi vì không có tin tức của cháu, nó rất đau khổ, cả đêm không ngủ, bởi vì cháu mà khóc, uống rượu, bỏ sự nghiệp cầu bản thân qua một bên, bởi vì cháu không chút do dự dờ viên đạn đó.....

Bác sống lâu như vậy, chưa từng thấy người đàn ông nào ngu si như vậy, có lúc bác tự hỏi, rốt cuộc tình yêu là gì? Sao có thể để cho một người đàn ông chấp mê bất ngộ như vậy.

Nếu nó không phải con trai bác, có lẽ sau khi nghe tin một người đàn ông ngu si như vậy sẽ cảm khái một câu rồi bỏ qua thôi, nhưng nó lại là con trai bác, là bác một mình nuôi nấng nó lớn lên, việc không liên quan tới mình thì cười một tiếng rồi bỏ, nhưng chuyện đó lại liên quan đến mình thì lại đau lòng không thôi.

Tiểu Ninh, là do Đông Dạng muốn châm ngòi chia rẽ, cháu đừng để ý tới, Hoắc gia và Đông gia vốn đã có ân oán, khó tránh khỏi khi nói chuyện khó nghe như vậy.

Nói nhiều như vậy, cuối cùng chỉ là bác muốn nói với cháu: cháu muốn có người nguyện ý bên cạnh cháu cả đời, chăm sóc nhau cả đời, cả đời nguyện ý giúp đỡ người đàn ông của mình, không nên vì nhất thời đi nhầm đường lại gặp ngã ba càng chạy càng xa. Cháu hay nghĩ cho con gái cháu thử xem. Vào Hoắc gia, cháu chỉ cần làm vợ Khải Hàng là được rồi. Còn những chuyện khác cháu muốn giúp, có thể giúp thì giúp, không thì cháu cứ im lặng ủng hộ nó là được rồi.

Thật ra bác tin tưởng nếu cháu để tâm thì nhất định sẽ làm tốt một việc. Bác nghe Đại sứ Trung quốc nói, năng lực công việc của cháu rất mạnh, hiệu suất lại cao. Là một trợ thủ tốt...”

Mỗi một câu mỗi một lời, đều chặt chẽ nhuần nhuyễn, giống như đã viết ra nội dung trước đó chỉ cần đọc ra, nhưng lại không giống vậy, tâm tình bà biểu đạt thật phong phú, dùng đủ thứ tình cảm nói ra, rất cuốn hút đầy hấp dẫn.

Cho nên mới nói, Hoắc phu nhân là một nhân vật rất lợi hại

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 186

Đôi mày của Đông Dạng cau lại, thực sự lo lắng vợ của cháu trai mình sẽ bị lời nói chân thành này mà dao động đi.

Còn Đông Đình Phong chỉ im lặng đứng đó.

Giờ khắc này, ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Ninh Mẫn nhưng cô không có lập tức tỏ thái độ.

HOắc Khải Hàng có chút sốt ruột nói:

“Anh cũng có vài câu muốn nói.”

Hắn nhích lên phía trước một chút, lưng tựa vào ghế dựa, nhìn chăm chú vào khuôn mặt trắng bệch, vẻ mặt khiếp sợ của cô.

“Mẫn Mẫn, em còn nhớ rõ bảy năm trước, tình hình trên đảo nhỏ chúng ta mới gặp nhau không?”

Ninh Mẫn mím chặt môi, không trả lời.

Những chuyện đó, sao cô không nhớ rõ được chứ!

Nhưng bây giờ cô không muốn nhớ lại.

Chuyện này đối với Đông Đình Phong mà nói, rất không công bằng.

HOắc Khải Hàng mặc kệ, tiếp tục nói:

“Có một lần, anh bị bắt, tính mạng của những chiến hữu của anh bị đe dọa, lần đó Hách Quân suýt chút nữa đã chết, những đội viên bảo vệ anh đều chết đến thê thảm. Tất cả mọi người luôn lo lắng, nhóm người của bọn anh sẽ bị giết chết. Nhưng anh tin nhất định sẽ có người tới cứu tụi anh, chỉ là anh không ngờ người tới cứu tụi anh chỉ là một người con gái nhỏ.

Khi em xuất hiện trước mặt anh, khi em tháo tấm mặt nạ đen xuống, nhìn anh báo cáo, âm thanh dứt khoát vang dội, lạnh lùng. Thì anh liền nghĩ, một cô gái nhỏ bé như vậy, có thể cứu bọn anh ra ngoài sao?

“Anh rất hoài nghi, nhưng em lại dùng hành động của em chứng minh cho anh thấy, em là một người có kinh nghiệm phong phú về chỉ huy.

Kỹ thuật bắn súng rất chuẩn, thân thủ dũng mãnh, quyết đoán ra lệnh, trên người em có một loại hơi thở thần bí, một lần đó, ánh mắt của anh đã bị em hấp dẫn.

Sau đó, bọn anh được đón đưa về, nhưng em lại chậm chạp không có về đơn vị. Anh liền nghĩ em đã xảy ra chuyện. Hòa Bình nói, anh ta sẽ dẫn người đi tìm, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em lại, có người phản đối nhưng HOà Bình cứ khẳng định không chịu, anh liền ủng hộ anh ta. Cầm súng đi theo bọn họ tìm em.

Thừa dịp đêm tối đi ra ngoài, anh tự nói với mình, nếu em còn sống anh nhất định sẽ không để em chạy nữa.

Hai mươi lăm năm, Hoắc Khải Hàng anh là một người không vui không buồn. Từ nhỏ tới lớn anh chưa bao giờ có khát vọng mãnh liệt như vậy, muốn giữ chặt cái gì đó, lần đầu tiên anh có một loại xúc động.

Lúc anh thấy em bò từ trong hang động ra, anh liền chạy đến ôm chặt em, anh điều cảm giác được máu và động mạch trong người anh đều sôi sùng sục, anh chỉ cảm thấy như mình đã tìm được thế giới bị mất của mình.

Một khắc kia, anh liền quyết định, nhất định phải giữ chặt tay em bên anh. Anh muốn cưới em, muốn em trở thành người phụ nữ của anh. Vì không muốn em bôn ba ở bên ngoài tiếp nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nên anh đã giữ em lại làm đội viên cảnh vệ bên cạnh anh.

Nói yêu thương, theo đuổi một người con gái như thế nào.. anh luôn chăm chú suy nghĩ mãi..

Thật xin lỗi, khi đó anh không hiểu sao lại muốn đến gần em, có khi ngây ngốc cả đêm đứng trước gương nói chuyện, vì muốn có thể nói chuyện phiếm với em cho vui. Nhưng đợi tới khi gặp em, cái gì anh cũng không nói được.

Về sau anh mới phát hiện kì thật em rất vui nói chuyện phiếm, luôn thích những món ăn mới mẻ, thấy là nếm thử, đối với súng thì càng cuồng nhiệt hơn, thích thu thập các loại súng khác nhau, nếu rảnh rỗi sẽ cùng người ta chơi đấm bốc, lúc yên tĩnh thì cả người lộ ra bản tính trẻ con. Đối với em thì có lẽ lúc đầu chỉ tò mò anh sao làm nhiều chuyện như vậy, không hiểu sao anh lại không thích cười.....

Anh còn nhớ rõ có một lần em nói với anh “Aizzz, anh đã hai mươi lăm tuổi thôi chứ đâu phải năm mươi hai đâu, suốt ngày khuôn mặt cứ như vậy, tâm lý nhất định có vấn đề, em cảm thấy mình nên tư vấn cho anh một chút.

Anh nghe xong chỉ cười, anh sống đã hai mươi lăm năm, chưa có ai từng hỏi anh sống như vậy có mệt không? Em là người thứ nhất, quan tâm đến tâm lý của anh, cũng cố gắng khơi mào những cảm xúc khác trong lòng anh, ví dụ như mỉm cười..

Vì muốn anh cười, em dẫn anh đi rạp chiếu phim, để anh xem những đoạn vui cười trên màn ảnh, chúng ta lại cười nhìn nhau. Trên đường về, đều chỉ nghe tiếng cười của em thôi, nhưng nghe được tiếng cười của em trong lòng anh rất vui vẻ. Sau khi về nhà anh liền soi gương tập mỉm cười,

nhưng toàn ra kiểu cười gượng ép thôi. Nhưng khi nghĩ tới em thì lòng anh cũng mềm mại theo.

Lúc anh tỏ tình với em, trong lòng anh rất sợ sợ em giận dữ bỏ đi, sợ quan hệ của chúng ta sẽ không được như trước nữa, sợ khi gặp mặt nhau sẽ cảm thấy lúng túng,... tóm lại, anh rất sợ, rất khẩn trương..

Sắc mặt anh có thể không đôi khi gặp cướp, có thể cò kè mặc cả với phần tử khủng bố, nhưng anh sợ cô đơn khi mất đi phần ấm áp rực sáng..

Nhưng kết quả là em mỉm cười chấp nhận anh, khi đó trong lòng anh mừng như điên..

Anh tự nói với mình phải bảo vệ em thật tốt, cùng em xây đắp một gia đình hạnh phúc, chờ hoàn thành các công việc, anh sẽ đưa em đi gặp cha mẹ, tiến tới hôn nhân, nuôi dưỡng con cái, rồi sau đó anh sẽ lại viết tất cả những chuyện của chúng mình lại đợi đến già sẽ lấy ra xem, kế hoạch của anh rất hoàn mỹ chỉ là giữa đường lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sáu năm qua anh thật sự rất mệt mỏi, lúc anh tỉnh lại anh tiếp tục tìm em, anh không từ bỏ bất cứ hy vọng nào, những ngày những hy vọng đó từng ly từng tý trôi qua để anh có thêm động lực để sống tốt..

Chỉ có như vậy anh mới có thể chịu đựng được những đêm dài, luôn chú tâm bận rộn cho công việc anh mới có thể an ủi cơn đau trong lòng anh. Mới có thể sống qua ngày khi không có em bên cạnh anh.

Khi anh biết em ở Trung quốc, biết được em sinh cho anh một đứa con gái, khi anh có thể ôm em một lần nữa anh mới cảm thấy cuộc sống hắc ám của anh đã qua.

Mẫn Mẫn trở lại đi em. Em đã đi quá lâu rồi, lâu đến khiến anh phải sợ. Mỗi ngày nay ai cũng đưa tin dữ về, khiến anh đau đến chẳng muốn sống. cuộc sống như vậy chúng ta nên sớm kết thúc phải không em? Chúng ta đã

lãnh phí quá nhiều thời gian chúng ta phải quý trọng nó, có thể sửa chữa những sai lầm không. Đừng để chúng ta bị lạc đường, sau này chúng ta nắm tay nhau, cũng đi trên con đường ánh mặt trời chiếu sáng..

Bởi vì anh yêu em, rất yêu rất yêu em...

Nhớ lại những kỷ niệm rung động lòng người, những nguy hiểm niềm vui khi tình yêu của bọn họ mới bắt đầu.

Khi đó Ninh Sinh Ca kinh diễm đến HOắc Khải Hàng, số phận của một người lại thay đổi như vậy, trong mắt hắn cô là một nữ anh hùng..

Trong lúc nguy hiểm, Hoắc Khải Hàng không bỏ rơi cô, trong lúc tuyệt vọng, hắn đã ôm cô vào lòng, lai vô tình biến thành người hùng trong lòng cô.

Năm tháng như những dòng nước chảy, hắn dùng quyền lực của hắn giữ cô bên cạnh, kéo gần khoảng cách giữa cô và hắn, mở lòng với cô, lưu lại trong tim cô chỉ có bóng hình của hắn.

Tình yêu đó rất đẹp, khi yêu đều đơn thuần tình khiết như thế

Hoắc Khải Hàng là một người đàn ông lạnh lùng, nhưng khi hắn nhắc đến những chuyện này, âm thanh ôn nhu, khàn khàn mang theo niềm vui khó nói nên lời, bởi vì hắn đã từng nếm qua các vị ngọt trong tình yêu,

Nói lời cuối cùng, giọng nói của hắn càng nặng nề, cho chút lo lắng, cùng với khát vọng.

Tỏ tình khi yêu, đó là chuyện rất cảm động.

Giờ phút này, hắn không phải là một đệ nhất thiếu của Quỳnh Thành mà chỉ là một người đàn ông bình thường muốn nếu kéo tình yêu của mình chân thành, cuồng nhiệt, ...

HOắc Khải Hàng đã ba mươi một tuổi, có xuất thân không ai sánh bằng, cùng thành tựu cao ngất, nắm trong tay tập đoàn tài chính lớn nhất ở Đông Ngải, trên danh nghĩa đã là một nghị trưởng có biết bao phụ nữ dòm ngó nhưng trong tim hẳn chỉ có cô, tình cảm trong lòng anh đối với cô không ai thay thế được....

Tình yêu như vậy cho dù người phụ nữ nào cũng không có cách cự tuyệt.

Đông Dạng nghe xong những lời này chỉ biết lấy tay nâng trán, cảm thấy Cẩn Chi nhà mình khẳng định không có diễn đạt như vậy a.

Bà xoa huyết thái dương một chút, nhìn Đông Đình Phong, đứa nhỏ này luôn ưỡn ngực đứng thẳng, sắc mặt nhàn nhạt, đôi mắt lạnh lùng, khiến người ta không biết nó đang nghĩ gì, cái đứa nhỏ ngu ngốc này, nếu là bà bà tuyệt đối không cho người đó cơ hội dính lấy vợ của mình, nên ích kỷ một chút, sao có thể trả cho người ta chứ.

Ngu ngốc, thật sự rất ngu ngốc mà.

Bà nhìn mặt Ninh Mẫn, vẻ mặt cô có chút hoảng hốt, tựa như nhớ lại những ngày tháng đó, khóe mắt dần có nước mắt, những điều đó thật sự là tuổi trẻ cuồng dại,,

Mỗi tình đầu, luôn khiến người ta nhớ mãi, huống chi bọn họ còn có một đứa con gái.

“Chờ một chút..”

Đột nhiên mắt Đông Dạng chợt lóe, giống như nghĩ tới chuyện gì chạy nhanh đến bên cạnh Ninh Mẫn, nắm tay cô.

“Cô, có chuyện gì vậy?”

Ninh Mẫn bị kéo đến trước mặt Đông Đình Phong, hai người liếc nhau một cái, trong mắt hai người đầy khó hiểu, rồi quay sang nhìn chần chằm Đông Dạng.

“Ninh Mẫn, Căn Chi nhà cô, rất ngu ngốc rõ ràng thích cháu muốn chết mà bày đặt hào phóng. Nhưng cô thì không có phong độ như vậy, nhưng đây là chuyện của hai cháu, chỉ do quyết định của cháu hợp hay tán, nhưng có một chuyện là cô biết được sau khi hỏi xong cháu sẽ quyết định....

Vẻ mặt Đông Dạng nghiêm túc, khiến người không khỏi nhớ tới thẩm phán quan.

Ninh Mẫn nhin không được tò mò hỏi:

“Chuyện gì?”

“Hai cháu hãy nói đi, mấy ngày qua hai đứa ở cùng một chỗ khẳng định là có quan hệ vợ chồng, ... quan trọng là hai đứa có ngựa thai hay không?”

Một câu hỏi không chút kiêng kỵ kinh động lòng người.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Ninh Mẫn ngậy người một chút, khuôn mặt đỏ lên, giờ phút này cô hận không thể đào một cái hố mà nhảy xuống dưới.

Hoắc Khởi Hành nhất thời đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, thở hỗn hển, hai tay hung hăng nắm chặt tay vịn:

Người phụ nữ này, đây là cố ý trước mặt nhiều người như vậy, nhục nhã Hoắc gia bọn họ sao...

Đông Đình Phong sửng sốt, khụ một tiếng, nâng tay đỡ cái trán, nhìn khuôn mặt như táo hồng của vợ mình cũng có không có trả lời.

Hắn là người thông minh cỡ nào, lúc này liền hiểu được ý của cô mình, không khỏi nhớ lại thời gian này.

Đáng tiếc, hai người ở chung với nhau thời gian rất ngắn, hắn cũng không rõ ràng chu kỳ sinh lý của cô.

Nếu như mấy ngày qua chính là thời kỳ rụng trứng của cô, ừ, chuyện này sẽ trở nên càng phát ra phức tạp nha...

“Cô nói nè, đứa nhỏ này, sao cháu lại lỗ mãng như vậy? Cháu đừng nói với cô, mấy ngày nay, thời gian hai cháu sống với nhau là vô ích nha. Có gan làm, thì phải có gan chịu. Nói, rốt cuộc hai cháu có tránh hay không!”

Chuyện tế nhị như vậy, thật sự không nên bắt mọi người đến đây thảo luận.

Đông Đình Phong rất bất đắc dĩ, cô của hắn, điên, thật đúng là điên. Nhưng tính toán thật rõ ràng..

"Không có!"

Hắn thở dài một tiếng .

Câu trả lời này khiến Ninh Mẫn lúng túng cúi đầu, khuôn mặt Hoắc Khải Hàng lạnh lùng, vợ chồng Hoắc Trường An không vui, ba người Ninh gia lo lắng, ông nội nhú mày cười một tiếng vui vẻ, mẹ thì lắc đầu than nhẹ... Mỗi bên có vẻ một vẻ mặt khác nhau.

"Cái thằng này, cháu không có sử dụng cách ngừa thai, hôm nay cháu còn dám lên tiếng để cho cháu dâu tự chọn —— chọn cái đầu của cháu. Cháu ngốc ời, nếu trong bụng của cháu dâu đã sớm mang bầu làm sao bây giờ? Con cháu của Đông gia sao có thể lưu lạc ở bên ngoài?"

Đông Dạng hung hăng đâm nhẹ xuống trán của hắn, hoàn toàn xem hắn như đứa con nít làm chuyện xằng bậy.

Đông Đình Phong: "..."

Ninh Mẫn: "..."

Hai vợ chồng vừa liếc nhau một cái.

Mấy ngày nay, bọn họ thật rất ân ái!

Ninh Mẫn không khỏi sờ bụng, sắc mặt trắng bệch. Suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Bên kia, Hoắc phu nhân coi như là hoàn toàn bị tức chết.

Trong mắt bà, trước kia Ninh Mẫn đến với con trai bà, đã là với cao, hiện tại lại ở cùng với người đàn ông khác, lại càng không xứng với con trai

bà.

Dâu nhà Hoắc gia, phải có gia thế trong sạch.

Theo tính tình của bà, nếu người con gái này đã lựa chọn Đông gia, còn có cái gì mà lưu luyến?

Nhưng hết lần này tới lần khác con trai của bà vẫn mê luyến không bỏ được.

Thiệt là, con gái trên đời này cũng không phải chết hết, tại sao phải là cô ta chứ.

Hôm nay, lấy cái chuyện này lên mặt bàn để thảo luận, đơn giản bởi vì con trai bà đã hăm quá sâu, sâu đến người khác kéo không ra.

Cách duy nhất chính là, để cho người con gái này một lần nữa trở lại bên cạnh nó, hoặc là để cô ta hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nó.

Đây cũng là không có cách nào.

Tìm đường sống trong cỏi chết đi.

Hoắc Khải Hàng hung hăng nắm chặt tay mình, nhìn trên tay, mu bàn tay đều nổi gân xanh, trực giác eo ếch càng ngày càng đau, trên người càng ngày càng lạnh, trong dạ dày quặn đau khó chịu, giống như có cái gì đó ở bên trong muốn trào ra ngoài.

Hắn cố gắng đè ép, hít sâu một hơi.

Nhưng, nhịn không được.

Đột nhiên một ngụm máu từ trong miệng tràn ra, hắn vội vươn tay che lại, có chất sền sệt từ ngón giữa tràn ra.

Hắn cúi đầu nhìn, đầy tay là máu, từ giọt rơi xuống.

"Khải Hàng!"

Hoắc phu nhân vừa lúc trông thấy rõ ràng, hoảng sợ gọi, nhìn cả ngón tay cũng có máu:

"Máu, tại sao lại hộc máu? Mau mau mau, Trường An, mau gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ đi..."

Hoắc Trường An cũng vội chạy tới, cau mày, xoay người muốn đi kêu người.

"Cha, đừng hoảng hốt, con không sao!"

Hoắc Khải Hàng tựa lưng vào ghế ngồi, giọng nói vô lực mệt mỏi. Lúc trước hắn còn có chút tinh thần để chống đỡ bây giờ như héo rút xuống.

Đây không phải là lần đầu hắn hộc máu, lần gần đây nhất, là ở tháng trước, nghe nói phi cơ rơi xuống, hắn chạy nhanh xuống lầu, không có chú ý dưới chân, sảy chân lật xuống, nặng nề lăn vài vòng —— lúc ấy không có xác định chính xác phi cơ có gặp rủi ro hay không, khí huyết công tâm, khiến hắn phun máu trước mặt Hách Quân.

Sắc mặt Ninh Mẫn biến đổi, vội vàng chạy tới, bởi vì trong câu nói của Hoắc phu nhân có chữ "lại".

Nhìn thấy trên tay hắn đều là máu, cùng với vết máu ở khóe môi hắn, lòng của cô run lên:

"Làm sao vậy... Tại sao có thể như vậy? Hoắc Khải Hàng, anh nghĩ cơ thể anh làm bằng sắt hả? Lúc trước em đã nói với anh rất nhiều lần, dù làm gì cũng phải chú ý tới sức khỏe của mình và nghỉ ngơi thật tốt, anh.... anh là muốn chết sớm lắm hả..."

Hàm răng ngăn không được đánh nhau cầm cật.

Cô có chút sợ, tức giận rống lên.

Dạ dày Hoắc Khải Hàng không tốt, sáu năm trước, từng bị xuất huyết dạ dày.

Vì hấn bị bao tử, cô chăm chỉ học làm các loại thức ăn nhẹ. Vì muốn lo cho cuộc sống và bữa ăn hàng ngày của hấn.

Sau đó cô còn bắt buộc hấn sửa đổi các tính xấu trong người..

Có một đoạn thời gian, cô chăm sóc điều trị thật tốt cho hấn. Tinh thần đặc biệt tốt hơn.

Nhưng sau đó cô rời đi, ngày thường làm việc và nghỉ ngơi như thế nào, có thể từ sức khỏe của hấn bây giờ có thể hiểu —— thành công của hấn, toàn bộ là dồn vào sự nghiệp của bản thân.

Bây giờ nhìn hấn học máu, càng có thể chứng minh, mấy năm này, hấn căn bản không có chăm sóc tốt cho bản thân.

Người này, làm việc chính là mỗi ngày mỗi đêm sao. . .

Phía sau, đông đình phong nhìn chăm chú bộ dáng hoảng sợ của cô, cái loại quan tâm này, là phát ra từ nội tâm, ánh mắt không khỏi có chút buồn bã, trong lòng không khỏi than một tiếng. Có một số hấn không thể so sánh với Hoắc Khải Hàng.

Đông Dạng nhíu mày, không thích thấy cháu dâu của mình khẩn trương vì người đàn ông khác.

Đông Lục Phúc chống gậy nhìn Ninh Đại Hải, hai ông đều muốn nói, vẫn là Ninh Đại Hải nói trước: "Sao không biết lo cho thân mình gì hết vậy? Bình thường đã nói với cháu đừng liều mạng như vậy rồi. Hazzx.."

Ninh Đại Hải cũng biết, đứa nhỏ này lúc trước uống rượu với ông, uống đến dạ dày quặn đau, sau đó Hách quân nói, ông mới biết được, dạ dày của đứa nhỏ này không được tốt lắm...

Ninh Trùng và Lăng Châu sắc mặt cũng khẽ biến, cho dù như thế nào, người này cũng là cha của Văn Văn, hơn nữa còn cứu con gái của bọn hắn, bọn họ vội vàng ra ngoài kêu bác sĩ.

Hà Cúc Hoa mặc kệ tâm tình của người khác, chỉ đau lòng cho con trai bà, tâm huyết hẳn dành cho người con gái này, kết quả sợ rằng chỉ là công dã tràng. Bà đi tới vỗ vai con trai, im lặng an ủi —— nếu Ninh Sinh Ca không chọn con trai bà, chỉ có thể nói cô không có mắt thôi...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 188

Hà Cúc Hoa mặc kệ tâm tình của người khác, chỉ đau lòng cho con trai bà, tâm huyết hắt dành cho người con gái này, kết quả sợ rằng chỉ là công dã tràng. Bà đi tới vỗ vai con trai, im lặng an ủi —— nếu Ninh Sinh Ca không chọn con trai bà, chỉ có thể nói cô không có mắt thôi...

Rất nhanh, bác sĩ tiến vào, bước đầu kiểm tra một chút, nói cần đưa bệnh nhân trở về phòng bệnh, có thể là nội thương khiến cho khí hỏa công tâm mới hộc máu. Còn có, ngồi lâu như vậy, dù sao cũng động đến vết thương trên người.

"Con trai tôi như thế nào bị nội thương?"

Hoắc phu nhân vừa sợ vừa nghi hoặc hỏi.

Bác sĩ nói cũng không rõ ràng, nói chung nội thương chưa lành là đúng.

Hoắc Khải Hàng đối với việc này cũng không có giải thích.

Hoắc phu nhân nhìn thấy, biết cũng không thể hỏi được gì từ trong miệng con bà, muốn đẩy hẳn trở về, lại bị ngăn cản.

"Mẹ, chuyện ngày hôm nay, còn chưa xong. Hiện tại, con không muốn trở về phòng bệnh!"

Hoắc Khải Hàng không chịu đi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ninh mẫn đang ở bên cạnh: trên mặt đầy khẩn trương và đau lòng, nếu cô nói không hề thương hẳn, hẳn chết cũng không tin.

"Con nháo đủ chưa hả? Còn tiếp tục như vậy, con còn có thể sống sao? Bên ngoài ở trong đều bị thương..."

Hoắc phu nhân tức đến muốn khóc.

"Mẹ..."

Hoắc Khải Hàng bất đắc dĩ, vô lực gọi một tiếng.

"Tốt, tốt, vậy hôm nay, chúng ta giải quyết kết thúc chuyện này đi. Mặc kệ cô ta lựa chọn ra sao. Xong chuyện, con biết điều ngoan ngoãn trở về đường bệnh cho mẹ."

Hoắc phu nhân lau nước mắt, quay đầu lại, sáng quắc nhìn chăm chú lên người con gái khiến con trai bà chết mê chết mệt.

Sắc mặt Ninh Mẫn cũng không được tốt.

"Cô có nghe hay không, Ninh Sinh Ca, nếu hai người đàn ông này đã có ước định, vậy thì mời cô dứt khoát một lần đi.

"Nếu như lựa chọn Đông gia, phiền cô lập tức đi cùng Đông Đình Phong. Sau này, Khải Hàng chết sống ra sao, cô cũng đừng quan tâm. Nếu nó dám ước định như vậy thì nó phải gánh chịu hậu quả. Cho dù đang sống bị cô tức chết, cô cũng không cần bất an chột dạ. Tất cả đều do nó tự tìm. Hoắc gia chúng tôi không oán cô.

"Nếu như cô lựa chọn Hoắc gia, sau này, cô chính là con dâu Hoắc gia. Phiền cô từ nay về sau, chăm sóc tốt cho Khải Hàng, hai người sống thật tốt. Đừng đứng núi này trông núi nọ.

"Có một chuyện quan trọng tôi cần phải nói rõ một chút, nếu chọn khởi hành, lại phát hiện nếu cô mang thai con người khác vì đoạn thời gian sai lầm đó thì đứa bé khẳng định không thể lưu lại, Hoắc gia đâu phải chịu mất

mặt như vậy..... Điểm này, cô tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng. Bây giờ tôi không cầu gì ở nó, chỉ hi vọng Khải Hàng sống tốt. Đừng chịu khổ, vất vả nữa. Nếu cô làm không được, cô đừng chọn Khải Hàng..."

Hoắc phu nhân rõ ràng đưa ra hai lựa chọn.

Hồ hấp của Ninh Mẫn dần dập theo, trong lòng càng loạn, giờ này khắc này, cũng không phải là lúc thảo luận chuyện này.

"Hay là trước đưa tiểu Hoắc chữa bệnh đi... Bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe thân thể ..."

Ninh Đại Hải đi tới giúp cháu gái giải vây.

"Đúng vậy a, trước đưa vào phòng bệnh,... Còn chuyện, Mẫn Mẫn có mang thai hay không, cũng phải điều tra thêm, không thể kết luận nhanh như vậy..."

Lăng Châu đỡ con gái, đối với vẻ mặt gầy sùp của Hoắc phu nhân, có chút không vui.

Nhưng bà cũng rõ ràng, cái danh nữ cường luôn luôn như thế. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, bà làm như vậy cũng không có sai. Nói chung là do cha mẹ quan tâm con cái.

Chẳng qua là trong chuyện này, bà là mẹ của Ninh Mẫn nên sẽ đặc biệt đau lòng con gái hơn.

Cái gì mà công bằng, tự do lựa chọn, căn bản là uy hiếp.

"Ninh lão, bà Ninh các người che chở vậy cũng không đúng, cái này căn bản là một câu nói, có mang thai hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là ... Trong lòng nó nghĩ như thế nào, cho nên, căn bản là không cần bỏ qua để nói sau.

"Ninh Sinh Ca, cô chọn Hoắc gia, hiện tại cô phải bỏ đi danh phận là con dâu Đông gia, bỏ đi lời đồn đãi nổi lên bốn phía; cô chọn Đông gia, Khải Hàng cũng không cần cô tới chiếu cố. Cô ở lại sẽ chỉ khiến nó thấy cảnh thương tình. Vậy ở lại làm gì. Hôm nay, chúng ta liền gọn gàng đem chuyện này xử lý cho xong, không nên kéo dài lời ra tiếng vào, vô luận đối với Hoắc gia hay là Đông gia đều không tốt..."

Hoắc phu nhân không chịu bỏ qua, cố ý muốn Ninh Mẫn lựa chọn.

Hoắc Trường An cũng cảm thấy bây giờ buộc cô lựa chọn có chút thiếu công bằng nhưng tính ra cũng chỉ có ép buộc như vậy, mới dễ dàng để cho con bé này thấy rõ tim của mình ... ông không có ngăn cản...

Đông Dạng nôn nóng, há miệng muốn nói lại bị Đông Đình Phong ngăn cản —— hẳn không muốn tạo thêm bất kỳ áp lực nào cho cô..

Một đôi mắt, lần nữa dừng lại trên người Ninh Mẫn.

Hai tay Ninh Mẫn ôm lấy vai, nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên cảm thấy lạnh, nhìn vết máu ở khoe miệng Hoắc Khải Hàng, trong đầu óc lóe lên cảnh máu tanh giết chóc, như đoạn phim xẹt qua đầu cô.

Cam chịu và đau khổ, vui mừng và hận, giày vò lòng cô.

Im lặng một chút, cô nhìn về phía Đông Đình Phong, thản nhiên không tiếng động, cảm giác được cô nhìn chăm chú, mâu quang lóe sáng một chút, môi cong lên độ cong hình cung, thời gian vui vẻ ở chung gần đây, goings như đang ở trước mắt, bỏ đi không được.

Sau một khắc, bước chân cô có chút trống rỗng, đi tới trước mặt Hoắc Khải Hàng, nhẹ nhàng nói:

"Khải Hàng em đưa anh về phòng bệnh..."

Đôi mắt mờ mịt của Hoắc Khải Hàng liền giống bị cái gì thiêu đốt, thoáng cái lộ ra vẻ trong trẻo, đưa tay vững vàng bắt được lòng của cô.

"Đây cũng là quyết định của em?"

Bên kia, Đông Đình Phong ngoắc ngoắc khóe miệng, khẽ mỉm cười, lộ ra vẻ trong trẻo lạnh lùng, thanh âm cũng lạnh —— tựa như gió nơi Bắc Cực, lạnh đến mức có thể làm cho người khác bị đông cứng trong nháy mắt.

Ninh Mẫn cúi đầu, cắn môi không nói.

"Anh hiểu!"

Hắn nhìn thẳng vào mặt cô, bình tĩnh gật đầu, không có nửa phần tức giận:

"Anh tôn trọng sự lựa chọn của em, là chuyện cuối cùng duy nhất anh có thể làm. Giấy ly hôn, anh sẽ kêu người chuẩn bị, ký rồi sẽ để cho luật sư đưa cho em!"

Chỉ một chút ôn nhu của hắn, cô lại thấy được trên mặt hắn lãnh đạm cùng thất vọng, nhìn cô thật sâu, xoay người đi mở cửa phòng nghỉ.

Một lát sau, hắn nắm tay Đông Kỳ đi ra ngoài, thấp giọng dặn dò mẹ đỡ ông nội, kêu Trần Tụy gọi điện thoại cho sân bay, xin đường hàng không, lập tức bay về Ba Thành, nói ngày mai là giao thừa, bọn họ phải vội vàng trở về mừng lễ năm mới.

Quá trình này, không tới mấy phút đồng hồ, hắn gọn gàng ra lệnh, cũng không quay đầu lại rời đi, cũng không quản Đông Kỳ ở bên kia kêu la:

"Ba ba, mang theo mẹ, mang theo mẹ đi..."

Ninh Mẫn nhìn hai cha con họ biến mất trong tầm mắt, âm thanh nói chuyện cũng dần dần xa; nhìn khuôn mặt tiếc nuối của Đông Lục Phúc,

trầm mặc không nói gì được con dâu đỡ, nói tạm biệt với ông nội và ba mẹ cô, đi ra cửa phòng khách. nhìn Đông Dạng vội vàng chạy lại gần, cảm tức nhìn sang cô, tức giận ném một câu:

"Cô đã khó quên tình cũ, ban đầu cần gì phải ký giấy kết hôn? Ninh Sinh Ca, cô là quân nhân, quân nhân hẳn là có tính cách của một quân nhân. Luôn dễ dàng dao động như vậy, sao cô có thể là đội trưởng tổ Liệt Phong. . . Hừ, hôm nay, cuối cùng tôi cũng thấy rõ bộ mặt của cô. . . Chỉ mong sau này, chúng ta vĩnh viễn không gặp lại.."

Giàu cao gót bước cộc cộc đi xa.

Cũng đi!

Ninh Mẫn cảm thấy khó chịu, giống như trái tim cũng thoáng cái bị mang đi, chết lặng đứng đó, tay bị Hoắc Khải Hàng vững vàng nắm chặt.

Cái cảm giác ghệt thở, giống như một sợi gông xiềng, khóa lên người cô, cô vô lực thoát khỏi.

Sau đó mẹ Lăng Châu cũng trầm mặc nói với cô:

"Nếu quyết định lựa chọn Hoắc gia, thì con cũng đừng suy nghĩ gì nữa .
."

Cô không nói lời nào, thừa dịp Hoắc Khải Hàng đi kiểm tra, trốn trong phòng rửa tay, muốn gọi điện thoại, nhưng hẳn tắt điện thoại, làm sao cũng không điện được. Cô nghĩ, có thể bọn họ đã lên máy bay.

Vậy thì chờ ngày mai điện sau vậy!

Nhưng cô không thể đợi đến ngày mai.

Liên ngay tối hôm đó, Ninh Mẫn nhận được giấy ly hôn từ luật sư của Đông gia, phía trên rõ ràng có chữ ký của Đông Đình Phong, một chữ ký

gọn gang có lực.

Một khắc kia, cô có thể cảm giác được khi hấn ký tên lên tờ giấy này tức giận ra sao.

Mà loại tức giận này, khiến trái tim cô co rút lại. . .

Vẻ mặt cô chết lặng đọc rõ ràng chữ viết trên tờ giấy ly hôn, nước mắt lưng tròng, môi cong lên cười một cách châm chọc tự giễu.

Người đàn ông này thật sự rất hào phóng, chỉ kết hôn có mấy ngày, lại bỏ ra phí phụng dưỡng sinh hoạt nhiều như vậy.

Chỉ cần mấy chữ này cô đã có thể thành một tỷ phú rồi.

Mẹ nhìn thấy cũng rất kinh ngạc.

Vị luật sư kia trưng ra nụ cười chuyên nghiệp, giải thích nói:

"Đông tiên sinh nói, những tài sản này, coi như là lễ vật kết hôn mà Đông tiên sinh tặng cho Ninh tiểu thư!"

Một khắc kia, sắc mặt của cô trắng bệch như tuyết, viết trong tay ngăn không được phát run.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 189

Trở lại Quỳnh Thành đã là chuyện một tuần sau đó.

Vùng giải phóng cũ Bình Sơn sắp xếp nhà ở rất có hình thức, là lúc ông nội năm mươi lăm tuổi chia cho. Khi đó ba mẹ muốn kết hôn, ông nội mới có ý tưởng này. Lúc đó bà nội còn sống, một nhà bốn người sống qua ngày, sau này mới có cô.

Trước kia ba mẹ đều ở trong quân đội, chỉ có chủ nhật mới có thể về nhà. Thời thơ ấu của Ninh Mẫn đều là sống cùng bà nội, đến khi bà nội mất, ba mẹ lại thuê bảo mẫu tới chăm sóc họ. Hơn hai mươi năm trôi qua, bọn họ vẫn như trước ở lại nơi này.

Tiểu khu này vốn là lâu năm nhất ở đây, lớp trẻ đều muốn chuyển ra ngoài. Bình Sơn bên này phố xá sầm uất nhưng cách hơi xa, phong cảnh cũng được. lui tới một chuyến cũng mất hai giờ, đối với đám thanh niên ưa sôi động mà nói thì đây quả rất lạc hậu.

Ninh Mẫn thực ra lại thích nơi này, yên tĩnh, không ồn ã. Mới trước đây, người già nhiều, trẻ con cũng nhiều mà hiện tại những người già đó đã mất, đám trẻ con lớn lên thay đổi nhiều làm người ta nhận không ra. Mà những bạn bè cùng trang lứa cũng đều có cuộc sống riêng của mỗi người, không như lúc nhỏ tụ lại một chỗ, cùng nhau trèo cây tìm trứng chim, không có việc gì cũng cãi nhau, mùa đông còn có thể chơi ném tuyết. Bây giờ là thời đại Internet, bọn nhỏ đều thích thú với công nghệ mới. Trời lạnh thì ngồi trong nhà với lò sưởi làm sao còn ra trước gió Bắc mà chơi ném tuyết nữa chứ.

Khoảng tám giờ, Ninh Mẫn về tới căn nhà đã rời đi sáu năm, bước vào phòng mình nhìn cách sắp xếp đồ đạc, tất cả đều giống lúc trước như đúc, sống mũi cô thấy cay. Giường gỗ hạnh, đầu giường bày đồng hồ báo thức cùng bộ truyện Conan mà cô yêu thích nhất. Trước đây cô phi thường si mê bộ truyện này, cảm thấy Conan này thật suýt với năng lực quan sát cẩn thận tỉ mỉ, dẫn dắt ta rất nhiều điều.

Trên giường nệm trải ra thật dày, ra giường màu đỏ, chăn màu hồng nhạt, mặt trên in những đám mây nhìn rất được. Trong phòng có treo một tấm rèm, tất cả đều được giặt sạch sẽ, trông rất sáng sủa. Mẹ cô nói: “Ba con rảnh rồi không có việc gì, mỗi mùa hè đều cho nười giặt sạch tấm rèm này, ông nói đây là bảo bối của con, nếu bên trong dính đầy tro bụi, chờ đến lúc con về nhà khẳng định là không thoải mái, ông ấy đau lòng cho con...”. Tấm rèm che giá xa xỉ này là sau khi nàng vào đội Liệp Phong, dung nửa năm tiền lương để mua, đặt trong phòng có đèn chiếu sang ánh sáng tỏa ra tứ phía, trông thật đặc ý. Cách tấm rèm là phòng sách nho nhỏ của cô, laptop cùng một cái giá sách làm căn phòng trông có chút hơi thở thư hương. Sách trên giá, tất cả đều là sách chuyên môn cùng quân sự hay quân khí đều có liên quan, có một số về pháp luật và hình sự..., có vài cuốn viết bằng tiếng Anh.

Cô ngồi xuống bàn học không nhiễm hạt bụi, mở máy tính ra, thấy nhảy ra ô mật khẩu, chần chờ một chút, đem mật khẩu gõ vào, màn hình quen thuộc hiện ra trước mặt, máy đã lạc hậu, phần cứng theo không kịp, tốc độ rất chậm, lợi hại chậm. Cô ngồi chỗ kia, đem từng tệp tài liệu từng bước mở ra, tìm lai được bí mật của thời thiếu nữ mở ra, bên trong tất cả là ảnh chụp của sáu năm trước. Từng tấm ảnh mở ra đều là nét tươi cười sang lạn của Ninh Mẫn, có tấm là một mình cô, có tấm là chụp chung với Hoắc Khải Hàng, trông rất thân mật. Ánh mắt Hoắc Khải Hàng nhìn cô rất ôn nhu, thể hiện sự cưng chiều sủng nịnh của một chàng trai với cô gái.

Trong đây có bức là Hách Quân chụp, có bức là họ tự chụp. Có hai bức rất đặc biệt. Một bức dưới bóng cây liễu, Hoắc Khải Hàng nâng mặt cô muốn hôn nhưng chưa hôn, cùng lúc đó ánh mặt trời chiếu trên mặt họ, tỏa sang, trong mắt cô là mỉm cười, môi hơi giương, có chút thẹn thùng, có chút chờ mong, Hoắc Khải Hàng chuyên chú....Một bức nữa, cô cùng Hoắc Khải Hàng ôm nhau ngủ trên bãi cỏ, đầu cô gối lên cánh tay anh, ánh mắt anh nồng nàn, nét cười trên môi càng sâu.

Cô kinh ngạc nhìn.... Tim, đau đớn không thôi.

“ Mẫn Mẫn ăn cơm!”

Mẹ cô tới gần, thấy cô đang ngẩn người cũng thấy trên màn hình máy tính những cái ảnh kia, nét tươi cười giảm, mi cũng nhú lại.

“ Ai!”

Cô đồng ý.

Bà bước tới, ôm cô vào lòng, thấp giọng khuyên: “ Nếu đã quyết định thì cũng đừng suy nghĩ nhiều”.

Cô gật đầu rồi đem tệp tài liệu ấy đóng lại, vĩnh viễn đóng lại. Khoảng thời gian tươi đẹp ấy đã đi qua sẽ không trở lại nữa.

“ Mẹ, mẹ, bà làm thật nhiều đồ ăn ngon. Người lại đây xem đi, thềm chết con rồi”. Ninh Khuynh Văn nghiêng người từ phía sau chạy tới làm ra bộ dạng tham ăn, cau cái mũi nhỏ, tỏ vẻ rất thèm ăn.

Ninh Mẫn cười, bị dắt tới, mà cô đang cầm tay mẹ mình.

Như thấy lại chuyện trước kia, có cha có mẹ, có ông nội hiền lành, dựa người trên sofa nhìn trong phòng náo nhiệt, có đứa nhỏ khoái hoạt chạy vòng quanh mọi người, lọt vào tai là những thanh âm vui vẻ, thật tốt.

Thật ra vẫn có chút không giống vậy. Sáu năm trước, trong thế giới của bọn họ không có Văn Văn, mà sáu năm này cô chỉ có Văn Văn mà không có người thân ở bên cạnh. Nay hai cuộc sống này hợp lại.

“ Ông nội, ngài có muốn hay không uống chút rượu?”

Ninh Mẫn bước lên ngồi cạnh ông nội, trên tay quơ quơ chai rượu:

“ Khải Hàng đi làm người ta tặng cho mấy bình rượu thuốc. Ngài thử xem....”

“ Hừ,thằng nhóc kia, thật là xấu xa mà, lại đi nhận hồi lộ của người ta”.

Ninh Đại Hải hừ hừ cười, nhận ly rượu thuốc kia, để ý, thấy chai rượu này rất được.

“ Uống ít thôi ạ. Một chén nhỏ thôi, nhiều thì không nên. Ngài cũng không ăn được nhiều.” Ninh Mẫn đem chai rượu tinh xảo thu lại, chỉ rót hai chén nhỏ.

“Nhóc con, thế nào lại không vừa lòng rồi hả?”

Ngày xưa, trong nhà có chuyện vui mừng thì con cháu cùng tụ lại cùng nhau uống.

“ Cha, Mẫn Mẫn không thể uống rượu. Ngài tự mình uống đi ạ”

Lăng Châu cúi đầu nói một câu rồi đi bới cơm. Ninh Đại Hải chớp mắt, thấy có cái gì đó không đúng, nhìn con dâu rời đi, lại liếc mắt nhìn cháu gái.

“ Cái gì là không thể uống, con sâu rượu lại kiêng rượu?”

Ninh Mẫn suy nghĩ, muốn trả lời vấn đề thế nào cho phải thì bỗng nhiên cha từ trên lầu vọt xuống, sắc mặt nặng nề kêu một tiếng:

“ Ninh Sinh Ca, cho ta một lời giải thích, đây là chuyện gì xảy ra?”. Giọng nói đó giống như đang huấn luyện tân binh ở bộ đội vậy.

Cha cô cầm trên tay mấy thứ đồ, đúng là cô vừa mới ném xuống, cô cắn môi, không lên tiếng.

“ Ông ngoại, đây là cái gì, hai cái gạch hồng hồng?”. Văn Văn đứng trên băng ghế, liếc mắt đánh giá một cái, cất giọng trẻ con hỏi.

Mặt của cô theo đó nóng lên.

Đông Lục Phúc đang uống rượu thì dừng lại, sửng sốt nhìn cháu gái đang bình tĩnh múc canh, rồi cục đáp một câu:

“ Trung đội trưởng à”.

Ở phòng bếp Lăng Châu nghe tiếng chạy đến xem xét, thấy là không thể giấu diếm được, bước lên đem cái que thử thai trên tay chồng lấy đi, bỏ vào thùng rác, đưa khăn cho ông lau tay, giọng thăm oán:

“ Con gái mới trở về, ông phát hỏa cái gì?. Đã nhiều năm, hôm nay gia đình mình mới có bữa cơm đoàn viên. Không được tức giận, ngồi xuống.”

“ Ta nói này A Châu, người liên một chút không vội, cứ như vậy nuông chiều nó”. Ninh Trùng trừng mắt nhìn vợ.

“Mẫn Mẫn đã trưởng thành, có đứa nhỏ, ông nhìn đi, tóc chings ta đã bạc một nửa, còn có thể quản nó bao lâu. Hơn nữa hiện tại không quen, về sau lấy chồng muốn nuông chiều cũng không còn cơ hội...”

Lăng Châu nói hợp tình hợp lý, cũng không thấy đó là nuông chiều.

Chén rượu nhỏ được đưa đến trước mặt, quả nhiên là Ninh Mẫn mỉm cười, muốn khuyên nhủ cha già đừng tức giận”

“ Cha... khoan hãy nói, uống rượu trước đã....”

“ Uống rượu gì chứ.....”. Một câu này khẩu khí có vẻ lớn, nhưng rất nhanh lại nén tính tình xuống, đem ly rượu kia uống vào, gõ nhẹ lên mặt bàn rồi nói:

“ Ta đây là thay con sốt ruột, đây là chuyện gì chứ ? Hiện tại kiểm tra là có, con nghĩ làm gì tiếp theo? Giữ lại sao? Hay là lại thương tổn thân thể....Kia... kia chính là làm bậy.... Về sau, con phải làm sao?... Dù sao cũng phải thông báo cho bọn họ ên kia một tiếng đi...”

Bởi vì còn cổ kị ở đây có đứa nhỏ, Ninh Trùng không nói nặng lời, ngữ khí cũng chậm. Ông lại nhìn đến đôi mắt to của cháu ngoại, nhìn xem đi, thật là đứa nhỏ xinh đẹp mà, lúc trước nếu phá bỏ thì đã không có Văn Văn hôm nay.

Tình huống hiện tại cùng lúc đó giống nhau. Không, là càng phức tạp hơn rồi. Nếu Đông gia biết chắc chắn sẽ không can tâm.

“ Có liên sinh... bỏ gì chứ. Ninh gia chúng ta cũng phải có người hương khói, đứa trẻ này sinh ra chính là mang họ Ninh... Bằng không Ninh gia chúng ta phải tuyệt hương khói sao....”. Ninh Đại Hải nghĩ đến rất xa, rất đẹp rồi...

Lăng Châu bối cơm đi ra, xì miệng cười.

“ Còn cười”. Ninh Trùng trừng mắt nhìn con gái một cái, lại nhìn đến bộ dáng không lo lắng của vợ, long lại thêm tức giận.

“ Ông gấp cái gì? Cho dù nghĩ muốn làm đời sau cho nhà họ Ninh, Đông gia bên kia chưa chắc đã đồng ý. Ông bình tĩnh đi, Ninh Mẫn trong lòng ắt có chủ ý.... Đến đến, uống ngụm rượu, bớt nóng giận... thật là đã một bó tuổi, động một chút lại nóng nảy.”

“ Chờ một chút chờ một chút.... Cho con nói rõ...”

Ninh Trùng một bên gấp rau cho Văn Văn, lại nghe nói, đôi đũa dừng giữa không trung, nhìn chăm chăm con gái.

Ninh Mẫn và mấy hạt cơm vào miệng, chờ nuốt xuống, lại uống một ngụm canh, mới nói: “ Cha, đơn thỏa thuận ly hôn, con còn chưa kí mà”.

Nói xong, tiếp tục ăn, khẩu vị đặc biệt ngon đại khái là thật lâu chưa được ăn cơm mẹ mình nấu.

Ninh Trùng ngây ngốc một chút, mi khẽ buông lỏng, sau đó lại nhúu chặt, đem chén rượu trước mặt nhấp một ngụm. “ Ý của con là còn phải về lại Đông gia? Vậy Hoắc gia thì thế nào? Con đây không phải là đang đùa giỡn họ như con nít ư?”

Ninh Mẫn chậm rãi nuốt, một bên thay Văn Văn lau cơm bên khóe miệng, mới nói: “ Cha, ngày đó, ngài nghĩ lại một chút, con được lựa chọn sao?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 190

Về nhà buổi tối đầu tiên, cả ba bà cháu cùng nhau chen chúc trong một cái chăn.

Ninh Trùng nhìn cảnh này cũng bật cười, hai tay chống nạnh, lắc đầu, nhìn đến vợ vui mừng, con gái cười tươi, cháu gái vẽ mặt hung phấn, không khí gia đình trước kia giống như lại trở về.

Ninh Đại Hải lôi kéo Ninh Trùng nói: “ Nhìn xem nhìn xem, bọn nó cũng thật dính nhau quá đi. Nếu không, con trai, hay là chúng ta cũng ngủ chung với nhau nhỉ?”

Ninh Trùng xem thường nói: “ Cha, người ngủ ngáy rất to, tay chân lại lộn xộn, ai chịu nổi.... Năm đó mẹ con có thể chịu đựng được người thật phi thường lợi hại.”

Cũng may giường Ninh Mẫn đủ lớn, hai người lớn nằm hai bên, Văn Văn cười lộ má lúm đồng tiền nằm ở giữa, trước khi ngủ còn chơi một hồi lâu, tiếng cười khanh khách vang khắp căn nhà.

Lăng Châu nhìn mà cười không ngừng, chỉ vào Văn Văn nói: “ Nhìn mà xem, cuộc sống tựa như trước đây, thật vui vẻ. Có đứa nhỏ thật tốt, thật náo nhiệt, con không biết đâu, con không ở đây mấy năm, ngôi nhà này thật vắng vẻ, hại ta cũng không nghĩ muốn về nhà, thà rằng ở lại làm thêm ít việc. Về sau có rảnh nhớ mang đứa nhỏ về nhà chơi.”

Văn Văn đang ngủ, cả người dính lấy Ninh Mẫn, hai chân múp máp gác lên bụng của cô. Lăng Châu thấy, đem Văn Văn kéo đến bên cạnh mình, đứa nhỏ này ngủ lại đá người, lỡ đá đến bụng Ninh Mẫn thì không tốt.

Một bên bà thầm nói một câu: “ Không biết cái thai này là nam hay lại là con gái, nếu là con trai thì thật tốt...”

“ Đều tốt, chỉ cần khỏe mạnh, con trai hay con gái đều được”.

Ninh mẫn gối lên trên giường, nhẹ nhàng nói, tay vuốt bụng, mỉm cười.

“ Có nam có nữ là phúc”.

Lăng Châu sờ mặt con gái, cảm khái nói một câu, chợt nghĩ đến một chuyện, lại hỏi:

“ Nhiều ngày như vậy, người kia ở Đồng gia không gọi cho con sao?”

“ Vâng!”

“ Vậy con có gọi không?”

“ Có gọi qua vài lần. Không nhận!”

Sau lại không có gọi bởi vì trong lòng tức giận. Như vậy liền khó chịu, nhiều ngày như vậy, sau đó phát hiện, nàng đều không nghĩ đến gọi điện thoại.

“ Số điện thoại là bao nhiêu, để ta gọi!”. Lăng Châu vừa nghe thấy không tốt, ngồi dậy.

“ Mẹ đừng gọi!”.Ninh Mẫn bướng bỉnh.

“ Như thế nào không gọi.... Con hiện tại mang đứa nhỏ của hần.... Hơn nữa, các con thỏa thuận ly hôn còn chưa có ký, hần rồi sẽ biết đến, nói như thế nào trở mặt liền trở mặt đây.... Các người hôn lễ còn chưa làm, hần đã

như thế lạnh lùng đối đãi con... Không được, nếu con nghĩ sinh đứa nhỏ này, quan hệ vợ chồng sẽ không còn náo loạn như thế này nữa... Đàn ông có đôi khi không khác trẻ con là mấy, cũng cần giỗ dành, đừng nghĩ họ mạnh mẽ bao nhiêu.”

Vừa nói chuyện, Lăng Châu tìm thấy điện thoại của con gái. Đây là di động mới mua, dãy số là Ninh Mẫn dung sáu năm nay, không phải của Đông Đình Phong đưa.

“ Mẹ!”. Ninh Mẫn ngồi dậy, nhỏ giọng kêu, chỉ ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

“ Đã nửa đêm, mẹ còn gọi điện thoại...”

“ Hơn nửa đêm thì không thể gọi sao? Nếu mà hân vui thì nửa đêm còn có thể bay tới Quỳnh Thành đấy”

Việc này, tên kia cũng không phải là chưa làm qua.

Vâng, chỉ cần đem chuyện mang thai tới tai, cô cũng không tin, người đó còn có thể thờ ơ.

“ Con biết mẹ thay con sốt ruột, ngài yên tâm, con sẽ xử lý chuyện này! Trước khi trở về Đòng gia, con sẽ đem chuyện với Khải Hàng nói rõ.... Hiện tại, ngài đừng nói để hân tới, chỉ thêm phiền phức cho con thôi. Sự tình, phải xử lý từng cái một. Cùng nhau ập đến thì không tốt... Con sẽ loạn”.

Cô có quyết định của mình, không muốn người khác can thiệp vào chuyện con cái của mình. Cũng thật không đúng lúc mà, hôm nay trở về nhà, cô tới quầy thuốc mua một đồng que thử thai, đúng giờ vắng khách, lòng cô bồn chồn. Muốn xem một chút có hay không trúng thưởng. Kết quả về nhà thử nghiệm đều giống nhau, hai vạch hồng, làm cô thấy mờ lung.

Vừa vặn mẹ cô đi tới toilet thấy được. Bằng không khẳng định, cô còn gạt người trong nhà, đỡ phải để mọi người thay mình lo lắng.

“Được rồi mà mẹ, nhanh ngủ đi, ngày mai con còn có chuyện phải làm. Còn có, ngài không được cho hẳn biết con mang thai, chuyện này con sẽ tự nói.”

“Con bé này....”
nguồn : thichdoctruyen.com

Lăng Châu thật bất đắc dĩ, đồng thời cũng hiểu ý con, chuyện này nghĩ lại, lúc này thông báo cho nhà họ Đồng thật không đúng lúc. Vì thế đành phải thôi. Nhưng mà, bà cũng phải giáo dục lại một phen, xong xuôi việc này phải cùng Đồng gia liên hệ.

Ninh Mẫn đồng ý.

Một đêm này, cô ngủ rất say sưa, thật an ổn, một mạch tới lúc tỉnh, mẹ đã dậy, cô cùng con gái dựa sát vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô hôn lên mặt con gái, đứng dậy, vào toilet, nhìn vào gương, vuốt ve bụng mình, tâm tình có chút phức tạp.... có thai cũng không phải là chuyện quá bất ngờ, hẳn đã rất cố gắng, mà thân thể của hẳn lại thật khỏe mạnh.

Khóe miệng hơi nhếch một chút, kìm lòng không nổi, sáu năm sau lại mang thai, loại tâm tình này cùng sáu năm trước không giống nhau, có chút chua xót, có chút chờ mong – chờ mong phản ứng của người kia, đồng thời cũng có chút thấp thỏm, bất an.

Lúc trước gần gũi với nàng như vậy, mà rất nhanh hiện tại ngay cả cuộc gọi cũng không có, thật là làm lòng cô tổn thương. Nói cái gì mà thích cô, hiện tại không một tiếng thu tay như vậy sao?

Thật là tên đàn ông đáng giận.

Cô sờ sờ bụng, hơi cười.

“ Chờ chuyện xử lí xong, chúng ta cùng đi dạy dỗ cha con thật tốt, được không?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 191

Ngày 9 tháng 1, sáng sớm Ninh Mẫn thay một thân quân phục thiết kế phù hợp với thân hình cô, đội một chiếc mũ quân đội lung linh xinh xắn, màu sắc đều là một màu xanh thẫm. Trên chiếc nón được khâu huy hiệu màu vàng, đầu vai cũng khâu quân hàm màu vàng, trước ngực để hợp kim kẽm, biển họ tên hình chữ nhật, kiểu chữ màu bạc, bên trên khắc tên của cô : Ninh Sinh Ca, bên trong quân phục, là chiếc áo sơ mi màu trắng, một chiếc áo len đan cổ chữ V, thắt cái cà vạt màu mận chín .

Văn Văn thức dậy rất sớm, cũng đã ăn xong bữa sáng, lúc Ninh Mẫn thay đồ, luôn ở bên cạnh, sau đó, đột nhiên kỳ quái kêu:

“mẹ, đẹp ngây ngất,.....sau này, con cũng muốn vào quân đội, nha”

Lăng Châu vừa nghe, sợ hãi, liên ôm lấy tiểu tổ tông này:

“cháu ngoan, con gái vào quân đội làm gì, sau này phải đi làm luật sư, làm thẩm phán, làm bác sĩ, làm giáo viên, ...làm cái gì cũng được, nhưng không được làm binh ...”

“tại sao ạ ? bà xem xem ,mẹ mặc đẹp như vậy !”

Cái con nha đầu này, là đang thèm muốn cái uy vũ của quân phục mà thần sắc như vậy, rõ ràng mạch lạc bác bỏ.

“ông ngoại và bà ngoại, cả ông cố ngoại đều làm quân binh, gia đình chúng ta là nhà làm quan, con đương nhiên cũng sẽ làm viên lính. Sau đó,

từng bước một làm nữ tướng quân ! vô cùng kỳ diệu ! đúng là con nên làm quân binh ây. Ông ngoại sau này cũng có người tiếp nối rồi, con đi nói cho ông ngoại biết ...”

Tiểu gia hỏa một nhanh như chớp đã đi ra ngoài, còn làm một cái mặt quỷ.

“ không được không được, cái đứa trẻ này,... ai, Tiểu Mẫn, con phải dạy thật tốt cho ta, đứa bé này, sau này không thể lại làm lính đặc chủng gì được...”lúc nói đến đây, bà đột nhiên tự nhìn mình tự cười : “xem tôi này xem tôi này..... đều quên mất , nó là con của Hoắc gia bất luận như thế nào không có khả năng đi làm lính ...”

Ninh Mẫn nghe được liền không vui.

Con cháu của Hoắc gia, nếu như là ở trong Hoắc gia, cuối cùng chỉ bị đào tạo thành thực nữ , lúc cần thiết vẫn có thể liên hôn chính trị góp phần cống hiến, con gái của Hoắc gia là không được tốt như vậy. Cho nên, cô chắc chắn phải nắm chắc quyền nuôi dưỡng con gái mới được __ cô cần phải để cho nó lớn lên vui vẻ, mà không phải kiềm chế tính tình bản thân trong lễ tiết quy tắc. So sánh có thể thấy, phương thức giáo dục của Đông gia còn có tính người hơn.

Mấy ngày này , trong nước đã xảy ra vài sự việc.

Chuyện thứ nhất, thủ tướng cũ năm trước đã được hạ táng.

Chuyện thứ hai, việc lựa chọn thủ tướng mới đã đưa ra, tổng cộng có bốn người : Hoắc Trường An, Cố Chấn- cha của Cố Hiếu, Cố Tĩnh chú của Cố Hiếu, Thần Huống. Trong đó, Hoắc Trường An có số phiếu bầu nhiều nhất. Công lao chủ yếu là do Hoắc Khải Hàng không ở đó, cho nên những người ủng hộ Hoắc KHải Hàng, được chuyển đổi sang cho Hoắc Trường An. Sự việc này, chính là do Hoắc Khải Hàng xảy ra chuyện mà thành như vậy. Nếu như anh không tới Châu Úc , anh cũng sẽ có tên trong đó .

Chuyện thứ ba, phía bên Ba Thành, Đông gia giải trừ hôn ước giữa Đông Lôi và Kiều Sâm – từ sau khi vụ việc xảy ra, Đông Lục Phúc thật sự bảo vệ cho các con cháu của mình, ông hiện tại tính tình thẳng thắn, trong vấn đề hôn nhân, không còn cố chấp cho mình là đúng nữa. Dem so sánh hai gia tộc Đông gia và Hoắc gia, trong nhà Đông gia bầu không khí ấm áp hơn. Còn nhà Hoắc gia vợ chồng không hòa hợp, cha con không hợp, có quá nhiều xì căng đan.

Nếu như có thể để con gái vào Đông gia ... cô thật muốn như vậy, nhưng không có khả năng, chỉ là, dùng phương thức thả đầu này, cũng không biết có tạo nên bóng ma trong tâm hôn đũa nhỏ hay không – chung quy cũng không phải là tình thân. Tóm lại, sự việc này ,khiến cô rất phiền, nhưng hiện tại cô không muốn nghĩ thêm. Có quá nhiều chuyện buộc cô phải xử lý rồi.

“ mẹ, đứa nhỏ lúc này là nói không suy nghĩ. Trước đây, con cũng muốn làm Vũ Hàng Viên đó ! Sau này không phải cũng đối chí hướng đó sao? Một đời người có thể gặp một việc hoặc hai việc như vậy đều là chuyện khắc cốt ghi tâm, đủ để khiến cho con người ta thay đổi cách nghĩ.”

Ninh Mẫn lặng lẽ quan sát mình trong gương.

Bộ quần áo này, là mới được mang đến từ hôm qua, trước đây khi còn làm trong lính đặc chủng, cô thường niên quân áo quen mặc là nguyệt trang. Sau này khi đi cùng Hoắc Khải Hàng, quy tắc mặc quần áo rất bình thường, cho rằng lính đặc chủng Liệp Phong, bọn họ là tồn tại ẩn hình, không tham gia bất kỳ buổi đại tiệc giới quân sự hay gặp gỡ chính thức nào, dung mạo của bọn họ không thể để lộ ra ngoài. Cho nên khi sung quân ,quân phục của bọn họ không phải là lễ phục chính quy. Đây là lần đầu tiên cô mặc nguyệt trang phục ngoài quân phục.

“ bộ quân áo này thật sự rất đẹp. Con thật có chút thích , đáng tiếc....”

Đáng tiếc , cô mặc không được mấy ngày .

Lực chú ý của Lăng châu rơi trên người Ninh Mẫn:

“ cần phải chính mình đi ?”

Đứng đằng sau bà nhìn trên gương mặt con gái phủi bộ quần áo trên người con, trên mặt có nỗi thương nhớ lơ mờ đang từng chút từng chút tái hiện lại.

Ninh Mẫn gật đầu, khom lưng xỏ ủng :

“ân, mẹ, Văn Văn, để cho mẹ và cha trông nom. Có thể đi một ngày, kế tiếp lại ba ngày đều rất bận...”

“ yên tâm đi , Văn Văn có mẹ chăm sóc, mấy ngày trước ta không phải chăm sóc Văn Văn rất tốt sao”

Ninh Trùng và Ninh Đại Hải đặc biệt hai ngày ở Châu úc, Lăng Châu theo Ninh Mẫn bọn họ cùng quay trở về, buổi tối đem tiểu Văn Văn ở khách sạn – tiểu gia hỏa sống chết không quay về, đời này nó sợ mẹ nó lại bỏ rơi nó lần nữa không quản. Cho nên, Lăng Châu ở lại , chăm sóc nó, cảm thấy đứa nhỏ này ngoài việc buổi tối thích đá người ra thì so với mẹ nó thời con nhỏ dễ bảo hơn nhiều .

“ đừng mệt mỏi nữa, hiện tại con không phải có một mình .cũng đừng quá đau lòng, người chết cũng không thể sống lại được”

Lăng Châu căn dặn ,trong lòng thở dài, câu nói ấy nói thì dễ mà làm thì rất khó.

“con biết rồi!”

Ninh Mẫn không nói gì, đứng chào theo kiểu nhà binh, rồi đi xuống lầu, hôn con gái một cái, liền đến thư phòng chào cha và ông một tiếng rồi đi ra

ngoài.

Nhưng rất nhanh Ninh Trùng đuổi kịp nói : “ để cha tiễn con.” Một đoạn, liền giải thích : “ mẹ con không yên tâm về con , bảo cha đi theo con. Đợi cha một chút cha đi thay quần áo”

Ninh Trùng cũng thay một thân quân phục .

Ninh Mẫn không có ngăn cản , tinh thần có chút hốt hoảng .

Chính là một loại dáng vẻ hoảng hốt, khiến Lăng Châu lo lắng , hơn nữa có giông tố khi đứa trẻ này mở xe sự việc càng khiến bà lo lắng không yên ,nên dặn chồng đi theo .

Đây là có nguyên nhân.

Vốn dĩ, di hài của các thành viên tổ chức Liệp Phong được đưa về Đông Ngải Quốc vào năm ngoái , nhưng do năm trước thiếu tướng xảy ra chút chuyện ngoài ý, do nghi lễ giao nhận việc đặc biệt của thiếu tướng, và cũng vì phía Trúc Quốc có một vài nguyên nhân, hơn nữa sau này bị buộc phải trả lại.

Mấy ngày này Hoắc Khải Hàng điều trị tại Châu Úc , đến tận sáng sớm hôm qua đã trở về Quỳnh Thành, sau đó, Ninh Mẫn căn cứ vào chuyện này , thông qua đối thoại ,bàn bạc hai nước quyết định vào đúng 10 giờ sáng ngày hôm nay ,sẽ đưa di hài trao trả lại cho Đông Ngải Quốc, đúng giờ Ninh Mẫn và thiếu tướng tham dự nghi lễ giao nhận.

8 giờ 30 phút , đúng giờ Ninh Mẫn xuất hiện ở trung tâm cơ quan chính quyền Đông Ngải Quốc : cung Đạt Lâm Đặc.

Trong đây là Đông Ngải Quốc trên dưới hai bên nghị viện làm việc thu hút tất cả âm thanh hoạt động , dường như là toàn bộ nơi quyền lực quốc gia, hướng về văn phòng thủ tướng chính phủ , ở giữa, là một bức đại quảng

trường khổng lồ, trung tâm quảng trường ,có chỗ ngồi đài duyệt binh cao cao, sau khi duyệt binh bắt đầu kéo quốc kỳ của Đông Ngải Quốc.

Hoắc KHải Hàng là nghị trưởng danh dự dưới nghị viên, không bì được với quyền lực của trên nghị trưởng, nhưng anh có tính đặc thù của anh, ví dụ như, mỗi năm anh có thể nhúng tay can thiệp vào một số việc quan trọng .

8 giờ 40 phút , Ninh Mẫn xuất hiện trong phòng làm việc của Hoắc Khải Hàng, anh đang nghe điện thoại ,quần áo tây giầy da , tinh thần phấn chấn, giữa các cử chỉ cũng đủ cho thấy một bầu không khí nghiêm ngặt, trên mặt nét lạnh lùng muốn bức người , chỉ là lúc thấy cô, nét lạnh lùng trong phút chốc đều tan biến hết, tuy nhiên sắc mặt vẫn là màu trắng bệch.

“ tối qua ngủ ngon chứ?”

Anh để điện thoại xuống đi đến gần cô , quan sát cẩn thận, một thân quân phục , nhìn cô vừa có khí phái anh hùng vừa đẹp động lòng người, cô đội mũ quân phục , toàn thân phát lên chí khí tinh thần cao , đôi mắt có thần khí , nhìn vào con người sẽ khiến người ta cảm thấy Ninh đội trưởng ngày xưa quay trở lại một lần nữa .

“ rất tốt. ngủ một đêm cùng mẹ em, cũng đã rất lâu rồi không có cảm giác như vậy. Rất yên ổn ”

Cô nói rồi hành lễ chào theo kiểu quân đội : “ quan trưởng Nhuế đến chưa vậy ? em không trông thấy ngài ấy!”

“ đến rồi !đi gặp cha anh rồi”

“ lúc nào thì chúng ta xuất phát ?”

Hoắc Khải Hàng nhìn đồng hồ cổ tay : “ còn 10 phút nữa. Quân đội Trúc Quốc dùng chuyên cơ sẽ chỉ sau 80 phút là đến nơi”

Ninh Mẫn gật đầu , do dự một chút , liền hỏi : “Hoắc gia đều được thông báo chứ?”

“đều theo kiến nghị của em, kịp lúc kế hoạch thay đổi , năm người nhà trong gia đình đều đi”

“ tốt”

Ninh Mẫn thở một hơi , tâm tình rất kìm chế, cầm chiếc mũ trên tay , xoa nhẹ huy hiệu trên chiếc mũ .

Hoắc Khải Hàng nhìn lặng lẽ, thật muốn ôm trọn cô vào trong ngực, muốn an ủi cô nhưng sự nặng nề giữa đôi lông mày, muốn dùng tay vuốt nó đi, lại phát hiện bản thân nửa câu an ủi cũng không có nói ra được , tại thời điểm này đây, về chuyện của tổ chức Liệp Phong , anh cảm thấy bản thân có nói lời gì đều không thỏa đáng, vẫn không nói còn hơn.

“uống cafe chứ?”

Anh chỉ có thể nói tìm những câu chuyện ngoài lề.

“không cần”

Bây giờ , cô chỉ phù hợp với nước sôi để nguội.

“ngồi một chút đi”

“ vâng”

Hai người vừa ngồi xuống , bỗng trở nên trầm mặc

Cô bây giờ ở trước mặt anh rất ít nói, đều chỉ có một cái nhìn u sầu , không giống với trước đây khi cô yêu anh ,sẽ đều có cách để dụ dỗ anh nói.

ở châu Úc mẹ anh không có gì đặc biệt, cha anh thì ngày hôm đó đã đi, mẹ thì ở đến 3 ngày hôm sau bay về Đông Ngải. Sau đó cô vẫn luôn chăm sóc anh .

Nếu như trước đây có cha mẹ cô bên cạnh , cô ít nói , vậy mà sau khi một mình ở chung với cô , anh cảm nhận được là cô vẫn y nguyên vẫn ít nói .

Nếu như không có Văn Văn , giữa bọn họ chỉ sợ luôn luôn lạnh nhạt như vậy

Anh còn nhớ , ngày thứ 3 hôm đó ,anh từ sau lưng ôm lấy cô , cô cũng không như trước, giống như dòng suối ngọt ngào tan chảy trong lòng anh , mà cô cứng nhắc rất bài xích.

Anh hỏi cô : “ em khiến anh cảm thấy giữa chúng ta như xa cách mười vạn tám nghìn dặm vậy ? Mẫn ,như thế nào vậy ?”

Cô nghĩ rồi nói :

“thời gian xa cách quá lâu , anh cũng khiến em thấy xa lạ ,Hòa Bình bọn họ chết quá bi thảm trong tim em, vẫn luôn hiện ra cảnh tượng sát hại bi thảm đó ... Hoắc Khải Hàng, anh có thể đừng chạm em được không ?em chịu không nổi rồi?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 192

Một khắc đó , anh khó tránh có chút ứ đọng, sự rạn nứt bủa vây khuôn mặt cô, trong ánh mắt là sự thống khổ, nhin không thể không hỏi một câu .

“ anh không thể chạm , nhưng Đông Đình Phong có thể chạm vào em ?”

Câu nói của anh ,chứa đầy vị ghen tức ,chỉ cần nghĩ tới bọn họ thường ngày trên giường điên loạn đảo phụng làm những việc thân mật nhất giữa nam và nữ, anh thật muốn đòi mạng cô, tâm nhẫn nhin đến khi dày vò đau khổ vô cùng tận, bọn họ đã trở thành vợ chồng. Khó tránh anh đau khổ .

Đôi mắt cô phức tạp , đột nhiên nói .

“không giống nhau”

“như thế nào không giống?”

“anh ấy khiến em không có gánh nặng. Nhưng anh , không nhìn thấy anh thực rất tốt ,nhìn thấy anh ,em không có cách nào để giải thích em cần thời gian làm phai nhạt đi những hình tượng đó khắc trong tim ...em sợ ở đâu đó sự sai trái của em....có thể là bóng ma chốc lát đã tạo thành, nó không phải là việc lí trí có thể vứt bỏ,... Khải Hàng, anh có hay không từng nghĩ qua , chúng ta đã không thể quay trở về như lúc đầu rồi .”

“ thời gian có thể giúp chúng ta tìm lại thế giới đã mất”

Anh cố chấp nói .Cô trầm mặc không nói ,nhẹ nhàng đẩy anh ra.Anh nhìn mà trong lòng rất đau buồn

Một khắc đó anh cảm thấy có vết nứt rất lớn đang kéo khoảng cách hai người họ ra xa , anh muốn kéo cô ở lại, giữ cô ở lại trong thế giới của anh , nhưng cô đang hối hận, chỉ có thể mở to mắt nhìn khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng lớn

Nhưng vẫn may giữa bọn họ còn có – cây cầu kết nối – đó chính là Văn Văn.

“đúng , chúng ta đã có liên quan đến Hoàn Vi, hôm nay em cũng đã nói đến”

Anh kéo lại tâm tư tình cảm ,nói với cô đây là tin tức vừa có được.

“ồ”

Lông mày Ninh Mẫn , nhăn thành chữ xuyên , vì Hoàn Vi mà nghĩ đến Mạc gia, trong tâm có một loại đau xót rời rạc....“ Mẫn mẫn đừng để vì Hoàn Vi có thành kiến.”

Anh biết trong tim cô đầu đang đau cái gì.: “ mỗi người đều cho bản thân sự lựa chọn khác nhau. Hoàn Vi và Mạc Nghiêu Chi cũng không phải là trong bốn tháng mới quen biết, quan hệ của bọn họ rất phức tạp. Chuyện Mạc Thần Chi , đừng để sự phẫn nộ tới Mạc Nghiêu Chi. Quan hệ em và Hoàn Vi tốt như thế, đừng vì một Mạc Thần Chi chen giữa mà náo động không tốt....”

Ninh Mẫn hít hơi đứng dậy, mặt trắng: “ Đừng ở trước mặt em nhắc tới Mạc gia. Mạc gia không có gì tốt đẹp hết!”

Nếu không phải sự trù tính của Mạc Trường Lâm, sự ép buộc này, tình hình xấu cuối cùng lại đi đến tình cảnh như vậy.

Cô bước vội ra ngoài, đợi lúc ra tới cửa , thì gặp Hách Quân.

Hách Quân quan sát ,vừa muốn chào hỏi, Ninh Mẫn đã vội bước qua , anh chỉ có thể chuyển đầu nhìn hướng Hoắc Khải Hàng : “ làm gì vậy ? tính khí quá lớn ”

Hoắc Khải Hàng không nói lời nào .

“ ay, tôi cùng anh nói chuyện, nữ nhân, đau lại về đau , nhưng , đừng quá nuông chiều, để cô ấy trèo lên đầu anh, anh sau này không có quả mà ăn!”

Ngồi lại vị trí của mình, Hoắc Khải Hàng thở dài một hơi, anh đến hy vọng cô có thể trèo lên đầu anh, cùng anh không biết lớn nhỏ, không có ngăn cách, nhưng cô của hiện tại haizzz....

Anh vê đôi lông mày có chút lo lắng, xoa nhẹ bên eo ,vẫn còn đau.Một đao này , khiến anh được nghỉ ngơi một trận rồi.

Có lẽ đợi mọi việc được xử lý xong, anh nên đưa mẹ con họ đi nơi nào đó thư giãn, suy ngẫm thật kỹ càng một chút về những tháng ngày đã trải qua, hoặc có thể tìm lại hồi ức đã qua khiến cô không còn thấy mới lạ nữa.

“ Hoắc thiếu, thân thể có chịu được không?”

Hách Quân nhìn trạng thái , hỏi luôn vấn đề, sắc mặt của anh nhìn không được tốt.

Theo lý mà nói ,thì hiện tại anh nên ở nhà dưỡng thương, nhưng chuyện này, anh khẳng khẳng đích thân làm. Ai cũng không lay chuyển được anh.

“một lúc nữa , hãy dùng xe lăn đi , bác sĩ nói , anh hiện tại chỉ có thể đi lại nhẹ nhàng ,nếu đứng quá lâu sẽ mệt. Thân thể là của mình, cứng rắn chống đỡ cũng không có ý nghĩa, anh muốn thuận lợi cùng Ninh tiểu thư chủ trì xong chuyện nghi lễ giao nhận , tốt nhất nên nghe lời tôi.”

Hoắc Khải Hàng không có cự tuyệt . 8 giờ 40 phút , Hoắc Khải Hàng ngồi trên xe đi đến phi trường Quỳnh Thành, Ninh Mẫn và anh ngồi cùng một xe , dọc đường có xe cảnh sát mở đường.

Trên đường, cô một lời cũng không nói , cả người trầm mặc mà bi thương.Trên đường đi cùng còn có Hoắc Trường An , cha con nhà Hoắc gia và người nhà – thể hiện thăm hỏi , Ninh Mẫn đứng ở một bên, đáy mắt là từng dòng nước mắt khuôn mặt ẩm ướt .

10 giờ , Trúc Quốc- quân đội trên chuyên cơ chuẩn giờ chuẩn điểm xuất hiện trên bầu trời Quỳnh Thành, lúc từng quan tài mang dụng cụ quần áo di hài được khiêng xuống, cô nghe đến mà khóc long trời lở đất.

Cha mẹ già đứng đầu ,cũng ngất xỉu, những người con ưu tú của họ , khi ra đi khỏe mạnh là vậy, khi đón về chỉ còn là tro cốt, mảnh giấy báo tử. Được tập hợp trong quan tài

Đồng Thành Phương anh rể người chị gái duy nhất, khi nhìn thấy em mình chỉ như củi khô cũng khóc đến tư tâm liệt phế.

Trương Gia Nghị người vợ mới kết hôn của anh ấy ôm đứa con vừa mới sinh có vài ngày ,nước mắt tuôn rơi bên quan tài, còn có cả tiếng khóc của đứa nhỏ ,song thân kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, khóc đến thương tâm , tình cảnh ấy là bất kỳ ai cũng cực kỳ bi thảm . xác người chết bên trong quan tài, là do người khâu lại mà thành .

Hoàn chỉnh thể xác của Châu Dĩ, một đường dây ngấn, hiện lên ngay trên cổ của anh ấy,trước khi nhận xác đứa em gái duy nhất của anh ấy đi cùng với mẹ ngồi trên xe lăn . hai mẹ con khóc thành một đoàn.

Lúc Ninh Mẫn đi đến quan tài cuối cùng, thì dừng lại, mở nắp kính, để lộ ra cái xác màu trắng như tuyết, mà bốn tháng trước cô tự tay mình chôn vùi ,nước mắt không ngừng rơi.

Đây là cái vòng nhỏ của cô, là nam nhân lớn lên cùng cô ở tiểu khu, lúc cô dẫn dắt các anh em trong tổ Liên Phong, lúc đó thích cô, mà chàng trai trẻ không dám biểu lộ tình cảm, trong nhà đã là trẻ mồ côi không người thân thích, hiện tại cuối cùng cũng quay trở về nhà rồi.

Cô chìa tay, xoa nhẹ lên xác nam nhân những vết bớt dài, cảm thấy cứng nhắc lạnh lẽo là anh ấy người duy nhất cho cô cảm giác này , anh lại không thể đối diện với cô mà cười to được nữa .

“ nếu như không có Hòa Bình che chắn , thì người chết ở đây là em”

Ninh Mẫn đứng bên người nam nhân nói, ghen ngào: “ số vết sủng trên người anh ấy, lại từng chút một lạnh lẽo đến vậy chết ở trên tay của em. Mà em không thể làm gì..... anh biết không nhóm của mình từng người một ra đi, không có hơi thở, không có độ ấm, không tim đập ,âm thanh cũng không có là loại cảm giác như thế nào chứ?”

Cô sụt sịt nước mũi, tiếng nói ghen lại, đau một chút, nhìn đã thấy mặt trên lên đỉnh đầu, thời tiết hôm nay thật tốt, nhưng thanh âm của cô lúc ấy lúc hiện như linh hồn người chết.

“ toàn bộ bầu trời, đều yên rồi”

Trong lòng Hoắc Khải Hàng có chút lo lắng, đi xe lăn qua chỗ cô , thay cô lau nước mắt, nửa lời cũng không nói ra .

“ Ninh”

Âm thanh của một người con gái hướng tới gọi .

Trong làn nước mắt mơ hồ, Ninh Mẫn ngẩng đầu nhìn thấy Hoàn Vi trang điểm một thân quý phu nhân , đứng thẳng trước mặt cô , trên mặt đều là ưu sầu nặng trĩu. Đứng bên cạnh chính là tam công tử nhà Mạc gia Mạc Nghiêu Chi – lần tiễn tử thi này là do vị tam thiếu gia tôn kim này .Cô lau

nước mắt , trước cái quét nhìn đầy lạnh lùng của Mạc Nghiêu Chi, tầm nhìn rơi trên mặt Hoàn Vi.

“chúng tôi có thể nói chuyện không ?”

Hoàn Vi nhỏ giọng đáp . “ sau lễ truy điệu”

Cô ném lại một câu

“ được “

“ A Vi , cô thấy lấy thân là phu nhân họ Mạc lại tới tham gia lễ truy điệu của Châu Dã, có phù hợp không ?nếu tôi là cô , tôi sẽ không đến !”

Lời nói của Ninh Mẫn ,rất sắc bén

“ không quản hợp hay không hợp , tôi đều đến tiễn anh ấy về nơi an nghỉ cuối cùng !”

Hoàn Vi nhỏ giọng nói “ đây là việc duy nhất tôi có thể làm vì anh ấy . bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản tôi làm điều này.”

Ánh mặt trời rực rỡ ,chiếu sáng khoe mắt sáng long lanh của Hoàn Vi.

Giọt lệ này, cuối cùng Ninh Mẫn cũng mềm lòng, không có nói thêm lời gì, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh, gió thổi lạnh trong lòng , nhìn thấy không xa, bằng hữu Cố Hiếu, đi qua đường lớn chân nam đá chân xiêu , mãi kêu một tiếng

“ Ninh , Ninh...”

Nghe thấy rất gần, cô hoảng hốt mà ôm lấy mình,nước mắt không ngừng rơi, hơn nữa sự kìm nén đẩy lên vai cô, khóc : “ tôi có thể nhìn thấy xác của anh. Tôi có thể lại được anh... Ninh Ninh, còn Hoàn Vi, bọn họ còn sống,thật là ông trời có mắt, thật quá tốt rồi ...”

Tốt không ?

Tại sao Ninh Mẫn một chút cũng không cảm thấy may mắn?

Trong tâm cô có bao nhiêu là gánh nặng.

Đau lòng, rơi nước mắt, hình như đã thành một nỗi buồn dai dẳng, thấy các chiến hữu chết mà đau xót, thấy chiến hữu không chết cũng đau lòng, nhìn thấy những người bạn cũ, cũng cùng dạng là đau xót .

Trường hợp như vậy, không có cách nào nói chuyện cũ, thời khắc như vậy, chỉ có tưởng niệm vô tận.

Sau lễ truy điệu, rất long trọng, báo dẫn ùn ùn kéo đến, đều là anh dũng liệt sĩ, không có ai biết, bọn họ đều là bị bỏ rơi mà chỉ Ninh Mẫn đối với họ đau lòng .

Sáng sớm ba ngày hôm sau, năm chàng thanh niên , thiêu thành tro cốt ,được an táng trong nghĩa trang liệt sĩ .

Hai ngày sau đó, Ninh Mẫn nhận được điều tra một loạt , ban ngày quá bận rộn , bận đến không gặp Hoắc Khải Hàng , không có thời gian gặp Hoàn Vi và Cố Hiểu

Ngày thứ 3 , cô trình đơn tận tay báo cáo từ chức—lúc ở Trung Quốc ,chức vụ thư ký đại sứ quán do cô đảm nhiệm, sau đó lại bị chuyển công tác, Rudalinte Palace là phó sở trưởng đặc chủng quân giới .do khi cô mất tích, vị trí này đến nay vẫn còn trống .

Ngày 14 tháng Giêng, ngày đầu tiên đi làm, cơ trưởng muốn đưa cô đi làm quen với cấp dưới, nhưng cô liền từ chối bức thư này .

Cơ trưởng rất khó xử : “ việc này, tôi không có cách nào phê duyệt , lên cấp trên báo cáo”

“ anh đi báo cáo đi”

Cô vẫy vẫy tay ,rời khỏi chức quan béo bở như vậy--- chỉ lưu lại ánh mắt ngơ ngẩn của đại nam nhân trong phòng....

Sau 10 giờ , cô nhận điện thoại của Hoắc Khải Hàng , cô biết anh sẽ gọi tới cuộc điện thoại này, liên giành lời hỏi trước .

“anh đang ở đâu ?”

“nhà”

Nhà trong miệng anh chính là phủ thủ tướng

“em qua đó, có lời muốn nói với anh, anh đợi đó!”

“ừ !”

Sau một vài phút , cô đã xuất hiện tại phủ thủ tướng . đây không phải lần đầu tiên cô tới ,cánh cửa quen thuộc con đường quen thuộc,cô tìm đến cái lầu nhỏ nơi anh ở.

Hoắc Khải Hàng vừa mới tỉnh dậy, mặc trên mình chiếc áo lông, ngồi trong phòng chỗ có ánh mặt trời đợi, lúc cô đẩy cửa tiến vào, người đàn ông bất phàm nổi bật đi lên chào đón, nhả đôi lông mày, trực tiếp liền hỏi :

“ Tại sao lại từ chức?”

Ninh Mẫn đi vào nói ra một câu qua loa sơ sài :

“em có thai rồi, của Đông Đình Phong, tình hình thân thể không thể em lại làm việc, tôi buộc phải dưỡng thai thật tốt, còn tổ chức hôn lễ của em”

Một khắc đó cô nhìn sắc mặt Hoắc Khải Hàng ,trong chớp mắt sắc mặt nhợt nhạt, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh sợ, sau đó, trong cơn giận có cả nỗi đau

khổ , từng tầng từng tầng tập trung như vậy hướng về cô tập kích, tim cô thắt chặt , có chút không quá nhẫn tâm đối mặt với biều tình như vậy.

Nhưng cô cắn chặt răng , cái gì cũng không nói , chính cái nhìn lạnh lẽo như vậy, tàn nhẫn muốn đem hai người yêu thương nhau đã trải qua như thế, kéo trở lại đường thẳng song song.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Ngày đó ở lại cũng không phải lựa chọn của cô, thân thể của Hoắc Khải Hàng yếu như vậy, lại vì cô mà mất đi một quả thận, cô sao có thể chọn Đông Đình Phong dứt khoát rời đi như vậy được.

Cho dù là người có một chút lương tri cũng không có làm như vậy. Tình yêu giữa bọn họ, có thể là đã bị biến vị nhưng đã từng có chung hồi ức với nhau, không ai có thể xóa bỏ .

Làm người yêu không thành, lẽ nào phải làm kẻ thù sao?

Không

Không thể được

Cô không thể để cho Đông gia có một địch thủ như vậy được, chôn vùi mối tai họa ngầm quá lớn.

Trong lòng cô rất rõ, Hoắc Trường An và Hoắc phu nhân, chọn ngày hôm đó, để giải quyết chuyện giữa ba người, dù ít dù nhiều cũng muốn bức ép cô, để cô có thể nhận thức được.

Bất luận như thế nào cô đều không có cách trốn tránh sự thật Hoắc Khải Hàng là cha của Văn Văn, cô không thể để Văn Văn sau này khi lớn lên biết được sự việc này mà oán hận cô vô tình.

Ở lại chăm sóc anh ấy, cho hai người họ một khoảng thời gian cuối cùng, để anh ấy dưỡng thương, khiến anh hiểu rõ, bọn họ đã không thể quay

lại như lúc đầu nữa, một dấu hiệu kết thúc cho tình yêu viên mãn của bọn họ, đây cũng là bước đi cô muốn hoàn thành cuối cùng.

Vốn dĩ cô muốn nói rõ sự tình với Đông Đình Phong, anh ấy lại rời đi lãnh đạm như vậy, tuyệt tình như vậy, nghĩ đến đã làm anh tổn thương, không có cách nào cô gọi điện anh không nghe máy, cô cũng gọi cho Trần Tụy cũng không có người nhận----- thật nhẫn tâm a.

Không nhận thì không nhận, cô nhẫn nại, nhân cơ hội làm rõ quan hệ giữa bọn họ. Không sai, bọn họ là vợ chồng, loại quan hệ hôn nhân này, được pháp luật bảo vệ, nhưng về tình cảm bọn họ không có sâu đậm đến mức không thể không có đối phương. Chỉ có thể nói cô có tâm nguyện, tâm nguyện hôn nhân của bọn họ được tiếp tục duy trì.

Cô suy nghĩ quá rồi, đợi lúc Hoắc Khải Hàng xuất viện, quay trở về nước, đợi mọi chuyện xử lý xong, đợi đến lúc đó cô quay lại nghĩ tiếp, bình tĩnh xem nghiên cứu đoạn hôn nhân này có nên giữ lại hay không.

Nên cô sẽ đi giữ lại, không nên cô cũng phải gặp mặt hẳn một lần, đến nơi đến chốn, đây luôn là tác phong của cô.

Phát hiện mang thai , đã trở thành cái cớ để cô giữ lại đoạn hôn nhân này, lúc nhìn thấy hai vạch đỏ , trong lòng cô rất vui sướng, kết quả như vậy, dường như đã chỉ rõ cho cô con đường cô nên đi, cô chỉ thuận theo lòng mình mà đi . đi về nơi có thể thấy ánh sáng của cuộc sống.

“Em muốn rời khỏi anh? Để sinh nó?”

Sau khi trầm mặc rất lâu Hoắc Khải Hàng mở miệng nói, âm thanh kia mơ hồ kéo theo tức giận , cùng với nỗi thống khổ phức tạp. Ánh mắt chậm rãi di chuyển, anh nhìn chăm chú vào cái bụng nhỏ bằng phẳng của cô, ở nơi đó đã từng sinh ra đứa con gái xinh đẹp, nhưng hôm nay ở đó lại đậm chồi nảy mầm của người đàn ông khác, mà cô không có tính toán sẽ dừng lại việc sai lầm này.

Cô nói cô muốn tổ chức hôn lễ, mà người trong hôn lễ không phải là anh, bi ai biết bao.

“vâng”

Cô gật đầu , một cái thật mạnh, ôm ngực nhìn chăm chú vào người đàn ông cô đã từng yêu sâu đậm. “ Khải Hàng , mấy ngày qua em đã nghĩ rất rõ ràng, chung quy tất cả mọi chuyện đã qua đều đã qua”

“Em không có cách nào buông bỏ hoàn toàn, ở lại Quỳnh Thành, ở lại nơi lộng lẫy xa hoa có thể vứt bỏ tất cả xem như chuyện chưa từng xảy ra, em không thể làm được.”

“Lòng em, đau lắm, cần phải rời xa thị phi để dưỡng thương, Quỳnh Thành không còn là nơi phù hợp với em nữa, cửa lớn nhà Hoắc gia em không có dũng khí bước vào.”

“ Nếu như, đổi lại là sáu năm trước em nghĩ em sẽ rất vui vẻ mà đón nhận, sau đó sẽ cố gắng làm người vợ tốt của anh, nhưng bây giờ em không làm được, chỗ ngồi trang nghiêm như vậy khiến em cảm giác không thể thờ nổi, bất luận là cha anh hay mẹ anh em đều cảm thấy áp lực, anh cũng có thể cảm nhận được mấy ngày qua chúng ta ở chung với nhau, đã không thể quay lại lúc còn thân mật khăng khít nữa rồi, loại ngăn cách đó đã vô hình hình thành.

“Có lẽ anh sẽ nói, thời gian sẽ thay đổi tất cả, chúng ta có thể cố gắng tới lại gần nhau , nhưng em có thai rồi”

“ Mẹ anh đã nói muốn vào cửa của Hoắc gia thì phải xử lý những thứ không nên có trên người, toàn tâm toàn ý ở lại Hoắc gia, kết quả ông trời đang đùa giỡn chúng ta”

“Nó là máu thịt trên người em , em không có cách nào buông bỏ, cho nên, em nghĩ , chúng ta nên buông tha cho nhau đi”

“Không cần miễn cưỡng ở cùng nhau, sẽ làm cả hai đều đau khổ”

“ Chúng ta không thể ở lúc tình yêu còn nhiệt liệt đi đến hôn nhân, mà quay về với thế giới của riêng mình, bây giờ khoảng cách giữa chúng ta cách quá xa xôi rồi, ngay cả liếc nhìn cũng rất xa. Hồi tưởng lại tất cả đều đã rất đẹp, nhưng đã không thể cùng nắm tay nhau cho tới khi đầu bạc răng long. Em gả đi còn tiếc nuối trong lòng, sẽ vĩnh viễn là vương mắc trong lòng anh, em mang đứa nhỏ, gia tộc của anh càng không dễ dàng tha thứ, tất cả hết thảy đều trở thành chướng ngại giữa chúng ta.”

Cô nói chuyện rất bình tĩnh. Biểu hiện kia thật giống như lời cô nói đã qua suy sâu tính kỹ(suy nghĩ kỹ càng) mới thông suốt mà khái quát nên”

Trong lòng anh xuất hiện tia kinh hoàng lo sợ, cảm giác trống rỗng phủ vây lấy toàn thân anh.

“cho nên , em đã chọn anh ta--- lựa chọn này đến tận bây giờ em mới hạ quyết tâm”

Vẻ mặt của anh có tan nát, âm thanh của anh có bi ai, trong lòng anh cảm nhận được, ngày đó cô ở lại, là vì tình thế cấp bách, bởi vì cô rất lương thiện.

“Uhm”

Cô gật đầu, cũng không che dấu suy nghĩ trong lòng.

“ Thân thể của anh cũng đã tốt lên rất nhiều, tiếp tục điều trị là có thể được , em ở lại cũng vô ích,”

“Khải Hàng ơn cứu mạng của anh, em không có báo đáp, em sẽ ghi nhớ trong lòng. Sau này khi có cơ hội em sẽ báo đáp anh, những cái khác em không thể cho anh, quyền nuôi dưỡng Văn Văn em sợ em cũng không có

cách nào vứt bỏ được. Nếu như anh nói đồng ý buông tay em sẽ rất cảm kích....”

Anh cười lộ vẻ thê lương, cảm thấy bản thân thật rất thất bại ---- cô không chỉ muốn rời xa anh còn muốn mang con gái anh đi, đến gọi người đàn ông khác là cha.

“ Anh không thể buông tay”

Hoặc Khải Hàng ném năm chữ này xuống như có lực.

Khiến mặt Ninh Mẫn u ám đến cực điểm, hô hấp cũng quặn đau theo, cô cắn răng hít vào thật sâu, nói

“Không nên làm náo loạn đến pháp luật như vậy. Có ý nghĩa sao?”

“ Không có ý nghĩa , chỉ biết sẽ làm tổn thương tình cảm”

Hoặc Khải Hàng cười nói đau lòng, bước gần thêm một bước, hai tay nắm lấy vai cô, muốn giữ lại điều cuối cùng này

“Vốn không có biện pháp khác sao? Anh có thể tất cả đều không cần, chúng ta có thể ra nước ngoài định cư, em muốn đứa nhỏ này, anh không ngăn cản em sinh nó ra, anh sẽ làm cha của nó...”

“ Không anh buông không được, em cũng vậy ... đứa nhỏ này sẽ vĩnh viễn trở thành vướng mắc trong lòng chúng ta. Em xin lỗi, Khải Hàng , trong thế giới quyền lợi, có quá nhiều phức tạp, em chỉ cần một cuộc sống tương đối thôi.”

Đôi tay nắm vai cô rất đau. Giờ phút này thân thể cô đau , tim cô cũng đau – muốn đem máu thịt trên người anh vứt bỏ, làm sao không đau cho được.

“Đơn giản? Theo anh ta, em có thể sống đơn giản được sao? Không , không thể Mẫn Mẫn em căn bản không biết anh ta, người đàn ông đó so với tưởng tượng của em rất phức tạp”

Khải Hàng thâm trầm muốn thuyết phục cô. Đông gia là đại gia tộc, lại làm sao có thể đơn giản, gia thế vẫn còn đó.

“ Ít nhất, anh ấy cho em cảm giác an toàn , Hoắc gia ... khiến em sợ hãi”

Cô nhẹ nhàng rời khỏi đôi tay đang kiềm chế cô, khiến cô cảm giác như bị trói buộc. Hoắc Khải Hàng nhìn động tác này của cô, tâm , sớm đã cách xa anh, số phận cùng anh thật là trò cười cho thiên hạ.

“Nếu như em khẳng khẳng muốn đi vậy đứa nhỏ phải ở lại”

Hoắc Khải Hàng cắn răng quay đầu. Bây giờ dường như chỉ có thể dùng tình mẫu tử để níu giữ cô rời bước

“Em muốn nhìn Văn Văn lớn lên , chỉ có thể ở lại làm Hoắc phu nhân”

Anh chỉ có thể bức cô như vậy.

Ninh Mẫn cúi đầu, nghĩ mình ở đây tranh thủ quyền nuôi dưỡng có bao nhiêu phần thắng, tâm lý rối rắm, quần quanh bao nhiêu loạn lạc cùng đau khổ.

“ Được , vậy chúng ta chỉ có thể gặp mặt trên tòa án”

Cuối cùng cô chuyển thân, thẳng lưng, bước đi ra ngoài. Hoắc Khải Hàng chỉ có thể xoay người đau lòng , nhìn cô từng bước rời đi.

Thật sự rất muốn vượt qua kéo cô quay lại, nhưng cuối cùng anh cái gì cũng không làm, làn nước nơi đáy mắt đã lan tràn ra hai mắt anh, anh suy sụp ngồi vào nơi ánh mặt trời, như có giọt nước nóng bỏng rơi xuống.

Tình yêu của anh , tan nát rồi __ cường cầu cũng vô dụng.

Yêu, quý đều ở cả hai , mà cô và anh đều đã đi vào ngõ cụt rồi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Rời khỏi phủ thủ tướng Ninh Mẫn trực tiếp lái xe về nhà, chưa vào cửa chợt nghe có tiếng đàn piano truyền tới, mẹ đang cùng Văn Văn đánh đàn, cô lập tức nghĩ muốn đem đứa bé này bồi dưỡng thành thực nữ, Ninh Mẫn đi vào trong nghe một lát

Văn Văn hỏi: “ Mẹ con đàn nghe hay không?”

Cô cười hôn con gái một cái : “ rất hay, nào để mẹ đàn một khúc”

Cô ngồi xuống

Từng phím đàn chuyển động, từng khúc nhạc nhẹ nhàng, lưu loát. Mẹ và Văn Văn ở bên nghe đánh theo nhịp.

Tinh thần có chút hoảng hốt , trong đầu cô lại tái hiện cảnh ở Đông viên lúc Đông Đình Phong đàn bài > người kia đa tài đa nghệ , đàn nghe hay vô cùng.

“ Mọi việc thế nào rồi?”

“ Rất tốt ạ “

Đàn một khúc hai mẹ con đi ra phòng khách nói chuyện để cho Văn Văn tiếp tục đàn.

“Hoắc Khải Hàng nói thế nào?”

Lăng Châu quan sát sắc mặt con gái, kết quả vẫn là không tốt cho lắm

“Anh ấy muốn Văn Vãn”

Ninh Mẫn liếc mắt cười tủm tỉm khi Văn Vãn đàn vui vẻ, đứa nhỏ này là máu thịt của cô , cô sao có thể nỡ lòng vứt bỏ,

Lăng Châu vừa nghe sắc mặt liền trắng bệch, Hoắc gia muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ, mà bọn họ chỉ là gia đình bình thường sợ rằng không thể tranh đoạt được.

“Mẹ con phải đi hai ngày, về trước Ba Thành một chuyến” Ninh Mẫn chuyển đề tài

“Nếu không để cha và con cùng đi”

Cô cười cầm tay mẹ mình nói “ Không cần, chuyện của con, tự con có thể giải quyết”

“Đứa nhỏ nhà Đông gia, vẫn còn tức giận, cứ một mình như vậy quay về...”

Lăng Châu thật sự cảm thấy không ổn

“Hay là gọi điện bảo nó qua đây một chuyến... con mang thai đi lại sẽ rất mệt”

“Không sao, con bây giờ còn chưa có phản ứng lúc thai nghén, cùng giống người bình thường, không sợ, sức khỏe của con gái mẹ , mẹ sợ gì.... được rồi con đi chuẩn bị một chút , cơm trưa xong con sẽ đi....vé máy bay con đã đặt lúc trên đường về nhà rồi”

Sau bữa trưa Ninh Mẫn cho Văn Vãn ngủ , đợi con bé ngủ say, cô vác balo lên vai, đi đến sân bay.

Ba giờ sau cô đã xuất hiện ở Ba Thành.

Lúc này 3h30' chiều ngày 14 tháng giêng, cô đứng trước cổng Đông viên, nhìn bức tường cao cao trắng như tuyết, thẳng tắp không thấy bờ, đem cả Đông viên tạo thành một thiên đường nhỏ, cảm thấy không khỏi xúc động, cái vườn này thật lớn

Nhớ ngày đó khi được đón đến đây, cô nghĩ rằng sẽ chỉ là điểm dừng chân của mình. Ai biết được giờ đây nó lại là nơi trú ngụ của cô, cô vì nó mà dừng chân

Cửa Đông viên rất lớn, một con đường nhựa rộng lớn thông với các đường khác trong Đông viên, hai bên bốn mùa đều cây cỏ xanh mát.

Cánh cửa lớn đóng chặt, hai bên cửa là hai con sư tử đá trấn thủ, bên trong phòng bảo vệ có mấy người đang nói chuyện cô đi lên thì từ bên trong có người đi ra, cô nhận ra là đội trưởng đội bảo vệ Vệ Lâm.

“Đại thiếu phu nhân”

Vệ Lâm thấy cô hết sức kinh ngạc, người phụ nữ này mất tích nửa tháng, tại sao lại tự xuất hiện.

“Vệ Lâm phải không? Xin chào. Căn Chi có ở nhà chứ?”

Vệ Lâm càng cảm thấy kỳ quái, bọn họ không phải là vợ chồng hay sao, sao lại không biết tung tích của Đông thiếu

“Dạ có”

“Tôi có thể vào trong chứ?”

Ninh Mẫn hướng mắt vào bên trong, sân đình thật sâu không thấy đáy

“Đương nhiên rồi....”

Cấp trên vừa rồi không có phát lệnh cấm không cho Hàn Tình vào , cho nên anh không thể ngăn cản, vươn tay lên mở cổng lớn.

Ninh Mẫn sờ sờ cái balo đeo trên vai, bước từng bước vào trong. Vệ Lâm nhìn ở phía sau, đưa tay đóng cổng lại, về phòng bảo vệ gọi điện thoại.

Trên đường đi , có người hầu chào hỏi cô, có cung kính, cũng có ánh mắt đầy tò mò, khẳng định đang thắc mắc không thấy cô mấy ngày qua đi nơi nào__ ngay cả đêm giao thừa cũng không xuất hiện, chuyện này khẳng định không bình thường.

Ánh mặt trời sáng lạng, gió có chút se lạnh đều được ánh mặt trời sưởi ấm, truyền đến mấy câu nói.

“Không phải nói rồi đi sao, sao còn quay trở lại?”

“tôi còn tưởng rằng lần này vị kia sẽ lên làm chính cơ...”

“Cũng không đúng , nếu thật sự rồi đi, phòng bảo vệ làm sao cho người vào?”

Chưa tới cầu thang Ninh Mẫn đã thấy Đông Dạng hai tay ôm ngực, xinh đẹp đứng đó, chiếc váy mỏng màu tím làm lộ ra đường cong quyến rũ của bà, bà vuốt cằm, ánh mắt như thiêu như đốt đang nhìn cô đi vào, ánh mắt xa cách, chắc hẳn bà đang rất tức giận.

Haizzz cô biết lần này cô quay về, phải chịu khổ một chút

“Cô Ngũ”

Cô nhẹ nhàng nói, đứng cách xa bốn năm bước.

Đông Dạng cười như không cười nói, “Ồ ! có phải đã gọi sai rồi hay không? Ta là cô Ngũ của cô, cô Ngũ này là gọi theo ai đây? Tại sao ta lại không biết các anh khác của ta có nuôi một đứa cháu gái lớn vậy?”

Lời nói mang đầy châm biếm. Ninh Mẫn trầm mặc một lúc, bảo cô cần xin tha thứ, cô sẽ không nói, cô không có làm sai cái gì.

“Cô Ngũ , con đến tìm Cẩn Chi!”

Câu trần thuật hết sức ngắn gọn

“Pi.. cô có tư cách gì mà gọi Cẩn Chi nhà ta, phiền cô gọi nó là Đông thiếu, hoặc Đông tiên sinh.”

Đông Dạng lập tức quát mắng, miệng nói ra lời nói thật lợi hại, vô tình

Cô cũng đành chịu, nhưng lại phản bác một câu rất có lực, nhả từng câu từng chữ.

“Cô ngũ, con cũng là vợ của anh ấy , con không có tư cách vậy còn ai có tư cách?”

“ Sớm đã không phải.... thỏa thuận ly hôn Cẩn Chi đã ký, từ nay về sau, cô làm gì thì làm, đừng làm trò ở Đông viên quấy rầy sự thanh tịnh của cha con nó. Ra ngoài..... cô lập tức ra ngoài cho ta”

Đông Dạng chỉ ra phía cửa, mặt lãnh đạm, kịch liệt tàn ác nói.

Ninh Mẫn không tức giận, chỉ thận trọng bỏ balo trên vai xuống, từ bên trong lấy ra một phần tài liệu , nói.

“Cô nói là cái bản thỏa thuận này sao? Không sai anh ấy đã ký , nhưng con không có ký....cho nên , nó hoàn toàn không có hiệu lực pháp luật...”

Khi nói chuyện cô đem bản thỏa thuận nay xé thành hai ba mảnh nhỏ.

Xoạt xoẹt xoẹt âm thanh xé vang dội .

Rất nhanh bản tài liệu trên tay cô đã thành giấy vụn rơi trên nền nhà bị gió thổi bay.

“Bây giờ con có tư cách gặp chứ?”

Đông Dạng ngẩn người ra, nghẹn lời, nghĩ tới chuyện trước kia trong lòng vẫn tức giận.

Đứng ở trong gió, bà nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi phong trần gió bụi trên mặt của con nha đầu này thật xinh đẹp, trong lòng mềm nhũn ra bao nhiêu, nhưng trên mặt vẫn không mềm lòng, vừa định nói, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.... cô coi Cẩn Chi nhà ta là cái gì....

“Trở về là tốt rồi”

Âm thanh già nua, từ phía sau Đông Dạng vang lên, ngay sau đó, Đông Lục Phúc chống gậy đi ra. Vẻ mặt hiền lành, phân phó người ở phía sau, nói

“Mẹ Đông qua đỡ hành lý cho thiếu phu nhân, A Bách dẫn phu nhân đi gặp thiếu gia..... còn nữa buổi tối làm thêm đồ ăn.”

Ninh Mẫn xúc động kêu lên một tiếng: “ông”

Đông Lục Phúc đối đãi với cô thật không tồi.

“Đi đi, đứa nhỏ kia ngoài miệng cái gì cũng không nói, nhưng trong lòng rất đau, nha đầu con vẫn nên đi dỗ nó trước quay về ông cháu mình nói chuyện sau...”

Ông cụ vẫy vẫy tay, toát ra ý cười, cuối cùng ông cũng không có nhìn lầm người.

“Vâng, con biết rồi ạ”

Ninh Mẫn đem balo đưa cho mẹ Đông khom người đi theo chú Bách đi trên con đường đá cuội đi về phía đông.

Chờ khi bọn họ đi xa Đông Dạng quay đầu thở dài một hơi oán hận.

“Cha, cha vội cái gì đã giải thoát cho nó, đứa nhỏ này cần phải được giáo huấn, để nó nhớ kỹ, nó không được khi dễ Cẩn Chi nhà ta, những thứ không có được.....khi có được rồi mất đi mới biết quý trọng..”

Nói đến đây, bà vẫn chưa giáo huấn đủ.

Đông Lục Phúc cười, lắc đầu: “Tiền đồ của con! Sao lại có thể cùng vãn bối so đo tính toán như vậy?”

Bà hừ hừ vài tiếng: “đây gọi là lấy báo đổi báo, ai kêu đứa nhỏ này khi dễ Cẩn Chi nhà ta”

“Có người phụ nữ có thể khi dễ Cẩn Chi đó coi như là chuyện tốt”

Đông Lục Phúc chống gậy đi vào trong phòng, Đông Dạng liền đi theo, chợt nghe ông cụ nói “À. Con nói xem nhà chúng ta năm nay sẽ có thêm cháu trai hay không?”

“Ha Ha. cha tư tưởng này của cha thật là nhanh đó nhe, nhân tài quay về nhà cha liên trông cậy ôm cháu? Nhưng năng lực Cẩn Chi nhà chúng ta. Năm nay có con trai, cũng không nói giỡn...”

Đông Dạng cười dài đưa ra kết luận, đối với việc này bà rất mong chờ.

Ở trên đường đi chú Bách nói cho cô biết thiếu gia đang chơi tennis, kỷ nghỉ năm nay tương đối dài, hơn nữa thiếu gia cũng muốn nghỉ mấy ngày, cho nên mấy ngày nay luôn ở bên cạnh Đông lão gia, còn có tiểu thiếu gia cũng ở lại không đi, trọn một kỳ nghỉ tết, anh ấy lười chẳng muốn đi lại,

hôm nay thời tiết tốt Lôi Lôi quần lấy anh đi chơi bóng, đánh đã một hồi lâu còn có phu nhân và thất gia ở đó , bọn họ đánh kếp

Hai người đi ước chừng khoảng 10 phút thì tới sân bóng tennis.

Bên cạnh sân bóng có một phòng nghỉ , ngoài phòng nghỉ có một cái bàn, trên bàn bày ngập hoa quả đồ uống.

Đông Đình Phong vừa mới đánh một trận đánh hay, đầu đầy mồ hôi, ngồi xuống bàn, cầm một bình nước uống ừng ực, bên cạnh một người con gái thân mật lau mồ hôi cho anh, anh không có đẩy ra, đối diện Đông phu nhân Hà Cúc Hoa đang cười cười như rất vừa lòng.

Ngay sau đó người con gái kia không biết như thế nào liền bị trật chân, ngã người về phía sau, Đông Đình Phong đưa tay ra ôm lấy người.

“Đau , đau chân quá”

Lúc queo qua Ninh Mẫn đã nhìn thấy màn này, không thấy rõ diện mạo của người con gái kia nhưng tiếng kêu rất vang dội, cô nghe được rõ ràng chính là tiếng của An na

Đông Đình Phong đỡ cô ngồi xuống, cởi giày ra xem xét : “ Chân bị thương rồi. Lôi Lôi mau gọi điện thoại cho bác sĩ Trần đến xem xem.”

Lúc này điện thoại anh reo lên, anh quay đầu cầm điện thoại xem, liền nhận điện thoại, dùng giọng chuẩn tiếng pháp lưu loát trả lời, có vẻ đang nói chuyện làm ăn.

Ninh Mẫn lẳng lặng đứng nhìn, chú Bách muốn gọi nhưng cô không cho phép.

Tất cả mọi người đã nhìn thấy cô, nụ cười ấm áp của Đông phu nhân khi nhìn thấy cô chợt lạnh nhạt, Đông Lôi đứng bên cạnh gọi điện thoại cũng

nhăn mày, Đông Diệu Tuấn đang uống nước đông tác cũng dừng lại, An Na cũng quay đầu lại nhìn, vẻ mặt phức tạp, chỉ có mình anh là đang đưa lưng về phía cô.

Đông Đình Phong nhận điện thoại xong , thấy ánh mắt khác thường của mọi người, thuận theo ánh mắt nhìn , chậm rãi quay đầu, anh trên người mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, vẻ mặt bừng bừng sức sống, trên mặt một vệt nước chảy xuống, tóc cắt ngắn, trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn thấy cô anh giật mình , cũng bình tĩnh đứng đó, cũng không có vui mừng chạy đến, ánh mắt ôn hòa, nhưng lúc nhìn cô thì biến đổi, thâm thúy khó lường.

“Cô vẫn còn mặt mũi quay trở về sao?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Là Đông Lôi, người gương mẫu, chạy đến, giọng nói căm tức, vẻ mặt tức giận.

Chuyện xảy ra ở Úc, mẹ cô đã nói cho cô biết.

Sau khi nghe xong, cô rất khiếp sợ và tức giận.

Khiếp sợ chính là, chị dâu của cô đã có bạn trai, hơn nữa còn sinh cho nhà họ một đứa con gái. Việc này làm cho người ta khó có thể chấp nhận. Sau ba mươi năm anh của cô mới yêu một người phụ nữ mà lại người bắt cá hai tay. Bắt cá hai tay thì hai tay đi, miễn sao anh thích là được. Nhưng mà, cô cảm thấy người phụ nữ tên Ninh Sinh Ca này là một người phụ nữ không xứng với anh cô.

Tức giận chính là, cô ta giám bỏ mặc anh cô. Mới kết hôn có vài ngày đã muốn ly hôn.

Tại sao lại làm vậy!

Nếu là không quên được tình cũ, thì tại sao lại lấy anh cô?

Lại muốn cưới nhanh như vậy?

Chuyện này, cô không thể nhẫn nhịn được.

Trở về được mấy ngày qua, cô thấy bộ dáng không vui của anh cô, cùng với bộ dáng ủ rũ của Đông Kỳ, làm cho người ta cũng phát ngán, lúc trước

rất tốt, tất cả lại bị phá hư như bây giờ.

Bây giờ, cô nhìn thấy tâm của anh mình bị tổn thương vì một người phụ nữ, liền trách mắng anh, như một loại bản năng.

Cô giống như con gà mẹ, muốn bảo vệ con mình.

chẳng lẽ cô rất mềm yếu hay sao, còn von gà này thì rất mạnh mẽ, bộ dáng không thay đổi, rất kỳ lạ.

Nhưng theo chuyện khác thì, Đông Đình Phong, rất yêu người em này.

Ninh Mẫn cũng không trách móc, nhúu mày, liếc nhìn cái chân Đông Lôi đang giơ lên vì tức giận, phía sau là vẻ mặt đang coi kịch của Thất Thúc Đông Diệu Tuấn, ngồi trên ghế bên cạnh An Na, sắc mặt chìm xuống, bỗng nhiên đưa tay nắm tay Đông Đình Phong, Đông Đình Phong cúi đầu nhìn, mặt cô nham, Hà Cúc Hoa chậm rãi đứng lên, nhìn khuôn mặt của con mình, nói: “ Cẩn Chi, tiểu An đau chân, con ôm con bé đi công viên đi, mẹ có lời muốn nói với Ninh Mẫn...”

Đông Đình Phong nhăn mặt, rút tay về, xoay người cầmchai nước lên uống vài ngụm, sau khi giải khát xong mới nhàn nhạt nói: “ mẹ, mẹ muốn nói cái gì, con không thể nghe sao... Mẹ cứ nói đi, nói cho con nghe, không có chuyện gì lớn cả...”

Lời này tương đương từ chối yêu cầu của Đông phu nhân, mặt Anna khẽ trắng nhợt.

“ Chuyện của phụ nữ, tốt nhất con không nên nghe... Còn nói, con không cần thiết để ý tới, té một lần, thì phải biết nhìn xa trông rộng. Cùng một chuyện, con muốn té hai lần sao? Mẹ không cho chuyện đó lại xảy ra nữa. Con tốt nhất nên suy nghĩ chút đi.”

Hà Cúc Hoa mặc một bộ đồ thể thao, đứng lên, đi tới. Khí thế này, lộ ra địch ý.

Lúc trước, vì con bà thích, nên bà không có tính toán chuyện cô vì người khác sinh con, trong lòng cũng băn khoăn người nam nhân khác, chỉ cần một lát, cô có thể lựa chọn, bỏ qua hết tất cả, có thể chấp nhận cô, nhưng cuối cùng, cô ấy lại chọn người yêu cũ. Đình Phong dĩ nhiên đi ra, mấy ngày nay, tâm trạng không vui, hiện tại tất cả đã qua, cô được kêu, liền chạy tới, thật là muốn hành hạ Đình Phong đến khi nào đây?

“ Nhà họ Đông và nhà họ Hoắc có thâm thù đại hận, nhà họ Đông không chấp nhận người nhà họ Hoắc, Diêu Tuấn, gọi bảo về đến cho tôi, sau này cô ta không được đến đây nữa, ai mà cho cô ta vào thì cũng cuốn gói đi luôn.”

Gương mặt Hà Cúc Hoa trầm xuống, hạ lệnh, giọng nói rất có lực, giống khí thế của nữ chủ nhân.

Đông Diêu Tuấn không nói gì, thả cái chén xuống, sờ lỗ mũi, lộ ra vẻ khó khăn.

Con người Đông Đình Phong đảo mắt một chút, nghe như vậy rất không vui: “ mẹ...” Mới mở miệng, đã bị chặn lại.

“ Đừng gọi ta, không có bản lĩnh. Nam nhân của nhà họ Đông không có chí khí, trên đời này đầy phụ nữ, không chỉ có cô ta, nếu con muốn phụ nữ, thì nói một câu, cứ đứng đó mà chọn, ai mà không muốn làm con dâu nhà họ Đông. Còn người mà tính tình xấu thì không xứng vào nhà chúng ta, còn có ý chí không kiên định, thì cũng không xứng, chỉ có người toàn tâm toàn ý yêu chồng mình nguyện ý bị chồng mình giao ra tất cả, thì mới là người con gái tốt..”

Một câu nói như vậy, tuyệt đối không nể mặt. Yêu rất sâu, mà trách cũng rất nặng nề.

Đạo lý này, Ninh Mẫn dĩ nhiên là hiểu, Đông Đình Phong cũng với Đông Lô đều là bảo bối trong lòng bà, là da thịt của bà, ai cũng không được làm nhục nó, cũng giống như là làm nhục bà.

“ Mẹ...”

“ Câm miệng, chuyện này là ta làm chủ, con, lập tức về phòng cho mẹ. Không có mẹ cho phép, không cho ra ngoài, nếu con dám quàn, thì đừng nhìn mặt mẹ nữa. Hôm nay mẹ không thể không đuổi cô ta đi!”

Hà Hoa tức trạch móc con, mặt rất giận dữ, trocws nay chưa từng thấy.

Lúc này, bà con Đông Đình Phong như đứa nhỏ chưa biết suy nghĩ, mà bà đã quên, ba muốn năm nay con bà rất cường đại đến nỗi không ai có thể sánh kịp.

Cái này là tình mẫu tử trời sinh: khi con mình bị thương, liền có bản năng bảo vệ. Muốn con mình hạnh phúc. Chỉ sợ con không phải là con ruột, như tình mẫu tử, thì không ai có thể ngăn được là hết sức bảo vệ con.

Đông Diệu Tuấn lặng lẽ đứng lên, đành phải giảng hòa: “ Chị dâu, chị nhìn nè, con bé là chú Bách mang đến, có thể thấy được ông ấy...”

“ Vậy thì như thế nào? Cô ta muốn vào nhà họ Đông, cũng nên nghĩ về bản thân mình chút, xem có xứng hay không? Từ tục tũ tôi còn chưa có nói đâu... Các người giúp cái gì...”

Hà Cúc Hoa lớn tiếng mắng một câu.

Đông Diệu Tuấn không thể nói gì nên im lặng, chỉ lẳng lặng nhìn.

Ninh Mẫn không có cãi lại cũng không phản bác, bây giờ cô muốn nói như thế nào, cũng là sai. Bởi vì Đông phu nhân đã sớm không vừa mắt cô. Muốn giải thích cũng không thể xóa đi được.

Đông Đình Phong lại nhăn mày.

Anh buông bình trên tay xuống, không muốn cùng mẹ xung đột, ngược lại đứng yên không nói, nhìn từng điểm xanh trắng trên mặt cô, cô mặc bộ áo gió xám tro, bên trong có một áo lông sáng màu, trên cổ có khăn choàng, lỏng lết muốn rớt xuống, dưới là một chiếc giày, đầu cột cao thành đuôi ngựa, hai tay nắm thành quả đấm. Trước đây cô ăn nói rất khéo, bây giờ cô lại không nói được lời nào.

“ Em tới đây làm cái gì?” anh không di chuyển, sắc mặt bình tĩnh, bộ dáng kia, giống như cô cùng anh không quen biết, là người xa lạ, giọng nói nặng nề xa cách.

Ninh Mẫn rút cuộc phản ứng, lỗ mũi cô chua xót, trông rất thê thảm, nửa tháng không thấy, có chút nhớ mong, Đông Đình Phong, anh có nhớ em không?

Cô nhẹ nhàng nói: “ Em không thể đến sao? Không phải anh đã nói, nơi này là nhà của em sao?”

“ Ninh Mẫn, cô nghĩ sai rồi! Cô chẳng qua lớn lên giống Hàn Nhu, cô không phải Hàn Nhu, nói như vậy, thật sự có chút kỳ quái. Sao nói này lại là nhà của cô...”

An Na không nghe nổi nữa, nên nói một câu.

Ánh mắt Đông Đình Phong hơi bị sâu, mới nói xong cũng không nói gì nữa.

Ninh Mẫn trầm mặc, không để ý sự khiêu khích của An Na, chỉ ngó anh, nên nói một câu: “ Đông Đình Phong, em chỉ muốn anh nói một câu, nơi này có phải nhà của em không, anh không thích em, thì em sẽ đi ngay! Tuyệt đối không muốn bị mắng lần thứ hai!”

Một thân một mình cô trong gió, gương mặt cô quật cường, ánh mắt lóe ra, giọng nói ương nghạnh, bởi vì trong lòng cô đang khó chịu.

Hà Cúc Hoa nhú này, sắc mặt trầm xuống, quát một câu.

“ Nơi này khi nào thành nhà của cô rồi? Nhà của cô ở Quỳnh Thành. Yêu thì đi đi, không ai cản cô. Đình Phong, mang theo tiểu An, theo mẹ về vườn, mẹ có lời muốn nói...”

Nhưng Đông Đình Phong không để ý tới, anh yên lặng bước về phía cô, đứng cách ba bước, hai tay đút túi, đánh giá trên dưới, thản nhiên nói: “ Tính tình vẫn như vậy, em nghĩ anh bị như vậy thì sao còn thích em được nữa?”

Lời này, mang theo lạnh lạnh, cũng mang theo mấy phần đăm đăm, giống như chuyện này cùng anh không có quan hệ.

Ninh Mẫn nhìn chăm chú, nghiên cứu, muốn nhìn ra suy nghĩ thật sự của anh nhất định là nói dối. Chắc chắn anh đang giận cô.

Nhưng khi anh đi qua, đi về phía bãi xe, một mùi hương bạc hà thơm ngát xẹt qua, không còn chiếm giữ cô nữa, không nhốt cô, lòng của cô không khỏi thấp thỏm: “ Đình Phong...”

Cô mền nhũn kêu một tiếng, đuổi theo, hai tay giang ra, ngăn cản không được, lộ ra vẻ mặt gấp gáp.

Anh lại đứng lại, ngẩng đầu, nhú mi, xem kỹ.

Lú này Ninh Mẫn muốn tìm một chút nhẹ nhàng ở anh nhưng không coa. Rất lạnh nhạt. Cô không có biện pháp để biết tâm tư của anh, tâm cô rất loạn: “ Anh không cần em!” Cô hạ thấp mình, muốn dụ dỗ anh, cô nghĩ đến khuyên nhủ của mẹ cô cùng dận dò của ông nội.

“ Tại sao muốn anh trả lời em? Anh phải trả lời cái gì, sao anh phải trả lời, em là gì của anh?”

Giọng nói mĩa mai, thái độ ác liệt, làm cho tâm cô run sợ.

Vẻ mặt cô không tin nhìn chăm chăm anh, ánh mắt anh lạnh như băng, cô hoàn toàn nhìn thấy không có nhu tình gì.

Nam nhân ghê tởm.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 196

“ Không trả lời thì phải trả lời, có cái gì không được... Đông Đình Phong, anh đừng có hối hận. Em sẽ đi, anh đừng nghĩ em sẽ trở lại! Về phần giấy ly hôn, em sẽ cho người mang qua.”

Cô cắn răng, cô rất tức giận, xoay người bỏ đi.

Mới đi được hai bước đã bị kéo lại: “ Đi đâu?” Giọng nói lạnh như băng, lực tay còn lớn, rất chặt.

“ Không liên quan đến anh, anh xem em là ai? Anh muốn quản sao?”

Cô hung hăng dứt ra, sau đó rống lên, chạy nhanh về phía trước, không có quay đầu lại.

Cùng không bao xa, cánh tay cô lại bị kéo trở lại, một giây sau, một giọng nói bất đắc dĩ, cùng cảm tức vang lên: “ Tính tình em xấu như vậy... vừa xấu lại vừa cứng, làm sao hết lần này đến lần khác anh đều thích chứ?”

Sau đó, cô bị ôm chặt, cùng với một câu thở dài, anh cúi đầu nói một câu: “ Ninh Sinh Ca, em thắng... anh thua rồi!”

Tất cả phản kháng đều vô nghĩa... vì câu này mà thành hư vô, mặt cậu anh, dính sát vào tóc cô, cô cảm giác được tim anh đập rất nhanh, cánh tay siết chặt lại, hơi thở của cô như biến mất, người giống như biến thành nước.

“ Đi, chúng ta về nhà rồi nói!” Anh nói rất nhỏ, dắt tay nàng quay về.

Cô quay đầu nhìn, có chút nhụt chí, sắc mặt anh rất kiên quyết.

Cô muôn đem tay dứt ra, nhưng anh càng nắm chặt, vừa đi, vừa gọi điện, cho người mang xe đến.

Hai ba phút sau, Trần Tụy mang xe lại. Anh mở cửa phụ, cho cô vào trong, cho tài xế xuống xe, anh vào buồng lái, chỉ mấy phút, anh đạp xe chạy đi.

Cho nên anh không thấy vẻ mặt của mấy người đằng sau.

Đông Lôi tức giận, làm sao anh có thể không xó nguyên tắc như vậy.

Đông Diệu Tuấn cười nhẹ, tình yêu của nam nhân thì không thể nói bằng lý lẽ.

Hà Cúc Hoa nhú my, rất tức giận, xon lớn rồi không cần mẹ.

Trái tim An Na đau đốn, anh không thấy sự tồn tại của cô... Hoàn toàn không muốn chịu trách nhiệm với cô... Không được, chuyện này không thể.

Trên chiếc xe Benteley, một nam nữ đang nói chuyện.

Đông Đình Phong chăm chú lái xe, vừa lấy điện thoại gọi cho dì Quý, để cho dì lên lầu dọn dẹp, anh nói anh sắp đến.

Ninh Mẫn ngồi trong xe, rất ấm áp, cũng rất yên lặng, tâm tình cũng rất thoải mái, không có sóng gió rất an tâm.

Thỉnh thoảng cô quay đầu nhìn anh, phát hiện một bên mặt anh rất đẹp, lòng của cô nhảy loạn.

Cô lặng lẽ nhìn anh, nghĩ rằng anh đã bớt giận, cô muốn lấy lòng anh.

Cô nghĩ vậy, nhưng lại không muốn anh quay mặt qua, cô muốn anh ôn nhu với mình.

“ngồi xuống!” Đông Đình Phong lạnh lùng quát một tiếng.

Cô cúi đầu, che dấu bối rối trong lòng, cô nghe thấy anh quát nên trong lòng cũng không thoải mái. Anh lau mồ hôi cho An Na còn ôm Bão Bão... cô rất buồn bực. Trong lòng cô run rẩy.

Một giờ sau, xe đến nhà, dừng trước cửa, anh còn nhớ phải xuống mở cửa xe cho cô, nhưng anh không mở, anh đi thẳng vào nhà, không để ý tới cô.

Cô ôm vai, có chút bất đắc dĩ, trợn mắt mấy lần, nghĩ lại anh cũng đã rất tốt với cô, hiện tại anh muốn cô đến lấy lòng anh.

Được rồi, đi lấy lòng anh vậy. Cô không thể làm gì khác là xuống xe chạy theo, không muốn thấy anh nhăn nhó nữa.

Trong nhà rất ấm, nhưng không có ai, Đông Đình Phong đã lên lầu, vào phòng tắm. Ninh Mẫn đi theo anh, đến trước phòng tắm, cô đứng ở cửa, suy nghĩ có muốn vào hay không, muốn xem thân hình vạm vỡ của anh.

Nhưng nghĩ tới khuôn mặt anh, cô cảm thấy ngượng ngùng, có thể bị chê cười... Hoặc bị trực tiếp ăn sạch....

Không không không, cô mới không cần!

Bị ăn sạch, thử nghĩ đã đỏ mặt... Không được, bây giờ không phải lúc...

Ừ, hay là giải quyết hiểu lầm xong rồi tính, hai người đang mâu thuẫn, không thể để nó tiếp tục...

Phải hiểu rõ nhau mới là quan trọng nhất.

Cô đứng một lát, sau đó xuống lầu, đi vào phòng bếp, muốn làm chút gì đó để ăn, bụng có chút đói! Hiện tại đã năm giờ chiều rồi...

Trong tủ lạnh rất phong phú, còn có thể nấu súp.

Cô kiểm tra một chút, nấu hai chén, thả cà chua và thịt bò, rắc một ít rau, rất đơn giản, nhưng hương vị làm cho người ta muốn ăn.

Đông Đình Phong mặc một bộ Champagne cổ tròn, mặc một chiếc quần dài đi xuống dưới lầu, hai tay đút vào túi, thấy cô trong phòng bếp, sắc mặt mới dịu xuống.

“ Buổi trưa em ăn ít nên có chút đói. Cũng nấu phần cho anh, anh có muốn ăn không?”

Cô quay đầu thấy anh đang đứng yên tại cửa, sợ hết hồn, chỉ mới thấy anh liền hỏi anh có muốn ăn không.

Đông Đình Phong không nói lời nào, đi lên trước, cầm một chén đến gần mình, Ninh Mẫn vội vàng cầm chiếc đũa qua.

Hai chén trước mặt, mặt đối mặt.

“ Chiếc đũa!” Cô đưa tới.

Anh nhận lấy, ngồi xuống, ăn.

Cô ngồi đối mặt anh, thật nóng, thối hơi nóng trong bát, vừa nhìn người nam nhân trước mặt, anh rất chân thành. Giống như anh không biết này giờ cô đang nhìn anh, người này, tâm thật độc ác, nét mặt lại rất bình thản.

Ghê tởm. Người xấu. Cô dùng xúc múc thịt cho vào miệng cắn, giống như đang cắn anh.

Đúng, căn anh. Hung hăng. Chỉ có vậy mới phát tiết hết oán hận trong lòng cô.

Hai người cứ vậy yên lặng ăn. Có loại cảm xúc khác thường đang xuất hiện giữa hai người.

Tất cả mọi thứ trong bát anh đều ăn hết, cô rất vui, muốn dọn dẹp bát, anh lại đi tới, sau đó rửa chén, rồi cất vào tủ. Dem phòng bếp cô làm loạn lên dọn dẹp cho sạch sẽ.

Cô thấy vậy, giống như hiện tại đang ở nhà, làm việc vặt trong phòng bếp, không phải bộ dáng cao cao tại thượng. Lại rất thân thiết.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến, người nọ, chưa bao giờ vào bếp, bỗng nhiên lại làm như vậy, mọi hôm đều được mọi người phục vụ. Và anh cũng rất kén ăn, anh muốn ăn cái gì, hoặc không ăn cái gì. Không giống Đông Đình Phong, đối với thức ăn, rất khắt khe.

Cô từng bước đi đến, ôm anh từ phía sau. Dem mặt tựa vào lưng anh, ôm chặt, cảm nhận, cúi đầu gọi một tiếng: “Đìn Phong, anh định giận em đến khi nào?”

Giống như con mèo, cọ cọ phía sau lưng anh.

Nam nhân đứng chốc lát, rồi cuộc đưa tay nắm tay cô, sao nóng như vậy. Tay của anh to, tay cô lại nhỏ, cầm vào, vừa vặn.

Anh xoay người, nhìn vào mắt cô, diêm đạm đáng yêu, không giống như trước đây, miệng lưỡi bén nhọn, giống như bộ dáng khoan dung, anh nhìn một lúc. Rất ôn nhu, cũng không tức giận.

Nhưng anh nghiêm mặt: “Chúng ta từng có ba điều kiện!”

Cô nâng mặt, vẻ mặt nhu thuận: “ Đầu giường gay lôn, cuối giường hòa giải...”

Ánh mắt anh chìm xuống, sau một phút, anh đem cô ôm lên.

“ Nha, anh... Anh làm gì vậy?”

“ Em không phải nói, đầu giường hây lộn cuối giường hòa hợp sao?”

Cô lập tức đỏ mặt lên, vội vàng nói: “ không đúng không đúng, ý em nói là chúng ta cần hòa thuận với nhau...”

“ Như em mong muốn, chúng ta lên lầu, cố gắng hòa thuận!”

Anh đã nói hết, cô không thể làm khác là ôm cổ anh, nam nhân sau khi tắm rửa rất là dụ dỗ cô, làm cho cô có chút loạn.

Chẳng lẽ anh định dùng phương thức nguyên thủy nhất để giải quyết mâu thuẫn giữa hai người.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Giờ khắc này đây , tim cô đập thành thịch, trong đầu miên man suy nghĩ , lộ vẻ quẫn bách , mặt nóng bừng bừng , lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Kết quả , là do cô nghĩ quá nhiều,

Đông Đình Phong không có vội vàng đưa cô về phòng ,ngược lại , anh rất có phong độ để cô yên vị trên ghế sofa trong thư phòng , lúc này cô còn chưa hết hoảng hốt, liền đi pha hai cốc trà , mỗi người một cốc.

Trà hảo hạng được ngâm trong nước nóng ,mùi hương lan tỏa bốn phía xung quanh, lúc này thật yên tĩnh cốc trà trước mặt bọn họ , tỏa ra hơi khói trắng, toàn bộ căn phòng tràn ngập hương trà thanh tịnh, nhàn nhạt như vậy .

Anh thích uống trà ,nhưng không thích loại đậm, cũng thích uống nước sôi, nhưng thông thường mỗi sáng thức dậy anh đều uống nước sôi ,sau bữa ăn mới uống trà xanh.thói quen này cô cũng tuân theo.trong phòng rất yên tĩnh, nên nói cả khu vườn chìm đắm trong không gian yên tĩnh , Lý A Di từ đầu đến đuôi không có lộ mặt ra .bọn họ cùng ngồi xuống nhưng không có lập tức nói chuyện .

Anh đang uống trà , thổi cốc trà , nhấp một ngụm nhỏ , ngửi chút hương, đáng vẻ vui sướng.cô cầm cốc trà nóng trên tay , đầu ngón tay nhất thời truyền tới chút lo lắng, uống một hớp, hương trà nhàn nhạt, chính vậy lại thấm vào lòng cô.trong lòng ấm áp, yên tĩnh, vì vậy cô biết ,anh vẫn đang

để ý tới cô , anh không có nói thẳng, chỉ là anh vẫn không xuống nước trước được.

ah , phải rồi! Được vậy thì rồi : “mì ăn có ngon không ?”

cô tim lời nói, tập trung hết lên mặt hỏi mà tim cô nhảy thình thịch. Hơi thở của anh , đang quấy nhiễu cô.

“ em qua đây, muốn nấu bát mì ăn là được sao ?”

Anh nghiêng đầu qua ,ánh mắt thâm tình như có thể thiếu đốt được vậy .

“a . không được!”

Nấu mì thà để bụng đói còn hơn.

“ Anh còn tưởng rằng nhà họ Ninh nhà em nghèo túng đến mì cũng không có mà ăn , nên chạy đến để ăn mì ,ăn như hổ đói vậy ,như bị bỏ đói ba ngày ba đêm vậy .”

Ninh Mẫn : “....”

Làm gì có , cô mà thảm hại như vậy?

Đúng vậy khẳng định anh đang trêu chọc cô, có phải là để làm tiêu tan đi sự tức giận của anh hay không ?

Cô đặt cốc trà xuống nắm lấy tay anh : “ ấy đừng giận em nữa được không ?”

Giọng nói của cô rất mềm , thật sự rất mềm mại. Đông Đình Phong nháy mí mắt một cái ,xương cốt như muốn nổ tung vậy, nha đầu chết tiệt này đang muốn dùng mỹ nhân kế với anh đây mà.

“ con mắt nào của em thấy anh giận em chứ!”

Anh nghiêm túc hỏi một câu

“ nếu như anh lại nói chuyện với em bằng thái độ như vậy, em chính là vì anh làm em chán ghét mà quay lại “ cô giáo hoạt thay đổi cách nói chuyện. Đông Đình Phong liếc mắt , nhìn người con gái này đang lấy tay mình chạm vào tay anh , cảm giác tiếp xúc thật mềm mại , thật sự có thể chọc thẳng hệ thần kinh của anh

“ Quay về ? quay về làm gì chứ?”

Anh cũng thay đổi cách nói chuyện, dẫn dắt từng bước. Cô bất giác nở một nụ cười ,bởi vì ngữ khí của anh có chút chậm chạp.

“tìm anh nuôi em “

Ngón tay thon dài , ở trong lòng bàn tay của anh vẽ vòng tròn . Người đàn ông không chịu nổi sự quấy nhiễu, bắt lấy ngón tay đang gây rắc rối lung tung kia, nở một nụ cười không mặn không nhạt

“ Nuôi em. Nuôi em làm gì ?”

“ Anh là chồng hợp pháp của em , em không tìm anh nuôi thì tìm ai đây?”

Lời nói trắng trợn như vậy , nào ngờ anh không cảm kích mà mi còn nhăn lại đẩy tay cô ra.

“người chồng hợp pháp? Nói như vậy, nếu không hợp pháp em sẽ không tìm anh đúng không ?”

Ninh Mẫn có chút ghen hòng, đây có phải là lấy trứng chọi đá hay không?

“ đúng “

Lời này khiến người đàn ông kia mặt lạnh đi mấy phần.

“ anh nếu như không hợp pháp em đảm bảo sẽ không tìm anh, đây là lời nói thật. Em cũng không trắng trợn nói dối anh , quan hệ yêu đương tùy thời tuy lúc cũng có thể tan vỡ, quan hệ hôn nhân, ít nhất cũng có pháp luật quản lý, vẫn còn chỗ trống cho sự ăm ắp ,lo lắng.

Cô nói rất nhẹ nhàng, giọng nói phát ra lưu loát, kiểu tóc đuôi ngựa của cô bị anh kéo ra, mái tóc xõa xuống ngang vai

“ Anh và em quen nhau ít ngày, nhưng anh cảm thấy rất an tâm, đó cũng chính là sự thật “

Chính là phần an tâm này, hoặc nhiều hoặc ít khiến cho người ta lưu luyến không muốn buông tha, sau khi có được sự hợp pháp anh càng không muốn buông bỏ “ duyên phận, không phải lấy để giày vò, mà là nên quý trọng “

“ Cần Chi nếu không phải là hợp pháp, có lẽ , em sẽ không tranh thủ như vậy. Bởi vì một người đàn ông xuất sắc, không nên để người phụ nữ như em tới đoạt đi như vậy”

“ Dương nhiên, điều này không có nghĩa là, em không có khuyết điểm chính là tương phản, em biết mình không thua kém, nhưng cùng người không có cách nào so sánh, cửa nhà Đông gia rất cao , nhưng chúng ta cũng không phải loại nhà nghèo có thể sánh vai”

có câu nói, Hoắc phu nhân nói rất đúng trong hôn nhân môn đăng hộ đối là rất quan trọng

“gả cho anh đối với em mà nói tóm lại có chút trèo cao, anh cần phải đứng ở một vị trí của người phụ nữ”

“nếu không phải hợp pháp em sẽ không mạo hiểm để đến cầu một đoạn hôn nhân gian nan này”

“nhận rõ giá trị của mình, để xác định chính xác, mới không gặp phải người ghét bỏ, khiến chính mình chìm sâu vào đau khổ. Đây là cách nhìn nhận từ trước đến nay của em”

“nhưng anh bá đạo như vậy để cho chúng ta hợp pháp, vừa vặn em cũng có suy nghĩ này, đây là em hiển nhiên tìm anh phụ trách”

“hơn nữa em từ chức rồi, trong khoảng thời gian này, không thể ra ngoài làm việc không tìm anh nuôi không được” Một câu rồi lại một câu, không nhanh không chậm cô lại nắm được tay anh, mười đầu ngón tay đen xen vào nhau, từ cảm giác đến thái độ của anh nhẹ nhàng từng chút từng chút một, đáp lại đôi tay nhẹ nhàng là cái nắm chặt .trong lòng cô hơi hơi vui mừng tiếp tục nói tiếp :

“huống hồ ngày đó, em căn bản không có sự lựa chọn, bây giờ quay lại lựa chọn, không phải là đạo lý hiển nhiên sao?”

“nhưng thật ra là anh, cố ý dùng thỏa thuận ly hôn để ép em , bức em, em mới là người nên tìm anh phát giận mới đúng thỏa thuận ly hôn anh tùy tiện như vậy mà đề ra sao?”

“em chính là sợ anh ký thật ?”

“không, không đúng anh căn bản đang tính kế em “

“đúng, chính anh đang tính kế với em anh đừng thừa nhận”

“anh biết rõ ngày đó trong lòng em khó xử bao nhiêu, lại còn phóng khoáng như vậy, nhiều ngày như vậy, gọi điện thoại cho anh , anh cũng không nhận, chiến tranh lạnh đến mức này anh cũng không phải có điểm hơn...”

Cô thầm oán, cô đem phần oán hận này không có phát tiết ra mà vẫn dùng giọng điệu dỗ trẻ con để nói vậy.

“Cần Chi anh xem em nói nhiều như vậy, anh còn muốn chúng ta náo loạn đến bao giờ?”

“làm hòa nhé, có được không?”

“đừng để cái bản mặt cứng nhắc này được không ?”

“ em nhớ anh như vậy Anh không có nhớ em sao?”

Nói xong câu cuối, chớp mũi chua xót, đáy lòng dâng lên vẻ ủy khuất. Câu nói cuối cùng đã đánh tan tuyến phòng ngự của Đông Đình Phong, ngay khi ngón tay nhỏ bé đi lên ôm lấy eo anh, cái câu nói nhớ nhung kia, khi cái đầu tựa vào trước ngực anh, mùi hương kia, tất cả đều chui vào mũi anh, khiến anh không còn lực chống đỡ nổi.

Ah phải nói anh đối với cô vốn dĩ không có lực chống đỡ.

“em sinh ra là khắc tinh của anh có đúng không?”

Anh rầu rĩ nói . Hai ngón tay nâng cằm cô lên, đôi môi đỏ au, sáng bóng, nhìn như thế nào như mời gọi anh vậy. Cô ngẩng đầu lên, sắt lại gần anh, ở trên môi anh hôn như chuồn chuồn lướt nước vậy, chụt một cái, chụt một cái, mê hoặc anh.

“ anh mới là khắc tinh của em, em còn cùng anh ăn nói khép nép, nói nhiều như vậy, anh còn muốn thế nào nữa đây....”

Anh lẳng lặng nhìn , tay đã hơi run , nhưng anh không có bổ nhào tới hôn cô

“lần này đã suy nghĩ thấu đáo rồi chứ?”

Vài tia bình tĩnh cuối cùng còn được giữ lại anh nói:”việc muốn làm vợ của ai chuyện này không phải là việc nhỏ...không thể hồ đồ phạm phải”

“ vâng hiểu rõ rồi....” cô gật đầu

Anh lại ngắt đoạn ,không có lập tức hướng tới đáp án cô muốn , mà cứ thế tự mình nói: “anh không cần cái kích động của em. Anh cần một hôn nhân mỹ mãn, người phụ nữ trong hôn nhân phải tin tưởng anh, hơn nữa phải từng chút một học được cách yêu anh, anh có thể cho em đủ thời gian để suy nghĩ, để quyền quyết định cho em anh không ép buộc. Tính cách của em cũng không thích bị ép buộc. mở đầu là anh, kết cục do em nắm giữ, đây là việc anh tôn trọng em, lúc này đây em hãy để trái tim mình rõ ràng Đời người rất ngắn chúng ta nên tận lực không làm những việc sau này phải hối hận.”

Anh còn rất nhiều lời muốn nói nhưng đã bị bàn tay trắng trẻo non mềm của cô chen miệng, chút khí nóng tỏa ra làm cô thấy ngứa ngáy.

“ không cần phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy , câu trả lời của em rất đơn giản, Đông Cẩn Chi cả đời này em ý lại vào anh”

Đông Đình Phong ánh mắt thâm sâu , lợi hại, giống như Hải Khiếu vậy, ngừng một chút anh với tay qua, anh đã để cô ngồi trên đùi anh, kéo gần khoảng cách giữa hai người.cô thừa cơ vòng tay ôm cổ anh. Lúc bốn mắt nhìn nhau, cô đặt ngón tay lên môi anh sờ nhẹ tiếp tục nói.

“cho nên anh cũng suy nghĩ cho cẩn thận, đây là cơ hội cuối cùng của anh,.... Muốn hay không muốn?”

“ muốn chúng ta phải đi cùng nhau cả đời, anh phải bao dung cho tính xấu của em, cả thói hư tật xấu nữa, nhưng em sẽ cố gắng làm người vợ tốt, trong sự nghiệp sẽ ủng hộ anh, trong cuộc sống chúng ta chăm sóc lẫn nhau, tiếp nhận tất cả của anh.

“không cần, chúng ta nhanh đi chụp nào”

“hai cái” một từ còn chưa kịp nói ra, môi đã bị ngăn chặn, sau gáy được giữ chặt chẽ, anh dùng hành động để biểu đạt khát vọng trong lòng anh, đầu lưỡi mang đầy hương vị, một tiếng trống khơi dậy tinh thần , thành công chiếm cứ, hút hết không khí của cô, sự nhiệt tình khiến cô thở hổn hển.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Lúc tám tuổi, Đông Đình Phong đã biết thân thế thật sự của mình, năm hăm mười tuổi hắn đã coi mình như đứa con ruột của cậu bị mưu sát mà chết oan, lúc còn nhỏ không nơi nương tựa những sự việc chồng chất khiến cho tâm trí của hắn nhanh chóng trưởng thành. Dùng cách nói người lớn trước tuổi để hình dung con người hắn.

Khi đó, trong lòng của hắn chỉ có hai người phụ nữ.

Một là mẹ ruột của hắn, Đông Dạng đang nằm trên giường bệnh, sống lệ thuộc vào máy móc, giống như gốc cây không có tri giác ương ngạnh, để được sống sót.

Có đôi khi, hắn cảm thấy sống như vậy thật đáng sợ và đau khổ, nhưng có lúc hắn nghĩ ít nhất những chuyện nhỏ nhoi này để cho hắn có một niềm tin một sức mạnh bước tiếp trong cuộc sống đau khổ này, cùng tiến đến tương lai.

Hai là mẹ nuôi Hà Cúc Hoa, cậu chết đi, thế giới của mẹ nuôi như sụp đổ, làm một người con trai dù không phải con ruột nhưng hắn có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc tốt cho người phụ nữ đáng thương này. Với cơ thể yếu ớt của mình, chống đỡ tất cả, trong những năm tháng gian lao khổ cực, dần trở thành người đàn ông dũng cảm, để cho hai người mẹ của hắn dưới đôi cánh của mình, sống yên ổn.

Hôm nay là mùa xuân năm 2012, Đông Đình Phong ba mươi một tuổi, kể từ khi biết thân thế của mình đến nay đã hơn hai mươi năm, hắn vẫn tận

lực chăm sóc hai người phụ nữ suốt hai mươi năm.

Lúc trước, hôn nhân thứ nhất của hắn, mỗi bước đi đều đầu vào đấy, mỗi bước đều thực tế. Trừ cuộc hôn nhân thứ hai, hắn thừa nhận, hắn rất kích động.

Tình yêu khiến người ta xúc động.

Và tình yêu cũng khiến hắn nếm đủ các vị ngọt, cay, đắng, chát... mà trước nay chưa từng biết đến.

Lúc ngọt thì rất ngọt, chua thì thật chua, lúc đắng, chát mới như cực hình, nhưng hắn cảm thấy ngọt như đường.

Phăng phất như tâm tình lúc ngồi trên cáp treo, vừa cho hắn cảm giác kích thích mạo hiểm, trong lòng rung sợ, cũng khiến tâm tình của hắn thư giãn vui vẻ, còn sống sót sau tai nạn chỉ cảm thấy mình may mắn và biết ơn.

Nửa tháng này, hắn cảm giác như mình đi lang thang tại địa ngục, mới phát hiện tình cảm và cuộc hôn nhân này của hắn đã vượt xa suy nghĩ của hắn.

Một ngày ở Úc, trong không khí an lành nơi đây, hắn không nghĩ tới sẽ giữ được A Ninh. Hắn lặng lẽ cho cô một lựa chọn, đưa cô tờ giấy ly hôn, muốn đưa quyền chủ động cho cô, cho cô tự do lựa chọn. Lúc trên máy bay, hắn nhận được điện thoại của luật sư, nói Ninh tiểu thư không có ký tên.

Vì thế hắn nặng nề thở dài một hơi, trong lòng vui mừng.

Rồi mấy ngày nay, hắn im lặng chờ đợi kết quả--- cô lúc nào sẽ về Quỳnh Thành, lúc nào về nhà, khi nào tham gia các hoạt động gì... hắn cũng rất rõ ràng.. hắn cũng không có đi làm, bởi vì hắn đang đợi.

Hắn biết cô sẽ đến, không cần biết hôn nhân của bọn họ có thể tiếp tục hay không..

Ngày cô tới, thời khắc cô trả lời, cũng đã tới..

Một khắc đó, hắn không biết cô tới là để ly hôn hay ở lại..

Lúc đó, trong lòng hắn rất khẩn trương, nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh, biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra.

Một khắc kia cô nhẹ nhàng gọi tên hắn, cuối cùng hắn không thể nhịn được nữa cứng rắn bắt người con gái đáng giận cứng đầu này lại.

Thật là, đây là tính tình gì đây?

Chỉ mới nhỏ nhẹ nói vài câu đã khiến hắn không thể không đầu hàng rồi..

Được rồi, được rồi, nói thật hắn cũng không thể làm gì khác hơn là chịu thua, thừa nhận mình gặp hạn* rồi, im lặng đầu hàng thôi..

Ôm lấy người con gái khiến trái tim hắn treo lơ lửng trên không nửa tháng, cuối cùng thấy cô trước mặt mình làm đồ ăn, trông lòng hắn tràn đầy ấm áp, cảm thấy đó là mỹ vị nhân gian, nghe cô thổ lộ, hắn biết hắn hoàn toàn đã bị cô thu phục, thấy được vẻ đẹp của cô, hắn biết rõ, hắn đã bị sa lưới, xem ra cái lưới tình này đã vây hắn vào bên trong.

Một đêm ngủ yên, hắn cảm thấy yên bình và an ủi trước nay chưa từng có.

Giờ phút này trên bàn ăn, im lặng thưởng thức tay nghề của cô, nghe cô thỉnh thoảng lại khen vài câu, hắn mỉm cười nhợt nhạt, mùi hoa lan cứ phảng phất bay vào mũi, trước mặt là khuôn mặt xinh đẹp của cô, hắn chỉ nhìn đã không muốn ăn gì cả.

Hắn không ăn thức ăn, hắn chỉ muốn ăn hết sắc đẹp của cô.

Ừ, sao không thấy no vậy nhỉ!

Nhất định là do nhìn đói quá lâu.

Hắn nghĩ một chút thì cười.

Quá say mê cô là vậy.

Trong lúc này, bọn họ nói chuyện chủ yếu là về thức ăn ngon, khát vọng bây giờ của cô chỉ là thức ăn ngon, hoàn toàn xa với khát vọng hiện tại của hắn.

Lúc này, điện thoại vang lên, Đông Đình Phong đi nghe, trong bụng đang nghĩ là ai gọi tới.

Đây là máy bay riêng, nên đồ ở đây gần như là để trang trí, người bình thường điện cho hắn cũng qua di động, chứ mã số ở đây không có người ngoài biết, có thể điện tới chỉ có người thân.

“Ông nội điện.”

Hắn nhìn màn hình trên điện thoại, rồi ngồi xuống ghế cao bên cạnh nói với Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn nuốt xuống một miếng cơm, mặt có chút nóng lên, vỗ trán một cái nói:

“Nguy rồi, hôm qua ông nội kêu em đến dự đồ anh thật tốt, vậy mà vừa quay đầu em lại..em lại...” Ông nội còn cho người làm thật nhiều thức ăn, nhưng trong lúc cô dự đồ người đàn ông này đã để mình bị lung lạc* mất.

Khóe miệng Đông Đình Phong cong lên, như cười như không:

“Ông nội có thể thông cảm, tiểu biệt thẳng tân hôn sao!”

Lời này, thật mập mờ.

Ghe tởm hơn là hẳn còn xấu xa nháy mắt một cái:

“Ông nội mong chờ nhất là chuyện này, là chuyện đứng đắn nha!”

Cô ngây ngốc nhất thời không hiểu ý câu nói đó, nhịn không được hỏi lại một câu:

“Ông nội chờ cái gì?”

“Còn chờ cái gì chứ! Thì là người cháu cố thứ hai a!”

Đông Đình Phong liếc một cái, vậy mà cũng không hiểu, hazz tư tưởng của cô cũng quá thuần khiết đi: “Vợ thân ái, vì chỉ tiêu của ông nội, chúng ta cần phải nỗ lực a!”

Ninh Mẫn hoàn toàn im lặng: “..”

Cúi đầu dồn sức ăn, nhắc nhở mình không cần trả lời người này, trong miệng nói ra không có một câu đứng đắn.

Hai chén cơm đã vào bụng, môi cô bất giác cong lên một chút, nhưng người đàn ông kia không thấy được.

Chỉ tiêu đã có.

Cô đang nghĩ xem một lát nói chuyện đùa nhỏ như thế nào với người này đây.

Bên kia, Đông Đình Phong nghe điện thoại, cười nói:

“Ông nội sáng ấm!”

Một lát sau, đầu dây bên kia truyền đến tiếng rống giận mưng phần của Đông Lục Phúc:

“Thằng nhóc thúì, mày dụ dỗ cháu dâu của ông đi đâu hả? Cũng không biết gọi điện thoại về nhà sao?”

Đông Đình Phong cảm thấy vô tội, nói:

“Cái gì mà dụ dỗ đi? Ông nội, đó là vợ cháu có được không! Về chuyện điện thoại, ngưng ngưng, bận quá, cháu....”

Hắn cúi đầu cười, âm thanh vui sướng như vậy.

Đông Lục Phúc là người nào chứ, tinh như ông sao không nghe ra mùi vị trong đó.

“Thằng nhóc con, lông trên người của cháu đều được vuốt thuận rồi đúng không! Nghe nè, đừng có mà đắc ý...”

“Người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái thôi.!”

Hắn thoải mái thừa nhận.

“Được giải quyết mới nhớ nghe điện thoại ..hừ..người đâu rồi, có lên được không?”

“Mới vừa lên, cô ấy đang ăn cơm, có chuyện gì sao ông?”

“Chỉ là muốn nói với cháu một chút, tiệc tối nay, cũng đừng có quên. Đến lúc đi thì dẫn vợ cháu đi cùng.”

“Cháu biết rồi!”

“Còn có mẹ cháu đang tìm cháu quá trời luôn kìa, gọi điện thoại không được,.. điện thoại về vườn Tử Kính cháu cũng không bắt máy, gọi di động

cũng vậy?”

“Mẹ sợ cháu dẫn theo vợ mình bỏ trốn sao?”

Đông Đình Phong nói giỡn: “Điện thoại di động ở trên xe, cháu không có cầm, trên máy bay thì cháu chỉnh im lặng rồi... Ông nội biết mẹ tìm cháu có chuyện gì không?”

“Vì An Na.” Đông Lục Phúc nói.

Nhắc tới cô ta, vẻ mặt Đông Đình Phong lạnh nhạt.

“Hả, cô ta bị sao?”

“Vào bệnh viện rồi!”

“Vào lúc nào?”

Hắn chột nhiu mày: “Vì chuyện gì thế ông?”

“Hình như là bị tiêu chảy, nói chung là hôm nay mẹ cháu rất vội, nó rất bận, cho dù cháu không đi thăm được cũng nên gọi điện thoại hỏi thăm một chút.”

“Được, cháu biết rồi ông!”

Nói chuyện thêm vài câu, hắn cúp máy, quay lại ngồi xuống.

“Ông nội điện thoại tìm chúng ta có chuyện gì vậy?”

Hắn múc cho cô một chén canh, nói: “Đay, ăn canh đi, anh đã dậy sớm nấu cho tới trưa đó!”

Cô nhận lấy uống vài ngụm, rất ngon, sau đó bình tĩnh nhìn, không có ý định bỏ qua cho hắn.

Hắn không thể làm gì khác là nhìn cô, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đêm qua An Na nhập viện. Hôm qua mẹ điện thoại cho anh không được. Có điện thoại lên các máy bay riêng mà không ai nghe máy nên sáng sớm ông nội gọi tới. Cuối cùng thì cũng gặp anh.”

“Ừm.”

Ninh Mẫn gật đầu, thổi canh ăn thêm hai muỗng, nhin không được lại hỏi:

“Nè, anh có mấy chỗ ở Ba Thành hả?”

Gọi điện từng chỗ từng chỗ.

Cô thở dài, người bình thường có một chỗ ở là tốt rồi, đằng này hắn... Đặt mua nhiều như vậy, mỗi chỗ chắc chỉ để đóng bụi.

“Anh không đếm, hình như là bảy tám chỗ, không nhớ rõ nữa. hazz!”

Hắn bình tĩnh nhin:

“Ừm một tiếng vậy là thôi đó hả?”

Nhắc tới An Na phản ứng của cô quá bình tĩnh.

“Vậy anh nghĩ em nên phản ứng như thế nào?”

Thái độ Ninh Mẫn rất tốt, bấy giờ với cô ăn no mới là chuyện quan trọng nhất, những chuyện khác cô không quan tâm, còn có tay nghề của hắn, không tệ nha, khi ở châu Úc bọn họ có cùng làm thức ăn, nhưng không thể ăn, bàn thức ăn ngon như vậy đều lãng phí a, có chút tiếc nuối.

Hắn cười, cầm đôi đũa bắt đầu ăn.

Cũng phải, trong mắt cô An Na có là gì đâu.

Cô tin hẳn.

Vợ chồng tin tưởng nhau mới là quan trọng, nếu cứ nghi ngờ nhau thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 199

Sau khi ăn xong, Ninh Mẫn đi ra vườn tản bộ, mặt trời ấm áp chiếu lên người cô, cô hít sâu một hơi, hưởng thụ giây phút bình yên này.

Đông Đình Phong đi ra nhà xe, lấy điện thoại di động, có hai mươi mấy cuộc gọi, mẹ có, ông nội có, còn có mấy người An Na và Y Tử Lam.

Vốn nên điện thoại lại cho mẹ nhưng nghĩ tới mẹ điện thoại tìm hấn khẳng định là chuyện của An Na, trở về đoán không chừng chẳng có chuyện gì tốt.

Hấn cân nhắc một chút, hôm nay là tết nguyên tiêu, buổi tối lại có tiệc, hấn và A Ninh đã bỏ lỡ giao thừa, hôm nay chỉ có thời gian bên nhau buổi tối còn phải đi tiệc, hấn không muốn bị người khác quấy rầy. Thật lâu mới vui vẻ như vậy, hấn mới không muốn bị người phá rối đâu.

Cho nên hấn một cuộc gọi cũng không điện về.

Cũng đúng lúc máy hết pin, di động lại tự tắt nguồn, nên hấn cầm đi sạc, không mở nguồn luôn.

Vườn nhà Đông gia.

Gần như cùng một thời gian, Hà Cúc Hoa gọi điện thoại cho con trai, lần này lại là tắt điện thoại.

“Gọi không được sao ạ?”

An Na cúi đầu khẩn trương hỏi.

Hà Cúc Hoa bỏ tay xuống, gật đầu nói:

“Ừ, liên lạc không được, có thể là hết pin.”

“À.”

“Đứa nhỏ kia, cháu đừng nhìn nó khôn khéo như vậy, có khi nó cũng vứt đồ bừa bãi. Không chừng điện thoại đã rơi trên xe, cũng không biết tối hôm qua nó ngủ...”

Vẻ mặt An Na có chút như đưa đám, suốt cả đêm thêm một buổi trưa cũng không tìm được người.

Hà Cúc Hoa vỗ vỗ vai cô ta, trấn an nói:

“Yên tâm, dì Hà sẽ kêu nó cho con một câu trả lời! Bây giờ quan trọng là con chăm sóc cho bản thân mình...tiệc tối nay, nếu không thì con đừng đi, Đợi đến tối, dì Hà thấy Căn Chi, sẽ kêu nó lại đây cho con..”

Đột nhiên An Na hỏi một câu: “Dì Hà, anh Đông sẽ dẫn người con gái đó tới buổi tiệc sao?”

“Dì không biết.”

Thật ra Hà Cúc Hoa biết đến lúc đó con trai mình sẽ dẫn Ninh Mẫn theo: “Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, cháu có dấu hiệu bị đường ruột, cần phải được chăm sóc tốt...hon nữa cháu mới phẫu thuật xong, bây giờ mà mang thai đối với cơ thể của cháu tổn hại rất lớn...”

“Dì Hà, cháu nghe theo dì.”

An Na cũng biết điều gật đầu.

Dì Hà là chỗ dựa cuối cùng của cô ta, nên phải nghe.

Chỉ sợ trong lòng không tình nguyện đi.

4 giờ 30 chiều, trong phòng ngủ yên tĩnh An Na nhận được một cú điện thoại, là bạn tốt Tử Lam gọi tới, nói:

“Anh Đông có trả lời điện thoại không?”

“Không có, điện không được.”

Cô rầu rĩ trả lời.

“Mình cũng vậy, đúng rồi, tan làm mình sẽ đến đó... cậu có chuẩn bị lễ phục chưa?”

“Tiểu Lam, mình không đi đến đó, dì Hà kêu mình ở nhà đợi.”

“Cậu ngốc quá đi, đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng được tham gia tiệc, cậu lại không đi, cậu muốn đem cơ hội này tặng không cho người khác hả...”

“Nhưng mà...”

An Na không phải là không muốn đi, cô ta muốn đi lắm chứ.

“Không có nhưng nhị gì hết, mình tới đón cậu, cậu chỉ cần ăn mặc xinh đẹp tỏa sáng là ok....”

“Được.”

An Na cúp máy, hung phấn xuống giường, mở tủ quần áo lấy ra bộ lễ phục ươm thừ lên người, nghĩ đến lúc đi tiệc sẽ kéo anh đi khiêu vũ, trên mặt toàn là vui sướng. Nhưng nghĩ tới thái độ của anh, tâm tình của cô ta phức tạp và hỗn loạn.

Thời gian kéo dài đến 12 giờ trưa.

Đông Đình Phong đang ở trong bếp chuẩn bị nước trái cây, đi lên lầu, không thấy vợ mình đâu, nhìn qua cửa sổ sát đất hắt mới thấy cô đang đứng một mình trong phòng hoa, im lặng ngắm hoa.

Hắn đứng đó, cười cười, xoay người đi xuống lầu, đi vào phòng kín trồng hoa, không tiến động lại gần cô, sau đó ôm cô, cười nói:

“Bắt được rồi.”

Cơ thể mềm mại trong ngực, sao lại có mùi thơm như vậy chứ, ừ, hắt còn thoải mái cắn một cái còn thơm hơn mùi hoa hồng tươi kia, sao lại đẹp thế chứ..ừm, đẹp ngây người, haaha....

“Em muốn chọn mấy chậu hoa đem vào phòng trồng được không?”

Ninh Mẫn cũng không sợ bị cắn, quay đầu hỏi hắt một câu, bày tỏ giờ phút này tâm tình cô rất tốt, chỉ chỉ mấy bồn hoa trước mặt, nói.

“Ừm, em là nữ chủ nhân ở đây, em thích trang trí phòng chúng ta như thế nào cũng được.”

“Giúp em lấy có được không?”

“Có phí dịch vụ hay không? Phí chi cho anh rất cao đó nha.”

Hắn cười hít một hơi trên người cô, thơm quá. Vừa rồi cô mới tắm xong, trên người không có mùi của hắt.

“AZZ, anh lại nói tiền với em, em phải hỏi một chút, những tài sản trong giấy ly hôn, so với tài sản của anh thì chiếm bao nhiêu phần trăm.”

Đột nhiên cô nghĩ tới chuyện này, cảm thấy hứng thú nên hỏi.

“Tại sao nói chuyện này?”

“Em muốn kiểm tra tài sản của anh một chút.”

“Chuyện này hỏi anh cũng vậy, muốn biết tài sản của anh thì tìm mấy người chuyên môn kinh tế tới mà ước định.”

Hắn cười, chỉ chỉ chậu hoa: “Hai chậu này phải không?”

Hắn ôm một tay một chậu, chỉ huy nói: “Chậu còn lại em ôm đi, đi thôi, trở về phòng, chúng ta nói chuyện mấy ngày nay một chút..”

Có thêm con đó, thử tới thôi cũng thấy thoải mái.

Hai người cùng nhau đi về phòng.

Ninh Mẫn bày một chậu ở phòng khách, trong phòng ngủ hai chậu, là loại hoa hồng nhung đỏ, nở nghịch mùa, tất cả những loại hoa trong phòng kín này đều là công lao của người làm vườn. cũng không biết cô đặt trong phòng hoa này sẽ giữ được bao lâu, dù sao màu sắc của hoa, cô rất thích.

Đúng như tâm tình của cô bây giờ, rất xinh đẹp, vui vẻ.

Từ trong phòng rửa tay ra, cô bị hắn kéo tới ngồi trên ghế dựa, ôm cô vào lòng, trước mặt là một đĩa trái tay ướp lạnh, ánh sáng mặt trời chiếu vào bọn họ thật ấm áp.

“Đúng rồi, A Ninh đừng giận mẹ nhé! Chẳng qua mẹ muốn bảo vệ con mình.”

Đột nhiên hắn nói tới chuyện này.

Cô cắn một miếng trái cây, ngậm trong miệng:

“Em là người hẹp hòi vậy sao? Em chỉ sợ mẹ và cô còn chưa hết giận, đến lúc đó trút giận lên người em, anh hẳn là lo cho bà xa của mình hơn.”

Nghĩ đến thái độ của Hà Cúc Hoa và Đông Dạng, trong lòng cô vẫn còn sợ, hai người này rất bao che cho người nhà, nếu trở mặt, sẽ không còn chút tình cảm.

Thật ra cô cũng không hai người họ, chẳng qua hai người là người thân của hẳn, mà cô muốn ở cả đời với hẳn, nhất định phải thu phục lòng của hai người kia.

“Lo lắng cái gì? Em đã thu phục bảo bối của họ dưới váy, dù họ có hung hăng đến mấy cũng không qua được em, em đã chịu thua thì họ sẽ đối đãi tốt với em, tính tình của họ anh biết, chỉ là ăn nói chanh chua nhưng tâm độ hũ.”

Hắn vừa nói, vừa lấy miếng thanh long ăn. Ừm, rất ngon ngọt, cũng không tệ lắm.

“Ừ.”

Ninh Mẫn gật đầu, ngừng ăn, con mắt đảo một vòng:

“Anh không đi bệnh viện hả?”

“Đi bệnh viện làm gì?”

“Anh biết rõ còn hỏi.”

Hắn cười, cắn một cái:

“An Na sao? Cô ta đâu phải là gì của anh? Có mẹ ở đó là tốt rồi, anh không cần phải đến đó lấy lòng.”

Ninh Mẫn nghe xong, trợn mắt, lăm bầm nói: “Thật là vô tình, ngày hôm qua không biết có người có bao nhiêu hưởng thụ đâu.”

“Cái gì?”

Hắn nghiêng đầu đưa mặt đến gần, cười như không cười hỏi.

“Anh nghe được, hỏi lại làm gì..”

Người đàn ông này thật xấu.

Cô nhét một miếng đu đủ vào miệng hắn.

Đông Đình Phong liếc nhìn, ngậm trong miệng, nhưng lại đưa tới môi cô, đút vào miệng cô.

“Ngô,.. anh làm gì vậy?”

Người này, bây giờ thấy có cơ hội là liền nhào tới.

Hắn lác một miếng đu đủ khác ăn:

“Đu đủ, con gái ăn mới tốt...”

Cô trợn mắt, tức giận nói:

“Em mới không cần.”

“Ừm, đúng là đã lường trước.”

Hắn vừa nói không có ý tốt liếc cô, môi đã cong lên.

Cô quần một chút, khụ, người đàn ông này hài lòng với cơ thể cô, có phải nên tỏ ra đặc ý một chút...

Hắn cười nhìn cô xấu hổ, đưa tay vuốt ve người cô.

Cô gạt tay hẳn ra, lườm một cái:

“Đông Căn Chi, anh già rồi mà chẳng đứng đắn gì hết!”

“Nhìn vợ của mình, anh cần đàn ông sao?”

Hắn đổi thành vuốt tóc cô, người con gái này khiến hắn an tâm, thoải mái buông lỏng chính mình, hưởng thụ thời gian tắm nắng.

Thấy khuôn mặt ấm áp của hắn cô cười, cô rất thích vẻ mặt này của hắn.

Thật khiến người ta mê muội.

Cô cảm giác được cô càng ngày càng thích hắn.

“Azz, cười thành như vậy sao?”

Hắn cọ cọ mũi cô: “Xấu.”

Cắn một cái lên môi, lại hôn sâu, nói:

“Ngọt ngọt.”

Cô cười, dứt khoát vùi đầu vào ngực hắn, cảm thấy không khí thật thoải mái, cả người như phiêu phiêu ~ing....

“Sau này sẽ không cho em tới gần.”

Đột nhiên hắn nói: “Hôm qua, em bị trật chân té, do anh phản xạ có điều kiện... mẹ cũng nói với em rõ ràng.. nếu em không nghĩ ra, anh cũng không có cách, tạm thời em ở Đông gia đi, có điều nếu ngại chuyện chúng ta thì cùng lắm ít trở về đó, cứ ở đây đi.”

“Không trở về, ông nội có buồn không.”

“Sẽ không, có tiểu Kỳ bên cạnh! Chúng ta nên hưởng thụ thế giới hai người chút, để cho ông nội ở với tiểu Kỳ. Ông nội càng vui mừng nữa là, nếu như hai ta cố gắng, sớm một chút có tin tốt... anh đảm bảo ông nội biết còn thưởng cho, sẽ không oán trách nữa câu..”

Bây giờ hắc chỉ muốn ở cùng một chỗ với cô, ngay cả con trai cũng đẹp sang một bên.

Còn An Na với hắc mà nói càng không có ý nghĩ.

Lúc trước không có cảm tình với cô ta, cũng không ghét.

Nhưng kể từ khi hắc từ nước ngoài về điếu tang, sau khi bị cưỡng hôn, hắc đã có chút chán ghét với cô ta, lại nghĩ tới những chuyện đã xảy ra, hắc càng chán ghét cô ta đến tận xương tủy.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 200

Trong mấy ngày lễ mừng năm mới, cảm xúc của Đông Đình Phong không được tốt lắm, nhiều ngày hần vẫn ở vườn Tử Kinh, nếu có đi thì cũng chỉ đi chủ phòng, ít đi Nhị Hào viên.

Mấy ngày đó, hần gặp mặt An Na hai lần, nhưng không có nói chuyện. Bởi vì có Lô Lô và mẹ nên hần không có trở mặt bỏ đi. Ở Đông Viên, tất cả người Đông gia cũng không có biết rõ mọi chuyện, thấy Đông tiểu thư và Đông phu nhân cứ gần gũi với cô ta, họ đều cho rằng chuyện vui của Đông đại thiếu sắp đến. Đối với An Na rất hòa hợp. Mà biểu hiện của An Na, cùng khiến mọi người rất vui.

Lần đầu tiên về nước ngày 30, bên kia Lục thúc đánh bài, mẹ kêu hần dạy cô ta chơi, thắng hay thua toàn bộ đều tính lên người hần. Chơi rất lớn. Mới đầu, An Na chơi thua thê thảm. Ngược lại hần thua chút tiền, tiền hần cũng không để ý tới, chỉ là nhất thời cao hứng nên nán lại ngồi chơi tới trưa, dạy cô ta chơi. Bản thân cũng chơi rất vui vẻ.

Cuối cùng vẫn là thua không ít.

An Na rất náy.

Lục thúc ở bên cạnh trêu chọc: “Tài sản của Căn Chi rất nhiều, chút tiền này không đáng kể! Cháu dâu tương lai, ngàn vạn lần cháu đừng tiết kiệm giúp hần.”

Về mặt An Na then thùng.

Hắn nhíu mày cũng không có nói nhiều lời.

Về sau có lần hợp mặt nhưng hắn không có tham gia, chỉ lo cho Đoogn Kỳ, nhóc con không thấy mẹ về nhà, vẻ mặt cứ buồn hiu ỉu xù.

Lần này là chơi bóng. Thất thúc và Lôi Lôi muốn đánh cùng nhau, hắn cũng đi theo, trên đường mẹ dẫn An Na tới, An Na không thể vận động mạnh nên chỉ ngồi xem ở bên cạnh, thất thúc đánh hai phía, cuối cùng lại chơi đánh đôi, chơi đến toàn thân đổ mồ hôi.

Lúc này An Na bước tới, nhất thời hắn không có đề phòng, sau An Na lại bị trượt chân, hắn phản xạ có điều kiện chỉ là do bản năng đỡ cô ta, trùng hợp lại bị cô nhìn thấy rồi.

Chuyện này nhất định phải giải thích.

Đương nhiên Ninh Mẫn không để chuyện này trong lòng.

Hai người cứ ngồi chỗ đó, ăn trái cây, chán ghét dựa vào một chỗ, nói chuyện...một bàn trái cây cứ như vậy bị tiêu diệt sạch sẽ, cô cầm cái đĩa đi đẹp, hắn giống như người sinh đôi liên thể đi theo không rời.

Sau khi rửa mặt bệ, cô rửa đĩa trái cây, hắn thì rửa tay, rửa qua rửa lại liền biến thành hắn rửa tay cho cô.

Ninh Mẫn cười nhẹ, liếc nhìn hắn: “Nè, anh lại quậy cái gì hả?”

Hắn cười: “Rửa tay cho em! Vừa rồi em lấy tay cầm, bị dính hết rồi nè..”

“Em cũng đâu phải con nít, có thể tự mình rửa.”

“Anh muốn rửa cho em thôi. Ngoan, không nên cử động.”

Cô cười, nhìn hần rửa tay, rửa tới rửa lui đột nhiên hần dừng lại, lông mày nhíu lại.

“Chiếc nhẫn đâu! Cất rồi hả?”

Chuyện này hần đã sớm phát hiện, bây giờ, cuối cùng hần nhin không được, trầm thấp hỏi.

Da đầu Ninh Mẫn có chút run lên, nụ cười có chút mất tự nhiên, gấp gáp rút tay về, lau khô, sờ sờ lên vị trí đeo nhẫn, giống như đứa nhỏ làm sai:

“Em không cẩn thận làm mất rồi!”

Cô không có nói là do Hoắc Khải Hàng vứt bỏ.

Giờ phút này, vẻ mặt của cô co quắp, đồ vật như vậy lại làm mất, bị chửi là bình thường, nhưng mà cô không có nhìn khuôn mặt hần. Làm sao bây giờ?

Đông Đình Phong thấy bộ dáng của cô như vậy, tức giận trong lòng đã tan thành mây khói. Người này cẩn thận như vậy, làm có thể để mất chứ, sợ là bị HOắc Khải Hàng lấy mất rồi.

Hần không có tức giận, mà cười cười, kéo cô ra phòng khách, sau khi ngồi xuống, nói: “Mất rồi thì thôi, cũng không có đáng tiền.”

“Nhưng em rất thích.”

Ngữ khí có chút tiếc nuối, dù gì đồ vật đó cũng có ý nghĩa kỷ niệm mà.

“Về sau có cơ hội sẽ làm thêm cho em một cái. Đúng rồi, bây giờ em đã trở lại, chuyện bên đó đã xử lý rồi hả? Sao Văn Văn không có đi cùng.”

Đông Đình Phong chuyển đề tài, quyết định rảnh rồi sẽ lấy châu báu để cho người ta làm lại một đôi nhẫn cưới.

“Xử lý rồi... còn vấn đề nuôi dưỡng Văn Văn thì có chút phiền toái...”

Cô dựa vào người hắt, nghĩ đến chuyện này đôi mày của cô cau lên.

Đông Đình Phong lấy tay vuốt lên mi tâm của cô, có thể tưởng tượng Hoắc gia sẽ làm bất cứ chuyện gì để lấy quyền nuôi dưỡng Văn Văn. Người Hoắc gia rất kiêu ngạo. Nhưng bọn họ cũng có nhược điểm:

“Muốn lấy quyền nuôi dưỡng không khó... chuyện này cứ giao cho anh... Có điều, trước tiên chúng ta nên tính toán chuyện hôn lễ đã. Vừa rồi ông nội vẫn còn lải nhải trong điện thoại. nói bớt thời gian đến nhà em một chút, gặp mặt cha mẹ vợ, bàn bạc chi tiết hôn lễ của chúng ta. Còn có, em muốn tiền mừng bao nhiêu, trực tiếp nói với anh. Anh muốn cho em một hôn lễ vẻ vang nhất. Nhất định sẽ không ủy khuất em.”

Cô nghe xong, lập tức ngồi thẳng lưng, vẻ mặt chăm chú, cô biết rõ muốn quyền nuôi dưỡng rất khó, cho dù đã giành lại Văn Văn về Đông gia, về sau khó tránh khỏi một số việc phiền toái, liền hỏi:

“Cẩn Chi, em gả cho anh, hôn lễ chúng ta không cần tổ chức phức tạp quá được không? Trên đời nhiều người con gái trong sạch như vậy mà anh không chịu lấy, mà lại chọn người phụ nữ đã không còn trong sạch, hơn nữa còn có con riêng, việc này mà bị truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người cười chê anh...A...”

Đông Đình Phong có chút không thoải mái, hôn cô, cắn mãi không buông, thẳng đến cô gấp, mới nói:

“Ít nhất cũng phải chuẩn bị đồ cưới này nọ chứ.”

Cái hôn này, mang theo chút trừng phạt. Cắn cô có chút đau. Trên môi nóng lên.

Cô sờ môi, trừng mắt nhìn hắt:

“Đau!”

“Anh còn chưa dùng hết sức mà!”

Hắn cười, chạm lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô lại trừng mắt, trốn vào trong ngực hắn, đợi hơi thở ổn định, lại nói tiếp:

“Cần Chi, nếu không, chúng ta đừng cử hành hôn lễ được không! Cứ như vậy đi...sẽ không phiền toái...”

Hắn trợn mắt liếc nhìn cô:

“Cho dù cha mẹ vợ đồng ý, thì ông nội cũng sẽ không đồng ý.”

Cô nghĩ đến, hôn lễ làm cô dâu bận rộn nhiều việc là da đầu nó tê rần rồi, cầm lấy vạt áo của hắn, nhắc lại:

“Mọi chuyện làm đơn giản chút, đừng làm lớn quá nha!”

“Việc này, em không cần quan tâm, đến lúc đó ngoan ngoãn làm cô dâu là được rồi.”

Hắn cúi đầu, nhìn người phụ nữ trong ngực, bộ dáng ngoan ngoãn, giống như hạ quyết tâm: “Hôm nay là tết nguyên tiêu, mẹ có chuyện quan trọng cần làm, nếu không, ngày mai chúng ta đi Bắc Thượng, chính thức qua nhà em cầu hôn.”

“Ừm.”

“Vậy gọi điện thoại nói trước đi, tránh cho cha mẹ em lo lắng. Không, bây giờ gọi đi. Số điện thoại mấy...”

Hắn giục cô gọi điện thoại, lấy điện thoại riêng không dây đưa cho cô.

Ninh Mẫn bấm số gọi, là mẹ cô nghe máy. Bởi vì số điện thoại lạ, mẹ cô hỏi vài câu, mới biết là cô, vội hỏi chuyện đã thế nào rồi.

Cô há miệng, trên mặt lông mày đều là vẻ hạnh phúc, mỉm cười nói: “Dạ mẹ, tụi con đã tốt rồi. Mẹ, mẹ yên tâm đi, ngày mai tụi con sẽ trở về...”

Mẹ cô nghe xong liền vui mừng: vậy là tốt rồi, vậy là tốt.

Hai mẹ con nói chuyện một hồi, điện thoại đã nóng luôn rồi.

Đông Đình Phong ngồi bên cạnh, thật sự chịu hết nổi rồi, liền giật điện thoại lại chuyển đề tài, mỉm cười hỏi thăm vài câu với mẹ vợ, một câu một câu nịnh nọt, ngon ngọt... nói mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, dẫn đến Lăng Châu cười dài, Ninh Mẫn ngồi kế bên cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng mẹ cô hớn hờ ôm điện thoại.

Bởi vì yêu cô, nên hẳn luôn tôn trọng người nhà của cô.

Nói thêm vài câu rồi cúp máy, cô dựa vào hẳn, cảm thấy đời người mỹ mãn như vậy.

“Azz.”

Đột nhiên Đông Đình Phong chỉ chỉ đồng hồ trên tường: “Còn chưa tới 1 giờ, buổi chiều có chút rảnh rồi, chúng ta đi ngủ trưa! Sau đó, buổi tối đi với anh tới buổi tiệc từ thiện..”

Lúc nói chuyện, đôi tay hẳn đã bắt đầu không có quy củ mà chuyển động.

Cô cả kinh, vội càng trốn, muốn nhảy lên:

“Này, đủ rồi đó....”

Không kịp tránh, hắn đã đẩy cô ngã trên ghế salon, một tay ôm eo cô, một tay chui vào dưới váy, nói: “Có đủ hay không, là do anh quyết định... bà xã, em phải bồi thường tổn thất cho anh.... Phúc lợi của..nửa tháng nay...”

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh máu hắn đã có tia lửa.

Cô bắt được tay của hắn, mặt đỏ tai nóng:

“Chờ một chút, Đông Đình Phong, em hỏi anh một vấn đề...”

“Ừ, xin rửa tay lắng nghe.”

“Sau này, với tư cách là vợ của anh, có phải em cần phải tham gia các hoạt động xã hội, buôn bán này kia không?”

“Không, các hoạt động xã giao của anh, em không cần tham gia, nhưng tiệc tối hôm nay không giống. Quý từ thiện Ưc Hoa là mẹ tổ chức. Hàng năm, mẹ điều tổ chức một buổi tiệc tối để quyên tiền từ thiện, với tư cách là một người con trai, anh phải có mặt trong buổi tiệc. Người Đông gia, hình như ai cũng đi. Còn đó, trong tiệc sẽ có đấu giá, những gì đấu giá được sẽ dùng cho công ích sự nghiệp..”

“Được, em đi...”

Nếu vậy, cô không thể để chồng cô mất mặt được.

“Thật nghe lời..”

Hắn trêu chọc cô, hôn sâu một cái.

“Ừm...ừm...anh.....anh....anh dừng tay lại cho em... Không nên ở đây..Đông Căn Chi, nếu có người tới thì phải làm sao....”

Thấy hân càng ngày càng nhiệt tình, cũng cảm nhận được chỗ nóng rực trên người hân, cô đỏ mặt, đẩy hân ra, né tránh nụ hôn của hân... chỗ này là phòng khách mà.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Hắn cười, cắn nhẹ lên vành tai của cô, vỗ nhẹ lưng cô, khiến cô từng chút từng chút mềm mại xuống, nói:

“Trong nhà không có ai! Được rồi, ...anh kéo rèm lên..”

Một bên hắn hôn, một bên thò tay tìm kiếm cái điều khiển, kéo tất cả các mảnh vải ở cửa sổ sát đất lên.

Lại tiếp tục hôn, cơ thể xinh đẹp lần nữa bị hắn châm lửa nóng.

Sau đó, hắn lấy quần áo bọc lấy cơ thể cô trở về phòng.

Hắn nói muốn tắm giúp cô, sau đó sẽ ngủ một giấc. Kết quả, tắm, tắm.. liền thành một phen triền miên... ngay tại trước bồn rửa tay, hắn mỉm cười, lau khô tóc cho cô, rồi sấy khô, rất hài lòng hôn môi cô.

Còn cô, tùy ý hắn muốn làm gì thì làm.

Nhưng có ai biết được, đợi làm xong tất cả. Đột nhiên hắn lại bắt đầu tiến công, cởi áo ngủ của cô ra, từ phía sau tiến vào, ôm chặt cô trước ngực hắn....

Trong cái gương to phía trước, khiến cô thấy rõ hoàn toàn kích tình chân thật đang diễn ra... cô si mê, mê luyến thân thể hắn.

Cuối cùng cô cũng trốn được ra ngoài, thoát khỏi ma chương của hắn. Trốn ở trong chăn. Nhịn không được mặt đỏ tai nóng.

Hắn đi theo chui vào chăn, ôm cô, cảm giác được cơ thể cô có chút cứng nhắc, thấp giọng cười:

“Anh sẽ an phận mà. Để cho anh ôm em đi... Ngoan, ngủ đi.”

Lúc này cô mới an tâm mà ngủ, rất say.

Đông Đình Phong chỉ ngủ một lát, lúc 1 giờ rưỡi, hắn thay một bộ lễ phục, đi mở máy đã đầy cuộc gọi nhỡ, sau đó mới gọi điện cho mẹ.

Điện thoại vừa được kết nối, mẹ hắn liền mắng:

“Con muốn chơi trò gì đây, sao điện thoại không có người trả lời. Bây giờ con đang ở đâu vậy hả?”

“Mẹ, mẹ đang tức giận cái gì chứ? Con đang ở vườn Tử Kính.!”

Đông Đình Phong ôn hòa nói.

“Mẹ muốn gặp con! Con lại đây ngay cho mẹ.”

“Bây giờ mẹ đang ở trong tiệc phải không! Yên tâm, đợi lát nữa con dẫn A Ninh qua đó.”

“Cái gì, con quyết tâm muốn ở cùng một chỗ với cô ta sao?”

Ngữ khí Hà Cúc Hoa rất không thoải mái.

“Mẹ, con thích cô ấy. Con cũng không nói là sẽ vứt bỏ cô ấy!”

Hắn kiên nhẫn giải thích.

“Vậy còn An Na phải làm sao bây giờ?”

Hà Cúc Hoa rầu rĩ lên tiếng: “Con không muốn phụ trách gì với con bé sao?”

“Chờ một chút, chờ một chút, mẹ nói rõ một chút được không, con phụ trách cái gì với cô ta?”

“Còn chuyện gì, con chưa biết hả.”

“Chuyện gì?”

“Tiểu An mang thai, còn xác định với mẹ, đứa bé là của con.”

Đông Đình Phong khẽ giật mình, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng, nhàn nhạt nói:

“Hả, vậy sao? Cô ta nói như vậy?”

Bên kia, Hà Cúc Hoa đã hiểu, bởi vì ngữ khí của con trai bà mang theo nồng đậm mỉa mai.

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Bà buồn bực hỏi một câu.

Ninh Mẫn ngủ tới 2 giờ, cô là bị hấn hôn nên tỉnh lại, trong mơ màng cô muốn đẩy cái đầu đang cọ cọ cô, lại bị hấn giữ chặt:

“Dậy nào, anh dẫn em đi tới chỗ này...”

“Em muốn ngủ thêm lát nữa, đừng phá.”

“Không được, buổi tối về sẽ ngủ tiếp, thời gian không còn nhiều, ...ngủ nữa, sẽ trễ giờ mất...”

Cô kéo chăn qua, trùm cả người lại. Cô muốn ngủ được không.

Đông Đình Phong có chút bất đắc dĩ, kéo cô từ trong chăn ra, thấy cô nhắm chặt hai mắt, một bộ dáng không muốn thức dậy, sao lại ngủ say như

vậy chứ...cơ thể cô đâu bị gì đâu... vừa rồi tuy bọn họ giằng co hai hiệp nhưng thời gian cũng đâu có lâu.

Hắn giều cợt, bóp chặt mũi cô:

“Chậc, thể lực của Đông phu nhân càng ngày càng kém rồi!”

Ninh Mẫn không thở được, giãy dụa nhưng không tránh được, đành phải mở mắt ra, tức giận cắn hắn một cái, lấy gối ném lên người hắn, tranh cãi với người này vô ích ah:

“Được tiện nghi còn khoe mẽ..”

Hắn cười đắc ý.

Vô sỉ!

Cô nghĩ như vậy mãi cũng không được, có thời gian phải đi bệnh viện kiểm tra mới được, xác định chính xác rồi nói cho hắn, xem hắn còn tham ăn như vậy không, không chút kiềm chế. Ba tháng đầu mang thai mà còn vận động kịch liệt như vậy, rất dễ dàng xảy ra chuyện.

3 giờ rưỡi, hai vợ chồng thay quần áo rồi đi ra ngoài, đi tới câu lạc bộ tư nhân, chỗ ngồi rất rộng, nhưng trang trí vô cùng trang nhã, vừa cào cửa thì có một khí tức thời thượng và tinh mịch đã đập vào mặt rồi.

Một nhân viên cửa hàng đến chào đón, xoay người, mỉm cười hỏi:

“Đông tiên sinh, lâu rồi ngài không có đến...”

Vừa nói vừa lấy loại ánh mắt tò mò nhìn Ninh Mẫn, giống như muốn xác định thân phận địa vị của cô.

Đông Đình Phong quen thuộc cười một tiếng, hỏi: “Simy đâu rồi.”

“Ở đây.”

Một người phụ nữ ưu nhã từ phía sau bức màn đi tới, trên mặt mang theo nụ cười, một bên phất tay để cho nhân viên lui xuống, một bên kêu:

“Khách quý ít gặp, ừm thật đúng là ít gặp. Hôm nay lại dẫn bạn gái tới sao?”

“Không phải bạn gái.”

Đông Đình Phong mỉm cười rất thân sĩ bước lên tặng cho người phụ nữ đó một cái ôm.

Cô ta hiếm khi quay đầu lại nhìn thêm vài lần.

“Hả? không phải bạn gái, vậy là ai?”

Cô ta biết rõ Đông Đình Phong có khi đi dự hợp quan trọng, sẽ mang theo bạn gái, nhưng những người bạn gái này ăn mặc, hảnh cũng không có để ý. Tự mình dẫn tới đây, thì đây là người đầu tiên.

Ninh Mẫn thấy bọn họ thân mật như vậy, cô cũng không có ghen ghét, chỉ là rất tò mò với thân phận của cô ta.

“Giới thiệu với chị một chút, đây là Ninh Mẫn, vợ của em.”

Hảnh cũng thức thời quay đầu giới thiệu: “A Ninh, vị này là chị họ Simy, em cũng có thể gọi chị ấy là chị Thi Đan...”

Nguyên lai là chị họ, thảo nào họ thân như vậy.

Ninh Mẫn tự nhiên vươn tay, trên mặt là nụ cười yếu ớt khéo léo, hai gò má xinh đẹp, không nghi ngờ là càng khiến cô như ánh sáng rực rỡ hảnh lên, kinh diễm động lòng người.

Simy vô cùng ngạc nhiên, đánh giá trên dưới một chút, kéo kéo vai em họ mình, nhỏ giọng nói thầm:

“Ninh Mẫn? Nè, cô ấy không phải họ Hàn sao? Sao lại biến thành họ Ninh rồi hả?”

Đầu óc cô ta choáng váng rồi.

“Dạ, em tái hôn, cô ấy là vợ mới của em.”

...kinh ngạc kêu lên, âm thanh vang dội:

“Chuyện này là khi nào hả. Trước tết em cũng không có nói..”

“Tóm lại, chị chờ uống rượu mừng của em là được rồi.”

Chuyện này, cũng không phải nói vài ba câu là giải thích rõ ràng, hẳn nói:

“Được rồi, không phải chị hay nói em không có mối làm ăn lớn cho chị sao, hôm nay cho chị mối lớn đây. Chọn cho em dâu chị một bộ lễ phục. Để tham gia tiệc từ thiện của mẹ. Nên mặc gì phối với gì.. còn nữa, áo cưới mặc trong lễ cưới của A Ninh, chị cũng chuẩn bị đi, mấy tháng nữa là mặc được rồi, chị nhanh một chút....”

“Được rồi, áo cưới chị đây nhất định sẽ thiết kế ra một bộ thật xinh đẹp. Về phần lễ phục dạ hội, có sẵn vài bộ không bán, định là làm riêng cho mình, dù em dâu mặc bộ nào cũng đảm bảo sẽ xinh đẹp hết, nhìn đi, khí chất trời sinh diễm lệ, hai má cứ như trứng gà đã lột vỏ,... này, không phải em dụ dỗ tân sinh mới ra xã hội chứ...xinh đẹp như vậy...”

Đông Đình Phong cười, đôi mày nhướng lên đánh giá người phụ nữ đã thay bộ lễ phục, khuôn mặt xinh đẹp, cơ thể nóng bỏng, cách ăn mặc ngày

hôm nay, vừa đủ tươi mát, giống như sinh viên đại học ngây ngô, giữa lòng mây mang theo loại mộng trẻ con. Lộ vẻ đơn thuần.

Ừ, mới không phải đâu.

Người phụ nữ này xinh đẹp bao nhiêu hẳn rõ ràng nhất.

... đưa thêm vài bộ nữa cho Ninh Mẫn thử.

Mấy bộ trước đều bị Đông Đình Phong trả về, hoặc là quá hở hang, hoặc là ngại quá xinh đẹp, hoặc là váy quá ngắn...

Ánh mắt kia, chọn như vậy khiến cho Ninh Mẫn nổi bão, thật sự nhin không nổi nữa, rốt cục lên tiếng:

“Nè, tới cùng là em mặc hay anh mặc vậy?”

Hắn trả lời trong nháy mắt: “Lễ phục của em phải phối hợp với của anh, nhất định phải đẹp, mặc quá hở hang, tầm thường quá cũng không được.. Kiên nhẫn một chút... Ngoan...”

“Vậy thì bộ này đi!”

Cuối cùng là do cô chọn, chọn một bộ màu tím, phía sau cổ hình chữ V, cũng không sâu lắm, phối với một chiếc vòng cổ hồng bảo thạch, nối liền với ba sợi dây hạt ngọc được móc ở sau gáy.... Váy dài qua đầu gối một chút, vạt áo khá lớn, bên ngoài, phối với áo khoác viền tím màu trắng bạc...

Tóc dài được cài cây trâm ngọc trong suốt.

Mà trên mặt được đánh nhẹ một lớp phấn, khiến khuôn mặt càng phác thảo vẻ ngoài xinh đẹp.

Tạo hình như vậy, khiến người phụ nữ này càng lộ vẻ xinh đẹp.

Đối với trang điểm và cách ăn mặc như vậy, Ninh Mẫn vô cùng hài lòng, Đông Đình Phong chăm chú nhìn, không phản đối.

Simy ở bên cạnh nhỏ giọng nói với hân,: “Vợ của em đẹp như vậy, dẫn đi ra ngoài, được nở mày nở mặt rồi ha...”

Khóe miệng hân giờ lên, cười.

Đương nhiên, người phụ nữ hân nhìn trúng sao có thể kém cỏi được.

Ừ, trong lòng hân rất muốn giấu người này đi, xinh đẹp như vậy, chỉ cần một mình hân thấy là được rồi, nhưng dù sao cũng phải dẫn ra ngoài giới thiệu, cần gắn cái nhãn lên chứ, đánh ký hiệu, để người khác còn biết rõ người này là vợ hân, ưu nhã xinh đẹp như thế nào.

Simy tiễn người em họ truyền kỳ lên xe, nhìn xe của bọn họ chạy hòa lẫn vào con đường xe, dựa vào cửa mỉm cười, người phụ nữ đó thật không tệ, rất có khí thế, lại có chủ kiến, người em trai kinh khủng kia của cô cuối cùng cũng tìm được người phụ nữ nó muốn bảo vệ.

Cô cũng không biết, lần này bọn họ đi, có gặp rắc rối gì không, ở yến hội Tây Hoa bức màn sẽ được vén lên.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 202

5 giờ 30 tối.

Đông Lôi ăn mặc lộng lẫy, tựa như đóa hoa xinh đẹp, đang ở bên trong đài sảnh Tây hoa tiếp khách, có khi gặp được mấy người bạn cũ, lúu rúu không ngừng, lúc này sẽ có người thay cô tiệc nuôi, tại sao lại chia tay đây... người đàn ông tốt như vậy—ở Ba Thành rất ít, trừ Đông thiếu, có mấy người đàn ông như vậy, Kiều thiếu lại là một người trong đó.

Cô cười, thật ra cũng không có gì tiếc nuôi, bây giờ cô đã nghĩ thông suốt rồi, cũng không còn đau khổ nữa, mọi chuyện đã là quá khứ rồi.

Giống như trong trường hợp bây giờ anh ấy nên là bạn trai của cô, nhưng hôm nay cô lại cô đơn một mình.

Kiều Sâm cũng tới, anh ấy dẫn theo bạn gái, hai người gật đầu một cái xem như chào hỏi, thành người xa lạ.

Đột nhiên, cô nghe tiếng xôn xao ngoài cửa lớn, kéo theo đuôi váy thật dài, cô đi về phía cửa, thấy Ôn Dĩ Hàm đã sớm đến, Na Dĩnh còn có một người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông kia rất cao lớn, anh tuấn, trên người là bộ tây phục đỏ thẫm, được cắt may vừa người, khiến dáng người của anh ta hiển lộ ra ngoài, đợi đến gần, cô nghe được anh ta khó chịu hỏi:

“Cẩn Chi còn chưa tới sao?”

“Đúng vậy, ngày hôm nay quan trọng như vậy, người này sao lại tới trễ như thế ...”

“Ừm, Ninh Mẫn đã trở lại! Hiếu đi.”

Người đàn ông đó nói, nhưng dẫn tới hai người có ý nghĩ xấu xa cười:

“Hôm qua chắc là một đêm phong lưu....”

Uông Dĩ Hàm cười cười, sau đó nói:

“Lần này Ninh Mẫn trở về, hẳn đã có quyết định đi! Xem ra Đông gia có chuyện vui...”

Vừa nói, anh ta quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy cô, nhất thời mũi nhọn vừa chuyển:

“Ồ, đây không phải là Lôi Lôi tiểu thư sao, hắc hắc, đã lâu không gặp, cô bé càng ngày càng đẹp nha...azzz Tử Kiện cậu nói xem có đúng không..”

Cuối cùng cô cũng biết người này là ai, lập tức dừng bước chân lại, sắc mặt có chút trắng bệch, lắp bắp nói:

“Thì ra là anh Tử Kiện tới....em, em đi kêu chú hai lại ...”

Quay người lại liền chạy nhanh như chớp, còn chưa đổi mặt đã bỏ chạy rồi.

Na Dĩnh thấy thế, xì một tiếng nở nụ cười, nhìn người bên cạnh bĩu môi nói: “Nhìn thấy không, Thần Huống, di chứng quá nghiêm trọng đi..Mười năm trước, cậu khiến cho một bé gái hoảng sợ, đứa nhỏ này tới giờ vẫn còn sợ đấy...ha ha, nhìn thấy cậu, giống như nhìn thấy sói vậy...”

Đôi mày Thần Huống nhíu lại, im lặng quay đầu nhìn bộ dáng của người con gái nhỏ hơn mình mười bốn tuổi đang hoảng sợ chạy trốn, trong đầu hiện lên một vài hình ảnh.

Mười năm trước, Thần Huống hai mươi bốn tuổi, khi đó hắn rất phản nghịch, rất mê luyến một người con gái, thậm chí vì người con gái đó, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, có một lần dẫn người con gái đó đến tìm Đông Đình Phong.

Lần đó Thần Huống là động chân tình đi, nhất định không chịu về Thần gia. Muốn sống tự lập, tay làm hàm nhai, nuôi sống người phụ nữ của mình.

Tình huống đó gần nửa năm, Thần Huống không chịu nhận sự giúp đỡ của Đông gia nữa, đổi tên đổi họ, đi làm ở một công ty nhỏ, tiền lương thì ít, mà tiêu xài thì nhiều, bộ dáng thiếu gia mười phần, nhịn cho đến cuối tháng, tiền không có mà cứ tiêu sài nhiều, cuộc sống của vợ chồng son không được tốt, vì thế còn hay cãi nhau.

Sau đó, Thần Huống trốn đi chừng mấy ngày, ở công ty làm thêm giờ muốn kiếm thêm tiền mua chút sữa bột, lúc đó người phụ nữ đó đang mang thai...

Có một ngày, mẹ của Thần Huống bay tới Ba Thành, muốn khuyên hắn trở về, nói rằng người phụ nữ này chỉ muốn trả thù, hắn nếu khẳng khẳng không nghe nhất định sẽ ăn thiệt thòi.

Hắn chết sống không chịu.

Rồi một ngày kia, hắn đi mua hoa, mua canh mà người phụ nữ đó thích ăn nhất, tan việc sớm đi về nhà, vốn là muốn xóa bỏ hiềm khích lúc trước với cô ta, muốn lấy lòng người yêu.

Đi tới cửa nhà, nhưng lại thấy Đông Lôi đứng ở gần đó, đi tới đi lui, sau khi hắn thấy rõ là em gái Đông Đình Phong, liền bước lên chào hỏi:

“Bé con, em tới nơi này làm gì?”

Bé con sờ tóc, bộ dáng có chút sợ hãi—hắn cứ trưng ra khuôn mặt lạnh ngàn năm như vậy, không người nào nhìn mà không sợ, bé con nhăn nhó trả lời:

“Anh Thần, hôm nay em chụp được mấy tấm hình, không biết có nên cho anh xem hay không.. anh ấy lại liên lạc không được.. hình như ra nước ngoài..”

Hắn vốn cho là những tấm hình chụp phong cảnh bình thường, cô bé này thích chụp hình..vv..., toàn bộ là bị ảnh hưởng bởi Đông Đình Phong, bình thường thì hắn cũng sẽ thảo luận về kỹ xảo quay chụp, bởi vì hắn cũng rảnh rồi không có gì làm, chụp vài tấm ảnh chơi cũng vui.

“Đâu, lấy ra anh xem..”

Thần Huống cười lấy ảnh, vừa nhìn nhất thời kinh ngạc đến ngây người, trong hình là người yêu của hắn đang hôn môi với người khác.

Sắc mặt của hắn xanh mét quát hỏi: “ Đây là ở đâu! Anh hỏi em hình này ở đâu ra..”

Bé con đỏ mặt, lắp bắp nói: “Em không cẩn thận chụp được, người phụ nữ này vốn không phải người tốt lành gì..em..em không biết có nên nói với anh Tử Kiện hay không..”

Thần Huống tức điên lên, đá cửa đi vào nhà, trong lòng tràn đầy vui mừng muốn gặp người yêu đã bay sạch, không nói không rằng, đã động thủ động cước.

Thần Huống lớn lên trong bộ đội, huấn luyện trong quân đội, người phụ nữ đó sao có thể là đối thủ của hắn, nhưng tính tình cô ta cũng quá ngang

bướng đi, chết sống không chịu thừa nhận, còn nói hăn nhận lầm người. Thần Huống giận điên người, móc dao găm ra muốn làm thịt cô ta...

Đông Lôi gấp gáp, đẩy hăn một cái nói: “Giết người là phạm pháp, không thể giết người..”

“Giết xong ta đi tự thú.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC! sao có thể hủy hoại mình như vậy.”

“Cút!”

Thần Huống nóng giận, đẩy cô một cái, sức quá lớn khiến Đông Lôi nhỏ bé văng đến trên tường, va chạm vào đầu, hôn mê bất tỉnh.

Chính bởi vì Đông Lôi bị ngắt nên hăn cũng không có làm chuyện đại đột nữa.

Sau đó hăn và cô ta chia tay, rồi về nhà xin lỗi, không đến hai tháng đã cưới một người con gái khác, sau còn sinh ra một cậu con trai. Ba năm trước, hai người cũng chia tay, nguyên nhân gì thì người ngoài không biết được. Hôm nay Thần Huống đã là cha của một bé trai mười tuổi. Ắn không có tái hôn.

“Azz, cậu không dẫn bạn gái theo hả? nếu không để cô ấy đi cùng cậu cũng được? nhìn đi, Kiều Sâm cũng dẫn bạn gái tới, Lôi Lôi nhà chúng ta cũng quá đáng thương a...”

Uông Dĩ Hàm chỉ chỉ Kiều Sâm đang nói chuyện với vài người ở phía xa, giọng nói bất mãn.

Thần Huống không nói, không nhìn bóng dáng chạy trốn kia nữa.

“Lần này là do Lôi Lôi bỏ người ta có được hay không.. cô bé này..trưởng thành rồi..”

Na Dĩnh cảm khái một câu: “Nhớ ngày đó, chỉ là một con sên nhỏ...mỗi lần Cần Chi gặp mặt chúng ta, con sên nhỏ này vẫn lẻo đẽo sau lưng..azz, nếu không, tôi tìm vài người có gia thế tương đối, người đàn ông không đùa giỡn với tình cảm làm em rẽ chúng ta..”

“Muốn tìm người đàn ông có gia thế tốt, lại chiều chuộng, quả thật khó tìm rồi. Bản thân tôi thấy nếu phóng túng một chút, vấn đề xuất thân không quan trọng, quan trọng là... phải đợi được bé con, con gái Đông gia không gấp gả. Có Đông Đình Phong làm núi dựa, người nào cưới Đông Lôi, chỉ cần có chút năng lực, tiền đồ vô lượng ..”

Đây là tổng kết của Thần Huống.

Chẳng qua chuyện sau này có chút ngoài dự liệu của hân..

Đông Lôi đúng là có chút sợ người đàn ông này, mười một năm trước xảy ra chuyện kia, nhưng đến nay ký ức của cô như mới ngày hôm qua: khuôn mặt của người đàn ông tuần tú kia vắn vẹo tức giận, tay cầm dao, bộ dáng muốn đồng quy vô tận*(muốn chết chung ấy), còn đẩy cô ra ngoài, thật sự rất đáng sợ. Đến nay trên trán cô vẫn còn lưu lại vết sẹo mờ nhạt. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy cũng bởi vì hân thiếu chút nữa đã bị hủy.

Trải qua chuyện này, khiến trong lòng cô rất sợ hãi.

Hơn nữa người đàn ông này rất nghiêm túc, khuôn mặt lại lạnh như băng không giống như anh hai của cô tuy lạnh nhưng vẫn ở chung được nha, thật sự nghiêm túc thái quá luôn. Cho nên cô gặp nếu trốn được thì sẽ trốn thật xa.

Những người bạn của anh hai, chỉ có người này là ít gặp nhất, mười năm này tổng cộng chỉ gặp khoảng năm lần....

Mỗi lần gặp mặt, cô chào hân một cái rồi sẽ nhanh chóng chạy thật xa. Không giống với những người khác, cô đều vui vẻ gần gũi, cùng nói chuyện

với bọn họ, cũng rất quen.

Có điều, nhìn khắp Đông Ngải Quốc, người đàn ông quyền cao chức rộng như Thần Huống thì thật sự không có mấy người.

Hiện nay, hẳn là một tổng bốn người được đề cử làm Thủ tướng, tuổi nhỏ nhất nhưng lại có tỷ số đứng ở vị trí thứ ba, tương lai người ta còn có khả năng làm Thủ tướng đó.

Người như vậy, địa vị trong xã hội quá cao, lớn lên càng ngày càng uy nghiêm, trước kia còn chưa có cảm giác gì, có lẽ là do tuổi còn nhỏ.. hiện tại, cảm thấy thực sự có áp lực rất lớn.

Cô cũng không thích ở cùng một chỗ với mấy người như vậy, hơn nữa người ta còn lớn tuổi hơn cô rất nhiều, cô cũng không muốn bị trưởng bối nhắc tới nhắc lui – từ kết hôn, người này người kia thấy cô, liền muốn giới thiệu đối tượng cho cô. Ngay cả chú cậu cũng không ngoại lệ, nói cái gì mà trước tiên để ý một chút, thấy xem có hợp không, rồi có thể kết bạn, rồi gặp gỡ, hẹn hò,..vv..v, nói cô còn nhỏ kết hôn gì gì đó thì đợi tốt nghiệp hả tính tới...

Đều là trưởng bối với lại có uy tín danh dự cô cũng không tùy tiện trở mặt, đành phải trốn thật xa, lúc lễ mừng năm mới gần như cô không bước ra khỏi cửa, nếu có thể không gặp ai cô nhất định sẽ giấu mình đi luôn chứ.

Đông Lôi vội vàng đi tới, muốn kêu nhị thúc tới.

Nhị thúc quen thuộc với Thần Huống, là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Thần Huống là cấp trên, nhị thúc là thuộc hạ.

Nghe nói quan hệ của hai người không tệ.

Lúc này, lại có người kéo tay cô lại, quay đầu liền nhìn thấy An Na và Y Tử Lam, bọn họ ăn mặc rất xinh đẹp, ừm trang điểm cũng không tệ.>

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 203

Hà Cúc Hoa nhìn thấy An Na, lông mày liền nhíu lại, thật là chuyện càng dễ dàng càng không thuận lợi.

“Tiểu An, không phải nói con ở nhà dưỡng bệnh thật tốt sao? Sao lại chạy đến đây..”

Trong lời nói hay giọng nói đều không có một chút trách cứ, bởi vì trên mặt bà đang mỉm cười, hơn nữa còn nhẹ nhàng ôm vai An Na, quan tâm hỏi.

“Dì Hà, dì yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc An Na, chờ anh Đông tới con sẽ giao An Na đến tay anh ấy, nhất định không có sai lầm..”

Y Tử Lam nhẹ nhàng nói.

Lời này, khiến mí mắt Hà Cúc Hoa giật giật vài cái, nhưng lại không thể nói với bọn họ, Căn Chi sẽ dẫn vợ mình tới.

“Nếu vậy thì chú ý tới mình một chút, ở đây nhiều người, không khéo lại mệt..”

Hà Cúc Hoa dằn dò, cũng không nhiều lời nữa.

An Na cười gật đầu: “Dạ.”

“Nếu đói bụng, thì đi kiếm cái gì đó ăn đi, Tử Kiện đã tới rồi, dì qua đó một chút, Tiểu Lôi con cũng đi đi...”

Hà Cúc Hoa dặn dò thêm một chút, kéo con gái mình đi ra ngoài, trên mặt đều là mỉm cười khách sáo, vừa chào hỏi những người đi qua, vừa cúi đầu căn dặn con gái:

“Để ý tới An Na một chút, đừng để con bé một mình gặp chị dâu con.”

“Con biết mà mẹ,...azz, mẹ, mẹ gọi điện thoại cho anh hai sao?”

“Ừm.”

“Anh hai nói thế nào?”

“Nó nói nó sẽ xử lý.”

“Ý là sao? Đứa bé kia, đến cùng có phải con anh hai không?”

“Nó không có nói.”

Hà Cúc Hoa nặng nề thở dài, đưa tay xoa huyết thái dương.

Sáu giờ tối, ở cửa sảnh Tây Hoa Đô, nổi lên một trận xô xao, chủ tập đoàn Vạn Thế, Đông Đình Phong dẫn theo một người phụ nữ ưu nhã xinh đẹp—đi vào trong.

Một khắc kia, mọi người đang suy đoán, người con gái có má lúm đồng tiền như hoa choàng tay Đông thiếu, có lai lịch như thế nào--- lớn lên thật sự rất xinh đẹp, không giống như bình hoa di động, toàn thân có một cỗ tự tin, cùng với một thân khí thế đầy kiêu ngạo.

Những người có tham gia lễ mừng thọ ở Đông gia đều biết: người đó không phải là người đi theo người đàn ông khác tới tham gia lễ mừng thọ sao?

Nhưng họ là vợ chồng nha, vậy là làm hòa rồi à?

An Na nghe người kêu, nói Đông thiếu đã tới, liền vội vàng chạy tới, lại thấy bộ dáng ân ái tay trong tay của bọn họ, vẻ mặt tức giận đến trắng bệch, cả người đều lạnh đi... không trách được nét mặt dì Hà nhìn cô là lạ, muốn cô dừng đến, thì ra là dì biết hẳn sẽ dẫn bạn gái tới.

Tử Lam vừa mới đi toilet ra nhìn thấy cùng rất tức giận, lôi kéo An Na, oán hận nói:

“Đi, chúng ta đi tìm Đông Đình Phong nói lý lẽ.”

An Na kéo tay Tử Lam lại, lắc đầu, ghé vào nói: “Ngày hôm nay, mình không thể nháo lớn chuyện này, nếu khiến dì Hà mất mặt...tiểu Lam, mình không thể khiến dì Hà thất vọng. Ở Đông gia, mình chỉ có thể dựa vào dì Hà, có thể danh chính ngôn thuận hay không chỉ có thể dựa vào dì..”

Đạo lý này làm sao Y Tử Lam không hiểu, nhưng cô không cam lòng:

“Chẳng lẽ cậu có thể dung túng cho con hồ ly tinh kia ở trước mặt chúng ta ân ân ái ái...”

An Na cúi đầu, sắc mặt buồn bã.

“Không được, chúng ta phải tìm cách khiến cô ta biết điều mà rút đi.”

Y Tử Lam bày mưu tính kế cho cô.

Đông Lôi cũng nhìn thấy, ngây người một chút, anh hai mặc âu phục, quần áo chỉnh tề, đôi mắt chị dâu sáng ngời, váy dài uốn lượn quanh co, xinh đẹp yêu kiều, hai người đều cười yếu ớt, chào hỏi khách nhân xung quanh, rất phối hợp dẫn tới không ít người liên tiếp bước lên chào hỏi.

Những người mới hợp tác hay hợp tác nhiều năm với Đông Đình Phong trên thương trường, ít nhiều cũng biết đến tính tình của hắn, trước kia Đông Đình Phong dẫn bạn gái tham gia các buổi tiệc đều rất lạnh nhạt, không

quam tâm đến bạn gái, nhưng hôm nay lại không giống vậy. người con gái đó kéo tay hăn hăn cũng không thấy phiền, còn dắt tay nhau lấy thức ăn.

“Đông thiếu, vị tiểu thư xinh đẹp này là thiên kim nhà nào thế? Nhìn rất lạ mặt nha.”

Một vị thiếu gia lịch sự cười tươi nhìn Ninh Mẫn. hỏi Đông Đình Phong, có ý muốn theo đuổi.

Ai cũng biết Đông Đình Phong đã có vợ, rất nhiều người cũng biết chuyện hăn và An Na, nhưng Đông thiếu cũng thật lạ, không để ý tới người yêu của mình lại ở đây vui vẻ với người mới.

Dĩ nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, phần lớn thì ít ai tới lễ mừng thọ lúc đó.

“Vợ tôi.”

Ca chữ này khiến người đàn ông đó ngơ ngác một chút, mới ngượng ngùng chúc phúc vài tiếng, liền rời đi.

Sau đó----

“Tiểu Lôi, phát ngọc cái gì vậy hả..”

Đông Đình Phong kéo Ninh Mẫn đến trước mặt Đông Lôi, cười hỏi.

Đông Lôi nhìn xung quanh một chút, không thấy An Na, trong lòng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm nói: “Anh hai đến trễ!..ê.. tại sao lại gõ đầu em..”

Cái trán bị gõ một cái, cô trừng mắt:

“Nhìn thấy chị dâu mà không chào, muốn bị gõ nữa phải không?”

“Chị dâu.”

Đông Lôi có chút bất đắc dĩ, không thể không thừa nhận chị dâu và anh hai đứng chung một chỗ giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

Cô trốn qua bên cạnh Ninh Mẫn, cầm lấy cánh tay Ninh Mẫn, nịnh nọt nói:

“Chị dâu, sau này chị để ý anh hai một chút nha, người này luôn khi dễ em đó.”

Ninh Mẫn thấy cô thân cận mình như vậy, không giống như trước kia gặp mình là tức giận buồn bực, cô cúi đầu cười, hỏi:

“Ha, em không tức giận sao?”

“Em tức giận có tác dụng gì sao? Chị cũng đã thu phục anh hai, em mà còn buồn bực không phải là tự tìm khổ sao. Với tính tình của em, chị yêu anh hai em, thì em liền thích chị, chị phụ anh hai em, em sẽ hận chị... đó nguyên tắc cơ bản, ai cũng không thay đổi được...”

Nhìn cô xem, yêu ghét rõ ràng.

Ninh Mẫn bật cười, đột nhiên cảm thấy thích cô em chồng này hơn.

Đông Đình Phong cũng cười: con nhỏ này...

“Đúng rồi, anh hai, anh Na Dĩnh với mấy người khác ở bên kia, cũng đã tới lâu rồi. anh Dĩnh còn dẫn vị hôn thê của anh ấy đến nữa...”

Đông Lôi chỉ chỉ bên phía bên kia.

“Ừ, Cố Hiếu sao?”

“Ừm, hình như là vậy?”

Ánh mắt Ninh Mẫn sáng lên.

Đông Đình Phong thấy biết là cô muốn gặp, cười một tiếng: “Đi, đi qua đó chào hỏi một chút, sau đó anh đi tìm mẹ.....Lôi Lôi em có đi không?”

“Không, không, em không đi đâu, Thần Tử Kiện có ở đó, em không đi!”

Đông Lôi liên tục rất đều, cự tuyệt xoay người chạy đi.

Đông Đình Phong thấy liền cười, nói với cô:

“Lôi Lôi rất sợ Thần Huống.”

“Tại sao vậy?”

Thần Huống là một người rất nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, hoàn cảnh sống từ nhỏ đã buộc anh thành một người như vậy, nếu so sánh với Hoắc Khải Hàng cũng không kém mấy.

Ninh Mẫn đến chào hân, tuy rất nghiêm túc nhưng cũng không phải loại người hung ác. Dĩ nhiên thân hình hân cũng rất cường tráng không giống như khí chất nho nhã của Đông Đình Phong, cũng không giống Hoắc Khải Hàng một thân khi chất cao quý đầy ưu nhã, đầy quyền rũ. Nhưng cũng không phải loại người dã man.

Nếu mặc một bộ đồ bình thường, thì nhìn hân như lỗ mãng ngang ngược, nếu hân mặc quân trang trên người thì đặc biệt man lị, nếu một thân lễ phục thì hân liền lộ vẻ đặc biệt lãnh khốc, đặc biệt đẹp trai...đây là do những chiến hữu vui đùa đánh giá hân.

Đông Đình Phong cười, nắm tay cô: “Sau này sẽ kể em nghe.”

Vừa chào hỏi, hai người rất nhanh đi đến bên kia, liền thấy ba người người đàn ông nổi bật đang nói chuyện phiếm, Nhị thúc Đông Diệu Huy cũng ngồi ở đó.

Đông Đình Phong tiến lên chào hỏi mọi người, Ninh Mẫn cũng chào theo, sau đó cùng ngồi ở một bên, ánh mắt dừng trên người Cố Hiếu ở đối diện---- ngày xưa là chiến hữu, bây giờ là bạn tốt. Ninh Mẫn thấy Cố Hiếu nhìn cô khẽ cười.

“Ồ, Cẩn Chi, vợ yêu trong ngực cho nên cậu quên trời quên đất luôn phải không, đến giờ mới xuất hiện, đây đây phạt ba chén.” Uông Dĩ Hàm lên tiếng nói.

Đông Đình Phong cười nói: “Nếu vậy thì tôi nhất định sẽ cho cậu say trước..”

“Được, xem cậu có bản lĩnh đó hay không!” Uông Dĩ Hàm cười ahah.

Thần Huống cũng giơ ly rượu lên, nhìn Ninh Mẫn nhột nhột cười một tiếng: “Ninh tiểu thư, chúc mừng!”

“Vậy tôi có nên nói một tiếng chúc mừng với Thần thiếu không, nghe nói Thần tư lệnh đã đặc cách đưa anh lê chức phó tư lệnh, hôm nay, bộ không quân gần như đã nằm hết trong tay Thần thiếu, Tôi và Cẩn Chi thuận lợi làm đảng kí ở nước ngoài, cũng là nhờ Thần thiếu không ít a, Cẩn Chi, anh nói em có nên mời Thần thiếu một ly không?”

Ninh Mẫn nói rất thâm ý, mỉm cười.

“Cám ơn thì không cần, nhưng rượu mừng thì nhất định phải uống.” Thần Huống vỗ vai Cẩn Chi, làm như không hiểu ý cô, nói: “Nếu đã xác định ngày rồi thì cho tôi biết.”

“Nhất định.”

Đông Đình Phong bắt tay Thần Huống, quay đầu liếc sắc mặt nhàn nhạt của bà xã một cái, nói tiếng xin lỗi liền kéo cô đi gặp Hà Cúc Hoa.

Thấy bọn họ đi xa, Ôn Dĩ Hàm ngưng cười nói:

“Lần này Hoắc Khải Hàng xem như tiền mất tật mang, có điều Tử Kiện, chuyện này cậu và Cẩn Chi đùa thật quá trốn... dùng Ninh Mẫn mạnh mẽ cho người ta một đao... hình như Ninh Mẫn cũng cảm giác được. Chỉ mong cô biết sẽ không giận Cẩn Chi ...”

Thần Huống uống một ngụm rượu, lắc đầu:

“Cô sẽ tức giận. Từ đầu đến cuối Hoắc Khải Hàng cũng không muốn ngồi lên vị trí kia, anh ta trong lúc sơ tuyển mà rời đi, chẳng qua là tương kế tựu kế thôi... người phụ nữ này thông minh như vậy sớm đã biết.”

Na Dĩnh gật đầu: “Tôi cũng thấy anh ta cố ý. Anh ta muốn cố ý thôi phòng cha của anh ta lên, rất cố gắng hàn gắn mối quan hệ của cha mẹ, một công đôi việc...”

“Cúng đúng.”

Thần Huống uống chút rượu, nói: “Lần tuyển cử này bởi vì anh ta rút lui cho nên Hoắc Trường An mới có số phiếu cao nhất. Toàn bộ là công của Hoắc Khải Hàng, ...nếu như anh ta tham gia tuyển cử, như vậy số phiếu sẽ phân tán rất nhiều, ngược lại sẽ khiến Hoắc gia không trúng cử, bây giờ nếu không có gì ngoài ý muốn Hoắc gia sẽ tiếp tục làm chính*(ng nghiệp vụ quản lý trong cơ quan nhà nước), gần như không có trì hoãn.”

Hoắc Khải Hàng cũng không phải xúc động gì tình đến liều mạng như vậy, giữa gia tộc và người yêu, hẳn rất rõ ràng và cũng nắm chắc rõ ràng.

Vốn hẳn nghĩ một mũi tên sẽ trúng hai con nọ nhưng hẳn không nghĩ tới cuối cùng Ninh Mẫn lại là con nọ mạng lớn dù có nấu chín nhưng vẫn bay đi.

Tình huống bây giờ có thể thấy:

Hoắc gia nếu tiếp tục cầm quyền, cuộc sống của Đông gia sẽ rất khổ sở.

Cho nên chuyện bây giờ hẳn cần làm là hợp tác với Đông Đình Phong, kéo Hoắc Trường An xuống ngựa...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 204

Đông Đình Phong dẫn Ninh Mẫn đi gặp mẹ. Ninh Mẫn biết điều này là bắt buộc, cho dù mẹ chồng tương lai không mong gặp cô cỡ nào, nhưng để làm con dâu dù không đi lấy lòng, tóm lại cũng phải nỗ lực một phen thay đổi mối quan hệ giữa hai người. Bởi vì bọn họ cùng vì một người đàn ông, xây dựng không khí gia đình ấm áp, chính là việc quan trọng đầu tiên trong cuộc sống tương lai của cô.

Đông Đình Phong nói mẹ anh rất hiểu chuyện, đừng sợ, nhưng cô vẫn có chút khẩn trương. Sự khẩn trương này không đến từ nỗi sợ, mà là sự không thoải mái với thân phận như bây giờ.

Hơn nữa những đám tiệc long trọng như nào cô đều đã tham dự qua, nhưng lúc đó cô lại là cảnh vệ ở bên cạnh Hoắc Khải Hàng, là lính cảnh vệ, nhiệm vụ của cô là giám sát toàn bộ nhất cử nhất động trong bữa tiệc, phải đảm bảo bốn phía đều an toàn không có tai họa ngầm gì, mà hôm nay đây cô lại trở thành điểm sáng của bữa tiệc. Mỗi một quan khách đến đều đi cùng một người phụ nữ, một cái đánh giá hà khắc- người đàn ông của cô có địa vị trong xã hội rất cao, yêu cầu, người phụ nữ của anh cũng phải lộng lẫy, chói mắt.

Cô thấy lúc Đông Đình Phong đi về hướng quan khách lúc giới thiệu cô là vợ của anh, những người này đều nói một câu tự đáy lòng:

“Đông thiếu và Đông phu nhân đúng là trai tài gái sắc, rất đẹp đôi” bất luận là nam, nữ hay già trẻ, ấn tượng đầu tiên khi gặp người khác đó chính là diện mạo

Lớn lên khô ngô tuần tú, dù phạm tội cũng dễ dàng được mọi người tha thứ, nếu vô cùng xấu xí, cho dù không phạm tội cũng dễ dàng trở thành đối tượng điều tra.

Ninh Mẫn tối nay, phong nhã tài hoa, trở thành người phụ nữ chói sáng nhất bên cạnh Đông Đình Phong từ trước tới nay, làm cho tất cả trai gái ở đây đều nhớ kỹ gương mặt này, cũng trở thành người phụ nữ truyền kỳ trong vài thập niên tới đây.

Mà hôm nay chính cô bước vào cái vòng luẩn quẩn này, bước vào cuộc sống của Đông Đình Phong, bước đầu tiên mở ra cuộc sống mới. Lúc này Hà Cúc Hoa và Đông Dạng, cùng hai vị phu nhân khác đang nói chuyện.

“ Mẹ , cô thật ngại quá con đến muộn, con đưa vợ con đi gặp mặt bạn bè một lát, a, đây không phải Di Hai và Di Tư đây sao, hai người càng ngày càng trẻ đẹp, thiếu chút nữa làm con không nhận ra.”

Đông Đình Phong kéo Ninh Mẫn tới trước mặt trưởng bối, cười tủm tỉm, rất thân thiết, anh lại nói chuyện với trưởng bối vừa ngon ngọt vừa khoái trá, còn ôm hai vị một cái, sau đó quay đầu đẩy Ninh Mẫn lên và nói : “ A Ninh, chào mọi người”

“ Mẹ , cô, di hai, di tư”

Ninh Mẫn chào một lần như vẹt học nói, còn cười mỉm, có vẻ đoan trang khéo léo, bất luận là về quần áo hay trang điểm, bất luận là lời nói hay cử chỉ đều hào phóng tự nhiên không hề nhả nhó khó chịu, thực là tác phong rất tốt.

Hai vị phu nhân kia là em gái của Hà Cúc Hoa, bởi vì cô vừa chào như vậy, liếc mắt đánh giá, mới biết được phía trước ồn ào, nguyên nhân là do đứa nhỏ này tới đây.

Hai vị trưởng bối cùng xem xét một chút, họ cũng không rõ những chuyện xảy ra gần đây nhất của Đông Đình Phong, miệng của Hà Cúc Hoa rất lợi hại cũng rất kín miệng, đối với ai cũng không tiết lộ, cho dù là người thân của mình, cho nên ánh mắt đầu tiên của họ người phụ nữ trước mặt là Hàn Tịnh.

Về Hàn Tịnh, bọn họ đều đã gặp qua, chỉ là chưa từng thấy cháu trai và cháu dâu đi gần nhau như vậy, đều rất kinh ngạc, ngày trước còn nghe thấy bọn họ náo loạn ly hôn, hiện tại tại sao lại thành một đôi rồi ?

“ Thật là hiếm thấy, Căn Chi à, hôm nay con có tâm tình như thế nào lại đem Tịnh Tịnh tới đây...?”

Dì Tư và anh có vẻ rất thân thiết, cười một cái , nghĩ thầm : “ Tiểu Đông Đông à, con náo loạn ra như vậy , người tình nhân kia của con ở đâu rồi...”

Đông Dạng nhìn thấy bộ dạng ân ái của đôi vợ chồng thì liên tục lắc đầu, xem xem cái bộ dạng mặt mày hớn hở của đứa trẻ này cùng con nhóc xinh đẹp này hôm qua chỉ sợ đã cho hân ăn không ít ngon ngọt, hừ , không đâu lại cùng tới muộn như vậy, một cuộc điện thoại cũng không nhận, toàn bộ đều không gọi được, đến bây giờ mới đến, chân tướng sự việc mọi người ai cũng có thể đoán được.... thật như keo dính vậy.

Nhưng chỉ cần anh hứng thú Đông Dạng làm sao phản đối, đang nghe dì Tư Hà gia nói câu sau , biết bà hiểu lầm liền giải thích một câu :

“tôi nói này dì Tư ,cô nhận nhầm người rồi, đứa nhỏ này không phải Tịnh Tịnh, người ta tên Ninh Mẫn, sau này cô có thể gọi A Ninh hay Ninh Ninh đều được.”

“Nói giỡn sao?”

Dì Tư kinh ngạc “ tôi không phải chưa nhìn thấy HÀN Tịnh “

“cũng chính là bộ dạng xinh đẹp động lòng người này.” Đồng Đình Phong cười hì hì , tiến lên ôm dì tư xinh đẹp

“cháu dâu của dì tên Ninh Mẫn sau này đừng có gọi nhầm nhé, con không muốn tới lúc về nhà lại bị vợ phạt quỳ bó gối đâu.....”

Ninh Mẫn vừa nghe nét hồ thẹn đầy trên mặt , người đàn ông này, thật là

Dì hai cùng dì tư trợn tròn mắt cùng đồng thanh hỏi: “chuyện này là sao , con qua đây , tiểu tử thôi nói rõ mọi chuyện cho ta nghe...”

“cô à , phiền cô chăm sóc vợ con giúp con , con phải đi đối phó với hai lão hô li nghìn năm này...”

Đồng Đình Phong bị lôi đi , còn cười với Ninh Mẫn một tiếng. Ninh Mẫn cũng tự nhiên bật cười. Hôm nay cô đến tự diện kiến người nhà người đàn ông này. Trong thương trường anh là Đông thiếu cao cao tại thượng, hắt hơi một cái ,thì tất cả các thương nghiệp đều phải run sợ vài phần. ở nhà trong mắt các vị trưởng bối anh cũng chỉ là đứa nhỏ , Hà Cúc Hoa cùng Đông Dạng đều toàn tâm toàn ý che trở cho anh, không muốn có người phụ nữ nào vì tình cảm mà tổn thương đến anh, dì hai và dì tư cũng coi anh như con mình .

Ở trước mặt em gái , anh là một người anh trai hiếm có. ở trước mặt bạn bè anh là người có tình có nghĩa, thân mật khăng khít cùng anh em... so với Hoắc Khải Hàng, cuộc sống của Đồng Đình Phong, tuy không cha không mẹ , nhưng vẫn có nhiều góc may mắn hơn nhiều.

Hoặc đúng vận may như vậy, tạo nên cho anh tính tình ôn hòa như ngọc mà lãnh đạm, thanh mát ,..... mà khiến cho cô cứ mê luyến như vậy.

Hà Cúc Hoa trước mặt con dâu nhìn từ trên xuống dưới, thần sắc thản nhiên, nhìn không ra là chán ghét, cũng không có bao nhiêu nhiệt tình, tình

huống lúc này, bà cũng không thể đi làm khó người ta, chỉ lẳng lặng nói một câu.

“chờ khi tiệc kết thúc , con cùng Cẩn Chi quay trở về Đông viên, lúc đó ta có lời muốn nói cùng mọi người...”

Chuyện đó dù sao một câu cũng không thể giải thích hết được. “vâng thưa mẹ “

Ninh Mẫn lẳng lặng đáp ứng ,vừa vắn trông thấy ánh mắt đầy thù địch---
- là An Na đang đi tới.

“dì Hà , tại sao cô ta lại tới đây?”

An na sắc mặt lộ vẻ bi thương, ngữ khí vô cùng ủy khuất cùng khó chịu.

“chị An Na chúng ta qua bên kia ngồi một chút đi”

Đông Lôi kéo cô qua , nhưng cô không đi.

“Lôi Lôi em làm gì cứ kéo chị vậy, chẳng nhẽ ngay cả quyền hỏi một chút cũng không được hay sao. Em rút cuộc có phải là bạn chị không?”

An na sâu kín thoát ra khỏi tay Đông Lôi, vừa nghĩ tới khi này bộ dạng Đông Lôi cùng người phụ nữ này hòa thuận, trong lòng đầy tức giận. Người phụ nữ này thật lợi hại tự nhiên có thể mua chuộc được Đông Lôi.

Đông Dạng không có cảm tình với An Na không giống như Hà Cúc Hoa, từ nhỏ đã có tình cảm với cô. Trực giác nói cho bà biết nha đầu kia muốn tới gây chuyện, liền kéo Ninh Mẫn nói : “ Ninh ninh con đi theo ta một lát , ta có chuyện muốn nói với con, chị , bọn em đi một chút...”

Mỗi bên một tay, để Hà Cúc Hoa thu phục đứa trẻ này, hoàn cảnh hôm nay không thể gây náo loạn được nếu không Đông gia sẽ mất mặt, cần phải ngăn chặn ngay.

“tiểu An con qua bên kia cùng ta, ta cũng có lời muốn nói với con”

Hà Cúc Hoa nhìn vẻ mặt bi thương của An Na, kéo cô đi về phía bên kia phòng nghỉ. Đông Lôi cũng đi theo

“Lôi Lôi , con ở bên ngoài đợi đi “

Hà Cúc Hoa không muốn cho cô theo vào

“tại sao ạ ?”

Đông Lôi kỳ quái nói: “ có cái gì mà con không được nghe?”

Cạch , cửa đã đóng.

Đông Lôi sờ sờ cái mũi, đành phải quay lại bữa tiệc, ngẩng đầu nhìn, thấy một bóng dáng quần áo thanh mát đang nói chuyện vui vẻ. Cô đứng ở đó hết sức kinh ngạc nhìn vô, Kiều Sâm cùng với một người phụ nữ nói chuyện vui vẻ ,thân mật --- đó chính là bạn gái anh. Người phụ nữ kia hình như là chủ xí nghiệp rất thành công, tuổi cũng đã đến 30 tuổi, cùng là bạn học của Kiều Sâm, ánh mắt Kiều Sâm nhìn người đó , tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng cũng có phần ấm áp.

Đông Lôi nhìn thấy loại ấm áp như vậy , không hiểu sao trong lòng nảy sinh cảm giác trống rỗng.

Đứng ở bên trong nơi phồn hoa, cô chỉ là một người nhỏ bé, cõi bỏ thân phận Đông tiểu thư, cô nghĩ , cô bé nhỏ đến không đáng kể, không giống người phụ nữ kia rất tàn ác cũng rất thủ đoạn, có thể tự cho mình trở nên chói mắt như vậy. Cũng khó trách anh xem thường cô như vậy --- cô bây giờ, trên người căn bản không có tí chất đặc biệt gì, phải nói là không đúng tí nào.

Đột nhiên , có vài phân buồn chán, với lấy ly rượu đi vào góc khuất không ai chú ý, đến bên cửa sổ sát đất.

Trên bầu trời những ngôi sao sáng rực rỡ, mà dưới chân hàng ngàn ngọn đèn. Dòng xe cộ tới lui ,một cảnh phồn hoa đô thị.

Đêm trăng tròn , cảnh sắc thật đẹp.

Cô nhấp từng ngụm từng ngụm , chẳng mấy chốc ly rượu đã thấy đáy, trong lòng càng phát ra chua xót, cô nghĩ , cô nên làm tốt lý tưởng hiện tại của mình đi, nhưng lý tưởng của cô là gì ?

Trước kia cô muốn làm một y tá xuất sắc, cô muốn trở thành một trợ thủ đắc lực bên cạnh Kiều Sâm. Nhưng bây giờ thì sao, cô dường như mất đi mục tiêu.

“ hi, chào người đẹp còn nhớ anh chứ?”

Phía sau bỗng có tiếng người gọi, cô thu hồi lại tâm tư phiền muộn của mình, quay đầu nhìn trước mặt xuất hiện gương mặt anh tuần trẻ tuổi xa lạ, ước chừng 20 tuổi sẽ không vượt quá tuổi 25.

“anh vị này ?”

Cô ngập ngừng hỏi

“Cố Duy”

“Tề kinh thành Cố gia lão Tứ , Cố Duy”

Đông Lôi nhớ ra người vừa tới, lúc nhỏ có gặp mặt qua, lúc 9 tuổi , người này có tới Đông gia làm khách, là một cậu bé nhút nhát, nhưng sau đó nghe nói từng có một khoảng thời gian rất phản nghịch, lại về tận sau này vào quân đội, tính xấu ác liệt kia mới từng chút từng chút một uốn nắn trở lại.

“cũng không phải là nhiều năm không gặp, tiểu nha đầu biến thành đại cô nương. Thật là gái mười tám ...khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa....a”

Cố Duy hiện tại cùng với Cố Duy lúc còn nhỏ hoàn toàn không giống nhau, trong lời nói ra thật sự rất ngọt.

“con trai tuổi mười tám cũng vậy , nhìn một chút, cùng với gương mặt tròn bí ngô lúc còn nhỏ hoàn toàn không giống nhau”

“mặt tròn bí ngô?”

Người con trai ngẩn ra mà cười , sờ mặt mình một chút.

“thực sự kém cỏi như vậy sao?”

Đông Lôi che miệng cười : “ cũng tạm được, tạm được, nói khỏe mạnh kháu khỉnh có phải thuận tai một chút không?”

“vì sao anh lại cảm thấy nghĩa khỏe mạnh kháu khỉnh này ,lại là một nghĩa xấu vậy a...em phác họa cho anh bộ dạng của một tiểu tử ngốc nghếch.....anh có thể hay không biểu đạt anh chịu đả kích nặng nề”

Người con trai đang nâng niu tâm can của mình, một bộ dạng thành thực của nhà binh, bộ dạng này làm cho Đông Lôi phì cười, tâm tình đột nhiên tốt lên – người con trai này nói chuyện , thực sự rất khôi hài nha...

Hoặc là do hồi ức khi còn nhỏ Đông Lôi và Cố Duy chơi rất vui. Cuối cùng Cố Duy nói: “ anh không có bạn gái, tiểu thanh mai không biết anh có vinh hạnh được mời em làm bạn gái anh không đây.....”

Đại khái không khí đang hòa hợp, Đông Lôi không nghĩ nhiều, mỉm cười đáp ứng. Hai người vừa nói vừa cười cùng đi vào bữa tiệc.

Đông Lôi lúc này, cũng chưa bao giờ biết người con trai có thể dễ cho cô vui vẻ này trong tương lai sẽ phá hỏng cuộc đời cô, nhưng đồng thời cũng làm cô trưởng thành nhanh hơn, thành quả của cô có một đoạn hôn nhân đặc sắc truyền kỳ giàu có khác, lúc nguy cấp nhất đối với Đông gia chỉ cần tác động tích cực bùng phát lên.

Bên kia, trong một góc phòng, Thần Huống vừa gọi điện thoại xong, quay đầu muốn tìm Cẩn Chi, ánh mắt trong lúc lơ đãng thấy quan khách tráo đổi ly rượu.

Cái vật nhỏ bé kia lại đang cùng vị Cố gia Tứ thiếu gia nổi tiếng lòng dạ độc ác, ít nói hay cười.... tên kia vì mưu cầu mục đích thường không từ thủ đoạn...

Hắn nhấp một chút môi, trong lòng nhắc nhở chính mình, cần phải cùng Cẩn Chi đề cao cảnh giác. Đừng để Đông Lôi quá thân thiết với loại người này-----lập tức loại tình huống này, thân cận với bất kỳ kẻ nào nhà Cố gia, cũng có khả năng mang đến rắc rối đáng sợ, ... người Cố Hiếu kia cũng không phải loại tốt đẹp gì.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 205

Ở một chỗ khác Đông Dạng kéo Ninh Mẫn ra chỗ yên lặng nơi ban công, không có quan khách.

“Có muốn một ly hay không?”

Lúc bồi bàn đi qua, Đông Dạng lấy một ly rượu kẹp trên tay và hỏi

“Không cảm ơn, tôi cần một ly nước lọc là đủ”

Người bồi bàn kia liền đáp: “ chờ một chút, sẽ mang tới ngay”

Chỉ một lát người bồi bàn kia đã mang nước tới. Hai người phụ nữ xinh đẹp dần dần chìm vào trong góc khuất.

“Ngày hôm qua do ông cụ ngăn cản, ta còn có chuyện chưa nói xong đâu.... nhưng hiện tại nói cũng không có ý nghĩa gì, nhìn bộ dạng Cẩn Chi nhà ta nâng niu cô, ..chắc ,, ta không biết nói gì trước kia ta cho rằng Cẩn Chi nhà ta là người theo chủ nghĩa ăn chay cơ, bây giờ mới phát hiện nó vẫn không chọn đồ ăn mặn dễ nuốt, một khi chọn trúng lập tức phá giới.”

Những lời này làm Ninh Mẫn đỏ mặt, uống một ngụm nước liền sắc trong cổ họng, ho khan một chút mới khôi phục vẻ tự nhiên hỏi:

“Bây giờ cô đã không còn tức giận nữa?”

“Cần Chi không tức giận, sao ta phải tức giận chứ? ta tức giận đơn giản là đau lòng cho Cần Chi, hiện tại cô cùng Cần Chi nhà ta vui vẻ, ta còn nói được gì, không tức giận, không tức giận, chỉ cần các người hòa hợp vui vẻ, ta vui còn không kịp nữa là.....”

Lời này có bao nhiêu điểm bất đắc dĩ, ngoài điểm bất đắc dĩ còn có chút trêu chọc, trong trêu chọc tràn đầy sự cưng chiều. Ninh Mẫn có thể cảm nhận được.

“Tiếp theo dự tính cái gì vậy?”

Đông Dạng giờ phút này, hoàn toàn không còn cơn tức giận nữa, vẻ mặt rất thân thiện, ánh mắt bà nhìn cô, tựa như đang nhìn chính con dâu của mình vậy--- người này tự nhiên coi Đông Đình Phong như con trai mình mà đối đãi.

“Ngày mai tại Bắc Thượng, Cần Chi muốn chính thức gặp cha mẹ con, để bàn về hôn sự “

Lời nói của Ninh Mẫn ấm ấm

“Không tồi không tồi, nên gặp mặt. Đều là chuyện cưới xin nếu không gặp, thật không có quy củ đúng rồi chúng ta hôm nay có thể nói chuyện rất tốt rồi, về sau không được khi dễ Cần Chi nhà ta, nghe không, nếu con khi dễ nó ta sẽ khi dễ con...”

Đông Dạng nũng nịu cảnh cáo. Ninh Mẫn ngẩn ra mà cười

“Cô à, anh ấy không khi dễ con thì thôi, con có thể khi dễ anh ấy sao? À hoặc là hôm nào đó con tìm anh ấy thử, xem xem có khả năng dùng vũ lực công bằng đấu với anh ấy hay không,.. nhưng hình như có chút khó khăn, nghe nói võ nghệ của anh ấy cũng không tồi, con thật muốn đem anh ấy đánh quỳ rạp trên mặt đất, cô lại đến thay anh ấy ra mặt haizzz...cô thật có thể che chở cho anh ấy....”

Đông Dạng nghĩ nghĩ, rồi bỗng nở nụ cười, người ta xuất thân là bộ đội đặc chủng, có thể có mấy người thắng được cô, lừa được cô, nhưng cô vẫn nói như vậy:

“Chỉ cần con chăm sóc tốt, yêu thương Căn Chi nhà ta ,ta cũng sẽ bảo vệ con, đến đây, đến đây để ta ôm nào...”

Lúc nói chuyện bà đi tới , ôm chặt lấy cô, loại bảo vệ này, là bảo vệ những người thân trong gia đình.

“Ninh Ninh hoan nghênh con đã trở thành một thành viên trong Đông gia ... hôm qua cô có chút nặng lời con đừng để bụng, ai không có lúc nóng nảy , con nói có đúng không? Cô cũng chỉ là đau lòng cho Căn Chi mà thôi. Đứa trẻ này thật không dễ dàng gì gặp được người con gái khiến nó để tâm ... sau này, phải sống thật tốt , sớm sinh cho nó một tiểu tử mập mạp, bố mẹ cùng cậu nó ở nơi chín tuổi cũng được an ủi...”

Nói xong câu cuối , Đông Dạng có hàng ngàn cảm xúc. Nếu không phải thời gian , địa điểm không phù hợp, cô rất muốn hỏi chuyện về cha của Căn Chi – đối với chuyện này có vài chỗ , cô rất tò mò

Một cái ôm chưa đủ, Đông Dạng cò đẩy cô ra nhéo hai má cô

“Tiểu yêu tinh, đáng người nóng bỏng như vậy, nơi này còn nhỏ, nắm không chặt, nên có thêm thịt khiến cho đàn ông nhìn vào phải thèm nhỏ rãi, làn da tốt như vậy, khó trách khiến Căn Chi nhà ta mê mẩn con không lối thoát.... hôm qua trọn một đêm cộng thêm hôm nay tới trưa cũng không nghe điện thoại... các con thật là.... ân ái nha...tốt , rất tốt ân ái ái là chuyện tốt, sớm sinh em bé cho ta còn vui đùa...ha ha”

Ninh Mẫn đỏ mặt, ánh đèn trần nhiên chiếu rọi lên mặt cô, biến thành vẻ thẹn thùng mê người.

“a a a ,ngại gì chứ.... đứa nhỏ này vẫn còn giả bộ thuần khiết với ta”

Đông Dạng là người thẳng thắn, nói chuyện rất tốt, chỉ cần không chọc tới giới hạn của bà , thì bà sẽ hi hi ha ha, nhưng một khi phạm phải, trở mặt vô tình , làm cho ra nhẽ. Người này tính tình thật tốt làm cho người ta thích. Chính là hai người nói chuyện không lâu có vài người quen đến cùng bà chào hỏi :

“ Tiểu Dạng à bắt đầu đấu giá , cô không đến chơi sao? Chuối hạt chân châu kia rất tốt , không biết ai quyên góp? Thật sự rất đẹp. Nếu giá thích hợp , tôi thật cũng muốn có“

Đông Dạng lập tức đáp ứng: “ Đến đây , đến đây, lập tức đi.... tiểu Ninh con có muôn đi xem cùng không?”

Ninh Mẫn lắc đầu “ Đối với châu báu gì con cũng không rõ, không nhìn ra được tốt xấu”

“ Nhìn không ra ta dạy con, tới đây đi.... như thế nào muốn tiết kiệm tiền cho Căn Chi nhà ta sao?”

“ Con chỉ là không thích xã giao, muốn ở trong này ngồi một lát, ồ, con đã có bạn tới , cô cứ tự nhiên đi...”

Đông Dạng vừa nhìn thấy con gái Cố gia , Cố Hiếu không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh họ, bà gật đầu rời đi

Sau tiếng nói chuyện đùa và tiếng cười hi hi ha ha, Cố Hiếu đi đến mỉm cười ôm trầm lấy cô

“Có cảm thấy quá thích hợp hay không?..”

Cố Hiếu rất xúc động, hai người cùng ngồi xuống, Cố Hiếu nhìn cô , nhìn , hỏi.: “Đã nhìn quen bộ dạng nam tính tóc ngắn của cậu, hôm nay nhìn cậu trang điểm như vậy thật có chút không quen được ... nhưng nhìn xem thật sự rất đẹp...”

“Chính xác có chút không quen, nhưng đều là do thói quen mà thành, chúng ta làm lính đặc chủng, luôn luôn thích ứng tốt trong mọi hoàn cảnh, chỉ là tớ không có nghĩ đến sẽ gặp cậu, nhưng hiện tại nghĩ một chút, gặp cũng không phải chuyện ngoài ý muốn, cậu và người kia”

Ninh Mẫn nói một nửa lảng lạng không nói nữa

“ Chính là hôn nhân chính trị. Mình không có cảm giác với người đàn ông đó”

Cố Hiếu thản nhiên nói, giống như đang nói chuyện vận mệnh tiền đồ của người khác chứ không phải của chính mình vậy.

“Nếu đã không thích tại sao còn tiếp tục? Mình nghe nói các cậu đã chọn ngày cưới?...”

Ninh Mẫn đột nhiên cảm thấy rất đau lòng

“Nói chính xác , thì mấy ngày trước bọn mình đã đăng ký rồi “

Cố Hiếu cười cười, nụ cười yên lặng mà mang vẻ bất đắc dĩ: “ kéo dài đã nhiều năm như vậy, cũng không có lý do để kéo dài thêm được nữa. Kết hôn có lúc không có quan hệ tới nguyện vọng của bản thân, đơn giản là chính trị cần, không phải rất nhiều người cũng có thể giống như Hoắc thiếu, vì cậu mà vứt bỏ mọi thứ dễ như trở bàn tay vậy,..... a Ninh mình nghĩ rằng cậu sẽ ở lại bên cạnh Hoắc thiếu..... không nghĩ tới cuối cùng cậu lại chọn Đông thiếu..... nhưng như vậy cũng tốt, rất tốt, cậu và hắn rất xứng đôi, chỉ là mình thật sự có chút đau lòng cho Hoắc thiếu....”

“Có thể không nhắc tới anh ấy được không? Bây giờ mình đã là vợ người khác..”

Nhắc tới người đó lòng cô còn đau biết bao nhiêu,

“Ừ, vậy không nhắc tới nữa, nói chuyện về Đông thiếu của cậu đi, Ninh Ninh anh ấy đối tốt với cậu chứ?”

Cố Hiếu hỏi nhẹ nhàng, ánh mắt rất phức tạp, dường như ẩn dấu vô số tâm sự

“rất tốt”

Cô gật đầu âm thanh cũng mềm mại vài phần

“Anh ấy cho mình cảm giác an toàn, giống như con thuyền ở giữa đại dương trước phong ba bão táp, thiếu chút nữa lật thuyền, suýt mất mạng, tìm được một chỗ tránh không sóng không gió, phong cảnh không tệ, còn có xưởng sửa chữa, phí thu hợp lý, tay nghề cao, có khách sạn, có nhà ăn, có thể yên tĩnh nghỉ ngơi lấy lại sức, hưởng thụ một phần yên tĩnh như vậy, cứ cho là do bản năng sinh tồn mà có tình cảm yêu thích thực sự,... Hiếu mình thích anh ấy, cảm thấy gả cho anh ấy rất tốt.... mình cũng hy vọng cậu có thể tìm được một người như vậy “

Cố Hiếu yên lặng nghe, lắc đầu, sục sục nói

“Không có khả năng.....thương trường nhà họ Cố có rất nhiều chuyện, mình thân bất do kỷ (không thể làm gì được). Mình không có cách giống như cậu vậy...hoàn cảnh sống trái ngược nhau với cậu mà nói rất đơn giản,... mọi chuyện đều phải suy nghĩ kỹ, thiếu rất nhiều thứ.... nếu cậu ở vào vị trí của mình, có lẽ cũng chỉ có thể cam chịu số phận. Đồng ý với hôn nhân mỹ mãn có lợi cho người nhà, đi trên con đường tưởng như con đường có cuộc sống đầy đủ đi hoàn thành sứ mệnh của bản thân, đây chính là giá trị duy nhất mình có”

“Hiếu Hiếu....”

Cô tại sao lại bi quan như vậy

“Cho nên mình thực sự hy vọng cậu có thể hạnh phúc, về sau mặc kệ có chuyện gì xảy ra, đều có thể cùng người đàn ông của mình đồng tâm hiệp lực, tin tưởng lẫn nhau”

“ Điều này tất nhiên rồi”

Ninh Mẫn gật đầu “ Nếu mình đã lựa chọn người đàn ông này, mình sẽ tin tưởng anh ấy , cùng anh ấy giữ gìn bảo vệ cái nhà , đoạn hôn nhân ,phần tình cảm này.”

Ngữ khí thành thật, khiến Cố Hiểu hiểu được, người bạn của cô, đã có dụng tâm ở bên cạnh Đông Đình Phong, về những chuyện đã qua, cô đã thử buông tay, điều này làm cô buồn sâu, cũng làm lòng cô vướng mắc, loại tình cảm này thật quá phức tạp, rất phức tạp.

“Không vào cửa Hoắc gia, nước của Đông gia cũng rất nhớ bản, Ninh Ninh , mình chỉ hy vọng lựa chọn lần này của cậu là hoàn toàn chính xác.... có thể ở trong bùn nhớ, mà giữ gìn phẩm chất của chính mình, không sợ anh ấy sau này hay trước kia có làm điều gì sai trái, cậu cũng có thể khoan dung, ngàn vạn lần đừng làm chuyện mình phải hối hận, nhất định phải hòa thuận vui vẻ..” cố Hiểu cười rồi ôm Ninh Mẫn một cái, câu nói đầy ý vị sâu xa. Lúc này có người tới tìm cô ấy , cô ấy đi theo ra ngoài.

Dưới ánh đèn sáng ngời Ninh Mẫn yên lặng thưởng trà, nghĩ tới câu nói sau cùng của Cố Hiểu, theo như trực giác mách bảo đây chính là lời cảnh cáo, nhắc nhở cô.

Cô đột nhiên có chút không vui, vì Cố Hiểu vội vã kết hôn, không yêu không thương chỉ vì cam chịu số phận.

Trước kia cô cũng không biết cô ấy là người nhà Cố gia, nghĩ rằng chỉ trùng hợp họ Cố, sau này mới biết cô ấy là do người nhà Cố gia sắp đặt vào

Nghe nói con gái Cố gia đều phải ra nhập ngũ, hơn nữa đa số là bồ đội đặc chủng, có kinh nghiệm nhiều năm trong quân đội, sau đó chuyển ra ngoài trở về Đại Tây Bắc, tại địa bàn của mình, đảm nhiệm các chức vụ quan trọng trong quân sự. Nhưng sau khi Cố Hiếu xuất ngũ cũng không đi khu vực mà Cố gia phân công, cô ấy tự mình rời khỏi nhà, vẫn phiêu bạt , không nơi nương tựa.

Uông Dĩ Hàm này cô đã gặp qua, người đàn ông này quả thật không tồi, nhưng đoạn hôn nhân này--- không có tình yêu ..a.....cô ấy dường như cũng không muốn tổ chức, trong lòng cô ấy vẫn cất dấu một người, chỉ là cô ấy vẫn không có tranh thủ, có lẽ tranh thủ không được, cũng có lẽ không thể tranh thủ được, cho nên cô ấy đã vứt bỏ chính mình.

Cô đang suy nghĩ, bỗng có một bóng người đứng trước mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn, sống lưng tỏa ra từng tầng khí lạnh, vù cái đứng lên, đáy mắt toát ra không ngừng từng tầng ý hận

“Tại sao lại là cô?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Người Đẹp Độc Ác

Người vừa tiến vào là một người phụ nữ trên người mặc lễ phục dạ hội dài màu đỏ thẫm, từng cử chỉ động tác đều tao nhã, cao quý, lộ ra một luồng hơi thở quý tộc nồng đậm, từng cái nhãn mày, nụ cười đều phong tình vạn chủng.

Không biết là ai nói : Người phụ nữ thông minh, có thể đem vẻ đẹp ba phần của mình phát huy đến cực điểm, khiến cho đàn ông đều phải cam chịu dưới váy.

Người phụ nữ này quả thật có bản lĩnh đó.

Nhưng Ninh Mẫn nhìn thấy người phụ nữ này chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ

Người đẹp độc ác

Đại gia tộc lớn luôn luôn có vài vụ tai tiếng không muốn để lộ ra bên ngoài. Người phụ nữ này lại tự biên tự diễn cho ra tiết mục nghe mà rợn người, về sau, để che giấu cho vụ tai tiếng đó, bà từng bước từng bước một ngấm sai sát thủ, không biết đã hại chết bao nhiêu người.

“Nhìn thấy tôi rất kinh ngạc sao?”

Người phụ nữ này cười nhẹ, ở giữa lông mày có một tia sắc bén. Loại sắc bén này, vốn nên làm cho bà trở nên uy nghi nghiêm nghị, nhưng trong

nụ cười ôn nhu dịu dàng lại bị bà tản ra vừa đúng lúc, mà làm cho bà có vẻ ân cần đáng kính.

Tựa như một người lương thiện có tình yêu bác ái vậy. Ninh Mẫn nhấp miệng, không nói lời nào.

“Không, cô không nên kinh ngạc, Hà gia và Quý gia nhà chúng tôi, vốn là có quan hệ nhiều đời, chẳng qua mấy năm gần đây, không mật thiết cho lắm, nhưng những tiệc tối Cúc Hoa làm, tôi cũng phần lớn đều tham dự. Lúc còn nhỏ, tình cảm giữa chúng tôi cũng không tồi. Còn hiện tại, quan hệ mà nói, vẫn có qua lại trên thương nghiệp là chia cắt không ngừng.”

Người phụ nữ thân nhiên tuyên bố, ngồi xuống, vô hình trung, điệu bộ cực cao.

Ninh Mẫn nắm chặt tay hận không thể nện cho người phụ nữ này quả đấm.

Nhưng cô cũng không thể.

Cô không thể nào làm loạn trong trường hợp như này được, không thể làm tình thế chuyển biến xấu phát triển theo hướng không thể cứu vãn được. Nếu cô làm vậy về sau ở Đông gia sẽ rất xấu hổ.

Người phụ nữ này chắc chắn đã nghĩ tới điểm này, lại dám ở đây thoải mái.

“Tôi nghĩ, chúng ta hẳn nên tìm một chỗ không có người để nói chuyện.....trước kia, bà từng chuyển bưu kiện cho tôi, tôi cũng tuân theo yêu cầu bà đề ra, hiện tại tôi muốn lấy những thứ tôi muốn.”

Người này là tới đàm phán. đọc nhanh nhất tại thichdoctruyen.com

Vì trong lúc vô ý bị quay video. Cũng chính vì video này mà người này mới lần lượt muốn giết cô.

Bọn họ quay lại đánh lén Lý Hường, vừa muốn mạng của cô, vừa muốn cướp đi thứ kia.

“Ba ngày sau tôi sẽ tìm bà. Mấy ngày này tôi còn có việc phải làm. Không rảnh, cũng không muốn vì bà làm bại hoại tâm tình của mình. Cút , lập tức cút khỏi tầm mắt của tôi”

Ninh Mẫn hững hờ nói, đưa ra một thời hạn. Muốn đem điều này để tống cổ người phụ nữ chán ghét này đi.

Người phụ nữ đó cười cũng không để ngữ khí ác liệt đó làm ảnh hưởng, nhàn nhạt cười lại mê người như vậy.

“Sao nào. Nhìn thấy tôi, tâm tình của cô không vui sao?”

“Trước kia cảm thấy bà còn có hình dạng giống con người. Còn hiện tại ngay cả cầm thú cũng không bằng”

Ninh Mẫn dùng từ rất thẳng thắn.

Người phụ nữ kia không tức giận, cười như trước, hơn nữa còn đột nhiên lại gần, ép cô không khỏi lùi về phía sau vài bước, nụ cười của bà phát ra ngày càng thâm sâu, đôi môi đỏ tươi kia, uốn cong đầy kiêu ngạo.

“Chắc, trốn cái gì? Đường đường là Ninh đội trưởng cũng có lúc sợ sao? Ai nếu là sợ lời nói kia, cũng không nên sống mà quay về, chết sạch sẽ hơn nhiều. Tôi cũng không cần sợ hãi, cô cũng không phải kinh hoàng, thật tốt.”

“Tôi nếu không quay trở lại, tội ác của bà sao có thể công khai cho mọi người biết chứ?”

Ninh Mẫn giều cọt đáp lại.

“Cô tưởng tổ giác tôi, có chứng cứ, bỏ được tình cũ, vứt tình thân, càng có thể rời xa con gái....” Bà có rất nhiều chỗ dựa vào, chỗ dựa này đều khiến Ninh Mẫn sợ hãi.

“Ninh Sinh Ca, cô có muốn là người bảo vệ dũng cảm. Tôi cũng muốn làm xong chuyện.....sau đó, chúng ta tốt nhất nước giếng không phạm nước sông..... đúng rồi, mặt khác tôi muốn nói với cô một chuyện....”

Bà đột nhiên cười, đến gần đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Cô đã từng nhảy vào trong vũng bùn, cũng không nên lại nhơ bẩn trong vũng bùn, muốn dứt ra, rất khó đấy”

Dưới ngọn đèn, người phụ nữ làm ra vẻ đang phủi bụi trên vai cho Ninh Mẫn, cười dịu dàng ấm áp, âm thanh lời nói rất nhỏ nhẹ

“Ninh Sinh Ca, cô đừng tưởng rằng Đông gia có thể làm chỗ dựa của cô, chờ xem, nó chính là địa ngục của cô. Đông Đình Phong kia...rất phức tạp. Hôn nhân của cô, sớm muộn cũng sẽ là ngòi súng bốn phía nổi lên nghĩ hồi hận gặp trở ngại mà chết...”

Mấy lời nói này, nói đến rất nhẹ rất nhẹ, phòng chừng chỉ mình cô có thể nghe rõ.

Nụ cười kia, cực lãnh đạm cực lịch sự tao nhã, người bên ngoài sẽ cho rằng bọn họ rất thân thiết, chỉ là ý tứ nguyên rủa trong lời nói kia, khiến người ta sờn tóc gáy.

Ninh Mẫn lùi hai bước, sắc mặt tái nhợt đi một chút, nhẫn nại, không giận dữ mà chỉ mỉm cười, ngữ khí thả ra cũng cực kỳ dịu dàng bình tĩnh.

“Bà yên tâm, tôi sẽ không để cho bà có cơ hội được nhìn thấy một màn như vậy. Ngược lại là bà, ác giả ác báo, sớm hay muộn cũng có một ngày,

bà sẽ bị trừng trị đúng tội. Đúng , hiện tại tôi không có bằng chứng, không có cách nào để đem tội trạng của bà ra pháp luật, nhưng tôi sẽ đợi, đợi bà đến lúc giấu đầu hở đuôi. Chúng ta có thể xem xem, ai sẽ là người cười cuối cùng.”

“Được, tôi mỗi mắt mong chờ, chờ nhìn xem cô khóc lóc diễn vở kịch hay này”

Người phụ nữ cười mê người, xoay người rời đi.

Ninh Mẫn hít một hơi thật sâu, trong lòng lửa giận như thiêu như đốt, người này, sao lại kiêu căng như vậy, nhưng đồng thời, người phụ nữ này cũng có thủ đoạn, nếu không thì, bà ấy làm sao có thể đi lên vị trí cao như vậy được.

Hoắc phu nhân Quý Như Tịch là một nữ chính khách dũng mãnh khôn khéo, người này sao có thể là kẻ yếu.

Đàn ông Quý gia đều không được việc , nhưng phụ nữ Quý gia không chỉ xinh đẹp, mà còn thông minh tài giỏi.

“A, em đi đâu vậy? Hại anh tìm suốt này giờ”

Yên lặng đứng một lúc, bên cạnh truyền đến tiếng gọi của chồng.

Ninh Mẫn xoay người, thấy Đông Đình Phong cười dịu dàng, ánh mắt sáng long lanh từng bước một tiến đến

“Người vừa mới rời đi là ai vậy? Cố phu nhân Quý Như Thương sao?”

Ninh Mẫn ánh mắt lóe sáng, đúng , người vừa rời là em gái của Hoắc phu nhân, quá phụ nhị gia Cố gia, Quý Như Thương, một tay nắm quyền, người đàn bà đáng sợ, coi mạng người như cỏ rác.

Người phụ nữ này, thân phận rất tế nhị, dưới trướng bà có con trai, bà liền thắt chặt dây xích lợi ích ba nhà HOắc, Cố, Quý. Hậu thuẫn lớn mạnh như vậy bà có thể để người khác trong mắt mình sao.

Ninh Mẫn trong lòng than một tiếng nặng nề, mà sau đó tiến lên một tay ôm lấy anh. Rõ ràng ở trong phòng rất ấm áp, nhưng cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Thật giống như cô vừa mới từ trong băng hà lạnh thấu xương ngoi lên vậy.

“Đây là làm sao?”

Vợ ôm ấp yêu thương, làm chồng trong lòng Đông Đình Phong tràn đầy vui sướng, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được cô có chút không giống, như tìm kiếm niềm an ủi ở anh vậy.

“Không có gì , chỉ là đột nhiên muốn ôm anh thôi “

Cô càng nói càng gấp, ngữ khí không có vẻ làm nũng, mà yên tĩnh như vậy.

Anh lấy lại bình tĩnh, mỉm cười, ôm cô : “Được, vậy cho em ôm một lúc, sau đó chúng ta đi ra ngoài. Anh nhìn thấy có một bộ thư pháp rất tốt, ông của em hình như rất thích thư pháp, chúng ta cùng nhau xem xem...nếu thấy thích hợp, liền ra giá, không cần tiết kiệm tiền cho anh”

“A, anh đây là muốn đi hỏi lộ ông nội của em sao? Lúc thì lá trà , lúc thì thư pháp”

“Nhất định như vậy, nếu không thì, anh làm sao có thể thuận lợi mà lấy được hòn ngọc quý trên tay bọn họ đi chứ”

Cô ngẩng đầu, anh cúi đầu, nhìn không được mà hôn xuống, vốn chỉ là muốn hôn phớt qua, kết quả là hôn triền miên.

Nhắm mắt, thừa hưởng, hưởng thụ phần chăm sóc này.

Nụ hôn của anh có thể làm lòng của cô yên ổn xuống, liền đem những lời nói của người phụ nữ kia ném lên tận chín tầng mây...

Đúng vậy Đông Đình Phong khiến lòng cô cảm thấy ấm áp, là kiên định, là cảm giác hạnh phúc vững vàng, người kia, hoàn toàn muốn chìm ngòi ly dán....

Cô ở trong lòng luôn nhắc nhở chính mình , đừng bị ảnh hưởng.

Tương lai cô và Cẩn Chi sẽ rất tốt, cô muốn xem xem người phụ nữ kia bị hủy diệt như thế nào.

Hai người tay trong tay tiến vào trong sảnh, vừa đi được mấy bước, một thân hình mềm mại nho nhỏ bổ nhào tới, tiếng kêu lên vui mừng vang dội mà trong trẻo:

“Mẹ”

Đúng vậy chính là tiểu bảo bối Đông gia.

“Nga, không phải Đông Kỳ sao? Đến đây để mẹ ôm cái nào, hôn cái nào. Đã lâu không gặp mẹ nhớ con chết mất..”

Nhìn thấy tên tiểu tử này ăn mặc đẹp trai như vậy. Ninh Mẫn ánh mắt đầy vui mừng, lập tức bỏ tay chống ra, cong người cúi xuống, ôm thân hình nho nhỏ đó .

Tên tiểu tử kia cũng ôm cổ cô trong miệng bắt đầu oán trách:

“Mẹ, mẹ vốn dĩ không nhớ con, mà còn rất nhẫn tâm. Lâu như vậy, một cuộc điện thoại cũng không gọi cho con, mẹ, con tưởng rằng mẹ không cần con nữa...”

“Tiểu Kỳ mẹ không có không cần con, mẹ chỉ là có việc cần phải làm...”

“Mẹ làm cái gì ngay cả điện thoại cũng không thể gọi?”

“Ách, được rồi là mẹ sai, mẹ xin lỗi con”

Vài ngày trước thật hỗn loạn, để lại sơ xuất nhỏ này rồi.

“Thôi bỏ đi, bỏ đi, mẹ quay về rồi con rất vui, cũng không cần nói xin lỗi, thế giới của người lớn con nhìn không hiểu, mẹ con muốn hôn mẹ...”

Đông Kỳ dùng cái ôm để thể hiện hoan nghênh mẹ quay trở về, dùng mấy cái hôn ngọt ngào, để tuyên bố nỗi nhớ mẹ sâu sắc.

Ninh Mẫn cười cười, đứa trẻ này rất yêu quý quyến luyến mẹ, đã viết đầy lên trên mặt tiểu tử kia, cô bế tiểu tử kia đứng lên, ngẩng đầu thấy chồng cười dịu dàng, đưa tay véo cái mũi đứa trẻ, nhỏ giọng nói với cô :
đừng chiều hư con, con trai không thể nuông chiều.

Đông Kỳ trừng mắt nhìn cha nói, cha đây là thẳng thắn – ghen tị không che giấu.

Đông Đình Phong cười nhẹ.

Một khắc kia, hình ảnh ấm áp đã bị người đến bên cạnh kéo xuống.

Bữa tiệc tối hôm nay, Đông Kỳ nắm tay cha mẹ, đi khắp nơi giới thiệu, còn chụp mấy tác phẩm quý giá, có hai bộ là tranh chữ, một chuỗi vàng trang sức thạch anh, một tòa quan âm nghìn tay có niên đại rất lâu đời.....giá trị nổi bật.

Bữa tiệc tối hôm nay, tất cả mọi người đều nhìn thấy được, vợ chồng ân ái, một nhà ba người rất hài hòa, trái ngược lại, người nào đó đang đứng trong góc khuất, lại tỏ ra thừa thãi, thậm chí còn có chút xa lạ__ không ai để ý đến cô, có mấy người biết cô, lại ở sau lưng cười nhẹ, nói với bạn:

“Tiểu tam thì vẫn là tiểu tam, chạy đến đây, thật là tự tìm mất mặt,...mất hết thể diện”

Ninh Mẫn cảm giác có một đôi mắt ưu oán, vẫn nhìn lén trong đám người, là ai cô không rõ, cũng không quan co, nhưng cô chắc chắn, người kia sớm hay muộn cũng tìm cô.

Buổi đầu giá vẫn đang tiến hành, Ninh Mẫn đi vào toilet, lúc đi ra, thấy An Na đang đứng ngoài cửa, ngăn cản lối đi, vẻ mặt tôi đang tìm cô, bên cạnh còn có một cô gái tròng mắt, ước chừng 20 tuổi, vẻ mặt đầy thù địch.

“Có thể nói chuyện với cô không?”

An Na tiến lên. Giữa bọn họ thì có chuyện gì tốt để nói?

Ninh Mẫn nghĩ nghĩ, xem xét , chẳng bất ngờ khi cô ấy tìm đến__ cha mẹ cô ấy đều mất, cái người gọi là bạn trai, từ trước tới giờ chưa bao giờ xem cô ấy là bạn gái, trong mơ hồ hoang phí tuổi trẻ, có chút đáng thương.

Ân, một người phụ nữ không ngừng thương nhớ người đàn ông của người khác, dùng từ “ đáng thương” để miêu tả, cô nghĩ cô có phải hay không có chút Bạch liên hoa (uống phí) rồi.

Trên thực tế, cô chưa bao giờ là cái loại phụ nữ Bạch liên hoa (uống phí) này.

Cô có nguyên tắc của cô: chỉ cần không động tới cô, cô sẽ sống rất tốt với người đó.

Trước mắt mà nói, cô và An Na vẫn không có xung đột mâu thuẫn trực tiếp, người ta đi nhẹ nhàng hòa nhã như vậy cô nếu trực tiếp từ chối, liền có vẻ quá hẹp hòi rồi.

“Qua bên kia ngồi một chút”

Cô cười nhẹ, ý bảo ngồi vào nơi nào đó tối một chút trong góc phòng. Có bức rèm ngăn cách.

Ninh Mẫn xinh đẹp thướt tha đi qua bên đó ngồi, lúc đi qua lấy một chén nước để trên tay, kéo rèm chui vào, bên trong có một tầng khác rèm buông xuống, tạo nên một góc yên tĩnh.

Cô ngồi xuống, nhìn An Na cùng bạn gái của cô ấy đi vào.

Hôm nay An Na trang điểm rất xinh đẹp, bộ lễ phục dạ hội màu đỏ, đem sắc mặt của cô trắng nõn hết mức.

Đây là một loại bệnh trắng, cũng không khỏe lắm, má hồng có chút không bình thường, nên lau đi, ánh mắt có vẻ tuyệt quyết, từng bước từng bước đi tới, ép khí thế nào đó.

Ân đây là một loại khí thế nhất định phải có. Cô như vậy mà nghĩ đến cùng tranh giành đàn ông sao?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 207: An Na Vs Ninh Mẫn

Ninh Mẫn nhận ra được: mẹ chồng rất muốn nhận cô ấy này làm con gái nuôi, rất tốt, trang phục từ đầu tới chân rất đắt tiền, đến công việc của người dẫn chương trình làm một năm cũng chưa chắc đã có thể mua được. Đối với người mình thích Hà Cúc Hoa từ trước tới giờ đều không keo kiệt.

Cẩn thận tiếp tục quan sát, người phụ nữ này, nếu đánh giá chính xác, kỳ thật cũng không phải mỹ nhân trời sinh. Nhưng toàn thân lại có một loại khí chất diễm đạm động lòng người, loại khí chất này phát triển cho tới bây giờ, lại chuyển hóa biến thành loại diễm đạm đáng thương.

An Na cũng đánh giá cô, vừa nãy lúc cô ấy kéo Đông Đình Phong tiến vào, liền thu hút không ít kinh ngạc ồn ào.

Không nghi ngờ cô ấy dung mạo lại xinh đẹp như vậy.

So với vẻ đẹp của Hàn Tịnh, vẻ đẹp này xinh đẹp tự tin, không chút hèn mọn, thấp bé, quanh thân tràn trề hiểu biết rõ chốn phồn hoa. Thân người kiêu ngạo trong đám mây, ung dung, thanh lịch....giống tiểu thư quý tộc, không nhìn thấy chút khói lửa nhân gian....

Bộ quần áo màu tím nhạt, tăng thêm vẻ đẹp phụ nữ của cô, càng quyến rũ, lúc ngoái đầu nhìn, lúc đối diện với Đông Đình Phong, hai mắt hiện ra vui mừng cùng thẹn thùng, càng khiến cô rục rờ động lòng người.

Trong lúc, cô nghe thấy, người đàn ông hướng những người khác giới thiệu: “Đây là vợ tôi”.

Nghe vào tai, giống như con dao đâm toạc tâm can cô vậy, cô nghiêng
răng nghiêng lợi lại không biết làm sao.

Rõ ràng cô ấy không phải.

Chỉ là hàng giả mạo, anh tại sao lại khoe ra bên ngoài như vậy?

Đây là lần đầu tiên anh long trọng như vậy công khai vợ mình với bên
ngoài__ nhưng Hàn Tịnh rõ ràng đã chết , anh đây là có ý gì?

Muốn để người phụ nữ này thay thế sao?

Đâm lao phải theo lao, đem việc làm sai này tiếp tục kéo dài?

Chẳng lẽ anh thích người phụ nữ này?

Thật không muốn có trách nhiệm với cô sao?

Cô hai mắt đỏ bừng tức giận.

Tiệc tối hôm nay này dì Hà làm chủ, dì Hà để cho cô chuẩn bị sớm trước
một tuần, lễ phục, đồ trang sức, bà nói: đến lúc đó sẽ để cô và Cần Chi làm
bạn nhảy, cô trong lòng vui sướng , chờ mong , nhưng kết quả....”

Người phụ nữ này tại sao lại đột nhiên xuất hiện như vậy?

Có chuyện, cô thấy rất buồn bực, rất buồn bực. Mấy ngày trước kia
người phụ nữ này đi đâu? Lúc giao thừa cô có hỏi qua dì Hà chuyện này.

Dì Hà chỉ nói: “ Con đừng hỏi, ta sẽ không nói, cố gắng đợi, có thể con
còn hi vọng, chỉ là gần đây, cảm xúc của Cần Chi không được tốt, con ấy,
nếu muốn ở lại bên cạnh nó , thì phải khoan dung nhiều hơn...”

Năm trước ông Đông, cô Đông Dạng, còn có dì Hà từng bay qua Châu
Úc, là vì cái gì, bọn họ không đề cập tới, cách một ngày liền trở lại, sắc mặt

của Cẩn Chi rất lạnh, Đông Kỳ thì ô ô ô khóc làm loạn, đòi mẹ. Sau người phụ nữ kia không có trở về, điều này đối với cô mà nói là chuyện tốt, cho cô cơ hội.

Nhưng, tương lai cô vừa mới có một chút hi vọng, người phụ nữ này lại chạy tới dập tắt hi vọng sống của cô.

Không, trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy.

Cô ngồi xuống nhẹ nhàng dùng ngữ khí khẳng định nói:

“Tôi biết cô không phải Hàn Tịnh ... cũng không phải mẹ của Tiểu Kỳ”

“Ân, tôi không phải”

Ninh Mẫn thoải mái thừa nhận, nhìn An Na và cô gái đi cùng, ly rượu đỏ phe phẩy trên tay không uống, chỉ lạnh lùng cười một tiếng, ngữ khí tràn đầy xem thường__

Có thể, bọn họ nhìn thấy cô là một con hồ ly tinh.

“Cô đã thừa nhận, vậy mời cô đừng quẩn lấy Đông thiếu nữa được không? Cô không thấy rằng Dì Hà rất chán ghét cô sao? Lại lấy thân phận của Hàn Tịnh ở lại Đông gia, cô không biết tự xấu hổ sao? Người đàn ông kia chưa bao giờ thuộc về cô?”

Hai câu cuối cùng là An Na cường điệu nói.

Ánh mắt Ninh Mẫn có vài phần thương hại, một người phụ nữ, ngây thơ, có lúc nhìn qua đầy đáng yêu, nhưng nếu như vô tri, vậy có vẻ quá ngu xuẩn.

Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ Ninh Mẫn vẫn là một nữ sinh dám yêu dám hận. Yêu có thể oanh oanh liệt liệt, hận có thể triệt triệt để để (thẳng thừng). Một khi nhận rõ cô không lôi lôi kéo kéo.

Cô nghĩ đến: cưỡng cầu, chiếm đoạt, cưỡng triều đều chỉ mất hết thể diện của người phụ nữ.

Có người nói, trong thế giới tình yêu, sẽ có một bên bị động, sự thật cũng như thế, nhưng là bị động cũng phải có giới hạn, bị động không giới hạn, vậy chỉ là kẻ hèn mọn.

Đã là người yêu, cũng phải có một phần kiêu ngạo, như vậy, mới không dễ bị đối phương dẫm nát dưới chân.

An Na là bông hoa nhỏ ở trong phòng ấm , từ nhỏ được cha mẹ bao bọc che chở, bởi vì có bệnh tim bẩm sinh, cho nên, lúc An gia xảy ra chuyện Đông Đình Phong đã hạ thủ lưu tình, điều này khiến cô ấy sinh ra ý nghĩ không đúng phận, lại có thể trong mấy ngày cô rời khỏi, Hà Cúc Hoa lại có hứa hẹn với cô ấy. Cho nên làm cho cô ấy cảm thấy có chỗ dựa, nghĩ đến cùng cô gây ồn ào.

“An tiểu thư, cô họ An, chuyện trong nhà Đông gia cô không có tư cách”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 208

Trong lòng An Na run lên, người này căn bản không có nửa phần xấu hổ mà còn kiêu căng như vậy, trong lòng cô ta càng tức giận hơn:

“Tôi sẽ nói với anh ấy, còn bây giờ tôi muốn tham gia tiệc mời cô lập tức rời đi, nơi này không hoan nghênh cô!”

Cô ta đứng lên, ngón tay chỉ ra bên ngoài, nói.

“Xin hỏi, cô lấy tư cách gì mà mời tôi đi ra ngoài? Chủ nhân buổi tiệc hôm nay đâu? Vợ Đông Đình Phong đâu? Theo tôi được biết, An tiểu thư cô nhiều nhất chỉ là một tiểu tam*, trong giấy kết hôn của Đông Đình Phong cũng không có hai chữ An Na, cô có tư cách gì đuổi tôi đi? An Na khi cô nói những lời này cô có cảm thấy ngượng không hả?..”

Cô ta thật sự còn quá non.

Ừ, tối hôm qua cô mới điều tra được, Đông phu nhân nhất định là ở cùng cô ta, nhưng hình như cô ta bây giờ còn chưa biết quan hệ vợ chồng giữa cô à Đông Đình Phong.

Tại sao chứ?

Là Đông phu nhân khó mở lời sao?

Sợ thích kích cô ta, động đến cháu ngoan của bà trong bụng cô ta sao?

Hay là cố ý không nói rõ ràng?

Cô nhớ hồi chiều cô mơ màng ngủ, có nghe Đông Đình Phong ở cách vách nghe điện thoại, hình như là Đông phu nhân gọi tới.

Nói cách khác Đông Đình Phong và Đông phu nhân đã nói rõ với nhau mà.

Như vậy Đông Đình Phong hẳn là biết rõ mà, nhưng hẳn lại hoàn toàn không nói gì với cô, có thể hiểu đứa bé này nhất định không liên quan tới hẳn.

Nhưng cô ta vẫn ở đây âm ỉ với người phụ nữ của hẳn còn tự cho là đúng.

“Con mẹ nó, cô nghĩ cô là ai hả? không để cho bảo vệ trực tiếp đuổi cô đi là khách khí với cô lắm rồi. Đồ không biết xấu hổ, mẹ nó con hồ ly tinh, cô nên biết điều một chút.. còn dám ở đây nói bậy nói bạ, khi dễ cháu dâu trưởng của Đông gia.”

Ninh Mẫn đang im lặng suy nghĩ, cô gái đang lắc lắc ly rượu bước tới, cầm ly rượu trên tay trực tiếp đổ xuống, nhắm mắt là do phản ứng bản năng, nước vừa chảy xuống mặt đồng thời tiếp theo một câu mắng và một cái bạt tay quăng xuống, “Ba” vừa mạnh vừa vang dội.

Một trận nóng rát đau đớn theo da thịt nổi lên, bởi vì lực đánh quá mạnh lỗ tai cũng bị ảnh hưởng ong ong theo.

Giờ khắc này, Ninh Mẫn hoàn toàn không nghĩ tới cô gái này sẽ làm khó dễ nên không đề phòng, kết quả lại chịu thiệt như vậy,

Cũng may phản ứng của cô từ trước đến nay luôn nhanh nhẹn nên cái bạt tay thứ hai đánh tới cô đã đưa tay đỡ, cũng vừa lúc quăng ngược lại cái bạt tay, mạnh mẽ chế trụ hung hăng đánh không chút lưu tình.

Khuôn mặt cô gái kia lập tức méo mó, phát ra tiếng kêu thảm thiết:
“A.....”

Ninh Mẫn không khỏi cười lạnh, trên tay nắm càng mạnh.

“Dám đánh tôi? Cô không xứng!”

Một cổ tức giận xông lên đầu, cô mạnh mẽ quăng cô gái đó ra ngoài rèm.

Cô lớn như vậy, quật cường háo thắng quen rồi, người bình thường ai dám động đến cô!

Cô gái này không biết sống chết, không chỉ mắng chửi cô còn dám động tay động chân, cô không bẻ gãy cổ tay cô ta là do cố kỵ tới tiệc tối này, nên cô nhịn.

Hét lên một tiếng sau đó là một tiếng vang thật to, giống như có cái gì bị vứt đi, rồi đùng ngã, phát ra một trận tiếng vang bình bình bang bang, khiến chon am nữ bên cạnh đó, già trẻ lớn bé đều quay lại nhìn.

Bên cạnh có vài tân khách nhìn một màn:

Một cô gái mặc lễ phục màu đỏ xinh đẹp, bị một sức mạnh đẩy ngã ra ngoài, đùng phải tay nhân viên bưng rượu, người đó bị đùng ngã, ly rượu trên tay đều rớt xuống đất, nát bét.

Có người kinh hô: “Đây không phải là Y lục tiểu thư sao, người nào có gan dám trêu tới lục tiểu thư vậy?”

Có người đi tới muốn đỡ.

Có một cô gái sau khi thấy rõ người trên mặt đất, liền chạy tới kinh ngạc lên tiếng:

“Tử Lam, em làm sao vậy?”

Cho nên có người thấp giọng nói: “Đây không phải là Y Tử Mi luôn ngưỡng mộ Đông thiếu sao? Vị này đến giờ còn chưa chết tâm nữa sao...”

Y Tử Lam không để ý những người bên cạnh nói cái gì, mà đi tới đỡ Y Tử Lam, thấy trên tay em gái mình máu chảy đầm đìa--- bị mảnh vỡ ly rượu rạch trúng tay.

“Cái người đê tiện đó đánh em, cô ta đánh em... cô ta không biết xấu hổ mà, còn dám đánh em....”

Tiếng động lớn như vậy, dẫn tới không ít người tò mò đi tới, muốn nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì, hơn nữa còn dẫn tới mấy phóng viên, mọi người hung phấn chạy tới...

Nghe cô ta tố cáo, Ninh Mẫn cười lạnh, chậm rãi rút khăn tay lau nước rượu trên mặt.

Bên cạnh sắc mặt An Na choáng váng nhìn, người phụ nữ này vô cùng bình tĩnh, thong thả đứng ở đó, cũng không có cãi lại, nhưng ánh mắt nhìn vô cùng nguy hiểm đáng sợ. Hai mắt híp lại như mắt của con báo, lạnh lùng nhưng sáng quắc, giống như sau một khắc cô sẽ hung hăng xé sát con mồi....

Trong lòng An Na không khỏi run lên, đột nhiên ý thức được người phụ nữ này rất nguy hiểm, cô chỉ tùy ý quăng như vậy mà lực đạo rất mạnh rồi, cô ta không khỏi đưa tay lên bụng mình. Sợ cô sẽ đụng tới cô ta.

“Ninh Mẫn sao cô không chịu giác ngộ một chút chứ? chuyện này đối với cô không có chỗ tốt.”

Cô ta vừa nói một câu, cái trán đã đầy mồ hôi lạnh.

“Tôi không chịu hay là cô không giác ngộ hả?”

Ninh Mẫn cười lạnh, ngừng một chút lại hỏi:

“Thối đời thật đúng là thay đổi hết rồi? làm tiểu tam mà có thể nói lý lẽ như hợp tình hợp lý như vậy..”

An Na da mặt cô còn dày hơn tường nữa a....

Chẳng lẽ dì Hà kia không nói với cô, tôi và Đông Đình Phong đã là vợ chồng hợp pháp sao?”

“Năm trước, chúng tôi đã đăng kí kết hôn, bây giờ cô lại chạy tới trước mặt tôi la lối ôm sòm, tôi thấy mười tám đời An gia đều bị cô làm mất mặt hết rồi...”

Sao hả, không tin..?”

Vậy được, cô giỏi thì nháo chuyện này lớn lên đi, bản thân tôi muốn xem ai sẽ chịu thiệt..”

Đánh rắn cần phải đánh giập đầu.

Ninh Mẫn hiểu rõ đạo lý nào.

Tuy mấy lời này cô nói không nặng không nhẹ nhưng tuyệt đối mạnh mẽ đánh trúng tử huyệt của cô ta.

Mà với An Na thì tin tức này giống như một quả lựu đạn trên trời quăng xuống, đánh cho hai mắt cô mờ cả người lão đảo suýt té.

Bọn họ đã đăng kí?

Chuyện này sao có thể?

Đây tuyệt đối không thể nào.

Cô vô cùng hoảng loạn, nóng nảy rống lên:

“Cô đang nói bậy.”

“Tôi có nói bậy hay không, cô đi hỏi một chút thì biết! Chỉ là nếu cô không sợ mất thể diện, có điều theo tôi thấy, cô căn bản không có mặt mũi gì để mất...”

Ninh Mẫn lạnh lùng nói.

Lúc này ngoài rèm có một người bước vào.

Ninh Mẫn nhìn sang, liền cảm thấy có chút quen mắt, cô suy nghĩ một chút lập tức nhớ ra ...bữa trước gặp người này trong lễ mừng thọ, tên gì ta....à Y Tử Mi.

Thì ra cô gái vừa vào với An Na là Y tiểu thư, hèn gì kiêu ngạo như vậy, dám gây sự trong buổi tiệc do Hà Cúc Hoa tổ chức.

Bên kia, Y Tử Mi không có chú ý tới cô, bởi vì cô ta đang cúi đầu, đứng lên vừa lúc bị rèm che mặt lại, cho nên cô chỉ thấy vẻ mặt kinh hoàng của An Na.

Cô không có chút hảo cảm nào với An Na, nhưng Y Tử Lam hết lần này tới lần khác đều đi cùng với cô ta, nguyên nhân là do mẹ cô và mẹ cô ta, Đông phu nhân là bạn học trước đây.

Mẹ Tử Lam qua đời sớm, cha cô ta lại cưới vợ khác, cô ta với mẹ kế cũng không hợp nhau. Đông phu nhân Hà Cúc Hoa khi nhớ tới mẹ cô Chu Huệ sẽ dẫn cô đến nhà chơi vài ngày, đối xử với cô ta như là con ruột.

Nhớ năm đó, mẹ mất Tử Lam đã tám tuổi, cùng năm đó cha lại cưới người khác, Tử Lam khóc rống, ở tiệc cưới của cha nuôi bức tử mẹ, quậy

từng bừng luôn, khiến cô dâu cũng khóc, nói muốn ly hôn, cha nuôi nóng nảy, bắt Tử Lam xin lỗi, Tử Lam lại không chịu, bị đánh gần chết.

Vẫn là Hà Cúc Hoa vội vàng chạy tới, che chở cho cô ta.

Tử Lam vì vậy mà xa cách với cha.

Sau đó, Hà Cúc Hoa vì lo lắng cho cô ta nên dẫn cô ta về Đông viên, nuôi gần bảy năm...cho đến khi lên trung học, cha mới nhận lại, đối với Đông Đình Phong, Tử Lam giống như một người em gái.

“An Na, xảy ra chuyện gì?”

Cô ta nhìn An Na, cũng chú ý tới người con gái cao gầy đứng bên cạnh.

An Na hung hăng chỉ vào mặt Ninh Mẫn, đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu cô, khiến tiểu thư nhà họ Y bị thương, bọn họ nhất định sẽ không tha cho cô.

“Hàn Tịnh, là cô?”

Y Tử Mi cuối cùng cũng thấy rõ khuôn mặt của cô gái kia, kinh ngạc, cau mày.

Cô vừa mới tới, nên không thấy tình cảnh Đông Đình Phong dẫn Ninh Mẫn tới, cũng không thấy được cảnh cả nhà ba người bọn họ chụp ảnh, trong lòng cô ta đối với cô vẫn có ấn tượng không tốt, đây là sự thật.

Nghĩ một chút, nghĩ cô là gây sự với em gái mình, mặt không khỏi lạnh xuống:

“Em gái tôi làm gì cô, sao cô lại đẩy nó hả? Hại nó bị thương thành như vậy?”

Có một việc cô ta rất rõ ràng, quan hệ của Tử Lam và vợ của Đông Đình Phong không tốt/.

Nguyên nhân, Tử Lam biết người Hàn Tịnh yêu không phải là thần tượng của cô ta---một người phụ nữ không xuất sắc, đã gả cho thần tượng của cô ta, lại còn nhung nhớ tới bạn trai cũ, điều này khiến cô ta không nhin nổi.

Nghe Tử Lam nói, cô ta từng tận mắt nhìn thấy bức ảnh của người đàn ông kia trong phòng của Hàn Tịnh. Tử Lam thấy được không nhin được, tới trước mặt Hàn Tịnh mắng cô không biết liêm sỉ, còn đánh Hàn Tịnh, thiếu chút nữa động thai.

Chính vì chuyện này, cô ta mới rời khỏi Đông viên, được đón về nhà.

Bởi vì xa nhà đã lâu, lại không thân cận với cha, vừa hận mẹ kế tận xương, nên tính tình của cô ta càng ngày càng cổ quái, bình thường trầm mặc ít nói, nổi nóng lên thì chuyện gì cũng làm được, tính cách phản nghịch vô cùng, khổ nỗi chỉ nghe lời Đông Đình Phong.

Cho đến mấy năm nay, cô ta lớn lên mới thu liễm một chút, biết điều hiểu chuyện hơn, còn làm y tá, biết cách chăm sóc người, cho nên Tử Mi vời lên tiếng liền cho rằng nhất định là Hàn Tịnh sai.

“Lời này tôi nghĩ Y tiểu thư nên hỏi em gái tốt của cô ấy.”

Ninh Mẫn rút ra hai tờ khăn giấy, da đầu toàn rượu, trên mặt lại rát, lời nói cũng lạnh như băng.

Cô nhăn mày, thật buồn bực, đi dự tiệc lại bị chịu thiệt là sao?

Sao cứ bước ra ngoài là người ta tạc nước hay đánh vậy.

Lúc này, Y Tử Lam vọt vào, hai mắt đỏ ngầu, lần nữa la lên:

“Chị, cô ta vốn không phải Hàn Tịnh!

Cô ta lớn lên giống vợ của anh Đông mà thôi.

Vợ anh Đông đã sớm chết ở trong tai nạn máy bay, chẳng qua Đông gia tạm thời không có công bố chuyện này ra ngoài thôi....

Chị, cô ta rất quý quái, cô ta lấy khuôn mặt giống Hàn Tịnh đùa giỡn Đông gia, tiểu Kỳ xoay vòng vòng, còn khiến đầu óc anh Đông mê mụi, choáng váng, người này căn bản là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ....”

Lời này vừa nói ra khiến những tân khách đang vây xem xôn xao và kinh ngạc.

Sau một khắc, bức rèm che được vén lên, từng ánh đèn sáng loang loáng..

Tin tức bất ngờ như thế, người truyền thông sao có thể bỏ qua

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 209

“Y tiểu thư, lời này của cô có thật không? Vợ của Đông thiếu đã chết trong tai nạn máy bay sao?”

“Y tiểu thư, nếu lời cô nói là sự thật, có thể cho tôi hỏi một chút hay không, người vợ hiện tại của Đông thiếu là ai cô biết không?”

“Đúng vậy, trên đời này sao lại có hai người giống nhau như đúc thế.”

Mấy ký giả vừa kinh ngạc vừa hỏi, ánh mắt tò mò đáng giá cô gái xinh đẹp trước mặt, vẻ mặt mọi người đều hưng phấn.

Sắc mặt Ninh Mẫn trầm xuống, thoải mái để bọn họ chụp cho đã, ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái trước mặt: hai mắt như phun lửa, hận không thể hút máu cô, tróc thịt lột da của cô.

Thật bức mình, cô chưa từng gặp mặt cô ta lần nào, hôm nay chỉ là lần đầu tiên gặp, sao cô ta lại hận cô như vậy?

Cô đâu biết, bởi vì mẹ của Y Tử Lam bị người thứ ba chèn ép nên mới bị tức chết, đối với người phá hoại gia đình người khác, cô ta luôn hận thấu xương.

Ở trong mắt cô ta, Hàn Tịnh không xứng với cuộc hôn nhân này, không đáng được kính trọng.

Mà An Na lại có quan hệ tốt với cô ta, cô ta cũng bị ảnh hưởng từ An Na cho nên tự nhận An Na mới là người vợ mà Đông Đình Phong nên cưới.

Theo ý nghĩ của cô ta, Hàn Tịnh đã chết, cuối cùng An Na cũng có thể trở thành vợ của anh Đông, rất viên mãn.

Kết quả lại bị một người tên Ninh Mẫn chạy tới phá hoại cuộc hôn nhân tốt đẹp này.

Thấy chị em tốt của cô ta bị người thứ ba chèn ép chịu nhiều ủy khuất như vậy, điều này khiến cô ta nhớ tới người mẹ quá cố của cô ta.

Cho nên cô ta mới tức giận khó chịu, không nhịn được nữa, rốt cuộc cũng ra tay. Không nghĩ tới chị em tốt của cô ta ra mặt không xong ngược lại cô ta cũng bị khi dễ, tâm tình của cô ta rất tệ, lúc đó bạo phát luôn.

“Cô nói bậy bạ gì đó, mẹ tôi không có chết, không cho nói xấu mẹ tôi, tôi không cho mấy người khi dễ mẹ tôi, tôi không cho, không cho..tránh ra, tránh ra hết....”

Một âm thanh non nớt, nổi giận đùng đùng xông ra.

Đột nhiên Đông Kỳ chen vào giữa hai người.

Cậu thấy mẹ đi toilet lâu nên mới đi tìm, lại thấy nhiều người vây quanh ở đây nên mới chạy lại xem, vừa tới gần thì thấy hai người cô nhà họ Y mắng người, sau đó cậu lại nghe tiếng của mẹ, mới chạy nhanh tới, vừa vặn nghe được câu đó, cả khuôn mặt đỏ bừng hoàn toàn bị chọc giận.

Cậu giống như con lươn chen chút vào, ôm bắp đùi của mẹ cậu, lấy một tư thế hung hăng nhìn chăm chăm người cô hận không thể ăn tươi nuốt sống mẹ cậu.

Ninh Mẫn cúi đầu nhìn khuôn mặt cậu giống như hổ con phát uy, đáy lòng mềm nhũn, lại gật gật đầu. chuyện này cứ bị vạch trần như vậy, đối với Đông Kỳ quá đột ngột, sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm lý trưởng thành của nhóc,

cô không khỏi sờ sờ mặt nhóc. Đối với vị lục tiểu thư này càng thêm chán ghét.

Y Tử Lam không nghĩ tới Đông Kỳ sẽ chạy ra, có điều cô ta nghĩ đến không phải là vấn đề tổn thương đến Đông Kỳ mà là trời cũng giúp cô ta, cô ta muốn nhân cơ hội này cho Đông Kỳ biết cậu luôn bị lừa gạt.

“Tiểu Kỳ, qua bên đây với cô, cô nói cho con biết người này vốn không phải là mẹ của con, chỉ là cô ta lớn lên giống mẹ của con thôi.”

Y Tử Lam ở Đông viên mấy năm, trước kia quan hệ của cô với tiểu Kỳ cũng không tệ, ỷ vào tình nghĩa mấy năm, cô ta tiến lên muốn dắt Đông Kỳ qua cô ta.

Mà tiểu Kỳ căn bản không để ý tới, một tay đẩy Y Tử Lam ra.

“Câm miệng! Mẹ là mẹ của tôi, mẹ chính là mẹ của tôi.”

Khuôn mặt của cậu tức giận muốn bốc khói rồi.

Y Tử Lam suýt chút nữa đã bị đẩy ngã, may nhờ có Y Tử Mi đỡ lại.

“Đông Kỳ, vì người giả mạo này mà con muốn trở mặt với cô phải không, sao con có thể không có lương tâm như vậy... người nào đối xử tốt với con người nào không tốt với con bộ con không biết sao hả...”

Y Tử Lam tức giận, quay đầu lại chỉ vào mặt cô: “Cô và dì An Na mới tốt với con, còn cô ta chỉ lợi dụng con lấy lòng ba con thôi.”

“Không phải, mẹ tôi mới không phải loại người như vậy.”

Một lớn một nhỏ nháo rung trời.

Bên cạnh Y Tử Mi nghe em gái mình nói như vậy liền bắt đầu đánh giá -
--Hàn Tịnh, cô ta đã gặp qua người này lớn lên rất giống Hàn Tịnh, sao lại

không phải Hàn Tịnh... ừm, nhìn kỹ chút, thật sự không giống nhau. Nhưng Y Tử Lam nói Hàn Tịnh chết trong tai nạn máy bay là thật hay giả?

Thấy người truyền thông ở bốn phía đều nhìn lại đây, cô ta nhắc nhở Y Tử Lam:

“Chuyện này, không thể nói lung tung.!”

“Em không có nói lung tung, đây là sự thật, chính tai em nghe dì Đông nói với chị An Na, chuyện này chị An Na biết, dì Đông cũng biết.. nếu em có nửa lời giả dối thì cho thiên lôi đánh em đi... cô ta họ Ninh, không phải họ Hàn....”

Lời nói của Y Tử Lam đầy chắc chắn.

“Xin hỏi An tiểu thư, sự thật về chuyện này, cô có biết không?”

“Xin hỏi, Ninh tiểu thư, cô thật sự không phải là Hàn Tịnh sao?”

“Đúng vậy, Ninh tiểu thư, nếu cô không biết Hàn Tịnh, làm sao lại trở thành vợ Đông thiếu, cô giả mạo vợ Đông thiếu là có mục đích gì...”

“Xin hỏi Ninh tiểu thư, Y tiểu thư nói cô lợi dụng khuôn mặt giống Hàn Tịnh mê hoặc cha con Đông thiếu, đối với chuyện này cô có giải thích gì không?”

“Xin hỏi Ninh tiểu thư, Y tiểu thư nói cô lấy lòng con cháu đời thứ tư của Đông gia vì muốn lấy lòng Đông thiếu, có thật không? Cô có nghĩ mình là người thứ ba không?”

“Xin hỏi Ninh tiểu thư, cô đẩy Y tiểu thư ra, hại cô ấy bị thương như vậy, có phải là cô ấy đã nói trúng tim đen của cô hay không, cho nên cô mới thẹn quá thành giận...”

Mỗi một câu một câu chất vấn, như lưỡi dao chém tới Ninh Mẫn, trắng trợn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Đôi mày Ninh Mẫn nhíu lại, thản nhiên nói:

“Chỉ nghe lời nói từ một phía, sao có thể xác định hoàn toàn là vậy.”

"Nói như vậy, Ninh tiểu thư ý cô là Y tiểu thư nói oan cho cô sao? Nhưng thương tích trên người Y tiểu thư là sự thật... chuyện này cô có giải thích gì không...."

Ninh Mẫn không nói thêm gì nữa, bởi vì cô nhìn thấy bên ngoài rèm, Đông phu nhân đang ưu nhã bước tới.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hà Cúc Hoa nhìn xung quanh một vòng, ung dung hỏi.

“Dì Đông.” Y Tử Mi kêu một tiếng.

Y Tử Lam xoay người lại, thấy dì Đông và cha cô ta đang đi tới.

Cha cô ta đối với cô ta vô cùng nghiêm khắc, nhưng cha mẹ Đông đối đãi với cô như con ruột, bình thường luôn bảo vệ cô ta và An Na. Lần này cô ta bất chấp tất cả chỉ vào vết thương trên người, liền chảy hai hàng nước mắt, đã tố cáo:

“Dì, dì nhìn đi, tất cả đều do người phụ nữ này đẩy con, trên người con đều là vết thương, dì ơi dì làm chủ cho con...”

Miếng thủy tinh đâm vào cánh tay cô ta, nhìn thấy máu chảy đầm đìa, thật sự rất đáng sợ.

Cô ta đợi Đông phu nhân sẽ cho người phụ nữ vô sỉ này một bài học, khiến cô nhục nhã rời khỏi tiệc hôm nay, coi như thay cô ta hả giận.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Ninh Mẫn rất bất đắc dĩ nhìn trần nhà cười: tốt rồi, người mẹ chồng này tận mắt thấy chuyện này thì sau này càng chán ghét cô thêm.. xem ra quan hệ mẹ chồng con dâu quả nhiên rất khó duy trì ...

Sau này, cô ở Đông gia azzz.

Trong lòng cô cảm thán một tiếng.

Trên đời có một số việc càng giải thích thì càng không rõ ràng, vẫn là trong lúc đối phương xung đột với cô, cho nên Ninh Mẫn không nói tiếng nào.

Cô đứng ở bên này nên không ai thấy được nửa bên mặt bị tát của cô, cô cũng muốn nhìn vị Đông phu nhân hiền lành thân thiện xử lý chuyện này như thế nào..

Hà Cúc Hoa cũng không phải người bình thường, một người đàn bà có thể được kính trọng ở Đông gia nhiều năm như vậy, không chỉ vì bà có xuất thân hiển hách mà còn vì bà có năng lực vô cùng tốt. Khi xử lý chuyện gì cũng không bao che thiên vị ai.

Hôm nay gặp chuyện này sắc mặt của bà cũng không khó chịu, vẻ mặt cũng không phải trách cứ người nào, mà chỉ lẳng lặng đứng đó xem xét vết thương trên người Y Tử Lam, quay đầu nhìn chăm chăm Ninh Mẫn, vẻ mặt cô rất bình tĩnh, trực giác nói cho bà biết chuyện không phải chỉ như vậy.

Bà không thể nào hiểu rõ Ninh Sinh Ca, một người phụ nữ có thể ở trong quân doanh cùng những người đàn ông, đặc biệt hành động của tổ truyền ra, được cái đội viên ủng hộ, không phải dựa vào tướng mạo, mà là thực lực, trí tuệ cùng năng lực.

Xảy ra xung đột như vậy mà cô vẫn bình tĩnh, bà rất tán thưởng cô, khuyết điểm duy nhất chính là cô có mối quan hệ không rõ ràng với Hoắc

gia, thật khiến người ta cảm thấy chán ghét.

“Đông phu nhân Y tiểu thư nói vị này không phải là Đông thái Hàn Tịnh, đối với chuyện này, phu nhân có muốn nói gì không?”

“Đông phu nhân về chuyện Ninh tiểu thư tranh chấp mà đả thương người khác, phu nhân sẽ xử lý như thế nào?”

Có ký giả hỏi.

Đông phu nhân chỉ im lặng nhìn, không có trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm Ninh Mẫn, nhàn nhạt hỏi:

“Có gì mà cần giải thích? Bất cứ chuyện gì cũng có hai mặt. Mặc dù tôi không thích cô nhưng tôi sẽ thiên vị ai. Nói đi, nói rõ chuyện này là sao.”

Bình tĩnh hỏi, khiến Ninh Mẫn khẽ giương miệng cười: mẹ chồng này của cô, rất có ý tứ nha.

Cô rõ ràng chỉ có thể nói rõ ràng mới có thể xoa dịu mối quan hệ khẩn trương của hai người.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 210

“Trước đây, cha con đã dạy: Người khác kính mình một thước, mình liền kính người khác một trượng. Người khác nhục mình một phần, mình sẽ trả lại gấp bội không nường tay. Nhận ân một giọt nước, trả bằng một dòng sông. Chúng ta có thể làm người lương thiện, nhưng không thể để người khác khi dễ mình ngu ngốc.

Sau đó con nhập ngũ, cấp trên nói với con: Phục tùng là nghĩa vụ của quân nhân, nhưng phải có một trái tim phân rõ thị phi, đã trung thành với quốc gia thì càng trung thành với sự nghiệp chính nghĩa. Người không phạm ta, ta không phạm người, đó là nguyên tắc. Chức vụ lớn nhất của quân nhân là bảo vệ quốc gia. Không phải xôi mồi ân oán thị phi.

“Mẹ, nếu con có làm chuyện gì quá đáng thì chỉ có một nguyên nhân: Có người xúc phạm con trước thì đừng trách con vô tình.”

Đây không phải giải thích mà là tỏ rõ một thái độ.

Thái độ làm người trong cuộc sống.

Hà Cúc Hoa nghe xong, cảm khái thật sâu, bỗng nhiên hiểu rõ, người con gái này là kiêu ngạo từ trong xương.

Giờ khắc này, bà giống như hiểu được—ngày đó đứa nhỏ này lựa chọn lưu lại, là vì trả ơn, ơn cứu mạng.

Từ điểm này có thể thấy được trái tim cô là một người lương thiện, nhưng không phải người con gái dễ chọc---từ nhỏ đã dưỡng thành năng lực, không để bất cứ kẻ nào tổn thương đến cô.

Ai dám khiêu khích thì người đó phải trả bằng đại giới.

Lúc này bà mới phát hiện người con dâu này với con trai của bà, y hệt nhau.

Bọn họ đều thuộc tốp người có năng lực, nhưng bọn họ sẽ không lấy cái đó để đi khinh khi người khác.

Trừ phi có một ngày, có người xúc phạm đến bọn họ.

Nếu có chuyện như vậy bọn họ nhất định sẽ đóng cửa, thả chó, hung hăng giáo huấn người ta.

Y Tử Mi ở bên cạnh nghe xong đã sợ hết hồn hết vía, bởi vì những lời này đủ mạnh đủ cứng—co ta nằm mơ cũng không ngờ người phụ nữ này lại là quân nhân. Giờ phút này, cô ta rất tò mò với lai lịch của cô.

Y Tử Lam cũng ngây người, không nghĩ tới dì Đông không có trách cứ người phụ nữ này, mà còn cho cô cơ hội giải thích, trong lòng liền hoảng sợ.

“Là như vậy, dì..”

An Na bước lên, vẻ mặt có chút khẩn trương, muốn nói cái gì đó. Vốn là do Tử Lam tức giận mới thành ra như vậy.

Cô ta rất sợ dì Hà muốn công bằng mà tiếp tục truy cứu, chuyện này tới cùng đuổi lý sẽ là cô ta và Tử Lam--- cô ta lo lắng chuyện này càng náo lớn càng không thể cứu vãn nữa.

Nhưng Hà Cúc Hoa không để ý tới An Na, cũng không có kêu bảo vệ lại mà nhìn một vòng, ánh mắt dừng lại trên cái cameras, nói với trợ lý bên cạnh:

“Đi lấy cái cameras quay được chỗ này đến đây cho tôi.”

Tuy bà không nói gì nhưng trong vô hình hành vi này là muốn bảo vệ Ninh Mẫn.

Môi Ninh Mẫn cong lên.

Đây là yêu ai thì yêu cả đường đi sao, cũng đúng trắng đen phải rõ ràng.

Tốt, không hổ là mẹ của Đông Đình Phong.

Giờ khắc này, cô nhìn vẻ mặt Y Tử Lam thay đổi, An Na thì âm thầm.

Một lát, trợ lý đã cầm một cái cameras trở lại, bên trong vừa mới thu được một đoạn video, đưa cho Hà Cúc Hoa xem.

.....

Bên kia, Đông Đình Phong đang nói chuyện với Thần Huống và mọi người, có người chạy tới nói với hắn:

“Đông thiếu, vợ ngài với An tiểu thư Y tiểu thư có chút xung đột, hiện đang âm ỉ kìa... ngài qua đó xem đi..”

Hắn nhíu mày, quay lại nói với mấy người Thần Huống:

“Tôi qua đó xem một chút.”

“Có lẽ An Na và Y Tử Lam chạy tới gây phiền toái cho vợ cậu rồi. Hai người này tôi đã để ý tới, ánh mắt nhìn Ninh Mẫn không tốt..” Na Dĩnh nói.

“Ninh Mẫn chịu không nổi..” Ưông Dĩ Hàm nói, nhìn bạn tốt đã vội vàng đứng lên.

Ba người đàn ông đang ngồi cũng đi theo.

Bán đấu giá vẫn đang tiếp tục, ba người đàn ông thấy có rất nhiều người tụ tập ở một góc trong tiệc, nhìn thấy bọn họ tới, vội vàng nhường đường.

Các truyền thông bốn phía đang ra sức chụp ảnh, ký giả thấy Đông Đình Phong tới, một người tiếp một người vội vã hỏi:

“Đông tiên sinh, Y tiểu thư nói vợ ngài đã chết trong tai nạn máy bay có thật không, ngài có muốn nói gì về chuyện này không?”

“Đông tiên sinh, người bạn gái này không phải là vợ ngài, ngài có thể giải thích rõ chuyện này không?”

“Đông tiên sinh, Ninh tiểu thư có xuất thân là quân nhân có thật hay không?”

“Đông tiên sinh..”

“Đông Đình Phong không có quát bảo họ ngừng đặt câu hỏi, nhưng cũng không trả lời bất cứ câu hỏi nào, An Na đang dựa sát vào mẹ hăn làm như không thấy, ánh mắt liên tục dừng lại trên người Ninh Mẫn đang đứng gần cửa sổ, hơn phân nửa mặt đều bị che bởi bóng tối, hơi thở toàn thân lạnh lùng, tuy nhiên hai tay vẫn che chở Đông Kỳ.

“Xảy ra chuyện gì?” Hăn nhàn nhạt hỏi.

“Tử Lam bị đánh.”

Y Tử Mi kể chuyện lại một lần nữa.

“Phải không? Vậy bị người nào đánh.”

Y Tử Mi chỉ người đối diện.

Ninh Mẫn thở dài một hơi, lạnh lùng cười—bảo sao hay như vậy người này sao có thể so với Đông phu nhân.

Trong lúc một hỏi một đáp, Đông Đình Phong đã đi tới trước mặt Ninh Mẫn, liếc thấy tóc mai của cô có chất lỏng chảy xuống, một mùi rượu nồng đậm đập vào mặt, khóe miệng đang cười liền ngừng lại, hôm nay cô không có uống rượu, khi đến đây chỉ có uống nước lọc.

Cái gì cũng không hỏi, ngón tay khẽ chạm vào trán cô, lau một chút khế ngữ, lại đụng đến đỉnh đầu của cô, ướm nhẹ, hắt liền hiểu rõ mọi chuyện, còn chú ý tới nữa bên mặt tổng bóng đêm của cô ẩn ẩn có dấu tay, sắc mặt rõ ràng biến đổi, vội vàng xoay mặt cô lại.

Đột nhiên bị chạm tới như vậy khiến Ninh Mẫn đau nhức, kinh hô:

“Anh, nhẹ một chút chứ.”

Vừa xoay qua, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng: năm dấu tay, --do da thịt trắng nõn, đến nỗi năm dấu tay này nhìn thấy càng ghê người.

Các phóng viên tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, rồi lại hít một hơi thật sâu.

Những người này đầu ngu, nhìn thấy tình huống này thì đã hiểu hết rồi.

“Sao lại để người ta đánh.?”

“Không để ý.” Cô trầm thấp trả lời.

Đông Đình Phong mím chặt môi, đau lòng không thôi, gương mặt vô cùng lạnh lẽo:

“Y Tử Lam, vợ tôi đã đắc tội gì với cô, mà cô lấy rượu tạc cô ấy? còn dám đánh cô ấy nữa? hừm...”

Cái “Hửm” này vô cùng nguy hiểm, giống như đè nén tức giận, khiến trái tim Y Tử Lam co rút thật nhanh.

Đồng thời, Hà Cúc Hoa cũng xem xong video vừa vặn chỉ có mấy phút mà thôi, bà đưa cameras cho Y Tử Mi, để cho cô ta xem cuối cùng là chuyện gì.

“Tử Lam, chuyện này là sao?”

Xem xong, Y Tử Mi vô cùng khiếp sợ.

“Thì ra là Y tiểu thư ra tay trước à..”

Có phóng viên liếc xem video, kinh hô một tiếng.

Y Tử Lam nghe được, cắn răng mặt càng đỏ, sau lưng đã gấp đến độ đầy mồ hôi, kêu lên:

“Dì, dì có nghe không? Anh Đông vậy mà lo cho cô ta như vậy, cô ta đâu phải vợ anh ấy.. người phụ nữ này căn bản chính là hồ ly tinh. Cô ta mê hoặc anh Đông. Loại người phá hoại gia đình người khác như cô ta, chẳng lẽ không nên bị giáo huấn một chút sao..”

Giọng nói ngày càng nhỏ, bởi vì ánh mắt Đông Đình Phong càng ngày càng lạnh...

Thân là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, khí thế của hắn cũng được mài dũa mười năm, một loại không giận mà uy.

Bình thường thì hắn rất lạnh nhạt, hắn không đi kiếm chuyện với người khác cũng không muốn gần gũi với người ta, có thể khiến người ta thấy hắn rất lịch sự, cũng có thể thấy hắn cao không với tới, mơ hồ có một khoảng cách, có thể khiến người ta cảm thấy nhỏ bé, mà ánh hào quang của hắn lại

tỏa khắp bốn phía, trong bóng đêm tản ra thứ ánh sáng mê người, ngãng đầu khiến người ta kim lòng không được mà cung kính.

Chỉ khi nào hắc thay đổi sắc mặt, mới để lộ khí thế khiếp người như vậy, có thể khiến rất nhiều ông chủ nơi đây sợ hãi...

Hộp đêm “Ôn Nhu Hương” ở thành phố Yêm Tư có gốc rễ không lờ như vậy mà chỉ trong một đêm lại rơi đài, mà đó là kiệt tác của hắc. Người bên ngoài chỉ biết là vị ông tổng kia đắc tội hắc, cho dù ông ta có quyền có thể như thế nào, cuối cùng vẫn bị rút đài, còn bị nhổ tận gốc—nghe nói chuyện lần đó còn kinh động đến thủ tướng hỏi thăm.

Ai cũng nói Đông Đình Phong đáng sợ, nhưng trong mắt Y Tử Lam hắc là một người anh thân thiện hòa ái—không chỉ vì cô ta và Đông Lôi là bạn học, còn vì mẹ cô ta là em họ Đông phu nhân, hai nhà Y Đông vẫn hay qua lại, nên cô ta luôn xem hắc như anh trai. Mỗi lần gặp mặt, nhìn khuôn mặt hắc luôn là tươi cười thân thiết.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy ánh mắt sắc bén lạnh lùng của hắc nhìn cô ta...

“Người nào phá hoại hạnh phúc người khác hả? Y Tử Lam, ai cho cô cam đảm ai cho cô tư cách tới dạy dỗ vợ tôi hả? không phân biệt trắng đen, làm xằng làm bậy. Cô vẫn nghĩ mình còn nhỏ sao? Làm việc xúc động, không biết nặng nhẹ... lập tức xin lỗi chị dâu cô nhanh lên..”

Đông Đình Phong giận tím mặt, lạnh lùng quát.

Y Tử Lam vô cùng ủy khuất: Cô ta thật sự không hiểu, tại sao anh Đông lại bảo vệ người phụ nữ này như vậy. Anh Đông của cô không phải là người như vậy:

“Không, em sẽ không xin lỗi, anh Đông, em không muốn anh trở thành một người đàn ông không có trách nhiệm. Anh phải chịu trách nhiệm cho

những chuyện anh làm, người phụ nữ nà chẳng qua chỉ là tiểu tam...”

“Được, vậy sau này cô đừng kêu tôi là anh Đông cũng đừng tới Đông viên nữa, Đông Đình Phong tôi không phải là người không phân rõ trắng đen, có một người em gái ngang ngược không hiểu chuyện như vậy.”

Ánh mắt Đông Đình Phong rét lạnh. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Y Tử Lam và vẻ mặt hoảng sợ của An Na.

Hắn không nói gì nữa mà đột nhiên kéo tay Ninh Mẫn, Ninh Mẫn lại đang nắm tay Đông Kỳ cả ba cùng nhau đi ra ngoài.

Có một việc hắn nghĩ nên làm ngay bây giờ.

Mấy người xem náo nhiệt bên ngoài liền tránh ra, hoạt động bán đấu giá cũng ngừng lại.

Mọi người đều thấy một nhà ba người cùng nhau bước lại bàn đấu giá.

Đông Đình Phong mượn micro của MC, sau đó xoay người nhìn những người phía dưới.

Cho dù là Hà Cúc Hoa, An Na, hay Y Tử Lam, Y Tử Mi đều có vẻ mặt phức tạp.

Na Dĩnh, Uông Dĩ Hàm, Thần HUống đều lảng lạng nhìn, bọn họ rất hiểu Đông Đình Phong, lần này Y Tử Lam chọc giận anh họ của cô rồi, bởi vì bọn anh rất rõ ràng Y Tử Lam đã thành công chọc giận Đông thiếu...”

“Các tiên sinh, phu nhân hôm nay là ngày quỹ từ thiện Ước Hoa tổ chức đấu giá để quyên tiền, tôi là con trai của người sáng lập hội từ thiện Ước Hoa Hà Cúc Hoa, đầu tiên tôi cảm ơn các vị đã đến tham gia và ủng hộ buổi đấu giá hôm nay, nhờ sự giúp đỡ của các vị mà các trẻ em thất học tàn tật được nhận cứu trợ..

Trẻ em là tương lai của xã hội, bảo vệ trẻ em, giúp đỡ trẻ em có thể cắp sách đến trường, có được một cơ thể khỏe mạnh, trở thành một người có ích cho xã hội, chúng ta chỉ tiện tay giúp đỡ thôi đã có thể khiến cho cuộc sống của các trẻ nhỏ có một tương lai tươi sáng, nó như trở thành một trách nhiệm trong cuộc sống của chúng ta,

Để cho xã hội sau này có càng nhiều người tài giỏi, để những trẻ nhỏ rơi vào đường cùng thấy được hy vọng, có cuộc sống hoàn mỹ, chỉ cần chúng ta nguyện ý, thì chúng ta có thể thay đổi cuộc đời của họ,..cứ giữ mãi trách nhiệm này, để họ biết yêu thương và quý trọng...”

Đầu tiên Đông Đình Phong dương dương tự đắc nói về sự nghiệp từ thiện và người thiện tâm ở đây, khích lệ mọi người tình yêu thương của mọi người, thúc đẩy hoạt động công ích trong xã hội, sau đó ngữ khí của hắn đột nhiên thay đổi:

“Trừ quyền tiên, hôm nay tôi xin trân trọng giới thiệu một người với bạn bè người thân ở đây...”

Hắn nghiêng người sang một bên, dắt tay một cô gái dịu dàng đứng bên cạnh tới trước đài:

“Vị này là vợ của tôi Ninh Mẫn, ba tháng sau Đông gia sẽ tổ chức hôn lễ. Trước mắt ngày cưới chúng tôi chưa xác định, nhưng ở đây tôi muốn nói cho các vị biết rằng, không tới mấy ngày nữa Đông gia sẽ tổ chức buổi họp báo tuyên bố chuyện vui này.”

Câu nói vừa dứt, phía dưới đã xôn xao.

Bên kia, vẻ mặt An Na xám như tro tàn, Y Tử Lam khiếp sợ, vẻ mặt Y Tử Mi buồn bã, không thể tin được Đông Đình Phong lại tuyên bố chuyện cưới hỏi trong lúc này.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Ta Cùng An Na Không Phải Người Yêu.

Một phóng viên ngạc nhiên mà hỏi: “Đông thiếu, phu nhân ngài không phải họ Hàn sao?”

Một phóng viên khác cũng chen vào hỏi: “Đúng vậy, đúng vậy, còn có, ngài không phải đã kết hôn sáu năm rồi sao? Tại sao hôm nay lại nói đây là tân phu nhân của ngài?”

Đông Đình Phong hiểu rõ, hôm nay tin tức này lộ ra, chắc chắn sẽ dẫn đến nghi ngờ về vấn đề này. Tất nhiên chuyện này dù sớm hay muộn Đông gia cũng sẽ phải đối mặt.

Hắn mỉm cười, nghiêng người ôm lấy vòng eo thon thả mềm mại của Ninh Mẫn, thản nhiên mà nhu hòa tình tứ nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến mê người đã làm cho hắn hoàn toàn mê muội: “Hàn Tịnh là phu nhân trước của ta, Ninh Mẫn là nhị phu nhân của ta, là ta thật vất vả mất rất nhiều tâm tư và công sức mới trình phục được trái tim của nữ nhân mà ta yêu mến.”

Chỉ một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng lại ẩn chứa tình yêu mãnh liệt dạt dào tựa như ngọn núi lửa chỉ chờ thời cơ mà phun trào.

Nam nhân nhu tình, trong mắt hắn hiện lên sự dịu dàng cùng cưng chiều. Nam nhân thích, hắn liền dùng ngôn ngữ của thân thể để thể hiện mình. Nam nhân tôn trọng, thời khắc này hắn ở trước mặt mọi người thể hiện ra...

Đông Đình Phong là loại người nào?

Hắn tài hoa hơn người, giàu sang hơn người, lại ở một đẳng cấp thượng lưu mà người bình thường khó có thể đạt được như hắn.

Có người nói: Thương nhân thành tín vì bốn (người làm kinh doanh đáng tin cậy vì bản chất vốn có)

Có người nói: Thương nhân vô gian bất thương (không gian xảo thì không phải người làm kinh doanh)

Nhưng trong mắt mọi người, Đông Đình Phong nhìn rất chân thành đáng tin, về phần gian trá, có lẽ có nhưng người ngoài không thể tùy tiện mà đánh giá được.

Cùng hắn giao tiếp mọi người biết, Đông Đình Phong là người không dễ dàng gì cùng người khác hứa hẹn. Một khi chấp nhận thì nhất định là nói được thì đương nhiên sẽ làm được.

Tất cả mọi người đều biết, Đông Đình Phong từ xưa đến nay nữ nhân xung quanh hắn không thiếu, hắn cũng chẳng bao giờ nói chuyện tình cảm với ai. Tuy nhiên bên ngoài vẫn có tin hắn có một số bạn gái nhưng đó cũng chỉ là tin đồn do báo chí và các phương tiện truyền thông suy đoán thêm. Hắn chưa bao giờ chính thức tiết lộ đời tư của mình ra ngoài. Lẽ nào nữ nhân này chính là tình nhân mà hắn nuôi bên ngoài? Cho dù là Hàn Tịnh đi chăng nữa hắn còn không ở trước mặt mọi người công khai đây chính là vợ hắn.

Nhưng hôm nay, hắn ở trước mắt bao người, lần đầu tiên công khai tỏ thái độ hắn yêu một nữ nhân.

Nam nhân yêu nữ nhân, đó cũng là chuyện rất bình thường xảy ra.

Nhưng Đông thiếu yêu nữ nhân này, lại làm cho mọi người vô cùng kinh ngạc. Sáu năm trước bất chợt kết hôn nhưng hắn lại không cho vợ mình một hôn lễ. Sáu năm sau lại bất ngờ kết hôn, nhưng hắn lại lấy một người có

diện mạo y như vợ cũ của mình. Điều này không thể không làm cho mọi người cảm thấy kỳ quái sao?

Hầu hết mọi người đều cho rằng Hàn thiếu phu nhân không lấy được lòng chồng cho nên mới kết rồi lại ly. Theo lý thuyết mà nói, Đông thiếu cũng khẳng định là ghét vị phu nhân kia nhưng lại kết hôn với một người có diện mạo chẳng khác vợ cũ là bao, vấn đề này thực sự rất mâu thuẫn làm cho mọi người nghĩ không ra.

Làm phóng viên tất sẽ có linh cảm rất đổi nhạy bén, khẳng định tiếp sau đây sẽ là một tin tức kinh thiên động địa.

“Xin hỏi Đông thiếu, ngài định khi nào sẽ kết hôn với Ninh tiểu thư đây?”

“Xin hỏi Đông thiếu, ngài cùng Hàn phu nhân khi nào sẽ ly hôn?”

“Xin hỏi Đông thiếu, tại sao cả hai vị phu nhân lại giống nhau như đúc? Chẳng lẽ hai người là chị em sinh đôi?”

“Xin hỏi Đông thiếu, có phải hay không ngài sợ nếu như để lâu sẽ làm tổn thương đến vị tiểu thư đây nên mới lựa chọn hôm nay mà công bố cuộc hôn nhân này?”

“Xin hỏi Đông thiếu, trước kia giới truyền thông đưa tin ngài cùng An Na tiểu thư là một đôi rất đẹp, năm trước An Na tiểu thư lại vào ở đông viên, tôi nghĩ hỏi một chút, ngài hôm nay lại có hành động như vậy, có phải hay không cho thấy ngài cùng An Na tiểu thư đã sớm chia tay?”

Đèn flash liên tục lóe lên không ngừng, phóng viên truyền thông mmoojt đám đều mừng rỡ, liên tiếp đặt câu hỏi, hôm nay thật đúng là may mắn, tin tức thay nhau nổi lên, chỉ một chút thông tin thôi nhưng cũng đủ làm cho thế giới bùng nổ.

Đông Đình Phong từ đầu đến cuối chỉ yên lặng lắng nghe, cuối cùng giờ tay lên, điềm đạm trả lời:

“Thầm nghĩ, nước chính là nguồn gốc của sự sống, mà phu nhân ta chính là nước, là sinh mệnh lý thủy của ta. Về việc khác, hiện nay ta không tiện lên tiếng giải thích. Chờ chúng ta định ra ngày thành hôn, Đông gia sẽ tổ chức họp báo chính thức tuyên bố tin tức. Đến lúc đó, đối với vấn đề này ta sẽ trả lời các vị một cách minh xác, rõ ràng. Tối hôm nay là tiệc từ thiện, ta chỉ là mượn cơ hội này trước thời gian tuyên bố tin vui. Cho nên, mọi người vẫn nên đem trọng tâm mà đặt vào bữa tiệc này. Cảm ơn.”

Hắn khách sáo phun ra hai từ cuối cùng, đem microphone hướng tới giao cho người chủ trì bữa tiệc, cùng Ninh Mẫn sánh đôi nắm lấy tay tiểu tử kia vẫn còn đang có phần sững sờ đi xuống.

“Mẹ, con mang Mẫn Mẫn cùng tiểu kỳ đi nghỉ ngơi một chút...”

“Ừ”

Đông phu nhân gật gật đầu.

Đông Đình Phong nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của con trai mình, vươn tay đem ôm lấy vào lòng, một tay kia, nắm lấy tay Ninh Mẫn cũng không có quay đầu lại đi ra ngoài.

Trong đám người, An Na gương mặt trắng bệch như tờ giấy, đưa tay ôm ngực khóc đứng lên, cô không cam lòng chấp nhận chuyện đáng buồn như vậy...

“Phong, trái tim của em đau quá a.....”

Cô vịn vào người Y Tử Lam, làm ra một bộ đau đớn khó chịu, đôi mắt nhìn vào thân ảnh kia đã đi xa khỏi tầm mắt tại sao lại nhẫn tâm tuyệt tình như vậy?

“Đông Đình Phong anh anh anh... sao lại có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy?”

Y Tử Lam thực khó mà tin được chính tai nghe được lời như vậy.

“Tử Lam, tối nay là tiệc từ thiện bán đấu giá, cô uống rất nhiều rượu rồi. Đừng nói gì cả... tốt nhất là đến bên kia giải rượu đi, hoặc là về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hà Cúc Hoa hợp thời đi tới, thanh âm lãnh đạm nói:

“An Na căn bản là không có mang thai. Cô ấy là một cô gái trong sạch, bị cô bịa chuyện như vậy, chờ cô tỉnh rượu sẽ nói chuyện sau. Y nhị ca phiền anh đem Tử Lam phiền toái này dẫn đi... Đứa nhỏ này, một lần say rượu sẽ thành điên gây huyên náo lung tung... Thật sự càng lớn càng làm loạn...”

“Con không có uống say, không có...”

Y Tử Lam nghe vậy vội nói, lại bị phụ cấp mạnh mẽ kéo đi xuống, phụ thân ở bên này cúi đầu khiển trách một câu thanh âm vừa đủ nghe:

“Người náo loạn còn không đủ sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn ra Đông phu nhân đây là đang muốn bảo vệ cho con trai mình. Y Tử Lam mặc kệ trong lời nói thật giả thế nào đều bị cho rằng cô đã uống rượu say mà nói lằng nhằng.

Vị nữ nhân này tao nhã đứng ở bàn đấu giá, mỉm cười quay mặt về phía các tân khách nhìn chăm chú, từ từ đứng lên giải thích:

“Ngại quá, thật sự ngại quá, tiểu hài tử này hồ tưởng mà đoán mò. Không thể nào nhìn nhận sự việc mà suy nghĩ cho thỏa đáng. An Na là con gái một người bạn thân của ta, nay vì tai nạn mà mất, cuối cùng gởi gắm

đưa con gái cho Hà Cúc Hoa ta nên ta mới đem cô ấy vào ở trông Đông viên.”

“Có chuyện ta cũng phải thừa nhận, An Na đối với gia đình ta và Cẩn Chi quả là có tình cảm. Nhưng giữa hai người chưa bao giờ có quan hệ yêu đương. Mấy năm nay giới truyền thông đều là đưa tin đồn nhảm tất cả đều là những thông tin sai lầm. Nếu An Na cùng Cẩn Chi nhà ta thật sự có gì đó, thì cũng là xuất phát từ lòng tôn trọng lẫn nhau. Hà Cúc Hoa ta sớm đã đem Cẩn Chi ra ngoài cưới vợ rồi.”

“Hôm nay sự tình náo loạn như vậy, ta không thể không thay bọn họ làm sáng tỏ một chút. Mấy năm nay, bọn họ đơn giản chỉ là quan hệ bạn bè đơn giản nếu có tình cảm cũng chỉ là tình yêu của anh trai và em gái.”

“Nay Cẩn Chi nhà ta đã có người phụ nữ mà mình yêu thương, không bao giờ ngăn chặn được những tin tức phiền toái mà truyền thông đưa tin cũng là một thực tế, tất cả đều là do phán đoán của riêng mình mà đưa tin sai lầm, vì vậy trăm ngàn lần nữa đừng xuất hiện tin sai sự thật... Cảm ơn...”

Hôm nay là tiệc từ thiện, có đến sáu bảy gia tộc giao quyền cho các phóng viên truyền thông, cho phép họ đến, đối với quỹ từ thiện đều góp vào trợ giúp cho các hoạt động học tập, việc này chính xác là sẽ được đăng lên trang nhất của báo. Vậy mà Đông đại thiếu lại đột ngột như vậy, thân là chủ nhân của bữa tiệc, Hà Cúc Hoa không thể không lên tiếng giải quyết tốt hậu quả, đối với việc này mà công khai làm sáng tỏ.

Tất cả mọi người đều biết, ở Ba Thành, Đông gia có thế lực to lớn, cũng hiểu rõ Hà Cúc Hoa là dâu trưởng của Đông gia, nói một không hai, chưa bao giờ lừa gạt người khác, lời nói của Đông phu nhân chính là chứng cứ có sức thuyết phục nhất. Để cải thiện độ tin cậy của sự kiện này, bà cũng cho phép các phương tiện truyền thông chính thức công bố đăng tin, cần chi hựu thận (cẩn thận hướng về nhưng lại vô cùng thận trọng).

An Na lắc lắc thân thể, cười nụ cười lạnh giá làm cho người ta đau lòng, còn nghĩ rằng Hà Cúc Hoa vốn dĩ có thể là chỗ dựa của cô, để đấu tranh cho cuộc hôn nhân của mình. Nhưng không thể ngờ rằng cuối cùng vì giữ danh dự cho hãnh mà không chút do dự liền lựa chọn hy sinh cô cùng Tử Lam.

Ngoài ra, so với con trai mình thì các cô cho tới bây giờ chỉ là nhỏ bé không đáng kể.

“An tiểu thư, đối với lời nói của Đông phu nhân cô có cái gì không đồng ý với ý kiến sao?”

Một phóng viên nào đó đột nhiên quay sang hỏi An Na, cầm máy ghi âm hướng về phía cô, ánh đèn flash cũng lóe lên nháy liên tục. Cũng chính vì thế mà ánh mắt mọi người toàn bộ đều rơi xuống trên người cô.

Mi tâm Hà Cúc Hoa khẽ nhăn lại, dùng một loạt ánh mắt cảnh cáo chăm chú nhìn về phía An Na. Hai người này một trên đài, một dưới đài tâm trạng giằng co nhau. Thời khắc này bà dùng thanh âm ôn hòa mà khuyên:

“Tiểu An, mối quan hệ này con nên hướng truyền thông nói cho mình bặt, như vậy đối với con cũng tốt mà đối với Cẩn Chi cũng tốt. Yên tâm, tuy rằng cha mẹ con cũng đã ra đi nhưng ta chung thân đại sự. Tuyệt đối sẽ đem chuyện này xử lý tốt cho con, sẽ không để con chịu ủy khuất. Hà Cúc Hoa ta sau này sẽ là mẹ con, Cẩn Chi chính là anh trai con. Đông gia cũng sẽ là chỗ dựa tốt cho con.

Lời này không thể nghi ngờ chính là công khai nhận An Na làm con nuôi.

Trái tim An Na sớm đã băng giá, có thể nói điều gì cũng không thể thay cô đưa ra quyết định nhưng cô đã sớm mang thai con của con trai bà giờ nhận làm con nuôi bà cô sẽ ra sao?

Giờ khắc này cô đau khổ không nói lên lời, tức giận đến run người, cười thê lương:

“Cảm ơn dì Hà đã đối xử tốt với con nhưng có một việc tiểu An lại phụ sự mong đợi của dì Hà. Tiểu An không phải là một cô gái tốt. Lúc trước con cùng anh Phong chính xác chỉ là mối quan hệ anh trai em gái. Nhưng mà hiện tại chuyện con mang thai là sự thật... nhưng cha của đứa bé lại là anh Phong. Nó chính là kết tinh của con và anh ấy sau một đêm. Lúc này con cảm ơn dì Hà đã bảo vệ...”

Điều này xảy ra đột ngột đã phá vỡ tin tức mà Đông Đình Phong cùng Hà Cúc Hoa vừa phủ nhận, nó có vẻ rất âm hiểm và giả dối. Chuyện này làm cho người ta cảm thấy, An Na là dựa vào Đông gia không chịu nhận mà không thể làm trái với lương tâm lên tiếng phủ nhận.

Vì thế có phóng viên lại bắt đầu lên tiếng truy vấn:

Đã từng có một lần làm chuyện không hay, cô thực sự không thể loại trừ khả năng này...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Bầu không khí trong gian phòng lập tức ngưng đọng lại

ĐÔNG ĐÌNH PHONG vẻ mặt lạnh nhạt,tuyệt đối có thể khiến cho con người ta sợ hãi , giống như cơ thể đắm chìm trong nước đá của một mùa đông băng giá

NINH MÃN nhìn thấy từ người đàn ông này sự lãnh đạm ,nét mặt nghiêm trang,hờ hững thì nàng cảm thấy sự việc không hứng thú .Nếu như người đàn ông này không nề mặt,ánh mắt lạnh lùng ,đối với cô mà nói,khẳng định cũng sẽ khiến tâm lý hoảng loạn-Bởi vì hay để ý nên khó tránh khỏi bị thương.

Đối với An na mà nói thậm chí có thể nghiêm trọng hơn.Bởi vì nha đầu này đã hoant toàn say mê người đàn ông này đến điên cuồng ,là loại say mê gần như đến độ tẩu hoả nhập ma

"Đêm giao thừa hôm đó bên trong phòng đã xảy ra chuyện gì?Trong lòng cô biết rõ ràng nhất,thế nhưng Anna,ta là người đã chăm sóc người từ nhỏ đến lớn, xem như là con gái.Trước đây ,ta cũng đã nói với con mình bạch rồi hy vọng con đừng có khăng khăng một mực không hiểu chuyện,hiểu lầm chính mình,tất nhiên nghe mà không chịu hiểu"

Đông Đình Phong đứng dậy ,trên tay cầm túi chườm đá trao cho Ninh Mẫn,miệng phát ra tiếng cười lạnh có ý châm chọc,ánh mắt của hắn biểu lộ sâu sắc sự thất vọng và nản lòng thoái chí

An na trong lòng run lên,sắc lạnh như vậy nàng chưa bao giờ thấy qua.Sự hoảng loạn trong lòng nàng cuồn ngược dựng lên,giống như cơn bão vô tình có thể đem hết thảy phá huỷ.

Bỗng nhiên ,nàng bước nhanh đi tới ,vòng tay ôm lấy hắn ,cuốn chặt lại như vò bạch tuộc:

"Em không tin anh đối với em hoàn toàn không còn tình cảm nữa.Đình Phong .Em rất cuộc có chỗ nào khiến anh không hài lòng,nói cho em biết ,Em nhất định sẽ sửa.Mặc kệ như thế nào ...Anh không thể không cần mẹ con em chứ?....Nhé....."

Một tiếng thét thảm bất ngờ vang lên.

Mí mắt của Ninh Mẫn dật dật liên hồi.Thế nhưng cô cũng không cảm thấy người đàn ông này hành động sai-Anh nắm lấy An na xô ra

Vâng,Đông Đình Phong vốn có gia giáo ,hắn có thể trước mặt người khác thể hiện thái độ thân sỹ, thế nhưng đối mặt với người phụ nữ này ,hắn chưa bao giờ lộ vẻ thương hoa tiếc ngọc.

Đối diện với tình huống bất ngờ này,Đông Đình Phong cảm thấy chán ghét.Hắn dùng sức nắm lấy cánh tay người phụ nữ này,đẩy mạnh một phát ,ném vào xô pha...

Anna bị một lực đẩy mạnh ,hai mắt hoa lên,lập tức theo phản xạ tay giữ lấy bụng ,than thở khóc lóc kêu lên một câu:

"Đông Đình Phong,anh làm sao có thể vô tình vô nghĩa như vậy.....Con của chúng ta đã có dấu hiệu sinh non .Anh đẩy em như thế,anh có thể giết chết cốt nhục của anh đấy!"

Một tiếng cười khẩy ,lạnh lùng từ miệng ĐÔNG ĐÌNH PHONG bật ra:

"Nói dối, người vẫn cứ tiếp tục nói dối"

"Việc này em có thể muốn nói dối là nói dối được sao?"

Hai hàng lệ cuồn cuộn đổ xuống, từ tâm khảm kêu lên, nước mắt chảy như mưa. Nếu như người ngoài nhìn thấy, khẳng định là người đàn ông này bạc tình bạc nghĩa, làm chuyện không có lương tâm, không có lý lẽ. Nhưng trong mắt cha mẹ thì gương mặt ấy biểu hiện sự vô tội, trẻ trung thuần khiết, có thể làm mê hoặc ánh mắt người nhìn vào.

"Anna, nàng để cho sự việc dẫn đến mức tuyệt tình, hết hy vọng rồi mới bằng lòng phải không?"

"Được lắm, tôi đối với anh vốn dĩ còn một chút thương hại, nhưng bây giờ, duy nhất sự thương hại cũng bị anh dùng sự ác nghiệt hèn hạ lấy đi mất rồi"

"Cô nghe rõ cho tôi: từ hôm nay trở đi, cô dọn ra khuôn viên số hai ở, từ nay về sau, sinh tử nhục vinh của An Thị tôi tuyệt đối không nhúng tay vào nữa, cũng sẽ không quan tâm đến chuyện ở đó nữa. Trong năm năm qua, tài chính tôi rót vào An Thị nội trong vòng nửa tháng tôi sẽ thông qua thủ đoạn của pháp luật nhất nhất thu hồi lại."

Âm thanh phát ra thật lạnh lẽo vô tình.

Nếu như nói trước đây Đông Đình Phong đối với Anna tâm tình còn vài phần ảo tưởng, vì anh cô có thể buông xuôi hết thảy, bắt đầu lại từ đầu, thế mà hiện tại anh đối với cô nhất định không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa rồi, là cô tự tay bóp chết nốt phần tình cảm còn sót lại của bọn họ. Là tự cô ấy, huỷ bỏ chút hoà thuận vui vẻ danh dự cuối cùng.

Anna trừng mắt lên, vẻ mặt khó có thể tin, toàn thân thể run lên, bờ môi run lên nghe rõ tiếng răng va vào nhau:

" Đậu Đình Phong, anh sao có thể tuyệt tình như vậy... An Thị có bao nhiêu là công nhân phải nuôi sống gia đình anh làm sao có thể đả kích vào An Thị "

Rút tài chính ra,như vậy,chẳng khác gì bắt An Thị cứ như vậy mà phá sản. Đó là tâm huyết của cha nàng a

Tiếng khóc tuyệt vọng từ trong miệng khó kìm lòng nổi tràn ra, nàng đứng dậy, tay chỉ vào bụng, thét lên : " còn nữa, đây là đứa con nhỏ của anh,là cốt nhục của anh, 6 năm trước, anh có thể vì đứa con mà kết hôn không chút do dự, vì sao 6 năm sau anh phải tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy ..."

"Câm miệng ,đêm giao thừa đó,căn bản là cái gì cũng không xảy ra,cô còn muốn nói

đổi cho đến bao giờ nữa...Có phải ép tôi phải lấy ra bằng chứng đêm hôm ấy cô mới thôi hết chối cãi?"

Đông Đình Phong thét lên ,phát ra tiếng cười lạnh lẽo giống như thanh âm từ địa ngục truyền tới ,làm cho người nghe ,cảm giác như là lưỡi giao băng lạnh cửa vào tâm can , trái tim lạnh và đau,không thể nổi nhịp .Hành động như một mũi dao của người kia chỉ có thể chấp nhận chịu đựng như một hành vi tra tấn :

"Tôi không chạm vào người cô,mà cô lại mang thai?Anna,cô nghĩ cô là đức mẹ Maria hay sao?"

"Đừng cho là tôi không dám nói toạc ra ,anh vốn dĩ cho rằng tôi là một người câm ,ngậm bồ hòn làm ngọt,tôi chỉ là chờ xem bước tiếp theo Nhìn xem rốt cuộc là anh muốn giở trò gì?"

"Trước đây ,tôi chỉ cảm thấy cô là một người rất đơn giản .Bây giờ mới phát hiện ra,tôi thật sự nhìn lầm người rồi,Anna cô làm việc đúng là bất

chấp thủ đoạn tồi tệ"

"Như thế nào ? chẳng lẽ người cảm thấy ta đây trách lầm người sao?"

"Người cùng chú Sáu của ta ,hai người cùng nhau đạo diễn nên trò này ,đúng là đủ phần phần khích tuyệt luân...Yêu thương nhưng nhớ cộng thêm vu oan giá hoạ"

"Ghe tởm!"

Đông phu nhân gật gật đầu.

"Anna ,người thực sự làm cho ta ghê tởm tới cực điểm."

Sự cường điệu lập lại , khẩu khí chán ghét đều khiến cho trái tim Anna thắt chặt lại,gần như là muốn buồn nôn.

"Còn nữa ,đừng lấy sáu năm về trước đem so sánh với cô hôm nay,cô so không được đâu?"

"Đông Đình Phong ta đời này ghét nhất là bị người ta uy hiếp .Đừng nói là lần này người mang thai không phải là con của ta ,cho dù là phải ,ta cho cô biết ,không nên tồn tại loại nghiệt chủng này,ta có thể không lưu nửa phần đường sống ,đem trừ đi tận gốc rễ."

"Đừng tưởng rằng lấy đứa con ra để uy hiếp ta,đồ vật mà ta không cần ,ai cũng đừng mơ ép buộc ta đâu là một chút "

Lời phán vừa dứt cửa miệng,sắc mặt của Anna nhất thời trắng bệch,không một chút màu sắc,thái độ khiếp sợ tràn ngập hai tròng mắt.

Cả người nàng ngẩn ngơ tại chỗ,không biết là vì bị vạch trần tại chỗ hay là vì ngữ khí câu nói đầy tàn nhẫn khiến cho bị khiếp sợ.

Ninh Mẫn há hốc mồm tròn tròn mắt đầy ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt để lộ sự tàn nhẫn từ trước giờ cô chưa từng thấy qua.

Sự thật có thể chứng minh Đông Đình Phong tuyệt đối không phải là người hiền lành.

Cô tin rằng ,anh có thể nói được làm được.

Nếu nói mà làm thì thủ đoạn nhất định rất độc ác,thế nhưng cô lại không thể nói cách làm của anh là sai

Cuộc đời có lúc sai ,không nên mặc kệ,mà nên kết thúc đúng lúc kịp thời.

Vì nói thí dụ như, năm đó Đông Diệu Hoa nhẫn tâm loại bỏ bào thai trong bụng ,như vậy sau này cũng không có xảy ra nhiều sự cố như vậy và có lẽ bản thân Đông Diệu Hoa cũng không chết sớm như vậy.

Đồng thời nàng lại vô cùng kinh ngạc ,màn kịch kia ,tự nhiên lại liên quan đến chú Sáu.Chẳng lẽ ,Đông Thiếu Kỳ ,chính là cần trọng muốn bắt nội gián sao?

Đông Dạng cũng kinh hãi không thôi,lấy tay che miệng đang há hốc .

"Thế nào, nói không ra lời nữa phải không?"

Đông Đình Phong liếc nhìn,thanh âm trầm tĩnh vài phân, nhìn thấy tâm cơ đáng sợ của người phụ nữ này.

Thở sâu vài hơi,lau vội nước mắt ,đôi tay bám vào thành ghế run run đứng lên ,cái gì cũng không nói,bước chậm chậm như muốn đi ra ngoài,tựa hồ như bị vạch trần chân tướng , chột dạ mà muốn tháo chạy

Đông Đình Phong anh ta làm sao có thể cho cô tùy tiện làm như mong muốn .Cánh tay duỗi ra kéo cô trở lại ,đẩy cả người lê ghế xô pha đơn.

"Cô chạy đi đâu? Có gan đừng có bỏ chạy."

Anna kêu lên một tiếng ,ổn định tinh thần ,mặt lộ ra vẻ sợ hãi ,một bên ôm bụng , một bên thở hít sâu không khí.

"Cầu xin anh đừng làm hại đến đứa nhỏ của tôi, tôi không có đòi hỏi điều gì....Tôi đi khỏi đây,tôi sẽ đi thật xa .Lẽ nào như thế còn không được sao?"

"Không có chuyện dễ dàng như thế."

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Đứa con trong bụng cô,cần phải bỏ đi!"

"Không...không...không...!"

Anna lắc đầu ,muôn phần hoảng loạn ,tìm đường tháo chạy.Tinh thần gần như sụp đổ:

"Ta không bỏ,ta chết cũng không bỏ ...Anh đừng nghĩ muốn làm tổn hại nó...Đó là con của tôi...Anh muốn cũng đừng nghĩ đến..."

Đông Đình Phong lại lùi trở lại,cánh tay từ từ hướng lên cổ của cô bóp chặt,cả người cô yếu ớt từ từ ngã xuống mặt đất .Thét lên một tiếng thất thanh rồi nín bật.

Đông Dạng thấy thế,bản năng tiến lên đỡ lấy ,đem phu nhân đặt lên ghế sofa.

"Bây giờ phải làm sao?"

Đông Dạng liếc mắt nhìn khuôn mặt giàn dụa nước mắt của Anna,khẽ hỏi một câu,lại lắc đầu mặc than rằng :

"Nha đầu này ,tâm tính trước đây không như vậy.Ai đã chỉ cho cô ấy chiêu này,còn nữa ,cô ấy đã cùng với ai XXOO rồi,gần đây ta cũng không nhìn thấy cô ấy một mình ra hoa viên Đông Gia, cũng không nhìn thấy nàng gần gũi người đàn ông nào a! Kỳ lạ quá! Mà lại mang thai... Thật là không bình thường..."

Hừ, sông thật là không cam thấy khó chịu sao .Tự nhiên dám mạo nhận đã mang thai con cháu của Đông Gia.Lá gan của nàng cũng thật là lớn.

"Bây giờ mang cô ta đi .Ngày mai lại tìm hiểu tiếp chuyện này "

Ngày mai ,anh ta còn muốn trừng phạt một người,về phần hôm nay,chính sự quan trọng hơn.Tai tiếng của Đông Gia không thể tiết lộ ra ngoài.Ánh mắt của Đồng Đình Phong không thềm liếc nhìn Anna dấu là một chút .Xoay người ,trở về ngồi bên cạnh Ninh Mẫn , với tay cầm lấy điện thoại di động,gọi một cú .Gọi bọn người A Lực đến mang Anna đi tới một nơi nào đó , cẩn thận canh gác .Ngày mai mang trở lại Đông gia.

"Trong suốt quá trình này ,Ninh Mẫn không nói một câu gì,nàng biết rõ ,hắn muốn phá cái thai trong bụng Anna.Cũng tàn nhẫn thật.Thế nhưng ,tuyệt đối cũng vì tốt cho nàng.Chỉ lát sau A Lực dẫn theo mấy người nữa đến ,đem Anna đưa đi.

Bây giờ Ninh Mẫn mới giục Đồng Đình Phong ra ngoài tiếp khách.Đồng Đình Phong đi rồi ,nàng không có lập tức đi theo mà cùng Đồng Dạng ngồi ở phòng nghỉ,thật lâu không nói ,đều đang suy nghĩ ,bào thai đó là của ai? thật là không hiểu nổi .Đồng Diệu Kỳ đã phạm vào tội gì ,sao lại bày mưu tính kế với cháu của mình?

Tin tưởng ngày mai ,việc này , có thể cho ra một lời giải đáp

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 213

Về chuyện đứa bé trong bụng An Na tất cả mọi người đến tham gia buổi từ thiện này cũng rất tò mò.

Đông Lục Phúc cũng rất ngạc nhiên, vốn ông đang nói chuyện với mấy bạn già, chờ ông nghe được tin dưới lầu chạy đến thì trò hay đã tàn rồi, ông cau mày hỏi vài câu, tin tưởng cháu trai của mình sẽ không làm chuyện hồ đồ.

Mà lúc này cũng không phải thời điểm xử lý chuyện này, trước mắt nên sớm kết thúc buổi từ thiện tốt đẹp này mới quan trọng.

Đông Lục Phúc không chút để lộ cảm xúc, cười hề hề, giúp đỡ Hà Cúc Hoa tổ chức buổi đấu giá náo nhiệt trở lại, lục đục bán đi đồ đấu giá.

Không lâu, Đông Đình Phong cũng trở lại, cùng nói chuyện vui vẻ với mọi người, giống như chuyện vừa rồi chỉ là trò cười giúp vui.

Tìm một chỗ trống, Thần Huống hỏi hẩn:

“Sắp xếp sao rồi?”

“Xong rồi!”

“Vậy thì tốt, tôi thấy Đông Diệu Kỳ lặng lẽ rời khỏi đây!”

Đông Đình Phong giơ ly rượu lên, ánh mắt tối tăm nói:

“Ừ, hần chạy không thoát đâu.”

Thần Huống gật đầu, nhìn xung quanh một vòng, còn nói:

“Vẫn không thấy tiểu Lôi, vừa rồi tôi thấy Cố Duy đi cùng với em ấy, cậu nên nhắc nhở tiểu Lôi không nên thân cận với cậu ta quá. Còn có nhắc luôn với vợ của cậu, Cố Hiếu có vấn đề! Phía tôi có phát hiện tình huống mới. Sau khi xác định sẽ nói với cậu..”

“Được.”

Ánh mắt Đông Đình Phong sâu một chút, cũng không hỏi tiếp, mà giơ ly rượu cụng ly với Thần Huống.

Lúc này, Trần Tụy đi tới thấp giọng nói: “Ông chủ, cần nói chuyện với người truyền thông không?”

Có một vài thứ không thể bỏ qua.

“Ừ, như thế này đi, anh mời bọn họ đi ăn khuya.. chuyện cưới hỏi thì cứ để họ đăng, hình A Ninh thì chỉ được chụp nghiêng mặt, xa ống kính, cấm không được quá nổi bật. Chuyện An Na mang thai giữ kín cho tôi. Chào hỏi tới mấy ông tổng của đài truyền thông, tin tức ngày mai sẽ được công bố, sau khi anh xem qua rồi mới được phát hành. Còn có không nên đăng quá nhìn hình, cứ xóa bỏ hết đi..”

Đông Đình Phong dặn dò thêm

Trần Tụy gật đầu đi làm việc.

Khóe môi Thần Huống cong lên.

Buổi tiệc gần kết thúc, Ninh Mẫn và Đồng Dạng đổi lễ phục cũng đã trở lại, dầu sung đỏ trên mặt cũng bớt hơn nhiều. Đây là do sự khéo tay của nhà

trang điểm—Đông Đình Phong cũng gọi điện thoại đặt một bộ lễ phục khác tới đây.

Hai vợ chồng vẫn ân ái như trước, tiễn các tân khách về.

Tiệc kết thúc, khi trở về Đông viên đã mười hai giờ, sau khi dùng xe, Đông Đình Phong vội chạy tới mở cửa cho Ninh Mẫn.

Vừa xuống xe, Ninh Mẫn đã thấy Hà Cúc Hoa bước nhanh lên hỏi:

“Cẩn Chi, con đưa tiểu An đi đâu rồi?”

Đông Lục Phúc cũng đi tới, chống gậy đứng đó nhưng không hỏi gì, chỉ nhìn.

“Ông nội, mẹ, ngày mai rồi nói! Hôm nay trễ quá rồi. Sáng mai con sẽ cho người đưa An Na tới đây. Đến lúc đó, con sẽ nói một chuyện cho mọi người biết...”

Đứng lâu trong gió, càng ngày càng lạnh.

Đông Lục Phúc suy nghĩ một chút, cũng thấy hôm nay mọi người ai cũng mệt liền phát phát tay: “Vậy thì về ngủ đi, sáng mai nói sau.”

Chuyện này tạm thời bị gác lại.

Giảng co cả buổi tối, Ninh Mẫn mới được đi tắm, ngâm mình trong bồn nước nóng, trong đó có chút bột sữa tắm hương hoa thơm ngát.

Dây thần kinh căng thẳng cũng dần buông xuống. Buổi tiệc hôm nay, đúng là ngày đáng sợ.

Giờ cô nghĩ lại cứ như mơ ý.

Tắm rửa xong, cô lau khô tóc mới đi ra ngoài, cô thấy Đông Đình Phong đang dựa vào đầu giường gọi điện thoại, nói chuyện gì đó, thấy cô ra ánh mắt nhìn cô ôn nhu.

Hắn không nói nữa, cúp máy, liền ngồi thẳng dậy duỗi đôi tay dài ra ôm cô vào trong ngực, hôn một cái lên môi cô, hít một hơi thật sâu, trong lòng là một mảnh yên tĩnh và vui sướng:

“Thơm quá.”

“Người anh thật thối, toàn thân đều có mùi rượu! Nhanh đi tắm đi, không tắm thì đừng hòng đụng tới em.”

Ninh Mẫn mỉm cười lui về sau, xoay người chui vào chăn, miệng toàn mùi rượu mà thơm và tinh khiết như vậy thật sự khiến lòng cô say mê.

“Tắm rồi là có thể đụng phải không?”

Hắn cười xấu xa, có chút ý xấu thấy đầu vai của cô lơ đãng lộ ra ngoài, vừa trắng vừa mềm.

Ninh Mẫn: “....”

Người này vừa trở về không lẽ lại muốn chuyện kia.

Mặt cô có chút nóng lên, làm chuyện thân mật như vậy cô còn chưa thích ứng được, khó trách bị hắn trêu chọc đỏ mặt.

Cô không để ý tới hắn.

Hắn cười cười ngất mũi cô, rồi đi tắm.

Lúc đi ra, cô đang xem tạp chí, đúng lúc điện thoại vang lên, hắn nhận điện thoại, nói hai ba câu rồi thôi, đi tới bên giường hôn cô, nói:

“Anh đi nhận bưu kiện. Chờ anh đó!”

“Chờ anh làm gì?”

“Em nghĩ sao!”

Hắn nhướn mày, sâu xa nói:

“Em phải bồi thường ngày tết âm lịch cho anh! Tăng gấp đôi, không gấp mười chứ.”

Ninh Mẫn há miệng, người này thật sự rất đen..

Cô cố ý nói lại

“Anh xác định thận của anh có thể chịu nổi!”

Mang theo ba phần men say, hắn cười một tiếng vuốt mặt cô nói:

“Thử rồi thì biết thôi.”

Ninh Mẫn hừ một tiếng, trong lòng tính toán, lấy một thường mười, như vậy tính ra cuộc sống sau này của cô chỉ có thể sống trên giường sao?

Hắn đi một lát đã trở lại, giống như cơn gió ùa, đè cô dưới thân hắn, điên cuồng mang theo mùi rượu mê người, khiến cô mất hết khả năng kháng cự, chỉ có thể buông tha. Khi hắn ôn nhu và chút thô bạo ra tay, phía dưới đã bị chiếm giữ..

Triền miên khắt cốt ghi tâm, cũng giống như chạy xe trên con đường quen thuộc, người đàn ông này, càng hiểu rõ cơ thể của cô, còn cô thì chỉ có thể sờ soạng trên người hắn.

Nói đến, cô rất thích cơ thể của hắn, cường tráng, chuẩn men, không giống như người đàn ông mập như heo, hay là con tinh tinh, con khỉ không

cân xứng chút nào.

Hàng năm cô ở cùng một chỗ với bọn đàn ông. Cơ thể đàn ông cô thấy rất nhiều rồi, nhưng nhìn tới cơ thể của hân khiến cô cảm thấy nó có thể so với báu vật nha, càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Trong lúc cô trợn mắt nhìn thì hân cũng thấy rõ ràng.

Cuối cùng, ở trong tiếng thét chói tai của cô, hân hung hăng hôn lên môi cô, ôm cô thật chặt vào lòng.

Một khắc kia, hân vỗ về tấm lưng bóng loáng của cô, nhìn khuôn mặt ửng đỏ mê người của cô, trong đầu hân trống rỗng chỉ có cơ thể trắng mịn của cô, đường cong mê người, hai người kết hợp một chỗ càng hoàn mỹ.

Mồ hôi đầm đìa.

Dư vị cứ như những cơn sóng trên mặt sông, từng lớp từng lớp bập bềnh. Mà bọn họ đang đắm chìm trong đó.

“Chúng ta rất hợp nhau phải không?”

Hân cười căn căn vành tai trắng nõn của cô, khuôn mặt ửng đỏ mê người có sức hấp dẫn kì lạ.

Cô khiến hân kích động, khát vọng thích được cô bao bọc, cảm thụ mảnh trơn bóng của cô.

Và hân cũng làm cho cô sung sướng, một lần lại một lần, hân luôn cảm giác được cô và hân đồng thời đều lên tới đỉnh...

Khoái cảm của nam và nữ khác nhau. Hai người không thể đạt được cùng nhau, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng.

Cho dù tình yêu xưa hay nay, dù có tình yêu đẹp như thế nào, cuối cùng trong cuộc sống vụn vặt hàng ngày cũng không thể rời bỏ chữ “Tính”. Cuộc sống vợ chồng trong mỗi quan hệ này nó chiếm một vị trí không dễ dàng bị dao động. Lúc còn trẻ rất nhiều vợ chồng bởi vì không hợp nhau cho nên tình cảm tan vỡ.

Tất nhiên hần và cô vẫn có kết hợp hài hòa.

Kết hợp này khiến hần mê luyện, mà cô cũng rất thích.

“Anh muốn em khen anh sao?”

Ninh Mẫn có chút thẹn thùng, đưa tay vuốt mặt hần, trong bụng không thể không thừa nhận, hần khiến cô hưởng thụ một cảm giác hạnh phúc khi yêu.

Hần cười, đêm nay hần ôm cô ngủ, sau một phen kịch liệt cô mệt mỏi vô cùng, trong lúc ngủ miệng vẫn lẩm bẩm:

“Đông Cấn Chi, mười năm này anh sống như thế nào vậy? Như lang như hổ, thật đáng sợ.”

Mạnh mẽ khiến cô không thể tưởng tượng nổi, những năm đó hần không có gần phụ nữ.

Hần hôn cô: “Chuyện này chỉ có thể nói là mị lực của em quá lớn. Hại anh ăn trong miệng rồi cũng không muốn nhả ra.. không nhịn được muốn ăn lần nữa...huống chi nhịn lâu như vậy đến khi phá giới thật sự ngăn không được.”

“Em thấy không nên tham ăn, sẽ mau ngán đó, buồn nôn! Hừ, mấy ngày sau tiết chế một chút cho em..”

Cô nằm ngủ, nhưng hấn vẫn chưa ngủ, hấn ôm cô thật chặt không buông, cảm giác không đủ, hấn muốn cô không kèm chế được, muốn chôn trong cơ thể cô, cảm thụ rung động của cô và hấn, muốn nhìn thấy nét yêu kiều quyến rũ của cô khi nằm dưới thân hấn...tịch mịch đã lâu, hôm nay có cô làm bạn hấn thật sự rất vui, vui đến nỗi sợ đây chỉ là mơ. Hấn muốn chứng thật, cô là người phụ nữ của hấn.

Sau đó, hấn cũng ngủ.

Hừng đông, Ninh Mẫn đã thức dậy, thấy Đông Đình Phong còn ngủ say, cô nằm im không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn gương mặt khi ngủ của hấn, Đột nhiên ý thức được: đây là chồng cô, người đàn ông của cô.

Ừ, có khi cô có cảm giác không thật lắm, nhưng cô đúng là xác thực có được hấn, cái tư vị được trở về chỗ cũ thật tốt.

Bảy giờ rưỡi, cô cẩn thận từ trong ngực hấn đi ra ngoài, rửa mặt thay đổi bộ quần áo đơn giản, quần dài màu đen, xứng với áo đỏ ngắn, là kiểu dáng mới, rất đặc biệt, mặc lên người cô cảm thấy rất hài lòng.

Vừa bước ra ngoài đã bị người đàn ông nào đó ôm vào lòng, cô giật mình suýt chút đã hét lên, nhưng sau đó lại mềm nhũm đắm chìm trong vòng tay của hấn, thẳng đến khi hấn hôn đến hai gò má nóng lên mới buông tay nói:

“Sáng vui vẻ, ..ừm rất đẹp...”

“Này cũng phải cảm ơn ai đó cẩn thận lựa chọn đồ đẹp như vậy ..”

Cô cười vòng tay ôm hông hấn, trong lòng ấm áp.

“Azz, lễ mừng năm mới có chút buồn bực, rảnh rồi nên anh lấy ra tìm hiểu phối chơi..”

Hắn đã mặc đồ rồi, dắt tay cô cùng ra ngoài: “Hôm nay có thể chúng ta rất bận... Đi ăn điểm tâm trước đã, sau đó hãy gặp ông nội rồi chúng ta còn phải đi Quỳnh Thành nữa..”

“Ừm, em sẽ toàn lực phối hợp.”

Sau khi ăn sáng xong, Ninh Mẫn và Đông Đình Phong đi tới thư phòng.

Một khắc bước vào cửa, Ninh Mẫn phát hiện người Đông gia đã có mặt đầy đủ, Hà Cúc Hoa, Đông Đình Phong, cha con Đông Diệu Huy, cả nhà Đông Diệu Viễn, Đông Dạng, Đông Diệu Tuấn. Đông kỳ không có ở đây, sau khi ăn sáng xong Đông Đình Phong đã kêu bảo mẫu dẫn nó đi chỗ khác, nhân vật chính là Đông Diệu Kỳ cũng không có ở đây.

“Cẩn Chi, con kêu mọi người đến đây là có chuyện gì?” Mợ ba nhìn hắn hỏi.

“Có hai chuyện con muốn nói cho mọi người biết.”

Đông Đình Phong nhàn nhạt nhìn mọi người, tay không có buông Ninh Mẫn ra:

“Thứ nhất, tối hôm qua con đã nói, con sẽ tái hôn, người bên cạnh là vợ hợp pháp của con, gọi là Ninh Mẫn, không phải Hàn Tịnh. Chuyện này mẹ đã biết, ông nội cũng biết, cô út cũng biết. Mặc dù cô ấy lớn lên giống Hàn Tịnh nhưng thật sự cô ấy không phải Hàn Tịnh. Về chuyện của Hàn Tịnh, cô ấy đã chết trong tai nạn máy bay, tình huống cụ thể là như vậy....”

Hắn kể lại tất cả chuyện Ninh Mẫn, Hàn Tịnh bị tráo đổi thân phận, sau đó hắn bị cô hấp dẫn, rồi sau cùng kết hôn với cô. Mọi chuyện hắn không có nhắc tới Hoắc gia, càng không có nói tới chuyện cô là Ninh Sinh Ca đội trưởng tổ Liệt Phong. Hắn cố gắng nói đơn giản thân phận của Ninh Mẫn.

“Chuyện thứ hai là chuyện của An Na.”

Đông Đình Phong nhìn đồng hồ, tính toán thời gian một chút, liền gọi điện thoại:

“Tới rồi phải không? Tốt, dẫn bọn họ tới đây đi.”

Cùng một thời gian ở phía xa Quỳnh Thành có một người đàn ông đang xem trò khôi hài trong đoạn video được quay buổi tối hôm qua, có người chụp được, gửi cho hắn.

Hắn cười, cảm thấy rất thú vị:

“Đông Đình Phong, anh cho rằng mình nắm toàn bộ đại cục trong tay sao? A, lúc này sẽ đùa chết anh ... chúng ta nhìn xem! Nhìn anh làm sao thu dọn tàn cuộc này.”

Lúc này, có thủ hạ báo lại: “Tiên sinh, người phụ nữ bị dẫn đi có thể đã bị đưa về Đông Ngải.”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Một Đêm Bảy Năm Trước.

Đông viên, thư phòng.

An Na đã được đưa vào, đã thay đổi một bộ y phục khác, áo len màu trắng, quần bó đen, chân đi giày bệt, sắc mặt nơm nớp lo sợ, ánh mắt nhìn chăm chú cẩn thận nhìn chung quanh một vòng, sắc mặt trắng bệch đứng ở đó, không âm ỉ không náo loạn, cũng không có hướng về phía Hà Cúc Hoa khóc nữa.

Hiện tại cô đã hiểu được một chuyện, không ai thông cảm cùng giải quyết chuyện với cô, cũng không ai bảo vệ tốt cho cô. Quá nhiều nước mắt đã phải rơi, trước đó cô còn nghĩ rằng nó quá ngây thơ...

Cô nhìn thấy Ninh Mẫn lặng lẽ ngồi bên cạnh Đông Đình Phong, thực sự rất xinh đẹp, làn da sáng bóng, hồng hào trắng nõn, khí sắc thật sự rất tốt.

Bởi phụ nữ khi được người đàn ông yêu luôn luôn là đẹp nhất!

Trái lại đối với chính mình, tâm trí không yên, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy.

Buổi sáng cô nhìn thấy mình trong gương, một người phụ nữ 25 tuổi, cũng đang tuổi những bông hoa đang nở rộ, nhưng cô lại giống như người phụ nữ 52, trầm lặng không một chút sức sống. Một chút tinh thần phấn chấn cũng không có.

Cô hận họ, cô ghét họ.

Không thể không hận, không thể không ghét.

Ninh Mẫn vẫn lẳng lặng ngồi, gương mặt cơ bản đã không một chút biểu cảm, vẻ mặt bình tĩnh như không thể bình tĩnh hơn. Cô cho tới bây giờ cô đã không để ý tới An Na, trước kia sẽ không, về sau sẽ lại càng không.

Nhưng An Na lúc này lại gây náo loạn, rắc rối đủ lớn, cô đương nhiên nghe một chút An Na này diễn trò như thế nào. Đối với mục đích gì? Mà đợi sau những chuyện này, nha đầu không biết trời cao đất rộng này, không chừng sẽ cùng Cẩn Chi chung sống suốt cuộc đời.

Ngay sau đó, lục thúc Đông Diệu Kỳ bước vào.

Người này là bị Đông Đình Phong cho người bắt giam lại đây vào.

Đầu tóc bù xù, trên bộ quần áo màu trắng thẫm đẫm máu và rượu cùng với nhiều vết bẩn khác, vẻ mặt hơi có phần chật vật.

Thất thúc Đông Diệu Tuấn nhìn thấy cảnh này đứng lên, nhíu mày hỏi:

“Cẩn Chi, làm cái gì vậy? Vì sao người đem Diệu Kỳ giam giữ lại ...”
(cái chỗ cấp bang này em cũng chả hiểu nên em viết nguyên văn nha)

Đông Diệu Kỳ vẻ mặt then qua hóa giận nhìn, xem xét đánh giá một vòng, ánh mắt lóe lên tia sáng, kêu một tiếng: “Như thế nào đều ở nơi này?”
, sau đó cũng đúng Đông Đình Phong kêu lên:

“Đông Cẩn Chi, êm đẹp như thế này tại sao lại đem ta giam giữ lại?
Nhưng lại giam giữ ta một đêm? Người đem theo ra ra sân bay đến nơi đây làm gì? Nhưng hôm nay ta phải đi Hongkong để nói về thỏa thuận... Hạng mục kia, là ta để ý gần nửa năm, nếu để mất, người bảo ta làm sai giải thích với gia gia? Điều này người phải xem xét lại. Tiểu tử này thật sự là ngày càng ngang ngược không coi ai ra gì mà...”

“Lục thúc, người nói là Thông Thiên Quốc tế kia ra đúng không... Tối hôm qua, ta đã cùng lão tổng của bọn họ nói chuyện, đến lúc đó ta sẽ tự mình đi ký, hơn nữa sẽ hợp tác hạng mục này, tập đoàn của chúng ta sẽ hợp sau, cũng không nhọc đến ngài phải lo lắng.”

Đông Đình Phong đi tới, nhưng không có buông thả cho hắn, chỉ cho hắn sửa lại một chút cổ áo, tươi cười, cổ quái, làm cho lòng người kinh hãi, nói:

“Lục thúc, đừng lấy chuyện làm ăn ra nói làm cái cớ, cháu đều hiểu biết rõ ràng rồi, người cùng Thông Thiên Quốc tế thời gian định ước là xế chiều hôm nay. Nhưng tối hôm qua, người lại không đợi tiệc tối chấm dứt, ngay cả lễ phục cũng chưa đổi, liền vội vàng đi ra sân bay. Quả nhiên là xuất phát từ sợ hãi, vẫn là vì muốn chạy trốn, điều này trong lòng người chắc hẳn sẽ rõ hơn ai hết.”

Hắn thân nhiên nhìn, đem hai từ “chạy trốn” nói lên đặc biệt có thâm ý, lạnh lùng quan sát. Người này nhìn hắn từ nhỏ lớn lên, từng cùng hắn ở gần nhau. Tuy rằng chỉ là quan hệ chú cháu nhưng đối với nhau tình cảm rất sâu nặng. Nhưng mà, càng gần gũi sâu nặng với nhau bao nhiêu, lúc tính kế với nhau, lại càng làm cho người ta khó lòng àm phòng bị bấy nhiêu.

Đông Diệu Kỳ sắc mặt khẽ biến đổi nhưng ngược lại khôi phục thần sắc:

“Ta làm gì? Muốn chạy trốn?”

Một thanh âm khác vang lên, là Đông Diệu Tuấn, nghi hoặc hỏi:

“Cẩn Chi, Diệu Kỳ lại gây ra họa gì?”

Đối với cháu trai của ông, ông hiểu rất rõ ràng, nếu không chạm đến giới hạn cuối cùng, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì đó ở trên pháp luật.

Ví dụ như, đem một mình người nhốt lại.

Việc này không lớn cũng không nhỏ.

Nhưng Đông Diệu Kỳ và Đông Diệu Tuấn là hai loại người hoàn toàn khác nhau.

Đông Diệu Tuấn là một bác sĩ làm trong khoa chỉnh hình, tính tình rất nhã nhặn lịch sự, bình thường trong cuộc sống hàng ngày hay công việc cũng rất đơn giản, tan làm liền về nhà nghỉ ngơi thư giãn, cũng không có thói quen xấu. Trái lại, Đông Diệu Kỳ từ nhỏ đã có rắc rối trong chuyện tình yêu, lớn lên có thể hội tụ cùng Đông gia, về điểm này không thể thử một lần đáng vẻ kiêu ngạo ấy, mà dù sao cuối cùng cũng khó lòng tránh nổi. Có giả tâm nhưng không phải cùng giả tâm mà ngang tài trí.

Trong cuộc sống của mình, hắn là lão đại, hắn có thể ra khỏi cuộc sống của mình, vô luận là tài hay lực thì đó cũng vẫn là năng lực, nhưng hắn vẫn không phải nhân tài số một.

Hơn nữa hắn còn thường xuyên gây chuyện sinh họa.

“Tốt, chúng ta trước tiên không đề cập tới chuyện vì sao thúc thúc muốn chạy trốn. Hiện tại cháu muốn cùng lục thúc thảo luận một chút về thu nhập và chi phí của thúc trong những năm gần đây ra sao?”

Đông Đình Phong không trả lời thẳng vấn đề mà bọn họ hỏi, mà nói vòng vo đề tài, hai tay đút túi, cảm khể nâng lên:

“Lục thúc, vài năm này người vẫn đi Macao chơi bài bạc, thua nhiều thắng ít, đây là sự thật! Nghe nói bên kia còn nuôi một nữ nhân, thường thường vung tiền như rác... Cháu rất muốn hỏi một câu, ngài như vậy sao duy trì được tình trạng cho tới bây giờ? Những đồng tiền để ngài ném vào cái hố không đáy vì sao mà có?”

“Như thế nào đột nhiên đề cập đến việc này?”

Đông Diệu Kì mặt không đổi sắc , nói:

“Bàì bạc thì sao, có thua có thắng, tóm lại chi tiêu của ta vẫn đủ dùng. Về phần ta có nuôi một nữ nhân, thì đây cũng là một chuyện rất đổi bình thường, nhưng người nói vung tiền như rác, việc này có điểm quá, ta chưa bao giờ vì nữ nhân này mà tan hết tiền tài... Chuyện này truyền đến trong lời nói của người có thể tin sao? Bên ngoài còn nói người nuôi một tá nữ minh tinh, kết quả ra sao? Còn không phải bọn họ vì đoán mò mà làm loạn hết chuyện này đến chuyện khác?...”

Đông Đình Phong cười nhẹ, dùng đầu ngón tay nhẹ xoa trán, cười lạnh tiếng cười không giống như tiếng cười thân mật thông thường như giữa các thành viên trong gia đình:

“Lục thúc thật đúng là thích đem cháu ra như một đứa trẻ ba tuổi đùa giỡn, có phải hay không rất thú vị?”

Đông Diệu Kì lập tức nói:

“Ta như thế nào chơi đùa cùng người?”

Đông Đình Phong hờ hững:

“Các phương tiện truyền thông bịa đặt tung tin đồn nhảm, không đủ chứng cứ đáng tin cậy. Vậy kết quả điều tra báo cáo của thám tử từ đâu? Nếu không có bằng chứng, cháu có thể đem ngài đi theo sao?”

Tất cả mọi người đều quay ra nhìn Đông Diệu Kì, ánh mắt lóe lên mấy lần, rõ ràng tâm lý phòng bị của ông đã bị chèn ép.

“Mấy ngày nay, cháu là vì tìm chứng cứ màn kịch của thúc, nên mới không có nói toạc ra. Hiện tại đã có được đầy đủ tư liệu, thật xin lỗi, cháu không muốn cùng thúc tiếp tục chơi.”

Đông Đình Phong nghiêng đầu, nhìn về phía Trần Túy vẫn canh giữ:

“Tiểu Trần, đem biên lai nhận đồ này, mua nhà ở mua đồ trang sức mua một chiếc xe với một thương hiệu duy nhất, đều lấy ra cho gia gia xem xét xem. Một lỗ hồng lớn như vậy, rốt cuộc là cháu bịa đặt hay đã hình thành thật sự trong vài năm gần đây?”

Trần Túy lên tiếng, lấy công văn trong bao ra một tá thật dày tất cả đều là bằng chứng sao chép văn kiện đưa cho Đông Diệu Tuấn.

Đông Diệu Tuấn vừa nhìn thấy, sắc mặt trầm xuống một chút một, vừa kinh vừa sợ, tay run càng lúc càng nhanh:

“Đông Diệu Kỳ, người... người, người, người tại sao lại thua nhiều tiền như vậy?”

Tất cả đem cộng lại, ra một con số lên đến hàng trăm triệu, thật sự là rất lớn.

Điều này làm cho Đông Lục Phúc hít thở không thông.

“Đưa đây, ta xem xem...”

Được Đông Lục Phúc phân phó, Đông Diệu Tuấn lập tức đem bản tư liệu kia giao tới.

Vừa nhìn thấy, lão gia đã hoảng loạn, hướng cái ghế của mình ngã ngối xuống:

“Gia gia, ngài đừng nóng vội, số tiền này, phần lớn lục thúc đã bù lại, cũng may mà trả được, nếu không người ta đax đến Đông gia náo loạn rồi.”

Đông Đình Phong nhìn thấy ông đã rất tức giận, đến khuyên một câu, ngược lại còn nói:

“Mượn tiền của Hắc bang, lãi đơn lãi kép, có thể sẽ đem cổ phần công ty của lục thúc lấy đi sạch sẽ.”

“Chờ một chút, nợ nhiều tiền như vậy, Diệu Kỳ như thế nào lại vẫn còn tiền?”

Tam thúc tiến lên cũng liếc mắt xem xét một cái, vẻ mặt kinh hãi hỏi:

Đông Diệu Kỳ là lấy tiền lương và lợi nhuận chia hoa hồng hàng năm.

Thật ra, tiền lời cũng đủ nhiều, vài trăm vạn, nếu chẳng phải hãn xài tiền như nước thì hãn làm sao có thể diện trên giới thượng lưu. Mười mấy năm trước nếu đầu tư thỏa đáng, hãn đã có hãn một khoản tiền riêng. nhưng trên phương diện quản lý tài chính, hãn thực không phải là khôn khéo, đã vậy còn phá hoại rất nhiều tiền bạc, phung phí vào nhiều chuyện ăn chơi. Tiền như vậy thế nào giữ lại được? Hãn căn bản là không thể chống lại cái hố không đáy kia.

“Gia gia, lục thúc đem chúng ta đi bán hai lần. Hai lần này buôn bán trong sạch lãi vài triệu Dolar . nhưng đáng tiếc vẫn không thể nào đem lỗ thùng này lấp bỏ...”

Lời này làm tất cả mọi người ở đây đều ngạc nhiên.

Ninh Mẫn nhìn người đàn ông của mình thực đau lòng thay cho hãn.

Người đàn ông này ở trong phương diện tình cảm, cực kì nghiêm túc, đặc biệt chăm chú thân tình, cũng đặc biệt để ý thân nhân. Bị thân nhân của chính mình tính kế, một lần là bắt đắ dĩ, lần thứ hai sẽ không cách nào có thể tha thứ.

Đông Đình Phong đi xuống tiếp tục nói:

“Sáu năm trước, không, hiện tại phải nói là bảy năm trước, lục thúc bày mưu tính kế ta, ở ngoài mặt là nghe lời dạy bảo của gia gia, một lần thúc lôi kéo thất thúc để cho cháu buông xuống cảnh giác. Kết quả cuối cùng là, lục thúc được gia gia đáp ứng cho chức vị ở trung tâm. Chức vị này đủ để lục thúc vợ vét không dưới ba trăm vạn một năm tiền hoa hồng. Mặt khác còn làm cho lục thúc thua rút cờ bạc hơn phân nửa số tiền...”

“Mấy năm nay cháu vẫn nghĩ đến một việc, chính là gia gia bị lục thúc cản không tha, bị gia gia ép vào đường cùng, kết quả, hẳn cũng là đem gia gia ra bán với một cái giá trên trời. Lục thúc này, buôn bán làm ăn, một mũi tên trúng hai đích, ngài thật đúng là giỏi giang.”

Nói ra câu cuối cùng này, thanh âm hản lạnh như băng, không giấu được vẻ châm chọc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Đêm Giao Thừa, Tất Cả Mọi Người Đều Tương Kế Tự Kế.

Đối với Đông Đình Phong mà nói, sống ba mươi một năm, một đêm bảy năm trước kia chỉ là chuyện phát sinh, là hãn đời này đã làm một chuyện ngu ngốc mà không bị sự kiểm soát của lý trí ngăn lại.

Trong lúc u mê đã xảy ra chuyện...

Rồi bị người bắt gian...

Tất cả đều là do u mê mà ra...

Tựa như một giấc mơ nhưng sao lại cảm thấy không chân thật...

Ngay sau đó, cuộc sống của hãn không đi theo tiết tấu thường ngày mà dần rối loạn một cách khó hiểu, kết hôn với Hàn Tịnh là một trong những việc hãn phải làm.

Kể từ đó, dường như hãn cảm thấy có một bàn tay vô hình trong bóng tối đang âm thầm dẫn dắt vận mệnh của hãn, năm lần bảy lượt khiến hãn vô cùng kinh ngạc, làm xáo trộn cuộc sống của hãn.

Ví dụ như, không hiểu sao hãn tự nhiên có một đứa con trai.

Ví dụ như, Hàn Tịnh lên máy bay gặp tai nạn mà chết, rồi Ninh Mẫn xông vào cuộc sống của hãn...

Tất cả những chuyện này giống như đã được mưu tính trước...

“Đông Cẩn Chi, cái gì gọi là ta đem bán người với một cái giá trên trời? Ta thế nào lại đem bán người?”

Đông Diệu Kỳ mặt không biến sắc phản bác, nói bằng giọng lạ lùng. Giosng như hấn thật sự bị oan uổng.

“Người không cần phải đoạt quyền nói chuyện đầu tiên, tiếp theo, có khi sẽ là thời gian dành cho người nói. Giờ nhẫn nại, đem lời của cháu nghe xong... Cháu có thể nói như vậy, đương nhiên là có chứng cứ...”

Đông Đình phong thần nhiên ngắt lời.

Đông Diệu Kỳ lập tức im lặng, nhìn người trước mặt, vẻ mặt chuyên tâm nói lại một chút, sau đó nói lên:

“Cháu là cái loại ăn thua, có thể nhớ cả một đời người. Lục thúc, người có thể tinh tế một chút, kể từ khi xảy ra sự việc kia, có người cùng thất thúc ở đây thì cháu đã không uống say?”

“Hắn là nên nói như vậy, từ khi một lần gặp chuyện không may, cháu uống rượu là từ tận tấm lòng. Trước đó, cháu nhiều nhất chỉ uống một chén, bất kể là tiệc xã giao hay là gì đi chăng nữa. Đây chính là nguyên tắc của cháu.”

“Giao thừa ngày đó cháu lại ngoại lệ, nguyên nhân chỉ có ba người biết, nhưng đây là ngày gia tộc đoàn viên hội tụ, tất cả mọi người đều uống nhiều hơn, trong lòng cháu buồn khổ xác thực đã uống nhiều một chút.”

“Thứ rượu này, không uống không có vấn đề, càng uống càng không có một chút mùi vị thật giống như uống nước lã. Nhưng một khi men rượu đã lên, thì không phải dùng lý trí là có thể kiểm soát được.”

“Cháu nhớ rõ mấy chén cuối cùng là người cùng thất thúc đến chúc cháu.”

“Lúc ấy, cháu đã có vài phần say, nhìn người đến rót rượu cho cháu, nhìn chất lỏng hồng hồng kia rót vào chén, tinh thần của cháu không hiểu sao liền hoảng hốt, tình cảnh kia, thật sự là giống như lặp lại chuyện ở bảy năm về trước. Một màn như vậy rất quen thuộc.”

“Lúc ấy, cháu liền cân nhắc, không có chuyện thì tỏ vẻ nịnh bợ xum xoe, không phải gian thì tức là trộm.”

“Đối với người lại cảm thấy thật không nên nghĩ xấu lục thúc, thật sự là không nên. Nhưng dù sao, nhiều năm cháu cũng kêu hai tiếng lục thúc, thất thúc cùng ta đối xử cũng rất chân thành. Làm sao có thể một lần nữa tính kế ta?”

“Kỳ thực cũng không tính nhiều, trước kia càng nhiều thì cũng ta cũng là đã uống qua.”

“Sau bữa tiệc, cháu ở vườn nôn ra không ít rượu, gió đêm thổi lạnh đến thấu xương một hồi lâu, người cũng tỉnh táo lại không ít. Sau đó muốn đi ngủ, thật sự là cũng rất mệt. Nhưng lại gặp người cùng thất thúc, lúc ấy, thúc còn nói đêm nay chúng ta cùng nhau đón giao thừa. Hai người lại đi gọi những người khác, làm hai bàn mạt chược, thất thúc ở bên kia đánh.”

“Đáng tiếc, cháu uống thật sự hơi nhiều, đánh không đến hai ván, đầu óc liền không tỉnh táo không biết nên đánh cái gì, cháu thua thảm, tiểu Lô liền tiếp nhận vị trí của cháu. An Na lại không ở đây, bởi vì thất thúc không thích cô ấy, nên sáng sớm đã định về Nhị Hào viên ngủ.”

“Ta nhớ rất rõ ràng, lúc đó lục thúc đã nói một câu: “A Tuấn, người đỡ Căn Chi đến phòng khách ngủ một giấc. Tiểu tử này say không biết trời biết đất là sao quay về được?””

“Cháu còn lắc đầu nói không muốn ngủ muốn ra ngoài đi dạo. Trong chốc lát kia cháu nhìn lục thúc ánh mắt có điểm kì quái. Liên tiếp khuyên ta

nên đi lên lầu ngủ. Cháu không nghe liền đi ra ngoài, chợt nghe lục thúc làm cho thất thúc đuổi theo đỡ cháu trở về rất ân cần.”

“Cháu lén cân nhắc hồi lâu, mí mắt cũng giật rất kịch liệt, cảm giác dường như sẽ có chuyện không hay xảy ra. Nhưng lại không xác định được chuyện gì, tình trạng thân thể mình lại có điểm gì đó không đúng lắm, liền phát ra một tin nhắn cầu cứu.”

“Sau đó quả nhiên là thất thúc đuổi tới trách mắng nói không yên tâm về ta.”

“Cháu nói muốn đi tới phòng nghe nhìn, muốn nhìn đợt hội tân xuân ồn ào vui vẻ, cảm nhận một chút bầu không khí của lễ mừng năm mới, muốn cho chính mình phấn chấn một chút. Như lúc còn nhỏ chúng ta thường xem.”

“Thất thúc có đỡ cháu đi qua, mở TV cho cháu, để cho cháu tựa vào thành giường, cùng cháu xem... Cùng nói chuyện phiếm, thảo luận chương trình như thế nào, lát sau cháu lại có chút u mê, chỉ biết thất thúc với lấy cái điện thoại rồi vội vàng bỏ đi.”

“Cháu cảm thấy có gì không đúng lắm liền lại phát ra một tin nhắn cầu cứu sau đó liền ngủ thiếp đi.”

“Chờ cháu tỉnh giấc thì bên người còn có thêm một người nữa, làm ra một bộ dáng vô cùng sợ hãi, chui vào trong lòng ta. Nói đến đây chắc hẳn mọi người sẽ đoán ra được người kia là ai?”

“Không sai, thật đúng là An Na.”

Nghe đến đó sắc mặt Ninh Mẫn khẽ biến đổi.

Đêm giao thừa, hẳn quả nhiên là cùng An Na ở chung một chỗ...

Trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác không thoải mái khó hiểu.

Trên mặt của những người khác cũng hiện ra vẻ phức tạp.

“Người ngoài xem vào, ta thực đêm đó ngủ cùng nữ nhân, nhưng thực tế... cái gì cũng không có phát sinh quan hệ...”

Đông Đình Phong đứng ở trước mặt An Na, sắc mặt không chút biểu cảm nhìn chăm chăm vào gương mặt đã trắng bệch kia, toàn bộ thân thể cô run rẩy, tựa như con tàu chìm chìm đi qua làm rung trời chuyển đất:

“Cháu còn có một cuộn video đã quay toàn bộ lại cảnh đêm đó, điều đó đủ để chứng minh đêm đó cháu cùng An Na thực không có phát sinh ra chuyện gì...”

“Video cho thấy, An Na vào phòng nghe nhìn sau khi thất thúc rời khỏi.”

“Mà sở dĩ AN Na biết cháu ở phòng nghe nhìn chắc chắn là có người báo cho cô ấy biết.”

“Mà người kia không ai khác chính là lục thúc.”

Nói đến đây Đông Đình phong đã làm ánh mắt mọi người tập trung trên người Đông Diệu Kỳ.

“Đây là điều lục thúc không thể phủ nhận.”

“Bởi vì người trước kia có sử dụng một số điện thoại mà chúng ta không biết nhưng cháu đã vô tình nhìn qua.”

“Chỉ cần liếc mắt một cái cháu liền nhớ kĩ.”

“Người đăng kí số điện thoại đó có tên là Trương Nhất Vĩ. Theo cháu điều tra ra được là người dùng một người nữa để giúp.”

“Vị kia tạm thời rời khỏi cương vị công tác để lại cho người số điện thoại này sử dụng. Cháu là vô ý cùng người ăn cơm trưa mới biết được di động của người không có số điện thoại.”

“Đêm giao thừa hôm đó là người dùng số điện thoại này gửi tin nhắn cho An Na.”

“Hiện tại chúng ta nói làm sao người biết được cháu ở phòng nghe nhìn?”

“Quá trình này có điểm vòng.”

“Đầu tiên, thức cùng bạn gái thất thúc thông qua một cuộc điện thoại. Sao đó cô ta thông qua thất thúc một cuộc điện thoại nữa hỏi người hiện tại đang làm gì? Đang ở đâu? Rồi hẹn thất thúc ra ngoài. Rồi sau đó cô ta đem tin này nói cho người biết, người lại nhắn tin cho An Na. Cứ như vậy An Na chạy vào phòng bố trí một cái hiện trường chờ người tới bắt gian.”

“Kết quả không một ai chạy vào, A Lực lại xông vào gọi ta tỉnh dậy.”

“Mọi người không hẳn cảm thấy rất kì quái tại sao A Lực lại có thể vừa vặn xông vào?”

Quả thực điều này cũng là điều mà Ninh Mẫn nghi hoặc.

Rất nhanh Đông Đình Phong ném ra một đáp án:”

“Cháu sắp xếp.”

Tất cả mọi người trừng mắt.

Đông Đình Phong lại lên tiếng giải thích:

“Đầu tiên không phải cháu nhắn cho A Lực hai cái tin nhắn sao?”

“Tin nhắn thứ nhất, cháu nói cho hấn là cháu đến phòng nghe nhìn, quay hết toàn bộ camera giám sát sang cháu. Để cho anh ta canh giữ ở đó cả đêm. Canh chừng cháu. Cháu nghĩ ngủ ở đó không có gì là an toàn hơn ở bên kia, càng làm cho người khó lòng phòng bị.”

“Tin nhắn thứ hai, cháu nói hấn nhìn chăm chú vào camera để xem ai sẽ là người sa lưới, rồi chờ thời cơ thích hợp tới sẽ đến gọi ta.”

“Kết quả đều nằm trong dự tính của ta.”

“May mắn lần này cháu đã có tầm nhìn xa để dự phòng.”

“May mắn cháu đã để cho A Lực quay lại được toàn bộ cảnh của đêm đó.”

“Nếu không có video giám sát đó, cháu sẽ ngậm oan khó lòng rửa sạch.”

Hấn lạnh lùng nở một nụ cười rồi lại chăm chú nhìn An Na trong lòng nghĩ đến hậu quả kia liền vô cùng phẫn nộ:

“Ta cho tới bây giờ không chạm qua cô, vậy mà cô nói lời thề sắt son kia là của ta, lại còn nói cô mang thai. Việc này thật nhục cười.”

“An Na chuyện cho tới bây giờ, cô có muốn đem video kia cho mọi người xem cho rõ ràng?”

Nước mắt từ trong khóe mi trào ra, trái tim An Na run rẩy kịch liệt.

Người đàn ông này thật đáng sợ.

Thì ra ngay từ ban đầu tất cả đều là do hấn tương kế tựu kế.

Có câu nói: không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Quả không sai.

Hấn mạo hiểm lấy thân làm mồi câu chỉ vì muốn câu một con cá lớn.

Kết quả là hẳn thành công câu được.

Thật là một nam nhân kinh khủng a!!!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 216

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 217

Loạn nhưng mà mạnh mẽ, suy nghĩ kỹ lại lời của hã một chút, rồi bà mới hỏi:

“Con nghĩ tới chuyện gì?”

“Khi đó, An Na từng ra ngoài một mình. Cô ta đi đâu không ai biết hết. Thời gian đó, người của con đều theo dõi cô ta, chỉ có ngày đó cô ta từng mất tích ba bốn tiếng. Con phải điều tra rõ lúc đó cô ta đi đâu! Mẹ, bên ngoài có người đã từng giúp đỡ cô ta. Chuyện này , vô cùng quan trọng.”

Hà Cúc Hoa giật mình nhìn con trai bà, đứa trẻ này từ nhỏ đã được bà nuôi lớn, tâm tư càng lúc càng sâu rồi... Trái tim kia, bà cũng không còn nhìn thấu nữa.

Bà đã cảm thấy vui mừng, đứa nhỏ đã trở nên vô cùng ưu tú, có thể giải quyết tất cả nguy cơ, có thể lúc bà yếu ớt mà an ủi, hiểu thuận có trái tim nhân hậu như vậy, khiến bà thương cảm, chung quy không phải côn trai ruột của bà, ít nhiều cũng có chút tiếc nuối. Hơn nữa cái chết của Diệu Hoa, rất có khả năng liên quan đến Hoắc gia, mà hã lại là con cháu Hoắc gia... loại cảm xúc phức tạp này, thế nào cũng không rõ ràng được.

Bà trầm mặc một chút, ân oán chính trị quá phức tạp, bàn tay người đứng sau màn lại quá dài. Bà rõ ràng, chuyện này cho dù tra cũng không tra được cái gì, chỉ cần An Na không chịu nói, vậy cũng chỉ có thể từ từ tra thôi.

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.....” Bà thở dài.

Đông Đình Phong thấy bà nhăn mày, còn lấy tay xoa huyết thái dương, liền đứng lên đi vòng ra phía sau ghế sofa bà đang ngồi xoa giúp bà, một bên còn trấn an cảm xúc không yên của bà, cuối cùng cũng khiến bà bình tĩnh lại.

Lúc này, đồng hồ trong thư phòng vang lên, kim đồng hồ chỉ đúng một giờ, thấm thoát đã tới buổi chiều, bà vỗ tay hân, nói:

“Không sao đâu, lại đây ngồi đi....Haizz, Lôi Lôi mà biết chăm sóc và hiểu chuyện bằng một nửa của con thôi thì tốt biết mấy.”

“Mẹ, mỗi người đều có một đoạn thời gian ngây ngô mà, quá hiểu chuyện chỉ tạo thêm áp lực cho mình thôi. Tính tình của em ấy thẳng thẳng vui vẻ như vậy kỳ thật cũng rất tốt.”

Hà Cúc Hoa lắc đầu: “Con đó, lại khen em gái của mình...chuyện này đối với nó, cũng không phải chuyện tốt. Đúng rồi, hôm qua Thần phu nhân có tán gẫu với mẹ vài câu, ý tứ của họ muốn hợp tác con trai thứ ba của họ với em của con, con thấy có thích hợp hay không. Người đó là giáo viên, là người duy nhất ở Thần gia mà không làm quân nhân, năm nay hình như 28 tuổi, tính tình ngay thẳng thật thà, vừa lúc có thể quản em gái con.”

Đông Đình Phong ngẩn người, cảm thấy ngoài ý muốn, ngồi xuống lại hỏi:

“Mẹ nói người tên Thần Kênh đó hả.... ừm cậu ta không tệ. Có điều, Thần Kênh đã có người trong lòng. Khăng định sẽ không đồng ý mỗi hôn sự này. Nói thật ra thì em con vẫn còn nhỏ, mẹ cứ để nó thoải mái một thời gian đi! Chúng ta cũng không cần môn đăng hộ đối gì chỉ cần nhân phẩm tốt là được. Hơn nữa Thần Huống cũng không có nói với con, mà cho dù hai nhà Thần Đông không có quan hệ này thì chúng ta vẫn hợp tác được. Không cần phải dựa vào đám hỏi hay cưới đâu mẹ.”

Hà Cúc Hoa cũng không có tính quyết định thay con gái bà, chỉ cảm thấy con trai họ cũng là một người tốt. Nhưng người ta có người trong lòng rồi, vậy thì không được. Việc này là không thể rồi, ngược lại nói:

“Vậy thì để nói sau đi!Đúng rồi, khi đó vừa mới về, mẹ nghe con nói muốn đi Quỳnh Thành...”

“Dạ!Nhưng con cũng muốn mẹ đi cùng. Bàn bạc chuyện hôn lễ.. Ông nội cũng sẽ đi theo..”

Trong lòng Hà Cúc Hoa biết rõ, chuyện này kết cục đã định rồi.

Bà bắt đầu dĩ chọc trán hằn: “Thật không biết trong đầu con là cái gì, .. Ninh Sinh Ca cũng không tệ, tóm lại là..”

“Mẹ, chuyện cũ đã qua đừng nhắc lại được không?”

“Được rồi, mẹ không so đo, chỉ là con thấy hai người xứng đôi sao? Hoàn cảnh xuất thân khác nhau..”

“Nhưng con yêu cô ấy.”

“Còn cô ta, cô ta yêu con sao?”

Hà Cúc Hoa cảm thấy người con gái đó không thật lòng với con trai bà.

“Không phải cô ấy đã trở lại sao? Mẹ yên tâm, con có thể khiến cô ấy từ từ yêu con...”

“Tự tin như vậy?”

Hà Cúc Hoa nhú mày nhìn.

“Mẹ, con cảm giác được.”

“Đuwojcc, mẹ đi với con, sớm một chút định hôn sự này... chẳng qua, mẹ phải nói chuyện với cô ta một chút..”

Lần đầu tiên mẹ chồng con dâu nói chuyện, giữa trưa ngày 7 tháng 2 năm 2012, địa điểm là lầu hai ở phòng chính.

Ninh Mẫn đối mặt với Hà Cúc Hoa ít nhiều cũng có chút khấn trương.

Bên trong có hai người phụ nữ, Đông Đình Phong đã bị đuổi ra ngoài.

Hà Cúc Hoa nói: “Mẹ cần nói chuyện riêng với cô ta. Con yên tâm đi, mẹ cũng không phải là hổ dữ, sẽ không ăn cô ta vào bụng. Người con dâu này cũng không phải là đứa con gái mới lớn chưa từng trải việc đời. Trong khi sử dụng súng đạn, địa vị còn cao hơn chúng ta.”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 218

Hai người đi xuống lầu, nhìn thấy Đông Đình Phong cùng Đông Lục Phúc đang nói chuyện ở phòng khách, Đông Kỳ đang ngồi lẳng lẳng bên kia sô pha, chơi xe lắp ráp trên tay, nhìn thấy mẹ xuống lầu, thẳng bẻ để xe lắp ráp qua một bên, đứng lên, lẳng lẳng nhìn, hai mắt mở thật to, tràn đầy nghi hoặc.

Đông Đình Phong đi đến đón, nhìn vợ đầy khoái trá, mà mẹ anh cũng tỏ ra ôn hòa, biết rõ bọn họ nói không sai.

“Tốt lắm, tốt lắm, mẹ đem nàng dâu bảo bối của con không bị tổn hại một cọng lông nào trả lại. Có cần phải kiểm tra một chút không? Đứa trẻ này vừa nghe mẹ và con nói chuyện, liền có bộ dạng sợ mẹ sẽ ăn thịt con, thật là có vợ rồi thì quên mẹ.”

Hà Cúc Hoa đẩy Ninh Mẫn vào lòng con trai mình, cười một cái, hai đứa trẻ này thật xứng đôi ____ địa vị và năng lực của Cẩn Chi, anh thật sự cũng không cần phải đi tìm thiên kim tiểu thư nhà danh môn làm vợ, người anh cần là một người phụ nữ yêu anh hiểu anh, những thứ khác đối với anh đều không quan trọng.

Ừm chỉ mong lựa chọn lần này là đúng.

“Mẹ, nào có khoa trương như mẹ nói, con luôn tin tưởng mẹ, cũng tin tưởng nàng dâu của mình”

Đông Đình Phong cười vui sướng, nhẹ nhàng ôm lấy eo người phụ nữ, điệu bộ khom người nói nhỏ với vợ của mình, mẹ anh trông thấy mà cười trêu chọc, vốn là hài hòa như vậy.

Hà Cúc Hoa mấp môi quay đầu nhìn về phía Đông Lục Phúc : “Cha , cha đến xem có phải không, chúng ta nuôi tên tiểu tử này ba mươi một năm, cha có nhìn thấy nó quá vui vẻ như vậy bao giờ chưa... chắc....thật giống như nhặt được vật báu vô giá vậy”

Ông cụ cười, cũng không phải là, đứa trẻ này từ nhỏ đã sớm trưởng thành, hơn nữa chuyện trên đời đối với nó mà nói cũng không có gì không thể làm, cho nên, đối mặt thành công nó luôn không sợ hãi.

Mua bán đại loại , làm thành công đơn giản chỉ là việc dệt hoa trên gấm (càng làm càng đẹp).

Anh làm việc cẩn thận, không vì cái gì khác, nhưng để tập đoàn có một hướng đi huy hoàng mới, để mỗi người đi theo anh, đều có cuộc sống viên mãn. Chỉ với sức lực non nớt của chính mình, làm cho Ba Thành giàu mạnh, đã nuôi dưỡng dạy dỗ người dân Ba Thành nhờ mấy thế hệ nhà Đông gia họ đều có thể hưởng thụ cuộc sống an nhàn sung túc.

Nhìn về toàn bộ Đông Ngải, ngoài Ba Thành, còn có nơi nào giá phòng bình ổn giá, vật giá lại lợi ích thực tế như vậy không?

Đằng sau tất cả , đều có công lao của Đông gia âm thầm bình ổn giá

Đông Lục Phúc đến nay đảm nhiệm chức vụ thị trường danh dự Ba Thành, chức vụ này là do bộ chính phủ bổ nhiệm, ngoài chức thị trường ra những chức vụ khác đều có quyền lực đặc thù. Nguyên nhân vì có trói buộc với Đông gia, cũng duy trì nền kinh tế Ba Thành mới có thể trong vài thập niên trở lại đây trở thành một trong ba thành phố lớn nhất cả nước.

Đông gia gia nghiệp lớn , quyền lực lớn, trong mắt người ngoài Đông gia cao cao tại thượng, nhưng cởi bỏ dòng họ đi, họ cũng chỉ như những người bình thường, cũng có khát vọng như người bình thường.

Để sở hữu một phần thông minh, đó là vấn đề mỗi con người khi sinh ra. Đông Đình Phong, cháu trai của ông, con buôn trong mắt người đời, chỉ là một người đàn ông bình thường, nhìn xem, thật buồn cười.

“Trong lòng mỗi người đến khi tuổi tác nhất định, đều sẽ muốn trú ngụ trong giấc mộng cùng người tình, một khi đã gặp được tình yêu đích thực liền cưới , giấc mộng trở thành hiện thực, như vậy thì đào đâu ra bảo vật vô giá chứ”

Ông cụ nói, đã từng ông cũng từng có một khối bảo vật vô giá .

“ ông lời nói này của ông con rất thích nghe”

Đông Đình Phong gật đầu hòa cùng : “Mẹ, hôn sự của con xem như đã có chỗ đặt, chuyện của mẹ và chú Đường, khi nào thì nên lo liệu đây..”

“Đúng vậy a, đúng vậy Cúc Hoa con cũng đến lúc suy nghĩ cho bản thân mình đi”

Ông cụ cũng không phản đối con dâu tái giá.

Hà Cúc Hoa ngẩn người ra, bất đắc dĩ nói : “Tại sao lại nói đến chuyện của con ở đây”

“Mẹ , chú Đường đợi mẹ nhiều năm như vậy, mẹ cũng nên cho chú ấy xứng đáng chứ?” Đông Đình Phong tóm được cơ hội liên khuyên mẹ.

Hà Cúc Hoa trầm ngâm một chút lãnh đạm cười : “ Chuyện của mẹ , mẹ tự biết dẫn đo chừng mực, bây giờ à, vẫn phải làm chuyện quan trọng của con hơn. Hôm nay mấy giờ máy bay đến?”

“ 3h 30”

“Vậy thì mau đi chuẩn bị, mẹ phải đi thay quần áo, lát nữa còn đi. Căn Chi, Ninh Ninh, các con cùng tiểu Kỳ nói chuyện đi..”

Hà Cúc Hoa đem đồ tài thối bay đi, nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Đông Kỳ không nói lời nào vẫn yên lặng.

“Bắt đầu từ ngày mai tiểu Kỳ phải đi học. Đừng để trong lòng nó có vướng mắc”

Không nói thêm gì nữa Hà Cúc Hoa vội vàng rời đi , đi ra ngoài phòng, hưởng thụ ánh nắng ấm áp ánh mắt của bà bỗng kinh ngạc.

Đúng vậy, trong lòng mỗi người đều có một bảo vật vướng mắc, đã từng , Đông Diêu Hoa cũng là bảo vật trong lòng bà.

Giữ vững nhiều năm như vậy, cuối cùng lại vì sự xuất hiện của Thường Hoan, bà rút cục cũng từ nắm mồ của tình yêu mà đi ra, cho tới bây giờ, chân tướng sự việc đã rõ ràng, chồng bà cũng không có phụ bà, mà ngược lại chính bà lại nằm trong lòng người đàn ông khác.

Loại mùi vị này , thật quái gở.

Ai . bà thở dài, có chút uất ức. Mấy ngày không gặp A Đường, hôm qua ông cũng không tới.

Vẫn còn tức giận.

Không có người đàn ông nào, trong tình cảnh như vậy lại dễ dàng tha thứ ..

Hoặc là bà nên sống nốt cuộc đời còn lại ở Đông gia, đều đã có tuổi..... nhưng bà đối với người đàn ông kia còn có bận tâm như vậy.

Đông Đình Phong và Ninh Mẫn rất hiểu rõ, bọn họ phải cùng nói chuyện với Đông Kỳ, đứa trẻ này rất mẫn cảm, chuyện phát sinh chỉ sau một đêm, trong lòng nó sẽ có rất nhiều nghi ngờ, chỉ là nó vẫn luôn chịu đựng , không có hỏi.

“Con trai có vấn đề gì muốn hỏi cha không?”

Lên lầu đóng cửa lại bọn họ ba người một nhà.

Ba người cùng ngồi trên sofa, Đông Kỳ ngồi ở giữa, Đông Đình Phong và Ninh Mẫn ngồi hai bên cậu, ánh mắt hai người cùng dừng trên người đứa trẻ.

“Cha , mẹ không phải là mẹ sao?”

Đông Kỳ hỏi có chút u buồn trên mặt đều mang vẻ buồn tẻ, hai tay nắm chặt không ngừng, tựa hồ không biết theo ai, hết nhìn cha rồi lại nhìn mẹ.

Rõ ràng là mẹ, tại sao lại không phải.

Ai.

Đông Đình Phong và Ninh Mẫn cùng liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đối với Đông Kỳ mà nói có chút tàn khốc, nhưng sự tình đã được vạch trần, đứa trẻ này thông minh như vậy bất luận thế nào cũng không thể giấu diếm nổi.

“Đúng vậy, cô ấy không phải mẹ con, chỉ là lớn lên trông giống mẹ con”

Đông Đình Phong dùng tay của mình ôm bờ vai bé nhỏ của con trai, nhìn mặt con trai đã trắng bệch đi, ủy khuất muốn khóc, nhưng nó nhin, kiên cường chống đỡ nói:

“Nói cách khác Văn Văn là con của mẹ, con vốn dĩ không phải.....cha , cha có thể nói cho con biết đây là chuyện gì đã xảy ra không? Con nghĩ

không thông.... con con tại sao lúc này con đột nhiên trở thành đứa trẻ không có mẹ chứ? Mẹ con đâu? Có phải mẹ không cần con không?”

Âm thanh run rẩy, lộ vẻ hoang mang rất nhiều.

Đông Đình Phong ôm con trai vào lòng, hôn một cái rồi giải thích:

“Không , mẹ con không phải không cần con.....”

Việc này biết nói thế nào cho rõ cho thỏa đáng đây. Anh trầm ngâm một chút. Đông Kỳ nhân cơ hội nói chen vào:

“Nhưng mẹ chưa bao giờ nhìn con”

“Bởi vì mẹ không tìm thấy con”

“Làm sao có thể không tìm thấy con?”

Đông Kỳ cũng không phải muốn làm to chuyện. Đông Đình Phong nghĩ nghĩ, nâng gương mặt con trai lên, trải lời rất nghiêm túc.

“Vấn đề này rất phức tạp, bây giờ cha cũng không có cách nào nói cho con hiểu rõ. Như vậy đi, đợi khi con tròn mười sáu tuổi, cha sẽ lại giải thích vấn đề này cho con được không?”

“Năm con tròn mười sáu tuổi?”

Khuôn mặt Đông Kỳ suy sụp, nước mắt trực rơi xuống:

“Cha, ý của cha , trong mười năm tới, trong cuộc sống của con sẽ không có mẹ?”

“Không con sẽ có một người mẹ”

Đông Đình Phong nở nức dẻo mồm đưa gương mặt nhỏ bé của con hướng Ninh Mẫn dịu dàng nói: “ Cô ấy gọi là Ninh Mẫn, đã là vợ của cha,

cha biết trước kia con vẫn luôn thích cô ấy, về sau con có thể tiếp tục thích, bởi vì cô ấy sẽ là một thành viên trong gia đình chúng ta, còn tiểu Văn Văn cha sẽ cố gắng đoạt lại, sẽ trở thành bạn tốt của Tiểu Kỳ.”

Đông Kỳ chớp chớp mắt, nhưng không có gọi, ngược lại quay đầu nhìn về phía anh, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Cha , cha ly hôn mẹ sao?”

“Cha có thể lựa chọn không trả lời chuyện này được không?”

“Vì sao không thể trả lời?”

“Bởi vì chuyện này vô cùng phức tạp, trong chốc lát không thể nói rõ, còn con, nhất định nghe cũng không hiểu..”

“Nhưng nếu cha không ly hôn mẹ, làm sao cha có thể lấy người khác được?”

Đông Kỳ nghiêm mặt không muốn u mê bị lừa dối.

“Hôm nay con đã tra qua của Đông Ngải Quốc, thi hành chế độ một vợ một chồng, trùng hôn là phạm pháp. Sau đó con đã nghiên cứu về trường hợp hiện nay của cha, cha muốn cưới người khác chỉ có hai khả năng, một là cha và mẹ ly hôn, hai là mẹ đã chết. Cha lẽ nào mẹ đã chết? Cha không muốn nói cho con biết?”

Nhìn xem, đứa trẻ này đã nghĩ thâm sâu như vậy, đối với chuyện không hiểu, chỉ im lặng đi điều tra.

“Không chết, rất phức tạp, chờ khi con lớn lên, chờ khi con nhận thức được nhiều hơn, có kinh nghiệm sống, cha sẽ đem chuyện này kể lại từ đầu đến cuối cho con được không? Đây là ước định của cha con ta, mẹ mới của

con có thể làm chứng, hẹn ước mười năm sau chúng ta lại nghiên cứu được không?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 219

Đông Đình Phong chìa tay ra. Đông Kỳ nhìn nhìn cân nhắc, có nên làm ước định này không. Cậu có thể thấy hiện tại cha chắc chắn không muốn nói rõ mọi chuyện, có hỏi lại cũng vô dụng, như vậy, cậu đành phải.....

Cậu cắn môi, đập tay thật mạnh, còn giọng nói vang lên giòn tan: “Được, vậy một lời đã định”

Ninh Mẫn lẳng lặng nhìn, trong lòng suy nghĩ, biểu hiện nay của Đông Kỳ là có nhận cô hay không.?

“Tiểu Kỳ.....”

Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, thật là Đông Kỳ cứ như vậy mà xa lánh cô.

“Thật xin lỗi, cô không nói rõ mọi chuyện cho con biết....”

Cũng không biết bản thân mình nói sai ở đâu, lông mày của Đông Kỳ gắt gao nhú lại, dường như không vui còn cúi thấp đầu xuống.

“Làm sao vậy?”

Đông Đình Phong thấy vẻ mặt khác thường của con trai, xoa mái tóc mềm mại của cậu: “Làm sao lại ủ rũ vậy, vẫn còn tức giận chúng ta?”

“Không có”. Đông Kỳ cúi đầu, lắc

“Vậy thì làm sao?”

“Là con đau lòng”

“Vì sao con đau lòng?”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng hỏi, đến gần ôm lấy Đông Kỳ, thân hình bé nhỏ thật rắn chắc, mang theo mùi sữa , mùi vị rất sạch sẽ

“Về sau có chuyện gì đau lòng, con có thể nói ra, chia sẻ vui vẻ cùng mọi người, như vậy niềm vui được nhân đôi, chia sẻ nỗi buồn, nỗi buồn sẽ được giảm đi một nửa, tiểu Kỳ cô và con cùng làm đôi bạn thân thiết khăng khít, con đồng ý không?”

Lời nói này làm ánh mắt đứa trẻ phát sáng, hiện lên vui mừng, nhưng giữa chân mày vẫn mang theo chần chừ.

“Con đương nhiên đồng ý , nhưng..... nhưng mà.....”

“Nhưng cái gì..?”

“Nhưng con không nghĩ sẽ gọi cô là cô, con chỉ muốn gọi cô là mẹ”

Nói lời này ra cậu có chút ngượng ngùng, mặt đỏ rần lên. Ninh Mẫn ngăn người ra, nở một nụ cười. Trời ạ, đứa trẻ này khiến cô cảm thấy kinh ngạc vui mừng. Cô lập tức ôm tên tiểu tử đáng ghét này vào lòng.

“Ước gì, ước gì đâu,..... mẹ còn đang lo lắng con sẽ ghét mẹ...”

“Con làm sao có thể chán ghét mẹ?”

Đông kỳ mặt mày hớn hờ, ôm chặt mẹ: “Con sợ mẹ không thích con, càng sợ gặp Văn Văn con thật không có mặt mũi, đi dành mẹ của người khác...”

Hóa ra, hóa ra là do cậu nghĩ nhiều. Tình thương của mẹ tinh tế tỉ mỉ, tình thương của cha đôn hậu cẩn thận. Đông Kỳ không thiếu tình thương

của cha nhưng cậu thiếu tình thương của mẹ.

Đối với mẹ, cậu chưa từng tiếp xúc qua, đối với khát vọng và niềm vui khi có mẹ đẻ, đều đến qua những bức ảnh, lúc xuất hiện trước mặt cậu, cậu vui mừng khi có được điều tự nhiên như vậy chuyển thành người thật bên cạnh cậu. Huống chi người mẹ này khiến cậu sùng bái.

Vừa lúc đó cậu lại được báo cho biết người mẹ này không phải mẹ đẻ của cậu, sự thật này là chuyện làm người ta nản lòng nhụt chí.

Xác định đây là một sự thật, tâm tình của cậu không tốt, bởi vì cậu rất sợ mẹ không sinh ra cậu mà không thích cậu.

Bây giờ cậu rất vui, bởi vì mẹ trước sau như một vẫn thích cậu, như vậy là đủ rồi..

Về chuyện mẹ đẻ , nếu cha đã nói như vậy, thì cậu sẽ không đi nghiên cứu suy nghĩ nhiều nữa, mặc dù có điểm bất hiểu nhưng cậu vẫn thích người mẹ bây giờ. Đành phải xem nhẹ không có lương tâm, trong lòng có chút bất an.

Đông Đình Phong nhìn con trai cùng vợ ôm nhau, dựa lưng vào ghế sofa cười ấm áp.

Ưm đây chính là gia đình mà anh muốn , vợ hiền con ngoan, tương lai những ngày tháng đáng giá mong chờ...

3h30 trước khi lên máy bay, Đông Đình Phong nhận được một tin xấu.

“An Na không thấy đâu rồi”

“Không phải có người trông sao? Sao lại không thấy đâu ?”

Ninh Mẫn ngửi được mùi âm mưu. Hà Cúc Hoa sắc mặt kém đi từ chỗ ngồi đứng lên: “Đứa bé này rút cuộc là nghĩ cái gì.....phá thai như vậy còn

muốn chạy đi đâu....không được mẹ phải đi tìm....”

“Mẹ chuyện này người của con sẽ làm tốt , mẹ quay về cũng vô dụng, hẹn gặp mặt 6h tối, chúng ta không nên chậm trễ.....”

Đông Đình Phong không để mẹ rời đi, máy bay đúng giờ cất cánh.

“Mẹ mỗi người đều có trách nhiệm về hành vi của bản thân mình, An Na không phải là trẻ con, chuyện lần này không phải là bắt cóc, mà là cô ấy cam tâm tình nguyện theo chân bọn họ đi..”

“Anh cảm thấy là ai ở phía sau bày ra tất cả trò này, hai lần tốn nhiều tiền để lập kế anh, người này ,,, không giàu cũng quý, ở trong lòng anh có đối tượng hoài nghi rồi có phải không?”

Ninh Mẫn cảm thấy lời chồng nói rất có lý nên khi hai người ở chung cô đã hỏi

Đông Đình Phong cũng không để mọi chuyện trong lòng:

“Trước mắt không có, nhưng yên tâm đừng nóng vội, cá sẽ cắn câu, rút cuộc con cá lớn thế nào chúng ta phải chờ con cái kia ngóc cổ lên, ở trong nước đục vớt cá lên, bà xã, tiếp theo chúng ta có thể an tâm mà nghiên cứu chuyện hôn sự rồi,.... anh cảm thấy bây giờ phải dỗ cha vợ, mẹ vợ còn cả ông cụ nhà vợ vui vẻ, mới là đại sự trên đầu anh..”

Lời của anh, lập tức đem kinh hoàng của bọn họ trong mớ hỗn độn chuyển sang một thế giới ấm áp. Anh hôn trộm cô.

Ninh Mẫn bật cười thừa nhận trù ẻo của anh, anh ôm cô trong ngực mình, nụ hôn của anh cho cô cảm giác ấm áp, được che chở, được coi trọng. May mắn ở trong chuyên cơ này, cũng may mắn cất cánh sau này, họ ở lại trong phòng của mình không có đi ra ngoài.

Đúng vậy buổi tối hôm nay có tiệc rượu gia đình, vấn đề bàn luận chính là hôn sự của bọn họ.

“Cần Chi...”

Cô vòng tay ôm cổ anh, nhìn thẳng vào khuôn mặt dễ nhìn của anh, mắt đẹp, môi đẹp, cô cần nhẹ một cái nói:

“Bọn họ nói hôn nhân kết hợp hai họ, cũng không phải chuyện đơn giản của hai người, anh cảm thấy có đúng không?”

Đông Đình Phong mỉm cười, anh bây giờ, lúc lên ở chung sắc mặt vẫn luôn ôn hòa.

“Ừm rất đúng, đây là chuyện kết hợp của hai gia đình, nhà gái muốn dung nhập trong cuộc sống gia tộc nhà trai, thì cùng xây dựng cuộc sống gia đình hai bên của vợ chồng, nhà trai cũng sẽ như vậy mà trở thành một thành viên trong gia tộc nhà gái.”

“Em cảm thấy, trong quá trình này nhà gái có vẻ bị động, làm vợ, cô ấy chẳng phải trong hoàn cảnh sống hàng ngày mà ra sao. Phải đi vào một hoàn cảnh sống hoàn toàn lạ lẫm, cô ấy một lần nữa thích ứng với hoàn cảnh mới, còn phải ứng phó với các mối quan hệ nhân thế nhà chồng ngấm lại khiến cho người ta cảm thấy có chút sợ..”

Đông Đình Phong nghe được liền cười, người phụ nữ của anh, cuối cùng cũng có nhận thức hôn nhân rồi, anh vẫn về mặt của cô.

“Sau kết hôn chúng ta sẽ ở vườn Tử Kinh một thời gian, để em thích ứng với cuộc sống có đàn ông, yên tâm, cuộc sống của anh, không quá phức tạp, quan hệ ba cô sáu bà, em cũng không cần phải đi ứng phó, có mẹ rồi, em ý, yên tâm làm vợ anh là được rồi, giống như trước đây, trước đây như thế nào, về sau sẽ như thế đó.”

“Tóm lại không giống nhau, trước đây em vào vai Hàn Tịnh cái đó gọi là diễn, diễn hỏng có thể chạy trốn, hiện tại em là Ninh Mẫn, xử lý quan hệ không tốt, lẽ nào em lại vứt anh đi mà chạy sao?”

“Người phụ nữ ngốc , em đã thành công thu phục được mẹ và tiểu Kỳ , còn lo lắng cái gì,...về sau, chúng ta chỉ cần cuối tuần thì về Đông viên, còn thời gian khác chúng ta sẽ có những ngày tháng của riêng mình, đến lúc đó tiểu Kỳ sẽ học ở trường học nội trú, trong cuộc sống của em chỉ có anh”

“Đợi chút , anh muốn cho tiểu Kỳ học nội trú?” Ninh Mẫn gọi lại

“Ừm, con trai từ nhỏ phải học tự lập, không thể ỷ lại vào chúng ta”

“Như vậy , ông chẳng phải sẽ rất cô đơn sao?Tiểu Kỳ cũng còn nhỏ không cần thiết phải tự lập sớm như vậy, đem đứa trẻ huấn luyện không giống đứa trẻ, người cha này thật sai lầm”

“Tự lập muộn , không bằng tự lập sớm”

Đông Đình Phong cảm thấy sớm tự lập rất tốt, đây là điều thứ nhất, điều thứ hai, anh không muốn có người pha hỏng thế giới hai người của bọn họ, tương lai bọn họ có một không gian nuôi dưỡng tình cảm ổn định, con trai cũng không thể chiếm lĩnh thời gian của bọn họ.

Ừm con trai, anh có thể sai khiến, nhưng con gái Ninh Mẫn, ngược lại, lại là phiền phức nhỏ.

Anh phải đem nhóc con kia cùng với mẹ của cô ở chung một chỗ, dùng phương pháp hợp lý, tách ra một thời gian ngắn, chờ khi một bước nâng cao quan hệ , lại sống một nhà bốn người. Đây chính là kế hoạch cuộc sống tương lai anh vạch ra.

“Đối với hôn nhân em có ý kiến gì không?”

Anh đột nhiên chuyển chủ đề. Cô nhất thời bị hỏi ngược lại. Ninh Mẫn năm nay 27 tuổi, 7 năm trước, cô đã từng tưởng tượng qua hôn nhân, khi đó cô còn đi theo Hoắc Khải Hàng.

Ở cùng Hoắc Khải Hàng, xác định quan hệ yêu đương, một khắc đó, cô liền nghĩ, đoạn quan hệ này có thể tiến tới hôn nhân không?

Hôn nhân như vậy , tự mình có thể thích ứng được hay không?

Hoắc gia không thể so sánh với những gia đình bình thường, làm dâu Hoắc gia, phải có năng lực ứng phó khi có chuyện đột nhiên xảy ra, nói năng tao nhã, và phải có thủ đoạn giao tiếp xa hội mạnh mẽ.

Làm Hoắc phu nhân, là bắt buộc ở trong kiếp chính trị trợ giúp cho chồng con, đến khi phát triển lớn mạnh.

Gả cho người đàn ông như vậy , không cần hoài nghi gì rất áp lực.

Mà khi đó cô còn không có đầy đủ năng lực để kháng cự. Cho nên cô đã lựa chọn che dấu tình yêu, muốn nuôi dưỡng tình cảm trong âm thầm lặng lẽ, để đảm bảo cho đoạn tình cảm này có thể ổn định mà tiếp tục phát triển.

Bởi vì cô sợ hãi bị Hoắc gia phủ nhận. Cho nên cô lo lắng, bọn họ còn quá trẻ, không có khả năng đi phản kháng dây xích lợi ích, chỉ biết dè nén.

Cuối cùng bọn họ vẫn khuất phục trước sự thật của cuộc sống, cuối cùng không thể để đoạn tình cảm ấy tiến lên hôn nhân như cô vẫn nghĩ.

Sáu năm sau , cô không hy vọng xa vời với hôn nhân, chỉ muốn ở cùng con gái nhìn con ngày ngày lớn lên khỏe mạnh, hôn nhân và quan hệ nam nữ với cô không có quan hệ. Cuộc sống của cô đơn giản như vậy.

Mà nay, vấn đề hôn nhân lại xảy ra ở ngay trước mắt.

Đúng vậy, cô muốn kết hôn.

Ồ không, kỳ thật cô đã kết hôn, đã tiến vào hôn nhân, chỉ là cô vẫn còn chưa chính thức dung nhập vào hôn nhân, còn không có nhiều thời gian đi cảm nhận hôn nhân của chính mình. Bởi vì mấy ngày này, cô đều trải qua những việc chấn động lòng người, nhưng tương lai cuộc sống hôn nhân trở thành một phần quan trọng nhất trong cuộc sống của cô.

Sẽ có một người đàn ông khôi ngô tuấn tú ,trở thành một phần sinh mệnh của cô không thể vứt bỏ, sẽ có hai đứa nhỏ đáng yêu, điểm xuyết cho cuộc sông gia đình của họ. Vẫn còn có một tiểu bảo bối đang lớn lên từng ngày trong bụng cô. Để bọn họ một nhà năm người thân thiết bên nhau.

Cô nghĩ như vậy, rúc vào trong lòng người đàn ông, tay người đàn ông cũng ôm thắt lưng cô, dịu dàng nói: “ Một người chủ trì nổi tiếng Trung Quốc nói một câu như này : Sợi dây vững chắc nhất của hôn nhân không phải là đứa trẻ, không phải là tiền bạc, mà là cùng lớn lên trên tinh thần”

“Dewey nước Anh nói: hôn nhân mãi mãi được ví như lương hưu đặc biệt, thời Thịnh Niên anh đem tất cả những thứ anh có bỏ vào trong đó, năm này tháng nọ, nó từ bạc trắng mà chuyển thành hoàng kim, lại từ hoàng kim chuyển thành bạch kim.”

“Tác giả hiện đại người Mỹ W.A.petersen nói: nghệ thuật hôn nhân ở chỗ, không cần chờ mong chồng toàn thân hòa quang ánh sáng , vợ là thiên sứ bay lượn, không cần đối phương thập toàn thập mỹ, mà muốn bồi dưỡng tính dẻo dai, tính nhẫn nại, hiểu chuyện và hài hước.”

“Em cảm thấy hôn nhân chính là một cái vòng anh một nửa, em một nửa, ma sát hợp thành, mưa gió không xâm phạm, cùng tiến lui, cùng chung vinh nhục, Đông Cấn Chi từ hôm nay về sau, em đem em giao cho anh, anh đem anh giao cho em, khen ngợi ưu điểm, bao dung khuyết điểm, chúng ta cùng nhau trải qua những năm tháng thử thách, chiếc vòng này, tuyên bố thuộc về chúng ta sở hữu ánh sáng rực rỡ này.”

Anh nghe xong mỉm cười , hôn cô một cái hôn sâu sắc, trả lời:

“Được , chúng ta cùng cố gắng”

Tình yêu , là một nam ,một nữ tâm đầu ý hợp. Hôn nhân là vợ và chồng, cần cùng kinh doanh sự nghiệp cả đời, hiện tại, bọn họ đã đạt đến cùng chung nhận thức, nên vì sự nghiệp của bọn họ, mà tận tâm tận lực cả đời

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 220

Bữa tiệc lúc 5h, đồ ăn rất phong phú, địa điểm là ở Ninh gia_ Bình Sơn vùng giải phóng cũ, cha mời một đầu bếp, nấu một bàn đồ ăn, người nhà hai bên ngồi vòng quanh, cùng nhau vui vẻ nói chuyện kết hôn, không khí rất thân thiện.

Ninh Mẫn ngồi bên cạnh Đông Đình Phong, nhìn anh niềm nở rót rượu cho người nhà mình, từng động tác giơ tay nhắc chân, bộ dạng của một văn bồi, thu lại hết sự kiêu căng, lãnh đạm, mặt mày luôn nở nụ cười, ôn nhu như ngọc, biểu lộ tính tình tốt, so với anh trước đây như hai người khác nhau. Một người đàn ông tung hoành trong thương nghiệp, lại ở đây là chàng rể bình thường khẳng định được đối đãi đặc biệt .

Cô nhìn ánh mắt đánh giá vừa lòng của mẹ, tán thưởng của cha, yêu mến của ông, tất cả đều mặt mày tươi cười.

Đông Lục Phúc và Hà Cúc Hoa cũng bỏ xuống đánh vè làm cao, tỏ ra hết sức khiêm tốn , trọng người, bọn họ giống như gia trưởng trong nhà bình thường vậy, tất cả đều thu xếp cho chuyện hôn sự của cháu trai, con trai.

Cha Ninh Trùng , uống vào bụng mấy chén rất hưng phấn, đứng lên cầm chén rượu nói: “ Đông lão đích thân trình trọng tới đây bàn chuyện hôn sự như thế, điều này khiến vợ chồng chúng tôi rất cảm động, vốn dĩ Ninh Mẫn mới về nhà, ý kiến của mẹ nó và tôi thật sự không muốn gả nó đi sớm như thế. Muốn giữ lại bên cạnh một thời gian, mới là chuyện chúng tôi muốn”

Lời này làm trong lòng Đông Đình Phong rơi lộp bộp, đưa mắt nhìn người phụ nữ của mình, trong lòng vội vàng.

“Cha kết hôn xong A Ninh vẫn có thể chăm sóc hai người mà.....”

Lời vừa nói ra, anh mới phát hiện ngữ khí trong lời của mình rất nặng không chịu tha người_____ trước kết hôn sau kết hôn , ở nhà mẹ đẻ chuyện này hoàn toàn không giống nhau.

Ninh Trùng nở nụ cười, nghe ra được, chàng rể mới này đã muốn vội vàng cưới vợ về.....tuy rằng trên pháp luật bọn họ đã là vợ chồng, nhưng trong mắt người thường, cử hành hôn lễ mới tính là vợ chồng đúng nghĩa, hình thức của hôn lễ này, là không thể không có.

“Đúng, ta biết, Căn Chi à, con đừng sốt ruột, ta cũng biết, tuổi của Mẫn Mẫn cũng không còn nhỏ, qua tết này thì đã 27 tuổi, chúng ta cũng không thể giữ nó lại, làm lỡ đại sự chung thân của nó, hưởng hồ, giấy tờ cũng rành rành, chẳng khác nào là người nhà Đông gia các người, các người qua đây nói chuyện kết hôn niềm nở như vậy, đây chính là tôn trọng đứa trẻ này,....chúng ta làm cha mẹ sao không muốn gả..... chỉ là.....”

Ninh Trùng nhìn về phía vợ. Lăng Châu buông đũa, nhìn qua con gái, lên tiếng:

“Chỉ là Mẫn Mẫn nhà ta từ nhỏ đã ở trong quân đội, tình tình có chút cứng đầu hơn so với con trai, khi đảm nhiệm nhiệm vụ rất liều mạng, lúc ở nhà mọi việc đều lơ mơ. Gia tộc nhà Đông gia, nhiều người, quan hệ phức tạp, mà Mẫn Mẫn nhà chúng tôi, cũng chưa bao giờ là thực nữ, không có mặt cốt cách của thiếu nữ đài các nhà giàu, Đông lão, bà thông gia, sau này, Mẫn Mẫn nhà chúng tôi nếu có làm điều gì không chu đáo, mong mọi người khoan dung cho nó nhiều hơn.”

Lăng Châu nắm tay con gái, trong lòng ngàn vạn lần không nỡ.

Mỗi đứa con gái đều là bảo bối trong lòng cha mẹ, lúc gả con đi khó tránh khỏi sẽ có cảm xúc khác thường, bao nhiêu năm nuôi lớn, một khi trở thành vợ người ta, tuy rằng con vẫn là con, nhưng chung quy là đã lấy chồng, nhà mẹ đẻ trở thành khách.

Trừ lần đó ra, còn phải lo lắng con gái gả đi có phải chịu ủy khuất hay không, người mẹ nào cũng phải xác thực yên tâm mới được.

“Mọi người yên tâm, Căn Chi nhà chúng ta có được bảo bối Ninh Ninh rồi, những ngày này của Ninh Ninh tại Đông gia không phải trải qua rất dễ dàng sao? Về mặt xã giao, những cái khác, đều không cần Ninh Ninh phải ra mặt, đương nhiên, theo ta thấy, chỉ cần Ninh Ninh đồng ý, thì có chuyện gì làm khó được nó chứ, chú Ninh ông nói có đúng không? Căn Chi nhà chúng ta ấy à, ánh mắt kia rất có khả năng, vừa gặp Ninh Ninh nhà các người, lập tức say đắm, có thể thấy được Ninh Ninh được dạy dỗ xuất sắc biết bao.....

“Ừm, đương nhiên, chẳng ai hoàn mỹ, tài năng có chỗ không bì kịp, tóm lại vẫn là có, đó cũng là điều bình thường. Con người ấy à, sống đến già, học đến già, nhưng chuyện kết hôn, chính là đổi nơi sống tiếp tục những ngày tháng, lúc mới bắt đầu, có thể có chút không quen, qua một thời gian ngắn, có thể đem những ngày tháng sôi động, có mùi, có vị....”

Đông Lục Phúc rất vui vẻ, cầm ipap ở bên cạnh qua, Đông Đình Phong mặt mày hớn hởi, ông đem qua cho Ninh Đại Hải nói:

“Đây, đây, đây, nhìn những ngày này, nhìn xem, đây là những ngày vừa rồi ở trên máy bay tôi đã chọn, ngày 16 tháng 3, ngày này không tồi, chú Ninh cũng qua đây xem xem.....thích hợp, chúng ta sẽ định ngày đó”

Ninh Mẫn nhìn ông đeo kính đứng lên xem xem, gương mặt già nua hết sức nghiêm túc, nhìn một hồi rồi gật đầu.

“Ta thấy, ngày này cũng không tồi, thời gian trên cũng không tính vội. Chúng ta có thể sắp xếp tốt một chút, như vậy cũng có thể khiến Lăng Châu và Mẫn Mẫn đoàn tụ một thời gian, các vị ấy, thì không biết, nhà chúng tôi chỉ có độc một đứa con vậy, không như Đông gia con trưởng đông con đông cháu nối dõi, từ khi trong nhà có đứa trẻ này, với lão già khom tôi mà nói, có rất nhiều vui sướng, nhưng niềm vui sướng không được mấy năm, đứa trẻ này liền vào trường quân đội, nhà chúng tôi cũng chỉ cuối tuần mới được náo nhiệt một chút, sau này khi nó vào Liệp Phong, vì nhiệm vụ huấn luyện căng thẳng, một quý chỉ có thể về nhà ba ngày, quá lạnh lẽo, có thể ở với chúng tôi vài ngày, khiến chúng tôi rất vui sướng, đây là việc tốt nha....”

“Được, được, vậy định ngày đó....Cần Chi nhà chúng ta cũng phải sắp xếp chuyện công ty ổn thỏa, sau đó, còn có thể đưa Ninh Ninh đi hưởng tuần trăng mật ..”

Đông Lục Phúc cười như phật Di Lặc, bởi vì rất vui, Đông Đình Phong cho phép ông uống chút rượu, ông cụ liền uống ực một ngụm:

“Tiếp tục nói đến chuyện sính lễ, địa điểm hôn lễ ở đâu?”

Trưởng bối hai nhà trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Quá trình này Ninh Mẫn chỉ hé miệng cười, ngẫu nhiên lên tiếng ngắt lời được mấy câu.

Còn Đông Đình Phong cũng có lúc nói leo, nêu lên ý kiến và cách nghĩ của anh được vài câu, tất cả những cái khác đều theo ý của trưởng bối mà làm, địa điểm cuối cùng đã định là ở khách sạn lớn ở Ba Thành, còn về sính lễ, số tiền Đông gia đưa quả thật là con số trên trời, nhất thời sợ ngấy người cha mẹ Ninh Mẫn, Ninh Đại Hải ngồi lặng cả buổi trời.

Ninh Mẫn không nghĩ tới Đông gia sẽ cho nhiều như vậy, vội vàng hướng Đông Đình Phong nháy mắt ra hiệu, nhẹ nhàng bày tỏ ý kiến của mình:

“Không cần nhiều như vậy, chỉ là chuyện hình thức đi lại, chúng ta nói đơn giản chút là được rồi”

Gia đình bình thường, lúc kết hôn, chuyện tiền sính lễ, luôn muốn cao, tiền sính lễ nói gì là bày tỏ nhà trai xem trọng nhà gái, vì thế, khiến cho rất nhiều chàng trai đau đầu không thôi.

Nhưng với Ninh Mẫn xem ra, điều này hoàn toàn không cần, sính lễ có cao, nói dễ nghe một chút là nhà trai coi trọng nhà gái, nói khó nghe sẽ bị nói là :gia đình nhà họ đã bán con gái đó sao?

Cuối cùng vấn đề sính lễ, Đông gia nghe theo ý kiến của ông Ninh, lấy danh nghĩa của Ninh Mẫn đem một nửa số tiền đi quyên góp xây dựng trường học....

Một bữa ăn, ăn rất thỏa thích, sau khi ăn xong mọi người cùng uống trà, vừa uống vừa nói chuyện, đến hơn 9h, Hà Cúc Hoa cảm thấy mọi việc nói cũng ổn, ông cụ không thể thức khuya, liền chào tạm biệt, sau đó cười hỏi Ninh Mẫn:

“ Ninh Ninh con theo ta về Cổ Vân Các hay là ở lại đây, theo lý mà nói con và Cẩn Chi đã đăng ký kết hôn, thì cũng xem như con dâu nhà Đông gia chúng ta rồi, con và Cẩn Chi đã lâu ngày không ở cùng nhau, quay về cũng hợp lý, nhưng con và cha mẹ mình cũng nhiều năm không ở cùng nhau, nghĩ đến, cha mẹ con cũng muốn giữ con lại có nhiều điều muốn nói, ...con tự quyết định đi...”

“Mẹ không cần Ninh Ninh quyết định, con sẽ ở lại đây vài ngày, sáng sớm ngày mai mọi người về Ba Thành đi....công ty bên kia con sẽ chỉ đạo từ xa, chỉ đạo không được, chờ thêm vài ngày về tập trung xử lý.”

Đông Đình Phong hai tay đút túi quần, cười nói. Lời nói này hoàn toàn khiến Hà Cúc Hoa bật cười, nhìn Lăng Châu nói:

“Bà thông gia, bà xem xem, đứa trẻ nhà ta dính lấy Ninh Ninh như vậy, người làm mẹ như ta, nuôi dưỡng nó từ nhỏ cũng chưa thấy nó dính lấy mình như vậy bao giờ....”

Đông Đình Phong bị chế nhạo cũng không có cãi lại, anh thực sự không muốn tách ra khỏi vợ mình____ thế này mới tốt, lại vừa mới kết hôn, anh ngay cả ý nghĩ kiểm chế cũng không có, trước mặt mọi người trong nhà anh đã bày tỏ tham muốn giữ lấy cô của mình,

Một đêm này, Đông Đình Phong ở lại Ninh gia, anh ngủ trong phòng của Ninh Mẫn. Đông phu nhân chăm sóc đứa con này rất cẩn thận, biết con không quen mặc quần áo của người khác, sau khi về Cổ Vân Các, bà sai người chuẩn bị quần áo đem qua cho anh trước khi đi còn khử độc làm ấm quần áo mới được mang qua.

Bố trí phòng của Ninh gia cũng không lớn, hai tầng, tầng dưới một phòng khách lớn, một gian bếp, một nhà ăn, một gian thư phòng của ông, một gian phòng ngủ của ông, còn có một gian khác cho người giúp việc. Tầng trên, có hai gian phòng ngủ, hai gian phòng khách, một gian thư phòng của Ninh Trùng, và một gian phòng khách nhỏ.

Phòng của Ninh Mẫn khá lớn, từ buồng vệ sinh có một tấm rèm chia đôi căn phòng, một nửa là giường ngủ, còn nửa kia trong góc để giá sách, trên bàn có một vài cuốn sách.

Quen ở trong căn phòng lớn, cái ổ gà này thật không thể lọt vào mắt của Đông Đình Phong. Cái phòng tắm đặc biệt kia, phòng tắm ở nhà anh cũng bù cho phòng ngủ của cô, không gian thật nhỏ khiến người ta khó thích ứng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 221

Về độ thoải mái trong nhà ở, Đông Đình Phong từ nhỏ cũng rất nghiêm khắc, cho nên, mỗi lần mua nhà anh đều cho người nghiên cứu kỹ càng trang hoàng căn phòng, chẳng sợ, anh có thể một lần cũng không đến ở, dù sao tất cả cũng theo yêu cầu của anh, làm không tốt, cũng chỉ có thể rồi xuống làm lại.

“Chỗ này của em rất nhỏ, sợ là anh ở không quen”

Ninh Mẫn nhìn người đàn ông xem xét địa bàn của cô với ánh mắt là lạ, có chút bất đắc dĩ, người ta là đại thiếu gia cao quý, đi lại có máy bay riêng, có xe riêng, nơi nói đều có chỗ của riêng mình.

Thật sự đồ dùng đều là đồ cao cấp, ở trong phòng tổng thống, một nơi xa hoa đẹp đẽ, so với phòng nhỏ của cô đúng là một trời một vực, thật sự không thể so sánh.

“Xem thường anh à?” Đông Đình Phong nhéo nhéo mũi cô, nói nhẹ

“Tốt xấu gì anh cũng đã vào qua bồ đội đặc chủng, em yêu à, cuộc sống gian khổ anh cũng đã trải qua, so với ký túc xá của bồ đội tốt hơn nhiều, có giường mềm để ngủ, có rèm đẹp để chơi,...a đúng rồi em thích rèm chen đúng không?”

“Vâng”

“Quay về, anh sẽ cho người làm một cái ở trong phòng tân hôn của chúng ta, treo lên nhìn rất đẹp, rất có vị phụ nữ.”

“Được”

“Đối diện ngọn đèn có thể đẹp hơn một chút...”

Trong lúc này đột nhiên anh nhìn cô cười:

“Hắn là sẽ rất đẹp.....”

Cô nháy mắt, nghiêng đầu nhìn, từ trong ánh mắt xấu xa khi anh cười cô nắm bắt được ý nghĩ khác, mặt cô ửng hồng, vội vàng nhét quần áo vào trong ngực anh.

“Tắm rửa đi.... còn muốn cái gì đường ngang ngõ tắt (ý không đứng đắn)”

Anh ôm quần áo, lại gần, thu hết vẻ giễu cợt:

“Sao lại là đường ngang ngõ tắt, a em đỏ mặt, cô gái tâm không đứng đắn ... nhất định là hiểu sai...có đúng không? Có đúng không?”

Ai người đàn ông này, có chút sắc, đúng thực muốn ăn, thật là bản tính trời sinh.

Mà cô vừa nghĩ đến hình ảnh này, thực là trẻ em không nên xem____

Ai xong rồi..... người đàn ông này hoàn toàn phá hư cô, làm cô thường nghĩ đến chuyện ân ái vợ chồng.

Vừa lúc mẹ ở bên ngoài kêu, cô thoát khỏi tay anh, lên tiếng trả lời chạy tới, anh ở phía sau dương môi cười, ôm quần áo đi về nhà tắm, ở đây có chút nhỏ, đâu đâu cũng màu hồng phấn, anh nhìn , nghiêng cứu, cảm giác mới mẻ__ cảm giác tự trải nghiệm mới tinh trong cuộc sống của cô.

Bồn tắm có chút nhỏ, lượng nước của vòi hoa sen không đủ lớn, tắm trần anh không thích, khăn mặt thì không được mềm, nhưng anh dùng chúng lại rất vui.

Mặc áo tắm dài đi ra thấy Ninh Mẫn đang sửa lại ga giường, căn phòng tuy nhỏ nhưng nơi nơi đều tràn ngập bóng dáng cô.

Trên bàn bức ảnh chụp cô mặc bộ quần áo ngây thơ mơ màng, tuổi trẻ như vậy, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra cái cổ đầy tình quái, nụ cười sáng ngời, chiếc răng khểnh trắng toát, trắng làm say lòng người.....

Trên tường treo bức ảnh chụp khi cô chơi nước, nước văng khắp nơi, tóc ngất bay lên, cười tươi như hoa, bốn phía một màu xanh tươi mát, Ở đây mỗi một bức ảnh lọt vào trong tầm mắt đều là chụp khi vợ còn nhỏ, đều có thần thái bay nhảy.

“Anh tắm xong rồi, em đi tắm đi, máy sấy tóc đâu?...anh phải sấy đầu một chút...”

Ninh Mẫn tìm máy sấy tóc cho anh, anh ngồi trên giường, phía sau, tiếng máy sấy ong ong vang lên.

Cô kinh ngạc một chút, từ nhỏ đến lớn, ngoài người nhà cô chưa bao giờ trải qua đêm cùng người đàn ông khác trong phòng như anh. Người đàn ông này dùng đồ của cô vẫn còn ngượng ngùng. Cảm giác này có chút đặc biệt. Cô nhất thời nuốt không trôi.

Cô đi tắm, Đông Đình Phong đã sấy khô tóc, để máy sấy lại chỗ cũ, chui vào trong chăn cầm xem những bức ảnh ở tủ đầu giường.

Đây là ảnh chụp chung của Ninh Mẫn và Văn Văn, một lớn một nhỏ mặt mày hớn hở ngồi trên xích đu, xích đu cao cao, trên đầu có cánh hoa hồng hồng rơi xuống, phía sau ánh nắng chiều màu đỏ, thật đẹp.

Đông Đình Phong hí hóp mắt nhìn trong hoảng hốt, có một loại cảm giác. Ở góc độ chụp này nhìn Văn Văn rất giống Đông Kỳ.

Đông viên cũng có xích đu, anh thường cùng đứa nhỏ chơi đùa, ngày đó đứa nhỏ mới tròn ba tuổi, anh ôm nó ngồi ở chỗ đó chơi, đứa trẻ cười miệng a a, vỗ tay, ánh mắt to tròn nhìn bầu trời, rất vui thích.

Chờ Ninh Mẫn tắm rửa xong đi ra anh hỏi:

“Bức ảnh này chụp Văn Văn lúc mấy tuổi vậy?”

“Ba tuổi”

“Sao lại để đầu con trai vậy? tóc bây giờ vẫn đẹp hơn”

“À, lúc ấy bận công việc, mà bản thân em không có quan niệm gì về mái tóc, mà dù sao em lúc còn nhỏ đã theo trào lưu để đầu nam tính, đã quen kiểu tóc này rồi, sau này em được khích lệ, nên hai mẹ con cùng để tóc dài, nhìn rất đẹp đúng không , nhưng, cũng quá khó xử lý, đối với việc cuộc sống hàng ngày em xử lý đều có chút vụng về....”

Cô lên giường, dựa sát vào người anh, xem ảnh, đột nhiên thở dài, tâm tình đang tốt không hiểu sao lại có phiền muộn.

Lúc gần tối cô về nhà không có nhìn thấy Văn Văn. Mẹ nói ngày hôm qua Hoắc Khải Hàng đã tới đón Văn Văn, nói cái gì bà nội anh muốn gặp đứa nhỏ, muốn cùng nhau đón tết, cô vốn không muốn, nhưng tìm không ra lý do không cho gặp. Huống chi Hoắc Khải Hàng nói sẽ đem đứa nhỏ trở về.

“Ngày mai em phải tới phủ thủ tướng đón Văn Văn về”

Ninh Mẫn cầm lấy ảnh chụp, lúc trước cô có nói chuyện điện thoại với Văn Văn. Văn Văn nhớ cô, cô cũng nhớ Văn Văn. Đông Đình Phong liếc

cái:

“Anh đi cùng em”

“Được , đúng rồi ... có chuyện em phải nói với anh...”

Trong mắt của cô có chút vòng vo, đem ảnh cất lại chỗ cũ, xoay người ôm anh

“Có chuyện gì vậy?”

Đông Đình Phong cảm thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc.

“Ách , kỳ thật cũng không có gì.....chính là lúc quay về, anh cùng em đi bệnh viện, mẹ nói Văn Văn bị cảm,....”

Đây chỉ là điều thứ hai, điều chủ yếu cô muốn đi kiểm tra tình hình của mình.

Lúc trước còn chưa có chuẩn đoán chính xác của bệnh viện, cô nghĩ cô chưa cho anh biết vội, để tránh vui mừng quá sớm.

Tuy nhiên mười phần thì cũng có đến tám chín phần là chuẩn, nhưng chỉ là nói miệng, cô không dám mạnh miệng nói, nhờ đâu không phải.

Rất mất thể diện.

Thật giống như cô muốn sinh con cho anh đến chết vậy. Về chuyện này vẫn là chờ đợi kết quả xét nghiệm rồi hãy nói.

Cô chui vào trong chăn, lôi kéo anh, cùng ngủ trên chiếc giường mà cô ngủ từ nhỏ tới lớn, có chút chen chúc , nhưng vẫn rất dễ chịu.

Hai người dựa sát vào nhau như vậy, đối mặt với tất cả mọi thứ quen thuộc trong nhà, cảm giác thật kỳ diệu, Ninh Mẫn để tay xoa bụng khoe

miệng cười.

“ Em đang cười”

Anh đang nhìn cô vừa vặn bắt được nụ cười tinh xảo của cô

“Vâng”

Cô thừa nhận, bởi vì cô đang hưởng thụ niềm vui sướng thần bí nào đó.

“Có gì vui sao?”

“Không có gì”

“Có nói hay không?”

Anh cảm thấy bộ dạng mỉm cười như không cười của cô, đặc biệt mê người, hai anh nhìn không rời mắt.

Cô nhú mào : “Không nói !nha”

Anh cù cô, vừa hay cô cũng sợ cù, cô lăn lộn trên giường trốn tránh.

“Đừng làm rộn.... ở đây hiệu quả cách âm không tốt.....đừng làm ồn tới cha mẹ, gây chuyện khó nói, anh không được chạm vào em..... hai ngày này anh yên phận cho em...”

Cô vừa gọi, anh cũng không kêu, nhưng tay đã bắt đầu làm chuyện xấu, cô hoảng sợ thở gấp đè tay anh lại.

“Chúng ta chỉ cần nói chuyện....ngô...”

Anh hôn cô , hôn rất nhẹ nhàng triền miên bằng phẳng, khiến cô cảm thấy bản thân mình như người phụ nữ hạnh phúc được sủng ái vậy, nhưng không có tiến thêm, nghe lời cô, chỉ nói chuyện.

Một đêm này, cô nói rất nhiều rất nhiều chuyện từ khi cô còn nhỏ, để anh hiểu được, còn cầm quyển sổ cho anh xem, dẫn dắt người đàn ông này từng chút , từng chút một hiểu cô.

Anh ôm cô ở bên cạnh đèn bàn, rèm che đã hạ, anh hứng thú nhìn quá trình trưởng thành của cô.

Đứa trẻ trước kia còn có gương mặt tròn nhỏ, cô bây giờ đã là mặt trái xoan.

Cô gái nhỏ trước kia đầy nam tính, cắt tóc ngắn, lộ ra vẻ xảo quyệt, cô bây giờ đầy vị nữ nhân, mái tóc dài quyến rũ, xinh đẹp.

Cô nữ sinh trước kia, một thân quân phục, tư thế oai phong凛冽, con người sáng ngời, cô bây giờ, làn váy phiêu phiêu, xinh đẹp đoan trang, mê đắm lòng người.

Một đêm này bọn họ nói không biết bao nhiêu chuyện, nói thẳng đến khi cả hai đều mệt, ôm nhau ngủ, mười ngón tay đan vào nhau.

Một khắc đi vào giấc mộng kia trên môi Đông Đình Phong luôn trực nụ cười.

Đây chính là điều mà trong cuộc sống anh muốn, không xa hoa đòi trụ, đèn hoa rực rỡ chiếu sáng, bóng bảy tỏa ra bốn phía cuộc sống về đêm, chỉ có ấm áp đơn giản, người vợ nhu tình như nước, dựa vào lòng anh, hơi thở sạch sẽ hòa quyện lẫn nhau.

*

Cùng đêm đó, ở một thành phố khác, một người đàn ông mặc âu phục giày da đẩy cửa tiến vào một gian thư phòng, hướng về Boss của hắn báo cáo:

“Thưa ngài, theo tỉ lệ DNA cho thấy, Đông Dạng và Đông Đình Phong hoàn toàn không khớp, hai người này không thể có quan hệ mẹ con “

Người đàn ông trên sofa đứng dậy, ánh mắt sáng quắc, nghĩ đến chuyện trước đây hẳn vẫn không nghĩ ra, vội phân phó một câu.

“Lập tức điều tra Đông Dạng, từ bệnh viện kia lúc bà ta khó sinh, nhất định sẽ có sơ hở, dấu vết ở đó....”.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Trời tờ mờ sáng, một chiếc xe Audi A6 chạy đến cổng tiểu khu, trên xe là một người đàn ông, đó là Hách Quân, hắn trình giấy tờ cho bảo vệ hỏi vài câu, bảo vệ đưa giấy tờ xem xét, sau đó trả lại và cho đi. Xe dạo qua một vòng ở tiểu khu, sau đó, hắn nhìn thấy ở gần số Bình Sơn 202 có mục tiêu -
- Một chiếc xe màu đen Land Rover đang đậu ở bãi đỗ xe công cộng.

Hắn vội vã bước xuống đi đến, nhìn thấy trên mặt đất, tràn đầy ở phía trước chiếc xe đầy đầu mẩu thuốc lá vứt lung tung, khoảng chừng hai ba mươi cái.

Phần cổ họng của hắn lặn một chút, gõ cửa sổ và cúi đầu gọi một tiếng:

"Hoắc thiếu?"

Không ai đáp!

Hắn thử mở cửa, cánh cửa đã được mở và từ trong xe mùi rượu nồng nặc phát ra, một vài lon nhôm từ bên trong lăn ra. Dưới sàn một người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen, dáng người cao lớn nằm ở ghế sau tay lái tràn ngập mùi thuốc lá, mùi rượu, người trông như có thể đem đã chết.

Hắn kêu lên, Hoắc Khải Hàng di chuyển một chút, ngồi dậy, thoáng hiện chút đau phát ra từ trán: Tiếng khàn khàn hỏi:

"Sao người lại tới đây?"

"Phu nhân tìm người cả đêm! Di động của ngài đã tắt!"

"Tôi cũng không phải là đứ bé ba tuổi!"

Hắn nhàn nhạt đỡ trán, lạnh lùng:

" Chẳng lẽ lúc nào cũng phải báo cáo cô ta sao?"

Giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Cơ thể của người không tốt, không nên ra ngoài lâu như vậy... Cũng không thể uống nhiều như vậy rượu, hút nhiều thuốc như vậy!"

"Hách Quân, cậu là phụ nữ sao? Làm sao càng lúc càng dài dòng như thế !"

"Oa, mặt của người sao lại đỏ như vậy?"

Hách Quân không để ý lời nói ghét bỏ của hắn, cảm thấy không được đúng lắm, trạm vào trán Hoắc Khải Hàng thấy nóng như nước sôi, hắn không thể không thốt lên:

"Anh bị sốt rồi! Phát sốt như vậy tại sao lại giày xéo chính bản thân mình. Người không muốn sống nữa sao?"

"Không chết được!"

Hoắc Khải Hàng đẩy hắn ra.

Hách Quân trầm trầm giọng: "Không được, phải đi bệnh viện, Hoắc thiếu đi xuống, ra phía sau ngồi!"

"Không đi!"

"Được, không đi, tôi đây đi tìm Ninh Sinh ca tính sổ!"

Hắn cắn răng, xoay người, không can tâm đi tìm người phụ nữ kia.

"Đứng lại!"

Hoắc Khải Hàng lớn tiếng gọi lại, thấy hân không ngừng, đành phải đi tới cửa xe dưới, bước chân có phần mềm nhũn, lão đảo bước đi hai bước đem người kéo quay lại:

"Không được đi!"

"Nếu không muốn tôi tìm Ninh Mẫn, liền phiền Hoắc thiếu phối hợp với tôi. Bằng không, đừng nghĩ Ninh Mẫn sẽ thoải mái trong thời gian này."

Lời này, là uy hiếp.

"Được được được, ta phối hợp, ta phối hợp!"

Hoắc Khải Hàng nóng nảy, thật sự là thân thể quá mệt mỏi, cũng vô lực để chống đối người kia.

Hách Quân lập tức dìu hân ngồi vào ghế sau, khởi động xe tiền, hân nặng nề liếc tòa cao ốc xa kia. Vài năm nay, hân thường cùng Hoắc Khải Hàng đến chỗ này tiếp Ninh lão gia dùng trà, đối với Ninh gia vị trí địa lý rất rõ ràng.

Hoắc Khải Hàng cuối cùng cũng nhìn ra xa vài lần. Sau đó, mệt mỏi nhắm mắt lại, tiện tay ôm lấy một cái gối ôm, đó là cái gối thích ôm Mẫn Mẫn nhất. Ôm nó, hân giống như có thể cảm giác được cô không có rời khỏi.

Thật vậy, từng chút một cô đã biến mất khỏi thế giới của mình.

Đêm qua, cô đã lựa chọn người đàn ông của mình, mang về nhà, họ về một đường, chính là đang bàn việc hôn sự. Hai nhà nói chuyện cực thân thiết đến tận hơn chín giờ tối, Đồng gia mới ra về. Sau đó, xe Đồng gia xe lại trở lại một chuyến.

Ban đầu, Anh nghĩ muốn đi lên gõ cửa để gặp cô. Nhưng sau đó, Anh đã không đi - - Đông Đình Phong có ngủ lại tại Ninh gia. Nhìn qua cửa sổ, anh có nhìn thấy bọn họ thân mật ôm nhau trong bong tối... Từ trước đến nay anh chưa hề buồn Cho tới bây giờ, dùng thuốc, cả một chai rượu nuốt vào bụng.

Nhiều như vậy năm, tình yêu của anh không dừng lại, một mực tại chỗ chờ đợi, nhưng cô ấy bước càng đi xa, không bao giờ quay đầu lại.

Tình yêu tới thời điểm này là hạnh phúc như vậy, Cô để cho anh cảm nhận được đời sống mọi nơi đều là Thiên đường. Không có vấn đề nhạt nhẽo đơn giản, bởi vì có nàng mà đầy màu sắc.

Mà hiện tại, Anh sống là như vậy đau khổ, mệt mỏi, trong lòng chua xót, nhiều vết thương chồng chất - - rốt cuộc không thể được trở lại bầu trời đầy màu sắc trước kia nữa, cũng không phải là một niềm tin để cho anh cảm thấy được cuộc sống là sự phát triển rất bất ngờ, chỉ cảm thấy thân thể tại từng tắc lạnh mát.

Yêu một người sâu đậm, cưới một người khác. Trái tim của mình đã chết

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Ăn cơm xong, Lăng Châu cùng Mẫn Mẫn thu dọn bát đĩa đem vào phòng bếp, đem rồi bảo người giúp việc ra ngoài mua đồ ăn .

Lăng Châu vén vén mái tóc dài của con gái, hỏi: "Chuyện Mang thai còn không có cùng hẳn nói chuyện sao? "

Ninh Mẫn Mẫn theo bản năng chạm sờ sờ đến nơi đó, cho dù là cao cổ, cũng không thể che hết dấu vết nơi đó, cô có phần xấu hổ, rụt rụt cổ, ầm giọng nói:

"Còn không có! Để đến bệnh viện kiểm tra đi!"

"Hèn chi như thế không một điều độ!"

Được có bao nhiêu nhiệt tình, mới có thể có như thế một mảnh hôn ngân.

"Mẹ, người đừng cười con."

Ninh Mẫn Mẫn có một chút lung túng, xấu hổ.

Lăng Châu vẫn cười, dùng tay ướm gõ vào mũi con gái:

"Đàn ông đều thích dùng hành động để tuyên bố quyền sở hữu đối với phụ nữ. Chính là vừa mới cưới không hạn phúc, mới đúng là không bình thường, nhưng chỉ con mới biết rõ ràng cơ thể con, tốt hơn hãy cẩn thận

một chút. Nói thật, mang thai giai đoạn trước thật sự không nên có cuộc sống sinh hoạt vợ chồng."

"Con biết... Nhưng có điều, con không cảm thấy khó chịu. Cảm thấy được thân thể tình hình rất tốt... Hoàn toàn không có cảm giác khó chịu..."

"Tóm lại, phải kiểm chế một chút! Vì Bảo Bảo mà nghỉ."

"Ah, hẳn vẫn ngóng trông ta mang thai a! sau đó cùng xác định tiếp nên là hẳn sẽ không quẩn quýt như thế rồi !"

Một lớp má ửng đỏ trên gương mặt xinh đẹp kia, có phần thẹn thùng cho tới bây giờ Lăng Châu chưa thấy đẹp.

Ài!

Bà cười, lắc đầu: Đứa nhỏ này, trước kia vì đàn ông mà tức giận giờ thì càng nữ tính hơn. Một cái nhăn mày một nụ cười hết sức ma mị có thể làm mềm yếu xương của đàn ông. Nhớ ngày đó, bà đã lo lắng cô gái này không thể được một tình yêu, hóa ra tất cả đều là bà đã lo lắng nhiều.

Trong phòng khách, Đông Đình Phong cùng cha vợ và ông nội nói chuyện, nói chuyện một chút về các vấn đề chính trị và kinh tế, không khí cực kỳ thân thiện.

Vô luận là Ninh Trùng hay là Ninh Đại Hải, đều hài lòng với đứa nhỏ này, đối với các ý kiến đều cảm thấy hiểu được. Chỉ có Đông đại thiếu mới có khả năng thực tế này.

"À, có rảnh không? Theo ta ra ngoài đi dạo đi! Ta có mấy câu muốn nói với cậu..."

Thừa dịp Ninh Mẫn Mẫn trở về phòng thay quần áo, Lăng Châu nói với Đông Đình Phong.

Đông Đình Phong tự nhiên vâng theo.

Khu phía tây Bình sơn hồ nước nhân tạo, bên hồ có một nhà ăn, sáng sớm không có nhiều người lắm. Sau đó hai người ngồi ở vị trí có nắng, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời.

Đông Đình Phong có vẻ mặt khiêm tốn, nhìn người mẹ của vợ yêu của mình:

"Mẹ, người muốn nói với con cái gì?"

"Mẹ muốn nói chuyện của Văn Văn với con một chút!"

Lăng Châu đối với người con rể này thật là thích nhưng cũng không ít băn khoăn.

Dù sao, người này quá nổi tiếng, người đàn ông huyền thoại nhưng không than thiết.

Trước kia, bà chỉ thấy trên tạp chí tài chính và kinh tế. Có khi, ở trên trang đầu của báo giải trí, báo viết một chút ái muội không rõ, hư hư thực thực, thật sự làm cho người ta không có biện pháp đánh giá chính xác phong cách cá nhân của người này.

Vậy đây buổi tối Tết Nguyên Tiêu, chuyện hản lấy con gái của bà đã xuất hiện trên các trang báo

Điều đó, hôn nhân như đã được công bố, cho dù đó là tin tức giải trí hay là tin tức tài chính và kinh tế đều đã liên tục phát sóng toàn bộ tin này mẫu. Tất cả truyền thông đang dự đoán, vợ hai của Đông Đình Phong như thế nào.

Hiện tại chỉ cần hướng trên mạng vừa tìm, tất cả đều là này mẫu tin tức này, trang dẫn tin tức vẫn rất cao.

Bởi trong lòng bà nghĩ gả cho đàn ông nên gả cho người kiên định, không cần quá đẹp trai, không cần có nhiều tiền bạc - - Người đàn ông đẹp trai, giàu có, quá dễ dàng bị người khác nhớ đến. Một gia đình nhỏ, chỉ cần sống vô cùng đơn giản. Người chồng phúc hậu, biết yêu vợ, yêu con, kiếm được đủ tiền để chi tiêu, không cần mua hàng hiệu xa xỉ phẩm cho vợ, cũng không cần siêu xe. Có thể có một chiếc xe thay vì đi bộ. Sáng chín chiều năm sinh hoạt mới đúng nhất thích hợp nhất.

Giống như con người trên đám mây, không thể kết hôn nào khi khoảng cách đó quá lớn, quá mức ưu tú, quá nhiều tiền, có thể hay không đi đến cuối cùng, ai nào có thể biết được.

Nhưng con gái chính là muốn gả cho hẳn rồi.

Nếu là không mang thai, Bà có thể dùng thân phận làm mẹ để gây áp lực, đừng tìm loại này gia thế không rõ của người đàn ông này dây dưa, bao gồm cả Hoắc Khải Hàng. Điều là bà cho rằng không nên chạm vào người này.

Vấn đề là nha đầu đang mang thai, ngoại trừ có sự đồng ý của cô mọi cố gắng, đều không có hai lời.

Chỉ là, lòng của nàng, khó tránh khỏi miễn cưỡng.

"Mẹ, đối với Văn Văn, con sẽ coi như con ruột!"

Lăng Châu không bởi thế sẽ cực kỳ cảm động, những người đàn ông muốn có phụ nữ thì đầu tiên cái gì đều có thể bao dung. Nhưng chờ đợi tình cảm khác sẽ hết sức chịu đựng

Tốt, tất cả mọi thứ đều có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng một khi tan vỡ bất cứ điều gì cũng trở thành một cái cớ.

Đây là thói hư tật xấu cố hữu.

"Hiện tại ta tin tưởng lời con nói, khẳng định là rất có thành ý."

Lăng Châu nhàn nhạt cười:

"Nhưng, chúng ta dựa vào tâm mà nói, Mẫn Mẫn mang theo Văn Văn tiến vào nhà họ Đông, con thực sự cảm thấy thích hợp được sao? Chúng ta không suy xét đến vấn đề môn đăng hộ đối xứng không. Nhưng có chút vấn đề là hiện tại con là người có tiếng tăm, có tiền có thế, một khi truyền thông đem Mẫn Mẫn đào ra, lúc đó khó tránh khỏi có người xem thường con..."

"Người khác nghĩ, thấy thế nào không quan trọng. Mẹ, quan trọng là ..., cùng Ninh Ninh sống cùng con..."

Anh đã cho thấy thái độ thẳng thắn của mình.

"Đúng là, không ai không ngại ánh mắt người khác! Con đang vui vẻ tại thời điểm này khả dĩ không ngại, ví như có một ngày..."

Trên mặt Lăng Châu hiện lên thần sắc lo lắng, không có nói tiếp.

Rõ ràng Đông Đình Phong thấy mẹ vợ cực kỳ lo lắng đối với anh, cho rằng hôn nhân này rủi ro là cao.

Anh cân nhắc suy nghĩ một chút đến lời nói, hiện thị trong tâm trí

Lúc này, Lăng Châu ngừng một lát chuyển đề tài:

"Hôm qua cái, Đông phu nhân cùng ta nói chuyện riêng, bà thể hiện một ý tứ: Hi vọng Văn Văn sẽ theo cha con bé. Ta đã cân nhắc hơn nửa đêm, cảm thấy thật sự là nên đem Văn Văn cho làm con của Hoắc Khải Hàng. Dù sao, con cùng Mẫn Mẫn sẽ rất nhanh có đứa con của chính mình. Mang theo Văn Văn, một khi Mẫn Mẫn có tiểu bảo bảo, khó tránh khỏi hội lơ là Văn Văn, đến lúc đó Văn Văn sợ là lại có một loại cảm giác bị bỏ rơi."

"Cần, con suy nghĩ một chút theo góc độ Văn Văn, nếu Văn Văn đi theo Mẫn Mẫn tiến vào nhà họ Đông. Ở nhà họ Đông, ngoại trừ Mẫn Mẫn, những người khác đều là người ngoài, bọn họ quả thật có thể chấp nhận con bé ấy sao? Đầu tiên, là mẹ con, khẳng định là không thích con bé. Tiếp theo, khả năng vì thân phận con gái riêng mà bị mọi người cười nhạo. Đây là chủ đề... vô cùng có khả năng tạo thành cái bóng đổ lên tâm trí trẻ con.

"Cho nên, ta nghĩ muốn Văn Văn theo Hoắc Khải Hàng mới là tốt. Mặc kệ như thế nào, tóm lại con bé là con cháu nhà họ Hoắc, Hoắc lão phu nhân, Hoắc nhân, đều che chở tốt cho con bé. Hoắc Khải Hàng cũng sẽ yêu thương con bé.

"Hiện tại, vấn đề trọng điểm là: Mẫn Mẫn không đồng ý.

"Cần, ý của ta là như vậy: Chúng ta đồng khởi khuyên nhủ Mẫn Mẫn, xem có thể hay không Mẫn Mẫn buông tha quyền nuôi dưỡng..."

Nghe xong lời nói này, trán Đông Đình Phong nhăn lại một phen, mẹ vợ và bố vợ đều như vậy cũng không nằm ngoài ý của anh. Mẹ vợ nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lý, nhưng là:

"Mẹ, chuyện Văn Văn con tôn trọng quyết định của Mẫn Mẫn. Nếu con cưới Mẫn Mẫn, con chuẩn bị kỹ càng mọi thứ của cô ấy. Văn Văn là thịt da trong lòng cô ấy, cô ấy lại đau khổ, con không thể khuyên, cũng sẽ không khuyên, lúc này lại khiến cô ấy đau lòng.

"Còn có một việc, con biết mẹ có ít nhiều có phần lo lắng, sợ con đối A Ninh chỉ là ham nhất ham vui. Qua mấy tháng nữa, nói không chừng con có thể đem người vứt bỏ rồi, mặc kệ rồi.

"Ở chuyện này, con thực không có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn chứng minh cho mẹ cái gì. Con chỉ có thể nói như vậy:

"Mẹ, con không phải thiếu niên mười bảy mười tám tuổi chỉ biết là kích động, làm việc không nghĩ đến hậu quả, chỉ vì sự phấn khích của thân thể. Con ba mươi một, rõ ràng chính mình nghĩ muốn cái gì, cũng hiểu chính mình có bao nhiêu năng lực, có thể rõ sinh đời sống người phụ nữ của mình như thế nào. A Ninh có Văn Văn, là chuyện thực, tựa như con có một con trai, đây là chuyện không thể thay đổi được hiện tại. Vào thời điểm này, con cùng nàng là đúng chờ đợi. Cô ấy có thể yêu thương con của con, vậy vì cái gì con không thể bảo vệ của con gái của cô ấy?"

"Nếu như ngay cả Văn Văn con cũng không bảo vệ được, người đàn ông là con đây còn có đáng để nàng uỷ thác cả đời... Người nói phải hay không?"

Đây đúng là dốc lòng của người đàn ông nói chuyện cũng chân thực.

Đông Đình Phong thấy mẹ vợ không nói gì, liền nói một phen, để an lòng của bà.

Lăng Châu sau cùng do dự nói một câu:

"Chỉ sợ Hoắc gia không chịu buông tha. Nếu Đồng gia và Hoắc gia là vì chuyện này mà kiện nhau ra tòa, bị thương vẫn lại là đứa bé và còn có thể ảnh hưởng tình cảm của con cùng Mẫn Mẫn! Đây là những gì ta không muốn nghĩ đến kết quả."

"Người đừng lo lắng, việc này giao cho con làm! Nhất định có thể giải quyết tốt đẹp."

Lăng Châu nghe xong, không còn phản đối ý kiến.

Đông Đình Phong lúc này mới thở một hơi dài, nhẹ nhõm. Nhưng lại cảm thấy bắt đầu suy một chuyện khác:

Làm như thế nào để thực hiện quyền nuôi dưỡng Văn Văn ở Hoắc gia?

Còn tiếp!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 224

Hai người trở lại sắp xếp phòng ốc thì Ninh Mẫn ra đón, nhìn người đàn ông đó không biết nói gì với Hà Cúc Hoa khiến cho bà mỉm cười.

“Mẹ, Cần chi, hai người đi đâu vậy, báo hại con phải đi tìm khắp nơi! Hắt xì...”

“Tùy tiện đi dạo thôi...”

Đông Đình Phong nhìn thấy trên người cô chỉ mặc áo lông, liền cởi áo khoác bên ngoài, bước nhanh tới khoác lên người cô.

“Bên ngoài rất lạnh, vào nhà lấy thêm áo khoác dày một chút mặc vào.”

“Em không thích được chiều chuộng như vậy.”

Cô kiêu ngạo nhìn.

“Đã hắt xì như vậy lại còn cậy mạnh, ngoan, đi vào, không thể bị cảm...”

Nếu thực bị cảm, phải uống thuốc nghỉ ngơi, hắn đã thực hiện kế hoạch mà phải hoãn. Đây là điều mà hắn không muốn chút nào.

Ninh Mẫn không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, nhìn hắn như vậy chỉ quan tâm chính mình, tựa như đối với một đứa trẻ vậy, bất giác khóe mắt cũng cong lên độ cong hoàn mỹ, bởi vì Hà Cúc Hoa cũng đang nhìn cô, cô cười có chút xấu hổ a!

Xem ra, mẫu thân đối với hân rất vừa lòng.

Ba người một trước một sau bước vào nhà.

Ninh Mẫn khóa cửa cùng Hà Cúc Hoa nói muốn cùng Cẩn Chi đi phủ Thủ tướng, Lăng Châu gật đầu nói:

“Vốn ta còn muốn cho ba người cùng đi, nhưng mà có Cẩn Chi đây rồi, ba người đi sẽ không tiện. Hai vị nữ tiểu thư của Hoắc gia kia cũng không phải dễ chọc.”

Đông Đình Phong ở bên cạnh, nở nụ cười châm biếm, vị nhạc mẫu này đối với hân cũng rất tin tưởng, điều này làm cho hân rất phấn khích.

Lần nữa đi ra thì nhìn thấy một chiếc Cayenne đã đỗ ở trước nhà. Trần Túy đang canh giữ ở bên cạnh cửa xe, nhìn thấy bọn họ đi ra bèn hỏi muốn đi đâu, Đông Đình Phong nói muốn đi phủ Thủ tướng.

Trần Túy quay đầu, thật sâu xem xét vài lần, cũng không nói cái gì nữa.

Hân nhớ rõ Đông Đình Phong đã từng nói qua: Phủ Thủ tướng là nơi đời này hân không nghĩ sẽ muốn vào. Nhưng vậy mà hôm nay, hân lại vì phu nhân mà ngoại lệ.

Về phần nguyên nhân, ước chừng là vì Hoắc tiểu công chúa đáng yêu kia.

Hân biết rõ, đại thiếu gia của hân sắp làm một chuyện khiến người ngoài không thể tưởng tượng nổi, đó là: vì phu nhân mà đòi tranh quyền nuôi dưỡng với Hoắc gia.

Chuyện này nghiêm khắc mà nói là hoàn toàn không trí lý.

Nhưng đại thiếu gia của hân từ khi gặp vị phu nhân này, thường xuyên làm những chuyện như vậy, hân chỉ là một trợ lý nho nhỏ thật sự không thể

nào dùng tư duy bình thường mà nghĩ được trong lòng Đông đại thiếu gia yêu quý của hắn tính toán cái gì, nên chỉ biết theo lệnh mà làm.

Trần Túy sai bước tiến vào ghế ngồi lái xe, khởi động xe.

Đông Đình Phong và Ninh Mẫn ngồi xuống ghế ngồi ở phía sau.

“Đông Đình Phong, Trần Túy đường đường là một thạc sĩ đã tốt nghiệp vậy mà lại phải lái xe cho anh, có phải hay không nhân tài không được trọng dụng?”

Ninh Mẫn cũng là trong lúc vô tình nghe được A Lực nói như vậy, Trần Túy bằng cấp cực cao, lúc này trong lòng rất tốt, nhị không được trêu chọc một câu.

Trần Túy nghe xong cười nhẹ một cái.

Nhân tài không được trọng dụng?

Làm sao có thể?

Hắn thông qua kính chiếu hậu liếc một cái ngay lúc đó liền đắm chìm trong vẻ trẻ trung vô cùng xinh đẹp của vị nữ nhân, nói:

“Đông thiếu thân phận rất cao quý, trên đời này mấy ai có thể có vinh hạnh trở thành lái xe cho Đông thiếu gia đâu? Nếu không phải là người thân, có ai có thể gần gũi Đông đại thiếu gia?”

Lời này làm cho Ninh Mẫn cười, nói:

“Còn cho rằng là vinh dự!”

Hắn cũng cười:

“Phải nói là duyên phận. Đôi khi, chức vụ cùng bằng cấp không có quan hệ với nhau.”

“Thật giống như hôn nhân, không cần phải hai gia đình cùng có mối liên hệ với nhau.”

“Luôn luôn có trường hợp đặc biệt tồn tại. ở tại một thời điểm gặp gỡ người kia, chỉ cần chơi thân, có chung sở thích, có đủ tài năng làm tốt công việc được giao là có thể được anh ấy tin dùng, vậy đúng rồi.”

“Người với người trong lúc đó có duyên phận có khi chính là đơn giản như vậy.”

“Xem, cô và thiếu gia không phải là một đôi rất đẹp hay sao? Đó chính là chuyện mà tôi mong muốn.”

“Vô luận là tình yêu hay là hôn nhân, hoặc là chức vụ, có thể làm cho mình cảm thấy vui vẻ, thư thái, can tâm tình nguyện, hơn nữa người kia cũng sẽ yêu quý coi trọng mình, cùng vị trí đó nhưng có thể thể hiện ra giá trị cá nhân của mình thì chúng ta nên quý trọng nó.”

Nghe vậy, Ninh Mẫn đột nhiên cảm thấy người đàn ông của cô rất thủ đoạn, bất kể nam hay nữ đều hết lòng vì hắn, lòng người bị hắn làm cho lung lay chuyển đổi.

Có thể có thuộc hạ như vậy là hắn rất may mắn.

Phía sau, cô không có ý nghĩ sâu sa nào khác, chỉ lúc sau nghĩ lại cô mới ý thức được lời nói của Trần Túy còn có một thâm ý khác.

Đến cửa của phủ Thủ tướng, bảo vệ nhìn xe bọn họ đến liền đi lên kính lễ một cái, nhìn Ninh Mẫn ngồi ở phía sau thì mỉm cười, nói:

“Ninh tiểu thư, lão phu nhân và phu nhân đã đợi cô một lúc lâu, nay đang ở Nhất Hào chờ cô.”

“Lão phu nhân đã ở đó?”

Ninh Mẫn hơi giật mình.

“Đúng vậy.”

Ninh Mẫn gật đầu, bảo vệ đã cho bọn họ qua, hai chiếc xe trải qua quá trình kiểm tra nhanh chóng, hướng Đệ nhất phủ Thủ tướng trang nghiêm mà hoa lệ đi vào.

Xe dừng lại, Đông Đình Phong lấy tay xoa xoa vẻ mặt có điểm hơi căng thẳng của vợ mình, cảm nhận được cô đang cảm thấy bất an.

“Gương mặt như thế nào nghiêm túc như vậy? Khăn trương sao?”

“Ừ!”

Cô bất đắc dĩ thừa nhận:

“Gặp Hoắc phu nhân, em còn có thể giữ bình tĩnh, gặp Hoắc lão phu nhân, em cảm thấy hơi sợ bà ấy. Anh chưa gặp nên không biết được bà ta như thế nào, bất kể là nói chuyện ánh mắt vẫn cứ như dao găm, vô luận chúng ta có nói gì cũng có thể bị dao găm kia đâm chết. Muốn cùng người như thế đàm phán... Aiz...”

Cô thở dài, nhịp tim không tự chủ được cứ tăng dần lên đập thành thịch.

Đông Đình Phong đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc mượt mà như tơ lụa của cô, ở trong hệ thống sưởi ấm áp của xe, thanh âm hơi khàn khàn nói:

“Có ta ở đây! Không việc gì!”

Một câu nói vô cùng đơn giản, lại có thể trấn an lòng của Ninh Mẫn.

Cô thở dài, đôi lông mày thanh tú khẽ nhú một cái.

“Anh là vạn năng sao?”

Bởi vì có hân ở bên cạnh, cô đột nhiên cảm thấy rất an tâm, chẳng sợ lần gặp gỡ này mọi chuyện sẽ ra sao, luôn luôn có một người ở bên cạnh động viên ủng hộ, cảm giác này thực rất tốt.

“Phu nhân, ta sẽ luôn ủng hộ cho em!”

Hân vừa cười, vừa hôn nhẹ lên mi tâm của cô.

Trên đôi môi đẹp như hoa anh đào cũng hiện lên nụ cười.

Được người cưng chiều, sung ái cảm giác thật tốt.

Cô nghĩ, cô từng bước một sa vào lưới ái tình của người đàn ông này thực dễ dàng.

Hai người xuống xe, sánh vai hướng hoa viên phía đông đi vào phòng hội nghị. Trần Túy mang theo một người vệ sĩ đi theo ở phía sau. Một mặt khác căn dặn một vệ sĩ ở lại canh giữ bên cạnh xe.

Ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, bên trong phủ rất nhiều người đi tới đi lui. Có quan chức nhận ra Đông Đình Phong, vội đi lên chào hỏi, cười hỏi Đông lão gia có khỏe không, hỏi xong ánh mắt thoáng nhìn qua người bên cạnh, hỏi một câu:

“Thật muốn kết hôn sao?”

Lúc này Đông Đình Phong mỉm cười giới thiệu:

“Không sai, đây là phu nhân ta.”

Vì thế, vài ánh mắt tự nhiên mà rơi xuống trên người Ninh Mẫn. Bọn họ cười chúc mừng:

“Thật tốt, hai người thật xứng đôi. Đến lúc đó phát thiệp mời đừng quên chúng tôi nha.”

Đông Đình Phong nói: “Nhất định không quên.”

Dem Tết nguyên tiêu, tin tức báo tung ra liền là cho mọi người kinh hãi. An Na là người tình một đêm của Đông thiếu tạo ra scandal mang thai con của hắn cũng không có đề cập đến, truyền thông chỉ nói tới Đông thiếu bất ngờ tái hôn, cùng ảnh chụp kèm theo.

Trong đó, ảnh chụp Đông Đình Phong đều liên quan đến Ninh Mẫn, có tấm chụp nghiêng, có tấm lấy góc độ thật đẹp, có vẽ tao nhã nhưng lại mang vẻ quyến rũ thần bí. Bất luận là khuôn mặt hay dáng người đều rất mê người.

Ninh Mẫn hiểu rõ, chuyện này bình tĩnh như vậy chắc chắn là do Đông gia âm thầm gây áp lực cho cánh nhà báo nên mới không cô bố này nọ, Đông gia sao có có vết nhơ như vậy?

“Khuôn mặt này có điểm nhìn quen mắt a...”

Cùng Đông Đình Phong hàn huyên đi qua, Ninh Mẫn biết bọn họ đều là quan chức cấp cao biết hết tên bọn họ, nhưng bọn họ lại không biết cô là ai, tên gì. Lúc rời đi để lại cho bọn họ vấn đề thảo luận, tán gẫu.

“Ừ đúng thật là nhìn rất quen.”

Bảy năm trước cô tóc ngắn, suốt ngày mặc quần áo, đeo kính râm, chính là một đặc công hộ vệ không đáng kể, những người này là quan chức cấp cao làm sao có thể để ý gương mặt như vậy. Ở phủ Thủ tướng, thường

xuyên nhìn thấy những gương mặt nghiêm trang của hộ vệ là Đạt Lâm Đặc Cung, mà cô chính là một thành viên trong số đó.

Bảy năm sau, cô tóc dài, váy dài, làn da trắng nõn mịn màng, toàn thân mềm mại nhu mì, yếu điệu thực nữ mười phần, so với bảy năm trước, hoàn toàn khác nhau. Người cảm thấy nhìn quen mắt cũng không phải ít. Đương nhiên người nhận ra cô cũng không thiếu. Những người này đều là những người thường xuyên là việc bên cạnh Hoắc thiếu, đã từng cùng cô xây dựng mối quan hệ tốt, nhìn thấy cô đều liếc mắt nhìn.

Mười phút sau bọn họ được dẫn tới Nhất Hào.

Sải bước lên bậc thang, nhìn lên chỗ ngồi hoa lệ trên cao lầu thi bổng nhiên dừng bước, hỏi Đông Đình Phong một câu:

“Đông Dạng cô cô giống như thực sự ghét Hoắc Trường An, cô ấy nợ cô cô cái gì sao?”

Đông Đình Phong không hiểu cô làm sao lại nghĩ đến vấn đề này, thân nhiên đưa mắt nhìn tới cửa chính phòng tiếp khách, thay vợ mình vuốt mái tóc bị gió thổi loạn nói:

“Tính toán cái gì? Đó là mối thù bằng máu! Hoắc Trường An thiếu nợ tứ cô cô một mạng người... cha nuôi, mẹ nuôi, con trai của cô cô cũng bị Hoắc gia hại chết.

Lời nói này thoảng qua như gió nhẹ lướt qua nhưng Ninh Mẫn cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 225

Đông Ngải Quốc, hơn một trăm năm trước đây là chế độ quân chủ, Hoắc gia này là người thống trị ở vùng đất này, thừa kế vương quyền dài đến ba trăm năm.

Chín mươi năm trước, quốc vương nơi đó vì quá già yếu mà qua đời trong một cuộc biến cô về chính trị. Con trai thứ mười của Hoắc gia, Cố gia và Tứ gia cùng đứng chung một chiến tuyến, Thần gia là quan tổng chỉ huy của nhà nước, ba nhà đều cùng chung một chí hướng muốn trở thành nhân vật truyền kỳ, cùng đứng lên lật đổ thái tử tầm thường vô dụng kia. Noi theo nước Anh, thành lập ra chế độ Thủ tướng. Hoắc gia làm như thể chỉ có sự hiện diện của hoàng gia tồn tại, mà không nghĩ đến thực chất ý nghĩa của quyền lực cấp cao. Chỉ cần đúng thẩm quyền mới có thể mới có thể được đề cử ra tới thủ tướng.

Ba gia tộc đã giao hẹn, Thủ tướng chọn người, phải ở trong tam đại gia tộc tuyển ra. Một khi đã tuyển chọn, hai gia tộc kia phải dốc toàn lực giúp đỡ. Thủ tướng nhậm chức là mười năm, mười năm sẽ có một lần tổng tuyển cử.

Đông Ngải Quốc được cải chế sau khi Đệ nhất Thủ tướng của Thần gia – Thần Đan, người này mạnh mẽ tài giỏi vô cùng, mưu lược cũng vô cùng cao siêu, lúc đó trong tam đại nam nhân truyền kỳ của tam đại gia tộc thì người này tuổi cao nhất, là người từng trải, trí tuệ siêu phàm, nhậm chức Thủ tướng hoàn toàn xứng đáng. Mười năm sau, Thần Đan vì tuổi già sức

yếu mà qua đời, cuộc tổng tuyển cử lần nữa được mở ra, tam đại gia tộc đề cử Hoắc gia – Hoắc Di Trạch lên làm Thủ tướng.

Hoắc Di Trạch liên tiếp nhậm chức tiếp quản hai nhiệm kì, cầm quyền hai mươi năm, công trạng và thành tích ông làm được vô cùng nhiều.

Hai mươi năm sau, Hoắc Di Trạch tuổi già sức yếu, tam đại gia tộc ở thế hệ trước trong giới chính trị đều có nhân tài kiệt xuất có rất nhiều cống hiến to lớn, nhưng đa số toàn bộ đều đã biến mất trong lịch sử. Tuổi trẻ, nhân tài nhiều, tất cả đều nóng lòng muốn thử, lên làm Thủ tướng.

Trong bốn người con trai của Hoắc Di Trạch có Hoắc Kiến Quốc, lúc ấy chỉ là một nhân vật bé nhỏ, căn bản mà nói là không đáng kể.

Ở trong mắt mọi người, người này tư cách kém, không thể nào xây dựng đóng góp cho đất nước.

Nhưng người này sau khi kết hôn, liền liên tiếp lập được nhiều thành tựu xuất sắc. Sau khi Hoắc Di Trạch chết, ông đã đánh bại rất nhiều anh em trong Hoắc gia và các đối thủ cạnh tranh ở hai gia tộc khác, cuối cùng trở thành Tam Thủ tướng, giữ chức liền trong sáu mươi năm.

Tất cả mọi người đều cho rằng sở dĩ Hoắc Kiến Quốc có thể thành công chủ yếu là do có sự giúp đỡ của phu nhân Nguyễn Nhất Hà – vợ ông.

Năm đó, Nguyễn Nhất Hà, là người thừa nhận đầu tiên trong tập đoàn tài chính duy nhất ở Đông Ngải Quốc. Cô mang theo rất nhiều của cải giá trị và trí thông minh của mình gả cho người đàn ông này, làm cho tập đoàn tài chính Nguyễn thị thay tên thành tập đoàn tài chính Hoắc thị. Hoắc Kiến Quốc trở thành nhà cải cách kinh tế trụ cột vô cùng lớn mạnh, tuân lệnh Hoắc Kiến Quốc sẽ có chỗ đứng ổn định vững vàng trong giới chính trị.

Mà sở dĩ có thể lên làm con dâu Hoắc gia, nguyên nhân ở chỗ, Quý gia không chỉ có bối cảnh chính trị, mà còn có cả chỗ đứng trong nền kinh tế,

mà Quý Như Tịch chính là cha nuôi của Nguyễn Nhất Hà.

Mối quan hệ này là một rắc rối khó gỡ, đã đặt Hoắc Trường An và Quý Như Tịch trói buộc cùng một chỗ.

Theo Ninh Mẫn biết, ba mươi mấy năm liền Hoắc Trường Anh có nuôi dưỡng một nữ nhân ở bên ngoài.

Hoắc đại thiếu phong lưu thành tính đối với nữ nhân kia, ở trong quan hệ nam nữ cấp trên phóng túng không ít. Người ta nói rằng người phụ nữ được nâng lên rất biết vâng lời, duy chỉ có cuộc sống là phải hoàn hảo. Đáng tiếc hắn không thể không lấy Quý Như Tịch. Một nam nhân chân đứng hai thuyền nhất định không có kết quả tốt.

Sau này, nữ nhân kia đã mất tích không biết còn sống hay đã chết, tóm lại là không có tin tức gì.

Hoắc Trường An cũng bởi vậy mà thói hư tật xấu qua nhiều, bị công khai ở bên ngoài nuôi dưỡng quá nhiều nữ nhân, bị mẫu thân và phu nhân chống lại hoàn toàn, làm Hoắc Kiến Quốc đối với hắn thất vọng tới cực điểm, mà một lòng một dạ đào tạo nuôi dưỡng Hoắc Khải Hàng.

Về phần nhị thiếu gia của Hoắc gia, Hoắc Trường Bình so với Hoắc Trường An còn không bằng.

Tam thiếu gia hoắc gia nguyên là một nhân tài, đáng tiếc tuổi còn trẻ mà đã chết do tai nạn ngoài ý muốn.

Ninh Mẫn không phải lần đầu tiên gặp Nguyễn Nhất Hà, nhưng mỗi lần nhìn thấy người này, làm cho cô cảm thấy như mình bị áp bức, làm cho cả người thấy khẩn trương mất bình tĩnh, người đàn bà này so với quý Như Tịch cũng rất có khí thế.

Phòng khách Nhất Hà.

Cửa mở, lão phu nhân Nguyễn Nhất Hà mái tóc đã bạc trắng và Hoắc phu nhân Quý Như Tịch cao quý tao nhã, hai nữ nhân nổi danh nhất Đông Ngải Quốc đang ngồi cùng nhau. Văn Văn vô cùng đáng yêu xinh đẹp đang rúc vào trong lòng Nguyễn Nhất Hà cũng không biết nói cái gì khiến cho lão phu nhân haha cười, cúi đầu xuống hôn rất thân mật

“Văn Văn!”

Nhìn mấy người thân thiết như vậy, khiến cho mí mắt Ninh Mẫn không khỏi nháy một cái, bước nhanh lên phía trước kêu một tiếng.

“Mẹ!”

Đứa nhỏ này vừa kêu vừa nhảy xuống khỏi người Nguyễn Nhất Hà. Lại nhìn thấy Đông Đình Phong bỗng nhiên dừng bước chân, nụ cười cũng hơi sững lại.

Ninh Mẫn cảm thấy con gái khác thường, đi lên ôm lấy hôn một cái, cảm giác được bàn tay bé nhỏ của con gái vòng ở đằng sau cô, mới hỏi:

“Làm sao vậy?”

Cô ôm con quay đầu, nhìn Đông Đình Phong mỉm cười tiêu sái lại gần chào hỏi:

“Hi! Văn Văn, chúng ta lại gặp mặt.”

“Xin chào Đông bá bá.”

Văn Văn rầu rĩ kêu lên một tiếng, ngữ khí cũng không giống như rất khoái trá.

Ninh Mẫn và Đông Đình Phong liếc nhau một cái, cảm giác tiểu tử kia có gì không đúng lắm.

“A! Đây không phải là tiểu Đông sao?”

Nguyễn Nhất Hà vội đeo lên cặp mắt kính, chăm chú nhìn người đàn ông này một chút. Vị lão phu nhân này trí nhớ siêu phàm, gặp qua một lần đều có thể nhớ rõ. Đông Đình Phong cùng bà gặp mặt một lần nhưng là mười năm trước kia.

“Không sai, Hoắc lão phu nhân, đúng là Đông Căn Chi. Hôm nay Đông Căn Chi là không mời mà tới.”

Đông Đình Phong ngữ khí khiêm tốn, nói.

“A thật sự là hiếm thấy, hiếm thấy. Tiểu Đông là người của công việc, khó mời được, không nay không mời mà tới là tốt nhất đỡ mất công ta phải phái người đi mời người đi theo... Văn Văn, qua bà nội bên này, để mẹ ôm nhiều như vậy rất mệt...”

Nguyễn Nhất Hà vẻ mặt hiền lành ôn hòa, tươi cười giơ bày tay trắng nõn hướng Văn Văn vẫy vẫy.

Ở trong mắt mọi người, Nguyễn Nhất Hà chính là một nữ nhân hiền hòa như vậy.

Nhưng trên thực tế, bà và Võ Tắc Thiên trong lịch sử Trung Quốc rất có nhiều điểm tương đồng. Chỉ khác là Võ Tắc Thiên thay đổi triều đại đưa mình lên làm hoàng đế còn vị này lại hoàn toàn thủy chung ở phía sau bày mưu tính kế giúp Hoắc Kiến Quốc.

Nghe nói nữ nhân này ra tay rất tàn nhẫn, rất lợi hại, sáu mươi năm trước, bà giúp Hoắc Kiến Quốc ngồi lên chức Thủ tướng thì liền từng đem một phiếu đưa toàn bộ những người chống lại vào nhà giam, cũng làm cho tất cả bọn họ chết già trong tù. Cả đời tiêu phi rất nhiều thời gian.

“Mẹ thả con xuống đây đi.”

Văn Văn hôn Ninh Mẫn một cái, nói.

Ninh Mẫn không có buông, vẫn như trước ôm con, bước lên vài bước, cúi người lịch sự nói:

“Lão phu nhân, Hoắc phu nhân, hai ngày này đã phiền hai người chăm sóc Văn Văn. Hôm nay, tôi nghĩ nên mang Văn Văn về nhà.”

“Về nhà? Quay về nhà nào?”

Nguyễn Nhất Hà nghe vậy sắc mặt trắng bệch, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đưa tay lên chỉnh lại chiếc kính mắt viền vàng trên mũi.

Thanh âm đó lộ ra vài phần tức giận, khiến Ninh Mẫn không hiểu sao cảm thấy tinh thần có chút khẩn trương, đang định nói tiếp đã bị cản lại, Nguyễn Nhất Hà không nhanh không chậm tiếp tục nói:

“Ninh tiểu thư, ta nghe nói cô và tiểu Đông đã đăng ký kết hôn, hôn lễ cũng đã định ngày. Không lâu sau, sẽ cùng tiểu Đông cử hành hôn lễ, trở thành con dâu của Đông gia, chuyện đó là thật đi...”

“Là thật!”

Ninh Mẫn gật đầu thừa nhận, nhìn Văn Văn ở trong lòng, mi tâm khẽ nhíu.

“Ninh tiểu thư, cô phải lập gia đình, đó chính là đại hỷ, ta đây là một lão cụ bà này chúc mừng cô, nhìn xem, tiểu Đông là một nam nhân rất ưu tú. Có thể có được người chồng tốt như vậy, đó chính là may mắn cô đã tu luyện ba kiếp.”

“Nói chuyện ngày cho cô nghe, lúc trước ta còn nghĩ làm bà mối cho tiểu Đông, muốn đem cháu gái ta gả cho hắn... Đáng tiếc, trước kia hắn lại cưới một tiểu cô nương xuất thân bình dân. Nghe nói hai vợ chồng không

hòa hợp, nhưng cũng chung sống với nhau được sáu năm. Lúc này hẳn lại lấy cô, còn đem tin tức này cho đám truyền thông biết, có lẽ là hẳn thật tâm coi trọng người. Hôm qua biết cái tin tức kia, ta thật sự cảm thấy mừng thay cho cô.”

“Nhìn xem, hai người thật sự rất đẹp đôi nha!”

“Nhưng mà Văn Văn mang dòng máu của Hoắc gia, là con cháu của Hoắc gia. Cô lập gia đình, lão bà bà cũng phải chúc phúc. Nhưng cô không thể đem đứa nhỏ của nhà chúng ta mang vào nhà người khác.”

“Thật có lỗi, việc này không thể thực hiện được”

Thanh âm dễ nghe, tuyệt đối là hòa ái, biểu tình nhìn qua tuyệt đối là thân thiết, nhưng giọng nói kiểu này lại khẳng định bức người không tha. Tiền Thủ tướng phu nhân trên người có một loại uy lực có thể uy hiếp người đối diện, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ninh Mẫn nghe vậy, tâm tình nguội lạnh, ôm chặt con gái, dùng thanh âm bình tĩnh nói lên ý kiến của mình.

“Lão phu nhân, Văn Văn là con gái tôi, vẫn theo họ tôi... có luật pháp ở Đông Ngải Quốc làm chứng... Đứa nhỏ này thuộc quyền nuôi dưỡng của tôi.”

“Hiện tại Văn Văn đã mang họ Hoắc, ngày đó cô đi tới Ba Thành, chúng ta đã đem tên sửa lại, hộ khẩu cũng đã chuyển vào Hoắc gia

Hoắc phu nhân Quý Như Tịch ôn nhu nói:

“Cho nên, hiện tại, phủ Thủ tướng chính là nhà của Văn Văn.”

Lời này vừa nói ra như mũi dao lạnh buốt đâm thẳng vào người Ninh Mẫn, khiến cô nhất thời không thể tiếp nhận.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 226

“ Không tin sao? Ở đây có máy tính, cô có thể đăng nhập vào hệ thống điều tra, xem xem hộ khẩu của Văn Văn giờ đứng danh nghĩa của ai?”

Một cái Ipap đặt trên bàn trà trước mặt Hoắc phu nhân, bà cong ngón tay gõ một chút, trong lời nói bộc lộ ra một luồng khí không nói nên lời,

Ninh Mẫn buông Văn Văn ra, đi lên cầm cái máy tính cứng nhắc, trở về chỗ cũ, nhìn vào mục ghi tên trang đầu gia phả nhà Hoắc gia, cô trực tiếp có thể tra mục gia phả nhà Hoắc gia, ở hàng tên của Hoắc Khải Hàng , thật sự có thân phận “con gái” tên Hoắc Ninh Văn vậy.

Đông Đình Phong cũng liếc một cái trong lòng trầm xuống, Hoắc gia hành động cũng thật mau lẹ, mà còn không một tiếng động. Anh không ngờ chuyện trước khi xảy ra không nghe thấy tiếng gió nào. Hiển nhiên là tác phong đặc quyền rất nhanh gọn.

“Các người.... các người làm sao có thể không được sự đồng ý của tôi có thể đưa Văn Văn đi đăng ký hộ khẩu?”

Phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt Ninh Mẫn tức giận, một màu xám xịt, kêu lên vừa sợ vừa giận, không có biện pháp nào bình tĩnh lại được

Hoắc phu nhân, Quý Như Tịch thản nhiên nói:

“Chúng ta đương nhiên là có quyền hạn”

Hợp tình hợp lý như vậy, bất giác khiến Ninh Mẫn thấy nức cười gần ba chữ:

“Đặc quyền sao?”

Cầm Quý Như Tịch hơi nhú, rất có dáng dấp của nữ vương, cả người vênh váo hung hăng:

“Ninh Sinh Ca, có vẻ cô đã quên, khi chính cô ở Trung Quốc, bất luận tên hay là hộ khẩu đều là giả mạo, bản thân mình còn không tồn tại, nay cô làm sao quay về là Ninh Sinh Ca, những tư liệu cùng thông tin có trước kia, tôi đã cho người trên hệ thống máy tính xóa bỏ sạch sẽ.”

“Nói cách khác, trước tết nguyên tiêu, sự tồn tại của Văn Văn , chỉ là hộ khẩu đen, Văn Văn không có hộ khẩu, là cô nhi được Hoắc gia nhận nuôi. Cho làm con thừa tự dưới danh nghĩa Hoắc Khải Hàng. Hợp tình hợp lý, hoàn toàn không có làm trái quy định pháp luật, càng không có sử dụng đặc quyền. Bây giờ Khải Hàng là người nuôi dưỡng hợp pháp của Văn Văn, cô không phải”

Ninh Mẫn toàn thân lay động, suýt nữa té xỉu.

Dựa vào, hai người phụ nữ, sao lại xảo quyệt như vậy.

Cô liếc mắt nhìn con gái rúc vào bên thân lộ vẻ mờ mịt. Cô mới rời khỏi hai ngày hai đêm, sau khi trở về con gái lại không còn điều này làm sao cô chịu thua được?

Trên đời này nào có chuyện tiện nghi như vậy!

“Các người đây là đang chui chỗ sơ hở của pháp luật..”

Âm thanh tức giận của Ninh Mẫn đều phát run, để Ipap cứng nhắc lên mặt bàn, trong mắt ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, thiêu đốt tất cả thành tro

tàn, cũng không có biện pháp để tiếp tục giữ phong độ.

Bên cạnh mẹ và hai người phụ nữ liếc nhìn nhau, khiến cho Văn Văn rối bời, ánh mắt cũng u buồn theo___ không hiểu rõ a, bà nội với cụ nội rút cuộc làm gì để mẹ tức giận như vậy chứ? Con bé không khỏi ôm đùi mẹ lên tiếng:

“Không được khi dễ mẹ con, không được khi dễ mẹ con”

Quy Như Tịch nhìn đứa trẻ tức giận rống lên, ngậm miệng, lý trí nói cho bà biết: cãi vã trước mặt đứa trẻ này là không ổn..

“Văn Văn bà nội và cụ nội không khi dễ mẹ con, chúng ta chỉ là cùng mẹ con giảng đạo lý.....mọi người giảng đạo lý, chính là tranh luận, nói lời thật...”

Nguyễn Nhất Hà ôn tồn giải thích cho Văn Văn một câu, bộ dạng chớp mắt như vậy, giống như đang lấy lòng đứa trẻ, còn ngoắc tay một cái:

“Trẻ con trong nhà, nếu nghe người lớn nói chuyện chỗ nào không hiểu, phải ngoan ngoãn đợi, không được xem mồm vào, phải là thực nữ biết kiềm chế, không được chặn ngang khi người khác đang nói chuyện, lại đây, lại đây. Để bà dẫn con qua bên kia chơi, bà nội, cụ nội và mẹ con cần nói chuyện một lát sau đó sẽ tìm con chơi đùa...”

Khi nói chuyện có một bà cụ vẫn đứng sau bà đi lên muốn dẫn đứa trẻ này đi.

Ninh Mẫn cũng hiểu được trong lúc người lớn mâu thuẫn không nên ở trước mặt trẻ con. Nhưng cô không muốn để bà ấy mang con đi, mà lập tức đi hướng ra cửa, dịu dàng dắt con cùng đi.

Trần Tuy canh giữ ở ngoài cửa, cô đem đứa trẻ đưa cho Trần Tuy dẫn ra ngoài, bây giờ đối với người nhà Hoắc gia cô một lòng thù địch, làm sao lại

để người nhà Hoắc gia dẫn đi.

Văn Văn đương nhiên có chút không vui nhưng vẫn bị dỗ đi.

Cửa khép lại cô đi tới.

“Lão phu nhân, cách làm này của Hoắc gia, tôi không tán thành biện pháp này. Tôi là mẹ đã sinh ra Văn Văn, tôi có sáu năm chứng cứ chứng minh đầy đủ, là tôi đã nuôi dưỡng đứa trẻ này, chưa có sự đồng ý của đương sự, các người đã đem đứa trẻ này nhập hộ khẩu Hoắc gia, các người làm vậy coi pháp luật là trò cười sao?”

Ninh Mẫn ép buộc bản thân mình phải nhanh chóng tỉnh táo, muốn cùng cô giảng giải đạo lý, cùng lắm thì lành làm gáo vỡ làm muôi. Tóm lại cô chắc chắn không thỏa hiệp.”

“Ninh tiểu thư, cô rời khỏi Đông Ngải Quốc nhiều năm, đối với điều lệ pháp luật của Đông Ngải Quốc có thể không hiểu rõ, quy định chi tiết Đông Ngải Quốc đầu năm 2009 có đề ra điều : người chưa kết hôn mà sinh con, khi người mẹ đẻ tái giá, người cha đẻ có quyền tranh quyền nuôi dưỡng, đứa trẻ không có hộ khẩu, người cha có quyền tranh quyền nuôi dưỡng, đây là điều lệ mới đề ra, cô có thể lên mạng tra xem có làm trái pháp luật hay không?”

Bà Nguyễn Nhất Hà đem cái quy tắc chi tiết vô cùng quen thuộc, ngữ khí vững vàng lộ ra vẻ tự tin, loại tự tin này đến từ chính kiếp sống chính trị bầy mưu lập kế suốt mấy chục năm của bà.

Ninh Mẫn có chút lơ mờ, phải vậy không?

Cô cầm Ipap tra về quy tắc chi tiết này. Kết quả là có thật. Vẻ mặt cô đen lại.

Cũng do Nguyễn Nhất Hà căn bản đã là một lão hồ ly tinh, làm sao có thể làm chuyện ngu xuẩn đi đầu võ mồm. Khi bà chưa rõ.

“Ninh tiểu thư chúng tôi đã cho cô cơ hội, cô lại lựa chọn người khác, như vậy chỉ có một kết quả, hẳn là cô đã đoán được, Hoắc gia không thể để con cháu lưu lạc bên ngoài đầu đường xó chợ. Đương nhiên chúng tôi không phủ nhận chuyện sự thật cô là người sinh ra Văn Văn. Về sau cô có thể thường xuyên đến thăm Văn Văn, nhưng từ nay về sau cô chỉ có quyền thăm hỏi...”

Một trận tức giận, đang bùng lên trong ngực, nhưng Ninh Mẫn không có cách nào để phản bác được nữa, trên trán đổ đầy mồ hôi.

“Kỳ thật như vậy đối với Ninh tiểu thư mà nói cũng là chuyện tốt”

“Đem theo một đứa con gái riêng vào Đông gia, cô để người đời nhìn tiểu Đông như thế nào đây?”

“Cô lại để Văn Văn chịu đựng ánh mắt của người khác như thế nào?”

“Ở lại Hoắc gia, nó chính là đệ nhất thiên kim cao quý”

“Ra khỏi cửa Hoắc gia, thân phận của nó có bao nhiêu ám muội, cô tự mình biết rõ...”

“Dẫn đến Đông gia, chỉ bồi nhọ tiểu Đông, cũng sẽ để trong lòng Văn Văn từ khi còn nhỏ phải sống trong bóng ma...”

“Cách làm này không để ý tới tình người, còn có chút ngu xuẩn....”

Bà cụ nhẫn nại, nói lời khuyên thấm thía:

“Còn có một chuyện, Ninh tiểu thư, cô và chồng của cô, đều còn trẻ, sẽ có đứa con riêng của mình, đợi đứa trẻ này, từng ngày từng ngày cất tiếng khóc chào đời, xin hỏi cô có bao nhiêu sức lực để chăm sóc Văn văn? Sơ

sãy là chuyện khó tránh khỏi. Tôi cảm thấy nếu như kết quả là như vậy, đối với tất cả chúng ta đều là chuyện tốt.”

“Thật xin lỗi, lão phu nhân, mặc kệ bà nói hay như thế nào, chuyện này ta vẫn không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý”

Ninh Mẫn lạnh lùng nói:

“Vân Vân là tôi mang thai 10 tháng, trải qua sinh tử không dễ dàng gì mới sinh ra, mấy năm nay, tôi ở trên người Vân Vân tôi tổn không ít tâm huyết. Các người làm sao có thể ngang ngược đoạt đi đứa trẻ không nói lý lẽ như vậy? Hoắc Khải Hàng đâu, tôi muốn gặp Hoắc Khải Hàng. Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, tôi muốn nói chuyện với anh ấy...”

Ngữ khí có chút hung ác, có điểm tàn nhẫn, cảm giác muốn chạy đến, như muốn cùng người ta phân thắng bại, rất hung hăng.

Bà cụ nhất thời thu hồi lại ý cười, sắc mặt cứng nhắc, lộ vẻ mặt mất hứng, đẩy đẩy cái kính Lưu Tô màu bạc.

“Ninh tiểu thư, cô còn muốn dày vò Khải Hàng nhà tôi đến bao giờ?”

Lời nói này, phần lớn là trách mắng, giọng nói đàm phán của nữ chính trị thể hiện không hoài nghi gì:

“Bảy năm trước cùng nó vui vẻ là cô, bảy năm sau, đem nó dày vò người không ra người, quỷ không ra quỷ cũng là cô.”

“Lúc này nó càng kỳ quái hơn, còn vì cô ngay cả quả thận của mình cũng không cần,...đem toàn bộ cơ hội tranh cử đánh mất,thiếu chút nữa là đưa cả tính mạng..”

“Nó là người đàn ông được nuôi dưỡng từ nhỏ để lãnh đạo quốc gia, lúc bình thường, chỉ có người ta nhượng bộ nó, nó có khi nào đi nhượng bộ

người khác chứ?”

“Ở bên người cô, nó xem như thật lòng thật dạ, dồn hết tâm tư, anh nếu như thật lòng yêu cô ấy, thì nên hồi tâm chuyển ý, canh chừng an toàn dùm nó, từ nay về sau cuộc sống của các người hòa thuận vui vẻ, cô lựa chọn người chồng hiện tại của cô, căn bản là không quý trọng nó.”

“Đương nhiên, về điểm này, chúng tôi không có biện pháp chỉ trích, dù sao lúc đầu, chúng tôi cũng có chỗ sai, nay, cô đã không còn phần tình cảm năm đó nữa, nhìn người đã từng yêu ghét bỏ, tùy ý giày xéo, cũng chỉ có thể than một tiếng, ông trời trêu người.

“Hiện tại nó không được ở bên cạnh cô, chỉ muốn giữ lại đứa trẻ này, đó cũng là chuyện cực kỳ bình thường.”

“Tại sao, chẳng lẽ, đến tình cảnh bây giờ, cô cũng không muốn dùng phần tình cảm trước kia, nghĩ cho nó đến con gái mình cũng nhất định cắt bỏ sao?”

“Ta nói, Ninh tiểu thư, cô làm như vậy có phải cố tình gây sự hay không?”

“Cô có thể suy bụng ta ra bụng người một chút hay không, xem Tiểu Hàng đối đãi với cô cũng không tệ, đừng kéo chuyện này thêm to nữa.”

“Có ý nghĩa sao?”

“Hoắc gia nhà chúng tôi không có đoạt, chỉ là đem đứa nhỏ nhận lại, đứa trẻ của Hoắc gia thì nên sống ở Hoắc gia.”

Một câu rồi lại một câu luôn có đủ lý lẽ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 227

Nguyễn Nhất Hà chính là người như vậy, có thể đem đen đổi thành trắng, sống có thể cải là chết, có thể hiểu lý lẽ trong chuyện tình cảm, sở trường hướng đúng tử huyết con người mà đâm__ người phụ nữ này lúc còn trẻ, là chuyên gia đàm phán, nét dịu dàng chính là lớp nguy trang của bà.

Ninh Mẫn ghen lời một chút, nhưng rất nhanh cô cười lạnh, châm chọc một câu:

“Hoắc bộ trưởng kia ở bên ngoài có bao nhiêu con trai con gái, sao các người không đi nhận hết lại, lại chạy tới chỗ tôi đoạt con gái của tôi,.... tóm lại tôi không đồng ý...”

Về chuyện Hoắc Trường An ở bên ngoài sinh một đồng con tư sinh (con riêng), với Hoắc gia mà nói, không nghi ngờ gì là chuyện hết sức mất mặt, là cấm kỵ.

Nhưng phản ứng của bà cụ rất bình tĩnh:

“Chỉ có huyết thống của Hoắc gia, Hoắc gia sẽ nhận lại, những thứ Hoắc gia không nhận, cho tới bây giờ đều không phải của Hoắc gia mà ra.”

Lời nói này , có ý gì?

Bỗng dưng Ninh Mẫn sửng sốt. Chẳng lẽ tất cả những người gọi con gái riêng, con tư sinh, đều không phải huyết thống của Hoắc gia?

Điều này có thể nói rõ vấn đề gì?

“A Ninh an tâm một chút, chớ nóng nảy”

Đông Đình Phong vẫn luôn lắng nghe, cũng luôn quan sát hai người phụ nữ này. Kẻ xướng người họa thật sự rất ăn ý, rất nhanh tấn công Ninh Mẫn từ hai mặt để cô không có sức phản kích.

Anh nhìn ra được: hai người phụ nữ của Hoắc gia đều có chuẩn bị mà đến.

Anh vỗ vỗ vai cô trấn an, đối diện với ánh mắt còn thoáng nét cười, dùng ánh mắt để biểu lộ một ý tứ : em nên bình tĩnh một chút, chuyện này để anh xử lý.

Ninh Mẫn vì nhìn thấy được ánh mắt thoáng nét cười này mà trong lòng căng thẳng đã thư giãn một chút, gật gật đầu.

Đông Đình Phong nhìn về hướng hai người phụ nữ thản nhiên như vậy, tiếng vang của âm thanh vang lên rất từ từ, tiếng nói rất dễ nghe, đồng thời biểu lộ một loại tự tin và chắc chắn hiếm thấy.

Loại tự tin cùng chắc chắn, kỳ thật bản thân Ninh Mẫn cũng đã chuẩn bị, chỉ là lo lắng sẽ hoảng loạn, hơn nữa cô là vì đối mặt với hai người phụ nữ này, mà tâm tình khẩn trương vô cùng.

Cô nghe được người đàn ông của mình nói mấy câu như vậy:

“Hành vi ỷ thế hiếp người này của Hoắc gia, nếu truyền đi thì quả thật không hay”

“Hoắc lão phu nhân, tôi tin, bà thực sự muốn nhận lại đứa cháu này của Hoắc gia, nhưng bà cũng phải lo lắng một chút đến tâm tình của người làm mẹ”

“Bất luận như thế nào, Hoắc gia chưa bao giờ đồng ý mẹ đưa trẻ, mà lại đem hộ khẩu của đứa trẻ trực tiếp chuyển đi, cho dù các người có chen chỗ sơ hở của pháp luật, chiếm được sự ủng hộ của pháp luật, vậy đạo đức kia ở đâu?”

“Một khi công khai. Hành vi của Hoắc gia một gia tộc đệ nhất Đông Ngải Quốc dù sao vẫn nợ người đời một lời giải thích.”

“Lão phu nhân, lợi dụng quyền lợi để tranh đoạt quyền nuôi dưỡng, đến lúc đó có người nói Hoắc gia không công bằng hay không?”

“Con mắt của quốc dân đều sáng như tuyết”

“Lúc này tôi chỉ muốn nói một câu, vì đứa bé này, làm náo loạn đến tòa án, hai bên đều không có mặt mũi, điều này sẽ là tin giật hót nhất Đông Ngải Quốc, hoặc kinh động toàn cầu, trong lịch sử của Đông Ngải Quốc sẽ vĩnh viễn bôi lên một vết như vậy.”

Lời nói này hướng hai người phụ nữ bày tỏ một thái độ rất rõ ràng : anh Đông Đình Phong có thể vì vợ mà vứt bỏ thể diện của Đông gia.

Rất có trọng lượng nha!

Hiệu quả kinh người!

Nguyễn Nhất Hà cùng Quý Như Tịch liếc nhìn nhau một cái cả hai cùng giữ im lặng.

Điều tối kỵ nhất của đại gia tộc là mặt trái của tin tức.

Nhất là người trong tổng tuyến cử, một tin tức bất lợi nào cũng sẽ khiến người đó không được trúng tuyển.

“Tiểu Đông , anh cứ phải cùng Hoắc gia đối chọi là sao? Tôi cảm thấy anh nên cố gắng khuyên nhủ vợ mình thì hơn..”

Sau một lúc lâu, bà cụ mới nói một câu, ngữ khí rất chậm, còn uống một ngụm trà, hai tay chống lên gậy, ngồi nghiêm chỉnh.

“Thái độ của vợ tôi còn ở đó, thật xin lỗi, tôi rất tức giận, đây là người vợ duy nhất của tôi..... cho nên, về quyền nuôi dưỡng Văn Văn, tôi cũng có hứng thú.....à , nói như vậy Đông Đình Phong tôi có thể không cần mặt mũi, chỉ không biết Hoắc gia có dám hay không bất cứ giá nào giống tôi vạch áo cho người xem lưng.”

Đông Đình Phong kéo vợ ngồi xuống sofa, tư thế ngồi rất thanh thản.

Có thể ở trước mặt “Đệ nhất phu nhân” biểu hiện người thoải mái như vậy, mặc dù lời nói mang ý dọa dẫm, Ninh Mẫn nghĩ, phỏng chừng toàn Đông Ngải Quốc, không có mấy người.

“Đông Đình Phong, chuyện cả hai đều thiệt, thật sự không nên anh là người thông minh như vậy nên biết làm chuyện gì”

Quý Như Tịch thản nhiên nhắc nhở.

Đông Đình Phong cười nhợt nhạt, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như có lửa giận bùng lên, vì câu nói này, anh đã đoán trước các bà ấy muốn làm gì.

“Chính xác, các người tính rằng tôi sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế, mới vội vàng đem Văn Văn nhận trở về, cái kiểu nhận tổ tông kiểu này, nói trắng ra, đơn giản chính là xuất phát từ suy tính lợi ích mà ra”

Anh thở ra một hơi nhàn nhạt, ngón tay ở trên tay vịn sofa mềm mại gõ một chút:

“Hai vị phu nhân thật đúng là có thể vòng vo, chuyện làm ra vậy, vốn dĩ là hướng đến tôi..”

“VẬY ĐỪNG CHO TÔI VÒNG VO NỮA!”

“NÓI ĐI, CÁC NGƯỜI MUỐN THẾ NÀO MỚI BẰNG LÒNG TRẢ LẠI QUYỀN NUÔI DƯỠNG VẦN VẦN CHO A NINH.”

Lời vừa nói ra trong lòng Ninh Mẫn run lên, thì ra đây mới là mục đích thật sự của bọn họ : bọn họ lấy Vần Vần ra làm văn vẻ như vậy.

Kỳ thực cô nên đoán ra được. Hoắc gia làm sao có thể để ý đứa trẻ này. Nếu là sớm để ý, Hoắc Khải Hàng cũng không đến mức tìm sáu năm trời, mới tìm được mẹ con cô.

Cô ở chỗ nào, vị Hoắc phu nhân Quý Như Tịch hẳn là biết rõ nhất.

Nhưng người ta vẫn tùy ý mắt nhắm mắt mở để cháu gái của mình mang thân phận con gái riêng lưu lạc bên ngoài. Chẳng qua muốn để con trai bảo bối của bà ấy lấy người khác.

Cuối cùng không sắp xếp được mới để Hoắc Khải Hàng tìm được cô.

“Tiểu Đông lời nói này của anh thật khó nghe”

Bà cụ lại một lần nữa mở miệng, nói một câu thản nhiên, có lực trong câu nói, mơ hồ trách cứ anh nói chuyện không giữ lại chút thể diện tình cảm nào.

Đông Đình Phong nhún nhún vai:

“Thật xin lỗi, nói lời động lòng người , tôi chỉ nói cho vợ tôi nghe mà thôi”

Bà cụ không sáng không tối tiếp một câu:

“Tiểu Đông đúng thật là thương vợ”

“Điều đó, cưới vợ về, chính là để chồng thương”

Đông Đình Phong nhàn nhạt đáp trả ha ha : “Chồng không thương vợ, cưới về chỉ nhìn mặt nhau, thật sự không có ý nghĩa gì. Chuyện này tôi đã trải qua một lần, hiểu rất rõ, cho nên , nay tôi rút được kinh nghiệm xương máu, dám vì hạnh phúc của mình làm việc không được chùn bước.”

Bà cụ cười cười không rõ ý tứ hàm xúc: “VẬY thì phải nói một tiếng thật sự chúc mừng Tiểu Đông rồi”

“Cảm ơn nhiều”

“ Không cần khách khí”

“Tiểu Đông, hai nhà Hoắc Đông cũng là quan hệ thông gia, gấp bó với nhau suốt đời.....”

Bên cạnh đột nhiên Quý Như Tịch lại dùng ngữ khí cường điệu nhắc nhở.

Lúc này Đông Đình Phong chỉ cười không nói, không có đáp lại, ánh mắt lạnh như băng, nhìn ánh mắt có thể hiểu rõ anh hoàn toàn không nhận loại quan hệ này.

Bà cụ xem xét lại cười cười, âm thanh uyển chuyển hài hòa : “Tiểu Đông, bất luận trong lòng anh nghĩ như thế nào, thì cô nhỏ anh cũng là con dâu thứ ba Hoắc gia chúng tôi, đây là sự thật, chẳng qua lúc đầu sự tình xảy ra quá đột ngột, không kịp để làm hôn lễ, tăng quan hệ này, bất luận Đông Gia muốn lau chùi như thế nào cũng không thể chùi sạch được.”

Nghe đến đây, cuối cùng Ninh Mẫn đã hiểu rõ thân phận thực sự của Đông Đình Phong__ con của Hoắc Trường Nhạc con trai thứ ba của Hoắc gia.

Trong lòng càng hỗn loạn.

Thân là con cháu Hoắc gia, anh lại khoác áo trưởng tôn Đông gia, nhìn mẹ đẻ của mình sống như thực vật ngủ một giấc rất dài, anh giấu diếm thân phận của mình như vậy là vì cái gì?

Chẳng nhẽ cái chết của cha anh, và chuyện mưu sát của cậu anh đều là Hoắc gia gây nên sao?

Điều này sao có thể?

Lúc này, cô nhìn người đàn ông mở miệng thản nhiên, vẻ mặt cười như không cười, tỏa ra một tầng sương lạnh.

“Đáng tiếc a, Hoắc Trường Nhạc chết sớm, con trai của Hoắc Trường Nhạc cũng bị hại chết, hai vị phu nhân cảm thấy dưới tình huống này, Đông gia và Hoắc gia có thể tiếp tục duy trì quan hệ tốt sao?”

“Chuyện xảy ra năm đó, chỉ là chuyện ngoài ý muốn”

Bà cụ nhắc lại : “Hơn nữa người nên xử phạt, không phải đã xử phạt rồi sao? Hai nhà Đông Hoắc vẫn cứ căng thẳng như thế, sẽ chỉ khiến cho người thân thêm đau lòng mà kẻ thù thì vui mừng.”

“Cho nên, hai vị muốn dùng phương thức nào để cởi bỏ mối giao tình 30 năm đã đông lại giữa hai nhà Đông Hoắc đây?”

Đông Đình Phong thuận thế mà hỏi “ Liền hôn!”

Bà cụ nhả ra hai chữ, sau đó dùng đạo lý cận kề nói: “ Chỉ cần hai nhà Đông Hoắc có quan hệ thông gia, Văn Văn có thể lấy thân phận tiểu thư thông gia đi ở nhà Đông gia một thời gian dài,.....bên ngoài có thể công bố Văn Văn nhận bà Đông làm mẹ nuôi.....Văn Văn sẽ không bị thân phận con

gái riêng bị người đời cười chê xem thường,,, có thể sống thoải mái dưới ánh mặt trời.”

“Chậc, cách nghĩ này đích thực là chu đáo”

Đông Đình Phong âm thanh lạnh lùng, miễn cưỡng.

“Vậy không biết lão phu nhân muốn đối tượng liên hôn này là ai?”

Nguyễn Nhất Hà sao có thể không nghe ra ngữ khí giấu cợt của anh, nhưng không có vòng vo:

“Em gái của anh Đông Lôi”

Ninh Mẫn ngẩn người ra. Nhưng Đông Đình Phong một chút bất ngờ cũng không có.

“Tiểu Đông, bà già này nghe nói trước kia em gái anh và Kiều gia đã hủy hôn lễ. Bây giờ Hoắc gia muốn cùng Đông gia liên hôn là thích hợp nhất__ Hoắc Khải Nam, 25 tuổi là em họ của Khải Hàng, mặc dù chỉ đứng bên họ hàng, nhưng cũng là đứa trẻ xuất sắc của Hoắc gia, giữ chức vụ chính trong pháp viện, lại là người ngay thẳng thật thà, tuổi tác so với em gái anh rất phù hợp.”

Bài tính toán này thật là tỉ mỉ. Nhưng gương mặt của Đông Đình Phong đã hoàn toàn lạnh xuống.

“Thật xin lỗi, chuyện hôn nhân đại sự của em gái, người làm anh như tôi, không có cách nào thay nó làm chủ được”

“Tiểu Đông không có cách quyết định, nhưng có thể cùng trưởng bối tham khảo ý kiến, anh quay về cùng với ông anh và mọi người trong Đông gia nói một tiếng, oan gia không dễ gì hóa giải được.....sau khi liên hôn,

trong lòng mọi người đều yên ổn, Hoắc gia mạnh , Đông gia cũng mạnh, Hoắc gia mà sụp đổ, Đông gia có thể chống chọi được bao lâu?”

Lời nói của Nguyên Nhất Hà còn chưa nói hết đã bị Đông Đình Phong đánh gãy, chen vào:

“Thật xin lỗi, một chuyện liên hôn không làm tôi suy nghĩ. Con gái nhà Đông gia không cần phải thông qua liên hôn để củng cố lợi ích, cha tôi mất sớm, mẹ lại coi em gái như viên ngọc quý trên tay, tôi là anh trai chỉ mong nó được gả cho người nó muốn, mà không bị tôi lấy ra làm bàn đạp. Ngoài liên hôn còn có một kế hoạch hợp tác khác, không biết các người có hứng thú muốn biết không...chỉ cần có hứng thú báo vào hòm thư an toàn, tôi sẽ cho người đem kế hoạch đến cho mấy người...”

Đông Đình Phong hoàn toàn cự tuyệt, ngược lại còn đưa ra ý tưởng của mình.

Quý Như Tịch nghĩ nghĩ, cùng mẹ chồng Nguyễn Nhất Hà trao đổi ý kiến qua ánh mắt, cũng rõ ràng, người này nhất thời khó thuyết phục được, chuyện liên hôn, vẫn nên cùng người nhà Đông gia bàn bạc, lại trả lời vào một hòm thư, muốn xem xem trong hồ lô của anh cất giấu được thuốc gì.

Đông Đình Phong nhớ lại, gọi một cuộc điện thoại cho người phát bưu điện.

Không đến một lúc Quý Như Tịch đã nhận được một văn kiện, dùng tay mở văn kiện ra , xem xong , con mắt trừng lớn, bộ dạng như muốn ngất xỉu, mà lại hoảng sợ đứng lên nói một câu:

“Những thứ này, anh lấy ở đâu?”

Ninh Mẫn ngẩn ra, nhìn chồng thân nhiên phủ bụi trên vai, vẻ mặt hững hờ.

“Ở đời không có bức tường nào mà gió không thổi qua. Nếu muốn người ta không biết trừ phi đừng có làm, hai vị phu nhân tôn quý, Đông Cẩn Chi tôi cũng không có cầu gì, chỉ muốn sống những ngày an nhàn cùng vợ mình, không biết hai vị có tác thành cho không...?”

Ngụ ý mường phần rõ ràng. Trong không khí có chút khẩn trương.

Ngay lúc này cửa đột nhiên mở ra, có người vội vàng chạy như điên vào:

“Không tốt, không tốt rồi, Hoắc thiếu vì cứu tiểu thư, hai người đều bị xe đâm vào.... trên mặt đất toàn là máu, toàn máu a.....”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Cô cảm thấy có một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy mình kèm theo đó một giọng nói ôn hòa hiền hậu và trầm tĩnh vang lên:

"Đừng lo lắng. Thả lỏng người ra. Đến bệnh viện rồi, bác sĩ sẽ kiểm tra cho em. Không sao đâu."

Cô gật đầu dựa vào lồng ngực của hấn.

Trong giây phút khó khăn này, may mắn có hấn bên cạnh.

Cô vịn vào hấn, cảm xúc hỗn loạn, ánh mắt bối rối phiêu đảng, không biết làm thế nào, liền cúi đầu, nhìn cánh tay đang đặt tại thắt lưng mình, cả cánh tay đầm máu, mùi máu tươi giống như mùi thuốc sát trùng xộc vào làm cô gay mũi, cảm giác ghê tởm trào lên khiến cô không thể chịu nổi.

Cô giãy mạnh ra khỏi vòng tay hấn, hỏi y tá toilet ở đâu, liền chạy thẳng vào.

Đông Đình Phong ngẩn ra, kinh hãi, vội đuổi theo, nhìn thấy cảnh cô chạy nhanh đến nhà vệ sinh nữ, vịn vào bồn rửa tay xả nước như điên.

Hấn sốt ruột muốn đi vào, nhưng bên trong lại có nhiều phụ nữ đang ra vào "hoạt động".

Hấn không thể đi vào, chỉ có thể đứng ở nơi gần nhất, lo lắng khi nghe từng đợt âm thanh ói mửa của cô.

Trước kia, tham gia các tiệc rượu, hễ thường thấy có mấy người con gái vì nghề nghiệp, vì muốn kiếm được tiền, hoặc hạng mục nào đó, sẽ liều mạng uống rượu,--uống rất nhiều, khó tránh sẽ bị ói. Hễ gặp không ít người: ở ven đường, phòng rửa tay, ở trong góc nào đó, ói tới xanh ruột. Lúc ấy, hễ cũng không quan tâm lắm, nhưng hôm nay, hễ chính mắt nhìn thấy nàng ói, tâm can phát lạnh, trái tim vọt lên trên yết hầu.

Hễ đứng tại chỗ hồi hộp, không nhin được hỏi:

"A Ninh, em có sao không?. A Ninh."

Ninh Mẫn không trả lời, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn như bùn nhão, cô liều mạng lấy nước hắt lên mặt, muốn cho chính mình tỉnh táo lại.

Lúc này, có một nữ bác sĩ từ bên trong đi ra, không nhin được chăm chú nhìn hễ, cảm thấy người đàn ông này rất đẹp, rất có khí chất, hơn nữa trông rất quen, nhưng không biết đã gặp ở đâu.

Cô ta không ngừng suy đoán, liếc nhìn cảnh tượng bên trong WC, đến gần hỏi:

"Người phụ nữ đang ói đến xanh mặt kia là bà xã của anh?"

Đông Đình Phong không kiên nhẫn đáp một câu:

"Đúng!"

Nữ bác sĩ mỉm cười, khi thấy hễ có vẻ rất nóng vội, lên tiếng an ủi một câu:

"Không cần lo lắng quá, phụ nữ mang thai đều bị như vậy. Lúc đầu có thai sẽ bị như thế này, không có việc gì. Á, tại sao trên tay anh lại có nhiều máu đến vậy?"

Đông Đình Phong đột nhiên xoay người lại, nhìn chăm chăm nữ bác sĩ, ban đầu định giữ nữ bác sĩ này lại cẩn thận hỏi bệnh tình của bà xã, ai mà ngờ một câu nói của cô nàng làm hấn cứng người, hấn đành miễn cưỡng thu hồi cánh tay, hít một hơi sâu, hỏi lại:

"Cô nói cái gì? Mang thai?"

"Ói dữ dội thế kia? Không phải mang thai thì là gì?"

Đông Đình Phong giật mình kinh hãi!

Không, đó là kinh ngạc đến ngất người, hoàn hoàn toàn toàn là bộ dáng bị kinh ngạc đến ngất người, hoàn hoàn toàn toàn không có phản ứng.

Đúng vậy, một tích tắc kia, đại não hấn trở nên trống rỗng, biểu tình đại ra.

Nữ bác sĩ kia xem xét một hồi, thấy người đàn ông anh tuấn kia nghẹn họng nhìn mình trân trối, bộ dáng khiếp sợ, nở nụ cười:

"Ồ, đừng nói là chưa biết nhé! Chúc mừng, có người ba chuẩn như anh, có gen tốt như vậy, nhất định có thể sinh ra một đứa bé rất xinh đẹp".

Rốt cục ba hồn bảy vía của Đông Đình Phong cũng nhập xác, hít sâu một hơi, trái tim nhảy lên mừng như điên, tuy hấn nghe rõ tiếng cười cùng lời chúc mừng của nữ bác sĩ, nhưng vẫn hỏi:

"Thật sao? Thật sao? Cô ấy thật sự mang thai ?"

Lời vừa nói ra không che dấu nổi sự vui mừng trong thanh âm, hai mắt hấn tỏa sáng như hai ngọn đuốc, rất chói mắt, nữ bác sĩ đột nhiên cảm thấy được ánh mắt này rất có thể giết người trong vòng một nốt nhạc, quên mất phải trả lời.

Đông Đình Phong lại nở nụ cười, cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị thoái hóa thành ngu ngốc mất thôi, vấn đề này, tại sao hẳn lại đi hỏi một người phụ nữ xa lạ về vấn đề này?

Cô ta không phải bác sĩ riêng của bà xã hẳn, lại càng không phải bà xã hẳn, cô ta làm sao có thể biết?

Đầu óc hẳn xoay vòng.

Vì quá hồi hộp, cho nên hẳn bất chấp tất cả xông vào, dọa phụ nữ bên trong hoảng sợ thét chói tai:

"Người này bị làm sao thế? Sao có thể tùy tiện xông vào WC nữ như vậy?"

Nữ bác sĩ kia thấy thế thì kinh hãi, miệng mở to đến nỗi có thể nhét vừa quả trứng gà, vội vàng chạy theo kêu lên:

"Ấy, đây là nhà vệ sinh nữ, anh đừng cao hứng quá như thế, về nhà đi ăn mừng sau."

Đông Đình Phong không biết Ninh Mẫn đang ở đâu, khẩn trương tới cực độ, hẳn không thèm để ý tới người khác nghĩ như thế nào, xem hẳn như kẻ điên cũng không sao, bây giờ hẳn chỉ nghĩ tới bà xã của hẳn, cõi lòng tràn đầy kinh hỉ xem kỹ nơi bụng vẫn còn bằng phẳng của bà xã, không nghĩ nhiều, lảng lảng mở miệng nói một câu:

"Tôi thuộc nhóm máu AB - RH âm tính. Trần Tuy, thay tôi chăm sóc bà xã thật tốt, tôi cùng bác sĩ đi truyền máu, chỉ có nhóm máu của tôi mới phù hợp."

Hẳn không thèm để ý những người đó có phản ứng gì, cúi đầu ôm lấy mặt của bà xã, nở nụ cười cổ vũ:

"Không có việc gì đâu! Chờ anh."

"Cám ơn!"

Cô nắm lấy vạt áo hăn, cúi đầu nói một câu cảm kích.

"Muốn cảm ơn anh, vậy thừa dịp lúc này suy nghĩ lại, em đã làm sai những gì? Rồi thành khẩn khai báo."

Hăn cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, đỡ cô ngồi xuống, bước nhanh vào phòng cấp cứu.

Chốc lát sau, y tá chạy đến báo cho cô biết: "Đã tìm được nhóm máu thích hợp. Đang truyền máu, anh ta không có việc gì!"

Đến tận bây giờ, Ninh Mẫn mới có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặt khác, trong đầu mới có khoảng trống để suy nghĩ chuyện khác, bắt đầu tự hỏi, câu nói của Đông Đình Phong trước khi đi là có ý tứ gì.

Sau hai ba lần chữa trị, Hoắc Khải Hàng ngồi yên tại chỗ, trên trán băng một dải lụa trắng, chăm chú nhìn Ninh Mẫn, tuy gần trong gang tấc, nhưng lại xa nghìn trùng, cảm giác này làm lòng hăn tràn từng đợt chua xót.

Khi xác định Văn Văn không có việc gì, hăn mới có tâm tư xử lý những việc khác.

Hăn cúi đầu hỏi Khởi Hác Quân:

"Chiếc xe kia sao lại bị thế này?"

"Xe không thắng được. Theo cửa hông tiến vào chuyển giao hàng hóa. Phía đông hiểu rõ chủ phòng họp biết sửa chữa, trong xe được trang bị rất nhiều máy tính và thiết bị, vì mới đem đi tân trang, nên tất cả thiết bị cũ đều được thay thế bằng thiết bị máy móc mới."

"Về việc tự dừng thẳng xe lại không hoạt động. Tôi đã điều tra xong."

"Tôi đã biết!"

Hoắc Khải Hàng gật đầu.

Hai mươi phút sau, Đông Đình Phong mặc áo lông từ phòng cấp cứu đi ra, một tay ấn bông khủ trùng lên tay kia.

Khi lướt qua Hoắc Khải Hàng, hắn đứng lên, thấp giọng nói một câu:

"Cám ơn!"

Đông Đình Phong dừng một chút, thản nhiên nói:

"Tôi không phải làm vì cậu."

Hắn chỉ vì bà xã hắn, dù biết không nên cho người ngoài biết nhóm máu của mình, hắn vẫn làm.

"Mặc kệ thế nào, tóm lại vẫn phải cảm ơn anh!"

"Không cần!"

Ninh Mẫn đứng lên, phức tạp nhìn hai người đàn ông trong chốc lát, cuối cùng, khó kìm lòng nổi đi lên ôm cổ Đông Đình Phong, cẩn thận xem kỹ một chút, nhẹ giọng nói:

"Sắc mặt anh hơi xanh xao, chờ trở về, em sẽ hầm chút thức ăn bổ sung dinh dưỡng cho anh!"

Đông Đình Phong nở nụ cười, ôm lấy gương mặt trắng bệch của cô:

"Cái này so với hiến máu cũng chẳng khác nhau là mấy! Anh hàng năm đều hiến máu. Nhìn lại mới thấy, hiện tại sắc mặt kém chính là em kìa....."

Cô sờ sờ mặt.

Hắn đỡ cô cùng ngồi xuống, để cô dựa vào hắn, cùng nhau chờ kết quả.

Đột nhiên Hoắc Khải Hàng cảm thấy rất đau lòng, trái tim tựa như phát nổ mạnh, đỡ tường đứng lên, kéo lê chân đau, hướng thang lầu bên kia mà đi. Trong lòng một mảnh khổ sở.

Hắn cảm thấy chính mình rất vô dụng: trơ mắt nhìn thấy đứa nhỏ bị trọng thương, đến mức khó cứu được, khi đứa nhỏ bị sốc vì thiếu máu, hắn cũng không giúp được gì.

"Hoắc thiếu, anh có khỏe không?"

Hác Quân đi theo ra ngoài, vẻ mặt tràn ngập lo lắng.

Làm sao mà khỏe cho được, phải nhìn người con gái mình yêu dựa vào ngực một người đàn ông khác, chẳng khác nào lấy dao xẻ thịt lóc xương hắn.

Hoắc Khải Hàng trưng ra bộ mặt cười so với khóc còn khó coi hơn, không nói gì.

Đồng thời, hắn nảy ra nghi hoặc:

Đông Đình Phong sao lại nhóm máu AB - RH âm tính?

Hắn nhớ rõ trong hồ sơ của hắn ghi nhóm máu là: AB

Việc này, rất kỳ quái !

Sau đó, tin tức được truyền đến tai người nào đó.

Người này sau khi nghe xong, thân nhiên nói một câu:

"Là do việc lấy DNA của Đông Đình Phong cùng ghép đôi với Hoắc Ninh Văn nên mới vậy!"

Nếu thật sự là do nhóm máu của Hoắc Ninh Văn, thì đó chắc chắn là tai họa, tuyệt đối phải diệt trừ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Mười giờ sáng, Văn Văn được đẩy từ phòng cấp cứu ra, chuyển qua phòng bệnh, Ninh Mẫn nữa bước cũng không có rời khỏi.

Bác sĩ chữa trị lần này là chủ nhiệm khoa hệ, nói: “Khoảng mười giờ, đứa bé có thể tỉnh lại.”

Nói cảm ơn, cô ở lại canh chừng, nắm lấy tay con gái, nhìn khuôn mặt tái nhợt của vợ mình, không ăn không uống, trong lòng Đông Đình Phong đau nhói.

“A Ninh, em ăn chút gì đi.”

“Em không có đói bụng.”

“Vậy em uống chút nước nhé.”

“Em không khát.”

“A Ninh, em nghỉ ngơi một chút...”

“Không sao, em vẫn chịu được.”

Đây là giường bệnh lớn, cô ngồi bên cạnh, canh chừng con gái, chờ đợi bé con tỉnh lại...có lẽ chỉ có như vậy mới có thể ổn định cái cảm giác nôn nóng trong lòng của cô.

Đông Đình Phong đứng ở bên cạnh cô, nhìn cô bây giờ không có cái gì quan trọng bằng con gái, là cha mẹ, hẳn hiểu được cảm giác này.

Khuynh Văn của cô, người kế thừa dòng máu của cô, là sinh mạng của cô, là thiên sứ nhỏ mà cô bất chấp ánh mắt người đời sinh ra, là tất cuộc sống của cô trong sáu năm qua, phản ứng này của cô cũng là bình thường.

Đàn ông hay phụ nữ, trong lúc làm cha làm mẹ, sẽ có cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Người được sinh ra, thông qua tình dục mà hoàn thành, phụ nữ sẽ thai nghén còn đàn ông là gieo quả.

Không thể phủ nhận, trong quá trình hoạt động này, đàn ông hay phụ nữ đều đạt được khoái cảm của cơ thể, nhưng sau đó thì sao?

Khi tinh trùng và trứng kết hợp, phụ nữ sẽ chịu gian khổ mang thai 10 tháng.

Trong quá trình thai nghén dài đằng đằng, cảm thụ một sinh mệnh đang dần hình thành ở bên trong, nhìn cơ thể mình từng chút từng chút thay đổi: thắt lưng phì, mặt thũng, những thứ này cũng không đáng là gì, quan trọng là.. đứa nhỏ dần lớn lên, một một ngày rồi một ngày bụng phụ nữ sẽ to ra, tình cảm mẹ con trong 280 ngày đêm, hô hấp cùng nhau, sinh mệnh liên nhau được hình thành.

Đứa nhỏ, là thịt trên người phụ nữ, cho nên phụ nữ đa số sẽ cưng chiều con cái hơn. Đây là bản năng của những người làm mẹ.

Mà đàn ông, bọn họ không có cảm thụ được sự rung động của sinh mệnh trưởng thành trong cơ thể.

Đàn ông làm cha, cái loại tình thương của cha chỉ được hình thành khi đứa trẻ được sinh ra, được bồi dưỡng từng chút, từ từ mới sâu nặng thêm.

Ví dụ như hấn yêu thương Đông Kỳ, là sau khi hấn biết được Đông Kỳ là con ruột của hấn, tình cảm này là do ngày qua ngày tiếp xúc với nhau, thấy đứa nhỏ ngây thơ, cảm động mà thành.

Đây là một tình huống thực tế.

Văn Văn là con gái của cô, là cục thịt trên người cô, cô vì bé mà bất chấp tất cả, hấn biết, chỉ là không lẽ lại có cảm xúc khác thường.

Với hấn, bây giờ cô không chỉ là mẹ của Văn Văn, mà còn là vợ của hấn, mẹ của con hấn, mà cô lại không để ý quan tâm cho mình như vậy khiến hấn rất đau lòng bắt đắ dĩ nhưng không đành lòng trách mắ cô...

Hoắ Khả Hàng cũng canh giữ ở bên cạnh, bác sĩ có khuyề hấn nằm trên giường nhưng hấn không chịu, cứ ngồi ở trong phòng như vậy.

Hai người đàn ông, một người phụ nữ, một đứa bé, ở chung một phòng như vậy, không khí cũng có chút quỷ dị, nhưng hai người đàn ông này ai cũng không muốn rời đi.

Trên đường tới đây, Cố phu nhân, Quý Như Thương và Hoắ lão phu nhân Nguyễn Nhất Hà đã biết nhìn thấy.

Biết đứa nhỏ không có chuyện gì, Nguyễn Nhất Hà cũng không có nói gì, chỉ là xoa đầu Văn Văn, ánh mắt nhìn Đông Đình Phong một lúc mới dời đi.

Quý Như Thương thì cười nói với Đông Đình Phong: “Đông thiếu, Khả Hàng và Sinh Ca, một người là cha một người là mẹ của Văn Văn, cậu là gì? Nếu tôi ,à là cậu, tôi sẽ thức thòi mà rời khỏi đây. Nếu bị người ta chụp được, thì lại là tiêu đề của giới giải trí mất.”

Đông Đình Phong thản nhiên nói: “Phủ thủ tướng đã không sợ thì tôi là người Đông gia, sợ cái gì chứ?”

Đến nay phủ thủ tướng còn chưa nói với bên ngoài chuyện Hoắc Khải Hàng có con gái, cũng vì chuyện này nếu không xử lý tốt, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến danh dự của Hoắc gia.

So với Đông gia, Hoắc gia còn muốn thể diện hơn.

Quý Như Thương thấy không tổn hại được hẳn, ánh mắt lãnh đạm liếc Ninh Mẫn một cái, đỡ Hoắc lão phu nhân rời khỏi đây.

Một khắc kia, Đông Đình Phong cảm thấy cái nhìn kia chứa nhiều ý nghĩa.

5 giờ chiều, Lăng Châu đến đây.

Ninh Mẫn nhìn thấy mẹ đến, ngây ngốc một hồi lâu.

Lăng Châu ôm chặt con gái nói: “Là Căn Chi điện thoại cho mẹ, kêu mẹ nấu chút cháo loãng khi Văn Văn tỉnh lại sẽ được ăn, còn có cậu ta nói cả ngày con cũng không có ăn gì, nên mẹ nấu nhiều một chút. Nhất định phải ăn một chút, con như vậy cậu ta sẽ lo lắng lắm. Mẫn Mẫn, dù con là người lớn nhưng cũng lo cho đứa bé trong bụng chứ.

“Văn Văn, đừng nghe bà cô của con nói bừa, Văn Văn mãi mãi là tâm can bảo bối của mẹ, ...ngoan, đừng khóc, có đói bụng không, bà ngoại có nấu cháo cá cho con ăn kia, vẫn còn nóng, lại đây mẹ đút cho con ăn có được không?”

Ninh Mẫn để cho mẹ cô nâng Văn Văn dậy, chính mình thì đi lấy chén nhỏ múc cháo ra, muốn đút lại bị Văn Văn một tay gạt đi, chén cháo nóng hổi cứ như vậy đổ đầy giường.

“Văn Văn, con làm cái gì vậy?”

Trên tay, trên mặt, trên mặt đất toàn là cháo, Ninh Mẫn không khỏi giật mình quát một câu.

“Mẹ không đáp ứng, con sẽ không ăn.”

Văn Văn bốc đồng kêu lên, vẻ mặt ương ngạnh.

Hoắc Khải Hàng thấy thế, không khỏi trầm mặt xuống:

“Văn Văn, sao con có thể không nói lý lẽ vậy hả.?”

Đứa nhỏ này lợi dụng bệnh mà làm nũng đây mà.

Nước mắt Văn Văn lăn chả rơi xuống, lời kéo chần chui vào trong, ngay sau đó tiếng khóc huh u huh u truyền tới.

Ninh Mẫn cũng không có nói lời hứa hẹn gì, cũng không có mềm giọng dỗ dành, mà là đứng lên, muốn đi ra ngoài lau chùi sạch sẽ trước.

Mới đi được vài bước, đột nhiên Văn Văn kéo chần ra, khóc càng lớn hơn, bật ngồi dậy:

“Mẹ đừng đi, mẹ đừng đi, Văn Văn sai rồi. Văn Văn không nên yêu cầu mẹ như vậy....”

Đứa nhỏ từ trên giường bò xuống cũng, cũng bỏ Lăng Châu đang muốn đỡ, không quan tâm vết thương và đau đớn trên người, nghiêng ngã chạy tới.

Ninh Mẫn xoay người ô lấy con gái bảo bối của cô, hai mẹ con đều khóc.

Khóc một hồi, Ninh Mẫn ẵm Văn Văn lên giường, giữ sạch một bên giường, rồi mới đút cháo cho bé ăn.

Bây giờ, Văn Văn rất ngoan ngoãn, ăn hết nửa chén cháo, sau đó rúc vào trong lòng Ninh Mẫn, khăn trương ôm cô thật chặt, bộ dáng giống như sợ mẹ lại bỏ bé một mình mà rời đi.

Ninh Mẫn vỗ nhẹ lên cơ thể nhỏ bé của bé, mắt nhắm nghiền, cái gì cũng không nghĩ tới, không bao lâu cũng ngủ.

Vừa tỉnh dậy, trời đã sáng, hôm qua mẹ cũng không có về, canh giữ ở bên cạnh, là y tá vào đo nhiệt độ, đánh thức họ.

Y tá đo nhiệt độ cơ thể xong rồi đi, Ninh Mẫn lại ngủ thêm một chút, mãi đến 7 giờ, Lăng Châu mới kêu cô dậy:

“Dậy rửa mặt đi, sau đó đi gặp Cẩn Chi. Đêm qua, sau khi con ngủ cậu ta đi về lấy vài bộ đồ cho con, rồi ở lại luôn, ở bên ngoài sofa cả đêm. Bây giờ hình như đi mua đồ ăn sáng thì phải...”

Ninh Mẫn gật đầu, đi rửa mặt sau đó thay một bộ đồ, ra ngoài đã thấy điểm tâm đã có trên bàn, Văn Văn đã thức dậy, Hoắc Khải Hàng đang nói chuyện với bé, hỏi bé còn đau không, bé con chu miệng nhỏ nói đau, nhưng có thể chịu được.

“Người đâu.”

Ninh Mẫn nhẹ giọng hỏi mẹ.

“Ra ngoài rồi.”

Cũng phải, nhìn cha con bọn họ tốt như vậy, hấn ở lại rất khó chịu.

Ninh Mẫn cũng không có lập tức đi theo ra ngoài, mà rửa mặt rồi cho Văn Văn ăn sáng trước.

Hoắc Khải Hàng một mực ở bên cạnh lẳng lặng nhìn: Hai mẹ con họ ở trước mặt, xinh đẹp đáng yêu như vậy chỉ cần vươn tay là chạm tới, nhưng

mà với hân thì lại xa tận chân trời.

“Ba ba, có muốn ăn không?”

Âm thanh mềm mại của Văn Văn hỏi hân, trong ánh mắt tràn đầy yêu thích, so với trước đây càng thích hơn.

“Con ăn đi, ba không có đói.” Hân lắc đầu nói.

Hân xoa tóc con gái, ôn nhu mềm mại, khiến trái tim hân mềm nhũn.

Đây là cốt nhục của hân.

Ninh Mẫn nhìn hân một cái, trên mặt toàn là râu ria xanh chành, che kín cằm, tóc không giống như lúc làm việc được trao chuốt tỉ mỉ, mà có phần rối loạn, mang theo chút gợi cảm, giữa lông mày có biểu lộ sự mến yêu, đó là biểu hiện của người làm cha.

Lòng của cô run lên, trước kia vô số lần cô nghĩ tới có một ngày một nhà ba người đoàn tụ với nhau, mơ ước gương vỡ lại lành, nhưng là hiện thực không như vậy, bây giờ chỉ là cảnh còn người mất, sớm đã không còn tâm tình năm đó, cũng không còn nghĩ đến. Chỉ có nhìn nhau nhưng không nói gì.

Im lặng, cô múc thêm chén cháo cho hân, nhẹ nhàng nói:

“Ăn một chút đi, dạ dày của anh không tốt.”

Hân lẳng lẳng nhìn, mũi đau xót, nghĩ tới trước kia, sáng sớm cô đi tới phòng kêu hân dậy, chuẩn bị kem đánh răng, giúp hân phối quần áo, theo dõi hân ăn sáng có khi cô sẽ đích thân làm cho hân ăn, từ tận được cho đến khi ăn rất ngon, cô dưỡng dạ dày của hân đến mức kén chọn rồi.

Khi đó, loại hưởng thụ này chỉ có mình hân, là độc quyền của hân.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Ngày 9 tháng 2 năm 2012, tám giờ sáng ở đại sảnh phòng khám bệnh, bệnh nhân đến đây đăng ký cũng không nhiều, mấy người đang xếp hàng, ai cũng thấy được một màn:

Một người đàn ông anh tuấn kéo một người phụ nữ xinh đẹp, xếp hàng thứ nhất, người đàn ông thỉnh thoảng cúi đầu nhìn cô ấy, khóe miệng luôn mỉm cười, môi cô ấy cong lên, gắt gao dựa vào bên cạnh người đàn ông, hai mắt sáng long lanh. Nhìn qua rất là ân ái. Hẳn là một đôi vợ chồng mới cưới.

Mỗi người luôn có bản năng trời sinh thưởng thức những thứ xinh đẹp, với ân ái thì luôn hâm mộ.

Mà ân ái và cả xinh đẹp đều trên người đàn ông và phụ nữ này, ánh mắt sẽ không kìm được mà nhìn chăm chú, khóe môi cong lên, có sự hân hoan, có cảm khái: tình yêu luôn tồn tại.

Xếp hàng phía sau đôi nam nữ đó là một người phụ nữ trung niên.

Bà đang mỉm cười, nhìn cô gái mặc quần áo màu tím xinh đẹp ở trước mặt, đột nhiên châu đầu thấp giọng cười nói bên tai người đàn ông:

“Nè, sao lòng bàn tay anh toàn mồ hôi vậy. Còn khăn trương hơn em nữa..”

Người đàn ông vươn ngón trỏ ra, búng lên trán cô một cái, nói hai chữ:

“Bướng bỉnh.”

Hành động kia, tràn ngập yêu thương, cưng chiều.

Cô gái che cái trán, chớp chớp đôi mắt, xì một tiếng cười.

Nụ cười kia, sáng ngời mà vui sướng, đôi mắt giống như ánh mặt trời chiếu sáng.

Người đàn ông cũng bị mê hoặc bởi nụ cười của cô, vòng tay qua ôm chặt cô vào lòng, không coi ai ra gì nói bên tai cô:

“Tuy đây không phải là lần đầu làm baba nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được tư vị làm ba. Aizzz, cái tư vị này thật kỳ diệu....”

Hắn nói xì xào bên tai cô, lúc nói chuyện cả người tràn đầy ánh sáng hạnh phúc.

Người phụ nữ trung niên nghe được miệng cười càng thêm rõ ràng.

Đến lượt đăng ký, người đàn ông nho nhã lễ độ nói với nhân viên bên trong cửa sổ tính tiền một câu:

“Chuyên gia khám bệnh khoa phụ sản, tôi muốn lấy số gặp bác sĩ Hoài. Cảm ơn!”

“Xin lỗi! Muốn gặp bác sĩ Hoài cũng cần phải hẹn trước mười ngày! Hôm nay, danh sách đã đầy... Nếu không, tôi đổi bác sĩ chuyên gia khác cho ngài..”

“Tôi chỉ muốn gặp bác sĩ Hoài. Tôi đã có hẹn trước với bác sĩ Hoài. Cô có thể điện thoại hỏi một chút.”

“Xin chờ một chút.”

Nhân viên công tác gọi một cú điện thoại, cuối cùng cũng cho lấy số.

Chờ bọn họ lấy bệnh án và giấy khám sức khỏe rồi đi, mọi người mới bắt đầu nói nhỏ:

“Xem ra là đến kiểm tra coi có thai hay không..”

Người phụ nữ ttrung niên kia nói.

Một chú bên cạnh cũng khen một câu:

“Người đàn ông này thật anh tuấn... người con gái cũng xinh đẹp..”

Sau đó một cô gái trẻ dẫn chương trình nói tiếp:

“Sao tôi thấy người đàn ông đó rất quen mắt nhỉ..”

“Đúng vậy, trước đó tôi thấy trên tạp chí tài chính và kinh tế thấy một người, bộ dáng rất giống anh ta nha.. Người đó tên gì nhỉ? Để tôi nghĩ coi...”

“Danh nhân ở Ba Thành, Đông Đình Phong phải không?”

“Đúng, đúng chính là anh ta... chú cũng thấy trên tạp chí phải không?”

“Có nhìn qua một chút..”

“Có phải rất giống hay không?”

“Cũng phải, có chút giống nhau! Người này điển hình là bản sao của Đông đại thiếu...”

“Ha, vừa rồi tôi nên chụp hình bọn họ lại mà đối chiếu...”

“Đúng đó.”

Những người này đâu biết rằng người vừa rồi đi bên cạnh họ, vốn không phải bản sao, mà là trăm phần trăm Đông đại thiếu...

Dĩ nhiên Đông Đình Phong và Ninh Mẫn không nghe được những lời này, vì thời điểm đó bọn họ đã bước vào phòng khám.

Vị chuyên gia này tên là Hoài Tú, là một người trên năm mươi tuổi bác sĩ chủ nhiệm khoa phụ sản, rất nổi tiếng ở Quỳnh Thành. Hôm nay, bà khám bệnh cho sáu người.

Đăng ký trước, là do Đông Đình Phong kêu Trần Tụy nhờ quan hệ, bằng không muốn lấy số trước của bà, thật đúng là một chuyện khó.

Phòng khám của bác sĩ Hoài Tú rất lớn.

Thấy đôi vợ chồng đi tới, đột nhiên ánh mắt bác sĩ Hoài Tú sáng ngời, nhìn kỹ người con gái xinh đẹp, bình tĩnh nhìn chăm chăm Đông Đình Phong, không khác, ánh mắt rất quen, cảm giác người đàn ông này khí thế hiên ngang, trên người lộ ra hơi thở khác người ta.

Bà vừa nghĩ người này lớn lên có chút giống vị danh nhân kia, vừa mỉm cười hỏi Ninh Mẫn:

“Muốn khám gì?”

Ninh Mẫn ngồi xuống, cúi đầu nói: “Kinh nguyệt đã ngừng hơn mười ngày, tôi muốn kiểm tra xem..”

Bác sĩ Hoài gật đầu cười, lại hỏi: “Tháng trước kinh nguyệt là ngày mấy? cũng vài ngày rồi hết sao? Tháng trước có sinh hoạt vợ chồng không?”

Ninh Mẫn trả lời từng câu một.

Bác sĩ Hoài mở bệnh án ra, cái gì kiểm tra nước tiểu, siêu âm, kiểm tra máu.... Nói kiểm tra xong thì tới đây..

Đông Đình Phong và Ninh Mẫn cũng giống như những cặp vợ chồng bình thường, lấy mấy thứ đó kiểm tra từng bước một. Năng lực của bệnh viện trung tâm tương đối mạnh, áp lực khám bệnh không lớn, quá trình chờ kết quả cũng không lâu, khoảng chừng một tiếng, Ninh Mẫn đã kiểm tra xong, lôi kéo chồng cô trở lại phòng khám bác sĩ Hoài.

Bác sĩ Hoài nhìn qua bản báo cáo được in ra, mỉm cười nói:

“Chúc mừng, theo kết quả kiểm tra, cô đã mang thai bảy tuần. Trước mắt thai nhi hết thấy đều bình thường, cơ thể của người mẹ cũng tốt, sau này chỉ cần đúng ngày đi khám thai là được. Có điều, những tháng đầu, có một vài chuyện cần chú ý...”

Bác sĩ Hoài nhìn thấy đáy mắt người đàn ông phía trước lóe lên niềm vui sướng, hai tay vững vàng vịn vai vợ mình, một bộ dáng rất quý trọng, hiển nhiên, bảo bối trong bụng người con gái này là trân bảo mà người đàn ông này tha thiết ước mơ, nhưng hãn cổ bình tĩnh, chỉ khẽ mỉm cười, sau đó dùng một loại ngữ khí trầm thấp hỏi:

“Chuyện gì?”

“Ba tháng đầu mang thai không được sinh hoạt vợ chồng. Chờ sau ba tháng đứa bé phát triển bình thường, cơ thể người mẹ cũng không có phản ứng gì không tốt, mới có thể thích hợp vận động một chút... Muốn em bé khỏe mạnh, những phúc lợi này, là một người ba đúng chuẩn thì phải hy sinh..”

Giọng nói bác sĩ Hoài trêu chọc, nhân gia ta đây là một bác sĩ rất có ý đức và y phẩm rất tốt nha.

Ninh Mẫn nghe vậy, mặt đỏ lên, cảm thấy mắc cỡ quá.

Đông Đình Phong thì im lặng cười: “Đây là tất nhiên. Cảm ơn, bác sĩ Hoài đã nhắc nhở.”

“Vậy thì tốt. Đi về đi! Chăm sóc cho tốt, hai vị có điều kiện tốt như vậy, sau này, em bé nhất định sẽ rất thông minh.”

Bác sĩ Hoài gom các tờ giấy khám bệnh lại, ghi kết quả.

Đông Đình Phong vuốt tóc cô, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói:

“Bác sĩ Hoài, lúc trước tôi từng nghe thất thúc nói qua, bệnh viện trung tâm thủ đô bác sĩ Hoài ở khoa phụ sản rất có thành tựu. Mặc kệ là lâm sàng, học vấn đều là nhân tài kiệt xuất, nếu hôm nay tôi muốn mời bác sĩ Hoài phụ trách khám tha và các chuyện khác cho bà xã của tôi, không biết bác sĩ có đồng ý hay không?”

Bác sĩ Hoài đang viết liền ngừng lại, ngẩng đầu tò mò hỏi:

“Không biết thất thúc của cậu là ai?”

Vừa rồi bà nhận điện thoại của chồng bà, kêu bà khám cho một người tên Ninh Mẫn, lại không rõ người này là ai, mà khiến ông chồng bà thối gió bên gối rồi.

“Đông Diệu Tuấn ở Ba Thành.”

Bác sĩ Hoài lập tức trừng mắt nhìn, đứng lên vỗ trán, kinh ngạc nói:

“Trách không được tôi cảm thấy khuôn mặt này rất quen? Thì ra cậu là Đông đại thiếu, trách không được.... aizzz, tha thứ cho ánh mắt vụng về của tôi, bình thường rất ít xem tài chính kinh tế gì gì đó, đối với mấy chuyện này tôi chẳng để trong lòng...”

Bác sĩ Hoài sẽ phụ trách khám cho Ninh Mẫn, cứ như vậy được quyết định.

Đông Đình Phong còn hỏi bác sĩ Hoài những điều cần chú ý khi mang thai, có chút không nhớ kịp, hần liền ghi vào điện thoại, cứ thật tình như vậy, khiến bác sĩ Hoài cười không ngừng, nói với Ninh Mẫn:

“Đông thiếu phu nhân thật có phúc.”

Rời đi, Đông Đình Phong nắm tay Ninh Mẫn, khoe miệng cong lên, một bộ dáng vui mừng.

Ninh Mẫn hé miệng khẽ cười: “Chúc mừng, Đông tiên sinh, cuối cùng anh cũng được như nguyện.”

Đông Đình Phong nhéo gương mặt cô: “Ừm... thật đáng ăn mừng. Lúc trước anh còn suy nghĩ, anh cố gắng như vậy, nếu em còn không có tin tốt thì Đông tiên sinh là anh đây phải chạy vào bệnh viện kiểm tra chất lượng tinh trùng rồi. May mắn, Đông thiếu phu nhân đã dùng hành động trực tiếp để chứng minh, cố gắng của anh đã có kết quả.”

Lời này khiến Ninh Mẫn cười rộ lên, hai mắt xấu hổ liếc hần, bên má đỏ hồng, thật xinh đẹp.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 231

Hắn nhìn thấy trong lòng liên rung động, kéo cô đi nhanh về phía trước đi vào một góc khá bí mật, một tay vịn lưng cô, cúi trở đỡ giữ hông cô, một tay đỡ gáy cô.

Một loạt động tác quá nhanh, hai tay cô liền theo bản năng ôm chặt hông của hắn, ngẩng đầu, môi hắn vừa đưa tới gần cô, tiện đà dò xét vào trong, hung hăng mút lấy đầu lưỡi của cô, chiếm đoạt miệng của cô—

Giờ phút này, hắn dùng hành động trực tiếp để biểu đạt niềm vui sướng rung động trong lòng hắn.

Mới hôn thôi, đến lúc thờ dốc, hắn mới dừng lại, lấy trán hắn cọ vào trán cô, hôn một cái thật sâu, mới oán trách nói:

“Bà xã hư, ... tại sao không nói cho anh biết sớm.. bây giờ anh nghĩ lại mà chồn sợ.. Em nên nói với anh.. bằng không anh không biết kiềm chế...”

Ngón tay hắn búng lên trán cô, cái búng nhẹ nhàng cứng chiều:

“Không được, anh phải gọi điện thoại cho mẹ, để mẹ đến đây một chuyến, còn mời chuyên gia dinh dưỡng...”

Hắn buông cô ra, cảm xúc thất thường muốn gọi điện thoại.

Ninh Mẫn vội vàng ngăn hắn lại: “Đừng làm rộn lên như vậy. Mẹ anh vừa mới trở về Ba Thành, anh lại kêu mẹ anh vội quay lại, như vậy mà được sao? Em cũng không cần chuyên gia dinh dưỡng gì hết, nấu cơm gì gì

đó, em đều làm được, bằng không, còn có mẹ chăm sóc em..aizzz, Đông Đình Phong, anh đừng có chạm dây thần kinh loạn như vậy được không?”

Đông Đình Phong cười ôm chặt cô: “Được, được, tất cả nghe theo em.”

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống này có mấy chuyện khiến hân vui sướng, hình như rất ít, mà khiến tâm tình hân kích động như vậy thì càng ít hơn.

Từ nhỏ đến lớn, hân là trưởng tôn Đông gia, trên người có kỳ vọng của ông nội, gánh vác mỗi thù của cậu và cha, chịu trách nhiệm chăm sóc mẹ và em gái.

Từ đó đến giờ, kế hoạch của hân mỗi ngày luôn trải qua, rất yên tĩnh, khẩn trương, ngày qua ngày không chút gợn sóng, cũng không có niềm vui gì. Trên con đường sự nghiệp rất thuận lợi, cũng lấp đầy tâm hồn trống rỗng của hân.

Nhưng với sự xuất hiện của cô, một thế giới như tờ giấy trắng được nhuộm nhiều màu sắc khác nhau, vì vậy mà hân cũng nắm được các loại tư vị mà trước nay chưa từng có: lo được lo mất, không được như ý, mê muội, ghen tuông, vui sướng, ngỡ ngàng.....

Hôm nay, cô vừa mang lại một loại tư vị khác: đúng, cảm giác làm ba—khẩn trương.

Ninh Mẫn dịu dàng cười, ôm chặt người đàn ông này cùng chia sẻ niềm vui đơn giản--- nhớ đến 7 năm trước cô mang thai Văn Văn, trong lòng có chút chua xót, bây giờ cô lại được người đàn ông này nâng niu trong lòng bàn tay, cảm giác này, không thể chỉ dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung.

Hai người ôm nhau, lúc này điện thoại vang lên, là của Ninh Mẫn.

Lấy từ trong túi nhỏ ra, vừa nhìn, lông mày cô nhíu lại, nhẹ nhàng nói:

“Là Hoắc Khải Hàng..”

Đông Đình Phong vịn hông của cô, tâm tình đang vui vẻ vì vậy mà bị phá hư, nói:

“Nghe đi..”

“Ừm”

Tay cô chỉ vẽ một cái, liền nghe, trong điện thoại liền nghe được giọng nói của Hoắc Khải Hàng:

“Mẫn Mẫn, em đang ở đâu?”

“Ở trên đường.”

“Có thể đến bệnh viện lầu mười sáu phòng làm việc của Nghê Mịch không...”

“Sao vậy?”

“Kết quả kiểm tra máu của Văn Văn có vấn đề, kết quả chuẩn đoán là thiếu máu cấp tính...”

Ninh Mẫn vừa nghe, trong nháy mắt sắc mặt cô trắng bệch.

Điện thoại rơi xuống đất.

Đông Đình Phong dắt Ninh Mẫn đi vào phòng làm việc lầu mười sáu, bác sĩ chuyên gia khoa máu, Nghê Mịch.

Người này là bác sĩ chủ nhiệm khoa máu ở bệnh viện Quỳnh Thành, có kinh nghiệm lâm sàng dồi dào, là một vị tiền bối trong y học.

Bọn họ đi vào, bác sĩ Nghê Mịch và Hoắc Khải Hàng đang cúi đầu nói chuyện, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đang nói tới cái gì, thì nghe được tiếng

mở cửa, bọn họ ngẩng đầu lên.

Lông mày Hoắc Khải Hàng nhíu chặt, vẻ mặt bác sĩ Nghê cũng rất khó coi.

“Cô là Ninh Sinh Ca mẹ của Văn Văn đúng không?”

Nghê Mịch đứng lên, chào một tiếng với cô.

“Vâng, là tôi.”

“Mời ngồi, cô tới đúng lúc, cũng đỡ cho tôi phải giải thích lại một lần nữa.”

Nghê Mịch chỉ vào chỗ trống bên cạnh Hoắc Khải Hàng, nhưng ngay sau đó, ánh mắt liền dừng lại trên người Đông Đình Phong, hỏi một câu:

“Anh không phải là Đông đại thiếu ở Ba Thành sao!”

“Đúng vậy! Bác sĩ Nghê, ông nói xem, rốt cuộc tình trạng bây giờ của Văn Văn như thế nào?”

Đông Đình Phong vừa đỡ Ninh Mẫn ngồi xuống, vừa hỏi thăm bệnh tình của Văn Văn.

Cảm thấy rất ngạc nhiên nha, mặc dù Nghê Mịch không có chính thức gặp Đông thiếu, nhưng không ăn thịt heo, thì không thấy heo chạy sao, Đông Đình Phong là người như thế nào, ông tự nhiên biết, cho nên càng buồn bực: đột nhiên Hoắc thiếu ở đâu ra một đứa con, mẹ của con bé thì đi cùng với người đàn ông khác, có danh tiếng hiển hách,--- đây là tình hình gì a?

Dĩ nhiên, chuyện này không cần ông quản, ông chỉ cần quan tâm tình trạng của bệnh nhân.

Ông cũng không nói nhiều mà đưa tấm hình và bệnh án ra cho ba người xem:

“Là như vậy, căn cứ theo kết quả kiểm tra, cũng với những biểu hiện ban đầu cho thấy: huyết sắc tố và tiểu cầu rõ ràng khác hẳn với người bình thường. Bước đầu chẩn đoán là thiếu máu cấp tính.”

“Loại bệnh này, một loại chia làm hai loại: một là cấp tính, biểu hiện lâm sàng, phát bệnh nhanh chóng, tình trạng thiếu máu tăng nhanh, ở khía cạnh khác huyết sắc tố cũng sẽ giảm mạnh xuống... còn tủy, và nhiều bộ phận sinh trưởng khác cũng sẽ giảm chức năng, ba tuyến tể bào máu rõ ràng giảm bớt, không phải do tuyến tể bào máu tăng nhiều, tuyến dịch lim-pha có tỉ lệ phần trăm tăng nhiều.”

“Một loại khác: là thiếu máu mãn tính, biểu hiện lâm sàng là: phát bệnh chậm, thiếu máu, tình huống bị lây nhiễm nhẹ, sơ đồ cấu tạo khác...”

“Vừa rồi tôi đã nghiên cứu với các bác sĩ khác, con gái của hai người thuộc về bệnh thiếu máu mãn tính. Nói cách khác bệnh mãn tính này nhưng đang phát triển bệnh theo hướng không tốt. Nghiêm túc mà nói: bệnh này đang trrong phạm vi bệnh cấp tính..”

“Nói như vậy, bệnh thiếu máu mãn tính có thể trị liệu qua các loại thuốc để duy trì, hiệu quả trị liệu rất tốt, căn bản không có ảnh hưởng gì tới cuộc sống, nhưng mà bệnh thiếu máu cấp tính, biện pháp duy nhất để trị khỏi là tiến hành phẫu thuật cấy ghép tủy.”

Nói tới đây, Nghe Mịch dừng lại, trên cơ bản, ý tứ của ông đã nói lên tất cả, mấy người này đều rất thông minh, nên chắc đã hiểu.

Sắc mặt Ninh Mẫn cực kỳ âm đạm, để bệnh án trên tay cô xuống, thật ra thì cô cũng không phải nhân viên chuyên nghiệp, đối với mấy cái bệnh án này, có xem cũng không hiểu, nhưng cô biết một chuyện, tình huống của Văn Văn nhất định không tốt.

“Cấy ghép xương tủy. rất khó tìm ra tủy phù hợp. Cha mẹ với con cái độ phù hợp tủy cũng chỉ có năm mươi phần trăm, anh chị em ruột thì phù hợp hai mươi phần trăm, quan hệ họ hàng thì có độ phù hợp thấp nhất, mà tìm xương tủy của người bình thường thì xác suất là một trên ba vạn người. Tuy nói tủy phù hợp năm mươi phần trăm có thể tiến hành cấy ghép, chỉ là nếu xuất hiện phản ứng bài xích, thì chỉ có nước chờ chết..”

Đối với chuyện cấy ghép tủy, Ninh Mẫn đã từng tìm hiểu, lúc trước ở Trung Quốc, cô có nhận nuôi một đứa trai, mẹ nhóc vì cấy ghép tủy thất bại mà chết, nên cô nhận nuôi Chương Nghi.

Cô vừa nghĩ tới bộ dáng lúc chết của mẹ Chương Nghi, dạ dày liền quặn đau.

Lông mày Nghê Mịch nhăn lại, vuốt ve cây bút máy trong tay nói:

“Đây chính là nguyên nhân tôi kêu hai người đến. Tôi và Hoắc Khải Hàng đã biết được chút ít tình huống, tôi cảm thấy nên kêu tất cả người nhà tới để kiểm tra tìm tủy phù hợp, chuyện này rất gấp, bên kho tủy chúng tôi cũng sẽ tiến hành tìm kiếm nhanh nhất. Nếu thật sự không tìm được, cuối cùng chỉ có một biện pháp, hai người mau sinh thêm một đứa con.

“Nói chung, dữ liệu y tế bắt đầu từ một người bảo thủ. Cho nên Ninh tiểu thư có độ tương xứng trên 25% có khi cao gần 40% thậm chí lên tới 50%. Theo tình huống của Hoắc Khuynh Văn, bây giờ chỉ cần dùng được vật để trị liệu, hoàn toàn có thể chống đỡ được tới lúc em trai hay em gái của bé được sinh ra, sau đó tiến hành phẫu thuật..”

“Cho dù đến lúc đó xứng hình không thành công, thì cũng có máu của chị em ruột hoàn toàn giống nhau, chúng tôi lại tiến hành phẫu thuật một lần nữa, tỷ lệ thành công vô cùng lạc quan...”

Nghe đề nghị này trong lòng cô run lên, nhìn thoáng qua gương mặt âm trầm của Hoắc Khải Hàng mà cười khổ nói:

“Bác sĩ Nghê, tôi đã kết hôn rồi..”

Dừng lại một chút, cô cần môi nói: “Có một việc, tôi muốn hỏi một chút, hai người cùng mẹ khác cha, xương tủy có tỉ lệ phù hợp là bao nhiêu?”

Nghê Mịch ngẩn ra, nhìn nhìn Hoắc Khải Hàng, lại liếc nhìn Đông Đình Phong đang nhú mày, đột nhiên hiểu ra cái gì, do dự một chút nói:

“Ninh tiểu thư, cái này chênh lệch rất nhiều, hơn nữa, về phần máu cũng không thể tiến hành phẫu thuật. Cô cũng hiểu, con gái cô có nhóm máu AB-RH âm tính..”

“Có thể chồng tôi cũng là nhóm máu AB-RH âm tính.”

Ninh Mẫn cắt ngang.

“Cùng cha cùng mẹ xác suất xương tủy thành công rất cao. Nếu như an hem sinh đôi thì xác suất 100%, không thể so với cùng mẹ khác cha... cho nên, cụ thể làm như thế nào, hay là đợi tất cả mọi người trong nhà đến đây kiểm tra sau đó các người tự quyết định đi..”

Lời nói của Nghê Mịch khiến lỗ tai Ninh Mẫn ong ong.

Lúc rời đi, Ninh Mẫn cảm thấy đường đi dưới chân mình như sợi bông mềm, nếu không phải có Đông Đình Phong đỡ cô, chỉ sợ cô đã ngã xuống từ lâu rồi.

Hoắc Khải Hàng đi cuối cùng, nhìn người con gái của mình lại được một người đàn ông khác đỡ di, hần năm chặt tay, kéo cà vạt, dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong đầu trống rỗng.

Đông Đình Phong không có đỡ Ninh Mẫn về phòng bệnh ngay, mà đưa cô xuống lầu, tìm một cái ghế thoải mái ngồi, để cô bình tĩnh một chút.

Thời tiết thật tốt, tâm tình của bọn họ cũng giống như cáp treo, trước một khắc đưa người lên bầu trời cao, vô cùng vui sướng, sau một khắc từ bầu trời cao vút liền vọt xuống, ngã đến tan xương nát thịt.

Hắn nghe được vợ hắn thì thảo nói, không có nghe rõ, liền hỏi một câu:

“Cái gì? Em nói gì hả?”

“Em nói Văn Văn vốn có một người em trai ruột, là em trai sinh đôi, nhưng.. đã chết.. Lúc vừa được sinh ra đã chết...”

Ninh Mẫn dựa vào ngực hắn, khổ sở nói.

Có cái gì đó chợt lóe trong đầu Đông Đình Phong, trong lòng hắn nhảy lên một cái, cảm giác rất kỳ quái.

Nhưng hắn vẫn không bắt được cái cảm giác rung động này, im lặng suy nghĩ một chút, vỗ vỗ vai cô, an ủi nói:

“Đừng suy nghĩ nhiều. Nhất định sẽ tìm được tùy thích hợp! Hiện tại lo lắng nhiều quá, cũng không được gì. Yên tâm, tình huống của Văn Văn không quá nghiêm trọng, không phải đã nghĩ ra biện pháp chữa trị sao...”

Bọn họ ngồi ở dưới lầu một chút, rồi mới lên lầu.

Đi vào phòng bệnh, Ninh Mẫn thấy mẹ cô đang dạy Văn Văn học bài, bé con gặp cô, ngọt ngào kêu một tiếng. Chờ nhìn thấy Đông Đình Phong phía sau cô, lông mày bé khẽ nhướng, ngược lại hí mắt cười một tiếng, rất biết điều hỏi:

“Chú Đông tốt..”

“Văn Văn tốt..”

“Cám ơn chú Đông, mẹ nói với con là chú Đông lấy máu của mình cứu con. Đại ân lớn như vậy không thể chỉ nói cám ơn không được, hay là vậy đi, con thơm chú một cái, coi như báo đáp, chú cảm thấy thế nào?”

Bé con dựa vào trên giường híp mắt cười nói, hai mắt lóe sáng khiến người ta thấy rõ sự thông minh của bé, cái miệng nhỏ cong cong, lộ ra bốn cái răng trắng như tuyết, bộ dáng khi cười lên, thật giống như mẹ của bé.

“Có phải chú nên cảm thấy vinh hạnh không?”

Đông Đình Phong nhìn, cười một cái, đi tới ôm bé con lên, cơ thể mềm mại trong lòng kích thích tình thương người cha của hẳn.

Hai tay bé con ôm cổ hẳn, cái miệng nhỏ nhắn chu ra hôn một cái trên mắt hẳn.

Một mùi sữa ập tới khiến Đông Đình Phong nhịn không được xoa xoa tóc đứa nhỏ, nói:

“Ôi, thật là thơm.”

Bé con híp mắt cười.,

Đông Đình Phong hỏi bé có nhức đầu không, bé nói có một chút, liền dựa vào trong lòng hẳn không chịu dời đi, thừa dịp mẹ vào phòng rửa tay, bé liền nhích qua lặng lẽ nói bên tai Đông Đình Phong:

“Chú Đông, thật ra con rất thích chú. Nhưng bà cô nói chú là người chia rẽ mẹ và ba cháu... chú Đông, chú đừng chia rẽ họ được không? Nếu chú trả mẹ cháu cho baba, cháu nghĩ cháu sẽ thích chú hơn.”

Nghe được yêu cầu này, khiến Đông Đình Phong cười khở.

Hẳn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Vân Vân, chú Đông và mẹ cháu đã kết hôn. Bà cô của cháu nói vậy thôi. Đừng tin, Mẹ cháu và ba cháu không thể sống cùng nhau là có rất nhiều nguyên nhân. Con còn nhỏ, chú không có cách nói cho con hiểu. Vấn đề ở đây không phải là có trả hay không. Chú rất vui vì cháu thích chú, nếu có thể sau này con có thể xem chú như ba cháu..”

“Nhưng con có ba rồi..”

Vân Vân nhú mào, nghiêm túc nói: “Mỗi người chỉ có một người ba.”

“Vậy thì làm cha nuôi như thế nào?”

Đông Đình Phong yêu cầu tiếp.

Vân Vân suy nghĩ một chút: “Kêu ba cũng được, Nhưng chú sẽ cướp mẹ của cháu sao?”

“Sẽ không. Con chỉ có thêm một người ba nuôi yêu thương con.. có muốn hay không, chúng ta ngéo tay nào..”

Đông Đình Phong vươn ngón tay ra, làm một cái đảm bảo, giọng nói dịu dàng.

Vân Vân nháy nháy mắt, bị khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của chú này hấp dẫn, đột nhiên trong lòng ấp úng nói: tại sao chú ấy không phải ba mình nhỉ?

Sau đó, bé thật muốn đánh mình, phi phi baba còn có thể chọn lựa sao?

Nhưng là bây giờ phải làm sao đây, bé rất thích chú này, có nên đồng ý với chú không?

Bé đang suy nghĩ.

Lúc này, Quý Như Tịch đi tới, thấy cháu gái của mình gần gũi với Đông Đình Phong như vậy, trong lòng không vui, đi theo phía sau là Quý Như Thương, thấy cảnh này lạnh lùng nói một câu:

“Sở thích của Đông đại thiếu thật sự rất khác người. Không đi Ba Thành chuẩn bị cái mối làm ăn, mà ở đây lấy lòng một đứa bé không cùng huyết thống..”

Giọng nói ôn hòa nhưng mang theo châm chọc, lợi dụng mọi cơ hội để nói xấu hằn.

Đông Đình Phong quay đầu nhìn sang, cũng không có trả lời, mà chờ Văn Văn nằm xuống.

Quý Như Thương thấy hằn không để ý tới mình, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng bà cũng biết, người như Đông Đình Phong thanh sao đã quen, không phải loại người thích a dua nịnh nọt, hễ mà gặp người hai nhà Hoắc Quý, hơn phân nửa là hằn làm như không nhìn thấy. Nhìn đi, giống như trước hằn cũng không có để chị gái của bà vào mắt.

Bà cũng không nói với Đông Đình Phong nữa, mà đi vòng qua Văn Văn nói chuyện phiếm, người một câu ta một câu, còn hôn lên mặt Văn Văn.

Đông Đình Phong cũng không có ngạc nhiên, chắc người ta thích đứa nhỏ.

Ninh Mẫn từ trong phòng rửa tay đi ra, khuôn mặt vốn bình tĩnh, khi thấy cảnh Quý Như Thương hôn Văn Văn, sắc mặt rõ ràng biến đổi, ném trái caya trên tay xuống, chạy đến, một tay đẩy Quý Như Thương ra, quát:

“Quý Như Thương, đừng đụng vào con gái tôi.”

Sức lực rất lớn, Quý Như Thương mang giày cao gót, bị đẩy mạnh như vậy suýt chút nữa đã đụng học tủ.

“Đi ra ngoài.”

Ninh Mẫn hét lớn một tiếng.

Quý Như Tịch thấy vậy, lông mày nhú một cái.

Ổn định lại, Quý Như Thương cũng không trách cô, cười nói: “Tính tình tệ như vậy.. Chị, may mà Khải Hàng không cười cô ta vào cửa, bằng không, sau này chị mới biết được...”

Đông Đình Phong hí mắt, trong lòng như có suy nghĩ, nhìn Ninh Mẫn không lên tiếng: cử chỉ của A Ninh, giống như gà mái bảo vệ con mình.

Kết quả, tìm tủy không được thuận lợi.

Tình trạng cơ thể Hoắc Khải Hàng không đạt chỉ tiêu, trực tiếp bị loại, còn Ninh Mẫn thì đang có thai, cũng không đạt chỉ tiêu, mấu chốt là cho dù đạt, trong lúc mang thai cũng không thể tiến hành phẫu thuật ghép tủy, về phần những người khác ở Hoắc gia bao gồm cả Hoắc Trường An, tới kiểm tra. Đáng tiếc không phù hợp.

Người Ninh gia cũng không được.

Cũng chính ngày hôm nay, một tờ báo cáo đến tay một người phụ nữ cao quý.

Nhìn chi tiết trong bảng báo cáo, cùng với số liệu và tên trên đó: Đông Đình Phong và Hoắc Khải Hàng, lông mày của người phụ nữ nhăn lại:

“Nói thẳng kết quả đi, hai người đó làm sao?”

Người nọ báo cáo:

“Hoắc Khải Hàng có làm kiểm tra nhưng tình trạng cơ thể không tốt, quan trọng nhất là luôn uống thuốc, nên không được. Ngoài ý muốn là ..

Đông thiếu.. hẳn cũng lên đi kiểm tra.”

Người này chỉ vào chi tiết đối lập trên báo cáo, giải thích:

“Ngài xem, xương tủy của Đông thiếu và tiểu thư có phân nửa là thích hợp.”

“Phu nhân, trong sinh học chỉ có cha mẹ hoặc là con cái, mới có tình huống xương tủy của hai người giống nhau như vậy. Nhưng Đông thiếu.. thật kỳ lạ, không chỉ có máu giống nhau mà ngay cả tủy cũng phù hợp cao như vậy.. Thật sự không thể tin nổi..”

Hắn bình tĩnh nhìn thoáng qua, vòng vo rồi nói tiếp:

“Xin cho tôi nhiều lời hỏi một câu, phu nhân, ngài thật xác định Văn Văn là con của Hoắc thiếu sao? Ban đầu là ai đã kiểm tra DNA vậy?”

Người phụ nữ giật mình, đứng lên, nhìn vào báo cáo, vẻ mặt kinh ngạc, suy nghĩ một chút nói:

“Ngày mai, anh lấy tóc của Văn Văn và Đông Đình Phong kiểm tra DNA. Nhớ kỹ chuyện này không được cho ai biết. nếu như quan hệ của bọn họ thật sự là vậy.. chuyện này rất đáng sợ.... cho thấy bên chúng ta có nội gián, hơn nữa...”

Bà không có nói tiếp, chỉ mong tất cả là trùng hợp.

Vẻ mặt của người nọ khiếp sợ, đúng vậy, nếu Hoắc Khuynh Văn là con gái Đông thiếu, như vậy, ban đầu những thứ lấy ra để kiểm tra DNA với Hoắc thiếu là từ đâu có? Chẳng lẽ Hoắc thiếu có người con lưu lạc ở bên ngoài nữa.

Nhưng là ai âm thầm chơi trò trộm long tráo phụng đây.

Mục đích là gì?

Đưa một người không phải con gái Hoắc thiếu, sử dụng các thủ đoạn, khiến nó trở thành người Hoắc gia, mà bên Đông thiếu, giống như không biết mình có một đứa con gái..

Cuối cùng thì người nào có bản lĩnh như vậy, có thể dùng IQ cao như vậy ở sau lưng, đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay mà không ai biết?

Chuyện này, nghĩ kỹ lại xem, thật sự rất đáng sợ.

Một chỗ khác.

Có người vội vàng báo cáo với tiên sinh của bọn họ:

“Đông thiếu và Hoắc Khuynh Văn có tỷ lệ phù hợp tủy rất cao, nhưng kết quả này bị sửa lại. Trước mắt, Đông thiếu còn chưa biết tình huống thật..”

Tiên sinh gật đầu: “Ừ, bí mật để ý tới bọn họ, có tình huống mới liền gọi điện thoại cho tôi.”

Sau khi người nọ đi, tiên sinh nói với người bên cạnh: “Những kết quả trong thời gian này cũng khiến tinh thần của tôi run sợ. Nếu không thể tra ra manh mối chuyện này, liền im lặng một chút..”

“Vâng.”

“Đúng rồi, kết quả DNA của Đông Dạng và Đông Lục phúc sao rồi?”

Tiên sinh hỏi.

“À, tôi đang muốn nói với tiên sinh chuyện này, kết quả cho thấy, Đông Dạng và Đông Lục Phúc không có quan hệ cha con.”

Ánh mắt tiên sinh âm trầm: “Nói cách khác Đông Dạng vốn không phải Đông Dạng... à, anh chờ một chút, lấy cái này đi kiểm tra đi..”

Hắn xoay người, lấy miếng da trâu từ trong hòm sắt ra.

“Đây là tóc, máu của con trai Đông Dạng, còn có con của Chung Đề. Cũng lấy của Đông Dạng kiểm tra xem.. phải nhanh một chút.”

Thủ hạ kinh ngạc, rồi sau đó đáp một tiếng:

“Vâng.”

Một chỗ khác.

Có người báo cáo với cấp trên của hắn:

"Báo cáo: bên trong bệnh viện trung tâm, lần nữa xuất hiện hiện tượng tài liệu bị cướp sửa."

Nghe người báo cáo —— Thần Huống từ bao cát phía trước ngẩng đầu, mày rậm thẳng nhăn lại:

"Tên nào làm?"

"Hiện tại còn chưa biết được!"

"Tra. . ."

"Dạ!"

"Sửa cái gì?"

"Kết quả kiểm tra xương tủy của Đông đại thiếu. . . Ngài nhìn xem . ."

Thần Huống cầm nhìn thoáng qua, hỏi:

"Báo cáo ban đầu đâu?"

"Đã bị người xóa mất!"

Thần Huống híp mắt suy nghĩ một chút, lau mồ hôi trên đầu, gọi một tiếng:

"A Hà, điện thoại!"

A Hà vội vàng đưa di động lên.

Thần Huống mới gọi một cú điện thoại, một giọng nói vang lên:

"Cháu muốn gọi cho ai?"

Là ông nội Thần Vạn Niên từ bên ngoài đi vào.

Hắn trả lời:

"Cần Chi!"

"Đừng gọi!"

Thần Vạn Niên đi tới, giật lấy điện thoại.

Lông mày Thần Huống nhăn lại, không hiểu tại sao ông nội lại ngăn cản!

"Anh em cùng cha khác mẹ của người ta đấu nhau! Đừng xía vào."

"Ông nội!"

"Cháu mà gọi, sẽ bại lộ rất nhiều chuyện. Tình huống bây giờ, chúng ta không cần quan tâm tới, như vậy, mới có thể thấy rõ ràng, tự hiểu rõ mọi chuyện. A Huống, muốn này một đoàn đay rồi làm rõ sở, thì phải nghe ta. .
."

"Ông nội, chuyện này là vấn đề rất lớn, con sợ Cần Chi chịu thiệt thòi!"

Thần Huống ngồi xuống bên cạnh, lấy một cái khăn lông trắng xoa xoa mặt, lau sạch lớp mồ hôi trên người, giọt mồ hôi giống như trân châu xuyên

trên da thịt, đáng người cực kỳ khôi ngô, tuấn tú.

"Tiểu tử Đông gia kia, tình quái như vậy ai mà chịu nổi. Nếu thật có thể khiến hãn chịu thiệt, hãn đáp trả, cũng đủ mạnh. Chúng ta đừng nhúng tay. . . Bằng không, sợ rằng có kết cục giống nhau. . ."

Thần Vạn Niên cầm cái tẩu trên tay, ngồi xuống bên cạnh cháu trai, đôi mắt khôn khéo híp lại, nói:

"Còn có một việc, không biết con có biết hay không: mẹ con có cầu hôn Đông gia, Đông gia lại từ chối. . ."

"Dạ, chuyện này, mẹ con có nói. . . Thần Kênh có phải không? Có chút liều lĩnh. Không thích hợp. Cho dù nhà Cẩn Chi đồng ý, con cũng sẽ phản đối."

Thần Huống ném khăn lông, uống một ngụm trà, vẻ mặt nghiêm túc.

"Lão Tứ thì sao?"

"Hãn càng không thích hợp. Còn đang đi học, cả tâm tính cũng không ra hồn. . . Tiểu tử kia, cần mài giữa bốn năm năm, mới có thể ra hồn. . ."

Thần Vạn Niên dùng một tay xoa khóe: "Có làm quen, mới có tình cảm. . ."

"Không được! Đứa nhỏ Đông gia kia không đáng cần phải nói tới đám hỏi. . ."

Thái độ của Thần Huống rất rõ ràng.

Thần Vạn Niên vừa nghĩ, lắc đầu: "Khó lắm. Có tin hay không, bất kể là Hoắc gia hay là Cố gia, cũng đối với con bé như hổ rình mồi. Thần gia chúng ta nếu không ra tay, đứa nhỏ này sớm muộn gì rơi vào tay hai nhà kia."

Ngừng một chút, bổ sung một câu: "Cái tên Cố gia kia tên gì, Cố Duy gì đó, gần đây không quan tâm sự nghiệp, một lòng đeo đuổi con bé không đấy? Cố gia đây là quyết tâm muốn chuẩn bị đưa Đông Lôi vào cửa nhà mình. Ông cho người biết, nếu con không suy nghĩ thật kỹ chuyện này, đến cuối cùng, quan hệ hai nhà Thần Đông, có chút. . ."

Lời này, khiến lông mày Thần Huống nhăn lại, lợi ích trong chuyện này, hẳn tất nhiên rõ ràng.

"Được rồi, con hỏi ý lão Tứ nghĩ như thế nào, lão Tứ chịu, con sẽ nói với Căn Chi. . . nếu Lão Tứ không đồng ý, con cũng không ép buộc. . ."

"Này, được rồi, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài. Tình cảm này kia, có thể từ từ bồi dưỡng. . . Lão Tứ không giống con. . . con là người cứng nhắc, cũng đã nhiều năm như vậy, còn chưa đi ra ngoài. . . A Huống a, nghe ông nội. . . Bỏ qua cho mình đi. . . này, đứa nhỏ này. . . Aizzz. . ."

Đề cập tới những..chuyện đó, Thần Huống nghe không vô, mặc quần áo vào, đi ra bên ngoài, chỉ lão đầu lưu tại chỗ thở dài.

Cõi đời này, duy nhất chữ tình hầu hết có thể tổn thương người.

Thần Vạn Niên, người này từng là Tổng tư lệnh không quân, làm sao cũng không nghĩ tới người sau này cưới Đông Lôi, không phải là lão Tứ, mà là lão đại nhà ông—— Thần Huống.

Dĩ nhiên, đó là chuyện rất lâu về sau!

**

Vài ngày sau, Đông Đình Phong cầm lấy tư liệu kiểm tra máu tìm Ninh Trùng, trực tiếp hỏi một câu:

"Loại máu không hợp, cha, Ninh Mẫn không phải là con ruột của cha và mẹ sao?"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 232

Từ nhỏ đến lớn, từ trong xương cốt Ninh Mẫn đã lộ ra tinh thần có đánh cũng không suy sụp, đối với cuộc sống cô luôn theo hướng lạc quan.

Khi đó, cuộc sống hết sức ưu đãi cô, có cha mẹ luôn yêu thương cô, có ông nội độ lượng nhìn xa trông rộng, chất lượng cuộc sống, vẫn rất tốt, môi trường sống, vẫn có ánh nắng mặt trời. Không có âm mưu dưng mưu, không đánh đánh giết giết, không có người lừa ta gạt, chỉ có cuộc sống học tập đơn giản.

Cô lớn lên trong học tập siêng năng cần cù. Cô tin tưởng trên đời có chính nghĩa.

Cô cho rằng thân là quân nhân nên thể hiện một loại năng lượng chính.

Đi lính ở bộ đội, cô mở mang kiến thức tới đẫm máu, và giết chóc, nhưng lòng của cô như trước nắng__ bởi vì cô rất tin tưởng, sự tồn tại của cô là có ý nghĩa : giữ gìn quốc gia yên ổn, giữ năng lượng chính, cô tin tưởng, cô nguyện là người trung thành, như tín ngưỡng của sinh mệnh, có thể là vì người càng nhiều mang đến nhiều hạnh phúc, ân huệ.

Sau khi xuất ngũ, cô ẩn giấu, lấy một thân phận vô cùng bình thường, sống ở trong góc khác của cuộc sống, sáng 9h đi tối 5h về một cuộc sống đơn giản trôi qua.

Trong loại đơn giản này, cô như cũ chuyển giao năng lượng ấy__ vài năm ấy cô là thư ký trong đại sứ quán, nhàn đến không có việc gì, sẽ tiếp

nhận một số công việc phiên dịch, tìm thêm một ít khoản thu nhập, không phải cô thiếu tiền, mà muốn đủ khả năng đi giúp đỡ những người cần giúp. Để người ta an tâm, cảm nhận giá trị của cuộc sống.

Nhiệm vụ tháng 9, cô sâu sắc lĩnh hội được cảm giác tàn khốc khi bị vứt bỏ. Sự đáng sợ đấu tranh chính trị, ngay cả mạng người cũng nhỏ bé__

Khi đó, cô từng nghĩ người tốt sẽ được báo đáp, đó chỉ là lời nói gạt người, có quyền có thể, thì có thể thao túng được chuyện sinh tử của người khác. Ở trước mặt chính trị, khái niệm chính nghĩa này là không có rõ ràng__ chỉ có thắng hoặc thua, mới có thể trở thành lực lượng chủ đạo.

Hiện tại cô phát hiện ra cảm thấy chính trị là một cái gì đó rất đáng sợ, một khi bước vào sẽ có phiền toái không ngừng.

Phủ thủ tướng, xuất hiện tai nạn xe cộ không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là có người tạo nên.

Hoặc Khải Hàng tra ra chiếc xe xảy ra chuyện, phanh là bị người ta phá hư, theo quan sát cho thấy, chiếc xe này dừng ở chỗ cửa công trường đang thi công, đã có một người đội mũ lưỡi trai đi vào, người đó không phải lái xe, hơn nữa hẳn rất quen thuộc phủ thủ tướng, chỉ chụp được một cái bóng.

Căn cứ vào phán đoán của bảo vệ trong phủ, người này có cải trang, nhất thời không xác định được thân phận. Nhưng lái xe đã chết.

Ninh Mẫn không thể xác định mục đích thực sự của hung thủ gây ra vụ này. Cô chỉ biết một sự kiện, cuộc sống của cô vì lần va chạm này, một lần nữa lại thay đổi.

Liên tục mấy ngày liền, Ninh Mẫn đều canh giữ ở bệnh viện, lấy được những tin tức đều rất tệ.

Nghê Mịch ngừ khí nặng nề nói với cô: “ Nên chuẩn bị tốt tư tưởng, theo số liệu báo cáo, trước mắt mà nói, không có hy vọng, hiện tại việc chúng ta có thể làm là chờ đợi thuốc khống chế một thời gian, lại tiến hành phân tích một bước số liệu nữa. Nếu như tùy sống không tương xứng phù hợp, sẽ làm cấy ghép một nửa tùy sống, đây sẽ là cơ hội cuối cùng nhưng, hậu quả như thế nào, cô nên suy nghĩ kỹ càng....tùy sống của Hoắc thiếu khẳng định là không thể dùng...”

Đây là tai họa đột ngột.

Nhiệt huyết của cuộc sống , lập tức, như là sự sống từ trong sinh mạng của cô bị hút ra vậy.

Cô tin rằng, bất cứ ai gặp phải cảnh ngộ như cô, cũng sẽ luống cuống mờ mịt.

Mà cô cũng biểu hiện ra nỗi kinh sợ này.

Bởi vì cô tin có người rất hy vọng nhìn thấy cảm xúc biến hóa phản xạ có điều kiện này của cô.

Hôm nay, sáng sớm chín giờ hơn.

Ninh Mẫn vội vàng từ trong phòng bệnh đi ra, vừa mới nhận được một cuộc điện thoại, là Hoắc phu nhân gọi, muốn hẹn gặp mặt ở quán cafe bên ngoài bệnh viện. Lúc đi ra cô không có nhìn thấy Đông Đình Phong từ một thang máy khác đi ra.

Đông Đình Phong muốn gọi, thì cửa thang máy đóng lại, anh vội gọi điện thoại:

“Đi đâu vậy?”

“Hoắc phu nhân hẹn em ra bên ngoài gặp mặt”

Âm thanh của cô có vẻ hơi mệt mỏi.

“Cần anh đi cùng không? Anh đang ở...”

“Không cần”

Cô không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Đông Đình Phong trầm mặc một lúc rồi gật đầu: “Nga, sau đó gọi điện cho anh”

“Vâng”

Cúp điện thoại có vẻ rất vội. Bốn phía người đến người đi Đông Đình Phong cảm thấy tâm phiền ý loạn, cầm trên tay món đồ chơi con gấu vừa mới mua ném cho Trần Tụ: “Anh cầm cho Văn Văn, tôi ra ngoài đi dạo”

Anh không đợi Trần Tụ nói chuyện, liền vào một thang máy khác đi xuống dưới, xuống tầng đã không thấy bóng dáng Ninh Mẫn đâu.

Anh chậm rãi thong thả đi ra ngoài, vốn chuyện tốt thành đôi, ngày kết hôn định rồi, bà xã lại mang thai, song hỉ lâm môn, hết lần này tới lần khác gặp chuyện xúi quẩy như vậy, ảm đạm thê lương là từ để miêu tả cuộc sống của vợ chồng bọn họ mấy ngày nay. Bệnh tình của Văn Văn trong lòng tất cả mọi người, đều là bóng ma.

Đông Đình Phong nhấp môi ông trời không ưu đãi anh.

*

Quán cafe, Ninh Mẫn ngửi thấy mùi hương nồng đậm đã cảm thấy buồn nôn, nhưng cô chỉ có thể chịu đựng.

Trước mặt Hoắc phu nhân ngồi im lặng, gọi một ly cafe mocha, cùng ngồi xuống còn có Hoắc Khải Hàng.

Cô chỉ cần một ly nước chanh. Ba người cùng ngồi xuống, trầm lặng, trong lòng đều có cảm giác áp lực.

“Tình hình có chút nghiêm trọng cô đã nghĩ đến biện pháp đối phó chưa?”

Hoắc phu nhân thân nhiên hỏi, cử chỉ tao nhã, cả người lộ ra hơi thở cao quý.

Ninh Mẫn uống nước, cố hết sức đem cảm giác buồn nôn đè xuống. Vị chua giải vây cảm giác khó chịu của cô. Thật có chút bất an đang lớn dần trong tâm hồn cô.

“Tôi sẽ dẫn Văn Văn ra nước ngoài một chuyến”

“Vô dụng, khoa máu bệnh viện trung tâm Quỳnh Thành, ở trên quốc tế là chuyên khoa nổi tiếng, tuyệt đối có thể so sánh với tổ chức điều trị của bất cứ quốc gia nào nước ngoài, toàn bộ dụng cụ đều tiên tiến nhất”

Ninh Mẫn không nói, bởi lời Hoắc phu nhân nói không sai. Bệnh viện trung tâm Quỳnh Thành là bệnh viện tốt nhất toàn quốc. Thuộc bộ máy chính phủ, là bệnh viện hoàng gia, năng lực của bác sĩ nổi tiếng toàn cầu.

“Cô tưởng cô giữ lại đứa bé trong bụng cô, vậy cô phải hy sinh đứa bé cô nuôi dưỡng suốt sáu năm trời này. Vì cái gì, cô đắn đo cho rõ ràng”

“Đừng quên bây giờ cô mang thai đứa bé này, cho dù muốn cấy ghép tử cung không thể...”

“Thằng thăn nói, nếu bác bỏ ý kiến trong lòng tôi, người con dâu như vậy tôi khẳng định là tiếp nhận không nổi, nhưng ông trời lại cho chúng ta một vấn đề khó khăn lớn vậy, không tiếp nhận, không nhượng bộ, không chịu hi sinh, Văn Văn như thế mà mất mạng....”

Đây là một sự thật tàn khốc, không thể không đối mặt...

“Nếu như có thể tái sinh một lần, nếu kịp, đây là kết quả tốt nhất...”

Lời của Hoắc phu nhân khiến tâm cô thắt chặt, sắc mặt trắng bệch, cảm thấy chuyện này có thể bức điên người. Cô ôm bụng, bên trong đang có một tiểu sinh linh nhỏ bé, ở đó trưởng thành khỏe mạnh, một khi sinh ra, khẳng định sẽ là đứa trẻ thông minh xinh đẹp.

Đảo mắt, cô lại nghĩ đến Văn Văn, đó là đứa trẻ cô tự mình nuôi lớn, tình cảm mấy năm này, tâm huyết mấy năm này, niềm vui mà Văn Văn mang đến mấy năm này, không thể đo lường được, đã sớm là tủy sống của cô, có thể sống như thế sao lại từ bỏ cô...

Không. Cô sẽ dùng mọi cách để cứu Văn Văn.

Nhưng cách nào khác bây giờ?

Ngón tay đỡ chén trà đang run: cả hai đều là con của cô, đều là máu mủ ruột thịt của cô, ai cô cũng không muốn vứt bỏ..

Nhưng vấn đề xảy ra trước mắt : cá và tay gấu không thể có cả hai....

Chẳng lẽ, cô thực sự phải vứt bỏ Đông Đình Phong, vứt bỏ máu mủ ruột thịt, một lần nữa trở về bên Hoắc Khải Hàng, cùng đồng tâm hiệp lực để cứu Văn Văn, mà cuối cùng nỗ lực một phen sao?

Cô nghĩ cũng cảm thấy thật hoang đường.

Rút cuộc cô không thể đè nén được cảm giác buồn nôn, nói một câu:

“Thật xin lỗi....”

Cô che miệng, chật vật chạy vào toilet.

Ọa!

Chóng mặt, buồn nôn!

Khó chịu!

Trong lòng khó chịu!

Toàn thân khó chịu!

Có hai luồng khí nóng đang thiêu đốt cô, cô không có cách nào thoát khỏi, chỉ có thể nhìn bản thân giãy dụa ở trong lửa, rất nhanh bị thiêu chín.....nhưng trong người lại có ý thức, hay là sống.....nhưng ngoài kia có bao nhiêu thống khổ.

Từ trong toilet đi ra, cô nhìn thấy Hoắc Khải Hàng đứng ở cửa, cầm sáng bóng, áo khoác ngoài màu đỏ thẫm, đưa vẻ lạnh lùng của anh càng rõ nét. Thấy cô đi lại khó khăn, mặt anh hết sức lo lắng.

“ Vẫn khỏe chứ?”

“Không sao, mùi cafe khiến tôi có chút khó chịu”

Chân của cô, mềm nhũn ra.

Anh vội vàng đỡ lấy, người này tại sao lại gầy yếu như vậy, thật khiến người ta không bớt lo....

Một khắc đỡ lấy, anh một tay ôm lấy cô.

Từ khi Văn Văn gặp chuyện không may, anh không chỉ một lần nhìn thấy cô âm thầm rơi lệ, nhưng ở trước mặt người, cô luôn ra vẻ kiên cường, trước mặt con gái cười tươi sáng lạn. Mu bàn tay , lòng bàn tay tất cả đều là thịt.

“Đừng nhụt chí, mọi việc đều có biện pháp giải quyết”

Ninh Mẫn đẩy anh ra một chút, mùi hương cafe trên người anh khiến cô không biết nên theo ai. Trước kia, là cô rất thích mùi này, nhưng bây giờ, cô vô phúc hưởng thụ, cũng không muốn tiếp xúc thân thể.

“Buông em ra”

Cô che miệng đẩy mạnh anh ra lần nữa chạy vào toilet__ lại một trận nôn khan, trong dạ dày bị vét hết ra ngoài không còn thứ gì, dịch vàng đều nhổ ra, sắc mặt cô khó coi tới cực điểm.

Lúc cô dựa tường vô lực đi ra thì đã không thấy Hoắc Khải Hàng đâu, đổi lại là Đông Đình Phong đứng đó. Ngay sau đó cánh tay như thép vòng tới ôm cô, hơi thở thơm mát bạc hà xông thẳng vào mũi cô

“Sao anh lại tới đây?”

Cô hít một hơi, rúc trong lòng anh, cái ôm ấm áp khiến cô an tâm hơn

“Hoắc Khải Hàng gọi điện thoại cho anh, nói em nôn rất nhiều”

“Ồ”

“Sắc mặt em rất khó coi, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi một chút, bên bệnh viện đã có mẹ lo rồi...”

“Không cần, em không mệt..”

“Ngoan, em như vậy chẳng những không chăm sóc được cho Văn Văn, mà bản thân mình cũng sẽ suy sụp mất”

Sắc mặt cô mấy ngày nay đều tái nhợt như tuyết, thật sự anh rất đau lòng

“Được rồi, em sẽ ngủ một chút, tiện thay quần áo luôn”

Lúc anh dìu cô ra, gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh, A lực lái xe đến. Hai người ngồi vào ghế sau, Đông Đình Phong để cô dựa vào trong lòng ngủ.

Cô ngoan ngoãn dựa vào ngủ, cảm nhận cái ôm của anh, không mất mấy công sức cô đã ngủ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 233

Trước cửa thủy tinh lớn của tiệm cafe, Hoắc Khải Hàng khoác áo lên, nhìn ánh mặt trời cười sáng lạn, cảm thấy toàn thân rét run, tất cả da thịt lộ ra ngoài bị gió thổi bay, căng thẳng, nổi sợ hãi. Lúc anh quay đầu nhìn mình trên cửa thủy tinh, thấy thần sắc ảm đạm, thân hình tiều tụy như vậy..

Khoảng ba bốn ngày không cùng Đông Đình Phong ở chung một chỗ, lòng cô đều đặt hết lên người Văn Văn, không rảnh cũng không có tâm tư chăm sóc đến tâm tình Đông Đình Phong. Cô cảm thấy cô nên cùng anh nói chuyện.

Đáng tiếc, lại ngủ rồi. Có ở bên anh , cô mới có thể ngủ sâu được.

Chỉ là về sau , cô lại gặp ác mộng. Không giới hạn, không cách nào cứu được.

Một giây kia, cô từ trong giấc mộng bừng tỉnh, miệng thở phì phò, tay hung hăng nắm chặt ngực, cảm giác giống như có một mạng người chết rất đáng sợ, đang từng chút từng chút buộc chặt.

Trong mộng, Văn Văn chết ở trong ngực cô, nhiệt độ cơ thể dần dần mất đi, hơi thở cũng dần dần yếu ,nụ cười trong một tắc đóng băng.....

Cô đau, cô rất khó chịu, cô chạy không thoát, cô hét chói tai...

Cô mất đi một tiểu thiên thần.

Tiếng kêu thảm thiết, theo miệng phát ra, vẻ thống khổ, sau đó,tĩnh lại

“Gặp ác mộng sao?”

Đông Đình Phong ngồi bên cạnh, cầm tay cô, làm một vài công việc, nghe thấy cô kêu, bước nhanh đến người cô. Ninh Mẫn ngẩng đầu, đầu đầy mồ hôi, đau trong lòng, tay nắm chặt lấy vạt áo Đông Đình Phong.

Tay anh không ngừng vỗ về lưng cô.

Cô từ từ bình tĩnh lại, mười phút sau hơi thở mới bình thản, gật đầu nói:

“Vâng, em mơ thấy Văn Văn làm phẫu thuật ghép tử, phản ứng lại rất mạnh, nó bị đưa vào phòng cấp cứu, em ở bên ngoài đợi, đợi không biết bao lâu....em đi tới đi lui cầu xin, đừng mang con của em đi vôi, nhưng, bác sĩ nói với em. Là vô dụng.....không cứu được.....”

Âm thanh bình tĩnh, trong bình tĩnh lộ ra sợ hãi, cô lau mặt kinh sợ chưa tan.

“A Ninh tửu sống bên kia còn đang kiểm tra, mặt khác, trung tâm tửu sống của nước ngoài, anh cũng có liên lạc, trên thế giới nhiều người như vậy, anh không tin, không có ai hợp tửu với Văn Văn...”

Anh nâng mặt của cô: “ Cho nên, em hãy trấn định, đừng tự làm loạn trận tuyến”

Cô gật đầu, sau đó lại cắn môi, đưa ra nghi ngờ

“Nếu, vẫn không có hợp thì sao?”

“Tiếp tục tìm, tình hình của Văn Văn còn chưa kém đến mức phải thay ngay mới được..”

“Nếu tiếp tục tìm, vẫn không có tin tức tốt truyền đến thì sao?”

Ninh Mẫn lại đưa ra giả thiết, Đông Đình Phong nhăn mày, nhìn chăm chăm hỏi:

“Vì sao lại muốn bi quan như vậy?”

Ninh Mẫn trầm lặng, bởi vì tình hình chính là bi quan như vậy.

Cô ngẩng đầu, bắt lấy tay anh:

“Cần Chi, hôn lễ của chúng ta, e rằng phải đổi ngày....thật xin lỗi, bây giờ, em không có tâm tình để cử hành hôn lễ...”

Vẻ mặt cô áy náy, có thể hiểu được, nhưng không thấy có thể nhận thức cùng.

“Anh trước hết vẫn cho người chuẩn bị, có muốn cử hành hôn lễ hay không ... đến lúc đó mới biết...”

Cô nghiêng đầu, không dám đối mặt với ánh mắt kia, rất ôn hòa, khiến cô cơ hồ không thể nói ra những lời kia, nhưng vẫn phải nói:

“Đừng chuẩn bị”

“Em có ý gì?”

Đông Đình Phong không khỏi nheo mắt lại, đem mặt cô qua nhìn thẳng.

Ninh mẫn cúi đầu, im lặng trong chốc lát mới nói:

“Em không có cách nào đem sự tình nghĩ đơn giản? Điều tệ nhất tình hình phải suy nghĩ.....”

“điều tệ nhất” ba chữ này thắt đầu lưỡi của cô, cũng làm ánh mắt Đông Đình Phong ôn hòa trở nên sắc bén. Hơn nữa nguy hiểm, anh buông lỏng tay.

Cô cảm nhận được, muốn xuống giường, rời đi, lại bị anh kéo lại .

Một cái kéo, lão đảo cô ngồi trên đùi anh. Đùi anh cơ bắp thật rắn chắc.

Anh ôm lấy eo nhỏ của cô: “ có thể giải thích một chút được không? Theo em điều tệ nhất là tính như thế nào?”

Hơi thở của anh có chút bất ổn. Thậm chí là không vui. Ninh Mẫn không nói lời nào, trong lòng bàn tay xuất hiện từng tầng mồ hôi.

Anh nâng cằm cô ép cô nhìn mình, sắc mặt lạnh nhạt, cực lạnh , lòng đau như dao cắt.

“Đừng có nói, em bây giờ tính nạo thai....”

Môi cô run rẩy, mặt trắng bệch: “ Cẩn Chi.....em....”

Suy nghĩ hỗn loạn, mắt chặt mắt lại, cô cắn chặt răng vẫn nói ra câu kia.

“Em không thể để Văn Văn gặp chuyện không may...”

Đông Đình Phong lạnh lùng nở một nụ cười: “Văn Văn không thể có chuyện, đứa trẻ trong bụng có thể vứt bỏ đi có phải hay không?”

“Em không muốn”

Cô cực kỳ ủy khuất.

“Em đang chuẩn bị làm việc này” anh lên án. Cô cúi thấp đầu xuống.

“Cấy ghép một nửa tửu sống, tính nguy hiểm rất cao, em biết, để đảm bảo Văn Văn an toàn, em có không phải muốn cùng Hoắc Khải Hàng tái sinh một đứa nữa....”

Anh thô lỗ đẩy cô ra, cô không phòng bị, suýt nữa ngã sấp, anh ý thức được mình ra tay hơi mạnh, khẩn trương muốn đỡ cô, thấy cô ổn định bước

chân, lại tuyệt tình thu cánh tay về, tức giận ở trong lòng, khẩn trương, buồn bực__ hiện tại anh hiểu được tầm quan trọng của Văn Văn trong lòng cô.

“Em không có ý này”

Ninh Mẫn tiến lại gần bắt lấy bàn tay to của anh:

“Nếu như anh thật sự nghĩ vậy em cũng không có cách nào, Cẩn Chi bác sĩ nói rất rõ ràng, phụ nữ có thai thì không thể lấy tủy sống, động vào thuốc tê sẽ có hay không ảnh hưởng tới thai nhi.. nghiên cứu về phương diện này, vẫn là không biết. Nếu phải làm cấy ghép bán nửa tủy sống, đứa trẻ này sẽ không thể cần, nếu sinh nó ra tàn tật thiếu năng, ai sẽ chịu trách nhiệm? Em là mẹ, em sẽ chịu trách nhiệm với nó, nhưng nguy hiểm như vậy em không có cách nào đảm nhiệm, anh cũng không thể, Cẩn Chi, em biết điều này đối với anh rất tàn nhẫn. Nhưng chúng ta còn trẻ, muốn có con về sau còn có cơ hội..... lần này , có thể hay không cứu được Văn Văn, vì trước....”

“Nhưng bác sĩ cũng nói, tình hình của Văn Văn còn chưa kém đến mức đó. Có lẽ chúng ta vẫn còn thời gian con bé chống cự, tiếp tục tìm kiếm,.....đến lúc, sẽ có người có tủy phù hợp giống với Văn Văn...”

“Nhưng , nếu không chống đỡ được đến lúc đó?”

Ninh Mẫn lớn tiếng đánh gãy, hai mắt đỏ đỏ, âm thanh run rẩy không thành lời.

“Em không biết khi nào thì Văn Văn cần tủy, qua mấy tháng nữa bụng của em to lên, mà bệnh của nó lại chuyển biến xấu thì sao?”

“Thời gian còn sống không ít, phá thai, điều này rõ ràng đem một đứa trẻ đã hình thành giết chết. Nếu đến lúc đó,anh bảo em phải làm sao bây giờ?”

“Là bảo vệ Văn Văn , hay bảo vệ đứa con trong bụng?”

“Sẽ bức em phát điên”

“Hơn nữa phẫu thuật ghép tửu sống, càng sớm thì càng tốt....để càng lâu càng bất lợi”

“Cẩn Chi, em không thể ngồi nhìn tình hình chuyển biến xấu được”

“Đau dài không bằng đau ngắn”

“Ít nhất bây giờ nó chỉ là trứng thụ tinh, còn nhỏ như vậy, thậm chí còn chưa thể chính xác gọi là người, chỉ là một khối thịt không có tri giác...”

“Hiện tại không có , em còn dễ chịu một chút”

“Cẩn Chi, để nó ở trong bụng em thời gian càng lâu, càng lớn, em sẽ có cảm tình với nó...” có nước mắt đang tuôn rơi.

Đông Đình Phong sắc mặt nặng nề, chuyển thân, thu tay lại xỏ vào túi, kéo dây sạc điện thoại ra bên ngoài, anh không thể kéo sợi dây. Anh buồn phiền đặt tay lên sofa, ngược lại đem ổ phích điện thoại đang sạc rút ra, đi ra ngoài, trước khi đi , còn kịp nói một câu:

“Anh ra ngoài làm một chuyện, có một chuyên gia khoa máu nước ngoài vừa đến, đến lúc đó sẽ gặp Nghê Mịch cùng nhau hội chẩn, trước đó em đừng để anh động vào đứa trẻ, nếu không.....”

Nếu không sẽ thế nào, anh không nói hết, nhưng ngữ khí không tốt là hung ác là đau lòng.

Cô ngã ngồi trên sofa, trong miệng khô khốc, hoảng sợ khó chịu trong lòng.

Nghe thấy anh bước đi nặng nề xuống lầu, đi rất nhanh, sau đó bên ngoài tiếng nổ máy của động cơ, rất nhanh xe đi ra bên ngoài.

Bốn phía lập tức im lặng.

Ninh Mẫn đứng trước cửa sổ, nhìn ra thế giới một mảng hiu quạnh bên ngoài cửa sổ, năm nay đầu xuân sớm, nhưng vạn vật vẫn còn ngủ đông. Trời như lạnh thêm.

Nhưng mùa xuân dù sao cũng đến. Đó là sự thật không thể thay đổi.

Thời điểm đến, xuân về hoa nở, là kết quả tất nhiên.

Lúc này cha Ninh TRùng ở ngoài gõ cửa. Ninh Mẫn ngẩng đầu nhìn cha đi vào

“Mẫn Mẫn , chuyện này , không phải là chuyện nhỏ... tạm thời chúng ta không thể tùy tiện hà quyết định kia, đợi chuyên gia hội chuẩn xong, nghe ý kiến của chuyên gia...”

Phòng cách âm không tốt, âm thanh hai người nói chuyện lúc này ông đều nghe được. Trong lòng cũng không chịu nổi,... hai chuyện vui sao lại náo loạn thành ra như vậy...

“Cha”

Ninh Mẫn sắc mặt bình tĩnh, đưa tay ôm cha, tự an ủi

“Cha đừng lo cho con, con biết rõ mình làm gì, đứa trẻ con sẽ không vứt bỏ”

Ninh Trùng giật mình : đứa nhỏ này có ý gì? Không vứt bỏ người nào? Hay cả hai đều không vứt bỏ? Vì sao ông cảm thấy trong lời nói của con có hàm ý khác.

Lúc này di động reo lên

Ninh Mẫn buông cha ra, đi lên tủ đầu giường cầm máy lên nhìn, đầu lông mày nhăn lại.

“Ai vậy?” Cha hỏi

“Quý Như Thương”

“Người phụ nữ đó tìm con có chuyện gì? Còn nữa, con sao lại đến gần người phụ nữ này. Cách xa bà ta ra một chút, người phụ nữ đó rất nguy hiểm”

Ninh Trùng không có hảo cảm với Quý Như Thương. Một là dựa vào thân thể của người phụ nữ này, không sạch sẽ như Quý Như Tịch, trước hôn nhân náo động gây ra nhiều chuyện, mãi đến khi gả cho Cố gia mới an phận, đáng tiếc, lão tam Cố gia lại mất sớm.

Sau này, tuy rằng bà vẫn giữ danh phận tam phu nhân Cố gia, nhưng bên dưới vẫn cùng vài người đàn ông khác thân mật .

Mọi người xung quanh đều nói : Cố tam lão gia cưới người phụ nữ này, thật có mắt như mù.

Mà bà cũng có thủ đoạn, mấy năm nay đều lợi dụng mấy người đàn ông này, vị trí leo lên ngày càng cao.

Quý Như Tịch rất coi trọng bà, hai người phụ nữ này là trụ cột của Quý gia.

Cô không nói tiếp, nghĩ nghĩ lại ăn nghe, một chỗ khác truyền đến câu nói

“Chúng ta gặp mặt đi”

Ninh Mẫn gật đầu: “Nói thời gian, địa điểm”

“ Nam Phương gia tộc hội sở, một giờ sau”

“Được”

Bên kia Quý Như Thương sau khi để điện thoại xuống, nhìn người đàn ông phía sau, thản nhiên nói:

“Việc có thể thành hay không, còn tùy vào anh?”

“Bà yên tâm, hôm nay nhất định sẽ loại bỏ được cục thịt trong bụng cô ta....để đôi vợ chồng này trở mặt thành thù...”

Người kia cười nói.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Nam Phương gia một hội sở, trong dãy ghế

Ninh Mẫn lại gặp Quý Như Thương, bảo vệ dùng máy quét khi cô vừa bước vào, cô đưa mắt nhìn dụng cụ kia, thiết bị nghe trộm gì đều không thoát được mắt thần của nó__ Quý Như Thương làm việc luôn rất cẩn thận.

Phòng tiếp khách.

Quý Như Thương ôm ngực, thản nhiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang bước vào. Chuyện của Hoắc Khuynh Vân, bề ngoài mà nói, đối với cô dường như không có ảnh hưởng gì__ người phụ nữ này, thật sự rất bình tĩnh.

“Có mang đồ tới không?”

Trong phòng rất ấm, Ninh Mẫn kéo khăn quàng, tùy ý vắt trên cổ, tóc bện thành đuôi ngựa, hai tay dứt túi, nhìn xung quanh một vòng, không có người khác có lẽ là đang trốn trong phòng khác, ghế ở gian phòng này rất to, trên bàn có một ly trà ngon vừa pha, bên cạnh còn có một túi hồ sơ màu da trâu.

“Tôi phải xem trước thứ tôi muốn” cô lạnh lùng nói.

“Toàn bộ bên trong túi, đều là tài liệu gốc”

Quý Như Thương dùng ánh mắt biểu thị một chút. Ninh Mẫn gật đầu, đi qua với tay cầm tập tài liệu, nhìn thứ bên trong. Không sai biệt lắm đều là

những thứ này, vẫn nguyên bản gốc.

Sau khi kiểm tra tất cả đều không có lầm, cô từ trong túi lấy ra một phong thư nhỏ

“Những thứ ở bên trong, là bản mẫu, bà có thể cho người kiểm chứng, nếu người của bà đủ chuyên nghiệp, còn có thể dùng máy quét hình xem nó có đã bị sao lưu bản gốc nhiều lần.”

Quý Như thương đi tới, dáng đi xinh đẹp thướt tha, chừng 50 tuổi, nét quyến rũ từ trong xương cốt vẫn có thể khiến đàn ông rụng động__ chăm sóc rất tốt, cứ như phụ nữ tuổi 30 vậy.

Bà cầm đồ để lên tay, vỗ vỗ tay, từ bên trong đi ra một người đàn ông, là thân tín của bà.

Bà hai tay cầm đồ kia, phân phó:

“Đi kiểm tra xem có phải bản mẫu không”

“Vâng”

Cuộn phim được mang đi.

“Ninh Sinh Ca, chỉ mong cô đừng gây thêm chuyện cho tôi, những tài liệu này tôi có thể giao cho cô, không có nghĩa tôi không làm gì được Ninh gia các người....”

Quý Như Thương ngồi chỗ bên kia , thản nhiên nói:

“Nếu cô biết điều, mọi người đều bình yên vô sự, nếu cô lại cứ không tha, náo loạn lớn chuyện, người chết không phải chỉ một mình tôi, có thể sẽ gây ra rối loạn chính quyền, nếu đây là kết quả mà cô muốn nghĩ đến, cô có thể thả ngựa ở đây..”

Ninh Mẫn không để ý , cầm bật lửa trên tay bật, đem từng trang giấy đốt cháy thành tro.

Nhìn ánh lửa xanh xanh đỏ đỏ hiện ra, bà thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không có cảm giác thoái mái, tâm tình đề nén, vẫn tràn ngập trong mạch máu của cô.

“Tôi vẫn chỉ muốn sống cuộc sống bình yên, Quý Như Thương là bà hết lần này tới lần khác hãm hại tôi, chỉ vì tôi biết chuyện không nên biết, ngày trước, tôi cũng đảm bảo với bà, tôi sẽ giữ mồm giữ miệng, kết quả bà vẫn không yên tâm về tôi”

Quý Như Thương nói: “ Người chết mới có thể giữ mồm giữ miệng”

Ninh Mẫn ngẩng đầu, con mắt hung hăng.

“Đáng tiếc, bây giờ bà vạch trần cái rắc rối này càng ngày càng lớn. Chú Lý Hưởng là do bà phái đi có phải không?lúc đó bị đánh chết ở trong kho phế liệu của bộ đội đặc chủng, bà tính dùng danh nghĩa gì để thông báo cho người nhà họ biết, Quý Như Thương, để bịt đầu mối, các người không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

Quý Như Thương vẻ mặt cực kỳ quý dị, ngồi trên sô pha.

“Thật xin lỗi, tôi không biết cô đang nói chuyện gì?”

“Bà còn giả bộ,... Quý Như Thương, bà sẽ gặp báo ứng, sớm hay muộn sẽ có một ngày, bà sẽ bị cô lập hoàn toàn. Nếu Hoắc phu nhân biết những chuyện bà làm, hừ....”

Ninh Mẫn cười lạnh

Lúc này , một người nhân viên ra báo cáo: “là bản mẫu”

Quý Như Thương cực kỳ tín nhiệm người này, vẫy vẫy tay, cái gì cũng không hỏi cho người đi xuống, miệng nở nụ cười, tươi cười thoải mái.

“Tôi làm cái gì? Ninh tiểu thư, đừng mở miệng nói bậy, tôi sẽ giữ lại quyền khởi tố..”

Cũng phải chứng cứ đã bị bà lấy đi. Ninh Mẫn cũng không muốn cùng người này nói chuyện thêm nữa, đợi sau khi đám lửa tắt, sau khi xác định tất cả những thứ đó đều bị thiêu hủy hết, xoay người rời đi.

Quý Như Thương đợi cô ra đến cửa, gọi một cuộc điện thoại.

“Anh đi ra, hãm hại cô ta, tiếp theo đến việc của anh rồi đó”

*

“Ninh Mẫn...”

Lúc xuống lầu, có người gọi vội ở sau lưng.

Ninh Mẫn kéo tai nghe ở trong tai trái, xoay người theo bản năng, ngăn người ra, mắt nhú lại.

“Đông Lôi, tại sao em lại ở đây? Không phải nhập học rồi sao?”

“Vâng nhập học rồi, học kỳ này, em tham gia lớp học trao đổi thể nghiệm cuộc sống, một tháng tới sẽ đi học ở Quỳnh Thành”

Đông Lôi nhìn từ trên xuống dưới, cảm thấy sắc mặt chị dâu có chút kỳ quái, lộ ra vẻ phòng bị.

“Anh của em đâu?”

“Anh ấy đi làm việc, chỉ có một mình em?”

Là anh nói như vậy.

“Không phải một mình, em cùng mấy người bạn học cùng tới”

Đông Lôi nói, cười tươi sáng ngời : “Anh nói, chị mang thai?”

“Ừ”

“Không trách anh lại bị chị chinh đốn như thế, thì ra là có thiên tử nên sai khiến được chư hầu nha!”

Đông Lôi ngữ khí nhẹ nhàng, cô ấy đã không còn phần nào chán ghét cô. Hơn nữa sau vụ tai tiếng kia của An Na xảy ra, cô ấy cũng đồng thời thất vọng về An na, lại tăng thêm hảo cảm với cô.

“Ai, về sau đối đãi với anh em thật tốt nha, anh của em kỳ thật rất dễ dụ nha! Em chưa thấy qua anh ấy cười ngây ngốc như vậy. Có người nói, phụ nữ chưa ngốc ba năm, em cảm thấy anh em không chưa cũng có thể ngốc vậy..... đúng đó là hậu chứng khi làm cha.”

Nghe cô ấy này bôi nhọ Đông Đình Phong như vậy, cô thiếu chút nữa muốn phì cười...

Lúc này....

“Lôi Lôi em nói chuyện với ai vậy?”

Truyền đến tiếng nói của người đàn ông trong treo.

Ninh Mẫn ngẩng đầu nhìn, một người đàn ông lớn lên rất anh tuấn nho nhã, cười mỉm, hiền lành đi tới, một tay dứt túi quần, rất chói mắt, toàn thân tỏa ra hơi thở mê người, tựa như một đóa hoa hướng dương màu vàng.

Ánh mắt người đàn ông này đầy cân nhắc xem xét cô, lại nhìn về hướng Đông Lôi

“Người này là.....”

“Là chị dâu em, chị dâu , đây là tứ thiếu Cố gia, Cố duy...”

Đông Lôi giới thiệu cho bọn họ.

Ninh Mẫn không tự giác nhú mày, Cố gia không có người nào là kẻ dễ bắt nạt cả.

Cố tứ này, cô đã nhe qua tên tuổi, cũng phật khẩu tâm xà (nham hiểm) không kém, ngoài mặt thì hiền lành, nhưng trong lòng thì rất thâm sâu.

Theo như cô biết , thì quan hệ hai nhà Cố Đông mấy năm nay không mặn không nhạt, Đông Lôi từ khi nào lại gần gũi với người nhà Cố gia như vậy?

“Xin chào, Cố tiên sinh”

Xuất phát từ lễ phép, Ninh Mẫn đưa tay ra, dù sao người ta cũng là em họ của Cố Hiểu.

“Thì ra chị chính là Ninh Sinh Ca..... chị em thân thiết của chị Hiểu Hiểu a trước kia luôn nghe chị Hiểu Hiểu nhắc tới chị. Nghe danh không bằng gặp mặt, chị so với tưởng tượng của em thật kém nhiều....”

Cố Duy bắt tay Ninh Mẫn, cười ầm ập.

“Trong tưởng tượng của anh Ninh Sinh Ca trông như thế nào?”

Đông Lôi nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Ninh Sinh Ca tên này nghe rất khí phách a...Sinh Ca Sinh Ca, em không cảm thấy có loại mùi vị của lão đại à ? hơn nữa người ta còn trẻ tuổi như vậy đã làm quan chỉ huy, anh cảm thấy người này hẳn phải là người phụ nữ rất vũ lực, không nghĩ đến lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thật sự mở rộng tầm mắt..”

Cố Duy cười nói,thật có thể nói, rất biết cách vận dụng ngôn ngữ, hơn nữa lúc nói chuyện thường quan sát Đông Lôi, có vẻ để ý Đông Lôi..

Điều này lại làm Ninh Mẫn không khỏi nhú mào: tên họ Cố này , không phải muốn theo đuổi Đông Lôi chứ.....

“Đúng rồi chị Đông, chị Hiếu Hiếu nhà em cũng ở đây, Na Dĩnh đang ở bên kia liên hoan, chị có muốn đi cùng không?”

Ninh Mẫn nghe vậy chần chừ cuối cùng vẫn gật đầu đi theo.

Trên đường đi Ninh Mẫn lại hỏi tại sao Đông Lôi ở chỗ này, Đông Lôi nói cùng bạn đi dạo vừa vặn lại gặp Cố Duy__ sau đó cùng đi ăn trưa chỉ là ngẫu nhiên gặp.

Việc này Ninh Mẫn có vẻ hoài nghi

Nhưng Ninh Mẫn lại không có chứng cứ chứng minh người đàn ông này tiếp cận Đông Lôi là có ý khác, hơn nữa người ta tao nhã như vậy, sao có thể là một quả trứng thối, đại khái là khi nhìn thấy Cố Duy đều sẽ nảy sinh ấn tượng đầu tiên.

Nhưng bằng kinh nghiệm nhìn người của cô, người đàn ông này rất phức tạp.

Đi vào dãy ghế, quả thực nhìn thấy bạn học của Đông Lôi ngồi ở đó, hai bạn học nữ đều nhỏ nhắn xinh xắn, vây quanh cái bàn đang ăn hải sản đậu lao, Cố Hiếu ngồi yên lặng bên cạnh uống trà, Na Dĩnh nhìn qua như là đang cùng người của công ty tiệc cưới nói cái gì đó..

“Ninh Ninh...”

Cố Hiếu tỏ vẻ kinh ngạc. “Sao cậu lại tới đây?”

“Có chút việc , đi ngang qua”

Ninh Mẫn ngồi xuống trước mặt cô, cùng Na Dĩnh chào hỏi một câu. Không quen chỉ chào một câu, sau đó liền hỏi một câu:

“Tổ chức ở công ty Hôn Khánh sao? Cho tôi mượn vị phu nhân này một chút được không?”

Na Dĩnh cười: “Cứ tự nhiên, bên cạnh có phòng nghỉ, các người có thể ra chỗ đó yên tĩnh”

Vì thế Ninh Mẫn và Cố Hiếu hướng phòng nghỉ đi vào. Trong lúc đóng cửa lại, Ninh Mẫn nhìn thấy bạn học của Đông Lôi kéo tay cô ấy hỏi:

“Ai, Lôi Lôi, ai vậy?”

Đông Lôi chỉ cười, không có nói gì liền quay đầu lại ăn.

Cố Duy ở bên cạnh an cần bốc tôm cho cô. Các bạn học của cô cười nháy mắt ra hiệu

“Ai ai ai mùa xuân thứ hai của Lôi Lôi đến rồi...”

Đông Lôi phủ nhận, trừng mắt, vỗ tay bọn họ

“Nói bậy bạ, cái gì mà mùa xuân thứ hai, buồn tè quá đi.....còn nói lung tung, về sau sẽ đoạn tuyệt quan hệ.”

Cố Duy chỉ cười, ánh mắt vẫn luôn nhìn Đông Lôi, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, rất thanh thản.

Cửa khép lại: “Tại sao sắc mặt lại tiêu tụy như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Mẫn ngồi xuống không trả lời: “Cố Duy, người kia...”

Cô không biết nên nói lời nào, nhìn mày hỏi:

“Hắn đã có đối tượng hứa hôn chưa? Hình như cũng đã 25, 26 tuổi rồi?”

“À, tại sao đột nhiên lại quan tâm tới hắn vậy?”

“Nhân phẩm người này thế nào?”

Cố Hiếu nghĩ nghĩ, nói một câu khái quát:

“Lúc còn nhỏ là một đứa trẻ bẽn lẽn, bây giờ thì, gặp người yêu người, gặp hoa hoa nở, bạn gái có rất nhiều, ở trong nhà cũng có mấy đám hôn nhân cho hắn, nhưng hắn dường như đều không có hứng thú, hôm nay mình nhìn thấy, hắn là có ý với Đông Lôi, chỉ là bây giờ hắn còn đang chờ đợi”

Vốn dĩ, không chỉ có cô là có cảm giác như vậy, Cố Hiếu cũng cảm thấy vậy.

“Rất hợp đôi, bất luận là về gia thế, hay tướng mạo, nếu hai nhà có liên hôn, vậy cũng không tồi,....Ninh Ninh cậu cảm thấy thế nào?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Cố Hiếu nở nụ cười, đóng đũa ly trên tay, bên trong đựng rượu, nhấn mạnh một câu

“Lưỡng tình tương duyệt (hai bên cùng có tình cảm) là quan trọng nhất. Những cái khác đều là giả”

Ninh Mẫn không có biểu hiện gì, lại gần ngửi mùi nồng của rượu.

“Cậu uống bao nhiêu rượu rồi?”

“Không nhớ rõ”

Cố Hiếu cười cười, đáy mắt có lớp sương mù, tựa vào sô pha.

“Cậu tới thật tốt,..mình một bụng buồn phiền....không có chỗ phát....ân, nói cho cậu biết một chuyện, Ninh Ninh mình hôm qua đã cùng Na Dĩnh lên giường....”

Cô cười cười, ánh mắt thê lương.

“Sau đó, mình cảm thấy mình giống như bị làm dơ,.....hắn là chồng hợp pháp của mình, cậu nói, hắn muốn, mình lại cảm thấy làm bẩn, đây là cái hôn nhân quỷ quái gì....”

“Hiếu Hiếu” Ninh Mẫn vội bước qua.

“Ninh Ninh, mình có người đàn ông mình thích, lần đầu tiên của mình là cho người đó”

Cố Hiếu một ngụm đem toàn bộ rượu uống hết. Ninh Mẫn nghe không hứng thú đi ra khóa cửa lại, để phòng Na Dĩnh đi vào nghe được những lời không nên nghe. Nhìn biểu tình vừa rồi của Na Dĩnh kia. Hả cũng đồng ý đoạn hôn nhân này, có lẽ, cũng vừa lòng với quan hệ phát sinh hôm qua của bọn họ.

“Đã có người đàn ông yêu thích tại sao còn không đi tranh thủ, còn không cam lòng gả cho người khác như vậy?”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng hỏi.

Cố Hiếu rót rượu : “Mình không có lựa chọn”

Một ngụm uống hết nửa ly “Anh ấy không thích mình.....trong mắt anh ấy chưa từng có mình...”

Cô lại muốn rót rượu. Ninh Mẫn cướp lấy chai rượu “ Không cho phép mượn rượu giải sầu, cậu đã không thể tranh thủ trước hôn nhân, vậy nay, cậu kết hôn rồi, hãy thử cùng người chồng của cậu cố gắng tiếp tục...”

“Không thể tiếp tục được, sớm hay muộn cũng chia cắt, về điểm này, mình có thể cam đoan trăm phần trăm.”

Cố Hiếu chớp chớp mắt cảm giác say, nói rất chắc chắn. Trong sự chắc chắn này, còn lộ ra một loại tuyệt vọng không tên.

Cô đột nhiên cười , xua xua tay.

“Quên đi, quên đi, không nói chuyện của mình nữa, cậu thì sao, cậu có lời gì muốn nói với mình, sắc mặt kém như vậy là có chuyện gì phiền?”

Cô chăm chú quan sát một lúc “ Vì đàn ông sao?”

“Cậu không phải đã lựa chọn Đông Đình Phong sao? Hay là đột nhiên phát hiện tình cũ khó quên. Không biết đi đâu ở đâu?”

“Ai, Hoắc thiếu đối với cậu thật tốt, người đàn ông như thế, thân phận như thế, nhân phẩm như thế, trên đời này tìm được mấy người?”

“Nhưng Đông Đình Phong cũng không tồi...muốn tài có tài, muốn năng lực có năng lực, muốn dịu dàng có dịu dàng, còn đối với cậu tình nồng thắm thiết, loại đàn ông này, có đốt đèn lồng cũng không có chỗ tìm.”

“Mình nói này, Ninh Ninh, cậu đây có vận mệnh cứt chó gì. mà lại có thể gặp hai người như thế?”

Nghe xong câu nói này, Ninh Mẫn cảm thấy hôm nay Cố Hiểu uống không ít, lúc bình thường cô ấy sẽ không nói nhiều như vậy, hơn nữa, trong ngữ khí kia, tự nhiên có mùi vị hâm mộ. Cô không có giải thích nhiều, chỉ nói:

“Không phải, là Văn Văn đổ bệnh.....”

Cố Hiểu nghe vậy, sửng sốt, lập tức nhớ đến, đứa bé bụ bẫm, đáng yêu, dễ thương mê người muốn chết, thuận miệng hỏi:

“Nó bị làm sao vậy? Bình thường không phải rất tốt sao? Hơn nữa không phải mỗi năm cậu đều làm kiểm tra cho nó hay sao?”

Đúng vậy, cô rất coi trọng sức khỏe, mỗi năm một lần đi kiểm tra toàn thân, cả hai mẹ con đều làm. Tình hình máu trước kia vẫn rất tốt, bây giờ sao lại xuất hiện tình huống này, tin tức này được khẳng định trong đầu.

Ninh Mẫn thở dài một tiếng, đem những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay kể lại tất tần tật cho Cố Hiểu. Cố Hiểu nghe xong, trợn trừng mắt, men say đã vơi đi tám chín phần. Đáy mắt hiện lên vài tia phức tạp.

“Bây giờ, cậu tính làm như thế nào? Thật tính muốn bỏ đứa nhỏ này đi? Cậu cần phải suy nghĩ thật kỹ...”

“Đây không phải chuyện đùa, đó là một đứa trẻ, nó chính là sợi dây tình cảm gắn bó quan hệ giữa cậu và Đông Đình Phong. Theo mình thấy, quan hệ giữa cậu và Đông Đình Phong, còn chưa vững chắc, cậu bây giờ cùng lắm chính là cảm giác an toàn mà người ta cho cậu mà thôi...”

“Nếu không có sự kiện tháng 9, cậu cũng sẽ không nản lòng nản chí với Hoắc thiếu. Nếu như quay về lúc đó, cậu không tham gia nhiệm vụ, nói không chừng bây giờ, cậu đã là Hoắc phu nhân...nhưng hôm nay, cậu đã là Đông phu nhân, cậu trở về Đông gia, nguyên nhân lớn nhất là vì cậu có thai mà thôi,... nếu không thì cậu chắc chắn sẽ có lưỡng lự..... Cho nên cộ suy nghĩ cho rõ ràng nha...cậu thật sự muốn đem bỏ đứa trẻ này, cậu thật sự có thể làm Đông phu nhân sao?”

“Đông thiếu lại có thể mở rộng lòng như thế, anh ta có thể dễ dàng chấp nhận cậu vì cứu con gái của chồng trước mà phá bỏ cốt nhục của anh ta không?”

“Mình nói cho cậu biết, là con người đều không chịu nổi....tuyệt đối chịu không nổi..”

Ninh Mẫn trầm mặc một lúc : “Nếu không thì cậu bảo mình nên làm thế nào?”

Cố Hiếu nghĩ nghĩ: “Nếu cậu vẫn còn nhớ lời người đàn ông đó nói, thì cậu không nên phá.... đánh cược một lần. Cậu bây giờ mang thai được 7 tuần rồi, cũng có thể nói còn 21 tuần nữa mới sinh, hiện tại dùng thuốc để kiểm soát, thể trạng của Văn Văn trước đó vẫn tốt, lại kéo dài 7,8 tháng, hẳn là không có vấn đề gì. Trong thời gian này... chúng ta có thể tiến hành phối hình..... cấy ghép một nửa, không phải cấy ghép lý tưởng, hoàn toàn phải đảm bảo tương đồng.”

“Nếu cậu chỉ nghĩ muốn bảo vệ Văn Văn, như vậy bỏ đi, sau khi ly hôn, quay lại bên cạnh Hoắc thiếu, lập tức cùng anh sinh thêm một đứa, đến lúc đó, tạm thời dùng thuốc khống chế, tranh thủ để đứa trẻ thứ hai tới cứu Văn Văn, hy vọng quá lớn rồi....”

Đề nghị này chẳng khác nào không đề nghị.

“Mình và HOắc Khải Hàng không thể rồi...” Ninh Mẫn nói thật nhỏ.

“Nhưng cậu lại một lòng một dạ muốn cứu con gái Hoắc Khải Hàng?”

“Đó cũng là con gái của mình?”

Cố Hiếu nghe mà thở dài.

“Được rồi, mình thừa nhận, việc này thật phức tạp....không ai có thể giúp cậu ra quyết định”

Cho nên Ninh Mẫn mới cảm thấy mệt mỏi, phải nghĩ không đúng, trái nghĩ cũng không đúng.

Cô nhắm mắt đau đầu. Lúc này có tin nhắn , là của Cố Hiếu. Cô mở mắt nhìn cô ấy lấy điện thoại ra nhập mật mã. Xem xem, rồi thu lại đứng lên, tinh thần đột nhiên có chút là lạ, nhưng cũng không có nói gì, lại rót rượu.

Có người gõ cửa, Ninh Mẫn ra mở, là Đông Lôi bưng hoa quả vào cùng mấy người bạn học đi theo sau

“Chị dâu, em mang nước hoa quả cho chị, mang thai bảo bối của anh em, bây giờ không được uống rượu nha... phải chăm sóc thật tốt cho bảo bối của anh em.”

Đông Lôi ân cần đặt ly xuống, đưa tay xoa bụng cô, sau đó quay đầu nói nhỏ với đám bạn học: “Có muốn đánh cược không? Mình cược con gái, các cậu cược gì?”

Vẻ mặt có hứng thú. Ninh Mẫn nghe các cô nói chuyện một lúc nói

“Chị đi vệ sinh”

Lúc đi ra thấy Đông Lôi vẫy tay nói: “Em có việc, đi trước nhé...”

Bốn người trẻ tuổi cùng rời đi, Cố Duy cười nói muốn tiễn các cô đi. Đông Lôi nói không khách khí, còn bảo chị Hiếu Hiếu uống ít rượu thôi không cần thận ảnh hưởng tới bảo bối nhà anh cô.

Trước khi đi Cố Duy hướng Cố Hiếu và Ninh Mẫn cười một cái__ rõ rất ôn hòa, cô lại cảm thấy không có chỗ sai.

Mọi người đi ra ngoài hết, Cố Hiếu rót hai chén nước, một cho cô , một cho Ninh Mẫn

Lúc này Na Dĩnh bên ngoài gọi một tiếng nói: “Hiếu Hiếu, anh phải ra ngoài một chút... em ở đây với Ninh Mẫn đợi một chút, lựa chọn áo cưới, chờ anh quay lại.”

Cố Hiếu buông cốc nước, đi ra ngoài, khi trở lại, thấy Ninh Mẫn đứng bên cửa sổ tay cầm ly nước đều đã uống hết. Quay đầu cau mày nhìn cô, người có chút lung lay, sắp đổ, vịn vào tường, sắc mặt trắng bệch, lão đảo hai bước, đi về sô pha ngồi, nói:

“ Cố Hiếu , Nước này hình như có vấn đề..”

Nói xong hướng về một bên sô pha nằm xuống.

Ninh Mẫn mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là Hoắc Khải Hàng, người đàn ông vẻ mặt thân thiết đang nhìn mình, thấy cô muốn ngồi dậy, liền vội vàng đỡ, còn hỏi một câu:

“ Thấy thế nào? Cảm thấy vẫn tốt chứ?”

Cô có chút không hiểu rõ, anh tại sao lại hỏi câu này. Cô đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn thấy một người khác đứng ở cửa, là chồng cô Đông Đình Phong, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt xa lạ làm người ta thấy sợ.

“Cẩn Chi..”

Cô kêu một tiếng. Đông Đình Phong đã đi tới, hai tay chống trên giường. Đây là một gian phòng bệnh, cô đang nằm trên giường....

Cô không khỏi vuốt trán “Em tại sao lại ở đây?”

Đông Đình Phong âm thanh lạnh lẽo, biểu lộ rõ thất vọng

“Anh sớm đã cảnh cáo em, đừng động đến đứa trẻ. Nó không chỉ là con em, cũng là con anh. Nhưng em..... căn bản không nghe lời anh nói..”

Ninh Mẫn ôm bụng.

“Em cứ nhiên uống thuốc...”

Đông Đình Phong đáy mắt đều là lửa giận, hơn nữa điệu bộ càng ngày càng nghiêm trọng.

“Em vội như vậy , vì Văn Vãn, em cái gì cũng chịu hi sinh, nếu vậy, em còn trở về làm cái gì? Anh muốn hỏi em một câu, anh ở trong mắt em là cái gì?”

Ninh Mẫn há miệng thở dốc, nghĩ muốn giải thích nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra.

Anh xoay người đi ra ngoài cũng không quay đầu lại, đá văng cửa, đột nhiên xoay người lại, chỉ vào Hoắc Khải Hàng.

“Em rút cuộc thương hấn bao nhiêu, lại nhẫn tâm như vậy?”

“Em.....”

Ninh Mẫn chua chát muốn nói rõ cái gì.

“Ly hôn đi”

Ninh Mẫn trừng mắt , vẻ mặt không dám tin.

Anh nhắm mắt cười khố một cái, quay đầu đi chỗ khác

“Anh đã cho rằng anh có thể khiến em yêu anh, nhưng hiển nhiên anh đã đánh giá năng lực quá cao rồi, trong lòng em chỉ có hấn.... tôi thành toàn cho các người”

Căn rằng nói ra năm chữ cuối cùng, anh rời đi không có quay đầu lại.

“Con của em”

Cô cúi đầu, nhìn đồng phục trên người mình hỏi

“Đã không còn, bác sĩ Hoài đã giúp em xử lý..”

Lời nói của anh rất nhẹ, bông bênh. Ngoài cửa xuất hiện hai bác sĩ là Nghệ Mịch, Hoài Tú, lặng lặng nhìn, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ninh Mẫn thấy họ, vội vàng từ trên giường nhảy xuống bắt lấy tay bác sĩ Hoài,

“Con của tôi đâu, con của tôi đâu...”

Hoài Tú trấn an cô “ Đông phu nhân, thai nhi lấy ra, Đông tiên sinh đã mang đi, bây giờ cô sinh non, nhất định phải tĩnh dưỡng bản thân thật tốt.”

Ninh Mẫn đã nghe không nổi nữa, từng bước lùi về phía sau, không ngừng lắc đầu

“Không phải vậy , không phải vậy...”

Đột nhiên cô dừng lại, giống như bay chạy vội ra bên ngoài, thậm chí còn không mang dép, cô phải giải thích rõ ràng với anh.

Nhưng cô đuổi tới dưới lầu, chỉ nhìn thấy đuôi xe. Cô gọi anh coi như không nhìn thấy. Người đàn ông này thật nhẫn tâm, người đó cực kỳ cực kỳ nhẫn tâm.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Khi đó, Nghê Mịch nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn đang ở trong phòng ru
Hoắc Khuynh Văn ngủ. Ông ta tới kiểm tra phòng, mới vừa bước vào cửa,
đột nhiên nghe được đứa bé kinh sợ kêu lên:

"Máu, máu, mẹ trên người mẹ sao chảy nhiều máu vậy... "

Sau đó, Ninh Mẫn Mẫn ngồi xuống, vẽ mặt ngờ ngàng cúi đầu kiểm tra,
nhìn thân dưới máu tràn ra, khuôn mặt trắng bệch đáng sợ.

Cô ôm bụng, rất bình tĩnh nói:

"Đừng sợ, đừng sợ, mẹ chỉ là đến chu kỳ kinh nguyệt thôi mà. Nó ra hơi
nhiều. Mẹ sẽ thay ga giường."

"Mẹ, cái gì là chu kỳ kinh nguyệt a?"

"Đó là chu kỳ kinh nguyệt của phụ nữ. Về sau con cũng sẽ có! Đây là
hiện tượng sinh lý bình thường!"

"Mẹ, sắc mặt của mẹ trông nhợt nhạt! Có phải hay chảy máu nhiều vậy
là có lý do?"

Ninh Mẫn Mẫn không nói.

Trong phòng bệnh, Hoắc Khải Hàng vẫn trông chừng. Nhìn cô bé Văn
Văn đến ghế sofa. Cô lấy trong tủ quần áo một ga trải giường mới rồi quấn

ga bắn lại giống như một quả bóng, ném xuống đất, đem ga trải giường sạch sẽ trải lên...

Trong lúc này, có y tá tới giúp nhưng lại bị Ninh Mẫn Mẫn quát lên:

"Ra ngoài, tự tôi có thể làm!"

Y tá nói: "Cô cần được nghỉ ngơi!"

Ninh Mẫn Mẫn đem y tá đẩy ra, lạnh lùng chỉ vào cửa:

"Ra ngoài!"

Khuôn mặt cực kỳ hung hãn.

Y tá nhìn Nghê Mịch.

Nghê Mịch lắc đầu, để cho cô tự làm đi - - Người phụ nữ này, mấy ngày nay tựa như lửa, người nào động tới cô là cô nổi giận ngay.

Rất nhanh, Ninh Mẫn Mẫn đem ga trải giường thay xong, bế Văn Văn lại giường, đỡ bé nằm xuống. Sau đó ôm tất cả ga trải giường dính máu vào toilet, và thay chiếc quần dính máu trên người ra...

Suốt thời gian đó, Hoắc Khải Hàng không có ngăn cản, anh biết trong lòng cô khó chịu, đứa bé không còn - - Cô không cố ý đánh mất đứa bé này, mà là do bị mắc bẫy người khác. Đúng là Đông Đình Phong không thể tha thứ cho cô, nên đã bỏ đi - - Hai ngày sau đó, mang theo "đứa bé" đi đâu không biết... Không có liên lạc lại với cô.

Cô đã gọi rất nhiều lần nhưng không nghe máy, rõ ràng là không muốn nghe.

Mối quan hệ của hai người trở lên bế tắc.

Cô cũng có hỏi Trần Túy.

Trần Túy nói, anh đã trở về thành phố và không rõ đi đâu.

Hoặc Khải Hàng bóp bóp ngón tay, trong lòng tức giận: Tên kia, làm sao có thể như đối xử với Mẫn Mẫn như vậy...

Đúng là, nếu đặt mình trong hoàn cảnh này, có lẽ anh cũng sẽ phát điên...

Đó là đứa bé chứ không phải con mèo, con chó...

Lập tức nói không là không luôn, người đàn ông này vì tình đã thể hiện, mà Đông Đình Phong vẫn là người đàn ông kiêu ngạo.

Hoặc Khải Hàng cùng Nghệ Mịch đi ra ngoài phòng khách để nói chuyện về bệnh tình. Sau khi trở về, Nghệ Mịch chuyện trò với Văn Văn vài câu. Hoặc Khải Hàng gõ cửa toilet, cửa không có khóa, anh mở ra, nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn đang lặng lẽ giặt khăn trải giường, giặt quần - trong bồn tất cả đều là máu.

"Cơ thể em không được khỏe, đừng động vào những thứ này!"

Anh đi vào, nghĩ muốn lôi cô ra.

Cô lạnh lùng giặt mạnh, đem người đẩy ra:

"Chuyện của em, không cần anh quan tâm, ra ngoài."

Hoặc Khải Hàng bị đẩy suýt ngã, lùi về phía sau hai bước mới có thể đứng vững, trong lòng không nhịn được, tức giận nói:

"Ninh Sinh Ca, Em có cần thiết phải khinh rẻ bản thân mình như thế này sao? Em đem thân thể của chính mình giày xéo phá hủy, có ai tới đau

lòng cho em không? Người kia nếu đau lòng vì em, thì mấy ngày nay cũng không đến mức đi đâu không rõ."

Lời này, thật sự làm cho người ta cảm thấy được đau đớn.

Nghê Mịch cũng đi theo vào, nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn mệt mỏi ngồi bên cạnh bồn nước toàn máu, để cho vòi nước chảy vào khăn trải giường, ra sức vò, nhịn không được cũng khuyên một câu:

"Đông phu nhân, sẩy thai không thể nào làm việc này, sẽ có người làm, tốt nhất cô lên giường nghỉ ngơi đi!"

Ninh Mẫn Mẫn không nói lời nào, vẫn như vậy bỏ thêm xà phòng vào giặt. Sau đó, đem khăn trải giường và quần vắt hết nước, coi như bọn họ không tồn tại, bưng đi qua.

Đi vào phòng khách, cô nhìn thấy một người đàn ông mang giày Tây lịch sự, tuổi chừng ba mươi, xách theo một cái cặp, đẩy đẩy kính mắt, đang đứng ở ngoài cửa nói gì đó với bảo vệ, giống như muốn đi vào, lại bị ngăn ra.

Cô dừng bước một chút, không ra ban công, đem chậu quần áo đã giặt đặt cạnh một bên, đi lên nhìn vào.

"Chuyện gì? Người này cần gì?"

Người đàn ông kia quay đầu hướng nhìn cô, vẻ mặt khôn khéo, ánh mắt sắc bén, lại cực thân thiện khom người:

"Xin chào, xin hỏi có phải Ninh Sinh Ca ở căn phòng này không?"

"Tôi đây, anh là ai?"

Người đàn ông kia vội vàng đưa ra một tấm danh thiếp: "Tôi là luật sư Quản Hựu Hàn, được Đông tiên sinh chỉ thị tới, mời Ninh tiểu thư ký vào

đơn này... Có thể đi vào phòng nói chuyện?"

Ninh Mẫn Mẫn đưa mắt nhìn: "Vào đi!"

Trong phòng Hoắc Khải Hàng cùng Nghê Mịch nghe được bên ngoài có người nói chuyện, cũng theo đi ra.

Vừa nhìn thấy người kia, Hoắc Khải Hàng lập tức nhú mày, hỏi: "Quản Hựu Hàn, cậu tới đây làm gì?"

Người này là luật sư.

Quản Hựu Hàn đóng cửa lại:

"Tôi được Đông tiên sinh ủy thác mà đến..."

Nói xong, hắn đến gần, từ trong cặp lấy ra một phần văn kiện, đưa cho Ninh Mẫn Mẫn:

"Tiểu thư Ninh Sinh Ca, đây là Đông tiên sinh đưa cho cô giấy thỏa thuận li hôn. Đông tiên sinh nói: Nếu cô lựa chọn vì cứu tiểu thư Hoắc Khuynh Văn mà phải hy sinh tất cả mọi thứ. Vì vậy, ông ấy liền để cô được tự do. Hôm nay, cô chỉ cần ký vào đơn này, từ nay về sau ông ấy tuyệt đối không can thiệp... Ông còn nói, nếu cô cảm thấy có điều gì không phù hợp, có thể gọi điện thoại cho ông ấy..."

Một câu, thật giống như đầu bị hất một chậu nước đá, Ninh Mẫn Mẫn rất sốc, lộ ra vẻ khó tin.

Cô vội vàng cầm lấy văn bản. Vừa nhìn, cả người liền loạng choạng ngã vào ghế sofa, Ngay sau đó, một cơn tức giận kéo đến.

Cô tìm chế, một tay cầm lấy văn bản kia ném đi, lấy điện thoại từ trong túi áo ra, bấm không biết bao nhiêu lần điện thoại. Lúc sau trong điện thoại truyền đến một giọng nói của đàn ông:

"Uy!"

Cô không thể không tức giận kêu một câu, ngón tay vô tình đã chạm phải loa:

"Đông Đình Phong, anh có ý gì?"

Bên kia im lặng một hồi, Ngay sau đó một giọng đàn ông nói ra:

"Ký tên đi... Có lẽ, chúng ta từ đầu đến giờ không nên đặt cược vào chuyện này. Hiện tại, anh hiểu được, anh đã không thắng. Ninh Sinh Ca, có lẽ em nên suy nghĩ về nó cẩn thận một chút. Anh chỉ là ân nhân cứu mạng thôi. Từ đầu đến cuối, em lo lắng nhất, quan tâm nhất là anh ta... Anh không phải là người dễ dàng nhận thua, nhưng bây giờ, anh chịu thua..."

Giọng nói đầy đau đớn, trong lòng Ninh Mẫn Mẫn cũng đau như cắt.

Cô hít thở gấp, miệng oán hận kêu một câu:

"Đông Đình Phong..."

Đông Đình Phong dường như không nghe thấy, tiếp tục nói:

"Anh đã đưa đứa bé đi chôn cất... Tại nghĩa trang thành phố... Nhưng anh nghĩ, em không cần để tâm đến nó nữa..."

"Đông Đình Phong..."

Giọng nói của cô bắt đầu run lên.

"Anh mệt mỏi..."

Đúng vậy, giờ khắc này, giọng nói của anh vô cùng mệt mỏi, thật giống như vừa mới chạy bộ xong, anh nhắc lại và nói:

"Thật sự rất mệt! Trong lòng mệt. Anh cảm thấy nên đặt xuống, có thể cho chúng ta dễ chịu hơn. Quyết định này, Anh không phải tùy tiện đưa ra. Mấy ngày nay anh nghĩ rất nhiều. Hôn nhân của chúng ta luôn luôn sai. Ký tên đi..."

"Anh... Anh thật muốn em ký tên..."

Những giọt nước mắt lớn, đã chảy ra từ hốc mắt của cô.

"Đúng!"

"Nếu đây là kết quả anh muốn, được... anh tốt nhất đừng có hối hận..."

Cô cắn răng một cái, găm lên một câu, tức giận đem di động ném xuống đất, cầm văn bản lên. Không nhìn lấy một chữ liền cúi xuống, hạ bút ký ba chữ. Sau đó, đem văn bản ném cho người đàn ông tên Quản Hựu Hàn.

Quản Hựu Hàn không nghĩ mình có thể dễ dàng lấy được chữ ký vào thỏa thuận li hôn như vậy. Cầm văn bản trên tay, chăm chú nhìn Ninh Mẫn Mẫn, không nói thêm điều gì, lịch sự nói tạm biệt.

Ninh Mẫn Mẫn gắng gượng, nhìn cậu ta rời đi. Khi tầm mắt không nhìn thấy gì nữa, đột nhiên che miệng, khóc hu hu.

Ở bên cạnh, Hoắc Khải Hàng cùng Nghê Mịch đều đã nhìn.

"Tốt nhất là nên an ủi Ninh tiểu thư đi... Cẩn thận không vì quá đau lòng mà làm tổn thương đến thân thể..."

Nghê Mịch vỗ vai Hoắc Khải Hàng, rồi đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, Hoắc Khải Hàng đi tới bên cạnh Ninh Mẫn Mẫn, ngồi xuống, nhìn nàng khóc một lúc.

Anh muốn ôm cô vào lòng nhưng khi đưa tay ra lại vẫn thu tay về.

Ninh Mẫn Mẫn cười lên một tiếng, lau nước mắt, lau nước mũi ra vẻ kiên cường:

"Ta xem như đã hiểu đàn ông, đầy ghê tởm! Mắt ta bị mù, mua được một bài học. Từ nay về sau không bao giờ cần đàn ông nữa..."

Cô đứng lên, đi vào trong hết sức nhẹ nhàng.

Anh biết trong lòng của nàng, lại một lần nữa bị thương rồi...

Ngồi ở trên ghế sofa, lông mày nhíu lại, anh thở dài một hơi - -

Mấy ngày sau, mỗi ngày Nghê Mịch đều đi thăm phòng bệnh của Văn Văn một chút. Mỗi một lần đều liếc nhìn mẹ của Văn Văn - - người phụ nữ đó là Ninh Sinh Ca. Không có lúc nào là không ở bên cạnh đứa bé: Nếu Văn Văn ngủ thì cô đọc sách; Nếu Văn Văn thức thì hai mẹ con cùng đọc sách; Đôi lúc, cô lẳng lặng đứng ở cửa sổ, gió thổi lạnh, không làm gì, cũng không nói gì...

Nghê Mịch khuyên vài lần, cẩn thận nếu không sẽ bị nhiễm lạnh.

Cô không để ý tới, trừ ở trước mặt Văn Văn là cười nói. Còn tất cả các thời điểm khác, trên mặt của cô chỉ có một biểu hiện: Im lặng lạnh nhạt.

Đông Đình Phong cũng không có tới, tình cảm vợ chồng đã cắt đứt sạch sẽ - - thật sự có phần đáng tiếc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Chiều ngày 15 lúc 5h30, một ngày bận rộn, cuối cùng đã được nghỉ ngơi.

Nghê Mịch nhú nhú lông mày, đi một vòng qua các phòng bệnh. Đi tới phòng Văn Văn thấy Hoắc Khải Hàng đang ôm con và đọc sách, còn Ninh Mẫn Mẫn đang gọt hoa quả. Một nhà ba người, nhìn qua cực kỳ ấm áp. Nhưng bầu không khí có phần hơi lạ.

Ông đi lại nói vài câu, rồi tan ca.

Khi ngồi vào xe, chuông điện thoại di động vang lên, Ông nhìn dãy số kia, do dự một hồi lâu rồi mới nhận:

"Uy!"

"Tan ca rồi hả ?"

"Uh!"

"Đến quán Nam Phương ngồi một chút!"

Nghê Mịch đi đến quán Nam Phương.

Ở bên trong phòng VIP, Ông ta gặp người đàn ông mà không ai dám chọc ghẹo - - Hoắc Trường Bình, Nhị gia nhà họ Hoắc, ba mươi hai năm trước đã bị gãy hai chân, suốt ngày phải ngồi xe lăn.

Ông ta đang nghịch bật lửa, xịch xịch bật lên.

"Đến đây? Ngồi đi!"

Hoắc gia có ba con trai: Hoắc Trường An quý quái; Hoắc Trường Bình khô ngô, tác phong nhanh nhẹn; Hoắc Trường Nhạc thông minh, ẩn dật.

Ba người con trai, nhưng Hoắc Trường Bình đẹp trai nhất. Thậm chí cho đến bây giờ, Ông vẫn đa tình như cũ.

Nghê Mịch ngồi xuống.

" Bệnh tình của Hoắc Khuynh Văn thế nào rồi?"

Hoắc Trường Bình châm một điếu thuốc, không quanh co hỏi.

"Vẫn như cũ!"

"Có khả năng chữa khỏi không? Thuốc kia có tác dụng nhiều không?"

" Vẫn chỉ có tác dụng vẫn như cũ. Tôi không có tăng cường thêm. Nếu thêm thì sẽ làm Hoắc Khuynh Văn tử vong ngay. Nếu như có thể chữa khỏi, cơ bản phụ thuộc vào tủy xương!"

Nghê Mịch lạnh nhạt trả lời.

Hoắc Trường Bình nhả ra một đám khói, cả người đắm chìm trong khói thuốc. Dường như khói thuốc làm hắt tươi cười, lộ ra vẻ xảo quyết.

Giống như một bức điêu khắc, hắt ngồi im một lúc, mới lại hỏi:

"Hoắc Khải Hàng cùng Ninh Sinh Ca, mấy ngày nay đều ở chung với nhau sao? Có khả năng hỗ trợ một phen..."

Nghê Mịch nhíu mày:

"Như thế nào là hỗ trợ?"

"Làm cho bọn họ hòa thuận! Để cho Ninh Sinh Ca mang thai lần nữa"

"Hoặc tiên sinh, Thời gian này Ninh Sinh Ca không thể mang thai! Hơn nữa, bọn họ cũng sẽ có khả năng ra nước ngoài để chữa bệnh."

"Cho nên, tôi mới bảo cậu ép cô ta một lần!"

Hoặc Trường Bình ngẩng đầu cười cười, gương mặt cực kỳ đẹp trai, nụ cười rất tươi sáng, nhưng lại làm cho người ta nhìn chỉ cảm thấy được sự đáng sợ, lòng bàn chân từng đợt ớn lạnh.

"Rất khó, Ninh Mẫn Mẫn không phải là một phụ nữ bình thường... Vâng, tôi sẽ cố gắng!"

Khi rời đi trong lòng Nghê Mịch cảm thấy trống rỗng.

Hắn nói lòng cà- vạt, nặng nề thở ra một hơi, cảm thấy được trên lưng đều là mồ hôi ...

Khi đi ra khỏi quán Nam Phương, ngồi vào trong xe, điện thoại lần thứ hai lại vang lên.

Hắn tựa lưng vào ghế, để mặc chuông điện thoại kêu một lúc, rồi nhìn thoáng qua dãy số, sau đó bấm nghe:

"Uy, có việc?"

"Em nhìn thấy anh rồi !"

Trong điện thoại một giọng nói nhẹ nhàng của phụ nữ phát ra:

"Anh đã gặp Hoắc lão nhị rồi hả ?"

"Uh!"

"Hắn lại muốn anh làm gì?"

"Muốn để cho Ninh Sinh Ca mang thai một lần nữa thôi!"

"A...!"

Người phụ nữ nhàn nhạt lên tiếng: "Em đang ở chỗ rẽ trước mặt xe của anh... anh đi đến đi... Chúng ta gặp nhau một chút! Có chuyện riêng muốn nói..."

"Uh, cứ đi trước! Anh lập tức đến liền!"

Nghê Mịch tắt điện thoại, nhìn thẳng về phía trước, giữa ánh đèn lờ mờ. Trong lúc đó, có một chiếc xe màu trắng ngược chiều đang di chuyển, rất nhanh biến mất trong dòng xe cộ.

Dòng xe cộ đông nghịt, ánh sáng như ban ngày.

Quỳnh Thành là nơi tiền bạc cùng quyền lực tụ họp, khắp nơi là những người giàu có lắm quyền. Mà hắn chỉ là một bác sĩ nhỏ bé, có lúc không kiểm soát được ham muốn cá nhân của mình.

Một vòng tròn luân quần, mọi người ai sinh ra cũng muốn có quyền lực. Làm thế nào là để một người đàn ông không có tham vọng. Khi tham vọng nổi lên, nó sẽ điều khiển bản thân mình và lúc đó sẽ không từ một thủ đoạn nào cả, đó cũng là một phần bản năng nằm trong mỗi người.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một gương mặt xinh xắn - - biết rõ người đó không thích, chỉ muốn lợi dụng mình, nhưng vẫn không dừng lại được.

Cuộc sống mỗi người, sẽ có một vài lần người ta cam tâm tình nguyện rơi vào...

Di chuyển bàn tay của mình, khởi động động cơ.

Lúc này, lại có điện thoại tiến. Hân cầm lên xem, rồi đột ngột cho xe dừng lại, nhắm mắt, thật lâu mới nghe, khẽ hỏi:

"Tiên sinh, còn có gì phân phó?"

"Tôi sẽ cho phép cậu nghiên cứu chế tạo loại thuốc này, sẽ nghiên cứu chế tạo như thế nào?"

"Gần giống nhau là được!"

Giọng nói lộ ra cảm xúc rất tốt.

Hân tắt máy, sau đó gửi một tin nhắn cho người phụ nữ kia:

"Anh đến muộn một chút. Có việc phải xử lý!"

Quay xe, hướng đường khác lái đi.

Lúc này đằng sau, có một chiếc xe con màu bạc bám sát nhập vào dòng xe cộ. Giữa đường thì rẽ sang hướng khác và có một chiếc xe tải nhỏ màu đen vội vàng đi theo.

Nghê Mịch đến phòng thí nghiệm, lấy ít đồ đạc, hướng dẫn qua điện thoại, rồi lái xe đến khu vườn trong thành phố .

Chiếc xe tải nhỏ đỗ lại và núp dưới vườn hoa.

Hân mở cửa xe, cho thùng đồ đạc vào. Sau đó, lái ô-tô rời đi. Chiếc xe tải nhỏ cũng rất nhanh đi theo.

Sau nửa giờ, Nghê Mịch đến căn hộ của một người phụ nữ. Người phụ nữ mặc váy dài dung đưa tươi cười chào đón, ôm ấp hân:

"Vào đi, vừa mới chuẩn bị bữa tối xong, rất ngon."

Hân cười cười, ôm và hôn người phụ nữ này một cái.

Cơ thể người phụ nữ có phần hơi cứng lại.

Nhưng rất nhanh, mạnh mẽ hôn lại hắn.

Lúc này, điện thoại của hắn lại reo lên.

Hôm nay, thật nhiều việc.

Hắn buông người phụ nữ đó ra, lấy điện thoại ra, liếc nhìn dãy số là số không thể không nhận được.

Nhấn nghe, bên trong truyền đến tiếng nói tức giận:

"Nghê Mịch, mẹ nó làm sao lại thế này? Bị người ta theo dõi cũng không biết... Chết tiệt, chiếc xe kia bám đuôi không rời..."

Một ý nghĩ khiếp sợ trong lòng phát ra, hắn vội vàng đẩy người phụ nữ này ra, chạy tới cửa sổ sát đường nhìn ra ngoài, vẻ mặt vô cùng sốt ruột và cảnh giác.

"Làm sao vậy?"

"Anh đang bị theo dõi!"

Hắn trầm giọng.

Người phụ nữ ngơ ngác hỏi: "Ai theo dõi anh?"

Mấy năm nay, hắn rất cẩn thận, không có bất kỳ sở hử gì lộ ra.

Nghê Mịch không nói lời nào, nhớ lại không biết mình làm cái gì để cho người ta nghi ngờ - -

Không có.

Mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi.

Hắn đứng ở cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài thật lâu, mới xoay người đi đến, ngồi xuống chiếc ghế kê đệm ở trên. Châm một liều thuốc, lúc sau mới nói thật nhỏ:

"Chúng ta làm nhiều chuyện thất đức như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ gặp báo ứng..."

Người phụ nữ đã khôi phục được bình tĩnh, nghiêng người sang một bên, gương mặt chế nhạo cười nói:

"Ai quan tâm đến sự trừng phạt? Trong xã hội này, đều đã như vậy..."

"Em có nghĩ rằng Hoắc Khuynh Văn có tội không?"

"Có rất nhiều người vô tội. Hơn nữa cũng không phải là không được chữa trị!"

"Em đã trở nên máu lạnh rồi !"

"Vâng. Phải sợ nó sao? Kỳ thật em cũng sợ bản thân mình. Kiếp sau, đừng đến gần những người này quá, hãy đơn giản làm một người dân bình thường, sẽ không bị liên lụy... Đúng là, lòng người tham lam... Trên đời này, bao nhiêu người cũng vì quyền lực mà phải quan hệ ... Thế mới biết, muốn giữ gìn một phần tự trọng của mình, như thế thật khó..."

Nghê Mịch trầm trầm hít một hơi thuốc, quay đầu, đỡ vai của người phụ nữ này nên:

"Chúng ta đi khỏi Đông Ngải đi..."

Người phụ nữ bĩu môi, cũng ngậm một liều thuốc, sau đó phun ra một đám khói trắng , lắc đầu nói:

"Hiện tại, Em không thể đi được..."

"Bởi vì người đàn ông kia sao? Nhiều năm như vậy, em vẫn còn chưa hết hi vọng sao?"

"Hết hy vọng rồi."

"Thế vì cái gì mà không đi..."

"Vì cháu trai của em"

"Cháu trai của em?"

Hắn giật mình.

"Uh, lúc trước, em không phải đã nói với anh, em có một đứa con gái... Bị bọn hắn mang đi. Con gái của em sinh được một cháu trai sau đó bị bọn hắn bắt làm con tin rồi... Hiện tại, em hi vọng duy nhất là có thể thắng họ. Sau đó, thả tự do cho con và cháu trai của em. Còn mọi cái khác, em không cầu..."

"Đồng Gia, tên con bé là gì?"

Nghê Mịch đột nhiên nghĩ tới một cái gì đó, chần chờ hỏi một câu:

"Có phải hay không đó là Cố Hiếu?"

Người phụ nữ im lặng thật lâu, nói:

"Ăn cơm thôi!"

Năm ấy, sau khi Đồng Gia tốt nghiệp trường y, liền vào Đạt Lâm, lúc ấy ba mươi tuổi.

Sở dĩ ba mươi tuổi mới tốt nghiệp, đó là bởi vì bà ta đã từng điên cuồng si mê một người đàn ông, hơn nữa lại liều lĩnh cùng người đàn ông kia sinh một đứa con gái.

Rồi sau đó, người đàn ông kia kết hôn, nhưng cô dâu lại không phải bà ta.

Bà ta cùng con gái bị vứt bỏ tại miền Nam, gian nan sống qua ngày.

Về sau, người đàn ông kia nghĩ muốn dẫn con gái trở về.

Bà ta không chịu giao con gái mình nên người đàn ông đó đã dùng quyền lực của mình, chặt đứt con đường kiếm sống của bà ta. Vì thế, bắt buộc phải thỏa hiệp, chấp nhận số phận của mình, tiếp nhận sự giúp đỡ tài chính của người đàn ông đó và tiếp tục đi hoàn thành việc học.

Về sau, bà ta trở thành bác sĩ thực tập ở Đạp Lâm. Bởi vì bà ta coi Quý Như Tịch là ân nhân cứu mạng, và ở lại mười mấy năm liền.

Nghê Mịch là học trưởng của Đồng Gia. Đã từng theo đuổi Đồng Gia nhưng lại bị cự tuyệt. Sau đó, hắt lấy vợ. Vợ sinh cho hắt một đứa con trai và không may chết vì bệnh. Mấy năm nay, hắt không có tái hôn. Bởi vì trong lòng hắt vẫn không quên được một người, đó là Đồng Gia. Nhiều năm trước vào một đêm, bọn họ đã đến với nhau.

Dần dần, Đồng Gia cũng đã buông bỏ, nhưng Nghê Mịch biết trong lòng bà ta vẫn cất giấu một hình bóng khác.

Bà ta bị người đàn ông kia làm cho trái tim tan vỡ, Đến nay vẫn không dám đối mặt hôn nhân, cũng từ chối hôn nhân.

Mấy năm nay, bọn họ vẫn duy trì một loại quan hệ không rõ ràng - - không phải là quan hệ vợ chồng.

Sáng sớm ngày 16, Đồng Gia như cũ lái xe đi làm, sau đó thay áo khoác trắng, ngồi xuống trước bàn làm việc của mình.

Nhiệm vụ chủ yếu của bà là xử lý các ca cấp cứu. Đương nhiên, bà ta không phải là người phụ trách chính. Bà ta cũng có cấp trên.

Vào chín giờ, nhận được một tin nhắn:

"Có rảnh không? Tôi nghĩ muốn gặp bà tại phòng 12 ở Mai trang. Na Dĩnh cũng muốn chính thức gặp mặt, 12 giờ, chúng tôi đợi bà."

Na Dĩnh, một đứa bé rất ngoan. Chỉ là... Trong mắt đứa nhỏ kia cũng chỉ có người kia, giống như sự cố chấp của bà.

Bà sẽ phải khuyên nhủ.

Nếu đã kết hôn thì phải sống hạnh phúc.

Cùng thời gian đó, Nghê Mịch nhận được điện thoại của một bạn học cũ:

"Lão Nghê, đến phòng 12 ở Mai trang, 12 giờ trưa chúng ta gặp mặt đi!"

Nghê Mịch nghĩ buổi trưa rảnh, liền đồng ý.

Cùng lúc đó, Hách Quân vào văn phòng của Hoắc Trường Bình, cười nói ý đồ của mình:

"Hoắc nhị tiên sinh, Hoắc thiếu nghe nói ông có mấy người bạn ở nước ngoài là bác sĩ – quan hệ rất tốt, Anh ấy muốn mời ông đi ăn..."

Hoắc Trường Bình cười sáng khoái: "Uh. Không thành vấn đề. Mấy giờ? ở đâu?"

Hách Quân trả lời: "12 giờ, phòng 12 ở Mai trang!"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 238

Mai Trang, ghế lô số 12.

Giữa trưa, 11:40—

Đồng Gia là người đầu tiên tới, nhưng lúc bà đi tới giữa ghế lô, cũng không có thấy Cố Hiếu, trong phòng chỉ có Na Dĩnh đang ngồi yên tĩnh ở đó, cúi đầu bấm điện thoại, thấy có người đến anh ta đứng lên, mỉm cười lễ phép:

“Bác gái đúng không? Xin chào!”

Na Dĩnh không gọi bà là “Mẹ”, bà cũng không thấy kỳ lạ, trên danh nghĩa thì mẹ Cố Hiếu cũng không phải bà. Lần đầu gặp mặt, gọi bác gái cũng không quá đáng.

Bà cười gật đầu: “Tiểu Na, chúng ta từng gặp nhau rồi đấy!”

Na Dĩnh cũng cười cười: “Hoàn toàn chính xác. Chẳng qua cho tới bây giờ con không nghĩ tới bác chính là mẹ ruột của Hiếu Hiếu... a, bác ngồi đi, Hiếu Hiếu có chút việc, đi ra ngoài rồi. Có lẽ rất nhanh sẽ tới.”

Anh ta lấy thân phận là con rể nhiệt tình mời.

Đồng Gia ngồi xuống, dùng ánh mắt thưởng thức Quan Ngoại Giao này.

Ba mươi lăm tuổi, Na Dĩnh lẫn lộn trong bộ ngoại giao như cá gặp nước, tuyệt đối là một nhân tài hiếm thấy, không chỉ có bề ngoài lớn lên tốt, hơn

nửa năng lực cũng mạnh mẽ.

Lúc trước, sở dĩ Cố gia đính ước cái hôn sự này, không chỉ bởi vì chức quan của cha Na Dĩnh, càng bởi vì anh ta là một người có đức có tài, trong nhận thức có năng lực xuất sắc, phù hợp làm con rể Cố gia.

“Nó không có ở đây cũng tốt, vừa vặn, bác có mấy câu muốn nói với con, đến đây, tiểu Na con cũng ngồi đi..”

Một bàn ăn rất dài, đủ cho mười mấy người ngồi, trên bàn để nước trà và trái cây.

Đồng Gia ý kêu anh ta ngồi ở vị trí đối diện.

Na Dĩnh ngồi xuống, trên mặt đều là tươi cười.

“Tiểu Na, hôn lễ của con và Hiếu Hiếu, chỉ sợ bác không tham gia được. Vì vậy có mấy câu, nhân dịp này, bác nói luôn..’

Đồng Gia hắng giọng, lúc nói ra những lời này, trong cõi long tràn đầy tiếc nuối, con gái kết hôn, bà muốn nhìn con gái mặc chiếc áo cưới trắng tinh, tiễn con gái đi lấy chồng, nhưng là bà không có thân phận để làm chuyện này, giọng nói khó tránh khỏi có chút thương cảm.

“Bác nói đi ạ!”

Na Dĩnh lộ vẻ cung kính.

Đồng Gia suy nghĩ một chút, do dự một chút rồi nói:

“Hiếu Hiếu là đứa nhỏ có tính cách hướng nội. Con bé không thích đánh đánh, giết giết, thế nhưng thân là người con gái Cố gia, mỗi một người con gái, đều phải nhập ngũ. Đây là gia quy của Cố gia. Ba con bé có yêu cầu rất hà khắc với nó. Vì vậy, con bé bị tiến cử tiến vào tổ Liệp Phong. Từ mười tám tuổi đến hai mươi bốn tuổi, con bé dành toàn bộ thời gian mơ mộng của

người con gái cho quân đội. Nó.. trong nội tâm nó rất khổ sở. Có lẽ con bé khi ở chung không tốt lắm, nhưng con bé tuyệt đối là người chịu khó chịu khổ, là cô gái có tấm lòng lương thiện. chẳng qua tính tình có chút bướng bỉnh, lại để ý những chuyện vụn vặt. Còn con, lớn tuổi hơn nó, nếu như con đã quyết định cuộc hôn nhân này, thì mong con hãy khoan dung nhiều hơn cho con bé. Bác nghĩ, sau này các on ở chung lâu dài, đợi các con có con của hai người. Con bé sẽ bảo vệ tốt cuộc hôn nhân này..”

Na Dĩnh lắng lắng nghe, rất kiên nhẫn nghe xong hết toàn bộ lời của mẹ vợ, mới gật đầu:

“Bác yên tâm, con sẽ cho cô ấy thời gian. Cũng giống như lời của bác, Hiếu Hiếu không thích nói chuyện, không thể nào trao đổi... nhưng cô ấy rất ưu tú, con có thể thấy và cũng rất thương thức..”

Hai người cứ như vậy bắt chuyện.

Đồng Gia nghe, trong lòng cảm thấy đứa nhỏ Na Dĩnh này, rất chừng chạc, là người đàn ông đáng giá để ủy thác cả đời, trong lòng bà rất mừng. bây giờ bà lo lắng nhất là đứa nhỏ kia, đến nay vẫn còn chưa chịu buông tay. Chuyện này vô cùng đáng sợ.

Nhất là nó lại có con trai, việc này một khi bị lộ ra ngoài, hậu quả sẽ như thế nào, bà không có cách nào tưởng tượng nổi.

Giờ khắc này, bà vô cùng hài lòng với cuộc hôn nhân của con gái, nhưng có thể giữ được hay không, bà thật sự rất lo lắng.

Nghê Mịch là người thứ hai đi vào Mai trang.

Mai trang là một danh lam thắng cảnh, lúc trước ông có tới đây một lần, giá cả rất cao, người bình thường tiêu phí không nổi, những đám quyền quý như bọn họ rảnh rồi không có chuyện gì, đành nói chuyện trời đất vậy,

Nghe nói ở đây được giữ bí mật. Ông trùm giấu mặt là một nhân vật lớn nào đó.

Lúc Nghê Mịch đi tới ghế số 2, Nghê Mịch nhìn đồng hồ: 11:55--- ông có hẹn thì luôn luôn đúng giờ.

“Hoan nghênh đến dự! Mời.”

Cửa ra vào, có hai nhân viên trông cửa mở cửa cho ông vào.

Ông vừa đi vừa quan sát, Mai trang được trang trí vô cùng khéo léo. Ở mọi nơi đều lộ rõ khí chất quý tộc và ưu nhã.

Căn phòng ghế lô này, là một phòng triển lãm tác phẩm nghệ thuật, gần cửa sổ quây thủy tinh, bên trong được trưng bày các đồ vật nhỏ tinh xảo. Ghi giá công khai, nếu thấy đồ bên trong được, có thể tiến hành giao dịch. Chính giữa có một dòng suối nhỏ, bốn phía đầy hoa, các loại hoa tươi, màu sắc rực rỡ, ở cửa, có đặt một cái ghế sofa.

Phòng triển lãm ở phía tây, có phòng nghỉ ngơi, phía đông có một cái cổng vòm, lều vải được buông xuống, âm thanh đúng là từ bên kia truyền tới.

Đi qua mảnh vải vào trong, Nghê Mịch nhìn thấy không phải là bạn học của ông mà là Đồng Gia đang ngồi nói chuyện với một chàng trai tuấn tú.

“Chúng tôi đi nhầm chỗ sao? Ở đây không phải là ghế lô số 12!”

Mí mắt Nghê Mịch giật giật, có chút bất an nổi lên trong lòng, thấy Đồng Gia lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên đối với chuyện này có chút ngoài ý muốn.

Na Dĩnh đứng lên: “Không sai, ở đây là ghế lô số 12! Mời bác ngồi.”

Anh ta ra hiệu một cái:

“A Thái đâu?”

Nghê Mịch nhú mày.

“Thái lão tiên sinh cũng không có tới. Còn hẹn vài người khác nữa. Bác ngồi tạm ở đây.”

Na Dĩnh giờ đồng hồ lên, liếc một cái:

“Người lập tức sẽ tới ngay.”

“Xin lỗi, tôi còn có việc.”

Nghê Mịch mơ hồ cảm thấy không đúng, quay người đi ra cổng vòm, đi ra ngoài phòng, mới bước ra một bước, cửa ở đối diện mở, một giọng nói lạnh lạnh đủ lực vang lên:

“Bác sĩ Nghê, ông gấp cái gì? Nếu đã đến đây rồi thì cùng ngồi xuống ăn cơm uống rượu, ngồi nói chuyện. Tôi còn rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo ông...”

Tiếng nói vừa dứt, cuối hành lang đi ra hai người đàn ông như bảo tiêu, thân thể cường tráng, chấp tay sau lưng, ngăn cản đường đi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Nghê Mịch chỉ cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, hồi hộp xoay người nhìn, người đứng ở trước mặt ông, áo khoác ngoài đơn giản, chiếc váy đỏ đan len, chân mang đôi boot cao, hai tay bỏ vào trong túi áo khoác, cầm gương nhẹ, người vốn nên đợi ở bệnh viện chăm sóc người nhà: Ninh Mẫn.

“Ninh tiểu thư?”

Nghê Mịch quay đầu, liếc nhìn bảo tiêu chặn đường, quay bước trở về hỏi: “Là cô hẹn tôi sao?”

“Phải.”

“Có gì muốn nói sao?”

“Chuyện này không phải chỉ vài ba câu là nói rõ, mời vào trong ngôi, chờ một chút, chúng ta nói chuyện có thể có thời gian dài.”

Những lời này không phải do Ninh Mẫn nói, mà là giọng nói của một người đàn ông có thể khiến người ta hết hồn trả lời.

Ngay sau đó, một người đàn ông vốn không nên xuất hiện ở đây, lại đi vào tầm mắt của Nghê Mịch.

“Đông... Đông đại thiếu?”

Nghê Mịch kinh ngạc đứng đó, tròn mắt trông hình cầu, thiếu chút nữa đã lăn ra.

“Nhiều ngày không gặp, bác sĩ Nghê không lẽ đã quên tôi rồi sao?”

Đông Đình Phong mặc bộ quần áo màu đen, chân mang giày quân nhân, hai tay đút vào túi quần, toàn thân lộ ra hơi thở ưu nhã của một con báo nhưng nguy hiểm, hăn nhàn nhặt liếc mắt, ánh mắt thâm sâu lóe lên, liền không thể nắm lấy vàng sang ào ào rơi xuống.

Trong lòng Nghê Mịch càng thêm bất an.

Đôi vợ chồng này, không phải đã tan vỡ rồi sao?

Đột nhiên Nghê Mịch mơ hồ cảm thấy đã rơi vào cảm bẫy, nói không được nữa, rầu rĩ vòng đi vào.

Trong ghế lô, đi theo ra ngoài, sắc mặt Đồng Gia có chút trắng bệch, bỗng nhiên đứng tại chỗ, nhìn thấy một màn này, tươi cười có chút gượng ép, bà không rõ đây là xảy ra chuyện gì, ngược lại hỏi Na Dĩnh đi bên cạnh:

“Hiếu Hiếu đâu?”

“Hiếu Hiếu ở chung với tôi.”

Ninh Mẫn nhàn nhạt nói tiếp: “Bà Đồng xin chờ một chút, tôi sẽ kêu đưa Hiếu Hiếu lại đây

“Cô quay lại ghế lô số 11, khi quay lại trên tay kéo theo một người, đúng là Cố Hiếu.”

Chẳng qua là sắc mặt Cố Hiếu giống như sang sớm không có nắng mặt trời một màu đen cực kì ảm đạm, lúc chống lại ánh mắt của Đồng Gia, loé lên một cái cô ta trầm mặt không kêu quay đầu nhìn người chồng chỉ cách

cô ta năm bước ,vẫn như cũ không lên tiếng trong lúc đó ,mặt mài có vẻ sa sút ...

“Hiếu Hiếu!”

Đồng Gia muốn hỏi cái gì, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Tình cảnh như này rất quý dị bầu không khí có chút ngưng đọng.

Vài người ngồi xuống Đông Đình Phong lấy thân phận là chủ nhân kêu người ta dâng trà

Giữa trưa, lúc 12:10

Xe của Hoắc Khải Hàng và Hoắc Trường Bình kẻ trước người sau lái vào Mai trang.

Sau khi HOắc Trường Bình xuống xe, HOắc Khải Hàng đi lên, tự mình đẩy x echo ông, một bên nhàn nhạt nói: “Nhị thúc, thúc cảm thấy phong cảnh ở đây thế nào?”

“Phong cảnh Mai trang, tuy là nhân tạo nhưng mỗi một chỗ đều rất tinh xảo. Có điều, đến nay thúc cũng không biết rõ ông chủ ở đây là ai? Mở cũng được tám năm rồi.. Nghe nói lợi nhuận ở đây rất phong phú, những người có tiền ở Quỳnh Thành, rảnh rỗi đều thích đến nơi này. Là nơi tu tâm dưỡng tính rất tốt. Chẳng qua là chi phí quá mức tốn kém.”

Hoắc Khải Hàng ngẩng đầu nhìn một cái:

“Nhị thúc nếu yêu thích nơi này, sau này có thể thường xuyên tới. Nơi này là con mả đó.”

Hoắc Trường Bình nở nụ cười, cũng không ngoài ý muốn,

Hai người nói chuyện tào lao một hồi, dưới sự hướng dẫn của nhân viên đi vào ghế lô số 12.

Khoảng khắc bước vào, có tiếng nói ồn ào truyền vào lỗ tai, Hoắc Trường Bình không khỏi quay đầu hỏi:

“Còn có người khác sao?”

“Dạ, con quen biết vài người.

Lúc này, Hách Quân tiến vào, vén toàn bộ màn che lên, tiếng nói chuyện nhao nhao bên trong ngừng lại, hai bên đối mặt nhìn nhau.

Đồng Gia thấy Hoắc Trường Bình thiếu chút nữa lão đảo, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Nghê Mịch thấy Hoắc Trường Bình, tay cầm chén trà run lên làm đổ nước ra ngoài, đáy mắt có chút kinh hoàng chột lóe.

Còn Hoắc Trường Bình khi thấy tất cả mọi người trong phòng, ngậm miệng lại, nụ cười trên mặt cũng thu lại, ánh mắt lợi hại đảo qua Đông Đình Phong và Ninh Mẫn, vẻ mặt kinh ngạc nhất thời không thể thu hồi: ánh mắt dừng lại trên người Đồng Gia và Nghê Mịch, sau đó ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên người Cố Hiểu, nói:

“Khải Hàng, hôm nay con đúng là mời không ít người tới nhỉ!”

“Nhiều người náo nhiệt, dễ xử lý công việc!”

Hoắc Khải Hàng nhàn nhạt nói, đẩy người tới phía trước, quay đầu nói với Hách Quân đang ở phía sau lưng:

“Mời bảo tiêu và trợ lý của nhị thúc qua phòng bên cạnh uống trà đi. Chúng tôi nói chuyện ở đây có lẽ sẽ rất lâu.”

Thủ hạ của HOắc Trường Bình đều bị ngăn lại, bọn họ hai mặt nhìn nhau, không biết có nên rời đi hay không.

“Các người đi ra ngoài đi, tôi ngồi ở đây một chút, có việc sẽ gọi các người!”

Hoắc Trường Bình phát phát tay, vẻ mặt đã khôi phục.

Những người kia đi ra ngoài, đóng cửa lại, nhốt tất cả tâm tư của mọi người trong căn phòng này, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, cho dù là Đồng Gia, hay là Nghê Mịch hoặc là Cố Hiểu, thậm chí HOắc Trường Bình, cũng không biết.

“Có thể hút thuốc lá không?”

Hoắc Trường Bình hỏi.

Ông bị nghiện thuốc lá rất nghiêm trọng, một khi rảnh rỗi, lửa khói của thuốc sẽ không rời tay.

“Xin lỗi, nơi này có phụ nữ, cấm hút thuốc.”

Hoắc Khải Hàng nói.

“A.” không hút thuốc lá, Hoắc Trường Bình cảm thấy cả người không được tự nhiên, cười quái dị một tiếng:

“Hôm nay là muốn hát tuồng nào đây?”

Ông tựa vào trong xe lăn, tư thế ngồi ngược lại rất thanh thản nha.

“Còn có một vị chưa đến, chờ một lúc đã, rồi chúng ta sẽ từ từ nghiên cứu, chơi đùa.. xem coi sẽ hát như thế nào..”

Vẻ mặt Ninh Mẫn không chút thay đổi nhìn đồng hồ treo tường, khi thời gian chỉ đúng 12:10, cô đi ra ngoài, thuận tay để rèm vải xuống.

Cô đi tới cửa, đứng ở nơi đó, chờ.

Chốc lát, cửa lại mở ra lần nữa, lúc này người tới là Cố tam phu nhân Quý Như Tịch...

Quý Như Tịch thấy cô, vẻ mặt mang theo chút tức giận, cũng không quan sát hoàn cảnh xung quanh, lạnh lùng nói:

“Đồ đâu? Lúc này, cô đừng nghĩ muốn giở mặt với tôi một lần nữa...”

Ninh Mẫn cười cực kỳ lạnh lùng, rãnh rỗi đóng cửa lại, lôi kéo bà vào trong rèm vai vừa được buông xuống:

“Này, cô làm gì thế?”

“Cho bà đến nhìn trò hay nè.”

Quý Như Tịch làm gù tránh thoát Ninh Mẫn, bị dắt đi vào, đến khi nhìn rõ mấy người trong phòng, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, giống như có người cầm một cục đá chà xát lên lưng bà, vừa nhanh vừa vội, mà cái lạnh đó nhanh chóng thấm vào bên trong xương thịt.

Nhưng cuối , cùng thì bà cũng từng trải qua chuyện đời, không có lộ vẻ kinh hoàng, ngược lại quét mắt một vòng, liền lên tiếng chào hỏi:

“Ồ, một gậy che không thể chống đỡ nổi nhiều người cùng một chỗ, mấy người tụ họp lại làm gì vậy? Khải Hàng, con tụ họp lại là muốn ăn tiệc sao? Còn có Đông Đình Phong, không phải cậu và Ninh Sinh Ca đã ly hôn sao? Sao hôm nay lại dây dưa một chỗ với cô ta rồi hả? chẳng lẽ hai người muốn tái hôn hả?”

Bà cười ưu nhã lịch sự, giống như hoa đào nở rộ trong gió xuân.

Đông Đình Phong không để ý đến bà.

Hoắc Khải Hàng lại lịch sự kéo bà lại ghế ngồi:

“Chào mọi người, vì có một chuyện, tôi muốn giải quyết một lần cho xong! Dì, mời dì ngồi nghe con nói.. Chuyện này cũng có liên quan tới dì..”

Quý Như Tịch bình tĩnh nhìn thoáng qua, đè xuống bất an trong lòng, cười cười ngồi xuống.

Mọi người đã đến đông đủ, ánh mắt Ninh Mẫn nhàn nhạt liếc qua mỗi người, ngồi bên cạnh Đông Đình Phong, chăm chú nhìn hấn, hấn cũng quay đầu sang nhìn thẳng vào mắt cô, lúc đối mặt với cô, ánh mắt của hấn luôn ấm áp như vậy.

“Bắt đầu đi!”

Hấn trầm thấp nói, dưới bàn nhẹ nắm lấy cánh tay đang run của cô.

Trong lòng bàn tay cảm nhận hơi nóng ấm áp kia, giống như cổ vũ rất lớn cho cô.

Cô gạt đầu, lấy điện thoại ra, mở lên, ấn vào, mở video trong tài liệu ra, một giọng nói trong không khí vang lên.

“Tính huống của Hoắc Khuynh Văn như thế nào?”

Đây là Hoắc Trường Bình đang nói chuyện, âm thanh ẩn chứa tiếng cười.

“Coi như tạm ổn.”

Đây là Nghệ Mịch trả lời, thật yên lặng.

Một hỏi một đáp, giống như đagg nói đến chuyện trong nhà, thế nhưng người pử đây cũng rất nhẹ nhàng, đều đó không có khả năng là không có ý nghĩa gì, càng không phải là một ông chú đang quan tâm văn bối.

Dáng vẻ tươi cười của Hoắc Trường Bình méo xẹo.

Cái trán Nghê Mịch vụt ụt toát ra mồ hôi.

Đồng Gia thì tay trái cầm tay phải, vẻ mặt khác thường.

Lông mày của Quý Như Thương nhăn lại.

Cố Hiếu từ từ nhắm hai mắt, dựa vào. Một bộ dáng rất mệt mỏi.

Na Dĩnh ngồi ở bên cạnh ôm ngực, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đông Đình Phong và Ninh Mẫn, sắc mặt bình tĩnh.

Hoắc Khải Hàng ngồi ở vị trí bên ngoài, để ý phản ứng của mọi nguwoif —về mặt của hấn khiến người ta cảm thấy: Ai dám bước ra khỏi chỗ này, hấn rất có thể không nường tay mà tóm họ trở về.

Tiếp tục là đối thoại giữa bọn họ:

“Có khả năng chữa khỏi hay không? Vắc-xin phòng bệnh đó gây hại được bao nhiêu.”

“Vắc-xin phòng bệnh đó có tác dụng như vậy. Tôi không có tăng liều lượng. Tăng liều lượng sẽ khiến HOắc Khuynh Văn chết nhanh hơn. Về phần có chữa khỏi hay không, cái này chủ yếu coi xứng hình có tìm được tủy thích hợp không đã!”

“Hoắc Khải Hàng và Ninh Sinh Ca, mấy ngày nay hai người ở chung một chỗ! Có khả năng, có trợ giúp..”

“giúp như thế nào?”

“Để cho bọn họ hòa thuận! Ra tay trên người Ninh Sinh Ca, để cô sinh thêm một đứa bé nữa, là được..”

“Hoặc tiên sinh, bây giờ không phải là thời kỳ thụ thai của Ninh Sinh Ca! Bọn họ không có khả năng buông tha cơ hội chẩn đoán bệnh ngoại quốc.”

“Cho nên, tôi mới kêu ngài bức cô ấy.”

“Rất khó, Ninh Sinh Ca không phải người phụ nữ bình thường, được rồi, cố gắng thôi.”

Cùng với tiếng thở dài nặng nề, đoạn đối thoại cũng dừng lại, trong phòng, một mảnh yên tĩnh khác thường.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Kế hoạch này, là từng bước hoàn thành đó.

Thời gian kéo dài tới mấy ngày trước.

Sau khi biết Văn Văn bị bệnh thiếu máu cấp tính—tâm tình của Ninh Mẫn thật sự muốn hồng rồi—nói thật, bệnh này, rất đáng sợ, xác suất tử vong của bệnh thiếu máu cấp tính rất cao.

Nhưng có một việc, cô vẫn không rõ đó là:

Lúc Văn Văn năm tuổi có kiểm tra sức khỏe, tình trạng cơ thể rất khỏe mạnh. Sao giờ lại vô duyên vô cớ mắc chứng bệnh này.

Cô ví dụ: dù có bị tai nạn xe thì cũng đâu thể dẫn đến bệnh này?

Mẹ Lăng Châu có nói qua, trước đó, Văn Văn có chút nóng.

Hoặc Khải Hàng cũng nói, tháng trước, Văn Văn bị sốt cao không lùi, nói cách khác, lúc đó con bé có uống các loại thuốc chữa bệnh.

Có thể lần chữa bệnh đó, bị người ta thừa dịp lợi dụng làm chuyện gì hay không?

Ba mươi hai năm trước, bác sĩ trong tổ chức có sản xuất ra một loại vắc-xin phòng bệnh, bởi vì trong đó có một lượng lớn thứ chất lượng kém, ảnh hưởng nghiêm trọng tới chất lượng, có mấy đứa trẻ khi được tiêm thuốc,

đều xuất hiện tình trạng thiếu máu khác nhau. Có mấy đứa cơ thể kém, do thiếu máu trực tiếp dẫn tới bệnh bạch cầu.

Chuyện này, trong thời điểm đó phải nói là cực kỳ oanh động.

Về sau, chính phủ can thiệp, điều tra nghe ngóng, phát hiện vắc-xin phòng bệnh có vấn đề. Các bộ phận điều chế ra vắc-xin phòng bệnh này, không thể không ra mặt xin lỗi những đứa trẻ đã từng tiêm loại vắc-xin này, đền tiền, trị liệu toàn bộ cho họ.

Nhìn tin tức này, trong lòng cô hiện ra một nghi vấn:

Có phải Văn Văn cũng bị tiêm loại vắc-xin này không?

Từ khi xảy ra hoạt động tháng chín, cô đã xem Hoắc gia là hổ sói hung ác tàn bạo. Ở nơi hung ác tàn bạo, cô cảm thấy bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Vì vậy cô âm thầm lấy máu của Văn Văn đưa cho Đông Đình Phong để bác sĩ Đông gia điều tra, lấy máu phân tích.

Kết quả lại là, do vi khuẩn gây bệnh dẫn tới bệnh thiếu máu cấp tính, cũng nói thêm, cùng với vi khuẩn gây bệnh có trong vắc-xin phòng bệnh ba mươi hai năm trước, hoàn toàn giống nhau.

Sau khi biết được kết quả này, cô và Đông Đình Phong tự nhiên là vô cùng khiếp sợ, đồng thời cũng nói lên tình huống hiện nay: Trung tâm bệnh viện, có người âm thầm động tay động chân trên người Văn Văn, bởi vì bệnh viện với chuyện nguyên nhân phát bệnh cũng không có giải thích chính xác, cực kỳ qua loa, né tránh vấn đề.

Sau khi hiểu được tình huống, cô nói với Đông Đình Phong:

“Em có một cảm giác đáng sợ. Chúng ta giống như sống trong sự giám thị của một lực lượng nào đó. Và lại còn bị người ta đùa xoay vòng.”

Với điểm này, Đông Đình Phong hoàn toàn đồng ý.

Vì thế cô hỏi hẳn: “Có hung thú bắt người đó ra ngoài hay không... Em khát vingj một cuộc sống an toàn, chúng ta bị người ta âm thầm nhưng nhớ, suốt ngày cứ lo lắng đề phòng, cũng quá hèn nhát rồi....”

Hắn suy nghĩ rồi hỏi: “Em sắp xếp đi, còn phương diện an toàn sẽ do anh toàn bị xử lý.”

Ninh Mẫn nói: “Lần này, em sẽ nắm cái khay.”

Cho nên, bọn họ rất ăn ý bắt đầu diễn trò.

Mấy ngày này, Ninh Mẫn vẫn lộ vẻ lo âu, khiến cho thể lực trong bóng tối giám thị nhất của nhất động của bọn họ tin tưởng việc này.

Ngày đó ở nhà, cô càng cố tình ý tưởng bảo vệ căn nhà nhỏ của họ, Đông Đình Phong vì chuyện này mà bỏ ra ngoài, một nữa là do cô thật sự bị tức giận, một nữa là cố ý—

Vì trong phòng ngủ, bọn họ phát hiện có máy ghi âm được giấu cẩn thận, tuy không thể thấy được hình ảnh gì nhưng âm thanh thì tuyệt đối rõ ràng. Nhưng bọn họ cũng không dẹp bỏ nó, mà thuận theo—giống như bọn họ không cần người giúp việc. Lơ là kẻ địch, mới có thể giành chiến thắng.

Đi gặp Quý Như Thương một lát, cô không biết hôm nay cá có cắn câu hay không?

Quý Như Thương tuyệt đối là người phụ nữ có tính thận trọng, ngày đó cô đem thiết bị điện tử máy ghi âm đó vào, còn quét hình cơ thể, bà ta cho rằng như vậy đã an toàn.

Chỉ là bà ta không nghĩ tới, trong đội ngũ của bọn họ có một cao thủ, ví dụ như cô và Chu Vật nghiên cứu chế tạo máy móc—máy quay cỡ nhỏ, mà nếu để được bao bọc để trong người thì bất cứ cái gì cũng không quét được máy nghe trộm.

Ngày đó, lúc đốt văn kiện, cô liền gắn máy nghe trộm ở dưới ghế sofa, đi ra cửa, cô liền nghe được mệnh lệnh của Quý Như Thương.

Lúc đó cô nghĩ, kế tiếp sẽ có người chạy tới tính kế cô.

Đối với Cố Hiếu, Ninh Mẫn chưa từng nghi ngờ.

Nhưng không lâu trước đó, Đông Đình Phong nói với cô:

“Sau này gặp Cố Hiếu, để ý một chút.”

Cô hỏi: “Sao vậy, cô ấy là chị em tốt với em?”

“Chị em tốt? Em hiểu cô ta được bao nhiêu? A Ninh nhớ kỹ, cô ta mang họ Cố.”

“Cố thì làm sao chứ.?”

“Người Cố gia, tâm cơ đều thâm trầm, đề phòng một chút!”

Cô cảm thấy lời này giống như quơ đũa cả nắm, nhưng người xưa nói không thể không có tâm đề phòng người. Nhiều hơn một tâm nhân bao giờ cũng không sai.

Ngày đó, thời điểm nhạy cảm như vậy, cô gặp được Cố Hiếu, cô tự nhiên có đề phòng.

Ngày đó, Cố Hiếu hiện nguyên hình, cô thầm đau lòng.

Sau kho hỏi không được tin tức gì, cô cũng không mềm lòng mà nường tay, trực tiếp giao cô cho Bang hội, sau đó gọi điện cho Đông Đình Phong, giọng nói vô cùng bắt đặc dĩ:

“Quả nhiên Cố Hiếu mang lòng xấu xa...”

Cô nói lại tất cả mọi chuyện...”

Đông Đình Phong gấp gấp, muốn lập tức tới gặp cô, sợ cô có chuyện ngoài ý muốn.

Cô nói cho hẳn biết: “Em không sao. Bây giờ anh cũng không thể tới đây.”

Hắn nói: “Em đang làm cái gì đó?”

Cô nói: “Em muốn rút củi dưới đáy nồi ra. Anh phải toàn lực phối hợp với em, chúng ta câu con cá lớn trong bệnh viện ra ngoài.”

Đông Đình Phong suy nghĩ một chút, không có phản đối, chỉ hỏi cô có kế hoạch gì không?

Cô nói kế hoạch cho hẳn nghe, hẳn chăm chú nghe cũng giúp cô chỉnh sửa vài điều.

Sau, Đông Đình Phong lại liên lạc với bác sĩ Hoài, thuyết phục vị lão sư này hợp tác trình diễn tiết mục thuốc di truyền và ly hôn.

Thậm chí còn động tay động chân trong hệ thống đăng lý kết hôn, khiến cho người ở phía sau bức màn tin tưởng bọn họ trên con đường tái hợp lại ly hôn.

Diễn xuất lần này, Đông Đình Phong rất mạnh mẽ, cố gắng đùa đến rất chân thật.

Cuối cùng , đối phương mất cảnh giác, cuối cùng trong thời gian ngắn khiến cho Nghê Mịch và Hoắc Trường Bình lộ ra chân tướng.

Ninh Mẫn kéo suy nghĩ lại, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng chăm chú nhìn Cố Hiểu, tâm tình phức tạp, nhưng giọng nói vô cùng bình tĩnh, cô nói với cô ta:

“Hiểu Hiểu, bây giờ tôi cho cô một cơ hội, giải thích một lần, vì sao phải làm như vậy?”

Cố Hiểu rủ mi xuống, thì ra từ lúc bắt đầu, cô đã đề phòng cô ta.

Cô ta thở dài một hơi, nói: “Không phải cô đã biết hết rồi sao? Cần gì hỏi lại!”

“Đúng, hiện tại tôi đã biết tất cả. Những việc làm của cô, tất cả là vì bảo vệ con của cô.”

“Cô có một đứa con trai mười bốn tuổi, là lúc cô học trung học,

Đáng tiếc, cô gạt tất cả mọi người sinh đứa nhỏ ra, cũng trong ngày cô sinh nó, đã bị người bắt đi..

Tôi nghĩ người bắt nó đi, không phải Quý Như Thương thì cũng là Hoắc Trường Bình...

Tôi nhớ lúc ở tổ Lập Phong, bình thường cô cũng không nghỉ ngơi. Hàng năm đến nghỉ đông và nghỉ hè, bất cứ lúc nào cô cũng không đến. Khi nghỉ đông nghỉ hè cô đều tắt máy, hoàn toàn mất liên lạc. Trước đó, tôi luôn buồn bực, thời gian đó, cô đi đâu? Hiện tại tôi mới hiểu được, lúc đó, chắc cô đang ở cùng con cô rồi!

Cô vì bảo vệ an toàn cho con cô, mới không thể không nghe lệnh của bọn họ phải không...

Giống như Đồng gia, vì bảo vệ cháu gái của họ, mà tiêm vắc-xin phòng bệnh cho Văn Văn, lý do giống nhau.”

Lúc nói đến đây, ánh mắt tràn đầy thù hận, ánh mắt dừng ở trên một người khác:

“Bác sĩ Đồng, nói thật, tôi không thể tin được ông là người nhẫn tâm như vậy, vì bảo vệ cháu mình, mà ông có thể xuống tay với đứa trẻ đang khỏe mạnh như vậy, xin hỏi, y đức của ông ở đâu?”

Đồng gia cúi đầu, nhìn thấy hai tay của ông đang run—đúng, làm chuyện che giấu lương tâm, làm nhiều lần, linh hồn sẽ không được bình an.

“Còn ông nữa, Nghê Mịch tôi xem qua tư liệu của ông, ba mươi hai năm trước, ông từng là thực tập viên ở bệnh viện Trung Châu. Lúc đó xảy ra sự kiện trúng độc do vắc-xin phòng bệnh. Lão sư hướng dẫn ông từng bị đình chỉ công việc. Cho nên với việc lấy một ích vắc-xin phòng bệnh từ nói đó, với bà mà nói chắc không phải việc khó..

Nhưng mà Nghê Mịch ông là một bác sĩ có đức hạnh cao như vậy, địa vị ở Quỳnh Thành không thể so sánh được, sao ông có thể gây ra bệnh nguy hiểm với tính mạng trên người một đứa trẻ vô tội? Ông không thẹn với lương tâm của ông hả?”

Ninh Mẫn rống xong, phần nộ rút ba tấm hình trong túi nhỏ ra, “ba” vỗ vào mặt bàn, trong hình là một đứa bé trai tuần tú, vẻ mặt có chút buồn bã, hơn nữa còn nghiêm túc.

Cô trợn mắt nhìn Cố Hiếu:

“Đây là con trai của cô phải không.. Cố Hiếu, tôi hỏi cô, nếu tôi tiêm vắc-xin phòng bệnh lên người con trai của cô, tâm tình lúc đó của cô sẽ như thế nào hả? Phải, tôi thừa nhận mọi người đều có mặt riêng. Nhưng là, sao cô có thể ích kỷ vì mình an ổn mà đưa toàn bộ đau khổ lên trên người khác

hả? Nhân tính của cô đâu? Tất cả chạy đi đâu rồi hả? Đừng quên, cô là một người lính, dù cho cô đã xuất ngũ, nhưng bên trong cô vẫn như cũ. Quân nhân là phải thể hiện năng lực của mình, cô có thể không... Những chuyện cô làm là cái gì vậy hả?

Bị mắng chửi như vậy, tâm Cố Hiểu run rẩy.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 241

Cô ta ngẩng đầu, đau khổ nhìn Ninh Mẫn, nhìn sang Đông Đình Phong, vừa chăm chú nhìn Hoắc Khải Hàng, sau đó liếc nhìn người chồng của cô ta, vẻ mặt của hắn luôn bình tĩnh như thế-- bốn người này, thật sự đáng sợ, hợp tác với nhau, chỉ trong một buổi tối đã tra ra tất cả mọi chuyện.

Kỳ thật lúc trước cô cũng không biết Văn Văn vì tiêm vắc-xin phòng bệnh mới bị bệnh này, hiện tại cô ta đã biết rõ, trong lòng rất bất an, có cảm giác tội lỗi. Cô ta không dám tưởng tượng, nếu con trai cô ta cũng bị bệnh này, cô ta sẽ điên cuồng thế nào.

“Thật xin lỗi.”

Giọng nói Cố Hiếu khàn khàn: “Tôi không nghĩ Văn Văn bởi vì con trai tôi mới bị nhiễm loại bệnh này,...tôi...tôi thật sự không nghĩ tới...”

“Cô cũng biết có lỗi sao?”

Ninh Mẫn đau lòng cười: “Nếu trong lòng cô có một chút lương tâm, thì sẽ không thành tay sai của bọn họ rồi. Hiện tại cô, căn bản không phải là Cố Hiếu mà tôi biết, Cố Hiếu mà tôi biết, tuy cô ấy không thích nói chuyện, nhưng cô ấy có tấm lòng lương thiện. Cô ấy sẽ không tổn thương người vô tội. Nhưng thủ đoạn độc ác của cô như vậy. Quả thật không bằng cảm thú.”

Cố Hiếu há miệng thở dốc, không có cách nào giải thích cho mình thêm một câu nào.

Ninh Mẫn không có chú ý nhiều tới Cố Hiếu, mà chuyển ánh mắt phần nộ qua hai người đối diện cô, miệng cười lạnh:

“Còn mấy người, Hoắc Trường Bình, Quý Như Thương, hai người là đầu sỏ trong chuyện này, các người muốn làm bao nhiêu chuyện tán tận lương tâm nữa mới chịu dừng tay lại hả?”

Giờ khắc này, lửa giận của Ninh Mẫn xông thẳng lên não rồi, Văn Văn tốt như vậy thiếu chút nữa đã chết trong tay bọn họ, làm sao cô không tức giận cơ chứ?

Hoắc Trường Bình nở nụ cười, lau vết máu ngoài miệng, liền vuốt tay:

“Đợi một chút, từ từ đã, tôi không nhận tôi là người mất trí làm chuyện tán tận lương tâm,

Ninh Sinh Ca, tôi phải sửa lại phán đoán sai lầm của cô. Đừng nghĩ rằng có chút lời trong máy ghi âm, cùng với Nghệ Mịch chỉ chứng, thì cho rằng là tôi làm được không? Cắt câu lấy nghĩa (lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình) không phải của người thông minh nên làm, nhẹ dạ tin theo lời của một bên, lại càng không thể làm được.

Mấy người cứ tin tưởng như vậy, Nghệ Mịch chỉ chứng thì hoàn toàn có thể tin sao?

Cứ cho mấy người hoàn toàn tin những thứ gọi là chứng cứ đi, bây giờ tôi còn chưa bị cắt chức, mà bị oan uổng như vậy, cuối cùng thì vẫn có quyền kháng án cho mình mà.

Hiện tại, tôi nói rõ ràng cho mấy người biết: Việc này, các người đã oan uổng tôi, Hoắc Ninh Văn bị nhiễm bệnh, không có một chút quan hệ gì với tôi...

Ừm, nếu là mấy người cho là tôi làm, được, mời mấy người giải thích cho tôi một chút, tôi vì cái gì mà phải tổn thương một đứa nhỏ như vậy—nếu không có lợi ích gì, không có thực hiện mục đích gì, xin hỏi, là tôi ăn no rảnh mỡ mà đi làm chuyện mạo hiểm như vậy hả? Tôi đâu có bệnh đâu?"

Một câu một câu, cãi lại rất có khí thế, vẫn hùng hồn lý lẽ, thật giống như ông ta không có làm chuyện hại người này.

Hoắc Trường Bình lăn lộn nhiều năm trong giới chính trị, mồm mép đã luyện tới lưu loát trơn tru....

Lúc này, Đông Đình Phong vốn luôn trầm mặc nhàn nhạt nở nụ cười:

“Rất đơn giản, bởi vì ông muốn trả thù Hoắc gia, trả thù Hoắc Trường An, ông muốn cho con trai Hoắc Trường An đau khổ.”

Giọng nói không nặng không nhẹ, nhưng tuyệt đối đủ lực, từng câu từng chữ đều nhắm trúng chỗ đau của Hoắc Trường Bình.

Nhưng biểu hiện của ông, ánh mắt vừa vặn chỉ trầm một chút đã trở lại bình thường, vẫn nhàn nhã như cũ, giống như không có bị bất cứ cái gì ảnh hưởng.

Ngay sau đó, ông ung dung hỏi lại:

“Đây là lời nói vô căn cứ. Tôi vì cái gì mà trả thù Hoắc gia? Trả thù Hoắc Trường An? Đông Đình Phong, khi nói chuyện cần có chứng cứ. Không có chứng cứ, đó chính là nói nhảm.... Cậu phải chịu trách nhiệm phát luật vì tội vu oan đó.”

Ánh mắt Đông Đình Phong đen và sáng, giống như một thanh bảo kiếm phát sáng dưới ánh trăng, cười nhẹ, giống như đang châm biếm, phảng phất như muốn nói, nếu không có chứng cứ, tôi có thể ngồi ở chỗ này sao?

Hoắc Trường Bình nhìn thấy, chỉ cảm thấy từng đợt khí lạnh tuôn trào ra.

“Có ba nguyên nhân.”

Một chữ một trọng âm, giọng nói Đông Đình Phong như chém sắt nói ra năm chữ.(trong tiếng trung có năm chữ nhé, dịch việt chỉ bốn đó.)

“Ba nguyên nhân.”

Hoắc Trường Bình trấn định cười, hỏi lại.

“Thứ nhất, Hoắc Trường An đoạt người yêu của ông, Chung Đề.”

Vừa nhắc tới Chung Đề, sắc mặt HOắc Trường Bình không khỏi biến đổi, biến đổi này vẫn không khôi phục bình thường.

“Thứ hai, vì Hoắc Trường An đánh gãy chân chó của ông.”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt ông lần thứ hai rõ ràng trầm xuống, đồng thời có ẩn ẩn lửa giận muốn bùng phát.

“Thứ ba,... trong người của ông không có chảy dòng máu nhà họ Hoắc. Ông căn bản không phải con trai Hoắc Kiến Quốc. Ông chỉ là con riêng của Hoắc lão phu nhân. Quan trọng là cha ruột của ông, bởi vì Hoắc gia mà chết, nên ông hận HOắc gia.”

Chuyện xưa như khói, năm tháng mênh mang, thật ra những chuyện này HOắc Trường Bình luôn chôn giấu trong lòng, bây giờ lại hiện lên trong đầu Hoắc Trường Bình, tươi cười của ông gần như biến mất, sự tao nhã của ông cũng dần dần mất hẳn, mặt hắn lập tức bị vện vẹo đau đớn.

Nhắc tới Chung Đề, những người lớn tuổi gần như ai cũng biết tới cái tên này, cái tên này, từng được đặt ngang hàng với HOắc Trường An.

Ba mươi hai năm trước, gần như những người địa vị cao quý đều biết một sự kiện, con trai trưởng Hoắc gia có nuôi dưỡng một người phụ nữ, tên là Chung Đề.

Người phụ nữ kia, xinh đẹp như hoa, làn da mịn màng nhẵn nhụi, thân hình như liễu, là một người con gái xinh đẹp. Tên bà là Chung Đề, một người có địa vị thấp nhất trong xã hội, nhưng bà dựa vào học bổng mà được thi vào trường Đại Học Quỳnh Thành. Bà là cô nhi, cha mẹ nuôi là người bán món ăn kiếm sống.

Người biết Chung Đề trước không phải Hoắc Trường An mà là Hoắc Trường Bình.

Khi đó Hoắc Trường Bình giấu diếm thân phận là cậu hai Hoắc gia lăng lẽ tiếp cận người phụ nữ xinh đẹp đó, nhờ sự ôn nhu của ông mà chiếm được cảm tình của bà ấy, hai người liền trở thành bạn bè. Có thể quan hệ bạn bè, HOắc Trường An liếc mắt một cái liền nhìn trúng người phụ nữ dám tát vào mặt Quý thiếu, cũng mạnh mẽ tấn công, khiến bà trở thành người phụ nữ của ông.

Vì thế Hoắc Trường Bình từng tìm HOắc Trường An náo loạn.

Hai người đánh đấm tùm lum, huyên não túi bụi, cuối cùng kinh động tới Nguyễn Nhất Hà, chuyện này mới ngừng lại.

Sau khi Nguyễn Nhất Hà điều tra rõ ràng, liền đổ lên đầu Chung Đề cái tội danh lăng lợ. Rồi sau đó, trường Đại Học Quỳnh Thành đuổi học bà.

Sau việc đó, Hoắc Trường Bình còn đi học lại bị Nguyễn Nhất Hà đưa vào trường quân đội, Hoắc Trường An thì bị cấm túc.

Sau khi không còn bị cấm túc, HOắc Trường An kiếm chuyện chống đối lại Nguyễn Nhất Hà, khiến cho bà ta chỉ có thể bỏ mặc cho qua. Tùy ý ông

đi tìm Chung Đề, dễ dàng tha thứ cho ông ở dưới mí mắt của bà ta mà đưa người về nuôi dưỡng.

Từ đó, Hoắc Trường Bình hận Hoắc Trường An tới tận xương tủy.

Anh em tranh giành một người phụ nữ, nếu bị truyền ra, trong giới thượng lưu nhất định sẽ bị gièm pha, ở Hoắc gia chuyện như vậy, cấm tuyệt đối không được xảy ra.

Cho nên, Nguyễn Nhất Hà sử dụng thủ đoạn của bà, cường ngạnh ép chuyện này xuống.

Vì vậy, lúc đó, những người biết con trai trưởng HOắc gia nuôi phụ nữ ở bên ngoài nhưng lại không biết là cướp từ trên tay em trai ông.

Còn chuyện HOắc Trường An đánh gãy hai chân Hoắc Trường Bình, người ngoài đều không biết rõ chuyện là như thế nào.

Hoắc gia chỉ nói với người ngoài: “Là chuyện ngoài ý muốn..”

Nguyên nhân hậu quả như thế nào, gần như không ai biết.

Hiện tại bị Đông Đình Phong vạch trần, giống như kéo lên vết thương trên người Hoắc Trường Bình.

Về chuyện HOắc Trường Bình không phải người HOắc gia, thật đúng là một chuyện kinh động rồi.

Bất kể là Đông gia, hay Nghê Mịch, hoặc là Cố Hiểu, đều đã hoảng sợ rồi, ngay cả Quý Như Thương cũng hơi kinh ngạc, sau đó giật mình, giống như nghĩ tới chuyện gì.

Còn Hoắc Khải Hàng, hân rở ràng nhất, cũng buồn bực nhất, sao Đông Đình Phong biết được.

Ánh mắt Ninh Mẫn hơi động, chuyện này cô không biết, cũng là gần đây Đông Đình Phong mới nói cho cô nghe---

Loại oán hận này tuyệt đối sâu nặng.

Người có oán hận như vậy, tâm của ông, sao có thể không bị vụn vẹo chứ?

Giờ khắc này, Hoắc Trường Bình nắm chặt đầu gối, ánh mắt âm độc, hình như đang tức giận tìm con đường thích hợp mà phát ra.

Ninh Mẫn nhìn chăm chú, có thể tổng kết lại mọi chuyện:

“Vì ba nguyên nhân này, ông rất hận người Hoắc gia cho nên mới ra tay với Văn Văn đúng không.

“Tất cả chỉ vì trả thù. Ông cố ý chơi trò mèo vờn chuột với người HOắc gia.

Súng bắn tia lúc đó là do ông phái đi phải không..

Bom được gắn ở dưới đất cũng là ông cho người làm..

Ông khống chế Quý Như Thương, cấu kết với bà ta làm việc xấu, chính là muốn bức HOắc gia và Đông gia thành kẻ thù, khiến cho HOắc gia ở trong giới chính trị dần đi xuống.

Còn có, Hoắc Trường Bình, tôi đã điều tra, những năm gần đây, ông luôn tìm tới bác sĩ tâm lý, bởi vì chuyện của ba mươi năm trước, ông luôn ghi hận trong lòng, nên tâm lý của ông đã sớm biến thái rồi...”

Ninh Mẫn cắn răng, cũng bởi vì tâm lý biến thái của ông ta, con gái cô mới bị nhiễm cái bệnh quỷ quái này,

Giờ khắc này, cô rất muốn thâm thâu, uống máu của ông ta.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 242

Nam Phương gia một hội sở, trong dãy ghế

Ninh Mẫn lại gặp Quý Như Thương, bảo vệ dùng máy quét khi cô vừa bước vào, cô đưa mắt nhìn dụng cụ kia, thiết bị nghe trộm gì đều không thoát được mắt thần của nó__ Quý Như Thương làm việc luôn rất cẩn thận.

Phòng tiếp khách.

Quý Như Thương ôm ngực, thản nhiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang bước vào. Chuyện của Hoắc Khuynh Vân , bề ngoài mà nói, đối với cô dường như không có ảnh hưởng gì__ người phụ nữ này, thật sự rất bình tĩnh.

“Có mang đồ tới không?”

Trong phòng rất ấm, Ninh Mẫn kéo khăn quàng, tùy ý vắt trên cổ, tóc bện thành đuôi ngựa, hai tay dứt túi, nhìn xung quanh một vòng, không có người khác có lẽ là đang trốn trong phòng khác, ghế ở gian phòng này rất to, trên bàn có một ly trà ngon vừa pha, bên cạnh còn có một túi hồ sơ màu da trâu.

“Tôi phải xem trước thứ tôi muốn” cô lạnh lùng nói.

“Toàn bộ bên trong túi, đều là tài liệu gốc”

Quý Như Thương dùng ánh mắt biểu thị một chút. Ninh Mẫn gật đầu, đi qua với tay cầm tập tài liệu, nhìn thứ bên trong. Không sai biệt lắm đều là

những thứ này, vẫn nguyên bản gốc.

Sau khi kiểm tra tất cả đều không có lầm, cô từ trong túi lấy ra một phong thư nhỏ

“Những thứ ở bên trong, là bản mẫu, bà có thể cho người kiểm chứng, nếu người của bà đủ chuyên nghiệp, còn có thể dùng máy quét hình xem nó có đã bị sao lưu bản gốc nhiều lần.”

Quý Như thương đi tới, dáng đi xinh đẹp thướt tha, chừng 50 tuổi, nét quyến rũ từ trong xương cốt vẫn có thể khiến đàn ông rụng động__ chăm sóc rất tốt, cứ như phụ nữ tuổi 30 vậy.

Bà cầm đồ để lên tay, vỗ vỗ tay, từ bên trong đi ra một người đàn ông, là thân tín của bà.

Bà hai tay cầm đồ kia, phân phó:

“Đi kiểm tra xem có phải bản mẫu không”

“Vâng”

Cuộn phim được mang đi.

“Ninh Sinh Ca, chỉ mong cô đừng gây thêm chuyện cho tôi, những tài liệu này tôi có thể giao cho cô, không có nghĩa tôi không làm gì được Ninh gia các người....”

Quý Như Thương ngồi chỗ bên kia , thản nhiên nói:

“Nếu cô biết điều, mọi người đều bình yên vô sự, nếu cô lại cứ không tha, náo loạn lớn chuyện, người chết không phải chỉ một mình tôi, có thể sẽ gây ra rối loạn chính quyền, nếu đây là kết quả mà cô muốn nghĩ đến, cô có thể thả ngựa ở đây..”

Ninh Mẫn không để ý , cầm bật lửa trên tay bật, đem từng trang giấy đốt cháy thành tro.

Nhìn ánh lửa xanh xanh đỏ đỏ hiện ra, bà thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không có cảm giác thoái mái, tâm tình đề nén, vẫn tràn ngập trong mạch máu của cô.

“Tôi vẫn chỉ muốn sống cuộc sống bình yên, Quý Như Thương là bà hết lần này tới lần khác hãm hại tôi, chỉ vì tôi biết chuyện không nên biết, ngày trước, tôi cũng đảm bảo với bà, tôi sẽ giữ mồm giữ miệng, kết quả bà vẫn không yên tâm về tôi”

Quý Như Thương nói: “ Người chết mới có thể giữ mồm giữ miệng”

Ninh Mẫn ngẩng đầu, con mắt hung hăng.

“Đáng tiếc, bây giờ bà vạch trần cái rắc rối này càng ngày càng lớn. Chú Lý Hường là do bà phái đi có phải không?lúc đó bị đánh chết ở trong kho phế liệu của bộ đội đặc chủng, bà tính dùng danh nghĩa gì để thông báo cho người nhà họ biết, Quý Như Thương, để bịt đầu mối, các người không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

Quý Như Thương vẻ mặt cực kỳ quý dị, ngồi trên sô pha.

“Thật xin lỗi, tôi không biết cô đang nói chuyện gì?”

“Bà còn giả bộ,... Quý Như Thương, bà sẽ gặp báo ứng, sớm hay muộn sẽ có một ngày, bà sẽ bị cô lập hoàn toàn. Nếu Hoắc phu nhân biết những chuyện bà làm, hừ....”

Ninh Mẫn cười lạnh

Lúc này , một người nhân viên ra báo cáo: “là bản mẫu”

Quý Như Thương cực kỳ tín nhiệm người này, vẫy vẫy tay, cái gì cũng không hỏi cho người đi xuống, miệng nở nụ cười, tươi cười thoải mái.

“Tôi làm cái gì? Ninh tiểu thư, đừng mở miệng nói bậy, tôi sẽ giữ lại quyền khởi tố..”

Cũng phải chứng cứ đã bị bà lấy đi. Ninh Mẫn cũng không muốn cùng người này nói chuyện thêm nữa, đợi sau khi đám lửa tắt, sau khi xác định tất cả những thứ đó đều bị thiêu hủy hết, xoay người rời đi.

Quý Như Thương đợi cô ra đến cửa, gọi một cuộc điện thoại.

“Anh đi ra, hãm hại cô ta, tiếp theo đến việc của anh rồi đó”

*

“Ninh Mẫn...”

Lúc xuống lầu, có người gọi vội ở sau lưng.

Ninh Mẫn kéo tai nghe ở trong tai trái, xoay người theo bản năng, ngăn người ra, mắt nhíu lại.

“Đông Lôi, tại sao em lại ở đây? Không phải nhập học rồi sao?”

“Vâng nhập học rồi, học kỳ này, em tham gia lớp học trao đổi thể nghiệm cuộc sống, một tháng tới sẽ đi học ở Quỳnh Thành”

Đông Lôi nhìn từ trên xuống dưới, cảm thấy sắc mặt chị dâu có chút kỳ quái, lộ ra vẻ phòng bị.

“Anh của em đâu?”

“Anh ấy đi làm việc, chỉ có một mình em?”

Là anh nói như vậy.

“Không phải một mình, em cùng mấy người bạn học cùng tới”

Đông Lôi nói, cười tươi sáng ngời : “Anh nói, chị mang thai?”

“Ừ”

“Không trách anh lại bị chị chinh đốn như thế, thì ra là có thiên tử nên sai khiến được chư hầu nha!”

Đông Lôi ngữ khí nhẹ nhàng, cô ấy đã không còn phần nào chán ghét cô. Hơn nữa sau vụ tai tiếng kia của An Na xảy ra, cô ấy cũng đồng thời thất vọng về An na, lại tăng thêm hảo cảm với cô.

“Ai, về sau đối đãi với anh em thật tốt nha, anh của em kỳ thật rất dễ dụ nha! Em chưa thấy qua anh ấy cười ngây ngốc như vậy. Có người nói, phụ nữ chưa ngốc ba năm, em cảm thấy anh em không chưa cũng có thể ngốc vậy..... đúng đó là hậu chứng khi làm cha.”

Nghe cô ấy này bôi nhọ Đông Đình Phong như vậy, cô thiếu chút nữa muốn phì cười...

Lúc này....

“Lôi Lôi em nói chuyện với ai vậy?”

Truyền đến tiếng nói của người đàn ông trong treo.

Ninh Mẫn ngẩng đầu nhìn, một người đàn ông lớn lên rất anh tuấn nho nhã, cười mỉm, hiền lành đi tới, một tay dứt túi quần, rất chói mắt, toàn thân tỏa ra hơi thở mê người, tựa như một đóa hoa hướng dương màu vàng.

Ánh mắt người đàn ông này đầy cân nhắc xem xét cô, lại nhìn về hướng Đông Lôi

“Người này là.....”

“Là chị dâu em, chị dâu , đây là tứ thiếu Cố gia, Cố duy...”

Đông Lôi giới thiệu cho bọn họ.

Người nhà Cố gia.

Ninh Mẫn không tự giác nhú mày, Cố gia không có người nào là kẻ dễ bắt nạt cả.

Cố tứ này, cô đã nhe qua tên tuổi, cũng phật khẩu tâm xà (nham hiểm) không kém, ngoài mặt thì hiền lành, nhưng trong lòng thì rất thâm sâu.

Theo như cô biết , thì quan hệ hai nhà Cố Đông mấy năm nay không mặn không nhạt, Đông Lôi từ khi nào lại gần gũi với người nhà Cố gia như vậy?

“Xin chào, Cố tiên sinh”

Xuất phát từ lễ phép, Ninh Mẫn đưa tay ra, dù sao người ta cũng là em họ của Cố Hiếu.

“Thì ra chị chính là Ninh Sinh Ca..... chị em thân thiết của chị Hiếu Hiếu a trước kia luôn nghe chị Hiếu Hiếu nhắc tới chị. Nghe danh không bằng gặp mặt, chị so với tưởng tượng của em thật kém nhiều....”

Cố Duy bắt tay Ninh Mẫn, cười ầm ập.

“Trong tưởng tượng của anh Ninh Sinh Ca trông như thế nào?”

Đông Lôi nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Ninh Sinh Ca tên này nghe rất khí phách a...Sinh Ca Sinh Ca, em không cảm thấy có loại mùi vị của lão đại à ? hơn nữa người ta còn trẻ tuổi như vậy đã làm quan chỉ huy, anh cảm thấy người này hẳn phải là người

phụ nữ rất vũ lực, không nghĩ đến lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thật sự mở rộng tầm mắt..”

Cố Duy cười nói,thật có thể nói, rất biết cách vận dụng ngôn ngữ, hơn nữa lúc nói chuyện thường quan sát Đông Lôi, có vẻ để ý Đông Lôi..

Điều này lại làm Ninh Mẫn không khỏi nhíu mày: tên họ Cố này , không phải muốn theo đuổi Đông Lôi chứ.....

“Đúng rồi chị Đông, chị Hiếu Hiếu nhà em cũng ở đây, Na Dĩnh đang ở bên kia liên hoan, chị có muốn đi cùng không?”

Ninh Mẫn nghe vậy chần chờ cuối cùng vẫn gật đầu đi theo.

Trên đường đi Ninh Mẫn lại hỏi tại sao Đông Lôi ở chỗ này, Đông Lôi nói cùng bạn đi dạo vừa vặn lại gặp Cố Duy__ sau đó cùng đi ăn trưa chỉ là ngẫu nhiên gặp.

Việc này Ninh Mẫn có vẻ hoài nghi

Nhưng Ninh Mẫn lại không có chứng cứ chứng minh người đàn ông này tiếp cận Đông Lôi là có ý khác, hơn nữa người ta tao nhã như vậy, sao có thể là một quả trứng thối, đại khái là khi nhìn thấy Cố Duy đều sẽ nảy sinh ấn tượng đầu tiên.

Nhưng bằng kinh nghiệm nhìn người của cô, người đàn ông này rất phức tạp.

Đi vào dãy ghế, quả thực nhìn thấy bạn học của Đông Lôi ngồi ở đó, hai bạn học nữ đều nhỏ nhắn xinh xắn, vây quanh cái bàn đang ăn hải sản đậm lao, Cố Hiếu ngồi yên lặng bên cạnh uống trà, Na Dĩnh nhìn qua như là đang cùng người của công ty tiệc cưới nói cái gì đó..

“Ninh Ninh...”

Cố Hiếu tỏ vẻ kinh ngạc. “Sao cậu lại tới đây?”

“Có chút việc , đi ngang qua”

Ninh Mẫn ngồi xuống trước mặt cô, cùng Na Dĩnh chào hỏi một câu. Không quen chỉ chào một câu, sau đó liền hỏi một câu:

“Tổ chức ở công ty Hôn Khánh sao? Cho tôi mượn vị phu nhân này một chút được không?”

Na Dĩnh cười: “ Cứ tự nhiên, bên cạnh có phòng nghỉ, các người có thể ra chỗ đó yên tĩnh”

Vì thế Ninh Mẫn và Cố Hiếu hướng phòng nghỉ đi vào. Trong lúc đóng cửa lại, Ninh Mẫn nhìn thấy bạn học của Đông Lôi kéo tay cô ấy hỏi:

“Ai, Lôi Lôi, ai vậy?”

Đông Lôi chỉ cười , không có nói gì liền quay đầu lại ăn.

Cố Duy ở bên cạnh an cần bốc tôm cho cô. Các bạn học của cô cười nháy mắt ra hiệu

“Ai ai ai mùa xuân thứ hai của Lôi Lôi đến rồi...”

Đông Lôi phủ nhận, trừng mắt, vỗ tay bọn họ

“Nói bậy bạ , cái gì mà mùa xuân thứ hai, buồn tè quá đi.....còn nói lung tung, về sau sẽ đoạn tuyệt quan hệ.”

Cố Duy chỉ cười, ánh mắt vẫn luôn nhìn Đông Lôi, không phủ nhận, cũng không thừa nhận, rất thanh thản.

Cửa khép lại: “Tại sao sắc mặt lại tiêu tụy như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Mẫn ngồi xuống không trả lời : “Cố Duy, người kia....”

Cô không biết nên nói lời nào, nhìn mày hỏi:

“Hắn đã có đối tượng hứa hôn chưa? Hình như cũng đã 25, 26 tuổi rồi?”

“À, tại sao đột nhiên lại quan tâm tới hắn vậy?”

“Nhân phẩm người này thế nào?”

Cố Hiếu nghĩ nghĩ, nói một câu khái quát:

“Lúc còn nhỏ là một đứa trẻ bẽn lẽn, bây giờ thì, gặp người yêu người, gặp hoa hoa nở, bạn gái có rất nhiều, ở trong nhà cũng có mấy đám hôn nhân cho hắn, nhưng hắn dường như đều không có hứng thú, hôm nay mình nhìn thấy, hắn là có ý với Đông Lôi, chỉ là bây giờ hắn còn đang chờ đợi”

Vốn dĩ, không chỉ có cô là có cảm giác như vậy, Cố Hiếu cũng cảm thấy vậy.

“Rất hợp đôi, bất luận là về gia thế, hay tướng mạo, nếu hai nhà có liên hôn , vậy cũng không tồi,....Ninh Ninh cậu cảm thấy thế nào?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Anh đích thực trả giá rất nhiều vì cô, nhưng cô rút cuộc lại không thể cho anh những gì anh muốn, thậm chí còn có thể tước đoạt đi những gì anh hiện tại anh đang có, điều này rất tàn nhẫn___ nhưng cô lại không thể không vạch trần chân tướng sự việc .

“Bộ trưởng Hoắc, Khải Hàng không phải là con của ngài và Hoắc phu nhân”

Một khắc như vậy, Ninh Mẫn có thể đem thời gian tạm ngừng, hô hấp của mọi người đều ngừng lại, vẻ mặt cũng đóng băng, chỉ có Ninh Mẫn là còn chuyển động, cô quan sát vẻ mặt của mọi người.

Quý Như Thương vẻ mặt kinh hoàng, như sắp đến ngày tận thế.

Hoắc Trường An giật mình, không biết có phải bị kinh ngạc hay không.

Sắc mặt Hoắc Khải Hàng trắng bệch, ánh mắt trầm lắng, nổi lên song to dữ dội.

Đông Đình Phong trước mắt ngừng trọng, lộ vẻ khó tin___ chuyện này, trước kia cô không có nhắc tới.

“Chứng cứ”

Thật lâu, HOẮC TRƯỜNG AN phun ra hai chữ.

“Cô làm sao lại cho rằng Hoắc Khải Hàng không phải là con trai tôi?”

“Chứng cứ, tôi có, là một video, trong video có ghi lại Cố phu nhân bị một bác sĩ nam nước ngoài vợ vét tài sản, trên tay bác sĩ kia có một đĩa, quay chụp lúc toàn bộ quá trình lúc trước Cố phu nhân lén lút sinh con. Bộ trưởng Hoắc, theo lời tôi nói, lúc Hoắc phu nhân sinh vừa đúng là ở nước Anh có đúng không?”

“Ừm”

“Lúc sinh lại chỉ có Quý Như Thương đang đi học bên nước Anh, ở bên cạnh đúng chứ?”

“Đúng”

“Bác sĩ đỡ đẻ cho Hoắc phu nhân, tên là Bột Ân George, đúng không?”

“Đúng”

“Màn tráo đổi kia, là do Bột Ân George cùng hợp tác với trợ thủ của hắn làm. Sau khi sự việc xảy ra, Bột Ân George đã chết, nghe nói là bão đến, hắn đang chuyển hoa trên ban công, trượt chân té ngã, rơi xuống dưới mặt đất, xuất huyết não mà chết, người trợ thủ kia cũng từ chức không biết đi nơi nào”

Ninh Mẫn nói:

“Cách ba mươi hai năm sau, người đột nhiên chạy đến trước cửa vợ vét tài sản của Quý Như Thương, tên là Kate Will, năm đó cũng chính là trợ thủ bên cạnh George. Nhưng hiện tại người này đã bị Quý Như Thương xử lý xong, về chuyện này Ngài có thể cho người đi điều tra, nguyên nhân cái chết thật ly kỳ”

“Ồ”

Hoắc Trường An thản nhiên gật đầu : “Vậy đoạn video kia đâu? Cô làm sao lại lấy được?”

“Là Văn Văn trong lúc vô tình chụp được”

“Văn Văn?”

Câu trả lời này thật ngoài ý muốn của người ta.

“Vâng .. lúc ở trong tổ Lập Phong, tôi và Châu Dĩ đã lên nghiên cứu chế tạo ra một máy chụp hình nhỏ, bên ngoài như ngọc, hình dáng không lớn, làm bằng kim loại, có thể làm đồ trang sức, tôi gọi nó là vi cơ.”

“Bảy năm trước, sau khi tôi giải ngũ, bộ vi cơ này, cũng không thuộc tài sản công hữu, chỉ thuộc phát minh nhỏ cá nhân, cho nên tôi đã mang nó đi”

“Về sau nó trở thành đồ định vị của Văn Văn, và là đồ chơi”

“Văn Văn rất thích cầm vi cơ này đi xung quanh chụp ảnh, vì nó nhỏ, hơn nữa rất thuận tiện làm việc..:

“Tháng bảy năm trước, chúng tôi còn ở Trung Quốc, trong lúc vô tình, quay được một cuộn phim, và lại phá vỡ cuộc hẹn của Quý Như Thương và Kate Will”

“Sau đó, hai người này phát hiện vi cơ đã quay được được giao dịch không để người khác thấy của bọn họ, liền muốn tiêu hủy vi cơ, Văn Văn rất thích vi cơ này, cũng liều mạng cầm đồ chạy về nhà.”

“Nhưng Văn Văn không có đề cập chuyện này với tôi, là tôi phát hiện ra vi cơ bị đập hư, thì mới nhìn thấy những hình ảnh mà vi cơ quay lại được. cuộc nói chuyện đều là tiếng anh nên Văn Văn đương nhiên nghe không hiểu, nó chỉ nói với tôi là có người muốn cướp vi cơ của nó”

“Vài ngày sau, Cố phu nhân đến tìm tôi, muốn tôi đem đồ vật giao. Tôi nói không có, bà ấy không tin, còn nói Ninh gia sẽ không được sống yên bình. Sau này bà quả nhiên làm được”

“Vốn dĩ , tôi muốn hủy diệt thứ này, bởi vì vi cơ đã hỏng, không có cách nào quay chụp được nữa, những thứ quay được, chỉ có thể truyền phát trong vi cơ, không thể lấy ra được, bản gốc hay bản phụ. Hiện tại chỉ có vi cơ, tôi đã giao nó cho Quý Như Thương.

“Nhưng, để phòng ngừa bà ấy quay lại cắn tôi, tôi đã sử dụng vi cơ trao đổi nguyên lý, ở trên bộ vi cơ khác tìm lại được đoạn video, bây giờ tôi đã có thể thành công lấy lại được đoạn video kia, bộ trưởng, bây giờ tôi có thể đưa cho ngài xem...”

Cô cầm điện thoại ra, điều chỉnh đoạn video, sau đó chuyển điện thoại tới.

Hoắc Trường An tiếp nhận, nhìn thấy một hình ảnh: trên dãy ghế một gian phòng Vip, Quý Như Thương tiến vào, phía sau là một người đàn ông ngoại quốc, hai người cùng dùng tiếng anh trao đổi

Quý Như Thương nói: “Ra giá”

Người đàn ông ngoại quốc nói một con số.

Quý Như Thương cười lạnh “Anh đây đang ăn cướp sao?”

Người đàn ông nói: “Hãy suy nghĩ cẩn thận,, chuyện này một khi đưa ra ngoài ánh sáng, Cố phu nhân, tiền đồ của cô bị hủy hoại , tiền đồ của Hoắc Khải Hàng cũng bị hủy hoại, cô và Hoắc phu nhân, hai chị em ở Đông Ngải Quốc sẽ thành trò cười cho thiên hạ.”

Quý Như Thương nói: “Tôi không có nhiều tiền như vậy?”

Người đàn ông cười : “Làm sao có thể? Đó chẳng qua chỉ bằng một phần ba số tiền Cố lão tam để lại cho cô, Cố phu nhân, không nỡ bỏ đứa bé, vậy thì nửa đời sau của cô sẽ bị thiệt ..”

Quý Như Thương trầm ngâm nói “Tôi muốn kiếm hàng”

“Được, tôi dẫn cô đi, nhìn xem, tôi không có lừa cô”

Tiếp đó người đàn ông đi về phía TV cắm vào thiết bị điện tử, trên màn hình xuất hiện một video : trong một cái nôi ấm áp, đựng một đứa trẻ đang ngủ, một đôi tay duỗi ra bế đứa trẻ lên đặt ra bên ngoài, một đứa trẻ khác đặt vào cũng đang ngủ say.

Hai đứa trẻ tuổi ngang nhau, mặt mũi sáng sủa.

Có một đoạn hội thoại khác vang lên: “Chị Quý Như Thương, chị đáp ứng chuyện của tôi, tốt nhất đừng quên”

Quý Như Thương âm thanh còn rất trẻ nhận lời: “Sẽ không quên, chuyện giảm hình phạt cho con của cô, tôi sẽ cho người làm tốt”

Ngay sau đó, trong video xuất hiện vẻ mặt còn ngây thơ của Quý Như Thương, bà đang duỗi tay vuốt ve lông mày đứa trẻ, cạo cạo khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rời đi.

Đoạn video ngắn quăng.

Người đàn ông cười hỏi: “Đủ rõ ràng rồi chứ”

Quý Như Thương gật đầu : “Rõ ràng”

“Cái giá này có đáng giá hay không?”

Quý Như Thương trầm ngâm một chút: “Cho tôi thời gian, tôi chuẩn bị tiền”

Lúc này người đàn ông rất hài lòng, đem rút thiết bị điện tử ra, trong lúc quay đầu vô tình phát hiện rèm cửa sổ phòng trà bên kia, có điểm khác thường.

Tiếp theo, trong video vang lên tiếng Văn Văn: “Buông tôi ra, buông tôi ra”

Người đàn ông vội kêu lên, hùng hùng hổ hổ: “Đứa trẻ này đến phá rối phải không? Đây là cái gì?”

Video bắt đầu rối loạn góc nhìn liên tục thay đổi.

“Chết tiệt, đây là máy chụp ảnh mini...”

“Phải tiêu hủy nó”

Quý Như Thương sợ hãi kêu lên

“Trả tôi,...đây là của tôi, của tôi”

Văn Văn thét chói tai, cướp đồ về, video biết mất như vậy.

Đoạn video ở trên điện thoại cũng kết thúc. Trong phòng một mảng yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng. Ninh Mẫn không dám nhìn xem Hoắc Khải Hàng vẻ mặt như thế nào, ánh mắt của cô chỉ nhìn chăm chăm Hoắc Trường An nói.

“Chính vì video này mà bà ấy năm lần bảy lượt truy sát tôi. Đầu tiên là ý tưởng để trung đội Nhuế triệu hồi tôi đi gấp, sau đó đem đội Liệp Phong bán cho Mạc Thần Chi, theo sát sau, phái Lý Hưởng đi đánh lén tôi....bộ trưởng, lý Hưởng chết rồi, chuyện này, ngài có thể điều tra sâu hơn, xem xem cuối cùng ai điều động ông ấy, ngoài ra điều tra bộ đội đặc chủng chúng ta, có hay không vài cái chết kỳ kỳ hoặc là các chiến sĩ mất tích, hoặc điều tra một chút vệ tinh quân đội, xem thời gian ngày 31 tháng 12 năm

2011 tại bãi phế liệu Ba Thành, đêm hôm đó rút cuộc đã xảy ra chuyện gì....”

Hoắc Trường An nhú một bên mi, ánh mắt cân nhắc, tập trung trên người Quý Như Thương nói

“Có gì muốn nói không?”

“Có” Quý Như Thương gật đầu nói

“Chỉ nói một câu, bây giờ là thời đại tin tức, bất luận đoạn video nào đều có thể cắt nối dùng PS hoàn thành, lời nói của Ninh Sinh Ca, không đủ thuyết phục__ tôi yêu cầu nhân viên chuyên nghiệp phân tích kỹ càng tư liệu đoạn video này, để phân rõ thật giả. Tham mưu trưởng Trương của bộ biên chế trang bị quân sự điện tử rất tinh thông về chuyên ngành này, có thể mời ông ấy tới làm giám định”

Thần Huống nở một nụ cười trên môi, tham mưu trưởng Trương là một nhân tài về lĩnh vực này, nhưng đồng thời người này cũng là đồng minh mới của Quý Như Thương.

“Cố phu nhân, điểm này cô quá dễ tâm rồi, thật giả như thế nào, quân đội sẽ chủ động điều nhân viên đi xác minh. Mặt khác, có chuyện tôi muốn điều tra trước, lệnh điều động Lý Hưởng, là Trương thượng tá ký, mặc dù bây giờ Trương thượng tá đã chết, nhưng không có nghĩa chuyện này không thể điều tra rõ chân tướng sự việc, chỉ cần có lòng tất cả đều có thể tra ra. Cố phu nhân rút cuộc có phải bà đặc biệt đánh lén truyền mệnh lệnh nhiệm vụ hay không? Tóm lại đến thời điểm chân tướng sự việc sẽ rõ ràng.”

Quý Như Thương ghen lời, ánh mắt thay đổi mập mờ:

“Ha ha ha ah, tra đi tra đi , tra cho rõ ràng”

Hoắc Trường Bình uống thuốc rồi, được tính đã có hiệu quả. Tinh thần trạng thái dần dần khôi phục, sau khi nghe lời nói này xong, ông cười nhẹ rằng, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Hai nhà Hoắc Quý, là người cùng hội cùng thuyền, một người chìm thì chìm cả thuyền....tốt lắm, tốt lắm, Hoắc Trường An, ngụy quân tử nhà ông, cả đời này, uy phong cũng đã đủ lâu, đời đời con cháu của Hoắc Kiến Quốc từ nay về sau, sẽ không thể nở mày nở mặt nữa, tôi sẽ ở đây cầu chúc cho ông sớm ngày mất chức, cầu chúc cho Hoắc gia như vậy mà dứt khỏi lịch sử”

Ông cười, cười rất đáng sợ. Hoắc Trường An vì câu nói này mà trầm xuống.

Đối với người đàn ông này mà nói, nếu tiếp tục điều tra, đúng thật là sẽ rất tệ, vụ bê bối này sẽ ảnh hưởng tới sắc xuất thăng tổng tuyển cử của Hoắc gia__ Ninh Sinh Ca đã cho ông một tai họa lớn.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 244

Nhìn về phía Thần Huống, Ninh Mẫn Mẫn thấy rõ chuyện này nghiêm trọng đến mức nào. Sở dĩ gặp Thần Huống là muốn buộc Hoắc Trường An điều tra triệt để vấn đề này.

Cô hiểu rằng chính trị có tính cạnh tranh cực kỳ khắc nghiệt, để Thần Huống liên quan vào vấn đề này có thể sẽ giúp cho nhà họ Thần nắm giữ nhiều thông tin bất lợi của Hoắc gia, Hoắc gia rất có khả năng sẽ thất bại thảm hại.

Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác, phải có một hành động nguy hiểm nếu muốn ngăn chặn việc quan trọng.

Mấy ngày trước, khi cô gặp Thần Huống đã có một kế hoạch cùng với yêu cầu của mình.

Thần Huống ngó ra một hồi lâu mới nghiêm túc hỏi một câu:

"Ninh Mẫn Mẫn, cô để tôi ta tham gia vào chẳng khác nào muốn để cho Hoắc gia nhanh sụp đổ."

Lời này cho thấy, chứng tỏ người đàn ông này rất ngay thẳng.

Ninh Mẫn Mẫn liền bày tỏ quan điểm của mình về chuyện này:

"Thần Huống, lúc này tôi trực tiếp gọi tên của anh, tôi không coi anh là vị quan lớn mà chỉ coi anh như một người bạn đáng tin cậy."

"Tôi muốn nói: Trong thời gian cuộc vận động bầu cử Thủ tướng diễn ra, có bất kỳ biến động nhỏ đều có khả năng đảo ngược tình hình chính trị của đất nước.

" Trong bốn ứng cử viên, theo quan điểm của tôi , Hoắc Trường An là người có khả năng lãnh đạo. Hoắc gia có nền móng vững chắc, được người ủng hộ nhưng đồng thời cũng là điều tồn tại, tốt xấu lẫn lộn bọn họ nhất định phải quan hệ. Tôi không phủ nhận Hoắc Trường An có thực lực sẽ trở thành Thủ tướng. Hoắc Trường An có chịu bắt tay vào điều tra không, vậy thì chỉ có thể để thời gian chứng minh.

"Còn với anh, hình ảnh trong mắt người dân rất chính trực, bên anh lại thêm nhóm thanh niên Can Tương ủng hộ. Nếu anh có thể ngồi lên ghế Thủ tướng đối với Đông Ngải Quốc mà nói chính xác là chuyện may mắn nhất.

"Mà hai vị Cố Gia kia, Cố Chấn là người đầy tham vọng, hung hăng. Tôi cảm thấy được hãnh không có tính lãnh đạo và cứng nhắc. Tuy nhiên trước mắt công chúng lại rất tốt đẹp. Nhưng chín năm trước, Cố Gia tổ chức diễn tập quân sự với quy mô lớn tôi chỉ cảm thấy hai vị chỉ huy của hai đội chỉ có lối suy nghĩ cấp trên, mà lại không có khả năng lãnh đạo.

"Cho nên, trước thời điểm vận động bầu cử Thủ tướng tôi thấy thích anh và Hoắc bộ trưởng, không cần nói hai vị người nào làm Thủ tướng đều sẽ được Đông Ngải Phúc chúc mừng.

"Tôi cho rằng: Trước cuộc tổng tuyển cử này Hoắc gia mà suy sụp. Thần Huống, anh không có lợi mà chỉ tăng thêm phần thắng cho Cố Gia.

"Trong trường hợp này, anh có phải hay không có thể tạm thời buông bỏ sự nghiệp chính trị? Với thân phận bạn thân của chồng tôi, tôi sẽ là một nhân chứng.

"Tôi không bị áp lực trước chính trị, tôi chỉ muốn có một chế độ chính trị ổn định với sứ mệnh thiêng liêng bảo vệ lẽ phải.

"Tương lai, mặc kệ là Hoắc gia cầm quyền hay vẫn là Thần gia ngồi vững chắc ở vị trí này. Tôi đều đã hi vọng, đất nước này đứng vững và chế độ chính trị ổn định, không có quá nhiều chuyện biến động."

Thần Huống sau khi nghe xong liền liếc mắt nhìn sâu cô một cái, nói một câu:

"Đúng là nhật được một cái bảo bối! Ninh Mẫn Mẫn, sau khi sinh xong nên trở công việc đi! Quân lính cần người nhìn xa trông rộng, bản tính chính trực để đào tạo và dẫn dắt binh lính..."

Lời này tràn đầy ưu ái.

Một đất nước phát triển cần biết dùng nhân tài.

Cô không trả lời.

Như vậy anh đã đồng ý làm nhân chứng tham dự và giám sát.

Nhưng Hoắc Trường An cũng không biết giữa bọn họ có giao ước gì.

Cô cảm thấy được nên giải thích một chút, xua tan những nghi ngờ của ông.

"Hoắc bộ trưởng người yên tâm, tôi không muốn ông lập tức đem Quý Như Thương, Hoắc Trường Bình ra điều tra chuyện này.

"Tôi biết ưu và khuyết điểm. Mọi chuyện đều có thể đợi sau khi cuộc vận động bầu cử được tiến hành! Đến lúc đó, người thắng cho người thua một chút an ủi đó là hành động nên làm của người lãnh đạo. Nếu ông không thành công, tôi cũng hi vọng ông một lòng trợ giúp vị lãnh đạo mới.

"Nếu ông bỏ mặc, tôi sẽ là người xuất hiện đầu tiên đứng lên tố cáo. Mặc kệ là chuyện công hay tư. Những ngày này, tôi hi vọng ông có thể để ý

đến Quý Như Thương cùng Hoắc Trường Nhạc đừng để họ gây tai họa cho người khác."

Ninh Mẫn Mẫn vô cùng nghiêm túc nói:

"Tôi biết ông đang ở vị trí như thế này. Sẽ có rất nhiều chuyện ngoài tầm kiểm soát nhưng tôi tin tưởng, trong lòng ông cũng hi vọng sự nghiệp Đông Ngải tồn tại lâu dài. Nếu ông chỉ vì lợi ích cá nhân và sự phát triển của gia tộc mà bỏ mặc cho kẻ xấu cầm quyền thì đất nước này không còn có hi vọng!"

Hoắc Trường An sau khi nghe xong lắc đầu, đưa ánh mắt nghiêm khắc nhìn Hoắc Trường Bình cùng Quý Như Thương:

"Nói rất đúng. Vài năm gần đây, trong bộ máy chính phủ đã xuất hiện tình trạng tham nhũng, quan lại bao che cho nhau, biến chất trầm trọng... Quan trọng là ... các bộ ngành không thể dung túng tệ nạn này được. Chuyện này phải có thời gian để xử lý... Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này. Nhất định cho cô một lời giải thích rõ ràng. Nếu khi điều tra mà phát hiện Quý Như Thương lúc trước có liên hệ và tiết lộ bí mật quân sự, tùy tiện làm bậy sẽ đem ra toà án quân sự phán xử. Còn về phần Hoắc Trường Bình, một khi xác định hẳn lợi dụng chức vụ dùng việc công trả thù riêng sẽ nghiêm khắc xử lý..."

Những lời này nói ra, nhất thời sắc mặt Quý Như Thương tối sầm lại.

Bởi vì biết rõ Hoắc Trường An là một người đã nói là sẽ làm, ông có thể nói ra lời này nhất định sẽ làm được.

Ninh Mẫn Mẫn nhẹ nhõm thở dài một tiếng. Nhưng nhìn thấy gương mặt biến sắc của Hoắc Khải Hàng, tâm trạng cô đột nhiên trở nên khó chịu.

Bây giờ đây, khi Hoắc Trường An biết anh không phải là con trai ruột của ông. Về sau số phận của anh có thể sẽ thay đổi một cách đáng kể?

Cô không biết.

Tiếp theo Thần Huống cùng Hoắc Trường An thảo luận nên đem Hoắc Trường Bình và Quý Như Thương giam giữ ở đâu.

Sau đó họ đạt được sự thống nhất. Đối với điều này, Ninh Mẫn Mẫn không thể hiện bất cứ ý kiến gì.

Cho đến khi Hoắc Trường An ra lệnh đem Quý Như Thương đi Hoắc Khải Hàng đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt bà, khuôn mặt lạnh băng hỏi một câu:

"Quý Như Thương, bà nói cho tôi biết, tôi là con của ai ? Vì sao lại tráo đổi? Mục đích cuối cùng là gì ?"

Giọng nói của anh mệt mỏi, gương mặt lạnh nhạt lộ ra vẻ cố chấp cùng với tâm trạng rất tệ.

Đã nhiều năm biết rõ nhưng Ninh Mẫn Mẫn chưa bao giờ thấy anh bộc lộ cảm xúc rõ ràng như vậy. Khả năng kiểm soát tình cảm của anh rất tốt, người khác rất khó nhìn ra vẻ buồn bã, tức giận của anh.

Hôm nay, Anh đã thay đổi.

Do vậy, đột nhiên cô có phần lo lắng.

Lúc này, Quý Như Thương cúi đầu cười khiến tất cả mọi người có phần kinh ngạc - -

"Mục đích chỉ có một."

Bà mạnh mẽ trả lời:

"Bởi vì con là con của ta. Con trai của ta và Trường An!"

Vào lúc này, khuôn mặt Hoắc Khải Hàng bỗng trở lên ngây dại, Ninh Mẫn Mẫn cũng mở trừng mắt khi nghe người đàn bà nói ra rồi cười như điên dại. Sau đó, cao giọng nói:

"Ta Quý Như Thương vừa sinh ra địa vị không bằng Quý Như Tịch. Từ nhỏ ta rất thích Trường An, hy vọng sẽ được kết hôn với ông ấy. Cha ta biết rõ tâm tư của ta nhưng vẫn quyết định đem chị của ta gả cho ông ấy.

"Đáng tiếc Hoắc Trường An cơ bản không thích Quý Như Tịch. Ông ấy chỉ thích Chung Đề nhưng lão phu nhân lại không thích. Quý như tịch cố gắng lắm trái tim ông, cố gắng để ông ấy từ bỏ Chung Đề.

"Về sau, rốt cục lão phu nhân tìm được cơ hội để cho Hoắc Trường An thấy được sự thật của Chung Đề, buộc phải rời khỏi bà ta.

"Nhưng cuối cùng, Hoắc Trường An cũng đã phát hiện ra, thì ra tất cả đều là âm mưu của Quý Như Tịch, kết quả cắt đứt với Quý Như Tịch.

"Vì trả thù Quý Như Tịch, ông ấy thậm chí còn ở cùng ta - - em vợ, lên giường cùng ta. Sau đó, ta liền có con...

"Ở thời điểm đó, ta đã nghĩ ta có thể nhờ con, đây là ông trời cho ta cơ hội.

"Nhưng ai biết được lúc đó, Quý Như Tịch cũng đã mang thai rồi. Dự tính ngày sinh chỉ kém ta bốn ngày.

"Ta biết, dưới tình huống như vậy ta là không có khả năng tranh giành vị trí phu nhân nhà họ Hoắc với Quý Như Tịch. Ta rất không cam tâm. Vì cái gì số phận của ta lại kém như vậy, lần nào cũng thua bà ta.

"Quả thật ta muốn có được đứa bé này. Nếu để cho mọi người biết đứa bé này con của Trường An, khẳng định người trong nhà sẽ không đồng ý .

"Ta không thể để bọn họ bỏ đứa bé này. Vì thế, ta lựa chọn giấu kín khi sinh con. Thời điểm đó, ta chỉ là muốn con sinh ra được khỏe mạnh. Có lẽ ta điên rồi.

"Dần dần mọi thứ đã thay đổi: Khi xác định ta và Quý Như Tịch đều có con trai, mà nghe nói con trai của Chung Đề đã mất trong lần bị tai nạn xe hơi. Chung Đề cũng bị chết cháy, ta liền có một quyết định táo bạo - -

"Ta nghĩ muốn cho con trở thành người thừa kế duy nhất của Hoắc Trường An.

"Bởi vì ta tin chắc một điều. Cái chết của Chung Đề làm cho tim của Hoắc Trường An cũng đã chết. Ông ấy sẽ không để người khác mang thai đứa của con của mình. Bản thân con sẽ là con trai duy nhất, cháu đích tôn của Hoắc Thủ tướng sẽ có một con đường tươi sáng chờ con.

"Cho nên, ta đưa con trở thành... Hoắc Khải Hàng, mà Hoắc Khải Hàng thật sự..."

Bà ta cười sung sướng:

"Đã chết. Sớm đã chết rồi. Ba mươi năm trước chết vì bệnh ở cô nhi viện!"

Chuyện này rất phức tạp nhưng may mắn là tất cả đều như ý.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 245

Bà đã thành công để cho con trai của mình trở thành con cưng của Thủ tướng.

Vì thế, nhiều năm qua, bà đã tận tụy trợ giúp Quý Như Tịch, để cho sự nghiệp của Hoắc Khải Hàng ngày càng thuận lợi, có một ngày sẽ lên nắm quyền.

Tiếc rằng, người tính không bằng trời tính.

Một cô bé trong lúc vô tình thấy được video clip, hủy hoại 32 năm tâm huyết của bà.

Ninh Mẫn Mẫn rất lâu mới lấy lại được tinh thần nhìn Hoắc Khải Hàng lui lui xuống ba bước mới ổn định bước đi. Sau đó, mới đi ra ngoài, không có biểu hiện tin tưởng cũng không có biểu hiện của sự hoài nghi.

Cô hiểu anh đang bị một loạt biến cố đả kích.

"Tiểu Hàng, mẹ làm như vậy toàn bộ là vì con. Con đừng trách mẹ, con đừng oán giận..."

Quý Như Thương đuổi theo khóc lóc âm ỉ, nghĩ muốn giữ chặt anh, muốn nói cho anh: Bà cũng chỉ là có ý tốt

Bà yêu mến đứa con trai này nhưng bây giờ thì sao, trong mắt anh bà chỉ thấy được ánh mắt căm hận.

"Tránh ra!"

Hoắc Khải Hàng cúi đầu kêu một tiếng. Nỗi buồn, nỗi đau khổ của anh đều được dấu đi. Trong lúc đó, đột nhiên lộ ra giọng nói dịu dàng:

"Tiểu Hàng..."

"Đừng gọi tôi, Đừng gọi....."

Sau một thời gian im lặng, trong nháy mắt anh đột nhiên bộc phát, gào thét rồi cúi xuống gượng cười đau khổ nói:

"Đừng nói cho tôi, bà là mẹ của tôi, đừng nói cho tôi... Tôi làm sao có thể có người mẹ như thế này... Kết hợp với người khác làm tổn thương một đứa bé vô tội, đứa bé kia cũng là cháu gái bà... Rốt cuộc bà có phải là con người không, trái tim bà làm bằng sắt đá à?"

"Tiểu Hàng, Mẹ... Mẹ cũng không biết Đông gia và Nghê Mịch làm chuyện này. Mẹ không biết... Mẹ chỉ muốn loại bỏ đứa con trong bụng của Ninh Sinh Ca kia thôi... Mẹ biết con yêu thương Văn Văn... Chỉ có như vậy, con mới có cơ hội, Văn Văn mới có cơ hội..."

Quý Như Thương vội vàng giải thích nhưng bị giọng nói giận dữ quát lên:

"Đi, Bà hãy đi đi!"

"Tiểu Hàng, con hãy nghe ta nói, con hãy nghe ta nói..."

"Rốt cuộc bà vẫn không đi?"

"Tiểu Hàng..."

"Bà không đi phải không? Tôi đi, tôi đi..."

Hoắc Khải Hàng đẩy người phụ nữ này ra, bước xuống liền chạy ra bên ngoài.

Ninh Mẫn Mẫn run rẩy một lúc, muốn đuổi theo nhưng mới đuổi được ba bước lại dừng lại. Tâm trí rối bời cầm điện thoại ra gọi cho Hách Quân.

Lúc sau nối được điện thoại, cô liền hét lên:

"Hách Quân, mau về nhà Khải Hàng, về nhà..."

Đầu bên kia Hách Quân nghe điện thoại, kêu lên một tiếng "Hoắc thiếu đi đâu vậy", vừa chạy vừa hỏi cô:

"Đã xảy ra chuyện gì rồi hả ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Cậu đừng hỏi, lúc này tâm trạng anh ấy không tốt, vô cùng vô cùng không tốt. Đừng để anh ấy bị thương. Nhất định phải coi chừng ! Nhất định phải coi chừng."

Hách Quân không trả lời và tắt điện thoại.

Ninh Mẫn Mẫn cầm điện thoại đứng tại chỗ, phát hiện cả người mình đang run lên.

Vì cô đã phơi bày bí mật này. Đối với người đàn ông kia mà nói, thật sự đó là chuyện quá tàn nhẫn. Nhưng cô vẫn phải làm.

Đối diện với cảm giác sụp đổ của anh, khi đó cô thật sự không thể thờ ơ. Từ hốc mắt, nước mắt không ngừng chảy ra.

Hoắc Trường An không có nói một lời, sự thật dường như làm cho hoảng sợ.

Ông đứng lặng một hồi lâu sau đó được thư ký giục ra ngoài.

Lúc này, trên ghế phía trong chỉ còn lại ba người, Đông Đình Phong tiến lên đỡ lấy Ninh Mẫn Mẫn, vỗ vỗ vai cô nói thật nhỏ:

"Anh ấy sẽ vượt qua thôi!"

Trong lòng Ninh Mẫn Mẫn vẫn còn khó chịu, giọng bâng hoàng quay đầu lại hỏi:

"Em có phải không nên nói việc này ra không?"

"Không. Nên nói. Em làm tốt lắm."

Bí mật này nếu như không được tiết lộ sẽ chỉ mang đến cho cô nhiều phiền toái.

Anh biết cô lựa chọn tại thời điểm như vậy để nói ra, mà không cho Hoắc Khải Hàng biết trước để anh ta chuẩn bị tâm lý là vì đối với người đàn ông này, tình cảm của cô đã hoàn toàn chấm dứt.

Tình yêu quá sâu đậm trong lòng khó có thể từ bỏ được, khi cô dùng phương thức này để anh ấy cảm thấy thật sự cô đã hoàn toàn không còn yêu anh nữa - -

Đây là điều muốn ép anh phải cảm hận cô, chặt đứt ý nghĩa nhớ nhung trong lòng anh ấy. Từ nay về sau dần dần sẽ lãng quên, như vậy anh ấy mới có thể bắt đầu một giai đoạn mới của cuộc đời mình.

Ở phòng số 11 Cố Hiếu vẫn ngồi im, Hoắc Trường An không có đưa cô đến đồn cảnh sát.

Nhưng vì điều này, Khi nhìn mẹ bị bắt đi, trái lại lòng của cô càng cảm thấy mạnh mẽ hơn.

Cô không nói gì, đã hoàn toàn bị bỏ rơi như một đứa trẻ, đặc biệt là cô đơn.

Na Dĩnh vẫn luôn ở bên cạnh.

Người đàn ông này là chồng của cô nhưng cũng chính là người đã kết hợp với người khác giam lỏng cô mấy ngày. Lợi dụng cô để lập một cái bẫy đem mấy thủ phạm kia bắt lại nhưng cũng không có nghĩa là cô đã an toàn rồi.

Bọn họ không biết đã bắt con trai của cô để uy hiếp cô, cô chưa bao giờ nghĩ đó là Hoắc Trường Bình và Quý Như Tịch, mà là một người hoàn toàn khác...

Bây giờ, cô đã phá vỡ kế hoạch của hắn, cô không thể biết người kia muốn trừng phạt cô như thế nào.

"Na Dĩnh, chúng ta ly hôn đi!"

Quay lưng lại Cố Hiếu cúi đầu đề nghị.

Đưa ra lời đề nghị này, giọng nói hoàn toàn mất đi sức sống, tựa như cá mắc ở trong sông, ánh mặt trời hút hết nước, rất nhanh nó sẽ biến thành cá khô.

"Lúc trước thời điểm chúng ta ký tên, anh không trả lời yêu cầu muốn ly hôn... Mặc kệ em là phụ nữ như thế nào, cưới là chuyện cả đời..."

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, Na Dĩnh nhàn nhạt nói

Cố Hiếu không hiểu người đàn ông này, chuyện đã đến mức này mà lại không đồng ý ly hôn.

"Em là một phụ nữ có mưu đồ độc ác. Em có một đứa con trai 14 tuổi. Em chưa kết hôn mà có con. Em không có học vấn. Em cơ bản không xứng với anh..."

Cô nghĩ mình không đáng một xu.

"Anh tuổi không còn trẻ, cần một người vợ."

"Anh có thể tìm được người tốt hơn!"

"Anh không kết hôn lần hai!"

"Na dĩnh, chúng ta như thế này sao có thể ở cùng một chỗ, không có ý nghĩa gì."

Giọng cô khàn khàn mang theo sự cố chấp.

Na dĩnh đứng lên, sắc mặt yên lặng:

"Trước khi kết hôn, nếu em nói với anh như vậy, anh sẽ không cùng em đăng kí, nhưng bây giờ anh sẽ không ly hôn."

Anh đi ra ngoài, cô ở trong phòng khóc lóc thảm thiết.

Sống cùng cô đúng là một mất mát, mà cô vĩnh viễn không được ông trời giúp đỡ.

Hoặc Trường An đã hủy tất cả các lịch trình, đi tới mộ của Chung Đề với tâm trạng rất xấu. Sau khi rời khỏi Mai trang

Ông vừa tắm xong thì nhận được cuộc điện thoại mẹ ông hỏi vì sao lại bắt giam Trường Bình.

Ông kiên nhẫn nghe rồi nói một câu:

"Mẹ đừng can nữa về chuyện này, con đã có quyết định."

"Nếu người muốn can thiệp con sẽ lập tức từ chức. Con biết, người có rất nhiều bản lĩnh, có thể tuyển chọn một người tài giỏi đi tranh cử chức vị Thủ Tướng. Mẹ nên biết, trái tim Trường An đã sớm chết. Sở dĩ vẫn chống

đỡ cho tới bây giờ. Đơn giản là trong lòng còn có ý thức trách nhiệm với con cháu Hoắc gia."

Nói xong, Ông tắt luôn nhưng lại có một cuộc điện thoại nữa, đó là của vợ ông, hỏi vì sao lại bắt Như Thương.

Ông không kiên nhẫn cười lạnh một cái:

"Quý Như Tịch, uống bà thông minh một đời, lại bị em gái tính toán cả đời. Cho tới bây giờ, bà vẫn quan tâm đến bà ta sao?"

Bà hỏi ông có ý tứ gì.

Ông không nói một câu tắt máy, đi pha cà phê.

Khi mùi vị quen thuộc đã vào mũi, trái tim đau đớn, dường như đã được nới lỏng.

Nhiều năm như vậy, Ông đã uống nhiều vị mặc kệ như thế nào thì hương vị, đều không bằng Chung Đề pha.

Uống ở trong miệng, lại đắng ở trong tim.

Nhìn lại cuộc đời mình, những ngày hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất đó là ở cùng với Chung Đề

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 246

Cùng một thời gian, ở Quỳnh Thành, Ninh Mẫn bị quấy rầy buộc phải tỉnh lại trong trận hôn mê, có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, chỉ cảm thấy trên bụng truyền tới cảm giác tê dại.

Được ôm vào trong ngực thật ấm áp, rất an tâm, khiến cô lưu luyến.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy hắc diệu dàng cười, cúi đầu nói ở bên tai cô:

“Sớm, bà xã.”

Đã nhiều ngày không có chung giường chung gối, đột nhiên có chút không quen, nhất là hai cái tay kia đang ở trên người cô sờ tới sờ lui.

Cô bắt lại hai cái tay không an phận kia.

“Hi, sớm.”

Cô cũng dăng lên một nụ hôn rất sau, biểu đạt cô không muốn rời xa hắn.

“Đừng câu dẫn anh!”

Tại lúc cô hôn đến cả người căng cứng, bộ phận nào đó nhanh chóng trương lên. Đông Đình Phong đẩy cô ra, có chút bất đắc dĩ, bàn tay xoa nhẹ lên bụng cô.

Cô ngượng ngùng cười.

Cô thật sự có ý nghĩ đó a.

Mấy ngày nay, cô rất muốn hân, nhớ ngực hân, thân thể của hân, nhớ tới tư vị bị chọc sâu vào người...

Ngay sau đó, cô tiếp tục ép hôn hân, tiếp tục hung hăng khi dễ hân.

Hơi thở rối loạn, nhiệt độ tăng cao, có cái gì đó đang từ từ nóng lên, mắt thấy không thể kiềm chế được nữa, cả hai không hẹn mà cùng dừng lại, gât gao ôm chặt nhau, có thể nghe được tiếng tim đập điên cuồng của nhau.

Sau một lúc, hơi thở hai người mới ổn định lại.

“Ngủ có ngon không?” Hân hỏi.

“Rất ngon! Là buổi tối ngủ ngon nhất trong mấy bữa nay. Có anh ở bên cạnh em, thì giống như giấc ngủ của em rất an tĩnh..”

“Sau này, ngày nào anh cũng ngủ với em! Hơn nữa, mặc cho em muốn làm gì thì làm. Dĩ nhiên, phải qua ba tháng đầu đã.”

Hân hôn trên đỉnh đầu của cô, giọng nói có chút tiếc nuối: bây giờ có thể nhìn, có thể sờ, chính là không thể nã, thật khiến người ta bức mình.

“Oa, lời này, nghe sao có chút mùi vị nhỉ”

Cô nhích cơ thể, trêu chọc nói.

Hân nheo mắt, thẳng tắp nhìn nơi nào đó, mới bình ổn được hơi thở, giống như thật sự bị câu ra ngoài.

Thắt lưng váy ngủ có chút rộng thùng thình, nơi đầy đặn cứ như muốn nhảy ra ngoài, một mảnh trắng tuyết, nụ hoa đỏ nữa lộ ra ngoài, không thể nói rõ càng gợi cảm như thế nào.

Ninh Mẫn nhìn theo ánh mắt của hấn, đột nhiên trên mặt nóng lên, vội vàng chui vào chăn, liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hấn—xoay người đè lên cô, cẩn thận bám lấy thân thể, xoa phần nhô cao kia, cảm giác nhần nhịu, mềm mại, khiến hấn lưu luyến không muốn buông tay.

“Này, đừng..đừng náo loạn nữa...”

Chịu không nổi!

Ba chữ này không thể nói ra, giờ khắc này, giọng nói của cô nhỏ bé nũng nịu.

Nhưng hấn vẫn hôn cô, nụ hôn dần đi xuống, cô cảm nhận được phản ứng sinh lý của hấn, bộ phận nào đó đang thẳng tắp chia lên đùi cô, chỉ ngăn cách một miếng vải mỏng nhưng vẫn khiến cô có cảm giác hấn có thể dễ dàng tiến công, mà cô đã sớm vô lực mà chống cự hấn.

“Anh cần đi tắm nước lạnh.”

Đột nhiên hấn nói thầm một tiếng, trên mặt là vẻ kích tình khó kiềm chế.

Cô cắn môi, buồn cười nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn của hấn:

“Hối hận rồi phải không?”

“Hối hận cái gì?”

Hấn hỏi, tay vẫn để ở nơi nhô cao trắng tuyết của cô.

“Hối hận khiến em mang thai sớm như vậy?”

Hấn cười: “Khoog hối hận. Nếu quay trở lại, anh cũng sẽ làm vậy..”

Hấn cắn môi cô một cái, tay dờ xuống bụng cô, đứa nhỏ thuộc về hấn đang khỏe mạnh trưởng thành ở đây, là bảo bối của hấn. Vì thế chỉ hi sinh

khoái lạc một chút, đó cũng là chuyện đời người phải trải qua. Rất tốt đẹp không phải sao.

“Nhưng hiện tại anh... anh như vậy, không khó chịu sao?”

Cô cố ý đùa hăng, đưa tay bắt lấy.

Bởi vì cô chạm vào, mà toàn thân hăng cứng đờ.

“Không bằng, em giúp anh đi!”

“Em muốn giúp anh như thế nào?”

Giọng nói của hăng khàn khàn hỏi, cảm giác được tay cô, khiến cho hăng càng hưng phấn.

Sự thật chứng minh, cô xác thật muốn giúp hăng.

Sau hăng hưng hăng căn moi cô: “Mấy thứ này... em học được ở đâu hả?”

“4 năm đi càn quét tệ nạn xã hội, tổ Liên Phong của tụi em có tham gia các hoạt động đặc biệt..”

“4 năm..”

Đông Đình Phong nghĩ tới, trừng mắt nhìn cô: “Khi đó em mới có mười tám tuổi...”

“Mười tám tuổi thì sao? Mười lăm tuổi sáu tháng em đã vào bộ đội đặc chủng. Vì vào tổ Liên Phong nên em đã lớn hơn một tuổi, đi tập huấn ba tháng. Đợi khi em vào tổ Liên Phong, em vừa đúng mười sáu tuổi. Đội trưởng muốn đuổi em ra cửa, chê em nhỏ con, nhưng chính em đã thay đổi cách nhìn của ông ấy. Lúc đó cái gì em cũng biết. Chỉ là không có thực hành thực tế thôi..”

Ninh Mẫn đặc ý cười.

“Quý nhỏ.”

Đông Đình Phong trạc vào trán cô, suy nghĩ một chút, năm hăm mười sáu tuổi đang làm gì nhỉ, hình như là ở Mỹ, bận rộn, ra sức học hành, rảnh rồi cũng sẽ thiết kế trò điện tử bán cho công ty, mồn tiền đầu tiên hăm kiếm được chính là nhờ nó.

Khi đó, hăm bận rất nhiều việc, trong đầu ngoài các số liệu, thì là nội dung các khoa mục học thuật, hoàn toàn không có nghĩ tới chuyện nam nữ.

Ai có thể nghĩ tới, ban đầu một nam một bắc, hai người cách xa nhau vạm dậm, lại có thể gặp nhau trong đời, yêu nhau, trở thành vợ chồng, sinh con đẻ cái, biến thành hôm nay bọn họ cùng chung chăn chung gối.

Hăm hôn cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng đang giương lên, cho dù là số phận hay duyên phận họ tự tạo ra thì có thể làm chồng cô, đó là may mắn của hăm.

“Em ngủ một lát nữa đi, anh đi làm bữa sáng, hiếu kính mẹ của con gái anh một chút..”

Ha, người đàn ông này, muốn con gái tới điên rồi.

“À, vậy là em được dính chút ánh sáng từ con gái của anh sao?”

“Không, con gái dính ánh sáng của em.”

Ninh Mẫn che miệng cười, quần trong chăn nhìn người đàn ông đi thay quần áo, lúc đi ra trên người mặc áo tím, quần tây đen, li quần trắng tắp, một thân tôn quý, khí chất ưu nhã, từ trong xương bộc lộ ra ngoài một cách tự nhiên, khiến người ta tán thưởng.

Đông Đình Phong đi tới đầu giường, vừa hôn cô mấy cái, vô cùng dính người, cô ngửi được mùi bạc hà trong miệng hắn.

Sau đó hắn mới cầm điện thoại, rồi rời đi.

Chờ hắn xuống lầu, Đông Đình Phong mới mở điện thoại, thấy mấy cuộc gọi nhỡ, đều là người trong nhà, có ông nội, có mẹ, có tiểu cô... một tên tiếp một tên, ách, đã xảy ra chuyện gì hả, sao mọi người tranh nhau gọi điện thoại cho hắn thế?

Hắn suy nghĩ một chút, liền gọi lại cho ông nội.

“Ông nội, sớm.”

Hắn vui vẻ kêu, tâm tình vui sướng trước nay chưa từng có.

“Hừ, tiểu tử thú vị, vừa thấy con bé Ninh thì giống như bị mất hồn vậy, thật mất mặt..”

Đông Lục Phúc “Hừ Hừ” nói một câu.

“Ông nội, trong lúc tân hôn như keo như sơn. Cũng không biết người nào đã viết vào quyển tự truyện, thời điểm có người tân hôn, bảy này bảy đem cũng khờ bước ra khỏi nhà kia..”

Đông Đình Phong rất nhẹ nhàng nói lại.

“Tiểu tử chết tiệt, dám nhìn lên tự truyện của ta..”

“Ông nội, ông viết này kia không phải là để người khác đọc sao? Mà ông nội nè, ông nội với bà nội ..thật đúng là ân ái nha...”

“Nói nhảm, không ân ái, sao có thể sinh ra nhiều con được!”

Đông Đình Phong cười, mỗi lần ông nói về bà nội luôn có tình cảm mãnh liệt. Hẳn được biết, nếu không có bà nội, ông nội chỉ có thể sống dựa vào kỷ niệm trong cuộc sống của hai người. Ông viết tất cả ra cuốn tự truyện, một lão già đáng yêu. Ha!

“Ông nội, ông gọi cho con có chuyện gì sao?”

“Hừ, không có chuyện gì, lão già như ta mới sáng sớm gọi cho chá làm gì hả?”

“VẬY ông đừng quanh co nữa. Nói trọng điểm đi..”

“Tin xấu: Hàn Tịnh trở về!”

Năm chữ này giống như một quả bom nguyên tử, ném cái nỏ thẳng lên mây tầng mây.

Đông Lục Phúc cũng nghĩ tới năm chữ này, khi đứa nhỏ kia nghe được cũng là hoàn toàn u mê.

Đông Lục Phúc nghĩ, Căn Chi nhất định cũng rất kinh ngạc bởi vì trong điện thoại không có âm thanh gì.

“Cô ấy không có chết?”

Ánh mắt Đông Đình Phong sâu một chút, bộ dáng kinh ngạc đến ngây người, im lặng, chẳng qua là đang nghĩ tới vấn đề khác, nghe ông nội trả lời chắc chắn, nhàn nhạt nói:

“Đúng!”

“Đây là tin tức tốt!”

“Cháu còn nói là chuyện tốt sao? Đừng quên luật pháp ở Đông Ngải Quốc, người bị phán đã chết mà lại trở về, các quan hệ pháp luật sẽ được

khôi phục. Nếu đối phương đã tái hôn, không muốn xác thực quan hệ vợ chồng, vậy thì chỉ cần bổ sung thủ tục ly hôn. Tài sản lúc trước của đối phương, là thuộc về tài sản chung của vợ chồng, thì họ có quyền lấy phí phụng dưỡng thích hợp..”

Đông Đình Phong nghe, nghĩ thầm, không phải ông nội cố ý tìm đọc đó chứ.

“Bây giờ cô ấy ở đâu? Có gặp mặt người nhà không?”

“Tiểu Vệ gọi điện thoại nói đã vào, vô cùng sớm, ta vừa nghe liền thấy có gì đó không đúng, nên lập tức kêu người đưa nó đến thư phòng của ông. Sau đó, gọi mẹ và tiểu cô của cháu tới. Hiện tại, ông đã sắp xếp cho nó ở biệt thự khác. Còn giải quyết như thế nào, sẽ chờ cháu về xử lý.”

“Cô ấy có nói gì không?”

“Nó nói nó không muốn ly hôn.”

Giọng nói Đông Lục Phúc phức tạp.

“Dạ, trước tiên ông để ý cô ấy chút. Cháu sẽ sắp xếp về Ba Thành sớm nhất...”

“Biết rồi, à đúng rồi, về chuyện này, cháu có cần nói cho Ninh Mẫn biết một chút không?”

“Cháu biết xử lý như thế nào? Còn có, nói với mẹ cháu, đừng làm khó dễ Hàn Tịnh..”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Sau khi cúp điện thoại, Đông Đình Phong đứng cạnh cửa sổ, như có điều suy nghĩ thật lâu...

Chờ Ninh Mẫn từ trên lầu đi xuống, đã chín giờ, bữa sáng đã chuẩn bị xong, làm theo những món Ninh Mẫn thích nhất, là Đông Đình Phong tự mình nấu, nấu theo chế độ dinh dưỡng, lấy những món ăn đã luyện tập nhiều lần ở Ba Thành ra khoe, nấu tuyệt đối là đủ hương vị.

Ở Cổ Vân, tuy có rất ít người tới, nhưng vẫn có sẵn đầu bếp ở đây. Bình thường không cần chuẩn bị ba bữa cơm, các đầu bếp đều quên mình phục vụ cho thôn trang nấu rượu. Nếu Đông Đình Phong hay là người nhà họ Đông đến đây, thì hẳn ta mới tới đây.

Hôm nay đầu bếp đến thật sớm nhưng Đông Đình Phong chỉ cho hẳn ta làm trợ thủ.

Chờ Đông Đình Phong dọn bữa sáng lên, thật cẩn thận hầu hạ nữ chủ nhân xinh đẹp dùng cơm, khiến Trương Trù mở to mắt nhìn chăm chăm.

Mọi người, ai mà không biết miệng lưỡi Đông đại thiếu rất lợi hại, cũng rõ ràng lợi ích mà Đông gia cho, tuyệt đối phong phú hiếm thấy, nhưng vị trí chủ bếp này, chân chính có thể làm lâu dài thì không có mấy người, vốn là đối tới đối lui, không phải ngại nhận vào ít, mà là vị giác Đông đại thiếu thật sự rất kén chọn. hẳn không nghĩ tới, Đông đại thiếu sẽ tự mình xuống bếp, có thể nấu những món ăn ngon như vậy, hơn nữa còn dịu dàng với một người phụ nữ, càng khiến người ta cứng lưỡi.

Sau bữa ăn, Trương Trù mới nói với Ninh Mẫn:

“Đông thiếu phu nhân thật sự rất có phúc, thân phận của Đông thiếu như thế, mà chịu vì thiếu phu nhân rửa tay nấu ăn, nói ra ai tin?”

Ninh Mẫn nhàn nhạt cười, nói: “Ở trong mắt tôi, anh ấy chỉ là người đàn ông, là chồng của tôi. Tôi có thể vì anh ấy nấu cơm giặt đồ, thì anh ấy cũng có thể vì tôi làm đồ ăn thôi. Hầu hết đều có trong cuộc sống, đó là hình thức chung sống của người bình thường. Không liên quan đến thân phận, địa vị quyền lực.”

Chung sống càng lâu với người đàn ông này, càng cảm thấy cuộc sống đơn giản như vậy. Bỏ xuống tất cả ánh hào quang, bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng bình thường trên thế giới này. Có thể sưởi ấm cho nhau, có thể cùng nhau vượt qua mọi khó khăn.

Đông Đình Phong nghe xong cười, mọi người kính sợ hắn, xem hắn như thần, chỉ có người phụ nữ này xem hắn như người bình thường, luôn đứng ngang hàng với hắn thưởng thức hắn, đây là khác nhau của cô và bọn họ.

Mười giờ sáng, bọn họ đi đến bệnh viện, vừa vào cửa liền thấy được một hình ảnh:

Đông Kỳ và Khuynh Văn mỗi người một cái Ipad, đang tranh tài trí lực.

“Nè, anh lại kêu tiểu cô dẫn Đông Kỳ tới đây hả?”

Cô đứng lại, che miệng, rất kinh ngạc, nhưng trong lòng thật vui vẻ!

“Ồ, Văn Văn lại đây nào... Đấy, Ninh Mẫn cháu nhìn đi, hai đứa nhỏ này thật tốt, giống như kim đồng ngọc nữ ...”

Đông Dạng nhìn hai đứa nhỏ, càng nhìn thì càng thích, thuận miệng nói:

“Haizz, cô nói, sao cô càng nhìn càng thấy hai đứa có chút giống nhau... Nếu người khác thấy, nhất định cho rằng bọn họ là sinh đôi nha...”

Đông Đình Phong vừa nghe, trong lòng không khỏi động.

Ninh Mẫn ngẩng đầu nhìn, cảm khái: “Đúng là có chút giống nhau. Nếu em trai của Văn Văn còn sống, đến giờ không chừng có chút giống Kỳ Kỳ. Con gái mà, vốn lộ vẻ yếu ớt.”

“Hả, Văn Văn còn có em trai.”

Đông Dạng kinh ngạc.

“Dạ, hai đứa là sinh đôi, chỉ là...”

Nhắc tới đứa nhỏ chết non kia, ánh mắt cô buồn bã.

Trong mắt Đông Dạng cũng có chút phức tạp, vỗ vỗ vai Ninh Mẫn, an ủi: “Chuyện cũng đã qua rồi. Con đừng thương tâm.”

Ninh Mẫn dạ một tiếng.

Lúc này, đột nhiên Đông Dạng nảy ra ý nghĩ:

“Nè, cô nghe nói, chuyện sinh đôi này là trời sinh duy truyền. Con có một lần sinh đôi trai gái, giờ cái thai này có khi nào cũng là hai không?”

Ninh Mẫn ngẩn ra, ánh mắt Đông Đình Phong sáng ngời: “Có khả năng lắm! lúc trước còn quá nhỏ nên con không có kiểm tra, chờ lớn thêm chút nữa, đi siêu âm.. Nếu không, bây giờ chúng ta đi kiểm tra lại?”

“Ở đây làm gì có dụng cụ tân tiến như vậy, nếu là song thai, bác sĩ Hoài đã sớm nói rồi..”

Ninh Mẫn không có tính toán với người đàn ông muốn có con tới phát điên ầm ĩ, mà đi về phía hai tiểu bảo bối.

Mà nói, hai đứa nhỏ này chơi rất vui, cùng nhau xông qua cửa thứ mười, trong lúc khó phân cao thấp...

Lần đầu tiên Đông Kỳ gặp bạn nhỏ có sức cạnh tranh như vậy, Văn Văn cũng là lần đầu tiên đụng tới một cậu bé có năng lực như vậy, trong mắt hai đứa nhỏ tràn ngập hưng phấn.

“Mẹ, con được max điểm qua cửa rồi! Lợi hại không?”

Văn Văn cười híp mắt nói, đứng lên, vươn hai tay ôm lấy mẹ bé, rục xuống, lộ vẻ mềm mại đáng yêu.

Đông Kỳ đang ngồi trên giường cũng đứng lên, chẳng qua là con người nhanh như chớp chuyển động, không có kêu, trong lòng có áp lực rất lớn nha, không có cách cãi nhau với bé, dù sao người ta là mẹ ruột của bé, chỉ là mẹ kế của cậu. Nhóc bĩu môi.

“Con nha, như bong bóng xì hơi thế. Con đừng nhõng nhẽo quá được không? Nhìn đi, Tiểu Kỳ đâu có nhõng nhẽo như con.”

Cô hôn khuôn mặt của con gái, sau đó nhìn Đông Kỳ, không ra tay, mà vậy vậy:

“Tiểu Kỳ, mấy ngày không gặp liền quên mẹ sao? Quên mất phải gọi mẹ như thế nào hả?”

“Không có.”

Đông Kỳ sờ sờ mũi.

“Vậy sao không gọi?”

Đông Kỳ mè nheo đi tới:

“Mẹ.”

Kêu có chút không được tự nhiên.

Bởi vì Văn Văn cười, còn làm mặt quỷ: “Liu liu, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ.”

“Đứa nhỏ này sao lại hư hỏng như vậy, sao lại nói chuyện như vậy? Bướng bỉnh như vậy, cẩn thận sau này mẹ chỉ thương tiểu Kỳ, mà không thương con...”

Ninh Mẫn bắt đất dĩ chọc chọc trán bé.

Văn Văn vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, tiến tới bên tai Ninh Mẫn, cúi đầu gọi một tiếng: “Mẹ, sau này chúng ta thật sự ở chung với bọn họ sao?”

“Ừm.”

Ninh Mẫn kéo Đông Kỳ vào trong ngực, cười nói:

“Bây giờ hai con rất thân với nhau phải không... Sau này, chúng ta sẽ thành người một nhà. Văn Văn, con là chị gái, đã là chị thì không được khi dễ em trai, có biết không? Kỳ Kỳ, còn con nhỏ hơn Văn Văn một ngày, con là em trai, mẹ biết Tiểu Kỳ nhà chúng ta là một thân sĩ, cho nên sau này các con cùng đi học đi chơi, nhất định phải bảo vệ chị gái cho tốt. Con trai bảo vệ con gái, là đạo lý hiển nhiên. Con gái chăm sóc con trai, không thể chối từ. Chúng ta móc nghéo đi, từ hôm nay trở đi, chị gái phải chăm sóc em trai, em trai phải bảo vệ chị gái. Có được không?”

Văn Văn trừng mắt nhìn, Tiểu Kỳ cũng đảo đôi mắt to tròn, hai đứa phẩn đêu mài ngọc liếc nhìn nhau.

Một đang suy nghĩ: vô duyên vô cớ lại có một em trai, chị đây nhất định phải ra oai của chị mới được.

Một khác cũng đang nghĩ: aizzz, vì có một người mẹ xinh đẹp, nên người chị nhỏ bé này chỉ có thể cắn răng nhận.

“Chị gái tốt! Sau này xin chiều cố cho em.”

“Em trai tốt! Yên tâm, chị đây sẽ chiều cố em thật tốt! Đến đây, để chị ôm một cái nào...”

Văn Văn cười tới ngọt ngào, ngọt đến Đông Kỳ cảm thấy giống ác ma, mà cái ôm mềm nhũn này, càng khiến cả người nhóc nổi da gà.

Ninh Mẫn thấy hai đứa nhỏ như vậy, cô thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi giữa hai người, cùng nói chuyện với nhau, bên trái một tiếng mẹ, bên phải một tiếng mẹ, cảm giác rất ấm áp, giọng nói mềm nhũn kia khiến lòng cô giống như được ngâm trong mật, ngọt không tả nổi.

Bên kia Đông Dạng kéo Đông Đình Phong ra ngoài.

“Biết rồi sao?”

Bà có ý hỏi.

“Dạ.” Đông Đình Phong gật đầu.

“Con có thấy chuyện này nó sao sao không, từ đầu đã có người điều khiển.?”

Vẻ mặt Đông Dạng nghiêm túc: “Sáng sớm, lúc cô nhìn thấy khuôn mặt yếu ớt sợ hãi đứng trước mặt, cô còn nghĩ cô nằm mơ chưa có tỉnh. Cô ta lại không có lên chuyến bay đó. Nhưng mọi người hỏi vậy mấy ngày đó cô ta đi đâu. Cô ta liền im lặng cúi đầu, cái gì cũng không chịu nói. Mà không

đúng, cô ta có nói hai ba câu. Từ đầu tới cuối chỉ nói ba câu: ông nội, mẹ, tiểu cô, con đã trở về. Ông nội, thật xin lỗi, con không muốn ly hôn,..”

Vừa nghĩ tới tình cảnh kia, đầu của bà liên đau á....

“Trên pháp luật quy định. Người mất tích năm năm có thể xin giấy báo tử. Mà Hàn Tịnh mất tích không tới một tháng, cho nên, tư liệu con cung cấp, sẽ trở thành chứng cứ trái luật, chứng minh con vì muốn tái hôn mà cố ý che giấu kết quả tử vong của người khác. Nếu Hàn Tịnh muốn tố cáo, con sẽ bị phạt tội trùng hôn...”

Đông Đình Phong lẳng lặng nghe, sao có thể không hiểu được hậu quả của nó chứ.

“Trên đường cô tới đây có nghĩ tới chuyện này, có một cách tốt nhất, con chia cho cô ta một nửa tài sản chung, sau đó lấy giấy ly hôn. Nhưng là cô ta không chịu ly hôn. Mà hôn nhân hiện tại của con, có thể bị buộc phải hủy bỏ...đây cũng không phải chuyện đùa. Nếu Ninh Mẫn biết chuyện này, sợ rằng sẽ chịu đả kích rất lớn.... Con suy nghĩ cẩn thận đi, nên xử lý chuyện này như thế nào..”

“Tiểu cô, cô yên tâm. Chuyện này, con đã đoán trước. có thể xuất hiện một kết quả như vậy, cũng không phải chuyện xấu. Có một số việc, nên mượn cơ hội này xử lý cho xong.....”

Giọng nói nhàn nhạt, nhưng đầy tự tin.

Đông Dạng ngơ ngác một chút: “Đứa nhỏ này, con đùa cái gì vậy hả?”

Hắn vẫn cảm thấy: Hàn Tịnh là một nhân vật mấu chốt, cô ấy đã chết, rất có nhiều chuyện không có cách nào liên hệ với nhau được, cô ấy còn sống trở về, có chút chuyện hắn không nghĩ ra, thì lại có một cơ hội biết rõ chân tướng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 248

Ninh Mẫn đi cùng hai đứa trẻ vào trong phòng một lúc, cảm thấy mình ở lại có chút hơi dư thừa, Đông Kỳ và Văn Văn nói chuyện rất hợp nhau, thế nên hai nhóc này đều xem cô như không khí vậy.

Cô nhìn hai đứa trẻ không có làm phiền bọn chúng mà chỉ lặng lẽ rời đi, chỉ để Lăng Châu trong coi ở bên cạnh.

Cô hướng thư phòng đi tới, nhìn thấy Đông Đình Phong đang bận rộn, Trần Tụy đứng bên cạnh báo cáo công việc, câu từ ngắn gọn lưu loát, biểu ý rõ ràng, thể hiện rõ năng lực chuyên ngành cao cấp.

Cô đứng dựa vào cửa, nhìn người đàn ông của mình, chính tay mình đặt bút ký lên, toàn bộ tài liệu đều được xử lý hết, từng động tác giơ tay nhắc chân đều có phong thái làm cho người ta mê mẩn.

Đột nhiên trong lúc đó, cô chợt phát hiện, có một loại yêu ẩn sâu trong lòng mình, rồi từ đó sinh sôi nảy nở làm cho mình ngày càng yêu sâu đậm người đàn ông này.

Không bài xích, không ghét cũng không tỏ thái độ gì, sau đó là hấp dẫn lôi kéo, sinh ra cảm giác an tâm, rồi bắt đầu thấy thích, chop tới bây giờ sinh ra một loại cảm giác nếu như không yêu thì tình cảm kia vẫn phát sinh khéo léo không thể nào kiềm chế được.

Mà cuộc sống của cô cũng biến hóa đến nỗi nghiêng trời lệch đất.

Người đàn ông này đã bước vào thế giới của cô làm thay đổi toàn bộ quỹ đạo cuộc sống của cô.

Mà loại thay đổi này, làm cô cảm thấy như hương vị mùa xuân đang trở lại, làm lòng người rất cảm kích.

Đúng lúc này Đông Dạng từ trong toilet đi ra, nhìn thấy cô ngây ngốc đứng ở đó.

Bà im lặng liếc mắt một cái, sau đó đi lên không may đụng phải cánh tay của cô, cười nhẹ nói nhỏ một câu:

“Có phải hay không cảm thấy người đàn ông của con rất ưu tú, rất đẹp trai, đặc biệt làm cho người ta sùng bái đến nỗi nhìn thấy hẳn đều cảm thấy trái tim đột nhiên đập mạnh hơn, nhanh hơn?”

Ninh Mẫn quay đầu, mỉm cười nhìn cô cô:

“Người có phải hay không có điểm giống Vương bà bà, mèo khen mèo dài đuôi?”

“Nào có! Bé yêu nhà ta vẫn là một nam nhân đứng nhất, thuộc hàng cực phẩm, nhìn xem, làm sao có ai so được với bé yêu nhà ta?”

Đông Dạng trả lời ngữ khí có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Ninh Mẫn che miệng, cố nhịn cười: một nam nhân như vậy lại gọi là bé yêu, nếu như người ngoài nghe được chắc chắn sẽ trợn mắt há mồm.

“Theo ta ra ngoài đi dạo một chút, Cẩn Chi hôm nay sẽ rất bận rộn.”

“Được ạ!”

“Cẩn Chi, phu nhân con tạm thời để ta trông nom... còn con, ngoan ngoãn ở đây xử lý hết công việc đi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm

trưa. Đúng rồi, bên kia còn hai đứa nhỏ, nếu chúng gây chuyện, con từ từ giải quyết nha...”

Đông Dạng lôi kéo Ninh Mẫn ra ngoài, lúc đi ngang qua Đông Đình Phong còn cố ý cúi đầu, hôn lên mặt hăn một cái.

‘Ngoan ngoan ha...’

Hành động này nghiêm nhiên là xem nam nhân này như một đứa nhỏ.

Trần Tụy nhìn thấy nhưng không thể trách, trong mắt Đông Đình Phong bọn họ chính là những đứa trẻ như vậy.

Đông Đình Phong bất đắc dĩ, Đông Dạng tô son thật sự rất tươi đẹp, hôn hăn chính là muốn lấy son ấn lên mặt hăn.

Ninh Mẫn nhìn thấy vậy, nở nụ cười, đại nam nhân này của cô, đối với cô cô thật không có biện pháp.

“Em đi dạo, sẽ không ở trong này quấy rầy anh làm việc...”

Cô nói vầy vầy tay.

Hăn nhướng mày:

“Chờ một chút!”

“Làm sao vậy?”

“Em không nên đến hôn một cái tạm biệt sao? Còn có, người phụ nữ khác hôn ông xã của em, em không ghen sao?”

Hăn đứng lên oán trách.

Đầu óc Trần Tụy chợt đông cứng lại, liễu mạnh nhin cười: Đông tiên sinh hờn dỗi như vậy thật sự là chuyện lạ nha.

Ninh Mẫn hơi xấu hổ, không để ý tới hắn, nhưng hắn lại kéo cô lại đem cô giữ chặt:

“Xem anh ở đây cố gắng kiếm tiền mua sữa bột cho các con, em không phải nên cố vũ anh một chút sao?”

Ninh Mẫn phì cười, nhưng cái loại bám người của hắn lại làm cho cô cảm động.

“Được rồi, nhìn anh đáng thương như vậy, thưởng cho một cái hôn.”

Nhìn thấy Trần Tụy cúi đầu, mặt cô không hiểu sao nóng lên, nhưng vẫn hướng mặt hắn hôn một cái, nói:

“Đông tiên sinh, hai mỹ nữ hôn anh, có phải hay không cảm thấy rất ưu thế?”

“Quả thực, cảm giác rất thành tựu!”

Hắn hài lòng nở nụ cười, nhéo nhẹ cái mũi của cô:

“Đi ra ngoài cẩn thận một chút, chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Đã biết! Đông tiên sinh, anh nghĩ em là trẻ con sao? Nhanh làm việc đi...”

Ninh Mẫn đẩy hắn ngồi xuống.

“Ôi chao! Hai cái người này, có thể hay không đừng có buồn nôn như vậy?”

Đông Dạng ở bên cạnh than thở, nhiều năm như vậy, từ trước đến nay làm việc rất yên tĩnh, rốt cục gặp một cái miệng để hắn ta phải than phụ nữ rất mệt mỏi.

Tốt lắm.

Cuộc sống như vậy mới thật hoàn hảo.

Bên ngoài, ánh nắng mặt trời rất tươi sáng.

Hai nữ nhân xinh đẹp đi xuống, Đông Dạng vừa lái xe vừa kể chuyện Đông Đình Phong ngày trước:

“Tiểu Đông trước đây cực kỳ đẹp trai, nhưng chỉ có trang phục phong nhã hào hoa, còn vẻ mặt lại lãnh đạm lạnh lùng, làm bộ kiêu ngạo, nhưng phong thái rất ưu mỹ, tính tình rất thanh cao, thu hút rất nhiều nữ nhân. Nhưng mà ta nói với con, ta chưa bao giờ nhìn thấy tiểu tử này buông xuống tư thái yêu chiều nữ nhân như vậy. Ninh Mẫn con thực để cho ta mở rộng tầm mắt.”

Đông Dạng cười vui vẻ, nhưng lại ẩn chứa trong đó một loại tình cảm đau thương.

Ninh Mẫn nhìn vị cô cô này cười rất quyến rũ. Nhưng một nữ nhân như vậy cho đến giờ lại không có lấy chồng, sinh con, đây là sao?

“Cô cô, người thích trẻ con như vậy tại sao không tìm một người chồng thật tốt rồi sinh vài đứa?”

Nghe đến đây, xe đột nhiên dừng lại.

Vẻ mặt tươi cười của Đông Dạng cũng lập tức đông lại, hình như có sự chua xót từ đáy mắt tràn ra, rất sâu đậm...

Sau xe có một chiếc xe khác nhấn còi, lôi Đông Dạng trở lại hiện tại.

“Thật có lỗi, con không nên hỏi vấn đề này.”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói, thông qua kính chiếu hậu, liếc mắt một cái, xe đã sắp xếp thành hàng dài, cảnh sát giao thông cũng đang hướng chỗ này đi tới.

“Cô Cô chúng ta tìm một chỗ ngồi chút đi.”

Đông Dạng gật đầu, cảnh sát giao thông vừa muốn gõ cửa xe thì chiếc xe khởi động hướng phía nam đi tới.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Một lát sau, các cô đi tới một hoa viên.

Hoa viên này tên là Thất Cẩm viên, trồng rất nhiều loài hoa và thảo dược, được đầu tư rất công phu tinh tế, dưới mỗi bồn hoa đều được đặt một hệ thống sưởi ấm. Vào mùa xuân và mùa hạ, hoa nở rất nhiều và đẹp. Trong nhiều thập kỉ qua, người ta đến đây để thư giãn và đây cũng là nơi thú vị nhất để đi dạo.

Hôm nay thời tiết ấm áp, trong vườn hoa có rất nhiều người, dân cư gần đó đều ra ngoài đi dạo, một vào ông bố bà mẹ còn đẩy xe đưa con ra ngoài dạo chơi, những người lớn tuổi còn cùng nhau mở nhạc khiêu vũ, khắp nơi đều ngập tràn tiếng cười vui vẻ.

“Thật lâu rồi không có tới nơi này!”

Vẻ mặt Đông Dạng hơi thất thần, sâu kín hít một hơi thật sâu, nói.

“Trước kia cô cô thường đến đây sao?”

“Ừ! Đã từng có một quãng thời gian ta ở gần nơi này.”

Ninh Mẫn ngẩn ra, nhìn một vòng xung quanh đây, nơi này là khu đất hoàng kim, chi phí mua đất ở đây rất cao, cách đó không xa còn có một khu biệt thự cao cấp rất nổi tiếng. Bên trong trang trí rất đơn giản nhưng lại toát lên vẻ cao quý thanh nhã không xa hoa sang trọng mà lại yên bình ấm áp,

giá có thể lên đến hàng trăm triệu, trăm tỉ một căn, còn các khu dân cư hạ tầng, cơ sở rất khó mà tìm được.

Một trong những nguyên nhân để Thất Cẩm viên trở thành một vườn hoa quanh năm đều là mùa xuân chính là các chủ sở hữu bất động sản ở đây, mỗi năm đều chuyển giao một khoản tiền lớn để chăm sóc nơi đây.

“Cô cô, con có thể mạo muội hỏi người một câu không?”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói.

“Được!”

“Tên gọi trước kia của người là gì?”

Ninh Mẫn cho rằng, nữ nhân này có một quá khứ vô cùng kinh hoàng, bằng không cũng sẽ không trở thành Đông Dạng ngày hôm nay, có lẽ còn có thể chết cùng người cha của Cẩn Chi, trong chuyện này chắc chắn có mối liên hệ nào đó.

“Tên trước kia?”

Đông Dạng cắn môi, tim đập mạnh loạn một nhịp:

“Đã ba mươi hai năm không dùng đến cái tên ấy. Ta vốn đã quên từ lâu!”

Rõ ràng là vị cô cô này chỉ trả lời qua loa.

“Cô cô, nếu đã quên, thì tại sao đã ba mươi hai năm rồi sao người vẫn không tìm cho mình một người chồng thật tốt? Là một người phụ nữ xinh đẹp thông minh lại chịu sống cô độc cả đời, người cảm thấy như vậy sẽ sống tốt sao?”

Ninh Mẫn đoán, hẳn là cô cô đã vì quá yêu một người đàn ông mà chịu thiệt thòi, hơn nữa cho đến nay vẫn không đem tình yêu kia vứt bỏ để đi tìm hạnh phúc của mình.

“Thật sự là một nha đầu thông minh!”

Đông Dạng thở dài, quay đầu lại nhìn, đánh giá Ninh Mẫn, xoa xoa cánh tay, nghĩ một chút mới thốt nói:

“Ta không thể tái sinh, cũng có thể nói rằng ta không thể sinh con, nên đã tự chặt đứt đường lui của mình. Sau này ta cũng đã nghĩ thông nên cũng không đi tìm một nam nhân nào khác. Là phụ nữ không thể nào mà dựa vào đàn ông mới có thể sống tốt. Mấy năm nay, ta cũng sống rất tốt.”

Ninh Mẫn ngây ngốc: “Làm sao lại không thể sinh?”

Đông Dạng suy nghĩ, nhớ về quá khứ, thật lâu không nói, sắc mặt đau đớn khổ sở.

Cô nghĩ cô sẽ không nói ra nhưng cuối cùng lại nói ra một câu:

“Ta... từng có một đứa con. So với tiểu Đông lớn hơn bảy tháng. Khi sinh đứa nhỏ thì có một tai nạn bất ngờ xảy ra và không bao giờ có thể làm mẹ nữa.”

“Vậy đứa nhỏ đâu?”

Câu hỏi vừa thốt lên, cô liền hối hận.

Nhưng ngay sau đó Đông dạng cúi đầu trả lời:

“Chết non! Hoắc gia hại chết!”

Không bất ngờ.

Ninh Mẫn nhìn Đông Dạng, gương mặt cực kì bình tĩnh trả lời, cô bỗng nhiên cảm thấy rất yêu quý người phụ nữ này.

“Là xe bị hỏng, ta thiếu chút nữa mất mạng, chiếc xe nổ làm bỏng cả gương mặt của ta. Sau đó là Trường Nhạc liều mạng cứu ta rồi bị một đám người lạ mặt bắt lại đem đi... cuối cùng Trường Nhạc đã chết, ta có một cuộc sống mới làm Đông Dạng...”

“Trường Nhạc? Là Hoắc Trường Nhạc sao? Tam thiếu của Hoắc gia?”

Ninh Mẫn nhấn mạnh, hỏi.

“Đúng! Là tam thiếu Hoắc gia. Hiện tại, con hản đã biết. Thật ra hản là một người thừa kế vô cùng tài giỏi của Hoắc gia. Hoắc Trường An và Hoắc Trường Bình căn bản không phải là con ruột của Hoắc Kiến Quốc. Đáng tiếc một nhân vật tài giỏi trong giới chính trị, là một nhân vật truyền kỳ được mọi người khen ngợi, nhưng trong việc riêng lại chỉ là một kẻ thất bại.”

Lời này làm Ninh Mẫn hơi ngạc nhiên vội hỏi lại một câu:

“Đợi chút, người nói cái gì? Hoắc Trường An không phải là con trai Hoắc Kiến Quốc?”

“Đúng vậy, đây chính là mưu cao của Thủ tướng phu nhân.”

Đông Dạng cười lạnh một cái.

Ninh Mẫn nghe mà cảm thấy trong lòng lạnh giá.

Hai người rẽ vào khúc ngoặt ở hành lang, đang muốn hướng chỗ Hường Dương lầu đi đến. Đông Dạng bất chợt dừng bước, bởi vì ánh mắt dịu dàng của người trước mặt mà sắc mặt kém đi mấy phần.

Ninh Mẫn ngẩng đầu, đang đi tới đây là Hoắc Trường An. Hắn một mình đi trên đường, trên tay còn hái được một bông hoa ngọc lan, bước chân vững vàng, vẻ mặt yên tĩnh không biết đang nghĩ cái gì?

“Hoắc bộ trưởng.”

Ninh Mẫn đứng lại nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Hoắc Trường An nghe thấy, ngẩng đầu đi vòng qua đây, gật đầu với cô một cái.

“Thật là trùng hợp, đang đi dạo sao?”

“Ừ! Đi dạo.”

“Đi dạo nơi này thật thích, phong cảnh nơi này thật đẹp.”

“Ngài như thế nào lại tới nơi này?”

Lúc này đang là giờ làm việc của hắn. Một mình đến đây, hơn nữa còn không mang theo cả vệ sĩ.

“À! Ta đến hái một ít hoa.”

Bởi vì muốn đi thả hương một người.

Ninh Mẫn hơi ngần ra, bỏ công việc đi xa như vậy chỉ để hái hoa thôi sao?

Lúc này Đông Dạng chợt nói một câu: “Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước đừng nên làm... anh cho là anh thả hương cho ai, có thể trốn tránh trách nhiệm sao? Bộ trưởng Hoắc đời này anh cũng không nên được tha thứ.”

Thanh âm băng lãnh khiến cho người ta không rét mà run.

Hoắc Trường An quay đầu nhìn thật sâu nữ nhân thần bí này, cô không phải Đông Dạng vậy dựa vào đâu mà đối với hắn lại ghét bỏ như vậy?

“Cô làm sao có thể biết được ta đi thả hương ai mà lại cho là ta không nên được tha thứ?”

Lời này mang hàm ý nào đó ẩn ở bên trong.

Đông Dạng cắn chặt răng không nói tiếp mà kéo Ninh Mẫn đi ra.

Mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng không ngừng sinh ra thù hận, không thể phát tiết, cũng không thể hòa giải.

Hoắc Trường An đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn, đôi mắt phát ra tia sáng khác thường.

Hắn ngửi bông hoa, hương thơm kia sâu kín thấm vào linh hồn hắn, không rời đi mà ở lại trong lòng hắn.

~~~

Có một thanh âm vang lên trong trí nhớ hắn:

“A Đề, em chính là Bạch Ngọc Lan của anh!”

A Đề cười dài hỏi: “Bạch Ngọc Lan tượng trưng cho tình yêu thuần khiết. Thân ái, anh có thể cho tình yêu này một chỗ dựa sao?”

Hắn không trả lời được.

~~~

Cho tới này, hắn biết là cô yêu hắn, hắn biết cô muốn cùng hắn kết hôn, hắn cũng biết cô muốn sinh cho hắn một đứa con. Đáng tiếc, hắn yêu cô nhưng không thể cho cô một hôn nhân hoàn chỉnh. Về phần đứa nhỏ, hắn

cho rằng không đúng lúc. Hân để cho cô chờ hân. Hân hứa sẽ cho cô tất cả. Nhưng cuối cùng hân lại thất hứa.

“Tiên sinh, còn đi nghĩa trang sao?”

Thư ký ở đằng sau hỏi. Hôm nay không phải ngày giỗ, nhưng bọn họ lại để hân chạy tới nơi này một mình tự tay hái một ít hoa Ngọc Lan, để đi thắp hương cho nữ nhân đã chết ba mươi hai năm kia.

Thật ra đó chỉ là mộ chôn quần áo và di vật.

“Đi!”

Hân xoay người đi ra cửa.

Một nơi khác, Đông Dạng tìm một cái đình ngòi xuống.

Ninh Mẫn thấy được vẻ mặt cô cô vì Hoắc Trường An mà hoảng hốt.

Cái loại cảm xúc này, yêu và hận đan xen vào nhau rất khó chịu.

Tuy rằng Đông Dạng cô gắng che dấu, nhưng cô vẫn nhìn ra.

Bởi vì cô cũng từng có một cảm xúc như vậy.

Cô như nghĩ tới cái gì đó, nhẹ nhàng hỏi một câu:

“Cô cô... người... người chết cháy là A Đề sao?”

thân thể Đông Dạng trong nháy mắt trở nên cứng ngắt.

Cô nghĩ, cô đã đoán đúng.

Lúc này điện thoại của Ninh Mẫn reo lên, có chút sững sờ, cô lấy điện thoại ra, là của Hách Quân gọi đến.

“Hách Quân?”

“Cô có rảnh không?”

Hách Quân hỏi, ngữ khí có chút vội vàng.

“Làm sao vậy?”

Ninh Mẫn hơi sốt ruột: “Khải Hàng xảy ra chuyện gì?”

“Hoặc thiếu hôm qua bị trúng gió biển, sốt rất cao, lại khóa mình trong phòng. Tôi khuyên hẳn nhiều lần hẳn cũng không chịu đi bệnh viện, Ninh tiểu thư, cô có thể khuyên hẳn vài câu không?... hẳn cho tới bây giờ chỉ nghe lời cô nói... trước kia hẳn là người cuồng công việc, chỉ có cô mới làm cho hẳn ngủ nghỉ đúng giờ...”

Hách Quân nói xong, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Ninh Mẫn trầm mặc một hồi lâu sau mới lên tiếng.

“Xin lỗi, tôi không giúp được anh.”

Cô quả quyết cự tuyệt tàn nhẫn.

Phải nhẫn tâm.

Đây đối với hẳn là tốt nhất, đối với Căn Chi cũng tốt nhất.

Cô không thể giống trước kia quá quan tâm hẳn.

Bên kia, Hách Quân nổi giận: “Cô làm sao có thể vô tình vô nghĩa như vậy? Ngay cả chút thông cảm cũng không có sao? Đừng quên hẳn là ba của con gái cô, là người yêu cũ của cô. Cô như vậy liền có mới nới cũ. Như vậy...”

Cô không hề nghe Hách Quân trách mắng là ngược lại dứt khoát cúp máy.

“Khải Hàng làm sao vậy?”

Đông Dạng nhú mày hỏi, nhìn sắc mặt cháu dâu bỗng chốc khó coi.

Tựa như cô năm đó, chẳng sợ hãi đã muốn kết hôn, chính mình liền rời đi ôm trong mình nỗi hoài niệm nhớ mong, sau vẫn là luyện tiếc, đem đứa nhỏ rời khỏi Đông Ngải, ra nước ngoài nhờ Hoắc Trường Nhạc giúp đỡ, chỉ vì muốn giấu mình đi để sinh đứa trẻ.

Nha đầu này cũng cùng cảnh ngộ với cô, nhìn không chịu được đồng tình, đồng thời lại cảm thấy lo lắng, đứng lên: “Phát sốt mà không chịu đi khám, đứa trẻ này dường như...”

Ninh Mẫn hít sâu một hơi.

“Đừng quên là Hoắc trường An hại chết Hoắc Trường Nhạc, lại còn làm tiểu Dạng một cô gái thiên tài như vậy phải sống thực vật. Con giờ là con dâu của Hoắc Trường Nhạc và tiểu Dạng không thể đối với Khải Hàng lưu luyến không rời. Ta cùng con đi dạo chính là muốn nhắc nhở con chuyện này. Chuyện trước kia không trách mắng nhưng về sau con phải Đối Cẩn Chi toàn tâm toàn ý, như vậy mới trải qua được sóng gió.”

Ninh Mẫn không biết vì sao mí mắt nháy lên một cái, trong lòng cũng cảm thấy bất an.

Gần tối, Đông Đình Phong nhận được điện thoại của Hoắc Trường An:

“Có rảnh không?”

“Không biết Bộ trưởng Hoắc có gì chỉ giáo?”

“Gặp mặt nói sau.”

“Chúng ta nói chuyện không có chung một đề tài.” Đông Đình Phong rất lãnh đạm.

“Làm sao có thể không có? Ví dụ như chúng ta có thể cùng nói chuyện về cha người Hoắc Trường Nhạc... ví dụ như có thể cùng nhau nói chuyện về mẹ người Đông Dạng... Cẩm Chi bất kể người có phủ nhận như thế nào, ta cũng là đại thúc của người!”

Câu nói này nói thẳng ra là sắc mặt Đông Đình Phong chợt ngưng lại, một hồi lâu sau mới thản nhiên cười nói: “Bộ Trường Hoắc, ngài đã quên, vốn dĩ Đông Dạng khó sinh, phải cố gắng sinh ra, còn phải nằm trong phòng giữ nhiệt, sau cũng bởi vì ông nói ra một yêu cầu quá vô lý hại nó chết thảm như vậy. Trên đời này Đông Dạng làm gì còn người con nào khác?”

Hoắc trường An nghe xong cười nhạt một tiếng: “Trước kia ta cũng nghĩ con trai Trường Nhạc đã chết, rất nhiều năm về sau ta mới phát hiện, cái xác kia căn bản không phải, mà ngược lại còn được Đông gia bảo vệ rất tốt. Chính là người. Đông Đình Phong, người căn bản là mang họ Hoắc, là con cháu của Hoắc gia...”

Đông Đình Phong không có nghe mà hoàn toàn cúp điện thoại.

Ninh Mẫn đi tới, thấy gương mặt hắc có điểm khác thường liền hỏi: “Ai gọi vậy?”

Đông Đình Phong cầm điện thoại cất vào túi, hướng đôi môi của cô hôn xuống, sau đó từ sau ôm lấy cô, nhìn vào phía bên trong phòng nhìn Văn Văn và tiểu Kỳ nói chuyện rất ăn ý.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói: “Ngày mai kết duyên cho Đông Kỳ và Văn Văn. Mặc kệ xứng hay không xứng tóm lại là có nhiều hy vọng.”

Hắn nắm tay cô đi ra bên ngoài, nói với Lăng Châu muốn cùng cô ra ngoài đi dạo một chút.

Ninh Mẫn nhìn thấy đáy mắt hắn có tâm sự cũng không nói gì, phối hợp với hắn ra ngoài.

Hai người tay trong tay đi dưới ánh chiều tà trong viện.

“Mẹ anh là Đông Dạng, chuyện này em cũng biết. Nhưng cha anh là ai, anh không có nói cho em.”

Trung tâm bệnh viện có vườn hoa, trong đó có một ngọn núi giả cao hơn mười thước, trên núi giả có một cái đình nghỉ mát, đứng đối mặt trong đình, Đông Đình Phong trầm ngâm nói:

“Tam thiếu Hoắc gia Hoắc Trường Nhạc chính Là cha anh.”

Nghe chính miệng hắn thừa nhận, trái tim Ninh Mẫn thắt chặt lại.

Chuyện này đối với hắn là một chuyện vô cùng đau khổ.

Hắn nguyện ý nói cho cô biết là hắn muốn cô hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống của hắn bao gồm cả những chuyện buồn trước đây, cô đều nên biết.

“Việc này cô đã nói cho em.”

“Ừ, anh biết nhưng anh nghĩ nên cùng em nói một chút.”

Đông Đình Phong vòng tay ôm lấy vòng eo thon thả của cô.

“Cha anh là bị Hoắc Trường An hại chết, bị nổ thành tan xương nát thịt, trước kia anh không hiểu Hoắc Trường An như thế nào lại tàn nhẫn như vậy? Muốn đem anh em mình hại chết, về sau anh mới biết nguyên nhân...”

“Đó là nguyên nhân gì?”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng hỏi.

“Hoắc Trường Nhạc là con riêng của Hoắc Kiến Quốc là một nữ nhân khác.”

Lời nói này của Đông Đình Phong làm Ninh Mẫn ngây người không khỏi kinh hãi: Hoắc gia như thế nào lại có nhiều chuyện xấu như vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 250

"Đúng là, mọi người ở Đông Ngải Quốc đều nghĩ Hoắc Trường Nhạc là con trai của Nguyễn Nhất Hà... Nguyễn Nhất Hà bởi vì sinh đứa con trai này mà cơ thể yếu đi, mất gần hai năm nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng. Hoắc Kiến Quốc vì thế đối với Nguyễn Nhất Hà càng thêm thương yêu. Làm sao có thể..."

Cô hít sâu một hơi thật sâu không khí lạnh đi qua khí quản, làm lạnh đến cả cơ quan nội tạng của cô, miệng nhả ra hơi nhưng rất nhanh tan ra.

Quả thực quá lạnh!

Thân thể của cô không tự chủ được run lấy bầy.

"Muốn che dấu bê bối nên phải dùng biểu hiện giả dối để ngụy trang. Trước mặt mọi người, Hoắc Kiến Quốc cùng Nguyễn Nhất Hà duy trì tình cảm vợ chồng thăm thiết. Tuy nhiên, Hoắc Kiến Quốc muốn giữ người phụ nữ kia để trả công xứng đáng vì đã sinh cho hắn một đứa con nối dõi. Trước đó, em vẫn không thể hiểu Nguyễn Nhất Hà – một phụ nữ có khả năng như vậy, làm thế nào mà lại dễ dàng chịu đựng chồng mình có con với người khác. Mà bà còn có thể hết lòng nuôi dưỡng, thương yêu, đào tạo đứa bé này trưởng thành như vậy. Bây giờ em biết đó là vì Hoắc Trường Bình."

Đông Đình Phong tháo khăn trên cổ ra, trải ở giữa ghế, đỡ cô cùng ngồi xuống và ôm chặt.

"Ý của em muốn nói, bởi vì Nguyễn Nhất Hà muốn bảo vệ con riêng của bà. Vì thế, bà đã nhẫn nhục chịu đựng. Một năm sau đó, giả vờ có thai lần nữa để che dấu sự thật, có thể bảo vệ con trai cùng người tình ?"

Ninh Mẫn Mẫn suy nghĩ trong lòng lại thấy kinh sợ.

"Đúng!"

Đông Đình Phong gật đầu:

"Anh nghĩ Hoắc Kiến Quốc vì Hoắc Trường Bình không phải là con ruột của mình, và có phần không tin Hoắc Trường An có cùng huyết thống. Cho nên sau đó ông cùng người phụ nữ khác mạo hiểm sinh ra Hoắc Trường Nhạc. Người con trai này sinh ra, ông ta cho theo dõi chặt chẽ. Ông ta có thể khẳng định trăm phần trăm đó là con trai của mình. Cho nên, đã cho phép Hoắc Trường Bình tồn tại - mục đích là để uy hiếp và đem con trai của chính mình giữ lại bên cạnh.

"A Ninh, làm người lính trong lịch sử Đông Ngải Quốc thật sự em nên hiểu rõ hơn dân thường. Hoắc Kiến Quốc như thế nào mà có thể ngồi ở vị trí Thủ tướng, ở bên trong còn có rất nhiều bí mật.

"Chúng ta cứ mặc kệ ông ta dùng thủ đoạn gì để nắm được vị trí này. Trước tiên, chúng ta nên tự hỏi mối quan hệ của Hoắc Kiến Quốc và Nguyễn Nhất Hà: Một người có quyền, một kẻ có tiền, bọn họ là một thể thống nhất không thể tách rời.

"Không có hồi môn của Nguyễn Nhất Hà từ tập đoàn tài chính Nguyễn Thị hỗ trợ thì Hoắc Kiến Quốc không có cách nào thực hiện tham vọng chính trị cấp tiến của mình được. Nuôi dưỡng quân đội nhất định phải có số tiền khổng lồ. Khoản tiền này chắc chắn do Nguyễn Nhất Hà cung cấp.

"Không có sự nghiệp chính trị của Hoắc Kiến Quốc bảo vệ thì Nguyễn thị và hiện tại là tập đoàn tài chính Hoắc thị không thể vượt xa các tập đoàn

khác được.

"Cho nên, Hoắc Kiến Quốc muốn củng cố địa vị của mình, thì không thể ngay lập tức trở mặt với Nguyễn Nhất Hà. Sẽ làm hỏng hình ảnh của mình trong mắt công chúng và vấn đề tài chính cũng sẽ xảy ra. Đây là một lý do.

"Một lý do nữa là vì tình yêu.

" Hoắc Kiến Quốc yêu Nguyễn Nhất Hà. Nhưng Nguyễn Nhất Hà lại yêu người khác. Người đàn ông đó mang họ Ngôn, cũng là một đối thủ cạnh tranh xuất sắc chức vị Thủ tướng . Nguyễn Nhất Hà và người đàn ông kia nổi lên mâu thuẫn, tức giận mà gả cho Hoắc Kiến Quốc, sau khi con trai của Hoắc Kiến Quốc ra đời, bà đã cùng người kia phục hồi lại tình cảm. Cuối cùng tạo nên một quan hệ huyết thống quái dị..."

Cùng với tiếng thở dài nặng nề, Đông Đình Phong ôm vợ sát vào người mình và hôn lên trán của cô. Trái ngược với các gia đình quý tộc bất thường này, anh cảm thấy tình cảm ở Đông gia lại càng đáng quý.

Quyền lực có thể làm cho người ta sa đọa; quyền lực cũng có thể làm cho người ta mất phương hướng.

Bạn muốn có quyền lực tối cao, thì sẽ luôn luôn mất đi cái gì đó.

Hoắc Kiến Quốc vì quyền lực, đã xây dựng một gia đình nực cười; Hoắc Trường An vì quyền lực bán đứng hôn nhân chính mình, mất đi tình yêu; Hoắc Khải Hàng vì quyền lực cũng lỡ mất tình yêu... Một loạt bi kịch đã xảy ra mấy chục năm.

Ninh Mẫn Mẫn ôm chặt Đông Đình Phong, may mắn anh không sống ở Hoắc gia, may mắn anh không theo đuổi quyền lực. Hồ nước của Hoắc gia thật sự quá bẩn, làm cho người ta cảm thấy được ghê tởm...

"Mẹ anh là một thiên tài."

Đột nhiên, anh thay đổi một giọng nói khi nhắc tới của mẹ của anh.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy ở trên mặt anh nở một nụ cười:

"Mặc dù anh chưa bao giờ nói chuyện với bà, khi biết đó là mẹ của anh thì bà đã bị hôn mê, nằm ở trên giường. Bà không những là người thông minh, mà còn rất xinh đẹp."

"Vâng! Mẹ rất đẹp!"

Trong đầu Ninh Mẫn Mẫn hiện lên bên trong phòng bệnh kia, gương mặt Trương Vĩnh vẫn còn lưu giữ nhiều nét thanh xuân, xinh đẹp, điềm tĩnh:

"Trước khi nằm ở phòng bệnh kia, mẹ là một người phụ nữ quyến rũ!"

"Đúng, anh cũng nghĩ như vậy! Ông nội nói, mẹ từ nhỏ là một cô bé tinh nghịch; Dì nói, mẹ là một em gái rất thông minh; Cậu nói, mẹ là một cô bé dũng cảm, gặp cha liền yêu mà không cần suy nghĩ..."

"Ba anh, kỳ thật cũng là một cậu bé thiên tài. Cái này gien có lẽ được thừa hưởng từ bà ngoại của anh."

"Hai người họ, một là cậu bé thiên tài, một là thiếu nữ thiên tài, họ có trí tuệ, họ sớm trưởng thành, khi họ gặp nhau liền thương yêu nhau sâu đậm. Nảy sinh tình cảm mãnh liệt, sớm nếm thử trái cấm và sau đó, liền có anh..."

"Họ vốn phải có một tương lai tốt đẹp, nhưng đã bị quyền lực tước đoạt mất, tạo ra một loạt các sự kiện."

"Đầu tiên là vụ ám sát. Việc này không thành công nhưng để cho cha nhận ra mẹ. Lúc ấy, cha 16 tuổi, mẹ mười bốn tuổi."

"Tiếp theo là vụ vắc-xin độc. Ba mươi hai năm trước, thành phố Quỳnh Thành đã xảy ra dịch cúm gia cầm bất thường lây lan nhanh chóng đến các

trường đại học. Sau đó, tiến sĩ Connor nghiên cứu chế tạo một loại vắc-xin phòng bệnh, Cuối cùng dịch cúm này đã được khống chế. Tại thời điểm đình công lần thứ hai cha cũng đã bị nhiễm loại cúm này với mức độ trầm trọng hơn. Thủ tướng tạm thời quyết định đưa các lô vắc-xin của Đạt Lâm chuyển giao ra ngoài. Bởi vậy, Cha nằm trong nhóm người đầu tiên được tiêm vắc-xin phòng bệnh này và đã khỏi.

"Lần thứ ba là một tai nạn quân sự. Ba mươi hai năm trước, cha anh là thiên tài quân sự, tham gia trong cuộc vây bắt chống khủng bố. Lúc ấy, ông ấy ông được gọi vào chỉ huy một lực lượng đặc biệt. Khi thực hiện nhiệm vụ đó, cha anh đã xác định và chỉ thị mai phục ngay tại chỗ. Nhưng do một đội trưởng ra lệnh làm bừa, kết quả tổng cộng có 280 đặc vụ tinh anh bị chết. Cuộc vây bắt chống khủng bố thất bại.

"Vì thế, Cha anh đã phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhân cơ hội này Hoắc Kiến Quốc cho cha anh chính thức chuyển từ bộ đội để tham gia vào con đường chính trị. Vì này sự cố này, cha anh bị đuổi khỏi quân đội.

"Cha bị oan uổng, một lần nữa tinh thần cực kỳ sa sút, suốt ngày nhốt mình ở trong phòng. Hoắc Kiến Quốc thấy vậy liền đem cha anh gửi sang Anh quốc, học một lĩnh vực khác.

"Một năm sau, Cha mẹ anh cùng học tại đại học Oxford.

"Cũng năm đó, Chung Đề cũng bị cha mình cho ra nước ngoài. nguyên nhân là do Chung Đề mang thai đứa con của Hoắc Trường An. Lúc đó, Hoắc Trường An đã kết hôn, bà ấy không muốn phá thai nên xin cha anh xin giúp đỡ.

"Cha anh vì bảo vệ Chung Đề, nên đã làm giấy chứng nhận kết hôn giả.

"Có một việc, anh phải nhắc đến đó chính là: Khi tai nạn quân sự Hoắc Trường An xảy ra, lại không có bất cứ dấu vết gì có thể chứng minh đây là

do Hoắc Trường An tạo ra. Có lẽ, Hoắc Trường An thấy hành động Hoắc Trường Nhạc bảo vệ Chung Đề nên mới có ý định trả thù.

"Về sau, khi Chung Đề sinh con trai đã bị Hoắc Trường An mang đi. Chung Đề dường như bị điên tự tìm đến Hoắc Trường An và đã bị tiêm thuốc an thần. Sau đó ngủ say, phòng bệnh đột nhiên bị cháy và đã bị thương. Cha anh đem người này lặng lẽ đi cấp cứu.

"Sau khi cha anh về nước, ở tại lãnh thổ Đông Ngải, hội ngộ bang phi yêu cầu Cậu anh đem anh vừa sinh ra mang đến để đàm phán. Bởi vì không thể giữ ấm cho anh. Cậu anh đã quyết định mang theo con trai của mình- là Thôi Khen đi trước. Nửa đường, đã dùng Thôi Khen và con Thường Hoan để trao đổi.

"Kết quả, đúng là ngày đó, hai cha con Thường Hoan đã bị giết. Mẹ anh chứng kiến toàn bộ sự việc ấy và bị ảnh hưởng bởi vụ nổ mạnh nên đã bị chấn thương sọ não, cộng với cơ thể ban đầu yếu. Vì thế, từ lúc đó mắc bệnh không dậy nổi. Sự kiện lần đó, căn bản là do Hoắc Trường An cùng Hoắc Trường Nhạc bày ra.

"Cũng đúng ngày này, Hoắc Trường An phát điên đem Hoắc Trường Nhạc đánh thành tàn phế.

"Lúc này, Hoắc thị lại bị công kích bởi các chính sách của tập đoàn, sự sống chết của tập đoàn đang bị đe dọa, buộc ông nội báo lên cấp trên toàn bộ việc giết người bừa bãi của Hoắc gia, đồng thời tiêu hủy đi mọi bằng chứng. Khi đó, Hoắc gia đơn độc, cha anh Hoắc Trường Nhạc chết bất ngờ. Quan hệ tốt đẹp Đông gia cùng Hoắc gia bắt đầu tan rã...

"Sau sự việc này, Hoắc gia thể hiện ra ngoài sẽ xử trí triệt để mấy người chỉ huy sự kiện kia. Đem nghi can Hoắc Trường Bình cùng Hoắc Trường An đều bị giáng chức, giống như là nghiêm khắc trừng trị đem mọi thứ trở lại ngăn nắp, như vậy vẫn không giải quyết được gì..."

Đây là một đoạn lịch sử sớm bị bóp méo, che giấu đã qua. Một khi đào lên, không chỉ thấy chuyện hoàng tộc tranh giành quyền lực mà còn không có tính người.

"Vì vậy, trong cuộc tổng tuyển cử, Đông gia lựa chọn hỗ trợ Thần Huống à?"

Ninh Mẫn Mẫn nhẹ nhàng hỏi.

"Đông gia chỉ có thể làm như vậy. Nếu không Hoắc gia tiếp tục nắm quyền, khi đó không thể kết tội Hoắc gia, cha anh chết không thể nhắm mắt. Còn nữa mẹ anh..."

Đông Đình Phong nhìn lên bầu trời, một hoàng hôn màu đỏ sáng bóng phía Tây, một tiếng thở dài từ trong miệng ra:

"Mẹ anh đã ngủ 32 năm, món nợ này nên đòi ai đây?"

Ninh Mẫn Mẫn tựa đầu vào vai anh, im lặng một lúc.

Giờ khắc này, anh đỡ vai cô, cô vòng tay ôm lấy eo anh, đưa tay vào túi áo anh, bàn tay ấm hơn, có thể cảm nhận được cơ bắp dưới túi áo.

"Có thể nghĩ đó là một sai lầm không?"

Đột nhiên, cô nói.

"Sai lầm là gì?"

"Hoắc Trường An! Em cảm thấy được ông ta không giống loại người cuồng loạn."

Theo ý cô, Hoắc Trường An không đến mức ác độc như vậy.

"Đó là bởi vì em không hiểu rõ! Ông ta và lúc còn trẻ như hai người khác. A Ninh, mỗi người đều có thời điểm ngông cuồng. Huống chi khi đó, ông ta không chỉ có tưởng tượng là cha anh lấy người phụ nữ của mình, mà quan trọng hơn là: Ông ta bảo vệ mẹ và em trai mình. Dẫn đến hai anh em bọn họ kết hợp với nhau, Hoắc Trường An cũng biết chuyện con riêng của em trai mình. Hơn nữa, Hoắc Kiến Quốc có ý đem cha anh bồi dưỡng thành người thừa kế, việc này trực tiếp làm ảnh hưởng đến lợi ích của ông ta. Cuối cùng dẫn đến bi kịch phát sinh. Cho nên, Hoắc Trường An không hề giống người có thể đứng đầu. Vì vậy, anh hi vọng Thần Huống ngồi ở vị trí đó. Như vậy Đông Ngải Quốc mới có thể có tương lai..."

Ninh Mẫn Mẫn không nói cũng không thể hiện bất kỳ ý kiến gì.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng reo lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Ninh Mẫn Mẫn nhìn vào màn hình, thấy số điện thoại lạ.

"Xin chào, ai đấy?"

"Tôi, Hoắc Trường An!"

Một giọng nói bình tĩnh từ phía bên kia lan tới.

Ninh Mẫn Mẫn ngậy người một lúc.

"Đông Đình Phong đang ở cùng với cô..."

"Ah!"

Cô thấy ánh mắt anh như đang hỏi: Là ai gọi điện?

"Có thể giúp tôi một việc không?"

"Ông nói đi!"

"Giúp tôi sắp xếp, tôi muốn gặp Đông Đình Phong, Đông Dạng và cả cô nữa, gặp mặt..."

Cô ngập ngừng: "Tại sao ông không tự mình nói với anh ấy?"

"Cậu ta không chịu gặp tôi."

Hoắc Trường An hơi thở dài.

"Một khi đã như vậy, tôi chỉ sợ không giúp đỡ được!"

"Đối với cô nhất định sẽ làm được!"

"Cái này..."

Ninh Mẫn Mẫn cảm thấy có phần khó xử: "Tôi thử xem!"

"Cảm ơn!"

Đông Đình Phong đứng lên, dựa vào lan can, ngắm hoàng hôn qua quả cầu màu đỏ, treo ở phía Tây. Bầu trời dần dần hiện ra màu đỏ ngạch cua, anh nhìn người phụ nữ cất điện thoại di động.

"Điện thoại của Hoắc Trường An?"

"Vâng!"

Khi đứng lên, gió thổi mạnh làm tóc của cô rối loạn, cô buộc lại. Anh nghiêng người và ôm lấy cô.

"Anh thật sự không muốn gặp sao?"

"Đối mặt với kẻ thù, em có thể có ý kiến gì không?"

Đông Đình Phong quấn thật chặt cái khăn quàng ở cổ cô. Bây giờ, cô không thể bị lạnh.

"Anh thử gặp một lần xem. Dù sao chúng ta cũng đều liên quan, chúng ta không biết năm đó chuyện phát sinh như thế nào. Anh biết toàn bộ sự việc cũng chỉ là được các bậc trưởng lão kể lại..."

"Không, có một chút là do trong nhật ký của mẹ để lại!"

Anh nói lại.

Ninh Mẫn Mẫn tiện thể nói:

"Anh phải hiểu một điều: Bất luận cái gì mình nhìn thấy mới là sự thật. Khi thông qua miệng người khác nói thì sự thật đó nhất định mang màu sắc cá nhân rồi.

"Trên đời này, không có chuyện gì tuyệt đối khách quan mà tồn tại. Giống như mẫu thuẫn gia đình giữa một cặp vợ chồng. Khi anh đơn phương nghe một phía, ông nói có lý, bà nói cũng có lý. Rốt cuộc chuyện như thế nào, chắc chắn phải nghe cả hai người nói, lúc đó mới có thể phân xử được.

"Đôi khi, cái gọi là sự thật đều không phải là sự thật, nó đã bị một điều giả dối bị dấu đi. Anh nên đi gặp Hoắc Trường An đi!

"Nếu mà phát hiện ra có chuyện khác chính là chuyện tốt; nếu không có gì mới, với anh mà nói cũng không có mất gì... Em cảm thấy người đàn ông của em có đủ độ lượng nên đi thử xem..."

Lời cuối cùng nói xong, cô cố tình tặng bốc anh.

Đông Đình Phong biết rõ cô kích anh nhưng vẫn nở một nụ cười, nhéo một cái vào gương mặt của cô:

"Em là do Hoắc Trường An phái tới để đàm phán chuyện này sao?"

"Không, em là vợ anh. Em hi vọng người đàn ông của em có thể đưa ánh mắt phóng cao hơn một chút. Không chỉ hạn chế khu vực mình mà tra ra được chân tướng."

"Được rồi..."

Đi đi cũng không ngại, anh đã đồng ý.

"Hay là nhân cơ hội này, mình nên cùng Hoắc Trường An nói chuyện quyền nuôi dưỡng Văn Văn... Uh, em gọi điện thoại cho ông ta, ngày mai chúng ta đi Đạt Lâm gặp ông ta...".

Tối hôm đó, Ninh Mẫn Mẫn ở lại bệnh viện chăm sóc Văn Văn, Đông Đình Phong mang theo Đông Kỳ trở về Cổ Vân.

Đông Đình Phong vừa rời khỏi một lúc, Ninh Mẫn Mẫn lần thứ hai nhận được điện thoại của Hách Quân:

"Cô xác định mặc kệ sự sống chết của Hoắc Thiếu gia sao? Người chắc chắn sao? Tôi nói cho cô biết, hiện nay Hoắc Thiếu gia đang bị sốt. Nếu tối nay, nhiệt độ không hạ, anh ấy chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bởi vết thương nhiễm trùng nghiêm trọng có thể phải cắt bỏ thận... Nếu cô không chịu tới, về sau cô tốt nhất đừng có hối hận..."

Cậu ta hét lên một câu, rồi tắt điện thoại, giọng nói rất tức giận.

Tinh thần Ninh Mẫn Mẫn trở lên yếu đuối.

Lúc sau có điện thoại của Hành Vi gọi đến, hỏi:

"Có thể gặp mặt một chút được không? Có việc cần nói!"

"Mình đang ở trong bệnh viện!"

"Được rồi mình tới đây!"

"Được!"

Khi Hành Vi tới, Ninh Mẫn Mẫn đã đỡ Văn Văn ngủ. Trong phòng còn có vú em của Hoắc gia trông coi.

Ban đầu, mặc kệ như thế nào Ninh Mẫn Mẫn không có bất cứ ý kiến gì đối với Hành Vi. Khi Liệp Phong đã hy sinh tất cả vì Mạc gia. Vậy mà, Hành Vi lại kết hôn với người nhà họ Mạc kia làm cho người ta cảm thấy khó có thể chấp nhận và không thể tha thứ cho Hành Vi. Khi đó, cô đã phản đối chuyện này.

Ngày đó khi nghe xong Hành Vi giải thích, cô vẫn rất phần nộ.

Mỗi người ai cũng có nỗi khổ riêng, khó tránh khỏi đau khổ khi nghĩ đến vết thương cũ của mình.

Cô có thể tha thứ cho Hành Vi, nhưng không có nghĩa là cô sẽ thay đổi quan điểm đối với Mạc gia. Đó là mối thù bằng máu, nó đã ăn sâu vào trái tim, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Hành Vi hiện đã là phu nhân nhà họ Mạc, Mạc Nghiêu đã trở về Trung Quốc nhưng cô không có trở về, Vì cô từng nói với Mạc Nghiêu:

"Nếu không được Ninh Ninh tha thứ, em tuyệt đối sẽ không theo anh về nước."

Người đàn ông này không thể thay đổi được cô, đã để vài người ở lại chăm sóc cô, còn một mình về nước.

Hành Vi hy vọng, cô và anh ấy sớm có thể hiểu nhau.

Khi đó vài tuổi? Hình như là mười tuổi. Bọn họ đã từng cùng nhau tan học, là hàng xóm và là thanh mai trúc mã. Chỉ là về sau đã xảy ra quá nhiều chuyện làm cho người ta không tưởng được họ rốt cục trở thành người của hai thế giới. Cho tới hôm nay, người đàn ông độc đoán này không có khả năng, có thể làm hai người ở cùng một chỗ.

Hơn tám giờ tối, Hành Vi đi qua bảo vệ của Hoắc gia vào phòng. Lúc đó, Ninh Mẫn Mẫn đang dùng tay ấn vào giữa 2 lông mày.

Hành Vi nhìn đứa nhỏ này rất ít khi có hành động như vậy.

Mấy năm gần đây, cô biết nếu không gặp phải chuyện khó xử, cô hầu như không chau mày như vậy.

"Gặp phải cái gì chuyện phiền toái sao?"

Cô quan tâm hỏi.

Ninh Mẫn Mẫn chạy lại ôm lấy bạn:

"Cũng không có gì?"

"Không có gì mà chau mày, việc này không giống tác phong của cậu!"

Hai người ngồi xuống.

Ninh Mẫn Mẫn chần chờ một lúc mới nói:

"Hoặc Khải Hàng bị sốt cao đang nằm ở bệnh viện Hải Tân."

"Cậu đang suy nghĩ nên gặp hay là không gặp anh ta phải hay không?"

"Uh!"

"Lần này, anh ta đã bị cú sốc rất lớn! Nếu cậu muốn đi, mình sẽ đưa cậu đi... Mình sẽ bảo nhân viên chuẩn bị trực thăng. Từ nơi này bay đến bên kia, nhiều quá mất nửa giờ..."

Ninh Mẫn Mẫn thở dài, dụi dụi mắt:

"Cậu cảm thấy mình nên đi sao? Mình hiện tại đã là vợ người khác..."

"Nên đi! Nếu không thể trở thành vợ chồng, ít nhất đã từng yêu. Hãy nghĩ về nó như những người bạn đặc biệt."

"Cậu cảm thấy mình vẫn còn mặt mũi để gặp anh ấy sao?"

Ninh Mẫn Mẫn cúi thấp hỏi lại.

"Vì cái gì mà không mặt mũi? Có lẽ người cảm thấy không có mặt mũi chính là anh ta. Anh ta là con trai của Quý Như Thương. Mà việc này đều do Quý Như Thương gây ra. Chuyện thành như vậy, đúng là do mẹ hăn đã cho hăn một tương lai tươi sáng."

Ninh Mẫn Mẫn im lặng một lúc, tâm trạng hỗn loạn, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ kỳ quái:

"Mình nghe được một việc!"

"Chuyện gì?"

"Sauk hi Hoắc Khải Hàng vừa sinh ra, từng bị giam lỏng. Quý Như Tịch cũng bị giam lỏng đến bốn tháng. Trong lúc này, người mẹ và con trai tiếp tục bị cách ly. Khi đó đứa trẻ đã được bốn tháng, hình dáng đã thay đổi. Cậu nghĩ trong thời gian này, đứa bé có thể hay không lần thứ hai bị đánh tráo. Có hay không khả năng, Hoắc Khải Hàng căn bản là không phải là con trai của Quý Như Thương?"

Suy nghĩ này tuyệt đối không thực tế.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 252

“Cách này, làm sao mà cậu nghĩ ra vậy?”

Hoành Vi kì quái nhìn chăm chăm nhìn cô nhìn một hồi rất lâu:

“Nhìn vẻ mặt này của cậu, sợ là cậu, ngay cả bản thân mình cũng không phục.”

Chính xác là như vậy.

Nhưng cô cắn cắn môi, còn cái chày cái cối:

“Làm sao không thể được? lúc ấy cũng không có trang thiết bị DNA...”

“Hoặc Kiến Quốc sẽ không ngu xuẩn tới mức nhận nhầm con cháu của chính mình”

Hoành Vi bình tĩnh nhắc nhở: “Bọn họ chắc chắn có biện pháp để xác định. Cậu cũng đừng có nghĩ lung tung!”

Ninh Mẫn nghe thờ dài một tiếng, đôi lông mày nhăn lại, có chút giận dữ:

“Ai, mình đang nghĩ tới dòng máu chảy trong người Văn Văn có một phần tư huyết thống của Quý Như Thương, đã cảm thấy cả người bức bối kịch liệt..”

Người đó đã sát hại các đội viên của cô, cô không thể chịu được con gái của mình và loại người này có quan hệ huyết thống. Hoành Vi ôm cô

“Làm sao không thoải mái, cũng không thể bóp méo sự thật này, máu của Hoắc Trường An không thể lừa người được, Ninh cậu đừng để tâm chuyện vụn vặt .”

Cũng phải. Nhóm máu gấu trúc , chỉ người HOắc gia mới có.

Cô nhéo nhéo lông mày. Biểu tình này của cô ở trong mắt Hoành Vi, lý giải thành một loại vướng mắc rồi rắc rối đối với một người nào đó, cô ấy liền nắm tay cô:

“Đi, nếu cậu đã không yên tâm về hắc, chúng ta đi ra ven biển. Trên đường nói về chuyện của Cố Hiểu.... đúng rồi, cậu gọi điện cho mẹ cậu qua đây giúp một tay”

“Thật sự phải đi sao?”

Ninh Mẫn nhíu lông mày, không nhúc nhích, đầu dựa vào vai Hoành Vi, lười biếng suy nghĩ một chút , mới nói. Cô ấy nhéo mặt cô, hung hăng nhéo thật đau, như muốn kéo mâu thuẫn của cô vậy

“Gặp mặt rồi thế nào?”

“Có thể nói rõ tình cũ chưa dứt được không....Tình vẫn còn ở trong tim, còn dựa vào tinh thần vẫn vương của cậu. Chỉ cần cậu muốn buông, cho dù có gặp mặt hay không cũng không khác nhau. Nếu cậu không muốn buông, cho dù không gặp mặt, nó vẫn tồn tại như trước, sau đó, còn có thể làm phiền cậu cả đời”

“Mình hỏi cậu rút cuộc cậu yêu ai?”

“Chuyện này cậu rút cuộc hiểu rõ không?”

“Ai, phiền toái, đừng lấy đứa trẻ trong bụng làm cái cớ, cũng đừng lấy cái chết của tổ Liệp Phong làm văn vẻ... đứa trẻ không thể trở thành cái cớ duy nhất cho đoạn hôn nhân, tình cảm nếu tan vỡ, hoặc không đủ thâm sâu, đứa trẻ sẽ là vật hi sinh của hôn nhân. Cuộc sống hôn nhân, quan trọng nhất là tình cảm của hai vợ chồng. Bây giờ tỉ suất người ly hôn ở như vậy cũng không ít. Chính vì mỗi người chỉ để ý chất lượng cuộc sống cá nhân. Không thể chấp nhận. Còn về chuyện của tổ Liệp Phong. Có lẽ nhất thời sẽ trở thành chướng ngại tình cảnh của cậu, nhưng thời gian chính là một cối xay đá, có thể đem tất cả chướng ngại vứt bỏ đi...”

Lời nói này rất có đạo lý. Ngón tay Ninh Mẫn vỗ vỗ trên sô pha. “Vậy cậu và Mạc Nghiêu Chi thì sao? Chướng ngại của các cậu có thể vứt bỏ sao?”

Hoành Vi ngẩn ra: “Bây giờ đang nói chuyện của cậu, đừng nhắc tới mình, bây giờ lập tức cho mình một câu trả lời, nhanh, buột miệng trả lời, mới là ý nghĩ thực sự trong lòng cậu..”

“Cẩn Chi cho mình cảm giác an tâm”

Ninh Mẫn ngồi thẳng nhắc tay, trả lời rất lưu loát.

“Đó không phải là kết quả, thái độ của cậu kiên định như vậy, còn sợ gặp mặt sao? Gặp mặt liền giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng cậu, cái này và tình cũ không có quan hệ”

Hoành Vi thay cô phân tích mạch lạc rõ ràng. Có đôi khi, chuyện trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường.

“Được, vậy chúng ta đi”

Cô lấy cái áo khoác ngoài, lại dặn bảo mẫu mấy câu, không có kêu mẹ qua, mấy ngày nay mẹ cũng đủ mệt rồi. Đã có bảo mẫu và bảo vệ trông chừng, ở đây sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, trên đường có vài y tá hỏi cô muốn đi đâu, cô trả lời một câu. Hai người đi thẳng thang máy xuống tầng dưới cùng. Hoàn Vi ở một bên gọi người chuẩn bị máy bay trực thăng, một bên kéo Ninh Mẫn ra ngoài.

Bóng đêm dần dần bao phủ, hơi lạnh cũng ngày càng lạnh thêm, cho dù đã vào đầu xuân, Quỳnh Thành vào ban đêm, lạnh lẽo như mùa thu tháng chạp trời đông giá rét như trước vậy.

Xe của Hoàn Vi đã dừng ở trước cửa, hai người cùng nhau lên xe, lái xe nhanh chóng đem xe tiến vào đường bốn làn, ánh đèn đường lấp lánh.

“Đúng rồi, Cố Hiếu làm sao vậy?”

Người này đặc biệt chạy tới, giống như là vì Cố Hiếu.

“Đang muốn cùng cậu nói chuyện này”

“Cậu nói đi”

“Là như vậy, tình huống này mình cũng vừa mới hiểu được, Cố Hiếu từng học sơ trung cao trung lên đại học Quỳnh Thành, lúc đó cô ấy không gọi là Cố Hiếu, mà tên là Đồng Hiếu, cũng có thể nói Hoắc Khải Hàng là học trưởng của cô ấy.”

Kỳ quái, Hoàn Vi không có việc gì sao lại nhắc tới thời học sinh của Cố Hiếu.

“Chuyện này với Hoắc Khải Hàng thì có quan hệ gì?”

Ninh Mẫn hỏi lại.

“Cậu nghe mình nói xong đã, Cố Hiếu không phải là cô gái mới mười bốn tuổi sao?”

“Uh”

“Chúng ta suy diễn tới đây, cô ấy có thai lúc nào?”

“Mười sáu tuổi có thai, mười bảy tuổi sinh con”

“Đúng, một chút cũng không sai”

“Là như thế nào vậy?”

“Theo mình biết được, mười bốn năm trước, Hoắc Khải Hàng đã từng có chuyện hút thuốc phiện, nghe nói là bị người ta cho uống thuốc kích thích, liều lượng rất lớn, lúc đó anh và một nữ sinh bị nhốt chung một phòng, những người đó, như muốn thông qua cưỡng bức_ để đem hình tượng tốt đẹp trong mắt mọi người của Hoắc Khải Hàng hủy diệt hoàn toàn, chỉ là sau đó , bọn họ không được như ý, nguyên nhân nữ sinh kia không phối hợp, trốn ra bằng đường cửa sổ...”

Ninh Mẫn mi mắt hung hăng nháy một cái.

“Cậu.... cậu rút cuộc muốn nói cái gì?”

“Mình nghĩ, nữ sinh kia rất có khả năng là Cố Hiểu, đứa trẻ Cố Hiểu sinh mười phần có tám chín phần là con của HOắc Khải Hàng.”

Hoành Vi lớn mật nói ra, hơn nữa còn là phỏng đoán khiến người ta kinh hoàng.

“Chuyện này làm sao có thể?” Ninh Mẫn há miệng thở dốc.

“Mình thấy rất có thể” Hoành Vi nhấn mạnh

“Đầu tiên, thời gian cơ bản ăn khớp, từ lúc xảy ra chuyện cho tới khi Cố Hiểu sinh con, tổng cộng tròn 285 ngày. Vừa đúng chu kỳ phải trải qua 10 tháng mang thai đứa trẻ. Cố hiểu cũng thời điểm đó thôi học.”

Ninh Mẫn nắm ngón tay, vẫn là thật, trong lòng trầm xuống.

“Tiếp theo cũng ăn khớp với tình hình chính trị lúc bấy giờ, lúc đó, vì chuyện thiên tai xử lý không thỏa đáng, cảnh báo bất lực, người và động vật chết dẫn đến chấn động ở khu vực bắc bộ, bày ra một thế cục chưa có từ trước đến nay, lại sắp đến cuộc tổng tuyển cử, ba gia tộc đều tạo thế lực cho chính mình, nếu như có một vụ tai tiếng nhỏ tung ra, sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng công chúng, trực tiếp ảnh hưởng tới cơ hội liên nhiệm của Hoắc Kiến Quốc,”

Ninh Mẫn hồi tưởng lại sự kiện hàng loạt kia có sức ảnh hưởng tương đối lớn xảy ra trong lịch sử của Đông Ngải Quốc, trong lòng bắt đầu rối rắm, lòng bàn tay, ra đầy mồ hôi.

“Còn có chuyện thứ ba, mình đã thấy Cố Hiếu lén lút giấu ảnh hồi nhỏ của Hoắc Khai Hàng,.... bức ảnh nhỏ trên tạp chí”

Lý do cuối cùng khiến mí mắt Ninh Mẫn lộ vẻ tàn nhẫn. Cô không tự chủ nhớ lại lời Cố Hiếu nói với cô trước kia.

“Mình thích một người đàn ông, lần đầu tiên của mình là cho anh ấy, nhưng anh ấy không thích mình”

Lúc đấy cô ấy còn mắt đầy hơi nước nói: “Hoắc thiếu đối với cậu thật không tệ, người đàn ông như thế, thân phận như thế, nhân phẩm như thế, trên đời này tìm được mấy người”

Giọng nói ấy mơ hồ mang theo vị ngưỡng mộ. Mà lúc đó trong đầu cô hiện lên ngắt quãng vài chuyện bấy năm trước. lúc đó cô và Hoắc Khai Hàng nói chuyện yêu đương, có cùng chụp một vài bức ảnh, đều lưu trong điện thoại.

Có lần cầm về quân đội, lúc lén lút thưởng thức, Cố Hiếu đi tới nhìn cô vùng trộm vui mừng, liền đưa tay lấy điện thoại. Chuyện yêu đương của cô

cũng chỉ có Cố Hiếu và Hòa Bình biết.

Cô nhớ rõ , Cố Hiếu sau khi xem xong, cười có chút kì quái, lúc đó vì ngưỡng chừng cô cũng không để ý.

Lại về sau, Cố Hiếu và Cung Lạc nghỉ phép, đến Quỳnh Thành, ngày đó , Hoắc Khải Hàng gặp mặt bọn họ, lấy thân phận bạn trai của cô, cùng hai người bạn gái của cô ăn cơm trưa.

Trên bàn ăn Hoắc Khải Hàng chăm sóc cô rất tỉ mỉ. Cung Lạc thoải mái hơn, ngay tại chỗ thổi phồng trái tim biểu hiện xem thế là đủ. Cố Hiếu thì lại liên tục nhìn đến thất thần. Sau đó cô hỏi cô ấy vì sao há hốc mồm , câu giải thích của cô ấy là “Ở trong mắt mọi người, Hoắc thiếu là người bình tĩnh nghiêm cẩn , làm cho người ta cảm giác cao không thể với tới được, nhưng hôm nay chúng tôi được thấy một Hoắc thiếu hoàn toàn không giống như vậy, làm điên đảo hình tượng trong ấn tượng của chúng tôi. Khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được”

Bây giờ nghĩ lại khi đó cô ấy ánh mắt buồn bã, Ninh Mẫn đột nhiên cảm thấy, trong cái cảm xúc ấy hàm chứa bao nhiêu đau khổ khôn xiết.

Nước mắt, từng chút một rơi ra trên mặt cô, cô hung hăng lấy tay lau sạch, lòng vẫn run rẩy. Trời ạ, nhiều năm như vậy, tại sao cô không phát hiện ra sự khác thường trong đó. Cô đã yêu sâu đậm người đàn ông này, cũng chính là người yêu ẩn sâu trong lòng người bạn tốt,.....lại còn có thể là cha của con cô ấy.

Lúc mà cô đang vui mừng hưởng thụ sự ngọt ngào mà tình yêu mang đến, thì người bạn tốt của cô đang phải chịu đựng đau khổ, còn luôn phải gượng ép nở nụ cười với cô.

Trời ạ, chuyện này đối với Cố Hiếu mà nói tàn nhẫn cỡ nào....nhiều năm như vậy Cố Hiếu làm sao chịu đựng được như vậy?

Không, không đúng, sự nhẫn nại của cô ấy, quả thật là vì còn chú ý tới tình bạn của bọn họ sao? Chỉ sợ chưa chắc.

Cô khẳng định là cô ấy có tính toán. “Quay đầu, đi qua bên Cổ Hiếu”

Cô cúi đầu nói một câu, vội vàng muốn chứng thực. lái xe nhìn xem ý kiến của Hoành Vi, Hoành Vi gật đầu, xe vòng vo một đoạn, đi đến tiểu khu Đồng La Loan.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Lúc đến nơi, đã sắp 10h, xe của bọn họ bị chặn ở cửa tiểu khu, đó là quy định ở đây, phòng bảo vệ nhất định phải nhận được điện thoại của chủ nhà mới có thể cho người vào.

Vì vậy Ninh Mẫn không thể không gọi điện thoại cho Cố Hiểu, đợi nửa ngày mới có người nhận, âm thanh khàn khàn của Cố Hiểu chui vào trong tai cô

“Có chuyện gì vậy?”

Âm thanh lạnh lùng, không vui không buồn, không giống như trước đây, lúc cô nhận điện thoại, sẽ tỏ ra nhẹ nhàng thoải mái. Sau khi vạch trần bộ mặt thật của cô ấy, tình bạn mười năm, coi như vứt bỏ.

Ninh Mẫn nghĩ, có chút đau lòng, nhưng sự thật, chính là tàn khốc như vậy. Cô hít một hơi nho nhỏ.

“Ở nhà sao?”

“Ừ”

“Cậu hãy gọi điện cho bảo vệ, mình và Hoành Vi muốn gặp cậu”

Nói chưa xong đã bị ngắt lời. “ Các cô đừng tới đây”

Ninh Mẫn nghe xong không khỏi nhú mày, trong lòng dâng lên nghi ngờ

“Vì sao bọn mình lại không thể đến?”

“Tôi thấy người không thoải mái, đã muốn ngủ ... còn có ,Ninh Mẫn, cô là người phụ nữ tâm địa ác độc, tôi đối với cô vẫn luôn giả nhân giả nghĩa, loại giao tình đạo đức giả này, về sau, chúng ta không cần phải tiếp tục duy trì, từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi.... đến chết cũng không qua lại”

Âm thanh lạnh như băng , thông qua điện thoại truyền đến, vô tình xé rách tình bạn xây dựng mười năm qua của bọn họ.

Trong lòng Ninh Mẫn đau đớn, vừa muốn nói cái gì, thì đầu bên kia đã ngắt máy.

“Cô ấy , không muốn chúng ta vào?”

Bên trong xe Hoàn Vi mơ hồ nghe được một chút.

“Ô, cô ấy tuyệt giao với bọn mình”

Muốn tuyệt giao, cũng phải tuyệt giao rõ ràng, chuyện này, cô không điều tra không được. Ninh Mẫn xuống xe, dựa người vào cửa xe, híp mắt nhìn xung quanh tiểu khu tiến đến.

Bên này, bảo vệ đứng bên cạnh, dùng ánh mắt rất chuyện nghiệp đánh giá cô.

Phòng của khu nhà ở đây, là do Cố Hiểu dùng tiền lương của mình mua được, diện tích không lớn, ba gian hai phòng rất đơn gian, cô không lấy một đồng nào của Cố gia, tự sức lực mình mua.

Cô ấy đã từng nói, nơi ở này , cô ấy sẽ dùng về già để dưỡng lão. Lúc đó , cô ấy tính không kết hôn.

Sau khi lấy được chìa khóa, cô ấy đã đưa cô tới đây xem, còn hỏi cô thiết kế trang trí trong phòng này cô có đề xuất gì không? Lúc đó bọn cô

còn dành thời gian , để nghiên cứu nghệ thuật trang trí.

Ninh Mẫn đứng đó hồi tưởng lại một chút, nói với bảo vệ, bọn họ không tiến vào, sẽ lập tức rời đi. Bảo vệ gật gật đầu, xoay người lại. Ninh Mẫn một lần nữa trở lại trong xe nói:

“Cho xe đi lòng vòng bên ngoài, tìm được góc chết, chúng ta phải trèo qua đi vào”

Bọn cô từng là bộ đội đặc chủng xuất sắc nhất, không hỏi mà vào, là kỹ năng cơ bản nhất của bọn họ.

“Cậu có mang dụng cụ leo núi !” Hoàn Vi hỏi.

“Dụng cụ đơn giản, mình luôn mang theo bên người, chờ một chút....’

Ninh Mẫn nhú mào, nghĩ đến một tình huống thực tế.

“Chúng ta đều mang thai không thể làm chuyện nguy hiểm cao như vậy được, nếu xảy ra chuyện khó ăn nói với đàn ông, bỏ đi, chúng ta nghĩ cách khác”

Cô trầm ngâm, chuyển động nhanh suy nghĩ:

“Mình nhớ rõ huấn luyện viên Trương ở gần đây..... mình tìm hắn giúp.... Vi , cậu có thể gọi điện cho huấn luyện viên Trương không?”

“Người cậu nói là Trương Quả một lòng một dạ theo đuổi mình?”

“Ừ, nghe nói đã kết hôn, nhà cũng ở trong tiểu khu này”

“Mình thời gian qua không có liên lạc với người ngoài”

Nói cách khác không có số.

“Mình tìm trưởng quan Nhuế”

Ninh Mẫn mất sức chín trâu hai hổ (Sức lực lớn) mới tìm được Trương Quả hằm đang ở bờ đê, Trương Quả này nhận điện thoại nói: thật là hiếm có, trời hôm nay mưa Hồng Vũ hay sao, cự nhiên lại nhớ tới hằm. Cô cười nói chuyện một lúc, mới nói vào chuyện chính, muốn nàng dâu của hằm giúp một chút chuyện, gọi điện cho bảo vệ mở cửa cho bọn họ vào.

Trương Quả hỏi bọn họ muốn vào làm cái gì, trời lạnh như vậy không đi ngủ đi.

Cô không trả lời, chỉ nói quay về sẽ giải thích sau. Cúp điện thoại, bọn cô ngồi chờ. Không bao lâu, vợ của Trương Quả gọi điện thoại, bảo vệ sau khi xác định, xe mới từ từ tiến vào.

Tiến vào lầu số 6 vừa lúc có người đi ra, bọn họ vào thang máy lên tầng 12 B. Hoành Vi muốn bấm chuông Ninh Mẫn không cho. Từ trong túi lấy ra máy giải mã đọc mật mã, mật mã giống như là dãy số ngày sinh.

“Là ngày sinh của Cố Đơn”

Hoành Vi nhìn thoáng qua đưa ra một kết luận. Ninh Mẫn không nói lời nào, của phòng tầng thứ hai, cô dùng chìa khóa vạn năng để mở cửa.

Trước sau không quá hai phút. Cửa mở ra Ninh Mẫn cẩn thận đi vào bên trong. Cánh cửa mở rộng bọn họ nhìn thấy không phải phòng khách yên tĩnh không có người, mà một thiếu niên cao cao gầy gầy xuất hiện rõ ràng trước tầm mắt bọn họ, vóc dáng cũng phải cao 1m6, tóc ngắn xõa tung, mặt trái xoan, mày rậm như kiếm, con mắt sâu như phiêu (trôi nổi) mũi thẳng thanh tú, môi màu đo đỏ, áo sơ mi trắng, áo len đan bên ngoài, phối với quần bò màu xanh, chân đi dép lê lông xù..... đây là dép của Cố Hiểu.

Môi hồng răng trắng, tướng mạo tuần tú, là ấn tượng đầu tiên khi người ta nhìn thấy thiếu niên này.

Ánh mắt bình tĩnh, một thân trấn định, đây là ấn tượng thứ hai.

Lúc này bọn họ đang đứng song song, Ninh Mẫn quên cả chào hỏi, thật giống hình dáng Hoắc Khải Hàng, khiến cô rung động thật sâu. Chỉ liếc mắt một cái, cô có thể nhận ra, cậu chính là đứa trẻ trong bức ảnh Cố Đơn.

Không phải chính là Cố Đơn trước mặt này, dĩ nhiên khi lớn lên, cùng ảnh chụp sẽ có ba phần giống.

Thiếu niên trong phòng đối mặt với khách không mời mà đến, chỉ hơi nhúu đôi lông mày rậm một cái, trên tay đang cầm cái túi màu đen, vốn là muốn ra ngoài, đem đồ trên tay vứt xuống.

“Hai người tìm ai? các người giống như không phải dựa vào chìa khóa đi vào?”

Đứa nhỏ này lời nói và ánh mắt đều lóe lên sắc bén, nhìn đến đồ trên tay Ninh Mẫn thì toàn thân đề phòng cảnh giác.

Loại đề phòng này, làm cho ánh mắt của hai người phụ nữ bồ đội đặc chủng nheo lại, họ trao đổi ánh mắt: nhất trí cho đứa nhỏ này chịu giáo huấn quân sự đặc biệt.

“Chúng ta là bạn của mẹ cháu”

Ninh Mẫn hoàn hồn, áp chế cảm giác nghi ngờ trùng trùng điệp điệp nói

“Thật sao? Nếu các người là bạn của mẹ tôi , thì không nên không mời mà đột nhập vào?”

Trong mắt thiếu niên tất cả đều là vẻ không tin.

“Muốn chứng thực tính thật sự của câu trả lời này như thế nào, đợi mẹ cháu tắm xong, đi ra sẽ rõ.... cháu là Cố Đơn đúng không?”

Ninh Mẫn nói rất nhẹ nhàng, cô có thể nghe được âm thanh của tiếng nước chảy.

Gian phòng kia cách âm cũng không có tốt như vậy, nghĩ đến người đang tắm có thể nghe được bên ngoài có người xâm nhập, Cố Hiếu từ trước tới giờ là một chiến sĩ có vô cùng tốt có tính cẩn thận cao.

Ngay tức khắc, cửa phòng tắm mở ra, bị đập uỳnh một cái, Cố Hiếu vội vàng từ bên trong chạy ra, áo tắm dài ôm lấy người cô, khi nhìn thấy bọn họ, khuôn mặt vốn bị khí nóng làm cho đỏ ửng, nháy mắt đã trắng bệch.

“Mẹ mấy cô ấy nói là bạn của mẹ, nhưng những thứ trên tay các cô ấy, hình như chỉ bộ đội đặc chủng mới có...”

Thiếu niên quay đầu nhìn mẹ, nhẹ nhàng nói rõ, ánh mắt tuyệt đối sắc bén

“Đúng, bọn họ là bạn của mẹ.....là chiến hữu....”

Cố Hiếu cúi đầu giải thích, trên gương mặt khác thường kia, kéo ra một nụ cười.

“Bọn họ thích khoe khoang sở trường của bọn họ. Không mời mà vào, tiểu Đơn con về phòng đi, mẹ phải cùng bọn họ nói chuyện..”

Thiếu niên bình tĩnh nhìn một lát, cũng chưa đi, hơi cười, cười tươi đến mê người, ánh mắt mang theo ý vị nghiên cứu.

“Mẹ , mẹ quên giới thiệu cho con ..”

“Đúng, mẹ nên giới thiệu bọn họ một chút..”

Cố Hiếu vỗ vỗ đầu, chỉ Ninh Mẫn và Hoàn Vi

“Đây là cô Ninh, đây là cô Hoàn..”

Lại nhìn về thiếu niên, giọng nhẹ nhàng giới thiệu “Đây là con trai mình Cố Đơn”

“Mẹ hai cô rất nổi tiếng nha”

Đứa nhỏ này có chút năm bắt không hợp với tuổi của cậu.

Chỉ vờ vện mấy câu nói Ninh Mẫn Và Hoành Vi liền cảm nhận được lòng phòng bị của đứa nhỏ này rất lớn, hơn nữa còn muốn thông qua cố chấp nhiệt tình do thám được nhiều hơn. Trong xương cốt đã bộc lộ cậu là một người con phản nghịch. Nhưng cậu lại đem loại phản nghịch này chen giấu vô cùng hoàn hảo, chỉ khiến cho người ta mơ hồ cảm nhận được sự khôn khéo và ngôn từ trong lời nói có chút không thuần phục.

Ninh Mẫn cười: “Xin chào, Cô tên Ninh Mẫn, cháu có thể gọi cô là cô Ninh”

Hoành Vi cười nhẹ : “Xin chào cô tên Hoành Vi, cháu có thể gọi cô là cô Hoành”

“Cô Ninh cô Hoành xin chào...”

Cố Đơn ở trước mặt Ninh Mẫn quét một vòng, cũng đảo một vòng qua Hoành Vi, híp híp mắt. Nói:

“Chào cô hình như cô là vợ mới cưới của Mạc Nghiêu Chi”

Lời khẳng định này làm Hoành Vi ngẩn người. “Làm sao cháu biết?”

Các cô cơ bản chưa có bình sinh đi.... đứa nhỏ này ở đâu mà biết chuyện này?

“Cháu...”

Cố Đơn vừa định nói chuyện, Cố Hiếu đi tới nói.

“Tiểu Đơn , không phải con nói mệt sao? Ngoan về phòng ngủ, mẹ cùng hai cô nói chút chuyện riêng”

“Vậy mọi người nói chuyện đi , con về phòng đây”

Rõ ràng đây mới có chuyện , nhưng Cố Đan đem toàn bộ chuyện muốn nói nuốt xuống, hòa hợp êm thấm hơn nữa còn lễ phép nói một lời chúc ngủ ngon, rồi trở về phòng.

Ninh Mẫn bình tĩnh nhìn tựa như thấy được một Hoắc Khải Hàng thu nhỏ vậy.

Bình tĩnh, ần nhĩm...

Cô cảm giác trên người đứa nhỏ này tràn ngập những chuyện không thể tưởng tượng nổi, thậm chí cảm thấy, đứa nhỏ này đến để cởi bỏ những thắt nút chưa giải thoát được.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Cạch tiếng đóng cửa nặng nề, trong phòng khách yên tĩnh.

Ninh Mẫn và Hoành Vi cùng nhìn Cố Hiếu, dây lưng áo ngủ buộc một nửa, khăn tắm quấn đầu cũng có chút lệch__ cẩn thận chặt chẽ này, người phụ nữ tự hạn chế có bao nhiêu cấp bách, mới có thể để chính mình chật vật như vậy.

Cố Hiếu sờ sờ trán của mình, ánh mắt của bọn họ, làm cô cảm thấy có chút không biết làm thế nào, nhưng cô vẫn rất nhanh bình tĩnh lại nói:

“Các cậu ngồi đợi chút mình đi thay quần áo. Phải sấy khô tóc, sau đó, chúng ta cùng tìm một chỗ nói chuyện....”

“Vì sao muốn tìm chỗ khác? Chỗ này rất tốt, thật lâu không có tới, lúc trước kia còn trang trí lại ở chỗ này. Sau khi trang trí lại rất đẹp, mình cũng không có cơ hội đến đây chơi.... Cố Hiếu, phòng ở đây, đích thực mua không tồi.”

Ninh Mẫn hai tay xỏ túi đi vào, nhìn nơi này một chút, nơi kia xem một chút.

Cả phòng, màu trắng đen, đồ dùng trong nhà màu đen, tường màu trắng, trừ một chậu nước tiên bài trên bàn trà thủy tinh, chỗ quẹo đặt một chậu hoa không biết tên, rèm cửa sổ lộ ra vẻ nữ tính.

Hoành Vi đến gần Cố Hiếu, nhìn cô giống như một con nhím đang căng thẳng xù lông.

“Cố Hiếu, cậu khẩn trương cái gì? Lại muốn lảng tránh cái gì? Chúng ta từng là chiến hữu gắn bó mật thiết, chúng ta đã có thể sống chết có nhau, cùng nương tựa vào nhau, rút cuộc cái gì đem chúng ta thay đổi? Khiến cậu sợ hãi chúng tôi như thế?”

Cô vừa hỏi lảng lạng, ngữ khí vô cùng buồn phiền.

Gương mặt của Cố Hiếu, trắng bệch, có vài tia mờ hồ đau đớn rõ ràng chợt hiện qua, không nói gì lảng lạng đi về phòng.

Hoành Vi thở dài một hơi, vỗ vỗ cái bụng hơi nhô lên, ngồi bên cạnh Ninh Mẫn, bắt gặp cái nhìn mày của cô.

“Làm sao vậy?” Cô thấp giọng hỏi.

“Rất kỳ quái”

Ánh mắt Ninh Mẫn liếc về phía cửa phòng đóng chặt kia. Hoành Vi ngẫm hiếu gật đầu: “Đúng thật là kỳ quái”

Cố Đan không phải bị người ta lấy làm con tim sao?

Mấy ngày trước Cố Hiếu bị Na Dĩnh giam giữ trong nhà anh ấy, anh ấy đã từng tới ở đây, tưởng có thể tra ra một ít manh mối, lúc ấy anh cũng không phát hiện ra một người sống khác ở đây.

Còn có chính là nếu là con tim này sớm đã được giải cứu rồi, ngày đó, cô ấy làm sao có thể thủ đoạn thâm độc với cô như vậy?

Chuyện này trên logic mà nói, trước sau đều mâu thuẫn.

“Mình đi gặp Cố Đan tán gẫu một chút, Vi cậu cố giữ chân Cố Hiểu, cậu dường như rất không muốn bọn mình và Cố Đan tiếp xúc với nhau. Mặt khác cậu cảm thấy đứa nhỏ này hay không, không giống những đứa nhỏ bình thường...?”

Mười bốn tuổi, cái tuổi choai choai, sẽ có tư tưởng và chủ kiến của riêng mình. Nhưng ánh mắt đứa nhỏ này cho thấy, nó không chỉ có chủ kiến và tư tưởng còn có trí tuệ tương đương__ chỉ có bụng dạ. Ánh mắt nó đánh giá chúng ta, tràn ngập nghiên cứu.

Hoành Vi cũng cảm nhận được, gật gật đầu.

Hai người phân công hành động, Hoành Vi xuất hiện trong phòng ngủ của Cố Hiểu, trong phòng ngủ đối diện có nhà vệ sinh, Cố Hiểu đang đứng trước gương cầm máy sấy sấy tóc, ù ù ù âm thanh rất lớn, nhìn thấy cô tiến vào hoảng sợ.

Ninh Mẫn đi về phòng Cố Đan, gõ cửa nhẹ, chỉ nhẹ nhàng, muốn gõ cái thứ hai thì cửa đã mở, rất nhanh vóc dáng này so vai với cô, khuôn mặt anh tuấn ,xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Cháu ở đây nghe lén!”

Ninh Mẫn khẳng định chắc chắn, đưa ra kết luận. Đại khái đây chính là nguyên nhân Cố Hiểu muốn ra ngoài nói chuyện.

Con của cô cũng không có biểu hiện bên ngoài như cậu vậy, ngoan thuần (láu lỉnh, thuần phục) trái ngược , cậu rất khó đối phó.

Cố Đan không có để lộ ra xấu hổ cùng kinh hoàng, môi mỏng khẽ động.

“Vâng”

“Tại sao lại nghe lén?”

“Cháu phải xác định, các cô có ác ý hay không? Cháu là đàn ông trong nhà”

Cố Đan chống tay lên cửa, trả lời đúng lý hợp tình, đôi mắt thâm sâu của quạ. Trong lời nói biểu lộ ý bảo vệ mẹ, mà một câu cuối cùng lại làm Ninh Mẫn phải cười: đứa nhỏ này rất có hiểu, đang cố gắng lớn lên trở thành người đàn ông chống đỡ cả bầu trời.

“Cô đây có thể cùng cháu nói chuyện được không? Nam tử hán nho nhỏ”

Cô nói mang theo thường thức cùng trêu chọc, nụ cười tươi của cô càng mê người.

“Sao không cùng mẹ cháu nói chuyện, người lại tới tìm cháu? Cháu và cô hình như không có chuyện gì để nói”

Cậu lập tức cãi lại. Đứa nhỏ này thật mất cảm. Ninh Mẫn khẳng định , môi cô cong lên, khóa cửa đi vào.

“Tiểu Đan phải không, cháu muốn nghe lén, đơn giản muốn bảo vệ mẹ cháu. Cháu cũng nói, cháu là đàn ông trong nhà, cháu cho rằng cháu phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ cái nhà này đúng không? Mà nói chuyện có thể kéo gần khoảng cách mâu thuẫn hai bên, loại trừ có hiểu lầm lẫn nhau ở đây...”

Cố Đan ánh mắt chợt lóe lên.

“Hỏi một đằng trả lời một nẻo, chuyện giữa hai người sao không liên hệ trực tiếp..... cô đang lừa dối cháu”

“Đó là vì cháu không để cho cô nói hết”

Cố Đan cảm miêng, bộ dạng tôi sẽ nghe cô nói xong. Ninh Mẫn cười , đứng lại.

“Chúng ta và mẹ cháu là bạn tốt”

“Đúng không? Nếu là bạn chân chính, hôm nay các cô cũng không nên không mời mà tới, ở trên người các cô, ở trong mắt mẹ cháu, thật xin lỗi, tạm thời cháu không nhìn thấy hai chữ bạn bè này tồn tại.”

Đứa nhỏ này quan sát vô cùng cẩn thận.

Cô lại cười nụ cười tỏa nắng, động lòng người, có lực tương tác đặc biệt. Cố Đan không tự chủ được liếc nhìn một cái, quả thực rất hấp dẫn người ta.

“Tiểu Đan, bạn bè cho dù tốt, cũng có lúc ý kiến không thống nhất với nhau, nhưng điều này cũng không là cái cơ ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai bên, lại tri kỷ tri tâm, lại khó tránh khỏi có một chút, ẩn sâu đáy lòng, đồng thời cũng không phải lý do ảnh hưởng tới tình cảm bạn bè. Nhưng cuộc sống và con người, khó có thể đoán được tương lai. Con người không thể biết trước, nhất thời đi lạc đường, liền khó tránh khỏi sẽ hình thành hiểu lầm. Muốn xóa bỏ hiểu lầm, thì phải thẳng thắn thành khẩn. Nếu đi vào không đúng lúc, thì sẽ tạo nên nuối tiếc cả đời, không biết cháu có thể hiểu được lời cô nói không?”

Cố Đan nghĩ nghĩ, cậu tất nhiên có thể hiểu được, vì thế, giọng nói dịu đi một chút, đóng cửa lại. Hai tay rút túi, nhìn đôi dép lê đáng yêu đang đi trên chân.

“Vừa rồi nghe các cô nói, các cô và mẹ cháu là bạn tốt sống chết có nhau”

“Đúng”

“Cũng xuất thân là bộ đội đặc chủng?”

“Ừm”

“Đến từ tổ Liệp Phong?”

Ninh mẫn thu lại nụ cười: “Tổ Liệp Phong đã không còn tồn tại. Bồ đội đặc chủng từ nay về sau không có thành lập đội nào giống như tổ Liệp Phong nữa”

Cố Đan cảm nhận được bị thương trong lời nói của cô, im lặng cúi đầu nói:

“Nén bị thương” lại hỏi:

“Mẹ cháu làm gì khiến mọi người hiểu lầm?”

“Chỉ có thể nói, mẹ cháu làm đủ mọi chuyện, tất cả đều vì cháu”

“Điều này cháu thừa nhận, mẹ vì cháu quả thực chịu không ít khổ nhục”

“Cho nên, cháu nên hiểu kính mẹ cháu thật tốt”

Cô cười cười nói về mặt tuyệt đối là thiện chí.

Cố Đan bình tĩnh nhìn cô, khuôn mặt tuần tú trẻ tuổi, mang ba phần tính trẻ con, bảy phần thâm trầm, giống như muốn nhìn thấu cô.

Nhưng cậu , làm sao có thể nhìn thấu được phức tạp của cô.

“Các cô.... là tín nhiệm tuyệt đối sao?”

Chẳng biết tại sao, lời nói này, khiến Ninh Mẫn cảm nhận được cảm giác do dự đè nén cuộc sống quanh năm nào đó. Phòng bị của đứa nhỏ, lòng đầy mẫn cảm, tuyệt đối là do hoàn cảnh tạo nên.

“Đúng”

Cô không thể tưởng tượng được, cậu đã từng trải qua chuyện gì, chỉ dùng âm thanh có lực nói cho cậu biết: bọn cô không có ác ý.

Cố Đan lại trầm mặc một chút, ngồi xuống mép giường.

“Cô muốn hỏi cháu cái gì?”

Ninh mẫn thở phào nhẹ nhõm. Cảm thấy núi băng đã bị lay động, đứa trẻ này có ý nghĩ muốn giải quyết phiền toái của bọn họ. Vì thế cô cười ấm áp , hỏi:

“Cháu sao lại ở chỗ này? Mấy năm nay là ai nuôi cháu lớn? Nhà ở thế nào?”

Vấn đề rất đơn giản, câu cú đưa ra mấu chốt quan trọng.

“Phanh” cửa đột nhiên bị mở ra, Cố Hiếu vẽ mặt vội vàng từ ngoài xông vào, ở trong mắt Cố Đan nhìn thấy , lập tức đứng dậy.

“Mẹ”

Cố Hiếu dùng ánh mắt sắc nhọn liếc con trai.

“Tiểu Đan con nên đi ngủ...”

“Đúng nên đi ngủ”

Trước mặt Cố Hiếu, cậu trở nên nhu thuận.

“A Ninh, cậu theo mình ra ngoài”

Ninh Mẫn đi đến ngồi xuống một cái ghế: “Hiếu Hiếu, con của cậu, mình nhìn rất thích, nhiều năm như vậy, bọn mình và đứa nhỏ này chưa gặp nhau một lần, cảm thấy rất hợp nhau, cậu cũng đừng yêu cầu nó ngủ sớm như

vậy. Mọi việc đều có ngoại lệ. Đúng rồi Vi, chúng ta cũng nên có một cái quà gặp mặt chứ...”

Giọng của cô vô cùng nhẹ nhàng. Hoành Vi muốn nói tiếp, lại bị Cố Đan cự tuyệt.

“Không cần, cô Ninh, xin cô, cháu không muốn chộc mẹ cháu mất hứng”

Tất cả, lại giống như trở về nguyên hình. Ninh Mẫn liếc mẹ con bọn họ.

“Thật lỳ quái, Hiếu Hiếu cậu rút cuộc mất hứng cái gì? Con cậu sinh ra rất tốt, bọn mình rất thích, câu hần là rất vui mới đúng? Cũng giống như cậu lúc trước thích Văn Văn nhà mình vậy, mọi người đều là mẹ, Hiếu Hiếu mình thật sự thích Tiểu Đan”

Lông mày của Cố Hiếu lại bị kéo dựng đứng lên, đi đến kéo cô, muốn túm cô ra bên ngoài.

“A Ninh, mình cầu xin cậu đừng có ra tay với Tiểu Đan được không?”

“Ra tay?”

Ninh Mẫn vùng ra khỏi tay cô ấy, cô cười.

“Mình chỉ bày tỏ một chút tình cảm yêu thích rất thân thiện.... tại sao đến trong miệng cậu, lại như mình đây muốn ăn sống Tiểu Đan vậy..”

“Nếu cậu quan tâm nó thật sự, vậy xin cậu hãy rời khỏi đây ngay lập tức”

Cố Hiếu buột miệng kêu, ngữ khí cực kỳ không kiên nhẫn cùng sợ hãi. Âm thanh có chút không khống chế được, sắc mặt xanh lét, lại làm cho mày rậm Cố Đan nhăn lại.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 255

Cậu nhìn muốn nói gì đó, Ninh Mẫn thản nhiên lên tiếng:

“Hiếu Hiếu, trốn tránh có thể giải quyết triệt để vấn đề sao? Cậu để mình đuổi theo, cậu ngăn cản bọn mình và Cố Đan gặp mặt, đều vô ích. Cậu là thành viên bí mật của tổ chức Liệp Phong. Gặp vấn đề, phải chung sức giải quyết, mới là phương pháp làm việc nhất quán của chúng ta.”

“Có vài chuyện , năng lực của chúng ta không thể giải quyết được”

Cố Hiếu nghiêng đầu.

“Cậu không nói cho bọn mình biết trên người cậu đã xảy ra những chuyện gì, tại sao liên nhận định chúng ta không đủ năng lực giải quyết vấn đề?”

Ninh Mẫn đến gần nhìn, Cố Hiếu tròn tròn mắt, đối diện cùng cô. Cố chấp ép hỏi, cự tuyệt trả lời.

“Thật xin lỗi, mình không có gì để nói, bọn cậu đi đi, chỗ này của mình không chào đón các cậu”

Cô ấy nắm chặt tay cô, kéo cô ra khỏi phòng Cố Đan.

Ninh Mẫn sao có thể dễ dàng đi vào khuôn khổ như vậy. Đè tay phản lại, chụp lấy tay cô ấy, sau đó buông tay.

“Mình chưa bao giờ là người bị đuổi đi dễ dàng như vậy”

Cô xoay người, một lần nữa thong thả đi vào phòng, mỉm cười, vẽ mặt hiền lành nhìn Cố Đan.

“Tiểu Đơn. Có một vấn đề hỏi lại cháu. Cháu có biết cha cháu là ai không?”

Cố Đan cũng không có qua giúp mẹ cậu xua đuổi, sắc mặt bình tĩnh.

“Không biết”

“Muốn biết cha cháu là ai không?”

Cô lại hỏi, Cố Hiều nóng nảy bước nhanh đến. Mà Cố Đan đã trả lời rất lưu loát.

“Không muốn”

Ninh Mẫn ngăn ra , liếc nhìn, muốn từ trên khuôn mặt tuần tú kia của cậu phát hiện ra một ít dấu vết khát vọng tình yêu của cha, kết quả, không có.

“Vì sao không muốn?”

“Vì sao phải muốn?” cố Đan lẳng lặng hỏi lại.

“Từ nhỏ lớn lên trong sinh mạng của cháu, chưa bao giờ có được trách nhiệm của người đàn ông, cũng chỉ có cho tình trùng của ông ấy tạo nên người đàn ông là cháu, đối với ông ấy, cháu không có bất cứ cái gì, sinh mạng của cháu chỉ có mẹ...”

Lời nói này, trạng thái tâm lý biểu hiện, mang theo một chút trạng thái không bình thường về sinh lý và tâm lý.

Đứa nhỏ này không khát vọng tình thương của cha mẹ?

Không khát vọng, không có nghĩa là nó không hướng tới, chỉ là từ nhỏ bị xem nhẹ, cho nên, nó liền để tâm lý chặt đứt lẽ bình thường bản năng của nó. Cũng bởi vì nó đã lớn, trong tiềm thức lý trí của nó, chỉ yêu mẹ, mà xem nhẹ đi sự có mặt của cha.

Ninh Mẫn cảm thấy đau lòng, phút chốc quay đầu nhìn Cố Hiếu.

“Hiếu Hiếu, cậu có nghe hay không, nguyên nhân chính để cậu trốn tránh, cậu để cho tâm lý con trai cậu bày biện ra bất thường. Mình muốn hỏi cậu một chút, cậu muốn để cho cảm ghét ẩn hình bất thường như vậy ảnh hưởng tới cả đời nó sao? Cậu muốn để cha của nó cả đời không biết sự hiện hữu của nó sao? Nó vốn nên có một cuộc sống gọn gàng (có cả cha và mẹ), cậu làm sao có thể nhẫn tâm cướp đoạt đi tất cả.”

Cố Hiếu tay nắm cán cửa, cảm nhận được một mảng lạnh như băng, lạnh đến ngón tay run rẩy: cô ấy đã tra được cái gì sao?

“Bọn mình không đáng để cậu tin như vậy sao?”

Lúc này đây là Hoàn Vi hỏi. Cô nhìn Cố Hiếu, mặt không chút thay đổi nhìn nền nhà.

“mời các cậu rời đi, nếu không đi, mình sẽ gọi bảo an.....mình nói được, sẽ làm được”

Cố Hiếu quyết định hạ lệnh đuổi khách. Lời này là cảnh cáo cuối cùng.

“Hai cô có nghe thấy hay không, mẹ cháu mời các cô rời đi”

Cố Đan cũng trầm mặt xuống.

Ninh Mẫn hiểu được bây giờ Cố Hiếu cảm xúc rất xấu, còn Cố Đan chỉ biết phối hợp với mẹ mình. Nếu bọn họ kiên quyết gang hóng sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng Cố Đan, điều này sẽ trở thành di chứng ác liệt về sau,

muốn giải quyết triệt để chuyện này, nhất thời không vội, một chuyến hôm nay cô đã gặt hái được rất nhiều rồi. Cô quyết định tốt một chút rồi thu hoạch.

“Đợi một chút, tôi đi toilet “

Ninh Mẫn xoay người, mở cửa đi vào toilet. Không bao lâu lại đi ra, nhìn thấy Cố Đan dựa vách tường hành lang, ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng sắc bén liếc nhìn.

Cô đón nhìn, có khoảng khắc như nhìn thấy Hoắc Khải Hàng đứng trước bàn làm việc lúc còn trẻ vậy, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn cấp dưới làm sai chuyện, không giận tự uy, khí thế凛冽__ đứa nhỏ này, chỉ cần bồi dưỡng tương lai tất thành châu báu.

“Cố Đan” Cô kêu.

Cố Hiếu như lão điều hâu đến gà mẹ lập tức đứng ra bảo vệ con, nhảy đến.

“Cậu lại muốn làm gì?”

“Cậu đừng khẩn trương, mình chỉ muốn cùng anh bạn nhỏ nói mấy câu cuối”

Cố Đan dương cằm lên, tỏ vẻ đang nghe.

Ninh Mẫn bày ra tờ giấy dùng ký hiệu viết lên hai dãy số điện thoại trong lòng bàn tay hé ra cho cậu xem.

“Cô Ninh và cô Vi không biết mẹ con cháu xảy ra chuyện như thế nào, bọn cô chỉ muốn cho cháu hiểu rõ một chuyện, đối với mẹ con cháu, bọn cô không có nửa phần ác ý, thậm chí còn muốn giúp đỡ mẹ con cháu, đây là số điện thoại của hai bọn cô, nếu như cần tới bọn cô, thì cứ gọi...”

“Không cần, Ninh Mẫn bọn mình không cần lòng tốt của cậu”

Cố Hiếu phản ứng rất kịch liệt, tiến đến muốn đoạt mảnh giấy. Nhưng Ninh Mẫn nhìn thấy ánh mắt chột loé lên của Cố Đan, môi còn vênh vênh lên.

Cô đang đánh cược một chuyện, đứa nhỏ này, có thể là thiên tài, nó có bản lĩnh nhìn qua sẽ nhớ, tự nhiên xuất hiện trong nó, có nghĩa nó có thể rất khó bị chi phối, đứa nhỏ này rất muốn thoát khỏi sự điều khiển của người khác.

Cô cá thẳng bé sẽ tìm đến cô.

Rời khỏi Cố gia, ngồi vào trong xe Ninh Mẫn nói với Hoàn Vi.

“Đứa nhỏ này thật không tồi”

“Nó luôn quan sát chúng ta”

“Mình nhìn thấy trong lòng bàn tay của nó, có rất nhiều vết chai”

Ninh Mẫn hồi tưởng lại “ Không phải làm việc vất vả vậy là do luyện súng mà ra”

Hai người ở trong bóng đêm liếc nhìn nhau, đều cân nhắc chuyện này: đem Cố Đơn bồi dưỡng thành người tình trạng như vậy, rút cuộc là loại người như thế nào...

Việc này thật quá quý dị.

Tại Cố gia, Cố Hiếu ngồi trên sofa vuốt vuốt ấn đường, lặng lẽ nhìn con trai ngồi trước mặt

“Ngày mai, trở về đi”

Cố Hiếu nói, có chút nặng nề, tâm tình hết sức cứng nhắc.

“Con không muốn trở về”

Cố Đan ôm đầu gối, cúi đầu, chơi cờ vua.

“Cùng đối chọi với bọn họ, đối với chúng ta không có lợi, mẹ lớn như vậy, nên hiểu rõ đại lý này”

Cố Hiếu muốn cùng cậu giảng giải đạo lý.

“Cho dù con ngăn chặn bọn họ lần theo dấu vết, cho dù con chạy đi trông nom bọn họ, chúng ta vẫn phải nghe theo bọn họ sắp xếp.”

“Cho nên con cảm thấy chúng ta cần viện trợ từ bên ngoài”

“Không có viện trợ từ bên ngoài nào hết, mẹ cảnh cáo con, đừng ở trong lòng mà mù quáng suy nghĩ chuyện này”

Cố Hiếu lớn tiếng thét lên.

“Mẹ chỉ trông mong một điều duy nhất, là con có thể yên ổn mà lớn lên, bây giờ con còn quá nhỏ, con có biết không”

Cố Đan sờ sờ mặt mình, nở một nụ cười, đột nhiên chuyển đề tài nói

“Mẹ, con biết con lớn lên giống ai...”

Lời của cậu đã thành công dời tầm mắt của Cố Hiếu. Ngay sau đó kéo tay cầm trên bàn trà, cầm hình ảnh trên mạng, đưa cho mẹ xem.

“Con giống ông ấy___ Hoắc Khải Hàng đệ nhất thiếu Đông NGải Quốc.”

Người đàn ông trên trang mạng, lãnh khốc, anh tuấn, mà thiếu niên ngồi trên sofa, bình tĩnh, tuấn đạt, mặt mũi bọn họ có vài phần giống nhau.

Cố Hiếu không nhìn , không dám nhìn, trong lòng rối loạn như tơ vò, đứa nhỏ này, chưa bao giờ đề cập đến chuyện cha của nó, nhưng không có nghĩa là nó hoàn toàn không để ý đến. Theo tuổi tác nó dần dần lớn lên, mở rộng hiểu biết, nó biết được tự mình phán đoán, thậm chí còn biết được đi điều tra chứng cứ. nó có năng lực như vậy, đây là gen di truyền.

“Mẹ con lớn rồi, đừng coi con là đứa trẻ, một mình mẹ chống đỡ lâu như vậy, mẹ không cảm thấy mệt sao? Con có thể không cần cha, không cần viện trợ từ bên ngoài, nhưng mẹ có thể cho con biết chân tướng sự việc , con không muốn ở trong tình huống bị động”

Đóng máy tính lại.

Cậu ngồi bên mẹ, nhìn vẻ mặt hỗn loạn của mẹ. Đột nhiên cậu thấy đau lòng, vươn tay ôm lấy mẹ.

Nhiều năm như vậy, cơ hội để bọn họ ôm nhau như vậy, thực sự quá ít, quá ít. Cuộc sông gia đình bình thường , đối với cậu mà nói, là một loại hi vọng xa vời.

“Đừng trách anh ấy”

Cố Hiếu quay lại ôm lại con.

“Mẹ”

“Anh ấy cái gì cũng không biết”

Cố Hiếu âm thanh khàn khàn, nước mắt tuôn rơi. Cố Đan ánh mắt đau đớn

“Mẹ , mẹ rất yêu ông ấy sao?”

“Đúng, mẹ yêu anh ấy, thực sự rất yêu” Nước mắt tùy ý rơi.

“Mẹ không muốn phá bỏ khi con đến ngoài ý muốn, mẹ muốn lặng lẽ có được”

“Vậy tại sao mẹ không quay lại tìm ông ấy?”

“Mẹ bị lợi dụng, mẹ không muốn hại anh ấy, tiểu Đan, chúng ta đừng gây thêm phiền phức cho anh ấy, dù là mẹ cầu xin con, đừng đi tìm anh ấy”

Lần đầu tiên trước mặt con trai cô biểu lộ sự yếu ớt của mình. Cô thừa nhận yêu người đàn ông mà chưa bao giờ biết được sự tồn tại của bọn họ.

Cố Đan cái gì cũng không nói, ôm mẹ thật chặt. Cậu cảm thấy cậu nên làm gì đó cho mẹ. Mẹ cậu ngu ngốc không biết đi tranh thủ

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Mười một giờ Ninh Mẫn đi đến bờ biển, trực thăng đã đỗ ở đó. Mười hai giờ Ninh Mẫn cùng Hoành Vy đi đến bệnh viện.

Đến sảnh bệnh viện, Ninh Mẫn gọi điện cho Hách Quân, sau đó thủ hạ của Hách Quân đi xuống, đưa các cô lên. Bởi vì thân phận của Hoắc Khải Hàng có chút đặc thù nên công tác bảo vệ được bảo hộ đặc biệt. Không có sự cho phép thò không được vào.

Tâm trạng của Ninh Mẫn rất phức tạp.

Biết được Hoắc Khải Hàng nhiều năm như vậy, cô vẫn nghĩ mình là người phụ nữ duy nhất của anh ấy, mà anh cũng ho là như vậy nhưng kết quả thì sao?

Mặc dù hiện tại bọn cô không còn yêu nhau nữa, nhưng cô có thể khẳng định: Cố Đơn, là con của anh.

Mà anh không biết chuyện đó. Thậm chí anh còn không biết mình cùng người phụ nữ khác phát sinh quan hệ.

Cố Hiếu, Cố Hiếu..... Hiện tại, cô cảm thấy cái tên này thật đáng buồn. Cuộc sống của cô ấy sao mà ma sui quỷ khiến như vậy?

Mỗi tổ tình báo mỗi người đều có chuyện riêng của mình. Khi cô quen cô ấy, cô cảm giác cô ấy có một cỗ mặc cảm tự ti. Mà cô ấy rất giỏi, nhưng mà đối mặt với người khác cô ấy không có tự tin.

Chẳng lẽ vì một phần tự ti, làm cho cô không dám nói cho của của đứa nhỏ là cô đã mang thai?

Hừ, khả năng tình huống càng trở nên phức tạp, dù sao tình hình chính trị lúc đó rất phức tạp.

Mặc kệ thế nào, cô ấy yêu Hoắc Khải Hàng, đây là chắc chắn, cho nên mới lẳng lặng sinh Cố Đơn, cho dù là bà mẹ độc thân, cũng không hối hận. Giống như cô ngày trước.

Nữ nhân, một khi yêu, chỉ số thông minh chỉ bằng không.

Vì yêu si, yêu điên cuồng, rất ngốc.

Một đường trầm tư, đi đến trước cửa phòng, vừa nhấc đầu. Ninh Mẫn thấy Hách Quân đứng ở trước cửa gạt đầu chào, mặt nhón một cái nói: “ Cô đã đến rồi!”

Kết quả như vậy, không nằm ngoài ý nghĩ của cô.

Nếu Hoắc Khải Hàng mà bị bệnh nghiêm trọng như lời nói, bệnh viện đã sớm yêu cầu chuyển viện. Người có thân phận đặc biệt, bệnh viện nếu không nắm chaces mười phần, sao dám lưu lại, họ đâu dám gánh chịu trách nhiệm.

“ Có thông báo nhà họ Hoắc chưa?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“ Không!” Hách Quân nhìn về phía Hoành Vy: “ Thật không nghĩ đến, phu nhân cũng tới!”

“ Hãy gọi tôi là Hoành Vy!” Cô thản nhiên sử dụng, cách xưng hô bư vậy cô vẫn bài sích nó.

Hách Quân ngừng nói nở nụ cười: Bạn của Ninh Mẫn, tính tình cũng rất ngang bướng.

Ba người vào phòng bệnh, trong phòng đèn vẫn sáng.

Ninh mẫn có chút ngoài ý muốn: Hoắc Khải Hàng đã tỉnh, dưới ánh đèn màu trắng, sắc mặt có chút tái nhợt, cằm nhô ra, cái trán cao, hai mắt sâu húp, khuôn mặt tiêu tụy, vô thần, môi trắng bệch, đang nhìn cô.

Hôm nay anh so với khi ở bên Úc có chút suy sút hơn.

Mũi của cô có chút cay.

Hoành Vy cũng nhìn thấy, cảm thấy có chút khiếp sợ: theo sự hiểu biết của cô về Hoắc Khải Hàng, vĩnh viễn là mang áo tây, giày da, cẩn thận tỉ mỉ, giống như tảng băng, lãnh khốc, không giống hiện tại, bệnh tật, lộ ra một sự cô độc. Xé lớp nguy trang, anh cũng chỉ là người bình thường.

“Đena đây?” Anh gọi.

“Ừ!” Ninh Mẫn đáp lại.

“Các người đi ra ngoài đi, tôi cùng Mẫn Mẫn nói chuyện một lát!” Anh nói với những người khác.

Ninh Mẫn quay đầu: “Vy, cậu đợi mình ở bên ngoài!”

Hoành Vy gật đầu đi ra bên ngoài. Hách Quân đi theo, đóng cửa lại.

Phòng bệnh im lặng cực kỳ, chỉ nghe thấy tiếng máy điều hòa đang làm việc.

Ninh mẫn đứng cách anh một bước ngắn, nhưng lại như xa vạn dặm.

Cô có thể thấy các mao mạch nhỏ dưới da anh, cảm thấy nội tâm anh trống rỗng bị thương, không mở lòng.

Cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng, cái gì cũng không nói được, đây rành quán như bị hư, một âu cung không nói được, trước mắt hiện lên ánh mắt lạnh lùng của Cố Đơn, cùng với hành vi như điên của Cố Hiểu.

“ Ngồi đi!”

“ Vâng!” Cô vẫn đứng.

Một tiếng thở dài làm không khí xáo trộn, Hoắc Khải Hàng nhìn thấy khuôn mặt mình yêu nhiều năm, một cô bi thương lại bùng lên.

“ Trước kia, khi chúng ta rời xa, anh nghĩ chúng ta có thể tìm thấy nhau, anh cũng kiên trì, sẽ có một tương lai tốt đẹp. Hôm nay, khi anh bị bệnh, anh sốt cao, rốt cuộc anh hiểu được, nhất định phải có duyên phận. Cho dù anh níu kéo như thế nào, cũng không được, cũng không thể tranh cùng vận mệnh.”

Anh quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, giọng noia nhẹ nhàng mang theo sự tuyệt vọng.

Đúng, tuyệt vọng.

Anh giống như nhận ra, không hề cưỡng cầu, không có dả thương, nhưng máu lại chảy. Ánh mắt anh đau đớn. Nư là có một con dao cắt sợi dây định mệnh của anh và cô.

Nó rất đau, nhưng anh rất bình tĩnh để cho nó cắt.

Một lúc sau, anh cúi đầu, nhìn cánh tay đang truyền dịch, nhẹ nhàng vô, nói: “ Năm anh mười bảy tuổi, khi anh biết đến tình yêu, chính khi anh xúc động, anh gặp gỡ em, anh mới biết, yêu một người, tom bị rung động, bị chinh phục. Cuộc sống rất đơn giản, ngưỡng cảm giác kia thì không giống. Yêu, là cho tâm mình rộn rạo, cho nhau ấm áp.

“ Anh nghĩ chúng ta có thể vĩnh viễn ấp áp như vậy, đó là người anh thích đầu tiên trong hai mươi năm. Là em cho anh sự nhiệt tình, làm cho anh giống người bình hường, biết tức giận. Anh nghĩ nó để là quá khứ rồi. Khi đó, em thuộc về anh mà anh cũng thuộc về em. Vận mệnh đã cho chúng ta một khoảng thời gian hạnh phúc. Chúng ta cũng có thể sống với nhau đến suốt đời. Đáng tiếc...”

“ Thật xin lỗi, là anh không tốt, anh đã bỏ rơi em. Thật xin lỗi, anh muốn níu kéo em, anh đã không từ thủ đoạn. Đúng, anh không từ thủ đoạn. Nhưng mà, sau đó có rất nhiều chuyện xảy ra, nếu anh mà từ thủ đoạn nữa thì em sẽ cách xa anh, anh không muốn vậy.” Anh nhẹ nhàng hítbmoottj hơi, nhắm mắt lại, có cía gì đoạ lẫn trên má, vết hằn bị chặn lại, giống như đang nhẫn nhịn.

“ Anh yêu em!” Anh nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Lòng của cô, cũng run rẩy theo.

Anh mở mắt, trong đó mơ đi, chớp động một cái: “ Nếu mất đi em, anh sẽ không yêu ai nữa.”

Lòng của cô, cũng đau đớn theo môi run rẩy: “ Lam sao! Anh có thể...”

Anh lại lắc đầu: “ Đừng khuyên. Có một số việc, không phải cái gì lý trí cũng điều khiển được. Anh nợ em, rất nhiều.”

“ Hoắc Khải Hàng!” Cô nhẹ nhàng gọi, anh lại làm cô đau lòng. Anh không nợ cô. Mỗi người đều có lập trường của mình.

“ Anh biết em yêu Văn Văn. Anh cũng yêu. Đối với tình yêu của em, anh không bằng được. Yên tâm, anh sẽ mang con trả lại hộ em. Chờ anh xuất viện, về Quỳnh Thành, anh sẽ đem quyền dạm hộ chuyển cho em. Đến lúc đó, anh nghĩ em, cùng với Đình Phong, và Văn Văn, gặp mặt một lần

để tạm biệt. Có chuyện, anh nghĩ muốn cùng em nói rõ! Mọi thứ đều về Văn Văn...”

Ninh Mẫn nghe vậy, cảm thấy giữa hai người, đã xong rồi, cô không rõ, anh còn muốn nói cái gì, ý nghĩ ấy cứ quanh quẩn quanh cô, rất đau đớn, nhưng cô không có hỏi được.

“Được!” Thật vất vả cô mới nói được.

“Anh nghĩ mình đã nói xong, em về đi. Quay về chăm sóc Văn Văn đi! Em đang có thai, không nên để mệt. Hãy nghỉ ngơi nhiều. Thôi, em về đi cậu ta không thấy em lại rồi rầm lên đó!” Giọng nói của anh rất mệt mỏi, nhưng lại lộ ra vẻ quan tâm. Từ đầu đến cuối anh không trách cô lấy một câu.

“Vâng!” Cô gật đầu, quay đầu lại có giọt nước mắt lăn xuống.

Cô lau nước mắt, đi ra ngoài cửa, trước mắt cô hiện lên hình ảnh mấy năm về trước giữa anh và cô.... có yêu, có đau, có hận, có chia tay, bọn cô càng ngày càng xa nhau, dần dần thành hai đường thẳng song song.

Cô quay đầu mọi thứ đều thay đổi, chuyện ngoài ya muốn đã chia rẽ hai người.

Là do cô yêu không đủ sâu sao? Có lẽ là vậy!

Khi hai người yêu nhau, đầu tiên vì gia tộc mà anh buông tay cô, sau đó lại liều mạng tìm cô quay về, cô lại tìm được một người khác dịu dàng với mình, vậy là hai bọn cô không thể trở lại như lúc ban đầu.

Do yêu không đủ sâu, nếu sâu thì không như vậy.

Anh rất tốt, là cô không tốt.

Ninh Mẫn xoay người, đi vài bước bỗng nhớ ra một chuyện, quay đầu: “Em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Được!” Anh cúi đầu đáp ứng.

“Mười bốn năm trước...” Lưỡi cửa cô nói được bốn chữ, nhưng không nói được nữa.

“Làm sao vậy!” Anh hỏi.

“Quên đi, em không hỏi nữa!” Việc kia, cô còn không có xác định, cũng không nên nói cho anh biết, nhờ làm anh thương tâm.

“Anh nghỉ ngơi đi!” Cô đi qua bên ngoài.

"Mẫn Mẫn." Phía sau cô bỗng nhiên có giọng nói vang lên còn có tiếng xuống giường.

Cô xoay người, nhìn thấy anh đang đứng trước mặt, dáng cao, ánh mắt lộ ra chút chờ mong: “Có thể... ôm em một cái không?”

lời này, làm cho tâm cô đau thắt lại. Anh là một người kiêu ngạo, mà khi yêu cô lại trở nên hèn mọn như vậy.

Trách không được Cố Hiểu nói: Cô đang ở trong phúc mà không biết hưởng.

Anh yêu cô như vậy, lại bị cô phụ.

Cô cắn môi: “Được!”

Anh dang hai tay, đem cô ôm trọn, ôm chặt, anh không muốn buông tay. Mặt cô gác lên vai anh, hai tay nhẹ nhàng đan vào nhau, cảm giác quen thuộc kia, cái ôm này, từng làm cho cô ngại ngùng. Hiện tại chỉ còn chưa sót.

“ Chúc em hạnh phúc!”

Q phút cuối cùng, cái ôm cuối cùng, vọi vàng chấm dứt, anh nói nhỏ một câu, ở trên trán cô ấn lên một nụ hôn.

“ Anh cũng vậy!” giọng nói của cô nhẹ nhàng.

Anh cười xoay người. Hạnh phúc của anh sớm đã mất. Cô đi rồi, tim của anh, cũng đã chết.

Anh nhìn phía trước mọi thứ đều nhòe đi, hóa ra là nước mắt.

Hách Quân đứng ở cửa, vẻ mặt lo lắng, suy nghĩ một câu: từ xưa đa tinh không cùng hận.

Ninh Mân rơi lệ, đi dưới đèn đường, nước mắt bị gió nhanh thổi đi, tâm cô cũng bình yên trở lại.

“ Tất cả đều đã qua!” Thở dài, để gió bay đi.

Hoành Vy thấy bóng dáng đó, kinh ngạc hỏi: “Hối hận sao?”

Ninh Mẫn tự hỏi hối hận sao?

Yêu nhiều năm như vậy, yêu say đắm, cuối cùng lại để lại vết thương trong lòng. Có một người nam nhân khác trở thành bờ vai ho cô tựa vào. Người nam nhân này thật tốt hơn với người nam nhân kia sao?

“ Tin hay không, nếu không phải cậu mang thai con của Đông Đình Phong, có lẽ cậu với Hoắc Khải Hàng đã gương vỡ lại lành. Đông Đình Phong có thể đến với cậu, chỉ có một nguyên nhân, anh ta so với Hoắc Khải Hàng biết lợi dụng hơn. Anh ta buông tha sự nghiệp khi gặp cậu, tất cả đều lấy cậu àm trung tâm. ,à cái đó Hoắc Khải Hàng không cho cậu được!”

Hoành Vy tiếp tục nói: “Đều nói đàn ông mà không lấy sự nghiệp làm trọng, thì không phải đàn ông tốt. Đàn ông đều lấy sự nghiệp làm trọng. Hoắc Khải Hàng không sai, cậu cũng không sai. Bây giờ cậu nên khóc, sau này không khóc nữa. Mẫn, cậu có yêu anh ta không.

Bầu trời đêm có sao, nhưng trong mắt cô đều là hình ảnh Đông Đình Phong cười với cô. Ninh Mẫn nhìn, ngược lại mỉm cười: đúng cô rất yêu anh bây giờ cô lại có một cuộc sống mới.

Cô lại được sinh ra, cuộc sống lại bắt đầu.

Đứng yên lặng trong gió, cô đột nhiên gọi điện, chỉ một giây, đầu bên kia hiện lên giọng nói dịu dàng, chạm đến đáy lòng cô, rất ngọt ngào.

“Còn chưa ngủ?”

“Vâng!” Cô nhìn trăng, rất sáng, thấy được bóng dáng anh hiện ra.

“Có chút nhớ anh!”

Bên cạnh Hoành Vy liếc cô một cái.

Bên kia đầu dây, anh lẳng lặng cười: “Anh đang ngắm trăng”

“Em cũng vậy!”

“Có muốn anh qua đó với em? Làm sao bây giờ? Mới xa em một chút mà anh cứ tưởng mấy năm vậy!”

So sánh khoa trương.

Cô không thể nói là cô đang ở bên ngoài, chỉ nói: “Khoảng cách giúp gia tăng tình cảm”

“Em đang nói là anh nhầm chán sao?”

“ Không có!” cô cười, trong lòng ngọt ngào: “ Chúng ta không có hẹn hò! Hiện tại lại giống hư cảm giác đó!”

“ Anh có nên mua hoa, chạy đến dưới lầu nhà em, đàn ghi ta, hát bài hát rồi tặng hoa...” anh hay nói giỡn.

“ Đường đường là Đon đại thiếu gia, lại đi tỏ tình bằng cách này sao?”
Tâm tình của cô vui lên hơn hở.

“ Anh thích tốc chiến tốc thắng!” Anh cúi đầu cười xấu xa.

Mặt của cô nóng lên: “ Đông đại thiếu, anh không lãng mạng gì hết!”

“ Trước kia anh không có nghiên cứu qua chuyện tỏ tình? Để sau đi!
Chờ anh nghiên cứu xong, nhất định sẽ làm cho em xem...”

“ Được rồi, em mỏi mắt chờ mong? Mà sao giờ anh chưa ngủ?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 257

“ Anh coi một ít tài liệu!”

“ Việc của công ty rất nhiều sao?”

“ Cũng hơi hơi!”

"Đi ngủ sớm một chút."

"Em có chút việc muốn nói với anh."

“ Ừ!”

"Quên đi, ngày mai gặp mặt nói."

Ninh Mẫn vừa đi vừa nói chuyện, ánh mắt tỏa ra dịu dàng, sợi tóc tung bay trong gió.

Hoành Vy nhìn, lấy điện thoại chụp lại bức hình này, ánh mắt rất ngọt ngào, đã từng thuộc về Hoắc Khải Hàng, nhưng hiện tại thuộc về Đông Đình Phong.

Chờ cô nghe điện thoại xong, Hoành Vy đưa bức hình cho cô xem: “ Xem này, A Ninh, tìm được người mình thích không phải dễ.”

Mặc dù cô không nói không hối hận, nhưng biểu tình của cô lúc này, đã chứng minh, cô yêu chồng của mình, cô không hối hận, cô cũng rất hạnh phúc.

Cuộc sống của mỗi người không thể bước lùi, nếu gặp được người mình yêu thì phải nắm bắt lấy.

Ninh Mẫn nhìn lướt qua, nụ cười xua mình, dịu dàng như nước, rất đẹp.

Tình yêu làm cho lòng cô dễ chịu, làm cô cười ngọt ngào, làm tâm cô xinh đẹp.

Đông Cẩn Chi cảm ơn anh mang đến ấm áp cho em.

Trở về Quỳnh Thành đã hai giờ đêm, Hoàn Vy đưa cô trở lại bệnh viện, sau đó đi về.

Ninh Mẫn đi vào phòng bệnh, tắm rửa rồi ôm con gái ngủ.

Bởi vì ngủ không đủ giấc nên khi trời sáng tỉnh dậy có chút đau đầu, có lẽ đêm qua gió thổi hơi nhiều.

Khi đang chải đầu cho văn Văn thì Văn Văn nói: “ Mẹ, sao mắt mẹ đen vậy...”

Mẹ cô qua đây sớm thấy vậy cũng nói: “ Mẫn Mẫn, con sao vậy? Sắc mặt rất kém?”

“ Do ngủ không đủ giấc!”

“ Để mẹ ở đây cho, con về nhà Cẩn Chi ngủ đi, với thân thể hiện tại này, không thể gắng sức...” Cô ôm mẹ của mình không nói, cô biết mẹ muốn tốt cho mình.

Có thể nghe được mẹ lái nhai đó là một loại hạnh phúc.

Khi con người sinh ra, khi còn bé, nằm trong vòng tay ba mẹ, không bao lâu, gặp được người mình thích, sau đó đi đến kết hôn, trên có bốn ba mẹ,

dưới có con cái, đó là một đời người. Mà cô cũng đã trải qua như vậy. Không bỏ sót một chút nào.

“ Đi đi đến phòng bên cạnh nghỉ đi.”

Ninh Mẫn không cãi lại, đi ngủ , đóng cửa lại nằm lên giường, nhưng vừa nãy đầu vẫn đau, tạm thời chưa hết được.

Cô nhắm mắt lại không ngừng lật qua lật lại, không bao lâu nghe tiếng cửa mở, có người đến, là Đông Đình Phong đến đây!

“ Mẹ nói, em không thoải mái?”

“ Anh đến rồi!” Cô miễn cưỡng hỏi một câu, đầu nhích lên gối: “ Tiểu Kỳ đâu?”

“ Ở ngoài với Văn Văn” thân hình anh cao lớn đến gần, ngồi bên cạnh giường, anh nâng mặt cô lên, nhìn thẳng, hơi thở anh phả vào mặt cô.

Cô hít một hơi, cảm thấy rất tốt.

“ Sắc mặt rất là kém, đến đây...” Anh vỗ vào đùi mình: “ Dựa vào đây, anh xoa đầu cho em.”

“ Anh biết làm!”

“ Mẹ anh hay đau nửa đầu. Anh cố ý bắt chước người ta.”

Cô gối đầu lên, anh day huyệt cho cô, cảm giác ngón tay ở huyệt thái dương chuyển động mang theo chút lực, mũi cô ngửi thấy mùi hơi thở quen thuộc của anh, lập tức bình tĩnh lại.

Thật đúng là thần kỳ.

“ Có chút hiệu quả!” cô khen anh một câu.

“ Đó là đương nhiên! Chỉ cần anh muốn, nhất định cái gì cũng được....”

Anh mỉm cười mang theo chút đắc ý.

Đúng vậy người nam nhân này có tính kiêu ngạo.

Cô nhìn anh cũng cười: “ Ai nha nha, người nam nhân này nhà ai vậy ta, như thế nào càng nhìn càng thấy thích... kỹ thuật tốt như vậy, thường...”

Khi nói chuyện tay cô sờ xoa lưng tung, da thịt anh rất rắn chắc.

“ Thường cái gì? Không phải cái gì anh cũng lấy đâu...”

Anh cười, tay cô di chuyển trên mặt anh.

“ Cúi đầu xuống chút!”

Cô kéo đầu anh xuống, đôi lông mày run nhẹ: “ Một cái hôn!”

Nhìn anh, đầu cô nhướm lên, ngậm, hôn nhẹ, môi vừa chạm vào môi anh, cắn anh, đầu lưỡi ngo, chui vào trong... Anh muốn đuổi theo, cô lui lại, ngã vào đùi anh cười, rất quyến rũ... mà trên môi anh, còn dư lại hương vị của cô, cùng với một trận cay nóng...

“ Làm sao bây giờ? càng làm càng nghiện!”

Anh hỏi, cúi đầu hôn vài cái, thật triền miên.

Khoảng khắc này, rất vui vẻ hòa thuận, làm cho cả hai đều vui mừng.

Đầu Ninh Mẫn không còn đau, anh quả nhiên có tay nghề tốt. Có lẽ sau này, cô còn biết nhiều chuyện hơn nữa.

Hôm nay cô rất bám anh, cũng rất dịu dàng, Đông Đình Phong có thể cảm giác được, khi cô cười, có thêm vài phần quyến rũ... anh bị chìm đắm

trong đó... không muốn động đây, chỉ nhìn thấy ánh mắt cười của cô, anh liền nhập ma.

Cho đến khi có người gõ cửa, Trần Tụy có chuyện báo cáo cho Đông Đình Phong, Ninh Mẫn mới thả lỏng người, cô không sdi ra ngoài, tiếp tục nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Mơ hồ nghe được âm thanh ở sát vách, tiếng nô đùa của Văn Văn và đông Kỳ. Hai đứa nhỏ này rất hợp nhau.

Không biết qua bao lâu, Đông Đình Phong xử lý xong mọi việc quay trở lại, thấy cô đang thất thần, tóc đại, cả người cô tỏa ra vẻ quyến rũ, tinh thần cũng tốt lên.

Anh nhìn cô rồi ôm cô từ phía sau, không chịu buông tay.

Ôm một hồi.

Cô cười, bọn cô giống như hai đứa trẻ sao?

Cô nói: Đông tiên sinh, ôm không thấy chán à

Anh hôn: Không bao giờ anh chán em.

Hai người ôm nhau một lúc anh kéo cô qua, ngồi trên ghế sofa, làm cho cô ngồi lên đùi anh, hai tay vòng qua eo cô.

“ Anh có việc muốn hỏi em!”

“ Chuyện gì?”

“ Ừ chuyện này có chút nhạy cảm, nhưng anh vẫn phải hỏi...” Đông Đình Phong nói, vẻ mặt có vẻ nghiêm trọng.

Cô bị sự nghiêm túc của anh làm cho căng thẳng nói: “ Rõ cuộc có chuyện gì?”

Anh châm chọc một chút: “ Trước đây em nói, Vân Vân có một em trai cùng trứng có phả không?”

“ Ừ!”

“ Hôm qua lúc anh rảnh rồi có xem qua tài liệu. Nói chung trứng cùng giới thì có thể cùng trứng còn trứng mà một đôi trai gái thì xác suất rất nhỏ. Xuất hiện trường hợp này thì đa số nhiễm sắc thể sẽ sinh ra dị biến. Không thể phát triển bình thường được. Thai nam nữ là khác trứng.”

Ninh Mẫn kinh ngạc, không biết sao anh nhắc tới việc này, có mục đích gì. Cô nhìn anh một lúc nói: “ Lúc trước kia bác sĩ nói là cuống rốn cùng trứng. Sau vài lần kiểm tra đều nói đứa bé phát triển bình thường. Cho đến khi sinh, mới biết, đầu của đứa nhỏ bị lớn hơn bình hường, do vì thai trai gái, nên có thể xảy ra biến dị, họ khôn thể chắc 100% đứa nhỏ sẽ phát triển bình thường. Chờ sau này kiểm tra lại.”

Đông Đình Phong nghe vậy nhú mi một chút.

Ninh Mẫn thấy vậy, không hỏi tiếp tục nói: “ Thật ra lúc ấy, tâm trạng em rất loạn. Sợ sinh ra một đứa con dị dạng. Sau khi sinh xong, con gái ra trước rất khỏe mạnh, cái đầu cũng nhỏ. Bởi vì con trai đầu hoai bự, nên sinh thường không được, sau đó em chảy rất nhiều máu. Cuối cùng bác chồng đã ký tên, sau đó đứa bé kia mất, chờ sau khi sinh xong, em có thấy đứa bé kia, đầu nó rất lớn... Không coi là dị dạng, nhưng mà nó cũng mất cân đối.”

Nhắc đến chuyện đó, cô cũng chán nản.

Đông Đình Phong vô vai cô, trấn an cô hỏi: “ Vậy lúc đó em đi khám ở bệnh viện nào?”

“ Là một bệnh viện nhỏ!”

Lý do đơn giản vì cô không muốn nhà họ Hoắc biết hành tung của cô.

Đông Đình Phong cúi đầu không nói: “ có lẽ là hai trứng cũng không chừng... cùng trứng, hội chún sẽ giống nhau. Hai trứng, có một cái giống mẹ một cái giống ba.”

Ninh Mẫn không hiểu sao anh lại có ý tưởng này, nói nhỏ: “ Điều đó không quan trọng! Ai, sao anh lại để tâm chuyện này?”

Ánh mắt Đông Đình Phong chớp động: “ À, không có gì... chỉ là đoán mò thôi...”

“ Anh đoán cái gì?”

Khi anh đoán, đa ssoos là nguyên nhân.

Nhưng anh khôn trả lời chỉ nói: “ Không có gì, nói ra em lại kêu anh hị trứng tà... thêa nào, ngủ một giấc, hiện tại có đỡ hơn chút nào chưa?”

“ Dạ rồi!”

“ Anh đưa Đông Kỳ đi làm xeta nghiệm. Giữa trưa, đi ăn cơm, mang theo Văn Văn. Buổi chiều tan ca, lấy được hợp đồng... anh có điện thoại cho Hoắc Trường An... Nếu em thấy không thoải mái, buổi chiều ngủ tiếp...”

Nói xong anh hôn cô, lúc phải đi lại bị cô kéo lại.

“ Chờ một chút, em có chuyện này muốn nói với anh!”

“ Chuyện gì?”

Ninh Mẫn đem chuyện hôm qua nói hết cho anh nghe không có giấu diếm cái gì.

Đông Đình Phong nghe xong, khóe môi hơi nhếch lên, đáy mắt có chút cười.

Thật ra, anh biết, hôm qua cô đi Đồng Loa Loan, cũng biết cô đi ra bãi biển, cho dù là thời gian bao nhiêu, anh cũng biết. Nhưng anh không biết Cố Đơn sẽ xuất hiện tại nhà nghỉ, cũng không biết Hoắc Khải Hàng từ bỏ quyền nuôi con.

“ Em đau đầu, vì Cố Đơn!”

Cố Đơn là con của Hoắc Khải Hàng, chuyện này làm cho anh ngạc nhiên.

“ Đúng, còn có, nếu em đoán không lầm đưa hỏ này la nhận huấn luyện, rất miễn cảm...anh nói, có phải chúng ta nên nói chuyện này cho Hoắc Trường Anh hay không...”

Đông Đình Phong trầm ngâm một chút.

Lúc này điện thoại của Ninh miễn rung lên: “ Dãy số lạ...”

Cô nhìn một cái rồi nghe: “ Ai vậy?”

“ Cố Đơn!”

Hai chữ này làm cho Ninh Miễn tròn mắt, vội vàng che tai phone, hai mắt sáng lên nhìn Đông Đình Phong nói: “ Là Cố Đơn! Cậu bé biết số điện thoại của em...”

Huyện này, đưa bé đoạ thật rất lợi hại.

Ánh mắt Đông Đình Phong chột xẹt qua tia sáng.

Ninh Miễn bắt đầu đối thoại: “ Cố Đơn , con ở đâu?”

“ Đang chuẩn bị đi!”

“ Con muốn đi đâu?”

Giọng nói trong điện thoại có vẻ trầm tĩnh, không giống một đứa trẻ, cậu bé không đáp mà hỏi: “ Cô ở đâu, con có thể gặp cô không?”

“ Mẹ con đâu?”

“ Bị con quăng rồi!”

“”

Ninh Mẫn hết chỗ nói, nhất thời không biết đây là tình huống gì: “ Con nói thời gian với địa điểm đi!”

“ Sau nửa giờ. Tại sân vận động bóng rổ Quỳnh Thành, một mình cô qua đây.”

“ Được!”

Tắt điện thoại, Ninh Mẫn đứng lên: “ Cần Chi , em phải đi gặp cậu bé!”

“ Anh đi cùng em!”

Đông Đình Phong muốn thấy đứa bé kia. Mặt khác , trực giác nói cho anh biết: Đứa bé kia mang lại nguy hiểm.

"Không. Cậu bé yêu cầu chỉ thấy em!"

Lông mày Đông Đình Phong nhăn lại: “ Không Được nếu đứa bé kia tấn công em thì làm sao bây giờ?”

“ Anh không tin em như vậy sao? Yên tâm, em sẽ chăm sóc mình... nhiều năm qua, em không phải vẫn tốt sao? Em không có việc gì... Anh ở đây trông chừng Văn Văn cùng Tiểu Kỳ đi... Đúng rồi, anh không phải nói đi xét nghiệm sao... Sắp đến giờ rồi đấy...”

Cô hôn anh một cái, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Đông Đình Phong đi theo, hai tay đút túi, nhìn theo, chờ cô đi vào thang máy, anh cầm điện thoại gọi điện phân phó: “ Phu nhân xuống dưới, đi theo đằng xa, bảo đảm an toàn cho cô ấy. ĐỪNG để người khác phát hiện...”

“ Dạ!” Anh không có ngăn cản cô, cô cũng không phải người dễ dàng nghe lời khuyên của người khác. Nhưng anh phải bảo vệ an toàn cho cô.

Anh xoay người trở về phòng mang Đông Kỳ đi xét nghiệm.

Buổi sáng hôm nay, Hoắc Trường An nhận được một tin tức động trời: Căn cứ vào kết quả ADN, Hoắc Khảo Hàng cùng Quý Như Tịch không có quan hệ mẹ con.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Hoắc Trường An nhìn thấy kết quả như vậy, liền đứng lên, hai tay cầm tờ báo cáo, lặp đi lặp lại một vấn đề:

Là ai sinh ra Hoắc Khải Hàng?

Rốt cuộc là ai sinh?

Bỗng nhiên có một tia sáng vụt qua: Chẳng lẽ là con của Chung Đề?

Trừ lần đó ra, ông không còn biết cách giải thích nào khác.

chuyện ba mươi năm trước, đã rất lâu rồi, lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện, ông đều nhớ nhưng mà: Khi ông cùng Chung Đề xảy ra quan hệ, sau đó ông say rượu nằm ngủ trên giường của Quý Như Tịch, xuất phát từ tâm lý trả thù, nên ông ôm Quý Như Tịch ngủ, sau đó lại muốn làm hòa với A Đề, ăn nói khép nép, mặt dày, nhưng A Đề không để ý tới ông, trốn xa, quan hệ của bọn họ từ đó tan vỡ.

Sau đó có một cái ý niệm xuất hiện trong đầu ông, ông liền hỏi thư ký: “Tổng giám tài vụ còn ở Quỳnh Thành Không?”

“ Ngài đang nói Đông Dạng?”

“ Ừ!”

“ Ở công ty tại Quỳnh Thành!”

“ Giúp tôi hẹn bà ấy!”

Ông nhìn đồng hồ một chút: “ Hẹn vào giờ ăn cơm trưa!”

Thư ký có chút chần chờ: “ Thưa ngài, Đông Dạng, trừ bỏ tiệc xã giao, không thể hẹn được với bà ấy... tính tình bà ấy có chút cổ quái...”

Hoắc Trường An nghĩ, hình như là, Đông Dạng rất được nhiều người mến mộ, nhưng bà ấy hay lui tới với mấy bạn nữ, rất ít trở thành bạn nhảy với con trai trong các tiệc xã giao.

Trước kia, ông nghĩ bà không quên được Trường Nhạc, hiện tại nghĩ lại không phải như vậy.

Ông nghĩ đến một khả năng khác, tim ông đập dữ dội.

“ Nếu không, gọi điện cho Đông Đình Phong, buổi chiều không phải có hẹn với cậu ta sao, kêu Đông Đình Phong ra mặt...”

“ Đông Đình Phong nói chắc bà ấy sẽ đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện!”

“ Đúng rồi, bà ấy có quan hệ rất tốt với bên nhà thờ, hoặc là thông qua họ để có thể hẹn được!” Hoắc Trường An nói.

“ Được, tôi sẽ đi thử...” Thư ký đi ra ngoài.

Hoắc Trường An ngồi xuống, nhìn bản báo cáo, tâm ông rất kinh hoàng, trong đầu hiện lên ánh mắt chán ghét của Đông Dạng.

Nếu ông đoán đúng, vậy ông có thể biết được ánh mắt chán ghét đó là như thế nào?

Trong một lát, thư ký báo lại: “ Bên nhà thờ đã hẹn được Đông tiểu thư, ăn cơm lúc 12 giờ trưa nay tại quán Kim Đình.”

“Được! Làm phiền cậu rồi! Chuẩn bị xe cho tôi để tôi đi!”

“Vâng!”

Vẫn phòng lại chỉ còn ông. Rất im lặng.

Hoặc Trường An cúi đầu, không có tâm tư xem tài liệu, tay vẫn vuốt ve cái bút máy.

Ba mươi năm nay, ông đã dùng nó để ký rất nhiều tài liệu, ông cũng không thích lắm, cái bút này vô cùng tốt, là do A Đề đưa.

Khi bà đưa đã nói với ông: mượn hoa hiến Phật.

Bây giờ ông có rất nhiều tiền nhưng có một vài thứ tiền không thể mua được.

Ông thích nó, ông vẫn luôn dùng nó, dùng để ký tên.

Khi mất đi Chung Đề, mấy năm nay ông nửa người nửa quỷ.

Ban ngày, ông là người, rất tinh táo, làm nhiều chuyện lớn, dùng công việc để giết thời gian.

Buổi tối, không ai có thể thay thế được bà ấy.

Ông cảm giác mỗi đêm rất là dài, vô cùng dài, sau đó ông uống rượu, để có thể say, đem bà quên đi, nhưng không thể quên được, các bà ấy nói ông là một người vô tâm, nhưng mà đúng, ông rất vô tâm.

Mở cái bóp da ra, bên trong có một tấm hình, chụp vào ba mươi năm trước, khi mà ông vẫn trong tuổi thanh xuân, hai người ôm nhau mà hôn, ông nhiệt tình, bà ngượng ngùng, lúc đó mọi thứ đều trở nên tươi đẹp.

Nhìn chăm chăm vào bức hình, ông trong đầu ông hiện lên hình ảnh bà vẫn ăn mặc như xưa, hai má núm đồng tiền, đang đứng trước mặt ông, mê hoặc ông.

“ A Đề, nếu ông trời cho anh cơ hội nữa, anh sẽ làm hết mình, anh chỉ cần em!”

“ Cuộc đời trăm năm, anh đã sống uổng phí một nửa, mọi thứ đều bỏ anh. Không có ai bầu bạn, thật sự rất đáng buồn.”

“ mọi người đều nói vợ chồng có thể sống với nhau đến già. A Đề, anh là người đàn ông duy nhất của em, em là người phụ nữ đầu tiên của anh, kết tóc se tơ, chúng ta là vợ chồng. Đunys rồi, em còn nhớ kết cục của chúng ta không? Trong lòng anh, em mới là vợ của anh. ”

“ Anh càng ngày càng già, nhưng vẫn nhớ những chuyện đã qua, anh muốn nhớ kỷ em ở đâu! Em muốn hận anh đến bao giờ? Anh nghĩ anh muốn chết đi, thì coa thế gặp được em.”

“ Có khi anh hy vọng trên đời này coa linh hồn, có quý. Ít nhất như vậy, anh coa cơ hội gặp em, sau đó nói với em: Cuộc đời được sống bao lâu, giang sơn không bằng em.”

“ A Đề, anh còn có thể gặp em sao?”

Cho đến nay, ông nghĩ Đông Dạng vẫn là Đông Dạng, bà hận, ông nhượng bộ, bà là em dâu, ông là anh rể...

Về sau, Đông Dạng không còn là Đông Dạng, bà có thể là ai?

Ông cũng phải tìm ra lý do bà hận ông...

Cuộc sống cô độc lâu lắm rồi, linh hồn đã già đi, đã không còn sợ hãi.

Tại vì sai, giờ khác này, tim của ông lại rung động?

10 giờ rưỡi, tại sân vận động bóng rổ.

Cis người đang đi đến.

Trường trung học số 1 Quỳnh Thành, có một huấn luyện viên, cùng một đám trẻ đang chạy qua chạy lại, hé ra khuôn mặt đầy mồ hôi, tuổi trẻ tràn đầy sức mạnh, nys chí chiến đấu sôi sục.

Có một người mặc đồng phục màu trắng của trường, có một người khác thì mặc màu đen với thân hình dễ nhìn.

Tốc độ cậu ta cực nhanh, hành động nhanh nhẹn, làm chủ tình thế, trái bóng rơi vào trên rổ, cậu ta nhảy lên, hất đầu một cái, rất xinh đẹp...

Trái cầu rơi xuống đất, mọi người nhảy lên, lao vào ôm nhau.

Ninh Mẫn đứng xem, hơi cười vỗ tay.

thật lâu không thấy chơi bóng rổ, hôm nay mới thấy, cảm thấy bóng rổ nước mình có hy vọng.

Đúng vậy, cô đến được một lúc, luôn quan sát Cố Đan, trong đội có người bị thương nên cậu ta thế vào chỗ.

Có vấn đề là, tại sao cậu ta lại làm được?

Rốt cuộc ai dạy cậu?

Cô nghĩ vậy.

Có người huýt còi, nhìn qua là huấn luyện viên, đi đến Cố Đan, rất thích cậu, hỏi bé rất nhiều chuyện.

Câu bé có thể rất thích, nhưng lại rất lễ phép đáp lại. Quay đầu, thấy cô, nói một câu, quay người vẫy tay với cô, trên trán lấm tấm mồ hôi, ỏa ra

khí thể thiếu niên bưng bưng chần chẫn.

Huấn luyện viên kia, nhìn nhìn bọn cô, muốn nói gì đó.

“ sao lại không gọi cháu?” Cố Đan mặc đồ màu đen.

“ Đánh rất tốt. Xem rất mê, nên cô quên gọi.”

“ Có người dạy cháu! Bình thường đều vậy cả!”

“ Xem ra là một cao thủ!” cô hơi cười.

“ Cô nói ai? Người dạy cháu sao? Vâng, giỏi hơn cháu!” Giọng nói nhẹ nhàng, đi qua bên kia đến gần cái ba lô, cầm cái bình nước lên uống một hơi.

Tiếng bóng đập bên trong sân, rất ồn ào, sau một trận, tiếng kêu quát, tiếng chạy bộ, tiếng huýt sáo, đều hợp vào nhau.

“ Có thể trong năm giây nhớ số điện thoại của cô. Tiểu Đơn, trí nhớ của cháu rất tốt...”

“ Luyện từ nhỏ!” Cậu ngồi trên ghế, rất bình tĩnh, cũng không cảm thấy có cái gì đáng khoe, xem trận đấu, nói: “ Đội áo trắng kí, phối hợp không tốt. Nếu không điều chỉnh, khi gặp phải đội mạnh. Loại môn này, phải phối hợp với nhau. Nếu mà thắng thì phải dựa vào đồng đội.”

Cô cũng ngồi xuống, nhìn đám trẻ đang cạnh tranh nhau, cũng giống cô hồi trẻ.

Cô cũng từng thích bóng rổ... Nhớ lại nếu không có những ân oán phức tạp, có lẽ là chuyện rất tốt đẹp.

Nhìn một lát cô hỏi: “ Tiểu Đan, con hẹn cô ra đây có chuyện gì sao?”

“ Không!” Cỗ Đan lắc đầu, không nhìn cô, tiếp tục uống nước.

Ninh Mẫn nở nụ cười, đứa nhỏ này, thật biết điều: Đây là cố ý hành hạ cô?

“ Đến lượt cháu hỏi cô được không? Hôm qua cháu hỏi cô mấy chuyện, cô chưa có trả lời?”

Cỗ Đan dùng áo lau miệng, nhìn Ninh Mẫn, thấy cô đang nhìn di động, cậu bé nói: “ Dì Mẫn, con hỏi dì quyền lợi, dì lại nói con là quyền lực...”

Phanh, cậu bé ném trái banh vào rổ.

Trong sân này, có ít nhất mười mét, vậy mà cậu bé ném như không, cậu bé sử dụng nhiều lực mới có thể làm được như vậy.

Ninh Mẫn lẳng lặng phiêu một chút.

Cỗ Đan là một đứa trẻ thiên tài, đợi một thời gian nữa, khi cậu bé lớn lên, thân thủ càng tốt, mà tâm tư cũng rất khó dò, rất giống với Hoắc Khải Hàng, làm cho người ta không thể suy đoán. Con cháu của nhà họ Hoắc đều rất đặc biệt.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 259

Ninh Mẫn không có khăn trương, đứa bé này cũn vậy, cô chỉ chậm rãi nói: “ Biết không? Con rất giống một người...”

“ Ba con sao?” Cố Đan bình tĩnh nói.

“ Ủ!” Ninh Mẫn gật đầu: “ Mẹ con có nói chuyện về ba con với con không?”

“ Chuyện này quan trọng sao?”

“ Con nghĩ như thế nào!”

Cậu bé cười, thản nhiên, tóc bay, có vẻ đẹp trai.

“ Mười bốn năm qua con không có ba cũng vẫn sống tốt đó thôi? Không có gì ảnh hưởng cả!”

Lời này làm cho người ta cảm thấy chua xót.

“ Thật ra cô cũng không chắc rằng con là con của anh ấy. Chỉ có khuôn mặt rất giống, rất giống.”

Cô nhẹ nhàng nói: “ Mẹ con nuôi con rất tốt, cho đến bây giờ không ai biết đến sự tồn tại của con. Tiểu Đan, mấy năm nay, con ở bên ngoài có tốt không?”

“ Như thế nào gọi là tốt, như thế nào là không tốt? Tốt hoặc không tốt, khó c8s thể biết được. Cháu không có về...”

Nó đến chuyện này, cậu bé rất bình tĩnh.

Ninh Mẫn cảm nhận được sự cực khổ của cậu bé, nhất định cậu bé cũng rất khổ, cho nên mới hình thành loại tính tình này: Đen cảm xúc giấu kín, tâm giống như có vách sắt, phong tỏa lại, làm cô không hiểu được, giống như một bức tường giống cậu bé vậy.

“ Ngày hôm qua, con hỏi cô có đáng để tín nhiệm hay không, tiểu Đan, con cảm thấy cô là người đáng để tín nhiệm sao? Con cho rằng tín nhiệm có thể hình thành nên sao?”

“ Không biết!”

Cố Đan lắc đầu: “ Trừ bỏ mẹ cháu, ai cháu cũng không tín nhiệm! Thứ tín nhiệm này, cần có thời gian để chứng minh. Nếu ta vội vội vàng vàng đi tín nhiệm một người xa lạ, thì sớm hay muộn ta sẽ bị người ruồng bỏ hoặc là nghi kỵ.”

Tuổi còn trẻ mà lại nói ra rất nhiều bi thương.

Cùng cậu bé nói chuyện, có phải cậu bé đã từng bị người ta nghi kỵ và phản bội?

Cô trầm tư, tiện thể nói: “ Nếu con không có một người để tín nhiệm, vậy con vĩnh viễn không cảm nhận được ấm áp. Cuộc đời của con chỉ toàn ảm đạm không có ánh sáng. Còn có, Cố Đan, nếu còn không tín nhiệm dì, thì bây giờ chúng ta dừng cuộc nói chuyện lại đây.”

Cô đứng lên, muốn rời đi.

Cố Đan giật mình, nhìn cô đi theo lối nhỏ ra ngoài. Cậu cắn ngón tay, ánh mắt chần chừ, vài lần muốn kêu, nhưng lại không kêu. Bởi vì cậu thấy có hai người đi đằng sau Ninh Mẫn, sau đó khuất dần.

Cậu giật mình, không biết cảm giác gì, chạy lại, thấy hai người đó. Đằng sau hai người kia, lập tức đi nhanh hơn, giống như sợ có người đuổi kịp.

Một cái lối khác, có hai người nam nhân đang đi đến chỗ cậu.

Người nọ đi mấy bước đã đến: “ Ngoan ngoan theo chúng ta về.” Người nọ quát một tiếng.

“ Phải xem các người có bản lĩnh không!”

Cố Đan chỉ cười, lấy chiếc côn trong ba lô ra... chuyên động ở trên tay, tránh đi nghênh chiến hai người nọ.

Ninh Mẫn đương nhiên không phải cứ vậy mà đi, cô tính kể cậu bé cậu sẽ gọi cô lại đuổi theo cô ra đây, cho nên cô đi vô cùng chậm, nếu cậu bé không có đuổi theo, cô sẽ nổi giận,

Ở cửa, cô dừng lại, nhìn thoáng qua, phía sau không có người, rất vắng vẻ.

Cô thở dài, rồi lại quay trở lại.

Đi được mấy bước, chột nghe tiếng hét chói tai, trong sân bóng rổ tối, sau đó là tiếng kim loại va chạm, giống như đang đánh nhau.

Cô không hiểu rùng mình, xoay người vội chạy vào trong.

Không biết khi nào, cô thấy rõ dáng người ấy, mấy người đó đem vây Cố Đơn lại, trong đó có một tên hung dữ muốn bắt Cố Đơn lại.

Khi đó huấn luyện viên xuất hiện muốn cứu đứa nhỏ này, kết quả bị đánh, những bạn khác thấy vậy, muốn giúp đỡ, có người đi báo, có người trốn tránh, nữ sinh thì hét chói tai...

Ninh Mẫn thấy trận thế này, biết mộ việc: Cố Đan là trốn đi. Mà những người này đem Cố Hiếu ra uy hiếp cậu bé.

Lúc đó Ninh Mẫn không có trực tiếp đi giúp, mà đứng nghiên cứu.

Càng nhìn cô càng ngạc nhiên, ánh mắt cô không khỏi trùng lại: nếu như cô đoán không sai, những người này đã được huấn luyện kinh nghiệm thực chiến giống bộ đội đặc chủng.

Nhưng những người này, sẽ không phải là bộ đội chứ?

“ Dì Ninh , cứu cháu! Bọn họ muốn bắt cháu trở lại!”

Cố Đơn nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên, mừng rỡ, kêu một tiếng.

Lúc này có hai ánh mắt sắc bén bắn tới cô, cảnh cáo cô.

Ninh Mẫn nhíu mày, không để ý hai người họ, nhìn thẳng: Nhảy lên, ộng tác chân nhanh nhẹn, tốc độ cực nhanh, đi vòng qua hai người họ, đi đến chỗ Cố Đơn.

“ Nằm xuống!”

Ninh Mẫn hét lên một tiếng, trên tay cầm khẩu súng, nhắm vào hai nam nhân đang chế trụ cổ Cố Đan, bắn trúng đầu họ, bên trong dĩ nhiên không có đạn, chỉ là ngân châm gây tê đặc biệt, chuẩn xác bắn trúng động mạch chủ. Người nọ đem tay sờ, đem ngân châm rút ra, sau đó gục ngã.

Đồng bọn thấy vậy muốn đến chỗ Cố Đơn, nhưng mà cậu bé rất thông minh núp đằng sau Ninh Mẫn.

“ Đứng đằng sau đi!”

Ninh Mẫn phát hiện, xung quanh có rất nhiều người, lúc đầu có sáu mà giờ đã tăng lên mười, xem tư thế bọn họ, hôm nay phải đem cậu bé bắt trở về.

Cô cảm thấy bên cô người ít thể nhỏ, bên trong ba mươi sáu kẻ, chạy là thương sáo.

Giữ chặt Cổ Đan, hai người liên thủ, đánh hai người chặn cửa ra vào, sau một hồi giằng co, Ninh Mẫn bắn ra hai phát mới trốn ra được.

Ra khỏi sân bóng rổ, bên ngoài có người chạy vào, lộ ra khuôn mặt hướng cô kêu một tiếng: “ Phu nhân, xe ở cửa, ngài lên xe đi. Chúng tôi cản phía sau...”

Cô thấy đây là thuộc hạ của chồng, nên vội vàng chạy ra khỏi sân, ra đến bãi, đứng ở trên bậc thang.

Lúc này, Ninh Mẫn quay đầu, thấy có hai người phá vòng vây đi ra, khuôn mặt giận dữ đang chạy đến chỗ cô.

Cùng lúc đó, có một chiếc xe màu đen dừng ở trước mặt, là giọng nói của A Lực truyền ra: “ Phu nhân, lên xe nhanh lên!”

Ninh Mẫn đem Cổ Đan lên xe, sau đó cũng lên theo, xe chạy đi bỏ lại bọn họ.

Trong một phòng có một nam nhân đang ở đó, không khí ngưng đọng có một người đang đứng báo cáo.

“ Vừa mới có tin tức, Cổ Đan bị Ninh Mẫn mang đi.”

Người nam nhân nọ rất bình tĩnh, đầu cũng khò ngừng lên: “ Làm cho Cổ Hiếu mang con của mình về.”

“ Ngài không sợ Cố Hiếu bán đứng chúng ta sao?”

“ Cô ta không dám!” Người nọ ngẩng đầu, cười, mười phần tự tin nói: “ Đúng rồi, A Xương, đem báo cáo kia đưa cho Hoắc Trường An đi...”

Ông ta sẽ đi kiểm tra xem Hoắc Khải Hàng có phải là mẹ con không, Cố Đn không nhận Hoắc Khải Hàng cùng Đông Dạng. Nghĩ đến, ông ta bắt đầu hoài nghi. Hiện tại đưa qua, là thích hợp nhất!

“ Dạ!”

“ Sau đó, đem tội trứng của Quý Như Tịch đến tòa án. Làm cho Quý Như Tịch biết thân phận của Đông Dạng. Ừ, chuyện này để ta đi làm.”

Muốn cho nhà họ Hoắc sụp đổ, phải đem hai người phụ nữ này khai đao. Hoắc Trường An chỉ cần biết Đông Dạng là Trung Đề, thì cùng quan hệ với nhà họ Quý sẽ sụp đổ. Ông ta không có hứng thú với quyền lực . Khi phần tư liệu này xuất hiện, cũng có thể ông ta sẽ tiêu đời luôn.

Ông a dựa vào ghế, mỉm cười: “ Về phần nhà họ Đông, nói cho Hàn mau chóng tố giác chuyện hôn nhân của Đông Đình Phong. Làm cho mọi chuyện càng náo loạn càng tốt. Ninh Mẫn với Đông Đình Phong nếu rất ân ái, cũng không tốt. Hai cái chỉ số thông minh cao như vậy, nếu kết hợp với nhau thì sức phá hoại rất kinh người. Ta không hy vọng có người phá hoại kế hoạch của ta...”

Lúc này, thư ký đi đến, nói: “ Cố tiên sinh, nếu như Hoắc phu nhân đến đây!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 260

Cùng lúc đó, bên trong xe việt dã.

Ninh Mẫn vẫy tay:

"A lực, cảm ơn cậu. Ôi, hình như cơ thể của đám người đều cứng như đá hay sao vậy. Đát"

Chỗ vừa bị đánh, thật sự rất đau!

A lực quay đầu liếc mắt xem xét một một hồi, nhìn thẳng vào Ninh Mẫn nói:

"Phu nhân, ngài đang có bầu, không nên lấy danh nghĩa của Boss mà làm khó chúng tôi. Nếu nhỡ bị động thai, Boss sẽ không tha cho chúng tôi."

Cứ nghĩ lại cảnh phu nhân liều mạng chạy như điên vừa nãy, hần liền đổ mồ hôi như tắm. Tại sao lại có người phụ nữ làm việc mà không chịu nghĩ đến hậu quả như vậy?

"Không sao rồi. Được rồi, đa tạ cậu quan tâm, về sau tôi sẽ thật cẩn thận."

Dù sao, người ta cũng chỉ là người thực thi nhiệm vụ thôi. Cô nên thông cảm, cũng nên coi trọng.

Bên cạnh, Cố Đan dựa vào cửa xe thở gấp, đánh giá bụng của nàng, kinh ngạc thốt lên:

"Dì Ninh, dì có em bé thật sao?"

"Đúng, nhìn kìa, con còn liều mạng hơn dì nữa, gan con lớn quá nha, khiến ta tưởng trộm mà đề phòng,... cái trán bị thương rồi, chờ dì lấy băng dán cho con.,."

Từ trong túi xách lấy miếng dán vết thương ra, màu hồng, phía trên có hình con gấu rất đáng yêu, cô dán vào cái trán cậu, Cố Đan không được tự nhiên, há miệng, né tránh.

"Trốn cái gì? Miếng dán vết thương có vấn đề gì à? Ngại miếng dán này có có hình gấu? Dì không có loại khác, cái này là của con gái ta hay dùng. Cháu cứ tạm dùng trước đi. Không được nhúc nhích. Phải ngoan ngoãn ngồi im À há, hiện tại nhìn cháu không khác gì con gấu con."

Rốt cục vẫn phải dùng miếng dán in hình gấu.

Cố Đan sờ sờ cái trán, từ nhỏ đến lớn, khi bị thương nó không bao giờ dùng miếng dán cả, bây giờ dùng đến cảm thấy hơi là lạ, chắc hẳn bởi vì nó làm mình trở nên trẻ con hơn. .

"Dì còn có con gái nữa sao? mấy tuổi rồi thế ạ?"

Người phụ nữ xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ sinh ra một đứa bé gái xinh đẹp không kém. Đại khái là sau khi gây chuyện bát nháo, Cố Đan đối Ninh Mẫn sinh ra một chút thiện cảm.

"Con gái dì năm nay sáu tuổi! Thường gọi là Văn Văn, nghịch như quỷ, luôn tự làm mình bị thương. Cho nên lúc nào dì cũng phải mang theo miếng dán bên mình."

Cố Đan im lặng, năm sáu tuổi, nó thích nhất là được ở cạnh cha mẹ, nhưng khi đó nó lại chỉ cô đơn một mình. Đứa bé tên Văn Văn kia

thật hạnh phúc.

Chiếc xe phóng nhanh như bay.

Hơi thở của hai người dần dần bình tĩnh trở lại.

Khi đèn chuyển đỏ, xe dừng lại, A Lực quay đầu lại hỏi:

"Phu nhân, cô muốn đi đâu? Quay về bệnh viện? Hay là về Cổ Vân Các?"

Ninh Mẫn suy nghĩ một hồi rồi nói:

"Đưa tôi quay về bình sơn, vùng giải phóng cũ."

"Được!"

A Lực chạy xe vào đường tắt.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Ninh Mẫn nhìn về phía Cổ Đan, cả người đắm chìm trong ánh mặt trời, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bộ dáng trầm tư kia thật giống với Hoắc Khải Hàng.

Cô không tự chủ được mà chăm chú nhìn.

Sau một hồi lâu rốt cục cô cũng hoàn hồn, mới hỏi:

"Những người vừa nãy là người đã giam lỏng cháu hả? Là cháu chạy trốn khỏi đó đúng không?"

Tròng mắt đen bóng chuyển động vài vòng, dường như nó đang cân nhắc xem có nên nói hay không, trầm tư một lúc rốt cục nó quyết định nói, lời nói còn mang theo ý cười:

"Làm sao một đứa bé như cháu lại thoát ra khỏi đó được cơ chứ? Là do có người đã cứu cháu. Cháu đến đó chủ yếu là muốn gặp mẹ. Khi

trông thấy mẹ, chính mẹ cháu muốn đưa cháu về. Chứ cháu cũng không muốn về."

"Vậy là sao? Mẹ cháu muốn đưa cháu trở về nơi đó?"

Ninh Mẫn khó hiểu ngây người một chút.

"Đúng vậy!"

"Vì sao?"

"Vì muốn bảo hộ, chăm sóc cho cháu!"

Cố Đan lẳng lặng vỗ hai lòng bàn tay đầy vết chai rạn nứt, nói:

"Mẹ cháu nói cháu đã chịu nhiều đau khổ từ khi còn nhỏ!"

"Vấn đề là cháu đã ở bên cạnh bà ấy rồi thì tại sao bà ấy lại muốn đưa cháu về nơi đó?"

Cố Đan bĩu môi:

"Nếu dì đủ thông minh thì dì thử đoán xem là vì cái gì?"

Ninh Mẫn trầm mặc suy nghĩ, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, trong lòng không khỏi rét run:

"Dì hiểu rồi, cháu bị người ta tiêm chất độc hoá học vào người đúng không? Nếu muốn sống, phải để bọn họ nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc!"

Cố Đan ánh mắt chột lóe, vẻ tán thưởng:

"Quả nhiên dì rất thông minh. Xem ra, cháu đã tìm đúng người rồi! Đúng vậy, chính xác như dì đã nói, cơ thể cháu bị người ta tiêm chất độc hoá học, cho tới nay, cháu chính là một sự uy hiếp đối với mẹ cháu, mẹ vì cháu, không thể không nghe theo bọn họ."

"Bọn họ là ai?"

Cố Đan trả lời: "Một đám giỏi đánh nhau, tinh thông các loại ngôn ngữ, rất giỏi đi bởi móc nhược điểm của người khác,thiện các loại ngôn ngữ, thiện tìm người nhược điểm, đứng đằng sau là một người đàn ông bí ẩn. Cụ thể họ là ai, cháu cũng không biết."

"Ngay cả mẹ cháu cũng không biết sao?"

"Mẹ cháu khẳng định là biết. Chỉ tại bà ấy luôn giấu kín không chịu nói ra. Đêm qua, cháu hỏi bà ấy thật lâu, bà ấy cắn chặt răng, một chữ cũng không có nói ra!"

Nó hít một hơi xoa cổ tay: "Cháu nghĩ những người kia chắc chắn là một người có thể lực rất lớn, lớn đến nỗi mẹ cháu không dám phản kháng."

Đây thật sự là một chuyện làm cho người ta kinh sợ.

"Vậy ai là người đã cứu cháu?"

"Một học trưởng!"

"Học trưởng ?"

Ninh Mẫn kinh ngạc.

"Đúng vậy! Cháu thừa lúc hắn không chú ý, trốn khỏi phi cơ của hắn mà chạy thoát."

Da đầu Ninh Mẫn tê rần, nó kết giao với loại người gì vậy không biết.

"Là ai?"

"Mạc Thuận Chi!"

Ở ghế ngồi trên, A Lực kinh ngạc, suýt nữa thì phanh gấp ——

Tuy hẳn không biết Mạc Thuận Chi là ai nhưng bây giờ hẳn sẽ nhớ kỹ cái tên này.

Ninh Mẫn đột nhiên rùng mình, kinh hô:

"Cháu. Cháu. Theo Trúc Quốc mà đến. Không đi qua Trung Quốc sao?"

"Có ở Trung Quốc một thời gian, nhưng bốn năm gần đây, cháu ở Trúc Quốc!"

Tuy sự việc xảy đến bất ngờ nhưng chắc chắn mỗi chi tiết đều sẽ có câu trả lời của riêng nó.

Mấy năm nay, người nắm Cổ Hiếu trong tay chính là người nhà họ mạc.

Nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình đúng.

Nếu Mạc thị biết thân phận của Cổ Đan, tại sao lại dấu kín không nói ra, cũng không dùng nó uy hiếp Hoắc gia, mà im lặng nhiều năm như vậy?

Mục đích của bọn họ, không có khả năng là vì muốn nuôi Cổ Hiếu mười bốn năm, rồi một ngày nào đó, cho Cổ Hiếu đảm đương vai trò là một quân cờ đến hại cô và Văn Văn. Bởi mười bốn năm trước nàng vẫn còn là đứa bé không biết gì. Cho nên có thể khẳng định rằng ban đầu bọn họ có ý đồ khác, sau đó mới trùng hợp lợi dụng sự tồn tại của nàng.

Nàng nghi hoặc: người đứng phía sau muốn khống chế mẹ con Cổ Hiếu để làm gì?

Hai

Ninh Mẫn đưa Cố Đan đến nhà cha mẹ mình. Ông nội đang phơi nắng đọc sách, trên mũi đeo một chiếc kính, trông bộ dáng giống như đang nghiên cứu cái gì đó, trong lồng ngực còn có một con mèo đen, con mèo kia dường như là một con con mèo đen da lông, hắc tinh dường như, miễn cưỡng đích ôi ở ông nội trên đùi, phát ra khò khè nói nhiều đích thanh âm, thường thường còn miễn cưỡng kêu một cái.

"Ông nội, ba không ở nhà sao?"

Sau khi xuống xe, Ninh Mẫn đến gần, vượt lông con mèo đen, giới thiệu người đi theo mình: "Đây là Tiểu Đan."

Ninh Đại Hải ôm mèo liếc mắt nhìn đứa nhỏ xinh đẹp đi theo sau cháu gái, cao cao gầy gầy và đặc biệt trông rất hoạt bát:

"Ba cháu đi nộp báo cáo để nghỉ hưu rồi. Ồ, đứa nhỏ này là ai vậy?"

Ông nội đã già rồi, mắt cũng dần kém đi, mặc dù nheo mắt lại để nhìn cũng không thể nào nhìn rõ được, những việc như đọc sách, đọc báo,.. . . . đều phải mang kính hỗ trợ.

"Cháu chào ông!"

Cố Đan rất lễ phép hạ thấp người.

Ninh Đại Hải lấy kính mắt xuống:

"Con nhà ai thế?"

"Dạ, đây là con trai của bạn con!"

Ninh Đại Hải chăm chú nhìn vài lần, lẩm bẫm nói:

"Thật không? Bạn cháu làm sao lại có một đứa con lớn như vậy được! Nhìn đứa nhỏ đi, nó cũng phải mười bốn mười năm tuổi đầu rồi chứ ít gì!"

Cái cháu chỉ giỏi nói lý, người bạn nhiều tuổi nhất của cháu không phải chỉ vừa mới sinh em bé sao?"

"Cố Hiếu!"

"Cố hiếu?."

Ninh Đại Hải nhất thời trừng lớn mắt.

"Đúng vậy!"

Ninh Đại Hải vẻ mặt không tin, xem xét nhiều lần, đến khi Cố Đan không chịu được cảm thấy ngượng ngùng, cuối cùng ông kéo cháu gái đến bên cạnh hỏi:

"Cố Hiếu không phải vừa mới cùng người kia kết hôn sao? Làm sao có đứa con lớn như vậy được?"

"Vào nhà trước rồi nói!"

Ninh Mẫn cười cười, không đáp, giúp đỡ ông nội vào nhà, lại đưa Cố Đan vào:

"Ngồi đi, yên tâm nơi này người ngoài không thể vào được!"

Cố Đan gật gật đầu, đánh giá căn nhà tràng cổ sắp xếp bình thường, đồng thời đi theo vào, toàn bộ phòng ở có vẻ rất ấm áp, lộ ra hương vị gia đình nồng đậm. Hơn nữa trên tường phòng khách còn treo một bức ảnh, trong đó có vài người mặc quân trang, anh khí dào dạt. Khi người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy gia đình này rất hòa hợp.

Ninh Mẫn pha một ly trà đưa cho ông nội, lấy cho mình và Cố Đan mỗi người một cốc nước, sau đó gọi điện thoại cho Đông Đình Phong muốn gọi hân về đây một chuyến.

Ai ngờ cô còn chưa nói câu nào, hần liền thấp giọng hỏi một câu:

"Đánh nhau với ai? Có bị thương hay không? Bây giờ đang ở đâu?"

Từng câu từng chữ tràn đầy yêu thương, chiều chuộng.

"Anh về nhà một chuyến nhé, em có chuyện muốn nói. Đừng lo lắng em rất khỏe!"

Cô cất giọng dịu dàng đáp lại hần..

Giọng nói ôn nhu tới cực điểm làm cho Cố Đan bất ngờ không nhận được liếc mắt một cái.

Nó rất kinh ngạc, bởi vì nó vừa thấy được người phụ nữ ôn nhu này phát ra một sức mạnh cường đại mạnh mẽ đến cực điểm. Loại sức mạnh này, cùng với biểu hiện của cô ấy bây giờ cực kỳ đối lập.

"Làm sao mà anh không vội cho được, bây giờ trong cơ thể em còn có một sinh linh bé nhỏ khác đấy nhé!"

Bên kia, Đông Đình Phong vẻ mặt khó có thể gạt bừa, vừa mới mang theo Đông Kỳ đi lấy máu. Tổng cộng lấy hai phần.

Hần cười với bác sĩ hần vừa mời về nói:

"Tôi nhận được tin tức, có người bóp méo số liệu được kiểm nghiệm ở bệnh viện trung tâm. Bây giờ, tôi lấy hai phần máu, rồi gửi đến hai bệnh viện khác nhau để tiến hành kiểm nghiệm. Nếu điều tra ra kết quả, xuất hiện chênh lệch nghiêm trọng. Tôi sẽ truy cứu trách nhiệm theo pháp luật. Ông nhắc nhở bọn họ một chút. Đừng mong lừa dối tôi lần nữa"

Giờ phút này, trên tay hần đã có được một hộ máu hàng mẫu.

Vốn là hấn đang nghe Trần Tụ báo cáo, lại nhận được điện thoại của cô, làm cho hấn vội vàng đứng tại chỗ nghe điện, đang định gọi điện thoại cho cô, cô lại gọi trước, hấn rất hài lòng nhìn điện thoại —— nha đầu kia, bây giờ càng ngày càng nhận thức được hấn chính là chồng của mình, biết chủ động liên hệ với hấn.

"Em biết rồi, anh nên mau chóng về nhà. Em có việc quan trọng muốn nói với anh! Vậy nhé! Tạm biệt!"

Ninh Mẫn phát hiện chồng của cô càng ngày càng cưng chiều cô quá mức rồi thì phải!

"Chờ một chút, anh lập tức về! Nếu anh thấy em để bản thân bị thương, xem anh làm thế nào trừng trị em."

Xét về lời nói ngoan độc, hấn giàu to rồi.

Cô lại cười, biết hấn đang lo lắng cho mình.

Điện thoại treo.

"Về đây sao?"

Đông Lục Phúc hỏi.

"Đúng vậy!"

"Vậy dặn bảo mẫu làm thêm đồ ăn!"

"Vâng!"

Ninh Mẫn vào phòng bếp.

Cố Đan đang chuyên tâm nghiên cứu ảnh chụp của bọn họ, dường như đã quên hết mọi thứ xung quanh.

Trong ảnh, Ninh Mẫn cười dương quang sáng lạn.

Nụ cười rất có sức cuốn hút, làm nó nhin không được nhìn chăm chú. Cảm thấy được lúc này không biết là cảm giác gì, một mỹ nhân như vậy, tại sao lại kết hôn cùng bộ đội đặc chủng?

"Tiểu Đan, bây giờ cháu đối với ta có thể có bao nhiêu phần tín nhiệm?"

Từ phòng bếp đi ra, nàng cười hỏi.

Cố Đan quay đầu, kéo kéo khoe môi:

"Kỳ thật cháu cũng không biết có thể tín nhiệm dì hay không. Cháu nói rồi, tín nhiệm cần thời gian để chứng minh. Bây giờ cháu chưa ở với dì lâu không thể chứng minh được có tín nhiệm hay không, vì vậy chỉ có thể được ăn cả ngã về không, thử mạo hiểm một. Nếu mất đi cơ hội lần này, sau khi trở về, bọn họ khẳng định sẽ canh chừng cháu càng nghiêm. Không biết tới bao giờ mới có thể lại được tự do."

Ninh Mẫn nghe thế, tươi cười, đứng lên.

Hắn dựa vào bức ảnh chụp, vẽ mặt bất cần đời:

"Nhiều năm như vậy, cháu cùng ta mẹ có thói quen tự mình phấn đấu. Cháu nghĩ, nếu bà ấy cảm thấy được dì có thể giải cứu cháu và bà ấy, thì đã sớm xin sự giúp đỡ từ mọi người, căn bản bà ấy không tin tưởng năng lực của dì cùng mọi người, hoặc có thể nói kẻ địch của chúng ta quá mạnh. "Vốn là cháu sẽ nghe theo lời bà ấy an bài. Nửa giờ trước, mẹ cháu muốn mang cháu lên phi cơ, cháu đã trốn thoát, bởi vì cháu không muốn cứ mãi bị nhốt trong lồng. Mẹ cháu quá quá bảo thủ. Mà cháu theo sự tiến bộ, dù cho đổ máu cũng không muốn bị khống chế"

Ninh Mẫn đến gần, nhìn thấy đứa bé này bề ngoài trẻ con nhưng suy nghĩ lại rất thành thực, muốn làm chủ sinh mệnh mình:

"Tiểu Đan, dì không có khả năng khẳng định rằng cháu không thua, nhưng nhất định đem hết toàn lực, giúp cháu tranh thủ thoát ra khỏi bàn tay giam cầm của kẻ kia!"

Ánh mắt Cố Đan lóe lên ánh sáng nhu hòa, hành động này làm nó trông càng giống Hoắc Khải Hàng.

Nó cúi đầu thanh âm ôn hòa nói:

"Cháu biết dì rất có thực lực. Đêm qua cháu có tra tư liệu về dì. Đúng vậy, Tư liệu của dì cũng không dễ tra. Cũng may cháu phá dịch hồ sơ JM. Cháu cũng có chút hiểu biết về nó. Săn phong tổ trưởng, một tài năng ở địa bàn của kẻ điên đào thoát đi ra, tuyệt đối là có năng lực."

Cố Đan giải thích cho cô biết một trong những nguyên nhân.

Ninh Mẫn lại ngăn ra, đứa nhỏ này thật đúng là có khả năng phi thường, cư nhiên có thể phá dịch hồ sơ JM?

Nàng xoay người, cầm điện thoại, liền gọi điện trực tiếp cho Trưởng quan Nhuế hỏi: "Trưởng Quan, hôm qua hồ sơ JM đã bị công kích phải không?"

Trưởng quan Nhuế ngăn người, giật mình: "Ninh Mẫn? Sao cô biết?"

Ninh Mẫn nhìn Cố Đan kiêu kiêu ngón cái, nói:

"Hồ sơ JM hồ sơ cần có nhân tài đối mới nó!"

Đứa nhỏ này có thể phá được hồ sơ tuyệt mật của quân đội, chỉ cần bồi dưỡng tốt, sau này chắc chắn sẽ là một nhân tài kiệt xuất của quốc gia.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Ba

Đông Đình Phong đang trên đường về, nhận được điện thoại của A Lực:

"Boss, có chuyện này, tôi phải báo trước với ngài một chút."

"Được!"

"Cố Đan là do Mạc Thuận Chi mang đến."

Đông Đình Phong ngẩn ra, nhú mào, ánh mắt sắc bén: Cố Đan tại sao lại có quan hệ với Mạc gia?

Bốn

11 giờ 40 phút, Cố Đan cảm thấy nhàm chán, muốn lên mạng tra đồ vật này nọ, Ninh Mẫn cho hắn một cái máy tính xách tay, rồi lôi kéo ông nội vào thư phòng, hỏi ông nội một sự kiện:

"Ông nội, ông có nhớ hay không mười bốn năm trước kia, có một sự kiện gây chấn động cả nước: hút thuốc phiện? Phát sinh ở quỳnh thành cấm tú niên hoa hội sở, lúc ấy, có một số tiền lớn bị phát hiện và tịch thu. Cháu nhớ rõ, lúc trước, ông từng phụ trách tra khám biên cảnh nơi giao dịch phải không? Chính là sau lại bởi vì có nội gián, mà làm cho người dùng thuốc phiện cho vào cảnh nội. Sau khi điều tra, rốt cục ở cấm tú niên hoa, tra ra được đây chính là người dùng thuốc phiện."

"Đúng là có việc như vậy!"

Ninh Đại Hải nghĩ: "Đó có thể được coi là một biến cố lớn."

"Nghe nói, Hoắc Khải Hàng cũng bị tra được!"

Ninh Đại Hải ánh mắt lóe ra:

"Tại sao đột nhiên nói về cái này?"

"Là do Hoắc gia đã âm thầm nhúng tay vào?"

"Chỉ có thể nói, đây là một âm mưu."

Lời này, chẳng khác nào gián tiếp thừa nhận :

"Hoắc Khải Hàng là bị người ám toán."

Ninh Mẫn không khỏi ở trong lòng thở dài một hơi, sau đó hỏi:

"Ông nội, khi Hoắc Khải Hàng bị dư luận tính của thuốc khống chế, ông có biết vì sao không? "

"Vì sao cháu phải tra hỏi rõ ràng như thế!"

Ninh Đại Hải nhíu mày, vỗ về mèo đen:

"Loại sự tình này, đừng đi lật tẩy. Kiên kị một chút."

Một thứ gì đó, đôi chỉ có thể chôn vùi.

Ninh Mẫn, vỗ vỗ vai Ninh Đại Hải:

"Ninh Trường Quan, cháu đồng ý, nhưng, chuyện này, ta phải lật tẩy.. Cháu hỏi chuyện này, là muốn xác định cô gái kia là ai? Đối lại, ông thực sự có thông tin gì để cung cấp cho cháu không?."

Lời này làm cho Ninh Đại Hải ngẩn người, thảo nào nhìn đứa bé kia rất quen, hóa ra là vì vậy.

Hắn rốt cục nhớ lại:

"Năm đó xảy ra chuyện, ta cũng không rõ ràng. Điều tra viên trực tiếp bắt giữ Hoắc thiếu hít thuốc phiện là người của ông nội, nhưng đã sớm mất vì bệnh tật. Cụ thể tình huống ra sao ông không rõ lắm. Ông chỉ nói A Lăng nói lên quá: Hoắc Thiếu từng bị tiêm một lượng lớn thuốc phiện. Bọn họ tìm được khi thần trí hắn cũng không rõ ràng. Trong phòng đó chỉ còn lại chút dấu vết, nhưng không thấy nữ sinh kia."

"Hoắc gia không điều tra cô gái kia là ai? "

Vì Hoắc Kiến Quốc một mực bảo vệ Hoắc Khải Hàng, nên hắn sẽ không cam tâm mà chịu nỗi oan nhục này

"Họ có điều tra hay không, ông cũng không biết. Ông chỉ biết, cuối cùng điều tra mãi cũng không có kết quả. Việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không."

Ninh Mẫn nghe xong, lâm vào trầm tư.

Năm

Đông Đình Phong đến cửa, nhấn chuông, có nữ giúp việc đi ra mở cửa, dường như nữ giúp việc này là người mới. Đi vào nhà, thấy một thiếu niên ngồi trên sofa, đang cúi đầu đùa nghịch bắt tay vào làm đề, từ cái liếc mắt đầu tiên, dường như hắn vừa nhìn thấy hình ảnh khi còn trẻ con của Hoắc Khải Hàng —— so với Hoắc Khải Hàng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mà hắn đã gặp qua một lần. Thật sự rất giống.

Thiếu niên kia cảm nhận được có người đang nhìn mình, ngẩng đầu, cũng bình tĩnh nhìn lại.

Nữ giúp việc cười nói: "Đây là tiểu băng hữu Ninh Ninh mang đến!"

Đông Đình Phong gật đầu: "Cố Đan!"

"Chú là ai?"

Tròng mắt Cố Đan lộ ra đề phòng, khuôn mặt này dường như nó đã nhìn thấy ở đâu đó, nhất thời có dự cảm không lành, tóc gáy dựng thẳng. "Chồng của dì!"

Ninh Mẫn từ thư phòng đi ra, mỉm cười giới thiệu một cái.

Cố Đan cẩn thận liếc mắt một cái, trầm tư một chút:

"Ba thành? Cháu đã biết. Chú chính là Đông Đại Thiếu."

Hắn làm thao tác trên bàn phím, đôi tay như múa trên bàn phím, màn hình dừng lại ở một trang có gương mặt của Đông Đình Phong.

"Đúng, Đông Đình Phong chính là chồng của dì! Nếu cháu tin dì thì nên tin hẳn!"

Ninh Mẫn nắm tay Đông Đình Phong, mỉm cười.

Cố Đan nhú mi, buông xuống vẻ khấn trương trong mắt.

Đông Đình Phong liếc mắt một cái:

"Không cần lo lắng, Tôi đã điều một số vệ sĩ bảo vệ toàn bộ nơi đây. Bây giờ ở đây rất an toàn."

"Cám ơn!"

Cố Đan nho nhả lễ độ nói lời cảm tạ.

"Ngồi đi, không cần câu nệ."

Đông Đình Phong biểu hiện đích rất hợp khí: "Như thế này, chúng tôi nghĩ muốn mang cậu đi vào thành phố, để kiểm tra toàn diện thân thể, không biết cậu có muốn đi không?"

"Có!"

Cố Đan gật đầu. Hiện tại, nó chỉ có tín nhiệm họ vô điều kiện.

Trên đường đi, Ninh Mẫn có gọi điện thoại nói hết tất cả những gì liên quan đến Cố Đan cho hần nghe, vì thế hần tạm thời hủy bỏ buổi họp với Hoắc Trường An. Nói với Ninh Mẫn:

"Anh muốn lập tức đi ngay, trực tiếp đến thẳng bệnh viện Mai Loan để kiểm tra. Chờ có kết quả kiểm nghiệm, chúng ta lại phân tích tình huống. Cố Đan, trong quá trình kiểm tra, cậu xác định không cần hỏi mẹ?"

"Không cần! Nếu bà ấy biết, chắc chắn sẽ khuyên cháu, không cho cháu đi."

Cố Đan nói:

"Được! Sau bữa trưa chúng ta sẽ xuất phát!"

Sáu

Giữa trưa, 11 giờ 30 phút.

Thủ tịch bí thư Đồng Hồ đi vào văn phòng, hướng Hoắc Trường An báo cáo nói: "Tiên sinh, vừa mới thu được một phần tư liệu, ngài xem."

Một cái để chuyển lên trên, một cái hần đang cầm trong tay.

Chờ xem hoàn này phân số liệu, hoắc Trường An hô hấp tắc nghẽn, đáy mắt lờ lờ tỏa sáng, cùng với tâm trạng không thể che dấu mà mừng như điên.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Khách sạn Kim Đình.

Đông Dạng một bên gọi điện thoại, một bên đi tới vị trí góc chết ở lầu chín.

A Quỳnh là một trong những người bạn của bà, quan hệ không nói đến là quá tốt, nhưng đều là danh nhân, bình thường ít nhiều cũng gặp mặt có chút giao tình. Hơn nữa A Quỳnh lại là người có quan hệ giới báo chí, kết giao với nhau, có lợi ích tốt hơn giao tình thực tế.

Trong thế giới hào nhoáng này, chính thức tìm được một người bạn thật lòng, rất hiếm thấy. Đối với bà mà nói, trong cuộc sống chỉ có hai ba người hợp ý nói chuyện riêng tư, nhưng cũng chỉ là hợp ý, chứ không phải chân thành kết giao. Ít nhất, những người kia chưa bao giờ biết được bà là ai?

bà đã qua cái tuổi không có tâm đề phòng bất cứ ai, mà bà thích giấu tâm tư của mình.

“Ở đây.”

A Quỳnh—Quỳnh Nhan vẫy tay gọi bà.

Đông Dạng thấy được.

“Aizz, cậu là người bạn rộng, sao hôm nay lại hẹn mình ra ngoài ăn cơm vậy?”

Bà hiếm khi cười, ngồi xuống, uống một ly nước trước.

“Mình được nhờ cậu. Có người muốn hẹn cậu ăn cơm, xin hỏi Đông tiểu thư xinh đẹp có thể nể mặt mình một chút không?”

Quý Nhan ăn mặc rất thời thượng, so với tuổi của bà ấy càng trẻ, gương mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn vào cách ăn mặc không đến ba mươi tuổi, kỳ thật bà đã hơn bốn mươi.

“Đàn ông,”

“E hèm.”

Đông Dạng lập tức đoán ra là ai rồi, cũng chỉ có người kia mới có thể khiến bà ấy trở thành cầu nối.

“Xin lỗi, cậu cũng biết mình.”

Đông Dạng không chút khách khí từ chối.

Những năm qua, bà đã bồi dưỡng ra một nguyên tắc.

Nếu vượt qua mấu chốt của sự ciệc, dù lấy súng chĩa vào ót bà, bà cũng không thỏa hiệp.

Quý Nhan rất rõ tính tình của bà, thấy thế nhưng không thể trách, chỉ lắc đầu:

“Này, sao cậu lại cố chấp như vậy? Anh mình đeo đuổi cậu lâu như vậy, người ta tác phong nhanh nhẹn, năng lực lại mạnh, để ý cậu cũng ba bốn năm rồi, vẫn cần không tha, sao cậu lại không động lòng vậy hả?”

Bà lắc đầu cảm thán, một bộ dáng bị thua trận:

“Aizzz, mình nói, bằng không, cậu đồng ý đi... Người đàn ông như vậy, sự nghiệp thành công, lại không đùa giỡn, trên đời này có mấy người.. quan trọng là, người tốt như vậy, thử nghĩ xem, anh mình có rất nhiều chỗ tốt.. Vừa dịu dàng vừa yêu vợ, vợ trước đã chết mười lăm năm, cũng không tái hôn, tuổi lại xứng với cậu. không phải có câu nói như vậy saao: nữ đại tam [ĐH năm 3], ôm Kim Chuyên{cục gạch vàng} ah...”

Miệng Quỳnh Nhan đã có danh tiếng từ lâu rồi, khi nói chuyện luôn là bộ dáng như vậy, khiến Đông Dạng nghe mà da đầu run lên, vội vàng gọi lại:

“Ngừng, ngừng một chút, thu hồi cái lưỡi không xương của cậu lại. Mình đói bụng, gọi món được không..”

“Có thể gọi món, gọi món mắc nhất cũng được. Chỉ một câu, cuộc hẹn buổi tối này, cậu chỉ cần gật đầu là được... Mình nói thật cho cậu biết, trong nhà buộc anh ấy kết hôn, mẹ chồng mình bệnh nặng rồi, cậu liền giúp một chút, khiến lòng bà ấy an tâm được không.. bà ấy vừa ý cậu, .. cậu cũng biết, gần đây nếu mà nhắc tới, nếu anh chồng có thể lấy Đông tiểu thư, bà chết cũng không tiếc.. nhìn đi, mẹ chồng mình có đáng thương không. Mình cũng là phụ nữ, suy bụng ta ra bụng người...”

Quỳnh Nhan ngược lại bắt đầu tấn công qua tình người.

“Này, cậu còn nói nữa, mình sẽ đi đó...”

Đông Dạng vừa nghĩ tới vị mẹ chồng mà Quỳnh Nhan nói, cầm tay của bà, nhìn bà như con dâu lớn, bà chỉ cảm thấy sợ. Người ta là trưởng bối thích, con trai trưởng người ta cũng thích, nhưng bà không thích ah... làm bạn bè là tốt rồi, cần gì phải kết hôn chứ. Không cần đâu.

“Không đi, cậu còn thiếu mình một món nợ nhân tình đó! Hôm nay cậu không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Này, lập tức biến thành uy hiếp rồi hả.

Đông Dạng chỉ cảm thấy huyết thái dương đập mạnh, lần trước đúng là không nên tìm người bận rộn này giúp đỡ, người phụ nữ này, chắc, tính toán chi ly ghê. Nợ nhân tình thì không thể thiếu mãi được.

Bà tròn tròn mắt:

“Hừ, hôm nay bữa cơm này, mình thấy căn bản mình không cần tới.”

“Hihi, đừng vậy mà, đã đáp ứng, đồng ý rồi nha.... Cho mình chút mặt mũi thôi mà...”

“Đã thành. Cứ như vậy đi.. nhưng chỉ là giúp đỡ, cần phải nói rõ..”

Quý Nhan lập tức vui vẻ ra mặt, gọi điện thoại:

“Anh, chị Dạng đã đồng ý, anh tới đi... em đã nói với anh rồi, Quý Nhan mà ra tay, sao mà không bắt được chứ..”

Đông Dạng nghe xong nghiêng răng nghiêng lợi, người phụ nữ này, thật sự nói khoác mà không biết ngượng.

Bà có thể đổi ý sao?

Không được một lát, một người đàn ông phong độ hàm hậu, đi cùng với một người luôn mỉm cười nhưng rất có khí chất hiên ngang, đi tới.

Hai người này, một người là con lớn của Kim thị Kim Hàm, con thứ hai Kim Dự. Quý Nhan là vợ Kim Dự. Mà Kim Hàm là người ái mộ Đông Dạng, một người đàn ông trung niên năm mươi tuổi. Năm tháng đã khiến ông càng có thêm mị lực, tóc vẫn đen như cũ, gương mặt no đủ. Ông thắt cà vạt hoa văn, có vẻ kiêu ngạo.

Kim gia là đầu từ bên ngoài. Trụ sở chính ở Anh quốc, Đông Ngải chỉ là một chi nhánh.. Kim Hàm sinh ra ở Đông Ngải, nhưng lớn lên ở Anh

quốc, vợ ông mất sớm, nghe nói có một đứa con gái, đang ở Anh quốc, hình như là tham gia công tác.

Kim Hàm quen biết Đông Dạng là ở bốn năm trước, sau đó, dần có ý với bà. Vẫn âm thầm theo đuổi, điều này khiến cho Đông Dạng không có cơ hội từ chối.

Có lẽ người đàn ông này hiểu rõ chuyện đó đi.

Tuổi Kim Hàm nhỏ hơn bà vài tuổi, nhưng thành thực, ổn định, tính tình thục thời, khiến người ta cảm thấy thoải mái, làm người rất thục thời, khiến người ta có một cảm giác thoải mái, giữ một khoảng cách nhất định, khiến mối quan hệ của bọn họ cứ như vậy, không gần cũng không xa. Vì bà, mà người đàn ông này đuổi theo tới trong nước.

“Buổi tối tôi đến đón em. Hôm nay là ngày mừng thọ của mẹ. Tiểu Nhan một lòng một dạ nghĩ cho mẹ, muốn cho mẹ vui vẻ, mới nói mấy lời không khách khí, thật sự có chút khiến người ta khó chịu. Em có thể đáp ứng, coi như giúp tôi một ân huệ rất lớn.

Giọng nói của Kim Hàm vô cùng ấm áp. Lúc trước ông cứ do dự không biết có nên hỏi bà hay không, lại sợ bà từ chối, nên không tìm được lý do tốt. Tất cả mọi người cũng đã lớn tuổi. Không thể nào mặt dày mày dạn giống như mấy đứa trẻ.

Đông Dạng vừa nghe, vội vàng nói:

“Vậy tôi phải chuẩn bị một phần quà mới được.”

“Không cần, em mà đi thì đó chính là món quà tốt nhất! Em cũng đừng gò bó quá, ở nhà cũng không có mời ai! Chỉ là người trong nhà thôi! Đơn giản, là chỉ muốn mẹ tôi được vui vẻ.. Em cũng hiểu, năm nay đã qua, cũng không thể hi vọng vào năm mới...”

Đông Dạng nhìn chăm chú người đàn ông dịu dàng chân thành này, trong lòng thở dài: là một người đàn ông không tệ, nhưng bà không có cảm giác với ông ta.

Bà đã chết tâm rồi, dù có thế nào cũng không thay đổi.

“Đến đây, đừng khách sáo, đều là người một nhà không à. Ngồi xuống..”

Câu này của Quý Nhan khiến Đông Dạng lập tức quỳnh lên. Người phụ nữ này hận không thể cưới bà cho anh chồng bà ta mà.

Bà bắt đầu dĩ cũng không so đo với bà ta, đang muốn kéo váy ngồi xuống ăn cơm, đột nhiên nụ cười cứng đờ, không có hân, người hại bà chết tâm, đến nay bà vẫn không có cảm giác gì với đàn ông, trong vòng vây của hộ vệ đi về phía bọn họ, vừa đi, vừa giơ tay, để cho mọi người đừng đi theo.

Kim Hàm cũng quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy rõ người đi tới, vẻ mặt có chút kinh ngạc: Hoắc Trường An—người đàn ông tương lai có thể là người đứng đầu Đông Ngải Quốc, sao lại xuất hiện ở đây?

“Bộ trưởng Hoắc, ngài đến rất đúng lúc!”

Quý Nhan cười một tiếng, đứng lên chào.

Mí mắt Đông Dạng giật giật, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn người phụ nữ kia. Thì ra là do bà ta hẹn tới.

Bà hiểu rất rõ người đàn ông này, trực giác nói cho bà biết ông ta đến đây là vì bà. Nhưng bà không biết là tại sao ông ta phải tìm bà. Nói chung là trong lòng có cảm giác không tốt.

Khiến bà nghi hoặc nhất là: người bà mai này, là muốn làm gì đây?

Thoáng cái mà hẹn hai người đàn ông tới cho bà.

Kim Hàm và Kim Dự đến xuất phát từ lễ phép, cũng là kính trọng, đều nói chuyện với Hoắc Trường An, chỉ có Đông Dạng là mặt lạnh, lúc Qùy Nhan muốn giải thích cái gì thì bà đã nắm chặt tay Kim Hàm, bỏ qua sự tồn tại của người đàn ông này, còn cố tình biểu hiện thân mật với Kim Hàm.

Thân mật như vậy khiến Kim Hàm cảm thấy ngoài ý muốn, không thể không quay đầu lại nhìn bà, ánh mắt có chút lạ. Trước đây, họ không có tiếp xúc thân mật như vậy.

Đông Dạng giả vờ như không nhìn thấy, cười nhạt một tiếng, cầm thon dài tự nhiên hếch lên, trông vô cùng xinh đẹp, giọng nói nhẹ nhàng:

“Đồ ăn ở đây em ăn không thấy ngon gì hết, A Hàm, chúng ta đi nhà hàng khác... chúng ta đi ăn đồ ăn Trung Quốc đi, sau đó rồi đi chọn quà cho mẹ anh. Chúc thọ mẹ anh, em không thể đi tay không được.. em không thể vứt mặt mũi Đông gia được..”

Kim Hàm biết rõ sở thích của Đông Dạng, bình thường bà rất thích đồ ăn ở đây, nhưng giờ lại làm hành động khác thường và nói lời này, sợ là có liên quan đến Hoắc Trường An.

Trong giới, ông cũng rất rõ hai nhà Hoắc Đông không hợp nhau. Nhưng ông không biết nội tình bên trong, mà người trong lòng lại phát tín hiệu như vậy, tự nhiên ông sẽ phối hợp, cười nói:

“Được! Vậy thì đi qua quán Tụ Đức bên kia..”

“Ừ, ở đó, lâu rồi em không có đi.”

Đông Dạng nắm chặt tay người đàn ông này.

Kim Hàm nhìn bọn họ, gật đầu: “Xin lỗi, không thể tiếp được.”

Hoắc Trường An nhìn chăm chú, người phụ nữ này biểu lộ thái độ kháng cự rất rõ ràng, cách nhiều năm như vậy, bà vẫn hận ông, sao lại hận sâu như vậy chứ.

“Đông tiểu thư, tôi là tới tìm em.”

Ông lẳng lặng nói, bình tĩnh mà có phong độ như vậy, khiến ông cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nếu là vào ba mươi năm trước, nhìn tay bà khoác trên tay người đàn ông khác, thì ông sẽ làm gì?

Lạnh lùng cười một tiếng, chạy tới đánh hấn một trận.

Đúng, ông có thể vì bà mà mất khống chế.

“Xin lỗi, tôi đã có hẹn rồi.”

Đông Dạng không có nhìn vào mắt ông, lấy túi xách ở trên ghế, làn nữa kéo ta Kim Hàm muốn đi.

“Đông tiểu thư, giấy tờ này tôi nghĩ em nên xem qua...”

Chân dài của Hoắc Trường An hành động rất nhanh, chặn trước mặt bà, khiến bà phải dừng lại.

“Xin lỗi, trong thời gian nghỉ ngơi, tôi sẽ không nói tới công việc. Hơn nữa, bây giờ hai nhà Đông Hoắc không có giao dịch gì hết.”

“Đây là chuyện riêng.”

Hoắc Trường An nhấn mạnh từng âm tiết, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong ánh mắt có một loại khí thế bà rất quen thuộc.

Ánh mắt này khiến bà nhớ lại cảm giác ba mươi năm trước...

Khi đó, ông nhìn bà, chính là loại nhiệt tình như lửa.

Lòng của bà, không khỏi bị ánh mắt này khiến hoảng loạn.

“Giữa chúng ta không có chuyện riêng gì để nói hết”

“Em nhìn rồi sẽ biết.”

Đông Dạng không nhận.

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

“Không xem, em sẽ hối hận. Đông tiểu thư, chúng ta cần tìm một chỗ để ngồi xuống nói chuyện một chút, mà không phải đứng ở đây đối chọi gay gắt như vậy. Có một vài chuyện đã cách ba mươi năm. Em còn muốn nó tiếp tục sai lầm sao?”

Trong lời nói không chút giấu diếm, khiến mí mắt Đông Dạng giật giật. lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Người sống một đời, chẳng qua chỉ có một trăm năm. Xin hỏi em có mấy năm rảnh rồi mà cứ oán hận như vậy..”

Hoắc Trường An nói, ý nghĩa sâu xa.

Kim Hàm không khỏi nhìn chăm chăm hai người, ông là người đàn ông có kinh nghiệm xã hội rất phong phú, lập tức cảm giác giữa hai người có gì đó---Đông Dạng chưa bao giờ tỏ ra chán ghét một người đàn ông như vậy.

“Xem một chút cũng không sao, sẽ không trì hoãn thời gian chúng ta ăn cơm..”

Ông khuyên một câu, tránh để bầu không khí cứng ngắc.

Đông Dạng vẫn bài xích, nhưng cuối cùng bà vẫn không cự tuyệt, cầm lấy tài liệu đó, rút ra vừa nhìn, sắc mặt bà liền trắng bệch, vội vàng lật xem, lúc này vẻ mặt bà rất kinh ngạc, trong miệng lẩm bẩm:

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Sao ông có thể làm giả tài liệu này để tôi xem hả?”

“Khuôn mặt có thể thay đổi, nhưng những thứ trong lòng cho dù em muốn đổi cũng không đổi được.”

Hoắc Trường An nhìn thẳng vào mắt bà, giọng nói dịu dàng mà trầm thấp.

Loại dịu dàng này khiến mấy người ở đây cảm thấy quý di: Vẻ mặt của bộ trưởng Hoắc quá kì lạ. Bọn họ còn nghe được câu nói của Hoắc Trường An:

“Nếu như em không tin, chúng ta có thể tìm Khải Hàng, kiểm tra lại một lần nữa.”

“Tôi sẽ không tin! Đừng lấy chuyện hoang đường như vậy để dọa tôi, tôi và ông và cả con trai ông không có quan hệ gì cả. Hoắc Trường An, ông nghe cho rõ đây, tôi là Đông Dạng! tôi họ Đông.”

Bà ném tài liệu vào mặt người đàn ông này, rống lên một câu, tiếng giày cao gót hoảng loạn mà lộn xộn.

Hoắc Trường An híp mắt nhìn Kim Hàm một cái, sau đó liền đuổi theo, nhưng khẽ mỉm cười, ánh mắt lóe lóe, bởi vì mừng rỡ.

Không, em không phải họ Đông. Em họ Chung, em là Chung Đề của anh.

A Đề, A Đề..em có biết anh rất nhớ em không?

Ba mươi hai năm, sao em lại nhẫn tâm như vậy, khiến anh chờ lâu như vậy?

Được rồi, được rồi là anh không tốt, sau này anh sẽ khiến em nhìn thấy rõ tấm lòng của anh.

Ông cười, đời người không được như ý, nhưng vẫn còn hi vọng. Ông trời vẫn còn giữ cho ông một cái cửa sổ.

Người yêu và con trai đều ở bên cạnh, sau này ông sẽ không phàn nàn nữa.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Đông Đình Phong và Kiều Sâm đã quên hết ân oán trước kia, khi hân và Ninh Mẫn thông đồng diễn trò, sau khi trở về Ba Thành, hai người từng gặp mặt, cùng uống rượu, nói chuyện suốt một đêm.

Sau lần nói chuyện đó, những hiểu lầm và nghi ngờ của Kiều Sâm cũng tan biến hết.

Tình bạn của người đàn ông vi diệu như vậy đó, một ly rượu, một cái ôm, một nụ cười, sau này bọn họ vẫn có thể cùng nhau.

Cũng chính mấy ngày đó, Đông Đình Phong giúp đỡ Kiều Sâm dọn dẹp sạch sẽ bệnh viện một lần, những người không nên giữ lại, toàn bộ đều đuổi đi.

“...Chuyện chính là như vậy.”

Đông Đình Phong dẫn Cố Đan tới bệnh viện Mai Loan, ở trong phong làm việc của Kiều Sâm nói lại toàn bộ sự việc.

Kiều Sâm vừa nghe đã kinh ngạc và sợ hãi, lập tức sắp xếp cho người lấy máu thử nghiệm, cả quá trình tiến hành rất bí mật.

Cố Đan bị Ninh Mẫn dẫn tới kiểm tra, hân mới lấy mẫu xét nghiệm máu đã mang theo đưa cho Kiều Sâm:

“Còn nữa, cậu hãy giúp tôi một việc, phải chính cậu làm?”

“Chuyện gì?”

“Đây là máu của tôi, Đông Kỳ và Văn Văn, hôm nay cậu hãy giúp tôi kiểm tra xương tủy. Tôi muốn sớm biết được kết quả.”

Kiều Sâm liếc nhìn, nghi ngờ:

“Cậu có ý gì? Cậu hoài nghi kết quả kiểm tra ở Quỳnh Thành sao?”

“Ừm, tôi phải có một kết quả khác để đối chiếu, phải bắt được người kia.”

Kiều Sâm nhận lấy gậy đũa, nói: “Buổi tối tôi làm thêm giờ, kiểm tra giúp cậu.”

“Cám ơn.”

Hắn hơi cười.

Kiều Sâm cũng cười một tiếng:

“Khách khí với tôi làm gì!”

Hai người ngồi trong phòng làm việc nói chuyện phiếm một hồi, trò chuyện không bao lâu thì Đông Lôi tới.

Kiều Sâm nói: “Cố Duy luôn nhìn chăm chăm tiểu Lôi, cậu để ý một chút. Đừng để con bé gần gũi với Cố Duy quá. Lúc trước, tôi thấy vài lần. Hai người nói chuyện rất vui vẻ. Rất có thể hợp ý với Cố Duy kia.”

Hắn có chút áy náy: “Cũng là tôi không tốt, chỉ sợ con bé cố ý muốn chọc giận tôi.”

Hắn cảm giác mình nên có trách nhiệm.

“Tôi đã với với em ấy rồi, con bé nói sẽ chú ý.”

Đông Đình Phong nhú mày: “Quan tâm như vậy? Muốn quay lại sao?”

“Không muốn!”

“Ách, thật vô tình!”

Đông Đình Phong cảm thán.

“Tôi luôn xem con bé là em gái. Nhìn em gái từ nhỏ đến lớn. Cậu cứ nghĩ tới hình ảnh hôn môi với em gái xem, có cảm giác gì hả?”

Cái ví dụ này, thật sự khiến Đông Đình Phong nổi da gà..

Thật sự tình cảm không thể miễn cưỡng.

“Quên đi, nếu cậu không được, tôi chỉ có thể tìm người khác cho con bé. Hai ngày này, tôi sẽ sắp xếp cho em ấy xem mắt... chặt đứt ý niệm trong đầu của Cố gia..”

“Người nào?”

“Thần Thản”

“Người của Thần gia.”

“Ừ.”

“Không tệ. Gia phong Thần gia không tệ. Chẳng qua chuyện của em ấy đã qua, cậu phải tìm hiểu kỹ đối tượng xem mắt, hiểu biết, thành thật..”

Kiều Sâm gật đầu.

Một tiếng sau, Cố Đan lấy kết quả đưa tới trước mặt Kiều Sâm.

Kiều Sâm nhìn, lông mày gắt gao nhú chặt, khuôn mặt có chút vặn vẹo, nhìn kết quả trên tay rồi lại nhìn nhìn Cố Đan, cuối cùng nói:

“Quanh năm cậu ta đều bị tiêm RE và chất kháng RE.”

“Chất RE là cái gì?”

Ninh Mẫn hỏi, không cách nào hiểu được cái danh từ chuyên dụng này.

“Một loại chất cầm dùng để lọc máu. Có thể trị liệu cái tật bệnh riêng, có thể ngăn độc, tê dại thần kinh, không thể sử dụng liều lượng cao. Một khi bị nghiện, tính chu kỳ vừa đến nếu không được tiêm vào sẽ dẫn tới phát bệnh về cơ tim, rất đau đớn. Theo tôi được biết. Loại này ở trong nước là không thể mua được. Nhưng ở nước ngoài thì có một vài chỗ sản xuất ra số lượng không lớn, lúc tiêu thụ cũng có quy định nghiêm khắc. Ở đâu đưa về, cũng có thể điều tra được. Bình thường thì bệnh viện cũng không nhập mấy loại thuốc này. Bởi vì tác dụng phụ quá cao.”

“Về chất kháng RE, thì giống như thuốc giải. Nhưng mấy thứ này trên lý thuyết mà nói hẳn là không còn tồn tại. Năm đó khi chuyên gia phát hiện loại chất kháng sinh này, bởi vì tiếp xúc lâu dài nên bị ngã bệnh, mà chất kháng RE lại còn nghiên cứu, nên chuyên gia liền qua đời. Cho nên cái chất này, thật sự chỉ là một cái tên. Nhưng từ những số liệu này, tôi cảm thấy xuất hiện tình huống như vậy chỉ có một khả năng. Liên tiếp bị tiêm vào, liên tiếp bị phân tích. Cái lịch sử này ít nhất có bốn năm.”

Sắc mặt Ninh Mẫn nặng nề, quả nhiên những người đó cũng có lai lịch rất lớn.

“Cái đó có tổn thương đến cơ thể của nó không?”

“Thương tổn nhất định là có. Mấy loại chat kháng sinh này rất mạnh. Mà nó lại dùng nhiều như vậy, một khi nó ngã bệnh thì những loại thuốc khác sẽ không có hiệu quả gì với hẳn. Ví dụ, cho dù phát sốt cũng dễ dàng lấy tính mạng của nó.”

Kiều Sâm nhìn chăm chú vào cậu bé này, đối mặt với kết quả như vậy mà phản ứng của cậu ta vô cùng bình tĩnh.

“Đứa nhỏ này là con nhà ai? Tôi nhìn thấy giống một người.”

Tất cả những người thấy cậu đều sẽ có cảm giác này.

“Bác sĩ, ngài đừng hỏi tới tôi là con nhà ai. Trước tiên, nói cho tôi nghe một chút, ngài có cách trị khỏi bệnh của tôi không... đây mới là điều quan trọng nhất.”

Ninh Mẫn và Đông Đình Phong cũng nhìn Kiêu Sâm, trong lĩnh vực y học, Kiêu Sâm có quyền lên tiếng nhất, bọn họ hy vọng anh có thể đưa ra một biện pháp trị liệu tốt.

Nhưng hần chỉ nhần mảy, không nói lời nào.

Điều này nói lên, chuyện này rất khó giải quyết..

“Sử dụng RE, lại dùng chất kháng RE tốt nhất. Hai loại này có thể trung hòa lẫn nhau. Một lần hai lần, ảnh hưởng tới cơ thể không lớn. Nếu sử dụng lần đầu tiên, bản thân tôi còn có cách giải quyết các tác dụng phụ do RE. Nhưng loại thuốc này sử dụng thời gian dài, tiêm những thứ thuốc khác vào, hoàn toàn vô dụng. giống như ném đá xuống biển.”

Kiều Sâm nhéo nhéo mi tâm: “Vẫn phải dùng chất kháng RE. Nhưng lần này dùng không thể bị tiêm vào. Chỉ có thể thừa dịp cơ thể nó đang trở mã, hoặc có thể điều trị tốt cho sinh lý của nó. Nếu ở thời kỳ trở mã, tiếp tục tiêm vào thì sẽ tổn thương đến cơ thể nó rất lớn, dẫn đến cả đời không “dục” là nhẹ, nặng thì mất mạng... Cố Đan, lúc bình thường là ai tiêm hai chất thuốc này cho cậu.”

Bệnh được chẩn đoán như vậy, thật sự rất khiến người ta nổi giận. Nhưng, Cố Đan cũng có chuẩn bị tâm lý.

“Là hai người khác nhau. Tiêm RE vào người tôi là một người phụ nữ, thuốc giải độc thì là một lão già đúng giờ đến tiêm cho tôi. Bình thường tôi bị họ trói trong một mật thất, giống như chuột bạch trong phòng thí nghiệm.”

Cố Đan châm chọc cười. sự bắt đắ dĩ này cậu cho là đã che dấu rất tốt. nhưng trên thực tế, nó lại rất rõ ràng.

Kiều Sâm không tiện hỏi rõ đầu cuối câu chuyện, chỉ nhìn bằng một ánh mắt nghi ngờ.

“Hoàn toàn không có biện pháp sao?”

Tâm tình Ninh Mẫn rất nặng nề.

“Không có!” Kiều Sâm nói.

Cố Đan nhìn lên trần nhà, cười một tiếng, hời hợt: “Đây chính là nguyên nhân mẹ tôi đưa tôi về đây. Chu kỳ vừa đến, nếu tôi không được tiêm vào, sẽ chết vô cùn thảm.”

“Phải điều tra ra những thứ kia là của ai!.” Ninh Mẫn nói.

“Dì Ninh, muốn biết những người đó là ai? Chỉ có thể moi từ trong miệng mẹ con. Chỉ cần bắt được người đó, con và mẹ con mới có thể được tự do. Như vậy đi, con gọi điện thoại cho mẹ, để mẹ tới đây. Chúng ta cùng nghĩ biện pháp, moi được tin người kia từ trong miệng mẹ..”

Cố Đa quyết định, vì cuộc sống của mình sau này, chỉ sợ lần này phải tính toán trên người mẹ cậu thôi.

Ninh Mẫn nhìn cậu chăm chú: có can đảm, quyết đoán, cậu bé này rất có dũng khí và cam đảm.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 264

Cố Đan là một người thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng, điều này cùng với kinh nghiệm từ nhỏ của cậu, có quan hệ chia cắt không ngừng.

Một gia đình, người cha có thể cho con cảm giác an toàn vững chắc như núi vậy, mà người mẹ có thể cho con tình yêu thương dịu dàng như nước. nhưng, trong ký ức của Cố Đan, dường như giống như tên của cậu là : cô đơn vậy.

Từ lúc bắt đầu có ký ức, cậu sống ở khu Hàng Gia Hồ Trung Quốc, không tới trường, cũng không có bạn bè, ngược lại chỉ có người đứng giờ tới dạy cậu đọc sách viết chữ. Thậm chí còn để cậu học tập đánh nhau, nhưng đến năm bảy tuổi, cuộc sống của cậu bị khép kín hoàn toàn.

Từ khi học nói, mỗi một tuần sẽ nhận điện thoại của mẹ, thời gian nói chuyện khoảng 20 phút, là chuyện mà cậu vui mừng nhất, cậu và mẹ nói chuyện rất nhiều về những thứ mà cậu học được, tình cảm mẹ con, chỉ được bày tỏ qua đường truyền điện thoại. Hàng năm chỉ có kỳ nghỉ đông hoặc nghỉ hè, cậu mới có cơ hội được gặp mẹ, mỗi một lần mẹ đến, đều sẽ mang cho cậu rất nhiều đồ ăn, đồ chơi tốt.

Gặp mặt như vậy thật sự rất quý giá.

Sau lại, biết chữ rồi, biết được mạng, xem nhiều TV, biết cách mẹ con họ gặp nhau, rất không bình thường.

Tình huống bình thường, là có cha có mẹ có chính mình, một nhà ba người ở cùng một chỗ.

Cậu đã từng hỏi mẹ, vì sao không ở chung? Mẹ nói : Bởi vì mẹ còn phải làm việc.

Cậu hỏi lại: cha con đâu?

Mẹ nói: Con chỉ có mẹ, không có cha.

Cậu biết mỗi người đều có cha có mẹ, mẹ nói không có cha, chỉ có thể là cha từ bỏ bọn họ. Từ đó trở đi, cậu không có hỏi chuyện của cha nữa.

Sau này cậu dần dần lớn lên.

Sau khi nếm trải nhiều khổ sở, cậu mới biết được cậu là con tin của mẹ, hiểu được tiêm vào người mỗi năm một lần, không phải là vắc xin phòng bệnh, mà là cùng trói buộc xiềng xích trên đầu mẹ cậu và cậu.

Mười tuổi cậu bị bí mật đưa về Trúc Quốc, được an bài học trong một trường quân sự. Khi đó trên tay cậu chỉ đeo một cái đồng hồ. Cái đồng hồ này có thể cho người nào đó biết chính xác cậu ở đâu, đang làm gì, ở cùng với ai...

Cậu từng giải mã thoát khỏi sự quản chế của họ. Vì thế, cậu học hành rất chăm chỉ, rất cố gắng luyện tập đánh nhau.

Trước kia, cậu chạy được một lần, giải mã được đồng hồ định vị, kết quả thuốc phát tác, khó nhịn được đau đớn, cậu chỉ có thể gọi điện thoại, cầu cứu bọn họ. Kết cục lần đó cậu bị đánh một trận roi, bỏ đói ba ngày ba đêm.

Cuối năm ngoái, bọn họ còn đưa cậu đến một nơi đáng sợ, huấn luyện thể lực của cậu. Mười bốn năm người đến và đi bên cạnh cậu rất nhiều,

nhưng cậu chưa bao giờ biết rõ lai lịch của bọn họ, cũng không rõ vì sao bọn họ lại muốn quản chế cậu như vậy.

Cuộc sống như thế , rất thống khổ, thực tra tấn con người ta.

Cậu từng hỏi mẹ: “Mẹ, sao chúng ta không thể sống cuộc sống như những người bình thường?”

Mẹ cậu trầm mặc không nói gì rồi nói: “Là mẹ vô dụng, thật xin lỗi Tiểu Đan”

Mẹ là một người phụ nữ, mẹ bất lực trước sự thay đổi của vận mệnh.

Như vậy sẽ do cậu thay đổi.

Hai năm nay, người cậu lớn lên rất cao, tinh thần và thể xác, đều cường tráng. Cậu tin , sớm hay muộn có một ngày, cậu có thể phản kích lại. Hôm trước cậu tìm được cơ hội chạy ra ngoài, nhưng mẹ lại khuyên cậu quay về, bởi vì không quay về , sẽ chết.

Trước khi hai người phụ nữ đó đến, mẹ còn đang giảng giải đạo lý cho cậu, còn có điện thoại của người bên kia gọi tới, muốn cậu ngày mai trở về. Cậu không muốn quay lại đó, khi Ninh Mẫn và Hoành Vi đến, cho cậu hy vọng nào đó.

Nhất là khi tra rõ thân phận của Ninh Mẫn, đặc biệt là hôm nay sau khi thấy thân thủ phi phạm của cô, cậu cảm thấy bước ngoặt của hai mẹ con cậu đã đến.

Ninh Mẫn đưa Cố Đan vào vườn Tử Kinh, cậu ngồi yên vị trong phòng khách. Năng lực thích ứng của Cố Đan rất nhanh, càng không có vẻ gò bó, vào vườn đi dạo xung quanh, sau đó còn cảm khoái một câu bên tai cô

“Vườn này rất đẹp, cổ điển mà còn hiện đại, hòa hợp kỳ diệu.....có một quan niệm nghệ thuật khác”

“Đây là kiệt tác của chồng cô”

Ninh Mẫn hỏi cậu có hứng thú cái gì không? Trưởng thành rồi, cậu muốn làm cái gì?

Cố Đan nghĩ nghĩ: “Bây giờ cháu chỉ muốn có một cái nhà, có thể đến trường bình thường, sau khi về đến nhà, có thể ăn những món ăn mẹ làm, những thứ khác, đều không muốn”

Lời nói này làm cho Ninh Mẫn run sợ một hồi, cái mũi ê ẩm chua xót.

Chuyện này rất đơn giản, nhưng ở trên người đứa nhỏ này lại tạo thành hy vọng xa vời của con người nào đó. Thật đáng buồn a ! bữa tối rất phong phú, Ninh Mẫn tiếp đón cậu rất nhiệt tình, cố gắng tạo dựng không khí gia đình.

Cố Đan rất hay nói, trên bàn ăn nói chuyện cùng bọn họ một hồi lâu. Đương nhiên, Đông Đình Phong cũng thực có năng lực dẫn dắt lời nói của cậu.

Vào đêm, Cố Đan trở về phòng nghỉ ngơi.

Ninh Mẫn cũng lên lầu, tắm rửa, đi ra không thấy chồng đâu, đi vào thư phòng, nhìn thấy anh treo đèn xử lý công việc. Trần Tuy còn chưa về, đang báo cáo một số công việc.

Ninh Mẫn rất áy náy, bởi vì nguyên do của cô, mà thời gian làm việc của người đàn ông này không được bình thường.

Cô không có đi vào, một là vấn đề quần áo, hai là cô không muốn quấy rầy, đóng cửa lại cho bọn họ, trở về phòng, muốn gọi điện cho con gái,

Thư phòng, Đông Đình Phong xử lý xong công việc, lại cùng Trần Tụy trao đổi ý kiến, ngồi trầm tư.

Về Cổ Đan, Cổ Hiếu lộ ra nhiều chỗ quá quý dị. “Chuyện kia, ông cụ hẳn rất rõ ràng!” Trước khi rời khỏi phòng TRần Tụy còn nói một câu như vậy. Sau đó Đông Đình Phong gọi một cú điện thoại về nhà tổ.

Ông cụ còn chưa ngủ, rất nhanh nhận điện thoại.

“Tiểu tử thôi, lại có chuyện gì nghĩ không thông đến hỏi từ điển sống ta đây?”

Đông Đình Phong cười cười, cũng không có quanh co vòng vo , nói thẳng.

“Mười bốn năm trước sự kiện quý thiếu Quỳnh Thành hút thuốc phiện, ông có biết nội tình bên trong như thế nào không?”

Thời điểm đó, anh ở nước ngoài, nên chuyện này anh cũng không rõ. Đông Lục Phúc kinh ngạc, sao lại hỏi đến vấn đề này. Đông Đình Phong kể chuyện hôm nay.

Đông Lục Phúc nghĩ nghĩ: “Chuyện đó Hoắc Khải Hàng bị người ta lập kế, Hoắc phu nhân đã phải dùng biện pháp cứng rắn, mới có thể dẹp yên được vụ này”

“Cô bé kia, là Cổ Hiếu sao?”

“Không điều tra ra”

“Làm sao có thể?”

“Máy theo dõi bị phá hư, cũng bởi vì, sau đó không ai tìm Hoắc gia chịu trách nhiệm, chuyện này không giải quyết được gì, không có điều tra thêm”

“Con nghĩ nếu Cố Chấn biết con gái mình bị khi dễ, ông ấy nhất định sẽ thay con gái ra mặt, Cố Chấn không có bất cứ phản ứng gì, vậy chỉ có thể ông ấy không biết gì? Ông nội ông liên lạc với Mạc Trường Lâm một chút, phương thức liên hệ Mạc Thuận Chi điều tra cho con, Cố Đan này là Mạc Thuận Chi đưa tới, vậy khẳng định chuyện này có liên quan đến Mạc gia.”

“Không đúng, Mạc gia nếu biết trong tay bọn họ có nhân vật như vậy, trình độ khôn khéo của Mạc Trường Lâm lão hồ ly tinh kia, làm sao có thể để cho con trai hần đem người về Đông Ngải”

“Vâng, vậy chỉ có thể là, người trong nước và thuộc hạ của hần thông đồng với nhau”

Đông Đình Phong suy nghĩ. Đông Lục Phúc nói để ông gọi điện thoại hỏi.

Đông Đình Phong “Vâng” một tiếng, đi tắm rửa, đi ra anh lại đi vào thư phòng, còn chưa nhìn đã nhận điện thoại, là của ông nội, ông đọc số điện thoại ông vừa có được, Đông Đình Phong đóng cửa lại, bấm số điện thoại này.

Trong chốt lát điện thoại được kết nối.

“Mạc Thuận Chi”

“Anh là ai?”

Thiếu niên kia vừa nhận, ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

“Cố Đan là cậu mang từ Trúc Quốc đến?”

“Anh là ai?” thiếu niên kia lại lặp lại câu hỏi

“Đông Đình Phong”

“Thì ra là anh, chị tôi đâu?”

Mạc Thuận Chi ngữ khí tương đối không tốt.

“Tôi hỏi cậu Cố Đan là cậu mang đến?”

Ngữ khí của Đông Đình Phong cũng lộ vẻ cường thế. Mạc Thuận Chi bị loại cường thế này áp đảo, vì thế, tức giận trả lời một câu

“Tôi không biết ai là Cố Đan”

“CHính là đứa nhỏ mà cậu mang đến, 14 tuổi cao ráo tuấn tú.”

“Người anh nói là Sam”

Vốn dĩ Cố Đan còn dùng cái tên giả là Sam.

“Đúng, Sam, cậu lấy được từ trên tay ai?”

“Đông Đình Phong , anh cũng không phải là gì của tôi, tôi việc gì phải nói cho anh biết tôi làm thế nào đưa hắn qua đây? Đợi chút, anh có ý gì ,không đúng anh đem Sam làm gì vậy?”

Thiếu niên xé cổ họng hỏi, ngữ khí hung ác, khiến cho người ta cảm giác, lúc cậu nói chuyện , trong mắt phun ra tia lửa .

“Mạc Thuận Chi tôi hỏi cậu một lần nữa, Sam là cậu lấy từ trên tay ai? Việc này rất quan trọng...”

“Tôi không cùng anh nói chuyện, tôi muốn nói chuyện với chị của tôi”

Mạc Thuận Chi bình thường rất ghét cảm giác bí bách gượng ép hỏi này, tức giận ngắt lời.

“A Ninh ngủ rồi”

“Ngủ rồi anh đánh thức dậy cho tôi, đợi một chút Đông Đình Phong vợ anh đã quay về, cứ nhiên muốn chiếm giữ chị của tôi, vậy chị tôi đâu?...nguy quân tử nhà anh, chân đứng hai thuyền.... vợ anh vẫn chưa chết, anh cứ nhiên lừa gạt chị tôi nói cô ấy chết rồi, chỉ tôi một người thông minh khôn khéo như vậy, sao có thể mắc bẫy của anh... Đông Đình Phong, anh cứ chờ đó.... tôi nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của anh..... dám đùa dờn chị tôi, tôi con mẹ nhà anh chết không tử tế..”

Mạc Thuận Chi phần nộ rống lên, cũng không biết vào cái gì, phát ra âm thanh chói tai.

“Làm sao cậu biết Hàn Tịnh còn sống?”

Ánh mắt Đông Đình Phong không khỏi nhếch lên:

“Tôi nói rồi, tôi không muốn cùng anh nói chuyện, tôi muốn nói chuyện với chị của tôi”

Con người này rất kiêu ngạo, hoàn toàn không đem Đông Đình Phong để trong mắt.

Ngang ngược kiêu ngạo. Con trai Mạc gia, một đám đều ngang tàn. Đông Đình Phong đương nhiên sẽ không để tên họ Mạc này đi nói chuyện với Mẫn Mẫn.

“Mạc Thuận Chi, họ Mạc nhà cậu, về sau, cậu tốt nhất đừng có liên lạc với Ninh Ninh, cô ấy hận người nhà họ Mạc,...Mạc Thần Chi đã làm rất nhiều việc tàn nhẫn, cậu hẳn là rất rõ. Cô ấy không biết cậu là người nhà Mạc gia, cho nên lúc cứu cậu cứ nghĩ cậu cùng cảnh ngộ giống mình, nhưng điều này không có nghĩa là sau khi cô ấy biết cậu là người Mạc gia, vẫn có thể coi cậu là bạn cùng hoạn nạn.”

Đông Đình Phong nghiêm chỉnh cảnh cáo, Mạc thị, bây giờ đối với Ninh Mẫn mà nói là một cấm kỵ, không thể nhắc tới.

Mạc Thuận Chi cười lạnh: “Anh là sợ bị tôi làm xấu mặt trước mặt chị tôi, nếu chị tôi biết anh cùng...”

“Câm miệng”

Đông Đình Phong quát lớn.

“Mạc Thuận Chi, cậu nghe đây, cậu đến từ đâu thì quay về đó cho tôi, A Ninh mấy tháng nay, đã bị Mạc Thần Chi hại người không ra người quý không ra quý. Chuyện tới hôm nay, cô ấy vừa mới đi ra từ trong bóng ma ấy, nếu như cậu cảm động và nhớ cô ấy đã từng cứu cậu, cậu nên để cho cô ấy yên ổn một chút, đừng mang đến rắc rối cho cô ấy nữa, nếu cậu dám ở trước mặt cô ấy nói những lời không nên nói, thì sẽ đẩy cô ấy vào địa ngục vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không thể quay trở lại). Nếu cậu thừa nhận người chị này, vì mục đích này, được thôi, phóng ngựa qua đây”

Anh không có cùng Mạc Thuận Chi nói nhiều lời thừa thãi, lập tức ngắt điện thoại, gọi sang số di động của Mạc Nghiêu Chi, trực tiếp ném xuống một câu:

“Mạc Nghiêu Chi, trông nom cho tốt em trai của mình”

“Đông Đình Phong?”

“Đúng, là tôi”

“Thuận Chi, Nó làm gì anh?” tâm tình của Mạc Nghiêu Chi không tốt.

“Anh đang ở đâu?”

“Đông Ngải”

“Cùng một chỗ với Thuận Chi?”

“Ừ vừa mới tìm được nó”

“Vậy thì tốt, trong khoảng thời gian tới, anh nên trông chừng tốt em của mình, tôi không hy vọng nhìn thấy nó xuất hiện trước mặt vợ tôi”

“Yên tâm, tôi sẽ áp giải nó về”

“Vậy thì tốt, nếu không đừng trách tôi đơn phương kết thúc hợp tác giữa hai nhà Đông Mạc”

Mạc Nghiêu Chi nghe xong mỉm cười

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vốn chỉ là một câu nói, nhưng cũng có lúc dùng trên người Đông đại thiếu”

“Mạc Nghiêu Chi, tôi không phải đang nói giỡn”

Anh nói nghiêm túc.

“Được rồi, tôi biết , nhưng , đồng thời , cũng nhắc nhở anh, anh là người làm anh, kiếm tiền mới là quan trọng nhất, hai nhà Đông Mạc vẫn luôn cùng có lợi.”

“Kiếm tiền có nhiều hơn nữa, đối với tôi mà nói, đều chỉ là con số tăng lên trong tài khoản ngân hàng”

“Anh muốn nói, vợ anh đối với anh là quan trọng nhất phải không?”

“Mạc Nghiêu Chi, anh dùng một phần tâm này đối đãi với Hoành Vi như thế nào, tôi cũng dành một phần tâm này bảo vệ vợ mình như thế, nếu chỉ đơn giản suy nghĩ đến cảm nhận của vợ mình, kỳ thật tôi nên sớm kết thúc hợp tác thương mại với Mạc gia các người. Đây chính là biện pháp an toàn nhất”

“Cũng chính là biện pháp ngu xuẩn nhất”

Mạc Nghiêu Chi tiếp tục nói “Người đàn ông có thể chiều chuộng phụ nữ, yêu thương phụ nữ, nhưng cũng phải có sự nghiệp, sự nghiệp của anh, đừng để phụ nữ của anh tham gia hay tiến vào.....điều đó mới là thông minh...”

“Chuyện đều như cá và tay gấu, trên đời này ít có, Mạc Nghiêu Chi, tôi không hy vọng, tương lai chúng ta trở thành kẻ thù, cho nên, hãy quản em anh cho tốt, xem anh trai của anh, chúng tôi có thể phát triển hạng mục hợp tác đó rất tốt,...bây giờ nếu như tôi rút vốn đầu tư.... hai bên tôi và anh đều không tốt”

Lời nói này dẫn đến tiếng cười ha ha của Mạc Nghiêu Chi. Như nghe truyện cười trăm năm mới nghe một lần, âm thanh cười đến phát run.

“Yêu giang sơn càng yêu người đẹp có phải không? Thật không nhìn ra, Đông thiếu lãnh huyết là vậy, thật động tình rồi, cư nhiên xuất thần như vậy rất nhanh mất đi lý trí”

Đông Đình Phong néo lông mày, để hắc cười đủ, rồi mới chuyển đề tài

“Còn có một chuyện tôi muốn hỏi cho rõ ràng chút, Hàn Tịnh không chết, cô ấy đã trở lại, hiện đang được chăm sóc, chuyện này là bí mật, nhưng sao em trai yêu quý của anh lại biết, điều này có phải liên quan người mà em trai anh đưa đến không? Trước kia thân phận Tịnh Tịnh và Ninh Mẫn bị tráo đổi, là Mạc gia các người làm sao? Chuyện cướp máy bay đó, rốt cuộc là người của Mạc Thần Chi làm hay là Mạc Trường Lâm làm?”

“Tuyệt đối là người của MẠC Thần Chi làm, về chuyện tráo đổi thân phận, tôi cũng vừa mới biết không lâu, bằng không tôi đã không xuất hiện ở Đông Ngải quốc đem Thuận Chi người có lòng tốt này nhưng lại làm chuyện xấu bắt trở về.... đúng rồi vừa vặn tôi cũng nghĩ ra một chuyện, anh giúp tôi đi thăm dò một chút”

“Chuyện gì?”

Đông Đình Phong mấp môi.

“Hàn Tịnh và Ninh Mẫn có phải là chị em song sinh hay không? Bằng không sao hai người có thể giống nhau đến vậy?”

Đông Đình Phong ngồi trên ghế làm việc, chuyển động con chuột, so sánh ảnh của Ninh Mẫn và Hàn Tịnh.

Các cô ngoài nụ cười có một chút yên tĩnh, một chút long lanh, khí chất lộ vẻ u buồn, một chút vui tươi, ngoài ra thật không thể dựa vào diện mạo để tìm ra sự khác biệt của các cô. Lúc còn nhỏ như vậy, sau khi lớn lên cũng như vậy.

Mà quan trọng nhất là, hai người này không chỉ có cùng nhóm máu, mà phôi hình tửu sống cũng thành công.____

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Mấy ngày nay, anh đã cho người lén điều tra chuyện này, cuối cùng cho rằng ngoài chị em sinh đôi ra thì không có lý do nào hợp lý để giải thích cho hiện tượng giống nhau này. Hơn nữa cha mẹ vợ cũng đã xác thực nói Ninh Ninh có một người em gái bị thất lạc nhiều năm trước, cho nên, không khó để tưởng tượng, Ninh Ninh và Tịnh Tịnh có quan hệ gì.

“Anh quan tâm như vậy làm gì?”

Anh không có trả lời

“Chuyện này, vô cùng quan trọng.... về phần nguyên nhân, đợi tôi điều tra rõ ,sẽ nói cho anh biết tình hình cụ thể”

Đông Đình Phong chớp chớp mắt cũng không lập tức xác thực suy đoán của anh ta là chính xác. Còn về chuyện Ninh Ninh không phải con đẻ của Ninh gia. Anh cũng không đề cập với cô, bây giờ anh sẽ không nói cho người khác biết bí mật này.

Hai người không có nói chuyện nhiều, cúp máy.

Đông Đình Phong để điện thoại trên mặt bàn sách, tay di con chuột, nhìn hình ảnh trên màn hình, hít sâu một cái, tâm tình rất lâu không thể bình tĩnh được.

Lúc này trong lòng anh, có một cảm giác bất an, quán nhiễu anh không thể yên lòng.

Họ Mạc có chút phiền, có chút sợ hãi, anh cảm giác Mạc Thuận Chi kia như quả bom hẹn giờ, tùy thời gian địa điểm, nó đem cuộc sống của anh nổ tung thành một cái lỗ, vậy sẽ mặc anh sửa chữa như thế nào cũng không sửa được ngôi sao đã tắt. Sẽ phá bỏ sự cân bằng thế giới của anh.

Từ nhỏ anh đều nắm giữ tất cả, nhưng từ khi gặp Ninh Mẫn, có quá nhiều chuyện không thể khống chế được, chỉ cần chuyện liên quan đến cô, anh sẽ mất bình tĩnh. Sẽ bị các nhân tố ngoại cảnh tác động tâm lý của mình, cũng làm anh mất đi năng lực phán đoán chuẩn xác.

Bình ổn một chút anh quay về phòng.

Trong phòng, đèn sáng, ngọn đèn mờ lung, anh đi chân trần, dẫm lên thảm trắng như tuyết, đi vào yên lặng không một tiếng động, lẳng lặng đứng ở đầu giường, nhìn Ninh Mẫn nằm ở trong chăn, đầu tóc xõa ra gối lên cái gối màu đỏ, hai tay đan vào nhau, rất yên tĩnh, nhắm mắt, cũng không biết là đang suy nghĩ hay đang ngủ, trên gương mặt xinh đẹp, hai cánh môi đỏ au. Đại loại trong phòng rất ấm áp.

Anh nhìn, cô ngọt ngào như vậy, thả lỏng cơ thể, tư thế ngủ lười biếng, bên môi liền hiện ra một nụ cười, trong lòng không kiềm chế được, nhẹ nhàng ấn xuống.

Nhìn xem, cô dâu của anh, đẹp như vậy, đang trên giường của anh cũng bá đạo không chút khách khí, ừm, không, là giường của bọn họ, hình ảnh ấm áp bao nhiêu, vậy cũng không muốn tưởng tượng ra những điểm xấu tương lai. Đều bị phai mờ.

Gần nhau như vậy, tình cảm chủ yếu của con người về sau bọn họ sẽ không bị ai phá vỡ. Anh sẽ giữ gìn bảo vệ chặt chẽ.

Vén chăn lên , anh chui vào nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Cô lập tức mở mắt, nhoẻn miệng cười, vô cùng xinh đẹp, đôi tay mềm mại ôm lấy anh, còn hôn anh một cái.

Anh vì thế mà cười càng sâu, tâm, như bị nhét đầy cái gì đó, trong cuộc sống, yêu thương lẫn nhau, từ trước cho tới giờ, chuyện này khiến cho người ta vui vẻ mà hạnh phúc, điều đó khiến người ta thoải mái.

“Sao còn chưa ngủ?”

Đông Đình Phong hôn một cái.

Cô lười biếng tiếp nhận chờ hôn xong, mới trả lời

“Không ngủ được, vừa mới gọi điện thoại...”

“Gọi cho ai?”

“Văn Văn, Tiểu Kỳ, còn có...”

Tay cô xuyên vào trong tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái của anh, vuốt ve: “Còn có Hoắc Khải Hàng, em bảo anh ấy ngày mai tới đây một chuyến, anh ấy bảo vừa đúng lúc, anh ấy cũng muốn đến thăm chúng ta, ...ngày mai Cổ Đan có thể nhìn thấy anh ấy, Cổ Hiếu cũng tới, em nghĩ đây là lúc để anh ấy biết, ... Hoắc Khải Hàng phải chịu trách nhiệm thuộc về anh ấy.”

Đông Đình Phong thu lại nụ cười, nhíu lông mày.

“Bây giờ Cổ Hiếu là vợ hợp pháp của Na Dĩnh”

Ninh Mẫn thu lại nụ cười: “Cổ Hiếu không yêu Na Dĩnh”

“Hoắc Khải Hàng cũng không yêu Cổ Hiếu”

Người mà người đàn ông kia yêu là người phụ nữ đang dựa trong ngực anh.

“Có trách nhiệm, anh ấy nên chịu trách nhiệm, nói thí dụ như, đối với Cố Đan, nếu có trách nhiệm anh ấy không sợ không có cách chịu trách nhiệm..”

Đông Đình Phong hôn lên trán của cô, nói thật, anh không thích cô hứng thú nghiên cứu chuyện này. Ninh Mẫn sao có thể không rõ, thật lâu mới nói

“Em biết, chuyện tình cảm, không có cách nào miễn cưỡng được, hôn nhân càng không thể chiều theo, chỉ khiến hai người đau khổ”

“Cho nên chúng ta không nên trông mong quá nhiều, cho dù tính ra Cố Hiếu từng vì Hoắc Khải Hàng mà sinh Cố Đan, Hoắc Khải Hàng cũng không có khả năng vì Cố Đan mà cưới Cố Hiếu, điều đó không phải là kết thúc đời người bất hạnh của Cố Hiếu, mà chỉ đem bọn họ cùng nhau đau khổ đến chết.”

Ninh Mẫn nhắm mắt, hít một hơi nặng nề không có nói tiếp.

“Mỗi người đều có đường mà mình phải đi, chúng ta có thể phơi bày chân tướng sự việc, nhưng đừng nỗ lực muốn đi ảnh hưởng bọn họ, chuyện này đối với Hoắc Khải Hàng mà nói, là một chuyện vô cùng đau khổ.”

Ninh Mẫn trợn mắt, gật đầu : “Vâng, em hiểu”

Anh hôn lên trán cô, cùng chui vào trong chăn, xoa xoa mặt cô, lại một lần nữa bày ra nụ cười ấm áp

“Tốt lắm, đem phá hư tâm tình chuyện kia của em lôi ra cho anh, em tâm sự nặng nề sẽ ảnh hưởng tới tâm tình bảo bối, em là phụ nữ có thai, cần phải giữ tâm trạng bình thản, làm một người mẹ mang thai vui vẻ, mới là việc quan trọng nhất của em”

Cô bị sự dịu dàng của anh cuốn hút, cũng cười, trong lòng ấm áp, có người đàn ông có thể dựa vào, thật tốt.

“Vâng, mấy ngày nay, bảo bảo rất ngoan....ngày đó thấy em nôn thành bộ dạng như vậy, thật khiến anh lo chết đi được”

Bàn tay to lớn của anh, chậm rãi dờ xuống, xoa bụng cô. “Anh lo lắng cái gì?”

Cô tò mò hỏi.

“Người phụ nữ mang thai thật rất vất vả, anh không ngờ em chịu khổ, hết lần này tới lần khác muốn em sinh con cho anh....tâm tình này, thật sự mâu thuẫn kịch liệt, ... ăn, sinh xong đứa này, không quản là trai hay gái, chúng ta sẽ không sinh nữa, một đứa là đủ rồi.”

Một cái hôn nhỏ dờng trên mặt cô.

Cô nở một nụ cười, người phụ nữ mang thai được người đàn ông chiều chuộng là người phụ nữ hạnh phúc nhất.

“Kỳ thật vẫn tốt, người phụ nữ phải trải qua những thứ đó, thì đời người mới viên mãn”

Cô nắm lấy tay anh, cùng anh cảm nhận đứa trẻ, tuy rằng bây giờ, nó còn rất nhỏ bọn họ không thể cảm nhận được, nhưng loại trải nghiệm này, tuyệt đối là tốt đẹp.

“Ninh Ninh”

Anh đột nhiên cúi đầu kêu một tiếng, rất xúc động

“Vâng?”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy đáy mắt anh có lời muốn nói, mặt được anh nâng trong lòng bàn tay, như trân châu tuyệt thế.

“Làm sao vậy?”

Anh chợt lại gần, ở bên tai cô nói lời tâm tình một câu một câu, thật buồn nôn.

Cô cắn môi cười ha ha, loại tâm tình không vui lúc này rất nhanh tan thành mây khói

Tối đó Đông Dạng vẫn tham gia tiệc rượu Kim gia, thật đúng là chỉ có họ hàng thân thích với gia tộc Kim gia mới tham gia, đầy hai bàn, trưởng bối một bàn, văn bối một bàn.

Bà Kim trạng thái tinh thần rất kém, nhưng trên mặt bà vẫn nở nụ cười, nhìn thấy Đông Dạng kéo cánh tay con trưởng đi đến trước mặt bà, con mắt đang cười híp lại thành một đường, nhiệt tình hỏi con trai.

“A Hàm à, con rút cuộc đem Đông nha đầu về nhà, đây không phải đại biểu chuyện vui kế tiếp a.... mẹ trong lòng mong ngày này cũng đã trông mong nhiều năm rồi, nếu có thể nhìn thấy các con kết hôn, mẹ chết cũng nhắm mắt,....”

Kim Hàm cười liếc Đông Dạng, thu hết vào trong mắt nét xấu hổ của cô.

“Kết hôn cũng không phải chuyện nhỏ, mẹ con còn chưa cầu hôn đâu”

Đông Dạng nghe đau đầu cực kỳ.

Người này khó hiểu cũng thôi đi, lại còn có ý tưởng cầu hôn, điều này không thể được.

“Cái này rất dễ, bây giờ liền cầu hôn a....chuyện tốt thành đôi, mẹ cho con biết, mẹ ngay cả nhẫn đính hôn cũng lựa chọn được rồi, trước kia, mẹ để cho Tiểu Nhan chọn, Tiểu Nhan , tiểu Nhan... mau mang ra đây”

“Đến đây, đến đây, mẹ đừng vội, con dâu trưởng của mẹ, trốn không thoát”

“Mẹ sao không vội, A Hàm độc thân suốt mười mấy năm nay....đến đến đây, A Hàm, con xem cái này thật đẹp,..... con mắt của tiểu Nhan không tồi”

Bà Kim rất thân thiện, trước tiên gọi con dâu nhỏ tới.

Quý Nhan , lập tức cười hớn hở đưa cái hộp nhung tơ lụa cho lão phu nhân Kim.

Bà cụ mở ra cười tủm tỉm, một chiếc nhẫn kim cương bạch kim bỗng nhiên xuất hiện trước tầm mắt Đông Dạng, dưới ánh đèn, chiếc nhẫn chột lóe sáng, thiếu chút nữa mù mắt cô.

“Tiểu Dạng, con đừng trách móc nha, theo lý thuyết thì nhẫn đính hôn phải là đàn ông mua cho phụ nữ, không tới phiên bà cụ này nhúng tay vào. Đối với ta thật sự rất vội a, Lăng tiểu tử nhà ta rõ ràng là hợp ý con, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài, cứ không nóng không lạnh như vậy làm sao được. Nên biết tuổi của các con cũng không còn nhỏ, không giống như bọn trẻ còn có thời gian chơi đùa, các con nên biết trân trọng lúc này , nếu thành, đời người sau này, hai người hưởng thụ nhiều hơn, công ty có thể giao quyền lại cho cấp dưới, đi ra ngoài một chút, mở mang kiến thức nhìn ngắm phong cảnh các nơi, giống như ta và ông già nhà ta vậy, đã từng đi qua 188 quốc gia, cùng nhau làm bạn trôi qua những tháng ngày, là quý giá nhất. Con người ấy à, đều sẽ già, không phải bệnh tật, thì cũng chết già. Chờ đến khi một nửa kia của con đi rồi, còn có thể giữ được đúng khí sống tiếp, cũng chỉ có những hồi ức này, và những bức ảnh đó, cho nên đừng để cuộc đời của mình trôi qua lãng phí, đến khi đầu tóc đã bạc mới nhận ra cuộc đời mình không hề có ý nghĩa,.... oán hận biết bao, tiếc nuối biết bao....”

Bà cụ dắt tay Đông Dạng đem nhẫn kim cương đưa cho con trưởng, ý bảo con trưởng cầu hôn.

Kim Hàm không nghĩ đến mẹ sẽ dùng chiêu thức này, cuối cùng cũng hiểu Quy Nhan vì cớ gì mà đi ép Đông Dạng tham gia bữa tiệc này. Thì ra tất cả đều là kế sách của mẹ chồng nàng dâu tỉ mỉ bày ra.

Ông vô tình đã làm khó Đông Dạng, đặc biệt là chuyện sau khi trải qua bữa trưa hôm đó, ông cảm giác giữa Đông Dạng và bộ trưởng Hoắc có quan hệ tế nhị, là bản thân mình không nên chen chân vào, lúc đó, sắc mặt của Đông Dạng khó coi như thế, sốt ruột tức giận cùng đến đem phần tài liệu kia vứt lên mặt bộ trưởng Hoắc, hành vi suồng sã như thế, bộ trưởng Hoắc không tức giận, có thể thấy quan hệ bất thường như thế nào.

Nhưng buổi tối hôm nay ông lại dẫn Đông Dạng về nhà. Vì yêu thích.

Giờ phút này ông có chút đam lao phải theo lao.

Tay kia cầm hộp nhưng, ông nhìn Đông Dạng, tim đập mạnh, thật sự có thể trước mặt mọi người, quỳ xuống mặt đất, Đông Dạng há hốc mồm

“A Dạng, anh biết hôm nay làm như vậy có chút không hợp thời, nhưng anh vẫn muốn mượn cơ hội mà mẹ anh đã tạo cho anh, bày tỏ với em, bất luận em chấp nhận hay không chấp nhận, anh đều muốn nói một lời, bằng không về sau anh nhất định sẽ hối hận”

“A Dạng chúng ta đều là những người có tuổi, đời người có mấy năm tuổi, cũng xem như nhìn thấu sự đời, lúc còn trẻ chúng ta đều trải qua điên cuồng, tuổi tác dần lớn, chúng ta trầm ổn, chỉ mong có một gia đình ấm áp. Nhà đối với bất cứ người nào mà nói, đều là bộ phận cấu thành quan trọng nhất”

“A Dạng, vợ anh mất sớm, em cũng biết, mấy năm nay anh vừa làm cha vừa làm mẹ, vẫn không có tính tới chuyện kết hôn, một là sợ có một người mẹ kế sẽ làm con gái duy nhất của anh chịu ủy khuất. Hai là cũng không có gặp được người phụ nữ khiến anh động lòng, mãi đến khi gặp em, anh mới có ý niệm tái hôn trong đầu, mấy năm nay anh vẫn luôn muốn cùng em tiến

thêm bước nữa, không chỉ là bạn bè, mà còn muốn làm người bầu bạn với em nửa đời sau”

“Cuộc đời của chúng ta cứ từng bước từng bước đi vào ánh chiều tà, bọn họ đều nói ánh chiều tà vô hạn, anh cảm thấy, ánh chiều tà nếu thường thức một mình, có thể khiến người ta cảm nhận chỉ có lạnh lẽo và cô đơn, có người bầu bạn thì sẽ không giống”

“A Dạng không biết anh có vinh hạnh này không. Trong tương lai, cùng nắm tay em đi khắp năm châu bốn bể, cùng chụp những cảnh chiều tà tuyệt đẹp, để tương lai hai ba mươi năm của chúng ta, sẽ muôn màu muôn vẻ....”

Gò má Đông Dạng nóng lên, sống cả đời, đây là lần đầu tiên được cầu hôn__ lòng bà có chút rối loạn.

“Cô Đông, cô đồng ý cha con đi....cha con người đàn ông một lòng như vậy, Đông Ngải thiếu đáng thương, cô xem, con này, cũng đã lớn, có cuộc sống của chính mình, cô không cần phải lo lắng làm mẹ kế của người khác làm không quen, sau này a, cô chỉ cần cùng cha con sống thế giới của hai người, lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, hai người cùng nhau uống trà chiều, nói chuyện, đưa con riêng là con tuyệt đối không thành gánh nặng cho hai người...”

Người nói chuyện là Kim Bích Tỉ con gái của Kim Hàm, 22 tuổi sống ở nước Anh gần đây bà nội bị bệnh mới trở về, đã đi làm, một cô gái trẻ vóc dáng xinh đẹp nhu thuận

“Lấy anh ấy , lấy anh ấy...”

“Nhận lời đi, nhận lời đi...”

Bốn phía xung quang vang lên âm thanh ồn ào người Kim gia.

Đông Dạng đỏ ửng cả mặt, có chút không biết làm sao với người đàn ông đang quỳ trước mặt.

Ở nước Anh, bà đã sinh bệnh, hai lần uống rượu, đều là lúc bản thân bất lực nhất, bà nghĩ đến người đàn ông này. Không sai, người đàn ông này chăm sóc người ta thật chu đáo, cẩn thận. Không giống như Hoắc Trường An, quý thiếu gia tính khí đặc biệt. Chỉ có bà chăm sóc ông ấy, nhưng bà chưa từng nghĩ tới sẽ gả cho ông ấy, đồng thời có chút mê luyến hữu tình của hẳn__ đương nhiên, phần hữu tình này, người đàn ông này xem ra, cũng không phải là hữu tình.

Người đàn ông này đối đãi phụ nữ rất tốt, đều vì quý mến.

“Kim Hàm.....em.....em phải suy nghĩ một chút”

Bà ấp a ấp úng, tuy không thẳng thừng từ chối, chừa cho ông chút mặt mũi, cũng kiêng nể tâm tình của lão phu nhân Kim

“Được, vậy nhận nhẫn trước, thời gian ba ngày có đủ không.....đợi em suy nghĩ xong, rồi đeo nhẫn lên, nếu em cảm thấy không hợp lúc ấy đem trả anh...”

Kim Hàm đem hộp nhẫn để trong tay bà.

Lần cầu hôn này không có kết quả.

Tàn tiệc Kim Hàm đưa Đông Dạng về biệt thự, không tiến vào, xe dừng ở cửa. Lúc xuống xe, Kim Hàm cười đưa bà vào.

“Cảm ơn em đã giữ mặt mũi cho anh, anh biết đưa chiếc nhẫn kia cho em thật khó xử....bây giờ em có thể trả nó lại cho anh”

Kim Hàm thật phong độ, cũng biết vừa rồi Đông Dạng giữ mặt mũi cho ông. Đông Dạng nghe xong cúi đầu tìm nhẫn trong túi nhỏ, vốn muốn

mượn bậc thang này để trả lại, nhận thấy thật sự không thích hợp.

Đột nhiên ánh mắt bà chuyển động, đem chiếc nhẫn ở trong hộp lấy ra, đeo vào chính ngón tay ngọc của mình,

“Em nghĩ kỹ rồi, em đồng ý cưới, vậy em liền gả, sau kết hôn, chúng ta sẽ là một cặp thần tiên quyến lữ (bạn bè thân thích) đi du lịch.”

Sự biến hóa này làm Kim Hàm bất ngờ, ông thực sự không nghĩ tới :bà làm sao có thể trong một lúc đột nhiên thay đổi chủ ý. Ngay sau đó bà kéo cánh tay ông nở nụ cười tươi đẹp làm sao.

“Vào bên trong ngồi một lát đi”

Ông giật mình một cái, bị động để bà kéo vào.

Lúc đi qua cửa lớn, ông quay đầu theo hướng ánh mắt bà vừa liếc qua, phát hiện cách đó không xa ở chỗ đậu xe ngã ba đường, có một chiếc xe việt dã màu đen, nhìn qua biển số xe, ông lập tức biết được là ai.

Đấy chính là xe của Hoắc Trường An.

Cùng lúc đó, trong phòng điều khiển giám sát có một người đi ra, chiếu đèn vào mặt ông, không hơn không kém chính là Hoắc Trường An.

Ánh mắt của ông lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ đi vào biệt thự

Đêm đó Kim Hàm ngủ lại ở biệt thự, mà Hoắc Trường An ở bên ngoài rút từng điếu thuốc hút.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 266

Sau khi ăn sáng xong, tâm tình của Đông Dạng vẫn hốt hoảng.

Kim Hàm lặng lẽ nhìn, người phụ nữ này đeo nhẫn của ông, nhưng trong lòng lại không có ông. Theo đuổi bốn năm, ông vẫn không nhìn thấu được bà.

Ngũ tiểu thư nhà Đông gia, cũng đã 30 tuổi, không kết hôn, không lấy chồng, không sinh con không nhận nuôi. Người bên ngoài đối với chuyện này rất tò mò.

Có lần, Đông Dạng từng bị người ta đồn là người bị đồng tính luyến ái, bởi vì trong cuộc sống của bà bạn bè phần lớn đều là người đồng tính.

Cũng có người nói người phụ nữ này là người đá, bởi vậy mà không có ý định kết hôn.

Kim Hàm biết bà không phải là người đồng tính, cũng không phải là người đá, mà bị người ta làm tổn thương, từ đó lại không thể đi ra khỏi đoạn tâm lý thất bại đó. Thời gian 30 năm bà đi tìm những người khác, vô dụng, bà vẫn không thể xóa bỏ được người trong lòng mình. Một lần lại một lần thất bại, bà đóng chặt trái tim mình, cứ như vậy bà nhấm nháp vị đắng của rượu do chính tay mình ủ, trong cuộc sống vẫn không có người đàn ông nào.

Toàn bộ đều là ông sau lần thứ hai đi tìm được, mượn rượu dãi bày tâm lòng với ông.

Một lần bà khóc nức nở, đến khi tỉnh lại đều quên sạch, còn chột dạ hỏi ông : bà có làm chuyện gì quá đáng không. Ông chỉ cười không nói gì lại nhớ kỹ về yếu ớt của bà, một lòng cứ như vậy bị chiếm đóng.

Ngày hôm qua nhìn thấy bà khác thường như vậy, ông nếu vẫn náo loạn không rõ ràng một chuyện, vậy những năm qua ông sống quá vô dụng.

Chính là ông không hiểu, bà làm sao cùng Hoắc Trường An có khúc mắc gì?

Người đàn ông kia không cần nói về công trạng chỉ ở đời thường, cũng họa tâm si tình (yêu đương lãng nhãng) hẳn không phải là bà đã từng thích hay hâm mộ người có tài đó.

Nhưng trên đời này không phải chuyện nên như thế nào có thể như thế ấy.

“Ăn sáng xong, anh đi làm đi”

Đông Dạng cơ hồ chưa có ăn cái gì:

“Em có chút đau đầu, muốn ngủ thêm chút nữa, ngày hôm qua ...cảm ơn anh....”

Bà nói đau đầu, ông liền ở lại cùng bà, không có rời đi một người ngủ giường một người ngủ sofa, cùng chung một phòng.

“Cảm ơn anh, khách khí như vậy làm gì? Rất xa lạ. À anh còn tưởng rằng hôm nay em sẽ dẫn anh về Ba Thành”

Kim Hàm như cười như không. Đông Dạng ngẩn ra. Kim Hàm lại cười.

“Chẳng lẽ em đồng ý đeo chiếc nhẫn kia không có ý gì sao? Chỉ là muốn mượn dùng một chút, quay đầu lại vẫn muốn trả cho anh”

Viên kim cương lóe sáng màu xanh nhạt trên ngón tay, mẹ của ông vì muốn cưới cô con dâu này nên đã tốn rất nhiều tiền. Như vậy cũng tốt, anh em chỉ cần dùng tâm suy nghĩ.

Đông Dạng cúi đầu nhìn, kinh ngạc một chút, ngón tay và nhẫn rất cân xứng, nhẫn khiến ngón tay đẹp hơn. Tâm tình của bà thực phức tạp, ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông này, thật nghiêm túc suy nghĩ một chút.

“Anh thật sự muốn cưới, em gả cho anh cũng không ngại, chỉ là kết hôn, chúng ta liền rời khỏi Đông Ngải, về sau có nguyên nhân đặc biệt, chúng ta sẽ không quay về”

Đột nhiên bà hạ quyết tâm như vậy.

“Em xác định là em bị kích động mà hành động như vậy?”

Kim Hàm không mừng như điên, ông bình tĩnh hỏi, ông muốn toàn tâm toàn ý, chứ không phải ủy khuất cầu toàn.

Đông Dạng nhắm mắt, tay vẫn vờ chiếc nhẫn kia, hiểu được ông đang nói gì

“Không phải”

Ngưng một chút lại nói: “Em muốn dẫn anh về, ngay chiều nay, chút nữa em sẽ nói chuyện với cha”

“Thật sự?” Kim Hàm ánh mắt sáng ngời, thấp giọng hỏi.

“Thật sự” Bà mở mắt cười. “Em nghĩ em nên để mình gả đi rồi” đỡ phải có người hiểu lầm. Dùng điểm tâm xong, bà tiễn Kim Hàm ra xe. Xe của ông đêm qua vẫn đỗ ở ngoài cửa biệt thự.

Đến cửa hai người đèn nhìn thấy xe của Hoắc Trường An dừng ở phía trước. Kim Hàm thần nhiên thoáng nhìn, quay đầu nhìn thấy sắc mặt tái

nhọt của bà.

“A Dạng...” ông cúi đầu gọi

Đông Dạng trả lời: “Vâng”

“Bạn trai có phải có thể hôn bạn gái đúng không?”

Ông giở trò lưu manh trêu chọc một chút. Đông Dạng ngẩn ngơ, người đàn ông này đã ôm bà trong ngực, dịu dàng hôn lên trán bà.

Nụ hôn này làm mặt bà đỏ ửng____

Rất lâu rồi không có thân mật nam nữ như vậy, cả người bà không được tự nhiên, nhưng bà rõ ràng nếu đã đồng ý kết hôn, như vậy rất bình thường. Trừ chỗ, về sau bà phải đối mặt với một việc thân mật hơn nữa, cái hôn này ngay cả đùa giỡn cũng không tính. Chuyện giữa nam và nữ, bà không phải chưa từng trải qua.

“Quay về ngủ đi, buổi chiều anh sẽ qua đón”

Ông không nỡ buông ra, cứ ôm như vậy, thường thức vẻ ngượng ngùng của cô gái kia hiện lên trên gương mặt được chăm sóc rất tốt của bà. Đã từng là hy vọng xa vời của ông.

“Vâng”

“Anh đi nhé”

“Vâng”

“Em không phải cũng nên hôn lại anh một cái chứ?”

Bà thôi cười, đối mặt với ánh mắt tha thiết kia, bà cắn răng, kiễng chân, cuối cùng đặt trên mặt ông một nụ hôn, dịu dàng nói: “Đi thôi”

Kim Hàm rất hài lòng, mở cửa xe, vào xe, quay xe rời đi.

Đứng ở trong gió sáng sớm rét run, Đông Dạng vuốt ve gương mặt nóng bừng của mình, nhìn theo sau xe đã đi ra xa, không nhìn chiếc xe việt dã đồ bên kia, xoay người đi vào biệt thự. Hoắc Trường An ở phía sau gọi lại

“Chúng ta cần nói chuyện”

Âm thanh khàn khàn của một đêm không ngủ.

“Thật xin lỗi tôi và ông không có chuyện gì để nói”

Bà bước đi rất nhanh, bước qua cửa phòng bảo vệ, vội xoay người, dơ nhẫn kim cương trên tay lên

“Thấy hay không, tôi muốn kết hôn, Hoắc Trường An, mời ông cách xa tôi ra..... còn nữa, lời của ông nửa chữ cũng se không tin”

Nói xong những lời này bà đi vào đóng cửa cũng không quay đầu lại.

Hoắc Trường An đứng lẳng lặng ở cửa biệt thự, nắm chặt tay nhìn mặt trời đang từ từ dâng lên ở phía đông, một trận hỗn độn cảm xúc đang bủa vây trong lòng, ông xoay người, hạ quyết tâm.

Một giờ sau, ông xuất hiện ở phủ thủ tướng, ông đi đến thư phòng thì nhìn thấy Quý Như Tịch trang điểm đoan trang đang muốn ra ngoài.

“A, ông tại sao giờ này lại ở đây, lịch trình hôm nay của ông không phải rất nhiều sao?”

“Tôi có chuyện muốn nói với bà, đi theo tôi”

Ông khoanh tay đi vào thư phòng. “Chuyện gì?”

Quý Như Tịch vẫy tay cho trợ lý lui ra, tiến theo vào. Hoắc Trường An quay đầu, ánh mắt quái gở, phun ra năm chữ rất có lực

“Chúng ta li hôn đi”

Cửa cũng không có đóng, mấy trợ lý đứng bên ngoài nghe được trọn tròn mắt

“Li hôn?”

Quý Như Tịch sửng sốt một hồi, cẩn thận đánh giá ông, phát hiện vẻ mặt của ông không giống như đang nói giỡn.

“Ngay bây giờ?”

“Đúng”

“Ông không cần giang sơn Hoắc gia sao?”

Sau khi náo loạn li hôn, không hề nghi ngờ gì đây chính là tự chịu diệt vong

“Không cần”

Hoắc Trường An cười cười, ánh mắt kia có chút châm chọc lộ ra vẻ kiên định nào đó. “Tôi sẽ cho người chuẩn bị tốt thỏa thuận li hôn”

Quý Như Tịch lại bình tĩnh nhìn thoáng qua, trong lòng không kìm được tỏa ra hơi lạnh. “Bây giờ tôi sẽ không cùng ông li hôn”

“Tôi đã quyết định”

Hoắc Trường An xoay người muốn rời đi, bước từng bước ổn định.

Quý Như Tịch lẳng lặng liếc nhìn, thân ảnh kia ra đi mà kiên quyết, trên mặt không khỏi nổi lên tầng chua xót.

“Mười mấy năm trước tôi nói qua tôi muốn li hôn, tôi muốn buông tha chính mình, tìm một kết cục khác, ông không chịu, bây giờ tôi đã là hoa tàn bại liễu, ông lại muốn đá tôi, thật xin lỗi tôi không chấp nhận, quan trọng nhất là Hoắc gia Đông Ngải Quốc không thể trở thành cát bụi, Hoắc Trường An, ông sẽ trở thành tội nhân của Hoắc gia”

“Tội nhân thì tội nhân, không sao cả, lòng tôi đã quyết”

Ông bước nhanh ra ngoài không muốn ở đây dây dưa cùng bà.

“Bà ấy sẽ không yêu ông, cho dù bà ấy còn sống”

Bà đột nhiên nói ra một câu, kéo bước chân ông dừng lại, dùng âm thanh sắc nhọn để kêu lên.

“Ông muốn li hôn kiên quyết như vậy, là muốn cưới bà ấy sao? Ông đừng quên, thời gian 32 năm hai nhà Hoắc Quý đã hòa về một khối, ông có thể không kiêng dè lợi ích của mình, tôi thì không thể”

Hoắc Trường An quay người liếc bà một cái.

“Quý Như Tịch, đời này, bà sống vì lợi ích, bà không cảm thấy mệt sao?”

“Tôi có yêu ông”

Bà cao giọng nói, đổi lấy nụ cười lạnh lùng của ông.

“Nếu không phải vì yêu ông, tôi việc gì phải mạo hiểm tiến vào Hoắc gia?”

Bà vì mình tranh biện

“Nhưng tôi không yêu bà” Hoắc Trường An thu lại nụ cười lạnh, mặt không thay đổi: “Quý Như Tịch chúng ta không nên gõ cùng một chỗ, vì

cái hôn nhân trên danh nghĩa này, chúng ta đã làm tiêu hao đi tất cả nhiệt huyết trong cuộc sống. Bây giờ chúng ta đều đã già, buông tha cho bản thân, cũng buông tha cho đối phương,...đây mới là sáng suốt”

“Ông cái này gọi là sáng suốt? Không để ý đại cục còn li hôn với tôi, sẽ hủy diệt Hoắc gia, hủy diệt Quý gia, càng hủy hoại tâm huyết cả đời của mẹ, đã từng của Nguyễn Thị, tập đoàn tài chính Hoắc Thị bây giờ, cũng sẽ chịu một đòn chí mạng”

“Hoắc Trường An, ông có biết hay không, điều này sẽ dẫn đến khủng hoảng kinh tế. Đây là ông vì hận người phụ nữ kia cả đời ông muốn trả cái giá đó sao?”

“32 năm tôi cẩn thận tần tảo xử lý chuyện cái nhà này, nuôi dạy con cái, chống đỡ công ty, đội cái danh hiệu Hoắc phu nhân buồn cười này, cả ngày làm bạn cùng bạn bụi và cô đơn lạnh lẽo....Quý Như Tịch tôi chỗ nào có lỗi với ông, ông đối với tôi như thế nào?”

Bà vỗ ngực sắc bén hỏi, ủy khuất bao nhiêu năm, cứ vậy tuôn ra. Hoắc Trường An bỗng nhiên bật ra nụ cười lạnh

“Đừng đem mình nói vĩ đại như vậy, bà gả vào Hoắc gia, mưu cầu cái gì, trong lòng bà và tôi đều rõ, nếu không có Hoắc gia là chỗ dựa Quý gia sớm phá sản trước cơn lốc khủng hoảng tài chính rồi”

“Quý Như Tịch, đừng cho là tôi biết những chuyện này, ngày trước bà gả vào Hoắc gia, kinh tế Quý gia sớm đã không vẻ vang như bên ngoài, thiếu nợ trầm trọng, tài chính khốn đốn, nếu không nhờ Hoắc thị giúp đỡ, trong vòng hai năm, Quý gia ắt sẽ sụp đổ”

“Cho nên bà mới mạo hiểm gả vào, dùng tài sản giả mạo báo cáo để mẹ tôi cho Quý thị vay khoản vay lớn, cuối cùng để Quý thị xoay chuyển trong vòng một năm bị cô lập, thời gian hai năm làm cho Quý thị thay da đổi thịt. Điều này không phải đương nhiên bà gả vào Hoắc gia mà có được sao? Quý

Như Tịch, đoạn hôn nhân này, đối với bà thì có lợi, đối với tôi lại là tai họa...vì thế tôi bị vây ở cơn ác mộng suốt 32 năm, Quý Như Tịch, bây giờ tôi chỉ muốn sớm chấm dứt cơn ác mộng này, những ngày sống vô vị, bà cũng trải qua đủ rồi”

Một câu lại một câu, những lời nói vô tình, như đâm thẳng vào tim bà, đau đớn đến nói không ra lời.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 267

Bà cười thắm, vô lực, bầu vú vào tường, thật lâu mới có sức lực kêu lên một câu

“Nếu không phải vì yêu ông, ông cảm thấy tôi sẽ cam tâm ở trong cái không khí lạnh lẽo của cuộc hôn nhân kéo dài 32 năm sao? Hoắc Trường An ông rút cuộc là có lương tâm hay không..?”

“Không có, lòng tôi đã sớm chết từ 32 năm trước rồi...”

Gió xuân đưa tới câu trả lời như vậy khiến người ta đau thấu tim gan. Ông đã đi xa, bà ngồi khóc thút thít.

Sáng sớm Cố Hiếu đến, bảo vệ cửa đưa cô vào. Cô nhìn xung quanh, vườn này thật đẹp, sương xuân từng mảnh mỏng lơ lửng, vườn được thiết kế có thơ có họa đầy cổ điển, mùi thơm của hoa bông bênh trong không khí, một cảm giác kín đáo phồn hoa giàu có, ập vào mắt.

Đây là cuộc sống sung túc xa xỉ như thế nào. Cô kinh ngạc tiến vào, trong lòng là cảm khoái: Ninh Mẫn thật sự may mắn, có hai người đàn ông vĩ đại như vậy, yêu cô, mà bản thân mình có được chỉ là hồi ức tan vỡ, cùng với cuộc sống 14 năm như ác mộng, chất lượng cuộc sống càng không thể so bì.

Bước vào cửa Cố Hiếu nhìn Cố Đan và Ninh Mẫn đang cười đùa nói chuyện, nhiều năm như vậy, cô chưa từng thấy con cô thả lỏng như vậy,

đường nét trên gương mặt, vô cùng khoái trá, cũng không biết nói cái gì rất ăn ý.

Cô kinh ngạc nhìn thoáng qua, có một việc cô phải thừa nhận, Ninh Mẫn là một người có rất nhiều chuyện để nói, ở cùng với cô ấy là chuyện rất thú vị, cô kiến thức uyên bác, hiểu biết rất rộng. Mà Cố Đan lại là người có tính tò mò cao, hai người hợp ý, cũng không phải là chuyện đặc biệt ngoài ý muốn, nhưng nếu cho nó biết người phụ nữ này là người mà cha nó yêu nhất, thì tâm tình của nó sẽ thế nào?

“Mẹ”

Cố Đan nhìn thấy cô, đứng lên, nhẹ nhàng gọi. Cố Hiểu không có nhìn, chỉ đứng bên cạnh con, hướng về đôi vợ chồng trước mặt gật đầu. Bọn họ đều mặc quần áo ở nhà rất thoải mái.

Trong mắt người đời Đông Đình Phong rất lạnh lùng không nên động vào, nhưng trước mặt Ninh Mẫn anh cũng dịu dàng giàu tình cảm. Mà Ninh Mẫn vẫn luôn anh dũng, tỏa sáng, giống như đứa trẻ hoang dại bản tính đầy hoang dã, nhưng cô bây giờ lại dịu dàng nhã nhặn, lịch sự.

Bọn họ thật xứng đôi. Đây là ý nghĩ của cô. “Mình đến đưa Đan Đan đi...”

Cô nói không một câu giải thích rườm rà, cũng không muốn giải thích. Ninh Mẫn đứng lên nhìn, Cố Hiểu rất bình tĩnh, sắc mặt có chút kém.

“Cậu muốn đem nó đi đâu?”

“Nó có chỗ nó nên đi”

Cố Hiểu có thể đoán được con trai định cùng cô nói gì đó__ trên người Ninh Mẫn có một loại ánh mắt rất đặc biệt, khiến người ta cảm thấy tin

tưởng mà ấm áp, mà muốn đến gần, muốn tín nhiệm, trước kia, cô cũng bị sức hấp dẫn như vậy thu hút.

Con trai cô, từ nhỏ đã cô quạnh, thiếu tình yêu thương, nó quen với cuộc sống phòng bị, dễ dàng không có cảm giác tín nhiệm với người khác, cho nên thế giới của nó không có bạn bè.

Nhưng hôm nay cô cảm nhận được trong mắt con trai nó đã tín nhiệm cô ấy.

Loại tín nhiệm này, có hơn phần nửa nguyên nhân là nó không chịu khuất phục, nó muốn phản kháng. Thứ đó trên người cô đã mất đi từ rất lâu, mà trên người Ninh Mẫn thì có.

“Tiếp tục sống cuộc sống như thế sao?”

Ninh Mẫn bước đến gần. “Cậu muốn mặc kệ bọn họ tôn thương con trai của cậu đến mức nào sao?”

Trên mặt Cố Đan lộ vẻ thống khổ. Cô làm sao bằng lòng làm vậy. Nhưng.....có một số việc, không phải vì cô không muốn làm, không nguyện làm mà có thể thay đổi.

“Có thể sống là tốt rồi”

“Cậu không nghĩ tới phản kháng sao?”

“Phản kháng không được, cậu nghĩ rằng mình chưa thử qua sao? Cậu cảm thấy mình có thể trơ mắt nhìn nó chết trước mắt mình không thể....”

Cố Hiếu che che miệng, nỗ lực làm cho mình tỉnh táo.

“Bây giờ, cậu có bọn mình”

“Vô dụng” Cố Hiếu lắc đầu, ngũ khí khẳng định

“Sao có thể vô dụng” cô lớn tiếng nói

“Mình không muốn nói rõ, cứu cậu đem nó giao cho mình, bằng không cậu sẽ hại chết nó, tiểu Đan theo mẹ về...” Cố hiếu vươn tay về phía con trai.

Cố Đan không giống như trước kia, rằng cậu năm lấy. Tư tưởng của cậu đã trưởng thành, đứng đối diện cô. Lần này làm cô lòng đau như cắt.

“Mẹ, mẹ còn muốn khuất phục đến lúc nào?” lòng Cố Đan cũng không hơn gì

“Tiểu Đan”

Cố Hiếu môi run run, sắc mặt rất kém

“Con như vậy sẽ hại chết chính mình....mẹ không muốn con gặp chuyện không may....”

Lời còn chưa dứt Cố Hiếu đã ngã xuống. Là Ninh Mẫn, bắn một phát súng gây mê rất chuẩn xác. Nằm trên mặt đất Cố Đan ôm lấy mẹ, đỡ đến sofa, cậu nhìn mẹ dần dần mất đi ý thức, trong lòng đầy áy náy, nhưng cậu bắt buộc phải làm như vậy....

Cậu cố hết sức ôm mẹ vào phòng khách, đợi bác sĩ thôi miên đến. Đây là lời đề nghị của Kiều Sâm “ Nếu không có biện pháp ép hỏi, chỉ có thể sử dụng thôi miên”

Cố Đan đồng ý__ trước tình hình xảy ra trên người cậu, cậu phải tìm ra bí mật ẩn giấu suốt mười mấy năm từ miệng mẹ.

Kiều Sâm là thiên tài trong giới y học, người đàn ông này có thói quen buộc mình nghiêm cẩn, sẽ không chỉ nói mà không làm, có thể làm người

giới thiệu anh đến, hơn nửa đều là những tinh anh trong khu vực, hơn nữa chuyện này lại rất cá nhân.

Thuốc mê tiêm vào người Cố Hiếu cũng không phải bình thường, mà là được thuốc chuẩn bị sẵn có tính cường ép thôi miên, lúc đầu làm cho người ta mê man, đợi khi được thuốc hết công dụng, lúc sau trạng thái sẽ giống như ngủ như tỉnh, ngoan ngoãn phối hợp với người thôi miên, nói ra hết những chuyện bí mật trong lòng.

Một giờ sau Kiều Sâm đến, dân theo bậc thầy thôi miên tên Trương Kiện đi vào vườn Tử Kinh. Bác sĩ thôi miên này, ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi rồi, là người có quyền uy trong ngành này, giỏi về thôi miên trị liệu, nhận chức lớn trong viện y học ở nước Mỹ, biết Kiều Sâm qua một lần gặp trong hội y học nhiều năm trước, sau lại trở thành bạn tốt.

Trương Kiện rất có tiếng, có rất nhiều người tìm anh làm trị liệu hay thôi miên, mỗi ngày chỉ khám buổi sáng, nhiều nhất là chữa trị cho hai người, chi phí rất cao, thứ bảy chủ nhật thì nghỉ.

Cũng thật trùng hợp, Kiều Sâm đưa ra phương pháp này Trương Kiệt và vợ đang cúng tế ở Đông Ngải Quốc, trong thời gian nghỉ ngơi, người bình thường muốn tiếp đón người đàn ông này trong thời gian nghỉ ngơi, là chuyện rất khó, cũng chỉ có Kiều Sâm cho là ngoại lệ.

Lúc nhìn Trương Kiện này thì Ninh Mẫn có chút do dự, hỏi

“Bác sĩ Trương, người mà anh thôi miên, đã chịu qua huấn luyện đặc biệt, chỉ sợ dẫn dắt của anh sẽ bị bài xích. Dưới tình huống vậy, anh có thể nắm chắc mấy phần thôi cô ấy thành công?”

Trương Kiện nói: “Tôi không thể xác định 100% có thể thành công, nhưng trường hợp như vậy, không phải chưa từng gặp qua....tôi sẽ cố hết sức”

Anh không võ ngược tự kiêu mà rất khiêm tốn.

“Tôi đi chuẩn bị, mặt khác tôi cần hai người giúp tôi, ...hai người vào giúp tôi”

Ninh Mẫn và Cố Đan tiến vào phòng, đóng cửa lại. Kiều Sâm ngồi trên sofa, Đông Đình Phong liếc mắt một cái, anh cảm giác có chút kỳ quái, đi theo qua, đầu tiên cho dì Quý pha một bình trà mang đến, dì Quý mang vào lại bị đuổi ra, tùy ý nói chuyện một lát, sau đó nhắc tới trọng điểm:

“Có gì không ổn sao? Mày đều nheo một chỗ, có gì muốn nói với tôi sao?”

“Ừm, phối hình tùy sống đã có”

Kiều Sâm bưng tách trà lên thổi, mày kia vẫn nheo như trước

“Văn Văn và Đông Kỳ không phối được”

Đông Đình Phong nha một tiếng nhẹ nhàng, không phải rất bất ngờ

“Tỉ lệ phối này, vốn dĩ là rất thấp”

“Nhưng...”

Kiều Sâm nói đến đây âm thanh chuyển biến, ánh mắt chợt lóe lên, liếc về phía phòng kia, mới nói.

“Cậu cùng Văn Văn lại phù hợp ghép một nửa”

Loảng xoảng....

Tách trà trên tay rơi xuống đất, đổ ra đầy thảm và nền nhà

“Phù hợp ghép một nửa có nghĩa như thế nào, tôi và cậu rất rõ ràng, cho nên tôi không hỏi qua cậu, liên xét nghiệm DNA cho hai người....tôi vừa lấy

được báo cáo.....”

Kiều Sâm hít một hơi nói ra kết quả kia

“Báo cáo chứng minh, chỉ số tương xứng của cậu và Văn Vãn là 99.99999%. nói cách khác cậu là cha đẻ của nó”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Đông Đình Phong lúc này mông lung, trong đầu ong ong giống như là bị bom nguyên tử nổ, trong lòng chán nản, cảm thấy toàn bộ thế giới như bị hủy diệt biến thành một đồng tro tàn hỗn độn. Đây là cảm xúc duy nhất bây giờ của hắn.

Hắn trầm mặc, thật sự là không có biện pháp gì đối với chuyện này.

Chỉ số thông minh của hắn rất cao, nhưng vào lúc này tựa hồ cũng không có đất dụng võ. Ba mươi năm sống ở trên đời, hắn chỉ sống bằng lý trí, đem sự nghiệp và cuộc sống của mình sắp đặt gọn gàng ổn thỏa. Hắn có thể đem hết khả năng mà xử lý tốt tất cả mọi chuyện.

Đương nhiên hắn cũng có chuyện không cách nào có thể xử lý được, điều duy nhất hắn có thể làm là mở rộng cánh cửa trái tim đón nhận sự tồn tại của bọn họ.

Ví dụ như Đông Kỳ chính là kết quả ngoài ý muốn của hắn.

Ví dụ như Ninh Mẫn là người phụ nữ bất ngờ bước vào cuộc đời hắn.

Hai chuyện này là ngoài ý muốn, nhưng hắn lại không hề kháng cự sự tồn tại của bọn họ mà tuyệt đối thích cũng không có ghét bỏ.

“Đây là kết quả báo cáo kiểm tra của Văn Văn. Đích thân tôi làm.”

Kiều Sâm đem tài liệu đưa qua.

Đông Đình Phong nhận lấy, xem qua một lượt, đưa tay lên ấn ấn mi tâm... bản báo cáo này không lừa được người, bệnh viện Quỳnh Thành đã thay đổi kết quả xét nghiệm, chính là muốn không cho hăn biết sự thật như vậy. Người đứng sau tất cả chuyện này biết hăn và Văn Văn có quan hệ với nhau.

“Muốn hay không... muốn hay không đưa Mẫn Mẫn cùng tiểu Kỳ đi xét nghiệm?”

Đông Đình Phong đưa chén trà lên miệng uống một ngụm, nói:

“A Ninh đã nói qua, cô ấy sinh một đôi long phụng thai.”

Cô còn nói đứa con trai kia đã chết.

Lúc trước, hăn đã hoài nghi, bệnh viện Yêm Thị có người trà trộn vào trong đám y bác sĩ mà làm tốt việc trộm long tráo phượng kia rồi nói với Ninh Mẫn rằng con trai cô đã chết.

“Tôi làm.”

Ngày hôm qua Ninh Mẫn ở bệnh viện phụ sản đã làm kiểm tra, cho nên đúng lúc này hăn cũng có kết quả xét nghiệm máu của cô.

Đông Đình Phong xác định, chăm chú nhìn chờ kết quả.

Kiều Sâm đặt cái chén xuống bàn, từ phía trong bao công văn, rút ra một cái túi da trâu, đẩy qua, hai tay đan chéo vào nhau, nhìn:

“Anh nói đúng. Ninh Mẫn chính là mẹ của Đông Kỳ! Điểm này chính xác là như vậy không cần phải nghi ngờ gì nữa. Nói cách khác, Văn Văn và Đông Kỳ chính là đôi long phụng thai mà bảy năm trước cô ấy sinh ra. Bệnh viện Yêm Thị kia đã lấy đi của cô một đứa nhỏ, nhưng lại nói với cô

ây, đứa nhỏ đã tử vong. Người đứng đằng sau tất cả chuyện này chính là người đã bày ra việc này...”

Đông Đình Phong nắm chặt tay thành quả đấm, hít một hơi thật sâu, một sự thật như vậy xảy ra trước mặt hắn làm hắn vô cùng kinh ngạc vui mừng nhưng đồng thời cũng làm cho hắn trở nên luống cuống.

Hắn đứng lên, lại ngồi xuống, lại đứng lên, lại ngồi xuống, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn...

Lúc trước hắn cũng từng có một giả thiết như vậy, nhìn thấy Đông Kỳ và Văn Văn đang chơi vui vẻ, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, như thế nào lại làm cho người ta cảm thấy rất giống nhau, nhưng hắn lại cảm thấy giả thiết này hoàn toàn không đúng logic. Suy đoán này hoàn toàn không có khả năng tồn tại.

Hắn cho rằng là hắn phán đoán sai lầm, không nghĩ tới chuyện này lại trở thành sự thật.

Bảy năm trước, người lên giường cùng hắn là cô.

Nhưng kết quả cô làm sao lại không nhớ rõ hắn?

Làm sao có thể cho rằng đứa nhỏ chính là con trai Hoắc Khải Hàng?

Còn nữa, khi bị bắt gian thì người ngủ bên cạnh hắn rõ ràng là Hàn Tịnh.

“Chuyện này thật là qua mức mơ hồ. Thật không có khả năng suy đoán.”

Kiều Sâm nói nhỏ, ngữ khí bộc lộ vẻ rất kinh ngạc: “Tôi như thế nào nghĩ cũng không thông. Sau đó đến lấy tập tài liệu này cả đầu óc liền trở nên mông lung...”

Trên thực tế, Đông Đình Phong cũng rất kinh hãi và mông lung...

Hắn bỗng nhiên đứng lên, hướng phòng khách đi tới.

Phòng khách cách đây không xa nhưng bước chân của hắn lại có phần run rẩy.

Khi hắn đi tới cửa, nhìn thấy trong phòng đều là một mảng u ám, Ninh Mẫn lúc này đi ra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn, hắn nghĩ sắc mặt hắn rất không thoải mái bởi vì cô nhẹ nhàng hỏi một câu:

“Cẩn Chi, làm sao vậy... sao trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi?”

Hắn cầm lấy tay cô, cảm giác được nhiệt độ trong tay hắn thật sự là rất nóng, mới biết được tay mình ra rất nhiều mồ hôi.

Hắn muốn hỏi cô chuyện này, về cái đêm bảy năm trước, làm sao cô có thể xuất hiện ở trong phòng hắn?

Những lời này vừa định cất lên thì Trương Kiện đã ngắt lời:

“Hai người ai có thể giúp tôi ra xe mang mấy cái valy vào đây không?”

“Tôi đi.”

Ninh Mẫn đồng ý.

“Cảm ơn.”

Ninh Mẫn kéo Đông Đình Phong đi ra, nhẹ giọng hỏi:

“Tưởng nói với em cái gì?”

“Không, không có gì... chỉ là muốn xem em sắp xếp như thế nào?” – hắn nói

Hiện tại không đúng thời cơ, bọn họ đang điều tra Cố Hiểu, hiện tại vợ hắn không có tinh thần đi ứng phó chuyện khác.

Chuyện này phải lần lượt điều tra, nếu nóng vội sẽ làm hỏng việc.

Hắn cũng phải để ý tốt manh mối này.

Ninh Mẫn đối mặt với ánh mắt hắn, cô hoàn toàn không nhớ rõ bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì. Hắn nhớ rõ ngay lúc đó, tinh thần cô rất không minh bạch.

Rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì mà làm cho cô rơi vào tình huống như vậy?

Bên trong nhất định có ẩn khúc căn bản chỉ là hắn chưa rõ.

“Anh giúp em đi lấy.”

Hắn dắt tay cô cùng đi ra, tìm được xe của Trương Kiện mở cốp xe ra lấy cái valy ra ngoài, thực sự không biết bên trong để cái gì mà rất nặng.

Đông Đình Phong giúp cô đem cái valy vào phòng khách, thay cô đóng cửa xe rồi quay lại.

Tim hắn đập nhanh, ở trong phòng khách đi qua đi lại, lúc đứng lại, lúc lại chạy qua bên kia xem báo cáo tư liệu.

Hắn hít thật sâu mà không thể nào nghĩ ra nổi.

Kiều Sâm nhìn, không nói lời nào.

Hắn có thể hiểu được tâm tình lúc này phức tạp như thế nào.

Vì bảo vệ Hàn Tịnh, hắn đã cưới cô, nghĩ đến trong bụng Hàn Tịnh mang thai con hắn, nhưng kết quả lại không phải, nghĩ đến đứa trẻ hắn nuôi dưỡng lại là con của Thôi Tán, kết quả phát hiện ra đứa con của mình, chẳng hiểu sao lại có một đứa con trai, nhưng lại không biết mẹ đứa nhỏ là ai, nhiều năm sau hắn yêu một nữ nhân, kết quả phát hiện cô vì anh họ hắn

mà sinh ra một cô con gái, tới cuối cùng lại biết được cô bé này lại là con gái hăn... hăn lập tức trở thành cha của một đôi long phụng thai, mà thân là cha đứa nhỏ, hăn chưa bao giờ biết được sự tồn tại của con gái hăn, mà đối với mẹ nó lại vẫn nghĩ là con trai mình đã chết.

Một chuyện động trời như vậy rốt cuộc là do ai làm?

Thật là làm cho người ta cảm thấy sờn gai ốc.

Lúc này di động vang lên...

Tâm tư của Đông Đình Phong lúc này rối như tơ vò, nghe điện thoại.

“Đông Đình Phong, là tôi Hoắc Khải Hàng.”

Bên trong di động truyền đến thanh âm của Hoắc Khải Hàng.

Hăn hơi ngần ra, nhớ tới hôm nay người này sẽ đến tìm bọn họ.

“Tôi đang ở cửa nhà anh, có thể gặp mặt được không? Tôi có việc muốn gặp anh và Mẫn Mẫn...” – Hoắc Khải Hàng nói.

“Anh vào đi, đúng lúc tôi cũng có chuyện cần gặp anh.”

Hăn cúp máy, gọi cho bảo vệ cho hoắc Khải Hàng vào.

“Hoắc Khải Hàng đến đây?”

Kiều Sâm tò mò hỏi.

“Ừ! Đến rất đúng lúc. Việc này tôi cũng phải hỏi một câu cho rõ ràng mới được.”

Hoắc gia cho rằng Văn Văn là con gái Hoắc Khải Hàng, việc này chắc hẳn đã được xem xét.

Rất rõ ràng, việc này đã được xem xét, là bị một người mưu tính.

Về phần Hoắc Khải Hàng tin chắc Văn Văn là con gái hãn như vậy, có phải hay không trong lúc ấy hãn cũng từng cùng Mẫn Mẫn có hành vi thân mật?

Nghĩ vậy, Đông Đình Phong cảm thấy rất khó chịu.

Kiều Sâm đi theo phía sau, quan sát sắc thái của hai nam nhân truyền kỳ này, không chỉ yêu cùng một nữ nhân, hơn nữa đồng thời kết quả kiểm tra đều cho thấy hai người đều là cha của Văn Văn. Việc này thật không thể tưởng tượng nổi.

Hoắc Khải Hàng bước lên vài bậc thang, vài ngày không thấy, gương mặt người nam nhân này gầy đi không ít, thêm vào đó chiếc áo khoác gió màu đen khiến cho mặt hãn có vẻ tái nhợt.

“Đông Đình Phong, Ninh Mẫn đâu?”

Hãn nhìn xung quanh trong phòng cũng không có nhìn thấy nữ chủ nhân xinh đẹp đi ra.

Đây là lần đầu tiên hãn bước vào vườn Tử Kinh, phát hiện ra nơi đây thật sự rất đẹp. Tất cả mọi người đều nói Đông Đình Phong rất biết cách hưởng thụ cuộc sống, hay tranh thủ lúc rảnh rỗi làm những thú vui tao nhã của mình.

“Cô ấy đang bận chút việc.”

“Có thể gọi cô ấy ra đây không? Tôi đến đây là có một chuyện muốn nói với hai người...”

“Tôi cũng muốn hỏi anh một chuyện. Nhưng mà chuyện này xảy ra lâu rồi, anh theo tôi đến đây, có chuyện, tôi cũng nên cho anh biết một chút...”

Xin mời!”

Đông Đình Phong dẫn mọi người đến hồ Noãn Các, Hoắc Khải Hàng do dự một chút, liếc nhìn Kiều Sâm một cái, cùng một nam nhân xa lạ đi theo Đông Đình Phong.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 269

Noãn Các, Đông Đình Phong mở video kết nối với điện thoại di động nội bộ thao tín hiệu đường truyền mà phát hình ảnh lên TV trên tường.

Ngay sau đó trên màn hình xuất hiện một hình ảnh.

Trên giường, một nữ nhân hai mắt nhắm nghiền đang nằm ngủ, phía trên có một quả cầu thôi miên đang chậm rãi chuyển động, phát ra ánh sáng kì dị mộng ảo đầy màu sắc, một nam nhân đứng ở bên cạnh, cầm hai cây châm đâm vào người cô... sau đó mở một cái bình nhỏ tinh xảo mê người để vào mũi cho cô ngửi một chút.

Trong chốc lát, nữ nhân chậm rãi mở mắt, ngơ ngác nhìn quả cầu kia.

Hoặc Khải Hàng nhíu mày, nữ nhân này là Cố Hiểu?

“Đây là ý gì?” – hần quay đầu hỏi.

Hần cảm giác, Cố Hiểu như là bị thôi miên. Mấu chốt vấn đề không nằm ở đây mà là tại sao bọn họ lại cho hần xem cái này?

“Anh ngồi xuống xem đi.”

Kiều Sâm ngồi xuống nói tiếp.

“Thuật thôi miên của Trương Kiện vô cùng kỳ diệu. Chúng ta có thể nhìn xem, anh ta có thể làm cho cô ấy nói ra một ít bí mật kinh hoàng như thế nào...”

Hoắc Khải Hàng không có hỏi lại, cũng đi theo đến ghế sofa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn.

Đông Đình Phong tiếp đón những người khác cùng nhau ngồi xuống, bởi vì vườn Tử Kinh bình thường không có khách nên không có người giúp việc, ngoại trừ quản gia, nên hẳn không thể không pha trà mang lại đây, sau đó ngồi cạnh Hoắc Khải Hàng, nhìn sang nam nhân xa lạ mà Hoắc Khải Hàng đưa tới, hỏi:

“Đáng tin cậy sao?”

Ý nói là nếu không đáng tin cậy thì phải đi ra ngoài.

Hoắc Khải Hàng gật đầu.

Đông Đình Phong nói: “VẬY là tốt rồi.”

Trên màn hình, Trương Kiện chuẩn bị một loạt, sau đó mới mở miệng hỏi, thanh âm có vẻ vô cùng ôn hòa:

“”Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tên gì?”

Cố Hiểu ngơ ngác chớp mắt một cái, chậm rãi nhẹ nhàng đứng lên trả lời:

“Cố Hiểu!”

Thôi miên đã có tác dụng, Trương Kiện hơi cười:

“Năm nay mấy tuổi?”

“Ba mươi một tuổi.”

“Nghề nghiệp là gì?”

Cố Hiểu ngậm miệng, chân mày cau lại, tựa hồ kháng cự.

Phía sau, bên trong màn ảnh thanh âm nhẹ nhàng của Ninh Mẫn vang lên:

“Trương tiên sinh, khi hỏi tốt nhất đừng đề cập tới nghề nghiệp. Trong phương diện này chúng tôi đã chịu quá nhiều huấn luyện nghiêm khắc nên đã có một bản năng kháng cự vô điều kiện.”

Trương Kiện gật đầu, vòng vo đề tài:

“Xin hỏi, mẹ cô là ai?”

Cô hiểu rõ cục lại bắt đầu trả lời:

“Đồng Gia.”

“Cha đâu?”

“Cố Chấn.”

“Cha và mẹ, cô đều yêu cả hai?”

“Đều yêu.”

“Người trưởng bối cô kính yêu nhất là ai?”

“Bà nội.”

“Cô yêu nhất là ai?”

“Tiểu Đan.”

“Tiểu Đan là ai?”

“Con ta.”

“Mấy tuổi?”

“Mười bốn tuổi.”

“Có phải hay không cô đã kết hôn?”

“Đúng!”

“Chồng cô là ai?”

“Na Sính.”

“Cô yêu hắn sao?”

“Không yêu.”

“Vậy cô yêu ai?”

Trên mặt Cố Hiếu phảng phất vẻ đau đớn.

Trương Kiện thay đổi cách hỏi:

“Cô tham món lợi nhỏ của cha tiểu Đan sao?”

Cô nặng nề không nói một chữ, tựa như có một tòa núi đè nặng trong lòng cô.

“Vì sao yêu?”

Cố Hiếu không có đáp lại, mi tâm nhíu chặt.

Hỏi đến trọng tâm của vấn đề, toàn bộ câu hỏi phía trước chỉ là phụ, để làm cho cô buông xuống cảnh giác, tự nhiên thả lỏng mà mở cửa trái tim, rồi dần dặt để cô nói ra ý nghĩ thật trong lòng.

Trương Kiện là một bác sĩ đặc biệt có rất nhiều kinh nghiệm, vào lúc này, thanh âm hần lạng lẽ thay đổi, toát lên vẻ dịu dàng làm cho người đang trong tình trạng vô ý thức cảm thấy hân hoan vô cùng tin vậy.

“Có phải hay không khi yêu vô cùng vất vả? Có phải hay không khi yêu vô cùng mệt mỏi? Nói ra đi... nói ra sẽ thoải mái hơn...”

Cố Hiếu trầm mặc thật lâu, một lúc sau mới mở miệng nói:

“Anh ấy thực vĩ đại. Anh ấy đã cứu tôi.”

Trương Kiện cẩn thận hỏi nhỏ:

“Anh ấy là ai vậy? Nói cho tôi biết, yên tâm , tôi sẽ giúp cô giữ bí mật.”

Ước chừng là giấu quá lâu, bình thường không muốn nhắc tới chuyện này cho nên cô vẫn suy nghĩ hồi lâu mới nói ra ba chữ:

“Hoắc Khải Hàng.”

Trương Kiện thở phào nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười ôn hòa, tiếp tục hỏi:

“Anh ta yêu cô sao?”

“Không yêu.”

“Anh ta biết tiểu Đan tồn tại sao?”

“Không biết.”

“Vì sao không biết.”

“Vì tôi chạy trốn.”

“Vì sao chạy trốn?”

“Bọn họ muốn hại anh ấy.”

Cô khàn giọng trả lời, đáy mắt có chút khẩn trương xen lẫn với vẻ sợ hãi...

“Bọn họ muốn hại anh ta như thế nào?”

“Hít thuốc phiện, thông dâm, như vậy có thể hại anh ấy.”

“Cô làm sao có thể biết được chuyện này?”

“Trong lúc vô tình tôi đã nghe được.”

“Là ai muốn hại anh ta vậy?”

“Tôi không biết.”

“Cô là được người kia phái tới hại anh ta sao?”

“Không phải.”

Cô lắc đầu, cắn môi.

“Tôi chỉ muốn cứu anh ấy! Chỉ muốn cứu mà thôi!”

Giờ khắc này cô hơi kích động. Trương Kiện lại chần an một lúc xong mới lại hỏi:

“”Cô cứu được sao?”

“Không có.”

“Làm sao có thể không cứu được?”

“Tinh thần anh ấy không tỉnh táo lắm. Bọn họ lại còn khóa trái cửa.”

“Cô và anh ta bị nhốt chung một chỗ?”

“Đúng.”

“Tiểu Đan là do một lần kích động không kiềm chế được sao?”

Cố Hiếu hít một hơi thật sâu, trong đáy mắt ẩn hiện hơi nước, thật lâu sau mới đáp lại:

“Đúng.”

“Phát hiện ra mình mang thai tại sao không nói với anh ta?”

“Tôi sợ mình không xứng với anh ấy.”

“Vì sao cô không có đi phá thai?”

“Vì tôi yêu đứa bé này.”

Nước mắt tràn ra khóe mi.

Trương Kiện sâu sắc liếc mắt mọi cái, xong mới hỏi:

“Mấy năm nay đứa bé biết đến sự tồn tại của cha nó không?”

“Không biết.”

“Vì sao không nói?”

“Vì không thể nói.”

“Vì sao không thể nói?”

Cô Hiếu im lặng, đôi môi run rẩy...

Trương Kiện ôn hòa khuyên bảo:

“Có khó khăn gì nói ra đi. Cô không muốn cho tiểu Đan một cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác sao?”

“Muốn.”

“Vậy nói đi.”

“Tiểu Đan bị tiêm RE.”

“Vậy đây là nguyên nhân sao? Ai ở sau lưng khống chế cô?”

Nước mắt của cô nhất thời tuôn xuống.

“Ba ta!”

Cô đau khổ nói ra hai chữ.

“Ba cô muốn đạt được kết quả như thế nào?”

“Quyền lực.”

“Cô hận ba cô sao?”

“Vừa yêu vừa hận.”

“Muốn đi tố giác ba cô sao?”

“Không muốn.”

“Vì sao không muốn?”

“Bà nội lớn tuổi không chịu nổi kích thích.”

“Vì sao gả cho Na Sính?”

“Bà nội vừa ý.”

“Nếu cho cô một cơ hội, cô muốn gả cho Hoắc Khải Hàng sao?”

“Không lấy chồng.”

“Vì sao?”

“Anh ấy không yêu tôi, hôn nhân như vậy không có hạnh phúc!”

~~~

Trong phòng khách, nước mắt Ninh Mẫn không ngừng tuôn rơi, một câu trả lời kia chịu đựng không biết bao nhiêu đau đớn, thật sự làm cho người ta đau lòng.

Cả đời Ninh Mẫn. Hai mươi năm trước, trôi qua vô cùng bình yên, xuất thân từ gia đình quân nhân, cô từ nhỏ đã nhận sự giáo dục quân sự thuần khiết mà tốt đẹp từ gia đình. Bẩm sinh Cô đã có tài năng và trí tuệ, giỏi hơn hẳn các bạn cùng lứa tuổi. Yêu cầu nghiêm khắc đối với mình, cùng với sự khao khát theo đuổi tri thức, đã làm cô thành tài. Huấn luyện quân sự nghiêm khắc, đã giúp cô trở nên vô cùng tinh anh. Ở tốt trong hoàn cảnh, cô trưởng thành rất tự nhiên, không có áp lực từ gia đình, tính cách của cô lạc quan vui vẻ, cũng là đến từ cuộc sống gia đình.

Sáu năm sau, mặc dù cô phải xa quê, nhưng đời sống sinh hoạt hàng ngày cũng không vì thế mà kém đi. Sinh ra một cô con gái vô cùng xinh đẹp đáng yêu, đã làm cho cô vô cùng hạnh phúc vui vẻ trong suốt sáu năm. Có lẽ cũng hơi cô đơn, gia đình không hoàn chỉnh, nhưng hạnh phúc cũng không ít, bởi vì cô và Văn Văn sống rất vui vẻ hạnh phúc.

Cuộc sống hiện giờ mà cô đang có cũng là do nhiệm vụ tháng chín không thành mà dựng nên.

May mắn là, trong cái họa có cái phúc, cô tìm được một nam nhân rất yêu thương cô.

Hai mươi bảy năm nay của cô tóm lại là rất hạnh phúc.

Trái lại cuộc đời của Cố Hiểu chính là một cơn ác mộng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Cố Hiếu là một người rất đáng thương, dường như ông trời đã để cho bất hạnh luôn đến với cô.

Thân phận của cô chỉ là một người con gái riêng, cô ở với ba và mẹ kế, mẹ ruột lại không ở bên cô như bao đứa trẻ khác mà lại rời xa cô, cho nên, từ thời thơ ấu đến tuổi thiếu niên cô bị mọi người nhìn mình bằng một ánh mắt khác thường.

Thỉnh thoảng nhắc tới gia đình, cô cảm nhận được nỗi bi đát thống khổ trong đó.

Cô từng nói: “Cha cô trong mắt chỉ có quân sự, người cô gọi là mẹ thì cũng chẳng bao giờ quan tâm đến cô.”

Trong nhà không ai nhớ rõ sinh nhật của cô, cũng không có ai nghĩ đến cô sẽ cảm thấy như thế nào.

Thỉnh thoảng, trong gia đình bà nội mới cho cô một chút ấm áp để cô cảm thấy mình cũng không cô đơn.

Cái gia đình này, theo cô nói, chưa bao giờ gọi là nhà, mà là một nhà tù giam giữ tình cảm, trái tim cô.

Cái gia đình này, thật sự làm cô cảm thấy mệt mỏi, cô khao khát có một gia đình thật sự để sưởi ấm tâm hồn cô.

Kết quả, cái gia đình này chưa bao giờ cho cô cảm giác ấm cúng của một gia đình, từ trước tới giờ toàn làm cho người ta cảm thấy đau khổ, lạnh lẽo.

Cô từng nói: “Vì ba cô rất thích cô học võ, nên lúc năm tuổi cô đã đi học võ, đơn giản là ba cô đã từng nói qua một câu: ‘Hiếu Hiếu rất có thiên phú.’”

Vì thế mà cô liều mạng tập võ để khai thác cái thứ gọi là thiên phú này.

Cô từng luyện tập tới mức thân thể bị thương.

Năm viện mười ngày, không ai đến hỏi thăm cô một câu, cái sự tán thưởng của ba cô đối với cô kia cũng chẳng bao giờ đến xem cô tập như thế nào hay đến viện hỏi thăm cô... Mỗi ngày ở cùng cô chỉ có những người giúp việc.”

Cô còn không để tâm tới một sự kiện như vậy: cả gia đình mở một cuộc thi tài năng, tất cả mọi người trong Cố gia đều được tham gia, trong lúc thi đấu, bởi vì xuống tay không dẫn đo có chừng mực, nên cô không nghĩ rằng mình sẽ đánh anh trưởng đến bất tỉnh, chính vì vậy, cô đã bị phạt quỳ gối cả một buổi chiều.

Đó là một ngày lạnh nhất trong năm, tuyết rơi rất nhiều, cô ở ngoài quỳ trên nền tuyết trắng, gần như thành người tuyết.

Cố Hiếu mười sáu tuổi thi đậu trường trung học Quỳnh Thành, dời xa gia tộc, Cố Chấn khó được mở mày mở mặt, cho phép cô lấy tên là Đồng Hiếu ở Quỳnh Thành học tập, sau lại bởi vì một âm mưu toan tính mà chôn vùi một cô gái hồn nhiên, rồi phát hiện ra mình chưa chồng mà lại có con, cô liên tiếp chịu nhiều đả kích, đối với một cô gái mới mười bảy tuổi mà nói thật tàn nhẫn đến nhường nào?!

Nhưng cô lại kiên quyết giữ lại đứa con này, phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể ra được quyết định như vậy?

Phải yêu say đắm đến nhường nào mới có thể bằng lòng chấp nhận mạo hiểm như vậy?

Đứa nhỏ vừa sinh ra đã bị lấy đi, thật không ngờ người ra lệnh lấy đi con trai cô lại là ba ruột cô, từ đó, con trai cô trở thành con tin, mà cô lại trở thành một con cờ trên tay ba cô. Điều này đối với cô đau đớn cỡ nào?

Rồi sau đó, vì con trai, cô chỉ còn cách che giấu đi lương tâm của mình, bất đắc dĩ chờ thành con cờ cho ba cô tùy ý điều khiển.

Quyền lực làm cho người thân cô mất đi nhân tính, nhưng cô lại rất yêu quý bà nội, nên không dám đứng lên chống lại cha mình.

Chẳng trách lúc gặp Cố Đan, cô đã nói: không ai có thể giúp được cô.

Thứ nhất, Cố Chấn có thể lực rất đáng sợ.

Thứ hai, cô không thể nói với người khác rằng cô bị ba mình khống chế.

Bởi vì cô là người trong Cố gia, cô phải vì lợi ích của gia tộc mà đặt lên hàng đầu.

Điều này, người trong Cố gia đã được dạy bảo trở thành một quy định bắt buộc phải tuân theo.

Cô phải gánh vác cái quy định này lớn lên, không thể làm trái điều này.

Cô lại càng không thể để bà nội đã cao tuổi mà chấp nhận gia tộc có biến cố. Vì thế cô chỉ có thể im lặng chịu dày vò, sống trong đau khổ...

Ninh Mẫn nhìn thoáng qua Cố Đan, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hân không thể nào nghĩ đến người luôn luôn hại hân lại là ông nội hân.

Đứa nhỏ này, trên sắc mặt lộ rõ vẻ đau đớn, nghĩ đến trong lòng mẹ mình nhất định là sẽ rất đau.

Quá khứ của Cố Hiếu, thật sự làm mọi người phải rơi nước mắt.

Noãn Các, một mảng tình mịch.

Hắc quân lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch như tuyết của Hoắc Khải Hàng, cả người ngồi im như tượng, không nhúc nhích, trên mặt chỉ có duy nhất một biểu tình: khiếp sợ.

Mười bốn năm trước, việc Quý thiếu hút thuốc phiện, làm ảnh hưởng rất lớn, Hoắc thiếu rốt cuộc có hay không bị liệt danh trong đó, vẫn là một chuyện khiến mọi người đang bàn tán thảo luận, nhưng lại rất ít người nhắc tới việc này. Bởi vì bộ mặt của Hoắc gia toàn là những nhân tài tinh anh, không thể coi thường, bọn họ cũng rất trong sạch.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, lúc ấy Hoắc Thủ tướng bồi dưỡng Hoắc thiếu, thành một nhân tài rất nhanh nhẹn.

Có thể có người lợi dụng nhược điểm của những người trẻ tuổi mà đưa Hoắc thiếu trở thành một người bị gièm pha chỉ trích.

Vì thế Thủ tướng thật sự rất tức giận.

Nghe nói một năm kia, tổng cộng có ba trùm thuốc phiện chết một cách rất lạ lùng.

Đông Ngải Quốc cũng không có xử phạt điều tra về cái chết thần bí của những người này, hơn nữa chính phủ cũng không có nhúng tay can thiệp vào vụ án này của bọn họ. Ai đang âm thầm dựng nên chuyện này cũng không có điều tra rõ ràng.

Nhưng Hách Quân cũng không có biết sau lưng chuyện này còn cất giấu một bí mật không cho người ngoài biết đến, một người con gái là đối thủ chính trị lại sinh ra cho Hoắc Gia một đứa con trai.

Từ vẻ mặt của Hoắc thiếu cũng biết đối với chuyện này hẳn hoàn toàn không biết.

Lúc này hẳn vô cùng đau lòng thay cho Hoắc thiếu, tất cả chuyện này đều rất đả kích lòng người.

Lúc này nghe hẳn nói, khó chịu đến cỡ nào?

Hoắc Khải Hàng tất nhiên là vô cùng khiếp sợ.

Từ nhỏ, hẳn rất ngoan, cái gì cũng làm tốt nhất, nghĩ đến dáng vẻ của mẹ tươi cười, ông nội khen ngợi, và khẳng định là ba cũng rất thích.

Hẳn có thể làm cho mẹ hẳn vì hẳn mà vui vẻ, vì hẳn mà ông nội rất hãnh diện về hẳn, càng không thể để một mình ba nhìn hẳn bằng ánh mắt khác.

Theo trí nhớ, nhưng lần hẳn được thưởng đều không có hình bóng của ba.

Cha chán ghét hẳn.

Mặc kệ là con trai hay con gái, đều sinh ra chán ghét, phản nghịch.

Nếu như bầu không khí trong gia đình tốt, thì sự chán ghét này sẽ không rõ ràng.

Nếu cuộc sống áp lực, khó tránh khỏi một thời điểm lạc mất chính mình mà lâm vào hoang mang bối rối.

Hoắc Khải Hàng cũng đã từng có một thời gian trở thành kẻ phản bội ba mình.

Đoạn thời gian kia hẳn rất là trống rỗng, đơn giản là chính tai nghe được cha mình cười lạnh nói với mẹ:

“Con của cô dù có xuất sắc như thế nào ta cũng không thích.”

Cha hẳn nói, ông chưa bao giờ coi hẳn là con trai mình.

Ông còn nói ông không có con trai, con trai hẳn đã chết từ mười tám năm trước.

Ngày đó hẳn không còn một chút hy vọng vào cuộc sống, cảm thấy cuộc đời quả thật rất đáng buồn.

Sau ngày ấy hẳn bắt đầu trốn học, không làm việc đàn ông, cùng Quý thiếu chơi bởi trụy lạc, nhìn nữ nhân xinh đẹp nhảy múa, suốt ngày ăn chơi sa đọa...

Có đôi lúc hẳn trầm tĩnh nhìn, cảm thấy cái vòng luẩn quẩn này thật sự dơ bẩn, một đám khoác vẻ đạo mạo trang nghiêm, vùng tiền như rác, làm ra những chuyện cảm thú giống nhau.

Bọn họ đều nhìn thấy hẳn sa ngã, nhưng thật ra khi đó hẳn cũng không làm trò đồi bại, vẫn cùng nhóm người kia đánh nhau không dờn nhưng không có dính đến nữ sắc, không có dùng thuốc phiện, chỉ uống rượu bài bạc nhưng lại toàn thắng lớn...

Cũng không có ai có đủ can đảm lôi kéo hẳn làm chuyện phạm pháp, người nào cũng biết thân phận của hẳn, không dám đắc tội.

Ở trong sa đọa, một tháng sau có người mở tiệc sinh nhật, mời hẳn đi, hẳn uống rượu cũng hơi có phần say.

Có người cho hẳn thuốc phiện, nói là tiên dược làm cho người ta đạt được khoái cảm.

Bọn họ nói hần thử xem, còn nói thứ này dùng một hai lần sẽ không bị nghiện.

Bình thường, Hoắc Khải Hàng tuyệt đối sẽ không đụng vào, sự việc như thế nào trong lòng hần cũng sẽ giữ chừng mực.

Nhưng ngày đó, hần lại cùng mẹ hần ăn một trận, tâm tình có chút không vui, cho nên hần liền tiếp nhận, sau đó, xem ***.

Hần ngồi trong phòng, nhìn mọi người hoan lạc vượn vẹo nhảy múa, làm ra những động tác ***.

Lúc sau hình như có người tiêm thuốc vào hần.

Bọn họ còn nói, thuốc này sẽ làm cho hần cảm thấy như bay lên tận mây xanh, thử một lần sẽ thích.

Bất ngờ hần xông vào đánh người nọ.

Không còn ai dám tiếp cận hần.

Lúc này được tính phát tác, hần cũng từng thử qua loại mùi vị này.

Bọn họ dìu hần vào phòng hỏi hần có hay không muốn nữ nhân?

Hần nói không cần.

Bọn họ cười, Hoắc thiếu hay là anh cứ thử đi, tìm một người có kinh nghiệm thử xem chắc chắn anh sẽ thích.

Lúc này có một khoái cảm xẹt qua trong đầu hần...

Hần bị kích thích, miệng lẩm bẩm nói:

“Một đám không trong sạch, ta không cần.”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 271

Bọn họ nói: “VẬY tìm cho anh người còn trong trắng.”

Hắn không có cự tuyệt cũng không có đáp ứng.

Vào thời điểm này hắn cảm giác thân thể không phải của mình.

Sau lại có người đến ôm hắn, hôn hắn... thân thể tuổi trẻ cứ như vậy mà bị thiêu đốt...

Sau này có phát sinh ra chuyện gì hắn cũng không nhớ rõ.

Tuyệt đối không nhớ rõ.

Khi tỉnh lại, hắn thấy mình đang ở bệnh viện, mẹ hắn mắng hắn hồ đồ, như thế nào lại đụng chạm vào cái loại như thế này, đó là một hội hư hỏng.

Hắn quỳ xuống trước mặt mẹ mà thề sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Ngày đó, mẹ hắn ôm hắn khóc.

Ngày đó, người cha đáng quý của hắn xuất hiện ở phòng bệnh, thản nhiên hỏi một câu:

“Còn nhớ rõ đã phát sinh ra chuyện gì sao?”

Đầu hắn đang trống rỗng bỗng nhiên dao động, đại khái là dùng rất nhiều thuốc, nên mới phát sinh ra những hành vi như vậy, còn hắn cái gì cũng chẳng nhớ rõ nữa.

Hắn hỏi: “Con không phải là đã làm chuyện vi phạm đạo đức chứ?”

Mẹ hắn trầm mặc một chút sau đó lắc đầu:

“Không có! Chẳng qua cũng có một chút rắc rối. Nhưng cũng may việc này đã được khống chế rồi. Con cứ an tâm tĩnh dưỡng, chuyện bên ngoài đã có ta và cha con xử lý ổn thỏa.”

Mẹ chưa bao giờ nói dối hắn, hắn tin, cũng không có hỏi tiếp – thời gian này cũng không ai tới tìm hắn lấy lời khai. Hoắc gia là quý tộc, có quyền lợi vô cùng tối cao, phải đem chuyện bất lợi này áp chế không cho phát sinh ra chuyện gì nữa.

Bởi vì thân phận, nên chuyện hắn hút thuốc phiện không có tung ra ngoài.

Nghỉ ngơi hồi phục sau hai tháng, chuyện này cũng dần dần phai nhạt không còn là chủ đề nóng hổi cho mọi người bàn ra tán vào nữa. Hắn bị ông nội bắt học trường cao đẳng quân sự, từ nay về sau tách biệt hắn với thế giới bên ngoài, cuộc sống hoàn toàn bị khép kín trong học viện quân sự.

Cuộc sống gian khổ đã rèn luyện ý chí của hắn, rất nhanh những chuyện trước kia đều dần phai nhạt trong tâm trí hắn. Một lần nữa cuộc sống của hắn lại bắt đầu.

Hắn đã nghĩ thông suốt, hắn đã trưởng thành, không cần thế nào cũng phải đi lấy lời khen thưởng của cha, nắm chắc phương hướng cuộc đời mình, làm cho cuộc sống của mình trở nên giá trị, đây mới là chuyện duy nhất mà hắn phải đối mặt.

Sau khi bắt đầu, hắn đã bị cuộc sống bận rộn vây quanh, chứng minh giá trị của chính bản thân mình, để củng cố địa vị trong Hoắc gia, cố gắng làm cho mình trở thành người thừa kế toàn diện.

Hắn chưa từng nghĩ tới, sau chuyện hút thuốc phiện, cất giấu một bí mật không ai ngờ tới, hắn thậm chí có một người con trai mười bốn tuổi.

Đứa bé này xuất hiện, vô tình đánh cho hắn một bạt tai thật mạnh, đồng thời, bộc lộ một mặt bản chất xấu xí dơ bẩn trên con người hắn.

Hắn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lúc này, trên màn hình xuất hiện một gương mặt trẻ tuổi rất gầy, hình dáng kia rất giống hình dáng của hắn lúc mười bốn tuổi.

“Trương tiên sinh, hôm nay như vậy là đủ rồi! Cứ như vậy đi.”

Trương Kiện quay đầu nhìn về phía bên kia, sau đó gật đầu, lấy cây châm trên tay Cố Hiểu xuống, cúi đầu trấn an cô, làm cô bình tĩnh rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Thiếu niên kia ngồi ở trên giường, nắm tay cố Hiểu, ánh mắt hồng hồng, ẩn trong hốc mắt có giọt lệ chực trào ra.

Hoắc Khải Hàng nhìn chăm chăm cậu thanh niên đó, ánh mắt hơi thu lại, hỏi:

“Đây là... Cố Đan?”

“Ừ!” Đông Đình Phong gật đầu.

Hoắc Khải Hàng đã rõ, hóa ra tối hôm đó chuyện Ninh Mẫn muốn nói thì ra chỉ có vậy.

“Hoắc Khải Hàng, lúc trước ta cùng A Huống đã nói chuyện qua điện thoại, nghe hắn nhắc tới Cố lão gia không phải chết vì bệnh mà là do mưu sát. Đã có một lần, Cố gia cho rằng Hoắc Thủ tướng âm thầm bắt người mưu hại, vì thế mới có, chuyện Hoắc phu nhân sau khi sinh bị bắt cóc, có phải hay không?”

Đông Đình Phong nhắc tới Thần Huống đã nói qua chuyện này. Nghe nói chuyện này lúc trước rất kinh khủng. Hoắc phu nhân bị bắt cóc vốn là chuyện đại sự, cuối cùng cũng không giải quyết được gì, vì Hoắc gia và Cố gia đã làm một thỏa thuận nào đó, vì thế Quý Như Thương mới gả vào Cố gia.

“Ừ! Hình như là chuyện đó ông nội ta có nói hơi quá lên, nhất là chuyện vu oan đó, người ngoài còn tưởng Tam gia lợi ích liên minh Hoắc Thần Cố bị phá hủy.”

Hoắc Khải Hàng nói: “Cố gia vẫn cho rằng ông nội ta phái người đi mưu sát Cố lão gia. Nhưng thật ra thì không phải.”

Chuyện này đúng là không phải nhưng hiện giờ chưa có cách nào để giải thích rõ ràng.

“Thần lão gia còn nói, Cố lão phu nhân tự mình từng lập một cái phép tắc trong gia đình cho thế hệ sau của Cố gia: hai nhà Cố Hoắc không được kết thông gia với nhau. Còn đưa ra ví dụ, lúc trước có một người con gái Cố gia thích một người trong Hoắc gia, hôn sự này cuối cùng tan vỡ. Có chuyện này hay không?”

“Có chuyện này em họ ta vô tình biết được.”

Hoắc Khải Hàng gật đầu.

“Như vậy là có thể giải thích vì sao Cố Chấn sau khi biết được con gái mình đã sinh cho Hoắc gia một đứa con trai lại đem Cố Đan giấu đi rồi.”

Nguyên nhân là do hai gia tộc đã có ân oán với nhau.

Chuyện hai gia tộc thù hận nhau đã đóng băng ba thước rồi chứ không phải ngày một ngày hai.

Một cô con gái riêng, không có năng lực làm cho băng tuyết giữa hai nhà thuyền giảm, cũng không thể vì thế mà bơi nhò lên Cố gia nên đứa trẻ bị giấu đi là phải.

“Hiện tại Cố Chấn và Cố Tĩnh, đều đang cạnh tranh Chức Thủ tướng, bọn họ tưởng hai nhà Đông Hoắc đang có mâu thuẫn, nhằm chia rẽ hai nhà để quan hệ rạn nứt, cho nên bọn họ liền lợi dụng Cố Đan...”

Đông Đình Phong nhẹ nhàng nói.

Cách làm này thật sự làm cho người ta thất vọng và đau khổ.

Cố Chấn nuôi Cố Đan, để khống chế con gái hãnh, sau đó khống chế Đồng gia, Đồng gia thông qua manh mối đến lấy thuốc phiện, sau đó lấy lý do là vắc-xin phòng bệnh để tiêm vào người Văn Văn, phá hoại quan hệ giữa hãnh và Ninh Mẫn, làm cho bọn họ bối rối vì Văn Văn bị bệnh mà đoạn tuyệt quan hệ với nhau. Hai nhà Đông Hoắc hoàn toàn tuyệt giao. Vì đúng là Đông Đình Phong đã hoàn toàn buông tay mối quan hệ giữa hai nhà.

Nếu lúc này có tin tức nào đã kích đến Hoắc gia, Hoắc thị muốn lên cầm quyền một lần nữa sẽ là chuyện khó như lên trời.

Đây chính là mục đích của bọn họ.

“Tình trạng thân thể nó hiện giờ thế nào?”

Hoắc Khải Hàng nhìn đứa con trai kia, thấp giọng hỏi. RE hình như là thuốc cấm.

“Cần phải phân tích RE, sau đó điều trị tốt, nếu không sớm chăm sóc tốt thân thể nó, căn bệnh sẽ ngày càng tăng lên, ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai và chất lượng sinh hoạt của nó.”

Kiều Sâm nói một chút sau đó hỏi ngược lại: “Hoắc thiếu có cần hay không tôi thay anh làm giúp một bản xét nghiệm ADN?”

Màn hình tắt.

Hoắc Khải Hàng vô lực ngồi, chờ này hắn không có được tình thương của cha, đã có lúc hắn cũng cảm thấy tiếc chuyện này, không nghĩ tới con hắn cũng gặp vận rủi như thế này.

Hắn rất áy náy, nếu không phải lúc trước hắn nhất thời phóng túng, cũng không làm ra cái kết quả như vậy.

Hắn đau lòng khổ sở. Cuộc đời hắn như thế nào lại có nhiều tai họa đột ngột như vậy?

Hắn ngồi thật lâu, suy nghĩ chuyện này tại sao khó khăn như vậy?

Cả người mê man hỗn loạn.

Đông Đình Phong không nói lời nào, cho hắn thời gian tiêu hóa hết chuyện này, ung dung ngồi uống trà.

Lúc này, di động vang lên, là cô cô gọi tới.

Hắn đi vào phòng bên cạnh, đóng cửa lại nhận điện thoại.

Đông Dạng hỏi: “con trở về Ba Thành khi nào cũng không có nói với ta?”

Hắn nói: “có việc gấp mới quay về, tiểu Kỳ vẫn còn ở lại bên kia mà. Nếu cô có rảnh thì đi xem xem. Tuy con để lại A Lực ở bên kia, nhưng A Lực và tiểu Kỳ cũng không thân nhau. Cũng không biết nó ở bên kia, có thói quen luyện tập không?”

Đông Dạng nói: “ta buổi chiều về Ba Thành. Có muốn hay không ta và tiểu Kỳ cùng về?”

“Không cần để tiểu Kỳ đi cùng Văn Văn đi!”

Đây là anh em sinh đôi, từng ở trong bụng một người mà hình thành nên cơ thể, vừa sinh ra, bọn chúng liền bị chia lìa, cho tới hôm nay mới lần nữa gặp lại, chúng cần phải bồi dưỡng tốt tình cảm.

Chỉ cần nghĩ đến bọn chúng đều là con mình, Đông Đình Phong lại vô cùng phấn khởi, đáng tiếc hiện tại không phải thời điểm phân tích chuyện này, nân hiện giờ hẳn phải nhin.

Hắn hỏi: “Bên kia toàn bộ sổ sách tra tốt?”

Đông Dạng nói: “không, có chút chuyện phải quay về nhà tổ một chuyến.”

“Chuyện gì vội vã như vậy?”

“Ta đáp ứng lời cầu hôn của Kim Hàm rồi! Giờ chính thức dẫn hắn gặp gia gia. Căn Chi ta rốt cuộc đã lấy chồng rồi, mau chúc mừng ta...”

Đông Đình Phong ngây người một hồi lâu:

“Chờ một chút, chờ một chút, cô không phải đã nói là không kết hôn sao?”

“Hiện tại ta muốn kết hôn, có thể chứ?”

“Không đúng, người rốt cuộc bị cái gì kích thích?”

“Không được, việc này chờ con trở về chúng ta thảo luận. Kim Hàm là một người đàn ông tốt, gả cho anh ấy ta cũng yên tâm.”

Nói xong câu đó Đông Dạng cúp máy để lại Đông Đình Phong ngẩn người.

Ba mươi hai năm, cô cô không chịu lập gia đình, cô nói, cô đối với đàn ông không có cảm giác.

Cô đã từng nghĩ rằng muốn ở vậy đến suốt cuộc đời, cô nói trái tim cô đã chết từ lâu.

Cô nói cô không thể nào quên được hình ảnh người con trai mình chết thảm như vậy.

Cô nói, đàn ông chạm vào cô, cô cảm thấy cả người sồn gai ốc. Đàn ông hôn cô, cô cảm thấy ghê tởm.

Cô không có cách nào để đối mặt với cuộc sống hôn nhân.

Cô sinh ra một loại bệnh kì quái.

Người cô cô yêu đã một tay làm cô cô ra nông nổi này.

Đang nghĩ tới tào tháo, tào tháo liền đến. Hẩn cúi đầu nhìn điện thoại trên tay, là Hoắc Trường An gọi đến.

Hẩn ngẩn ra, do dự một chút mới nhận điện thoại.

“Bộ trưởng Hoắc , có chuyện gì?”

Hoắc Trường An nói:

“chúng ta phải gặp mặt, nhìn xem có thể hay không bàn bạc một số chuyện có thể hay không để hai nhà Đông Hoắc cùng hợp tác?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Đông Đình Phong nhú mày, Hoắc Trường An nói chuyện luôn mang theo một loại cưỡng ép mọi người.

“Thật có lỗi, tôi hiện tại không có thời gian.”

“Vậy cho ta thời gian, ta cần cùng con và Đông lão gia gặp mặt... à còn có Khải Hàng. Khải Hàng hôm nay đi Ba Thành, có phải hay không đi tìm con?”

Hoắc Trường An dùng loại ngữ khí này hoàn toàn có thể khẳng định.

“Hắn hiện tại đang ở chỗ tôi.”

“Vậy tốt rồi đỡ tốn công ta phải đi tìm hắn. Tối hôm nay chúng ta cùng tới Đông viên, chúng ta cần nói chuyện...”

Mí mắt Đông Đình Phong nháy nháy:

“Vì sao lại phải vào tối hôm nay?”

“Đông Dạng và Kim Hàm đi BA Thành có phải hay không?”

“Làm sao ông biết?”

Hắn thản nhiên hỏi lại.

Kỳ lạ, người đàn ông này đang yên đang lành sao tự nhiên lại để ý đến cô cô?

“Cô ấy nói cô lập gia đình sao?”

“Chuyện này và ông có liên quan sao?”

Hắn lãnh đạm hỏi lại.

Hoắc Trường An cười nhẹ:

“Con cảm thấy sao? A Đề trở thành Đông Dạng ba mươi hai năm, ta đã bị giấu diếm ba mươi hai năm. Đông Đình Phong chẳng lẽ con muốn ta trở mặt nhìn cô ấy trở thành vợ người khác sao? Thật có lỗi, ta không làm được.”

Đông Đình Phong trong lòng kinh hãi: chuyện này làm sao hắn biết được?

“Bộ trưởng Hoắc hình như ngài đã quên ngài cũng đã kết hôn ba mươi hai năm. Hiện tại ngài lấy thân phận cùng tư cách gì để ngăn cản một người phụ nữ kết hôn?”

Ngữ khí của Đông Đình Phong sắc mùi châm chọc mỉa mai.

“Cho ta một cái hòm thư an toàn... ta sẽ gửi cho con xem cái này, chờ khi xem xong rồi đoán xem ta có hay không có đủ tư cách?”

Đông Đình Phong đưa cho.

Trong chốc lát, một tin nhắn được gửi đến.

Nhìn chăm chăm vào tin nhắn mới được gửi đến trên màn hình, Đông Đình Phong tò mò, tư liệu này là như thế nào?

Hắn đang muốn xem thì bên ngoài truyền đến thanh âm của Ninh Mẫn:

“Hoắc Khải Hàng, anh đến rồi?”

Đông Đình Phong không có xem cái tin nhắn kia, mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy vợ mình chậm rãi từ ngoài cửa đi tới, thực nghiêm túc nhìn Hoắc Khải Hàng.

“Ừ vừa tới không lâu.”

“Anh.. thấy được?”

Ninh Mẫn nhìn vẻ mặt hần thì phát hiện ra điều gì đó bất thường, sắc mặt Hách Quân cũng rất kém.

“Thấy được.” Hoắc Khải Hàng gật đầu.

Ninh Mẫn trầm mặc một chút mới nói: “Muốn gặp Cô Đan không?”

Nam nhân yên lặng, chuyện này thực đang sục sôi trong lòng hần.

Hần cho tới bây giờ là một người lương thiện, khát vọng một gia đình ấm áp, lại không tưởng trong lúc vô ý đã gây một cái bi kịch bất hạnh như vậy.

Tim hần rất khó chịu.

Chuyện hút thuốc phiện cho tới bây giờ là một vết nhơ trong cuộc đời hần.

Người của Hoắc gia những tưởng sẽ đem chuyện này biến mất khỏi cuộc đời hần, muốn đem hần trở thành một vị lãnh tụ truyền kỳ, kết quả đứa bé xuất hiện, đem chuyện này phá vỡ tất cả.

Hoắc Khải Hàng nhắm mắt, chuyện này đối với hần mà nói là một chuyện rất xa lạ, nhưng trong lúc đó cô và hần lại có một đứa con trai.

Cô vì đứa nhỏ mà phải chịu khổ mười bốn năm, trong khi đó người làm cha như hần lại không biết một chút gì cả. Lương tri nhắc nhở hần: hần nợ

cô.

“Còn không có tình? Em đưa anh qua.”

“Cám ơn.”

Hoắc Khải Hoàng nói một câu làm cho quan hệ của bọn họ trở nên xa lạ, hẳn nói với Hách Quân:

“anh cùng Trịnh tiên sinh ở chỗ này.”

Hách Quân gật đầu.

“Mẫn Mẫn, phản ứng của Cố Đan thế nào?”

Đông Đình Phong đi qua đây.

“Nó rất hận chuyện này. Cố Đan là một đứa trẻ hiếu thuận, biết được tồn bộ chân tướng sự việc, sẽ có ý kiến riêng của nó, điều này rất bình thường. Nhưng đứa trẻ này đang trong thời kỳ trưởng thành .. về sau cần phải khuyên bảo chăm sóc nó tốt hơn...”

Đứng trước mặt chồng trả lời, nửa câu sau Ninh Mẫn quay sang nhìn Hoắc Khải Hàng. Đây là cha đứa trẻ cần phải suy nghĩ thấu đáo.

Trong phòng khách, Cố Đan đang ngồi cúi đầu nắm tay mẹ mình, đắm chìm trong một loại cảm xúc phức tạp.

Mọi người đều nói, con cái là kết tinh của ba và mẹ, là một sinh mạng mới giáng sinh, được chúc phúc, hẳn đâu biết tính toán cái gì?

Nhưng nó lại là một kết quả ngoài ý muốn, một nguyên nhân của một âm mưu.

Cha không biết sự tồn tại của nó, họ hàng lại coi nó là con rồi để không chế mẹ hằn.

Không ai thương nó, chỉ có mẹ thương nó.

Nó đã dần dần lớn lên, bước vào tuổi trưởng thành, sinh lý lặn lẽ phát sinh thay đổi, thời đại internet, phim truyền hình tràn lan, thỉnh thoảng trong mắt nó cũng có nữ sinh nào đó.

Nhưng cái từ tình yêu này, ở tuổi trẻ so với người bình thường còn chín chắn hơn, điều này hiện lên trong đầu thì cũng khó tránh khỏi tưởng tượng.

Tưởng tượng cả nam và nữ vì thích nhau mà ở cùng nhau, tưởng tượng thích một người sẽ cảm thấy như thế nào? Bởi vì tuổi trẻ cho nên tâm hồn rất thanh khiết, lại không nghĩ rằng, mình sinh ra không phải là kết tinh của ba mẹ, mà là con rồi để không chế một nữ nhân...

Sau đó thì sao, tai vạ đó đã làm cho nó không có được một gia đình hoàn chỉnh, cô đơn một mình, sống trong vô vọng mà trưởng thành, chỉ có thể kiên nhẫn, hi vọng một ngày có thể phá tan gông xiềng, đến với ánh mặt trời tự do.

Thật Đáng thương cho mẹ, đáng thương cho cả chính bản thân mình, trong lòng cảm thấy chua xót.

Cửa mở, có người đi đến, mang theo một mùi hoa thương lan.

“Có thể hay không đi ra ngoài một chút? Ta có chuyện cần nói với cháu.”

Nó gật đầu, buông tay mẹ, thay cô kéo chân cho mẹ, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, quay đầu, đi theo ra cửa.

Nó đứng lại ở cửa, sự tồn tại của hắn quá to lớn, nó không thể không ngẩng đầu lên nhìn, nhìn gương mặt lạnh lùng xa lạ mà quen thuộc kia nó hơi thất thần, sắc mặt tái nhợt vì thấy nam nhân này trong tư liệu kia giống nhau.

Bốn mắt chạm nhau, tâm tình nó phức tạp nuốt một ngụm nước bọt. Ánh mắt người nam nhân này thâm sâu khó đoán, nó lẳng lặng đánh giá.

Ninh Mẫn nhìn thoáng qua không biết phải giới thiệu với bọn họ như thế nào.

Sau một lúc trầm mặc, nó hướng phòng khách quay trở lại, lấy một cái chén rót nước uống, liều mạng nuốt xuống tất cả ủy khuất và nước mắt. Mười bốn năm qua, đây là lần đầu tiên nó được gặp cha, đây là cha nó.

Nhưng cha có thể như xem cái gì vậy?

Nó căn bản không thấy lạ.

Ngậm chặt miệng, nó quay đầu nhìn nam nhân kia bước vào phòng.

Ninh Mẫn đi về phía nó: “Mỗi người ai cũng sẽ có một sai lầm trong cuộc đời, cha cháu cũng vậy.”

“Dì Ninh, cháu không biết ông ta. Trong thế giới của cháu chỉ có mẹ.”

Nó uống một ngụm lại một ngụm nước, những người khác đối với nó mà nói không quan trọng, chỉ có mẹ là người quan trọng nhất đối với nó.

Ninh Mẫn thở dài trong tim nặng trĩu.....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Cố Hiếu tỉnh lại, trong phòng hơi tối, ánh nắng chiều dịu nhẹ chiếu vào cửa sổ phía Tây, cứ như vậy chiếu vào trên mặt hăn, làm cô hoảng hốt tưởng rằng bây giờ là sáng sớm, nhưng đã chạng vạng tối.

Cô ngồi xuống đỡ trán, cảm giác gương mặt mình rất căng, thật giống như nước mắt đã khô sau khi khóc, có chút không thoải mái.

Nhìn chung quanh, dường như có một loại khí chất vô hình, làm trong tiềm thức của cô muốn đi tìm kiếm sự tồn tại của hăn, sau đó nhìn thấy một thân ảnh đẹp đẽ như một bức tượng điêu khắc ngồi trên ghế sofa bên cạnh đang trầm tư, suy nghĩ của hăn dường như đã bay xa tận phương nào...

Cô chớp mắt, khi nhận ra hình dáng kia đang ngồi đó, cô không thể tin nổi trước mắt.

Chẳng lẽ... phát sinh ra chuyện gì rồi?

Hoặc Khải Hàng như thế nào lại ở trong phòng này?

Cô đang ở đâu?

Cô vỗ nhẹ vào mặt.

“Tỉnh rồi?”

Hăn nhẹ nhàng hỏi, thu hồi lại ánh mắt đang phiêu du nơi xa xôi phương trời...

Thanh âm bình tĩnh, rất giống trước kia. ở trong mắt công chúng, khi phát biểu hay tuyên bố một điều gì đấy hẳn luôn dùng một loại thanh âm như vậy. Cô nghe đã quen. Cho nên khi lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy hẳn dùng thanh âm dịu dàng ôn hòa nhã nhặn với Ninh Mẫn thì lòng cô vừa sợ vừa đau.

“Ừ!”

Cô xuống giường, thấy quần áo mình vẫn nguyên vẹn, trái tim lại khẩn trương, đây là lần thứ hai cô và hẳn ở chung một phòng riêng. Lần đầu tiên, hẳn giống như một người điên, không hề phong độ. Khi được tính phát tác, thân thể của kẻ nghiện chưa bao giờ chịu để đầu óc khống chế. Hẳn đã từng ăn sạch cô.

“Tôi đi ra ngoài.”

Cô không muốn một mình ở chung với nam nhân này.

“Lại đây ngồi.”

Cô đi ra cửa, hẳn giữ lại.

Bước chân nhẹ nhàng đi về phía hẳn, bình tĩnh đứng trước mặt hẳn, hẳn lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt kia sâu không lường được.

“Thật lâu không có ngồi im thư giãn như vậy, suy nghĩ một chút chuyện.”

Ý hẳn bảo cô ngồi đối diện hẳn.

“Hôm nay ta lại có thể ngồi đến quá trưa.”

“Tôi... ngủ thật lâu.”

Cô biết cô không phải ngủ, mà là bị gây mê.

Chính xác là gây mê.

Nhưng bọn họ đem cô gây mê là có ý gì?

Trong lòng cô dấy lên cảm giác bất an.

“Um khoảng hai ba giờ.”

“Anh ngồi lâu như vậy ở trong này sao?”

“Ừ!”

Cô im lặng, cảm giác bất an dâng lên mãnh liệt.

“Ta nghĩ rất nhiều. Mấy năm nay ta vùi đầu vào công việc, ít khi nhớ lại lúc mười tám tuổi trước kia.”

Trên trán cô bắt đầu đổ mồ hôi.

“Ta nhớ lại em là ai.”

Hắn trầm ngâm cúi đầu nói một câu, ánh mắt như phiêu dạt về quá khứ, nhớ lại:

“Chín tuổi, ở Cổ gia, trong một cuộc thi tổ chức tại nhà thì không cẩn thận đánh Cổ Nhân bất tỉnh. Ra tay rất mạnh làm hắn hôn mê bất tỉnh. Sau đó bị cha xử phạt bắt quỳ gối trong vườn. Ngày đó mẹ ta mang ta đi gặp dì, thấy trên người em phủ đầy tuyến trắng. Cả người run rẩy trong gió, tất cả mọi người đều mắng em. Ta đến bên cạnh lấy áo khoác lên người em...”

Cổ Hiếu run rẩy, cúi đầu tự giấu cười:

“Chuyện đã lâu như vậy anh còn nhớ rõ.”

“Không phải rất rõ ràng. Chỉ nhớ rõ tiểu cô nương kia có đôi mắt rất cô đơn, sự cô đơn ấy làm cho người ta nhớ rất rõ. Bởi vì trên người ta cũng có

một loại cô đơn như vậy.”

Đúng là phần này hần và cô giống nhau, hần liếc nhìn cô một cái.

Nhưng mà, hần không có đem người này khắc sâu vào tâm trí, ước chừng là bởi vì người cô đơn, khát vọng ấm áp. Mà cô so với hần còn cô đơn hơn, làm hần theo bản năng mà bài xích.

Hần thích đuổi theo ánh mặt trời.

Thích Ninh Mẫn là bởi vì tính tình cô ấm áp, vui tươi, dường như lửa nóng của mặt trời, có thể đem một người đốt cháy.

“Chúng ta vẫn là bạn học.”

Cố Hiếu căn môi, gật đầu.

Một năm kia học cùng trường, ánh mắt cô luôn theo đuổi hần. Mà ánh mắt hần căn bản không nhìn tới cô.

Có khi, khoảng cách vô cùng gần, tựa như ngẩng đầu là hần có thể thấy cô. Nhưng ánh mắt bình tĩnh kia cứ vô tình xẹt ngang qua người cô mà nhìn về phía khác.

Cô là một người rất bình thường, nhưng hần lại rất nổi bật.

Cô chỉ có thể yên lặng theo đuổi.

Mà hần lại yên lặng không gần không xa tỏa ra khí chất mê người.

“Ta không quan tâm. Đợi chút, có hai lần trời mưa, đều có một chiếc ô đặt ở chỗ ta, là do em làm sao?”

Hần từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng hỏi, nhớ lại khi xưa còn trẻ trên người tỏa ra khí chất hồn nhiên trong sáng.

“Đúng.”

Tim cô đập mạnh, cái gì cũng thừa nhận.

Hắn nhếch khóe môi:

“Thật thích ta?”

Cô không nói, trong mắt có chút cay cay, trái tim lại từng đợt từng đợt đau nhói.

Yêu đơn phương rất đau khổ.

Đó chính là một loại tra tấn tâm hồn.

“Vì sao thích?”

“Bạch Tuyết trắng như tuyết nhưng tâm lại ấm áp làm cho người ta khó thể quên.”

Cô kéo lại áo khoác nhẹ nhàng nói, trong tâm có chút cảm động.

Hắn trợn mắt nhìn cô, gương mặt cô ửng hồng, đó là ngượng ngùng, biểu cảm này hắn đã từng nhìn thấy trên mặt Ninh Mẫn.

“Bởi vì một chút ấm áp đó mà em hy sinh nhiều như vậy. Đáng sao?”

Thân thể hắn hơi run, ánh mắt bối rối trốn tránh.

“Tôi không biết anh đang nói cái gì?”

“Ta đã thấy Cố Đan! Thật có lỗi, cho tới hôm nay ta mới biết được, tất cả là do ta nhất thời phóng túng, nên đã làm ra kết quả như vậy...”

Đáy mắt hắn cứ như vậy hiện lên đau thương.

Khuôn mặt trắng hồng lại lập tức trắng bệch.

Thực ra cô không nên cảm thấy bất ngờ.

Cô ngủ lâu như vậy, khẳng định là có phát sinh ra chuyện gì, trong đầu có một hình ảnh lướt qua, giống như cô từng bị thôi miên, giống như cô đã đem chuyện không nên nói toàn bộ đã nói ra hết.

Trong lòng bàn tay toát mồ hôi dần dần trở nên lạnh lẽo, cô đang run, một lúc sau mới nói:

“Chuyện này không liên quan tới anh. Tất cả đều do tôi lựa chọn. Tôi đã muốn kết hôn. Hoắc Khải Hàng, anh không cần cảm thấy áy náy.”

Hoắc Khải Hàng lẳng lặng nhìn, suy nghĩ hỗn loạn, tiếp theo hắn nên làm thế nào với hai mẹ con cô đây?

Hắn bỗng nhiên có chút hoang mang.

Chuyện này đến quá đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không thể nào tiêu hóa được, không thể nào nghĩ ra biện pháp giải quyết cái kết quả hỗn loạn còn lưu lại mười bốn năm về trước.

“Cho ta một chút thời gian suy nghĩ, ta sẽ trả lại cho em tất cả.”

Một người đàn ông vì mình làm chuyện không hay mà chịu trách nhiệm, hắn tuyệt đối không phải loại người vô trách nhiệm.

Cố Hiểu lại lắc đầu, nhẹ nhàng cười, xoa tay, nói:

“Không cần.”

Cô và hắn không có tình cảm, cô biết chuyện này đối với hắn khó khăn cỡ nào.

Cô không cần hấn bù đắp cho cô, quả thật cô cũng không cần cái kiểu bù đắp gượng ép như vậy.

Hai người bọn họ vốn là hai người xa lạ. Trước cũng vậy và giờ cũng vậy.

“Phải không? Em muốn giải quyết vấn đề của Cố Đan thế nào?”

Hoắc Khải Hàng thản nhiên hỏi lại:

“Tiếp tục để cha em tùy ý chà đạp nó như vậy?”

Trên mặt Cố Hiểu nhất thời lộ rõ vẻ sâu thẳm, thật đúng như cô nghĩ, quả nhiên cô bị thôi miên.

Sự tình như vậy, cô không nói gì chống đỡ.

Hoắc Khải Hàng vô ý trách mắng chính là nhắc lại sự thật cay đắng cho cô.

Trên thực tế, hấn đối với cô không có cảm tình, đối với đứa nhỏ kia cũng vậy. Cái gọi là bù đắp hấn vừa nói chỉ là xuất phát từ cái luân lý đạo đức trong con người hấn.

Hấn không biết rõ tình hình, đứa nhỏ vừa sinh ra đã bị lấy làm “chuột bạch” bị tiêm chất độc hóa học vào người, sinh mạng đã bị uy hiếp. Nếu đứa nhỏ này không phải con trai hấn, nghe xong chuyện này, hấn nhất định cũng sẽ giúp đỡ cô. Hướng chỉ hấn lại là cha nó, mặc kệ có thích hay không đây cũng là một sự thật đang tồn tại, người làm cha như hấn không thể ngồi yên.

“Ta biết Cố gia có gia quy của mình. Từ nhỏ đã giáo dục cho mỗi người một cái tín ngưỡng: nếu là người của Cố gia, tất cả đều phải đặt lợi ích của

gia tộc lên làm đầu, loại quan niệm gia tộc này, đã ghi sâu vào trong tâm trí em. Cho nên em mới không dám đứng lên chống lại cha em đúng không?”

Hoắc Khải Hàng hỏi.

Cố Hiếu cúi đầu, hần nói đúng.

Cô không thể cùng đấu tranh với gia tộc, Cố gia là một gia tộc lớn, không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội lại gia tộc mình. Đã từng có vài người trong Cố gia mất tích một cách thần bí, đơn giản chỉ là bọn họ đã làm chuyện bất lợi cho Cố gia.

Cố gia có thế lực rất lớn mạnh, đủ làm cho hai nhà Hoắc Thần cũng phải kiêng kị.

Hoắc Cố Thần là ba phần của chính quyền, Hoắc gia ở ngoài mặt thống trị Đông Ngải Quốc, nhưng ở phía sau có Thần gia và Cố gia cản trở, chỉ có Hoắc gia là đơn độc một mình. Bọn họ đối với nhau rất kiềm chế. Nhưng đều coi đối phương là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, mà đã quên, bọn họ từng là đồng minh

Rất nhiều năm trước, Tam đại gia tộc đã lật đổ chế độ cũ, một đám trẻ tuổi khí phách ngút trời, trong tim mang một ý chí quyết tâm muốn thay đổi Đông Ngải, làm cho Đông Ngải thịnh vượng hơn, làm cho Đông Ngải sánh vai với các quốc gia trên thế giới.

Bọn họ ước hẹn ai có được nhiều phiếu bầu nhất trong tam đại gia tộc sẽ lên làm Thủ tướng.

Mới đầu, tam gia hòa thuận, sau đối mặt với quyền lợi cao nhất đã bị mê hoặc, mỗi một lần tổng tuyển cử sẽ khó lòng tránh khỏi, tranh đấu ngầm một phen, bọn họ đều muốn mình là nhân vật quan trọng, có ai là không muốn ngồi lên cái ghế kia?

Vì thế họ bắt đầu mâu thuẫn.

Mỗi một lần tổng tuyển cử, bọn họ đều muốn lấy được cái ghế ấy, nhưng kết quả lại đều bị Hoắc gia lấy mất.

Thần gia coi như bình tĩnh, nhưng Cố gia ngày càng bất mãn trầm trọng, đã xtuwfng có một lần hai nhà Cố Hoắc đã phái sát thủ đi ám sát nhau. Đều muốn đem đối phương dồn vào chỗ chết.

Cố lão gia đã chết trong trận ám chiến như vậy.

Cố Hiếu nhớ rất rõ lúc nhỏ cha đã ân cần dạy bảo: hai nhà Cố Hoắc không thể kết giao.

Hôn nhân của con gái Cố gia đều mang tính chất chính trị, ít có thể tự do yêu đương, muốn lấy người trong Hoắc gia hoặc là gả vào Hoắc gia đối với Cố gia mà nói là điều hoang tưởng.

Bởi vậy có thể thấy được hai gia tộc có bao nhiêu ân oán?

Tư tưởng trọng nam khinh nữ của Cố gia rất nặng. Sinh con trai sẽ được thưởng, nếu thông minh, có năng lực cao sẽ được bồi dưỡng cẩn thận, ngược lại con gái cố gia không có tư chất, từ nhỏ sẽ học trở thành một tiểu thư khuê các quý tộc, để lớn lên có thể làm một quân cờ cho Cố gia. Nếu có khả năng, có tư chất sẽ được an bài cho đi bộ đội, trở thành một quân nhân vĩ đại cống hiến cho Cố gia, cho đất nước.

Bởi vì Cố gia yêu cầu chọn bạn cực cao, mấy thế hệ đều là trên danh nghĩa, sinh con trai đều xuất sắc, sinh con gái đều xinh đẹp thông minh. Nhưng đều nhập bộ đội đi lính, chờ đến tuổi thích hợp sẽ gả đi, thường là gả vào hai đại tộc cho Quý thiếu và Quyền thiếu.

Vô luận là người của Cố gia từ nhỏ đều được huấn luyện để phục tùng.

Cố gia có một quân đội, mỗi một người trong Cố gia đều phải phục tùng.

Cố Hiếu mười sáu tuổi, đến học trường trung học Quỳnh Thành, đã làm cô mãi nguyện được gặp lại người đã từng cho cô chút ấm áp, nhưng không từng nghĩ tới những gì hằn mang lại chỉ toàn lạnh lẽo buốt giá. Nhưng cô lại bất chấp tất cả mà yêu.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 274

Thật ra thì, cô không nên đi học ở chỗ này, ở thời điểm học đi lên, bà đã cố ý ghi danh vào trung học Quỳnh Thành, rời xa địa bàn của Cố gia ở Bắc Kinh. Lý do, cô muốn độc lập. Kỳ thật cô vì Hoắc Khải Hàng nên mới tới.

Lần đầu tiên gặp mặt hần ở trung học Quỳnh Thành, hần đi cùng mấy người khác đi qua trước mặt cái cô gái đang thét chói tai, thiếu niên anh tuấn, bộ dáng lạnh lùng, thâm sâu đã khắc trong lòng hần.

Từ đó trở đi, cô có cơ hội gần gũi để quan sát hần.

Bởi vì tự ti nhất gan, bởi vì gương mặt không sâu sắc, nên cô chưa bao giờ xuất hiện trước mặt hần. Cô nghĩ, khẳng định hần không nhớ cô. Tự chủ đến gần, không phải cô nói là có thể làm được. Tự biết tên, cô có.

Một năm kia, mùa hoa nở của năm tháng, bọn họ như người qua đường giáp và người qua đường ất.

Trên đường đến trường học, gặp thoáng qua, hần không biết cô, mà cô chỉ lặng lẽ để hần ở trong lòng, một cô gái ôm ấp tình cảm, trong lòng tràn đầy hình ảnh của thiếu niên đẹp trai lãnh khốc...

Sau khi khai giảng được nửa học kỳ không bao lâu, cô nghe nói hần sa đoạ, cả ngày ở cùng với những học sinh xấu.

Những người thiếu gia có tiền đó, chuyện gì cũng đã làm, đánh lộn đánh lạo là chuyện nhỏ, bọn họ còn có thể tụ tập đi chơi gái, hít thuốc phiện, đen

không thể đen hơn... hoàn toàn bóp méo cái lối suy nghĩ của cuộc sống bình thường.

Hoắc Khải Hàng là một học sinh giỏi, nhân phẩm của hắn ở mặt nào cũng tốt, trong mắt thầy cô là một học sinh gương mẫu. Hắn không nên sa đọa như vậy.

Cô không hiểu vì sao hắn lại thay đổi giống như một người khác, cô không thích nhìn hắn hư hỏng, bại hoại, hắn ở trong lòng cô luôn là anh tuấn cao lớn, hình tượng tốt đẹp làm sao. Cô rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì với hắn. Cô muốn dùng sức lực non nớt của cô giúp hắn.

Cho nên, cô bắt đầu theo dõi hắn, quan sát hắn, nắm rõ các hoạt động của hắn—phần lớn thời gian, bọn họ đều tụ tập ở hội sở Cẩm Tú.

Cái chỗ đó, không có thể hội viên là không vào được, tiêu phí là con số trên trời, ra vào hội viên, là một đám ăn mặc hàng hiệu, lái xe hiệu, chỗ đó tuyệt đối không phải nơi cô có thể đặt chân vào.

Cô nghĩ ra một biện pháp, cô mượn một tấm thẻ credit trên người một đồng học nữ giàu có.

Cô nói với bạn học nữ thân thiết đó:

“Đồng, mình thích một đứa con trai, mình muốn vào đó nhìn hắn.”

Trong mắt của Đồng, cô là một học sinh ngoan ngoãn, cô ta cũng vô cùng kinh ngạc, một học sinh ngoan cư nhiên cũng yêu thương, kính ái hỏi người đó là ai. Cô lại không chịu nói. Đồng cũng không ép buộc, đây là cô bé rất thẳng thắn, hơn nữa cô cũng từng đi du học ở nước ngoài, đơn giản liền lấy thẻ đưa cho cô.

Vì thế, Cố Hiểu lấy số tiền chính mình kiếm được, mua một bộ quần áo xinh đẹp, sau đó nhờ vào tấm thẻ này đi vào, tìm kiếm bóng dáng của người

kia.

Một lần, hai lần, ba lần, cô nhìn thấy hần và những người bạn học không kiềm chế chơi---

Không, hần vẫn thờ ơ nhìn, không ngừng uống rượu. Chẳng biết tại sao lại say. Một lần một lần, uống say không còn biết gì, sau đó ói xanh cả mặt.

Có một lần hần đi vào phòng rửa tay ói, đi ra ngoài đụng phải cô, hần uống tới đầu óc không còn rõ ràng, thiếu chút nữa đã té ngã, cô đỡ hần lên, mắt hần say lờ mờ, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, hất ra, nghiêng ngã lão đảo chạy ra ngoài hội sở, say rượu mà lái xe đi.

Một lần cuối cùng vừa vào hội sở, trong lúc vô tình cô nghe được có người muốn hủy diệt hần, để đã kích Hoắc gia—vì Hoắc Khải Hàng là niềm kiêu ngạo của Hoắc gia.

Cô nghe, vừa kinh vừa sợ, muốn chạy đi nhắc nhở hần, lại sợ khuôn mặt này phải lộ ra ngoài ánh sáng, sẽ rước lấy phiền toái cho Cố gia. Cô nghĩ ra một cách, đánh ngất một nhân viên nữ, lột đồng phục làm việc của người ta, sau đó che mặt, một đường tránh né các cameras theo dõi, đi tìm hần.

Khi đó, hần uống quá nhiều, lại hút thuốc, nửa mê nửa tỉnh, mơ hồ nằm ở trên giường,...

Khi đó, một cô gái dáng người nổi bật đang rúc vào trong ngực hần, cùng hần hôn môi, sau khi cô đi vào, cũng phá hủy máy theo dõi trong phòng, kéo người con gái trên người Hoắc Khải Hàng ra—đánh cho mặt mũi sưng vù: thân thủ của cô, tuyệt đối là hạng nhất.

Cô tức giận, giận người không đứng đắn này, cả người dơ bẩn hèn hạ mà dám chạm vào nam thần của cô, trong suy nghĩ của cô, nam thần là người không dính chút bụi trần...

Cô hắt nước lên mặt hăn, hung hăng vỗ mặt hăn:

“Hoắc Khải Hàng, tỉnh lại, tỉnh, cậu không thể ở đây. Có người muốn hại cậu, có người muốn hại cậu đó.. đi theo tôi, mau đi theo tôi..”

Cả người hăn vô cùng nóng, hai tay vòng ra liền ôm cô, nghĩ cô là người bồi ngủ, hôn cô, mò mẫn cô, đè cô..ngăn cô.

Cô càng phản kháng, càng gọi, hăn càng hưng phấn, xé rách quần áo của cô, giống như dã thú phát điên, gầm thét chiếm lấy cô.

Sau đó hăn lâm vào hôn mê, hai mắt cô đầy nước mắt mơ hồ đứng lên, mặc quần áo của hăn và khoác áo ngoài lên, muốn rời đi, nhưng cửa đã bị người khóa trái.

Trong lúc vội vàng, cô xé ga trải giường thành miếng nhỏ, cột thành một dây thừng cứu mạng, từ lầu ba chạy thoát ra ngoài.

Liên trong ngày hôm đó, hội sở bị kiểm tra đột xuất, nhiều thiếu gia chơi gái đều bị bắt đi. Hoắc Khải Hàng có trong đó hay không, cô không biết, về sau chuyện này được mở rộng cho thấy hăn không có chuyện. Không có đề cập tới hút thuốc phiện, cũng không có mang tiếng xấu chơi gái.

Hai tháng sau, hăn chuyển trường, nghe nói là đi trường quân đội, đây là trải nghiệm của từng người ở Hoắc gia.

Mà cô lại phát hiện mình mang thai rồi.

Khi cô phát hiện kinh nguyệt của mình đến trễ, khi cô mua que thử thai thử, và một sự thật hiện ra, cô mười bảy tuổi, cả người cứ như mộng rồi.

Cô không thể nói với cha mẹ: cô mang thai con của Hoắc Khải Hàng, một sẽ hủy tương lai của HOắc Khải Hàng, hai, Cố gia sẽ không tha cho cô.

Cô cũng không thể chạy tới trước mặt Hoắc Khải Hàng nói, đầu óc không rõ ràng, căn bản hẳn không biết đã cùng ai làm chuyện đó..

Đó là sau chuyện đó, Hoắc Khải Hàng khi thấy cô, khuôn mặt rất bình tĩnh là có thể biết.

Sau khi xảy ra chuyện này, bọn họ từng gặp nhau ở sân trường một lần. Người con trai cướp đi lần đầu tiên của cô, khiến cô đau đớn, hoàn toàn không nhớ rõ quá trình kia.

Cô rất đau khổ, nhưng chỉ có thể chua xót chấp nhận số phận.

Cô cũng nghĩ đi phá thai.

Càng nghĩ càng không nỡ.

Thiếu niên đó đối với cô là không thể chạm tới, cuộc đời này , bọn họ nhất định sẽ không thể nào đến với nhau. Đứa nhỏ này, đang chảy dòng máu của hắn, nếu là con trai, khả năng sẽ di truyền gương mặt của hắn.

Cô nói với bản thân: Lưu lại đi! Lén nuôi lớn nó. Nó chỉ thuộc về cô.

Vì thế, cô ích kỷ một lần, trong lúc nghỉ hè bụng đã lộ ra, đi làm công kiếm tiền, cầm tiền tiêu vặt tích góp những năm kia, chạy tới một thị trấn nhỏ, vừa đi làm vừa dưỡng thai, vừa tránh né cha truy tìm.

Cố gia rất để ý mặt mũi, dĩ nhiên sẽ không khoa trương tìm kiếm khắp nơi, khiến cô thẳng được một thời gian.

Kết quả, vẫn bị họ tìm ra, trong ngày cô sinh đứa bé, cô chưa kịp nhìn mặt con thì đã bị cha cho người ôm đi.

Cô quỳ gối bên cạnh cha, đau khổ cầu xin:

“Cha, xin cha trả đứa bé lại cho con! Xin cha!”

“Đứa bé là của ai?”

Cha lạnh lùng hỏi cô.

Cô không chịu nói, tuyệt thực chống đối, lúc hấp hối, người cha chết sống cũng không chịu trả con cho cô cũng cho cô ra ngoài.

Về sau, cha lui một bước, nói: “Chỉ cần con chịu đi bộ đội đặc chủng, đứa bé đó, cha sẽ cho người nuôi dưỡng nó, hàng năm sẽ cho con gặp mặt nó. Nếu con không chịu, cha sẽ cho người đưa nó đi.”

Cô đâu không lại cha cô, cô chỉ cần nghe theo sắp xếp của ông, đi bộ đội, ở trong ngọn lửa cháy bùng bùng rèn luyện bản thân, trở thành bác sĩ bộ đội.

Đứa bé một ngày một ngày lớn lên, cuối cùng cha cũng thấy mặt mũi Cố Đan càng giống một người, nhưng ông vẫn không tức giận, không lấy tiểu Đan để rêu rao, mà có kế hoạch bồi dưỡng nó. Mãi đến bảy năm trước, bọn họ cũng lấy nó uy hiếp cô..

Chất RE cũng bắt đầu từ đó được tiêm vào.

Lần đầu tiên cô làm chuyện trái lương tâm đó, cô bắt đầu cố gắng tìm kiếm Cố Đan, dẫn đi, từ đó ẩn cư.

Một lần, hai ba lần, cô đều nhận thất bại để chấm dứt. cũng bởi vì vậy mà ăn không ít khổ. Tiểu Đan cũng vì vậy mà bị liên lụy.

Một năm kia, Cố Đan bị tiêm vào một lượng lớn chất RE, phản ứng sinh lý khiến đứa nhỏ đau khổ không chịu nổi.

Cuối cùng cô cũng sợ hãi, cũng không dám phản kháng nữa, chỉ có khuất phục—Cố Đan là mạng của cô, cô không thể để nó gặp chuyện không may, một đứa bé hiếu thuận như vậy, nên được sống tốt.

Nghĩ đến những điều đã trải qua, nước mắt từ trong hốc mắt của Cố Hiếu rơi xuống.

“Thực xin lỗi, tôi không bảo vệ tốt cho nó. Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Cảm giác tội lỗi đầy trong lòng cô.

Có người mẹ nào chịu để con mình phải chịu tội, nên cô chỉ có thể im lặng thừa nhận. Cô vô lực tự cứu, cũng không có cách bảo vệ cho đứa nhỏ-- sức lực của cô, nhỏ bé không đáng kể, không có cách chống lại cha cô, cũng không có cách cầu người ngoài, từ đó thoát khỏi tay cha cô.

“Mẹ, người không cần nói xin lỗi với người khác. Mẹ không có lỗi với bất cứ ai, là những người đó có lỗi với mẹ.”

Cửa, ầm một cái bị đụng vỡ, hai mắt Cố Đan sừng đỏ chạy tới, bước thật nhanh lại ôm cổ mẹ.

Cậu đau lòng mẹ cậu. Quá đau lòng, quá đau. Mẹ thật ngốc, mẹ không nên sinh hẳn ra. Bởi vì mẹ, đã bức chính mình vào bước đường cùng, quá khổ, quá ngốc như vậy.

“Đứa nhỏ nói đúng, cô không cần xin lỗi bất cứ ai. Là tôi có lỗi với cô. Là Cố gia có lỗi với cô. Cố Hiếu, chuyện này xử lý thế nào, tôi đã có cách... Về sau, cô không cần phải gánh vác một mình, nghỉ ngơi thật tốt đi...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 275

Hoắc Khải Hàng không còn mặt mũi nào đối mặt với Cố Đan, trưởng thành sớm, hiểu chuyện, cúi đầu nói một câu, rồi tập tễnh đi ra ngoài.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn còn chưa chuẩn bị tâm lý làm cha của một đứa bé mười bốn tuổi.

Hắn không có cảm giác với đứa nhỏ này, với Cố Hiếu cũng không có.

Hắn cần thời gian để suy nghĩ lại.

Đông Đình Phong ngồi trên ghế salon làm việc, Ninh Mẫn ngồi bên cạnh xem tạp chí có chút không yên lòng—vốn là Cố Đan đã ở bên cạnh, bọn họ cứ ngồi như vậy mấy giờ liền, mỗi người làm một chuyện. Cho đến khi bên trong phòng truyền tới giọng nói, Cố Đan mới chạy tới, nghe lén. Nghe không bao lâu, liền chạy vào.

Một lát sau, Hoắc Khải Hàng đi ra, lẳng lặng đi ra ngoài.

Ninh Mẫn đứng lên, Đông Đình Phong liền kéo tay cô, lắc đầu:

“Đừng đi quấy rầy anh ta!”

Hắn buông con chuột máy tính ra, từ phía sau ôm cô, môi nhẹ nhàng hôn trên đỉnh đầu cô:

“Anh ta cần một mình yên tĩnh một chút. Từ từ tiêu hóa....”

“Ừm.”

Cô tựa vào trong lòng hắn, tâm tình có chút đau thương, thay Cố Hiểu, thay Cố Đan, thay Hoắc Khải Hàng.

May mà cô còn có hắn, cho nên trong lòng vẫn còn chút ấm áp mà kiên định.

Đột nhiên, cô quay đầu ôm lấy người đàn ông cho cô cảm giác an toàn, cảm thấy mình rất may mắn. Ở sáu năm trước cô gặp được hắn, thích hắn, bằng không cô có bao nhiêu đau khổ-- một người là bạn tốt, chị em tốt, một người là người con trai thầm mến, nếu như cô không có buông xuống, làm sao mà chịu nổi, sẽ chật vật như thế nào!

“Cẩn Chi!”

“Ừ.”

Cô hôn hắn một cái, cái gì cũng không nói.

Hắn ngơ ngẩn nhìn chăm chú vào cô, nhìn thấy đáy mắt cô tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Có anh bên cạnh, lòng em được an ủi!”

Cô vòng tay ôm cổ hắn, nhẹ nhàng nói.

Hắn mỉm cười, cánh tay ôm chặt eo cô, khiến hai người càng dán chặt vào nhau.

Mặc kệ vì sao an bài, hay vận mệnh đã sắp đặt, bọn họ có thể gặp nhau, yêu thương nhau, là may mắn vô cùng lớn. Nên cảm ơn, cũng nên quý trọng.

Tiếng chuông vang lên, Đông Đình Phong nghe điện thoại, là Hoắc Trường An:

“Tôi đã tới Ba Thành, cậu đang ở đâu?”

Đông Đình Phong ngẩn ra, lúc này mới nhớ lại, mình còn chưa có nhìn bưu kiện kia:

“Tôi ở vườn Tử Kính, ông có thể trực tiếp tới lấy.”

Tắt máy.

Ninh Mẫn ngẩng đầu, thấy hân nhú mày:

“Ai gọi vậy?”

“Hoắc Trường An.”

Cô ngạc nhiên:

“Ông ta gọi làm gì?”

“Tiểu Cô muốn dẫn bạn trai về nhà, ông ta muốn đến ngăn cản.”

Đây là chuyện quan trọng nhất, còn có mục đích khác hay không, không phải hẳn có thể suy đoán.

“Ông ta dựa vào cái gì mà ngăn cản?”

“Ông ta biết tiểu cô là Chung Đề rồi!”

Ninh Mẫn ngẩn người, thấy Đông Đình Phong mở tay ra một lần nữa.

“Cho dù biết thì như thế nào? Chuyện của ông ta và Chung Đề, đã qua mấy trăm năm? Bây giờ ông ta là người đàn ông có vợ đó, có được không?”

Đối với cuộc sống riêng luôn bị gièm pha của người đàn ông này, Ninh Mẫn hoàn toàn chán ghét.

Đông Đình Phong nhú mày không nói lời nào, mở hòm thư ra, xem phần văn kiện trong đó. Bên trong là một ít hình, phía trên văn kiện: giấy tờ, hân phóng lớn lên, nhìn thật kỹ, gương mặt hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người...

“Làm sao vậy?”

Cô đi tới gần xem, cũng hiểu được ý trong văn kiện rồi, cũng mộng luôn rồi...

Hai người ngơ ngác nhìn hình ảnh.. Không có cách nào tiêu hóa nổi cái tin tức khiến người ta cứng lưỡi này...

“Này,... Chuyện này sao có thể chứ?”

Hoắc Khải Hàng.. cư nhiên là con trai của HOắc Trường An và Chung Đề.

Con trai của bọn họ không phải đã chết rồi sao.

Làm sao có thể...

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, đều thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương:

Hoắc Khải Hàng và Đông Dạng, là quan hệ mẹ con?

“Có phải em đang nằm mơ hay không?”

Ninh Mẫn nhéo nhéo mặt mình, biết đau rồi.

Đông Đình Phong thay cô xoa nhẹ một chút: “Tất nhiên không phải mơ rồi?”

“Nhưng chuyện này, không thể tin nổi mà!”

“Chuyện này chỉ có chờ Hoắc Trường An giải thích thôi!”

“Ý của anh là, chúng ta dẫn bọn họ tới Đông viên, Cứ như vậy, bữa ăn tối hôm nay, khẳng định sẽ bị phá hỏng..”

Cô nói thầm một câu.

Khóe miệng Đông Đình Phong giật giật: đây chính là kết quả mà Hoắc Trường An muốn.

“Hai người đều ở đây, đúng lúc, có chuyện nhất định phải nói với hai người một chút...”

Đi ra ngoài dạo một vòng, một lần nữa Hoắc Khải Hàng đứng trước mặt bọn họ, ánh mắt bình tĩnh không ít, hần nhìn vẻ mặt khác nhau của Ninh Mẫn và Đông Đình Phong đang xem hình ảnh trên máy tính, không có suy nghĩ bọn họ kiing ngạc cái gì, bây giờ hần chỉ muốn nói rõ mục đích hần tới đây, sau đó, đưa Cố Hiểu và Cố Đan về Quỳnh Thành. Chuyện của hai người kia, sau này sẽ do hần tiếp nhận.

“Hoắc Khải Hàng, trước tiên anh không cần vội nói chuyện này, chúng tôi còn có chuyện quan trọng hơn, em nghĩ là anh nên biết một chút...”

Ninh Mẫn ngẩng đầu lên, cực kỳ nghiêm túc nói.

Hoắc Khải Hàng đành phải nuốt xuống lời muốn nói, rõ ràng lo lắng hỏi: “Chuyện gì?”

Cô đứng lên, bắt lấy tay Đông Đình Phong đang để trên đùi lại, để cho hần xem: “Đây là tư liệu Hoắc Trường An mới gửi cho Căn Chi, đồng thời,

ông ta cũng đang trên đường tới đây. Nguyên nhân là tối nay tiểu cô Đông Dạng dẫn bạn trai đến giới thiệu với trưởng bối, lý do..ở trên phần văn kiện này.!”

Hoắc Khải Hàng đưa tay cầm lấy, phóng to hình ảnh ra, nhìn kỹ, sau đó đầu óc trống rỗng.

“Đông Dạng không phải Đông Dạng chân chính, bà ta là Chung Đề!”

Một giọng nói xa xôi khi hần mất đi năng lực suy nghĩ, vang lên.

Hồi lâu, Hoắc Khải Hàng mới kéo lại ý thức của mình, thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn:

“Lúc trước không phải nói tôi là con trai của Quý Như Thương sao? Bây giờ sao lại biến thành Đông Dạng rồi hả? Đông Dạng sao lại trở thành Chung Đề?”

Quá rối loạn!

Cái trán của hần, đau muốn chết. Tất cả đều rối tung lên hết.

“Không biết, chuyện này nên hỏi cha của anh!”

Đông Đình Phong nói, chợt nghĩ đến: “Vừa rồi anh muốn nói cái gì?”

Đúng vậy, hần tới là muốn nói cái gì, đúng rồi, hần muốn nói chuyện của Văn Văn---- sau khi phát sốt cao, cuối cùng hần cũng nhớ lại Văn Văn không phải là con gái của hần.. Nhưng bây giờ, thời điểm này không nên nói chuyện này...

Bởi vì điện thoại Đông Đình Phong lại vang lên.

Hần nói, rất nhanh tắt máy, ngẩng đầu nói:

“Cha của anh đã tới trước cửa vườn Tử Kính.”

Người này tới rất nhanh, đủ để thấy, ông ta đối với Đông Dạng, đó là thề nhất định phải...

Gần như đồng thời, điện thoại Đông Đình Phong vang lên, bây giờ là Đông Dạng, hẩn nhẩn nghe, gọi một tiếng cô, bên kia liền truyền tới giọng nói dịu dàng của Đông Dạng:

“Cẩn chi, khi nào trở về tổ trạch, chúng ta đều đã đến!”

Đông Đình Phong trầm mặc một chút, liếc liếc Hoắc Khải Hàng trả lời:

“Chờ con một tiếng nữa!”

Lúc đó Quý Như Tịch đã nhận được giấy tờ từ luật sư, bà cầm giấy tờ này đưa cho Hoắc lão phu nhân Nguyễn Nhất Hà, nói:

“Mẹ, Chung Đề con sống, Trường An muốn ly hôn với con. Mẹ nghĩ làm sao bây giờ?”

Hoắc lão phu nhân hơi ngẩn ra, ánh mắt sắc bén, cầm tờ giấy qua nhìn, sau đó sắc mặt liền lạnh lùng, cực kỳ quyết đoán dứt khoát xé làm hai:

“Ở Hoắc gia, không cho phép ly hôn! Ta sẽ tìm Trường An nói chuyện. Ai cũng đừng nghĩ muốn phá hoại Hoắc gia, Như Tịch. Nhớ kỹ, Hoắc Quý là một nhà.”

“Vâng, Hoắc Quý là một nhà.”

Hoắc gia mất, Quý gia nhất định cũng đi theo.

Điều này, Quý Như Tịch rất rõ ràng.

Rời khỏi thư phòng của Hoắc lão phu nhân, Quý Như Tịch nhận được một phong thư chuyển phát nhanh, bà ngồi trên ghế hồi lâu, suy nghĩ một lúc mới xé phong thư ra, cầm tài liệu đó trên tay, đầu tiên liền ngẩn ra, ngay sau đó, sắc mặt một chút một chút càng u ám, thét chói tay ném phần tài liệu này xuống đất.

Một khắc kia, bà đè lên trái tim bà, nói lung tung:

“Đây không phải là sự thật, không phải sự thật, tuyệt đối không phải...”

Bà nuôi con trai ba mươi hai năm, tại sao có thể là do Chung Đề sinh?

Lúc đó ở một nơi khác của Quỳnh Thành, có một người đàn ông cúi đầu cười, vừa lắc lắc ly rượu đỏ trong tay:

“Quý Như Tịch, người đàn ông đó không phải là của bà, con trai cũng không phải là của bà, tôi muốn xem bà nhìn xuống như thế nào đây!”

Hắn tin chắc, trải qua chuyện này, liên minh Hoắc Quý, nhất định sẽ sụp đổ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Lúc Hoắc Trường An được mời vào, thấy con trai đang đứng ở phòng khách, khuôn mặt trắng bệch, vẻ mặt phức tạp, nhìn ông đang đi tới.

Ông cảm thấy trong phòng đặc biệt ấm áp, không tự chủ được nói lỏng nút áo, bước chân chậm lại, thở dài một hơi, tâm tình cũng là phức tạp...

Đứa con trai này, từ nhỏ đã bị ông chán ghét, chưa từng đối xử tử tế.

Ba mươi hai năm nay, trên người ông từng thực hiện trách nhiệm của một người cha. Trước kia, cũng không có nhiều cảm giác, mà lúc này, trong lòng ông tất cả đều là tình cảm áy náy.

Loại áy náy này, ông đã không có cách dùng lời nói để hình dung được.

Thế nên ánh mắt nhìn hẩn chăm chú,giấu không được quá nhiều thiệt thòi nơi đáy mắt.

“Xem phần tư liệu đó rồi phải không?”

Hoắc Trường An hỏi.

“Ừ.”

Hoắc Khải Hành gật đầu.

Hoắc Trường An bình tĩnh nhìn thoáng qua, quan sát vẻ mặt của con trai, chính là ba mươi hai năm trước, chính mình đưa hẩn tới trên đời này.

Khi đó, đau khổ tràn ngập trong lòng. Mà bây giờ, là mừng rỡ, đau khổ đan xen giày vò ông.

Con trai—đây là con trai của ông và Chung Đề.

Ông nên yêu thương đứa con trai này, kết quả ông lại đối xử tệ bạc lâu như vậy.

Ngày sau, tình cha con, nên gán bó như thế nào, chính ông còn phải đối mặt với cái vấn đề nghiêm trọng cần nghiên cứu này.

“Cha, phần tài liệu này, ở đâu ra?”

Hoắc Khải Hàng cúi đầu hỏi.

“Công ty chuyển phát nhanh đưa qua, không có ghi địa chỉ cụ thể!”

Hoắc Trường An trả lời.

“Vậy sao cha có thể xác định phần tư liệu này là thật?”

Hoắc Khải Hàng nhú mày.

“Ngày hôm qua, cha đã cho người làm một phần, các chi tiết số liệu hoàn toàn ăn khớp với phần tư liệu này.”

Nếu không phải đã xác định, ông cũng sẽ không chạy tới.

Ông nhìn sang Đông Đình Phong và Ninh Mẫn:

“Muốn biết chuyện gì xảy ra có phải không? Đưa tôi tới Đông viên, đến lúc đó, tôi sẽ nói rõ ràng.”

Ninh Mẫn và Đông Đình Phong liếc nhau một cái:

“Bộ trưởng Hoắc, ông là người đã có vợ..”

Ninh Mẫn nhắc nhở, cảm giác được bây giờ Hoắc Trường An mơ hồ có loại lửa nóng liều lĩnh—cái này hoàn toàn không giống Hoắc Trường An trước kia rồi.

“Tôi đã kêu luật sư đưa đơn ly hôn cho Quý Như Tịch rồi..”

Hoắc Trường An cố lực, ném ra một câu trả lời.

Hoắc Khải Hàng khẽ ngậy ngốc một chút, bởi vì những lời này của cha, trong đầu hằn hiện lên giọng nói và nụ cười của mẹ, trong lòng không hiểu sao cảm thấy đau.

Từ nhỏ đến lớn, Quý Như Tịch vẫn là người thân duy nhất hằn dựa vào, cho dù 7 năm trước bà buộc hằn phải lấy sự nghiệp làm trọng, người mẹ này, ở phương diện giáo dục hằn, thật sự hết lòng hết dạ. Ai có thể nghĩ đến, chuyện cho tới bây giờ, lại nhảy ra một sự thật: Bà không phải mẹ ruột của hằn, hơn nữa còn là kẻ thù không đội trời chung.

Quan hệ như vậy, có rất nhiều mâu thuẫn. Nhiều đến khiến người ta đau khổ.

“Cha, mẹ đã đối xử tệ với cha khi nào hả? Ba mươi mấy năm qua, cần cù vì HOẮC gia mà trả giá tất cả, kết quả là, cha còn muốn vứt bỏ mẹ... bị cha phá hủy tất cả..”

Hằn bật thốt lên một câu chất vấn. thật không đành lòng người mẹ nuôi hằn phải chịu đối đãi không công bằng như vậy--- bây giờ thân phận của hằn đột nhiên biến thành cực kỳ xấu hổ rồi... Nếu Chung Đề thật sự là mẹ ruột của hằn, người mẹ này bất hạnh biết bao.

“Khải Hàng, cha biết, con cho tới bây giờ không ưa cha. Cảm thấy cha có lỗi với Quý Như Tịch, bởi vì theo ý của con, Quý Như Tịch là mẹ con, cha cưới bà ta, sinh con, lại không chịu trách nhiệm với hai người, cả ngày

ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, không phải người chồng tốt, không xứng làm một người cha.”

Trong mắt của Hoắc Khải Hàng, quả thật ông không xứng:

“Ông là một người cha, người chồng thất bại.”

Đối với cái này Hoắc Trường An cũng không có di nghị, còn gật đầu:

“Đúng vậy, với cuộc hôn nhân này, là cha không có trách nhiệm.

Là cha có chỗ không đúng.

Lúc đầu không nên kết hôn.

Ai bảo khi đó chúng ta, tuổi vẫn còn trẻ, không lay chuyển được cha mẹ, người phụ nữ trong lòng lại chiếm nhiều tình cảm, đột cho mất đi, mới phát hiện thì ra người kại sớm đã đi vào xương tủy của mình, muốn hút ra, chẳng khác nào đi cạo xương, rút gân..”

Khải hàng, loại đau khổ này con cũng đã từng trải qua... nên con cũng hiểu rõ..

Có đôi khi chúng ta quá mức tự phụ, trong lòng đầy tính toán, kết quả thông minh quá bị thông minh hại. Mất đi cái gì đó mình để ý.

Khi đó, cha cho rằng bà ấy đã chết, bị Quý gia hại chết, bị Quý Như Tịch hại chết. Cha tự nói với mình rằng: bà ta hại chết bà, tôi khiến cả đời bà ta cũng không được sống thoải mái. Cái tâm tình cực kỳ cực đoan. Nguyên nhân vì cuộc sống đã mất đi hi vọng. Cha không cần để ý người khác như thế nào, cũng không muốn để cho cha hận người, sống thoải mái. Cứ như vậy, một ngày lại một ngày như cái xác không hồn mà sống,....”

Nói tới đây, ông mỉm cười chua chat:

“Cha cứ nghĩ cuộc đời cứ như vậy cho tới chết, còn sống, không lo không nghĩ không vui vẻ, chết rồi thì cũng không khác biệt lắm. Không có hy vọng. Cũng không dám hy vọng xa vời, bà ấy còn có thể sống... Trên đời này, đáng quý nhất là cái gì? Khải Hàng, là mất đi mà tìm lại được!”

Hoặc Khải Hàng nghe, hần nhận ra người đàn ông này ba mươi hai năm rồi trong ấn tượng của hần vĩnh viễn là vẻ mặt lạnh lùng. Chưa từng giống như hôm nay, dáng vẻ tiêu tụy, ân hận, vô cùng xúc động, hối hận, trên mặt giống như có một chất kích thích sức sống, ông bày tỏ yêu thương trong lòng mình.

Trước kia, hần là con trai Quý Như Tịch, hần nhìn thấy mẹ một mình trong phòng cô đơn, chán ghét cha ở bên ngoài phong lưu, không chút trách nhiệm.

Hiện tại hần thấy được cuộc hôn nhân chính trị, bị ép duyên khiến cho người ta tuyệt vọng.

Hần đồng tình với Quý Như Tịch, cả đời chờ đợi, còn phải bị vứt bỏ, hần đồng tình Hoặc Trường An, tình yêu chui rúc vào ngõ cụt, ông dùng hận, trả thù người hại ông mất đi tình yêu, cũng tổn thương mình thật sâu.

“Cha có nghĩ tới hậu quả không? Vào lúc này, lựa chọn ly hôn, Hoặc gia sẽ có kết cục như thế nào..sụp đổ, gia tộc HOặc thị không còn tồn tại.”

Hoặc Khải Hàng cắn răng nói, sức lực mười phần.

Trước kia luôn là trưởng bối ở bên cạnh hần nhắc nhở hần lấy gia tộc làm trọng, vì quốc gia yên ổn là nhiệm vụ của mình, bây giờ đổi lại là hần tới nhắc nhở cha mình.

“Cha không còn cách nào khác!”

Hoặc Trường An nói.

“Những tài liệu này người đưa cho cha, chính là muốn kết quả này. Cha nghĩ, có thể là người Cố gia.”

Hiện tại tất cả các dấu vết cho thấy, người đứng sau bức màn là Cố gia.. Bọn họ muốn Hoắc gia chia năm sẻ bảy. Từ đó đi vào lịch sử.

Hoắc Trường An nhẹ nhàng cười một tiếng, sao có thể không rõ dụng tâm của bọn họ chứ:

“Cho nên, cha muốn gặp Đông lão, có một việc, cha phải nói với Đông lão một câu, ân oán hai nhà Hoắc Đông, không nên kết sâu thêm. Cha có thể không cần vị trí Thủ trưởng, nhưng Hoắc gia tuyệt đối không được sụp đổ. Cố gia không thể lên đài.”

Đông Đình Phong chưa từng có ấn tượng tốt với Hoắc Trường An, ông nội đã nói với hắn, tất cả bởi vì Hoắc Trường An, cha hắn mới chết thảm. Và cậu chết, cũng có thể bởi vì Hoắc gia. Nhưng Ninh Mẫn từng nói với hắn: định tội người khác, thì phải nghe lời khai của hai bên, như vậy mới công bằng.

Bây giờ hắn bằng lòng cho ông ta một cơ hội, nghe một chút, hắn có thể sử dụng cách này để cho ông giải thích tội lỗi của ông:

“Được, tôi dẫn mấy người qua đó!”

Hắn nhìn đồng hồ trên tay một chút: “Thời gian không sai biệt lắm! Đi thôi!”

“Được!”

Hoắc Trường An vừa tới cũng không ngồi, liền muốn đi ra ngoài, Ninh Mẫn gọi ông lại: “Bộ trưởng Hoắc, chờ khi từ Đông viên trở về, ngài nên mời Cố Chấn ra ngoài nói chuyện đi.”

Hoắc Trường An nghe, nhất thời không hiểu ra sao, nghi hoặc quay đầu lại nhìn một cái.

Lúc này, trong phòng khách bên kia, kèm theo tiếng động đóng cửa, Hoắc Trường An nhìn về phía bên đó, khi nhìn thấy gương mặt người nọ, không khỏi ngẩn người ngây ngốc, rất quen thuộc.

“Dì Ninh, mẹ cháu đói bụng rồi, có thức ăn không?”

“Có, có, cháu theo dì qua đây, có thể không có sẵn, phải tự làm thôi!”

“Con có thể làm, dì cho con nguyên liệu nấu ăn là được”

Ninh Mẫn dẫn cậu đi vào phòng bếp.

“Cậu bé đó là ai vậy?”

Hoắc Trường An càng nhìn càng thấy giống Hoắc Khải Hàng lúc còn nhỏ.

“Cậu ta là Cố Đan, cháu ngoại Cố Chấn, cháu trai của ông, con trai Hoắc thiếu và Cố Hiếu.”

Trả lời chính là Đông Đình Phong.

Bàn về quan hệ này, vốn nên trở thành người nhà, nhưng trên thực tế, quan hệ bên trong rất phức tạp, không thể hiểu rõ mà cũng không thể nói rõ.

Hoắc Trường An ngây người một hồi lâu: thì ra buổi tối năm đó người ở cùng Khải Hàng là con gái của Cố Chấn, Cố Hiếu.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 277

Đông Đình Phong và Đông Dạng, không, nói chính xác là Chung Đề, từ nhỏ quan hệ đã rất tốt.

Khi còn bé, Chung Đề vô cùng yêu thương hẳn. Không chỉ vì HOắc Trường Nhạc có ân cứu mạng bà, mà còn vì con trai mất sớm của bà, vì cuộc sống của bà, sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thành gương mặt của Đông Dạng, bà vì thiếu tình thương, nên tất cả yêu thương bảo vệ từ con trai bà, toàn bộ đều đặt lên trên người hẳn.

Bà yêu thương Đông Đình Phong, từ nhỏ đều gọi hẳn là tiểu quái quái, là bảo bối trong lòng bà.

Xưng hô này, cho đến bây giờ vẫn được từ trong miệng bà nói ra.

Bà từng yêu thương con trai bà bao nhiêu, thì bà yêu Đông Đình Phong bấy nhiêu.

Sau khi có trí nhớ, Đông Đình Phong từng nghe tiểu cô ở trong mộng thê lương kêu tên một người: cục đá nhỏ-- đó là tên bà đặt cho con trai, bà mong con trai bà sau này lớn lên sẽ giống như nham thạch cứng rắn không dễ dàng bị bẻ gãy.

Hẳn từng nói với bà: “Tìm một người đàn ông rồi gả cho người đó, tiểu cô có thể sinh ra cục đá nhỏ.”

Khi đó hẳn chỉ là đứa con nít.

Tiểu cô chỉ cười chua xót.

Về sau hẳn mới biết, tiểu cô sinh bệnh, phải cắt bỏ tử cung, nên không có khả năng sinh con nữa. Chhò nên, bà càng nhớ đến cục đá nhỏ. Hơn nữa, xem hẳn như con trai bà, bảo vệ che chở yêu thương hẳn.

Hẳn hi vọng cô có thể hạnh phúc, mà Kim Hàm chỉ sợ không cho cô được cuộc sống như vậy.

Điều này là khi hẳn dẫn Hoắc Trường An vào phòng khách Đông viên, khuôn mặt tiểu cô liền trắng bệch, có thể nhìn ra--- từ đầu tới cuối tiểu cô vẫn yêu người đàn ông này.

Nếu đổi lại trước kia, hẳn tuyệt đối cảm thấy Hoắc Trường An và tiểu cô là không có khả năng, nhưng sau khi thấy tư liệu liên quan HOắc Khải Hàng, có một số việc, không phải là không có khả năng.

Đông viên, Đông Đình Phong đẩy cửa lớn của phòng khách chủ phòng ra, bên trong truyền tới giọng nói của ông nội, Đông Dạng và Kim Hàm đang nói chuyện với nhau. Bọn họ tới sớm, thành viên khác của gia tộc cũng không có ở nhà. Mẹ Hà Cúc Hoa cũng không có ở đây.

Đông Lục Phúc là người đầu tiên thấy Đông Đình Phong tới, vốn hẳn đang nói chuyện với Kim Hàm. Đây không phải là lần đầu gặp Kim Hàm, đối với người đàn ông này, ông luôn có ấn tượng tốt, bây giờ, nghe nói Đông Dạng đồng ý gả cho hẳn, ông liền kinh ngạc.

Khi Đông Dạng gọi điện thoại nói với ông là sẽ dẫn người nào đó về nhà, ông liền hỏi: “Con buông xuống được sao?”

Đông Dạng nói: “Dạ, buông xuống!”

“Sao vậy? Vậy con có nói thân phận thật sự của con cho người đàn ông đó biết không?”

“Con chưa nói. Đêm nay, con sẽ nói.”

Đông Dạng yêu Hoắc Trường An, Đông Lục Phúc biết, cho dù người đàn ông kia phụ lòng bà, cưới người khác, hại chết cha mẹ nuôi của bà, hại chết con trai bà, hại chết chính bà. Nhưng tình cảm kia, cũng không giảm xuống.

Đã từng một lần, bà bị mất chứng u buồn nghiêm trọng, không cách nào thoát ra khỏi thù hận và đau khổ.

Đông Lục Phúc nói cho bà biết: “Con cứ coi như Chung Đề đã chết, con xem mình là Đông Dạng. Thay tiểu Dạng sống tốt, con là con gái của ta. Chớ bị những chuyện đã qua quẩn lấy con!”

Đông Dạng sau khi nghe ông khuyên giải, dần dần sống trở lại, sống lại với cá tính của bà. Chẳng qua, cuối cùng bà cũng không thể nào thoát khỏi quá khứ. Vẫn không kết hôn.

“Cần Chi, ai kêu con dẫn bọn họ tới? Ai kêu hả?”

Bởi vì Đông Dạng thấy vẻ mặt khác thường của Đông Lục Phúc mà chú ý tới phía cửa, sau khi quay đầu, nụ cười ấm áp trên mặt tất cả đều thu vào, không khỏi vừa vội vừa giận quát một tiếng.

Đông Lục Phúc nhìn thoáng qua hai cha con người này đột ngột xuất hiện, lại liếc Kim Hàm vừa mới thu lại nụ cười, đứng lên:

“Cần Chi, sao dẫn khách về nhà mà cũng không gọi điện thoại nói trước?”

“Là tôi không cho cậu ấy nói!”

Hoắc Trường An đi tới, khom người chào, có vẻ đặc biệt kiềm chế:

“Đông lão, Trường An tới có chút đột ngột thật sự là có một số việc, cần nói rõ ràng với Chung Đề. Tôi sợ A Đề lại lạng lẽ trốn tôi.”

Ông trực tiếp kêu Đông Dạng là A Đề.

Đông Dạng nghe vậy, vẻ mặt hoảng sợ, ánh mắt hỗn loạn nhìn người đàn ông bên cạnh.

Kim Hàm nheo mắt lại, kinh ngạc: A Đề?

Trong bụng nhất thời nghi hoặc.

Hắn biết trong đời của Hoắc Trường An có một người phụ nữ rất quan trọng, tên là A Đề, tên đầy đủ là Chung Đề. Nhưng người phụ nữ đó đã chết cách đây ba mươi hai năm... Đông Dạng sao lại trở thành Chung Đề?”

Đông Lục Phúc ngậy người một chút, ánh mắt quét một vòng: không trách được, thì ra hắn đã biết bí mật này.

“Tôi và ông không có gì để nói... Hoắc Trường An, mời ông lập tức đi khỏi nơi này!”

Đông Dạng cố gắng để cho mình bình tĩnh, nghĩ muốn đá người đàn ông âm hồn bất tán, gieo tai họa cho bà ba mươi mấy năm này ra ngoài.

“Hôm nay anh có chuyện muốn nói, là chuyện liên quan tới ba mươi hai năm trước! Có một số việc, anh nhất định phải nói! Trước kia anh nghĩ em đã chết, chân tướng như thế nào không sao cả. Bây giờ không giống như lúc trước.. anh phải nói rõ... Nói xong, anh sẽ đi ngay!”

Hoắc Trường An đứng ở trước mặt Đông Dạng, nhẹ nhàng nói, trong đầu nhớ lại những hình ảnh thân mật vui vẻ hạnh phúc của bọn họ. Đã từng, bọn họ rất yêu nhau—đều do ông sai, vốn may mắn có được hạnh phúc, dần vật đến không còn gì.

“Được, người nói đi!”

Đông Lục Phúc đồng ý.

Đông Dạng thấy ông lên tiếng, cũng không nói thêm cái gì, mặt trầm xuống lui về sau mấy bước.

Đông Đình Phong dìu Ninh Mẫn ngồi xuống bên cạnh, ý bảo Hoắc Khải Hàng cũng ngồi xuống. Về phần Hách Quân, và thư ký của HOắc Trường An rất thức thời đã rời khỏi phòng khách.

Hoắc Trường An nhìn một vòng, không có ngồi:

“Đông lão, tôi biết rõ Đông có hiểu lầm với Hoắc gia. Nguyên nhân này là do bốn mươi mấy năm trước, Cố lão gia, Đông lão thái chết một cách lạ lùng. Khi đó, Đông lão thái và Cố gia ra đi gần nhau. Cho nên mọi người cho rằng cái chết của Đông lão thái có liên quan đến HOắc gia. Bây giờ, tôi muốn nói rõ chuyện thứ nhất, Cố lão gia chết là do bệnh tim, không có liên quan đến HOắc gia. Là Cố gia tự mình oán hận nên dẫn tới. Đông lão thái chết trọng vụ lật thuyền là hoàn toàn do tai nạn.

“Chuyện thứ hai, có liên quan đến Trường Nhạc.”

Nói tới đây, ánh mắt ông dừng lại trên người Đông Đình Phong: “Ba mươi ba năm trước, trong trận tác chiến chống khủng bố kia, bộ đội đặc chủng chống lại mệnh lệnh mà tác chiến, không phải do tôi bày mưu đặt kế. Việc này là có người vu oan.”

“Chuyện thứ ba...”

Ánh mắt ông lại chuyển lên người Đông Dạng:

“Sau khi em sinh con, nói đứa nhỏ này là của Trường Nhạc, thật sự anh rất tức giận, hận không thể bóp chết đứa nhỏ này. Nhưng việc phái người đi

giết hại đứa nhỏ không phải do anh sai người làm. Khiến cho người ta đi đụng chết cha mẹ em càng không phải là anh ra lệnh. Bác trai và bác gái bởi vì tai nạn xe mà qua đời, đứa bé vì vậy mà táng thân dưới bánh xe, bị nghiền, anh thật đáng tiếc. Sau đó, anh cố chấp đi tìm thi thể của đứa bé, lại không muốn để em thấy bộ dáng chết thảm của đứa bé, mà đau khổ thương tâm. Đây là sự thật, cũng không phải là muốn hủy thi diệt tích.

Nếu như ba mươi năm trước, anh giải thích có lẽ em không tin, nhưng hiện tại em hẳn là tin. Khải Hàng tồn tại là một chứng minh. Đứa bé vốn chết trong lần tai nạn đó, lại sống tốt đến giờ, mà anh chẳng hay biết gì, trong chuyện này có vấn đề, anh nghĩ là em có thể nghĩ

Thứ tư, sau khi em bị thương trong trận cháy đó, chính xác anh có điều tra Trường Nhạc. Nhưng sau khi điều tra được tin em đã chết, anh cũng từng làm khó Trường Nhạc. Nhưng anh không có hạ lệnh giết chết Trường Nhạc..”

Một câu một câu, rất nặng nhưng đều giải thích các hiểu lầm.

Nếu đổi lại là trước kia, trong người có tâm tình này, ông cũng sẽ không chạy đến ăn nói khép nép mà giải thích vấn đề này, bây giờ ông và ông của ba mươi năm trước hoàn toàn khác nhau. Có chút hiểu lầm cũng nên làm rõ rồi.

Nhưng là, trong lòng Đông Dạng cười lạnh, cắt ngang lời nói không ngọt của ông:

“Hoắc Trường An, ông thật có thể trốn tránh trách nhiệm. Nếu như không phải ông cho người bắt tôi lại, Trường Nhạc sao có thể bị nổ chết tươi, tiểu Dạng sao phải biến thành người thực vật...”

Bà rống lên, khiến HOắc Trường An trầm mặc, một lúc sau mới nói:

“Anh sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Đối với Trường Nhạc, anh không có muốn hại nó. Người muốn Trường Nhạc chết là Trường Bình. Toàn bộ những chuyện đó là do Trường Bình làm. Là hắc mụ tay anh. Lúc anh biết mục đích của hắc, muốn chạy đến cứu em nhưng đã trễ. Lúc nhìn thấy Trường Nhạc bị nổ chết, anh thật sự rất muốn giết chết Trường Bình, là mẹ anh xuất hiện đúng lúc ngăn cản anh. Nhưng chân Trường Bình vẫn bị anh cắt đứt.. Chỗ anh có một số tài liệu, mọi người có thể xem!”

Ông gọi điện thoại, một lát sau. Thư ký đưa cặp công văn tới, rút phần tài liệu bên trong đưa cho ông.

Giơ cao phần tài liệu kia, ông nói:

“Phần tài liệu này, có thể chứng minh lời nói của anh không phải nói dối.”

Ông rút ra từng tờ:

“Phần tài liệu này, là sau khi quân sự xảy ra sự cố, đây là kết quả anh nghe ngóng điều tra được, kết quả chứng minh, những người đó chống lại mệnh lệnh tấn công là do nhận hối lộ.”

“Phần này, có thể chứng minh, đứa bé không phải là anh kêu người giết, ở bên trong có một quyển sách khi nói chuyện được ghi chép lại. Có thể khiến mọi người hiểu rõ chân tướng.

“Còn phần tài liệu này, là thư sám hối do chính tay Hoắc Trường Bình viết. Là mẹ anh buộc hắc viết. Hắc ân hận, nên anh buông tha việc giao hắc cho pháp luật xử lý. Về sau phải sống đàng hoàng. Nếu hắc dám gây rắc rối nữa, anh sẽ lấy tất cả chứng cứ phạm tội của hắc ra, để hắc ngồi tù một gong...”

Ân oán ba mươi hai năm trước, cuối cùng cũng được phơi ra ngoài ánh sáng, trên lưng ông đã mang tội danh này lâu lắm rồi, trước kia không cần

là vì người yêu không còn, bây giờ ông không thể chịu được người yêu
dùng ánh mắt oán hận mà nhìn ông.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 278

Đông Lục Phúc lật từng tờ tài liệu xem, nhìn Đông Dạng gật đầu--- phần tài liệu này đều có năm, nét chữ lâu, làm cực kỳ kỹ càng, có thể thấy được có người từng điều tra sự kiện này.

Đông Đình Phong đi qua, cũng lấy ra nhìn, nhíu mày một cái.

Quả thật là như vậy sao?

Trước đó, bọn họ đều cho rằng những tội này là do Hoắc Trường An và Hoắc Trường Nhạc, đến cuối cùng, lại biết được là mọi chuyện chỉ vì do HOắc Trường Bình muốn trả thù.

“Tôi sẽ giao Hoắc Trường Bình cho ngành tư pháp. Ba mươi hai năm trước, tôi không có dung cảm đại nghĩa diệt thân, nhưng ba mươi hai năm sau, tôi sẽ làm được.”

Hoắc Trường An nói như đinh đóng cột, ánh mắt kiên định nhìn về phía Đông Dạng:

“Còn có anh sẽ ly hôn, ba mươi hai năm trước mất đi, bây giờ anh không muốn bị mất thêm một lần nữa. Chúng ta đã là người hai thứ tóc, có bao nhiêu thời gian để giày vò nhau nữa chứ?”

Câu nói cảm khái kia, nặng nề như thế.. trên gương mặt kia giờ đây như giấy giụa để thoát khỏi gông xiềng.

Môi Đông Dạng run lấy bầy, nở nụ cười lạnh, lập tức bật thốt lên:

“Ông có ly hôn hay không, điều không liên quan tới tôi. Tôi với ông là không bao giờ có khả năng, chò dù mọi chuyện này không phải do ông làm, nhưng đầu sỏ của mọi chuyện cũng không thoát khỏi liên quan tới ông, là do người thân nhất của ông gây ra.. Ông cho là ông ly hôn, thì tôi và ông có thể trở về như trước sao? Tôi nói cho ông biết, vĩnh viễn không có khả năng..”

Bà thừa nhận mình là Chung Đề, nhưng chối bỏ tương lai của bọn họ..

Thừa nhận này, gần như là một phản xạ có điều kiện, mà sự chối bỏ cũng là một loại kháng cự bản thân.

Sắc mặt Hoắc Trường An chưa xót.

Ông muốn nối lại tình xưa, nhưng bà không muốn.

Dù cho bà vẫn để ý như cũ.

Ba mươi năm oán hận giữa bọn họ, hai trái tim, đã có khoảng cách quá xa.

Bọn họ đã lạc đường lâu lắm rồi.

Kỳ thật, ông cũng không nghĩ lập tức sẽ có kết quả với bà. Việc đó không thực tế, ông chỉ muốn cho bà thấy thái độ của ông.

“A Đề, mỗi người đều có thời điểm sai lầm, mà anh vì tuổi trẻ ngông cuồng mà phải trả một cái giá quá đau khổ. Mất đi em, anh hối hận đã không kịp. Ba mươi hai năm qua, anh không có lúc nào không hối hận những chuyện đã qua. Anh nghĩ cuộc sống của anh đã không còn hi vọng, kết quả, em còn sống, anh mới có dũng khí nhìn thẳng vào những chuyện anh đã chôn vùi trong lòng.

“Đúng, Hoắc gia có lỗi với Trường Nhạc, có lỗi với Đông Dạng, có lỗi với em, đó là chuyện không thể thay đổi. Hoắc gia cũng nên vì những chuyện này mà trả giá.”

Ông nhẹ nhàng nói:

“Anh sẽ công bố mọi chuyện ra ngoài nhưng một khi được công bố, anh không còn mặt mũi để đi tranh tranh chức vị Thủ tướng rồi. Anh sẽ mượn cơ hội này ẩn lui về sau. QUYền lợi cũng không phải thứ anh muốn theo đuổi. Anh nguyện dung tất cả quãng đời còn lại chứng minh với em là anh yêu em nhiều như thế nào.”

Lời này khiến Đông Dạng ngẩn ngơ, đối với một cái lợi ích mê hoặc lòng người mà nói, hoàn toàn buông tha quyền lợi, có tính là biểu hiện toàn tâm toàn ý yêu người không?

Nếu đổi lại là ba mươi hai năm trước., nhất định Đông Dạng sẽ vì lời nói này mà cảm động, nhưng tình yêu của bọn họ đã vượt qua thời gian đó.

Ba mươi hai năm, đủ khiến cho phần tình yêu này héo úa.

Lần thứ hai, bà cười lạnh.

Đông Lục Phúc lại nhú mày:

“Ý cậu nói là muốn rời khỏi vị trí tranh cử Thủ tướng?”

“Phải!” Hoắc Trường An gật đầu.

“Cậu không sợ làm như vậy, sẽ tăng cơ hội Cổ gia cầm quyền sao? Nếu Cổ gia cầm quyền, Hoắc gia của mấy người ở Đông Ngải, từng bước sẽ bị nhổ tận gốc, cậu có tin hay không? Hoắc gia có rất nhiều người vô tội, khẳng định cũng sẽ bị liên lụy..”

Đông Lục Phúc nói ra một kết quả.

Đông gia muốn khiến Hoắc gia xuống đài. Nguyễn Nhất Hà không hề cầm quyền, còn như những người khác không phải đối tượng đối phó của Đông gia. Cho nên, bọn họ ủng hộ Thần gia lên cao. Bởi vì Thần Huống sẽ không đe dọa tới bọn họ.

“Cho nên, tôi có cách khiến đôi bên cùng có lợi.”

Hoắc Trường An thấy tính thế đã phát triển từng bước, cuối cùng cũng nói ra mục đích của ông.

Đông Lục Phúc nhíu mày, nhếch môi, trong long thâm mắng “lão hồ ly”, ngoài miệng nhàn nhạt nói:

“Vậy thì nói nghe một chút xem!”

Hoắc Trường An nặng nề thở ra một hơi, ánh mắt dừng ở trên người Đông Đình Phong, nhẹ nhàng nói:

“Tôi muốn để cho người có tài có đức, tiến cử người có dòng máu hai nhà Hoắc Đông đi tranh cử Thủ tướng!”

Trong lúc Đông Đình Phong ngạc nhiên, ông quay đầu nhìn Đông Lục Phúc nói:

“Đây là người thích hợp nhất—cậu ta là con trai của Hoắc Trường Nhạc, có được hỗ trợ của tập đoàn Vạn Thế, lại có giao tình với phần lớn các nghị viên, có quan hệ mật thiết với Thần gia. Mà Đông Đình Phong có năng lực và thực lực. Đông lão, Hoắc gia có thể thua, nhưng số mệnh của Đông Ngải tuyệt đối không được rơi vào tay Cố gia, cơ hội Thần Huống cạnh tranh quá mức xa vời. Chỉ có Căn Chi mới có hi vọng.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Đông Đình Phong.

Mí mắt Ninh Mẫn giật giật:

Hoắc Trường An thật có tính toán tốt nha,

Cố tìm đường sống trong chỗ chết hả.

Đang chuẩn bị khoét lỗ lấy khối u ác tính hòa giải cùng Đông gia, đồng thời đẩy Đông Đình Phong lên đầu ngọn song. Nhìn qua thật sự là đôi bên cùng có lợi, nhưng không phải là Hoắc Trường An vừa bảo vệ được Hoắc gia vừa muốn đạt được mục đích của bản thân sao.

Nhưng cũng giống vậy, cuộc sống của Đông Đình Phong sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất, đó cũng không phải là chuyện cô muốn.

Làm một người vợ, cô muốn có cuộc sống yên ổn qua ngày, mà không phải cùng chồng ngồi lên cái vị trí kia, một ngày kiếm tỷ bạc nhưng ngấm ngầm tính kế.

Đông Dạng yên lặng nhớ lại:

Quả thật, Cần Chi lãnh đạo tốt tập đoàn Vạn Thế, tương lai cũng nhất định có thể quản Đông Ngải trong tay—

Đông Ngải cần người tài như vậy mới loại cũ thay mới. Hoắc Trường Nhạc, người con trai ưu tú như vậy, vậy mà chết oan, chết thảm. Nếu hãn còn sống, Đông Ngải Quốc sẽ khác. Bây giờ cho con của hãn kế thừa, đó cũng là chuyện bình thường.

Không nói tới Hoắc Trường An hay HOắc Trường Bình cũng không phải dòng máu chân chính của Hoắc gia, chỉ cần nhìn Cần Chi việc đáng làm thì phải làm và có dòng máu Hoắc gia.

Đông Lục Phục suy nghĩ.

Ý nghĩ này không sai.

Trong bộ luật tuyển cử ở Đông Ngải, quả thật có quy định: Nguwoif tuyển cử khi có ví dụ có chút nguyên nhân gì đó mà rời khỏi, nhưng có thể đề cử người có năng lực để thừa kế, sau đó thông qua quyết định bỏ phiếu. Nếu Hoắc Trường An nghĩ như vậy, khẳng định đã có cách, thuận lợi trôi chảy mà đẩy đi vị trí của ông.

Cái đề nghị này quả thật thực hiện rất tốt.

Hoắc Khải Hàng nheo mắt, cảm thấy nên cân nhắc một chút.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ vì sao máu của Đông Đình Phong là âm tính, thì ra anh là con của Hoắc Trường Nhạc.

Bây giờ hắn không biết sau này HOắc gia sẽ ra sao, nhưng có một chuyện hắn khẳng định: Cha hắn làm như vậy là sáng suốt. Nó có thể giải quyết rất nhiều mâu thuẫn, hiểu lầm. chỉ là muốn làm như vậy, sợ là có rất nhiều trở ngại..

Kim Hàm cảm thấy trong lòng bàn tay đổ rất nhiều mồ hôi.

Những người này đang thảo luận, là muốn thay đổi vận mệnh của Đông Ngải—

Ông không nghĩ tới hôm nay mình có thể nghe được bí mật: Đông Đình Phong cư nhiên là con cháu Hoắc gia..

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 279

Ừ, một nhân vật như vậy, muốn trở thành thủ tướng của một quốc gia, tiền đồ của Đông Ngải Quốc nhất định sẽ thấy ánh sáng.

Còn Đông Đình Phong, vẻ mặt hần bình tĩnh nhưng vẫn cảm giác được họ chú ý tới hần. hần quay đầu nhìn bà xã, nhàn nhạt nói:

“Cho tới bây giờ tôi không có tâm tư muốn tranh cử làm thủ tướng gì đó! Đối với quyền thế, tôi cũng không giống như mấy người mưu cầu danh lợi.”

“Nếu như cậu không có tâm tư này, Đông Đình Phong, quốc gia có thể sẽ xuất hiện nguy cơ.”

Hoắc Trường An nhấn mạnh:

“Một khi tôi công khai chuyện ba mươi hai năm trước, ta sẽ mất đi sự ủng hộ của dân chúng, Khải Hàng là con của tôi, không thích hợp, cũng không thể đạt được ăn ý ở bên ngoài. Chỉ có cậu là có thể. Quay về họ Hoắc, vung cách tay lên kêu gọi, lấy ảnh hưởng của cậu, có thể khiến cho nhiều người ủng hộ. Cậu lại có quan hệ tốt với Thần gia, tương lai, chinh đồn chính quyền, hai người các người, có thể kết hợp thành một đôi lưỡi dao sắc bén, vì hưng thịnh của Đông Ngải, vì sự uhy hoàng trước nay chưa từng có...”

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

Đông Đình Phong không cần nghỉ ngơi, liền cự tuyệt.

Một vị trí tôn quý, đạt được quyền lực đồng thời cũng sẽ mất đi rất nhiều thứ vui vẻ khác. Đây không phải là kết quả hẳn muốn.

“Đông lão...”

Hoắc Trường An có chút gấp, thấy đây không phải là khách khí giả tạo, mà là thật sự không thềm để ý.

Đông Lục Phúc vẫy vẫy tay: “Thái độ của Căn Chi đã rất rõ ràng, cậu cũng đừng có tổn nước miếng nữa.”

Hoắc Trường An đâu chịu buông tha, nhắc lại:

“Đông lão, chuyện này liên quan đến tương lai của Đông Ngải Quốc. Nếu như năm đó Trường Nhạc không chết, hôm nay người ngồi ở vị trí Thủ tướng, chín phần mười là Trường Nhạc. Đáng tiếc Trường Nhạc chết sớm, không có vì Đông Ngải hưng thịnh mà tạo chút lực lượng. Căn Chi là con trai của Trường Nhạc.. Nếu như cậu ấy nhất định không chịu dõc sức vì Đông Ngải, tương lai, nếu Cố gia cầm quyền, HOắc gia gặp suy bại là chuyện sớm muộn, Đông gia bị ảnh hưởng đó cũng là vấn đề sớm muộn thôi. Người Cố gia tập trung tinh thần, đã nghĩ muốn hai nhà Đông Hoắc không thể đứng chung một thuyền. Bằng không, bọn họ cũng sẽ không ra sức làm rồi lên, cố ý chọn Ninh Sinh Ca châm ngòi quan hệ giữa HOắc Khải Hàng và Đông Đình Phong.. Bọn họ muốn một đời tuổi trẻ của HOắc Đông như nước với lửa, không thể cùng chung sống..”

“Chờ một chút.”

Đông Lục Phúc kêu ngừng, ánh mắt nhìn thẳng:

“Cái gì mà bọn họ chọn Ninh Sinh Ca châm ngòi quan hệ của Khải Hàng và Căn Chi?”

Hoắc Trường An trầm mặc một chút, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Khải Hàng có chút không đành lòng, có một số việc không nên chọn lúc này xé rách mặt, nhưng bây giờ xem ra phải vạch trần.

Mí mắt Đông Đình Phong giật giật, cảm thấy sợ người này sẽ nói ra chuyện kinh người.

Ninh Mẫn thì mờ mịt. Tại sao cô lại trở thành công cụ bị lợi dụng rồi? Sao chứ?

Vẻ mặt Đông Dạng khó hiểu.

Kim Hàm vẫn im lặng như trước.

Lông mày Hoắc Khải Hàng nhíu chặt, có lẽ từ ánh mắt của cha hẳn cảm giác được cái gì, sắc mặt trắng bệch, cười khổ một cái:

“Thì ra cha biết rõ!”

Tinh thần Hoắc Trường An bị những lời này chấn động, nhìn hẳn thật sâu:

“Con cũng biết.”

“Dạ, con nhớ ra rồi! Tới đây, chính là muốn giải quyết chuyện này! Con nghĩ, cha biết chuyện này sẽ nói với con, khả năng..”

Hoắc Khải Hàng hít một hơi thật sâu, trong lòng một mảnh đắng chat, hẳn im lặng nhìn Ninh Mẫn, một khi mọi chuyện vì vạch trần, từ nay về sau hẳn và cô càng không có khả năng.

“Cha nói trước những chuyện cha biết rõ kia,.. sau đó con nghe xem, có cần bổ sung chuyện gì hay không..”

Hai cha con, giống như đánh tiếng lóng, nói qua nói lại người bên ngoài hoàn toàn không hiểu gì.

Lúc này, HOắc Trường An nhẹ gật đầu, nếu như con trai cũng vì chuyện này mới tới đây, vậy thì tốt rồi, lúc trước ông còn lo lắng chuyện này bị vạch trần, sẽ tạo thành thương tổn thật sâu cho con trai, bây giờ ông không còn lo lắng nữa, sau đó nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn Đông Đình Phong, từ từ nói:

“Năm đó, Ninh Sinh Ca sinh chính là sinh đôi trai gái. Hai đứa nhỏ này, hôm nay cũng đã lớn, một đứa tên là Văn Văn, một đứa tên là Đông Kỳ.. Các người nhất định không có nghĩ tới, kỳ thật hai đứa nhỏ này đều là con của Ninh Sinh Ca và Cẩn Chi. Là do Cố gia thiết kế thật tốt, cùng Đông Diệu Kỳ trong ứng ngoài hợp, tạp ra một sì căn đan.. Mục đích ban đầu của bọn họ là muốn quan hệ hai nhà Hoắc Đông càng khấn trương lần nữa bởi vì Ninh Sinh Ca. Chẳng qua là về sau kế hoạch thay đổi. Đông Diệu Kỳ đành phải thêm Hàn Tịnh cho đủ số.”

Một câu, nghìn làn sóng nhảy.

Ninh Mẫn há hốc mồm, việc này, tại sao lại liên quan đến cô nữa?

Hơn nữa quan trọng nhất là: Cô rõ ràng có con với Hoắc Khải Hàng, sao biến thành lên giường với Cẩn Chi còn có sinh ra hai đứa bé?

Còn có tại sao Đông Kỳ lại trở thành đứa con đã chết sớm của cô vậy?

Đông Lục Phúc cũng ngây ngốc, trừng mắt nhìn Ninh Mẫn, không có cách nào suy nghĩ kịp.

Đông Dạng cũng bị kinh sợ, đầu óc trống rỗng.

Kim Hàm im lặng như trước, cảm thấy đầu rất nặng.

Phản ứng của Đông Đình Phong tương đối bình tĩnh .

Nếu như lúc trước, Kiều Sâm chưa nói cho hắn biết kết quả đo lường khẳng định hắn cũng sẽ kinh sợ đến mất phản ứng . việc mà hắn lo nhất là một khi chuyện này bị phơi ra ánh sang đối với vợ hắn mà nói chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào tiếp nhận được .

Hắn nhìn cô đang ngơ ngác một bộ dạng không thể tin được, hắn lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hoắc Khải Hàng cũng không chối bỏ lời nói của cha anh ta. thấy hắn nhìn tới khẽ động nói một câu

“cha tôi nói không , GiẢn Giarn không phải là con gái của tôi”

Mắt Ninh Mẫn trừng lớn, không thể tin được đứng lên ,trong thờ điểm này người đàn ông này lại nói :

“con gái không phải là con ruột của hắn “

“Mặc dù tôi và Mẫn Mẫn yêu đương ,nhưng chúng tôi chưa từng lên giường” hắn lẳng lặng nhìn Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn , nhẹ nhàng nói .

Lời này khiến Hoắc Trường An liếc nhìn, thậm chí là kinh ngạc.

Ông biết rõ con là của Đông Đình Phong, nhưng lại không biết giữa con trai và Ninh Mẫn lại đơn thuần như vậy. Lúc trước ông đoán không ra phát sinh chuyện gì, thế cho nên con trai con gái Ninh Mẫn đều cho rằng là con của nó, nên ông nghĩ bọn họ hẳn là có quan hệ thân mật. Kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người..

Trong trường hợp này, lại nói rõ như vậy, là một sự tàn nhẫn, nhưng có một số việc phải nói rõ, Hoắc Khải Hàng cảm thấy không thể giấu diếm nữa:

“Đây chính là lý do hôm nay tôi cố ý chạy đến đây muốn nói rõ với mọi người..”

“Hoặc Khải Hàng, anh.. anh biết là anh đang nói gì hay không hả?”

Giọng nói Ninh Mẫn phát run, cắt ngang lời hăn.

“Anh biết rõ anh đang nói cái gì. Mẫn Mẫn, là do anh luôn tự lừa mình dối người..”

Hăn chua chat cười, giọng nói khẳng định.

“Hoặc Khải Hàng..”

Ninh Mẫn kêu.

Có ý gì hả?

Hăn đây là ý gì đây?

Đầu óc của cô không có cách hoạt động bình thường rồi, hoàn toàn chết máy rồi.

Hoặc Khải Hàng nhìn cô, ánh mắt giống như nhớ lại:

“Mẫn Mẫn, bảy năm trước, lúc em chấp hành nhiệm vụ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đúng là chuyện ngoài ý muốn này, khiến em muốn chia tay với anh. Em nói em không có cách ở cùng một chỗ với anh. Em trốn tránh không muốn gặp anh. Anh không có cách khác, dưới tình thế cấp bách, tìm một người, dùng phương pháp cấm chú quên đi khiến chúng ta quên đi đoạn ký ức không vui đó.. Cho nên em mới cho rằng, anh mới là người đàn ông đầu tiên của em... Nhưng không phải như vậy. Mẫn Mẫn, em thử nghĩ lại xem, trí nhớ của em về chúng ta, có phải chỉ vền vẹn giới hạn của một ngày đột nhiên tỉnh lại biết được chuyện kia hay không. Còn hơn nữa tháng,

xảy ra chuyện gì, một chút em cũng không nhớ gì phải không. Những đoạn trí nhớ kia, em nghĩ không ra là do bị thay thế bởi một trí nhớ khác rồi.”

Ninh Mẫn chăm chú nghĩ lại.

Trí nhớ của cô chính xác xuất hiện chút chường ngại.. Về sau, bọn họ chia tay, nên cô không bao giờ nghĩ đến nữa. Đối với đoạn trí nhớ trống rỗng kia, cô chưa từng đi nghiên cứu. Sau đó, cô lại phát hiện cô mang thai.. Cô nghĩ nhất định đứa nhỏ này là của Hoắc Khải Hàng.

“Cái gì là phương pháp cấm chú quên đi.”

Đông Đình Phong cảm thấy đây mới là vấn đề mấu chốt.

“Có xem 《 trộm mộng không gian 》 không?”

“Có xem một chút!”

Đông Đình Phong nhớ kỹ đó là mảng lớn đen tối trong khoa học viễn tưởng.

“Bộ phim kia, nói về một loại đặc thù của tên trộm, có thể trong lúc tinh thần của người khác đang yếu ớt lún vào trong mộng của họ, đánh cắp tiềm thức có giá trị và thứ bí mật. Đương nhiên, cái này chỉ trong phạm vi thuộc về khoa học viễn tưởng. Nhưng thế giới to lớn, không thiếu cái lạ, lời này ở chỗ nào cũng rất phổ biến”

Hoắc Khải Hàng坦然 nói:

“Cấm chú quên đi là một loại mộng thuật đặc thù thuộc về quần đảo Bành Nam. Có quan hệ với văn minh Bành Nam cổ xưa uyên thâm. Ở đó, có nhiều Thôi Miên sư. Kinh nghiệm thôi miên sư phong phú, có thể khống chế tiềm thức của người bị thôi miên, có thể thay đổi đoạn trí nhớ của một

người. Đưa cái khác vào đến khi họ quên đi trí nhớ trước, cái này gọi là Cầm chú quên đi.”

“Trịnh tiên sinh, hôm nay người tôi đưa đến vườn tử kính là người kia, ở bảy năm trước đã tiến hành thôi miên tôi và Mẫn Mẫn.

Loại cầm chú này, bình thường ông ta cũng không có sử dụng. Bởi vì nó có tính mạo hiểm rất cao. Rất dễ dàng làm bị thương não bộ. trong quá trình này, ông ta cần người để ghim kim. Kim châm không chính xác, dễ dàng xuất hiện sự cố.

Trịnh tiên sinh là bác sĩ tâm lý tôi rất tín nhiệm. Từng làm bác sĩ cổ vấn tâm lý một thời gian dài. Tôi rất tín nhiệm ông ấy. Vì vậy, bí mật mời ông ấy giúp tôi chuyện này.

“Tôi thừa nhận, cách làm này có chút mạo hiểm, mà khi đó, tôi cũng không có cách nào khác. Ý chí muốn chia tay của Mẫn Mẫn quá mức quyết tuyệt..”

Sự thật chứng minh, Bác sĩ Trịnh vô cùng thành công. Ông đã làm cho bọn họ thật sự quên đi đoạn trí nhớ không vui đó. Trong trí nhớ của họ được đưa vào đoạn trí nhớ khác khiến họ có ấn tượng từng hoan ái với nhau..

Có thể trên thực tế, không có.

“Nếu không phải ngày đó, không phải do tôi phát sốt cao, đại não chịu ảnh hưởng mãnh liệt chấn động, tôi nghĩ mình cũng không nhớ nổi đoạn trí nhớ đó.”

Ninh Mẫn càng nghe càng cảm thấy vớ vẩn.

Đây hết thầy đã hoàn toàn thoát khỏi thực tế.

Tuy rằng cô cũng biết, quần đảo Bành Nam này, có một cái lịch sử mộng thuật đã lâu đời, nhưng cái này vền vẹn cho thấy chỗ đó không giống người thường. . .

“Điều này sao có thể?”

Cô sợ hãi kêu lên, hoàn toàn không có cách tiếp nhận sự thật này,

“Nếu như em không tin, anh có thể kêu bác sĩ Trịnh thôi miên em lần nữa, có lẽ có thể giúp em nhớ lại chút chuyện. . .”

Hoắc Khải Hàng nhẹ nhàng nói: “Việc này, đúng là một chuyện lớn, anh thật sự không cần phải nói dối lừa gạt em. . . anh cũng hy vọng Văn Văn có thể là con gái của anh, đáng tiếc. . .”

Con bé không phải là!

Cái này với hắn mà nói, là chuyện tiếc nuối cỡ nào. . .

“Ninh Ninh, ngày hôm qua, Kiều Sâm đã kiểm tra DNA của Văn Văn, xác nhận quan hệ cha con là không thể nghi ngờ. Anh ta rất hoảng sợ, lại kiểm tra DNA của Đông Kỳ và em, quan hệ mẹ con, không cần hoài nghi.”

Đông Đình Phong tiến lên đỡ lấy cô, cảm giác tay của cô, vô cùng lạnh, dừng một cái, mới cẩn thận từng li từng tí bổ sung một câu:

“Ninh Ninh, Đông Kỳ là con của người, Văn Văn và Đông Kỳ là sinh đôi không sai. Buổi sáng, Kiều Sâm liền nói với anh chuyện này, chỉ là anh không kịp nói cho em. Anh nghe rất khiếp sợ. Không nghĩ ra là chuyện gì xảy ra. . . Nhưng hiện tại, anh đã hiểu. . .”

Sắc mặt Ninh Mẫn vô cùng khó coi nhìn Hoắc Khải Hàng, trên tâm lý không cách nào tiếp nhận đây là sự thật, có thể coo rõ ràng, Hoắc Khải Hàng không phải là loại người gây chuyện.

Ngày đó trong đêm, cô đi gặp hân, đột nhiên hân nói những lời kia, thái độ đột nhiên có chút cam chịu số phận hơn nữa tuyệt vọng. Lúc ấy cô không nghĩ ra, hiện tại đã hiểu rõ, hân bởi vì tìm về những trí nhớ kia.

Cô lại nhìn nhìn Đông Đình Phong, rồi lại cảm thấy chuyện này, không có cách nào tưởng tượng nổi!

Ông t...r...ờ...i..., đến cùng lúc trước phát sinh qua cái gì?

Cô thấy đầu của mình như to ra. . .

Có thể nhớ đến chuyện gì, mà càng nghĩ lại không nổi những sự tình kia, thật giống như một khối trắng, bao lại những thời giờ kia, trí nhớ bánh răng, tại cọ sát qua khi đó đoạn lúc, đoạn trí nhớ lúc đó, là một mảnh trắng xoá. . . Không có chút hình dáng cùng ấn tượng....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 280

Bảy năm trước.

Vào một buổi sáng, Ninh Mẫn Mẫn vẫn có thói quen dậy sớm, đi đến phòng của Hoắc thiếu.

Cô có chìa khóa phòng này và thường trực tiếp đi vào. Nhưng hôm nay cô cố hết sức mà không mở cửa vào được. Dù sao đây cũng là phủ Thủ tướng, nên cô chú ý một chút.

Đó là họ đang yêu nhau nhưng loại tình cảm này, hiện tại vẫn phải bí mật. Cô không muốn tất cả mọi người đều biết. Ninh vệ sĩ lại dám si mê, câu dẫn Hoắc thiếu - Cô một câu cũng không muốn nghe đến nếu mọi người biết chuyện. Trừ Hách Quân là biết rõ quan hệ của hai người.

Cô mặc đồ thể thao, đứng ở cửa, cung kính gõ ba cái, gọi một tiếng:

“Hoắc tiên sinh, đến giờ dậy và luyện tập buổi sáng rồi !”

Từ lúc ở bên cạnh Hoắc Khải Hàng, mỗi tối đều nhắc nhở anh ngủ đúng giờ, buổi sáng gọi dậy, đây là một phần công việc của cô.

Đúng lúc này cửa mở ra, gương mặt đàn ông sắc lạnh, mặc một bộ quần áo bó sát, lộ ra cơ bắp khỏe mạnh, thần thái rạng rỡ xuất hiện ở tầm mắt của cô. Trong lúc đó gương mặt thấp thoáng có vài phần lo lắng:

“Vào đi! Giúp anh rót nước. Anh đi rửa mặt.”

Trong phòng, mùi cà phê nồng nặc, mỗi buổi tối anh làm việc, thường xuyên pha cà phê uống cho tỉnh táo, đến nỗi phòng này toàn mùi cà phê. - -

Hoặc Khải Hàng đi rửa mặt.

Ninh Mẫn Mẫn lấy một cốc nước lạnh, lại đi chuẩn bị quần áo thể thao -
- Trước anh nói muốn mua quần áo thể thao tình nhân nhưng cô không cho phép. Nói mua cũng không mặc. Anh bất đắc dĩ, lấy tay gõ vào đầu cô:
“Chúng ta yêu nhau như thế này, xấu hổ sao?”

Không phải là đáng xấu hổ, mà là áp lực.

Người đàn ông này trong mắt cô, như một nhân vật không thể chạm vào, ánh sáng lấp lánh, có một khoảng cách nhất định.

Cứu anh, rồi anh giúp đỡ và trở thành vệ sĩ đặc biệt của anh, bị anh tán tỉnh, từ mối quan hệ cấp trên-cấp dưới lại rơi vào mối quan hệ tình nhân. Đến từng bước một nhưng càng về sau tốc độ lại nhanh hơn. Nhưng trái tim của cô không thể không yêu người đàn ông lạnh lùng này.

Nếu anh là người đàn ông bình thường, cô chắc chắn sẽ tuyên bố với tất cả mọi người: Anh là người yêu của cô.

Nhưng anh không phải là người bình thường. Anh có một gia thế đặc biệt, mà một người bình thường không thể với tới được. Đó là chướng ngại vật mà cô không vượt qua được.

Trước kỳ nghỉ, cô về nhà, từng hỏi qua ông nội một vấn đề:

“Ông nội, người cảm thấy một người như Hoặc thiếu nên cưới người vợ như thế nào?”

Ông nội híp mắt, nói câu đầu tiên là:

“Nhất định phải xuất thân từ gia đình có quyền thế!”

Nghe được điều này Ninh Mẫn Mẫn vô cùng đau khổ:

“Vì cái gì là phải nhất định?”

“Hoắc Khải Hàng như thế nào- Nếu không có bất ngờ xảy ra- đó là người kế thừa Thủ tướng. Khi đó, phải có người vợ giàu có và mạnh mẽ ở bên cạnh, mới có thể giúp cậu ta đứng vững ở vị trí đó. Hôn nhân của nhà quyền quý đa phần đều mang theo ý nghĩa chính trị.”

Ông nội hít một hơi thuốc và hỏi:

“Sao tự nhiên lại nói chuyện này làm gì?”

Ông nội cũng không biết cô bị thuyết chuyển, đang ở bên cạnh Hoắc thiếu.

Cô chau mày, lẩm bẩm nói:

“Tò mò a! Chúng ta đều là người bình thường, rất khó tưởng tượng sẽ phải sinh hoạt như thế nào cùng với họ.”

Ông nội cười, sờ sờ mái tóc ngắn của cô: “Bọn họ là người như thế, suy nghĩ thường không giống mình, chúng ta lo lắng cuộc sống hàng ngày. Còn cuộc sống của họ liên quan đến vận mệnh quốc gia, ảnh hưởng đến sự phát triển của thị trường kinh tế... Bọn họ và chúng ta là hai người hoàn toàn khác nhau, sống ở hai thế giới khác nhau...”

“Ông nội, ở Anh quốc một người bình thường là vương phi, Vậy ở Đông Ngải Quốc có thể hay không vương phi cũng là một người bình thường?”

Cô cẩn thận cắt ngang lời, trên mặt thể hiện bình thường, không thể để cho ông nội cáo già này phát hiện ra.

“Rất không có khả năng!”

Ông nội lật tờ báo và nói.

“Vì cái gì mà không có khả năng?”

“Hoắc Khả Hàng có một người mẹ tài giỏi. Người mẹ này, khẳng định sẽ can thiệp đến hôn nhân của cậu ta. Mà bản thân Hoắc Khả Hàng cũng là một thiên tài chính trị. Nếu cậu ta muốn cuộc sống của mình ở cấp độ cao hơn, khi cưới một cô gái bình thường, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ. Nếu cậu ta có khát vọng đứng đầu tại Đông Ngải Quốc thì phải lựa chọn một cuộc hôn nhân thích hợp, đó là điều nhất định phải làm!”

Ông nội nói, làm cho cô thật sự cảm thấy tức giận, nhưng khi nghĩ lại khó cho rằng những lời này là sai.

Nhân dịp đó, cô cũng muốn cùng ông nội nói rõ chuyện tình cảm của cô và Hoắc Khả Hàng. Cô muốn Hướng gia gia chỉ bảo, yêu một người đàn ông như vậy về sau cô phải đối mặt với gia tộc của anh như thế nào - - gần đây, rất muốn công khai người bạn trai kia. Kết quả... chán nản - - xem ra tạm thời, cô chỉ có thể lựa chọn tiếp tục làm người yêu ngầm của anh.

“Uy, sao vậy? làm gì mà hốt hoảng vậy?”

Người đàn ông bỗng nhiên từ phía sau vòng đi lên, hôn cô một cái, môi của cô có chút ẩm ướt. Cô lau mặt một cái, ngó ra một hồi, rất nhanh, trán đã bị gõ một cái.

“Ừ, đau quá...”

“Vậy thì hôn nhẹ!”

Tại chỗ vừa mới bị gõ, Hoắc Khả Hàng hôn một cái.

Cô bất ngờ nở nụ cười, xoay người, ôm chặt eo của anh, hôn trên má anh vài cái, nhìn tâm trạng rất tốt của anh, lập tức muốn rèn sắt khi còn

nóng:

“Bạn trai thân yêu của tôi, tôi muốn xin nghỉ phép ba ngày, người có phê chuẩn hay không?”

Hoắc Khải Hàng lập tức bấu môi, véo mũi cô:

“Có việc gì, không phải là đi trộm cắp chứ!”

Cô đẩy anh ra, kêu:

“Tóm lại có cho hay không?”

“Nếu không nói nguyên nhân, anh không cho!”

Hoắc Khải Hàng lại nhéo gương mặt cô, đi vào chọn giày.

“Chờ khi xong việc, em sẽ kể cho anh!”

“Không được!”

“Uy!”

Cô vội vàng đi đóng cửa lại, theo vào phòng quần áo, nhìn anh chọn giày:

“Có quá gia trưởng như thế không?”

Anh chọn một đôi và cúi xuống vừa thắt dây giày vừa nói:

“Muốn để cho anh đồng ý cũng được. Có một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Vẻ mặt Ninh Mẫn Mẫn rất đề phòng, nhìn người đàn ông này, trước kia cảm thấy được anh đặc biệt sâu sắc, rất hấp dẫn. Hiện tại, phát hiện ra anh

đang tính kế gì đó, nhất định phải đề phòng. Cô là người coi như thông minh, lanh lợi vô tình đã trở thành bạn gái của anh.

Bạn gái là bạn gái, cô lúc nào cũng phải nghe lời bởi bạn trai. Có đôi khi nghĩ lại, cô là người bạn gái thật vô dụng.

“Cho anh một ngày chắc chắn, để công khai là bạn trai của em, nếu được thì anh đồng ý”

Anh nháy mắt, vừa mang giày xong, ôm lấy eo của cô, ép cô vào cánh cửa.

Ninh Mẫn mẫn nuốt từng ngụm nước bọt, mũi người thấy mùi thuốc đánh răng rất thơm, đó là nụ hôn dài vào buổi sáng.

Mỗi ngày, bọn họ đều hôn nhau.

Môi đều đã thành môi cá rồi.

“Em mới 20, không cần quá sốt ruột.”

“Anh hai mươi lăm tuổi rồi ! Nhất định phải sớm một chút, đỡ phải để mẹ anh lo lắng, một lòng muốn anh đi xem mắt... Có được hay không... Ba ngày sau đó, anh mang em đi gặp mẹ anh...”

Ninh Mẫn Mẫn lại nuốt nước miếng, người đàn ông này rất ân cần, làm trái tim cô đập rộn lên... Kỳ lạ thay, lúc nào cũng muốn vui vẻ như thế này, thấy vẻ đẹp trai lại không thể cưỡng lại được...

Không đợi cô trả lời, đặt một nụ hôn ở trên môi, cô thấy được hương vị nước bọt của anh... Ngon ngọt... Cánh môi mềm... Làm cho thân thể của cô cũng mềm ra.

Nụ hôn ngừng lại.

“Chuyện này, dừng lại ở đây. Em còn chưa có chuẩn bị tâm lý. Đại thiếu gia, anh tha cho em có được hay không...”

Mặt cô đỏ lên, anh sẽ không dễ dàng buông tha như vậy!

Anh dịu dàng nói:

“Nói cho anh biết, khó như vậy ah...”

“Khải Hàng, vài ngày thôi, có được không, có được không...”

Cô hôn lên môi của anh vài cái.

Anh nhích gần cô hơn, ôm thật chặt, làm bộ suy nghĩ một hồi, cong cong môi, thương lượng lại:

“Hai ngày được chưa?”

“Không được, nhất định phải ba ngày!”

“Làm cái gì mà phải cần ba ngày!”

“Chuyện này, phải ba ngày mới có thể giải quyết!”

“Cuối cùng là chuyện gì?”

“Để sau nói. Nếu anh không đáp ứng, em liền đi xin cấp trên! Đến lúc đó, em sẽ đổi thành mười ngày...”

“Thôi được ba ngày!”

“Em biết anh tốt nhất mà !”

Cô vui mừng cười, ôm lấy mặt anh, liền hôn anh một cái, sau đó, phát tay: “Vậy thì sẽ nghỉ từ hôm nay, hiện tại em phải đi đây! Sáng nay em không cùng anh chạy bộ rồi... Nha...”

Lại bị tóm trở về.

“Không được! Nói đi là đi... Hôm nay phải đi theo anh một ngày, nếu không anh sẽ rút lại sự đồng ý...”

Con người thật đáng xấu hổ, lại uy hiếp cô.

Ninh Mẫn Mẫn trợn to mắt: “Này thật sự là làm cho bạn gái tức giận đây. Hoặc Khải Hàng, nếu anh còn dùng ngữ khí này nói chuyện với em, em liền... Ừm...”

Bị hôn rồi !

Hôm nay, Ninh Mẫn Mẫn xin nghỉ phép không thành công.

Vào sáng sớm ngày hôm sau, cô lái xe rời khỏi phủ Thủ tướng. Một giờ sau, cô về tới trụ sở chính Liệp Phong, đứng ở trước mặt sếp Nhuế, nhận một nhiệm vụ mới.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 281

Sau khi tạm biệt sếp Nhuế, cô quay trở về trụ sở huấn luyện, nhìn thấy Cố Hiếu đang cô độc ngồi ở trên nóc nhà, quay về hướng nam, cũng không biết đang nghĩ cái gì?

Cô đưa tay đánh lén một cái, người kia quay đầu lại, xoay người nhảy lên, rồi rơi xuống đất. Khi nhìn thấy cô, tươi cười, lộ ra vẻ đáng yêu:

“Sao lại trở về?”

“Làm việc! Chị suy nghĩ cái gì? Nghĩ gì mà mê muội vậy?”

“Suy nghĩ, khi nào thì có khả năng xuất ngũ?”

Cô ngồi xuống lần nữa.

Ninh Mẫn Mẫn cười ôm lấy: “Chị nghĩ muốn giải ngũ ah?”

“Uh”

“Chị mới 24 tuổi có khả năng... Còn có thể làm mười năm...”

“Con gái đều phải lập gia đình. Trong nhà tôi mọi người muốn tôi về để lập gia đình... Giúp chồng dạy con...”

Ninh Mẫn Mẫn nhất thời trờng mắt to, nhảy dựng lên. Một nhân tài như vậy, hiện tại lại muốn trở về để kết hôn, sinh con, làm thiên chức của một người vợ, có tài mà không phát huy được:

“Mới 24 tuổi, chị đã nghĩ lập gia đình sao?”

Cố Hiếu mắt lé cười: “Tôi 24 tuổi còn chưa biết yêu là gì... cô a, mới hai mươi tuổi, mà đã ngã vào một thanh niên vô song như vậy. Cô làm đau lòng tôi quá a...”

Cô làm ra dáng kiêu như Tây Thi.

Ninh Mẫn Mẫn gãi đầu, biện bạch: “Tình yêu và lấy chồng là hai việc khác nhau...”

“Cô đừng nói với tôi, cô cùng người ta yêu đương nhưng lại không nghĩ tới một ngày kia kết hôn với người ta...”

Ninh Mẫn Mẫn không nói gì, cô đương nhiên hi vọng mỗi tình đầu cuối cùng cũng có thể đơm hoa kết trái cho một hạnh phúc.

“Em cũng không dám nghĩ về nó... Ài, chị nói, em như thế nào để có thể kết hợp cùng nhau...”

Cô thở dài...

“Cô nói cái gì, một thanh niên như vậy thích cô mà cô lại vẫn không vừa ý sao?”

Cố Hiếu liếc hỏi.

“Thân phận chúng em cách xa nhau quá! Về sau chắc sẽ nhiều phiền toái... Chị xem, em cũng không dám thông báo với ba mẹ là đang có bạn trai rồi... Nếu như bị họ biết, chắc chắn đem em bắt lại. Chị nói, phản ứng của họ như thế nào? Đoán chừng sẽ bắt em xuất ngũ, trở về nhà... Em nghĩ thật thảm hại!”

Giọng nói của Ninh Mẫn Mẫn giống như nửa đùa, nửa thật, nhưng đối với chuyện này thật sự là đau đầu.

“Chỉ cần hai người lập trường kiên định, ai có thể chia rẽ ...”

“Nói thì dễ dàng nhưng làm mới khó!”

“Có cái gì khó, nếu là thực là họ quyết liệt phản đối. Vậy thì lên xe trước mua vé bổ sung sau... Uy, tình cảm của các người hiện đang phát triển đến bộ phận kia rồi hả ? Tất cả bị đánh vỡ chưa?”

Cố Hiếu tếu táo hỏi.

Ninh Mẫn Mẫn lập tức mặt đỏ lên, tính bất ngờ đá cho một cước.

Cố Hiếu lập tức tiếp chiêu, hai người không ai nhường ai, lại vẫn trêu chọc một câu:

“A, lại vẫn ngại ngùng a... Đây là mặt trời mọc ra từ hướng tây rồi...”

“Em không ngại ngùng a... Bọn em, không nhanh như vậy. Trước khi kết hôn, em nhất định kiên quyết bảo vệ trận tuyến... Những việc này, thật sự sau khi kết hôn mới có thể làm...”

Tư tưởng của cô rất bảo thủ.

Cố Hiếu nhìn chăm chăm vào cô, không cười, nghĩ một lát rồi mới gật đầu:

“Vậy thì sớm xác định một chút đi... Tốt nhất là sớm kết hôn. Ninh Ninh, Hoắc gia nước rất sâu. Nếu cô thích người đàn ông này, nhất định phải cùng nhau đồng tâm đồng lực. Bằng không...”

Cô trầm ngâm một lúc, chuyển tới một đề tài khác:

“Đúng rồi, hôm nay đến đây làm gì? Tôi nghe Hòa Bình nói, Hoắc thiếu muốn đem cô đi. Về sau, chúng ta có khả năng không thể làm việc chung với nhau được rồi...”

“Em nghĩ sẽ không nhanh chuyển đi như vậy! Chờ, em nhất định trở về...”

Ninh Mẫn Mẫn thề.

Cố Hiếu cười lắc đầu:

“Cô vẫn muốn thu phục người đàn ông kia một lần nữa... Nhưng mà, anh ta cũng bởi vì đau lòng cho cô, mới muốn điều cô làm bàn giấy... Nói cho cùng, vẫn lại là muốn tốt cho cô...”

Ninh Mẫn Mẫn sao có thể không biết người đàn ông kia là vì muốn tốt cho cô, chỉ là để cho cô nhanh chóng rời khỏi Liệp Phong, nhưng cô thật sự không nỡ.

“Hiếu Hiếu, em vừa tiếp nhận một nhiệm vụ mới... Ài, có lẽ, là nhiệm vụ cuối cùng dưới danh nghĩa là người của Liệp Phong để làm việc... Em trở về là muốn chọn vài người, cùng em làm việc...”

“A..., nhiệm vụ gì vậy?”

“Bảy năm trước, Quỳnh Thành đã phát sinh chuyện Thiếu gia họ Quý hít thuốc phiện, chị đã nghe nói qua không?”

Ninh Mẫn Mẫn hỏi.

Cố Hiếu ngẩn ra, ánh mắt kỳ dị lóe ra một phen, một lúc mới trả lời:

“Có nghe thấy!”

“Loại thuốc phiện kia là do một người đàn ông tên là Thiên Lang đem vào Đông Ngải. Người này ở trong nước có tai mắt. Từ đó đến nay vẫn đang được điều tra. Ba ngày nay người đàn ông kia lại xuất hiện tại Quỳnh Thành, có thể cùng cơ sở ngầm của chúng gặp nhau, vận chuyển một lượng

lớn thuốc phiện bán tại đây cho những con nghiện. Nhiệm vụ của chúng ta là tập trung bắt giữ tên kia. Đem đồng hàng đó đi tiêu hủy...”

“A...!”

Cố Hiếu gật đầu, dường như tập trung suy nghĩ và hỏi:

“Bây giờ hành động, không phải là cả tổ Liệp Phong cùng nhau hành động sao?”

“Không phải. Sếp Nhuế nói, chỉ tuyển chọn hai nữ đội viên, phối hợp với một nam đội viên khác. Em tính toán tuyển chọn chị cùng em làm chuyện này, chị có thể không cần tiếp nhận nhiệm vụ?”

Cố Hiếu nhanh nhẹn rùng mình, chỉnh chỉnh trang phục, nghiêm trang chào theo nghi thức quân đội một cái:

“Quân nhân lấy phục tùng là trách nhiệm thiêng liêng. Số LF612 kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.”

“Tốt, còn đối với đội viên nam, em chọn Hòa Bình!”

Ninh Mẫn Mẫn cười rồi đuổi chân ngồi xuống.

Ninh Mẫn Mẫn là một mỹ nhân tóc ngắn, nhìn rất mạnh mẽ, cực kỳ vô hại. Không biết nếu để tóc dài trông cô có bộ dáng như thế nào, cô thật sự chưa thử bao giờ... Nhưng mà ngày hôm nay, cô đội mái tóc dài của Mỹ Mỹ kết hợp với bộ váy rất xinh đẹp, lại đi đôi giày cao gót, một phen làm Cố Hiếu choáng váng.

Cố Hiếu la lên, véo mặt cô như là báo thù:

“Ninh Sinh Ca, Làm sao cô lại xinh đẹp như vậy? Để cho người khác cảm thấy xấu hổ rồi.”

Mắt Ninh Mẫn Mẫn sáng lên: “Chị chỗ nào có bộ dáng khó coi ? Nhìn một cái là biết có thân, có đoạn, có khuôn mặt...”

“Hoa mẫu đơn cùng hoa Mã Lan đều là hoa. Một loại xinh đẹp, một loại chỉ có thể là có một chút đáng xem thôi... Nếu em là đàn ông, nhất định lén lút ngất lầy, giấu ở trong phòng một mình thưởng thức.”

Ở trong gương hai cô gái xinh đẹp xuất hiện trong trang phục dạ hội. Một người mặc màu hồng, cài trên mái tóc dài xinh đẹp là cái nơ con bướm, buông xuống ở trước ngực, toàn bộ trang phục thanh lịch và tinh tế; một người mặc váy màu xanh, tóc ngắn, khuôn mặt thanh tú như Ninh Mẫn Mẫn. Mỗi người đều có vẻ đẹp riêng.

Ngay ngày hôm sau, Ninh Mẫn Mẫn nhận được lệnh, nói Thiên Lang đã xuất hiện tại Quỳnh Thành. Hôm nay, hân sẽ tham dự một bữa yến tiệc. Có khả năng hân mượn bữa tiệc này để âm thầm tiến hành giao dịch. Các cô phải làm đích thân tiếp cận hân chặt chẽ, và có thể bắt hân.

Hôm nay, họ thật sự tham gia một tiệc sinh nhật - -

Người đàn ông này rất nổi tiếng.

Anh ta họ Đông, tên Đình Phong, một trong ba đệ nhất thiếu gia ở Thương Hải, một người đàn ông giàu có trong truyền thuyết, tối nay sinh nhật 24 tuổi. Lão Đông gia yêu thương cháu đích tôn, nên đã tổ chức sinh nhật cho anh ta lần đầu tiên tại khách sạn Quỳnh Thành đệ nhất.

Đối với Đông Đình Phong, Ninh Mẫn mẫn không biết nhiều thông tin. Bởi vì, muốn tham gia bữa yến tiệc này, cô lại phải xem qua một chút tư liệu về anh ta. Đầu tiên cảm thấy được người đàn ông này rất đặc biệt: Ánh mắt lạnh lùng, có vẻ sống rất lý trí. Tin đồn ở ngoài rất tốt. Có rất nhiều tiền bạc, đời sống cá nhân luôn luôn thần bí, nghe nói là một người đàn ông rất sạch sẽ. Đối với thân phận một đại thiếu gia tôn quý như vậy điều đó thật không thể tin nổi.

Nghĩ muốn vào bữa tiệc tối nay, nhận được vé mời thật là chuyện không dễ dàng.

May mắn thay, Hòa Bình cùng Cố Hiếu sắm vai một đôi tình nhân tiến vào - đại diện cho thân phận là đại biểu của một tập đoàn tài chính. Còn về phần Ninh Mẫn Mẫn lấy thân phận nhân viên công tác tiến vào. Sau đó, thay bộ lễ phục rất đơn giản do Cố Hiếu mang vào, từng bước tập trung tiếp cận mục tiêu.

Khách sạn đệ nhất Quỳnh thành, nằm giữa đại lộ và giao nhau với ngã tư đường, chiếm diện tích rất lớn, có lịch sử lâu đời. Năm đó người chủ khách sạn đã trang trí xung quanh khách sạn toàn bộ là các loài hoa, khách sạn này có phong cảnh rất đẹp và nổi tiếng.

Về sau, khách sạn bị ba nhà Hoắc Cố Thần liên kết thu mua, vì thế nó trở thành công ty quốc doanh. Sau đó, ông chủ mới cải tạo toàn bộ khách sạn và khách sạn Quỳnh Thành đệ nhất xứng đáng với cái tên số một ở Đông Ngải.

Khách sạn này, đúng là đứng đầu ở Đông Ngải.

Phong cách kiến trúc của nó bắt chước biệt thự Florence, bên trong trang trí bảy chủ đề độc đáo. Tòa nhà mua sắm của Quỳnh thành đệ nhất đứng sừng sững trong đó. .

Nó bao gồm diện tích 300, 000 mét vuông, vườn tiệc có sức chứa 6000 người, 20 phòng họp chức năng riêng biệt, nhà hát đa công năng. Tiện nghi giải trí bao gồm: bể bơi ngoài trời, Câu Lạc Bộ tập thể hình, sân tennis, phòng tắm hơi, sân golf, ... và có cả công viên giải trí lớn.

Đông lão gia vì ngày sinh của cháu đích tôn, đã bao trọn cả khách sạn này: Vào ngày này, bất cứ ai đều có thể vào chơi miễn phí, ăn uống miễn phí, còn tất cả bạn bè, người thân của Đông gia lại tụ tập ở một bữa tiệc ở biệt thự chính.

Ninh Mẫn Mẫn cực kỳ thuận lợi trà trộn đi vào.

Vào ngày này, cô chỉ đơn thuần vì nhiệm vụ mà đến, không biết rằng sắp gặp phải một người đàn ông làm thay đổi toàn bộ cuộc đời của cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 282

Bữa tiệc này đối với Đông Đình Phong mà nói, cũng khá bất ngờ.

Anh vừa mới từ nước ngoài được máy bay riêng đón về. Trên máy bay anh chỉ nghỉ ngơi được năm sáu tiếng. Sau khi xuống máy bay anh lại được xe riêng của ông nội phái tới đón. Đợi đến khi nhìn thấy chữ chúc mừng sinh nhật kia, Đông Đình Phong nở một nụ cười, ai, lão ngoan đồng nhà anh lại thích chơi trò ngạ nhiên này.

Ngoài cửa lớn khách sạn, mẹ cười đi đến ôm anh, vỗ vỗ bờ vai phong trần của anh

“Ông nội đã đặt phòng tổng thống cho con, đi tắm rửa đi, lễ phục cũng chuẩn bị tốt rồi, ở trong phòng của con. Ông nội ở phòng họp bữa tiệc của biệt thự đợi con, hình như có chuyện muốn nói với con..... chút nữa con qua đó một chuyến”

Anh mỉm cười mê người, xoay người ôm mẹ một cái, dưới sự hướng dẫn của trợ lý Tiểu Trang đi về phòng, tắm rửa, lại một lần nữa đi đến trung tâm của tiệc rượu, những bạn bè thân thiết đều đi qua vây lấy anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, bắn pháo giấy lên người anh.

Anh nói chuyện với bọn họ một lúc, rồi một mình đi về phòng họp. Mở cửa đi vào, nhìn thấy một người phụ nữ thon thả nhã nhặn lịch sự mặc chiếc váy da màu đỏ, đang ngồi yên tĩnh xem sách trên sofa. Vẻ mặt rất nghiêm túc, nghe thấy có người tới cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của anh, cô đứng lên, nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Đông thiếu”

Là Hàn Tịnh, Hàn Tịnh lúc bình thường rất thích đeo cặp kính cổ hủ, ăn mặc cũng rất quê mùa. Hôm nay lại không giống.

Chiếc váy này hình như là của nhà thiết kế đứng đầu trong nước tự tay làm. Có giá trị rất lớn, trên cổ còn đeo dây chuyền bạch ngọc đơn giản, tóc thì buộc lên buộc nơ hình con bướm bằng thạch anh, xuống đến ngực, đến giữa váy, lộ ra đôi chân dài với đường cong tuyệt đẹp, chân đi giày xăng đan màu trắng bạc, đôi bàn chân trắng trẻo mịn màng sơn móng chân màu sáng bóng.

Miệng hơi nhếch lên, đột nhiên anh nghĩ đến một câu: nhân kháo y trang, phật kháo kim phật (người dựa vào quần áo, phật dựa vào chuông phật). Nha đầu này thân hình khí chất không tồi, nhưng, cô thích che giấu vẻ đẹp của mình.

Tác phong này anh cũng rất thích. Mà hôm nay cô lại một lần nữa sáng ngời trước mắt anh.

“Tiểu Tịnh, em cũng ở đây?”

Anh chào hỏi rất lịch sự. Vẻ mặt của Hàn Tịnh có chút mất tự nhiên, tựa như không quen ăn mặc như vậy. Cũng đúng, một người con gái xuất thân như vậy, làm sao thích ứng với nghi lễ bữa tiệc kiểu này___ khách mời đến không giàu thì cũng quý.

“Vâng....”

Hàn Tịnh vừa lên tiếng Đông Lục Phúc ở một phòng nghỉ khác đi ra.

“Cẩn Chi con đến rồi à”

“Ông nội”

Đông Đình Phong đối với ánh mắt hoảng sợ của Hàn Tịnh, cũng chỉ trong nháy mắt như vậy. Đông Lục Phúc tinh thần rất hăng hái, cười híp mắt trước đôi kim đồng ngọc nữ này vẫy vẫy tay:

“Đến đây, bà nội của con có chuyện muốn nói với con”

Ngừng một chút ông lại quay sang nói với Hàn Tịnh: “Tiểu Tịnh à, nếu thấy nhàm chán, thì ra ngoài đi dạo một chút đừng đi xa quá nhé,...vẫn có chuyện muốn tìm con”

“Vâng”

Hàn Tịnh gật đầu rất ngoan__ hai mươi tuổi, đang lúc tuổi trẻ tươi đẹp, gương mặt trắng hồng, mịn màng như hoa, cơ hồ chỉ véo một cái sẽ chảy ra nước. cô bỏ sách xuống đi ra ngoài, đối với bữa tiệc hoa lệ như vậy, cô khó tránh khỏi tò mò.

Hai ông cháu cùng đi vào trong phòng nghỉ. Đóng cửa lại, Đông Đình Phong nhìn thấy bà nội đang ngồi trên xe lăn, tay lật một quyển tạp chí, cặp kính vàng gác trên mũi bà, vẻ mặt trắng bệch.

Bà nội bây giờ đã là người bệnh hết phương thuốc cứu chữa, bác sĩ nói: nếu như có thể sống thêm ba bốn tháng nữa, thì đó là một kỳ tích. Bà nội vốn có đôi mắt đầy sáng suốt, hiện tại đã mờ mờ, không thấy rõ mọi thứ, cho dù đeo kính, vẫn thấy mờ mờ, nhưng bà vẫn xinh đẹp như trước.

“Bà nội, chúc một ngày tốt lành”

Đông Đình Phong đi qua hôn lên mặt bà. Bà cụ lập tức nở một nụ cười, vỗ vỗ khuôn mặt anh

“Ya, là Đông Đông đẹp trai nhà bà đến, đến đây đến đây, để bà nội kiểm tra, không tồi không tồi, vẫn tròn tròn như vậy...”

Anh cười “Đó là đương nhiên... bà phải đầu bếp đến cho con, mỗi ngày đều nhìn con ăn,... không tròn như vậy, mới là chuyện lạ”

“Tròn tròn là tốt...tròn tròn mới khỏe mạnh”

Bà cụ cười sờ đầu cháu trai.

“Có thích bữa tiệc hôm nay không? Ông của con bảo người làm lớn như vậy”

“Thích ạ, con cảm ơn ông bà nội...”

Kỳ thật anh cũng không có yêu thích nghi thức long trọng như vậy, mà thích sự yên tĩnh, nhưng anh rõ ràng, lý do ông nội đem bữa tiệc sinh nhật của anh tổ chức náo nhiệt như vậy, đơn giản là muốn cùng bà nội kỉ niệm một ngày ý nghĩa, những ngày bà nội có thể ở cùng bọn họ, kỳ thật không còn nhiều.

“Ông nội, bà nội, hai người không ra tiếp đón khách, lại trốn ở đây nhàn hạ, có chút không phù hợp lễ nghi nha....à, hai vị là muốn bày tỏ gì cho con sao?”

“Kỳ thật, cũng không có gì”

Đông Lục Phúc sờ sờ đầu. Nhìn quang cảnh ở đây, kỳ thật Đông Đình Phong mơ hồ biết ông nội muốn nói gì, anh cũng không vội hỏi. Vòng vèo đường xa, ông nội lúc đầu hỏi một số chuyện về công việc, anh cũng trả lời ngắn gọn. Một hồi lâu Đông Lục Phúc cũng vào vấn đề chính.

“Cần Chi thấy cách ăn mặc hôm nay của Tiểu Tịnh thế nào?”

Ông cụ lắng tai nghe, khuôn mặt đầy yêu thương.

“Ông nội cho người sửa soạn?”

“Là bà nội con tự mình gọi điện cho Kiệt Mễ tự mình đến trang điểm”

Kiệt Mễ là thầy đứng đầu trong giới hóa trang, người bình thường không mời được, bà nội và người này có duyên phận. Đông Đình Phong cười gật đầu

“Cũng được”

“Chắc, con tiểu tử này, ánh mắt quan sát của con cũng chỉ được thế thôi”

Ông cụ cười hứng thú hỏi

“Có phải rất mộc mạc hay không? Nha đầu kia sống chết không chịu mặc bộ lễ phục màu đỏ thắm ra ngoài.....nếu mặc bộ đó đảm bảo rất đẹp...”

Đông Đình Phong tưởng tượng màu đỏ thắm làm nền cho làn da của Hàn Tịnh, nhất định sẽ càng đẹp, nhưng quá làm người ta chú ý. Cô không chịu mặc cũng phù hợp với tính cách của cô, ông bà nội của anh đối với nha đầu kia có một loại tình cảm yêu thích khác, thích đến hận không thể để anh cười về...

Lúc trước, ông nội đã đề cập qua chuyện này, bị anh cự tuyệt.

“Cẩn Chi, cho con cưới Tiểu Tịnh, con cảm thấy thế nào?”

Đột nhiên nói ra một câu như vậy, thiếu chút nữa làm cho Đông Đình Phong đang ăn bánh ngọt, bị nghẹn chết. Anh vội vàng đi uống ly nước, chờ khí lưu thông anh lấy khăn ẩm lau miệng, nói:

“Bà nội, bà đừng dọa người như thế được không?”

“Bà không phải đang nói giỡn, bà đang nói nghiêm túc, bà biết trước kia, ông con có đề cập qua...”

Ánh mắt màu hổ phách của bà, lóe tia hi vọng, chỉ là đã già, ánh mắt cụp xuống, khuôn mặt gầy gò.

“VẬY bà cũng nên biết rõ Cẩn Chi có ý gì....bà nội, bà là vì yêu ông nội, nên không để ý đến sự phản đối của Giang gia, mà gả cho ông nội, bà và ông nội là tấm gương phản đối lại ép hôn, tối thiểu bà cũng hiểu được tính quan trọng trong hôn nhân con nguyện ý hay không....bà nội đối với Hàn Tịnh con không có cảm giác.....bà bảo con cưới cô ấy, không chỉ hại cô ấy, còn hại cả con”

Đông Đình Phong cầm bàn tay nhỏ bé khô quắt của bà.

“Làm sao không có cảm giác chứ? Một cô gái tốt như vậy...”

Bà cụ nhẹ nhàng oán giận, có chút không vui.

“ĐÚNG vậy a, làm sao không có cảm giác..năm đó có bao nhiêu người thanh niên trẻ tuổi theo đuổi bà, bà làm sao lại chỉ chọn ông nội, có thể thấy được trong số phận, duyên phận cũng rất quan trọng, bà nói có đúng không?”

“Tiểu tử thôi, cứng cáp rồi, ngay cả bà nội cũng dám trêu chọc có phải không?”

Bà gõ trán anh. Đông Đình Phong cười cười

“Bà nội nếu bà đặc biệt thích cô ấy như vậy, bà có thể nhân cô ấy làm cháu gái, có thể kết nghĩa như thế với Đông gia, cả đời Hàn Tịnh sẽ không khác, bà nội con có thể đảm bảo với bà, về sau con nhất định sẽ che chở cho cô ấy thật tốt, như vậy bà cảm thấy thế nào?”

“Ai, trên đời này, ngoại trừ chồng ra, còn ai có thể che chở tốt cả đời cho con bé?”

Bà có chút bất đắc dĩ, vỗ vỗ mặt cháu trai.

“Một cô gái tốt như thế, con nhìn mà không động tâm sao?”

Đông Đình Phong cười: “Bà nội, duyên phận chưa tới, hôn nhân thiêng liêng không thể mạo phạm, Đông gia chúng ta không cố lỗ sĩ ép hôn nhiều năm rồi....tiền lệ như vậy không thể lại mở ra....nữ hoàng đại nhân xinh đẹp, cầu xin tha thứ cho tiểu nhân..”

“Tiểu tử thôi, chỉ biết miệng lưỡi trơn tru với bà...”

Bà cười mắng một câu cuối cùng cũng không ép hôn nữa.

Bữa tiệc sinh nhật hôm nay, vô cùng long trọng.

Ở giữa bữa tiệc, quần áo sang trọng, hương thơm thanh mát, khắp nơi đều tràn ngập tiếng cười, hiện ra trong vẻ quyền quý kia là nét thanh lịch phong cách độc nhất vô nhị.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 283

Ninh Mẫn mặc quần áo của nhân viên tạp vụ, rất thuận lợi chạm mặt với Cố Hiếu, tìm thấy một nơi kín đáo, mặc lên bộ lễ phục màu da xinh đẹp kia, đem bản thân trang điểm vô cùng trong sáng động lòng người. Lúc đi ra, cô liền cùng Cố Hiếu đi vào trong bữa tiệc.

“Nhiều người thật”

Cố Hiếu vừa nhìn xung quanh nhẹ nhàng nói: “Đông gia giàu có, không hổ danh nhà giàu số một phương nam”

Ninh Mẫn cũng cảm thán. Loại tình thế này, những nhân vật nổi tiếng ở Quỳnh Thành đều có mặt. Có một số người giới chính trị không mời mà đến. Khí thế này, thậm chí còn có thể so sánh tiệc sinh nhật 24 tuổi của Hoắc Khải Hàng___ ở Đông Ngải Quốc tiệc sinh nhật 24 tuổi của nam giới vô cùng quan trọng, người nào nhà có tiền sẽ mở tiệc linh đình, nghe nói, đây cũng là truyền thống từ xưa đến nay có quan hệ mật thiết không thể tách rời.

“Ai, cậu nói Đông gia tổ chức sinh nhật cho Đông thiếu ở đây, có phân cao thấp với tiệc kia của Hoắc đại thiếu không?” Cố Hiếu hỏi.

Hai nhà Hoắc Đông đều là hai gia tộc lớn, nhưng hai gia tộc đã nhiều năm chưa từng qua lại. Ninh Mẫn ngẫm lại thật đúng là có khả năng. Hai người ở trong góc nói chuyện một lát, rồi phân chia nhau đi khóa nhân vật mục tiêu. Ninh Mẫn tận dụng khả năng ở trong góc quan sát xung quanh.

Có mấy người đàn ông độc thân, nhìn thấy cô đều đi đến bắt chuyện, muốn mời cô làm bạn nhảy, cô mỉm cười từ chối. Ai ngờ gặp đúng phiền phức không rõ, nhiệt tình đi theo cô xin số điện thoại.

Cô nhịn không được thiếu chút nữa là đập người này.

“Chân tiên sinh, thật ngại quá Hàn tiểu thư là khách quý của Đông gia, anh như vậy sẽ làm khách mất hứng, xin có chừng mực”

Một giọng nói ôn hòa của đàn ông vang lên bên tai. Ninh Mẫn quay đầu nhìn, một người đàn ông rất tao nhã, nếu như cô nhớ không lầm người này, hẳn là trợ lý đặc biệt bên cạnh Đông Đình Phong: Trang Văn.

“Là tôi muốn cùng vị tiểu thư này kết giao bạn bè”

“Tính cách của Hàn tiểu thư hướng nội không thích kết bạn, thật xin lỗi, tôi phải đưa tiểu thư qua bên kia, Đông thiếu vừa mới cắt bánh ngọt, đang tìm Hàn tiểu thư..... xin lỗi không tiếp được.....Hàn tiểu thư, mời....”

Trang Văn nói một chữ mời, Ninh Mẫn cũng không khách khí đi theo. Lúc mới đầu cô suy nghĩ a, có phải Trang Văn này cũng mượn cớ nhận ra cô < > đợi đến lúc hẳn dẫn cô hướng về trung tâm bữa tiệc, cô mới biết thì ra hẳn nhận nhầm người.

Một khắc kia, cô nhìn thấy Đông Đình Phong người đàn ông khôi ngô tuấn tú chỉ có thể nhìn thấy ở trên truyền thông, trước mặt mang một vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra nụ cười dịu dàng, dáng dấp tao nhã cùng nói chuyện với mấy vị khách quý, trên tay cầm ly rượu đỏ, cả người toát ra một loại khí chất mê người.

Cô có khoảng khắc bị hấp dẫn bởi ánh mắt dịu dàng nơi đáy mắt của anh. Con người màu đen ngọc, ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía, loại màu đen này từ trước đến giờ cô chưa từng thấy.

Ngay lúc đó, người đàn ông kia, tựa như cảm nhận được sự tồn tại của cô, nói một tiếng xin lỗi không tiếp được với những quan khách, đi về phía cô. Cô không hiểu sao có chút lo lắng, anh mỉm cười đi qua.

“Tiểu Tịnh, một mình có phải có chút lẻ loi hay không, có cần anh bảo tiểu Lôi đi cùng em?”

Chuyện lạ nha, một người đã nhận nhầm cô, giờ lại đến người này, thiếu gia đứng đầu Ba Thành, việc này có chút mơ hồ. Cô mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng đáp

“Không cần, em tùy ý ngồi một chút, mọi người không cần trông nom em”

“Đói bụng thì tự mình đi kiếm đồ ăn, phòng anh đã đặt, sáng sớm mai sẽ đưa em về Ba Thành, ông nội lần này tự mình làm chủ, cảm ơn về sự hiếu khách của em....yên tâm, anh làm việc ở chỗ đó, ông nội có cho người thay anh chào hỏi.”

Đông Đình Phong thái độ cực dịu dàng, làm người ta cảm thấy, những chuyện xảy ra trước mặt chỉ là một phiếm ôn hòa ánh sáng xinh đẹp. Chạm đến nỗi dậy vô cùng tinh tế.

Cô lại một lần nữa trừng mắt lớn, thật sự ngạc nhiên, người con gái trong miệng bọn họ là người như thế nào, bộ dạng có bao nhiêu giống cô, mới để cho bọn họ không hện mà cùng nhận nhầm cô....

Xem ra quan hệ giữa vị Hàn tiểu thư và Đông gia không bình thường nha.....

ừm phải nói là rất kỳ quái, phán đoán chút a, Tiểu Tịnh này là cô nữ sinh thay người khác làm việc, lại có quan hệ tốt với Đông gia như vậy.... đây rút cuộc là người có thân phận như thế nào?

“Anh đi làm việc đi, em sẽ chăm sóc tốt bản thân”

Đông Đình Phong nói gì thêm, xoay người rời đi, cùng những vị khách khác bắt tay nói chuyện phiếm, trên người có một loại phong thái của thủ lĩnh.

Ánh đèn có lực tương tác làm toát vẻ đặc biệt của anh, điều này cùng với Đông Đình Phong cô thấy trên truyền thông có chút không giống nhau, ước chừng điều này cùng với việc anh chào hỏi đều nguyên do là bạn thân hoặc buôn bán có vẻ thân mật đối tác làm ăn. Cho nên anh mới có vẻ như vậy___ cô cảm giác, người bình thường thì rất khó tới gần anh.

Ninh Mẫn sau đó đối với người đàn ông này bắt đầu tiến hành nghiên cứu một phen, đã đem mọi chuyện vớt ra sau đầu, không rảnh đi suy nghĩ tại sao bọn họ lại nhận nhầm người, mà đi ra ngoài sảnh bữa tiệc.

Bên ngoài trời đầy sao lấp lánh, không khí có chút oi bức, cô tìm đến mục tiêu, người kia là Thiên Lang, kéo người bạn gái tới một gốc cây thì thầm to nhỏ. Một hồi hai người lại đi vào trong bữa tiệc, cũng không có dự định hẹn gặp mặt người kia.

Sau nửa giờ theo dõi, một chút kết quả cũng không có. Lúc này, tên Thiên Lang kia cầm một ly rượu, uống một hơi hết sạch, sau khi nhìn xung quanh một vòng, chột từ cửa phụ đi ra. Cô đang muốn đuổi theo, phía sau có người gọi lại

“Hàn tiểu thư, muốn đi đâu sao?”

Cô hướng bên cạnh quan sát, gần đây chỉ có một mình mình, hiển nhiên lại có một người nữa nhận nhầm.

“Hàn tiểu thư, Đông lão gia mời cô đi qua một chuyến...”

Ninh Mẫn xoay người , nhìn thấy đằng sau có một thân sĩ đang đứng cũng đã qua cái tuổi 50 rồi. Thái độ rất cung kính. Cô vốn định nói: tôi căn bản không phải là Hàn Tịnh, đảo mắt lại lần nữa, nếu phủ nhận, phải mất rất nhiều lời lẽ để giải thích lai lịch của mình, đành sửa lại miệng

“Tôi đi toilet, sau đó sẽ qua”

“Xin cứ tự nhiên”

Ninh Mẫn đi rồi, ở trong phòng toilet gửi tin nhắn cho Cố Hiếu và Hòa Bình, sau khi đi ra, từ cửa phụ khác chạy đi, đang muốn chạy tới hội họp cùng Cố Hiếu, lại một lần nữa bị người gọi lại.

“Tiểu Tịnh, vội vội vàng vàng chạy đi đâu vậy?”

Thanh âm của người đàn ông này mỏng manh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở trong bóng đêm vô cùng dễ nghe, nghe như tiếng đàn vậy.

Cô quan sát, thấy Đông Đình Phong cời lễ phục màu trắng trên người anh, bên trong chiếc áo sơ mi hoa văn màu xanh đậm, nơ đã được kéo xuống, anh cời cúc áo trên cùng, đang ngồi trên xích đu, hai gò má phiem hồng, con mắt bị ngọn đèn chiếu vào sáng long lanh, đang lay động nhẹ...

Người đàn ông này, tao nhã giống như con báo gấm đang chìm đắm dưới ánh trăng__ đó là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô.

Ninh Mẫn nâng mặt lên, cô không tự chủ được trong lòng so sánh người này với bạn trai, đều là người đàn ông nổi tiếng, một mặt ngoài lãnh khốc, thực tế thì lại như một đứa trẻ cô đơn khao khát sự ấm áp, người trước mặt này, bên ngoài nhìn thì trong trẻo nhưng lạnh lùng tẻ nhạt, vì sao cô lại thấy có một phần dịu dàng dễ gần?

Là do uống rượu sao? Có lẽ vậy, đột nhiên trong lúc này, cô cảm thấy nuối tiếc, hai người này, nên trở thành bạn tốt mới đúng, làm sao có thể tranh dành với nhau được.

“Còn đứng ở đó phát ngốc, đang nhìn cái gì vậy?”

Anh dựa vào một bên hỏi.

“Không có gì....em chỉ tùy tiện đi dạo chút”

Có thể dừng để ý tới cô được không, trực tiếp tránh đi được không? Cô và anh không quen được không,

“Lại đây ngồi một chút”

Anh rất tự nhiên, vỗ vỗ vị trí bên cạnh. Người đàn ông này, đoán chừng có chút men say. Vốn dĩ không nên để ý người này. Kỳ quái là hai chân của cô kìm lòng không nổi lại đi qua bên đó. Nhất định là kỳ lạ rồi.

Đến khi tới gần, quả nhiên ngửi thấy mùi rượu, cùng với mùi hương bạc hà thanh mát như ẩn như hiện.

Dưới ánh trăng, ngọn đèn mờ lung, bọn họ đứng sòng đôi, một cảnh yên tĩnh thật tuyệt đẹp, gió thổi tà váy, bay bổng bồng bềnh, tóc dài buông xuống trước ngực, vừa lúc tuổi trẻ, dung mạo kiều mị, có ngũ quan xinh xắn, nhàn hạ ngồi xuống, cằm chữ V, chớp mắt liếc nhìn, khuôn mặt thanh tú, đôi lông mày giương cao, khí chất cao quý trời sinh, tự nhiên bộc lộ....

Cô nhìn chăm chăm, lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào đàn ông khác ngoài Hoắc Khải Hàng, thái độ dịu dàng như ngọc, khiến người ta an tâm thưởng thức tình cảm này, từ trong lòng phát ra.

Trên đời này, có rất ít người đàn ông khiến cô cảm thấy tài giỏi, Hoắc Khải Hàng tính là một người, Đông Đình Phong này, cũng tính là một

người nữa.

Đông Đình Phong thì cũng nhìn thẳng vào mắt cô, đáy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Vừa rồi ở trong phòng họp anh liếc mắt một cái cũng cảm nhận được sự khẩn trương của cô, lần thứ hai ở trong bữa tiệc anh cảm giác cô đang đánh giá anh, còn bây giờ, lại là ngưỡng ngệu đang hiện trong mắt anh, càng khiến người ta cảm thấy có chút càn rỡ.

Vốn dĩ cô là một cô gái nhất gan, cũng có lúc khó thuần phục như vậy. Cũng đúng, mỗi người đều có một cá tính riêng của mình, anh nghĩ nghĩ lại nói

“Hôm nay, em có chút không giống”

Anh nào biết rằng người trước mặt, căn bản không phải là Hàn Tịnh.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 284

Ninh Mẫn ánh mắt bất động, trong lòng vừa động, người đàn ông này quan sát thật đúng là cẩn thận tỉ mỉ. Cô thanh âm không đổi, điềm đạm hỏi

“Làm sao lại không giống?”

“Trước kia em gặp người đều cúi đầu. Hôm nay ánh mắt của em rất sâu rất sáng, khiến cho người ta....”

Anh cân nhắc tìm một từ : “Nhìn không thấu...”

Đúng như mang sức hấp dẫn, có thể thu hút người ta. Ninh Mẫn chớp mắt, đối với vị tiểu thư Hàn Tịnh kia trong lòng có vài phần tò mò.

Cô không nói gì thêm: thấy trước mắt người này cùng Hàn Tịnh có chút quen thuộc, sợ lộ ra sơ hở. Đông Đình Phong thấy cô trầm mặc, giống như khôi phục lại là cô gái cẩn thận hướng nội, anh lại vỗ vỗ vị trí bên cạnh

“Ngồi đi”

“Em đứng là được rồi”

Cô không ngồi cùng với người đàn ông xa lạ, rất dễ gặp chuyện xấu.

“Cùng anh nói vài câu”

“Chúng ta giống như không quen” đây là lời nói thật.

“Chính xác là không quen”

Anh gật gật đầu, đưa mắt nhìn vào bầu trời đầy sao, thật giống như trên tấm thảm đen như mực rơi những viên kim cương to tròn lấp lánh.

“Em muốn đi rồi”

Thật không có chuyện gì để cùng người này nói chuyện. Hơn nữa cô cũng không muốn giả mạo người khác, Đông Đình Phong quay đầu, kinh ngạc nhìn, thẳng thắn cự tuyệt như vậy, khiến anh có chút không được như ý muốn__ đúng, là không được như ý. Mà ngay cả chính anh cũng không rõ không được như ý này là sao?

Tối nay đèn hoa rực rỡ, trong tiệc rượu, khách khứa chật nhà, ăn uống linh đình, thịnh soạn như thế, cả đời người được mấy lần, chỉ là anh đột nhiên có chút buồn rầu....

Hai mươi tư tuổi, tuổi trẻ đang hừng hực sức sống, bữa tiệc này không tính thuộc về anh, cha mẹ đẻ đều vắng mặt, không thể giống như những bậc trưởng bối nhà bình thường, ân cần dạy bảo.

Điều này khiến anh khó chịu. Nhưng ai có thể hiểu được sự khó chịu này của anh.

Tránh né tất cả phần hoa và náo nhiệt, đến một nơi thanh tịnh như vậy, nhưng lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như tinh linh lạc đường giữa nhân gian, từ trong ánh đèn yên tĩnh đi ra, nhìn xung quanh cẩn thận từng li từng tí, như muốn tìm một nơi thanh tịnh đẹp đẽ, cũng bao gồm một vẻ tự nhiên__ phong cảnh biệt thự chỗ ngồi nghỉ này cũng không tồi, bóng đêm, ánh trăng lại càng tăng thêm mấy phần cái đẹp cùng vẻ thần bí.

Anh liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là cô gái mà ông bà nội muốn anh cưới về.

Trước kia anh cảm thấy bình thường, nhưng tại sao lúc này, anh lại phát hiện ra con mắt cô vô cùng giao hoạt linh động, có chút khác biệt so với

trước đây. Tuy rằng trước kia, anh và cô cùng xuất hiện một lúc cũng không nhiều, cuối cùng vẫn có điểm không giống nhau.

Nhìn nhìn, nghĩ nghĩ, chẳng biết tại sao, anh lại muốn nói chuyện với cô. Kết quả cô lại cự tuyệt anh.

Trong lòng không hiểu sao có chút thất vọng, cùng không phục, người chột muốn ngăn cản, kết quả chân đứng không vững, ngã về đằng trước, cô xoay người đỡ anh, đôi tay mềm mại bắt lấy tay anh, độ ấm trên tay truyền đến, tự nhiên làm nóng bỏng trái tim anh

Bình bịch, tim anh nhảy loạn.

“Cảm ơn”

Sức lực của nha đầu này rất khỏe, đúng là nhìn không ra. Anh ngẩn đầu, lại gần quan sát, khuôn mặt kia, trong veo như hoa sen, xinh đẹp, trắng hồng, một vẻ đẹp thuần khiết.

Đôi mắt kia, chớp chớp. Đôi môi kia, không tô son, nhưng lại có màu hồng hồng rất đẹp, có thể là uống qua rượu đỏ, có mùi rượu, không nồng đậm, khiến cô thêm vài phần ý vị.

“Anh uống không ít rượu”

Giọng nói cũng thật dễ nghe. Kiều Sâm nói anh cũng không để ý.

“Hình như là, bị rót không ít rượu”

Anh nghĩ nói

“Uống ít rượu thôi, thứ rượu này, không nên uống nhiều, không tốt cho sức khỏe, đàn ông vì sao mà đoản thọ, đều do rượu làm hại...”

Cô buông anh ra. Tay người đàn ông này thật lớn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, đáy lòng sinh ra cảm giác kỳ lạ.

Cô nhìn anh gật gật đầu, khóe môi giật giật, gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh đèn chiếu vào vô cùng dịu dàng, Đông Đình Phong có chút ngẩn ngơ, đứng một lúc, cảm xúc trên tay, cũng không bởi vì buông tay mà tản đi, ngược lại như in dấu vết trong đáy lòng anh, xua đuổi cũng không đi.

Được một cô gái quan tâm, như là một chuyện kỳ quái. Dù sao cảm giác của anh chính là là lạ. Lấy lại tinh thần, anh thấy cô đã đi__ tránh anh sợ không kịp. Anh muốn cười.

Anh đã nói, anh và cô là không có duyên phận. Anh đối với khác giới, vốn không tồn tại quá nhiều cách nghĩ, từ trước đến nay, chẳng có người phụ nữ nào có thể đi vào nội tâm của anh, bởi vì anh không rõ, mà cô đối với anh, cũng không vì thân phận địa vị của anh mà nịnh hót, luôn giữ một khoảng cách. Có lẽ là tự biết thân phận, có lẽ là không có hứng thú.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, thật đúng hình dung với tình huống bây giờ.

“Chờ một chút, giúp anh một việc”

Miệng rất nhanh anh gọi cô lại, cô quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn đứng trước mặt, che tầm mắt cô.

“Giúp cái gì?”

Đông Đình Phong đầu óc trống rỗng, đúng a, anh gọi cô lại làm gì. Chắc chắn là do tác dụng của rượu. Anh vốn định vẫy vẫy tay, để cô đi, hai người không có nói gì. Kết quả, anh lại làm chuyện trái với tác phong của mình.

Anh bước đến cái ghế bên kia, lấy ra một cái đèn thủy tinh tinh xảo, ngón tay chỉ vào cánh hoa:

“Cùng anh đi thả đèn...”

“Thả đèn?”

“Truyền thống của Đông Ngải Quốc, mỗi một người đàn ông sinh nhật 24 tuổi, nếu thả đèn vào ngày này, người khuất sẽ an nghỉ nghìn thu, sẽ vui mừng, sẽ yên tâm đi chuyển thể đầu thai, lại làm người....”

Lời anh nói rất chân thật. Ninh Mẫn nghe xong há miệng, kinh ngạc: người sống như thế, cư nhiên.....cư nhiên.....

“Đông thiếu. Anh ....anh tin tưởng chuyện đầu thai chuyển thể này sao?”

“Rất cổ hủ có phải không?”

Anh cười một cái, cười lên thật đẹp trai, hàm răng trắng muốt, đều lộ ra. Hóa ra người đàn ông trong treo nhưng lạnh lùng này, cười lên nhìn lại đẹp như vậy.....trước đây, khi mà cô nhìn anh trên truyền thông, vẫn luôn cảm thấy anh là người đàn ông không cười,... không nghĩ đến nội tâm của người này, sáng như vậy, vẻ trong treo nhưng lạnh lùng kia chỉ là ngụy trang.

Đột nhiên cô lại có hảo cảm với người này.

Không biết là ai nói, người tươi cười sáng lạn, tâm hồn của anh ấy cũng sẽ cao thượng.

“Cổ hủ chết đi được”

Ninh Mẫn bỏ qua vẻ thờ ơ thức trong lòng kia, tỏ vẻ kính thường rất tận lực. nụ cười trên môi càng đậm, xoay xoay thủy đăng làm bằng thủy tinh trong tay. Ngọn đèn thông qua góc cạnh của nó chiếu sáng đẹp vô cùng. Nhẹ nhàng nói

“Việc này tin hay không, chủ yếu là giải tỏa vướng bận trong lòng, cùng tưởng niệm cố nhân, ... hai mươi tư tuổi thả hai mươi tư đèn, đại biểu

trưởng thành vững vàng, từ nay về sau có thể độc lập, bốn mươi tám tuổi, cùng gia đình quây quần thả đèn, đại biểu cho cả nhà hạnh phúc, bảy mươi hai tuổi, thả một lần nữa, đại biểu cho cả đời viên mãn.”

“Vì sao bảy mươi tuổi không thả lần cuối cùng?” cô tò mò hỏi

“Đời người thất thập cổ hi lai....qua bảy mươi tuổi vợ chồng vẫn còn sống khỏe mạnh, con cháu đều quây quần bên cạnh, đó là một loại may mắn ít có...”

“Ai, cách nói này của anh là lời từ đâu ra chứ?” cô làm sao lại nghe thấy điều chưa từng nghe.

“<Đông Ngải Cổ Chi> trên có ghi lại, chữ cổ thể, rất ít người có thể hiểu, anh cũng là ngẫu nhiên nhìn thấy. Trách không được, những thứ đó cô rất ít xem.

“Anh có phải là muốn khoe với em anh học thức uyên bác không?” Cô nhúu mày

Đông Đình Phong liếc mắt một cái, cảm giác hôm nay cô khác bình thường, dám nhìn thẳng anh, dám chê cười anh, dám trêu chọc anh. Trước kia cô chỉ mỉm cười, trong lúc hỏi luôn cúi đầu, rất cẩn thận, không thoải mái như hôm nay, cô hôm nay, khiến anh cảm thấy, nói chuyện cùng cô, rất thú vị...

Gió đêm thổi tới, cô thấy ánh mắt anh có chút kỳ quái, một tay anh xách đèn đi tới, thường thức tinh tế.

“Được làm vô cùng tinh xảo”

“Ừm” Đông Đình Phong gật đầu

“Vì sao em phải cùng anh thả đèn?”

Cô còn có việc được không, anh lại liếc mắt nhìn cô, không nói. Đúng vậy vì sao phải là cô. Tự hỏi, suy nghĩ xong, đưa ra kết luận.

“Em giống một người”

“Ai?”

“Một cố nhân”

Anh cúi đầu nhẹ nhàng nói. Mũi Ninh Mẫn gấp rút thở, xem cái lý do này

“Người kia đã chết”

Đột nhiên, anh thở dài buồn bã, xoa đóa hoa trên đèn thủy tinh. Không biết có phải là u buồn trong lời nói của anh đã động đến cô hay không, hay là vì ánh mắt ảm đạm nơi đáy mắt anh khiến cô đau lòng, quên cả nhiệm vụ, gật đầu đồng ý.

“Được....muốn đi thì đi thả, không phải nói 24 đèn sao, sao chỉ có một cái?”

“Anh gọi điện, bảo bọn họ mang đến”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 285

Mười phút sau, dưới ánh trăng lung linh chiếu rọi, bên hồ nhân tạo tĩnh mịch, một chiếc đèn hoa thả xuống hồ, ánh đèn hoa kia lấp lánh phát ra nhiều màu. Từng đóa nở rộ trong hồ, đem vẻ tĩnh mịch của mặt hồ trang điểm vô cùng xinh đẹp.

Người đàn ông ôm ngực, lẳng lặng đứng như đá trắng tuyết xây thành bậc thang. Nhìn đèn hoa đung đưa lay động trên mặt hồ. Bên môi mang nụ cười, cô gái xinh đẹp liếc nhìn cảnh đẹp này, nhất thời quên mất thời gian.

Bên kia bờ, trong bữa tiệc, không biết là ai phát hiện ra một màn đẹp mắt này, hô gọi bạn bè đến

Không ít người_ từ trong bữa tiệc đi ra, có người chụp ảnh, có người hét lên ngạc nhiên, có người đang trách móc: “Người đứng cùng Đông thiếu là ai vậy?”

Ninh Mẫn sớm đã chuyển thân đi qua, chỉ để lại cái bóng xinh đẹp, làm cho người ta mơ màng....

“Em đi đây”

Cô không nhìn thẳng vào mắt anh. Vừa phát sinh ra sự việc nhỏ xen giữa, lúc thả đèn, ngồi xổm gót chân có chút không ổn, sau đó, anh giúp cô, kéo cô vào trong lòng, môi anh quẹt qua bên tai cô, mùi bạc hà liền chui vào mũi cô, lòng cô không hiểu sao có chút hỗn loạn, vội vàng đẩy anh ra. Anh giật mình một cái.

Cô cúi đầu che giấu một bên vừa nói: “Cảm Ơn”

Có chút khó chịu, cho nên, bây giờ cô không muốn cùng anh ở chung một chỗ,

“Chờ một chút”

Anh lại gọi cô ở lại. Cô thiếu chút nữa nhăn mày, cắn răng, người này thật nhiều chuyện.

“Hôm nay sinh nhật của anh, em cũng chưa tặng quà cho anh”

Người đàn ông này thật không phong độ, đứng trước cô đòi quà.

“Không có quà”

Cô thật muốn đá anh, con người phiền phức này.

“Nếu không, ngày mai cho bố sung”

Ân , ngày mai cô khẳng định không bố sung, cô trợn mắt nói dối, vẻ mặt cũng không thấy xấu hổ.

“Anh không thích người khác thiếu nợ”

Ai người này thật khó tính.

“Như vậy a, em sẽ lập tức cho người đi mua”

Anh lắc đầu “Không cần mua”

Cô liếc mắt nhìn, gương mặt người đàn ông này, có chút hồng hồng khác thường, cô dám cược anh tuyệt đối là say rồi. Nếu không một người đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm sao có thể quấy nhiễu một cô gái____ nếu như người con gái này là bạn gái của anh ta, như vậy là chính đáng,

nhưng từ ngôn ngữ cử chỉ của anh đối với “Tiểu Tịnh” thì thấy quan hệ của bọn họ rất đơn thuần.

Vấn đề là, nếu là đơn thuần sao người đàn ông này quẩn quýt không buông. Trùng hợp sao? Ân, anh nói tiểu Tịnh giống một người bạn đã mất kia__ chẳng lẽ là bạn gái sao? Vì thế, hôm nay sinh nhật anh, trong lòng liền sinh ra cảm giác vô tận.

“Không nên mua quà là có ý gì?” cô cắn răng hỏi.

“Cùng anh nhảy một điệu, không biết có vinh hạnh hay không?”

Anh tay để trong túi, khẽ cười, như liễu dưới tàng cây, dưới đèn đường, cả người mờ lung sáng lên. Phía đối diện hồ, nhiều người xem như vậy, cô cũng không muốn trở thành nhân vật bất quá.

Đang muốn lắc đầu. Anh lại nắm tay cô kéo đi, đi về phía đài phun nước. xung quanh đài phun nước để rất nhiều chậu hoa. Vắng vẻ không người. Chỉ có ánh trăng trên trời, và ánh sáng của đèn hoa dưới hồ hòa lẫn. Đan dệt thành cảnh đêm muôn màu muôn vẻ, cảnh đẹp khiến người nhìn thế là đủ.

“Nơi này không ai quấy rầy”

Anh nói xong, một bàn tay bá đạo ôm lấy thắt lưng cô, chuyển động bước khiêu vũ tao nhã.

Vốn dĩ cô có thể một cước đá bay anh. Nhưng chớp mắt, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu tự nhiên trong mắt anh, con người trong suốt như ánh trăng, trong lòng cô liền thở dài. Giống như cô mở miệng cự tuyệt là một việc không tôn trọng.

Được rồi hôm nay là sinh nhật người ta, chẳng sợ bọn họ tới phá cuộc sống của cô, phá hư cảm xúc sinh nhật của người ta, là chuyện không đạo

đức.

Xuất phát từ đạo đức, cô phối hợp với tiết tấu của anh, dần dần đem điệu nhảy trở nên hoàn mỹ.

Lúc khiêu vũ xong, cô dựa vào trong lòng anh, hơi thở nhỏ nhẹ, lồng ngực anh rất rắn chắc, cánh tay anh rất có lực....

Đông Đình Phong mỉm cười buông cô ra.

“Nhảy không tồi, trước kia thực là xem thường em, ...khóa giao tiếp trong trường học không tồi..”

Ninh Mẫn không nói, khóa giao tiếp trong trường học có chương trình học khiêu vũ, nhưng chỉ là khóa học khiêu vũ cho người sơ cấp. Bất chước được mấy phần, không thấy có thể nhảy thuần thục được.

Cô nhảy thuần thục như vậy, dù sao cô cũng là nữ bộ đội đặc chủng.

“Đêm đã khuya, trở về nghỉ ngơi đi, còn có, hôm nay trải qua rất vui, cảm ơn...”

Thực sự vui vẻ. Đời người với anh mà nói, không trọn vẹn, cũng ban ơn. Hai mươi tư năm, anh không có cha mẹ để bên cạnh, nhưng cuộc sống của anh cũng không thiếu tình thân.

Hôm nay sinh nhật, anh không có bạn nhảy, trong buổi khiêu vũ, ông nội muốn anh để Tiểu Tịnh làm bạn nhảy, anh phản đối, mỗi lần anh đi cùng con gái, khó tránh khỏi trở thành tiêu điểm, mà anh không muốn phá hư cuộc sống yên lặng của cô, vốn là trong thế giới của cả hai không nên cùng xuất hiện, về sau vẫn có bầu trời , có cuộc sống như vậy càng tốt.

Hàng năm sinh nhật của anh đều một mình trải qua, có khi, sẽ xuống tầng hầm cùng mẹ, hàng năm sinh nhật của Đông Đình Phong, trong nhà sẽ

mua bánh ngọt ăn mừng.

Chỉ là sinh nhật này chưa bao giờ là sinh nhật của anh. Hằng năm đến lúc này, anh đều khó tránh khỏi nghĩ đến những chuyện anh không biết đã xảy ra trước đây, thay đổi vận mệnh của anh, thay đổi vận mệnh của cậu mợ anh, cũng thay đổi vận mệnh đứa nhỏ đã thay anh chết....

Anh vui không nổi. Hôm nay lại có thu hoạch ngoài ý muốn. Cùng cô nói chuyện phiếm rất thoải mái, cảm giác như thế rất hiếm.

Trong lòng anh nghĩ, một tay xỏ túi quần, tay kia vẫy tay tạm biệt cô, chân đi đến bên hồ, một mình ngồi trên bậc thang. Liếc nhìn đèn hoa đăng trên mặt hồ, đến phát ngốc.

Rất hy vọng cô có thể ở lại cùng anh, nhưng anh không có giữ lại, nha đầu kia không vui. Anh ngồi trong chốc lát, quay đầu lại nhìn, đã không thấy bóng dáng xinh đẹp đó đâu....

Quay đầu lại cười, lúc chuyển mình, đưa tay xuống dưới nước, té nước lên mặt, một cái lại một cái, ...nước có chút ngọt.

Hôm nay anh uống hơi nhiều.....xác thực là hơi nhiều....bằng không làm sao có cảm giác với cô bé kia, lại thích vẫy tay người này. Cảm nhận cái ôm người ta khiêu vũ, có chút không giống nhau.

Đúng, thắt lưng rất mềm mại, nhảy từng bước rất phối hợp, tay rất ấm áp, hơi thở, thì rất thơm ngọt ...

Dòng nước tươi mát hắt lên mặt, tách ra cảm xúc khác thường trong lòng. Ngồi một mình không biết bao lâu mãi đến khi có điện thoại là thất thúc gọi tới.

“Cẩn Chi, Diệu Kỳ thua thảm lắm, con đến đây kéo hân về đi, hân chỉ nghe con”

Anh đồng ý, đứng lên, liếc nhìn đèn hoa đăng dưới nước rồi đi đến nơi đánh bạc.

Ninh Mẫn không đợi thêm, Đông Đình Phong vẫy tay, liền rời đi, đi vào chỗ không có người cô gọi Cỗ Hiếu.

“Dạ Oanh Dạ Oanh, có bám sát được Thiên Lang không?”

Trong chốc lát Cỗ Hiếu trả lời : “Người này rất kỳ quái, ở bên ngoài dạo quanh một vòng, lại trở về bữa tiệc, không có phát hiện bất thường, chờ một chút.. hẳn đi ra.....đang dự tiệc lại muốn đi tản bộ, kỳ quái, lẽ nào hôm nay hẳn không có ý định giao dịch?”

Ninh Mẫn vỗ vỗ vòng trang sức tinh xảo trên cổ tay, đi lại trong chốc lát, rồi trả lời

“Mình nhìn thấy rồi..”

Ninh Mẫn đứng phía trước bậc thang khu tiệc, nhìn đến khuôn mặt của người đàn ông trung niên từ bên trong đi ra, đang bắt tay với mấy người đàn ông thành công, có người hỏi, đây là muốn trở về sao? Lại có người nói, đi một chút đi, đi đánh mấy ván...

Vài người xô đẩy, đi ra đến bên ngoài, người nói người cười đại khái là đi đến sòng bạc.

“Thay quần áo chúng ta cùng đi..”

Ninh Mẫn hạ lệnh, hôm nay bọn họ buộc phải bắt được người này. Cô đi thay quần áo hàng ngày, từ trong bữa tiệc đi ra, chợt nghe quan khách bàn luận

“Người phụ nữ cùng Đông thiếu thả đèn là ai? Không nghe thấy Đông thiếu có đối tượng kết hôn,”

“Ai các người thấy rõ diện mạo cô bé kia không?”

“Không có, chỉ nhìn thấy dáng người rất cao..”

“Thả đèn không thể tùy tiện thả, theo cổ chí, loại đèn này, hoặc là chính mình thả, hoặc là cùng vị hôn thê, hoặc là vợ đã kết hôn cùng nhau thả, đại biểu con cháu tôn kính tưởng niệm tổ tiên...”

Ninh Mẫn vừa nghe gương mặt cứng đờ. Trời ạ, sao lại có ngụ ý như vậy, mà cô lại không biết, xem ra Đông Đình Phong rất thích cô Hàn Tịnh kia.

Anh đây là muốn mượn cơ hội này cùng người ta thể hiện tình yêu, lại bị cô đảo lộn. A di đà phật, chỉ mong cô không có khuấy đảo chuyện tốt của người ta.

Trên thực tế, sự xuất hiện của cô, không chỉ đảo lộn vận mệnh của Hàn Tịnh, mà còn trong tương lai của bọn họ, cũng biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là giờ khắc này cô không cách nào biết trước được, đời người của cô chỉ trong một đêm này, sẽ cùng xuất hiện một chỗ với người đàn ông này, hơn nữa còn quần quýt si mê cả đời...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 286

Quỳnh Thành là nơi ăn chơi hạng nhất, bên ngoài, được xưng là khách sạn hoàng gia, bởi vì công trình kiến trúc xây dựng của khách sạn cao tới hai mươi tám tầng, có mở một sông bạc hoàng gia được xếp hạng nhất, có ba tầng là khu vực hoạt động, trong đó có tới 238 bàn mạt chược, cùng với 521 máy chơi bài theo kiểu phương Tây...

Vừa vào sông bạc, đập vào mắt là cách trang trí huy hoàng với rất nhiều vàng và ngọc bích, xa hoa lãng phí là hai từ không thể miêu tả hết được nơi đây, ở cái nhìn đầu tiên đã đủ làm cho người ta choáng váng mê hoặc.

Sông bạc ở tầng thứ nhất là chuyên dành cho những người bình thường, tầng thứ hai là khu vực dành cho các hội viên, tầng thứ ba là khu vực VIP dành cho những người cao cấp thượng lưu.

Ninh Mẫn đi lên tầng thứ ba.

Trong tầng này, phía Nam là khu vực VIP bình thường, từ nam đến bắc chỉ cách nhau một khu nghỉ ngơi, có con đường dát vàng nối thẳng đến khu Chí Tôn phía bắc, là nơi dành cho các quý tộc.

Đầu tiên, Ninh Mẫn nhìn mấy người chơi bài, rất nhanh, cô đã tìm được Hòa Bình đang ngồi chơi tại đó, Cố Hiếu ngả vào người anh, dáng vẻ hai người trông rất thân mật.

Nhìn thấy cô, Cố Hiếu nói với Hòa Bình muốn đi toilet, hai người không hẹn mà kẻ trước người sau, cùng đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh nữ không có một ai.

“Vào sảnh Chí Tôn...”

Cố Hiếu đối diện với chính mình trong gương, trang điểm lại, hướng về phía bắc.

“Tôi nghĩ cách đi vào.”

Ninh Mẫn tựa vào cửa quan sát bên kia, từ góc độ này, nhìn hẳn, có thể nhìn được tình hình bên trong sảnh Chí Tôn.

“Cửa có bảo vệ! Không có thẻ không vào được.”

Người có thể ra vào sảnh Chí Tôn, hơn phân nửa đều là người có tiền và quyền thế, hơn nữa bên kia, bảo vệ cũng là an toàn tuyệt đối đứng hạng nhất.

Ở sòng bạc hoàng gia này, thẻ vào Chí Tôn đều được ghi chép lại rõ ràng, số tiền chi tiêu phải lên đến mức độ nhất định nào đó mới có thể trở thành hội viên của sòng bạc. Mà chỉ cung cấp cho người chủ sở hữu. Bởi vì, nhiệm vụ bí ẩn, nên cấp trên chỉ chuẩn bị cho bọn họ thẻ VIP bình thường, thẻ này không hạn chế số lượng, không cần tên thật trên hệ thống.

Ninh Mẫn nhú mày, vừa suy nghĩ vừa cùng Cố Hiếu đi ra.

Hướng bàn đánh bài đi đến, cô đưa mắt nhìn sang sảnh Chí Tôn. Nhìn quanh một hồi, vừa hay cô nhìn thấy Đông Đình Phong và trợ lý Trang đi tới hướng bên này. Ánh mắt cô đột nhiên sáng ngời, cảm thấy có chủ ý:

“Cô đến bên kia đợi đi, việc này để tôi làm...”

Cố Hiếu “Ừ!” một tiếng, liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó dường như không có việc gì đi đến chỗ Hòa Bình.

Ninh Mẫn an tâm, bình tĩnh, bắt đầu diễn trò.

Cô nhìn xung quanh, vẻ mặt tò mò, vừa lui về bên này thì đụng phải Đông Đình Phong.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi... A Đông thiếu... là anh?”

Cô vừa xin lỗi vù ngẩng đầu lên, thấy rõ người phía sau, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đông Đình Phong đỡ lấy vòng eo thon thả của cô, trong lòng cô tan chảy.

Hắn nhìn thấy cô cũng hơi giật mình. Tuy rằng sông bạc bên này trông nom vô cùng nghiêm ngặt, nhưng bà xã nhà hắn sao lại chạy đến nơi này? Tóm lại là có điểm gì đó không ổn...

“Muộn như vậy không đi ngủ lại chạy tới nơi này làm gì?”

Hắn thản nhiên hỏi, vừa mới bình tĩnh trở lại.

“Lần đầu tiên tới... hơi tò mò... nên đi dạo một chút.”

Ninh Mẫn cảm giác ngữ khí của hắn hơi lạnh nhạt, là đã tỉnh táo sao?

Cô làm bộ như không thấy được vẻ lạnh lùng trên mặt hắn, ánh mắt nhìn thẳng vào trong sảnh Chí Tôn, cánh cửa kia, được dát vàng lấp lánh, được điêu khắc trang trí tinh tế, trên đó khắc một thần vật cổ đại, uy phong凛冽.

“Nghe nói trong kia đánh bài thật đặc biệt...”

Cô dùng ngữ khí tò mò hỏi.

Nếu Bình thường, Đông Đình Phong sẽ không để ý đến cô, đỡ cô một lần coi như là khách sáo.

Nhưng lúc này, hắn không biết mình bị trúng tà gì, trầm mặc một chstut, tự nhiên hỏi lại:

“Muốn vào xem?”

“Người bình thường không vào được.”

Cô nói đầy vẻ tiếc nuối.

“trước kia ở trường học nghe người ta nói: Quỳnh Thành rất lộng lẫy, là một hoàng gia bậc nhất, không đi xem thật phí cả đời người. Đến đây mà không vào Chí Tôn thì không phải người.”

“Không phải người?”

Lời này làm Đông Đình Phong thiếu chút nữa bật cười, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, nghe đồn bên ngoài, cũng rất thích cái đại từ phóng đại này.

“Có khoa trương như vậy sao?”

“Chuyện này chính là như vậy.”

Cô nghiêm túc nói.

Hắn thấy cô bày ra vẻ mặt thích thú, khẽ nhếch khóe miệng.

“Vì thành quả hành trình của nữ anh hùng em. Ta không phải là nên mang em vào?”

Ánh mắt Ninh Mẫn sáng ngời.

“Thật có thể đi vào?”

Trợ lý Trang ở bên cạnh nghe thấy vậy nở nụ cười: “Đông thiếu là khách VIP của Chí Tôn.”

“Tốt tốt tốt.”

Ninh Mẫn gật đầu trong lòng lại nghĩ, “khách VIP của Chí Tôn” thân phận này rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào?

Đương nhiên vấn đề này chắc cô sẽ không được trả lời.

Dựa vào thân phận của Đông Đình Phong, không cần thẻ cũng có thể vào, nhìn thấy hẳn, hai bảo vệ liền đi tới cung kính mở cửa cho hẳn.

Sảnh Chí Tôn trang hoàng rất có phong cách mà lại tao nhã, không khí cũng không ồn ào, người chơi ở đây đều có thân phận quyền quý. Bọn họ thảo luận chuyện thắng thua, cũng đủ làm cho người bình thường thấy kinh hãi.

“A, tiểu Đông đến đây, thật sự là ít... thế nào, muốn hay không lại đây chơi mấy ván, Mộ thiếu cũng đã ở đây...”

Một nam nhân trung niên mặc tân trang đi giày da mỉm cười chào đón, ánh mắt nhìn thật sâu trên người Ninh Mẫn:

“Thật hiếm, còn dẫn theo bạn gái đến?”

“Vợ bé ở nhà không có việc gì liền đi tới đây, vừa mới nhìn thấy đã muốn vào.”

Ninh Mẫn bởi vì hai chữ “Vợ bé” liền hung hăng nhéo một cái thật mạnh vào hông Đông Đình Phong không thương tiếc.

“Muốn hay không vào chơi vài ván?”

“Ta đến tìm người, tiểu Mộ đang chơi chỗ nào?”

“Hắn ta hôm nay chơi thua không ít...”

“Phải không? Hắn không phải thường thắng sao?”

“Nghe nói nữ nhân của hắn đã đi... chỉ số đen đui của hắn rất cao.”

Người nọ nhún vai: “Nhưng mà, hắn cũng không có để ý.”

“Ừ, ta đi tìm người trước.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Người kia cười vẫy tay rời đi.

Đông Đình Phong quay đầu nhìn người bên cạnh.

“Ta đi xem một chút. Lục thúc giống như ở trong này dàn dựng một vở kịch lớn. Ta đi tìm thúc ấy, em cùng tiểu Trang và mọi người xem một chút rồi đi. Cô gái tốt, không thể chơi quá muộn...”

Ninh Mẫn liếc nhìn hắn một cái, cảm thấy lúc trước mình suy đoán có vẻ không đúng, người này lúc trước không coi tiểu Tịnh ra gì, nào có loại yêu cầu ý tứ như này?

Kỳ quái.

Nam nhân đi rồi.

Ninh Mẫn xem xét mọi nơi, nhìn thấy ở bên cạnh, có kết cấu trang trí hoa văn thật đẹp mắt, bảy mươi tám phòng đều ngăn cách nhau bởi một tấm rèm như vậy, mỗi một bàn đều có không ít người chơi, có người chơi, có người xem, có người chửi bới ở bên trong không thể hút thuốc. Không khí ở đây có vẻ trong lành sạch sẽ hơn ở nơi khác.

Cô đi vòng quanh một hồi, đúng lúc này, từ mấy sòng bài đi ra khu nghỉ ngơi thì nhìn thấy nhân vật mục tiêu Thiên Lang đi ra lấy một chiếc điện thoại, vội vàng hướng một sòng bài đi vào.

Ninh Mẫn chớp mắt một cái, kéo viên ngọc trên cổ tay, chỉnh sang trạng thái theo dõi, chỗ kia là vùng không bị ảnh hưởng của sòng bạc, đoán chừng không chụp được.

Trên so pha bọc da, Thiên Lang ngồi xuống, lấy một cái di động màu đen ra chơi, được một lúc lại cất vào trong túi.

Một lát sau, hắn lại lấy ra một vật khác giống điện thoại di động, đặt trên so pha, ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ một hồi lâu, đứng dậy đi lấy rượu đỏ, làm cho chiếc “di động” kia rơi trên ghế so pha.

Lúc này có một nữ nhân khác đi tới ngồi xuống, lúc cô đứng lên thì “di động” kia đã không còn.

Ninh Mẫn bỏ mặc thư kí của Đông Đình Phong, lật tức thông báo cho Cố Hiểu.

“Hắn và người kia đã gặp mặt. Cái đồ này luôn luôn ở trên người hắn, hiện tại đã bị người kia lấy đi rồi, các cô mau chặn cô ta, chỉ cần xác định thứ kia là thuốc phiện là nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành.”

“Lối vào.”

Ninh Mẫn đi theo ra ngoài, nhìn thấy nữ nhân kia vội và đi vào nhà vệ sinh.

Cô đi theo vào. Đem cửa chính đóng lại, bên trong thật im lặng, cô xem xét từng gian một, không có ai.

Đến gian cuối cùng thì không thể di chuyển.

Cô gõ cửa, không ai trả lời. Lại gõ, nhưng cũng như trước không có một tiếng động.

Trong lòng cô hơi run, cô phá cửa, bên trong trống rỗng, trên trần có một cái hang, nổi thẳng sang vệ sinh nam. Nữ nhân đó gấp rút thay đổi thành nam nhân, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô sau đó muốn chạy trốn ra bên ngoài.

Cô cả kinh, chạy nhanh ra ngoài hướng nhà vệ sinh nam đi tới, đã thấy một nam nhân cao gầy đi ra, ngạc nhiên nhìn cô. Cô không nói hai lời, đánh một quyền khiến cho người đàn ông kia ngã xuống.

Bước qua người này đi vào, cô thấy cái tên biến thành đàn ông kia, cầm trên tay một khẩu súng lạnh nhạt cười, hướng mũi súng về phía cô muốn bắn. Nhưng không có âm thanh của viên đạn khi bắn.

Cô chạm vào vết thương trên bụng, đầu ngón tay vừa chạm vào lập tức một cảm giác đau tê tái xộc lên não.

Ngay sau đó, ý thức của cô bắt đầu mất dần, chân mềm nhũn, ngã quy xuống.

Trong lúc một chút ý thức còn sót lại, mơ mơ hồ hồ, cô cảm giác như mình bị ném lên giường, miệng bị đồ cái gì vào, chỉ có thể nuốt xuống, hình như là rượu.

Đúng, là hương vị của rượu đỏ.

Cô muốn mở to mắt lên xem, nhưng không có mở được, cả người mềm nhũn, không thể cử động...

Mí mắt trùng xuống như là bị hai quả núi đè ép...

Cô nóng ruột, biết mình gặp nguy hiểm, nhưng lại không có cách nào cứu nổi bản thân, cả người hỗn loạn, tâm trí rối bời, đợi bị làm thịt...

.....

.

Đông Đình Phong vào một hồi lâu, mới đem bắt Đông Diệu Kỳ đi ra.

Từ sau bức rèm đi ra, chỉ thấy một mình trợ lý Trang canh giữ ở bên ngoài, không thấy tiểu nha đầu kia liền hỏi:

“Hàn Tịnh đâu?”

“Hàn tiểu thư ở bên kia uống hai chén rượu, tưởng là nước trái cây, đã say, tôi đã để cho hai người đưa cô ấy về phòng...”

Đông Đình Phong gật đầu, hai tay dứt túi, miễn cưỡng nhìn sang lục thúc:

“Cờ bạc quá nhiều, lục thúc, người cảm thấy như vậy rất thú vị sao?”

Đông Diệu Kỳ vuốt mặt, một hồi lâu mới nói:

“Không chơi sẽ không chơi. Vậy đi uống rượu giải sầu. Vừa mới chơi có chút thua. Cũng chưa cùng con làm mấy chén... đi một chút, con vào phòng trước đi, gọi Diệu Tuấn cùng đi...”

Từ nhỏ đến lớn, Đông Đình Phong rất thân với Đông Diệu Tuấn, đại khái là vì tính tình tương đối dễ gần, đều là loại người thích yên tĩnh, giản dị, nhưng lại lạnh lùng, tính cách luôn biết chăm lo cho gia đình, có năng lực nhưng tuyệt đối không phù phiếm xa hoa. Mà Đông Diệu Kỳ đây, thích khoe khoang, thích được gọi là lão đại, phong độ hào hoa...

Đông Đình Phong nhìn không quen với cái phong cách của hắn, nhưng bởi vì hắn là trưởng bối, nên luôn luôn kiểm soát anh ta ở khắp nơi, tiếp cận áp chế hắn, nhưng luôn luôn giữ vững hòa khí...

Hôm nay, hăn biết trong lòng thúc thúc không có được thoải mái, bởi vì thua rất nhiều.

Vốn, hăn nghĩ sẽ không uống nữa, đã uống rượu không ít, uống tiếp chỉ sợ say. Nhưng mà lục thúc nói như vậy, hăn đành liều mình làm quân tử.

Phòng Tổng Thống, ba nam nhân ở trong phòng, ngồi ở phòng khách to như vậy, uống rượu, nói hết chuyện công việc rồi nói sang chuyện phiếm không đâu. Tán gẫu về chuyện tiền bạc, nữ nhân, uống không biết bao nhiêu là rượu.

Đông Đình Phong uống rượu mà không có lý do như vậy, đây là lần đầu tiên.

Cuối cùng Đông Diệu Kỳ và Đông Diệu Tuấn say đến mức phải đỡ về.

Đông Đình Phong vẫn có vài phần tỉnh táo, đưa bọn họ rời đi, đóng cửa, rót một cốc nước lạnh uống vào, lại thu dọn phòng khách một chút, hăn rất không thích ở bẩn, cũng không thích cùng người khác ở chung một phòng, cho nên mới không lưu dấu của bọn họ.

Chờ thu dọn xong, hăn nhìn đồng hồ cũng đã muộn.

Không còn sớm nên đi ngủ.

Hăn làm việc và nghỉ ngơi bình thường rất có quy luật.

Hắn đối với công việc rất nhiệt tình, nhưng cũng rất trân trọng cuộc sống.

Nghỉ ngơi và làm việc tốt, là thói quen từ nhỏ hăn có được.

Hăn không có trực tiếp trở về phòng, mà đi vào phòng tắm lớn, phòng Tổng Thống này có hai phòng tắm. Một gian rất lớn ở phía bên ngoài. Một gian ở trong phòng ngủ rất đẹp và tinh tế.

Hắn thích dùng bồn tắm lớn.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hắn mặc vào áo choàng tắm.

Áo choàng tắm bằng lụa này là ở nhà mang tới, hắn có thể thấy rõ. Có lẽ là mẹ hắn sai người chuẩn bị cho hắn. Hắn thích sạch sẽ, cho nên mua nhà ở khắc nơi.

Hắn là loại người không thích ngủ khách sạn, cảm thấy không sạch sẽ.

Vốn, Mới tắm qua nên tinh thần rất sáng khoái, nhưng đêm nay lại có điểm không đúng, trên người hơi nóng, đầu óc cũng nóng theo.

Hắn cởi bỏ áo choàng tắm, chỉ quấn một cái khăn ở eo.

Dưới chân mềm nhũn, mạch máu trong người sục sôi giống như bị cái gì kích thích, cảm giác rất phấn khích...

Hắn thật là đã uống say không còn biết cái gì, đây là lần đầu hắn uống say như vậy.

Chẳng lẽ đây là bị rượu kích thích sao?

Hắn không biết, hương phòng ngủ đi vào, cũng không bật đèn, hương phía giường ngủ đi đến, ban ngày đã tới, đối với bố cũ bên trong phòng hắn cơ bản đã rõ.

Lăn lộn trên giường, hắn trở mình, bỗng nhiên đụng đến một vật không phải của mình, mềm mềm, ấm ấm...

Hắn ngẩn ra, lấy cái điều khiển trên tủ đầu giường, bật đèn lên, thúi nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, làm máu nóng trong hắn sôi trào...

Trên giường, một mỹ nhân đang nằm ngủ, mái tóc đen nhánh, môi hồng như lửa, hai gò má hơi ửng hồng, chiếc váy mặc trên người làm nổi bật lên

dáng người hoàn mỹ, nóng bỏng, đùi trắng như tuyết, bắp chân xinh xắn
chắc nịch, có vẻ gợi cảm mê người, ngón chân trong ánh sáng của đèn hơi
phấn hồng, bầu ngực căng tròn, đầy đặn, áo ngủ tinh tế, cánh tay xanh nhạt
... ngủ rất yên tĩnh...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 287

Là Hàn Tịnh.

Hắn ngậy người hồi lâu, phát hiện thân thể không hiểu sao nổi lên phản ứng, hô hấp ngày càng dồn dập...

Đối mặt với gương mặt xinh đẹp nằm gối đầu lên trên gối, tm hắn không hiểu sao đập thành thịch.

Hắn không khỏi gõ vào đầu mình.

Đang nằm mơ sao?

Ảo mộng?

Nha đầu kia vừa mới làm cho hắn cao hứng, cho nên mơ thấy cô sao?

Bằng không, cô làm sao có thể ở trong phòng hắn?

Phòng của cô cũng không ở trong này.

Đầu óc hắn càng nghĩ càng hồ đồ...

Mùi thơm trên người cô mê hoặc hắn...

Hắn cầm tay cô, rất mềm...

Môi cô cứ như vậy đỏ tươi làm miêng lưỡi hắn khô nóng...

Hắn chống thân mình, tỉ mỉ nhìn, đến gần một chút, càng nhìn càng thấy cô xinh đẹp, ngũ quan xinh đẹp tự nhiên, toát ra một loại mỹ lực mê người.

Hắn chỉ là muốn nhìn xem cẩn thận, nhưng không biết như thế nào liền thiếp đi, hôn lên môi cô...

Cảm giác mềm mại ẩm ướt, hơi ẩm ẩm, làm hắn hoàn toàn mất đi lý trí, thân thể khó chịu, làm hắn bị kích thích...

Tay hắn không còn nghe theo lý trí của hắn, kéo khóa váy của cô, cởi ra...

Làm da trắng sáng mịn màng, lộ ra hương thơm tinh tế, là mùi hoa lan Nam Phi, đúng, là mùi hoa lan Nam Phi...

Nụ hôn của hắn đến đây thì không dừng được...

Liên tục hạ xuống dần...

Cô ở trong nụ hôn của hắn cũng động tình, hai tay ôm lấy hắn, như con mèo nhỏ âu yếm xoa nhẹ lưng hắn, vuốt ve, phát ra thanh âm kích tình...

Trong ánh sáng mờ lung của ngọn đèn, chiếu sáng giọt mồ hôi trên trán hắn, hắn rốt cuộc hoàn toàn mất đi lý trí, hắn đặt tay lên phần mềm mại trên ngực cô, rên khẽ, mười ngón tay không yên phận xoa bóp...

Trải qua cảm xúc mãnh liệt như mộng như ảo...

Sau trần triền miên dây dưa không dứt đó, hắn cũng dần dần tỉnh lại...

Hắn nhìn nữ nhân dưới thân, đem chính mình rút ra...

Một chữ để miêu tả giờ phút này: loạn...

Đây không phải là mộng ảo.

Mà chân thật.

Hắn kéo cái chăn ở trên thân thể cô, tâm trí hỗn loạn...

Hắn như thế nào lại làm ra cái chuyện này?

Tựa vào đầu giường, hắn cau mày, hắn có cảm giác như bị người khác đặt bẫy...

Nhưng đầu óc tựa như đang mơ, rất không chân thực, rất hỗn loạn...

Đây không phải đơn thuần là rượu có vấn đề?

Không phải.

Tâm tư rối bời, hắn từ trên giường đứng lên, đi vào phòng tắm lớn ở ngoài, đóng chặt cửa lại, xả nước vào bồn tắm, đem mình ngâm trong đó, đem tất cả cơ thể chìm vào trong nước.

Nước lạnh kích thích hắn, hắn nhớ lại toàn bộ quá trình...

Có chút không kìm lòng được... phái sinh u mê....

Nhưng hắn nhớ rõ ràng, mùi vị kia, làm cho hắn mê muội, liên tục làm vài lần, mới dừng lại, khôi phục lại lý trí...

Cái loại dục vọng này, đến thật mãnh liệt, không thể ngăn chặn, làm hắn không dừng được...

Nhưng như vậy thì ai bỏ thuốc hắn?

.....

Khi Ninh Mẫn tỉnh lại, cũng là một mảng hỗn loạn, như là ở trong mộng.

Sau một hồi im lặng, như thể cô đang ngủ.

Cô giống như mơ thấy đang ở biệt thự riêng của Hoắc Khải Hàng.

Sáng sớm, cô vẫn còn ngủ, mê muội ngủ, cảm giác có người trên thân thể mình, hôn lên trán cô, hôn lên mũi cô, má cô, môi cô...

Cô cười, muốn mở mắt nhìn, muốn nói Hoắc Khải Hàng, anh đừng làm loạn. Em còn muốn ngủ một chút.

Nhưng không mở mắt ra được, ánh mắt như bị cái gì đó che lại.

Hắn hôn càng ngày càng mãnh liệt, thân thể cô theo đó mà nóng lên, muốn thuận theo, mà cũng muốn kháng cự.

Bàn tay mềm mại của cô, xoa tấm lưng trơn nhẵn của hắn, vuốt ve, âu yếm, phát ra tiếng kêu yêu kiều, cảm giác được quần áo của cô bị hắn cởi xuống...

Hắn giải phóng thân thể mình lên cô, thân thể cô dao động, nóng rực lên...

Sau một trận hỗn độn, hắn đột nhiên lật người cô lại, cô cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Cùng cô hòa vào làm một.

Bọn họ rốt cuộc là vẫn vượt qua...

Nhưng cô không hối hận...

An tâm hưởng thụ cảm giác kích thích trong cơ thể, cô tưởng đó là hắn...

Cô trong một trận mê loạn hỗn độn tỉnh táo lại, nhìn thấy chính mình ngủ trên một cái giường, thân thể trống không...

Trong không khí, còn lưu lại một loại hơi thở của tối hôm qua, ý thức cô trở lại, nhìn thân thể mình không còn sót lại chút gì... vẻ ngại ngùng lập tức biến mất, chỉ còn lại một thoáng lạnh lẽo làm cơ thể ớn lạnh.

Căn phòng được trang trí theo phong cách châu Âu, của Anh, có hơi thở quý tộc, có vẻ cực độ xa hoa, mỗi một chi tiết đều bộc lộ suy nghĩ độc đáo của nhà thiết kế, rất đẹp, phối hợp với nhau rất hài hòa.

Ninh Mẫn không còn tâm trí nào mà xem xét căn phòng hoa lệ này, trong lòng cô vào giờ phút này toàn bộ nổ tung, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cô không ở biệt thự riêng của Khải Hàng mà đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Cô cho rằng cô và Hoắc Khải Hàng ân ái, kết quả, không phải... dấu vết giữa hai chân, trong cơ thể có một nỗi đau đớn âm ỉ, đã nhắc nhở cô: những gì cô nghĩ thực sự đã phát sinh.

Thân thể trần trụi, điều hòa nhiệt độ trong phòng mở vừa đủ.

Nhưng lại khiến cho toàn bộ cơ thể cô phát run.

Trên mặt đất, một đồng quần áo của cô đều bị vứt lộn xộn trên sàn nhà...

Đầu cô hỗn loạn đứng lên khỏi giường, lấy quần áo của mình, từng cái mặc vào, trên đầu giường có để một cốc nước cạnh chiếc đèn bàn, từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc đều bày ra một loại yên tĩnh lạ thường...

Là ai đã chạm vào cô?

Sẽ là ai?

Là mấy người... của tay buôn ma túy kia sao?

Bọn họ đâu?

Có thể hay không bọn họ đã chụp ảnh khiêu ***?

Cô không dám tưởng tượng.

Hít một hơi thật sâu, bước chân run rẩy cơ hồ không thể đứng nổi.

Cô chạy đi chạy lại vài bước, nhưng bước chân vẫn không thể nào vững được, toàn bộ thân thể mệt mỏi cực kì.

Cô cảm thấy dường như có một chất lỏng chảy xuống, dính vào trong quần lót, rất nhiều...

Chất lỏng này làm người cô nổi da gà...

Quá ghê tởm...

Giờ phút này, cô rất căm hận...

Hận không thể đem những người đó chặt làm trăm mảnh...

Cô thở gấp, có một loại sợ hãi mà từ trước đến nay chưa từng có đang dần bao phủ trong lòng.

Cô muốn hét lên thật to!

Trong lòng vô cùng bối rối...

Cô phải chịu đựng...

Đúng, chỉ có thể chịu đựng...

Cô không biết, vào giờ phút này chính mình sẽ phải đối mặt với loại tình huống như thế nào?

Phải chạy đi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu cô vào giờ phút này...

Cho nên, nhất định phải giữ tỉnh táo!

Cô đề xuống cảm xúc hỗn loạn trong lòng mình, xoay người mở cửa phòng, lọt vào trong tầm mắt là một gian phòng khác thật tráng lệ, hoa văn chạm khắc theo trường phái cổ điển, phối hợp với màu sắc rất phong phú, làm cho thị giác của cô kích động mãnh liệt...

Dựa vào vài phần lý trí còn sót lại trong lòng, cô nhận rõ, đây là một phòng tổng thống, cô vẫn ở trong khách sạn hoàng gia ở Quỳnh Thành sao?

Bước chân chập choạng, ý nghĩ trong đầu cô lại càng loạn, cô đang làm nhiệm vụ, mà còn là đội trưởng, xuyên qua phòng khách thật lớn, cứ như vậy mà không có một điều gì nguy hiểm.

Rất thuận lợi, cô ra cửa phòng, tìm được cầu thang rồi đi ra ngoài, nghỉ một chút, cô bám lấy tay vịn, cắn chặt răng dùng hết sức lực chạy như điên đi xuống...

~~~~~

Đông Đình Phong tắm không biết bao lâu, lúc từ trong bồn tắm lớn đi ra thì người đã hoàn toàn thanh tỉnh, tâm tình vẫn rất hỗn loạn...

Khi bước ra khỏi phòng tắm thì cũng đã gần năm giờ.

Một lần nữa đi vào phòng ngủ, hắn đang lo lắng muốn xử lý Hàn Tịnh như thế nào thì lại nhìn thấy vẻ mặt ngây dại của cô, xoa đầu ngồi dậy, nhìn thấy hắn thì trên mặt lộ ra vẻ hoảng hốt lo sợ.

Cô đã tỉnh!

Hắn không khỏi nhú nhú mi tâm.

“Tôi... tôi tại sao lại ở chỗ này?”

Thanh âm Hàn Tịnh run rẩy.

Hai tay Đông Đình Phong dút vào túi quần, cúi đầu, không nói gì.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện, trong chốc lát, cửa phòng bị đẩy ra, mẹ hăn xuất hiện ở cửa, bọn hăn bị bắt gian~~~~~

Bước chân Ninh Mẫn run rẩy, nhưng cô không có dừng lại, bước chân soạt soạt bước dọc theo cái cầu thang dài tường chừng như không bao giờ hết, đi xuống.

Chạy không biết bao lâu.

Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Đến khi đi được đến tầng cuối cùng thì hô hấp cũng vô cùng loạn rồi, tâm tư cảm thấy thật kinh hoàng.

Cô chống tay vào tường, đầu óc trống rỗng.

Không biết nghỉ ngơi bao lâu.

Cô mới lấy lại tinh thần, nhận thức rõ ràng chính mình là người ở chỗ nào, vì sao mà tới, phát sinh ra chuyện gì?

Cô gỡ bỏ tóc giả trên đầu, ném vào thùng rác, lộ ra mái tóc ngắn trẻ trung năng động, xoay người lại dựa lưng vào tường, nhìn đến khúc vòng được trang trí tinh xảo trên bậc thang, cũng không thể tin nổi mình làm như thế nào mà chạy được từ trên tầng thượng xuống tầng một. ---- phòng tổng thống hình như chỉ có ở trên mấy tầng đó mới có.

Đợi cảm xúc hoàn toàn tỉnh táo lại, cô lẳng lặng theo cửa hông đi ra, chọn một chỗ ẩn nấp, nghĩ đến chính mình đã không liên lạc với bọn Cố Hiếu và Hòa Bình một lúc lâu rồi.

Có điểm không bình thường.

Máy liên lạc của bọn họ có chức năng định vị, để có thể dễ dàng xác định được vị trí của các thành viên trong tổ.

Cô bắt đầu kiểm tra máy liên lạc, không biết từ lúc nào máy đã bị tắt, những người đó như thế nào lại biết được trên tay cô có máy liên lạc?

Cô nghĩ lại cảm thấy thật sợ hãi. Nhất thời không thể xác định được mục tiêu của bọn họ là gì?

Khởi động lại máy.

Bật chức năng định vị và bộ đàm lên, không đợi cô nói, bên kia liền truyền đến tiếng nói sốt rột của Hòa Bình:

“Ninh đội trưởng, cô đi đâu vậy? Như thế nào lại mất tích lâu như vậy? Này này này, đang nghe sao? Nói chuyện hả?...”

Ninh Mẫn nhìn cảnh vật bốn phía, gan ruột vẫn còn kinh hãi, cảm giác cũng không có bình ổn chút nào. Một hồi lâu không nói lời nào, chỉ nghe tiếng Hòa Bình ở bên kia vội vàng nói.

Cô hít một hơi, dùng ngữ khí bình tĩnh trả lời:

“Nhiệm vụ thất bại.”

“Không tính thất bại. Cô giờ đang làm sao? Chúng tôi làm sao lại không tìm được cô?”

Cô chần chờ một chút, cũng không có nói thật:

“Tôi vừa mới bỏ đi... tạm thời không về căn cứ... tôi muốn tìm một chỗ ngủ một giấc...”

“Cô không sao chứ?”

Hòa Bình thực cảnh giác lập tức hỏi lại.

“Không có việc gì! Chỉ là muốn đi ngủ, quá mệt mỏi... chờ tôi thấy tốt hơn, sẽ quay về phía hội trưởng quan báo cáo...”

Bên kia Hòa Bình dừng lại trong chốc lát.

“Cô xác định cô không có việc gì? Vì sao tôi cảm thấy cô có điểm là lạ? Mẫn Mẫn nghe này, trên đời này bất luận là kẻ nào cũng không thể bách chiến bách thắng, sẽ đều bị đánh gục, chỉ quan trọng là vấn đề về thời gian ít hay nhiều mà thôi. Cho dù thất bại cũng là bình thường, cô đừng để trong lòng.”

“Tôi biết. Cảm ơn mọi người đã hợp tác tốt. Được rồi! Thu đội trở về đi.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện, cô tắt máy liên lạc, không có nghĩ sẽ bị bọn họ tìm được, hiện tại, cô chỉ muốn yên tĩnh ở một mình.

Cô rời đi, chặn một chiếc taxi, trở về một căn nhà mà cô đã mua ở Quỳnh Thành.

Thời điểm này đóng cửa lại, cô vô lực dựa theo cánh cửa trượt xuống.

Hoảng hốt, rối loạn, cô như sụp đổ....

Cô không biết mình cuộn tròn lại ngồi trong bóng tối bao lâu, mới bật đèn lên.

Nhìn căn phòng quen thuộc, cô như nhớ lại chuyện đêm qua, trên người không khỏe, như một cái bóng đáng sợ, nhắc nhở cô, đây không phải là mơ.

Cô không chịu nổi.

Trước tiên chạy vào phòng tắm.

Xả nước, đánh răng hết lần này đến lần khác.

Cô tắm rửa, chà sát kì cọ người mình đến khi ửng đỏ cả cơ thể mới thôi...

Cô không nhớ rõ cái qua trình kia, như cô cảm giác thấy nó rất rõ ràng.

Cảm giác này nhớ lại làm cô thấy đáng sợ, kinh khủng, không rét mà run!

Cô thậm trí là còn không biết mình bị ai xâm phạm. Một người vẫn là nhiều?

Thân là bộ đội đặc chủng, khả năng chống lại áp lực của cô so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều, nhưng suy cho cùng, vô luận cô mạnh mẽ như thế nào, có năng lực như thế nào, cô vẫn mãi chỉ là một người phụ nữ. Và một cô gái có niềm đam mê mãnh liệt. Tuy rằng cô gặp phải rất nhiều cảnh máu tanh chết chóc, tuy rằng cô đã gặp không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng chuyện này một khi phát sinh trên người mình, tâm trí hoảng hốt rối loạn chỉ là một loại phản ứng theo bản năng.

ở bộ đội, huấn luyện viên thường giáo huấn cô:

“Thân là nữ bộ đội đặc chủng, một khi ở trên chiến trường đều phải nhớ rõ một chuyện: để lại một viên đạn cho mình, một khi bị bắt, hãy dùng viên đạn kia chấm dứt chính mình.”

Đây là một câu huấn lệnh cực kì tàn khốc.

Nhưng cô có thể hiểu được, bởi vì nữ bộ đội đặc chủng có đặc tính riêng, một khi người rơi vào tay địch, chuyện phải đối ặt sẽ là một loại tra tấn cực kì tàn bạo.

Vì không chịu nhục, lưu lại một viên đạn cho mình, đó là một cách tự vệ sáng suốt.

Cô không nghĩ tới chuyện như vậy sẽ đến với mình.

Cô đem chính mình ngâm trong bồn tắm lớn, cô dùng sức chà sát, cảm thấy bẩn, vô cùng bẩn!

Trong lòng cô rất hoảng hốt, rất đau, rất bất lực.

Tuy rằng thời đại này không cần trinh tiết, xã hội hiện đại văn minh, kết hôn ly hôn quá nhiều, sẽ không ai là không có kinh nghiệm, coi như đây là hạnh phúc tiêu chuẩn của hôn nhân.

Có vài đôi vợ chồng yêu lần đầu liền cưới nhau, nhưng tình cảm bọn họ lại bất hòa, nên hôn nhân vẫn là tan vỡ.

Có vài đôi vợ chồng, trước hôn nhân có quan hệ bạn bè, mỗi người đều có cuộc sống riêng, đợi đến khi tìm được lẫn nhau, trải qua năm tháng, cảm thấy rất hợp với mình, tình cảm hợp, tất cả mọi chuyện đều hợp, hai người có thể làm ra một hôn nhân mỹ mãn. Bởi vậy, có thể thấy được, lần đầu tiên có hay không cho người chồng tương lai của mình, cũng không phải chuyện quan trọng.

Trên lý thuyết nói như vậy, cuộc sống tuy có không ít quy tắc, nhưng một khi chuyện đã xảy ra trên người cô, cô đã cảm thấy không thể chấp nhận, tư tưởng này của cô cứ cho là bảo thủ đi...

Sống nhiều năm như vậy, cho tới giờ, không có nói qua chuyện yêu đương, đối với đàn ông chỉ có dừng lại ở mức hiểu biết thân thể của bọn

họ...

Cô rất bảo thủ, cho tới nay luôn giữ gìn cẩn thận trinh tiết của mình, bảo vệ chính mình thật thuần khiết trên thế giới tình cảm của con người.

Theo quan niệm tình yêu của cô là do cha mẹ sắp đặt: gặp được nam nhân thích hợp thì yêu, đem chính mình phó thác cả đời vào hôn nhân, giữ gìn hôn nhân trăm năm hạnh phúc.

Cô hướng tới tình yêu rất hoàn mỹ không sút mẻ. Cho nên cô không dễ dàng tha thứ cho mình để trên người có điểm không tròn vẹn.

Điều này sẽ làm cô phải đối mặt với người yêu mình như thế nào?

Bạn trai của cô, sống hai mươi lăm tuổi, từ trước tới giờ đều giữ mình trong sạch, hẳn hoàn mỹ không tì vết, mà cô lại không đầy đủ tròn vẹn, cô không xứng với hẳn.

Hai người bọn họ chính là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Hắn cao cao tại thượng, có thể làm cho mọi người điên đảo ngưỡng mộ, mà cô chỉ là một chiến sĩ đặc chủng bình thường...

Bọn họ căn bản không xứng, hiện tại càng không xứng.

Một đêm này, cô tắm không biết bao nhiêu lần, đến khi trên người thực sự sạch sẽ mới từ trong bồn tắm đi ra. Chui vào chăn sau lại không biết như thế nào mà ngủ mất.

Lần nữa tỉnh lại, thấy trời rất u ám, cô nằm trên giường thấy đồng hồ báo thức đã rơi.

Đây là nhà cô, thỉnh thoảng được nghỉ cô lại tới đây nghỉ ngơi, không có điện thoại, di động bị mất.

Chợt bụng cô phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Rất đói bụng.

Đói đến mức bụng dán vào lưng.

Cô đứng lên làm một chút đồ ăn.

Ăn no, cô mới mở TV ra xem, kinh ngạc khi phát hiện chính mình lại có thể ngủ hai ngày hai đêm.

Cô không biết mình như thế nào lại ngủ lâu như vậy, chỉ biết chuyện kia lâu như vậy mà không thấy cấp trên nói gì, sợ là đã muốn phạt bọn họ.

Vì công việc mà cô đành phải đi về căn cứ.

Hai giờ sau, bảy giờ sáng, cô xuất hiện ở văn phòng căn cứ, bước vào cửa, nhìn thấy đầu tiên không phải trưởng quan Nhuế mà là Hoắc Khải Hàng.

Người này đang ngồi trên ghế của trưởng quan Nhuế, trên mặt một mảng mây đen dày đặc, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc lạnh lùng, đang gọi điện thoại, ở bên cạnh là trưởng quan Nhuế sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

“Báo cáo, số DLF621 đến báo cáo.”

Cô chần chừ một chút rồi mới lớn tiếng báo cáo.

Hoắc Khải Hàng đang gọi điện thoại ngẩng đầu lên, lập tức chuyển đổi ngữ khí:

“Không cần, người đã trở lại.”

Nam nhân này để di động lên bàn đánh rầm một cái, sắc mặt hung hăng lạnh lùng nói:

“Hai ngày này rớt cuộc em chạy đi đâu? Có tổ chức kỉ luật gì không vậy?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 288

Hoắc Khải Hàng là một nam nhân lạnh lùng, bình thường rất ít nói, gương mặt lúc nào cũng băng sương nguyệt lãnh rất lạnh lùng băng giá.

Hiện tại gương mặt băng giá này đang trừng mắt nhìn cô gái đang đứng trước mặt anh ta, thật sự làm cho người khác cũng cảm thấy sợ đến mức tè ra quần.

Cũng may bình thường hắn cũng rất ít khi tức giận, thỉnh thoảng làm một cái mặt lạnh cũng làm cho người ta cảm như hén.

Mấy ngày nay Ninh Mẫn và hắn cũng không có gặp mặt, hôm nay, bị hắn mắng như vậy, trong lòng rất đau...

Cô cắn môi, chân đứng nghiêm, lưng thẳng tắp, ngực ưỡn lên, tay nhấc lên chào theo nghi thức quân đội, thanh âm vang dội nói một câu:

“Báo cáo trưởng quan, ở nhà.”

“Ở nhà?”

Ánh mắt sắc bén của nam nhân đảo qua, tàn nhẫn mắng:

“Ở nhà, như thế nào lại không trở về căn cứ liên lạc?”

“Báo cáo, tôi đi ngủ.”

“Ngủ?”

Lại một lần nữa, Hoắc Khải Hàng dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô. Nhìn thấy cô bày ra một bộ dáng đã làm sai mà không biết nhận lỗi, lại một lần nữa tức giận hét lên:

“Ngủ cũng có thể ngủ hai ngày hai đêm sao? Đến heo cũng phải biết ăn.... cô như thế nào lại lấy một cái cơ vớ vẩn như vậy.....”

Sắc mặt Ninh Mẫn tái nhợt không nói gì nữa, cúi đầu.

Trước kia, cô ở trước mặt hắn luôn hùng hùng hổ hổ, khí phách hiên ngang, đối mặt với hắn thỉnh thoảng cũng có lúc “khó xử” nhưng mỗi lần đều có thể dùng cái miệng lưỡi lạnh lợi của mình phản bác lại.

Nhưng lúc này đây cô rất lo lắng, thậm trí còn không nghĩ đối mặt với hắn lại phải đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc kia. Tâm tư trống rỗng buồn phiền, vốn trong lòng đã rất khó chịu, hiện tại càng chán nản không thoải mái.

Hoắc Khải Hàng cảm thấy cô khác thường, rốt cuộc ý thức được mình hơi nặng lời, nên vẻ mặt lại ôn nhu như thường.

“Được rồi, được rồi, đừng mắng nữa, người đã trở lại là tốt rồi. Tiểu Sinh, đến đây ngồi một chút, lúc trước Hòa Bình đã liên hệ với cô rồi, sau như thế nào lại không tìm cô. Hại chúng tôi phải lo lắng. Hoắc thiếu cũng đã sai người đi tìm cô một ngày một đêm, cũng là vì lo cho cô nên mới hơi nặng lời, cô cũng đừng để ở trong lòng... không hiểu sao, đã không thấy bóng dáng đâu, ai cũng sốt ruột, cô nói có phải hay không?”

Nhuế Khuất đi lên hòa giải, kéo cô sang bên kia ngồi xuống, trấn an, thái độ vô cùng ôn hòa.

Đối với trung tướng Nhuế mà nói, cấp dưới có thể trở về an toàn là được rồi, còn những chuyện khác để suy tính sau. Huống chi đây không phải là đứa nhỏ không có chừng mực.

“Không có việc gì.”

Thanh âm Ninh Mẫn êm dịu, nhận lấy cốc nước trưởng quan đưa cho, uống một ngụm.

“Người hơi mệt cho nên ngủ quên.”

“Phải không? Làm sao có thể ngủ quên? Cô luôn luôn ngủ đúng giờ, đúng giờ là dậy, thân thể có vấn đề gì? Hay đã xảy ra chuyện gì khác?”

Nhuế Khuất nghi ngờ lời giải thích của cô, đứa nhỏ này rất chuyên nghiệp, nếu không gặp phải tình huống đặc biệt, thì tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ mất tích như vậy.

“Tôi bị trúng ám khí, sau đó không biết bị tiêm cái gì vào, sau mới trốn ra được liền về nhà ngủ. Không ngờ lâu như vậy mới tỉnh lại, hiện tại không có việc gì ngại đừng lo lắng...”

Chuyện kia có chết cô cũng không nói ra.

“Bị tiêm?”

Nhuế Khuất lập tức cao giọng, đi lên kéo cô đứng dậy, đẩy mắt lộ ra vẻ ngưng trọng xem xét.

“Làm sao có thể bị tiêm thuốc? Có hay không đi kiểm tra thân thể?”

“Không có!”

“Lập tức đi điều tra thêm...”

“Chờ một chút đi. Trưởng quan thật sự xin lỗi, nhiệm vụ lần này tôi không thể làm tốt...”

Ninh Mẫn nói thật nhỏ.

“Không thể tính là không làm tốt, Thiên Lang đã bị Hòa Bình bắt được rồi, người buôn bán thuốc phiện kia chúng ta cũng đã nắm rõ mục tiêu, cho nên nhiệm vụ lần này cũng không thể tính là thất bại. Nhưng cô lại không có tung tích gì, hại chúng ta một phen lo lắng... Hòa Bình và Cố Hiếu đi tìm cô suốt hai ngày một đêm.... sốt ruột đến mức bọn họ cũng như kiến bò trên chảo nóng..... vừa vặn, Hoắc thiếu cũng đến tìm cô, cũng biết chuyện này nên lo lắng..... ngữ khí khó tránh khỏi có điểm không tốt..... được rồi được rồi, hiện tại không cần cô phải lo chuyện này nữa, bây giờ tôi cùng cô đi tới trung tâm kiểm tra sức khỏe, kiểm tra lại thân thể đã, có chuyện gì rồi nói sau..... nếu thân thể có điểm khác thường thì hôm nay cô theo Hoắc thiếu trở về đi..... ngày mai hoắc thiếu đi nước ngoài, mệnh lệnh điều động của cô như vậy hoãn lại đi..... đúng rồi, còn có tên trong danh sách quân đội của cô Hoắc thiếu muốn điều cô đi làm văn chức..... cụ thể cô có thể hỏi Hoắc thiếu.....”

Nhuế Khuất vốn đã coi Ninh Mẫn như con gái mình, đối với cô rất có cảm tình, cô vừa xinh đẹp lại có năng lực, ở trong bộ đội rất hiếm thấy.

Lúc trước con trai ông đã muốn theo đuổi cô, đáng tiếc cô còn nhỏ tuổi nên đối với chuyện tình cảm căn bản là không quan tâm.

Mà hiện tại, ông cũng mơ hồ cảm thấy Hoắc thiếu cũng có chút cảm tình với đứa nhóc này. Bằng không cũng không vì nghe nói Ninh Mẫn mất tích hai ngày, cấp tốc chạy tới nơi này.

Ninh Mẫn vừa nghe, mày càng nhíu sâu, nhìn về phía Hoắc Khải Hàng, người này tại sao có thể như vậy, tự tiện sử dụng người?

Cô đang định nói rõ thì Hoắc Khải Hàng đi tới, cắt ngang:

“Trung tướng Nhuế, hiện tại ta phải quay về nội thành, đến lúc về nội thành ta sẽ dẫn Ninh Sinh Ca đi kiểm tra. Không cần ông giúp đỡ..... về chuyện điều động danh sách quân đội, ta sẽ trực tiếp nói với cô.....”

Trung tướng Nhuế liếc nhìn hoắc thiếu đang coi mình can thiệp vào chuyện của hắn, gật đầu.

“Như vậy cũng tốt. Nếu có chuyện gì, nhất định phải liên hệ.....”

“Nhất định!”

Hoắc Khải Hàng chào tạm biệt Nhuế Khuất rồi quay sang nói với cô:

“Đii thôi! Trở về thành.”

Hắn đi thẳng lên phía trước, cố nhẫn nhịn không xông tới dắt tay cô.

Ninh Mẫn hít một hơi, trong lòng như có một tảng đá nặng đè xuống, làm cho cô không thở nổi.

Cô yên lặng hướng trung tướng Nhuế nói lời tạm biệt rồi đi theo ở phía sau.

Trên hành lang, Hách quân mới từ trong nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Ninh Mẫn và Hoắc Khải Hàng từ xa đi đến, bước nhanh đến chào hỏi.

“A đại tiểu thư của tôi. Không có việc gì lại náo loạn lên chơi trò mất tích..... nhìn một cái

lâu như vậy còn chưa bao giờ thấy hắn sốt ruột như vậy a.....”

Ninh Mẫn không nói gì, cúi đầu đi tiếp.

Hách Quân cảm thấy có điểm gì không đúng lắm, trợn tròn mắt nhanh như chớp nhìn một vòng, thấy hai bọn họ có vẻ như đang giận dỗi, khẽ hỏi một tiếng:

“cô làm sao vậy?”

Hai người này vẫn không ai lên tiếng.

Hách Quân xoa xoa mũi đi theo, cũng không có lên tiếng nữa.

Lên xe, Hách Quân lái xe.

Bignh thường, Ninh Mẫn khẳng định cũng sẽ ngồi phía sau, nhưng hôm nay thì khác. Hách Quân đang thắt dây an toàn thì cảm giác như có người ngồi bên cạnh. Ngẩng đầu lên nhìn, là Ninh Mẫn, hẩn lạng đi.

Phía sau liền truyền đến tiếng nói khó chịu của Hoắc Khải Hàng:

“Em náo loạn cái gì, xuống đây ngồi. Anh cũng chưa giận em, em lại ở đây tức giận cái gì? Sớm đã biết cho em ra ngoài nguy hiểm như vậy cho dù em có cầu xin trăm lần đi nữa, anh cũng sẽ không để cho em đi.....”

Hách quân nhếch khóe miệng, thân là bộ đội đặc chủng làm sao không rơi phải tình huống nguy hiểm cơ chứ? Ông trẻ của tôi, anh thật là càng ngày càng thương hương tiếc ngọc rồi..... câu này thiếu chút nữa hẩn đã nói ra khỏi miệng. Cuối cùng nhẫn nhịn, vẫn là nuốt xuống, không khí không đúng, thật không nên xem miệng vào.

Ninh Mẫn tựa vào ghế, có vẻ thật sự mệt mỏi, không nói gì, trong lòng nghĩ: đúng vậy a, sớm biết xảy ra chuyện, cô tuyệt đối sẽ không nhận nhiệm vụ này.... nhưng hiện tại mất bò mới lo làm chuồng, làm gì còn mà đi với không đi nữa?

“Xuống dưới ngồi đi!”

Hoắc Khải Hàng dùng thanh âm ôn hòa, ngữ khí vô cùng bất đắc dĩ, bạn gái hẩn thật sự rất bướng bỉnh không biết làm sao mới có thể trị được cô.

Rõ ràng là cô làm sai, nhưng lại muốn hẩn dễ dàng, hết lần này đến lần khác. Nói thật trước kia hẩn cũng chưa từng có bạn gái, nên đối với chuyện dễ dàng thật không có kinh nghiệm. Trước kia cô căn bản là không cần dỗ, chỉ cần hẩn trêu chọc cô là cô liền vui vẻ.

Hắn đợi một chút, không thấy cô nhúc nhích đành phải nói thêm một câu:

“Mới vừa rồi anh cũng không nói nặng em cái gì..... chỉ nói một câu heo cũng phải biết ăn..... nhưng như vậy em liền dỗi anh sao? Em nói em ngủ hai ngày đêm nhưng anh không biết em bị trúng ám khí..... mau tới đây, nói xem trên người em có chỗ nào không thoải mái.....”

Ninh Mẫn vẫn không nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, nói một câu:

“Hách Quân, lái xe.”

Hách Quân nào dám tự tiện làm, hắn quay đầu nhìn Hoắc thiếu.

Sắc mặt Hoắc Khải Hàng không được tốt cho lắm, lại thấy nha đầu kia thật không có biện pháp đành gật đầu.

“Lái xe đi. Về nhà trước.”

Nam nhân có người yêu thường là sẽ bị bạn gái bắt nạt.

Hoắc Khải Hàng đối với lời này rốt cuộc có một cái lĩnh ngộ sâu sắc.

Cả đường đi, không ai nói với ai câu nào, không khí không bình thường cứ như vậy trôi đi.

Hách Quân rất biết điều, cũng không có mở miệng nói thêm lời vô nghĩa.

Hai giờ sau, xe về tới biệt thự Hương Cách số 16.

Xe vào cửa sắt thì dừng lại, Hoắc Khải Hàng nhanh chóng đi xuống xe, đi về phía ghế phụ, mở cửa, nắm lấy tay cô kéo đi vào.

Hách quân đi ra từ ghế lái, tựa vào cửa xe, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bọn họ.

Ninh Sinh Ca như vậy thật khác thường, trước kia thật sự là không có chuyện này. Hoắc thiếu hôm nay muốn thu phục bạn gái còn phải cố gắng.

Nói cách khác, công việc ngày hôm nay sẽ phải hoãn lại... chỉ mong đến lúc đó sẽ không bị Hoắc phu nhân gây phiền toái.

Biệt thự nhỏ này là nhà riêng của Hoắc Khải Hàng, bình thường có chuyện phải đến đây hẳn mới ở lại nơi này nghỉ ngơi vài ngày, không thì đều về phủ thủ tướng. Từ lúc bọn họ trở thành người yêu bí mật, nơi này trở thành ngôi nhà để bọn họ bồi dưỡng tình cảm. Nơi này lưu giữ rất nhiều kỉ niệm đẹp của bọn họ.

Biệt thự này bình thường chỉ có một quản gia, khi Hoắc Khải Hàng tới nơi này, đều là do quản gia nấu cơm cho hẳn không thì sẽ đi đặt ở ngoài mang đến.

Ở trong này, Hoắc Khải Hàng hưởng thụ một cuộc sống vô cùng đơn giản, so với phủ Thủ tướng xa hoa mà bề bộn công việc thật hoàn toàn bất đồng.....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 289

“Buông tay, buông tay, anh buông tay.....”

Ninh Mẫn bị kéo vào phòng khách được trang trí vô cùng ấm áp, quần gia đang dọn dẹp, nhìn thấy đôi nam nữ trẻ tuổi tiến vào, hơi do dự chào hỏi một tiếng rồi lui ra ngoài để lại phòng khách cho bọn họ.

Hoắc Khải Hàng chờ quần gia rời khỏi, mới buông tay cô ra, đi tới cửa chính khóa lại, để cô muốn chạy ra thì chuyện đó cũng hoàn toàn không có khả năng.

“Nói, vì sao tức giận?”

Hắn từng bước một tới gần, trên người cô toát lên vẻ lạnh lùng xa cách, làm trong lòng hắn vô cùng lo sợ.

“Anh chỉ là lo lắng sợ em gặp chuyện không may.”

Trong lòng cô đau xót, cô làm sao có thể không hiểu, hắn bởi vì lo lắng mà bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

Cô nhìn hắn, càng nhìn càng thấy khó chịu, loại ủy khuất này, cô nên nói như thế nào đây?

Tất cả chuyện này cũng phải trách cô.

Thân là bộ đội đặc chủng, không thể ngờ được lại chưa cùng địch đối mặt đã bị trúng ám khí, cô thật sự là rất uất ức.

Hơi thở quen thuộc trên người nam nhân này đang dần hướng về phía cô đi tới, đối mặt với loại hương vị này đã từng làm cho cô thấy yêu thích vui mừng, nhưng hôm nay, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu, khiến cho mỗi một tấc thịt trên người cô cũng phải sờn gai ốc.

Cô kháng cự lại lui về phía sau, đến mức không thể lùi lại nữa cô lách qua người hắn chạy nhanh, luồn như chạch, chạy như điên lên lầu.

“Mẫn Mẫn...”

Hoắc Khải Hàng trầm xuống, đuổi theo cô, nhưng lại bị cô khóa trái cửa.

“Mẫn Mẫn...”

Hắn liều mạng đập cửa phòng.

“Mở cửa...”

“Ầm ầm...” thanh âm như vậy vang dội, nặng nề đập vào tim Ninh Mẫn.

Cách cánh cửa, cô dựa vào đó, đau đớn tâm cam, hít một hơi thật sâu, thật lâu sau mới đáp lại:

“Em muốn yên tĩnh, anh để cho em yên tĩnh một lát đi...”

Thanh âm có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Được!

Cảm xúc kia không thể che dấu mệt mỏi, làm Hoắc Khải Hàng khẩn trương.

“Lý do. Cho anh một cái lý do em trốn tránh anh...”

Hoắc Khải Hàng có cảm giác trên người cô, chần chẫn đã xảy ra chuyện.

“Em mất tích hai ngày, đã xảy ra chuyện gì?”

Cô ghen lời.

Chuyện dơ bẩn này, sao có thể dễ dàng nói ra? Hiện tại, cô ngay cả nghĩ đến cũng không dám.

Ninh Mẫn run rẩy, nhắm mắt, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, thật lâu mới nói:

“Không có gì... chỉ là mệt mỏi... mệt chết đi được...”

“Không đúng! Em không mệt mỏi... em rõ ràng là có chuyện...”

Hắn rất hiểu cô, ngữ khí như vậy khẳng định là có chuyện.

“Em... em có chuyện nghĩ chưa thông... chờ thông suốt... em sẽ nói với anh...”

“Mẫn Mẫn...”

“Khải Hàng, em xin anh cho em một chút thời gian được không? Em chỉ muốn yên tĩnh thôi... công việc cứ làm theo kế hoạch đi... đừng vì em mà trì hoãn... nên làm gì thì phải làm... em không phải là đứa trẻ lên ba... em tự biết chăm sóc tốt bản thân mình...”

“Em như vậy, làm sao để anh yên tâm đi công tác? Mau mở cửa, có chuyện gì thì nói với anh... đừng quên anh là bạn trai em...”

Hoặc Khải Hàng nặng nề nói.

Ngữ khí này mang theo một chút ra lệnh.

Người nam nhân này luôn có thói quen ra lệnh người khác, ở trước mặt bạn gái không hẳn là dịu dàng.

Ninh Mẫn cười, cười đến mức hồn bay phách lạc ngã nằm trên giường, cuộn người tròn lại, dịu dàng lên tiếng.

“Em chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Anh để cho em nghỉ ngơi một chút đi! Em cầu xin anh...”

Giọng nói ra vẻ khổ sở van xin làm Hoắc Khải Hàng càng nghĩ càng sợ, thấy không thể ép cô, đành phải đổi giọng dễ dàng.

“Em muốn nghỉ ngơi cũng được, để anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra xem như thế nào đã. Xác định không có việc gì, anh sẽ để em ngủ, em muốn ngủ ba lâu anh cũng không quan tâm...”

“Hiện tại không cần. Em chỉ muốn nghỉ ngơi. Bệnh viện em sẽ đi sau. Anh cũng không phải lo việc đó, nhanh đi làm đi...”

“Đối với anh mà nói, chuyện khác chỉ là nhỏ, chuyện của em mới là chuyện lớn. Mau mở cửa!”

Hắn thật sự đã đem cô đặt ở trong lòng rồi, vị trí này không ai có thể thay thế.

Ninh Mẫn cảm động, muốn đi ra cửa, sau đó ôm nhau khóc một hồi, có lẽ vừa khóc sẽ vừa nghĩ được thông suốt, có thể hóa giải được cảm xúc trong lòng kia.

Ra đến cửa, chợt nghe thấy chuông điện thoại của Hoắc Khải Hàng vang lên, là mẹ hắn tới, kiểu nhạc chuông này chính là hắn đặt cho mẹ hắn.

Hắn không có nhận, cúp máy, trong chốc lát điện thoại lại vang lên, hắn vẫn như trước, không nhận.

Vài lần cúp máy, mẹ hắn vẫn chưa có ý định tha cho hắn, rốt cuộc hắn nghe máy:

“Mẹ chuyện gì?”

“.....”

“Cuộc họp kia, có khả năng con không tới kịp.”

“.....”

“Mẹ, người cũng không phải cũng như vậy đi?”

“.....”

“Được rồi được rồi...”

Hắn nhún vai trả lời, thật không có cách nào đối phó với mẹ mình.

Chấm dứt cuộc trò chuyện, hắn lại gõ cửa.

“Mẫn Mẫn, vậy em nghỉ ngơi một chút đi. Anh phải về phủ Thủ tướng một chuyến, cuộc họp kia rất quan trọng, anh phải tham gia... có khách nước ngoài đến, anh sẽ gọi lại sau...”

Ninh Mẫn thu hồi cánh tay đang muốn mở cửa.

“Tốt, anh đi đi.”

“Nhớ rõ, nhất định phải đi bệnh viện.”

“Ừ!”

“Có vấn đề gì phải lập tức gọi cho anh.”

“Em sẽ xử lý.”

Người đàn ông này ân cần dặn dò, đi xuống lầu lại căn dặn quản gia vài câu rồi mới vội vàng rời đi.

Hoắc Khải Hàng đi không được bao lâu, điện thoại trong phòng vang lên, cô không nhận, được một lúc, điện thoại dưới nhà vang lên. Qua cánh cửa phòng, Ninh Mẫn nghe được tiếng quản gia nói chuyện, nhưng thanh âm rất nhẹ, cô không có nghe rõ.

Trong chốc lát lại có tiếng gõ cửa, là quản gia lên.

“Ninh tiểu thư, Hoắc thiếu vừa gọi điện thoại nói, có người nhà cô và Trưởng quan Nhuế gọi tới, nói là không liên lạc được với cô, hơi lo lắng nên nhắn cô gọi lại.”

Cô không lên tiếng, chậm rãi đi tới tủ đầu giường, vuốt ve cái điện thoại, chờ cho cảm xúc bình phục, cô bấm số điện thoại nhà.

Người nghe là mẹ cô.

“Mẫn Mẫn, con làm sao vậy? Như thế nào lại luôn tắt máy? Không phải con đang làm nhiệm vụ ở phủ Thủ tướng sao?”

Ninh Mẫn dựa vào đầu giường, trong lòng có chút ủy khuất, lại không thể nói ra, lại miễn cưỡng cười nói:

“Con không cẩn thận đã làm mất di động, đang định đi mua. Mẹ. Có chuyện gì sao?”

“Con cứ nói đi... hôm nay là ngày mấy? Con nghĩ xem?”

Gờ phút này tâm tư cô rất rối loạn làm sao có thể để ý được hôm nay là ngày bao nhiêu?

Mẹ cô bất đắc dĩ nhắc nhở.

“Ai cũng nói đầu con như một cái máy tính, mẹ xem con nhiều lúc căn bản chính là khối đầu hũ. Hôm nay là sinh nhật ông nội con, có rảnh không trở về nhà một chuyến?”

Ninh Mẫn vỗ đầu, lúc này mới nhớ lại, vội vàng nói:

“Con lập tức quay lại. Mẹ ở nhà chờ con.”

“Lập tức trở về? Không phải hôm nay con đi công tác sao?”

“Vâng, hôm nay vừa vặn được nghỉ ngơi.”

Cô trả lời qua loa, cúp máy, cô chạy vào toilet trang điểm lại rồi vội vã chạy xuống lầu.

Quản gia nghe thấy tiếng, đi ra hỏi:

“Ninh tiểu thư, cô muốn đi bệnh viện sao?”

“Không, về nhà, tôi quên mất, hôm nay là sinh nhật ông nội tôi, tôi phải trở về...”

Quản gia lập tức ngăn lại.

“Không đi bệnh viện sao?”

“Quay lại đi. Yên tâm, tôi sẽ nói với Hoắc thiếu sau.”

Cô ra cửa, lái xe về nhà.

Quản gia nhìn theo, quay về gọi điện cho Hoắc thiếu.

Trên đường về nhà, Ninh Mẫn mua một cái di động và một cái sim điện thoại. Chờ khi nào về nhà, gặp được công nội, mới nhắn tin cho Hoắc Khải Hàng.

“Hôm nay sinh nhật gì gia, em phải về. Buổi tối không trở lại.”

Đang họp, Hoắc Khải Hàng nghe được là tiếng chuông điện thoại của Ninh Mẫn làm cả phòng họp chấn động, hần lấy điện thoại ra liếc một cái,

sau đó nhả lại.

“Thay anh nói chúc mừng sinh nhật với ông nội. Nếu không anh cũng qua?”

Ninh Mẫn nhận được tin nhắn, sợ tới mức vội vàng nhả lại:

“Đừng qua đây.”

Đúng lúc này, đến phiên Hoắc Khải Hàng phát biểu, hã không có trả lời lại tin nhắn của cô, trên thực tế, buổi tối hã phải đi tiệc xã giao, căn bản là không đi được, nhưng nếu cô nói một tiếng, hã cũng sẽ buông bỏ hết mà cùng cô đi dự tiệc sinh nhật lão gia.

Bên này, Ninh Đại Hải nhìn thấy cháu gái trở về, trong lòng rất vui mừng, đối với người già mà nói, ngày này rất quan trọng, bọn nhỏ có thể trở về bên ông một ngày, đó là món quà rất lớn đối với ông.

Hôm nay, Ninh Mẫn tươi cười cùng chơi cờ, uống trà đạo cùng với ông, lại cùng ông ăn bữa khuya, một ngày mừng thọ trôi qua vô cùng náo nhiệt.

Đến đêm, cô uống một ít thuốc ngủ, không muốn mình suy nghĩ nhiều liền đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô còn đang mơ màng, thì điện thoại vang lên.

Cô không nhận, mẹ cô nhận lập tức chạy lên phòng cô, nói:

“Bạn học con gọi đến, nói thầy dạy toán của con ốm mất rồi, hỏi con có muốn đi đưa không?”

Cô nghĩ nghĩ, thầy trước kia đối với mình rất tốt, là một người đàn ông trẻ tuổi, so với mẹ cô không kém là bao, như thế nào lại ra đi đột ngột như vậy?

Một lúc cảm thấy mất mát buồn bã, cô chạy xuống nghe điện thoại.

Trên đường, cô lại nhận tin cho Hoắc Khải Hàng, nói hẳn không có việc gì đừng tới đây lại dọa sợ người khác.

Trên tang lễ, cô gặp lại rất nhiều bạn học cũ, phần lớn đều nghỉ hè nên đến đây rất nhiều, mấy năm nay bọn họ có người ở lại học đại học chuyên khoa, có người đã ra ngoài xã hội làm ăn, không như cô.

Ninh Mẫn là người rất hòa đồng, cũng không bởi vì mình trẻ tuổi hơn mọi người mà xa cách bọn họ.

Sau tang lễ, bọn họ đều muốn tổ chức một buổi liên hoan gặp mặt.

Khi bọn họ hỏi cô đang làm gì thì cô nói: “Nữ vệ sĩ.”

Lời này nói ra làm bọn họ cứng họng, “Rất phí phạm của trời, mỹ nữ như vậy mà đi là vệ sĩ? Phải đưa vệ sĩ đến bảo vệ cô mới đúng.”

Cô không nói cô là bộ đội đặc chủng.

Khi bọn họ hỏi cô có bạn trai hay không, sắc mặt cô trầm xuống, không nói gì.

Sau đó mọi người cùng nhau đến quán bar, cùng nhau náo loạn đến tối mới ra về.

Ngày hôm sau cô mới phát hiện cô bị đau chân liên ở nhà chăm sóc một ngày, hết việc này đến việc kia đã làm cho Ninh Mẫn quên uống thuốc tránh thai.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 290

Khi nhớ tới việc này, mọi thứ đã qua mấy ngày. Cô thấy ăn uống cũng có tác dụng. Cô tính toán thời gian thấy không có vấn đề gì. Hơn nữa, cô cũng không có dùng bất cứ biện pháp gì, thật sự không thể không nghĩ đến chuyện kia

Ninh Mẫn Mẫn ở lại nhà chăm sóc mẹ vài ngày.

Bà hỏi cô: Ở như vậy có được không? Trước kia, cô chưa bao giờ ở nhà lâu như vậy.

Trên mặt cô nở nụ cười, trấn an mẹ. Khi ở một mình cô không thể cười nổi.

Hoặc Khải Hàng đã mấy lần gọi điện thoại đến, cô bảo do mẹ bị thương ở chân. Xin anh cho ở lại mấy ngày để chăm sóc mẹ. Không phải tìm cô.

Ngược lại, anh thực sự chưa có đi tìm cô vì công việc rất bận!

Nhưng trái tim cô không thể bình tĩnh, hoảng loạn đau khổ.

Ngày thứ tư, cô đi đến đơn vị, xin chuyển đi nơi khác.

Sếp Nhuế im lặng cầm tờ đơn, vuốt cằm nhìn một hồi lâu, hỏi:

“Làm sao vậy?”

Cô ưỡn thẳng lồng ngực:

“Báo cáo, tôi là lính bộ đội đặc biệt, nên ở lại vị trí này”

Sếp Nhuế im lặng, có thể cảm nhận được việc bất thường này và nói:

“Việc này, tôi chỉ sợ không thể giải quyết được. Cô cũng biết, mấu chốt là ở Hoắc thiếu có chịu để cô đi hay không! Huống chi hiện tại cô cũng không nằm trong danh sách tôi quản lý... Đã được điều đi, cô xin chuyển đi không chỉ phía bên tôi quyết định là được, mà phải do Hoắc thiếu bên kia cũng phải đồng ý. Anh ta đồng ý thả người, phía bên này tôi mới có thể xin một lần nữa tiếp nhận lại...”

“Báo cáo, Hoắc thiếu bên kia, tôi sẽ đi nói!”

Sếp Nhuế im lặng dùng cái chặn giấy đè lên tờ đơn nói:

“Nếu được Hoắc thiếu đồng ý thả người, cô hãy trở về đơn vị!”

Trực giác cảm nhận, vị kia khẳng định là sẽ không cho đi!

Ninh Mẫn Mẫn theo Sếp Nhuế đi đường tắt, rồi ra sân huấn luyện.

Cô nóng lòng muốn tập luyện một chút.

Lâu lâu không tập luyện, suốt ngày không có việc gì, chỉ có pha cà phê, uống cà phê, rồi ngủ nướng một giấc, lãng phí quá nhiều thời gian, không thể tiếp tục tình trạng như thế này được.

Không có vào trại huấn luyện, nhìn thấy các binh sĩ đang muốn chào hỏi họ, liền nhận được điện thoại của Hoắc Khải hàng.

Âm thanh âm bị bóp nghẹt, buồn bực, mang theo sự tức giận:

“Ở đâu?”

“Đơn vị!”

Cô hít sâu một hơi, không khí trong lành ở đây tốt hơn nhiều so với không khí ở Quỳnh Thành.

“Để anh đến mang em đi, hay là tự mình ngoan ngoãn trở về.”

Giọng nói tuyệt đối không khách khí.

Ninh Mẫn Mẫn im lặng một lúc, nhìn thấy Hòa Bình và mấy người nữa đang vây tay với cô, cô cũng phất tay lại, nói:

“Em sẽ trở về số 16. Anh có rảnh qua đó một chuyến, em có chuyện muốn nói với anh!”

“Anh chờ em!”

“Uh`m!”

Bầu trời vẫn có màu xanh thẫm nhưng không còn trong vắt như trước. Đường như là có một tầng mây dày, quanh quẩn ở trên không, không có biện pháp nào làm nó tan ra - -

Hòa Bình đi tới và liền hỏi: “Làm sao mà mất tích, dọa người đáng sợ thế...”

Cố Hiếu cũng vỗ vỗ vai cô: “Hại chúng tôi tìm kiếm khắp nơi...”

“Tranh thủ lười biếng một chút!”

Ninh Mẫn Mẫn cười cười cùng bọn họ, lúc sau nói:

“Hòa đại ca, có rảnh không? Đưa em trở về thành được không?”

“Chờ, anh đi lấy xe, anh cũng đang định đi mua đồ, lát nữa em cho ý kiến...”

Hiện tại Hòa Bình là đại đội trưởng.

Hòa Bình lấy một chiếc xe quân dụng.

Trên đường, Hòa Bình liên tục nhìn cô, cô bé này ở ngoài xem không có chuyện gì, nhưng anh cảm giác trong lòng cô gặp vấn đề rất lớn:

“Cuối cùng phát sinh chuyện gì rồi hả ? Từ trước cho tới nay cô luôn là một quân nhân rất có kỷ luật, nhất định có việc gì xảy ra, liền mất tích vậy!”

Ninh Mẫn Mẫn cắn cắn môi, cân nhắc một hồi lâu, không đáp chỉ nói:

“Giúp em một việc...”

“Chuyện gì?”

“Làm bạn trai của em!”

Lời này vừa nói ra, Hòa Bình giật mình dừng ngay xe lại, rất sợ hãi:

“Này, cô có ý gì với tôi? khối kim cương kia bắt nạt cô ah ? Trước mặt vẫn ngọt ngào nói với tôi là cô đang yêu, hiện tại lại để cho tôi làm người yêu...”

Giọng Hòa Bình kêu gắt lên.

Mắt của Ninh Mẫn mẫn trắng nhợt:

“Giả vờ một chút, anh cũng chưa nghe em nói hết lời!”

“Giả vờ? Vì cái gì muốn giả vờ? Khối kim cương bỏ cô rồi hả ?”

Miệng Hòa Bình nói ra không từ nào tốt đẹp cả.

Ninh Mẫn mẫn lắc đầu: “Vấn đề của em. Anh đừng hỏi có được hay không?”

“Cô muốn là bạn gái tôi, lại để cho tôi đừng hỏi? Được rồi, là giả vờ làm bạn gái có phải hay không... Nhưng tôi bị cô lợi dụng như vậy, tốt xấu cũng nên biết nguyên nhân của nó chứ...”

“Không có nguyên nhân, nếu anh không đồng ý, em sẽ tìm người khác... Sếp Nhuế có lẽ tình nguyện...”

“Đi đi đi, đừng gây tai họa cho người khác. Để cho một người nhớ nhưng, lại cho người nọ hi vọng. Cô quá tàn nhẫn... Cũng là tôi, cam tâm bị cô lợi dụng... Vẫn không có yêu cầu báo đáp...”

Hòa Bình nhân tiện phóng đại mình một chút.

Ninh Mẫn Mẫn vỗ vỗ tay anh:

“Trước tiên vẫn cảm ơn anh!”

“Cảm ơn? Điều này trẻ con, quá tầm thường.”

Hòa Bình mỉm cười, xoa mái tóc ngắn của cô, giống như anh trai:
“Uh`m, tiếp sau, cô muốn làm gì?”

“Đưa em đến số 16 Gerry!”

Khi đến đó đã là 12 giờ trưa, Hòa Bình hỏi: “Cần anh vào cùng không?”

Ninh Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Anh ở bên ngoài chờ, cần gì em gọi điện thoại thì anh vào...”

“Được!”

Hòa Bình nhìn cô xuống xe, thu lại nụ cười, tựa lưng vào ghế ngồi: Nha đầu kia, rõ ràng không bỏ xuống được, lại muốn chơi đùa cái gì? chia tay a?

Từ sáng sớm, Hoắc Khải Hàng đã ngồi ở phòng khách, đang pha cà phê, tất cả hành lang đều là mùi cà phê.

Ninh Mẫn Mẫn đứng lại tại cửa, nhớ lại thời gian sinh hoạt vừa qua: Trong phòng đã từng là tiếng nói tiếng cười.

Ở phòng bếp, anh từng xem cô nấu ăn cho anh.

Ở trên bàn ăn, hai người bọn họ đã từng vừa ăn vừa làm bánh pút-đing, vừa hôn nhau.

Ở phòng khách, bọn họ từng ôm nhau xem phim, bao nhiêu ngọt ngào...

Nghĩ một chút, trong lòng cô tựa như bị kim đâm.

“Mẫn Mẫn!”

Khi vừa lấy lại được tinh thần thì người đàn ông kia đã xuất hiện ở trước mặt cô, bỏ vẻ lạnh nhạt, lộ ra sự lo lắng và hỏi:

“Chân bác gái không sao chứ?”

“Không sao. Nghỉ ngơi vài ngày có thể đi làm rồi!”

Cô vòng qua anh, tiến vào. Nếu là bình thường, cô sẽ liền nhào đến và hôn. Nhưng hiện tại, cô không thể làm điều đó.

“Anh đang pha cà phê, em dùng một cốc chứ?”

Anh thật sự có phần không quen sự lạnh nhạt của cô.

“Không cần!”

Cô cúi đầu, xoa xoa tay nói:

“Em nói xong sẽ đi luôn!”

“Cái gì là nói xong rồi đi?”

Gương mặt Hoắc Khải Hàng nghiêm túc hỏi:

“Còn có, bản báo cáo của em là có ý gì?”

“Em nghĩ muốn trở lại đơn vị! Đơn giản như vậy thôi!”

Cô không muốn đối diện với anh, bình tĩnh xoay đầu đi.

“Lý do!”

Anh lập tức giận, anh chưa bao giờ dễ dàng bị người khác làm cho tức giận như vậy, nặng nề hỏi.

“Tôi là lính đặc biệt. Nhiệm vụ của tôi cũng không phải chỉ là bảo vệ an toàn cho một mình ngài...”

Cô sử dụng ngôn ngữ cung kính để nói, lời nói vẻ mặt đều mang theo một sự lãnh đạm, không giống trước kia, như ánh mặt trời rất đáng yêu.

Điều này làm Hoắc Khải Hàng cảm thấy mất mát.

Mẫn Mẫn của anh, cho tới bây giờ đều là nhiệt tình, lạc quan, gương mặt luôn luôn mỉm cười...

Anh gọi cô là: Hồ ly(Cáo) xinh đẹp, khôn ngoan, thông minh làm cho người ta khó lòng đề phòng.

Mà lúc này con hồ ly đã thay đổi, trở nên lạnh nhạt...

Loại thay đổi này đến quá đột nhiên.

“Em cuối cùng làm sao vậy?”

Hoắc Khải Hàng nhìn cô quan sát, cảm xúc khác thường như vậy, trước kia chưa bao giờ xảy ra:

“Không phải nói rồi sao? Về sau ở lại bên cạnh anh. Anh biết em không thích loại công việc như bây giờ. Yên tâm, anh sẽ sắp xếp... Danh sách tên của em đã ở tổng sở... Chỉ chờ hỏi em nghĩ muốn làm công việc gì, anh lập tức cho người đi thu xếp...”

“Không cần!”

Ninh Mẫn Mẫn mạnh mẽ cắt ngang:

“Công việc ở văn phòng không thích hợp với em!”

“Mẫn Mẫn!”

Anh nhíu mày, trong lòng thấy bất an.

Giống như ngày thường, anh đi lên, muốn ôm lấy cô, lời nói và việc làm của cô làm cho anh cực kỳ lo lắng.

Cô nhìn thấy thế, vội vàng lui về phía sau, miệng nói ra một câu để cho anh khó chịu:

“Anh cũng không thích hợp với em! Hoắc Khải Hàng, chúng ta hôm nay chia tay đi!”

Hoắc Khải Hàng nhất thời ngây người, có phần thật không dám tin!

Chia tay?

Bọn họ đang trong tình yêu cuồng nhiệt?

“Em khai mạc trò đùa quốc tế ah?”

Anh buột miệng thốt lên hỏi.

“Không phải trò đùa!”

Ninh Mẫn Mẫn lạnh lùng xoay người, hít vào, cố gắng làm cho mình bình tĩnh:

“Là em nghĩ kỹ rồi, em và anh không phù hợp. Không tương xứng.

“Em chính xác là một người vợ hoàn hảo .

“Người vợ này phải được sinh ra ở trong một gia đình danh gia, phải có đầy đủ năng lực, phải giỏi giang thì có thể mới hỗ trợ được anh.

“Em a, Em chỉ cần một người đàn ông cùng nghề với em.

“Chính xác là Hòa bình. Anh ấy theo đuổi và thích em từ lâu. Chúng em cũng đều hiểu nhau. Vì địa vị tương xứng nên không có khả năng phát sinh ra mâu thuẫn. Gia cảnh Hòa bình rất đơn giản, không cha không mẹ, ở điểm này anh không thể có. Sống với người chồng như thế này em không có áp lực...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 291

Hoắc Khải Hàng nghe thấy tên, trong đầu liền hiện lên bóng dáng người kia.

Anh đương nhiên biết người kia là mẫu người như thế nào. Trước họ đã gặp mặt. Nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy được cô với Hòa Bình yêu nhau.

Anh bất giác lạnh lùng cười:

“Em chia tay anh, là vì Hòa Bình? Câu nói dối của em quá buồn cười.”

“Tuyệt đối không buồn cười. Em vừa được Hòa Bình đưa tới đây. Vì em muốn nói rõ với anh. Quan trọng nhất là em và anh thật sự không phù hợp. Ở cùng với anh, em rất áp lực.”

“Không phù hợp, không phải em nói có thể ... áp lực ư, từ trước đến nay anh không thấy em biểu hiện sự áp lực...”

Hoắc Khải Hàng bình tĩnh nhắc nhở.

“Đây là một thực tế khách quan. Em chỉ là không biểu hiện ra ngoài...”

Cô kêu lên.

Anh không dễ dàng tin điều cô nói, thật lâu nhìn cô nhưng cũng không hiểu được cô đang suy nghĩ cái gì, đành phải hỏi:

“Em vì cái gì mà có suy nghĩ về định kiến xã hội như vậy...”

“Em cũng không muốn nghĩ về định kiến xã hội như thế này. Nhưng quả thật, chúng ta không thể không đối mặt với hiện thực...”

“Anh chỉ biết em là người phụ nữ của anh! Nghe này, hôm nay, anh sẽ đưa em đi gặp cha mẹ anh, anh sẽ nói cho họ biết: Đời này, anh nhất định phải kết hôn với em...”

Hoặc Khải Hàng lần thứ hai lại làm khó cô.

Giờ đây, anh ôm chặt cô vào trong ngực, để cho cô không có chỗ trốn đi, ánh mắt vô cùng kiên định:

“Anh sẽ để cho mọi người biết, em là bạn gái của anh, tương lai là vợ của anh... Chỉ cần chúng ta lập trường kiên định, chỉ cần chúng ta đồng tâm, anh không tin, người trong nhà có thể phản đối chúng ta ở cùng một chỗ.”

Hắn nắm lấy eo của cô, cúi đầu, nghiêm túc nhìn.

Ninh Mẫn Mẫn nghĩ muốn quay đầu, muốn chạy trốn, khi cô khẩn trương lại bị tóm lại:

“Mẫn Mẫn, lúc trước, em không thèm để ý cái này. Vì cái gì đột nhiên lại quan tâm đến vấn đề thân phận như thế này, nghĩ muốn bỏ anh. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì rồi hả ? làm cho em thay đổi như vậy. Tình tảo lại đi có được hay không? Trên đời này, trừ chuyện sống chết, có vấn đề gì mà không thể giải quyết a... Đừng để tâm vào chuyện vụn vặt này, thoải mái...”

Trên lưng cô, tay anh nhẹ nhàng vỗ về.

Cô cắn môi, liếc nhìn.

Cô thích, Cô yêu những nét ưu tú, tốt đẹp của anh, như thế nào mới có thể làm cho cô không thích?

Đúng là, cô bây giờ làm thế nào để yêu anh lần nữa đây?

Nàng không sạch sẽ rồi !

“Khải Hàng, chúng ta không thể ở cùng nhau...”

Lòng của cô quá đau khổ, bị anh làm cho bối rối!

Nước mắt đột nhiên rơi ra.

Hoặc Khải Hàng ngậy người nhìn cô, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì rồi hả ? Mà cô trở nên yếu đuối như vậy?

Anh chăm chú nghĩ, ôm mặt cô, nhẹ nhàng kêu:

“Không được... Anh nhất định... Đã đồng ý, anh là bạn trai của em, em cũng chỉ có thể thuộc về anh... Mẫn Mẫn, anh muốn em... Anh muốn em...”

Môi của anh, mãnh liệt cúi xuống, giữ chặt môi của cô, cắn, gặm, hung hăng chiếm lấy, ăn luôn tất cả ý thức của cô... Để cho cô vì anh mà nhẹ nhàng, mà thần phục...

Mới đầu, cô kháng cự, cô liều mạng trốn, dùng cả chân tay chống lại.

Nhưng anh không quan tâm, tùy ý để cho cô đánh, chỉ mơ hồ nghe thấy mấy tiếng kêu rên.

Dần dần, cô ý thức mình đã dùng lực quá mạnh, làm đau anh, một chút mất đi ý thức chống đối... Như một loại nước mùa xuân , mềm mại trong lòng anh, để cho anh nhiệt liệt hôn...

Anh ôm lấy cô, bước nhanh bế cô vào phòng, đá lên cửa, đè cô ra, cởi bỏ quần áo...

Anh không nghĩ muốn chờ đợi thêm nữa, anh muốn cô trở thành người phụ nữ của anh. Về sau toàn tâm toàn ý, không bị dao động.

Hai thân thể nóng bỏng cùng một chỗ.

Khi môi anh hôn vào xương quai xanh của cô, tay anh nâng eo của cô lên, khi chỗ đó của anh trở lên nóng bỏng, đụng vào đùi của cô. Có một hồi tưởng, hóa ra... Cảm giác hết sức khác biệt, nhảy trong tim...

Cô thở dài một cái, dùng hết tất cả sức lực đem người trên thân mình đẩy bay ra ngoài.

Hoặc Khải Hàng không có phòng bị, bị một sức mạnh đẩy ra, lung túng ngã trên mặt đất, gáy đụng vào một lọ hoa bằng đá, tất cả đều là máu.

Ninh Mẫn Mẫn bối rối chụp lấy chăn, quần lấy thân thể mình, sắc mặt trắng bạch giống như thạch cao.

“Mẫn Mẫn...”

Hoặc Khải Hàng ôm đầu, đứng lên, nghĩ muốn đi đến.

Cô quần tấm chăn đột nhiên nhảy ra khỏi giường, nhặt lấy quần áo rơi lộn xộn trên mặt đất, lui về sau.

Nhìn thấy máu trên tay anh, cô dừng lại một lúc, mới cắn răng kêu một câu:

“Đừng tới đây. Đừng tới đây!”

Cô xoay người, hít sâu khí: “Chúng ta kết thúc từ đây! Hoặc Khải Hàng, đừng đến tìm em nữa.”

“Lý do!”

Hoắc Khải Hàng nắm chặt tay, trầm mặt xuống: “Không có một lý do hợp lý, anh tuyệt đối không buông tay!”

“Em không còn trong trắng!”

Cô đột nhiên lớn tiếng kêu ra một câu.

Hoắc Khải Hàng bởi vì câu nói kia “ Em không còn trong trắng “, mà ngẩn ra, trái tim co mạnh.

Sắc mặt cô trắng bạch, hơi thở gấp gáp:

“Sau khi nhiệm vụ thất bại, anh có biết vì sao lâu như vậy mà em không đến ?”

Hoắc Khải hàng mơ hồ đoán được ra, đột nhiên nhận ra tại sao cô lại thay đổi như vậy, đồng thời đau lòng, anh không chút do dự, kiên định hướng về phía cô bước tới:

“Mặc kệ phát sinh ra chuyện gì, đã quên...”

“Anh nói đi, làm thế nào để cho em quên được?”

Ninh Mẫn Mẫn dựa vào tường, cúi đầu, cười thê thảm:

“Thật có lỗi, em quên không được. Thật giống như anh vừa mới gần em, em sẽ nhớ tới chuyện này ... Hoắc Khải Hàng, em cùng người đàn ông khác lên giường, đã tỉnh lại... em quên không được...”

Khi nói ra câu này, cô cảm giác mình vô cùng vô liêm sỉ, cô cầm lấy quần áo, kéo chần, đi rất nhanh nhốt mình vào phòng tắm, khóa lại, nước mắt rơi ra, ngã nhào...

Qua tấm cửa, Hoắc Khải Hàng gõ cửa.

Anh nói rất nhiều, cô khóc thảm thiết, không ý thức, song cũng run rẩy đem quần áo mặc vào, nước mắt tùy ý chảy ra...

Cô biết, cô và anh mãi cũng không trở về quá khứ được nữa, sự kiện kia, làm cho trong lòng bọn họ đau đớn, theo đuổi bọn họ cả đời...

Cô không thể buông bỏ, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn này, cô không còn cách nào thừa nhận chuyện này chưa từng xảy ra...

Cô cần thời gian và không gian để quên nó đi...

Lúc sau, cô thừa dịp Hoắc Khải Hàng không chú ý, trốn ra, ngồi trên xe Hòa Bình, giống như một con thỏ đang chạy trốn.

Hòa Bình dẫn cô đến một thị trấn nhỏ yên tĩnh nghỉ ngơi, cô không cầm điện thoại, giấu mình ở thị trấn nhỏ, chịu đựng nỗi thống khổ một mình.

Về sau, cô bị Hoắc Khải Hàng tìm ra được, người này ngang ngược đem cô trở về... Anh nói có biện pháp làm cho bọn họ quên đi một đoạn khó chịu này...

Sau cùng, cô đúng là quên thật rồi.

Có một bác sĩ tâm lý họ Trịnh, đã tiến hành thôi miên.

Tỉnh lại khi đó, cô nằm ở trên giường anh, dù trên người của anh vẫn mặc áo ngủ nhưng trong đầu của cô vẫn nhớ rõ là bọn họ đã quan hệ với nhau... Lòng cô đầy khó xử khi nghe được Hoắc Khải Hàng và mẹ của anh đang tranh luận...

Trong tâm trí Ninh Mẫn Mẫn rất hỗn loạn. Khi bình tĩnh lại, trên trán cô tất cả đều là mồ hôi... Bên tai nghe được tiếng mưa rơi... Mưa có vẻ rất lớn.

Bên cạnh, bác sĩ Trịnh lẳng lặng đứng liếc nhìn, khẽ mỉm cười:

“Đều đã nhớ ra rồi sao?”

Một Một một hồi sau đó mới gật đầu.

Đúng vậy, tất cả cô đều nhớ ra rồi.

Đó là một phần giả dối của quá khứ bị che giấu thực sự. Bởi vì được bác sĩ Trịnh hướng dẫn, một hình ảnh cực kỳ rõ ràng hiện lên trong trí nhớ.

Thì ra bảy năm trước, cô liền nhận ra Đông Đình Phong, từng có một thời gian quần quýt và mơ hồ đi qua.

Hóa ra, đêm hôm đó, chiếm cơ thể cô là Đông Đình Phong.

Vốn dĩ cô đã chia tay Hoắc Khải Hàng.

Và Hoắc Khải Hàng ngu dốt mạo hiểm làm cho người ta nghĩ bọn họ đã quan hệ với nhau...

Thì ra Văn Văn thật sự là con gái của Đông Đình Phong... Nhưng cô lại cho rằng đó là con của Hoắc Khải Hàng...

“Nhớ lại là tốt rồi!”

Bác sĩ Trịnh bắt đầu thu dọn dụng cụ chữa bệnh.

Nhớ đến công việc của ông đã hoàn thành rồi.

Ông không có quấy rầy cô, mà lẳng lặng đi ra ngoài. Khép cửa lại.

Ngoài cửa, Hoắc Khải Hàng cùng Đông Đình Phong đều đã đứng ngoài, khi nhìn thấy ông ra, tất cả cùng lao đến.

“Để cho cô ấy ngồi yên tĩnh một lúc. Trạng thái tinh thần của cô cần điều tiết một chút...”

Bác sĩ Trịnh dặn dò.

Đông Đình Phong chần chờ một phen: “Cô ấy nhớ lại hết rồi sao?”

Đột nhiên trong lúc đó, anh cực kỳ lo lắng về những điều trong quá khứ, sẽ phá hủy sự tin tưởng của cô đối với anh, mà vừa mới tạo dựng được.

Một đêm ý loạn mê tình, có lúc anh nghĩ lại vẫn cảm thấy đau đớn, đối với cô mà nói, đó là một đoạn ký ức khủng khiếp không thể đối mặt...

Anh lo lắng, bản thân anh sẽ bị phán tội tử hình.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 292

“Nên nghĩ tới, nhưng đoạn kí ức kia, vẫn là quá khứ hồ thẹn của cô ấy, tôi sợ dĩ có thể thành công để cô ấy quên đi, nguyên nhân chủ yếu nhất là bản thân cô ấy cũng muốn quên đi chuyện đã trải qua, đem nó gột sạch, cho nên cô ấy mới có thể tự nhiên mà tiếp nhận tôi đi vào tiềm thức cô ấy. Bằng không dựa vào cô ấy người được huấn luyện có sức chịu đựng mạnh mẽ như thế, mạnh mẽ tiếp nhận như vậy, đó là chuyện không thể.....Đông tiên sinh, Hoắc tiên sinh, bây giờ hai người phải cho cô ấy không gian để cô ấy điều chỉnh bản thân, cô ấy phải đối mặt với quá khứ, mới có thể tiếp nhận những thay đổi của hiện tại”

Trịnh tiên sinh nói, Đông Đình Phong gật đầu, nói

“Cảm ơn bác sĩ Trịnh đã nhắc nhở”

“Không phải khách khí”

Bác sĩ Trịnh nhìn về phía Hoắc Khải Hàng “Hoắc thiếu, mọi chuyện đã ổn, tôi còn có việc, xin đi trước...”

“Được”

Hoắc Khải Hàng gật đầu, nhìn bác sĩ Trịnh rời đi, quay đầu liếc nhìn căn phòng kia, im lặng không tiếng động.

“Tôi cũng nên rời đi” đột nhiên anh cúi đầu nói một câu.

Từ nay về sau, cô sẽ có người đàn ông khác chăm sóc, anh tin Đông Đình Phong sẽ trân trọng cô, mà khúc mắc trong lòng cô có thể mở ra được hay không, đã không còn là chuyện anh có thể quản.

“Quay về Quỳnh Thành sao?” Đông Đình Phong nhìn.

“Ừ, tôi không cần thiết phải ở lại đây, anh cũng nhìn thấy, tôi vẫn còn cục diện hỗn loạn của mình cần phải thu dọn...”

Hoặc Khải Hàng quay người, nhớ tới cái gì đó, nói “Còn đề nghị của cha tôi, anh tốt nhất nên suy nghĩ một chút”

“Phía cô út anh không muốn đi gặp sao?” Đông Đình Phong không trả lời, chỉ hỏi

Hoặc Khải Hàng trầm mặc “Bà ấy chỉ sợ là không muốn gặp mặt chúng tôi, để ổn định chút đã.....tạm biệt”

Anh đưa tay ra, Đông Đình Phong nhìn thoáng qua cũng đưa tay ra bắt lấy. Cái bắt tay này chính là cái bắt tay bạn tốt của bọn họ. Đông Đình Phong nhìn bóng anh biến mất ở cuối cầu thang. Trước kia không thích anh ta, bây giờ vẫn không thích như trước, nhưng lại có một loại cảm giác thương thức, lại được tạo thành trong im lặng___Phẩm chất tính cách của người này không tệ, A Ninh yêu thích, thật tinh mắt.

Anh đứng ở cửa một hồi, lặng lẽ đi vào, đẩy cửa phòng, nhìn thấy vợ mình, đang ôm đầu gối, đang ngồi trên chiếc giường của bọn họ, ngơ ngẩn đưa lưng về phía anh, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ đến ngẩn người,..... bóng dáng mông lung mờ mịt.....

Không có đi vào, anh đóng cửa lại, lặng lẽ đi xuống lầu, nhìn thấy ông nội đang ngồi trên sofa ở phòng khách, nhắm hai mắt, cô không ở đây, Kim Hàm cũng không có.

“Ông nội, cô đâu rồi?”

“Cùng Kim Hàm nói chuyện rồi”

“Ồ”

“Lại đây ngồi, chúng ta cùng nói chuyện...”

Đông Lục Phúc vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Nói chuyện gì ?” Đông Đình Phong đi qua.

“Đề nghị của Hoắc Trường An, con cảm thấy thế nào, ông cảm thấy, có thể thử một lần...”

Đông Lục Phúc chăm chú xì gà, vẽ mặt tính toán. Đông Đình Phong nhíu mày ngồi xuống, rất lâu không nói lời nào.

Ninh Mẫn mất tích.

Lúc trời lờ mờ sáng, Đông Đình Phong đi ra khỏi phòng điều trị dưới tầng hầm của mẹ, gần đây vì Ninh Mẫn, anh không thường xuyên chú ý đến mẹ. Đêm hôm qua anh để Ninh Mẫn một mình yên lặng suy nghĩ, tự mình đi đến trước giường của mẹ, cùng mẹ tỉ mỉ kể những chuyện đã xảy ra gần đây, cho dù mẹ vô tri vô giác, nhưng anh vẫn muốn cho mẹ biết.

Anh nói cho mẹ biết, anh yêu một người con gái, người con gái này sinh cho anh một đôi long phụng đáng yêu, vì thế anh rất rất vui. Anh còn nhắc tới Hoắc Trường An, cảm thấy ông cũng không xấu xa như anh tưởng, cái chết của cha không có quan hệ tới ông ấy.

Còn nói về Chung Đề, 32 năm qua, bà vẫn chưa gả, trong lòng vẫn không thể bước ra khỏi chuyện đó, cô út trong lòng cũng chỉ yêu Hoắc Trường An, mà trong lòng Hoắc Trường An cũng chỉ có cô út, anh hỏi mẹ: loại tình cảm như vậy có thể tiếp tục sao?

Đặc biệt là, con của bọn họ vẫn sống tốt...

Anh ở trước mặt mẹ xúc động một phen, không biết Hoắc Trường An còn có cơ hội cùng với Chung Đề có tương lai nữa hay không, thân phận của ông còn ở đó, muốn li hôn, là một chuyện rất khó khăn, cho dù li hôn, phần tình cảm đó, trải qua 32 năm, lại một lần nữa ở cùng chung một chỗ, liệu có thật sự thích hợp, cũng chưa biết được.

Cuối cùng nói đến Hoắc Khải Hàng, người đàn ông này, cùng anh có quan hệ con chú con bác, bọn họ cùng yêu một người con gái, nếu không phải bởi vì chuyện xấu không thể tưởng tượng được xảy ra bảy năm trước, cô ấy thiếu chút nữa sẽ thành chị dâu của anh.

Anh nói rất nhiều, cuối cùng lại ở đầu giường mẹ ngủ một giấc.

Trời vừa hừng sáng, đồng hồ báo thức đánh thức anh, đắp chăn lại cho mẹ, anh rời khỏi phòng bệnh, anh đi lên lầu, đẩy cửa phòng mình.

Cho là cô đang ngủ, thời gian vẫn còn sớm, mới có sáu giờ, kết quả giường trống trơn không người. Anh kinh ngạc nhìn thoáng qua, gọi một tiếng không ai trả lời, đi tới sờ sờ giường, lạnh như băng, cũng không có dấu vết đã ngủ qua. Lần này anh vội vò đầu đứng dậy.

“A Ninh A Ninh..” Đông Đình Phong gọi, tìm từ trên lầu xuống dưới.

“Ninh Ninh làm sao vậy?”

Đông lục Phúc đang xem báo, nâng kính lão lên hỏi.

“Trong phòng không có người”

Quan trọng là giường cũng không ngủ qua.

“Có thể là đi vào nhà kính trồng hoa hay không?”

Đông Đình Phong đi về nhà kính trồng hoa tìm một vòng, không tìm thấy bóng dáng của cô, bởi vì xuống lầu vội không cầm theo điện thoại, anh đi thẳng ra cửa bảo vệ.

Vệ Lâm nói: “Sáng sớm, đại thiếu phu nhân đã đi một chiếc xe việt dã ra ngoài”

Anh điều tra máy giám sát thì thấy được, khoảng chừng 5h sáng, Ninh Mẫn từ gara lái một chiếc xe chạy rất nhanh ra ngoài, có một người tên Dương Lâm đuổi theo.

“Đại thiếu phu nhân trông tinh thần không ổn, tôi còn hỏi cô ấy có cần lái xe không?”

Lúc Dương Lâm bị gọi, nhớ lại tình hình Ninh Mẫn rời đi. Đông Đình Phong vừa nghe mí mắt giật giật, trực tiếp lấy máy điện thoại của phòng bảo vệ gọi cho Ninh Mẫn. Reo một hồi lâu cô mới nhận, nhẹ nhàng hỏi

“Ai vậy?”

Âm thanh có chút vô lực, anh nghe sốt ruột

“A Ninh...” Anh vội vàng gọi. Cô một chút âm thanh cũng không có.

“A Ninh...” anh gọi hai tiếng cô mới trả lời

“À...” ngữ khí vẫn rất bình tĩnh, cũng không có cúp điện thoại của anh. Anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, ổn định lại âm điệu mới hỏi

“Em sao đi ra ngoài cũng không nói với anh một tiếng?”

“Em muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút”

Cô nói rất nhỏ, bốn phía rất yên tĩnh.

“Em là đang giận anh sao?” anh nhẹ nhàng hỏi, cô không nói

“Bây giờ đang ở đâu”

“Không biết, em không quen đường xá ở đây, chỉ tùy tiện đi,...cũng không biết đi tới chỗ nào...à, phía trước mặt em có một tòa nhà cao....bên trên có màn hình TV rất lớn,... em đang đợi đèn xanh đèn đỏ...xe ngày càng nhiều rồi”

Đông Đình Phong nghĩ nghĩ một chút, đó hẳn là chợ trung tâm. Anh thấy cô vẫn chịu nói với anh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không trách cứ chỉ nhẹ nhàng hỏi

“Em đang mang bảo bảo, tâm tình không được quá kích động, ngoan ngoãn về nhà được không.... hay là em về vườn Tử Kinh đi, em muốn yên tĩnh anh bảo đảm sẽ không làm ồn tới em....em muốn suy nghĩ bao lâu anh cũng sẽ chờ em”

Ninh Mẫn trầm mặc một lúc mới nói.

“Đông Đình Phong, em có thể chăm sóc tốt bản thân”

Ngay cả xưng hô cũng mang cả họ anh ra, khiến trái tim anh căng thẳng___ có cảm giác xa cách.

“Nhưng anh sẽ lo lắng” cô lại không nói lời nào.

“Trong lòng em khó chịu có phải không? Nếu không muốn về nhà, vậy chúng ta nói chuyện một lúc được không? Một người kìm nén trong lòng thật sự rất khó chịu, sẽ suy nghĩ linh tinh...nói chuyện giao tiếp mới có thể giải tỏa hiểu lầm của chúng ta..”

“Không được” cô liền cự tuyệt

Khiến Đông Đình Phong trong lòng căng thẳng, vội kêu lên

“A Ninh ...”

“Đèn xanh rồi... đằng sau có xe dục, em cúp máy đây,... có việc em sẽ tìm anh....yên tâm, em không sao...em...em chỉ cần thời gian”

Cô cúp máy, hơn nữa còn tắt máy. Bên trong di động truyền đến tiếng tút tút.

Ninh Mẫn ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài cửa từng dòng người, từng người vội vã đi qua. Mỗi người bọn họ đều vì cuộc sống của họ bôn ba vất vả.

Nhìn lên đèn xanh, cô một lần nữa khởi động xe. Trong lòng hỗn loạn.

Cảm xúc, quá mâu thuẫn, ở lại vườn Tử Kinh, cô cảm giác trái tim mình, kiềm nén không thể thở nổi. Cô có yêu Hoắc Khải Hàng, tình yêu rất nóng bỏng, trong những năm tháng phơi phới của tuổi thanh xuân, cô toàn tâm toàn ý yêu thương anh.

Nhưng đồng thời, cô cũng có một chuyện không hiểu rõ: mặc kệ có phải lúc đầu chuyện kia anh bị lập kế hay không, cô và Hoắc Khải Hàng đều đến bước đường chia tay này. Tình hình chính trị lúc đó chi phối vận mệnh tình yêu của bọn họ, khiến cho tình yêu này không thể có được một kết thúc hoàn mỹ, anh muốn giải cứu Hoắc gia phải có lựa chọn như vậy.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 293

Mà trái tim cô lại quá thuần khiết, không cách nào chấp nhận hoàn toàn ủy khuất của anh, trước đó đáp ứng chuyện hôn sự, sau khi vứt bỏ lại đến cầu hôn cô___ hứa hẹn như vậy, dùng con mắt của cô lúc đấy mà nhìn, thì là không tôn trọng tình yêu, cô không thể chấp nhận cho nên đã rời đi.

Mỗi tình đầu tiên tuyệt nhiên là khắc cốt ghi tâm, mang đến đau khổ cho cô, cũng khó có thể mất đi. Loại khó có thể mất đi này, nguyên nhân toàn bộ đến từ chuyện cô có thai, lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn anh trở thành vị hôn phu của người khác.

Khi đó cô nghĩ đến đứa nhỏ là của Hoắc Khải Hàng, cô mang thai đầy yêu thương, sau đó cũng đầy bất đắc dĩ, một mình mang thai, một mình sinh con, nuôi dưỡng, một mình cô phải chịu nỗi đau mất đi một đứa con sinh đôi. Một mình nuôi nấng, sáu năm này, cô vượt qua nỗi nhớ nhung, mâu thuẫn phức tạp.

Chuyện cho tới bây giờ, cô mới phát hiện, bản thân mình làm một giấc mộng hoang đường.

Những gì cô trải qua, lại là cảnh ngộ ngoài ý muốn khiến cô đau muốn chết, thời gian hơn sáu năm cô không nhớ sự việc đó, mà nay cô lại yêu người đàn ông lúc đầu khiến cô lâm vào thống khổ, hơn nữa lại một lần nữa vì anh mà mang thai....hơn nữa thành vợ của anh, hơn nữa còn yêu....

Trái tim cô cực kỳ không thoải mái. Theo quan điểm của cô, Đông Đình Phong cũng coi như là người bóp chết mỗi tình đầu của cô.

Theo nhận định đó mà nói, là anh đã khiến cô sống cô độc lưu lạc bên ngoài suốt sáu năm. Cho dù anh cũng là người bị hại trong chuyện này. Cô có bao nhiêu chuyện khó có thể tiêu tan đi được.

Cô của bảy năm sau, là yêu Đông Đình Phong, nhưng cô cũng hận người đàn ông bảy năm trước đã cướp đi sự trong sạch của cô. Nỗi hận đó, tuyệt đối là cực kỳ phần nộ.

Đúng là yêu hận đó đan xen vào nhau, làm cho cô thống khổ. Cô mờ mịt không có mục đích lái xe, cả người vẫn ở trong trạng thái....cảm xúc hỗn loạn... Vì hận mà đau, vì yêu mà loạn, vì yêu hận đan xen, mà ruột gan rối rắm.

Nhưng nghe thấy tiếng nổ lớn, cô lấy lại tinh thần, lại tông vào đuôi xe__ tông nát đuôi xe của người ta.

Ninh Mẫn ngơ ngác nhìn tình hình phía trước, trời mưa, trên đường có chút trơn, phanh lại không kịp, ừm, lái xe nhiều năm như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên xảy ra tai nạn xe...

Phía trước xe kia, có người đàn ông đi ra, hùng hổ đi đến

“Lái xe kiểu gì vậy ?”

Ninh Mẫn cũng xuống xe, nhìn mức độ tổn hại, rất nghiêm trọng, chiếc xe của người đó là mấy trăm vạn, cô nhìn cũng biết siêu xe, giá cả hơn sang, va chạm như vậy, đoán chừng mười vạn đi. Người đó báo cảnh sát, mà cô thì vẫn gọi cho người đại diện xe xảy ra tai nạn. Cô vừa khéo biết được điện thoại của người này, trước kia ngẫu nhiên mà biết được.

Sau khi chụp ảnh làm bằng chứng, cô hoàn thành xong trách nhiệm, xe được mở ra sửa, thủ tục đền tiền, do người đại diện phụ trách, Đông gia dùng người đại diện tất cả đều tốt nhất.

Cô không đi theo, hai tay xỏ túi áo, đi trên con đường rộng lớn. Trời đang mưa rất nhỏ, như tơ như sương. Gió, có chút lạnh, thổi từng đợt từng đợt, ở mọi chỗ mọi nơi, thổi vào lòng người lạnh giá.

Hít một ngụm không khí, hơi ẩm ướt, lạnh thấu xương, cô không biết muốn đi đâu.

Trong lòng một mảng trắng xóa, cảm giác đau đớn, lớn như vậy, nhưng lại tìm trong tim không thấy, thời gian sáu năm trôi qua, nỗi đau ở tận đáy lòng, tưởng như thấu xương, nhưng vì cất giấu một quá khứ vô lí như vậy.

Mặc kệ một đêm phong lưu ma xui quỷ khiến nhiều năm trước, vẫn là nhiều năm sau lại an bài một lần nữa dây dưa, đều là người ở phía sau thao túng, vẫn cho mình là người thông minh a, vẫn cứ là quân cờ trong tay người khác, bởi vì dưới sự thao túng của người nọ, mà vận mệnh của bọn họ đã xảy ra, xoay quanh một vở kịch.

Cô nghĩ, suy nghĩ do dự. Không biết đi bao lâu rồi, không khí xung quanh ồn ào náo nhiệt, người đến người đi, dòng xe cộ không ngừng.

Dòng người bận rộn, đều có mục đích của chính mình, mà cô thì sao, cô có thể đứng điểm cuối__ đã từng nghĩ Đông Đình Phong là điểm dừng chân cuối cùng của cô, làm cô động lòng, khiến cô cảm thấy an toàn, mà nay đâu, lại làm cho cô hoảng sợ, không biết có nên dựa vào hay không...người đàn ông đã từng hủy diệt mối tình đầu của cô, cha của con cô, cô không biết nên dùng loại tâm tình như thế nào để đối mặt...

Đợi đến khi cô trong mờ mịt không rõ ràng lấy lại tinh thần, thì đã sau trưa, mưa cũng ngừng, mà cô đã ở Quỳnh Thành, đang đứng trước quầy lễ tân khách sạn.

“Xin hỏi, tiểu thư, cô có gì cần tôi giúp không?”

Nhân viên làm việc đang muốn lặp lại một lần nữa

“1688 phòng tổng thống, có thể đặt được không?”

“Xin chờ một chút tôi kiểm tra giúp cô”

Nhân viên kiểm tra một lát “Thật ngại quá, phòng này đã được hàng năm, không thể đặt được nữa”

“À”

Cô gật đầu, hồn bay phách lạc rời đi. Đi chưa được bao xa cô nhân viên lại gọi lại

“Chào cô, cô có thể đặt phòng khác”

“Không cần, chúng tôi đặt phòng này”

Đột nhiên, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên “Xin chào. Tôi là Đông Đình Phong, là người khách đặt phòng 1688, hiện giờ tôi muốn dùng phòng này, phiền cô làm thủ tục nhận phòng...”

“Dạ được, anh ở một người?”

“Hai người”

Ninh Mẫn nghiêng đầu nhìn Đông Đình Phong đang đứng ở quầy lễ tân, nói chuyện cùng cô nhân viên, ánh mắt lại nhìn chăm chăm cô.

“A Ninh, phòng kia anh đã đặt, chúng ta lên ngồi một chút...nếu em đồng ý chúng ta có thể nói chuyện, nếu em không muốn, em có thể coi anh không tồn tại...”

Phòng tổng thống

Trang hoàng hoa lệ một lần nữa phản chiếu trong tầm mắt cô. Rất ấm áp, trong không khí tản ra mùi hương bạc hà thơm mát, đèn chùm rất đẹp, chỉ

mỗi một chiếc đèn, đem cả phòng trang trí chuẩn mực vô cùng cách điệu. Gian phòng này cũng không bởi vì nhiều năm không ai ở mà có hơi ẩm ướt, mốc meo, trái ngược lại, rất thơm, rất ấm, rất sáng.

“Ngồi một chút, anh đi lấy cho em cốc nước ấm”

Vừa vào cửa Đông Đình Phong đã cởi áo khoác, vắt trên sofa, đi vào trong bếp lấy cốc nước ấm

“Uống hớp nước đi, tay em rất lạnh”

Ninh Mẫn ánh mắt phức tạp, liếc nhìn anh vài lần, nhận lấy, cảm nhận ấm áp truyền từ ngón tay đến.

Từ dưới lầu đi lên trên phòng suốt đoạn đường bọn họ không nói chuyện, anh đi trước cô theo sau. Có một loại cảm xúc tế nhị, mơ hồ tràn ngập trong không gian của bọn họ.

Cô thối thối uống vài hớp, toàn thân bị gió kia thổi lạnh, như tìm lại hơi ấm.

Ngẩn đầu anh đã không thấy

Cô cầm cái cốc, nhìn bốn phía xung quanh, nơi từng khiến cô vô cùng hoảng sợ. Hiện tại lại có vẻ ấm áp, lại có tiếng âm nhạc vang lên. Lại thêm vài phần trong không khí quý tộc có sự giàu có của England.....

Cô căn cứ môi, đứng ở trước phòng ngủ, đưa tay, có thể đẩy cánh cửa kia, ác mộng đã từng trải qua kia, là trở ngại tâm lý không cách nào vượt qua được. một khi bị đánh thức liền như ác quỷ quẩn quanh mình, ảnh hưởng đến cảm xúc hiện giờ của cô.

Đông Đình Phong lên tiếng ở đằng sau cô. Cô thu tay lại, xoay người lại, đối diện là gương mặt hé mỉm cười, áo sơ mi trắng như tuyết vô cùng

anh tuần, ba mươi một tuổi đúng là tuổi tác phân phát khí thế. Lại có sự nghiệp thành công, ở trên người anh cô có thể nhìn thấy có chí tiến thủ mạnh mẽ , mê người.

“Anh đã mở nước cho em, đi tắm một cái đi. Đã đói bụng rồi chứ...có muốn uống canh xương ngô hạt dẻ không, canh ở đây , rất đặc biệt, thích hợp cho phụ nữ có thai uống”

Qua lời nhắc nhở của anh như thế, cô mới nhớ tới, hôm nay, tâm tình tồi tệ của cô vẫn tâm trạng nặng nề, mà quên không ăn uống

“Tùy anh”

“Vậy anh bảo bọn họ mang đến, em đi tắm rửa, làm ấm thân mình đi”

Anh dắt tay cô đi vào phòng tắm, không biết từ khi nào ngay cả quần áo của cô cũng đã chuẩn bị tốt, rút cuộc vừa rồi cô đã xuất thân bao lâu.

Đông Đình Phong đi ra đóng cửa lại.

Ninh Mẫn nhìn quanh một vòng, cởi thắt lưng ra, đem thân lạnh như băng hòa nhập vào làn nước nóng với những cánh hoa màu xanh biếc, hương thơm quen thuộc từng đợt kéo đến, gột bỏ được phần khấn trương nào đó trong tinh thần cô, thân mình ấm lên, tâm cũng bình tĩnh lại. Từng mạch máu nhỏ như dần nở ra, căng cứng, từng chút thả ra dòng đuối.

Không biết ngâm bao lâu, cô lau khô thân mình, cuốn khăn tắm, đứng ở trước gương, lôi khăn tắm ra, cô nhìn chính bản thân mình trong gương, hiện ra mờ lung sáng bóng. Ngực cao thẳng, vòng eo tinh tế, bụng vẫn như trước vẫn bằng phẳng, nhìn không ra là mang thai.

Cô mặc áo len, quần anh đã chuẩn bị sẵn. Màu đỏ sẫm, còn phối với dây chuyền tinh xảo, là sản phẩm nổi tiếng, rất đắt tiền.

Vừa tắm xong, da thịt hồng hào, quần đỏ khiến màu da cô xinh đẹp khác thường.

Sấy tóc xong, cô lẳng lẳng nhìn hai gò má hồng của người con gái trong gương, cảm thấy xa lạ, hai tay không ngừng ở trên bụng vỗ về. Bảy năm trước, cũng chính cái phòng này đã cho cô những kí ức đáng sợ khó quên, đã từng, cô hận người đàn ông kia tận xương tủy. Bảy năm sau, cũng cái phòng này cô lại ở trong này im lặng tắm rửa, trong bụng bảo bối đang nảy mầm, cũng như trước là của người đàn ông đó.

“Ầm ầm ầm” cánh cửa vang lên tiếng gõ

“A Ninh, em tắm xong chưa, em tắm rất lâu rồi đó, anh có thể đi vào được không?”

Loại ngữ khí này, mang theo chút cẩn thận nào đó. Đúng vậy người đàn ông này đang lấy lòng cô. Anh sợ cô lấy chuyện bảy năm trước ra, tính toán với anh.

Aizzz, cô than nhẹ. Bây giờ cô nên làm gì với anh đây.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 294

Ninh Mẫn đi ra mở cửa nhìn về mặt Đông Đình Phong có chút khẩn trương, nhìn thấy cô mới thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười ấm áp. Giống như ánh ngày đông kia, ánh nắng không gió, làm cho người ta ấm áp, lại là ánh hào quang sáng chói thu hút sức chú ý của mọi người:

“Anh vừa xem qua trên trang web, phụ nữ có thai chỉ có thể tắm ngoài không nên tắm bồn...em đã tắm một lúc lâu như vậy, thật xin lỗi, lần đầu tiên chăm sóc phụ nữ có thai, đối với những việc kiêng kị trong thời gian mang thai, anh không có hiểu hết....xem ra về sau anh phải tìm hiểu kỹ, đỡ phải luống cuống tay chân,..”

“Không sao, thỉnh thoảng ngâm một chút không sao, cũng giống như một lần hít thuốc phiện, cũng sẽ không giống như nghiện, chuyện thi thoảng như vậy không tổn hại cơ thể, điều này em có kinh nghiệm.”

Cô nhẹ nhàng nói trong lòng có chút cảm động. Đông Đình Phong cười thật tươi.

“Vậy thì tốt, vừa rồi dạo anh toàn thân đổ mồ hôi”

Cô liếc mắt nhìn anh.

“Thế nào? Còn không tin? Anh thực sự bị dạo đấy”

Anh bước lại gần, đưa tay ra là có thể kéo cô vào lòng, nhưng anh không làm, bóng dáng cao lớn của anh đè lên cô.

“Em đang làm tóc...”

Đông Đình Phong liếc một cái: “Làm rồi, đồ ăn đã đưa lên, có thể ăn cơm rồi”

Cô gật đầu, nhìn lướt qua anh, lê chiếc dép xinh đẹp hướng bàn ăn, ánh mắt anh nhìn cô xoay người, đi theo, không thích ứng được với sự lạnh nhạt của cô, nhưng bây giờ anh chỉ có thể kiềm chế ở trong lòng.

Trên bàn ăn bày mười món, rất phong phú, hương vị đầy đủ. Hai người ngồi xuống anh xới cơm, múc canh.

“Thử canh xem, có được không”

Anh rất ân cần, cô yên lặng uống, thực sự mùi vị không tệ, gợi cảm giác thèm ăn của cô.

“Uống ngon không?” anh rất coi trọng phản ứng của cô, cô gật đầu

“Vây uống nhiều một chút”

Anh cũng uống vài ngụm, lại gấp thức ăn cho cô.

“Một ngày không gặp em ăn cái gì rồi...”

Cô rút cuộc ngẩng đầu, rồi lại cúi đầu hỏi một câu.

“Làm sao anh biết một ngày em chưa ăn gì?”

Đông Đình Phong giật giật khóe miệng, khẽ cười.

“Xe gặp chuyện không may, công ty bảo hiểm gọi cho anh”

Cô gật đầu, xe là của anh, đương nhiên công ty bảo hiểm sẽ tìm anh.

“Anh nhận được điện thoại, nói xe ở trên đường Tây Hoa va chạm với người ta. Làm anh sợ nhảy dựng lên, cuối cùng người ta lại nói với anh em không sao, anh vẫn lo lắng muốn chết, đến khi anh vất vả vượt qua mấy cái đèn đỏ em đã đi rồi, sau đó anh đuổi theo theo hướng em đi, đuổi tới rồi, vẫn đi theo em, chỉ là em không có chú ý đến anh...nhìn em mua vé máy bay, anh cũng mua vé đi theo,nhìn trạng thái tinh thần em kém như vậy, anh không giám cùng em nói chuyện, sợ em nhìn thấy anh lại bỏ chạy, chỉ có thể đứng từ xa nhìn em,.. tóm lại đều bị em bỏ qua, hôm nay trời lạnh, em lại đi trong mưa phùn gió lạnh một lúc lâu như vậy, đừng để bị cảm mới được, bây giờ phải làm nóng người..”

Anh ủ hai tay ở trên mặt bàn, liếc nhìn thâm sâu, năm sáu giờ đồng hồ kia, anh chỉ cách cô có trăm mét, ăn mặc phong phanh, anh lạnh muốn chết, trong lòng còn thương cô, mũi bị gió thổi đỏ ửng.

“Ừ”

Cô cúi thấp đầu, tâm tình không tốt, gầy gầy hạt cơm, ăn từng miếng nhỏ, vẫn rất thơm ngon. Anh thấy cô không có phản ứng gì, cũng chỉ ngồi ăn, một bên gấp thức ăn cho cô, nhìn cô từng chút đưa vào trong miệng ăn, nụ cười trên mặt anh lại càng sáng lạn.

Một chút ấm áp lơ mờ đang tràn ngập trong tim hai người. Cô rút cuộc không có cách nào nào xích anh, nhưng cái tư vị này thật kỳ quái.

“Muốn nói chuyện với anh không? Có điều gì buồn phiền để trong lòng không tốt lắm, ..A Ninh bây giờ anh là chồng của em, không phải là kẻ thù..”

Sau khi ăn xong cô ngồi trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cảnh phồn hoa dưới chân, anh đứng bên cạnh cô nhẹ nhàng nói, ánh mắt lặng lẽ như ánh trăng, dịu dàng chăm sóc cô.

Nơi này là tầng cao nhất của khách sạn. ở đây phòng đẹp nhất cũng phục vụ chất lượng. Nếu như không có Hoắc Khải Hàng mời bác sĩ Trịnh đến tiến hành xóa sạch, khi đó, cô nhất định có thể dễ dàng điều tra là ai, nếu khi đó điều tra ra, cô sẽ như thế nào?

Làm như cái gì cũng chưa xảy ra sao? Hay là trả thù anh?

Lúc ấy, cô thật sự cũng không chán ghét anh. Nếu không phải xảy ra chuyện một đêm ngoài ý muốn đó, thậm chí cô thông qua nhiệm vụ ngày đó, mà biết được Đông Đình Phong, cũng là một thu hoạch thú vị.

Kết quả.

Aizzz

Cô hít một hơi, nhắm mắt lại, vẽ vòng tròn trên cửa kính, bên ngoài cửa kính là ban công, bên trên có bày mấy bồn hoa oải màu xanh biếc, khiến cho người ta thấy một mùa xuân đã tới, cảm giác dào dạt sức sống.

“Em nhất thời có chút khó tiếp nhận..”

Trong lòng của cô giống như có năm tư vị đảo lộn, tư vị nào cũng có.

Có oán, có hận, có khổ, có chát, có bất đắc dĩ, có mộng lung, có hoang mang, cũng có chút chút vui mừng khó hiểu.

Bảy năm trước anh bị người ta tính kế, cô cũng bị tính kế, ngớ ngẩn lại có chuyện vợ chồng, còn có thai, bảy năm sau, cô lại một lần nữa bị tính kế, lại bước vào cuộc sống của anh, lại một lần nữa cùng nhau dây dưa không dứt bỏ được, thành vợ chồng, người đứng phía sau, đang lừa gạt bọn họ, muốn mượn tay cô, làm nổi lên sóng gió, kết quả bọn họ không thể làm cho người đó thực hiện được.

Cô yêu Đông Đình Phong, Hoắc Khải Hàng lựa chọn buông tay, hai nhà Đông Hoắc một đời tuổi trẻ, cũng không vì thế mà như nước với lửa, điều này là chuyện mà người đó không thể tính trước được.

“Nếu oán anh giận anh, có thể đánh anh, đừng buồn bực mà không nói, em như vậy khiến anh lo lắng, không biết làm sao”

Anh nhẹ nhàng nói, tay do dự một chút, vẫn đưa tay qua, ôm lấy eo cô, nâng niu cẩn thận, sợ cô phản kháng. Trên thực tế cô vẫn có chút kháng cự, muốn đẩy anh ra. Anh lập tức thu tay về, khẽ nói một tiếng

“A Ninh, anh là chồng em, hãy nhìn anh!”

Cô nhìn anh, nhìn thấy một tấm thâm tình. Bắt lấy tay anh, đang chậm chậm hạ xuống kia

“Thật xin lỗi”

Anh nhân cơ hội này gắt gao ôm cô vào trong ngực, hai tay cô đặt trên ngực anh.

“Anh, thật xin lỗi em vì những sai lầm mà anh đã phạm phải. Anh bị hạ độc, phạm phải sai lầm này. Buổi tối hôm đó, tiệc sinh nhật, rượu mời rất nhiều, anh cũng uống rất nhiều, mà nước trong rượu có vấn đề, ...nếu không thì anh sẽ không kích động như thế. ”

Anh liếm liếm môi, ánh mắt dao động, khúc mắc này, hai người bọn họ đều phải vượt qua mà tiếp nhận.

“Cho tới bây giờ, anh vẫn nghĩ không thông, anh sao có thể làm chuyện như vậy? Rõ ràng không có ấn tượng gì với em, nhưng khi nhìn thấy em lại suy nghĩ miên man, ...một chút khống chế cũng không giữ được, thì...”

Anh không nói nữa , dừng một chút mới nói

“Trước kia, anh vẫn không thích nhớ lại chuyện này, cảm thấy bản thân rất khổ nạn. Nhất là sau khi gặp em, anh càng cảm thấy chuyện này đối với anh mà nói, trải qua thật khinh khủng. Nếu thời gian có thể quay trở lại anh hi vọng chuyện này chưa từng xảy ra, anh hi vọng có thể gặp em trước mà không có chuyện cũ. Nhưng hiện tại anh không nghĩ như vậy....”

Lời này làm Ninh Mẫn ngẩn ra, hỏi lại “Có ý gì?”

Ngón tay anh xoa xoa gương mặt trắng mịn của cô

“Nếu thời gian có thể quay trở lại, anh hi vọng, anh có thể ở trước khi em rời đi, từ trong phòng tắm đi ra, nắm em lại, hiểu tất cả về em, cho dù có bị em đánh một chút, ít nhất anh có thể biết được đêm này là ai cho anh một lễ vật như vậy, ít nhất anh có cơ hội đưa ra phán đoán chính xác, anh sẽ chịu trách nhiệm, anh sẽ cưới em, như vậy, chúng ta có thể không bỏ phí quãng thời gian sáu năm kia, đương nhiên tình hình sẽ tiếp tục phát triển như vậy, hai nhà Hoắc Đông mới có thể đổi mặt mâu thuẫn, bùng nổ vấn đề lớn như vậy...nhưng, còn hơn là chẳng hay biết gì, kiềm nén suốt bảy năm, chẳng thà ngay lúc đầu bùng nổ mâu thuẫn, không ai thích những ngày trôi qua mơ hồ như vậy...”

Ninh Mẫn nghĩ nghĩ, nếu ngày đó cô tỉnh lại nhìn thấy Đông Đình Phong ở bên cạnh, cô sẽ như thế nào?

Khả năng cô sẽ hận chết anh, làm sao còn có thể gả cho anh, người đàn ông cướp sự trong sạch của cô. Mà dựa vào lòng kiêu ngạo của anh, chỉ sợ sẽ không vì chịu trách nhiệm mà đến tranh giành cô với Hoắc Khải Hàng, bây giờ sở dĩ có thể nói như vậy, bởi vì trong lòng anh yêu cô, trong lòng tiếc nuối thời gian sáu năm trôi qua.

Có nhân mới có quả như vậy, đây gọi là nhân quả luân hồi, hiệu ứng hồ điệp.

“Ngày đó anh vẫn nghĩ em là Hàn Tịnh.”

Anh tiếp tục nói, ánh mắt nhìn xuống, nhớ lại Trương Hà.

“Anh và Hàn Tịnh có quen biết, đối với cô ấy cũng không quá hiểu, nhưng ấn tượng bên ngoài vẫn có, khi đó cô luôn biến bản thân mình trở nên quê mùa, bữa tiệc sinh nhật ngày hôm đó, ông bà nội đem cô ấy trang điểm rất xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là xinh đẹp, bản tính nhút nhát trời sinh, ánh mắt nhu nhược, là ấn tượng duy nhất của anh với cô ấy. Nhưng tối hôm đó anh cho rằng người anh gặp là Hàn Tịnh, kết quả không phải đúng như vậy. Cả tối đó, ngoài gặp Hàn Tịnh ở phòng nghỉ, còn những lúc khác người anh gặp là em, cùng mặc chiếc váy da màu hồng, cùng đeo dây chuyền giống nhau, liếc mắt nhìn anh thật sự không có cách nào phân biệt được, lúc ấy anh cũng không biết trên thế giới này lại có một người giống hệt Hàn Tịnh.”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 295

“Anh thành thật kết giao với em, em để lại cho anh ấn tượng sâu sắc, trong quá trình tiếp xúc với em, anh đã bị em hấp dẫn, em nói chuyện khá mạnh dạn, dù rằng em đã che giấu bản tính của em, nhưng anh vẫn cảm nhận được... em đứng trước mặt anh, không có tự ti, trong mắt đầy tự tin, lúc ấy anh nhìn thấy em đã cảm nhận hôm nay Hàn Tịnh có gì đó không giống, mặc dù có che giấu nhưng ánh mắt lấp lánh hơn trước”

“Em khiêu vũ rất thành thạo, lúc mới bắt đầu em có kháng cự, cho nên bước chân có chút không theo kịp anh, nhưng sau đó anh và em phối hợp vô cùng hoàn hảo. Tốt đến khiến anh kinh ngạc, năm đó anh đã có bạn nhảy..cũng không tính là ít, nếu không có một người như em vậy, khiến anh nguyện ý muốn nhảy cùng, có chút không muốn buông em ra.”

“Ngày đó, sau khi em rời đi, anh ngồi trên bậc thang, nhìn hoa đăng trên mặt hồ, anh nghĩ, Hàn Tịnh như vậy với Hàn Tịnh trước khi thật sự không giống. Anh rất buồn bực nha, rút cuộc người nào mới là em? Cái né tem thẹn thùng với cái vẻ tự tin của em đó mới chính là em. Anh thậm chí còn đang nghĩ, ông nội muốn anh cưới em, đề nghị này rút cuộc có khả năng không?”

“Tối đó anh uống say không còn biết gì___lục thúc Thất thúc còn có anh, ở trong đó uống không ít, anh uống rất nhanh thần chí không rõ ràng, cho đến khi anh nhìn thấy em nằm trên giường của anh, anh đã cho rằng là mơ...”

Anh từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, ánh mắt vẫn luôn nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ ửng của vợ, nhẹ nhàng nói:

“Anh hôn em, trải qua không tệ, lúc đó, anh cảm giác chắc chắn là em vừa cùng anh khiêu vũ trong không khí tuyệt đẹp, khiến anh có chút mê hoặc, có suy nghĩ vớ vẩn, cho nên, đã giở thói hư tập xấu của đàn ông ra....có một loại xúc động như vậy”

“Đừng nói nữa” Ninh Mẫn đỏ mặt, đẩy anh ra. Nhưng anh lại từ phía sau ôm lấy cô, nhỏ nhẹ nói “Không được trốn tránh”

Anh xoay người cô lại, bốn mắt nhìn nhau, anh kiên trì nói.

“A Ninh chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, anh biết bây giờ bất luận anh giải thích như thế nào cũng đều vô ích, chuyện anh đã làm, anh chịu trách nhiệm, chỉ không biết em có đồng ý cho anh cơ hội sửa sai hay không?”

Cô trầm mặc, anh tiếp tục nói

“Thực xin lỗi, khi đó anh không biết là em. Thực xin lỗi anh nhất thời hồ đồ, không khống chế được, làm đảo lộn cuộc sống của em. Thực xin lỗi anh đã không chịu trách nhiệm nhiều năm như vậy. Thực xin lỗi, thời điểm em cần người bảo vệ nhất, anh lại không thể ở bên cạnh. Thực xin lỗi, anh đã không cùng em chờ đợi bảo bối của chúng ta chào đời.”

“Thực xin lỗi anh đã mất đi mỗi ngày trong sáu năm qua, không có cơ hội dạy con chúng ta học, không dạy con những bước đi đầu đời. Thực xin lỗi, anh đã không hoàn thành tốt trách nhiệm của người cha, khi con trai ở bên cạnh, hoàn toàn không biết là tiểu thiên sứ mà em ban tặng, lạnh nhạt với nó nhiều năm như vậy.

“Thực xin lỗi, bước vào cuộc sống của em, lại không nhận ra em ngay ánh mắt đầu tiên. A Ninh anh xin lỗi rất nhiều, em có thể cho anh cơ hội,

tha lỗi cho anh được không? Từ nay về sau cho anh cùng em, yêu em, thương em, bảo vệ em, chăm sóc em. Từ nay về sau anh sẽ làm một người cha tốt, từ nay về sau, một nhà chúng ta, anh, em, Văn Văn, tiểu Kỳ, còn bảo bảo đang ở trong bụng em, sẽ không chia lìa.”

“Từ nay về sau, có em mới là gia đình của anh, anh sẽ dùng nửa đời sau của mình để chứng minh cho em thấy. Chúng ta có số vợ chồng đã định. Dù rằng quá trình gặp nhau là bị người ta lợi dụng, nhưng ngược lại khiến chúng ta trở thành một đôi, để chúng ta được ở gần nhau...anh sẽ dùng hành động của chúng ta, để cho người muốn phá hư kia tức giận.”

Anh rất thâm tình, lời nói chân thành tha thiết mà dễ nghe. Lòng của cô run rẩy, đau đớn, liếc mắt nhìn người đàn ông trước mặt, chồng của cô, chân thật thổ lộ như thế, cô cắn cắn môi, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của anh.

“Anh bảo em nên làm gì với anh bây giờ?”

Đông Đình Phong bắt gặp ánh mắt đau khổ giãy dụa kia của cô, tay anh nhẹ nhàng để trên lưng cô

“Nghe theo chỉ thị của trái tim”

“Trong lòng rất oán hận” cô thành thật nói. Sắc mặt anh căng thẳng

“Vốn không có thích sao? Nếu em không thích, hiện tại em sẽ không thống khổ như vậy. đã sớm một cướp đá bay anh rồi.”

“Anh rất muốn em đá bay anh đi phải không?”

“Ai muốn, anh muốn hôn em, muốn em hôn anh, em khiến anh bất an....nhiều năm như vậy, em là người phụ nữ duy nhất khiến long anh bất an. A Ninh, oán hận không phải là chuyện tốt, chúng ta đổi loại tâm tình đi, thích anh, yêu anh, tất cae qua đi, chúng ta để nó tan thành mây khói...”

Ninh Mẫn im lặng nhìn, cô có thể cảm nhận được nỗi bất an của người đàn ông này.

Cô cắn môi, không nói lời nào, nghĩ đến bảy năm trước cùng những chuyện đã xảy ra, những ngày tháng kia của mình thống khổ như vậy, tất cả đều là anh làm hại, không... cũng không phải anh, anh cũng là người bị hại. Anh cũng vì thế mà lưng đeo cái hũu danh vô thực của cuộc hôn nhân bù nhìn suốt sáu năm. Anh cũng bị người kia xoay quanh giở trò. Hiện tại, cô lại áp đặt trách nhiệm lên người anh, rõ ràng là không khôn ngoan, càng không công bằng.

“Được”

Cô sau khi đấu tranh tư tưởng thật lâu, miệng nhẹ nhàng nói ra một chữ. Cái chữ này khiến đầu óc Đông Đình Phong nhất thời trống rỗng. chờ đến khi nhận thức được cái chữ kia có ý nghĩa gì, ánh mắt của anh sáng ngời, giống như mặt trời mọc sáng sớm, lấp lánh chói mắt.

“A Ninh..”

Anh thở một hơi, léo sáng nụ cười, cánh tay vừa thu lại, kéo cô vào trong lồng ngực, trước tiên ở trán một nụ hôn hung hang rơi xuống, sau đó là má trái và má phải, cái mũi, cuối cùng lại cắn vào môi cô, đến đây một cách thứ của nụ hôn dài, hôn đến khi cô không thở nổi mới thôi.

Sau đó anh ôm lấy cô, vui mừng xoay tròn một vòng, xưa nay trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, là một đứa trẻ khi có chuyện vui trong lòng, thì mới sẽ bộc lộ hết qua nụ cười vui vẻ chân thành tha thiết. cô liền ôm cổ anh, liếc một bên môi đỏ au, nổi lên ý cười.

Bỏ dao xuống, lập địa thành phật, buông oán hận, để long thanh thản, vui vẻ hạnh phúc.

Quá khứ đã là quá khứ.

Không có quá khứ, sao có hiện tại, đau khổ đã qua đi, lại cứ vẫn vương, thì sẽ càng đau khổ.

Đời người, đều khát vọng an nhàn, một khi đã như vậy, cô nên nhìn rõ, buông đau khổ sẽ được an nhàn một cách dễ dàng.

“A Ninh”

Anh đột nhiên đứng lại, nhìn chăm chú vào vẻ mặt vui mừng.

“Ngốc, gọi cái gì hả?”

Đông Đình Phong một lúc sau, vẫn còn đang ngây ngốc. người đàn ông này không phải truyền kỳ nào đó, thần thoại nào đó, cũng chỉ là người đàn ông bình thường mà thôi.

“Ông trời nhất định cảm thấy không thể đối xử tệ với anh, cho nên, để cho anh dùng hôn nhân vây em lại”

Thích cô, yêu cô, cuối cùng phát hiện cô chính là người phụ nữ của anh, là mẹ của con anh, một phát hiện như vậy khiến anh vui sướng. cô khẽ cười, nhìn nụ hôn của anh, một lần nữa rơi xuống.

Lần hôn này, cuồng dã hơn, nhiệt liệt hơn, dễ thiêu đốt lẫn nhau.

Ninh Mẫn nghĩ, người đàn ông này, rất có ảnh hưởng tới cô, tự chủ mạnh mẽ như vậy mà chỉ một nụ hôn đã bị đánh rơi.

Đợi đến khi bọn họ kéo lại được lí trí, bọn họ đã ở trên chiếc giường bảy năm trước đã ngủ qua, cho nên phần ân ái từng chút một lại diễn ra lần nữa.

Khi hai cơ thể hòa là một, thì người đàn ông mới nhớ bọn họ không có tình cảm mãnh liệt như vậy, nhưng đã đam lao thì phải theo lao, một cái vuốt ve an ủi, cẩn thận từng li từng tí, nhưng lại đạt được kết quả mà họ mong muốn.

Sau khi việc xảy ra, cô nằm trong lòng anh có chút xấu hổ cơ hồ muốn nhắc tay xin thề: “Về sau nhất định phải khắc chế, không được làm tổn hại con”

“Mất bò mới lo làm chuồng, có lợi ích gì?”

Cô cúi đầu nói, nhắm mắt để bản thân vô lực xụ lơ trong lòng anh, đưa mắt nhìn nơi đã từng làm cô sợ hãi, mà nay, như đã được ký ức mới thay thế, có một người đàn ông như ý yêu cô.

“Nếu không mấy tháng sau chúng ta chia phòng?không không không, không ôm em anh không ngủ được...em có thể nhắc nhở anh, trước mặt em anh không thể khống chế được mình”

Anh ôm chặt cô, để cô ghé vào trên người anh. Cô để cằm trên ngực anh, dịu dàng nói

“Đừng có lo, em không cảm thấy có gì không khỏe, tất cả đều rất tốt. thời gian mang thai, cuộc sống chỉ cần thích hợp, nắm chắc độ mạnh yếu, không thể quá kích thích,...anh đã làm rất tốt”

Đông Đình Phong liếc liếc, ngẩng đầu lên, hôn cô một cái

“Em là tiểu yêu tinh ông trời phái xuống để khắc anh”

Ninh Mẫn cười nhắm mắt lại, dán lên lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập thình thịch, nhẹ nhàng đáp

“Gặp gỡ anh, cũng là bất hạnh của em, cũng là may mắn của em. Căn Chi em không hối hận đã sinh Văn Văn và tiểu Kỳ..”

Trên người, cánh tay nắm chặt, anh cảm thấy bế tắc cuối cùng cũng giải quyết được.

Mưa qua đi trời lại sáng.

Trời sẽ trong xanh, mà trái tim bọn họ sẽ dựa vào nhau càng gần.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 296

“A.....”

“...”

“Uh`m... Chuyện này, tôi thật tình cảm ơn anh!”

“...”

“Tôi sẽ!”

“...”

“Cố Đan thế nào rồi?”

“...”

“A...! Tốt. Tạm biệt!”

Đơn giản vài câu và treo máy.

Ninh Mẫn Mẫn nhàn nhạt nhìn phía trước, cũng không hỏi xem có chuyện gì?

Anh ngoái đầu lại cười, lộ ra mấy tia hớn hở: “Hoắc Khải Hàng nói, anh ấy đã đem hộ khẩu của Văn Văn chuyển sang tên anh rồi.”

Nói xong ngừng một trận, hắn đưa tay xoa xoa khuôn mặt của vợ:

“Vợ ah, Hay là hôm nay, em cũng đem hộ khẩu nhập vào Đông gia đi?”

Anh muốn đem tên của cô sớm nhập vào nhà mình.

“Không vội! Em còn phải để ý anh... Không thì bị anh bán đi lúc nào cũng không biết...”

Người này hiện tại được coi là vợ mình, miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru rồi.

Ninh Mẫn Mẫn mỉm cười, giờ cô được coi là trung tâm của Hoa Kỳ.

Dừng lại, cô thay đổi đề tài:

“Đúng rồi, anh ấy không có nói tới chuyện của Cố Đan và Cố Hiếu hiện tại ra sao ah?”

Từ hôm qua cho tới hôm nay, cô chỉ lo chính mình, hoàn toàn không có để ý đến Cố Hiếu, hiện tại nhắc tới, cô không khỏi lo lắng hỏi.

“Hoặc Khải Hàng nói, Cố Hiếu đem Cố Đan về Cố Gia rồi! Anh ấy hiện muốn đi Cố Gia.”

Vừa lúc đó đến đèn đỏ, anh dừng xe.

Ninh Mẫn Mẫn ngẩn ra, suy nghĩ đến số phận những người kia, cô vì chuyện này mà đau lòng.

Một người là bạn tốt, một người là bạn trai cũ. Nói thật, cô vẫn thực sự hy vọng bọn họ sớm có một kết quả tốt đẹp. Mà lúc này, Cố Hiếu đang là vợ của Na Dĩnh

“A..., Anh ấy có nói giải quyết việc của Cố Hiếu, còn cả Cố Đan như thế nào không?”

Đông Đình Phong quay đầu, không đáp, chỉ nói:

“Anh hỏi qua Na Dĩnh, anh ta không muốn ly hôn!”

Ninh Mẫn Mẫn lại ngần ngừ: “Vì cái gì mà không chịu ly hôn? Vì cái gì?”

“Vì cái gì mà anh ta cần phải ly hôn?”

Đông Đình Phong cố gắng suy nghĩ hợp tình hợp lý hỏi lại một câu:

“Anh ta nói, anh ta yêu Cố Hiếu! Hiện tại cô ấy là người phụ nữ của anh ta, là vợ của anh ta, anh ta không quan tâm về những điều trong quá khứ, vậy tại sao phải ly hôn?”

Ninh Mẫn Mẫn lại ngần ngừ người ra.

Điều này nằm ngoài dự đoán của cô.

“Nếu thực sự thích, Na Dĩnh cũng rất hợp với Cố Hiếu. Na Dĩnh là người rất chừng chặc. Đáng uỷ thác cả đời.”

Đông Đình Phong còn nói.

Nhưng vấn đề là Cố Hiếu thích Hoắc Khải Hàng.

Cô chau mày một lúc.

“Ai, lại nghĩ lung tung rồi... Về sau, em chỉ cần nghĩ đến anh, nghĩ đến con trai của em, nhớ con gái của em, quan tâm đến viên trân châu trong bụng em là được, cha con anh - bốn người còn chưa đủ để em quan tâm sao? Những chuyện của người khác, đừng lo lắng làm gì? Ngoan ngoãn làm một bà mẹ tương lai hạnh phúc. Nếu em tiếp tục suy nghĩ về những chuyện linh tinh khác, trong lòng lại hỗn loạn nên. Mọi người không thể can thiệp vào số phận của người khác. Vận mệnh của họ, chúng ta không thể chi phối

được, cũng không thể cưỡng ép. Thuận theo tự nhiên đi! Cùng chờ những bụi trần rơi xuống. Cuối cùng sẽ có kết quả, mỗi người chúng ta nên tự mình nắm giữ sinh mệnh. Cuộc sống của mỗi người là do mình tự nhận thức, bản thân mình tự giác ngộ.”

Anh vuốt tóc cô nói một phen chứa nhiều hàm ý trong đó.

Ninh Mẫn Mẫn đẩy tay quấy rối của anh ra, trừng mắt một cái, không nói gì, suy nghĩ lại lời nói vừa nãy của anh, sau cùng không khỏi thở dài:

“Vì cái gì mà em vẫn có một cảm giác không ổn...”

“Đó là vì hiện tại em suy nghĩ lung tung. Uh`m, đúng rồi, phải nói em là người đàn bà ngốc nghếch... Vợ ah, lời này cực kỳ kinh điển, hiện tại chỉ số thông minh của em không đủ để dùng...”

Anh cười châm biếm, đùa cợt.

Đây là người đàn ông lạnh lùng sao?

“Hừ, anh mới người đàn bà ngốc nghếch...”

Ninh Mẫn Mẫn phản đòn lại một câu.

Cười như thế, bên trong rất ngớ ngẩn...

Đông Đình Phong nhướn lông mày:

“Mặt người đàn bà ngốc nghếch sao tự nhiên lại nhiên trắng bệch như vậy.

Đông Đình Phong liên tục chú ý đến cô, thấy vẻ mặt cô thay đổi, lập tức lái xe tiến sát vào lề đường và dừng lại, sau đó hỏi:

“Làm sao vậy?”

Ninh Mẫn Mẫn ngẩng đầu:

P/s: ai muốn đọc trước Full với giá siêu rẻ mới ủng hộ dịch giả thì liên hệ qua gmail : tttukidmh@gmail.com

“Mẹ nói, phủ Thủ tướng vừa mới đem Văn Văn cùng Đông Kỳ đi... A Lực đang đuổi theo...”

Ngay lúc này, điện thoại reo lên lần thứ hai, Đông Đình Phong vừa thấy dãy số, vội vàng bấm nghe, đó là A Lực.

“Đông tiên sinh, Hoắc lão phu nhân đem hai đứa bé vào phủ Thủ tướng, tôi vừa tới đây. Hoắc lão phu nhân nói muốn gặp mặt ngài...”

Đông Đình Phong nhất thời chau mày.

Nguyễn Nhất Hà có ý gì đây?

Uy hiếp sao?

“Đi phủ Thủ tướng!”

Anh quay đầu xe.

Khi tới cửa phủ Thủ tướng, sau khi bảo vệ xin ý kiến xong, anh được họ cho đi vào.

Chờ bọn họ dừng xe lại, có một nhân viên công tác đón chào, mỉm cười nói:

“Lão phu nhân phân phó, để cho hai vị đi vào! Mời!”

“Làm phiền!”

Đông Đình Phong gật đầu.

Hai vợ chồng theo sát nhân viên công tác hướng thủ phủ đi sâu vào.

Ở trong mắt Đông Đình Phong, Nguyễn Nhất Hà là một nhân vật lợi hại, người này ngoài mặt xem như không làm gì nhưng luôn đứng chỉ đạo ở phía sau. Vẫn là như vậy, nắm giữ rất nhiều bí mật của chính quyền Đông Ngải Quốc. Trong vài thập kỷ đầu tiên của lịch sử Đông Ngải Quốc, bà ta có khả năng làm mưa làm gió.

Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn Mẫn được mời đến khu vườn nằm trong khoảng sân rất yên tĩnh.

Ninh Mẫn Mẫn liền phát hiện bản thân mình đã từng đi đến chỗ này, nhúu lông mày, nhìn Đông Đình Phong nói:

“Chúng ta giống như đang ở nhà thờ của Hoắc gia.”

Nhà thờ Hoắc gia, nằm ở phía Bắc của phủ Thủ tướng, cổ kính, tao nhã, cực kỳ yên tĩnh, nơi đó thờ cúng tổ tiên của Hoắc gia đã kéo dài hàng nghìn năm qua. Nếu trong dòng họ Hoắc gia có người qua đời. Đều đem linh vị đến nơi đây. Hàng năm vào ngày tổ chức cúng tế, tất cả mọi người của Hoắc gia đều có mặt để làm lễ cúng bái.

Nhà thờ Hoắc gia có diện tích rất lớn, kiến trúc trải qua mấy đời đã được tu bổ, có vẻ cực kỳ cổ kính, lắng đọng lại một bầu không khí lịch sử phong phú.

Đông Ngải Quốc - Quỳnh Thành có ba công trình kiến trúc đặc sắc: Cung Cổ Hành, Cung Đạt Lâm, phủ Thủ tướng.

Cung Cổ Hành là sản phẩm của nền văn minh mấy ngàn năm ở Đông Ngải Quốc, là nguồn gốc của những người cai trị cổ xưa. Hiện giờ, nó đã là một di tích lịch sử, mở cửa cho người dân vào thăm quan khắp nơi, kể cả tòa Hoàng Thành.

Cung Đạt Lâm vốn là một phần của cung Cổ Hành, sau khi hệ thống đế quốc bị bãi bỏ, nơi này một lần nữa được tu sửa, trở thành trung tâm chính trị cao cấp nhất của Đông Ngải. Người bình thường, không thể tiến vào. Chỉ có nhân viên chính phủ, mới có thể vào được.

Phủ Thủ tướng cũng là một phần cung Cổ Hành, sau khi bộ máy của Thủ tướng thành lập, nơi này được tách ra, trở thành nơi ở của người lãnh đạo cao nhất của Đông Ngải. Toàn bộ nhà thờ Hoắc gia, ban đầu là riêng biệt. Sau khi lần thứ hai Hoắc gia nên nắm chính quyền, nhà thờ và phủ Thủ tướng sát nhập là một.

Ba công trình kiến trúc lớn này, hình thành một vòng tròn, chúng nằm mỗi nơi một góc, bắt đầu từ ngã ba đường sau đó đem chia ra làm ba, từ trên cao nhìn xuống trông cực kỳ mỹ lệ. Đó là bộ mặt của Đông Ngải Quốc.

Nhân viên công tác chỉ vào cửa giữa vườn, nói:

“Lão phu nhân ở bên trong, mời hai vị tự mình đi vào!”

Đông Đình Phong cảm ơn, nắm tay Ninh Mẫn Mẫn đi vào, cây thông trong sân xanh um, rất yên tĩnh, không khí tươi mát, ở góc có một hàng chuối tây, đang đong đưa trong gió, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Một con đường đá sỏi nối thẳng đến nhà thờ, tồn tại từ bao nhiêu năm nay, nhiều thế hệ Hoắc gia đều có bài vị tại đây. Vào tới đây có một cảm xúc lịch sử sâu đậm.

Dòng chữ “Chính Khí Trường Tôn” được đặt ở trước cửa chính, có một người phụ nữ tóc trắng đang đứng đó, người này là Hoắc lão phu nhân, bên cạnh là trợ lý Trương Yển - đã đi theo mấy chục năm.

Trương Yển nhìn thấy bọn họ đến, chào đón:

“Đông đại thiếu, Đông phu nhân, các người đến đây, lão phu nhân cũng đã đến đây, các người đi vào thôi!”

Bà ta nhường đường.

Cánh cửa khép hờ, chưa bước vào cửa, có một bóng mờ nhạt bên trong nhà thờ - đó là Hoắc Trường An vừa cười mĩa mai, vừa nói:

“Mẹ, người quản con cả đời. Bây giờ, người đừng nghĩ kiểm soát con được nữa. Con muốn ly hôn, con nhất định sẽ ly hôn...”

“Được a, nếu con dám ly hôn, ta sẽ làm cho Chung Đề liền biến mất khỏi thế gian này.”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 297

Bởi vì câu nói này, Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn Mẫn liếc nhìn nhau một cái: Ninh Mẫn Mẫn kinh sợ, mà Đông Đình Phong sắc mặt lạnh lùng.

Lúc này, bên trong cánh cửa, lần thứ hai truyền ra tiếng của Hoắc Trường An:

“Mẹ, con không rõ, con đã đến tuổi này rồi, tóc cũng đã bạc trắng cả đầu mà mẹ vẫn còn quản con. Mẹ xem lại bản thân mình, toàn bộ tóc cũng đã trắng hết rồi, đi lại cũng đã bất tiện, mẹ vẫn như vậy ôm lấy quyền lực, để làm gì? Người chết quyền lực có đem đi được không? Con nói để mẹ biết, tất cả đều không thể đem theo xuống đất được. Mặc kệ là danh dự hay sự si nhục, đều sẽ tan thành mây khói. Cả đời này, những toan tính cũng chỉ có ở trước mặt”

“Tóm lại, ta còn sống, người đừng có mơ tưởng ly hôn... Người muốn tự làm tự chịu và còn không muốn ta quản nữa có phải hay không?... Ba mươi hai năm trước, người đánh gãy chân em trai người. Hiện tại, người còn muốn làm ta tức chết có phải hay không? Người quỳ xuống trước mặt tổ tông cho ta... Người quỳ xuống cho ta... Quỳ xuống...”

Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn Mẫn bước vào cửa chính, đi vào trong nhìn thấy toàn bộ tình hình:

Nguyễn Nhất Hà tay cầm gậy trượng đứng trước bàn thờ tổ tông, nghiêm khắc chỉ vào người đàn ông kia –bộ dáng giống như một cậu thanh

niên mới lớn.

Mà trên thực tế, Hoắc Trường An đã hơn năm mươi tuổi. Đã mấy chục năm nay không bao giờ chịu khuất phục người khác. Vậy mà hiện giờ, người đàn ông có khả năng quyết đoán này, lại không dám đối đầu với người nuôi dưỡng mình từ nhỏ. Ông trầm ngâm đứng sững đôi cùng mẹ mình.

Bên cạnh, Quý Như Tịch lẳng lặng quỳ ở trên nệm, nắm hai tay vào nhau, dường như không để ý đến chuyện hai mẹ con họ đang tranh cãi.

Hoắc Khải Hàng nghĩ đáng lẽ không nên xuất hiện tại nơi này, sắc mặt trắng bệch, yên lặng ở bên cạnh.

Nghe được có người tiến vào, Hoắc Trường An cùng Nguyễn Nhất Hà quay đầu lại nhìn, Hoắc Khải Hàng nghi ngờ nhìn họ.

“Sao các người lại đến đây?”

Hoắc Trường An một phen nhú mày.

Rõ ràng không biết chuyện Văn văn và Đông Kỳ đã bị mang vào phủ Thủ tướng.

“Ta mời đến!”

P/s: ai muốn đọc trước Full với giá siêu rẻ mới ủng hộ dịch giả thì liên hệ qua gmail : tttukidmh@gmail.com

Nguyễn Nhất Hà nhàn nhạt nói.

Đông Đình Phong nghe vậy lạnh lùng cười, không lưu tình chút nào, châm chọc nói một câu:

“Hoắc lão phu nhân, người gọi như thế là mời sao? Nói sai rồi, như thế này gọi là bắt cóc...”

“Sao lại thế này?”

Hoắc Khải Hàng bởi vì câu nói này có vẻ rất tức giận mà xông tới, mang theo nghi ngờ:

“Bà nội, người làm cái gì vậy?”

Hoắc Trường An cũng lộ ra nghi ngờ, giọng nói hơi to một chút:

“Mẹ có ý gì?”

“Làm sao vậy, làm sao vậy? Ta cho mời con cháu Hoắc gia lưu lạc ở bên ngoài về nhà nhận tổ tông, chẳng lẽ làm sai sao?”

Nguyễn Nhất Hà bình tĩnh mà mạnh mẽ hỏi lại một câu:

“Con trai của Trường Nhạc còn sống, đương nhiên sẽ phải trở về họ Hoắc. Kiến Quốc khi còn sống yêu thương nhất Trường Nhạc, trở về Hoắc thị, đó là điều Kiến Quốc hy vọng thấy nhất.”

Như vậy bà đã biết mọi chuyện.

Ninh Mẫn Mẫn không nói gì, cảm thấy có chút không ổn. Người phụ nữ này, tại sao muốn nói ra bí mật lúc này, muốn để cho Đông Đình Phong nhận tổ tông là có mục đích gì?

Đơn giản là muốn Đông Đình Phong gách vách ít trách nhiệm, vẫn ý định như cũ muốn bảo vệ vững chắc địa vị của con trai bà.

Khổ công như vậy, không khỏi làm cho mọi người trong thiên hạ cảm thấy thương xót tấm lòng của bậc làm cha, làm mẹ.

Đáng tiếc Hoắc Trường An cũng không đồng ý với bà.

Gương mặt Đông Đình Phong trở nên lạnh lùng nhưng cũng không có phủ nhận bí mật này. Một khi Nguyễn Nhất Hà đã nói ra thì rõ ràng bà đã nắm giữ đầy đủ chứng cứ. Phủ nhận, có vẻ không đúng:

“Hoắc lão phu nhân, tôi họ Đông. Đời này chỉ biết họ Đông!”

Giọng nói rất kiên định.

Nguyễn Nhất Hà im lặng một lúc, Đông Đình Phong là người như thế nào mà có thể kể tục sự nghiệp của Đông gia. Khả năng và tài năng của anh đã ảnh hưởng rất nhiều đến kinh tế Đông Ngải Quốc. Nguyễn Nhất Hà không thể không chú ý đến anh. Khi biết anh là con cháu Hoắc gia, bà thật sự kinh sợ. Bà nghĩ muốn thừa nhận, đầu tiên cũng là xuất phát từ mục đích chính trị. Anh không chịu trở về, cũng nằm trong suy nghĩ của bà.

Hôm nay, bà mời anh qua đây, điều này giống như xương cứng hầm đã chín, dùng luôn rất tốt.

“Chàng trai trẻ, đừng nói tuyệt tình như vậy!”

Bà chống gậy trượng đứng lên, tựa hai bàn tay nắm lại rất chắc, lại cẩn thận nhìn thoáng qua tiểu tử xuất sắc này, mới nói:

“Ta biết con đối với chúng ta có hiếu lắm - - về cái chết của Trường Nhạc, ta nghĩ nên nói rõ một chút rồi. Tiểu tử, con hãy bình tĩnh đối mặt với chuyện này...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Đông Đình Phong nhàn nhạt cắt ngang:

“Hoắc lão phu nhân, tôi không phải là đứa trẻ lên ba.”

Nguyễn Nhất Hà làm sao không rõ ý tứ của anh, lập tức nói:

“Đúng, con thật sự không phải là đứa trẻ lên ba. Nguyễn Nhất Hà - ta cũng không có nghĩ muốn lừa con. Chính là bởi vì con là một người có tư tưởng, năng lực đã lớn, vậy thì càng phải rõ ràng: Trên đời rất nhiều việc, mặt ngoài nhìn rõ ràng là sự thật nhưng lại không phải là chân tướng của sự thật. Cái chết của Trường Nhạc cơ bản là do người khác vu oan.”

Đông Đình Phong cười nhạt, nhíu mày: “Vu oan giá họa? Xin hỏi, người nào đã gây ra?”

“Cố Gia!”

Nguyễn Nhất Hà mạnh mẽ nói ra hai chữ.

“Uh`m, vẫn mượn cớ này, không sai!”

Đông Đình Phong mơ hồ nói tiếp một câu.

“Không tin? Đó là sự thật.

“Chú hai của con- Trường Bình là bị Cố Gia lợi dụng. Những người bắt cha con, căn bản là không phải do Trường Bình phái đi. Hắn chỉ là đột nhiên vào lúc đó xuất hiện tại địa điểm kia. Những người đó đơn giản muốn bôi nhọ, muốn để cho ba anh em nhà Hoắc gia xung đột nội bộ. Tự giết lẫn nhau. Kết quả, không những người đó thành công mà còn hãm hại tất cả Trường An, Trường Bình, Trường Nhạc.

“Chàng trai, hôm nay ta mời con qua đây, liền là nghĩ muốn nói rõ việc này...

“Tất cả chuyện này đều do Cố Gia cùng Thần gia liên kết với nhau...

“Chuyện cho đến bây giờ, không thể không nói rõ... Nếu tiếp tục hiểu lầm như vậy, gia đình Hoắc gia nhất định sẽ sụp đổ. Con xem nếu Hoắc gia

sụp đổ, sẽ hổ thẹn với danh tiếng bao nhiêu đời do tổ tiên Hoắc gia truyền lại.

“Chàng trai, thân là con cháu Hoắc gia, chẳng lẽ con muốn để cho thiên hạ cười nhạo, khinh rẻ thanh danh của tổ tiên như vậy sao?”

Lão phu nhân chỉ vào các bài vị đặt khắp nơi trong phòng, lời nói cực kỳ nghiêm túc.

Đông Đình Phong chặn lại, không muốn nghe tiếp. Người này rất cao tay, dễ dàng đem chuyện đó chối từ một cách sạch sẽ:

“Những chuyện này đã xảy ra trong quá khứ, cũng chẳng liên quan gì với tôi. Hoắc gia có hay không sụp đổ cũng chẳng quan hệ gì tới tôi.”

Thái độ của anh thật sự rất lạnh nhạt:

“Hoắc lão phu nhân, hôm nay tôi tới đây, chỉ nghĩ muốn đem hai đứa con của tôi về nhà. Mong người giao trả hai đứa nhỏ cho chúng tôi... Chuyện khác, tôi không quan tâm, cũng không nghĩ phải quan tâm làm gì. Nhân tiện nói một câu, là vì kính trọng tâm trí của người: Mặc kệ tương lai Hoắc gia như thế nào, nhà thờ Hoắc gia không thuần túy là của riêng Hoắc gia. Nó đã chứng kiến ngàn năm lịch sử của Đông Ngải. Bất luận một vị tân Thủ tướng nhậm chức đều sẽ không liều lĩnh hủy bỏ di vật lịch sử này. Nó sẽ luôn luôn được giữ gìn muôn đời”

Nếu người kia vì chuyện này mà không có lòng khoan dung, như thế, hẳn ắt bị thiên hạ khinh bỉ.

Hoắc Khải Hàng nghe Đông Đình Phong nói câu đầu tiên trong lòng hơi kinh sợ, không khỏi kêu một tiếng:

“Bà nội, người đem Văn Văn cùng Đông Kỳ tới phủ Thủ tướng sao?”

Nguyễn Nhất Hà không phủ nhận, lặng im một lúc sau, gật đầu:

“Đúng! Ta chỉ là dẫn hai đứa về nhà nhận tổ tông, vì thân phận của chúng. Chúng là con cháu Hoắc gia...”

Hoắc Khải Hàng nhú mày, nghe bà nội rất nhanh nói tiếp, rớt cuộc mình không thể chen vào nói thêm :

“Thân là người Hoắc gia, làm bất cứ cái gì cũng phải vì lợi ích của Hoắc gia mà suy nghĩ...”

“Khuyên người buông bỏ tất cả, ly hôn rồi cưới người khác, chuyện này là muốn cho Hoắc gia suy sụp đây?”

“Cơ bản Chung Đề kia không phải là một người tốt. Nhà Đông gia sao lại bảo vệ cô ta như vậy?”

Đông Đình Phong nhất thời lộ vẻ bất mãn:

“Hoắc lão phu nhân, xin hỏi trong mắt bà có ai là người chân chính, thấy vừa mắt? Chung Đề như thế nào mà không phải là một người tốt? Cũng bởi vì do bà ấy xuất thân hèn mọn, nên bà coi thường bà ấy sao?”

“Nguyễn Nhất Hà- ta chưa bao giờ là loại người thô tục: Lấy xuất thân của người khác để đo nhân phẩm cao thấp của họ .”

Nguyễn Nhất Hà lảng lạng biện bạch, rồi sau đó mạnh mẽ quay về hướng Tây:

“Chung Đề cơ bản chính là do Cố Gia sắp xếp đến phá hoại tình cảm của anh em nhà Hoắc gia, chuyện này, tất cả các người nhất định phải hiểu rõ...”

Nói đến đây, vẻ mặt bà lộ ra vài phần kích động, bỗng dừng xoay người lại, chỉ vào chỗ Hoắc Trường An đứng:

“Vì người đàn bà này, Trường An mê muội; Trường Bình mất đi lý trí; Trường Nhạc vì bảo vệ cô ta mà trở mặt với hai người anh trai, coi nhau như kẻ thù. Ba anh em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, yêu thương, đùm bọc nhau như thế. Sau cùng thì sao, một thì chết, một tàn phế, một thay đổi tính tình từ đó về sau không chịu về nhà. Người phụ nữ như vậy, làm sao có thể tiến vào cửa chính của Hoắc gia đây.

“Nhìn lại Quý Như Tịch, vì cái nhà này mà hao tâm khổ tứ. Vợ chồng 32 năm, cũng không có tình cảm. Vì cái nhà này lúc nào cũng cam chịu.

“Nhất là lại vì Hoắc gia mà nuôi dưỡng, dạy dỗ xuất sắc Khải Hàng như vậy. Mà nay, tuổi trẻ đã trôi qua, không chiếm được tình cảm của người chồng, cũng vẫn không nản một lòng một dạ thủy chung. Cũng là do lòng dạ quỷ quyệt của người đàn bà kia. Chuyện này, ta tuyệt đối không bao giờ cho phép xảy ra...”

Thật sự trong mắt Nguyễn Nhất Hà, Chung Đề là loại đàn bà không thể chấp nhận được.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 298

Việc này có chút hiểu lầm.

Ninh Mẫn Mẫn nhớ lại. Người phụ nữ này thông minh, lanh lợi, có khả năng như vậy - - chuyện này, ai đúng ai sai. Trong khoảng thời gian ngắn, cô không có cách nào để mọi việc được rõ ràng.

Cô nhìn sang Đông Đình Phong, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng, mĩa mai sau khi Nguyễn Nhất Hà nói xong, lập tức nói:

“Hoắc lão phu nhân, tôi đã biết Chung Đề ba mươi năm nay, nhiều hơn so với người biết. Bà ấy là người như thế nào, không cần người nhắc nhở. Chuyện Hoắc Trường An muốn ly hôn, có phải hay không vì bà ấy, tôi không xen vào. Vận mệnh Hoắc gia như thế nào, cũng không phải tôi - một người họ Đông - nên hỏi đến. Tôi chỉ muốn mang con của tôi trở về...”

Khi nói chuyện, anh nhìn nhìn đồng hồ: “Hiện tại là 10 rưỡi. Nếu đến mười một giờ, tôi không thấy hai đứa con của tôi. Tôi sẽ dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi của mình!”

Vẻ mặt nghiêm túc của anh nhìn Nguyễn Nhất Hà thể hiện rõ: Chuyện này không nói đùa. Anh nói được là làm được.

Nguyễn Nhất Hà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, liếc mắt một cái, liếm môi có phần hơi khô của mình, nở nụ cười:

“Con cảm thấy, ta có thể mang chuyện hai đứa bé này viết báo được chứ?”

“Các con cứ yên tâm, Văn Văn và Kỳ Kỳ là con cháu Hoắc gia, ta chắc chắn sẽ không hại bọn chúng.

“Ta cho người dẫn bọn chúng tới, chỉ là muốn giải thích với con một chút Hoắc -Đông hai nhà chúng ta trong lúc đó là có hiểu lầm.

“Trường An hiểu lầm ta, Đông gia hiểu lầm Hoắc gia, tất cả đều là hiểu lầm. Nếu để nó tùy ý phát triển như vậy, chắc chắn sẽ hủy hoại Hoắc gia và cũng hủy hoại Đông gia... Ta có chứng cứ thấy rõ, Chung Đề cơ bản không phải là người tốt... Như Tịch, đem tư liệu ra đây! Như Tịch...”

Nguyễn Nhất Hà gọi không thấy đáp lại, liền quay lại nhìn.

Quý Như Tịch vẫn lặng lẽ quỳ, giống như ngồi thiền.

Ninh Mẫn Mẫn nhìn qua, thấy gương mặt bà trắng bệch, tất cả đều là tuyệt vọng, không có bất cứ phản ứng gì, chỉ nói:

“Mẹ, những thứ này đã không có ý nghĩa gì nữa.

“Không phải là ly hôn sao?”

“Ông ấy muốn ly hôn, vậy thì ly hôn đi...”

“Con mất 32 năm chôn vùi vào cuộc hôn nhân này, mọi thứ đều tận tâm nhưng lại bị đâm vỡ nát.

“Con tưởng đó là con trai con, tận tâm tận lực nuôi dưỡng hãnh lớn lên. Kết quả, đó không phải là con trai của con.

“Con tận tâm, khổ cực, vất vả cả đời nuôi lớn nhưng lại là con người khác.

“Con cả đời này, xem như sống uổng phí, đau quá... A...”

“Ly hôn, ly hôn đi... Mấy năm nay, con sớm cũng nghĩ muốn ly rồi...”

“Hiện giờ, càng không có lý do gì để tiếp tục được nữa...”

“Mẹ cũng không cần phải quan tâm, mỗi người đều có số mệnh riêng.

“Đối với chuyện kia, mẹ lấy ra cũng không còn quan trọng gì nữa.

“Không bằng cứ như vậy bỏ đi!”

Bà cung kính cúi đầu xuống, rồi đứng lên. Nhìn Hoắc Khải Hàng, trong mắt bà lộ ra nỗi thống khổ, kèm theo tiếng thở dài.

Ánh mắt thân tình ngày xưa, hiện tại đã sớm bị năm tháng mang theo, giờ chỉ còn là nỗi bi thương, nhìn người đàn ông kia – rất nhiều năm trước yêu thích hơn bản thân mình giờ đây chỉ thấy vô cảm, trái tim đau đớn.

“Thỏa thuận ly hôn đi! Chúng ta ly hôn...”

Từ lúc thanh xuân đã gả cho Hoắc gia, cho tới bây giờ, tóc hơi bạc, lớn tuổi. Vì tình yêu mà phải trả cái giá quá đắt như vậy.

Bà quyết định quãng đời còn lại, sẽ không lãng phí thời gian cho người đàn ông không có tình nghĩa này nữa.

Cuộc hôn nhân này nhất định phải ly hôn rồi.

“Ta không cho phép! Tiểu Trương, tiểu Trương đi lấy tài liệu ra cho ta, nhanh lên, nhanh lên...”

Nguyễn Nhất Hà uy quyền kêu lên, dùng gậy trượng đập xuống nền nhà, có vẻ vừa nóng vừa giận.

Một lúc sau, trợ lý của Hoắc lão phu nhân là Trương Yến vội vã đem tài liệu ra.

“Đem những tài liệu này cho Hoắc tiên sinh xem. Để cho hắn biết rõ Chung Đề là người như thế nào.”

Nguyễn Nhất Hà nhanh chóng phân phó, hơi thở có phần tức giận, thở gấp.

“Vâng!”

Trương Yến mở hộp gỗ chạm hình long phượng ở bên ngoài, có mùi hương thoang thoảng bay ra, đem một xấp hình bỏ ra, rồi lui xuống, nhẹ nhàng nói:

“Đông thiếu, đông phu nhân mời đến xem...”

Ninh Mẫn Mẫn đi tới, Đông Đình Phong nhàn nhạt thoáng nhìn.

Ảnh chụp rất nhiều, màu đen trắng, tổng cộng có khoảng năm sáu chục tấm. Đã qua nhiều năm nhưng vẫn được bảo quản rất tốt.

Mỗi tấm hình là hai người, một nam một nữ, người đàn ông có dung khí hào hùng, nữ thì kiều diễm xinh đẹp.

Có mấy tấm nam nữ ôm nhau, có mấy tấm đang bước đi, có mấy tấm người đàn ông đưa cho người phụ nữ chi phiếu hoặc tiền mặt, người phụ nữ giữ túi rất kín đáo ... Trên mặt người phụ nữ mang theo nụ cười e thẹn.

Không biết có phải là do góc máy chụp, hình ảnh của người phụ nữ rất xinh đẹp, làm cho người ta kinh ngạc.

Thật sự là cô nương may mắn được ông trời ưu ái cho một dung mạo tuyệt vời.

Nếu không phải lúc trước Ninh Mẫn Mẫn đã điều tra thì nhất định không biết người phụ nữ này là ai.

Hiện tại, Cô biết người phụ nữ này là Chung Đề- ba mươi hai năm trước, người đàn ông còn lại chính là người của Cố Gia - Cố Chấn.

Ninh Mẫn Mẫn nán lại một lúc, không nghĩ Cô Cô đã từng cùng Cố Chấn quan hệ rất tốt với nhau như vậy...

Đây là quan hệ tình nhân, hay là quan hệ bạn bè, công việc?

Hoặc Trường An cũng có nhìn thoáng qua, nhìn đến người phụ nữ mình yêu thương lại cùng đối thủ của mình thân mật như vậy, ánh mắt ông không tự chủ được trở nên nặng nề.

Hoặc Khải Hàng nhíu mày, người này là mẹ ruột của anh, lại bị bà nội phát hiện ra bà cùng người đàn ông khác có tình cảm mập mờ, trên mặt anh trở nên khó xử.

Đông Đình Phong rất bình tĩnh, cầm lấy một tấm thấy ảnh Chung Đề lúc còn trẻ, cẩn thận xem xét - -

Đúng là Chung Đề hoàn toàn xứng đáng được gọi là Mỹ Nhân.

Dung mạo đoan trang, thanh lịch, không giống diện mạo của mẹ anh- xinh đẹp tinh ranh- mà trên người bà toát ra dáng vẻ ung dung, khí chất giàu sang.

“Trường An thấy không? Người cùng người phụ nữ này ở chung, coi người phụ nữ này như một người vợ nhưng cô ta đã làm gì?

“Cô ta cùng con cả của Cố Gia quan hệ, hẹn hò, lấy tiền của Cố Gia...

“Cơ bản đây chỉ là người đàn bà giả dối...

“Người đàn bà như vậy làm sao có thể xứng với con trai trưởng của Hoắc gia, làm thế nào để có thể trở thành vợ người, cô ta cơ bản là do Cố gia phái đến làm gián điệp...”

“Trường An, người hiện tại không phải là tuổi mười tám phản nghịch, đã 50 tuổi rồi, ánh mắt vẫn không mở ra ah? Làm việc kích động như thế sao?”

“Đứng trước mặt là người vợ tốt không quan tâm, lại sống chết bảo vệ người đàn bà lòng dạ độc ác... Người tới cùng là người không biết suy nghĩ hả?”

Nguyễn Nhất Hà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Coi Chung Đề hoàn toàn như kẻ thù.

Lời này làm chọc giận người nào đó.

“Bốp!”

Đông Đình Phong đột nhiên đem ảnh chụp trên tay hung hăng vứt xuống, không khách khí ngắt lời Nguyễn Nhất Hà lạnh lùng cười, nói:

“Quan hệ? hẹn hò? Nhìn những ảnh này, người liền nhận định Chung Đề có lỗi với người Hoắc gia sao? Nếu mới có như thế này, người đã nghĩ như vậy, đúng là quá nông cạn.”

Anh chọn một tấm, Chung Đề cùng Cố Chấn ôm nhau. Trên tấm hình này, Chung Đề biểu cảm suy sụp, đầu lông mày chau lại.

Anh không nghĩ đó là cái ôm biểu hiện tình yêu nam nữ.

Loại này ôm này, giống như đang tìm sự an ủi.

Anh chỉ vào ảnh chụp này, lại chỉ thêm vào các ảnh khác:

“Có mấy tấm có vẽ thân mật. Hoắc lão phu nhân, tôi nghĩ muốn hỏi người, ngoài những ảnh chụp này, thám tử tư có ảnh thân mật hơn không... Ví dụ như hôn môi?”

“Không có! Bọn họ rất cảnh giác, ở bên ngoài cũng không có nhiều hành động thân mật...”

Nguyễn Nhất Hà đáp.

Đông Đình Phong lắc đầu:

“Không đúng, nếu bọn họ thật sự là tình nhân, thám tử tư chắc chắn sẽ có cơ hội chụp được mới đúng. Vì không chụp được, thì chỉ có thể nói rằng bọn họ không có quan hệ tình ái. Nếu không phải quan hệ tình ái, có lẽ người sẽ cho rằng bọn họ đóng giả chuyện này?”

“Nhưng nếu là đóng giả, cũng không có cảm giác an ủi như thế này...”

“Cùng người Cố Gia gặp mặt, liền cho rằng bà ấy có quan hệ mờ ám với Cố Gia. Như vậy nhận định có phần vội vàng. Hoắc lão phu nhân, có muốn tôi công bố quan hệ của bọn họ là quan hệ gì?”

Ninh Mẫn Mẫn nghiêng đầu nhìn, xem ra chồng cô đã biết ít tin tức nhưng không cho người ngoài biết.

Trên thực tế, cô cũng rất tò mò.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 299

Lúc đó, ở phủ Thủ tướng, Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn đi thăm Văn Văn và Tiểu Kì, thấy cả hai đứa đều ở trong phòng của Văn Văn mỗi đứa một việc thật ngoan, một đứa thì chơi búp bê, một đứa thì tìm sách trên kệ.

Bọn chúng nghe được âm thanh, không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn thấy bọn họ, cùng nhau nhiệt tình chạy tới, một trước một sau, vô ưu vô lự, mặt mày hớn hở, không biết chính mình bị lợi dụng.

“Ma ma, đẹp không đẹp không? Con mặc đồ cho búp bê có đẹp không?”

Văn Văn cười tủm tỉm, đối với việc có thể rời khỏi bệnh viện, nó thật cao hứng. Nó thật sự chán ghét mùi ở bệnh viện.

“Ba ba, ma ma!”

Đông Kì ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, bày ra bộ dáng đoan đoan chính chính, cố khắc chế tâm trạng của chính mình:

“Hai người đi mấy ngày nay, để làm gì thế? Sao đến bây giờ mới đến gặp bọn con? “

Nhóc nhìn đến Văn Văn dính mẹ như vậy, thật sự cũng muốn dựa vào trong ngực mẹ. Có thể tưởng tượng nếu mẹ ôm Bảo Bảo, hai người bọn họ cùng một chỗ cũng muốn dựa vào, có thể chen đến bé bảo bảo hay không. Nhớ tới còn là được rồi. Nhóc thật vui vẻ a, người chị gái này không thể

nào lại biến thành em gái rồi, về sau nhóc có thể có một người em gái cũng không tệ.

“Cha với mẹ phải đi làm một chuyện quan trọng. Giờ xong việc rồi sẽ chơi cùng các cục cưng.”

Đông Đình Phong cười khoái trá, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn và vuốt mái tóc mềm mại của con mình, hai đứa con của hắn, một đứa giống như một tiểu tinh linh, một đứa lại giống như một tiểu thân sĩ, thật sự là người xem người thích. Nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm để nói chuyện, chơi đùa với hai đứa trẻ.

Hắn quay đầu nói với Hoắc Trường An:

“Chúng tôi không quấy rầy nữa.”

“Được!”

Hoắc Trường An ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào bờ vai nhỏ của vai Văn Văn:

“Văn Văn, về sau có rảnh nhớ phải đến chơi nhé!”

Văn Văn chớp chớp mắt to linh hoạt, quay sang nhìn mẹ, rồi lại nhìn “Ông nội” cao cao, đẹp trai, vẻ mặt khó hiểu:

“Sao ạ? Phải rời khỏi đây sao?”

“Đúng vậy!”

“Rồi chúng ta đi đâu?”

“Về nhà!”

Đông Đình Phong ngồi xổm xuống, vuốt vuốt lại bộ tóc dài hơi rối của con gái. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng khác thường.

Hắn nhớ rõ khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, gương mặt của nàng là trắng hồng.

Văn Văn cảm giác rằng bác Đông rất thích bộ dáng của nhóc, khi nói chuyện cùng nhóc, thanh âm phá lệ mà trở nên mềm mại, trong mắt còn mang theo nụ cười vui mừng.

Nhóc ngơ ngác nhìn một hồi lâu, trong lòng nghĩ thế nào liền hỏi ra miệng thế đó, gào lên:

“Nơi này không phải là nhà của con sao? Ma ma.”

Ngẩng đầu, nhóc xin giúp đỡ từ mẹ:

“Ma ma, mẹ gả cho bác Đông? Ba ba không phải rất đáng thương sao? Con luyến tiếc ba ba, vậy phải làm sao bây giờ đây? Ba ba nhất định cũng luyến tiếc chúng ta.”

Trong lòng nàng rất là khó xử.

“Văn Văn, chú không phải ba ba của con. Chú là đại bá bá của con. . . “

Đột nhiên, Hoắc Khải Hàng đi đến, đứng trước mặt Văn Văn, nhẹ nhàng sửa lại sai lầm mà đứa nhỏ này đã khắc sâu từ tâm khảm.

Đây là việc phải làm. Chính hắn đến sửa lại sẽ hiệu quả hơn hắn.

Hắn sờ sờ tóc đứa nhỏ, nhìn về phía Đông Kì, biến ra một tấm gương như phép ảo thuật, mặt gương phản chiếu lại khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc.

“Cười một cái nào.”

Văn Văn theo phản xạ có điều kiện nở nụ cười, thậm chí còn không biết chính mình tại sao cười. Hình ảnh bên trong cũng theo đó cười một cái.

“Nhìn xem, khuôn mặt tươi cười này có phải có vài phần giống với tiểu đệ Tiểu Kì không?”

Văn Văn nhìn chăm chăm vào gương, về điểm ấy, nhóc đã sớm phát hiện ra rồi.

“Vâng!”

“Con và Tiểu Kì là chị em ruột thịt cùng cha cùng mẹ, hai đứa là chị em sinh đôi. Cho nên, Văn Văn à. . . . Bác Đông không phải bác của con mà là cha ruột của con!”

Hoắc Khải Hàng làm cho Văn Văn mặt đối mặt với Đông Đình Phong.

Văn Văn nhất thời kinh hãi đến nỗi trợn tròn mắt, đầu óc rối bời, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói được một câu:

“Chính là chính là chính là lúc trước. Không phải rõ ràng mọi người bảo con là con cha sao? Ba ba. Còn có thể đổi tới đổi sao?”

Đông Kì cũng oai phong, nhỏ giọng nói lẩm bẫm một câu:

“Đúng vậy, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?”

Hai cái đầu nho nhỏ, nghĩ như thế nào cũng không ra.

Văn Văn và Đông Kì ngẩn người, nhất thời không có biện pháp tiêu hóa tin tức đột ngột này. Hai đứa nhỏ cứ mắt to trừng mắt bé mãi!

“Ma ma, thật vậy sao?”

Văn Văn suy nghĩ một hồi lâu, lần thứ hai yêu cầu mẹ chứng thực, về mặt thực nghiêm túc.

“Đúng vậy.”

Ninh Mẫn gật đầu, tươi cười:

“Lúc trước không phải Văn Văn nói rất thích bác Đông sao?”

“Vâng!”

Văn Văn quay đầu si ngốc nhìn thoáng qua vẻ mặt kỳ vọng của Đông Đình Phong, ba ba này so với ba ba kia càng anh tuấn, càng ấm áp.

“Văn Văn không thích bác là ba ba sao?”

Đông Đình Phong nể nhẹ cảm bé xinh của đứa nhỏ hỏi.

“Không phải! Con rất thích.”

Nhưng mà.

Nhóc ngó xem Hoắc Khải Hàng, mấy ngày nay, nhóc cùng Hoắc Khải Hàng ở chung lâu ngày, cũng rất thích hẳn. Làm sao bây giờ, nàng có hơi tham rồi nha.

“Con có thể có hai ba ba không? Ai con cũng yêu! Về sao chúng ta có thể cùng nhau sống cuộc sống tốt đẹp. Giống như người một nhà vậy. . . .”

Đông Ngôn không cố kỵ, lời vừa thốt ra làm hai người đàn ông cùng kinh ngạc.

Ninh Mẫn không nói gì há miệng thở dốc: “.”

“Ngốc.”

Đông Kì xem thường gõ đầu Văn Văn: “Làm sao mà có hai ba ba được, còn sống cùng nhau nữa. Thời đại bây giờ cũng không phải theo chế độ mẫu hệ nữa.”

Lúc trước nhóc vừa mới học được từ này, biết này đến thông tin này, cũng không biết mình dùng so sánh không đúng——

Tóm lại, nhóc biết ma ma không thể có hai cái ba ba được, nếu vậy sẽ không biết phân biệt ra sao.

À, đúng rồi, trong luật hôn nhân, chỉ cho phép một vợ một chồng, nếu trái pháp luật sẽ bị ngồi tù.

Nhóc thật vất vả có một ma ma, không đời nào chỉ vì lí do ngu ngốc như thế liền bị ngồi tù!

Tuyệt đối không được.

Văn Văn xoa xoa cái trán đau, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, không phục cãi lại:

“Chị chính là chị của em. Nếu chị ngốc tì cứng vẫn là nhược trí đi, lớn thế rồi còn đái dầm. . . .”

Đông kì ngẩn ngơ, mặt đỏ lên:

“Em có đái dầm đâu! Chỉ là chỉ là em.”

Văn Văn căn bản không cho nhóc cơ hội giải thích.

“Dám làm không dám nhận, không phải nam nhân. Xấu hổ xấu hổ cái mặt!”

Đông Kì vè mặt đầy hắc tuyến: “.”

Người con trai tốt không chấp con gái.

Nhóc cần rằng một cái, chuyển mở đầu.

Bọn nhỏ náo loạn cả lên, làm cho không khí bớt căng thẳng đi ít nhiều.

Hoắc Khải Hàng mỉm cười, nhìn về phía Ninh Mẫn, thu lại ánh mắt si tình, nhẹ nhàng nói:

“Rốt cục chúng ta vẫn là một nhà! Đây là chuyện tốt!”

Một đoạn tình yêu chân thành tha thiết, giờ đây đã đặt một dấu chấm tròn.

Bảy năm trước, cô yêu hắn, làm hắn hạnh phúc; bảy năm sau, hắn còn nợ nàng một phần tự do, thành toàn cho hạnh phúc của nàng, tựa như hiện tại, nhìn thấy bọn họ một nhà bốn người đoàn tụ, hân hoan vui mừng đoàn, thực ra hắn rất đau đớn, nhưng đồng thời, hắn cũng cảm thấy vui mừng.

Hắn và cô, đều có hạnh phúc riêng. Vậy là đủ.

Lấy chồng cũng là tốt.

“Hoắc Khải Hàng, anh và Cố Hiếu.”

Cô muốn hỏi.

“Hư.”

Hắn lắc đầu:

“Việc này, em đừng quan tâm .”

Ninh Mẫn: “.”

“Mẫn Mẫn, khi có thai lần đầu, không ai bên cạnh chăm sóc cho em, em đã nếm đủ khổ. Lần này có thai, em lại phải trải qua nhiều khó khăn, thật vất vả, nhưng may mắn khúc mắc cũng được giải tỏa, về sau gia đình em cũng sẽ ổn. Mặt khác, đã có người đàn ông tốt lo lắng cho em. Còn chuyện của anh, anh sẽ tự giải quyết. Em cần giữ tinh thần thoải mái, chờ ngày cử hành hôn lễ, sau đó nghênh đón một sinh mệnh nhỏ ra đời. Mọi chuyện khác đều không quan trọng bằng.”

Hoắc Khải Hàng nhẹ nhàng dặn dò, thêm một câu:

“Nhất định phải hạnh phúc! Đem quá khứ bất hạnh chôn vùi sâu vào dĩ vãng.”

Ninh Mẫn nghe hân chúc phúc, ánh mắt thâm tình kia làm tim cô run lên, cúi đầu nói:

“Được! Em hy vọng, anh cũng có thể tìm hạnh phúc thuộc về mình!”

Hoắc Khải Hàng cúi thấp đầu xuống: “Nhất định! Nhất định!”

Kỳ thật, trong lòng hân hiểu được: chưa chắc đã có thể.

Hân đem thở dài nuốt xuống bụng, ngược lại cúi đầu, xoa xoa khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn:

“Đi thôi! Về sau, phải lớn lên khỏe mạnh, hạnh phúc. Có ba ba có ma ma, còn rất nhiều người yêu thương con.”

Hân nghĩ, bọn họ đều giống nhau, cho dù là hân hay Đông Đình Phong, đều có một gia đình không trọn vẹn, nhưng hân hy vọng, đứa nhỏ này có thể vui vẻ lớn lên trong một gia đình hạnh phúc.

“Con nghĩ ôm chú một cái!”

Văn Văn đáng yêu kêu lên một tiếng, mang theo một loại tình cảm không muốn xa rời.

“Được!”

“Con có thể gọi người một tiếng ba ba cuối cùng không?”

“Có thể!”

Yêu cầu này cơ hồ làm cho Hoắc Khải Hàng rơi lệ.

Trời biết hẳn đã rất hy vọng nhóc là con gái hẳn, như vậy cuộc sống của hẳn sẽ trở nên tràn đầy màu sắc.

Đáng tiếc không phải.

Được rồi, may mắn cũng không phải.

Như vậy Văn Văn có thể có một gia đình đầy đủ.

Cái này đối với hẳn là bất hạnh, nhưng đối với nhóc là rất may.

Văn Văn lao vào vòng ôm của Hoắc Khải Hàng, hung hăng hôn một phát vào má, tiếng kêu vô cùng vang dội:

“Ba ba, con sẽ rất nhớ người! Người chờ nhé, con sẽ đến thăm người. . .
...”

Nhóc con lấy hai tay ôm lấy mặt Hoắc Khải Hàng, trịnh trọng thề. Trong mắt có cảm xúc không muốn xa rời.

“Được!”

Hắn ôm chặt lấy đứa nhỏ nhu thuận này, cảm thụ được thân mình nhỏ nhỏ truyền tới ấm áp.

Khi buông ra, nhót xoay người quay đầu nhìn Ninh Mẫn, trong ngực hắt một mảnh trống rỗng, từng giây phút lo lắng chậm chậm trôi qua.

Hắn đứng lên, tạm biệt bọn họ xuống lầu rời đi; Ninh Mẫn nắm tay Đông Đình Phong, Đông Đình Phong ôm Văn Văn, người một nhà, hôn nhẹ Văn Văn, thân ảnh một nhà kia đi càng ngày càng xa.

Trong lòng có một loại đau, mở rộng ra vô hạn đích.

Hoặc Khải Hàng đuổi theo vài bước, Ninh Mẫn, đó là mặt trời soi sáng thế giới của hắn. Mấy năm nay, hắn một mực theo đuổi cô, một lòng nghĩ muốn níu cô lại, hao tổn nhiều tâm sức, chỉ vì muốn tạo ra một thế giới nhỏ mà hắn và cô có thể cùng nhau nắm tay quang minh chính đại đi trên đường mãi mãi. Kết quả, hắn vẫn mất đi cô.

Đúng vậy, lúc này đây, hắn hoàn toàn mất đi cô.

Đứng đó như một bóng ma, hắn cảm thấy thực lạnh lẽo.

Trên đầu ánh sáng mặt trời bị chiếc ô đen che khuất đi, thế giới của hắn cũng bị mây đen bao phủ. Chiếc ô dần trở nên nặng nề, quá dày, sợ là sẽ không còn ánh sáng mặt trời xuyên thủng được nó để mang đến ánh sáng ấm áp cho hắn nữa.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 300

Lúc đó, Cố Hiếu mang Cố Đan, về lo cho gia đình, đầu tiên là đến ra mắt người đứng đầu Âm thị, bà nhìn Cố Đan, cũng không có vẻ ngoài ý muốn, một đôi mắt ôn hòa, hiền từ nhẹ nhàng bao trùm lấy thân hình cậu nhóc.

Trong phòng không có những người khác, cô nhẹ nhàng đánh giá bà nội, bà xuất thân là một đại tiểu thư của đại tộc Âm thị danh giá ở Nam Dương, bây giờ đã là một lão bà đầu tóc bạc trắng.

Bà nội là người duy nhất trong nhà này yêu thương cô. Rất ôn nhu, nhưng cũng rất uy nghiêm. Bất luận là cha, chú hoặc là bác, dượng, đều phi thường kính yêu bà.

Bà là một người có nụ cười thực ấm áp. Ở nhà làm việc cũng rất công chính.

Mấy năm nay, trong nhà có chuyện, hơn phân nửa là giao cho Cố phu nhân xử lý, nhưng nếu Cố phu nhân không xử lý được, bà nội sẽ đích thân ra mặt. Chỉ cần tổ mẫu ra mặt, dù là chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Khi Cố Hiếu mang thai, cô cũng từng nghĩ sẽ xin bà nội giúp đỡ.

Hồi ấy, cô nhân dịp cuối tuần về nhà hỏi bà nội:

“Bà nội, con nghe nói Vãn tỷ tỷ lại gây chuyện. Đã dùng đến tuyệt thực, bà không quan tâm sao? Rốt cục vẫn nhất quyết chia rẽ họ?”

Khi đó trong tộc, một cuộc tình sâu đậm giữa người trong tộc và một người nhà họ Hoắc bị phát hiện, kết quả chị Vần bị ép phải về nhà. Chị Vần không cam lòng, dùng mọi biện pháp để kháng nghị, còn dùng cả tuyệt thực. Nhưng bất luận như thế nào mọi người đều không chấp nhận.

Bà nội bình thường rất hiền lành, nhưng vừa nghe đến việc này, trên mặt liền lộ vẻ không hồn không giận:

“Hai nhà Cổ Hoắc không bao giờ liên hôn!”

Cô thấy bà nội tức giận, cũng sợ hãi, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng hỏi một câu:

“Gạo đã nấu thành cơm, có thể nào.”

“Không thể! Chúng ta không thể tha thứ cho kẻ đã hại ông nội cháu chết oan được. Việc này, không cần bàn nữa!”

Bà nội dùng ngữ khí cường ngạnh nói:

“Tiểu cô nương, mới hai mươi tuổi, cũng không biết kiểm điểm, không danh không phận ở chung, Hoắc gia có tư cách gì giành quyền nuôi đứa nhỏ với chúng ta. Con thử nhìn xem, Hoắc gia có được mấy nam nhân là có tiền đồ? Ngay cả Hoắc Khải Hàng luôn được xem trọng, cũng sa đọa .”

“Nếu mang thai?”

Cô nêu một giả thiết, hy vọng sẽ có kỳ tích xảy ra.

“Phá bỏ! Phụ nữ nhà này sẽ không bao giờ sinh con cho Hoắc gia.”

Nghe thấy câu trả lời lúc sau, trong lòng Cổ Hiếu hình thành nên một sự quyết tâm mang đứa nhỏ đi bí mật nuôi dưỡng. Giữ lại, nhưng sợ bị bắt gặp. Một khi bị bà nội hoặc là cha tra ra đứa nhỏ này là con của Hoắc Khải

Hàng, như vậy, tiền đồ của Hoắc Khải Hàng có khả năng sẽ bị cô cùng đứa con này hủy diệt.

“Bà nội, đây là Tiểu Đan!”

Khi Cố Hiếu giới thiệu, đã không còn lo lắng bà nội giận tím mặt, cô biết, bà nội đã biết việc này rất nhiều năm.

“Ừ!”

Bà nội gật gật đầu: “Lớn quá rồi!”

Thanh âm thản nhiên.

“Bà nội, nó là Hoắc.”

Cô muốn công khai, muốn nhìn phản ứng của bà nội, bà nội lại thản nhiên đánh gãy lời nói của cô:

“Nếu đã trở lại, vậy ở lại đây đi! Phòng con là căn phòng đằng kia. À, bà nội mệt mỏi rồi, con mang đứa nhỏ đi nghỉ một chút. Cha con vừa mới gọi điện thoại, bảo con vào thư phòng nói chuyện.”

“Vâng!”

Khi Cố Hiếu mang Cố Đan đi ra, cảm xúc dao động rất lớn. Bởi vì bà nội mấy năm nay rất thờ ơ lạnh nhạt, cô vốn tưởng rằng bà nội không biết.

Cô không mang Cố Đan quay về phòng, mà trực tiếp đi vào thư phòng.

Cha còn chưa về, gần đây, ông ấy bề bộn nhiều việc, vội vàng tranh thủ quyền lực ——

Chiếc ghế Thủ tướng này, là nơi mà mọi gia tộc danh giá đều tha thiết ước mơ muốn ngồi vào.

Lúc này đây, lo cho gia đình không bằng lo cho tổng tuyển cử, nếu bỏ qua tổng tuyển cử lần này, lại phải chờ mười năm. Mà mười năm nữa, cha đã già. Sẽ không còn cơ hội nữa.

Cho nên, lúc này đây, cha nhất định là rất bận.

Cố Hiếu không phải chờ lâu lắm.

Nửa giờ sau, cha bước từng bước trầm ổn vào thư phòng.

Người đàn ông trung niên anh khí phi phàm, uy vũ, từng là anh hùng trong lòng cô. Ông luôn cho cô ấn tượng, là người một con người lãnh đạm.

Cô lặng im đứng lên, kêu một tiếng: “Ba!”

Cố Đan không nói gì, lẳng lặng nhìn ông.

Cố Chấn gật gật đầu, nhìn con gái và cháu ngoại, mặt không chút thay đổi:

“Trở về rất đúng lúc. Vừa lúc cùng nhau dùng cơm. Hôn kỳ không thay đổi. Cố Đan, cháu nên quay về Trúc Quốc đi. Về sau sống tốt ở bên đó. Lớn lên sẽ có người cho cháu sang Anh du học.”

Người đàn ông này cực kỳ ngang ngược tự ý an bài cuộc sống của bọn họ.

Cố Hiếu bất mãn cau mày, định nói: “Con không đi”, lại bị Cố Đan bưng kín miệng.

Nhóc nghe được mẹ nói một câu:

“Ba, con không thể!”

Cố Chấn lập tức xoay người hỏi, gương mặt uy nghiêm, biểu tình bí hiểm, liếc mắt nhìn Cố Đan:

“Con cho là Hoắc gia biết con sinh cho bọn họ một đứa con, bọn họ có thể nhận con sao”

Cố Hiếu lập tức lắc đầu, một bên ý bảo Cố Đan đừng nói lung tung nói, một bên giải thích:

“Ba, con chưa từng nghĩ tới sẽ gả cho Hoắc Khải Hàng!”

Câu trả lời làm Cố Chấn ngừng thở:

“Một khi đã như vậy, vì cái gì không chịu cử hành hôn lễ? Đừng quên hiện tại con còn có cả một đứa con!”

“Cuộc hôn nhân này không hề có nghĩa!”

“Trong chuyện này con không có lựa chọn!”

Cố Chấn trầm giọng kêu: “Cố Hoắc không liên hôn. Con hẳn đã rõ, con gái của Cố Chấn ta không thể gả cho con trai của Hoắc Trường An.”

“Con nói con sẽ không lấy chồng. Chính là, ba trả thù Hoắc Trường An, đến giờ cũng quá đủ rồi! Đừng tiếp thêm nữa rồi lấy con với Cố Đan ra làm vật hy sinh!”

Cố Hiếu lớn tiếng nói, thanh âm tràn ngập đau thương.

Cố Chấn không nói lời nào, ngồi xuống sô pha, rút một điếu xì gà:

“Phải không? Con cảm thấy ba đây là đang trả thù Hoắc Trường An?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Cố Hiếu hất cằm, bỗng nhiên liền cười lạnh một cái:

“Vì Chung Đề. Ba vẫn yêu nhất một người phụ nữ, không phải Cố phu nhân hiện tại, không phải mẹ con, cũng không phải mẹ của anh trai, mà là Chung Đề, người bị ba lợi dụng ba mươi hai năm trước, cuối cùng vì ba mà bị Hoắc gia hại chết, mới là người mà ba yêu nhất. Ba hận Hoắc Trường An, cho nên, ba biết rõ chỉ cần là Hoắc gia, liền không cho con đường lui, còn ép buộc con. Ba muốn cho Hoắc gia suy sụp, không chỉ bởi vì Hoắc gia gián tiếp hại chết ông nội, mà quan trọng nhất chính là do họ đã hại chết người phụ nữ mà ba yêu thương nhất. Ba, nếu Chung Đề chưa chết. Nếu Hoắc Khải Hàng không phải con của Quý Như Tịch, nếu Hoắc Khải Hàng là con của Chung Đề? Ba còn muốn hạ độc thủ với Hoắc Khải Hàng không?”

Cố Chấn giật mình, không biết là bởi vì bị con gái nói trúng chỗ đau, hay là vì cái khác:

“Cố Hiếu, con đang nói cái gì? Ba làm sao có thể hạ độc thủ với Cố Đan? Còn nữa, Chung Đề không chết, con nghe ai nói?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 301

Cố Hiếu nhìn cha, ông là quan chỉ huy cao nhất của quân đội Cố gia, là một trong những nhân vật kiệt xuất có ảnh hưởng lớn trong giới chính trị của Đông Ngải Quốc. Ông xuất sắc, nhưng đồng thời cũng là người lộng quyền.

Ông ngồi ở vị trí này, ngồi ba mươi mấy năm, lệnh đưa ra chắc như núi, không ai dám làm trái.

Đối với người đàn ông này, cô có yêu cũng có hận__ hận ông vô tình vô nghĩa, đối với con gái mình không có chút tình cảm nào. Đã có lần cô cảm thấy cha là một người đàn ông có tình cảm xa cách. Sau này cô đã biết một bí mật của cha, đó là lúc ngẫu nhiên nghe được cuộc đấu khẩu của ông và vợ mới biết được. Biết được thì ra ông cũng đã từng yêu một người phụ nữ, cô còn biết được cha là người dám làm dám nhận, vì sao đến bây giờ ông lại hỏi như thế

“Quyết nợ, ở trên người cha chưa bao giờ có cái phẩm chất đặc biệt này”

Cố Hiếu bình tĩnh nói, mơ hồ dẫn đến một chút ý tứ châm chọc. cố Chấn nghĩ nghĩ, thở ra một làn khói, ánh mắt thâm sâu kia, mơ màng trong khói, vẻ mặt biến hóa bất thường.

Ông gật gật đầu, nhìn thoáng qua Cố Đan, giống như đã hiểu rõ điều gì rồi.

“Con đang ám chỉ việc tiêm chất RE cho tiểu Đan, chuyện này có phải hay không?”

Trong lòng cô không hiểu run rẩy, đau lòng trước lời nói của cha sao có thể nhẹ nhàng bang quơ như vậy. mạng người trong mắt ông rút cuộc có giá như thế nào? Cô thực sự không hiểu nổi ông, bây giờ xã hội pháp quyền, quyền lực có cao, cũng không thể coi mạng người như cỏ rác. Nhưng ông thì sao?

Ông nhéo mi tâm một cái, như là đang suy nghĩ, như cân nhắc có nói hay không? Một hồi lâu ông ngẩng đầu lên.

“Tiểu Đan từ trong bụng mẹ đã mang bệnh bẩm sinh. Bác sĩ nói nó sẽ không sống quá 20 tuổi. phương pháp trị liệu duy nhất là hằng năm phải tiêm RE một lần. tiêm vào vài năm xem có kích thích kháng thể sinh trưởng trong cơ thể nó được hay không.”

“Đương nhiên cha biết tiêm thuốc đo vào sẽ tổn thương rất lớn đến bản thân. Nhưng vì mạng sống của nó, ngựa sống lại trở thành ngựa chết, bác sĩ nhất định phải thực hiện như vậy.”

“chuyện có muốn tiêm vào hay không, cha luôn suy nghĩ suốt mấy tháng, cuối cùng chỉ có thể tiếp nhận đề nghị của bác sĩ. Nếu con không tin con có thể đi tìm bác sĩ Jone bác sĩ điều trị cho tiểu Đan, tìm hiểu mọi chuyện. điện thoại là...”

Ông đọc số điện thoại nhanh như bay, sau đó thở ra hơi khói

“Jone ở bên kia có sổ ghi chép theo dõi bệnh tình từ nhỏ đến lớn của tiểu Đan”

Ý hận bị đông lại, Cố Hiểu ngây người, rất lâu không nói lời nào, càng không biết có nên tin tưởng cách nói như vậy không. Cách nói này, hoàn toàn trái ngược với nhận thức của cô trải qua suốt một thời gian dài.

Cô ngậy ngốc nhìn ánh mắt của Cố Đan cảm thấy bất ngờ.

“Cha.... Chuyện này , chuyện này tới bây giờ sao cha không nói cho con biết”

Thanh âm của cô phát run, bởi vì cô rõ ràng, cha không có thói quen nói dối.

“Không cần thiết phải nói” ông nặng nề trả lời.

Cô nhìn chăm chăm, gắt gao hỏi

“Cha đây là cố ý để cho con hiểu lầm?”

“Cha chỉ làm chuyện cha cho rằng là đúng, con có hiểu lầm hay không là chuyện của con”

Cha chưa bao giờ là người chịu giải thích. Điểm này, cô biết.

“Người tiểu Đan còn phải gánh chịu thêm một hai năm nữa chất RE, sau đó lại tiến hành điều trị toàn diện, hôm nay mẹ con các con đều ở đây, cha nghĩ cũng nên nói rõ với các con..”

“Còn con, Tiểu Đan, con cũng đã trưởng thành rồi. về sau con vẫn muốn chạy trốn đừng nên diễn cho ông xem, ông thuyết phục Nghiêm thượng tướng của Trúc Quốc để con vào học viện quân sự của bọn họ, nhờ không ít quan hệ....

“Tiểu Đan, con là đàn ông con trai, học cách tự lập, là bắt buộc. mẹ con vì sinh con mà không lập gia đình, ông tách hai người ra, là không muốn con làm lỡ giờ tiền đồ của mẹ con...”

“Con đừng gắt gao nhìn chăm chăm ông như vậy... được rồi ông thừa nhận ông cũng có tư lợi, là suy nghĩ cho danh dự của gia tộc, làm như vậy cũng là bắt buộc”

Cố Chấn nặng nề kể, hơi khói trắng lượn lờ, thanh âm vững vàng.

“Biết Tiểu Đan là con của Hoắc Khải Hàng, cũng là chuyện vài năm trước. không có làm rõ chuyện này, là không muốn kết thân với Hoắc gia, một mặt có điều phải suy nghĩ, chính là không tiếp tục nói.”

“Cha, cha khống chế Hàn Tịnh, âm thầm giám sát Đông Đình Phong, cha dung Văn Văn tráo đổi con của Hàn Tịnh, vì muốn một ngày, ở thời điểm cần thiết, dùng Văn Văn để dẫn đến chiến tranh giữa Đông Đình Phong và Hoắc Khải Hàng, có phải không?”

Cố Chấn vòng ra sau bàn làm việc, ngồi xuống.

“Cha làm nhiều như vậy, là chờ cơ hội để lật đổ hoàn toàn Hoắc gia có phải không?”

Cố Chấn để tay lên ghế làm việc, phát phát tay:

“Đi xuống đi, chuyện này không cần con can dự vào”

“Cha”

“Đi ra ngoài”

Ông quát lên, âm thanh lạnh như băng, mang đầy sắc thái ra lệnh. Cố Hiểu cắn răng, thấy cuộc nói chuyện này không đi đến đâu, đành cùng con trai xoay người rời đi. Trong phòng chỉ còn một mình ông, tĩnh lặng tới mức có thể nghe tiếng dây đồng hồ chạy trên tường. ông cân nhắc một lúc, bấm gọi một số điện thoại, rất nhanh bên kia bắt máy.

“Anh, có việc ạ?”

Là Cố Tĩnh

Cố Chấn dựa vào tay ghế: “Cậu giấu tôi rất nhiều chuyện”

Ông nói thản nhiên câu chữ nhả ra rất có lực. Cố Tĩnh khẽ cười, giống như đang vươn vai, thái độ nhàn hạ vui vẻ.

“Anh đang nói cái gì?”

“Hoắc Trường An và Quý Như Tịch ly hôn có phải không?”

“Tin tức của anh rất nhanh”

“Đông Dạng thực ra là Chung Đề, cậu biết mà vẫn giấu diếm tôi..”

Cố Chấn lạnh lùng nói

“Việc này mẹ biết, là mẹ không cho em nói cho anh biết..... anh vì một người phụ nữ, muốn trở mặt với em sao?”

“Hừ, bây giờ cậu đã nắm quyền, đương nhiên không sợ trở mặt với tôi”

Ông lãnh đạm nói tiếp. Cố Tĩnh nói

“Anh, mục tiêu của chúng ta là không chia rẽ,... vì Cố gia chúng ta, nhân tiện thu phục người phụ nữ mà anh thương nhớ bao nhiêu năm có phải hay không? Anh , em hiểu rõ, chuyện này là tâm nguyện của em, bao nhiêu năm cũng không đổi thay.”

“Cậu cảm thấy mẹ có thể nhận người phụ nữ thất thời của Hoắc gia thành con dâu mình sao?”

“Chuyện này, anh yên tâm, chỉ cần Như Tịch bằng lòng, em sẽ có cách để mẹ cười túm tùm uống trà của con dâu.”

Ngữ khí kia, thật sự rất tự tin. Đứa em này cũng không phải là đứa em mà anh nói gì nghe đấy, tính toán của nó hiện tại so với ông còn cao hơn.

“Tôi cho cậu một lời khuyên..”

“Anh cứ việc nói đi..”

“Cẩn thận đừng để Quý Như Tịch ở trên người cậu lật ngược, Quý Như Tịch không phải người phụ nữ bình thường”

Cố Tĩnh im lặng một chút.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, nếu bà ấy chỉ là người phụ nữ bình thường, em cũng sẽ không thích nhiều năm như vậy. sau khi mẹ bà ấy mất em cũng không có tái giá chỉ để đợi cơ hội như vậy. anh, anh nên chúc phúc cho em..”

“Chờ thực sự có ngày đó hẵng nói”

Cố Chấn chấm dứt đề tài này

“Mặt khác tôi có chút muốn hỏi cậu, cậu trả lời chi tiết cho tôi”

“Nói đi”

“Cái chết của Đông Diệu Hoa, có liên quan đến cậu không?”

“Vì sao cho là như thế?”

“Thường Hoan sinh con là cậu giết đây, Đông Diệu Hoa lúc còn sống vẫn luôn điều tra chân tướng sự thật cái chết của Hoắc Trường Nhạc, sau đó, hắn trên đường đi gặp Thường Hoan bị tay bắn súng tía bắn chết, cậu để tôi không nghi ngờ cũng thật khó..”

“Nếu em nói không phải anh sẽ tin sao?”

“Chỉ mong không phải cậu”

“Ha, anh, nếu là em thì sao, anh sẽ học Hoắc Trường An, vì việc nước quên tình nhà sao?”

Cố Chần và Đông Diệu Hoa từng là bạn tốt, ông không nói lời nào

“Anh Đông Diệu Hoa không phải do em giết....Tuy rằng em gái của chúng ta, vì không gả được cho Đông Diệu Hoa mà say rượu chết ở bên giá rượu, nhưng em cũng không đem chuyện này đổ lên Đông Diệu Hoa, anh đừng nghĩ nhiều. cùng nhau liên thủ khiến cho Hoắc gia xuống đài mới là chuyện chính sự của anh em ta. Đến lúc đó, anh là Thủ tướng em là phó thủ tướng, sẽ trút hết oán hận mà chúng ta phải chịu đựng... anh cứ chờ xem, lần này, chúng ta có thể khiến Hoắc gia thua cuộc, nhưng giao tình thì ngày càng vững chắc.”

“Mượn một từ thịnh hành hiện này, em chính là nam khuê mật(người đàn ông giường chiếu) của bà ấy. Bị chính nam khuê mật của mình phản bội, bà ấy có bao nhiêu thống khổ...”

Quý Như Thương cười lạnh lùng. Điều này làm cho người ta nhớ tới một câu: độc nhất là lòng dạ đàn bà. Cố Tĩnh sắc mặt lạnh như băng, hung hăng ngắt một bông hoa đang nở rộ trong chậu hoa để trên mặt bàn.

“Cô nếu dám ở trước mặt Như Tịch nói linh tinh, tôi sẽ cho cô chết cũng không biết chuyện gì xảy ra..”

“Yên tâm, chúng ta bây giờ là châu chấu cùng một dây thừng, anh bảo vệ tôi, tôi cũng bảo vệ anh. Nếu như chuyện tôi làm đưa ra ánh sáng, chuyện anh phái người nhắm bắn người của tôi cũng theo ra ngoài ánh sáng, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân. Cố Tĩnh, nếu anh muốn có được vị trí kia, như vậy nhất định phải bảo vệ lợi ích của Quý gia, lợi ích của tôi, nếu Quý gia gặp chuyện không may, nửa đời sau của anh cũng đừng hòng cùng chị gái tôi phong hoa tuyết nguyệt (tình cảm nam nữ) đó chính là hy vọng hảo huyền.”

Cố Tĩnh hung hăng nắm bông hoa trong lòng bàn tay, chột nở nụ cười.

“Có lẽ cô đã sống đủ rồi”

“Muốn giết người diệt khẩu sao? Đến đây, tôi không sợ, tôi nói rồi, chuyện tôi đưa ra, anh sẽ xúi quẩy theo, anh trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, không muốn chịu thua thiệt, có thể phóng ngựa đến đây.”

Thanh âm ngoan độc. Cố Tĩnh nghĩ, người đàn bà này, thật sự là chán sống

“Tôi dùng mạng của con cô mua người vừa chết, cô cảm thấy mua bán này có lời sao?”

Bên kia Quý Như Thương không có động tĩnh gì, nửa ngày, bà mới cười nhẹ trả lời một câu:

“Nếu như anh động vào Hoắc Khải Hàng, anh thấy anh với chị tôi còn có thể tiếp tục sao?”

“Có chuyện, có thể tôi đã quên nói với cô...”

“....”

“Sự thật Hoắc Khải Hàng vốn dĩ không phải là con của cô, chuyện này A Tịch đã biết, nó là con của Chung Đề!”

“Điều đó là không có khả năng”

Bên kia sau một hồi lâu im lặng, chợt tuôn ra một câu như vậy. Cố Tĩnh khẽ cười, lời nói mang tự tin

“Tất cả đều ở trong lòng bàn tay tôi. Quý Như Thương, con trai suốt của cô vẫn ở trong tay tôi. Bây giờ đang sống cuộc sống như ý, còn đã kết hôn sinh con, nếu không như vậy đi, tôi sẽ chuyển cho cô một bưu kiện, cuộc sống đã trải qua suốt 32 năm của đứa bé đó cho cô xem, để cô hiểu rõ ràng. Còn có thể sắp xếp cho cô nhìn thấy con trai, đến lúc đó cô quyết định lại

xem còn muốn làm giao dịch này với tôi hay không....nhìn xem cô chết hay là con trai cô chết thú vị hơn..”

Ông không đợi bà kịp phản ứng , ngắt lời, nụ cười lạnh hiện lên ở trên mặt.

Quý Như Thương , muốn đấu với tôi, cô dù có thế nào cũng đấu không lại được tôi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 302

Đối với Ninh Mẫn mà nói, ngày hạnh phúc, chính là bắt đầu như vậy: chồng lái xe, vợ ngồi ghế phụ, nghe các con nói chuyện ở ghế sau, anh một tiếng em một tiếng gọi, cha mẹ, hi hi ha ha, náo loạn, gọi, dọc đường toàn tiếng cười đùa, cứ thế đem ngọt ngào lưu ở trong lòng.

Phủ thủ tướng cho Ninh Mẫn một áp lực nặng nề, mỗi lần đi vào, cô đều cảm thấy phủ đệ này, giống như đang ở trên đám mây cao cao, chân dẫm lên tầng mây, cảm thấy dưới chân rất mềm. Gió thổi qua, lạnh sống lưng, không khỏi rung mình. Ở trong này lâu, sẽ sinh ra phản ứng cao nguyên ____ tim đập mạnh loạn nhịp, thở không được.

Bước ra khỏi phủ thủ tướng, tất cả đều mở rộng trong sáng. Tuy rằng tương lai, sóng gió còn chưa biết, nhưng lòng của cô yên tĩnh, bởi vì các con yêu quý ở bên cạnh, bởi vì có người đàn ông có thể dựa vào làm bạn.

Bọn họ đã là một chỉnh thể không thể tách rời, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, bọn họ đoàn tụ ở chung một chỗ, cũng không sợ hãi. Đúng cô là nghĩ như vậy, tương lai cái gia đình này, là sinh mạng chủ yếu của cô.

Ngày hôm nay, trở về Bình Sơn khu giải phóng cũ Ninh gia, đã là giữa trưa, mẹ ở nhà đang chuẩn bị nấu cơm, nhìn thấy bọn họ dẫn theo bọn trẻ về, lòng ngực vẫn kêu “Cảm ơn trời đất”

Sau bữa cơm rau dưa đơn giản, Ninh Mẫn và cha mẹ cả ông nội vào phòng, Đông Đình Phong lấy thân phận làm cha, lần đầu tiên làm bạn với hai con, cảm giác này cực kỳ vui sướng.

Tình cảm của Đông Đình Phong và Đông Kỳ hai năm nay mới bồi dưỡng, năm đó anh cưới Hàn Tịnh là nhìn thấy bụng Hàn Tịnh ngày ngày to ra, cảm giác đó rất kỳ quái.

Anh vẫn cho rằng mình cùng cô ấy trải qua một đêm, vả lại triền miên một đêm khiến anh khắc cốt ghi tâm, cho nên lúc mà bị bọn họ bắt gian, ý niệm duy nhất trong đầu chính là: vậy thì cưới đi. Chỉ cần cô nguyện ý gả cho anh, anh cũng bằng lòng chịu trách nhiệm chuyện này.

Nhưng cô lại không muốn, nghiêng răng nghiêng lợi bật tai anh, chỉ vì cô yêu bạn trai cô, anh trở thành người đàn ông cầm thú không bằng. Ý nghĩ chiếm vợ của người ta là bóng ma trong lòng anh, anh thực sự khinh thường chính mình.

Lại sau đó, anh phát hiện cô mang thai, mới đầu tưởng là của anh, kết quả lại không phải.

Theo anh hiểu một lần thâm nhập đó tiến vào cô, anh phát hiện ra có một vài bí mật không thể cho ai biết được của cô, cuối cùng anh cưới cô vì nghĩ tra mọi chuyện đã rõ ràng. Sau khi Hàn Tịnh gả vào Đông gia anh không muốn đi vào thế giới của cô.

Đối với anh mà nói, người con gái đêm sinh nhật hôm đó mang đến cho anh cảm xúc vui sướng, lùi một bước trở về nguyên trạng, đối mặt với anh cẩn thận từng li từng tí, luôn run sợ trong lòng.

Anh không ở nhà để cô sống cô đơn, cô có vẻ nhu thuận dịu dàng, chỉ là trong mắt lúc đó luôn có một niềm thương nhớ tuyệt vọng bị che kín. Anh tới gần cô liền sợ hãi, tựa như con nai bị kinh hãi, ánh mắt luôn hoảng loạn.

Anh không nghĩ cô hàng ngày trôi qua không thoải mái, cố gắng mọi chuyện không thể để cô có gánh nặng. Có thể cách xa cô liền cách xa.

Khi đó, mỗi lần kiểm tra thai nhi của cô, anh đều không tham dự, đối với đứa nhỏ này là ai, anh mới đầu không rõ ràng lắm.

Lúc Hàn Tịnh sinh , anh cũng ở đó___ anh nghĩ việc trước tiên nên làm là hôn con, kiểm tra con. Kết quả là con của Thôi Tán, anh cho người làm giả giấy tờ, giấu diếm, để bảo vệ Hàn Tịnh. Đứa bé này sau lấy tên Đông Kỳ là ông nội đặt.

Ông nội nói “Trường tử vì kỳ, thứ tử vì lân”

Ông nội ngóng trông bọn họ có thể mừng đến kỳ lân. Đông Đình Phong cảm thấy bản thân không phải là người yêu thích trẻ con, hay bởi vì anh vô cảm với người phụ nữ này, cũng rõ ràng đứa bé này không có quan hệ huyết thống, cho nên không thể niềm nở .

Hàn Tịnh trong những ngày tháng đó, anh dường như không ôm đứa bé, mà cũng muốn mượn công việc bận bịu ở xa, nhưng ngược lại Lôi Lôi lại rất nghiêm túc đảm nhiệm trách nhiệm của cô.

Thời gian dài sau đó anh cũng không chú ý tới đứa bé. Mãi đến khi Đông Kỳ sinh bệnh anh mới biết là con trai mình. Khi đó tim của anh, vô cùng khiếp sợ, không thể tưởng tượng được đứa con trai này đến như thế nào.

Yêu mến đứa bé này, cũng dựa vào những lúc ở chung tích lũy từng chút một mà có. Có khi anh rất tò mò, mẹ của đứa bé này, cũng điều tra. Không có kết quả.

Mà nay, cuối cùng anh cũng biết chân tướng sự việc kinh người này, khiến anh vui sướng, khiến cuộc đời anh bừng sáng.

Người vợ ở trong lòng, con trai là do vợ sinh, lại còn tặng kèm một cô con gái xinh xắn, trong lòng như ý.

Trên sàn nhà phòng khách, Văn Văn một bên lắp ráp tranh, một bên ngó Đông Đình Phong, Đông Kỳ cũng không yên lòng.

“Văn Văn có chuyện muốn nói phải không?”

Đông Đình Phong cười để tiểu thiên sứ đáng yêu này ngồi trên đùi trái mình, Đông Kỳ ngồi bên đùi bên phải, hai tay ôm hai đứa nhỏ mềm mềm thơm thơm này

Anh thích Đông Kỳ, càng yêu Văn Văn.

Đều nói, con gái là tình nhân kiếp trước của cha. Bởi vì kiếp trước duyên chưa hết, kiếp này đầu thai làm cha con, hoàn lại phần tình cảm kia. Anh khó kìm nổi lòng, hôn lên mặt đứa nhỏ kia, trên mặt đều mùi thơm của sữa, còn có mùi thơm của tiểu thương lan. Đứa nhỏ này cười rộ lên có điểm rất giống vợ, rất chói mắt.

Con gái ngọt ngào mềm mại như thế, có thể không khiến anh thích sao?

Văn Văn bị hôn ngẩn người, nét mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào, nắm tay Đông Đình Phong, đo đạc, nhóc phát hiện rat ay của cha vừa to vừa rộng, sờ đầu nhóc có một cảm giác rất đặc biệt, hừ, quay lại lúc đó, cảm giác nhóc ở trong lòng cha tình lại, rất đặc biệt.

“Cha thật sự là cha con?” Nhóc ôm lấy cổ cha tò mò.

“Ừm không thể giả được”

Văn Văn lại phiêu ngồi ở đối diện hỏi “Tiểu Kỳ là em trai con?”

“Ừm! con sinh ra trước em nửa giờ”

“Nhưng vì sao bọn con bị tách ra, vì sao con đi theo mẹ, em đi theo cha? Vì sao cha không nhận con? Sinh ra con cũng không nhận con, làm sao lại không chịu trách nhiệm như vậy, thật không có tính logic....”

Văn Văn chuyên trông mắt đen láy nặng nề giống như mã não, không nghĩ ra. Đông Kỳ cũng gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, cha, trước kia, cha nói với con mẹ không phải mẹ con, nhưng giờ cha lại nói với con mẹ là mẹ của con, hơn nữa còn mang thêm một người chị sinh đôi, chuyện này con bị cha làm cho hồ đồ rồi....cha có thể giải thích lại một chút đạo lý trong đó được không?”

Đông Đình Phong nháy mắt : A chuyện này, anh thật sự không giải thích được.

“Rất phức tạp, quan hệ nhân quả trong chuyện này, các con bây giờ chưa hiểu được..”

“Đợi chút , cha, cha lại dùng sự phức tạp để lừa dối bọn con”Đông Kỳ nghiêm túc lên án

“Đúng cha không được lừa dối bọn con, bọn con cũng có quyền biết rõ sự việc..” Văn Văn phụ họa.

“Cho nên cha, tốt nhất nên cho bọn con một công đạo, hiểu chuyện này”

“Đúng, cha nhất định phải cho bọn con công đạo này, đừng cho là bọn con chỉ là con mà dễ bị khi dễ” Văn Văn dùng sức gật đầu.

“Thành thật sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ nghiêm trị”

“Đúng, nói thật nói thật, quanh co, không thẳng thắn, trốn tránh nói vấn đề chính, phạt thêm một tội.” Văn Văn chỉ chỉ vào lồng ngực Đông Đình Phong.

Đông Đình Phong nhìn đến cảnh này, tự nhiên bật cười, cảm thấy giống như là Ninh Mẫn khi còn nhỏ đang trách mắng mình vậy. hai đứa bé này, kẻ xướng người họa, thật dễ sợ.

“Được rồi vậy cha cứ giải thích với các con vậy. bảy năm trước, cha và mẹ không cẩn thận mà gặp gỡ nhau. Sau đó không cẩn thận mà rời xa nhau, mãi đến sau khi các con được sinh ra, mẹ không cẩn thận làm thất lạc tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ không cẩn thận lại trở về bên cạnh cha. Bảy năm sau, mẹ không cẩn thận lại tìm được cha, cha cũng không cẩn thận mà phát hiện ra mẹ sinh ra các con, sau đó các con không cẩn thận trở thành con của cha mẹ, thành chị em...rất nhiều cái không cẩn thận để chúng ta thành một gia đình, chúng ta hẳn là nên cảm kích một đám không cẩn thận này. Nhìn xem như vậy thật rất tốt a. tiểu Kỳ có mẹ, Văn Văn có cha, cha có mẹ, mẹ có cha, Tiểu Kỳ có chị, văn Văn em.... Một nhà rất náo nhiệt...chuyện tốt như vậy chúng ta còn phải đi nghiên cứu chuyện trước đây làm gì. ... tóm lại Văn Văn tin lời mẹ nói, Đồng Kỳ tin lời cha nói, các con chỉ cần biết các con là hai chị em, là bảo bối của cha mẹ là được.. hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ” Văn Văn rất thẳng thắn đáp. Đồng Kỳ liếc mắt

“Cha cái gì cũng chưa có nói, hay vẫn muốn lừa dối bọn con”

Văn Văn lườm cậu một cái

“Ngốc, cha không nói rõ chuyện, nhất định là không phải chuyện gì tốt. không biết thì không biết đi. Tôi chỉ cần biết mình có cha là được, những chuyện khác, trẻ con hỏi rõ ràng để làm gì.... Tự tìm phiền não”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 303

“Nếu không hỏi rõ ràng, ngộ nhỡ nhận sai làm sao bây giờ?” Đông Kỳ có vẻ tích cực

“Cậu đã nhận sai một lần đó”

“Ách, việc này, việc này..” nhóc lại suy nghĩ “Cùng lắm thì lại nhận lại..”

Chuyện rất dễ dàng! “Ai nha, cậu quản nhiều như vậy làm gì.”

“Cha mẹ thì không thể nhận bừa” Đông Kỳ vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Trước đây không phải cậu cũng gọi mẹ tôi là mẹ đó sao...tôi làm sao lại không thể gọi cha cậu là cha chứ..”

Đông Kỳ không nói gì ; “.....”

Suy nghĩ qua có chút choáng váng, bọn chúng bây giờ đang tranh luận cái gì?

Đông Đình Phong nghe mà bật cười: hai đứa bé này, một đứa thì thẳng tính, một đứa thì tính rất cẩn thận, thật đúng là một đôi dở hơi.

Lại nói đến trong phòng, Ninh Mẫn đem toàn bộ chuyện mình đã trải qua kể hết ra.

“Làm sao có thể có chuyện như vậy?”

Nghe xong ba vị trưởng bối đều kinh ngạc.

“Con cũng không nghĩ tới, chuyện cự nhiên phát triển như vậy”

Ninh Mẫn thở dài, sờ sờ cái mũi đưa ra một kết luận

“Viên mãn trong không viên mãn” cô cười

“Đây là duyên phận”

Mẹ ngậy người một hồi, mới nói nhỏ

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”

Cha đi theo cười vui mừng

“Nhân duyên chú ý trùng địch, mặc kệ con người co vì nguyên nhân bên trong hay không”

Ông nội cười ha ha : “Thứ tình cảm này không phải lòng người có thể tính toán được”

Đúng vậy yêu là duyên, không yêu chính là kiếp số, chính là tai vạ.

“Bây giờ các con tính thế nào?” mẹ hỏi

Ninh Mẫn nghĩ nghĩ trên mặt một nụ cười ấm áp. “Căn Chi nói đúng hạn cử hành hôn lễ, đến lúc đó, Văn Văn và Tiểu Kỳ sẽ làm tiểu hao đồng cho bọn con, ý của Căn Chi muốn đón cả hai đứa nhỏ về Đông viên, anh sẽ mời một chuyên gia khác về trị liệu tiến hành châm cứu cho Văn Văn, con sẽ trông chừng bọn trẻ, về sau sẽ không có rời xa họ nữa”

Cô tin, ông trời đã cho bọn họ một nhà đoàn tụ, bệnh của Văn Văn nhất định sẽ được chữa khỏi. Tuy rằng Lăng Châu ngàn lần không nở, nhưng

cuối cùng vẫn đi tiễn bọn họ. Hôm đó Ninh Mẫn theo Đông Đình Phong về Đông viên, mang theo cả hai tiểu bảo bối đáng yêu.

Lúc đến Đông viên Văn Văn rất ngạc nhiên, vốn là chỗ ở của cha thật đẹp, cũng tương xứng với nhà của bác Hoắc gia vậy. Nhóc cảm thấy phủ thủ tướng rất trang nghiêm, không qua loa, mà bên trong, thực tuyệt đẹp, trên mặt mỗi người đều tươi cười. đây là nơi cô thích nhất, tươi cười nhưng khiến người ta sinh ra cảm giác ấm áp.

Nhóc kéo tay cha đi vào vườn lúc này, liền thấy thích luôn trang viên này.

“Anh thật sự sao, thật sự sao, những bảo bối này cự nhiên là kiệt tác của anh và chị dâu? Nghe nói bạn nhỏ tên Văn Văn này cũng là một thiên tài.... Oa , chị dâu, chị thật tuyệt vời, thật có thể sinh....oa em vui chết mất, đến đây nào, bé ngoan, để cô ôm, chắc chắc, thật xinh đẹp..”

Đông Lôi vọt lên đối với cặp long phượng này xem xét lại xem xét, cuối cùng không thể nhìn được, bế Văn Văn lên, hung hang hôn ...

Văn Văn há hốc mồm, nhiệt tình như thế sao, so với nhóc còn nhiệt tình hơn.

Hắc hắc nhóc rất thích nha..

“Cha, vị thần tiên như chị này là ai vậy?”

Văn Văn ngọt ngào hỏi, Đông Ky nghe mà xem thường. cô nhóc này lại triển khai trình độ nịnh nọt siêu cấp rồi. Đông Lôi sửng sốt, nở một nụ cười

“Trời ah, nhóc này miệng lưỡi thật ngọt, qua đây, chúng ta quen biết một chút, cô là Đông Lôi, là cô của con”

“Chào cô, con là Khuynh Văn, cô thật xinh đẹp, con rất thích cô”

Lúc nói chuyện còn ghé qua hôn một cái khiến Đông Lôi vui sướng kêu lên

“Oa nha đầu này, cô thích, rất thích...xinh đẹp như vậy, ngọt ngào như vậy”

Đông Kỳ nghe xong bĩu bĩu cái môi, sờ mũi: có ý gì, có phải báo cho cậu biết cậu bị thất sủng rồi không? Cậu đột nhiên có chút u buồn.

“Đến đây là Vãn Vãn phải không?,,ta thì sao, gọi ta là gì?”

Vãn Vãn nhìn thấy ông già râu bạc phơ, miệng nở nụ cười, bộ dạng hòa nhã dễ gần, nghĩ nghĩ, lập tức gọi.

“Con biết, là lão tổ tông, lão phật gia trong nhà chúng ta, con hẳn là nên theo Tiểu Kỳ gọi cụ là cụ nội có phải không?”

“A a a đúng là miệng rất ngọt, đến đây, ... để cụ ôm nào, một cô bé xinh đẹp thơm như vậy, cụ thật rất lâu không gặp qua..”

Đông Lục PHúc ngồi xổm muốn ôm, Vãn Vãn vội vàng nói

“Cụ nội Vãn Vãn rất nặng, cụ đừng bế, con ôm cụ nội một chút là được”

“Ha ha ha tiểu quý này, thật sự có thể chăm sóc người... hừ, cụ nội không tin không bế được con...biết không, nhớ năm đó cụ có thể vác ba trăm cân mỡ, con cũng chỉ có vài cân, không vấn đề... đến đây,cụ bế cái nào xem cụ nội bế được con không”

“Cụ nội bế con chậm một chút”

Đông Lục Phúc bế Vãn Vãn lên, hôn một cái, hôn thẳng đến khi nhóc cười haha. Đông Đình Phong ở bên cạnh nhìn, nhìn ông vui vẻ như vậy tâm tình cũng cực kỳ vui.

Ánh mắt của anh chuyển nhìn sang mẹ, còn Chung Đề ở bên cạnh, còn những người khác, cũng chưa đến giờ, không về nhà, tình hình chung là rất ít khi về nhà.

“Vân Vân đi qua gặp bà nội”

Anh ôm con lại dẫn đến trước mặt mẹ và Chung Đề.

“Vị này là bà nhỏ...”

Vân Vân chuyển động trông mắt kinh ngạc kêu lên.

“Bà nội và bà nhỏ, làm sao còn trẻ như vậy?”

Vốn Hà Cúc Hoa mỉm cười lại phì cười, mà Chung Đề liền trực tiếp bế người nhóc lên.

“Cái miệng nhỏ nhắn này, thật rất biết ăn nói, như thế rất tốt, lại có nhiều niềm vui trong nhà,...ôi ôi mọi người mau nhìn a, Kỳ Kỳ nhà chúng ta đang ghen”

Chung Đề nhìn thoáng qua vẻ mặt đù hui của Đông Kỳ

“Con nào có ghen..”

Đông Kỳ lớn tiếng, cậu giữ chặt tay Ninh Mẫn “Con mới không ghen, bọn con là chị em ruột, tất cả của con nên chia sẻ với chị, tất cả của chị cũng sẽ chia sẻ cho con”

Được rồi nói thật ra, cậu cũng có chút khó chịu, nhưng trước kia cha và cậu đã nói rõ ràng, cậu là đàn ông con trai phải bảo vệ phụ nữ con gái, đem bọn họ che chở như bảo bối.

Ân, cậu là người đàn ông nhỏ, cậu rất muốn bảo vệ mẹ, đương nhiên, yêu ai yêu cả đường đi cùng Vân Vân chia sẻ cậu đã có tất cả.

Cho nên cậu tuyệt đối không ghen.

Tối hôm đó, mọi người trong Đông gia đều trở về, để nghênh đón thành viên nhỏ mới trong gia đình, đoàn tụ đầy đủ tiệc gia đình lúc này đây, Nhị thúc, Tam thúc, và cả mấy anh em đều có mặt, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, nhưng bọn họ cũng không có hỏi kỹ, thái độ hòa nhã.

Tiệc tối, Văn Văn và Đông Kỳ ngồi một chỗ thường đấu vô mồm, khiến cho mọi người bật cười vui vẻ. Vào đêm xảy ra một vấn đề nghiêm trọng: chính là vấn đề đi ngủ.

Đông Đình Phong cho người làm thêm một phòng ở tầng của bọn họ, đặt hai chiếc giường, tính là cho hai đứa trẻ ngủ, như vậy có thể gia tăng thêm tình cảm giữa hai bọn trẻ.

Đông Kỳ thật sự không thích ở chung một phòng với người khác, đứa bé này từ nhỏ đã có thói quen tự lập, vẫn luôn một mình một phòng, cũng chỉ thích chơi trò chơi hoặc đồ dùng học tập của mình. Lúc đưa ra vấn đề này thì cậu liền nhú mày.

“Thân thể chị không tốt cần con chăm sóc”

Thế này Đông Kỳ mới cố mà đồng ý. Sắp xếp như vậy kỳ thật cũng là tâm tư của Đông Đình Phong. Nhưng con gái của anh cũng không vừa lòng. Sau khi tắm rửa xong quay lại phòng, nhìn thấy nha đầu kia lăn lộn trên giường, trên tay ôm một quyển sách.

“Con muốn ngủ cùng mẹ, trước kia con vẫn ngủ cùng mẹ, về sau vẫn muốn ngủ cùng mẹ...”

Văn Văn nhìn thấy anh, lập tức bỏ sách xuống, chui vào trong chăn, đôi mắt to tỏa sáng, hưng phấn nói

“Con từ trước tới giờ chưa có cùng cha mẹ ngủ chung, cha, mau đến đây...cha nằm bên này, mẹ nằm bên này, Văn Văn là bảo bối ở trong lòng cha mẹ, nên con nằm ở giữa, ...oa thật vui”

Đông Đình Phong thật sự không đành lòng đuổi đứa bé này ra ngoài, suy nghĩ một chút, đây chính là đứa con gái anh mới nhận lại, lại còn đổ bệnh

“Được rồi...được rồi, vậy ngủ đi”

Cửa phòng bị mở ra, Đông Kỳ tiến vào vội nói

“Cha con cũng muốn ngủ chung với mọi người, con cũng muốn ngủ chung với mọi người, cha không thể một bên trọng một bên khinh được.”

Đông Đình Phong “.....”

Một cái giường bốn người làm sao ngủ được? tuy rằng cái giường này cũng khá lớn.

“Đến đây nào, không thiếu phần con..”

Ninh Mẫn vẫy vẫy tay cứng chiều. Đông Kỳ hai mắt sáng ngời, nhảy lên giường hô, lăn lộn cùng Văn Văn, Đông Đình Phong khoan tay, nhìn một giường mẹ con vui sướng khoa chân múa tay này, mà mỉm cười.

Trong phòng chưa bao giờ náo nhiệt như thế, anh biết, đây chính là hương vị của hạnh phúc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 304

Tháng 2 năm 2012, lặng yên trôi qua.

Hai tuần cuối cùng của tháng này, Nội bộ Đông Ngải xảy ra một vài sự kiện.

Sự kiện thứ nhất: Đệ Nhất Gia tộc ở Đông ngải; Hoắc đại tiên sinh là Hoắc Trường An cùng Quý Như Tịch chính thức ly hôn.

Hai người chia tay trong hòa bình.

Cuộc hôn nhân 32 năm, cuối cùng đã kết thúc.

Chuyện này làm cho Hoắc lão phu nhân- Nguyễn Nhất Hà rất tức giận.

Mọi người đều biết, Quý Như Tịch là phụ tá đắc lực của Nguyễn Nhất Hà.

Tập đoàn Hoắc thị vốn là tập đoàn tài chính Nguyễn thị trước đây. Nguyễn Nhất Hà là người lãnh đạo cao nhất của tập đoàn. Năm đó khi Hoắc Trường An cưới Quý Như Tịch, ông được nhận từ mẹ 30% cổ phần công ty. Nhưng số cổ phần này, đều mang tên vợ ông. Mấy năm nay lợi tức từ số cổ phần đều do Quý Như Tịch nắm giữ. Mà thu nhập của Hoắc Trường An chủ yếu có được là từ tiền lương làm bộ trưởng.

Sau khi ly hôn, lợi tức từ cổ phần đều chuyển sang cho Quý Như Tịch.

Đến cả cổ phần công ty: một nửa do Hoắc Khải Hàng thừa hưởng, một nửa do Quý Như Tịch nắm giữ.

Hoắc Trường An cũng để lại cho bà ta rất nhiều cổ phần, lấy danh nghĩa ông mua ở mấy công ty bất động sản. Chỉ giữ lại cho mình một biệt thự nhỏ đã mua ba mươi hai năm trước. Sau khi ly hôn, Hoắc Trường An hầu như không lấy bất cứ tài sản gì.

Tất cả mọi người đều biết, Hoắc Trường An và Quý Như Tịch là một đôi vợ chồng trên danh nghĩa, mà có thể kéo dài đến 32 năm thật sự là một kỳ tích. Chỉ là mọi người không biết tại sao Hoắc gia lại lựa chọn ly hôn vào thời điểm này - trước cuộc bầu cử. Đối với các cuộc bầu cử mà nói, không thể coi đó là một quyết định khôn ngoan.

Hoắc Trường An làm quan liêm chính, đồng nghiệp đều thấy rõ; Đời sống cá nhân rất nghiêm túc, cũng không tranh giành quyền lực, bản thân trong sạch. Hiện giờ ly hôn, đã làm cho uy tín có phần bị giảm sút.

Ông cố ý ly hôn, ngay cả Hoắc lão phu nhân - đức cao vọng trọng ra mặt, cũng không ngăn cản được ông. Cuối cùng vẫn là ly hôn.

Cuộc ly hôn ngày đó, khiến tập đoàn tài chính Hoắc thị tại thị trường chứng khoán giảm mạnh.

Sự kiện này vẫn còn đang nóng hổi. Ngay sau đó, Hoắc Trường An mở cuộc họp báo. Tuyên bố trước truyền thông sẽ rời khỏi cuộc tổng tuyển cử. Đồng thời, ông chính thức đề cử Đông Đình Phong là ứng cử viên tổng thống với quốc hội.

Đông Đình Phong quả thật là một nhân vật có ảnh hưởng rất lớn, nhưng anh chưa bao giờ tham gia chính trị, không có bất cứ chức vụ gì dù là nhỏ nhất ở chính phủ. Không căn cứ gì mà cứ như vậy xuất hiện, để thay thế bổ sung người được đề cử, làm chấn động cả nước.

Trong lịch sử ở Đông Ngải, Hoắc Kiến Quốc từng lấy tư thế ngựa ô để trở thành người đứng đầu Đông Ngải.

Nhưng khi đó, Hoắc Kiến Quốc có một chút địa vị chính trị.

Nghiêm túc mà nói Đông Đình Phong chỉ là một thương nhân mà thôi.

Đáng ngạc nhiên, đề nghị đó lại chiếm được sự ủng hộ của đa số cử tri.

Có lẽ phụ thuộc vào mối quan hệ của Đông Đình Phong với phương tiện truyền thông suốt mười năm qua - - không có vị trí trong chính phủ, nhưng lại kết bạn với không ít các bộ trưởng, những người đó đều đối với ông trù Truyền Thuyết một lòng một dạ, rất có cảm tình.

Vào một ngày. Ở nội thành, Đông Lục Phúc nhận được điện thoại của chủ tịch quốc hội, chủ tịch quốc hội tỏ rõ quan điểm, hỏi:

“ Ý đồ của Hoắc bộ trưởng như vậy, không biết Đông Đình Phong tiên sinh có chấp nhận phần tiền cử như vậy không... Nhưng mà, có thể hội đủ điều kiện hay không còn phải do quốc hội bỏ phiếu quyết định.”

Đông Lục Phúc trả lời:

“Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Vào bữa tối, mọi người Đông gia đều có mặt, Đông Lục Phúc cùng Đông Đình Phong và Ninh Mẫn Mẫn nói đến chuyện này.

Đông Đình Phong nghe xong, ngồi im một hồi, lau miệng, đứng lên, liếc nhìn gương mặt bình tĩnh của vợ. Trước mặt mọi người, vuốt ve đỉnh đầu của cô, vô cùng quý trọng, rồi sau đó mới ngẩng đầu trả lời:

“Ông nội, con hứa với A Ninh. Cả đời này, chỉ theo kinh doanh, không theo chính trị. Ngày mai con sẽ đến quốc hội giải thích chuyện này...”

Ninh Mẫn Mẫn thâm sâu liếc nhìn chồng, không có phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Thật sự cô không thích chính trị. Quá mức phức tạp. Không thể sống đơn giản.

Các trưởng bối im lặng thật lâu.

Đông Lục Phúc uống hết bát canh trên tay, nói: “Việc này, cần suy nghĩ kỹ đã.”

Đúng lúc này Cúc Hoa nhẹ giọng khuyên anh: “Hãy thử. Nếu bản thân có tham vọng, có cơ hội này hãy phát huy, cũng là để năng lực được khẳng định... Cũng là do quốc gia may mắn.”

Nhị Thúc nói lời thắm thía khuyên anh: “Nam nhân chí ở bốn phương, theo thương, không bằng tham chính.”

Tam Thúc ý vị sâu xa khuyên hẳn: “Nếu cự tuyệt tổng tuyển cử, Cố Gia mà thắng được, chúng ta sẽ rất khó khăn.”

Chung Đề cẩn thận có ý tốt khuyên anh: “Hãy kế thừa ý nguyện của cha cháu đi, vậy là cháu đã hoàn thành sứ mệnh của người con trai.”

Đông Đình Phong nhàn nhạt cười, cúi đầu nhắm nháp chút rượu.

Ninh Mẫn Mẫn biết anh có chút tâm tư.

Đàn ông đều có tham vọng.

Đây là một loại bản năng trời sinh.

Không có tham vọng là không có niềm đam mê.

Đàn ông đối với quyền binh, đều có một loại đam mê bẩm sinh.

Đây là liên quan đến sự phát triển của nền văn minh của con người -

Quá trình tiến hóa của con người, một người duy nhất để có thể nắm quyền lực trong tay, thường là thông qua đấu tranh cho lợi ích của họ. Trong quá trình này, kẻ mạnh được người kính trọng; kẻ yếu hay đầu hàng, hoặc bị đuổi đi, hoặc là chờ đợi cái chết.

Mối quan hệ thứ bậc bắt đầu dần dần được hình thành.

Càng là người đàn ông mạnh mẽ, lại càng có thể có được nhiều sự giúp đỡ hơn, đó là quy luật của tự nhiên. Vì vậy, những người đàn ông nhận được sự trợ giúp, sẽ không ngừng chiến đấu.

Sự phát triển của nền văn minh hiện đại, là một biểu hiện của quyền lực.

Trong mắt Ninh Mẫn Mẫn, quyền lực là một điều đáng sợ.

Nó cực kỳ hấp dẫn, có thể làm cho người ta bán rẻ linh hồn.

Đương nhiên, đây chỉ là mặt trái của nó.

Một người có trách nhiệm, có thể sử dụng chính xác quyền lực của mình, đưa đất nước tới sự thịnh vượng.

Vào buổi đêm, Ninh Mẫn Mẫn nói với anh một câu:

“Em không muốn anh tham gia chính trị, nhưng nếu anh nghĩ muốn tiến hành một phen đổi mới cho Đông Ngải thì anh nên làm. Đừng băn khoăn vì em, như một người vợ, về sau em sẽ toàn tâm toàn ý hỗ trợ anh. Làm người đứng phía sau kiên định nhất, mà không phải là vật cản của anh.”

Đông Đình Phong ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Anh suy nghĩ hai ngày, cuối cùng đã đồng ý.

Sự kiện thứ ba, vợ cựu Thủ tướng - phu nhân Nguyễn Nhất Hà, là một đại biểu quốc hội, hết lòng ủng hộ Hoắc Khải Hàng ứng cử vào chức vụ thủ tướng, và cùng với Đông Đình Phong – là hai ứng viên dự bị sẽ phải được quốc hội bỏ phiếu thông qua, để xác định tư cách ứng cử.

Sự kiện thứ tư: Đông Đình Phong chính thức tuyên bố ra ngoài hôn sự của mình: Ngày 16 tháng 3 chính thức cử hành lễ kết hôn. Bởi vì đang xây biệt thự ở khuôn viên nhà họ Đông, nên bọn họ sắp xếp phòng tân hôn ở vườn Tử Kinh.

Một loạt các sự kiện liên tục diễn ra vào nửa cuối tháng hai ở Đông Ngải. Mọi người đều rất ngạc nhiên, Hoắc Trường An li hôn nhanh như vậy là có mục đích gì? Người ta nói rằng, ông cũng có ý định từ bỏ chức vụ bộ trưởng.

Mọi người cũng đang suy đoán, không biết nhân vật đệ nhất Truyền Thuyết trong giới kinh doanh, trong vòng bỏ phiếu tại quốc hội, có thể thắng được phe của cựu Thủ tướng – người mà đã giới thiệu Hoắc đại thiếu gia ứng cử không?

Công chúng cũng tò mò muốn biết rõ về người phụ nữ không có danh tiếng kia, làm sao có thể có tư thế “Gió lớn để cuốn lá rụng”, thu phục được đại thiếu gia nhà họ Đông lạnh lùng, lãnh đạm như vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 305

Mấy ngày nay phát sinh rất nhiều chuyện. Tuy nhiên, nó cũng không ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng của Ninh Mẫn Mẫn. Hiện tại, cô rất bình tĩnh.

Đầu tiên là Hoắc Trường An ly hôn, chuyện này chính xác là việc đại sự nhưng cô không có quan hệ gì - - mà chỉ có quan tâm đối với Chung Đề.

Vào buổi tối khi nghe được tin này, là lúc cô đang đi đến biệt thự Chung Đề ở. Khi đó Cô Cô đang đắp mặt nạ, nhân nhĩ rượu vang, với tinh thần nhẹ nhàng.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Tương lai Cô Cô định như thế nào, Cô Cô đã suy nghĩ chưa?”

Chung Đề im lặng một hồi nhưng không trả lời.

“ Cô Cô có tính nhận con trai không?”

Chung Đề cười khố, vẻ mặt mất mát.

“ Cô Cô vẫn còn yêu người kia sao?”

Chung Đề liên tục uống rượu, một lúc sau nói: “Ta đã không biết tình yêu là cái gì nữa!”

“Cô Cô, kỳ thật cô đã không quên được ông ấy!”

Trước khi rời đi, cô đã nói với Chung Đề: “Bởi vì Cô Cô không có dứt khoát phủ nhận. Cô Cô do dự, mờ mịt; đó chính là biểu hiện của tình yêu... Nếu Cô Cô không muốn kết hôn với Kim Hàm, vậy thì kết thúc sớm chuyện này đi... Việc kết hôn và Cô Cô có yêu hay không yêu Hoắc Trường An, nghĩ muốn cùng ông ấy bắt đầu lại hay không, là hai việc khác nhau... Không vì muốn trốn tránh, mà tùy tiện lấy người đàn ông cứu mình làm chồng.”

Ninh Mẫn Mẫn cũng từng ở trong tình trạng này, Đông Đình Phong cũng là ân nhân của mình, nhưng hai tình huống hoàn toàn khác nhau.

Cô nghĩ sở dĩ không thể quay về với Hoắc Khải Hàng, là vì tình yêu của cô đối với anh ấy chưa đủ sâu.

Nhưng Chung Đề không phải như vậy.

Họ đã chung sống với nhau đến hai năm, họ đã có một đứa con chung và đứa trẻ này có sự nghiệp rất tốt. Giữa họ chỉ là một sự hiểu lầm.

“Nếu tình yêu vẫn còn, thì tại sao không tiếp tục?”

Chung Đề không nói thêm gì nữa.

Lựa chọn như thế nào đó là quyền của bà, Ninh Mẫn Mẫn không hỏi nữa, bởi vì nó cũng không có liên quan đến cô.

Thứ hai, Đông Đình Phong được Hoắc Trường An đơn phương giới thiệu ứng cử viên cho chức vị Thủ Tướng. Việc này, dù không phải đưa ra quyết định trực tiếp nhưng cũng liên quan đến cô, vì đó là vấn đề của người đàn ông của cô, cô tôn trọng mọi quyết định của Đông Đình Phong. Tương lai như thế nào, cô cũng không suy nghĩ nhiều- -Hoắc Khải Hàng cũng có khả năng thắng.

Thứ ba, cuối cùng cũng đã công bố đám cưới, cô không có mặt tại cuộc họp báo, nên không phải đối mặt với các câu hỏi do phóng viên đặt ra. Cô đã lặng lẽ ở lại nhà Đông gia, chuẩn bị làm cô dâu bí ẩn.

Những ngày này, cô đã được đắm mình trong một cuộc sống thanh bình, ấm áp, cảm thấy một sự bình yên đúng nghĩa.

Mấy ngày này, Đông viên trở thành gia đình mới của Ninh Mẫn mẫn.

Đối với gia đình mới này, hiện tại cô không muốn rời xa.

Bảo bối của cô cũng biểu hiện ra ngoài, yêu thích gia đình mới này. Và các thành viên trong gia đình cũng yêu quý mẹ con cô.

Văn văn cùng Đông Kỳ ngày càng thân thiết, việc này làm cho Ninh Mẫn Mẫn trong lòng đầy vui sướng.

Đông Đình Phong luôn cưng chiều, yêu thương Văn Văn.

Cô thường nhìn hai cha con chụm đầu bên nhau, Văn Văn ôm tay cha cười khanh khách, nụ cười tươi sáng và hạnh phúc.

Người đàn ông của cô rất yêu thương cô con gái này, và cô cũng yêu thương Đông Kỳ, so với con gái thì con trai trưởng thành và hiểu biết hơn.

Trong lúc ngồi nói chuyện với Đông Đình Phong, anh nói:

“Con trai rất giống anh... Từ nhỏ đã tự lập rồi, học cách trở lên mạnh mẽ; Con gái nên được chăm sóc, nên được thương yêu và chiều chuộng...”

Vì Văn Văn thiếu tình thương của cha trong sáu năm, lại thêm chuyện Văn Văn bị ồm. Cho nên, trong lòng anh cảm giác áy náy, hận mình không thể nắm chặt con bé trong lòng bàn tay.

Nhưng cô nói:

“Không được, con trai hay con gái đều phải thương yêu như nhau, không nên nuông chiều quá.

“Một cô gái có giáo dục, có trí tuệ lớn lên mới có thể tìm được người đàn ông có năng lực, trí tuệ.

“Chúng ta khi xưa, mỗi người một xưng hô: 'Con trai của anh ' 'con gái của em'. Cuối cùng Văn Văn và tiểu Kỳ đều là con của anh, tương lai nhất định sẽ khoác lên vầng sáng hào quang của họ Đông.

“Nhưng em hi vọng, con trai và con gái không sống trong ánh hào quang do các bậc cha chú đem lại. Cho nên, anh nha, đừng quá nuông chiều con bé...”

Đông Đình Phong đồng ý với suy nghĩ của cô, nói:

“Được, về sau, anh chỉ có cưng chiều em! Văn Văn khỏi bệnh, anh sẽ đem chúng tới học viện quân sự. Tách khỏi cha mẹ, như thế mới tự mình rèn luyện. Đến lúc đó, em cũng đừng quá đau lòng!”

Đi học ở viện quân sự là điều hiển nhiên, nhưng Ninh Mẫn Mẫn cảm thấy hiện tại chúng còn quá nhỏ, chăm sóc một hai năm nữa thì tốt hơn. Ở đó môi trường giáo dục rất nghiêm khắc, nếu như vậy tuổi thơ của chúng sẽ không có. Cha mẹ nên chọn thời điểm phù hợp để đưa con mình vào học viện quân sự.

Bây giờ cô yêu cuộc sống gia đình như vậy, làm thế nào để sẵn sàng gửi chúng đi?

Mà Đông Đình Phong cũng đang tận hưởng tình cảm cha con như vậy, cũng chỉ là ngoài miệng nói vui một chút thôi.

Mặc kệ bên ngoài náo nhiệt như thế nào, Đông viên vẫn như một thế giới độc lập. Cuộc sống của Ninh Mẫn Mẫn dường như yên bình hơn,

không sợ sệt, không mù mịt như trước nữa.

Quan điểm về cuộc sống của cô cũng thay đổi, trước kia quan trọng nhất là cha mẹ và công việc. Hiện tại gia đình là quan trọng nhất.

Cô sống cuộc sống của một người vợ bình thường.

Sáng sớm, đánh thức chồng bằng một nụ hôn, sang phòng bên đánh thức hai đứa trẻ, đồng thời tập thể dục buổi sáng, đây là chuyện nhất định phải làm trong nửa tháng qua.

Cô không biết chồng cô dùng cách nào, để có thể thuyết phục Văn Văn buổi tối không ngủ cùng cô nữa.

Hai tối đầu, bốn người ngủ cùng một giường, hai đứa ngủ ở giữa, cô và anh ngủ ở hai bên cạnh. Buổi tối trước khi đi ngủ, hai đứa trẻ cười đùa, cãi nhau ầm ĩ cả lên. Đêm đến tướng ngủ của chúng rất xấu: Đông Kỳ nằm vào ngực Đông Đình Phong, cả đêm anh không ngủ được, Văn Văn thì để cả hai chân gác lên bụng Ninh Mẫn Mẫn.

Đông Đình Phong thấy như vậy không được, liền nghĩ ra phải để hai đứa ngủ riêng, không biết anh làm thế nào mà cuối cùng chúng cũng hiểu ra. Tối đến, tự giác về phòng của hai đứa để ngủ.

Thoát khỏi hai đứa trẻ. Vào ban đêm, Đông Đình Phong ở trong chăn ôm Ninh Mẫn Mẫn, cười cực kỳ thỏa mãn:

Cuối cùng hai chúng ta đã có thể giới riêng!”

Cô cũng thấy cảm thấy xấu hổ, con cái là quan trọng, nhưng hai người cũng phải có thể giới riêng.

Cô thích cuộc sống như thế này.

Vào bữa sáng, cả nhà bốn người cùng với Đông Lục Phúc, Đông Dạng, Đông Lô và cả Cúc Hoa ăn cùng nhau rất ồn ào nhưng lại vui vẻ và hạnh phúc.

Thời gian Đông Đình Phong ở nhà chăm sóc vợ, con cái. Mọi người trong gia đình Đông Gia nghĩ cũng đã đủ. Đông đình phong bắt đầu chính thức đi làm, tám giờ đúng giờ rời nhà, trước ngày kết hôn phải thu xếp ổn thỏa việc công ty. Lại còn phải ứng phó chuyện bầu cử Thủ Tướng, điều này khiến anh càng bận rộn hơn.

Mỗi ngày Ninh Mẫn Mẫn cùng hai con tiễn chồng ra xe đi làm. Trước khi đi, Đông Đình Phong hôn tạm biệt mỗi người một cái. Khi hôn đến cô lúc nào cũng triền miên không dứt. Anh thật muốn lười biếng, muốn ở nhà.

Tất cả các việc chuẩn bị cho hôn lễ đều do Đông phu nhân – Cúc Hoa phụ trách, Đông Lục Phúc ở phía sau chỉ đạo, không cần Ninh Mẫn Mẫn phải bận tâm chuyện gì

Sau khi Đông Đình Phong đi làm, anh thu xếp mời bác sĩ đến kiểm tra và điều trị thường xuyên cho Văn Văn.

Thường trong thời gian nghỉ ngơi, Ninh Mẫn Mẫn hay dạy hai đứa bé học bài, hoặc chơi với chúng.

Đôi lúc, có giáo viên do Đông Đình Phong mời về dạy và chơi cùng chúng. Khi đó, Ninh Mẫn Mẫn tranh thủ ngủ một giấc.

Lần mang thai này, cô rất thèm ngủ.

Có hôm cô ngủ đến khi Đông Đình Phong đi làm về.

Đông Đình Phong thường đi làm về lúc 6h, ăn tối cùng gia đình. Anh từ chối tất cả các bữa tiệc xã giao, toàn bộ thời gian đều giành cho bốn mẹ con cô.

Cuộc sống an nhàn, yên bình như vậy. Tỉnh Tâm dưỡng thai, chăm sóc con cái.

Nhớ về thời gian trước, từ bé đến mười sáu tuổi là thời gian đang đi học.

Mười sáu tuổi đến hai mươi tuổi, cô gia nhập tổ Liệp Phong. Tham gia hàng loạt nhiệm vụ rất mạo hiểm, và cô luôn luôn sử dụng sự khôn ngoan của mình để hoàn thành nhiệm vụ.

Từ hai mươi tuổi đến 26 tuổi, là khoảng thời gian sống cùng Văn Văn rất vất vả.

26 tuổi, cuộc sống thay đổi mạnh mẽ, cô dường như lột xác, dần trưởng thành hơn, giải phóng chính mình...

Hiện giờ, cô 27 tuổi, đã bước vào hôn nhân, đã là vợ của người khác, mẹ của hai đứa trẻ...

Thời gian qua, không suy nghĩ về mối quan hệ với Hoắc Khải Hàng. Cũng không để ý đến chuyện tổng tuyển cử sắp diễn ra. Tất cả các chuyện này không có quan hệ gì với cô, cô đã đặt mình vào trong một thế giới riêng biệt, bé nhỏ của mình đó là làm mẹ và chuẩn bị làm cô dâu...

Chiều thứ 7, đầu tháng ba.

Ninh Mẫn Mẫn ngủ trưa như mọi ngày, khi tỉnh dậy đã là ba giờ chiều. Đông Đình Phong không thấy có ở trong phòng, Văn Văn và Kỳ Kỳ cũng không ở đây. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, có mùi hương hoa vừa mới hái thoang thoảng, lan ra khắp phòng.

Biên Thượng là người giúp việc liền nói với cô:

“Đại thiếu gia mang Tiểu thư và tiểu thiếu gia ở bên ngoài chơi đùa...”

Cô nghe xong, liền đến phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài, quả nhiên thấy Đông Đình Phong và hai con, cùng với Đông Lôi chơi đá cầu, bên cạnh còn có một số người đứng xem. Không khí cực kỳ náo nhiệt.

Cô nhìn một lúc, mỉm cười, đi ra phòng khách lấy một ly nước ấm, rồi đến ngồi trên ghế sofa, theo thói quen mở máy tính vào mạng.

Khi mở trang web hay xem tin tức ra, trong tích tắc, trên trang nhất của tờ báo viết:

Đông thiếu gia vướng vào tội trùng hôn, vụ án rất phức tạp: vợ cũ bị quản thúc tại nhà sáu năm nay; Nuôi dưỡng vợ mới ba tháng nay.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 306

Ninh Mẫn Mẫn nhìn xuống dưới là một khoảng trống, ngón tay theo bản năng kéo xuống dưới, mở ra một video clip, trong video clip là hình ảnh của một cô gái.

Mặc áo khoác màu đen, áo len màu đen, gương mặt vô cùng bí hiểm, vẻ mặt thờ ơ, ngồi trên một cái ghế, ngồi bên cạnh là một nhóm phóng viên.

Ninh Mẫn Mẫn hơi nghi ngờ, hình như mình đã nhìn thấy gương mặt trên trang web kia, rõ ràng giống nhau như đúc.

Hàn Tịnh vẫn còn sống.

Cô sợ hãi đứng bật dậy.

“Tại sao có thể như vậy?”

Ninh Mẫn Mẫn đột nhiên đóng máy tính lại, bước nhanh nhìn về phía cửa sổ, vừa hay nhìn thấy A Lực đưa điện thoại di động cho Đông Đình Phong, khi thấy điện thoại anh liền đá quả bóng ra xa và nhận cuộc điện thoại.

Cô không nhìn nữa, đi xuống dưới lầu.

Vừa xuống đến nơi, liền đụng ngay vào Đông Đình Phong.

Sắc mặt của cô không được tốt lắm, còn vẻ mặt anh trông rất lạnh lùng, vẫn đang nghe điện thoại. Nhìn vào ánh mắt cô, dấn dò người ở đầu bên kia

hai ba câu, liền hỏi:

“Ngủ ngon không?”

Ngay sau đó, anh rất tự nhiên ôm chặt lấy cô, hơi thở quen thuộc rất ấm áp tỏa vào mặt cô.

“Em vừa mới xem tin tức rồi !”

Đông Đình Phong ngẩn ra.

Anh biết cô đều có thói quen xem tin tức hàng ngày. Anh vội vàng trở lại là vì không muốn cô mở máy tính ra. Ai ngờ lại chậm hơn, hôm nay cô thức dậy sớm hơn mọi ngày.

“A...!”

Anh đỡ eo cô, đi lên lầu.

Và trở về phòng mình, đóng cửa lại. Sau đó anh lấy cho cô một ly nước và đỡ cô ngồi xuống:

“Bình tĩnh lại đi, làm sao mà em bị dọa đến bộ dáng như thế này!”

“Hiện tại xem ra, Hàn Tịnh vẫn chưa chết, anh đã sớm biết chuyện này rồi phải không?”

Cô nhẹ nhàng hỏi. Người đàn ông này không có vẻ gì là sợ hãi.

“Uh`m!”

Anh gật đầu. Không hề có ý định giấu diếm.

“Vậy tại sao anh không nói cho em biết?”

Cô nhúm mày, có chút không vui.

“Không muốn để em phải lo lắng!”

Cảm giác không vui nhanh chóng rời đi.

Cô nghĩ rồi nói:

“Anh giấu nó, sao không cho em biết trước để chuẩn bị tinh thần, so với việc đến bây giờ mới biết, làm cho em càng sợ hãi hơn...”

Đông Đình Phong hai tay đan vào nhau, cúi đầu xuống, hạ thấp người:

“Được rồi, vợ yêu, là anh suy nghĩ không chu đáo. Bởi vì làm em lo lắng, anh thật sự xin lỗi...”

Xem ra người này càng ngày miệng lưỡi có phần trơn tru hơn, có phần không đứng đắn.

Ninh Mẫn Mẫn bất giác trợn mắt nhìn anh:

“Nghiêm túc một chút đi!”

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng ấm áp, thật sự làm cho người ta không có cách nào tức giận được.

Ninh Mẫn Mẫn có chút bất lực, anh cười rồi đến ngồi bên cạnh, ôm cô vào lòng nói:

“Bình tĩnh một chút đi! Em căng thẳng quá làm anh cũng căng thẳng theo... Việc gì cũng không thể làm ta sợ hãi được...”

Đúng là Đông đại thiếu lúc nào cũng bình tĩnh không ai địch nổi.

Sắc mặt Ninh Mẫn Mẫn bình thường trở lại, lúc này mới tiếp tục hỏi:

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Mấy ngày rồi. Khi đó bận quá, tại anh không có thời gian xử lý cô ta. Việc này chờ sau khi chúng ta trở về Quỳnh Thành, anh sẽ giải quyết. Cô ta mất tích bí ẩn như vậy, giờ lại tự nhiên xuất hiện, chắc chắn là chuyện không hay!”

Lúc trước, anh đã cho người tìm nhưng không tìm ra cô ta. Bây giờ, hôn lễ sắp tới, hơn nữa cuộc bỏ phiếu tán thành việc thay thế bổ sung ứng cử viên dự bị cũng sắp diễn ra. Cô ta lại đột nhiên công khai xuất hiện, lên án Đông gia, chắc chắn là có mục đích.

Đông Đình Phong buông cô ra, mở máy vi tính xem những tin tức viết về vụ bê bối lấy hai vợ của anh, tất cả đều tràn ngập trên mạng Internet.

Việc này, chắc chắn sẽ rắc rối, nếu anh không giải quyết triệt để vụ bê bối này, thì sẽ thất bại trước cuộc bỏ phiếu ứng cử viên dự bị cho chức vụ Thủ tướng.

“Có vẻ như cô ta đã bị người khác thao túng rồi! Có phải là Cố Gia không?”

Ninh Mẫn Mẫn suy đoán.

“Chắc chắn đến tám – chín phần!”

Đông Đình Phong nói. Trừ bọn họ ra, còn ai có thể làm chuyện này.

Bây giờ, anh có thể xác định: Hàn Tịnh là người của bọn họ.

<

Cố Gia cùng Hoắc gia có ân oán, lúc trước Đông gia lại là người ủng hộ cho Hoắc gia

Nếu không là vì xuất hiện chuyện Hoắc Trường Nhạc bị nổ chết, Hoắc -Đông hai nhà sớm đã là thông gia.

Mọi người đều biết, tiểu thư thứ năm nhà Đông gia là thiếu nữ thiên tài.

Người nào cũng biết Đông Dạng là tiểu nữ được Đông Lục Phúc yêu quý nhất, mà Hoắc Trường Nhạc cũng là đứa con trai Hoắc Kiến Quốc yêu quý nhất. Hai đứa bé này bí mật yêu nhau và ở nước ngoài đã đăng ký kết hôn, vốn là một chuyện tốt. Kết quả lại bị người phá hoại. Chết thê thảm như thế.

Nếu nói: Hoắc Trường Bình xuất phát từ ý định trả thù, cũng là xuất phát từ Tiểu Tường muốn có địa vị nên đã hãm hại Hoắc Trường Nhạc, cách suy nghĩ này có phần đúng. Chắc chắn có thể lực giúp hắn, nếu không hắn sẽ không có cách nào giết được Hoắc Trường Nhạc.

Đúng là Đông gia vẫn cho rằng ba mẹ con nhà Hoắc gia đã gây ra vụ thảm sát đó.

Nhưng Nguyễn Nhất Hà nói, đây là do Cố Gia gây chia rẽ.

Gần đây, Đông Đình Phong đã điều tra lại vụ án cũ, chính xác phát hiện một vấn đề kỳ lạ. Cố Gia chắc chắn có liên quan.

Có hai nguyên nhân:

Một là, Đám cưới của hai nhà Hoắc – Đông sẽ gây bất lợi cho Cố Gia.

Hai là, Đông Lục Phúc từng từ chối cuộc hôn nhân với Cố Gia, để cho Đông Diệu Hoa cưới Cúc Hoa, dẫn đến cái chết cho con gái út nhà Cố Gia .

Cho nên, Cố Gia có mối thù. Chỉ là vài năm qua, Cố Gia vẫn chính mình giấu đầu lòi đuôi, làm Đông Đình Phong cũng không ngờ, Cố Gia bí mật tính kế hãm hại Đông gia, mà bắt đầu từ ba mươi hai năm trước có âm mưu chống lại họ. Anh thấy rõ ràng, cảm thấy có khả năng tình huống là như vậy:

Bởi vì cái chết của con gái út nhà Cố Gia, nên Cố Gia ghi hận trong lòng, âm thầm kích Thường Hoan lừa Đông Diệu Hoa, rồi sau đó mang thai. Vì hận thù cá nhân, mà đã lợi dụng Thường Hoan để chia rẽ cuộc hôn nhân của cháu đích tôn nhà Đông. Kết quả âm mưu của Thường Hoan bị Đông Diệu Hoa phát hiện. Từ đó ông ra sức bảo vệ Cúc Hoa.

Bởi vì sợ đám cưới của hai nhà Hoắc – Đông diễn ra , thì Hoắc gia càng trở nên lớn mạnh, bọn họ âm thầm kích động Hoắc Trường Bình ra tay với Hoắc Trường Nhạc. Hơn nữa còn muốn giết cả hai cha con Hoắc Trường Nhạc. Nhưng khi đó Đông Diệu Hoa lại ôm con trai của Thường Hoan đi đến cuộc hẹn, cuối cùng đã xảy ra thảm kịch.

Ngay sau đó Cố Gia thông báo chuyện con trai bị đánh tráo cho Thường Hoan biết, giục Thường Hoan đi tìm Cúc Hoa để đòi người. Hành động này của Thường Hoan muốn cho mình hả giận, còn Cố Gia là muốn trả thù.

Năm anh 24 tuổi, Cố Gia lần thứ hai hành động.

Mẹ Thường Hoan trở về Ba Thành, có lẽ là do xúi giục, chỉ đạo Thôi Tán tiếp cận Hàn Tịnh, liên nghi với thân phận không tầm thường của Thôi Tán, cùng với Hàn Tịnh sẽ chiếm một phần quan trọng cổ phần công ty. Hơn nữa, lúc đó Thôi Tán lại đang có mâu thuẫn với Đông Đình Phong.

Khi đó, anh không có tình cảm gì đối với Hàn Tịnh, vì để cho mâu thuẫn trở nên gay gắt, nên một loạt sự kiện đã xảy ra.

Tiệc sinh nhật là một bước ngoặt lớn.

Quả thật lúc đó, Hàn Tịnh đã bị bọn họ khống chế ở trong lòng bàn tay.

Đêm hôm đó, khi Ninh Mẫn Mẫn làm nhiệm vụ, lại gặp một âm mưu và đã bị đưa vào phòng Tổng Thống. Bọn chúng đã chuẩn bị kỹ lưỡng các phương án

Kế hoạch đầu tiên là sử dụng Ninh Mẫn Mẫn để tạo ra mâu thuẫn giữa Đông Đình Phong và Hoắc Khải Hàng. Kết quả Mẫn Mẫn chạy ra ngoài. Bọn hắn đành phải phái Hàn Tịnh vào

Lúc ấy, Hàn Tịnh đã bị cưỡng bức, cho nên mới xuất hiện tại giường anh, lại biểu hiện bộ dáng bị thương, ngầm thừa nhận bọn họ từng có tình một đêm.

Kể từ thời điểm đó, Hàn Tịnh là con cờ trong tay bọn chúng .

Sau khi cô ta mang thai, nghĩ không muốn giữ lại đứa con này, bởi vì cô không biết bố nó là ai. Trong lúc này, lần thứ hai cô ta bị ép buộc. Cuối cùng chỉ có thể lựa chọn đem này món nợ chuyển sang cho anh. Hơn nữa đáp ứng gả cho anh.

Sau khi sinh xong, cô ta biết rõ ràng đứa bé đã bị đánh tráo, đứa bé rơi vào tay bọn chúng lại trở thành con tin trong tay bọn chúng. Trong thời gian này, cô ta lại bị Tống Minh Hạo cưỡng bức. Vì vậy, trong lúc tuyệt vọng, cô ta một vài lần nghĩ muốn giết chết đứa nhỏ này. Người yêu bị mất tích, người không yêu lại dây dưa không rõ ràng, lại bị người dùng video clip khủng bố nên tinh thần cô ta suy sụp.

May mắn thay, anh đã phát hiện ra tình trạng của cô ta và đã đưa vào bệnh viện Hoa Châu, cấm không ai được tiếp xúc với cô ta. Dần dần khôi phục lại tinh thần.

Sáu năm sau, Thôi Tán xuất hiện, lại là một chất xúc tác mạnh, mục đích là phá hoại sự bình yên trong gia đình Đông gia.

Tại sân bay Hoa Châu, một âm mưu được lên kế hoạch tỉ mỉ, muốn để cho Ninh Mẫn Mẫn một lần nữa đi đến bên cạnh anh, tạo ra mâu thuẫn giữa anh và Hoắc Khải Hàng.

Và sau năm mới đó, Hàn Tịnh xuất hiện lần nữa nhưng có khả năng đó không phải là một phần của kế hoạch. Vì vậy, lần thứ hai Hàn Tịnh lại mất tích đột ngột như vậy.

Cố Gia đối với chức vị Thủ tướng kia thèm muốn đã lâu, lần này nhất định phải chiếm được.

“Hiện tại chuyện này, có phần rắc rối... Anh và Hàn Tịnh chưa có ly hôn, mà lại có giấy kết hôn với em, nếu chuyện này bị điều tra ra, chúng ta thật sự vi phạm vào chế độ trùng hôn...”

Ninh Mẫn Mẫn nhú mày.

Đây thực sự là một chuyện không thể vui mừng được.

Quân nhân, cho dù là xuất ngũ nhưng vi phạm pháp luật, lại phạm vào chế độ trùng hôn tội càng thêm nặng.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện đùa.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 307

Đông Đình Phong cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt thản nhiên, bàn tay xoa xoa sau gáy cô, nhẹ nhàng nói:

“Đừng nghĩ nhiều, việc này, anh sẽ xử lý, đừng lo lắng... Em ah, chỉ cần dưỡng thai là được... Uh`m...”

Câu cuối cùng là “Uh`m”, mang theo hương vị cứng chiều.

Người này thật sự lúc nào cũng có một loại ma lực như vậy, dù đối mặt bất cứ vấn đề khó khăn gì cũng đều rất tự tin. Khuôn mặt anh lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng đối với cô lúc nào cũng nhẹ nhàng, quyến rũ.

Cô đưa tay ôm chặt eo của anh, ngơ ngác theo dõi anh, không hiểu anh sẽ xử lý chuyện này như thế nào - -

Anh bảo cô không cần lo lắng, làm sao mà không lo lắng được, thật sự không thể không lo lắng.

“Nếu như Hàn Tịnh không chịu ly hôn, tội này, chúng ta không thể trốn tránh ... Đến lúc đó, em chẳng phải là kẻ thứ ba ...”

Kiểu xưng hô như thế này thật sự cô cảm thấy chán ghét.

“Lại nghĩ nhiều rồi!”

Anh nhéo mặt cô một cái:

“Anh bảo để anh giải quyết mà!”

“Anh tính có thể giải quyết, nhưng em cũng phải đích thân gặp Hàn Tịnh mới được.”

Cô đột nhiên ngồi dậy:

“Người này vô cùng có khả năng là em gái em! Trước em đã từng nói chuyện này với anh rồi, mẹ em đã từng sinh ra một cặp sinh đôi. Lúc ấy xảy ra chuyện, ba mẹ không cẩn thận đã làm thất lạc em gái em...”

Ánh mắt Đông Đình Phong lóe lên một cái, nhìn chăm chăm vào máy tính xách tay:

“A, anh nghĩ có cách tìm được cô ta...”

Vào những ngày này, Tất cả mọi người ở Đông Ngải đều chú ý đến chuyện trùng hôn của Đông thiếu gia.

Đông Ngải rất tôn sùng chế độ một vợ một chồng.

Chuyện trùng hôn nhất định phải chịu trừng phạt trước pháp luật.

Trùng hôn, dùng để chỉ chồng hoặc vợ đã kết hôn với một người, mà lại đăng ký và chung sống với người khác như vợ chồng. Hay cố tình kết hôn và sống cùng với cả hai người.

Hình thức trùng hôn bao gồm: Kết hôn với người trước chưa ly hôn, lại cùng người sau đăng ký kết hôn.

Điều 233 luật hôn nhân ở Đông Ngải quy định rằng: Nếu vi phạm chế độ trùng hôn thì cuộc hôn nhân sau không hợp lệ và có thể sẽ bị kết án năm năm.

Điều 255 của bộ luật hôn nhân cả nước quy định: Người vợ thứ hai trong mỗi quan hệ trùng hôn không có quyền lợi về tài sản. Và trên danh nghĩa cũng không có giá trị.

Hôm nay, Hoắc Khải Hàng đang ngủ trưa tại phủ Thủ tướng, sau khi tỉnh dậy, thấy mẫu tin tức này, liền gọi cho Đông Đình Phong:

“Đã bảo anh phải làm việc cẩn thận, chuyện kết hôn này như thế nào mà để mọi người biết hết vậy. Lại còn ầm ĩ lên nữa chứ, chỉ sợ anh sẽ rất khó có thể tham gia vào cuộc bầu cử dành ghế dự bị cho các ứng cử viên.”

Trùng hôn, ở trong mắt người dân tại Đông Ngải là tội nặng nhất, sẽ để lại ấn tượng rất xấu cho công chúng.

Chuyện này so với nuôi dưỡng tình nhân vẫn còn ác liệt.

Những năm gần đây, Đông Ngải Quốc có rất nhiều người giàu có, quyền quý. Chuyện nuôi dưỡng tình nhân rất phổ biến nhưng chuyện trùng hôn rất hiếm gặp.

Đây là một loại tội phạm.

Trong thời gian này, Đông Đình Phong ngồi ở thư phòng của Đông viên, nhàn nhạt mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn vợ cùng hai con đang chơi ghi ta, ca hát, nhảy nhót trên thảm cỏ trong vườn, nhẹ nhàng trả lời:

“Không có việc gì. Tôi có thể giải quyết được.”

Hoắc Khải Hàng nghi ngờ hỏi:

“Anh xác định không để cho Mẫn Mẫn chịu bất cứ lời buộc tội và làm tổn thương cô ấy chứ?”

“Uh`m! Tôi xác định! Tôi sẽ bảo vệ tốt cô ấy.”

“VẬY là tốt rồi!”

Đông Đình Phong hỏi lại: “Hoắc Khải Hàng, gần đây anh khỏe không?”

“Vẫn bình thường!”

Sau khi bỏ đi một quả thận, lại gặp phải nhiều như vậy chuyện, cơ thể Hoắc Khải Hàng vẫn chưa hồi phục lại như trước, cơ thể vẫn yếu.

Lúc trước, khi đi đến nhà Cố Gia, anh đã từng ngất tại Cố phủ. Và được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói do làm việc quá sức dẫn đến kiệt sức, lại thêm cơ thể yếu nên gây thiếu máu. Sau đó, bác sĩ yêu cầu, không được làm việc nữa, anh liền về quay về phủ thủ tướng nghỉ ngơi. Gần đây, anh cũng đã không để ý đến bất cứ việc gì, chỉ đơn thuần tĩnh dưỡng.

“Cố Đan a?”

“Vẫn đang điều trị! Cảm ơn quan tâm!”

Một lần, Hoắc lão phu nhân cùng Hoắc Khải Hàng đến Cố Gia. Sau đó, nghe nói là cùng Cố Chấn đã đồng ý Cố Đan sẽ mang họ Hoắc.

Đến việc của Cố Hiếu, Cố Chấn nói: “Hiếu Hiếu đã gả cho Na Dĩnh. Nếu chỉ là đơn thuần vì muốn cho Cố Đan một gia đình bình thường, mà bắt tiểu Hoắc cưới Hiếu Hiếu nhà tôi thì cũng không có nhiều ý nghĩa. Lại giống bi kịch của Hoắc Trường An, tôi không muốn chuyện như thế xảy ra với con gái của tôi.”

Cố Chấn nói: “Tôi tôn trọng quyết định của Hiếu Hiếu.”

Cố Hiếu quyết định muốn ly hôn với Na Dĩnh, lý do không yêu Na Dĩnh. Cô muốn hai mẹ con có cuộc sống bình thường bên nhau và cũng không muốn lấy Hoắc Khải Hàng.

Tất nhiên Cố Chấn không can thiệp vào chuyện này.

Hiện tại Cố Đan đang điều trị tại bệnh viện trung tâm ở Quỳnh Thành, Cố Hiếu chăm sóc ở bên cạnh. Đương nhiên, Hoắc Khải Hàng sẽ ở cùng hai mẹ con cô ấy.

Đối với Cố Đan, Hoắc Khải Hàng rất muốn bù đắp lại thời gian qua không ở ở bên cạnh con.

Chỉ là quan hệ bố con, anh thật sự chưa thể thích ứng được.

Cố Đan cũng vậy.

Tình cảm cha - con chưa thật sự tự nhiên, vẫn còn chút khó khăn.

Hoắc Khải Hàng nghĩ đến chuyện này cảm thấy hơi phức tạp.

Anh vốn không phải là người dễ gần, Cố Đan lại không dễ biểu lộ cảm xúc. Tình cảm cha –con, khi còn bé rất dễ dàng tồn tại, chỉ cần có nhiều thời gian bên cạnh chúng là được. Nhưng lúc này Cố Đan đã có suy nghĩ riêng, có quan điểm riêng, nhiều năm không có liên hệ một chút gì, chắc chắn sẽ có khoảng cách. Việc này, cũng không phải một sớm một chiều có khả năng thân mật hơn.

Quan trọng hơn là đứa nhỏ sinh ra ngoài ý muốn, không phải đứa bé được sinh ra xuất phát từ tình yêu giữa Hoắc Khải Hàng và mẹ đứa bé. Mà do lúc đó hai người bọn họ đều có tâm sự.

Gần đây, quan hệ giữa Đông Đình Phong và Hoắc Khải Hàng có phần thân thiện hơn. Dù công việc rất bận rộn nhưng thỉnh thoảng hai người đàn ông này có gọi điện thoại, tán gẫu với nhau và cũng hay nhắc tới việc này.

Đông Đình Phong không lạc quan lắm về tương lai của Hoắc Khải Hàng và Cố Hiếu.

Hoắc Khải Hàng không những là người lãnh đạm mà còn rất nghiêm túc, tuổi thơ của Cố Hiếu đã rất vất vả, sống thiếu thốn tình cảm.

Hoàn cảnh sống đã tạo nên tính cách của họ. Đều thiếu sự ấm áp. Đều là băng giá.

Hai người đều giá lạnh, chỉ có thể cảm thấy ấm áp nếu hai người dựa vào nhau, lúc đó sẽ sinh ra phản ứng hoá học, mỗi người sẽ tạo ra hơi ấm cho đối phương.

Không có tình yêu, đó là một bi kịch.

“Tôi có một dự cảm xấu!”

Đông Đình Phong nói một câu trong điện thoại.

“Cái gì?”

“Tôi là người bị tấn công đầu tiên! Người thứ hai sẽ là anh!”

Hoắc Khải Hàng hồi hộp: “Tôi chỉ hy vọng anh có thể vượt qua cửa ải khó khăn này! Còn đối với tôi, không sao cả!”

Đông Đình Phong nghe thấy câu nói này, cảm thấy hiện tại Hoắc Khải Hàng đã không còn hứng thú với mấy chuyện quyền lực như thế này nữa rồi.

Và anh, trên thực tế cũng không thích chuyện này.

Lý do đồng ý tham gia chính trị cũng chỉ vì một nguyên nhân: Muốn cá nhân mình lật lại vụ án của cha anh và cũng muốn thực hiện tâm nguyện của ông ấy khi còn sống.

Là người thừa kế, muốn hoàn thành tâm nguyện của người cha đã mất, để an ủi linh hồn của ông dưới tuổi vàng. Lại thêm có sự động viên của vợ,

cuối cùng anh cũng đồng ý với việc tiến cử tham gia cuộc bỏ phiếu ứng cử viên dự bị chức vụ Thủ Tướng .

Sau cuộc điện thoại của Hoắc Khải Hàng kết thúc. Đông Đình Phong lại nhận được điện thoại của Hoắc Trường An:

“Sao lại để chuyện này xảy ra như vậy?”

Đông Đình Phong trả lời:

“Rõ ràng, đây là một âm mưu chính trị!”

“Cậu có thể thu xếp được sao?”

“Không thành vấn đề!”

“Vậy là tốt rồi!”

Hoắc Trường An rất tin tưởng năng lực của Đông Đình Phong , ông nói sang việc khác:

“Cô của cậu gần đây có khỏe không?”

“Vẫn bình thường! Hiện tại đã đi làm bình thường!”

“Uh`m, sau khi cuộc tổng tuyển cử xong, ta muốn mời bà ấy ra ngoài thư giãn...”

“Việc này, ông nên nói với Cô Cô!”

“Ta biết. Ta chỉ là muốn hỏi một chút... bà ấy cùng Kim Hàm...”

“Họ là bạn bè! Cũng chỉ là bạn bè...”

“A..., ta biết rõ...”

Đối với cái câu trả lời này, Hoắc Trường An đã hài lòng. Ông chỉ sợ vì tới ông mà tùy tiện kết hôn.

“Nghe nói gần đây cậu thường xuyên liên lạc với Khải Hàng?”

“Uh`m!”

“Tốt, Tốt... Có cơ hội, cậu hãy để Chung Đề gặp Khải Hàng nhiều hơn ... Tình cảm mẹ con, cố gắng cải thiện hơn...”

Hoắc Trường An đời này, vẫn luôn là người đàn ông tự cao, vì do hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ của ông như vậy. Nhưng hôm nay, ông nói ra lời này tức là buông bỏ nguyên tắc của mình, mang theo một loại thỉnh cầu. Nếu không là vì quá mức quan tâm, hẳn ông cũng sẽ không làm như vậy.

Đông Đình Phong đồng ý, trò chuyện một lúc rồi ngắt điện thoại.

Đời này, anh cũng mong Tiểu Cô Cô nửa đời sau có một người có thể dựa vào, về sau sống thoải mái, hạnh phúc.

Vừa tắt điện thoại được một lúc, lại thấy Tiểu Cô Cô hấp tấp chạy lên, nói ầm ầm về chuyện của Hàn Tịnh trước mọi người.

Anh lại phải một phen giải thích để mọi người an tâm.

Ngày hôm sau, Đông Đình Phong đã biết được vị trí của Hàn Tịnh: Đó là khách sạn Tinh Quang, nhưng muốn ra khỏi cửa, đó là việc rất khó.

Trước cửa Đông viên chật ních phóng viên - -

Hôm nay mỗi một trang báo lớn, tất cả đều giật tít trên trang đầu là tin tức trùng hôn của Đông Đình Phong, thậm chí một số tờ báo bắt đầu khai thác đến người vợ trùng hôn này, như muốn đem người phụ nữ bí mật đó phơi bày ra dưới ánh mặt trời.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 308

Ngày hôm nay, cổ phiếu mà tập đoàn Vạn Thế của Đông gia đang giữ, thật sự có chút khó khăn.

Đông Lục Phúc nhìn thấy tình cảnh này, nghiêm túc nhìn Đông Đình Phong nói:

“Đội sau khi gặp mặt Hàn Tịnh thì hãy nói rõ ràng, Đông gia chúng ta không thể tiếp tục im lặng nữa. Như vậy sẽ gây tổn thương cho Ninh Mẫn và hai đứa nhỏ, cũng ảnh hưởng tới kinh tế của tập đoàn Vạn Thế.. Cần Chi con nghĩ xem muốn xử lý chuyện này như thế nào?”

Nói đến chuyện này, vẫn thật khó khăn.

Đông Đình Phong đứng trước cửa sổ sát đất, ánh nắng ban mai chiếu thẳng xuống gương mặt của anh như có vẻ mặt suy nghĩ, nghe ông nổi hỏi, mới quay đầu, gật đầu nói:

“Ông nội trong lòng con có tính toán.”

Hắn đoán, mục đích ban đầu của những người đó là muốn kéo Đông gia xuống nước, sau đó từng bước một, muốn phá hủy quan hệ hai nhà Hoắc Đông.

Có lẽ đến lúc đó, bọn họ còn có Thần gia làm người phát ngôn..

Chuyện xấu của ba nhà, như vậy Cố gia liền có thể độc quyền rồi.

Hắn nhìn về phía cửa, ở cách xa, truyền đến những âm thanh rất khó nghe, mà âm ỉ, nhưng bảo vệ cổng bên kia nhiều lần đến báo, nói, từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, tất cả tạp chí lớn đều có phóng viên canh giữ ở bên ngoài Đông gia, đối mặt với cái tin tức động trời như vậy, bất luận là nhà truyền thông nào cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Đương nhiên chuyện này là giấy không gói được lửa, muốn ngăn lại miệng thiên hạ, thân là người trong cuộc, Đông Đình Phong phải đứng ra giải thích, làm rõ mọi chuyện, để người dân thắc mắc chuyện này bình ổn lại.

Về phần giải thích như thế nào, vậy chỉ nhờ vào tài ăn tài nói rồi.

Bây giờ, tất cả mọi người đều biết, cái tội danh trùng hôn này, vô luận như thế nào cũng không thoát khỏi. Hiện nay, Đông gia đang cố gắng xoay chuyển tình hình để tổn hại danh dự xuống mức thấp nhất.

Tám giờ sáng, Đông Đình Phong nhân lúc Trần Tụy đi lấy xe, chậm rãi đi ra ngoài.

Cửa lớn vừa mở, các phóng viên, truyền hình liều chết vây lại, một đám cầm microphone, đỡ máy quay, chen chúc tiến lên:

“Đông tiên sainh, trước đó ngài đã công bố vợ của ngài đã chết nhưng sao bây giờ cô ấy lại còn sống trở về? Đối với chuyện này ngài có giải thích nào không?”

“Đông tiên sinh, Đông phu nhân nói lúc trước ngài đã giam lỏng cô ấy, chuyện này có thật không? Ngài hiểu luật mà phạm luật sao, lại giam cầm người vợ hợp pháp của mình?”

“Đông tiên sinh, nghe nói người vợ mới này của ngài là sinh ra trong gia đình quân nhân, cô ấy có biết vợ ngài còn sống không? Nếu biết rõ, có phải nói lên cô ấy cũng phạm tội hay không?”

“Đông tiên sinh, vợ ngài không chết, ngài lại cùng kết hôn với người con gái khác, nếu như vợ trước của ngài không chịu ký giấy kết hôn mà nói, vậy ngài phải ly hôn với người vợ hiện tại, xin hỏi, vậy hôn lễ của hai người có phải sẽ hủy bỏ hay không...?”

“Đông tiên sinh, chiếu theo luật hôn nhân của nước Đông Ngải, thì ngài đã phạm tội trùng hôn, quyền lực Đông gia Ba thành lớn như trời, nếu như tòa án mạnh mẽ cưỡng ép giám sát ngài và người vợ hiện tại ly hôn.. Ngài sẽ ly hôn không? Ngài có phải sẽ âm thầm vận dụng đặc quyền khiến để chuyện này, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không...Đông tiên sinh, nghìn nghìn vạn vạn người Đông Ngải đang mở to mắt nhìn, xin ngài cẩn thận trả lời...”

Một câu một câu giống như lưỡi dao, trong ánh mắt trời ánh sáng chói mắt, vô tình bắn tới Đông Đình Phong.

Xe bị ngăn ở ngoài cửa, mở không ra. Nếu không nói tiếng nào, muốn đi ra có chút khó khăn.

Trần Tụy nhìn thoáng Đông Đình Phong đang ngồi phía sau:

“Boss, làm sao bây giờ?”

Đông Đình Phong đang nhắn tin cho bà xã, nghe hỏi, liền quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó hạ cửa xe xuống, cực kỳ bình tĩnh đối mặt với đèn flash chột ần chột hiện bên ngoài.

Hắn bình tĩnh nhìn.

Ánh mắt kia giống như một hồi gió lạnh đột nhiên từ bên người lướt qua, chột rung cả mình.

“Cực khổ cho các vị rồi.. TRỜI lạnh như vậy, còn canh ở bên ngoài cả đêm, có tinh thần như vậy khiến tôi vô cùng kính nể..”

Ở bên đường rộng lớn hành xanh, còn có một đóng lều dã ngoại còn chưa kịp dỡ xuống.

Các phóng viên nhìn theo ánh mắt Đông đại thiếu, người nào cũng hiểu ý châm chọc của hắn trong câu nói vừa rồi.

Một phóng viên nữ già giận dỗi mắt kính đi tuốt kên đằng trước:

“Đông tiên sinh, chúng tôi nhận được một tin tức nhỏ, có người không quen nhìn cách làm không quen cách làm, giam vợ trước để có thể tái hôn, nên mới cửa Đông phu nhân ra, cổ vũ cô ấy đứng ra vì lấy lại công bằng cho mình, đối với chuyện này, ngài nghĩ sao? Có gì giải thích không?”

Ánh mắt Đông Đình Phong dừng ở trên người phóng viên nữ này một chút, ánh mắt lạnh nhạt khiến phóng viên nữ đó lùi lại bước, cô ta không sợ đối mặt với chuyện này, vẻ mặt đầy tức giận, hiển nhiên là bộ dáng vì Hàn Tịnh mà bất bình thay thôi.

“Bây giờ tôi không có lời nào để giải thích.”

Hắn khoát tay áo để bọn họ yên tĩnh lại, giọng nói thông dong mà trầm ổn:

“Tôi biết rõ những người phóng viên các người rất chuyên nghiệp, gặp chuyện gì cũng muốn đưa tin, vì vậy đối với chuyện này tôi không nói cái gì hết, tôi hi vọng dưới ngòi bút của mấy người, bất luận viết cái gì cũng đừng thêm vô mấy cái phỏng đoán cá nhân, mà bóp méo chân tướng .. Cho tôi một ngày, ngày mai giờ này, Đông viên sẽ tổ chức họp báo, chiêu đãi ký giả, đến lúc đó, tôi sẽ nói rõ sự việc này từ đầu tới cuối... còn hôm nay, thật xin lỗi, tôi còn có việc, xin mọi người nhường đường.. mấy người phối hợp với tôi, tôi cũng sẽ phối hợp để thuận lợi cho công tác của các vị. Đây là chuyện hai bên đều có lợi. Các vị cảm thấy như thế nào...”

Các phóng viên người nhìn ta ta nhìn người, mặc dù mang nghi hoặc đầy mình, nhưng cũng bị những lời này ngăn ở cổ họng.

Bọn họ đều là người thông minh, hiểu rõ có một số chuyện là không thể gặp. Ép Đông gia nóng nảy, chẳng khác nào tìm đường chết cho mình.

Đông Đình Phong nói xong những này, tiền đóng cửa sổ lại, không có ý định nói thêm bất cứ câu gì nữa.

Các phóng viên thấy tình cảnh như vậy, liền biết hôm nay không hỏi được ccaau nào nữa, đều rất thức thời, một đám người nhường đường, tùy ý cho xe chạy đi.

Xe của Đông Đình Phong chạy xa được một khoảng cách, 20 phút sau, một chiếc xe khác chở Ninh Mẫn cũng ra Đông viên.

Hai vợ chồng không có cùng đi chung, là vì không muốn trong thời điểm mẫn cảm này đi gây chú ý cho các phóng viên, để bọn họ lại cố gắng đào tin tức gì... Nếu có thể ít xuất hiện liền ít xuất hiện. Đây tuyệt đối là có lợi.

9h 30', khách sạn Tinh Quan.

Đông Đình Phong dẫn Ninh Mẫn đến ghế lô đã đặt trước.

Cho tới hôm nay, Ninh Mẫn cuối cùng cũng được gặp vợ trước của Đông Đình Phong.

Ách, được rồi, dùng hai chữ “vợ trước” để hình dung cô ấy, bây giờ gắn với chữ này còn quá sớm mà, liền thực tế Hàn Tịnh còn là vợ hợp pháp của Đông Đình Phong, mà bản thân vốn cũng là vợ hợp pháp, mà lúc này cái loại hôn nhân hợp pháp của cô lại bị đánh một dấu ??? lên. Nguyên nhân vợ hợp pháp trước kia đã trở lại.

Bây giờ cái tình huống này là: Đông Đình Phong có hai người vợ. Một người trên danh nghĩa là vợ hợp pháp, một người có quan hệ ở chung, cũng là quan hệ vợ chồng cùng chung sống, người vợ không hợp pháp.

Diễn hình là cái tội trùng hôn ấy mà.

Một khắc bước vào phòng, nhân viên đã nói cho bọn họ biết: Người bọn họ hẹn đã tới trước rồi.

Hàn Tịnh chính xác đã tới, còn có một luật sư đi theo, nhìn qua liền biết là một người khôn khéo, tuổi không lớn, có lẽ không tới ba mươi tuổi, ánh mắt lờ lờ phát sáng.

Ninh Mẫn nhận ra người này chính là người hôm qua nói tin tức cho truyền thông.

Nhìn thấy bọn họ, người đàn ông này từ trên ghế đứng lên khom người, ánh mắt dò xét, chỉ có hai giây ánh mắt liền dừng lại trên người Ninh Mẫn, ngây người một hồi, khẳng định là đang khiếp sợ: gương mặt của Hàn Tịnh và Ninh Mẫn, sao có thể giống nhau như đúc.

Đoán rằng tất cả mọi người nhận thức Hàn Tịnh, nhìn thấy Ninh Mẫn, phản ứng đầu tiên là – hai người này, giống như từ trong một khuôn đúc ra vậy. Chỉ có một chỗ khác nhau, đó chính là khí chất.

“Mẽ luật sư phải không, tôi nhớ rõ, anh từng là bạn học của Hàn Tịnh, đúng không..”

Đông Đình Phong suy nghĩ một chút, từ từ nói ra mối quan hệ giữa hai người.

Lúc này Mẽ Cơ mới lấy lại tinh thần, gật đầu:

“Đông lão tiên sinh, Đông tiên sinh, hai người khỏe, vị này là Ninh tiểu thư sao?”

Anh ta cực kỳ xem trọng cách xưng hô, cố gắng kéo ra khoảng cách quan hệ giữa Đông Đình Phong và Ninh Mẫn.

Buổi gặp mặt ngày hôm nay, Đông Lục Phúc cũng có mặt.

Đông Đình Phong vốn không muốn ông nội đi cùng, nhưng ông nội không thể chời đợi được nữa muốn gặp Hàn Tịnh, hẳn đành phải đưa ông đi cùng,

“Phải, tôi chính là Ninh Mẫn.”

Ninh Mẫn lẳng lặng trả lời, vẻ mặt bình tĩnh.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 309

Mễ Cơ liếc nhìn cô thật sâu. Đời này anh ta đã thấy rất nhiều người đẹp, nhưng chỉ là chưa từng thấy người giống như Ninh Mẫn: Xinh đẹp, tự tin, ung dung, ưu nhã, nhẹ nhàng cười, khiến cô hấp dẫn ánh mắt của người ngoài.

Chẳng qua, cũng không tính là ngoài ý muốn, người con gái có thể khiến Đông Đình Phong chú ý tới, hơn nữa vẫn chịu phạm tội trùng hôn, người con gái như vậy tất nhiên có chỗ hơn người.

Anh ta kinh ngạc là, gương mặt này—Đông Đình Phong không thích Hàn Tịnh, sao lại si mê Ninh Mẫn, cùng khuôn mặt, mà lại khác nhau về hiệu quả tình cảm, điều này thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng anh ta cảm khái một phen, sau đó thái độ nghiêm túc nói:

“Xin chào, tôi là luật sư Sở Sự Vụ* Mễ Cơ, bây giờ là luật sư đại diện cho Đông thiếu phu nhân, tôi sẽ toàn lực bảo vệ hôn nhân và quyền lợi của Đông thiếu phu nhân. Trong đoạn thời gian này, Đông tiên sinh, anh phải cho Đông thiếu phu nhân một lời giải thích hợp lý, nếu không trong thời gian ngắn nhất Đông thiếu phu nhân sẽ nộp đơn khởi tố lên tòa án, khởi tố anh tái hôn, với tội giam cầm phi pháp, hai tội danh này nếu được thành lập, anh và Ninh tiểu thư sẽ phải ở tù một đến năm năm đó.”

Anh ta vừa lên tiếng, đã nói ra tình huống bây giờ của Đông Đình Phong và Ninh Mẫn.

Mễ Cơ đã xử lý qua rất nhiều án kiện ly hôn, nhưng đa số đều là của những người bình thường trong xã hội, hoặc là những người giàu có một chút.

Những án kiện ly hôn như vậy, tình tiết tương đối mà nói thì vô cùng đơn giản, xử lý rất dễ dàng.

Nhưng án kiện ngày hôm nay, là lần đầu tiên trong đời mà anh ta tiếp nhận.

Đây cũng là lần đầu tiên đối mặt với Đông đại thiếu Ba Thành.

Đối với người đàn ông giàu có truyền kỳ này, nói không kích động chính là giả, chỉ là anh ta biểu hiện vô cùng trấn định. Bởi vì anh ta cho rằng nên vì người phụ nữ đáng thương này bảo vệ hôn nhân, và quyền lực thuộc về cô ấy. Cố gắng không ly hôn trở thành nhiệm vụ chủ yếu của anh ta.

Anh ta quan sát Đông Đình Phong và Ninh Mẫn thật lâu, không có cách nào tìm thấy cái cảm giác tội lỗi trong tiềm thức biểu hiện ra ngoài nếu có cũng chỉ là bình tĩnh và thản nhiên.

Đây là xảy ra chuyện gì hả?

Mễ Cơ lẳng lẳng suy nghĩ một chút, nói:

“Đông tiên sinh, tôi hi vọng anh có thể giải quyết cho tốt cái mâu thuẫn giữa anh, Ninh Mẫn và vợ của anh. Tìm ra một cách phù hợp, để giảm mức tổn thương đến nhỏ nhất. Mới là cách làm sáng suốt.”

Đông Đình Phong gật đầu:

“Tất nhiên rồi!”

Mễ Cơ không có cách xác định ý tứ những lời của đối phương, vì thế lại nói:

“Đông tiên sinh, Đông thiếu phu nhân không muốn ly hôn, cũng sẽ không ly hôn. Điểm này, tôi phải nói rõ với anh một chút.”

Đông Đình Phong nhú mày, không nói tiếp.

Mễ Cơ lập tức dời ánh mắt tới trên người Đông Lục Phúc, lại khom người bày tỏ sự tôn kính:

“Đông lão, nghe nói bình thường ông vô cùng bảo vệ Đông thiếu phu nhân phải không?”

Đông Lục Phúc gật đầu, nhìn về phía ghế lô bên kia:

“Cho tới nay, tôi đối xử với Hàn Tịnh như là cháu ngoại ruột thịt của tôi.”

“Nếu như ông yêu thương Hàn Tịnh như vậy, vậy nên ông hãy khuyên Đông tiên sinh. Chuyện ngày hôm nay, nói thật, Ninh tiểu thư không nên tới, vì sẽ kích thích tới Đông thiếu phu nhân đó... Người thứ ba không nên xuất hiện khi vợ chồng bọn họ gặp nhau.”

Mễ Cơ nói chuyện thật không chút khách khí.

Đối với Ninh Mẫn, anh ta không có cách nào có ấn tượng tốt, dù cô xuất sắc như thế, khiến cho người ta có ấn tượng đầu tiên, tuyệt đối là tốt đẹp, chính là: Trên người thậm chí còn không có nửa điểm lằng lờ. Mặt mày, nhẹ nhàng khoan khoái, sạch sẽ, cùng hình tượng nhân vật phản diện không chút dính dáng.

Nếu như lúc trước xảy ra tội trùng hôn mà biết người con gái này, anh ta tuyệt đối sẽ thưởng thức, nhưng bây giờ, bởi vì Hàn Tịnh, hình tượng tốt đẹp của cô, tự nhiên tan thành khói bụi.

Đồng tình với kẻ yếu, đây là bản năng của một số người.

Mẽ Cơ cố ý nói như vậy, ý muốn chọc giận người con gái này, cũng muốn từ trên người con gái này tìm kiếm chút tình không tốt. Nhưng là không có.

Ninh Mẫn nhàn nhạt cong môi, bình tĩnh tự nhiên phóng khoáng nói:

“Mẽ luật sư, tôi đến là có đạo lý của tôi. Anh yên tâm, tôi sẽ không gây bất cứ thương tổn gì tới Hàn Tịnh.”

“Người thứ ba cho tới bây giờ vẫn không có cách hòa thuận với người trong cuộc, chung sống hòa thuận! Ninh tiểu thư, sự tồn tại của cô, chính là một vấn đề nghiêm trọng đó..có thể chết người..”

Lời nói của Mẽ Cơ đầy kích thích.

Ninh Mẫn lập tức cãi lại: “Trên đời này không có cái gì là tuyệt đối cả. Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Mà bởi vì cái này, thường thì có rất nhiều cách đó. Anh cũng đừng vội kết luận nhanh như vậy. Có lẽ anh nên chờ nghe người trong cuộc nói rõ, anh sẽ có cái nhìn khác đấy.”

Mẽ Cơ nhìn chằm chằm vào cô, thừa nhận một chuyện: Đây không phải là một người phụ nữ bình thường.

Anh ta không có tội về phản đối ý kiến, ngược lại nhìn về phía Đông Đình Phong, còn nói thêm:

“Đông tiên sinh, anh và Hàn Tịnh kết hôn hơn sáu năm. Vợ chồng sáu năm, trong đó có bao nhiêu tình cảm, hưởng chi hai người còn có một đứa con trai. Anh nên hiểu, ly hôn đối với đứa nhỏ mà nói chính là một kích trí mạng, sẽ lưu lại đau thương trong tâm linh yếu ớt của đứa bé không được lấp đầy..”

Anh ta muốn nói từ Đông Kỳ, hy vọng Đông tiên sinh có thể nhớ tới tình cha con, nhớ tình cảm vợ chồng mà không có ý niệm ly hôn trong đầu.

Một khi đàm phán không tốt, cũng chỉ có thể gặp nhau trên tòa án, một khi xé rách da mặt, nếu muốn xoay chuyển vậy thì càng khó khăn rồi.

Đúng lúc này Đông Đình Phong khoát tay áo, ngăn lại lời khuyên của anh ta, thản nhiên nói:

“Mẽ luật sư, chỉ sợ anh không rõ chuyện tình bên trong, phiền anh đừng vội khuyên như vậy.”

Mẽ Cơ muốn nói cái gì, lại bị Đông Đình Phong cắt ngang lần nữa:

“Mẽ luật sư, tôi có thể hỏi một câu không, anh đây là muốn tiếp nhận án kiện này sao?”

Mẽ Cơ im lặng suy nghĩ một chút, cảm thấy trong lời nói của Đông Đình Phong có ý tứ khác, liền lập tức hỏi:

“Đông tiên sinh có phải anh thấy tôi tự tìm phiền toái cho mình không?”

Đối nghịch với Đông gia, cái đó không hề nghi ngờ là tự muốn cắt đứt tiền đồ của mình.

“Nếu Mẽ luật sư tiếp nhận án kiện này, là vì mục đích gì?”

Đông Đình Phong cười nhạt.

Mẽ Cơ lập tức nhíu mày một cái, “Đông tiên sinh có ý gì?”

“Muốn mượn cơ hội lăng xê bản thân, là phải chịu trả đại giới đó. Không thành công, tiện thể hy sinh vì chính nghĩa.

“Đông tiên sinh, mời anh đừng nói tới chuyện khác và không tốt như vậy. Trong mắt của tôi, bất kỳ người nào trọng tình trọng nghĩa, đều dũng cảm đứng ra bất bình thay Đông thiếu phu nhân. Mà bảo vệ luật hôn nhân Đông Ngải Quốc, đều là chuyện nên làm của những luật sư có đạo đức.

“Nếu trong lòng Mễ luật sư đúng là nghĩ như vậy, thật may mắn cho giới luật sư. Trái lại, anh sẽ bị cắt mấy lớp da.”

Đông Đình Phong cảm thấy vị này nói như thế nào cũng không giải thích được chuyện này, nói một câu sau lại nói tiếp một câu:

“”Lời nói có chút lượn quanh xa, vấn đề của tôi, anh luôn không chịu đối mặt trả lời! Mời anh trả lời.”

Mễ Cơ liếc nhìn khuôn mặt lãnh khốc bình tĩnh, đã phạm tội trùng hôn vậy mà vẻ mặt lại không chút thay đổi. căn bản không muốn trả lời, nhưng sau khi nghĩ miệt mài liền không khống chế được:

“Đông tiên sinh, tôi và Đông thiếu phu nhân là bạn học, là Đông thiếu phu nhân tìm tôi.

Đột nhiên anh ta ngừng một chút, vĩnh viễn không quên được bộ dáng tiêu tụy của Hàn Tịnh lúc tới tìm anh ta, trong trí nhớ của anh phía trên cửa sổ trường học đằng kia là nụ cười yếu ớt, ngưng ngưng then thùng, cứ như hai người.

“Lúc cô ấy tới tìm anh, bên cạnh không có người nào khác sao?”

Đông Đình Phong hỏi lại vô cùng cẩn thận.

“Không có!”

Anh ta nhớ lại một chút: “Lúc đó, tinh thần của cô không được tốt lắm, té xỉu ở trước mặt tôi..”

Lông mày Đông Đình Phong nhíu lại, cùng Đông Lục Phúc liếc nhìn, lại cùng lúc nhìn về người con gái gây ra sóng gió cho Đông gia.

Ninh Mẫn cũng không có chú ý tới vị luật sư này, muốn đi tới chỗ ngồi gần Hàn Tịnh.

Nhưng chưa gì đã bị ngăn cản lại,.

“Ninh tiểu thư, xin đừng bước.”

Mí mắt Ninh Mẫn giật giật, dưới chân lóe lên, liền lách đi qua, động tác cực kỳ nhanh.

Nhanh đến khiến Mễ Cơ kinhh Ngạc đến ngấy người: trong nháy mắt mấy động tác, người con gái này liền vọt đến sau lưng anh ta.

Anh ta lại muốn ngăn cản, Đông Đình Phong kêu anh lại:

“A Ninh sẽ không làm tổn thương tiểu Tịnh đâu! Anh có thể yên tâm. Cô xuất thân từ bộ đội đặc chủng, thành tích đến nay luôn tốt, coi như có tập võ nhiều năm, bằng anh khẳng định không ngăn được cô ấy..”

Đông Đình Phong nhàn nhạt nói một câu, đây không phải khoe khoang mà là nói sự thật, để cho anh ta biết chân tướng, hy vọng đừng có dửng dưng vì công kích như vậy để đối mặt với vợ của hắn.

Mễ Cơ không có ngăn cản, trong lòng lắp bắp kinh hãi.

Ninh Mẫn trực tiếp đi về phía Hàn Tịnh đang ngồi trong một góc, ngăn người nhìn thế giới phồn hoa ở bên ngoài cửa sổ.

Hàn Tịnh mặc một chiếc áo khoác màu sáng rộng thùng thình, bên dưới là một cái quần bó sát màu hạt dẻ, mang một đôi giày da trâu, tóc dài buông xuống, trên cổ quấn cái khăn lụa màu trắng, sắc mặt trắng bệch, vô thần ngơ ngác nhìn, giống như một người già bình thường im lặng ngồi thiền, dường như không cảm giác được có người đang tới gần, cũng không nghe bọn họ nói chuyện, toàn bộ đang đắm chìm trong thế giới của cô ấy, một loại cảm giác cô độc, tang thương, tầng tầng lớp lớp vây quanh cô ấy.

Không khí trầm lặng (chết), đây là ấn tượng duy nhất người con gái như hoa này lưu lại trong lòng cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 310

Nhìn thấy Hàn Tịnh như vậy, là Ninh Mẫn không khỏi nhớ tới khuôn mặt tươi cười trong tấm ảnh bên trong cuốn nhật kí kia, cô đã từng cười như vậy rất động lòng người, trẻ trung, ngại ngùng, nét mặt rạng ngời... còn bộ dáng hiện tại so với trước kia tạo thành kia vẻ đẹp tương phản.

Loại tương phản này, biểu hiện cho một loại tra tấn tinh thần không phải một trạng thái tâm lý bình thường của một con người.

Lần đầu gặp mặt, cô đã cảm thấy: tình trạng của Hàn Tịnh thật không tốt.

Hơn nữa còn không có nửa phần sinh khí.

Nữ nhân này đã gặp nhiều tai nạn khó khăn như vậy thật đáng thương.

“Hàn Tịnh...”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Hàn Tịnh không có phản ứng gì.

“Hàn Tịnh...”

Cô gọi to hơn.

Hàn Tịnh rớt cuộc chậm rãi nghiêng đầu, ánh mắt rơi xuống trên người cô thì hơi hơi chuyển động.

Đối mặt với khuôn mặt giống mình như đúc, phản ứng của Hàn Tịnh là cực độ bình tĩnh. Có thể thấy rằng đó là nhận thức về sự tồn tại của cô.

Cô kinh ngạc nhìn một hồi lâu, không biết là đang suy nghĩ hay đang phân biệt, cuối cùng như có như không nói nhỏ một câu:

“Thật xinh đẹp!”

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh hồng chiếu trên khuôn mặt Hàn Tịnh, nhưng cũng không có chiếu đỏ mặt cô, khuôn mặt tái nhợt như tuyết là hình dung của Ninh Mẫn về vẻ đẹp của cô. Một vẻ đẹp không hồn, tựa như một con búp bê rách nát bị bỏ đi.

Một tia nắng khác chiếu lên trên người Ninh Mẫn.

Cô ăn mặc vô cùng xinh đẹp, chiếc váy đỏ rực như lửa tràn đầy sức sống, kèm theo chiếc áo eo dài đã tôn lên dáng người hoàn mỹ của cô. Mái tóc dài tùy ý vắn lên, tất cả đều bùng bùng sức sống, sắc mặt hồng hào, kiều diễm, toàn thân tỏa ra khí chất hạnh phúc rạng ngời.

Nhan sắc xinh đẹp, cộng với tinh thần trẻ trung năng động, nếu đi trên đường, người quay đầu lại nhìn mỹ nhân này khẳng định là 100%.

Mỗi người đều có một loại thưởng thức cái đẹp theo bản năng.

Ninh Mẫn xinh đẹp theo kiểu tỏa sáng lấp lánh...

So với mặt trời có khi còn sáng hơn.

Đây là sự khác biệt của các cô.

Một nhát gan, thần chí mê loạn. Một tự tin, chói lọi tâm hồn.

Một vẻ xinh đẹp đang héo rũ. Một xinh đẹp kiều diễm như đóa hoa đang nở.

Một người như con rối trong tay kẻ khác. Một người là tự đứng lên làm chủ trong mọi hoàn cảnh.

Hai khuôn mặt giống nhau, nhưng lạ bất đồng về tinh thần, cho nên vẻ đẹp phô ra cũng hoàn toàn bất đồng.

Hàn Tịnh xinh đẹp làm đau lòng người. Ninh Mẫn xinh đẹp làm cho người ta trầm trồ kinh ngạc.

Có lẽ đây là điểm mà Đông Đình Phong thích Ninh Mẫn và cũng là nguyên nhân làm cho hắn không có cảm tình gì với Hàn Tịnh.

Bởi vì họ là hai con người khác nhau hoàn toàn, nên hai linh hồn trái ngược, nhưng lại xinh đẹp rung động lòng người.

“Hàn Tịnh, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt.”

Ninh Mẫn nhìn khuôn mặt này cảm thấy rất đau lòng, cô từng bước từng bước đến gần Hàn Tịnh.

“Ninh tiểu thư! Xin cô cách xa tôi một chút...”

Phía sau, Mickey đột nhiên bước nhanh tới. Hắn sợ Ninh Mẫn sẽ làm tổn thương đến Hàn Tịnh, nên có ý đồ ngăn cản.

“Anh sợ cái gì? Tôi cũng sẽ không ăn hiếp đương sự của anh. Chỉ là chào hỏi thôi.”

Ninh Mẫn thản nhiên nhìn.

Mickey ghen lời.

Tiểu tam này thật là không giống người bình thường, không chỉ bởi vì diện mạo này giống y như đúc với đương sự của hắn, mà càng bởi vì trên người cô toát lên một loại khí chất căng tràn tự tin, bừng bừng sức sống.

Đây có lẽ là khí chất của một quân nhân.

“Ninh tiểu thư, cô cũng thấy đấy, tình hình tinh thần của Đông phu nhân không được tốt cho lắm. Nếu cô còn một chút lương tâm như trong lời nói thì cô nên sớm chủ động rời khỏi Đông tiên sinh. Làm người thứ ba bên hôn nhân của người khác tiếp theo lại trùng hôn thì không chỉ là người không có đạo đức mà còn là một loại phạm tội. Chuyện này mà lan ra ngoài chắc chắn sẽ bị xã hội ruồng bỏ khinh ghét.”

Mickey dùng từ rất không chừng lại chút mặt mũi nào cho đối phương. Hẳn từ chối ấn tượng tốt của nữ nhân này.

Ninh Mẫn bình tĩnh liếc mắt nhìn người đàn ông này một cái, trên mặt hiện lên vẻ quang minh chính đại, xem ra là một luật sư chính nghĩa.

Cô không tức giận, ngược lại còn mỉm cười, có vẻ hiền lành làm Mickey ngẩn ra.

“Luật sư Mễ, tôi thật sự không có ác ý.”

Mickey gật đầu, ngữ khí cũng hơi hòa hoãn lại.

“Nhìn ra được, Ninh tiểu thư là một người rất biết kiềm chế. Một nữ nhân như vậy không nên trở thành người chen chân vào hôn nhân của người khác. Nếu không cẩn thận sa vào thì nên nhanh chóng rút ra mới có thể là một nữ nhân có trí tuệ.”

Nhìn theo góc độ của hẳn thì lời hẳn nói đúng là như vậy, chỉ là người ngoài nghe vào sẽ cảm thấy chói tai.

“Xin hỏi luật sư Mễ một chuyện.”

“Mời nói.”

“Ở trong mắt anh, Đông Đình Phong là một người như thế nào?”

Ninh Mẫn lẳng lặng bình tĩnh hỏi.

Mickey nhìn về phía Đông Đình Phong đang đỡ Đông Lục Phúc đi đến, áo gió màu đen, làm cho vẻ sang trọng và phẩm giá của hắn hơn hẳn người bình thường, tao nhã và tôn quý là phẩm chất cao đẹp mà hắn sở hữu trên người.

Ông trời đã đem đến người đàn ông như vậy trong nhân loại, đồng thời cũng cho hắn trí tuệ phi thường, tất cả của những gì hắn làm đều rất xuất sắc, điều này đã quá rõ ràng.

Mà hắn – Mickey, chỉ là một luật sư có chút danh tiếng, có tài, tốt nghiệp đại học trước những luật sư trong ngành ba năm, gia cảnh bình thường, đối với hắn mà nói như vậy là cũng có một chút thành tựu, nhưng khi so hắn với quyền quý thật sự thì hắn cũng chỉ là bùn đất, chỉ có thể làm nền.

Ví dụ như, khi hắn đối mặt với Đông Đình Phong, thì người ta là Đệ nhất thiếu ở phương Nam – Ba Thành, vô luận là gia thế hay tài năng đều được mọi người công nhận là một nhân vật truyền kì. Mà hắn chỉ là một luật sư bé nhỏ không đáng kể.

Khoảng cách lúc đó của bọn họ là cách xa vạn dặm.

Đông Đình Phong ở thành phố nào, cũng là một nam nhân trong lòng mọi người, đều là một nam nhân bất khả chiến bại. Hình ảnh của hắn đã trở thành nam thần trong lòng không ít cánh đàn ông.

Mickey cũng từng rất thần tượng Đông Đình Phong, tuy người nam nhân này so với hắn chỉ hơn gần ba tuổi.

“Một nam nhân phi thường!”

Năm chữ này, là nhận thức của chính Mickey đối với Đông Đình Phong trước khi gặp mặt.

“Nếu không có chuyện ngày hôm nay, Mễ mỗ đối với Đông tiên sinh trước sau như một đều có một loại tình cảm thuần túy... Nhưng hiện tại, dùng thủ đoạn dê tiện hèn hạ để bỏ chính vợ mình, tuyệt đối làm cho người ta khinh bỉ.”

Lời này rất mất lịch sự.

Đối mặt với sự khinh bỉ vô lễ đó, Đông Đình Phong chỉ cười nhẹ.

Việc này, Mickey coi như không sai.

Người đứng trên cao, bị mọi người hòa theo nói xấu chỉ trích rất nhiều sẽ khó tránh khỏi. Rất ít người dám nói thẳng, bởi vì khi mình làm sai, cũng sẽ bị xử theo pháp luật như thường.

Lúc này tuyệt đối là có trở ngại, đối với sự nghiệp của một người bình thường.

Phê bình của mình nếu đúng có thể đi thẳng đến thành công. Nhưng sai, sẽ chịu hậu quả và thất bại.

“Trên đời này, người dùng trí tuệ để phân biệt, sẽ chia làm rất nhiều loại, có một số người từ nhỏ sinh ra đã ngu xuẩn, nhưng lại không có tự biết tên, có một số người lại bị giả dối che mắt, đối với chính mình hoàn toàn không biết người, anh chỉ nghe đơn phương một phía nói, liền cho rằng người bên kia nhất định có tội, anh có cảm thấy nhận định này không nên có?”

Ninh Mẫn bình tĩnh, thanh âm trong trẻo hỏi lại, làm Mickey lại ngẩn ra, một lúc sau mới lãnh đạm cười:

“Sự thật không phải đã hiện ra trước mắt sao?”

“Anh thấy chuyện gì xảy ra trước mắt đều có thể là sự thật sao?”

Ninh Mẫn không nhanh không chậm hỏi lại.

Mickey lại ngẩn ra, nghi ngờ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không thể không nói hẳn thật sự không biết sự tình.

Đương sự của hẳn lúc tìm đến chỉ nói chồng cô đem cô giam lỏng, cô cần pháp luật bảo vệ, tư liệu cũng cấp cũng đủ để chứng minh chuyện này. Đối với chuyện khác, hẳn biết rất ít.

“Chúng ta cần phải nói chuyện với cô ấy.”

Ánh mắt Đông Đình Phong cuối cùng cũng rơi xuống trên người Hàn Tịnh.

Đông Lục Phúc cũng nhìn Hàn Tịnh nói một câu:

“Con có thể dự thính.”

Tiểu cô nương này đáng yêu lương thiện, ánh mắt buông xuống, trầm tĩnh như nước, từ đầu tới cuối ngồi chỗ kia không có nói một câu.

Loại bình tĩnh này vô luận là Ninh Mẫn hay Đông Đình Phong đều cảm thấy có điểm không đúng.

“Tiểu Tịnh, đã lâu không gặp.”

Đông Đình Phong nói một câu chào hỏi.

Lời này làm Mickey liếc xéo hẳn một cái.

Hàn Tịnh khẽ ngẩng đầu nhìn, nhìn đến Đông Lục Phúc thì ánh mắt phức tạp khẽ lóe lên, nhẹ nhàng kêu một tiếng:

“Ông nội...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 311

Một tiếng kêu này thiếu chút nữa làm cho Đông Lúc Phúc rơi nước mắt vui mừng.

“Ai!”

Lão gia trả lời, ông cũng không tức giận nha đầu kia như vậy náo loạn gây đến tổn thất lớn về kinh tế cho Đông gia. Chỉ cảm thấy đau lòng.

Đứa nhỏ này rất gầy.

Ngày trước ông thấy nhìn cô cũng có một ít thịt không như bây giờ, như thế nào lại gầy đi nhiều như vậy?

Hàn Tịnh không nói gì thêm, chỉ ý bảo ngồi một chút.

Đông Đình Phong không có ngồi xuống ngay, mà gọi bồi bàn vào, gọi một ít trà, hoa quả vào mút mang lên... hăn nhớ rõ buổi sáng Ninh Mẫn ăn cũng không nhiều.

Bồi bàn rời đi, năm người ngồi xuống.

Ninh Mẫn và Đông Đình Phong ngồi cùng một chỗ, Mickey và Hàn Tịnh ngồi cùng nhau.

Nữ nhân nhìn nữ nhân, nam nhân nhìn nam nhân. Họ ngồi đối diện nhau.

Chỉ có Đông Lục Phúc là ngồi một mình trên ghế sofa, không ngừng đem Hàn Tịnh và Ninh Mẫn ra so sánh.

Hai người này giống nhau như đúc, từ đầu đến cuối đều rất giống nhau. Hai người đều cùng độ tuổi, đều được giáo dục tử tế ở trường và gia đình, thực ra cũng không khác nhau là mấy. Nhưng thực tế, kết quả giáo dục lại hoàn toàn khác nhau. Lý do này là vì hoàn cảnh hai gia đình và môi trường sống khác nhau.

Ninh Mẫn tương đối mà nói có cuộc sống hoàn toàn hơn hẳn, hơn nữa bầu không khí gia đình vô cùng tốt, cho nên tính cách lạc quan vui vẻ, đối với mọi người cũng vô cùng cởi mở.

Còn Hàn Tịnh, cha mất sớm, mẹ kế không quan tâm tới cô, nhưng cô lại là một người rất có hiếu, vì muốn gia đình ấm áp thuận hòa, nên nén giận trong lòng, nhẫn nhục chịu đựng, tính cách cứ như vậy mà nhát gan ngại ngùng.

Đông Đình Phong yên lặng nhìn Hàn Tịnh đang nghiêm túc đánh giá Ninh Mẫn, ánh mắt có điểm si mê, hâm mộ, hẳn lại mở miệng:

“Giới thiệu với cô một chút đây là vợ ta. Ninh Mẫn. Có lẽ không cần ta giới thiệu, bảy năm trước cô nên biết...”

Nửa câu đầu làm Mickey nhú mày, trên mặt lộ ra bức mình.

Nửa câu sau làm Hàn Tịnh hoảng hốt, ánh mắt hơi loạn, tựa hồ không dám nhìn.

Cô lập tức gục đầu xuống, tay nắm chặt cốc cafe, uống một ngụm.

“Anh đang nói cái gì? Tôi không rõ...”

Có thể đoán được, cô đang giả bộ hồ đồ a...

Đông Đình Phong nhìn, định nói trắng ra...

“Tiểu Tịnh, lúc trước cô cùng ta đăng kí kết hôn, ta không biết trong bụng cô mang con ta. Nhưng ta vẫn kết hôn với cô, cô biết vì sao không?”

Một câu nhẹ nhàng làm Mickey bất giác ngẩn ngơ, không, là khiếp sợ, cả người không tự chủ được đứng thẳng lên.

Sắc mặt Hàn Tịnh cũng trắng bệch đứng lên theo.

Đông Đình Phong tựa lưng vào ghế ngồi, hai chân vắt lên.

“Bởi vì Kiều Sâm nói, cô giống một người, người đó tên là Tiểu Vũ Mao, đã từng là ân nhân cứu mạng của ta...”

Lời này làm Ninh Mẫn bên cạnh ngây người, cho tới hôm nay cô mới biết được, hãn lấy vợ, vì thực sự có một mối quan hệ với mình ở bên trong.

Phía dưới cái bàn, hãn nắm chặt tay Ninh Mẫn, nhấn mạnh một câu:

“Đây là sự thật!”

Cô không khỏi gật đầu một cái, trong đầu trăm mối cảm xúc đan xen.

Đông Đình Phong lúc này mới quay đầu về phía Hàn Tịnh:

“Cũng là ân nhân cứu mạng của bà nội. Bà nội sở dĩ đối với cô đặc biệt có cảm tình bởi vì cô rất giống cô ấy... vô luận là ngũ quan hay vóc dáng đều giống nhau như một. Bà nội ta yêu ai yêu cả đường đi lối về, càng cảm động và thương tiếc cha cô khi lại vì cứu mạng người mà mất, cho nên một lòng muốn cô gả cho ta, để đền đáp ân nhân cứu mạng.”

“Mà ta, sở dĩ lấy cô, vì ta và Tiểu Vũ Mao đã từng hoạn nạn có nhau, trước kia, ta tận mắt thấy cô ấy cứu bà nội, mà chết ngay trước mặt ta, dù

cho có thông minh lanh lợi như thế nào cũng không thể cứu cô ấy vào lúc này, đối với chuyện này, ta thực sự rất đau...”

“Bảy năm trước, ta biết cô bị một thế lực đằng sau uy hiếp, cho nên lấy cô chính là muốn bảo vệ cô. Muốn biết được bên dưới điều này cất giấu một bí mật như thế nào?”

“Về sau, đứa nhỏ sinh ra, ta biết cha nó là ai thì Thôi Tán đã mất tích.”

“Về sau, lại có một chuyện khác xảy ra, đứa nhỏ bị đánh tráo, Đông Kì chính là con trai ruột của ta.”

“Vài năm trước, ta luôn tra ra rất nhiều chuyện lạ lùng.”

“Đem cô về Hoa Châu cũng là vì muốn tốt cho cô.”

“Nhưng sự thật đã chứng minh, thời gian này, đối với cô mà nói rất cô đơn. Nhưng cô lại thích ứng với cuộc sống này. Tinh thần hồi phục rất tốt. Lại luôn không ngừng vươn lên tự học thành tài, đối với ta điều này là một sự an ủi rất lớn.”

“Năm trước, cô mất tích, A Ninh tới bên cạnh ta. Lúc ấy ta còn nghĩ cô thực sự đã chết. Mà nếu quả thực cô đã chết rồi, mà thần xui quỷ khiến như thế nào hai thân phận lại hoán đổi ở sân bay Hoa Châu. Điều này rất kì lạ.”

“Lúc ấy hai người lại mặc hai bộ quần áo giống nhau, cầm vali như nhau, lại cùng nhau đeo mắt kính, ngồi trên cùng một chuyến bay, sắc xuất cao như thế nào mới xảy ra điều trùng hợp như vậy?”

“Sau đêm hội tại bảy năm trước ta đã xác thực được một chuyện, đây không phải do trùng hợp mà là do có người cô tình sắp xếp.”

Nói đến đây, hắn dừng lại nhấn mạnh một chút.

“Có người đã lợi dụng cô. Bảy năm trước, những người đó lợi dụng cô mục đích là muốn cho ta và Thôi Tán thù sâu oán nặng. Bảy năm sau, những người đó lại muốn lợi dụng cô làm cho A Ninh tới bên cạnh ta, muốn cho ta và Hoắc Khải Hàng thành kẻ thù không đội trời chung. Hiện tại, bọn họ càng muốn lợi dụng cô để ta không có tư cách để tuyển cử.”

“Hôm nay cô sẽ xuất hiện, thật ra cũng không nằm ngoài ý muốn của ta. Máy ngày hôm nay ta luôn đợi cô xuất hiện. Cho tới bây giờ, những người đó nhất định phải trọng dụng cô bằng không thì cũng lãng phí quân cờ này.”

Hắn nhìn Hàn Tịnh khỏe mạnh đang ngồi trước mặt vuốt ve lên thân cốt, môi mím chặt, ánh mắt u ám thê lương.

“Tịnh Tịnh có gì khó nói cô cứ nói ra. Chúng tôi có thể giúp cô.”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng khuyên.

Hàn Tịnh cúi đầu thấp hơn, làm cho người ta không thể thấy được cảm xúc trong mắt cô, miệng nói:

“Tôi sẽ không ly hôn.”

Ngữ khí rất nhẹ, nhưng cố định, làm cho người ta cảm thấy áp lực, cô như vậy cũng không có thay đổi quyết định.

Người phụ nữ này tuy rằng yếu đuối, nhưng lại rất bướng bỉnh, tuyệt đối không thua Ninh Mẫn.

Mickey ở bên cạnh yên lặng nhìn, nghe hết lời nói của Đông Đình Phong, hắn thật không có cách phản bác lại, nguyên bản những câu nói ở phía sau đều mất đi trọng lượng.

Chính như theo lời bọn họ nói, hắn không có biết nhiều chuyện.

Hắn hình như không có quyền đấu tranh quyền lợi cho Hàn Tịnh.

Nếu tất cả lời nói của Đông Đình Phong đều là thật thì chẵn chẵn Hàn Tịnh đang cất giấu điều gì đó.

Đây không hẳn đơn thuần là chiến tranh bảo vệ hôn nhân, mà là đấu tranh chính trị.

Hiện tại Đông Đình Phong vẫn không có chú ý tới Mickey, hắn luôn luôn quan sát Hàn Tịnh, nghĩ đến bảy năm trước cô không đồng ý gả cho hắn, bày ra bộ dáng nước mắt lưng tròng, thần sắc tuyệt vọng khi đăng kí kết hôn. Cô không nghĩ cứ như vậy lại trở thành Đông phu nhân, lại không thể cam lòng kí lên giấy đăng kí kết hôn. Hiện tại cô lại nói không chịu ly hôn.

Chuyện này rất rõ ràng, cô không phải không muốn ly hôn mà là không thể ly hôn.

Hắn sâu kín cân nhắc một chút, lên giọng nói ra nguyên nhân:

“Bởi vì sợ những người đó sẽ làm hại con cô sao? Hay là sợ bọn họ tổn thương Thôi Tán?”

Thân thể Hàn Tịnh cứng đờ.

Đúng, hắn đã biết được chuyện này.

Cảm xúc của cô có hơi dao động.

Hắn lập tức lại nói thêm một câu:

“Nếu ta cho cô biết, ta đã tìm được con trai cô. Cô tin không...”

Hàn Tịnh ngẩng đầu, buột miệng nói:

“Điều đó không có khả năng...”

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía bên kia, cô biết mình đã bị lừa...

“Quả nhiên là vì con trai cô!”

Ninh Mẫn cúi đầu thở dài.

Hàn Tịnh không giải thích, trên mắt hiện lên vẻ thống khổ rồi biến mất, tấm lưng run rẩy.

“Nếu cô muốn con cô quay về, chúng ta có thể giúp cô... Mẹ con cô sẽ sớm gặp lại nhau, chấm dứt cảnh sáu năm chia lìa. Cô cảm thấy làm vậy như thế nào...”

Thân là một người mẹ, Ninh Mẫn hiểu rất rõ, trong lòng Hàn Tịnh không thể để con xảy ra chuyện không may.

Người phụ nữ này mấy năm nay đã chịu đựng nhiều tra tấn lắm rồi. Cô không thể cứ như vậy mà như thế này được nữa.

Bằng không, cô sẽ điên mất, cô cũng không kiên cường, cũng không dũng cảm. Áp lực lớn như vậy đã nhiều năm bức ép cô, tinh thần của cô một khi đảo ngược lại, chỉ sợ sẽ thành điên mất.

Hàn Tịnh không trả lời, chỉ khẽ động một chút rồi lại ngồi yên, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt to mất đi linh động, chỉ có vẻ khẩn trương dần dần hiện lên.

Một hồi lâu sau, cô vẫn không nhúc nhích tí nào.

Bọn họ cũng không có nói chuyện, quan sát cô, sắc mặt cô biến hóa từng chút từng chút một, cũng không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt khó coi, bỗng đứng đứng lên, cô ngẩng đầu lên, ngữ khí và sắc mặt rất vội vàng.

“Chỉ cần không ly hôn, nó có thể bình an. Đôngmng tiên sinh, chuyện kết hôn này, tôi sẽ không ly hôn. Những chuyện khác, tôi không muốn trong nom, cũng không muốn xen vào.”

Cô gọi hắn là Đông tiên sinh.

Trước khi kết hôn, cô vẫn gọi hắn như vậy.

Sau khi kết hôn, hắn mới bắt cô sửa lại.

Những mà mỗi lần cô gọi tên hắn lại vô cùng mất tự nhiên.

Sau này có quy ước rõ ràng, một câu cô cũng không nói với hắn.

Ngẫu nhiên mới gọi hắn một tiếng “Cẩn Chi”

Ninh Mẫn nhìn Hàn Tịnh, trong lòng chua xót.

“Thôi Tán còn yêu cô, cô biết không? Cô có nghĩ muốn gặp anh ta?”

Không biết có phải hay không hai chữ “Thôi Tán “ này đã kích thích cô, Hàn Tịnh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nói:

“Không muốn! Tôi không muốn gặp hắn.”

“Tôi là Đông phu nhân. Tôi sẽ không ly hôn. Đúng! Tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn!”

“Đông Đình Phong, anh đừng có nghĩ tôi sẽ ly hôn. Tôi với anh là vợ chồng hợp pháp, được pháp luật công nhận và bảo vệ điều này... Các người ai cũng đừng có nghĩ đến chuyện ép tôi ly hôn.”

Cô giống như người bị thần kinh đứng thẳng lên, vẻ mặt kích động, mặt cô cũng đỏ lên khác thường.

Hoàn cảnh này làm cho Ninh Mẫn, Đông Đình Phong và Đông Lục Phúc bất ngờ và kinh hãi.

Phản ứng của cô không phải sợ hãi hoảng hốt mà là cương quyết không chịu thương lượng. Tinh thần của cô bây giờ thật giống như có vấn đề... ánh mắt kia cho thấy thần trí cô đã bắt đầu hỗn loạn...

Người làm tinh thần có vấn đề là người không cho phép cô ly hôn?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 312

Ninh Mẫn gặp tình huống như vậy, tâm tình cực kỳ kém, cô lấy trái táo trên bàn ăn, rất muốn nuốt luôn tâm tình không thoải mái trong lòng xuống bụng.

Trái táo kia, còn chưa đưa tới miệng, đã xảy ra chuyện.

“Không ly hôn, không ly hôn, tôi sẽ không ly hôn!”

Hàn Tịnh có chút nóng nảy kêu loạn, đột nhiên cầm ly cà phê ném lên người Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn lại càng hoảng sợ, vội vàng ném trái táo, tay mắt lanh lẹ vứng vứng tiếp được nó, nhưng vẫn bị cà phê giội đầy người.

“Có nóng không?”

Sắc mặt Đông Đình Phong biến đổi, vội vàng lấy khăn giấy lau cho cô, dùng sức rất nhẹ, sợ làm đau da thịt cô.

Ly cà phê này là mới pha đó.

“Không nóng.”

Kỳ thật có chút nóng, da thịt bị bỏng như vậy, có chút đỏ lên, nhưng vẫn có thể chịu được.

Ninh Mẫn nhìn Hàn Tịnh: Cô ta cắn môi, giống như thấy kẻ thù hung ác nhìn chằm chằm cô, bộ ngực kịch liệt đập phồng, ngón tay chỉ thẳng, nóng nảy kêu lên:

“Cô là tiểu tam, cô là tiểu tam không biết xấu hổ,.. đúng, tiểu tam, cô là tiểu tam, cô là tiểu tam... Ninh Mẫn là tiểu tam, Ninh Mẫn là tiểu tam..”

Giọng nói có chút kích động phần nộ.

Nói đến cuối cùng, cô ôm đầu của mình, hung hang tóm lấy tóc cầu mình, cuộn thành một đoàn, ngồi xuống, miệng mở lớn thở hỗn hển vài cái, lại nói:

“Tiểu tam, tiểu tam, cô là tiểu tam, tôi nhớ rồi, cô là tiểu tam, là hồ ly tinh.. tiểu tam đều chết không được tử tế.... tôi nhớ rồi, tôi nhớ rồi..”

Dấu hiệu không bình thường, càng ngày càng rõ ràng.

Ninh Mẫn nhìn ở trong mắt, trên lưng đổ mồ hôi lạnh, Đông Đình Phong không ngờ nhân mày, Đông Lục Phúc rõ ràng trừng thẳng mắt, cả bả không hện mà cùng kêu lên:

“Cô/con làm sao vậy?”

“Đông tiên sinh, hôm nay khẳng định không thể ly hôn được rồi. Bệnh của Đông thái rất nặng...”

Mễ Cơ không nghĩ tới Hàn Tịnh lại đột nhiên phát bệnh, vội vàng vỗ lưng của cô, giọng nói ấm áp dịu dàng khuyên nhủ:

“Đừng kích động, đừng kích động, Tịnh Tịnh, hết thảy sẽ khá hơn, tôi nhất định giúp cô bảo vệ tốt cuộc hôn nhân của cô. Đây, nhìn tôi, nhìn tôi, tôi là ai? Nhìn rõ không, tôi là Tiểu Mễ, lớp trưởng.. Nghe lời, tỉnh táo... Chỉ cần cô tỉnh táo lại, tôi có thể đến giúp cô..”

Lời nói cứ như đổ một đĩa con nít, khiến ba người ngồi bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, thật lâu không nói thành lời...

Kết quả như vậy, Đông Đình Phong rất bất ngờ, Ninh Mẫn cũng không có chuẩn bị tâm lý: Một người con gái như hoa như ngọc như vậy, cư nhiên, cư nhiên...

Mễ Cơ thấy cảm xúc của cô đã dịu xuống, vội vàng lấy ly nước ấm cho cô uống.

Cô uống vào, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Mễ Cơ mới thở dài một hơi, nhìn vẻ mặt khác nhau của ba người bên cạnh.

Tình huống như vậy, anh ta vốn không muốn cho họ thấy.

Theo ý của anh ta, thuyết phục bọn họ không ly hôn, dưới áp lực của dư luận và đạo đức, để Đông Đình Phong chia tay với vợ thứ hai của hắn là được.

Chỉ cần Đông gia đón người về, chăm sóc thật tốt, nghỉ ngơi đầy đủ, Hàn Tịnh vẫn có thể hồi phục.

Với bác sĩ mà nói, bệnh của cô, không tính là nghiêm trọng.

Nhưng anh ta sợ nếu bọn họ biết, càng muốn vứt bỏ người phụ nữ đáng thương này.

Vì vậy, anh ta cũng không tính nói chuyện này ra.

Bây giờ, haizzz....

Trong lòng anh ta hít một hơi, bây giờ không có cách nào lừa gạt nữa, chỉ có thể ăn ngay nói thật:

“Nhìn thấy chưa... tinh thần của cô ấy có vấn đề rồi. Khi thì hồ đồ, khi thì thanh tỉnh. Sau đó bị kích thích, sẽ nói nhiều lần câu: Tôi sẽ không ly hôn, không ly hôn, Ninh Mẫn là tiểu tam, Ninh Mẫn là tiểu tam... Không ngoài dự đoán của tôi, Ninh tiểu thư thật sự là kích thích Đông thái rồi..”

Vẻ mặt Đông Đình Phong ngưng trọng:

“Anh đưa cô ấy tới bệnh viện rồi?”

“Ừm,”

Mễ Cơ gật đầu: “Vốn là tôi nghĩ rằng là các người ở sau lưng động tay động chân với cô ấy, bây giờ xem ra người kia trong miệng của mấy người, bức cô ấy thành như vậy...”

Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói mang theo chút thở dài.

Ninh Mẫn và Đông Đình Phong liếc nhau một cái, Mickey vẫn là tự hiểu rõ.

“Anh tin tưởng lời chúng tôi nói?”

Ninh Mẫn nhẹ giọng hỏi.

Mễ Cơ cười khở: “Tôi thật sự không muốn tin đâu. Nhưng phản ứng của Hàn Tịnh, khiến tôi không thể không tin.”

Ninh Mẫn nhìn Hàn Tịnh, uống hết sạch nước trong ly đang cầm, liền lấy một ly khác đưa cô ta.

Vẻ mặt cô ta nhìn chăm chăm. Không có nhận.

Mickey vội nhận giúp, lấy bọc thuốc nhỏ từ trong cặp công văn ra, mmosc ra mấy viên cho cô ta.

Cô nhận lấy, ngậm vào trong miệng, nuốt.

Chỉ chốc lát sau. Người liền an tĩnh lại, ánh mắt cũng dần bình tĩnh.

Một lần nữa nhìn về phía Ninh Mẫn, và nước cà phê đọng lại trên người cô, Hàn Tịnh ngây ngốc một chút, giống như nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt áy náy.

“Thật xin lỗi, tôi có chút không thoải mái. Đi về trước..”

Cô đứng lên, hai tay quay quay xoa trán, nói một câu xin lỗi, lại nhấn mạnh một câu:

“Dù sao, tôi chỉ có một câu, tôi sẽ không ly hôn. Cũng không có khả năng ly hôn.”

Nói xong cô vội vàng đi ra ngoài.

“Tiểu Tịnh!”

Đông Đình Phong kêu.

Hàn Tịnh hoàn toàn không để ý tới, rất nhanh đi tới cửa ra vào.

Trần Tụy luôn đứng ở đây, không có ngăn cản, ông chủ không có ra lệnh nha.

Cô mở cửa, nhưng không có đi ra ngoài, toàn bộ người mãnh liệt cứng lại đứng ở đó.

Trần Tụy thấy có một người ở ngoài cửa.

Cùng lúc đó, điện thoại trong túi Đông Đình Phong vang lên, đang định tiếp, mới lấy ra liền nhìn, ánh mắt vừa vặn nhìn người ở ngoài cửa, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc:

“Sao cậu ấy lại tới đây?”

Người đến không phải ai khác, đúng là người gần đây không đó liên lạc với bọn họ, Đông Tán.

“Đông Tán!”

Ninh Mẫn đi tới, cũng là ngẩn ngơ, có thể không phải là Đông Tán.

So với năm trước thấy người đàn ông này, bây giờ anh ta càng lộ vẻ nặng nề, càng man.

Lúc trước, người rất nóng nảy, không đứng đắn. Ngày nay, anh ta giống như đã trưởng thành.

Đúng, trưởng thành, vì vậy thoáng cái khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Đông.. Đông Tán!”

Đông Lục Phúc cũng ngẩn người, chuyện đã cách mấy tháng, gặp lại người cháu này, tâm tình của ông hỗn loạn quá.

Đông Tán không rảnh để ý tới bọn họ, ánh mắt bình tĩnh, trước tiên nhìn người phụ nữ ngây ra như phỗng ngay trước mặt, chậm rãi để điện thoại xuống, từng bước một tới gần, trên mặt mơ hồ có chút kích động, thẳng đến gần có thể chạm vào cô, mới hỏi:

“A Tịnh, là em sao?”

Giọng nói trầm thấp mà dịu dàng.

Ninh Mẫn không nhìn thấy biểu tình trên mặt Hàn Tịnh. Chỉ thấy thân hình gầy gò đến làm cho người ta cảm thấy đau lòng, vịn tay nắm cánh cửa, chậm rãi đi xuống.

“A Tịnh!”

Người đàn ông ngoài cửa bước nhanh tới, ôm cô.

Ninh Mẫn nhanh chóng đuổi theo, nhưng thấy Hàn Tịnh ngã vào lòng Đông Tán, hô hấp chỉ đau đớn, cô che ngực, cắn môi, nước mắt lã chã rơi xuống. Ánh mắt không phân rõ vui buồn kia, cất giấu quá nhiều tâm tình khó có thể nói ra, bởi vì gặp người đàn ông này, giống như vỡ òa, cô chỉ có thể cắn răng, nhin xuống, nuốt xuống, Trong miệng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Tùy ý người đàn ông này ôm.

“Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi, cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi.. A Tịnh.. em để anh tìm được..”

Người đàn ông hung hang ôm chặt Hàn Tịnh, giọng nói mang theo chút ghen ngào.

Giọng nói khàn khàn, có chút yêu thương, cái loại vuốt ve an ủi này khiến người ta không cầm nổi nước mắt.

Ninh Mẫn nhìn, cảm giác cảm động trong lòng điên cuồng nhảy lên, vì vậy người đàn ông từng bị cô ghét bỏ có hành động như vậy, mà cảm động.

Người đàn ông này, không xấu, hơn nữa còn rất đa tình.

Lúc trước cảm giác lưu luyến và ngọt ngào trở thành trí nhớ, nhiều khi, loại cảm tình này sẽ trôi theo thời gian, thời gian dần trôi qua nhạt xuống, khi nhớ lại, nó cũng vĩnh viễn là một nỗi khổ riêng trong lòng mà thôi.

Có thể tình yêu của anh ta vẫn như trước.

Cái này rất đáng quý.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 313

“Tôi không phải A Tịnh.. Tôi không phải A Tịnh.. A Tịnh chết rồi, A Tịnh chết rồi, sớm đã chết... sớm đã chết.. anh đến trễ.. Bây giờ cô ấy đã thành tro màu xám rồi.. Đúng, anh không tìm được cô ấy.. ai kêu anh thất hứa., ai kêu anh thất hứa.. Không đúng, không dung, là em không tốt, không tốt... không đúng không đúng, tôi là bị bắt buộc , tôi bị bắt buộc.. Không, không tôi tự nguyện.. tôi nhớ kỹ rồi tôi nhớ kỹ rồi, tôi không li hôn, kiên quyết không li hôn.. tôi nhớ kỹ rồi, tôi nhớ kỹ rồi, Ninh Mẫn là tiểu tam, Ninh Mẫn là tiểu tam...”

-

Đột nhiên Hàn Tịnh kêu to lên, giống như một người điên không thể khống chế được, đôi mắt bối rối, luồn cuống..

“A Tịnh, A Tịnh em làm sao vậy, em làm sao vậy?”

Đông Tán thấy phản ứng của cô như vậy có chút hoảng sợ, liều mạng lay động cô.

Đột nhiên cô hét lên một tiếng, đẩy anh ra, liền chạy ra ngoài, một bên chạy một bên vẫn nói lung tung, nói năng rất lộn xộn.

Đông Tán vội vàng đuổi theo.

Hàn Tịnh bị đụng ngã ở chỗ rẽ ngoặt phía trước .

Hắn không thể cứu cô, chỉ có thể nhìn đầu của cô nặng nề đung vào tường.

Nằm lên thảm màu đỏ trên đường đi, mặt khác vang lên một trận tiếng bước chân hỗn độn, bốn người trong phòng đều đuổi tới.

Bọn họ nhìn thấy, Đông tán đang ôm Hàn Tịnh kiểm tra, cái trán có vết máu, người thì đã hôn mê.

“Nhanh đưa đến bệnh viện.”

Ninh Mẫn kêu.

Đông Tán vội vàng ôm người đứng lên liền chạy ra ngoài.

Ninh Mẫn vội vàng chạy theo, Đông Đình Phong một bên đỡ ông nội, một bên nhíu mày nói:

“Chậm một chút đi. Làm gì cũng chú ý chậm một chút cho anh. Để ý bản thân chút, em đang mang thai đó.”

Lúc này Ninh Mẫn mới chậm lại một chút, xoay người lại, cũng đỡ Đông Lục Phúc, thấy sắc mặt ông nội vô cùng khó coi, liền trấn an một câu:

“Ông nội, ông đừng nóng vội, không có chuyện gì đâu. Sẽ khá hơn thôi. Ông xem, Đông Tán khẩn trương như vậy, tương lai khẳng định có thể ở cùng một chỗ với tiểu Tịnh. Đến lúc đó, ông liền cảm thấy mỹ mãn rồi..”

Đông Lục Phúc cười khổ, thấy cháu dâu đang an ủi mình, hít một hơi, cũng không muốn nhiều lời, tay vịn hang lang, ý muốn nói đi ra ngoài thôi.

Mẽ Cơ còn chưa phục hồi tinh thần, ngơ ngác đứng đó.

Đương nhiên anh ta nhận ra Đông Tán, người đàn ông này từng âm thầm yêu đương với Hàn Tịnh—Thôi Tán là nhân tài hệ pháp luật.

Mà sở dĩ anh ta chú ý tới hẳn là vì Hàn Tịnh.

Lúc đi học, anh ta đã từng thầm mến nữ sinh xinh đẹp này, đã từng muốn theo đuổi, đáng tiếc, còn chưa rat ay, người ta đã bị Thôi Tán dán nhãn hiệu rồi. Nhìn dáng vẻ hạnh phúc lén lút trong trông tay của bọn họ, anh ta chỉ có thể miễn cười buông tay chúc phúc.

Về sau, anh ta nghe nói Hàn Tịnh và Thôi Tán cũng không có tiếp tục, mà lại ly kỳ gã vào đệ nhất đại tộc Đông gia ở Ba Thành. Lại về sau, anh ta cũng không còn tin tức của cô.

Bảy năm sau gặp lại cô, cả người cô tiêu tụy, lúc đối mặt với anh ta, kìm lòng không được mà rơi lệ..

Vì vậy anh ta làm việc nghĩa không chùn bước coi như luật sư của cô, vì Đông Đình Đông đối xử tệ bạc với cô như vậy mà tức giận bất bình.

Vừa rồi, lúc người nhà Đông gia nhìn về phía Thôi Tán kêu Đông Tán, đầu óc của anh ta oanh một tiếng hiện ra một mảnh mờ mịt.

Thôi Tán rõ ràng cũng họ Đông?

Ông t.r..ờ...I ời, bảy năm này, cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì với bọn họ vậy hả?

“Nè, không đi sao?”

Trần Tụy đi qua, vỗ vai anh ta một cái: “Anh là người bảo hộ của Hàn Tịnh! Luật sư Mẽ.”

Lúc này Mẽ Cơ mới nhanh đi theo.

Bệnh viện trung tâm Mai Loan.

Kiều Sâm kêu người ta kiểm tra toàn diện cho Hàn Tịnh.

“Trên sinh lý thì không có vấn đề gì lớn, chẳng qua có chút không đủ dinh dưỡng. Căn cứ theo lời miêu tả của mọi người, kết hợp với báo cáo chẩn đoán bệnh của cô ấy, có thể xác định là trong thời gian dài cô ấy bị người bức bách dẫn đến tinh thần có chút vấn đề.”

Kiều Sâm đứng ở bên cạnh giường bệnh nói, giọng nói nặng nề.

“Vấn đề lớn không?”

Đông Tán ngẩng đầu khẩn trương hỏi.

Nghĩ đến tình huống vừa rồi, trong lòng hắn liền có chút sợ hãi.

Một người con gái thông minh tốt bụng như vậy, tại sao bị tra tấn thành ra như vậy.

“Cũng không tính là lớn. Đầu muốn trị liệu thật tốt thì phải đúng bệnh hốt thuốc, qua thời gian có thể khôi phục bình thường. Chủ yếu là, về sau không thể bị kích thích nữa. Mặt khác, có người để cô ấy trong lòng cần thận chăm sóc, đợi một thời gian nhất định có thể tốt lên.”

Lời này khiến Đông Tán thở dài một hơi, đưa tay vuốt ve cái trán bị thương của Hàn Tịnh, vốn là da thịt trắng nõn mềm mại lại bởi vì thiếu hụt bảo dưỡng mà có chút khô ráp.

Hắn nói một tiếng cảm ơn, ánh mắt không rời khỏi người cô.

Kiều Sâm lẳng lặng đứng trong chốc lát, tâm tình từ trong khiếp sợ thật lâu khi mới gặp Hàn Tịnh từ từ khôi phục lại.

Đã từng là người con gái có bao nhiêu đơn thuần khiến người ta yêu, bây giờ cô chỉ khiến cho người ta đau lòng.

“Đông Tán, cậu về Ba Thành khi nào vậy?”

Cách chỉ hai bước, Đông Đình Phong nhẹ nhàng hỏi.

Mà Đông Lục Phúc thì ngồi ở ghế bên cạnh, rất nghiêm túc nghe.

Đông Tán không có quay đầu, nhẹ nắm bàn tay Hàn Tịnh, nhẹ nhàng hôn:

“Về được mấy ngày rồi. Thấy tin tức, tôi đi Đông viên, Hà Cúc.. Đông phu nhân nói với tôi, tôi mới biết mọi người đã tới đây..”

Thì ra cậu ta đã gặp mẹ.

Từ giọng điệu cậu ta nói chuyện hẳn phát hiện một chuyện: Đối với mẹ, cậu ta vẫn không có cách bỏ được khúc mắc đi, đối giọng.

Đương nhiên, muốn thay đổi cái này là cả quá trình.

Đông Đình Phong suy nghĩ một chút, nhìn ông nội đang chăm chú nhìn Đông Tán, bởi vì câu nói này mà có chút mơ hồ, ông cụ hình như muốn thông qua gương mặt của cháu trai, nhớ lại đứa con trai trưởng để cho ông vô cùng kiêu ngạo—từ xưa đến nay, người tóc trắng tiến người tóc xanh, là chuyện khiến người ta vô cùng đau đớn.

“Đợi A Tịnh tỉnh lại cùng trở về Đông viên đi.”

Đông Đình Phong thu hồi ánh mắt nhẹ nhàng nói:

“Đều là người một nhà.. cậu cũng né tránh mấy tháng rồi, nên đối mặt thôi! Quan hệ máu mủ, đó là sự thật chúng ta không thể thay đổi được, cái đó căn bản là vấn đề không thể giải quyết. Sau này, chúng ta ở chung một chỗ, hoàn cảnh quen thuộc, cảm tình sẽ dần dần thấm thiết..”

Lời vừa nói ra, trên mặt Đông Tán nở nụ cười cổ quái, trên tay nhẹ nhàng bóp ngón tay cô:

“Quay về Đông viên?Làm sao quay về? Bây giờ trên danh nghĩa cô ấy vẫn là vợ của anh! Quay về đó, tôi lấy thân phận gì cùng ở một chỗ với cô ấy?”

Giọng nói kia, cỡ nào đau khổ.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Cậu yên tâm, bất cứ chuyện gì cũng có cách giải quyết. Cậu chỉ cần theo chúng tôi về. Chuyện khác cứ để tôi lo.”

Đông Đình Phong quay người, đỡ ông cụ đi ra ngoài, Ninh Mẫn đuổi theo, Kiều Sâm đi cuối cùng nhẹ nhàng khép cánh cửa lại.

Đi ra ngoài, Đông Đình Phong để cho Trần Tụy đưa ông cụ về Đông viên trước.

Ông cụ nhìn qua hơi mệt, không có phản đối, cảm râm vài câu, rời đi.

“Đi, chúng ta đến văn phòng của A Sâm ngồi một chút.”

Kiều Sâm ở bên cạnh, nhìn bọn họ cười cười, trong phòng Hàn Tịnh có Đông Tán canh giữ, bên ngoài Ninh Mẫn có Đông Đình Phong bảo vệ. Đối với người con gái có khuôn mặt giống như đúc, đều có hộ hoa sứ giả. Đây là chuyện tốt. tuy rằng tình huống có chút khó giải quyết.

Bọn họ đi đến văn phòng.

Kiều Sâm kêu người lấy nước trà cho Đông Đình Phong, rồi lấy cho Ninh Mẫn một ly nước ấm, mấy người nói đến tình huống của Hàn Tịnh một chút.

“Lúc trước ông nội, mẹ tôi, còn có tiểu cô đều từng gặp tiểu Tịnh, cũng không có phát hiện có cái gì khác thường, sau đó, cô ấy ở biệt thự Kim Thủy Loan rất tốt. Trạng thái tinh thần của cô ấy là từ lúc mất tích bị dày vò

tới hồng đó..đều tại tôi không tốt,bảo an bên kia quá yếu, kém cỏi.. khiến người ta có thể thừa lúc.. hại cô ấy..”

Đông Đình Phong nặng nề nói.

Ninh Mẫn vỗ vai hắn, biết rõ hắn đang tự trách.

“Ai cũng vậy không nghĩ ra chuyện như vậy! Anh cũng đừng để trong lòng.”

Kiều Sâm thở dài một hơi, cảm thấy trong lòng rất khó chịu,uống một ngụm nước trà, liền nói: “À, đúng rồi, có chuyện nói với cậu.. có phải Lôi Lôi ở Quỳnh Thành đã trở về phải không?”

“Ừm,”

Đông Đình Phong gật đầu.

“Tôi kêu con bé về chăm sóc mẹ. Vì vậy nói với nhà trường một tiếng, để cho nó về.”

Chủ yếu là không muốn cho nó tiếp xúc nhiều với Cố Duy. Lúc trước hắn cũng cho người theo dõi, quả nhiên thấy Cố Duy nhiều lần tiếp cận nó. Lúc này mới nổi lên ý nghĩ này.

“Sao vậy?”

“Không có vài ngày trước, tôi thấy cô ấy ở cùng một chỗ với Cố Duy.”

Đông Đình Phong hơi sững sờ: “Gần đây nó luôn về nhà đúng giờ mà! Sao có thể.. Con quỷ nhỏ này, đây là sao..”

Kêu nó đừng gần gũi với Cố gia quá, sao nó lại không nghe chứ..

Xem ra, Cố Duy bỏ không ít tâm tư lên người con bé, hơn nữa còn lặng lẽ tiến hành, hoàn toàn không lộ chút dấu vết.

Quả nhiên Cố Duy, tâm rất ngoan

“Có lẽ là vô tình gặp nhau cũng không chừng.”

Ninh Mẫn suy nghĩ một chút, cái người Cố Duy kia, nhìn bề ngoài thật sự không tệ. Là người đàn ông tuần tú khiến người ta rất dễ động tâm, đặc biệt thích quăn, đối với Đông Lôi là nói, rất âm cần. Em ấy lại mới thất bại trong tình cảm, bị người đàn ông như vậy theo đuổi, nếu động tâm cũng là chuyện bình thường.

“Chờ về hỏi thăm một chút, đừng tức giận.”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng khuyên chồng: “Lôi Lôi là đứa có thân xác lớn, tính nết lại thẳng thẳng, dấu không được chuyện gì. Buổi tối em sẽ nói chuyện với em ấy, để xem em ấy có cái nhìn như thế nào về Cố Duy.. Gần đây, em và nó rất thân thiết. Anh là đàn ông, lại đi hỏi chuyện yêu đương của con gái, có chút không thích hợp. Có thể dẫn đến hiểu lầm nữa..”

“À, A Sâm, cảm thấy A Ninh nhà tôi càng ngày càng giống chi đầu gương mẫu không vậy?”

Một người con gái một khi đã động tâm với một người đàn ông, sẽ toàn tâm toàn ý vì cái nhà này mà suy nghĩ, sẽ vì chồng mà chia sẻ những chuyện linh tinh.

Nghĩ lại lúc trước, cô gái này không biết có bao nhiêu chống cự với hấn đầu.

Kiều Sâm cười , thấy vợ chồng bọn họ ẩn ái như vậy, thực thay bọn họ cao hứng.

Lúc đó, Đông Lôi đang hẹn hò với Cố Duy.

Cố Duy hôn cô.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 314

Ánh nắng long lanh, chiếu lên gương mặt Đông Lôi, một màu đỏ dị thường, vô cùng đẹp, hồng như quả lựu, trong suốt, xinh đẹp, khiến người ta thêm thuồng, môi cô đỏ mọng như mới tô son vậy.

Cố Duy nhìn đến ngơ ngẩn, nói: “Anh nghiêm túc, lúc ở Quỳnh Thành, anh đã tỏ rõ thái độ với em rồi”

Đông Lôi tiếp nhận không nổi lời nói này, tim nhảy loạn nhịp, như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Đây không phải nụ hôn đầu tiên của bọn họ, không lâu trước lúc ở Quỳnh Thành, anh đã hôn qua cô, lúc ấy thiếu chút nữa đem cô phá hư. Thẳng thắn mà nói, hôn môi với môi đây cũng không phải lần đầu tiên.

Năm mười tám tuổi cô đã lén lút hôn trộm lúc Kiều Sâm đang ngủ. lúc đó cô hôn chỉ là hôn trộm, mê muội cho đi nụ hôn đầu của mình, cũng không có náo nhiệt, ngay cả mùi vị thế nào cũng không rõ. Lần đó Cố Duy hôn cô, hôn rất nóng bỏng.

“Vì sao muốn hôn em?”

Vừa kết thúc nụ hôn, cô ôm mặt đỏ, môi đau rát kêu lên

“Ngốc, anh đang theo đuổi em”

Anh cười tủm tỉm gửi cô lại, còn dùng tay xoa trán cô, không khí rất mập mờ. cô không nói ra lời nào, trong lòng ngổn ngang.

Các bạn học đều nói Cố Duy đối tốt với cô, đang theo đuổi cô, nhưng cô thấy không phải, quan hệ giữa bọn họ, là vì có quen biết từ nhỏ.

Mẹ Cố Duy và mẹ cô là bạn học, trước đây thân thể Cố Duy rất yếu, được chiều chuộng, động một chút là sinh bệnh, nằm viện, cả năm coi bệnh viện là nhà, mãi đến năm chín tuổi mới có chuyển biến tốt.

Cố Duy trước kia sức khỏe không cho phép không thể ra khỏi nhà, các chương trình tiểu học trước chín tuổi hẳn đều có chuyên gia dạy học tại Cố phủ, cho nên tính cách của hắn luôn ngại ngùng, xa cách.

Năm chín tuổi ấy, hắn lần đầu tiên theo mẹ tới Ba Thành thăm người thân, sau đó qua Đông gia ở một thời gian.

Đời thứ ba của Đông gia, con cháu nối dõi rất thịnh vượng. Lại vừa đúng nghỉ hè, con cháu đều ở trong vườn. Chỉ là bọn con trai không thích chơi với Cố Duy, đại loại là vì hắn mảnh khảnh không thể chạy nhanh được, không có cách nào chơi vui được. Để người ta chơi mệt lại bị người lớn mắng. Để tránh bị trách phạt, bọn trẻ trong tiềm thức lảng tránh hắn, vài ngày tiếp theo, Cố Duy bị bài xích ra bên ngoài, cuối cùng rơi vào kết cục làm bạn với cô.

Khoảng một tháng, bọn họ quần lấy nhau chung một chỗ, khuôn mặt trắng nõn, nụ cười ngại ngùng, nhưng hắn có trí khôn bất phàm để lại cho Đông Lôi ấn tượng sâu sắc.

Ở Đông gia, anh trai không có chơi cùng các anh chị em khác, đem toàn bộ thời gian vào học tập. Còn cô thì rất thích làm cái đuôi của anh trai, Cố Duy người nhỏ gầy lại luôn vây quanh cô, tuy rằng họ kém ba tuổi, nhưng người hắn, so với cô năm tuổi cũng không hơn mấy, ba người cùng đi trên đường thành chuyện thường tình. Sau đó cô từng nghe anh nói với Kiều Sâm

“Cố Duy tuổi còn nhỏ, vóc dáng cũng nhỏ, nhưng sinh ra rất thông minh. Nó có thể dễ dàng khiến cho kẻ ức hiếp nó phải lỗ vốn, không hổ là người nhà Cố gia”

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè, Cố Duy về Cố gia, Đông Lôi và Cố Duy ngẫu nhiên gặp mặt ở nơi công cộng một vài lần, bọn họ cũng có gửi thư cho nhau mấy năm.

Sau đó bởi vì người lớn không qua lại nữa, bọn họ cũng dần dần chặt đứt liên lạc.

Sau đó lại nghe nói, hần đi nước ngoài du học, lúc quay về đã 22 tuổi, hiện tại cả tuổi mụ là 25 tuổi thật là 24. Đang tiếp quản kinh doanh sản nghiệp của Cố gia, ở thành phố Bình Kinh, ai mà không biết Cố thiếu gia?

Mà cô cũng vì mê luyện Kiều Sâm mà quên đi “nam khuê mật” thời thơ ấu. cũng không để ý tới hần.

Gặp mặt rất vui sướng.

Chỉ là vui sướng này biến thành kinh ngạc.

“Anh đang nói giỡn sao?”

“Không, anh nói hoàn toàn thật, anh theo đuổi em” hần thề son sắt, trên gương mặt anh tuấn, tất cả đều dịu dàng đến chết người. cô hoảng loạn mà chạy, phút chốc mất phương hướng, hoàn toàn thành một hình tròn.

Năm nay cô đã 21 tuổi, tình yêu đã trải qua. Khiến cô rối rắm nhiều năm, cũng mê muội nhiều năm. Cô khát vọng được đáp trả, kết quả, tất cả bỏ ra, như đá đổ xuống biển, cô đành phải thoát ra, còn đang đau khổ. Ngoài cuồng dã theo đuổi lại lúc bắt đầu như gió như lửa, mà cô không biết.

Nhưng cô không phủ nhận, ở cùng Cố Duy, thật sự rất thoải mái, rất tự tại, không có nửa điểm cảm thấy áp lực. muốn cười liền cười, muốn náo loạn liền náo loạn, muốn điên liền điên. Cách nhau ba tuổi, không có tạo thành sự khác nhau giữa bọn họ, bọn họ rất hòa hợp.

Sau hai ngày bị hôn, cô nhận được thông báo của nhà trường, nói cô bị trục xuất về đại học Ba Thành, về nguyên nhân, nhân viên nhà trường bảo cô gọi điện cho anh của cô. Cô gọi điện hỏi, anh cô trả lời:

“Có hai nguyên nhân, một mẹ muốn em ở bên mẹ, hai em không thể tiếp tục qua lại với Cố Duy” anh cảnh cáo cô.

“Đừng có giao du quá nhiều với người nhà Cố gia, Cố Duy cũng không được, Cố Duy bây giờ không còn là Cố Duy lúc còn bé nữa, hẳn đột nhiên tiếp cận em trong lúc này, mục đích không có tốt đẹp gì”

Đối với cảnh báo như vậy, Đông Lôi cũng suy nghĩ qua, cũng nghiêm túc nghiên cứu Cố Duy, cảm thấy anh trai lo lắng vô cớ. Nhưng sau khi bị hôn, cô thật sự bị dọa.

Ngày đó cô, sau khi nói chuyện với anh, cô lập tức đáp chuyến bay về Ba Thành. Không muốn gặp mặt người đàn ông này. Chờ đến khi hẳn gọi điện thoại tới, cô đã ở Ba Thành, không nghe máy, muốn cứ như vậy mà cắt đứt, không muốn cùng người này dây dưa.

Về sau, cô trải qua những ngày rất thanh tịnh, Cố Duy cũng không xuất hiện trong tầm mắt cô. Cô nghĩ biết khó mà lui.

Kết quả, ba ngày trước, cô đã hoàn thành xong khóa học, lúc ra trường, hẳn đột nhiên xuất hiện, dọa cô sợ gần chết phải chạy trốn. Người đàn ông này sao lại khiến cô phải chạy trốn, bắt lấy tay cô đưa vào xe hẳn, mỉm cười

“Trốn anh trốn thành như vậy sao? Không cáo mà biệt, cũng không nhận điện thoại, em chưa gả, anh cũng chưa lập gia đình, theo đuổi em cũng

không phạm pháp, vội vã vạch rõ ranh giới với anh, em cứ như vậy không gặp anh?”

Đông Lôi sờ sờ mũi, có chút đuối lý. Ngày đó cô từ chối không được lời mời nhiệt tình của người đàn ông này, cùng nhau đi ăn một bữa cơm tây. Vừa vặn lại gặp gỡ Kiều Sâm, còn mang theo một người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, nghe nói người phụ nữ này chính là đối tượng anh đang qua lại.

Cô rất ủ rũ, ngay trước mặt Kiều Sâm thể hiện tình yêu tha thiết với Cố Duy, Kiều Sâm vừa rời đi, tinh thần của cô liền suy sụp, hứng thú liền mất hết, vội vàng trở về nhà.

Hôm nay cô lại nhận được điện thoại của Cố Duy, mời cô cùng hắn đi tham gia hội đồng môn, trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cô đồng ý đến nơi hẹn, để lúc sau tham gia sẽ nói chuyện rõ ràng với hắn, giữa bọn họ chỉ có thể là bình thường, không thể có quan hệ khác với hắn, hơn nữa cô cũng đã đồng ý với anh trai, sẽ qua lại thân thiết đối tượng là người nhà Thần gia, ngày cũng đã định rồi, cô không thể cứ tiếp tục dây dưa với Cố Duy như vậy.

Ở hội đồng môn, các bạn học của Cố Duy đều hỏi Cố Duy cô là gì của hắn. Hắn ôm cô nói

“Bạn gái, Cố phu nhân tương lai” cô cực kỳ xấu hổ.

Sau hội đồng môn, người đàn ông bá đạo này đưa cô tới hội trà đạo, đây là nơi nghỉ ngơi rất tinh tế, mẹ cô cũng là hội viên ở đây, cô cũng nghiêm túc nói chuyện với người đàn ông này:

“Cố Duy, hôm nay là lần cuối chúng ta gặp nhau”

Cố Duy vén tay áo, động tác ngâm trà chậm chậm, hỏi

“Lý do?”

Cô không muốn nhìn nhiều người đàn ông này, cười rất ôn tồn khôì ngò tuần tú, rất dễ khiến cô hạ không được quyết tâm.

“Em không tiếp nhận được sự theo đuổi của anh, chúng ta không thích hợp. Em muốn tìm một người đàn ông có thể khiến người ta có cảm giác an toàn. Còn anh, không cho em được cảm giác như vậy”

Hắn lẳng lặng một lát, bỏ ấm trà xuống “Anh sao lại không cho em được cảm giác như vậy? không nói ra được đạo lý, vậy thì chúng ta cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

Người đàn ông này rất khó xua đuổi. Đông Lôi nghĩ rất phiền não.

“Anh không phải nghĩ loại nam sinh em muốn là kiểu như thế này”

“Vậy em thích kiểu như thế?”

“Trầm ổn, có tinh thần trách nhiệm, giống như anh của em vậy”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 315

“Trên đời này chỉ có một Đông Đình Phong” hần nói “Xem ra em luyện anh trai mình, tình huống rất nghiêm trọng”

Đông Lôi nghĩ, có lẽ là, từ nhỏ luôn bên cạnh anh trai, còn có Kiều Sâm, hai người nam sinh xuất sắc. những nam sinh khác thật sự rất khó lọt vào trong tầm mắt cô.

“Chúng ta vẫn nên làm từ chuyện nhỏ sẽ tốt hơn. Anh chỉ muốn làm bạn trai của em” Hần cười răng trắng muốt, ánh mắt thì kiên định.

“Chúng ta cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa, em cả đời sẽ không gặp anh nữa”

Cô muốn đi, hần vội vàng bước tới ngăn cản, kéo cô vào lòng, lại hôn cô. Lần này anh hôn cô lại đáp trả. Hôn xong hần cười

“Rõ ràng là thích anh, thân thể thành thật của em đã nói rõ điều này, còn muốn nói dối anh....làm bạn gái anh được không?”

Đông Lôi che miệng, trong lòng lằng lằng, không có biện pháp nào bỏ qua phần rung động của hần, lẳng lặng liếc nhìn người đàn ông này một hồi lâu, bất đắc dĩ nói

“Em yêu Kiều Sâm một thời gian rất lâu, mới vừa cùng anh ấy giải trừ hôn ước không lâu, anh không ngại sao?”

“Sao phải để ý?” hần hỏi ngược lại, chỉ ra:

“Chuyện em luyện anh mình, anh Kiều và anh Đông tính cách cũng giống nhau, Lôi Lôi em có từng nghĩ không, em đối với Kiều Sâm khả năng chỉ là mê luyện của một đứa nhỏ, cái đó không giống tình yêu nam nữ, em đem tình cảm này trộn lẫn. Anh cho em biết giải trừ hôn ước là một lựa chọn sáng suốt,...anh thấy may mắn khi em chia tay, nghĩ như vậy thực có chút tiểu nhân, nhưng anh thấy thật may mắn bởi vì anh lại có cơ hội theo đuổi em..”

Người đàn ông này tài ăn nói thực sự rất lợi hại, Đông Lôi muốn nói nhưng đều bị hăn chặn miệng không nói được, suy nghĩ nửa ngày, lại nói ra ba chữ

“Em không hiểu?”

“Không hiểu cái gì?”

“Dựa vào năng lực của anh, gia thế của anh, bên cạnh khẳng định không thiếu phụ nữ tài mao song toàn. Ngoài gia thế ra em thực sự không có gì đặc biệt hơn người, dựa vào người như anh sao có thể nhìn trúng em. Cho dù em muốn tiếp tục yêu một lần nữa cũng chọn anh không được, đừng nói với em, anh ngay từ nhỏ đã yêu thích em như vậy, tình bạn của chúng ta, dù sao cũng chỉ kéo dài hơn một tháng”

Cố Duy ưu tú , nổi tiếng ở Bình Kinh, tuy rằng hăn không giống anh cô nổi tiếng Đông Ngải, hăn nói

“Nếu như không có tình bạn trước đây, anh khẳng định sẽ không để ý em, chính vì từng là bạn chơi, lần đầu gặp mặt, mới để lại trong tim anh, đây chính là quan hệ nhân quả”

“Anh thừa nhận bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, nhưng anh luôn là một người đàn ông đúng đắn, sẽ không lưu tình khắp nơi, nói mấy chuyện yêu đương, không phải không có, đều bệnh mà chết, cũng giống như em và Kiều Sâm từng đính hôn đều đã là dĩ vãng,”

“Lôi Lôi mỗi người đều có một quỹ đạo để trưởng thành, chúng ta không có biện pháp nào để xóa nó đi, nhưng cuộc sống vẫn phải trải qua , em nói có đúng không? Bây giờ anh chỉ có cảm giác với em, thích em....so với trước đây còn thích hơn, thích đến nỗi muốn lấy em về. Kiều Sâm không hiểu em, không thương thức em, đó là tổn thất của hân...”

Cố Duy là người nói lời ngon ngọt, cùng ở một chỗ với người đàn ông này, đều sẽ bị dụ dỗ, nhưng cô để bản thân mình tỉnh táo. Câu đánh gãy câu nói của hân

“Anh thích gì ở em? Em có gì đáng giá để anh thích?”

Cố Duy không cần nghĩ ngợi trả lời “ Lương thiện, đơn thuần, có chí tiến thủ mạnh mẽ, siêng năng học hỏi, đối với bạn bè rất nhiệt tình, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ là một bác sĩ giỏi”

Trước kia, Đông Lôi muốn trở thành y tá, muốn làm trợ thủ cho Kiều Sâm, còn bây giờ dưới sự cổ vũ của Cố duy cô đã chuyển ngành sang làm bác sĩ.

Mấy tháng này cô đang lặng lẽ âm thầm thay da đổi thịt, cô muốn trở thành một người phụ nữ đối mặt đơn độc dù rời khỏi Đông gia, cũng có thể tự lập sống được, mà xuất thân ưu việt đã giúp cô hoàn thành xong chuyện chuyển ngành.

Chọn chuyên ngành mới, buộc cô phải học lại từ đầu, nhưng cô lại có niềm tin cùng kiên nhẫn như vậy,

“Những đặc điểm mà anh nói, rất nhiều người đều có”

Đông Lôi nói, cũng không cảm thấy đây là lý do yêu thích.

“Đúng ở trên rất nhiều người đều có, có lương thiện, có đơn thuần, có siêng năng, có nhiệt tình với người ngoài...nhưng có rất ít người, có thể

sinh ra giống như em vậy, mang một phần kiêu căng, anh không nhìn thấy ở trên người của em loại hòa nhoáng như vậy, Lôi Lôi, em rất thân thiện cũng rất trong sáng, có gia giáo, có tu dưỡng, trên người em không có một chút tùy hứng nào, trước mặt bất kỳ ai đều khiêm tốn lễ phép, điểm này anh rất thích.”

“Anh thấy nhiều người theo đuổi danh tiếng, siêu xe, theo đuổi cuộc sống xa hoa, vì danh lợi, người phụ nữ cái gì cũng đều hi sinh, em cùng bọn họ không going nhau, ở cùng với em. Anh rất thoải mái, sự thoải mái này anh rất muốn tiếp tục giữ nó.”

“Anh biết em còn nhỏ, còn đi học, không sao anh có thể đợi, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ bảo cha mẹ sang Đông gia cầu hôn, đính hôn trước, đợi sau khi em tốt nghiệp xong, chúng ta sẽ kết hôn,... mà không được, em học bác sĩ rất lâu, anh mà đợi em học xong thì dài cổ mất”

“Nếu không như thế này đi, đính hôn xong, qua một hai năm chúng ta kết hôn luôn, chờ khi kết hôn xong em có thể tiếp tục đi học, tiếp tục hoàn thành lý tưởng của em, anh hết sức ủng hộ...”

Người đàn ông này đã lên kế hoạch rất tốt cho tương lai của họ. lòng bàn tay Đông Lôi tất cả đều là mồ hôi, bóng dáng cao lớn của người đàn ông đè nặng cô, khiến cô hoảng loạn không rõ.

Ở cùng với Kiều Sâm, chỉ cần là cô chủ động, có lúc tim đập rất nhanh, nhưng không có cảm giác khẩn trương ra mồ hôi như vậy, hơi thở của người đàn ông này như trêu chọc cô, khiến cô không thể nào suy nghĩ bình thường được,

“Cho em thời gian, em cần suy nghĩ”

Cô đẩy hắn ra chạy ra khỏi quán. Tình yêu này đến quá nhanh, cô không có cách nào đối với người bạn ngày xưa tỏ ra chán ghét, mà ngược lại rất thích. Nếu hắn không mang họ Cố có lẽ cô sẽ suy nghĩ chút, nhưng hắn họ

Cố cô khó tránh phải suy nghĩ chút, sau nhiều năm như vậy bọn họ không có qua lại, nay, lại gặp khiến người ta không thể không hoài nghi có mưu đồ khác.

Nhưng cô cũng không vội cự tuyệt, có lẽ, cô đã có chút động lòng, rời khỏi quán, cô lên ô tô đi về nhà.

Trên đường đi, trong đầu cô toàn hình ảnh nụ cười của người đàn ông này, dáng dấp phong độ, bọn họ ở chung rất tốt. ...

Nhưng cũng chỉ là rất tốt, được rồi nụ hôn của hắn cũng không khiến cô thấy phản cảm, nhưng.....cô lại có cảm giác không ổn. đại khái Cố Duy rất anh tuấn, so với anh trai còn đẹp trai hơn, anh trai chỉ nở nụ cười ấm áp với chị dâu, còn Cố Duy đối với ai cũng nở nụ cười mê người, là một chàng trai rất ấm áp.

Loại ấm áp này, rất cuốn hút người ta, vậy đây chính là nguyên nhân chủ yếu cô bị cuốn hút, nhưng người đàn ông anh tuấn rất dễ hoa âm (Lãng Nhãng)

Trước kia hắn có mấy người bạn gái, còn ở chung phòng, chuyện này, cô biết: anh trai đã từng đề cập qua, đồng thời cũng tỏ ý phản đối. cô nghĩ cô nên nghe anh trai.

Về nhà Đông Lôi nhìn thấy anh cả và chị dâu trong phòng khách, ngồi chung một chỗ, giọng nói hết sức thân mật, cả con trai và con gái cùng ngồi chơi, nhìn một nhà thật ấm áp.

Anh cả có thể tìm được tình yêu của chính mình, cô là em gái cũng mừng cho anh, chị dâu thật rất xuất sắc, cô hy vọng chuyện tròng hôn có thể nhanh chóng được giải quyết, hôn lễ có thể cử hành đúng lịch.

“Anh cả chị dâu, mọi người và Hàn Tịnh đàm phán thế nào rồi?”

Cô đi lên ôm cổ anh trai và chị dâu,

“Tiểu Tịnh muốn về Đông viên”

Đông Đình Phong nói, kéo cô từ sau lưng sang ngồi bên cạnh.

“À”

Đông Lôi nói: “Chuyện này, anh nghĩ giải quyết thế nào, Hàn Tịnh cũng không biết điều nha...”

Trán bị gõ một cái. Cô không khỏi rụt cổ lại.

“Có một số chuyện em cũng không biết được, không giải thích rõ ràng được em cũng đừng phán đoán linh tinh, cho dù Hàn Tịnh không làm vợ anh, cũng sẽ là chị dâu của em..”

“Có ý gì chứ?”Đông Lôi ngây ngốc

“Đông Tán đã quay về” Ninh Mẫn nói.

Đông Lôi nhú mày: “Em không có cách nào xem Đông Tán là anh trai”

Cô không muốn bàn chuyện về Đông Tán, trở về biệt thự, tắm rửa một cái đi ra, thấy mẹ và chị dâu đang nói chuyện.

Trước kia, mẹ rất ghét Ninh Mẫn, bây giờ, mẹ lại rất quý rất thích. Cô cũng rất thích.

“Đang nói chuyện gì mà vui vậy ạ”Cô cười bổ nhào đến ôm hai người.

“Đang bàn luận chuyện đối tượng thân thiết của con, tiểu Thần Khắc nhà Thần gia kia, lớn lên so với con gái còn xinh đẹp hơn, con xem con xem đây chính là tấm ảnh của nó”

Ninh Mẫn đưa ảnh ra, một khí chất thanh mát, anh tuấn có thể khiến trai gái đều kinh ngạc khi nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông này , trong ảnh cuộc sống, rất đẹp ,lấp lánh, nụ cười rất sạch sẽ. ảnh quân phục cầm súng, có vài phần ngang ngược của người bảo vệ an ninh tổ quốc.

“Người Thần Huống đề cử, quả không sai được, mẹ ước gì các con có thể lập tức gặp mặt...Lôi Lôi, tối hôm nay, Thần Huống mở tiệc có mời Thản Thản tới làm khách”

Hà Cúc Hoa càng xem càng thích, có rất nhiều ảnh, Đông Lôi xem từng cái, càng xem càng thấy người con trai này đeo kính quá to, đến khi nghe được câu này, thì giật nảy mình,

“Cái gì ? nhanh như vậy không phải nói còn mấy ngày nữa sao?”

“Thần Thản vừa đúng có việc trở về nhà, Thần Huống giống như anh em, thích đánh nhanh thắng nhanh, kịp lúc quyết định, tối hôm nay sẽ gặp mặt, coi như bạn bè ngồi nói chuyện, em cũng không cần căng thẳng”

Ninh Mẫn cười trấn an. Sở dĩ lúc đầu, Cẩn Chi sợ Đông Lôi và Cố Duy cứ thế tiếp tục, sợ rằng Đông Lôi sớm hay muộn cũng bị tên tiểu tử kia đánh gục. Thần Thản này so với Cố Duy cũng xuất sắc, Cẩn Chi hi vọng bọn họ sớm quen biết nhau, sớm xác định quan hệ , để Cố Duy chết cái ý niệm trong đầu đi.

Đông Lôi gật đầu, Thần Thản này thật không tồi , nhìn cũng không tới nỗi nào.

Đông Lôi lúc này không biết, biến đổi bất ngờ hôn nhân của cô, sẽ trở thành nỗi đau cả đời của Cố Duy, cũng xoay chuyển vận mệnh chính trị của Đông gia và Thần gia....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 316

Đông Lôi thích Ninh Mẫn, thích tính độc lập của cô. Gặp chuyện không sợ hãi, đầy tự tin, đặc biệt là thân thủ kia, cô thật phải khen ngợi. sáu năm trước, cô rất ghét khuôn mặt xinh đẹp nhất gan này, bây giờ, cô lại sùng bái.

Cô biết anh cả và chị dâu để cô thân thiết là muốn tốt cho cô, vấn đề là, Cố Duy phải làm sao bây giờ. Nghĩ đến chuyện này cô lại cảm thấy hao tâm tổn trí.

Ngay lúc này điện thoại có tin nhắn cô lấy ra xem, là của Cố Duy, vài tin liền một lúc.

“Chuồn nhanh như thỏ vậy, sợ anh ăn thịt em sao?”

“Một câu, muốn suy nghĩ mấy ngày?”

“Ba ngày có đủ không?”

“Ba ngày sau anh đi tìm em, haha”

“Về nhà anh sẽ nói chuyện với người nhà, mẹ anh đảm bảo sẽ rất vui, có lẽ sẽ lập tức chạy tới cầu hôn....” Tên này còn chèn thêm hình mặt cười gian. Đông Lôi nhìn thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nếu hẳn nói chuyện này với Cố phu nhân, thì chuyện này sẽ rắc rối lớn.

“Làm sao vậy?”

Ninh Mẫn thấy cô mặt mũi trắng bệch, Hà Hoa Cúc cũng liếc nhìn đang muốn nói gì đó, tiếng di động vang lên, bà “a” một tiếng “Là Bành Ngọc rất lâu rồi không liên lạc..”

Bành Ngọc là vợ của Cố Chấn, là mẹ của Cố Duy, Đông Lôi vừa nghe xong, nhất thời mắt mở lớn, trời ạ tên này sẽ không nói cho mẹ hẳn thật chứ.

Hà Cúc Hoa nhận điện thoại đi ra ban công, Đông Lôi muốn nắm lấy điện thoại, nhưng chần chờ, mẹ đã đi qua,

“Lôi Lôi em đang sợ hãi cái gì?”

Ninh Mẫn nhìn từ trên xuống dưới, nhìn bộ dạng giật mình của nha đầu này

“Ai gửi tin nhắn?”

Cô nhanh tay lấy điện thoại, nhìn qua mặt lập tức hiện chữ “Phát tiểu”

“Là Cố Duy gửi”

Cô nhìn đoạn tin nhắn, miệng đầy khăng định. Đông Lôi chỉ đành cười gượng gật đầu.

“Em đồng ý hẳn suy nghĩ chuyện gì?”

Ninh Mẫn ngoắc ngoắc tay em gái chồng ý bảo vị trí bên cạnh mình. Đông Lôi cúi đầu ngồi xuống, nghĩ xem nên trả lời thế nào.

“Cái này, cái này....kỳ thật cũng không có chuyện gì..”

“Hắn muốn theo đuổi em, thổ lộ với em”

Ninh Mẫn đoán , dùng ngữ khí khẳng định. Điều này khiến Đông Lôi không phục không được, vội vàng kịch liệt gật đầu như đã tởi.

“Chị dâu, đừng nói với anh cả,...nếu anh cả mà biết em vẫn còn liên lạc với Cố Duy, em sẽ chết vô cùng thảm..”

Cô đáng thương cầu xin “Về mặt nghiêm nghị của anh cả rất hung ác”

“Như vậy là”

Người đàn ông này lần trước cùng cô tự cao tự đại, nhưng lại đem cô phá hư. Ninh Mẫn kéo kéo khóe miệng: “Nhưng vấn đề là bọn chị đã gặp qua Kiều Sâm....kiều Sâm nói...”

“A ...cái gì, tên Kiều Sâm chết tiết này sao có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy, không có việc gì lại đi nói với anh em làm gì...xong rồi xong rồi, trở về anh nhất định sẽ giáo huấn em”

Đông Lôi lộ ra vẻ xong đời. lúc đứng lên, lúc ngồi xuống, lúc vò đầu lúc bứt tai. Khiến Ninh Mẫn buồn cười.

“Là hần ta tìm em?”

“Đó là hiển nhiên” cô mơ hồ thề

“Em không cự tuyệt?”

Đông Lôi sờ sờ gáy. “Cái này, em rất khó cự tuyệt”

“Thích rồi có phải không?” ngữ khí vẫn khẳng định như trước.

Người nào đó lại cười cười: “Ấn tượng không tồi, không ghét..”

Người nào đó ngượng ngùng, liếc nhìn Ninh Mẫn: “em biết em nên giữ khoảng cách với hần, nhưng hần quấy lấy không tha..”

Ninh Mẫn trầm tư một chút, đối với Cố Duy, cô cũng không hiểu nhiều lắm. cũng không thể đơn phương nhận định, sự theo đuổi của hấn khẳng định là có mục đích, nếu chỉ là kết giao trong sáng, có người gán gáp, vậy sẽ không phải nói lý lẽ. nhưng lòng người khó đoán, tính cách như vậy cũng không thể không đề phòng.

Cô đưa ra một đề nghị. “Lôi Lôi em mới 21 tuổi người ta theo đuổi là chuyện bình thường, chị còn có rất nhiều người theo đuổi, nhưng lúc này em đừng vội vàng đưa ra quyết định, kìm lòng lại, có nhiều người đàn ông, là chuyện tốt, em và Cố Duy theo chị thấy trước hết cứ chậm lại. quan sát một chút rồi nói sau....đừng để quá gần, Thần Thản cũng là chàng trai không tồi, thử kết giao bạn bè quen biết trước, nhiều người cũng rất tốt”

Đông Lôi cảm thấy rất có đạo lý, gật đầu đồng ý.

Chạng vạng chưa đến 5h, Thần Huống đã đưa Thần Thản đến Đông viên. Tiểu Thản nhà Thần gia so với trong anh còn đẹp trai hơn nhiều, cao to đẹp trai, môi hồng răng trắng, ánh mắt cũng rất đẹp.

Ninh Mẫn vừa nhìn thấy, quả không tồi, tên tiểu tử này, nếu so với Thần Huống khác nhau quá lớn, Thần Huống là một người khó hiểu, luôn cẩn thận tỉ mỉ, rất nghiêm khắc gò bó, khó có được nụ cười, Thần Thản thì không giống, tràn đầy sức sống như ánh mặt trời, khi cười trên mặt lộ má núm đồng tiền.

Cô nhớ rõ, Cố Duy có một đôi mắt hoa đào, nhìn rất đa tình, còn ánh mắt của Thần Thản, có thể phóng điện, câu hồn.

Ninh Mẫn nhìn thấy Đông Lôi luôn luôn mỉm cười, xem ra ấn tượng đầu tiên rất tốt.

“Lôi Lôi, còn chưa ăn cơm, Tiểu Thản lần đầu đến, em mang cậu ấy đi dạo xung quanh một chút, hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời chiều cảnh sắc bên hồ không tồi...”

Đông Đình Phong muốn cho họ không gian riêng. Đông Lôi tự nhiên hào phóng dẫn Tiểu Thản đi. Cô gái kiêu diễm thướt tha, chàng trai nho nhã lễ độ, từ từ đi, một cảnh thu hút cái nhìn chăm chú.

Thần Huống liếc nhìn chốc lát thấy bọn họ đi rồi mới quay lại nói với Đông Đình Phong: “Rất xứng đôi, có thể thành hay không. Phải xem bọn chúng tự mình phát triển” một lúc sau anh lại hỏi “Đông Tán trở lại rồi có phải không?”

Anh gật đầu: “Ở biệt thự số mười, ở bên cạnh Hàn Tịnh nửa bước cũng không rời”

“Tình hình của Hàn Tịnh như thế nào?”

“Vẫn chưa tỉnh”

Lúc giữa trưa Đông Tán dẫn Hàn Tịnh trở về Đông viên.

“Buổi họp phóng viên ngay mai sẽ đúng hạn tổ chức sao ?”

“Xem tình hình”

“Anh có phải nên tự giới thiệu một chút không?”

Trên đường bóng cây râm mát, Thần Thản mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp, cười càng thêm mê người, khiến cho hoa cỏ xung quang cũng phải ảm đạm thất sắc.

“Anh họ Thần tên Thản, thản trong bằng phẳng không lay động, 23 tuổi, đang học chuyên ngành an ninh quốc phòng, tính cách rất cởi mở, rất hướng ngoại, không có đặc biệt thích cái gì, chỉ đặc biệt ghét người ta gọi là người đẹp. lúc không có việc gì cũng thích chơi bóng rổ, bản thân ngồi một mình ghi nhớ: sinh ra làm nhân kiệt chết làm anh hùng”

“Tây Thi Thản?”

Đông Lôi nhin không được muốn cười : “Có người gọi anh như vậy sao? Nhưng anh thật sự đẹp a... con gái nhìn thất còn ghen tỵ nữa là. Anh nhìn một chút xem, da thịt này, khuôn mặt này..”

Thần Thản lau mặt một phen, kêu lên

“Bạn bè thường gọi, người đàn ông dung cảm, bị gọi là Tây Thi, đó chính là sự sỉ nhục người đàn ông đó”

“Anh chính vì nguyên nhân này mà vào học viện quân sự?” anh trai đã nói qua như vậy.

“Ừm”

“Nghe nói còn lập được công?”

“Đừng lấy chuyện đó trêu anh, anh của anh cũng thật là, cái gì cũng lấy ra khoe, thật dọa người ta..”

Vẻ mặt anh xấu hổ.

“Người đàn ông như anh, bình thường sẽ có rất nhiều người theo đuổi, nghĩ như thế nào lại muốn thân cận...”

“Anh nói thật anh là bị anh trai anh xách đến”

Thần Thản rất thẳng thắn, tính cách này Đông Lôi rất thích.

“Xem ra vận mệnh của hai chúng ta không khác nhau lắm”

Cô làm mặt quỷ “Em cũng bị bắt buộc. lúc trước em vừa mới kết thúc một hôn ước không chín chắn”

“Anh có nghe anh trai nói”

Thần Thản thấy cô thành thật như thế, cũng cười, hai tay của anh xỏ trong túi áo khoác, nhìn xung quanh, cảnh sắc Đông viên thật đẹp, miệng nói.

“Em đính hôn thật sớm..”

“Cho nên mới nghĩ có vẻ thật ngây thơ, kỳ thật hiện tại em cảm thấy cũng rất ngây thơ”Đông Lôi nói

“Em 21 tuổi anh 23 tuổi, theo tuổi này mà nói, anh cảm thấy chúng ta có gom lại ở chung một chỗ cũng thật quá sớm,... lúc trước anh nghĩ đến 25, 26 tuổi tìm một người con gái để yêu đương. 27, 28 tuổi kết hôn, 30 tuổi mới nghĩ đến chuyện sinh con, hiện tại cách nghĩ này của anh cải thiện đi một chút.”

Thần Thản đứng lại, chớp mắt cười, “Nếu em không có ý kiến gì khác với anh, chúng ta có thể kết giao một thời gian xem, anh cảm thấy em rất tốt, em cảm thấy thế nào?”

Đông Lôi giật mình một cái, gật đầu “ Được”

Chàng trai này rất xuất sắc, nhưng khi cô đồng ý xong trong đầu lại hiện lên biểu tình thất vọng của Cố Duy.

Đêm hôm đó cô gửi tin nhắn cho Cố Duy

“Em nghĩ kỹ rồi, thật xin lỗi em không thể làm bạn gái anh”

Lúc Cố Duy nhận được tin nhắn, thì đang nói chuyện video cùng Cố Tĩnh, sắc mặt trầm xuống. Cố Tĩnh chú ý tới hỏi.

“Ai gửi tin nhắn vậy?”

“Đông Lôi”

Cố Duy nở một nụ cười nặng nề, để điện thoại xuống mặt bàn, miễn cưỡng nói

“Cô ấy từ chối làm bạn gái của cháu”

“Chú đã nói cháu dùng phương pháp không đúng” Cố Tĩnh nói.

Cố Duy không nói gì, rút một điếu thuốc ra hút. Mới nói

“Chuyện của cháu thế nào, không cần chú quản”

“Chú chỉ sợ cháu tự tin quá, mà làm chuyện thêm xấu đi”

Cố Thanh ngồi ở chỗ bên kia lắc ly rượu đỏ. “Theo như nguồn tin đáng tin cậy, Thần Huống đã đưa em trai hắn đến Đông gia làm quen, đối tượng chính là Đông Lôi”

“Người nào?” Cố Duy tay kẹp điếu thuốc chống trán

“Tây Thi Thản”

“Thì ra là tên này” cố Duy bĩu môi.

“Cháu phải thay đổi sách lược một chút, bằng không chuyện rất khó thành..”

“Chú vẫn nên quan tâm làm thế nào để hai người kia mất tư cách đi..”

“Yên tâm đi, đến ngày mai, chúng ta sẽ tung ra, vụ tai tiếng của Hoắc thiếu sẽ bay đầy trời” Cố Tĩnh cười ma mị, Cố Duy mơ hồ nhìn ông.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 317

Sáng sớm ngày mùng năm tháng ba, trên toàn bộ internet đều có một tin tức:

“Hoắc thiếu người bị tình nghi hút thuốc phiện, một lần nữa bản án cũ, nhìn gia tộc đệ nhất Hoắc Thị như vậy mà lại lạm dụng chức quyền, đi bảo vệ chủ nghĩa..”

Còn lộ ra ảnh hút thuốc phiện, vô cùng rõ nét trước mặt mọi người. bức ảnh này có hình ảnh Hoắc Khải Hàng đang phiêu phiêu hút thuốc phiện, có ảnh đang đề lên người con gái hôn, còn có hình anhr anh để thân trần ngủ, dưới giường quần áo hỗn độn, hình ảnh chén rượu ngổn ngang.

Một loạn ảnh, tố cáo người trong ảnh hoang dâm vô độ, thích rượu mê gái, hình tượng bại hoại gia đình, điều này so với lúc anh nghiêm cẩn tự hạp chế, hình tượng ăn nói có ý tứ trở nên hoàn toàn tương phản, một chuyện ngoài lề chấn động thiên hạ.

Ninh Mẫn dậy muộn, khi nhìn thấy tin tức này, kinh ngạc thật lâu sau mới lấy lại được tinh thần. phản ứng của Đông Đình Phong rất bình tĩnh chuyện này đã trong dự tính.

“Nguyễn Nhất Hà sợ là đã bị chọc cho tức chết”

Lúc ăn bữa sáng Đông Lục Phúc nói, xảy ra chuyện như vậy, mắt mũi Hoắc gia coi như bị hủy hoại. ninh Mẫn nghĩ không thông nói

“Kỳ lạ, nếu Cố gia nói chuyện này, tại sao không nói ra trước kia, nếu nói ra sớm, sớm có thể lật đổ Hoắc Khải Hàng vì sao tới bây giờ mới nói?”

“Chuyện rất rõ ràng có nội gián bên trong Hoắc gia, chính vào lúc quan trọng sẽ ra đòn chí mạng”

Đông Đình Phong uống cháo nói. Cứ như vậy Hoắc KHải Hàng chỉ sợ vô duyên vô cớ bị loại trừ, Đông Lục Phúc nhìn cháu trai.

“Trước tiên đừng quản chuyện của người ta, Cần Chi à, cuộc họp báo hôm nay con sắp xếp lúc nào?”

“Tám giờ tối nay, a cháo này ăn rất ngon, A Ninh em nếm thử xem”

Anh đang bóc tôm bỏ vào bát của vợ “Nghĩ cách đối phó?”

Đông Lục Phúc rất muốn bồ đầu đưa cháu này ra xem bên trong có cái gì? Đông Đình Phong gật đầu

“Ông cứ chờ cháu, cháu đảm bảo để mọi chuyện đều tốt đẹp, đúng rồi chú Bách đưa má Đông mang cháo đến biệt thự số 10 đi, Đông Tán kia cũng không biết có nhớ ăn uống gì không?”

Má Đông ở bên cạnh nghe tiếng kêu người làm đi chuẩn bị.

Số 10 Đông viên, Đông Tán vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh giường, vẫn không nhúc nhích nhìn người mình yêu đang ngủ say. Sắc mặt rất ảm đạm đã một ngày một đêm cô vẫn chưa tỉnh.

Bác sĩ nói không có chuyện gì, vẫn chưa tỉnh, chắc do gần đây không được nghỉ ngơi tốt. Anh nhìn mà đau lòng, nha đầu này rút cuộc đã trải qua chuyện gì mà để mình chật vật như vậy.

Nhớ ngày đó, cô ở trước mặt anh cười tươi như hoa, kiều diễm, khiến lòng anh dong duỗi, còn bây giờ, bộ dạng của cô cơ hồ làm anh đau xót rơi

nước mắt.

“Về sau, anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa A Tịnh..”

Anh hôn tay cô, nhớ lại cảnh lúc tình yêu còn nồng nhiệt. những năm tháng đó thật ngọt ngào giống như ở trong nước mật. bây giờ nghĩ lại, khiến lòng anh chua xót như vậy.

Tình cảm lúc còn trẻ rất nhiệt liệt rất chân thành, cũng rất khó quên, cho dù đã trải qua bảy năm nhưng vẫn khắc cốt ghi tâm khó có thể quên, anh biết anh vẫn yêu cô. Nỗi oán hận khi cô quay mình đi lấy chồng kia, nay đã hóa thành tình yêu nồng đậm___ vì con của bọn họ mà trầm luân, thảm hại đến mức này anh sao có thể không yêu.

Tám giờ buổi sáng, Hàn Tịnh tỉnh lại.

Trong nháy mắt như vậy cô không thể phân định, đây là mơ hay là thật. chiếc giường xinh xắn, đèn thủy tinh lấp lánh, đồng hồ tích tắc chạy, cô có thể nghe được thời gian, trước mặt có chút biến dạng, cả thế giới như im lặng bất thường, không vẫn có tiếng động truyền tới,

Như có tiếng chó sủa, có một con chó, đang nhảy lên nhảy xuống, âm thanh rất xa.

Như, có tiếng cười đùa của đứa trẻ, như đang nô đùa cùng chú chó.

Như, mơ hồ có tiếng mở cửa xe...

Như, có tiếng chim ríu rít, làm cho người ta cảm nhận được, hương vị của mùa xuân, xuân đã đến, trái tim cũng vui vẻ hòa nhịp, trên người cũng trở nên ấm áp.

Cô chợt thấy an tâm. Đó là một loại an tâm từ trước đến nay chưa từng có, cô cố gắng nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, nắm được sợi tóc cô chuyển

vòng quanh đầu, cúi chỏ như đụng vào cái gì đó, cô nhìn xuống, hiện ra một gương mặt khô ngô tuần tú, mang theo vài phần khấn trương cùng nhớ mong, âm thanh hơi khan khan của anh vang lên.

“Chúc một ngày tốt lành, người phụ nữ nhỏ của anh”

Cô lại ngẩn ngơ, nhìn chăm chăm, trong đầu lại có cái gì nhoi nhói, dây thần kinh bị kéo căng. Cô vươn tay ra sờ gương mặt kia, ấm áp, là thật

Ý thức của cô hỗn độn, trình tự đại não như hỗn loạn.

“Chúc một ngày tốt lành người đàn ông nhỏ của em”

Câu nói ấy lại tự nhiên theo miệng nói ra. Trước kia bọn họ xưng hô với nhau chính là như vậy, khi anh đến bên cô, hôn cô sau nói: “Từ nay về sau em chính là người phụ nữ nhỏ bé của anh”

Cô ngượng ngùng nói “Vậy anh chính là người đàn ông nhỏ bé của em”

“Người đàn ông nhỏ bé, sao nghe không hợp vậy, ... đổi thành to cho anh”

“Em không đổi, anh chính là người đàn ông nhỏ bé của em”

“Muốn ăn roi có phải không?”

“Hi”

Anh cù cô ngứa ngáy, cuối cùng không chịu được cô phải đổi cách gọi. nha đầu này, đừng tưởng nhìn cô nhu nhược, có lúc bướng bỉnh lên thì rất bướng bỉnh. Sự quật cường kia anh đã lĩnh hội một lần.

Xa cách nhiều năm như vậy Đông Tán được nghe lại cơ hồ muốn rơi lệ, anh nhìn thật lâu, nghĩ đến khi cô tỉnh lại, nhìn thấy anh sẽ nổi giận, sẽ chạy trốn, sẽ hét chói tai, nhưng cô không có, cô rất im lặng, còn gọi dịu dàng

như vậy, sự dịu dàng này có chút bất thường, nhưng dễ dàng nắm lấy trái tim anh.

“Đúng, anh là người đàn ông bé nhỏ của em”

Anh thấp giọng nói, từng chút một đến gần, muốn hôn lên môi cô, nhưng anh sợ cô trốn.

Ánh mắt của cô, trong sáng sáng ngời như vậy, bởi vì gần gũi anh mà lóe ra tia ngượng ngùng, theo bản năng né tránh một chút, nhưng vẫn bị anh giữ lại được.

Môi với răng chạm vào nhau. Thân thể hai người đều dao động. bốn mắt nhìn nhau, liếc mắt đưa tình. Trong hồi ức, những kỉ niệm đẹp ,tái hiện lại.

Trước kia, khi bọn họ hôn môi, anh rất hưng hân, động tác rất xâm chiếm, cuối cùng tùy tiện bộc phát, anh thích cô như con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng anh, tùy ý để anh “Khi dễ” hiếm khi anh mới dịu dàng.

Lúc này đây, anh không dám thô lỗ. anh sợ sẽ để lại ấn tượng không tốt, môi và môi cọ sát vào nhau rất lâu,

Cô thì, lúc đầu cứng nhắc sau đó, chuyển mềm hần đi, mềm như bông, vòng hai tay ôm, hai gò má có chút hồng hồng, trong trắng lộ hồng, càng khiến cô trở nên xinh đẹp.

Anh lập tức muốn tiến lên, mỗi một lần ở cùng một chỗ với cô, anh đều không kìm lòng được muốn cô, mà cô vĩnh viễn nụ cười ôn nhu khiến anh tùy ý tự tung tự tác.

Mắt của anh lập tức phát hỏa. hô hấp dồn dập, tim đập nhanh. Ngón tay anh run rẩy, kìm lòng không được mà hướng về áo ngủ của cô. Thân thể của cô, anh đã nhìn qua vô số lần, cũng yêu qua vô số lần.

Đã từng đầy đặn hoàn mỹ, sau bấy năm khi đưa cô từ bệnh viện về, khi thay áo ngủ cho cô anh đã nhìn thấy, trên thân cô đầy vết thương. Đúng vậy có rất nhiều sẹo còn có vết sẹo mới.

Gầy

Rất gầy. lúc nhìn thân thể như vậy anh kích động muốn giết người. anh đi đến phòng tắm bốc, tắm bao cát để phát tiết nỗi phần uất trong lòng. Những người đó rút cuộc đã làm những trò gì...lúc này đầu ngón tay của anh chạm vào da thịt nóng bỏng.

Mặt của anh cũng lập tức nóng lên, trên người như có một đàn kiến lửa thiêu đốt, mới đầu chỉ là những đốm lửa nhỏ, khi hôn càng sâu, cảm xúc càng mãnh liệt, ngọn lửa kia càng lúc càng lan ra, tốc độ rất nhanh.

Anh cảm thấy anh không thể khống chế được chính mình, người phụ nữ như con mèo nhỏ đang cuộn mình cọ vào lòng anh, nhiệt liệt như vậy, như đáp trả anh cố vũ anh.

“A Tịnh, A Tịnh...”

Anh gọi, từng chút một đẩy áo ngủ cô ra, hôn xuống dưới.

Đợi khi lấy lại tinh thần, bọn họ đã giao hòa ở chung một chỗ, ánh mắt cô xấu hổ nhìn anh, hai tay dao động trên lưng anh. Kéo họ lại gần nhau, càng thiết chặt hơn, anh di chuyển, cuồng dã, nhiệt tình như lửa, mãi đến khi sáng khoái bùng nổ niềm vui sướng trong cơ thể cô, cô nằm run run trên người anh, nằm sấp không nhúc nhích.

Gặp lại sau lần thân mật đầu tiên, bọn họ vẫn ăn ý như trước. anh ôm chặt cô trong lòng vui sướng.

Giờ phút này Đông Tán không biết đang có một trận phong ba bão táp đang kéo đến tập kích bọn họ: Hàn Tịnh, ôn hòa thuần hậu lúc này, chỉ là

kết quả ý thức đại não sản sinh ra hỗn loạn mà thôi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 318

Bởi vì mệt, Hàn Tịnh đã ngủ, hơi thở trầm ổn hai mắt nhắm chặt. Đông Tán ngồi cạnh bên cạnh cô, nhìn ngắm cô ánh mắt si mê.

Mấy năm nay, anh không phải không có người phụ nữ nào, chỉ là những người phụ nữ đó, không gọi được sự chú ý của anh, không giữ được trái tim anh, chỉ có cô, mới có thể cho anh cảm giác bình yên như vậy.

Tay anh, nhẹ nhàng chạm lên eo cô, mỏng manh như vậy, không thể nắm chặt rất gầy. Lúc bọn họ ở cùng một chỗ anh cảm thấy cô không có một phần sức lực nào, người phụ nữ này thật không biết chăm sóc bản thân mình.

Sau này, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho cô, nuôi cô béo tròn mới được, ôm có tí thịt mới thoải mái. Giống như trước kia. Nha đầu kia rất biết cách giấu thịt, trước kia rất đầy đà...

Lúc này anh hoàn toàn không muốn di chuyển, nhưng điện thoại vang lên, anh để nó reo rất lâu, rồi dừng lại, lại reo lên. Anh đành phải xuống giường, cầm điện thoại về góc cửa sổ.

Là Đông Đình Phong. Anh không nhận, mà trực tiếp gửi đi một tin nhắn.

“Tĩnh rồi, trở về sẽ tìm cậu”

Di động lúc này mới không vang lên nữa.

Anh thở ra một hơi, vò vò đầu, có chút mồ hôi, quay đầu nhìn thoáng qua đồng quần áo hỗn độn. Trên giường lông mày Hàn Tịnh nheo lại. Cũng không biết là mơ thấy cái gì, lại nhìn điện thoại trong tay, cười cười không khỏi mang một chút bất đắc dĩ, có cả chế giễu.

Vừa mới trải qua cùng với người phụ nữ mà anh yêu quý, còn là người mà anh yêu nhất, nhưng bây giờ, cô là vợ của Đông Đình Phong, còn quan hệ của anh và Đông Đình Phong, anh em con chú con bác, quan hệ này, rất rối loạn.

Anh hung hăng nắm tóc, ẩm ướt nhầy nhầy, vừa mới cùng cô vận động, anh dốc hết toàn sức. anh nhắm mắt lại, nghĩ tới tám chữ: nhân dục vô tận, thực túy tri vị.

Biệt thự số mười Đông viên này, lúc nhận tổ quy tông, Đông Lục Phúc đã đem biệt thự này tặng cho anh, nhưng anh không có ở nhiều trong này. Người mẹ nuôi Thường Hoan đã chết anh không thể tiếp nhận được chuyện này. Lúc hỏa táng chôn cất mẹ, anh tự dằn vò bản thân.

Hoang mang rất nhiều, rất nhiều chuyện nghĩ không thông. Không nghĩ ra mẹ anh yêu anh như vậy làm sao có thể đem anh trở thành công cụ trả thù?

Anh bi ai, người phụ nữ chính mình hận nhiều năm như vậy lại chính là mẹ đẻ của mình.

Anh lại bi ai, vốn nghĩ rằng Hàn Tịnh phản bội chính mình, lại không rằng người phụ nữ đáng thương này, trong những năm tháng không có anh, đã chịu nhiều thống khổ, cuối cùng lại tan xương nát thịt trong vụ cướp máy bay.

Anh bi ai, anh từng cùng cô có một đứa con, đứa con này, ngày hôm nay lại mất tích không rõ.

Anh cảm thấy, cuộc đời của anh, như một bi kịch dày công tỉ mỉ: cuộc đời không có cha đẻ, không có một gia đình trọn vẹn, anh hăng hái sống, sáng tạo, kết quả phát hiện, anh bị đù giỡn.

Tim anh bị đâm rất đau. Anh không có cách nào ở lại Ba Thành, làm như chuyện gì cũng không biết. Là người đều có dao động tình cảm, mà khi đối mặt với biến đổi nhanh ai cũng không thể không chút động lòng.

Mới hơn nửa tháng, rời khỏi nhà, anh đã bình tĩnh suy nghĩ: tương lai anh muốn tiếp tục như thế nào.

Không có mẹ ruột, không người phụ nữ mình yêu, không có oán hận trong lòng, vậy cuộc sống của anh còn có cái gì đáng trân trọng lưu luyến đây?

Anh rất mù mịt, lúc nào cũng không rõ mục đích. Đêm đoàn viên đêm ba mươi, nếu là những năm trước, hai mẹ con họ sẽ rất vui vẻ, ngồi quay quẩn bên mâm cơm tất niên. Không có cha, anh trải qua nhiều năm như vậy.

Nhưng năm này, anh lại đơn độc một mình trong nhà ăn cao cấp của khách sạn. Trước mặt bàn ăn đầy đủ mà nước mắt rơi như mưa, cảm giác trống rỗng chiếm cứ trong tim.

Ngày đó, khách đầy nhà ăn. Đều chúc mừng một nhà đoàn tụ, đây một cái là đến, đây một cái là đi, tất cả lưu lại là tiếng hoan hô vui mừng, đều là nụ cười cởi mở.

Chỉ có anh, tới cuối cùng, đối mặt với cả phòng phồn hoa, một mình tự uống rượu.

Đối lập với cô đơn của anh, là một bàn lớn, đặc biệt bên phải, có một bàn có hơn 16, 17 người vây quanh, một ông cụ tóc bạc, điệu bộ như người chủ nhà, ngồi bên cạnh là vợ ông, mỉm cười như Phật Di Lặc. con cháu vây quanh.

Độc chước dịch túy. (Uống một mình dễ say)

Lúc uống được ba phần rồi, ông lão ở bên cạnh bàn bước tới, ngồi xuống bên cạnh anh, cười hiền lành, nhìn một bàn đầy món ngon, hỏi:

“Có một người thôi sao?”

Anh đặt ly rượu xuống. Một khắc kia, anh giống như kẻ điên, chạy điên cuồng trên đường, quay về Đông viên lấy tất cả những gì đã mất đi, một lần nữa nắm chặt.

ở Đông viên, anh nhìn thấy Hà Cúc Hoa người phụ nữ xưa nay luôn bình tĩnh, ánh mắt có chút kích động, tựa hồ có chút không biết làm thế nào.

“Tôi tính quay về. nếu như nơi này vẫn còn lời nói thấp kém của tôi”

Đứng trước phòng khách, ánh mắt của anh rất không được tự nhiên, Hà Hoa Cúc hít một hơi thật sâu, che che miệng, lau nước mắt, cười, vội vàng gật đầu, nói:

“Đương nhiên, nơi này vĩnh viễn là nhà của con. Lúc nào cũng hoan nghênh con về...”

“Tôi đến tìm Hàn Tịnh... muốn cưới cô ấy....nếu như Đông gia không chấp nhận, tôi sẽ ra nước ngoài”

“Chuyện hôn nhân của con, mẹ không những ta vào, con cưới ai, mẹ không quản, chỉ cần nhớ quay về nhà là được.”

Sự khoan dung này, khiến anh vui sướng. cuối cùng anh lại hỏi một câu

“Đông Đình Phong đi đâu?”

“Ở khách sạn Tinh Quang, Hàn Tịnh cũng ở đó. Con có thể qua bên đó tìm bọn họ...”

Lúc rời khỏi Đông viên, anh nghĩ tương lai vẫn còn hy vọng. Cho nên anh mang Hàn Tịnh từ bệnh viện trở về biệt thự số mười.

Cô ngủ một ngày một đêm, anh cũng ở bên cô một ngày một đêm.

Cho tới lúc này, anh muốn có cô một lần nữa, phần vuốt ve an ủi kia lại có thêm tin tưởng, đồng thời, lại có chút bất an, cảm thấy phản ứng của Hàn Tịnh vẫn có chút khác thường.

Đông Tán đi vào trong phòng tắm, tắm một phen, tâm tình thoải mái. Nhưng tâm tình sau khi mưa qua trời tạnh, cũng không duy trì được lâu.

Khi anh vừa từ phòng tắm đi ra, phát hiện trên giường không có người, quần áo đồ dùng tất cả đều không thiếu cũng không bị di chuyển. Đông Tán nhìn thấy cảnh này, lặng người, nóng nảy cao giọng gọi

“Hàn Tịnh.... em chạy đi đâu vậy...ra đây ...đừng làm loạn”

Không ai trả lời, cửa hé một nửa, chẳng lẽ cô trần truồng chạy ra ngoài. Biệt thự ở Đông viên mỗi một tòa nhà đều có người hầu, biệt thự số mười cũng có người tên là Ngọc thẩm, chồng Ngọc thẩm nghe nói làm lái xe ở Đông viên.

Cũng từ tình người, quản gia của Đông gia sắp xếp cho đôi vợ chồng này, buổi tối Ngọc thẩm không ngủ lại đây, ban ngày chỉ tới dọn dẹp nhà cửa, bây giờ chính là ban ngày, hằng ngày vệ sinh dọn dẹp cô cứ như vậy chạy xuống, Ngọc thẩm nhận ra Hàn Tịnh chắc chắn sẽ dạo chết người ta.

Anh vội vàng mở cửa chạy ra ngoài, bên ngoài lại là một gian phòng, có hai gian phòng hai bên, một là thư phòng, một là phòng khách, phòng khách nhìn thông ra cả lối đi.

Anh đi tìm từng phòng một, đều không có người, anh chỉ có thể gọi to hướng dưới lầu đi tìm.

Một bước chưa tới cửa, thì đằng sau có tiếng xé gió lao về phía mình, tiếng người phụ nữ kêu lên thảm thiết phá tan sự yên tĩnh của biệt thự.

“Các người là đồ cầm thú...một người cũng không được chết yên....tôi giết anh, tôi giết anh”

Đông Tán quay người lại, một vệt sáng vọt tới, trong nháy nháy xẹt qua, anh cả kinh kêu lên, hai tay đưa ra đỡ theo bản năng, lại bị con dao gọt hoa quả đâm vào tay, một tiếng than từ trong miệng anh vọt ra, máu bắn tung tóe:

“A Tịnh em làm gì vậy?”

“Đồ cầm thú các người, các người tất cả đều là cầm thú. Các người không được chết tử tế”

Hàn Tịnh oán hận kêu lên, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm con dao trên tay, tóc tai bù xù, trên người mặc một cái váy ngủ. Là ngày hôm qua anh đã cho người chuẩn bị hai bộ váy ngủ cho cô, một bộ thay cho cô, một bộ tùy ý vất ở đó.

Lúc này tất cả sức lực trên người Hàn Tịnh, cô dồn hết vào chuyện đâm người này, can bản không có nghĩ tới bản thân đang đâm cái gì.

Cô chỉ biết một chuyện, có người đàn ông vũ nhục cô, còn nguy trang giả dạng thành Đông Tán. Cô vừa mới tỉnh lại, thấy mình như vậy, trong lòng từng đợt ớn lạnh. Thật đáng buồn là cô bị mê hoặc.

Cô hận muốn chết, mặc lấy mảnh vải ở bên bao lấy thân mình, muốn chạy trốn, đi chưa được mấy bước, thì mảnh vải rơi cô vội lục tung quần áo thấy chiếc váy mới liền mặc vào.

Trên váy ngủ có mùi hương thơm mát. Nhưng cô lại cảm thấy ghê tởm đến chết. Ác mộng muốn đem cuộc sống trở nên đảo lộn tới khi nào mới có

thể chấm dứt?

Cô cái gì cũng đều thuận theo bọn họ, vì sao bọn họ còn muốn tra tấn cô nhiều lần như vậy?

Tay cô dần dần mất đi sức chống cự. cô nhìn chăm chăm miệng kêu lên:

“A Tán A Tán... A Tán của em...”

Người ở đầu bên kia gật đầu: “Đúng, đúng, đúng..”

Hàng nước mắt liền rơi xuống. Ôm cô vào lòng, cô ngơ ngác tựa vào ngực anh, đầu óc hỗn loạn...

Đây là mơ hay thật?

Hàn Tịnh hít một hơi thật sâu, hai mũi mở rộng, toàn thân vô lực.

Cô đẩy anh ra, cẩn thận nhìn, cúi đầu, nhìn thấy trên tay anh toàn máu là máu, từng giọt đang chảy xuống

“A Tán bị thương, A Tán bị thương..”

Hàn Tịnh vừa sợ vừa lo, hít sâu liên tục, cô lại nhớ ra, là vết thương vừa rồi bị cô đâm. Nhưng vì sao cô lại muốn đâm anh? Cô lập tức không nghĩ ra được.

“Không có việc gì, không có việc gì...” Đông Tán ôm chặt cô.

“Đi bệnh viện, phải khâu vết thương...”

Con dao kia, chọc thủng một miếng, cô ra sức giữ chặt. Thật sự rất sâu, cũng rất đau.

“Không chết được....đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.... để anh ôm”

Đông Tán chịu đựng đau, để ôm cô vào lòng thật sâu, trong lòng đau không nói lên lời_____một nhát dao của cô cũng khiến anh cảm thấy đau đớn khó nhịn:

Thừa nhận bao nhiêu vũ nhục đáng sợ, mới có thể tạo ra bệnh tâm thần như vậy. Người phụ nữ của anh a, căn bản chỉ là một người lương thiện đến con kiến cũng không muốn giết. ...

Giờ phút này anh kích động muốn giết người.....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 319

Hàn Tịnh cứ như vậy để hân tùy ý ôm, cô ngửi được mùi thơm dễ chịu trên người hân, mùi hương quen thuộc này tất cả đều là của hân.

Không sợ bảy năm xa cách, mùi hương ấy vẫn giữ nguyên như ban đầu không có thay đổi.

Nước mắt cô liên tục chảy xuống, từng giọt từng giọt không dứt.

“Vừa nãy...anh...”

Cô sụt sịt, hỏi bằng thanh âm run rẩy.

“Ừ!”

Hân ôm cô, một nụ hôn đáp xuống đôi môi cô, đều là hân không tốt, hân không thể kiểm soát được chính bản thân mình.

Tình thần của cô không tốt lắm, không nên bị kích thích mãnh liệt như vậy.

Hân không nên rời khỏi cô để đi tắm, làm cô tỉnh dậy sợ hãi vì không thấy hân.

Nếu thấy được thì cô cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Cô giật mình, trái tim căng thẳng, thở phào nhẹ nhõm.

“Không thích anh hôn em sao?”

Hắn hôn xuống môi cô.

Cô ngỡ ngác, ánh mắt si ngốc ngưng tụ, thanh âm nhẹ nhàng, thẹn thùng nói:

“Thích!”

Đông Tán nở nụ cười, đôi mắt ẩn hiện hơi nước.

“Đúng, anh cũng rất thích hôn em. Yêu em...”

Chớp mắt, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Hàn Tịnh thấy thế, đưa tay lên gạt nước mắt, kinh hoàng hoảng sợ đứng thẳng lên nói:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, em không biết, em không biết, em không nghĩ đến... A Tán, em không phải cố tình... chúng ta như thế này liền không đến ở bệnh viện, có phải hay không rất đau?”

“Suyt, đừng kích động, đừng kích động...”

Người phụ nữ này hiện tại không thể kích động, một khi kích động đầu óc sẽ xuất hiện tình trạng hỗn loạn.

“Thôi nào, chúng ta trở về phòng, em cần mặc quần áo... Bên ngoài hơi lạnh, trong phòng hệ thống sưởi mở không cao lắm, váy ngủ lại mỏng, sẽ bị cảm, sau đó chúng ta xử lý vết thương có được không?”

Đông Tán nói, đem sự chú ý của cô rời đi.

“Được!”

Cô gật đầu có vẻ rất ngoan.

Kiểu ngoan ngoãn này như mũi kim nhọn đâm sâu vào lòng hắn.

“Em đỡ anh.”

Cô dùng sức đỡ hẳn.

“Không cần... chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời anh...”

“Được... em đều nghe lời anh hết...”

“Vào phòng bên trái kia...”

Hắn theo ở phía sau, đó là nhà vệ sinh.

“Trước đi vào đó, đánh răng rửa mặt, sau đó buộc tóc đuôi ngựa lên...”

“Không muốn buộc đuôi ngựa...”

“Vậy đừng buộc.”

“Được!”

“Sau đó đi vào phòng để quần áo... theo anh lại đây... thấy không, nơi đó có sắp xếp y phục, mở ngăn thứ nhất, bên trong có quần áo của em, ngày hôm qua anh đã giúp em chuẩn bị... em đi chọn lấy một chiếc áo lông mặc vào... còn có...”

“Nhiều quá đi!”

Cô đi vào, mở ra, nhìn thấy bên trong chất đầy quần áo, kinh ngạc kêu một câu.

“Không biết em thích cái gì, nên anh chọn hết quần áo mà trước kia em thích, em mau chọn một bộ, màu sắc tươi đẹp một chút mặc cho anh xem...”

“Tươi đẹp một chút, đỏ thắm sao?”

“Đỏ thắm rất tôn lên màu da của em...”

“Được!”

Cô đi thay đồ.

Áo lông đỏ, phối với váy đen, trên cổ có quần thêm một cái khăn hồng xinh xắn, nhan sắc xinh đẹp, cũng làm cho gương mặt cô bớt đi phần nhợt nhạt.

“Nhìn đẹp không?”

Cô quay đầu hỏi.

“Rất đẹp.”

“Tay anh...”

“Giờ đi sang bên phải, nhìn thấy ngăn tủ kia không? Bên trong có một cái hộp thuốc, cầm ra đây, đem lọ cồn kia đổ vào cái cốc nhỏ này... đúng rồi... sau đó làm như thế nào, em biết mà...”

Hai người kẻ trước người sau đi vào phòng.

Đông Tán hướng dẫn Hàn Tịnh lau đi sạch sẽ vết máu, cầm lấy quần áo mặc vào... hăn chịu đựng đau, nhìn máu của chính mình chảy ra kéo theo vết từ cửa uốn lượn khắp phòng, trên tấm thảm màu bạc giờ đây hiện ra dấu vết ghê người.

“Anh ngồi đi, em sẽ xử lý vết thương giúp anh.”

Cô bắt đầu xử lý miệng vết thương.

Miếng bông thấm cồn lau lên vết thương khiến cho Đông Tán đau đến nỗi không nói lên lời, sắc mặt trong nháy mắt biến thành một màu xám xịt.

“Đau lắm có phải hay không?”

Mắt cô ngấn lệ, giúp hắn khử trùng và băng bó vết thương lại, vết thương cũng không sao, chỉ là cơ bắp bị thương nhưng may mà không thương tổn đến gân cốt, nhưng mà miệng vết thương lại hơi lớn.

Cô bôi thuốc cho hắn.

Giống như bảy năm trước, hắn đánh nhau với người ta, đánh đến nỗi thương tích đầy mình, cũng là do cô một tay giúp hắn xử lý.

Hiện tại, khung cảnh này cũng làm cho cô nhớ lại năm đó.

“Đi bệnh viện! Nhất định phải đi bệnh viện!”

Cô biết nếu cô làm không tốt vết thương sẽ bị nhiễm trùng.

Đông Tán lắc đầu, nhìn tay mình được băng lại hơi hơi giật mình, thời gian thật là một mũi dao xé rách trái tim hắn.

“Hiện tại không cần.”

Hắn đau đến nỗi thanh âm khàn khàn.

“Ôm em một cái sẽ không đau.”

“Làm sao có thể? Anh cho em là đứa trẻ lên ba sao?”

Trong mắt cô giờ đây chỉ toàn nước mắt, sắc mặt đầy vẻ hối lỗi ăn năn.

“Thật! Anh ôm em một cái, sẽ không đau. A Tịnh, có lúc trong lòng đau so với vết thương này thật không đáng là gì... tâm không đau thì vết thương này cũng không quan tâm... em không biết, mỗi khi nhớ đến em, trong lòng anh rất đau... em có nghĩ là anh... có nghĩ là anh...”

Cô ngậy ngốc nhìn.

“Nhớ!”

“Đúng vậy! Qua đây anh ôm một chút.”

Hắn đỡ.

“Được!”

Cô tựa đầu vào ngực hắn.

Hắn ôm cô, gặt gao ôm cô quấn cùng một chỗ.

“Nhớ thế nào?”

“Mỗi ngày đều nhớ, ban ngày nhớ, buổi sang nhớ, buổi tối nhớ, chỉ cần không có việc gì làm liền nhớ đến em...”

Không phải hắn rất đặc ý, mỗi câu mỗi chữ hắn nói ra hắn đều rất đau đớn.

Nếu lúc ấy hắn đến kịp, có lẽ vận mệnh của hắn đã khác – không tất cả đã được lên kế hoạch từ trước bọn họ làm sao có thể để cho hắn thoải mái sống yên?

“Thực xin lỗi !”

Hắn nhẹ nhàng xin lỗi, thanh âm u ám.

“Anh về trễ.”

Cô không nói, thân thể mềm mại đang tựa trong lòng hắn bỗng cứng ngắt.

Có một chút kí ức hiện lên trong đầu cô, nhắc nhở cô đã bảy năm trôi qua nhưng cô không sao nén nổi sợ hãi.

Không hiểu sao, thân thể rùng mình một cái.

Cô nhớ ra rồi, cô là vợ Đông Đình Phong mà lên giường cùng người khác...

Cô nhớ ra rồi, lúc trước cô gặp mặt Đông Đình Phong, xong lại đem một ly cafe hắt lên mặt người phụ nữ của Đông Đình Phong...

Cô nhớ ra rồi, cô ra mở cửa thì gặp Thôi Tán...

Thân thể hần run rẩy phấn chấn đi lên.

“Làm sao vậy?”

Hần khẩn trương hỏi.

“Em... Em đang ở chỗ nào?”

Cô nhìn quanh một vòng, gian phòng này trang trí có điểm quen mắt.

“Số mười Đông viên.”

Đông Tán nói.

“Đông Đình Phong đâu?”

Cô hít sâu một hơi toàn là lạnh khí, đẩy ra

“Nơi này có hay không bị theo dõi? Có hay không?”

Cô đi tới đi lui nôn nóng tìm kiếm.

“Em không thể ly hôn. Em không thể để bọn họ nhìn thấy anh và em ở cùng nhau... em không ly hôn... tuyệt đối không ly hôn...”

Cảm xúc của cô lại bắt đầu có điểm khác thường.

Nỗi đau khôn xiết lại dâng lên trong lòng Đông Tán.

Lúc trước hẳn không biết vì sao cô không chịu ly hôn, bây giờ hẳn đã rõ rồi: vì con trai của bọn họ.

Việc làm của cô đều là vì muốn bảo vệ cho huyết thống của bọn họ. Phải yêu sâu đậm nhường nào mới liều lĩnh làm vậy?

Đông Tán ôm chặt lấy cô.

“Suyt, đừng tìm, không có, nơi này về sau là nhà của chúng ta, làm sao có thể bị theo dõi?”

“Nhà?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 320

Cô bị hấn ôm trong lòng, ấm áp từ cơ thể hấn truyền sang cho cô, câu nói dịu dàng kia như dòng nước ấm chảy vào nơi sâu thẳm trong tim làm tâm tư cô dần bình tĩnh, thì thào nói.

“Ừ!”

Hấn dịu dàng gật đầu.

“Nhà của chúng ta?”

“Ừ!”

“Làm sao có thể?”

Cô ở trong ngực hấn, xoay người lại đối diện với hấn.

“Vì sao không thể?”

“Em là vợ Đông Đình Phong... em không ly hôn...”

Bốn chữ cuối cùng, cô cắn chặt răng đau khổ nói ra.

“Không phải!”

Hấn nâng cằm cô, nhẹ nhàng nói, vừa nãy trong phòng tắm hấn vẫn nói chuyện với Đông Đình Phong, hai người lần đầu tiên bình tĩnh nói chuyện với nhau, nói rất nhiều nên hấn cũng hiểu được.

Cô ngây ngốc.

“Cái gì?”

“Anh nói, em đã sớm không còn là vợ của Đông Đình Phong.”

“Làm sao có thể không phải?”

“Đúng, không phải! Từ nay về sau, em là vợ anh.”

“Vợ anh?”

Cô chớp mắt, có vẻ hoang mang.

“Tại sao em lại trở thành vợ anh?”

Cô như một học sinh tiểu học ham học hỏi, tò mò nói.

“Bởi vì anh muốn kết hôn với em.”

Tay hắn nhẹ xoa mắt cô.

“Gả cho anh, được không? Để cho anh lấy em...”

Ánh mắt của cô sáng lên.

“Được, em gả cho anh...”

Sau đó lại nhanh chóng lắc đầu.

“Không, không, không, em không thể gả cho anh.”

Tâm trạng cô đột nhiên rối loạn.

Cô muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm chặt.

“Và sao không thể gả?”

“Anh không biết, anh căn bản không biết...”

Cô kêu lên, trên mặt đều là hoảng sợ, nước mắt lại lã xuống.

“Anh không biết cái gì? Nói ra...”

“Không muốn, không muốn, em không được nói.”

“Vì con của chúng ta sao? Những người đó dùng con uy hiếp em?”

Cô rớt cuộc bất động, kinh hãi ngẩng đầu nhìn hăn, hung hăng cắn môi, nhìn thật lâu, có vẻ như rất cẩn thận.

“Anh biết?”

“Ừ!”

Hai hàng nước mắt lại lần nữa lã xuống.

“Thực xin lỗi, là em không bảo vệ con tốt, thực xin lỗi, em không phải muốn nói cho anh biết... chỉ là... là... phát sinh ra rất nhiều chuyện... em không tìm được anh... em không xác định...”

Cô muốn giải thích, lại bị hăn bịt miệng.

“Suyt, đừng nói. Anh biết là anh không tốt.”

Hăn lau nước mắt cho cô.

“Nghe. Anh chỉ muốn có em. Đừng để bọn họ điều khiển nữa. về sau em có anh, chúng ta có thể thoát khỏi bọn họ. Chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa... Căn Chi sẽ giúp chúng ta mang con về.. về sau chúng ta một nhà ba người , có thể ở cùng nhau, cùng nhau nuôi con lớn...”

Tương lai tốt đẹp như vậy thật sự rất mê hoặc người.

Cô ngỡ ngác khát khao, về hạnh phúc của một nhà ba người, cuộc sống như vậy thật tốt...

“Không được...”

Cô run rẩy nói ra hai chữ, ánh mắt lóe lên nỗi bất an

“Anh lấy người khác... sau đó đem con cho em là được rồi...”

“Không có em thì làm gì có gia đình?”

“không được!”

Cô vẫn lắc đầu.

“Anh không biết trên người em bị làm sao. Anh không biết...”

“Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì đều đã qua rồi. Đúng không...”

“Không đúng. Không qua.”

Nước mắt cô lại lăn dài trên má.

“do ở nơi này nên nhớ rất rõ. Quên không được...”

“Anh sẽ giúp em quên...”

“Không được, anh sẽ ghét bỏ em. Ngay cả em cũng ghét chính bản thân mình...”

“Sẽ không!”

“Không được. Anh buông tay... buông tay...”

Cô muốn thoát ra khỏi vòng tay hãm nhưng không thể.

“Em không phải Hàn Tịnh năm đó, không phải...”

Cô đau khổ khóc lên, hình ảnh đó luôn bám riết lấy cô, quên không được, chém không đứt.

Hắn ôm cô.

“ Với anh em vẫn là Hàn Tịnh. Nghe. Về sau chúng ta sẽ sống tốt. Em biết không? Không có em anh rất đau khổ. Sau này em sẽ giúp anh, anh và em không phải là luật sư chuyên nghiệp sao? Anh giúp em trở về với cuộc sống bình thường, chúng ta sẽ có cuộc sống tốt không bị ai cưỡng ép.... tuyệt nhiên không thể nản lòng...”

Hắn nâng mặt cô, nghiêm túc cổ vũ.

Hàn Tịnh rốt cuộc cũng im lặng một chút, hơi thở bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ đến tương lai mà hắn nói---- cô vẫn có tương lai sao?

“Em...”

“Cái gì khác cũng không cần nữa..”

Hắn nhẹ nhàng nói.

“Anh muốn em gả cho anh... chúng ta sẽ đem toàn bộ chuyện quá khứ xóa bỏ... chuyện sau này và bảy năm trước anh sẽ đem gánh nặng trên vai em bỏ xuống... anh có thể giải quyết, tin anh, anh nhất định có thể giải quyết. Nếu không thể giải quyết còn có Đông gia, ... đúng rồi, chờ một chút... anh cho em xem cái này.....”

Hắn xoay người đi tìm tây trang lúc trước mặc trên người, từ trong túi lấy ra một cái hộp nhung , xoay người lại mở ra trước mặt cô, một đôi nhẫn bạc sáng lấp lánh hiện lên trước mắt cô.

“Trước kia em thấy đôi nhẫn này trên TV, biết em rất thích nên anh đã mua nó tuy không đẹp để quý giá, nhưng chứa đựng tình yêu anh dành cho em.”

“Khi đó em đã nói, hôn nhân của chúng ta không cần phải hoa lệ cầu kì, không cần nhẫn kim cương sáng long lanh, chỉ cần hai trái tim giao hợp lại một chỗ. Làm thành một gia đình ấm áp, sống nương tựa vào nhau. Lúc đó là điều em mong muốn cũng là điều duy nhất anh có thể làm cho em.”

“Hiện tại, anh không còn là tiểu tử nghèo như năm xưa, nhẫn kim cương tuy không phải không mua nổi nhưng anh chỉ mua đôi nhẫn này chỉ muốn cho em biết, lòng anh vẫn như cũ trước sau không thay đổi. Tuy cuộc sống thay đổi nhưng chỉ muốn cùng em xây dựng một mái ấm gia đình bình thường.”

“Gia đình này có em, có anh. Từ nay chúng ta phu xướng phụ tùy. Dốc sức làm ra sự nghiệp không bao giờ rời xa nữa.”

“A Tịnh, gả cho anh được không? Về sau làm A Tán phu nhân... đem nhẫn đeo lên, chúng ta sẽ lập tức đi đăng kí...”

Hắn quỳ gối bên chân cô, vẻ mặt rất chân thành.

Cầu hôn như vậy, cảnh tượng như vậy hắn vẫn thường mơ thấy, nhưng mỗi một lần tỉnh lại, bên cạnh hắn lại lạnh như băng, người hắn yêu sớm đã không ở đây.

Tiếc nuôi đời này khó mà bù lại được.

Nhưng ông trời rủ lòng thương lại cho hắn một cơ hội.

“A Tịnh, gả cho anh.”

Lại một lần nữa hắn thâm tình thỉnh cầu.

Hàn Tịnh ngơ ngác nhìn.

Đôi nhẫn trong hộp nhưng là đôi nhẫn cô nhìn trúng bảy năm trước. Mộc mạc tự nhiên nhưng đại biểu cho tình yêu kiên định.

Cô hoảng hốt, nhớ lại.

Bọn họ đã từng cùng nhau chạy tới Châu Bảo Hành bởi vì A Tán nói: muốn đưa em một lễ vật. Bởi vì lễ vật này chỉ có thể đem trên tay em nằm trong lòng em.

Ngày đó bọn họ cùng nhau chọn thật lâu. Trang sức ở Châu Bảo Hành ngày đó rất là tinh xảo sang quý.

Cô biết hẳn không mua nổi, nên chỉ chọn nhẫn giá bình thường nhưng lại bị hắt không đồng ý.

Sau, người bán hàng thấy hẳn chọn cái này lấy cái kia rốt cuộc không còn nhẫn nài nói.

“ Tiền nào đồ nấy, trên đời này làm gì có thứ gì tinh xảo sang trọng lại rẻ bao giờ?”

Trách móc cũng khéo, bọn họ đang định bỏ đi thì quản lý Châu Bảo Hành chạy đến tuyên bố một chuyện, nói lão tổng bọn họ hôm nay ăn mừng đầy tháng cho con nên giảm giá tất cả các mặt hàng.

Cô nhìn trúng đôi nhẫn này từ hai vạn giảm xuống thành bốn ngàn.

Bốn ngàn này nói nhà giàu không đáng nhưng nghèo thì vẫn là cao. Trên người hẳn chỉ mang ba ngàn cô cũng đi vội nên chỉ mang tiền lẻ. Nhưng may thay Châu Bảo Hành giảm giá trong ba ngày, vì thế bọn họ về nhà lấy thêm tiền.

Nhưng ngày đó Thường Hoan lại bệnh ngặt đi nên hẳn vì mẹ mà lấy tiền mua nhẫn đi mua thuốc. Nhẫn không mua được, ba ngày sau hoàn lại giá bọn họ cũng chẳng biết làm gì.

Hắn hứa với cô: một ngày nào đó nhất định sẽ mua cho cô đôi nhẫn đó.

Hiện tại, cuối cùng cũng mua được. Người đàn ông này vẫn còn nhớ rõ lời hứa với cô cô đưa tay nhận lấy, hình ảnh trong đầu lại bắt đầu rối loạn. Đôi nhẫn này xuất hiện, làm trong lòng cô nhớ lại quãng thời gian khi xưa. Hình như cô vẫn là một cô gái không nhiễm bụi trần, bọn họ ở trong một căn phòng lộng lẫy, hẳn cầu hôn cô, không khí tốt đẹp, tâm tình cũng xúc động, khung cảnh này thật làm dao động lòng người.

Cô vui sướng nhận lấy, không tự chủ được đeo lên nhận lời:

“Được, em gả cho anh...”

Hai người đem nhẫn cho nhau, một đôi uyên ương trời định kiếp này.

Hạnh phúc cứ như vậy không hề báo trước đi đến.

~~~~~

Về Hàn Tịnh và Đông Tán ngày mai hai người họ sẽ đi đăng kí kết hôn, kết thúc lại chuyện của bọn họ, ta sẽ không nhắc tới nữa, ta cho nữ nhân đáng thương này một cái kết hạnh phúc. Về phần Thần Huống, Đông Lô, Cố duy sẽ có ở ngoại truyện. Trong chính văn sẽ không viết nữa.....
bye!!! Moazzzz

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 321

Hôn lễ bị hoãn. . . . .

"Chúng ta lập tức đi đăng kí! Hôm nay, em sẽ trở thành vợ hợp pháp của anh. . . . . Được không? Được không? . . . . . Khoa."

Người phụ nữ bị hôn đến đầu óc choáng váng nhìn người đàn ông mang vẻ mặt kích động, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bản tính của cô chính là không bao giờ làm trái ý của người đàn ông kia, cúi thấp đầu.

Quá trình tiếp diễn, có hơi rối loạn.

Hắn để cô mặc thật xinh đẹp, chính hắn cũng trở nên thật anh tuấn, sau đó đưa cô trong bộ váy bị khí hư xuống lầu.

Trong phòng khách dưới lầu, có hai cái nhân viên chính phủ mặc đồng phục, giải thích cho bọn họ về luật hôn nhân, đưa giấy đăng ký kết hôn để bọn họ điền vào. . . . .

Hàn Tịnh kinh ngạc một hồi lâu khi nhìn thấy giấy này nhìn, tựa hồ nhớ lại cái gì đó, rồi lại bị Đông Tán ngắt lời gây rối loạn.

Hắn thúc giục cô điền nhanh vào, tay cô run run cầm bút điền vào từng chỗ. . . . .

Hắn nói, chắc là em đang rất kích động, hay là các loại tư liệu để anh điền là được. . . . . Còn em chỉ việc ký tên thôi. . . . .

Cô gật đầu, nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay, cái gì cũng đồng ý.

Đợi cho cô từ hỗn loạn trong đang mơ lấy lại tinh thần, cô nhìn chăm chăm vào giấy chứng nhận kết hôn đang cầm trên tay, chính là của mình và Đông Tán, người chứng kiến hôn nhân: Kiều Sâm

Đông Tán ôm lấy cô xoay tròn.

Cô từ trong ngây ngốc lấy lại tinh thần, lúm đồng tiền nở ra như hoa..

Lúc này đây, cô cười rất sáng lạn, rục rờ.

Bởi vì cô được gả cho người đàn ông mà mình yêu như nguyện ý.

Sau khi nhân viên công tác rời đi, người từ ngoài cửa nối đuôi nhau vào:

"Chúc mừng, chúc mừng Yêu nhau cuối cùng cũng được ở bên nhau. . . .
.."

Cô nhìn họ, Đông Đình Phong, Trữ Mẫn, Đông Lục Phúc, Đông Phu Nhân, Đông Tiểu Bác, còn có Đông Lô, một đám vỗ tay, vây quanh bọn họ, chân thành chúc phúc cho họ.

Mẽ Cơ vỗ tay, mỉm cười.

Cô rất cục ý thức được mình lại hồ đồ đem mình gả cho. . . . .

Một giây kia, sắc mặt cô trắng bệch đến lợi hại, nói lắp, thở gấp gấp kêu to lên:

"Tôi. . . . . Tôi không thể gả cho anh. . . . ."

Cô đổi ý !

Cô lại muốn đẩy hẳn ra.

Lúc này đây, ý thức của nàng hoàn toàn trở về với thực tại.

Tâm tình sung sướng, đều là lừa gạt. Nhìn thấy chứng nhận kết hôn trên tay, da đầu cô run lên. . . . .

"Tại sao lại không thể?"

Đông Tán biết, cô có thể dễ dàng đồng ý gả cho hắn, hoàn toàn là bởi vì, hành vi của và ý nghĩ của cô vừa rồi có điểm không bình thường, cô mà bình thường chắc chắn không thể sáng khoái đồng ý như vậy.

Hắn làm như vậy, là thừa nước đục thả câu.

Nhưng mặc kệ nó, cái hắn mong chính là đạt được kết quả như vậy. Làm cho cô không bao giờ có thể trốn tránh hắn nữa. Từ nay về sau cô chỉ có thể trở thành vợ của hắn.

"Em là. . . . . Em là vợ của người khác. . . . ."

Cô nói nhẹ nhàng, ánh mắt thoáng nhìn Đông Đình Phong khi, rồi lại cúi thấp đầu xuống.

Đông Đình Phong thoải mái cười:

"Từ lâu đã không phải !"

Cô ngẩng đầu, lại ngẩn ngơ.

"Đúng vậy, từ lâu đã không phải rồi!"

Đông Tán gật đầu phụ họa.

Cô lại bày ra một biểu tình phức tạp:

"Cho dù không phải, em còn là không thể đó, A Tán, có rất nhiều việc, anh căn bản là không biết. . . . ."

Cô chuyển đề tài, muốn thuyết phục hẳn.

Hắn gấp gáp tiếp lời:

"Không cần biết. Chuyện quá khứ thì cho qua đi, bây giờ chúng ta đã có cuộc sống mới, sẽ cùng nhau tạo ra nhiều kỷ niệm mới tốt đẹp. Chẳng lẽ, em cứ giữ quá khứ cả đời vậy sao? Đó là một hành động ngu ngốc. . . . ."

"Nhưng. . . . ."

Cô vẫn chần chờ.

"Không nhưng gì hết! Bây giờ em đã là vợ của anh. Từ nay về sau, chỉ cho phép em đi theo anh học hỏi, chỉ cho phép em nghĩ đến việc em yêu anh bao nhiêu, chỉ cho phép em nghĩ đến làm thế nào để hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, những chuyện khác, em không cần phải quan tâm. . . . ."

Hắn kéo đến cô đến trước mặt, ôm của lấy vòng eo của cô, lấy trán mình cọ vào trán cô.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ dừng lại trên mặt hẳn, nụ cười đẹp đến nao lòng kia làm cho cô không thể từ chối. Thực ra, trong lòng cô không hề có ý nghĩ từ chối, thậm chí còn có chút chút mong chờ. . . . .

Cô bị mê hoặc, nhìn ra một vườn xuân về hoa nở bên ngoài kia, trong lòng được lấp đầy bởi một cái gì, tất cả ký ức hắc ám, đáng sợ, đều nị bức tranh sơn dầu xinh đẹp, hạnh phúc này đánh tan. . . . .

Rốt cục, cô không kháng cự nữa, nhẹ nhàng cúi đầu:

"Được, chỉ cần anh đồng ý lấy em, thì em không phản đối."

Cô ghé vào lỗ tai hẳn cúi đầu nói:

"A Tán, anh là thiên thần đã cứu rồi em, về sau, nếu anh phụ em, đời này, Hàn Tịnh em sẽ không còn tư cách tồn tại trên đời này. . . . ."

Một cái hôn, hôn chặt đứt tuyên ngôn tình yêu bất diệt của cô.

Đông Đình Phong ở bên cạnh mỉm cười, đứa bé này luôn nhận hết cực khổ về mình, rốt cục khổ tận cam lai, tình yêu của cô ấy cuối cùng cũng trở lại. . . . . Tốt quá rồi. . . . .

Ninh Mẫn cảm động đến sắp khóc, trên đời này, không còn gì có thể so với thời khắc cảm động này. . . . .

Một người từ trong tuyệt vọng, một lần nữa có được hy vọng, một lần nữa tươi cười, là rất khó, mà tình yêu, có thể biến bất hạnh thành hạnh phúc, làm cho cuộc sống quanh co, hi vọng, và rồi sức sống căng tràn, năng xuân chậm rãi mà đến. . . . .

Đông Cúc Hoa cảm khái, trước kia chán ghét hàn Tịnh, cảm thấy đây là một người phụ nữ không biết liêm sỉ, liên tục sỉ nhục cô và đứa con——

Ý nghĩ như vậy, cũng từ một người mẹ thương yêu con mình mà ra, vậy nên cũng không hoàn toàn sai.

Mọi người mẹ đều ích kỷ, đều hy vọng con của mình có thể có được người tốt nhất để bầu bạn.

Bởi vì lập trường bất đồng.

Nhưng mà, đi hết vòng luẩn quẩn thì cuối cùng Hàn Tịnh cũng vẫn trở thành con dâu của bà, bây giờ bà có muốn hận cô cũng không được. Đương nhiên, đối với đứa nhỏ này, bà chợt sinh ra một loại cảm tình phức tạp.

Giờ này khắc này, trong lòng bà chỉ có một loại cảm xúc duy nhất: Hy vọng bọn chúng từ nay về sau hạnh phúc.

Đúng, trải qua nhiều đau khổ, nếu chúng không thể hạnh phúc lâu dài, thì đúng là ông trời rất tàn nhẫn với chúng.

Mà nay, đối với bọn họ, bà không còn cầu gì hơn.

Nhân sinh hậu thế, không gì có thể so được với với niềm hạnh phúc khi tìm được thứ mà mình đã bỏ lỡ. Đông Lục Phúc rơi nước mắt, cười mãn nguyện: Tốt, tốt lắm, thật sự rất tốt, hai đứa nhỏ này, rốt cục đều tự tu thành chính quả. Bọn già à, bà ở trên trời có linh, cũng được an ủi . . . . .

Đông Dạng thoáng mỉm cười: bảy năm ly tán, tình yêu chưa từng giảm phân nửa, cuộc sống cho bọn họ cơ hội, tương lai, mặc dù vẫn có mưa gió, chỉ cần đồng tâm đồng lực, tất có thể nhìn thấy cầu vồng. . . . .

Bà đột nhiên nghĩ, muốn cho ... Hoắc Trường An cơ hội nữa hay không, ba mươi mấy năm không quên, chẳng lẽ đợi về sau họ đều chết đi mới thấy hối hận sao?

Mà nay, bọn họ đều đã già, còn có bao nhiêu thời gian để lãng phí? Lại còn có bao nhiêu thời gian để làm lại từ đầu?

Nhìn ngoài cửa sổ cảnh xuân về hoa nở, suy nghĩ của bà nàng theo đi xa đến một tòa nhà khác.

Chồng của nàng, con trai của bà, đang bị gièm pha, đấu nhau sút đầu mé trán, mà bà lại không đếm xỉa đến, làm như vậy, hẳn là không sao?

Về phần Đông Lôi, trước kia xem thường kêu tên Đông Tán, hiện tại nhìn hẳn đắm chìm trong thâm tình, cũng không thêm được vài phần hảo cảm.

Được rồi. . . . . Hẳn là anh trai, làm em gái, tự nhiên sẽ chân thành chúc phúc . . . . .

Về phần Kiều Sâm, thấy Hàn Tịnh vui mừng, lòng tràn đầy lưu luyến si mê, sẽ thành vợ chồng, mặc kệ trước sau như thế nào, tương lai, hạnh phúc đã được một tháng.

Về phần Mễ Cơ, thấy Hàn Tịnh cao hứng, cô yêu đến mệt mỏi, rất khổ rất bi, may mắn người đàn ông kia cũng yêu cô, cùng làm cho tình yêu đã héo rũ lại nở ra nụ hoa rực rỡ.

Tình yêu đã trở lại, Hàn Tịnh, cô phải cố lên!

Hai

5 ngày 3 đêm, Đông Tán trốn hôn, cùng thời gian, trên internet lần thứ hai tuôn ra mấy cái tin tức:

"Người đứng sau sự kiện cướp chuyến bay X bại lộ: Mạc Thần Chi ở Trúc quốc nằm ở phía Nam, cùng Đông Ngải quốc cao quý, hậu quả lớn đến mức hai nghìn ba trăm gia đình tan vỡ! Chúng tôi được biết, mục đích của việc cấu kết này là giết người diệt khẩu."

"5 ngày 3 đêm , lúc mười hai giờ, sau khi liên hôn hai nhà Hoắc Quý vỡ tan, sao nữ Quý gia Quý Như Thương tự sát, hiện bị trông giữ trong nhà nội. Là do dùng súng tự sát. Trước khi tự sát còn viết thư sám hối và công bố trên internet!"

Trên mạng,thư sám hối của Quý Như Thương, bị mọi người điên cuồng chia sẻ, trong thư có nói tất cả thủ đoạn cũng như hành vi phạm tội của chính cô ta, tất phải trị đúng luật pháp. Cuối thư có viết, sự kiện cướp máy bay sở dĩ có thể thành công, nguyên nhân chủ yếu là do có tiền Thủ tướng phu nhân có tham gia. Hành động này cũng chỉ để ngăn chặn bí mật kinh thiên động địa nào đó lộ ra ngoài. Thư sám hối cũng không vạch trần bí mật đó.

Một lời buộc tội, không thể nghi ngờ, làm cho tiền Thủ tướng phu nhân đức cao vọng trọng cũng bị cuốn vào một hồi rèm pha, không thể giải thích rõ ràng.

"Dưới tình huống như vậy, Hoắc gia muốn Đông Sơn tái khởi, kia thật sự là khó như lên trời . . . . ."

Sau khi xem toàn bộ tin tức, Ninh Mẫn cảm khái sâu sắc, trong lòng không thể xác định được gì, lời buộc tội của Quý Như Thương, có thể chỉ có vài phần đáng tin mà thôi.

Đông Đình Phong kéo kéo khóe môi: "Quý Như Thương cam tâm tình nguyện tự sát tạ tội, em cảm thấy có thể sao?"

"Khẳng định không phải là cam tâm tình nguyện. Sống trên đời ai lại không ham sống? Huống chi lại là một người phụ nữ có cuộc sống sung sướng an nhàn? Trong chuyện này nhất định còn có uẩn khúc!"

Hà Cúc Hoa nhẹ nhàng nói. Bà rất hiểu tính người kia.

"Nguyên nhân này, chỉ sợ là rất khó điều tra ra !"

Bà than thở.

Ninh Mẫn ánh mắt lấp lánh: "Không phải là không thể!"

Đông Lục Phúc nói: "Lúc này đây, cứ mãi lo cho gia đình đến mức độ nhất định, cô ta đã bị đả kích. Tuy nói Quý Như Thương đã thoát ly lo cho gia đình rất nhiều năm, khẳng định có người liên hệ việc này với việc lo cho gia đình. Đúng, nếu việc này thật sự có nguyên do là lo cho gia đình. Hôm nay, hành động này, đối với bọn họ mà nói, có thể tránh được nghi ngờ. Hiện tại, ba gia tộc Hoắc Cố Đông đều bị gièm pha ảnh hưởng, chỉ có Thần gia không đếm xỉa đến, điều này rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra nghi ngờ. . . . ."

Đông Đình Phong khẽ khép mắt, chỉ ra: "Lo cho gia đình bị ảnh hưởng ít nhất. Chuyện của Cố Hiếu, cũng không bị lộ ra."

Trực giác hăn cho rằng, có một số việc, không phải muốn lo cho gia đình, có lẽ trong này còn có mục đích khác.

Mặc kệ như thế nào, Đông Ngải quốc chính trị phong vân, đang lặng yên lại có biến, đó là khẳng định.

Đây là bão táp, ai có thể thủ đến cuối cùng, trở thành người chiến thắng cuối cùng, trước mắt, vẫn là không thể xác định.

Ba

Cùng lúc đó, Cố Chấn hẹn Cố Tĩnh, vừa thấy mặt, liền nặng nề chất vấn:

"Anh có tham dự chuyện này hay không?"

Cố Tĩnh sờ sờ cái mũi, nhắc tay thề:

"Quý Như Thương cản ngược lại Nguyễn Nhất Hà, cũng không phải là anh bảo cô ấy làm. Có phải là lão quỷ Thần gia kia cho người âm thầm ra tay hay không? Không đúng a, nếu lão quỷ kia biết việc này, sớm đã nảy ra thêm lợi dụng, sau một hồi vòng vo, Hoắc Trường An căn bản là không có cơ hội trở thành người được đề cử. Việc này, nhất định có uẩn khúc!"

Cố Chấn nhíu mày, hỏi: "Anh biết chuyện gì mà Quý Như Thương không nói?"

"Có ý gì?"

"Tôi chỉ sợ, gần đến cuối cùng, chúng ta cũng phải lật thuyền. . . . ."

"Làm thế nào tìm, Quý Như Thương đã chết. . . . . Ách, được rồi, tôi bảo người xử lý hai tay súng bắn tía. . . . ."

"Hai?"

"Lí Hưởng cùng Đới Lịch. Có vài tên khác bị chiến đội viên đánh gục. . . . . Việc này là cơ mật. . . . . Theo lý thuyết. . . . ."

"Không có theo lý thuyết. . . . ."

Cố Chấn trầm tư một phen, lạnh lùng nói: "Anh tính kế người khác, người khác ở tính kế anh! Không, là ở trong tối tính kế chúng ta và mọi người. . . . ."

Cố Tĩnh vừa nghe, rồi tưởng tượng, trên lưng rét run.

"Anh về sau, tốt nhất đừng rời khỏi tôi, cẩn thận bị người khác ám toán còn không biết là làm sao. . . . ."

Cố Chấn nhắc nhở: "Có thể đem chuyện của Hoắc Khải Hàng tiết lộ ra, thế lực của hắn lớn thế nào, anh không có nghĩ tới. . . . ."

Cố Tĩnh trầm mặc, đúng vậy, việc này, có chỗ nằm ngoài khống chế của hắn. . . . .

Bốn

Bất luận là Đông Đình Phong, Ninh Mẫn, Đông Tán, hay là Đông Lục Phúc, đều hiểu được, tinh thần của Hàn Tịnh không ổn định, hoàn toàn không chịu nổi kích thích.

Tình huống này, muốn cho Hàn Tịnh chậm rãi khôi phục lại, biện pháp duy nhất, chính là để cô rời khỏi Đông Ngải, rời khỏi chốn thị phi này, lấy lại tự tin, một lần nữa bồi dưỡng tinh thần của chính mình.

Mà yêu, là phương thuốc trị liệu tốt nhất.

Đông Đình Phong đề nghị: "Đi Pháp đi. . . . ."

Hắn nói ở Pháp có tòa trang viên của hắn, bây giờ hắn tặng nó cho đôi vợ chồng mới cưới.

Hắn tạo điều kiện cho họ đi nghỉ phép, đi thả lỏng tâm tình, đi sắp xếp sách vở.

Chờ khi hết nghỉ phép, ở bên kia, có thể là một người đọc sách, một người đi làm, hạnh phúc trọn vẹn không phải tách rời. Chờ khi điều chỉnh tốt tâm trạng, thì suy nghĩ đến việc có trở về Đông Ngải không sau.

Đông Tán tiếp nhận rồi đề nghị, không nhận tòa trang viên giá trị kia. Hắn cười nói, năng lực kinh tế của hắn hiện tại, không có biện pháp chăm sóc một tòa vườn lớn như vậy.

Đông Đình Phong nói: "Sẽ có. Cái này sẽ thuộc vào phần quà cưới của Hàn Tịnh, tôi sẽ trả lại đủ."

Đông Tán lắc đầu: "Công ty cổ phần này là bà nội năm đó cứu giúp cô ấy. Hàn Tịnh sẽ không lấy công ty cổ phần đó. . . . . Tôi cũng sẽ không. . . . . Hiện tại, tôi chỉ hy vọng Hàn Tịnh có thể nhanh hồi phục sức khỏe, mọi thứ khác đều không quan trọng . . . . ."

"Chăm sóc tốt cho Hàn Tịnh, về phần công ty cổ phần của hai người, ông nội tuyệt không bạc đãi hai người. . . . . Tràng trang viên kia, là đồ tôi tặng, vậy hai người cứ nhận đi. Lễ vật kết hôn lễ vật không thể ít được. . . . . Chờ Hàn Tịnh thân thể khỏe mạnh , hôn lễ nhất định phải tổ chức linh đình. . . . . Không thể bạc đãi nàng. . . . ."

Hà Cúc Hoa thay Đông Tán nhận quà.

Sau đó Đông Tán không nói thêm cái gì nữa.

Chạng vạng, chuyên cơ chờ bọn họ rời đi.

Tân hôn vợ chồng này, như vậy rời khỏi Đông Ngải, bay sang Pháp.

Trước khi đi, Đông Đình Phong hứa hẹn: nhất định sẽ tìm được con của hãn và đưa nó trở về!

Đối với Đông Tán mà nói, có thể tìm lại được đứa con của bọn họ, đó là tốt nhất, nếu không tìm được, cũng không có biện pháp.

Đứa con kia, hãn chưa từng gặp mặt, cũng không có nửa phần cảm tình, hiện tại, nuôi vợ khỏe mạnh, mới là việc cấp bách.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 322

Đưa mắt nhìn máy bay rời khỏi, Đông Đình Phong và Ninh Mẫn ôm nhau đứng dưới ánh trời chiều.

Hà Cúc Hoa si ngốc nhìn máy bay biến mất không chút dấu vết, thì thào nói:

“Cần Chi, con có thấy A Tán rất giống cha của con không.. mẹ mới nhìn một chút thật đúng là rất giống!”

Trong lời nói mang theo nồng đậm nhung nhớ.

“Mẹ, cha đã ra đi hai mươi một năm.”

Đông Lôi đi lên ôm lấy mẹ, nhẹ nhàng thở dài: “Đừng suy nghĩ về ba nữa, mẹ nên nghỉ là lúc nào nên cùng Đường thúc đám cưới..”

“Mẹ nghĩ rồi, đời này không kết hôn, ở lại Đông gia , chăm sóc Kỳ Kỳ và Văn Văn cũng không tệ..”

Hà Cúc Hoa cuối đầu nói.

“Mẹ, bọn nhỏ đều sẽ từ từ lớn lên, sẽ rời khỏi chúng ta, sẽ có cuộc sống của bọn họ. Mẹ còn chưa tới tuổi cần dưỡng lão.. Hãy dừng cảm theo đuổi tương lai hạnh phúc hai mươi năm..”

Ninh Mẫn đẩy Đông Đình Phong ra, nhẹ nhàng khuyên mẹ chồng:

“Còn có cô Chung Đề. Nếu như bỏ xuống không được, vậy hãy dừng cảm nhặt lên..”

Người cô này, kể từ khi biết Hoắc gia gặp chuyện không may, cả người giống như không có hồn.

Bầu trời chiều chiếu sáng lên ánh mắt Chung Đề, trông mắt của bà đột nhiên chuyển động, nặng nề thở dài:

“Ba mươi năm đau khổ của ta, coi như uống công..”

Ninh Mẫn sững sờ, rồi lại cười: “Biết đau khổ mới có ngọt. Khi vẫn còn cơ hội, cô đừng nên buông tha, đợi đến lúc không còn cơ hội, cô biết chạy đi đâu khóc lóc kể lể đây?”

Chung Đề cúi đầu im lặng, chăm rãi đi đến nơi đầy nắng chiều, mới đầu rất chậm, thời gian dần qua, bà càng chạy càng nhanh, cuối cùng giống như cô gái mới lớn vội vàng chạy... mà bắt đầu.

Ừ, phía bà chạy tới, không phải là ra cửa, mà là ra đại sảnh mua vé.

“Cô đã nghĩ thông suốt! Mẹ, còn mẹ thì sao?”

Một luồng gió chiều thổi qua, mang theo một mùi hương không biết tên, Đông Đình Phong cỡi áo khoác khoác lên người vợ hắt.

“Mẹ muốn suy nghĩ một chút!”

Hà Cúc Hoa chỉnh lại tóc gió thổi qua, nhìn về phía con trai, con dâu, và con gái.

Thoáng một cái đã hơn ba mươi năm, con trai đã hơn ba mươi tuổi, cô gái xinh đẹp như hoa, mà bà đã không còn tuổi thanh xuân, Đông viên, là nơi bà sinh sống nhiều năm như vậy, người đàn ông kia, bà yêu nhiều năm như thế, rồi đi để gả cho người khác, bà có chút không thích ứng được.

Còn A Đường, những năm gần đây luôn bên cạnh bà, bà cũng làm mất thời gian của ông, lúc này để bà chọn, bà cũng sẽ khổ sở. Trên đời này, người đàn ông khiến bà để tâm nhất, cũng chỉ có ông.

“Cần Chi, đừng quan tâm tới chuyện của mẹ, còn con, để tâm đến bọn phóng viên tối nay gặp... có nắm chắc thắng lợi không?”

Bà quan tâm hỏi.

“Dạ!”

Hắn gật đầu, vẻ mặt đầy tự tin, lộ ra sắc mặt rạng rỡ.

Hắn ôm mẹ và vợ cùng một chỗ, nói:

“Hôm nay, quái vật Đông viên thì ít mà người đeo auto thì nhiều, buổi tối, mẹ dẫn theo A Ninh, còn có Kỳ Kỳ và Văn Văn, và Lôi Lôi tới vườn Tử Kính đi, một là giúp con chuẩn bị bên kia một chút, hai là tránh ở chỗ thanh tịnh. Mọi người yên tâm, đêm nay về sau, con sẽ không còn phiền toái quẩn trên người nữa..”

Hà Cúc Hoa mỉm cười, gật đầu: “Được, mẹ chờ tin tốt của con.”

Đứa nhỏ này, chưa bao giờ để bà thất vọng, tin tưởng lúc này cũng giống vậy.

Hơn bảy giờ bốn mươi phút, phòng hội nghị cực lớn bên trong Đông viên, đã ngồi đông nghịt người của các truyền thông cả nước.

Tám giờ tối, buổi họp báo ở Đông gia, Đông Đình Phong bước vào phòng hội nghị liền bắt đầu.

ở chỗ này, mấy trăm nhà truyền thông tụ tập trên đất, vô số đèn flash đều quay về phía người đàn ông mặc âu phục, chụp và ghi âm đáng vẻ và giọng

nói câu hần, từng câu từng chữ sắc bén, càng gay gắt, mà không chút lưu tình.

“Xin hỏi Đông tiên sinh, bên ngoài đều nói rằng anh lấy Hàn Tịnh sáu năm chưa từng có làm tròn trách nhiệm của một người chồng. Vợ anh mang thai đến khi sinh, cũng chưa từng chăm sóc cô ấy, cái này có thật hay không?”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, vợ anh khi sinh con được mấy tháng, sau đó bởi vì chứng uất ức sao khi sinh mà thiếu chút nữa bóp chết con của anh, nhưng anh chẳng quan tâm tới cô ấy, ngược lại đưa cô ấy tới Hoa Châu... lời này có thật hay không?”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, Đông thái Hàn thiếu phu nhân cũng không có lên chuyến bay X, sao anh lại nghĩ đến xin chính phủ chứng minh cô ấy chết. Nếu anh muốn tái hôn, có thể ly hôn Hàn Tịnh, rồi tái hôn. Cách làm như vậy, trái với suy nghĩ của người bình thường. Người ngoài đoán là anh không muốn chia tài sản cho vợ anh, mới nghĩ tới cách ám muội như vậy, đối với cái này, ah cảm thấy như thế nào?”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, Đông thái Hàn Tịnh đâu rồi, nghe nói lúc trước anh có gặp mặt cô ấy, vì sao giờ chỉ có luật sư, mà không có cô ấy? Chúng ta muốn gặp cô ấy... Không biết có được hay không?”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, lần dự tuyển sắp tới, anh cùng đệ nhất thiếu ở Quỳnh Thành ồn ào bị người gièm pha, hai chuyện này xảy ra đúng lúc như vậy, có người nói là âm mưu, anh nghĩ sao?”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, về dự tuyển anh cảm thấy mình và Hoắc thiếu còn có tư cách tham gia sao? Anh cho rằng mình có năng lực được toàn dân ủng hộ sao?”

“Xin hỏi Đông tiên sinh, người vợ thứ hai của anh ra sao, từ đầu tới cuối không lộ diện ra ngoài ánh sáng, anh là bảo vệ cô ấy sao? Anh rất yêu cô ấy

hả?’

“Xin hỏi Đông tiên sinh, có người nói, Hàn Tịnh sinh con trai, là đứa con của anh và người vợ hiện tại, nếu việc này đúng như lời bọn họ nói, vậy thì không thể tưởng tượng nổi rồi, anh có thể giải thích kỹ càng chuyện này không?”

..

Đông Đình Phong lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, kế bên là Trần Tuy, ngồi một bên là người đại diện của Hàn Tịnh luật sư Mễ Cơ, và Kiều Sâm.

Sau khi mấy người đó chất vấn, hần mím cười liền đứng lên, một tay đỡ bàn một tay giơ lên để bọn họ yên tĩnh lại.

Hoàn cảnh nơi đây, khi đèn flash phát ra, biểu hiện của hần chững chạc và ưu nhã.

Một người như vậy, mặc cho ai cũng nghĩ không ra, sẽ là loại người ngược đãi vợ mình, nhốt vợ, còn ngụy trang thành quân tử.

Tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, bọn họ đều muốn nghe thử người truyền kỳ này sẽ nói như thế nào để bảo vệ danh dự trong thời gian qua của hần.

Phóng viên im lặng, một làn nữa yên tĩnh chưa từng có.

Sau một khắc, Đông Đình Phong theo thói quen giọng nói thông dong mà lạnh vang lên khắp phòng:

“Các bạn truyền thông, phóng viên, cảm ơn các bạn cho tôi thời gian xử lý chuyện trùng hôn xảy ra hai ngày trước. Hôm nay, tôi Đông Đình Phong mời mọi người đến đây, chính là muốn nói rõ chân tướng việc này.

Đúng vậy, Hàn Tịnh đúng là vợ tôi, bảy năm trước, tôi cùng cô ấy thông qua cách hợp pháp mà đăng kí kết hôn, chứng hôn là Phó Viện Trưởng bệnh viện Mai Loan Kiều Sâm.

Về đoạn hôn nhân này, có không ít người hoài nghi, tôi, Đông Đình Phong với tư cách trưởng tôn họ đệ nhất Ba Thành, theo như kết hôn nên bày tiệc rượu lớn, đãi khách và bạn bè, đây là trình tự bình thường khi kết hôn, Đó là tôn trọng vợ mình, và tôn trọng gia tộc của vợ.

Nhưng, tôi và Hàn Tịnh kết hôn đến nay, chưa có từng công khai thừa nhận đoạn hôn nhân này, cũng không có dẫn cô ấy tham gia các yến hội quan trọng. Sau hi Hàn Tịnh tự ký giấy kết hôn, chính là một ẩn hình tồn tại. Cái này tự nhiên có nguyên nhân. Hôm nay tôi sẽ nói cái nguyên nhân này ra.

Thứ nhất, tôi và Hàn Tịnh không phải vì yêu mà kết hôn.

Tôi với Hàn Tịnh không có bất cứ tình cảm nào.”

Nói tới đây hẳn dừng lại một cái, xuống trước mặt người đông nghịt phía trước, nói thẳng thẳng, không chút đui lý, hơn nữa còn cười khẽ:

“Các vị nghe đến đó, có phải muốn hỏi tôi: Nếu đã không có tình cảm, tại sao lại kết hôn phải không? Đông Đình Phong, hôn nhân rất thần thánh không thể không tôn trọng, anh làm như vậy, thật sự không tôn trọng hôn nhân! Nguyên nhân chỉ có một.”

Hắn duỗi ngón tay ra, nhấn mạnh:

“Bởi vì hiếu thuận,

Chữ Hiếu Thuận sẽ khiến tôi và Hàn Tịnh ký xuống cuộc hôn nhân này.

Với tôi mà nói, thì không cách nào làm trái ý của bà nội, vì hoàn thành tâm nguyện khi còn sống của bà nội, tôi không có lựa chọn.

Hàn Tịnh cũng giống như vậy.

Cô ấy và tôi chưa từng có tình yêu.

Lúc gả cho tôi, Hàn Tịnh đang học đại học, cô có một người yêu còn định tiến tới hôn nhân. Bọn họ định đăng ký kết hôn, hơn nữa lúc ấy cô đã mang thai. Nhưng vì hoàn thành tâm nguyện của Đông lão thái thái khi còn song, cô không thể không chấp nhận kết hôn.

Nói cách khác, cái này chẳng qua là hình thức hôn nhân. Chẳng có ý nghĩa gì cả. Với tôi mà nói, thực ra rất bắt mắt dĩ, với Hàn Tịnh, chính là nghĩa cử. (làm việc vì chính nghĩa).

Mấy câu nói đó vừa nói ra, mọi người kinh sợ xôn xao.

Có phóng viên lập tức nhắc tay hỏi:

“Xin hỏi Đông tiên sinh, theo ý anh nói: Bây giờ đời thứ tư của Đông gia cũng không phải là con cháu huyết mạch của Đông gia sao?”

Đông Đình Phong đứng thẳng, lấy hai tay đè ép áp, lại để các phóng viên đó yên tĩnh rồi nói:

“Hỏi thật hay, đây cũng là một chuyện khác tôi muốn nói. Chẳng qua tạm thời tôi sẽ không trả lời. Bây giờ chúng ta tiếp tục nói rõ, vì sao Hàn Tịnh lại có nguyên nhân này.”

Phóng viên kia nói: “Cám ơn, tôi sẽ chú ý.”

Đông Đình Phong gật đầu, tiếp tục nói:

“Bây giờ chúng ta nói tới nguyên nhân thứ ha..”

Hắn dừng một chút, thay đổi một tư thế đứng, lần nữa ném bom mạnh hơn:

“Nguyên nhân thứ hai: Sau khi kết hôn không bao lâu, tôi và Hàn Tịnh đã thỏa thuận ly hôn. Chuyện này vẫn chưa từng công bố ra ngoài.”

Những phóng viên một lần nữa kinh sợ xôn xao.

Lúc này mọi người nhìn thấy, đối diện là TV trước mặt trên tường, đột nhiên nhảy ra một hình ảnh.

Đông Đình Phong nghiêng người, ngón tay đặt trên mặt bàn chạm vào khóa tìm kiếm một chút, trong âm thanh ầm ĩ hắn tìm một hình, giọng nói tỉnh táo ung dung từ từ giải thích:

“Bây giờ các vị thấy chính là giấy thỏa thuận ly hôn của tôi và Hàn Tịnh, phía trên có chữ ký tôi và Hàn Tịnh tự tay ký. Còn có con dấu của chính phủ. Mời các vị xem ngay trên con dấu này. Tất cả mọi người biết rõ cái này là không thể động tay động chân gì hết.”

Đèn flash không ngừng lóe ra.

Các phóng viên đều chụp hình, trên mặt đều là vẻ hưng phấn: Không có hẳn, tin tức này thật sự là đủ sức bạo nổ.

Lúc này, lại có phóng viên đưa ra nghi khác:

"Không sai a, lúc trước chúng tôi điều tra, ở bên trong hệ thống đăng ký hôn nhân của chính phủ, anh và Hàn Tịnh vẫn cũ là quan hệ vợ chồng. . ."

Có thể đi vào chính phủ điều tra tư liệu về một người, bình thường đều cũng có lai lịch đấy.

Đông đình phong xoay người, nhìn về phía vị phóng viên đặt câu hỏi kia, là phóng viên do quân sự đặc chủng khu Đông phái tới. Hắn là Thần

Huống bên kia phải tới đây.

Hôm nay những thứ này truyền thông hoặc phóng viên, đều là nghe theo người giật dây tới đây làm khó dễ thôi, cũng có ít là đồng minh cử tới đây giúp, cũng có người bình thường giới truyền thông nghĩ đến đoạt tin tức giật gân xem, ý đồ mỡ xẻ chân tướng trước mọi người. . .

Hắn nhìn người nọ nhẹ gật đầu:

"Đây chính chuyện tôi muốn nói rõ với mọi người. . ."

Phóng viên nói một câu: "Cảm ơn Đông tiên sinh giải đáp!" Ngồi xuống.

Đông Đình Phong nhìn thẳng tất cả mọi người, bình tĩnh nói:

"Chính xác là sáu năm trước đây. Điểm này không cần hoài nghi.

"Nhưng bởi vì hệ thống đăng ký hôn nhân của chính phủ xuất hiện trục trặc, nhân viên công tác tuy rằng có lưu trữ, chuyện lạ là ly hôn cũng không có thấy. Dựa theo chuyên gia giải thích, cái này lệ thuộc tính kỹ thuật cao cấp bị trục trặc.

"Tôi nói như vậy, có lẽ có người biết nói: Đông tiên sinh, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy. Đông Ngải Quốc nhiều người như vậy, mỗi ngày đều có người kết hôn ly hôn, sao đến chỗ của ah, liền gặp được một vấn đề trục trặc. Cái này chỉ sợ là anh lợi dụng đặc quyền ở sau lưng đùa thủ đoạn nham hiểm đi. . .

"Đương nhiên, nếu như mọi người cho rằng như vậy, tôi cũng không thấy đến đây nên khó có thể lý giải.

"Nhưng mà, các bạn truyền thông phóng viên các bằng hữu đều có lẽ hiểu rõ một sự thật, cái đó chính là bất kỳ hệ thống đăng ký hôn nhân ở một

cái thành thị nào, đều cùng hệ thống quốc gia cấp bậc cao nhất là network đấy.

"Nói cách khác, vô luận anh ở đâu trong trần nhỏ của thành thị này khi kết hôn, cuối cùng, cũng sẽ ở bảy mươi hai tiếng đồng hồ ở trong tụ tập đến cùng một cái hệ thống. Do đó hình thành một cái toàn bộ mạng lưới liên minh quốc tế.

"Đều nói Đông gia chúng tôi ở Ba Thành tài cao thế lớn, có thể ngoài Đông gia rồi, có gia tộc khác quyền cao ngất người, không phải là không có đi!

"Mấy thứ này, Đông gia chúng tôi tạo không được giả.

"Cũng giống như nói, đăng ký cuộc hôn nhân này, vô luận là ly hôn hay là kết hôn, đều được thông qua cái hệ thống này, tài năng đạt được nhận thức. Nếu như không có trải qua cái hệ thống này, ai có thể nói người nào cùng ai là vợ chồng? Người nào lại cùng người nào đã người lạ?

"Các vị trước tiên có thể nhìn TV bức tường. . . Phần tài liệu này, mấy vị cho rằng có thể làm giả sao?"

Ánh mắt mọi người, giờ phút này toàn bộ rơi vào TV trên tường, trước hết nhất cho thấy đến thành linh thấy tên của Hàn Tịnh cùng Đông Đình Phong, thời gian là một ngày sáu năm trước, con dấu trên ngày đồng một mặt trời. con dấu Đông Ngải Quốc, mỗi một ngày ngày đều là duy nhất đấy, qua ngày hôm nay, liền gõ không ra cái này ngày.

Này đây, đủ để chứng minh phần thỏa thuận ly hôn này, tuyệt đối là chân thật tin cậy đấy.

"Có thể đưa ra bản gốc không, để cho chúng ta chụp một hình sao chép lại?"

Vị kia đến từ Đông khu phóng viên lại lần nữa vấn đề.

"Không có vấn đề. . ."

Đông Đình Phong thoải mái kêu người ta đưa phần tài liệu đã chuẩn bị đi ra ngoài.

Các ký giả truyền thông nhao nhao đối với nó chụp ảnh, trong miệng đều nghị luận.

Lúc này trên màn hình lại có một phần tư liệu nhảy ra ngoài, là một cái hệ thống giao diện, cái giấy kết hôn, nhảy ra tên Đông Đình Phong, tên vợ bên trong tên là: Hàn Tịnh. Biểu hiện thời gian là ngày 5 tháng 3 năm 2012.

Ngay sau đó lại đặt song song nhảy ra cái giao diện hệ thống khác, cũng là bảng đăng ký kết hôn, tên Đông Đình Phong, vợ tên là: Ninh Mẫn, ghi chú vợ là: vợ trước chết, tái hôn.

Cuối cùng, cái giao diện hệ thống thứ ba lại lần nữa đặt song song, ghi chú bên trong bất ngờ điền "Ly dị tái hôn" bốn chữ. Ly hôn thời gian là sáu năm trước. ấn mở văn kiện đính kèm, là thỏa thuận ly hôn.

"Xin hỏi, anh chứng minh như thế nào, cái kỹ thuật này bị trục trặc tính là chân thật!"

Sau một hồi âm ỉ trao đổi, lại có người bèn nhón hoài nghi.

Lúc này, video chuyển một cái, nhận được tin tức trực tiếp thứ nhất, phía trên chính phát hình một cái tin tức mới:

Nội chính bộ nội vụ đang công khai công bố một đoạn xin lỗi, tỏ vẻ bởi vì sáu năm trước kỹ thuật tin tức điện tử bị trục trặc, dẫn đến cả nước gần có mấy trăm người đăng ký xuất hiện sai lầm. Những thứ này tại mỗi năm tháng nào ngày nào thời gian tiến hành qua ly hôn hoặc là kết hôn đăng ký

người trong nước, đăng ký ở địa phương đều được sửa lại. . . Bởi vì vấn đề kỹ thuật, những tin tức này không có biện pháp tự động sàng lọc tuyển chọn đi ra, chỉ có thể thông qua một mình đối mới.

Cái này tức thì tin tức chân thật nói rõ một sự kiện: Đông Đình Phong sợ dĩ sẽ xuất hiện vấn đề trùng hôn, nguyên nhân là kỹ thuật trực trực. Cái này kỹ thuật trực trực tạo thành tin tức sai lầm, chuyện xảy ra không chỉ có trên người Đông Đình Phong.

"Bây giờ mọi người có thể tin tưởng việc này chính là sự thật rồi chứ?"

Đông Đình Phong nhàn nhạt nhìn chung quanh hỏi lại.

"Có. . ."

Có người giơ lên cao tay, Trần Tụ chỉ chỉ phóng viên kia.

"Nếu như Đông tiên sinh cùng Hàn Tịnh thiếu phu nhân là hình thức kết hôn, lại là hòa bình ly hôn, như vậy, tại sao phải sau bảy năm, công khai tuyên bố tin tức cho truyền thông, chỉ trích anh trùng hôn, còn nói rõ anh giam lỏng cô ấy? tình huống như vậy, hiển nhiên cùng lời vừa anh mới nói là những sự thật kia, có mâu thuẫn, có xung đột."

Cái này vừa hỏi, cực kỳ sắc bén.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 323

Đúng vậy... Chúng tôi rất nghi ngờ chuyện này...”

Có một phóng viên đứng lên hỏi.

Đông Đình Phong mỉm cười:

“Về vấn đề này, tôi có thể cung cấp cho bạn một phần tư liệu của video clip này...”

Anh nhìn xuống, tay chạm vào màn hình cảm ứng của máy tính một cái, sau đó xuất hiện một đoạn video clip:

Địa điểm là khung cảnh yên tĩnh tại khách sạn Tinh Quang:

Năm người, Đông Lục Phúc, Đông Đình Phong, Hàn Tịnh, Mễ Cơ, và còn có một gương mặt một người phụ nữ ngồi cùng một chỗ.

Đây đúng là hình ảnh được chụp lại của ngày hôm qua, khi họ đến khách sạn Tinh Quang. Rõ ràng thấy được trạng thái tinh thần của Hàn Tịnh khác hơn so với lúc trước, đều đã được biên tập lại để tạo nên chứng cứ có lợi.

Khi đoạn video clip vừa hết, Đông Đình Phong lần thứ hai nhìn khắp phòng một lượt:

“Mọi người đã xem kỹ đoạn video clip. Có thể nói rõ một vấn đề như thế này, Hàn Tịnh bị người khác hành hạ tinh thần, vì con trai của cô ấy bị

bắt làm con tin! Cô ấy làm tất cả điều này cũng là chỉ muốn bảo vệ đứa con của mình... Đây là nguyên nhân.”

“Chờ một chút, lời này không đúng.”

Lại có một nữ phóng viên đứng lên:

“Con trai không phải là Đông Kỳ đang ở trong Đông viên đó sao? Theo tôi được biết, Đông Kỳ có cuộc sống rất tốt, như thế nào mà lại trở thành con tin?”

Đông Đình Phong cảm thấy hơi khát nước, cúi đầu uống mấy ngụm trà, nuốt xuống yết hầu, lúc này mới tiếp tục trả lời:

“Uh`m, chuyện đã tới đây, tôi nghĩ nên nói về chuyện con trai tôi- Đông Kỳ. Mời xem màn hình lớn...”

Lúc này màn hình lớn hiện ra kết quả giám định DNA của Đông kỳ: Với Đông Đình Phong là quan hệ cha-con, với Ninh Mẫn Mẫn là quan hệ mẹ - con, với Hàn Tịnh không phải là quan hệ mẹ -con.

Ba kết quả được mở to ra, mọi người trong phòng họp báo đều bàn tán xôn xao và kinh ngạc. Đèn flash lại liên tục nhấp nháy.

Để thấy rõ tính chân thực, Đông Đình Phong giơ bản gốc của kết quả giám định ra cho mọi người xem.

Sau đó là một trận hỗn loạn - -

Có phóng viên hỏi:

“Đông tiên sinh, ông có thể giải thích một vì sao Đông Kỳ làm lại có thể là con trai ruột của người vợ thứ hai của ông không? Chuyện này, thật sự nằm ngoài suy nghĩ của chúng tôi. Có quá nhiều thứ, làm cho người ta không thể hiểu.”

“ Khi đó, Hàn Tịnh và Ninh Mẫn Mẫn cùng sinh con xong, đã bị người khác cố ý đánh tráo rồi. Lúc trước tôi không thể biết được mục đích họ muốn gì. Nhưng giờ tôi nghĩ, đơn giản bọn họ muốn thông qua Hàn Tịnh để làm cho Đông Đình Phong – tôi thân bại danh liệt.”

Phóng viên hỏi lại: “Ông có ý gì, trước khi ông cùng Hàn Tịnh kết hôn, lúc đó người phụ nữ kia đã mang thai rồi phải không?”

“Đúng!”

Đông Đình Phong gật đầu, hai tay đặt xuống mặt bàn, cúi đầu, nói rành mạch, sau đó mới lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mọi người:

“Tôi không tán thành hành vi quan hệ tình dục trước hôn nhân ~. Giữ mình trong sạch là một đức tính tốt. Nhưng tuổi trẻ, năng động, khí huyết phương cương. Đôi khi, khó tránh khỏi phân tâm. Tôi nghĩ hoàn toàn không phải là một điều không thể tha thứ được.”

“Người phụ nữ kia hiện tại là vợ ông?”

“Đúng!”

“Nếu như đã có vợ. Vậy sao bảy năm trước, ông lại có thể đáp ứng kết hôn!”

“Giai đoạn đó, chúng tôi mất liên lạc. Mãi đến gần đây mới gặp lại được cô ấy. Và biết được, từ sau khi bị tai nạn mà cô ấy đã không nhớ ra tôi. Cứ như vậy chúng tôi xa nhau đến bảy năm.... Bởi vì tình cảm của tôi đối với cô ấy là có thật, nên đã tìm gặp cô ấy để tạo cho mình thêm một cơ hội nữa... Chuyện này đã bị lợi dụng bởi một số kẻ có dã tâm.... Nhưng may mắn Đông Kỳ luôn ở bên tôi. Mà Hàn Tịnh lại bị mất tích...”

Đông Đình Phong rất xúc động nói, giải thích rõ ràng từng việc một.

Sau khi ngồi xuống, có một phóng viên ngoại quốc đứng lên:

“Còn có một việc nữa, tôi cảm thấy rất kinh ngạc!”

“Xin mời!”

“Lúc trước, Đông tiên sinh cũng đã nói, trên thực tế ông đã ly hôn với Hàn Tịnh. Vì sao, trong sổ đăng ký kết hôn lại ghi là 'Đã chết'. Vậy tại sao ông lại thông báo với chính phủ là đã chết?”

Đông Đình Phong vẫn như cũ ung dung trả lời:

“Điều này, điều này là do lỗi kỹ thuật trong hệ thống của chính phủ, vì vậy tôi vẫn còn trong tình trạng kết hôn, chính phủ đã không cho tôi một lời giải thích hợp lý. Vào thời điểm đó, tôi muốn nhanh chóng kết hôn với vợ tôi bây giờ, đồng thời nhận được thông báo từ hãng hàng không, xác nhận Hàn Tịnh ở trên chuyến bay đó đã tử vong. Do đó, tôi đã là người độc thân và có thể tái hôn đó là chuyện bình thường. Mà vì những kẻ bắt cóc, vì lỗi kỹ thuật, và vì vụ cướp máy bay ngày đó đem những bí mật của Hàn Tịnh mang theo. Cuối cùng là để tìm một cơ hội thích hợp chống đối tôi, trả thù gia đình Đông gia ..... Những người đó là ai, tôi thật xin lỗi, tôi chưa điều tra ra được manh mối gì. Khi có kết quả, gia đình Đông gia nhất định sẽ thông báo cho hãng truyền thông lớn ..... “

Lời giải thích như vậy, rất hợp tình hợp lý.

“Đông tiên sinh, chúng tôi muốn biết, hiện này tình hình sức khỏe của Hàn Tịnh tiểu thư ra sao rồi?”

Một nữ phóng viên nhỏ nhắn quan tâm hỏi một câu.

“Được rồi... Về chuyện này, chỉ chốc lát nữa, mọi người có thể hỏi Phó Viện Trưởng bệnh viện Mai Loan. Ngày hôm qua, ông ấy đã điều trị cho Hàn Tịnh... Chỉ cần không để bị kích động, cô ấy sẽ từ từ khôi phục lại...”

Đông Đình Phong vừa dứt lời, Mễ Cơ đi theo đứng lên, mỉm cười:

“Xin chào tất cả các bạn phóng viên, tôi là Mễ Cơ - người đại diện của Hàn Tịnh tiểu thư, bởi vì Hàn Tịnh tiểu thư không thể chịu được bất cứ sự xúc động mạnh nào, cho nên, hôm nay không thể ra tự mình tới tham dự cuộc họp báo ngày hôm nay. Nhưng tôi có một đoạn video clip, có thể cho mọi người biết tình hình sức khỏe hiện tại của Hàn Tịnh tiểu thư...”

Ngay sau đó, màn hình lớn xuất hiện cảnh Hàn Tịnh đâm Đông Tán bị thương, Hàn Tịnh gây cho Đông Tán bao tổn thương, tinh thần Hàn Tịnh hoảng loạn muốn chạy trốn, Đông Tán cầu hôn, ôm hôn Hàn Tịnh, sau đó là toàn bộ quá trình ký giấy chứng nhận kết hôn ...

Cái video clip này, kết hợp với âm nhạc, lại thỉnh thoảng có đối thoại, Hàn Tịnh bất thường, Hàn Tịnh lưu luyến si mê Đông Tán, Đông Tán đối với Hàn Tịnh không buông tay, hình ảnh thể hiện cực kỳ sinh động... Vì thế, có thể nói Hàn Tịnh đã được cứu bởi tình yêu.

“Người đàn ông kia là ai”

Có phóng viên tò mò hỏi:

Mễ Cơ đáp: “Đây là chồng của Hàn Tịnh tiểu thư, vì bảo vệ vị tiên sinh này, chúng tôi không thể tiết lộ danh tính được.”

“Nếu Hàn Tịnh cùng vị tiên sinh này yêu nhau, bảy năm trước, vị tiên sinh này ở đâu?”

“Bí ẩn biến mất. Sau khi con trai bị mất tích, Hàn Tịnh tiểu thư bị một cú sốc, buồn rầu, đau khổ. Đông tiên sinh đã đứng ra bảo vệ và gửi cô ấy vào Hoa Châu tĩnh dưỡng. Ngoài ra còn có một đoạn video chúng tôi quay sinh hoạt hàng ngày của Hàn Tịnh tiểu thư trong sáu năm qua tại Hoa Châu, rất yên bình và nhẹ nhàng ..... đủ để chứng minh rằng những ngày đó, không phải là giam lỏng. “

Tất cả buổi họp báo kéo dài đến hơn ba giờ, tiến hành vô cùng thuận lợi, Đông Đình Phong trả lời tất cả các câu hỏi, thái độ khá tốt, để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho các phương tiện truyền thông.

Sau cùng có phóng viên hỏi, hôn lễ có diễn đúng như dự kiến không.

Anh hạnh phúc mỉm cười, mọi người đều thấy được tâm trạng hạnh phúc của Đông đại thiếu gia:

“Đương nhiên, chuyện này là tôi nợ cô ấy. Tôi và cô ấy đã bỏ lỡ bảy năm qua. Bây giờ, tôi sẽ cho cô ấy một đám cưới suốt đời không quên ... Đến lúc đó, các con của tôi sẽ là người chứng kiến cuộc hôn nhân vô cùng sáng lạn...”

Khi đó, Ninh Mẫn Mẫn để cho bảo mẫu chơi cùng tiểu Kỳ và Văn Văn tại phòng của chúng, Cô và Cúc Hoa ngồi trước TV, xem trực tiếp cuộc họp báo này.

Thông qua cuộc họp báo, anh đã trả lại hình tượng trong sạch cho cô, đồng thời đã xác định danh phận chính thức cô là mẹ của Đông Kỳ và Văn Văn; Hơn nữa làm rõ mối quan hệ giữa anh và cô: Kết hôn là kết quả tất yếu của tình yêu.

Đông Đình Phong dùng từ rất cẩn thận, mỗi một câu đều chứa lại một đường lui, chính là sợ tương lai lại có người khơi chuyện này ra.

Một cơn bão, cứ như vậy đã bị anh khéo léo giải quyết ổn thỏa.

Mười một giờ, cuộc họp báo tuyên bố kết thúc, tâm tình Ninh Mẫn Mẫn thật khó có thể bình tĩnh

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 324

Trở về phòng, vốn muốn đi tắm, lại nhìn đến phòng trẻ con bên kia, còn chưa có tắt đèn, cô quay trở lại, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn đến hai cái giường nhỏ song song, ở giữa có lối đi nhỏ, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đều đã nằm trong chăn. Gương mặt Tiểu Kỳ ửng đỏ, Văn Văn thì nhỏ nhắn có phần trắng trẻo, may mắn gần đây được điều trị tương đối có hiệu quả, phần nào làm cô yên tâm.

Cô cúi xuống hôn một cái trên mặt tiểu Kỳ, Tiểu kỳ thấy vậy liền mở tròn mắt, lồm bồm một tiếng:

"Mẹ, mẹ muốn ngủ với con sao?"

Giọng nói mơ hồ yêu kiều ngọt ngào, làm tâm tình Ninh Mẫn Mẫn thả lỏng một chút.

"Không, mẹ đến xem con, ngoan ngoãn ngủ đi!"

"A...!"

Đông kỳ ngáp một cái, tiếp tục ngủ.

Cô lại đến bên Văn Văn, vuốt ve mái tóc con bé, nở nụ cười.

Thời điểm này, cô không dám nghĩ làm sao một ngày lại trở thành mẹ của hai đứa trẻ - - a..., không, là ba đứa bé chứ, trong bụng còn một bảo bối...

Ngồi ở bên giường, nhìn bọn nhỏ ngủ say như vậy, vừa vặn chỉ là nhìn, mà sao đã thấy say rồi.

Đúng, trong lòng cô có chút dừng khí kiêu ngạo, vì có được một người đàn ông như vậy, nghĩ muốn cố vũ.

Cô không đi ngủ, mà lại đi xuống lầu, mẹ và Lôi Lôi đã ngủ, dưới nhà yên tĩnh, lòng của cô cũng yên tĩnh theo, đột nhiên sinh ra một cảm giác bình an.

Rót một chén nước ấm, cô ngồi trong phòng khách chờ, trong đầu tất cả là hình ảnh người đàn ông với tác phong, thần thái nhanh nhẹn. Nhớ đi nhớ lại, nghĩ tới ngày ấy bọn họ từng ân ái... Cảm giác khắc sâu, giống như vừa mới xảy ra, mà làm cho người ta mặt đỏ bừng, nóng lên.

Uh`m, chắc là uống nhiều nước nóng qua, nên trên người mới nóng như vậy.

Không lâu sau, nghe tiếng Bentley tiến vào cổng, cô bước ra nhà để ô tô.

Đông Đình Phong mở cửa gara bước vào, thấy cô liền đi tới ôm chặt lấy cô.

Người thấy mùi thơm tỏa ra từ cô, anh cúi đầu, cười nói:

"Oa, muộn thế này mà vẫn chưa ngủ?"

"Không ngủ được, nhớ anh!"

Người đàn ông lui ra nhìn cô mặc váy vàng nhạt, tóc dài buông xuống, rất xinh đẹp, nhất là ánh mắt lấp lánh, so với đèn flash vẫn còn sáng hơn một vài phần, chứa nhiều tình cảm quyến luyến, trái tim của anh mềm ra.

"Mặc như thế này, cũng không sợ lạnh! Đi, về phòng đi..."

Anh ôm lấy eo của cô, ga ra bên này hơi lạnh, nếu bị cảm sẽ không tốt.

"Chờ một chút!"

"Làm sao vậy?"

"Em nghĩ muốn hôn anh! Quá muốn!"

Cô nói xong, duỗi hai tay ra, đẩy anh đến cửa xe, ôm lấy cổ anh, tiện đem đôi môi của mình dán sát vào môi anh.

Môi của anh có phần hơi lạnh, nhưng cực kỳ mềm mại, mềm mại để cho cô nghĩ hung hăng muốn cắn nhưng lại không nỡ, đành phải mút, mút chặt môi của của anh hẳn, cùng lưỡi anh dây dưa, hút hết dưỡng khí của anh, mãi cho đến khi hai người cùng thở hỗn hển mới buông ra...

Cô muốn chứng minh cái gì?

Người đàn ông này là của cô?

Tùy ý bắt nạt?

Đúng là như vậy.

Cô rất muốn bắt nạt anh.

Này loại tâm tình, quá hưng phấn, quá kỳ quái rồi !

Sau đó, cô nở nụ cười!

Anh cũng cười, lấy tay đan vào tay cô, trêu đùa nói:

"Bướng bỉnh! Có chuyện gì mà vội vàng vậy? Uh`m, như vậy có phải là hơi mất lịch sự không..."

Cô cau mặt nhéo anh một cái.

Tâm trạng nhộn nhạo, nhìn không được nói:

"Đi nhanh, chúng ta trở về!"

"Không, em muốn đi bộ trong vườn một chút! đi theo em!"

Cô thật chán ghét.

"Đêm hôm khuya khoắc, đi dạo làm gì? Được rồi được rồi... Liền một lát... Trong xe có chăn, khoác..."

Hiện tại, cô thích ngủ, thường thường một hồi không nói lời nào, liền có thể ngủ, cho nên, bên trong xe, anh cố ý chuẩn bị một chiếc chăn rất đẹp.

Anh xoay người đi lấy chăn nhưng có hình các ngôi sao, gấp đôi lại, làm như một dạng áo choàng, khoác lên vai cô, sau đó nhẹ nhàng nâng bộ tóc của cô ra ngoài, có vẻ rất cẩn thận. Ninh Mẫn Mẫn cảm thấy trong lòng rất ấm áp, ôm lấy người đàn ông này, lại hôn một cái, rất vui vẻ:

"Trời hôm nay thật là đẹp! Anh xem, trăng tròn rồi..."

Ánh trăng rất sáng.

"Hôm nay 13 rồi !"

Anh thoáng qua, nhìn ánh trăng và nhìn vẻ đẹp của cô.

"Mười ngày nữa là đám cưới..."

Anh ôm lấy eo của nàng, từ từ đi về phía con đường mòn lát sỏi, thấp thoáng có mùi hương hoa từ nhà kiếng thổi tới:

"Ngày mai chúng ta đi thử áo cưới, chụp hình cưới, đem hai bảo bối chụp chung. Không cần đi xa, chụp ngay tại Đông viên này..."

"Nhất định phải chụp sao?"

Cô hỏi.

"Cả đời có một lần, phải chụp, anh vui... Anh phải chụp một cái ảnh gia đình thật đẹp, để cho bọn Thần Huống tức chết ..."

Anh nói rất đặc ý.

Cô cong miệng cười: "Tự mãn!"

"Nào có!"

Anh kéo cô đến gần, nâng cao mặt cô lên, mê muội nhìn.

"Vợ ah!"

Anh gọi – một cảm giác rất đặc biệt.

Cô cảm thấy nổi da gà, không thích kiểu xưng hô này.

"Gọi kiểu nghiêm túc như vậy, có ý gì?"

"Muốn mời em nhảy một điệu!"

"Hôm nay không phải sinh nhật!"

Cô nói, xấu xa nháy mắt mấy cái.

Anh cười nhẹ một tiếng, nâng eo của cô lên, bắt đầu khiêu vũ, hai bóng chồng lên nhau, nhẹ nhàng chậm rãi kéo dài trên mặt đất.

"Ngày đó nhìn thấy em, cảm giác cũng rất kỳ diệu!"

Anh nhớ lại, nhẹ nhàng nói:

"Cùng em khiêu vũ, cũng không nghĩ muốn dừng lại!"

Ninh Mẫn Mẫn cũng nhớ về thời điểm đó: "Em còn chưa từng khiêu vũ với anh. Khi đó, em còn tưởng rằng anh thích cô gái tên là Hàn Tịnh..."

"Tại sao nghĩ vậy?"

"Nếu không thích, sao anh quần lấy không bỏ ra?"

Đông Đình Phong nghĩ nghĩ, chuyện hiểu lầm này quả là đúng gặp họa lớn:

"Ngày đó, anh cảm thấy cách nói năng, cử chỉ của Hàn Tịnh không giống như bình thường, uh ìm... Được rồi, anh thừa nhận, khi đó, anh bị hấp dẫn... Hiện tại chứng minh, hình dáng giống nhau nhưng chỉ có em mới khiến cho anh thích thú. Bà xã ah, em và anh duyên phận thật sự là không ít... Em nói có phải hay không?"

Đúng vậy a, duyên phận này, thật sự là sâu sắc!

Cô tựa đầu vào vai anh, anh ôm trọn lấy cô, từ từ khiêu vũ cùng ánh trăng trong vườn.

"Đông tiên sinh, hôm nay biểu hiện không tệ!"

"Cho nên, nụ hôn vừa rồi đó là một phần thưởng!"

Anh cười hỏi.

"Em thật sự có chút bối rối, làm thế nào anh có thể làm điều đó? Quả thực sáu năm trước anh đã ly hôn với Hàn Tịnh rồi sao?"

Hôm nay, ở cuộc họp báo rất đông khí tuyên bố như vậy. Lúc trước, Đông Đình Phong không có nói cho cô bất cứ việc gì. Cô thậm chí không biết kế hoạch của anh sẽ làm gì.

Anh nói, việc này cứ để anh lo, bà xã không cần quan tâm.

Sau đó, cô thật sự không nghĩ đến nữa.

Một lần nữa, anh thật sự đã giải quyết việc này rồi.

"Hao phí mất bao nhiêu trí tuệ, thay đổi mối quan hệ, đùa giỡn sự thông minh..."

Nói rất đơn giản.

"Mọi thứ đều đã qua, đừng nghĩ nhiều nữa. Quan trọng là ..., chúng ta đang mong chờ những ngày tươi sáng đến!"

"Uh`m!"

"Nếu như không trúng cử, chúng ta vẫn lại là kinh doanh!"

"Nếu như trúng cử chỉ sợ nhiều việc sẽ bận rộn hơn... Có thể sẽ ảnh hưởng đến tuần trăng mật?"

Đông Đình Phong trầm mặc một lúc, anh có phần hơi áy náy:

"Em đang mang bảo bảo, không thể đi xa. Tuần trăng mật, chờ em sinh xong và Văn Văn cùng phẫu thuật thành công, chúng ta nhà năm người đi có được hay không?"

Ninh nhanh nhạy đi theo im lặng một hồi, từ từ cất bước, sau cùng nói:

"Em thật sự không thích phủ Thủ tướng."

"Chúng ta sống ở Cổ Vân!"

"Em cũng không thích tiếp xúc với giới quan chức..."

"Em muốn tiếp tục sống khép kín."

Ninh Mẫn Mẫn muốn như vậy nhưng phần này không có khả năng, ví dụ như có khách nước ngoài đem gia quyến tới thăm, lẽ nào Thủ tướng phu nhân lại không đứng ra tiếp khách. Khi Hoắc Kiến Quốc còn sống, Nguyễn Nhất Hà ở bên cạnh hỗ trợ rất đắc lực.

"Đừng đem em vào nhà lao là được, mặc kệ như thế nào, em cũng sẽ cố gắng hỗ trợ anh!"

Anh dừng bước, thật sâu liếc nhìn cô:

"Tin hay không, chỉ cần em cố gắng, bất luận là ai, em đều có thể đảm nhiệm."

Cô mỉm cười: "Anh khẳng định, đừng tăng bốc em quá!"

"Không, em luôn luôn như vậy mà."

Năm đó, Hoắc Khải Hàng và nhà họ Hoắc đã đánh mất cơ hội lấy được người phụ nữ này về làm dâu đúng là một tổn thất vô cùng to lớn.

Anh đem cô ôm chặt vào.

Cuối cùng số phận đã mỉm cười với anh, để cho anh chiếm được vật báu vô giá.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 325

Buổi họp báo ngày hôm sau, truyền thông của Đông Ngải Quốc đều có nhận xét riêng về sự kiện trùng hôn của Đông Đình Phong, lúc trước đủ loại chỉ trích, hôm nay đều hóa thành đồng tình với Hàn Tịnh, khiển trách với người giết dây --- hình tượng của Đông Đình Phong, vì vậy tự nhiên mà được cứu vãn.

Đương nhiên cũng có người cho rằng: Hệ thống đăng ký hôn nhân của chính phủ xuất hiện trục trặc, có thể là Đông gia ở phía sau lưng đỡ trò.

Càng có người cho rằng sự thật chuyện này, nên mời những người bị hại khi hệ thống bị trục trặc để chứng minh.

Còn có người nói rằng: Thân là người được Hoắc TRường An tiến cử lại bị gièm pha, thân lo chưa xong, tuyệt đối không có khả năng nhúng tay vào chuyện này.

Thông qua đủ loại suy luận, người trong nước khá tin tưởng nhân phẩm Bộ Trưởng bộ nội vụ, hoạt động nội vụ cho biết đó không phải là sự thật.

Phong ba gièm pha của Đông Đình Phong cứ như vậy là giải quyết xong.

Có người vui mừng, có người phiền muộn.

Với Cố Tĩnh mà nói, đây là chuyện bất ngờ.

Cũng đúng, chuyện này, là do ông ta đưa ra ngoài mà, vì muốn Đông Đình Phong rút ra khỏi vị trí tuyển cử.

Ông ta vốn nghĩ rằng, đợi khi người dự bị được đưa ra ngoài ánh sáng, thì nhất định danh dự của Đông Đình Phong sẽ bị hủy hết, còn có thể phải bị ở tù, càng không có thời gian tham gia thi cử, còn cái hôn lễ được chuẩn bị tỉ mỉ, nhất định cũng thất bại.

Ai biết được, hẳn có thể đơn giản giải quyết cái phiền toái này như vậy.

Theo ông điều tra biết được: Đông Đình Phong và Hàn Tịnh thật đúng là sáu năm trước có chuẩn bị ly hôn, có tài liệu ở Ba Thành, xác thực. Chẳng qua là năm đó khi tiến hành chuyện này rất bí mật, nhân viên công tác cũng đã về hưu. Theo vị nhân viên đó cho biết, lúc ấy người xử lý tên là Trang Văn.

Trang Văn này từng là trợ lý của Đông Đình Phong, về sau bởi vì sự cố giao thông mà chết, vì thế Đông Đình Phong đích thân lo tang sự.

Nghe nói, người tên Trang Văn đó liên tục khiến cô ngậm miệng không nói, đừng nói chuyện này với bất cứ người nào biết, một khi tin ly hôn bị lộ, thì thị trường chứng khoán của tập đoàn Vạn Thế sẽ bị giảm mạnh, đây không phải là chuyện đùa.

Sau đó, quả thật cô không có nói chuyện này với bất cứ ai.

Đối với chuyện này đã tiến hành rất bí mật.

Hai ngày sau, cô về hưu.

Về sau cũng không có nghe gì nữa.

Cố Tĩnh vẫn cho người điều tra mới phát hiện, Đông Đình Phong hình như không biết hẳn và Hàn Tịnh đã ly hôn, cho nên mới trong một tháng đó

thông qua Thần Huống trình báo Hàn Tịnh chết, rồi sau lấy được giấy chứng minh đã chết, mặt khác đã tiến hành đăng ký kết hôn. Vì vậy hệ thống mới xuất hiện ghi chú vợ trước đã chết.

Đồng thời, bởi vì số liệu chuyển nhượng của hân có vấn đề, do vậy nên số liệu trong hệ thống không có đổi mới. Vì vậy liền xuất hiện hai tình huống: bên trong hệ thống Ba Thành, hân và Hàn Tịnh có quan hệ vợ chồng, trong hệ thống ở Châu Úc thì xuất hiện tên Đông Đình Phong và Ninh Mẫn đăng ký kết hôn.

Sau đó, nhân viên kỹ thuật giải mã hệ thống Ba Thành thì thấy một loại virus hiểm thấy, số liệu cuối cùng được đổi, trong hồ sơ tư liệu được hệ thống tiếp nhận sáu năm trước,.. cái này trong buổi họp báo có ba loại tình huống khác nhau.

Mà đây cũng là chuyện Cổ Tĩnh khó hiểu nhất.

Cái này cũng không có bất ngờ.

Ông cho rằng đây là một âm mưu được dự tính trước.

Cuối cùng là người nào ở trong tối giúp đỡ Đông Đình Phong đây?

Đúng, ông cho rằng, là có người giúp hân, cái này từ Quý Như Thương sắp chết bị cản ngược lại có thể thấy được nó cùng một phía—

Có người không muốn Hoắc Khải Hàng trở thành đối thủ cạnh tranh của Đông Đình Phong, muốn trợ giúp Đông Đình Phong bộc lộ tài năng.

Nhìn chung toàn bộ Đông Ngải, người có năng lực như vậy, thật đúng là chưa thấy được ai.

Tóm lại, bất kể như thế nào, Đông Đình Phong rất thành công, trong lúc nguy cấp chuyển bại thành thắng, điều này khiến ông rất buồn bực.

Về chuyện Hoắc Khải Hàng hút thuốc phiện chơi gái, cùng với chuyện cự Thủ Tướng phu nhân và Mạc Thần Chi thông đồng gian dân, cướp máy bay, tiến hành các hành động khủng bố bị đưa ra ngoài ánh sáng, người kế nhiệm Hoắc gia không còn một chỗ trống.

10 giờ sáng ngày 3 tháng 6, sau khi bổ sung bỏ phiếu tuyển cử, Đông Đình Phong chiếm lấy toàn bộ hai trăm phiếu với chín mươi chín phiếu, chênh lệch rất lớn, hoàn toàn thắng lợi, có tư cách tham gia ứng tuyển.

Sau khi kết quả này được nêu lên, Cố Tĩnh cũng không thấy ngoài ý muốn.

Tình hình phát triển cho đến bây giờ, ông cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này thôi.

Nhưng tương lại tổng tuyển cử, bất cứ giá nào ông cũng không thể để cho cái tên nhóc này có cơ hội đoạt được vị trí thủ tướng.

Sau lần bỏ phiếu ở Quỳnh Thành, người được bỏ phiếu không cần dự họp, sau đó đại hội bỏ phiếu tan họp, Đông viên ở phía xa, Đông Đình Phong nhận được rất nhiều điện thoại chúc mừng.

Lúc đó, mặt trời ấm áp, trời không mây.

Đông Đình Phong mặc một bộ Tây phục màu trắng, đứng ở trước một biển hoa. Hôm nay hẳn không có đi làm, định cùng bà xã chụp ảnh cưới.

Nghe nói kết quả, hẳn chỉ bình tĩnh xã giao vài câu cùng mấy quan viên.

Hắn cũng không có mừng rỡ.

Gặp chuyện, vinh nhục không sợ hãi, đó là bản năng của hắn.

Hắn luôn giấu đi tâm tình để người khác không hiểu nổi.

Cúp điện thoại, hắt ngược đầu nhìn mặt trời, hơi cười.

Với hắt mà nói, có thể lấy được Ninh Mẫn mới là chuyện vui sướng nhất trong đời hắt.

Về chuyện tuyển cử, được chọn, là dẹt gấm thêu hoa, không được cũng không cần oán trách trời đất.

Hôm nay Đông viên rất đẹp, thích hợp để bọn họ chụp ảnh cưới, vài ngày trước hắt cho người trang trí Đông viên lại đặc biệt ấm áp, sắc xuân. Bồn hoa khắp nơi, hoa tươi nở rộ, một mảnh sắc hoa lộng lẫy, ở dưới ánh mặt trời, đều xinh đẹp giống như đặt mình trong ảo cảnh.

Hôm nay Đông Kỳ mặc một bộ âu phục nhỏ, Văn Văn mặc một bộ lễ phục màu đỏ, hai đứa nhỏ, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ, đáng yêu vô cùng.

Đặc biệt là nhiếp ảnh khi đến, nhin không được chụp không biết bao nhiêu tấm ảnh, vẫn không ngừng nói: Anh ta cho tới bây giờ chưa từng thấy hai bé sinh đôi nào xinh đẹp đáng yêu như vậy.

Đông Đình Phong ở bên cạnh nhìn, càng nhìn càng đặc ý, cái này đều là kiệt tác của hắt mà, không xinh đẹp, đó mới là lạ á...

Thuận tiện hắt cũng chụp chung với hai đứa nhỏ, đùa vui chết đi được.

Một giờ sau, cô dâu trong trang phục lộng lẫy giẫm lên cỏ xanh, đeo một chiếc vòng cổ chói sáng, cầm làn váy tươi cười, chậm rãi bước đến.

Áo cưới trắng như tuyết, là chính ta Simy tự mình thiết kế đấy, khâu đầy kim cương, thân váy thật to, phụ trợ cho vòng eo tinh tế, làn váy thật dài kéo lên sàn nhà, dài chừng 3 mét, trải dài ra sau, lộ ra sự cao quý, xa hoa.. kim cương dưới ánh nắng mặt trời lờ lờ tỏa sáng mê người.

Cổ áo hơi sâu, da thịt lộ ra trắng như tuyết, một dây trang sức thủy tinh giống như ngọn lửa, chiếu rọi trên xương quai xanh của cô đặc biệt gợi cảm, thật đẹp.

Gương mặt xinh xắn, được đánh nhẹ một lớp phấn, khiến cô xinh đẹp động lòng người, vẻ bề ngoài hoàn mỹ, nhẹ nhàng tươi cười, có thể khiến hoa thơm cỏ lạ biến sắc...

Hắn ngơ ngác nhìn đến choáng váng.

Đây chính là người vợ đã định là tính mạng kiếp này của hắn.

Hắn biết rõ, khi cô ăn mặc tỉ mỉ, hắn là rất xinh đẹp.

Áo cưới đẹp, bộ dáng đẹp hơn, hai cái đẹp hòa lẫn nhau, chỉ một từ xinh đẹp khó có thể diễn tả hết.

Chị họ Simy ở bên cạnh đỡ Ninh Mẫn, cười cười, quơ quơ tay ở trước mặt hắn, hỏi:

“Đẹp không?”

“Người phụ nữ của em, nếu không đẹp mới là lạ!”

Hắn hoàn hồn, cười một tiếng, bước lên nắm tay cô dâu, quan sát kỹ càng, người phụ nữ đang yêu kiều liếc nhìn hắn, đều phong tình vạn chủng, dưới ánh mặt trời càng như muốn đoạt luôn hồn phách của người ta.

Trong nháy mắt Simy cười nhìn Ninh Mẫn: “Có phát hiện người đàn ông của em có khi quá tự tin hay không, một đập nó một trận quá! Aizz nè, em dâu, có cơ hội em hãy áp chế lòng hăng hái của nó một chút...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 326

Đông Đình Phong cười, tức giận ôm bà xã vào trong ngực:

“Đừng truyền thụ tư tưởng không tốt cho bà xã của em.. châm ngòi ly gián vợ chồng ân ái là không có đạo đức đó biết không...”

Simy khẽ cười, nhìn người nam nhân này đang giúp đỡ Ninh Mẫn sửa vải mỏng trên đầu, cẩn thận như vậy, thật sự ít thấy nha, nhẹ nhàng nói:

“Từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy em khẩn trương vì một người phụ nữ nha. Nhớ khi còn bé, có một đám ôm thư tình, thổ lộ với em, nếu thấy tình cảnh em thêm nhỏ dãi với người đẹp như vậy, chắc đau lòng đến chết quá.. A Ninh, em không biết đâu, khi nó mười sáu tuổi, thì có vài cô bé mê đắm nó mà cố ý chạy tới tận cửa, còn có người can đảm đến trước mặt Đông gia cầu hôn đó.. Người này đến người khác chạy tới, thổ lộ không thành, dứt khoát trực tiếp muốn nhảy lầu đó, náo đến tình hình cũng lớn ghê.. Cảnh sát đều xuất động, cha mẹ người ta thiếu chút nữa quỳ xuống cầu nó luôn chứ..”

“Khụ, khụ... dừng lại, dừng lại, đều là chuyện cóc nhái, ẻnh ương không à...”

Đông Đình Phong có chút mất tự nhiên.

“Ồ, ngược lại nghe rất thú vị, chuyện đó về sau như thế nào?”

Ninh Mẫn nghe mấy chuyện xấu ấy, vẫn rất trông mong nha.

“Sau thế nào hả..”

“Chớ có về sau, bà cô ơi, chị đến đây là cố ý muốn phá đám hả? Bà xã, đừng để ý tới chị gái và em gái xấu xa này, đi, đi đến bên hồ, bên đó cảnh sắc đẹp hơn. Chụp ảnh khẳng định không tệ! Nhanh lên, nếu không chụp, hôm nay sẽ không xong đâu..”

Ninh Mẫn yếu ớt cười như hoa, người đàn ông của cô, xuất sắc như thế, được nhiều người con gái cạnh tranh dành giết như vậy, nghĩ lại cũng không thấy kỳ lạ, nhìn đi, tây phục màu trắng, lộ ra khí chất đẹp trai, hai con người khi mỉm cười đều thấy được tình nồng mật ý trong đó, khiến cho người ta không dời mắt được.

Cô đưa tay vòng qua cánh tay hắn, tay còn lại nắm lấy đuôi váy thật dài kéo đi.

Sau lưng, Simy cũng không có đi theo, nhìn hai người này, đi trong hoa viên, xinh đẹp như mộng như ảo.

Người đàn ông ưu tú nhất Đông gia, cuối cùng cũng tìm được tình yêu của kiếp này, sao mà không quý trọng được.

Người đàn ông Đông gia, đều có tiếng là chung tình, người phụ nữ tên Ninh Mẫn này thật là có phúc...

Đột nhiên cô cảm thấy cô đơn, nghĩ đến hắn, trong lòng không hiểu sao có chút chua xót..

Có chút tình yêu, khi bỏ lỡ, liền là cả đời.

Đã từng, cũng có một người đàn ông cưng chiều cô như bảo vật, chỉ là lúc ấy, trời sinh tính phản nghịch nên cô không có quý trọng, về sau, người đàn ông kia cưới người khác, sinh được một người con gái xinh đẹp.

Hai người đã từng quen thuộc đến cỡ nào, giờ đây đã thành người xa lạ.

Cô không khỏi yếu ớt thở dài một tiếng:

Hôm nay Ninh Mẫn mặc chiếc áo cưới này chính là chiếc áo cô vì mình mà làm, chẳng qua khi trở về nước cô mới biết được, đời này chỉ sợ cô đã không có cô hội mặc..

ảnh chụp cô dâu vô cùng hoàn mỹ không chút tỳ vết, nhà nhiếp ảnh nói, anh ta chụp ảnh nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên chụp một đôi trai tài gái sắc hoàn mỹ như vậy.

Áo cưới cô dâu màu trắng thuần khiết, ngượng ngùng càng nổi bật hơn, tây phục màu trắng của chú rể dưới ánh nắng mặt trời càng hiển lộ ra khí chất anh tuấn ra bên ngoài.

Bọn họ tươi cười sáng lạn, ánh mắt thâm tình, ảnh chụp ra rất tự nhiên, từng cử chỉ đều vừa đúng..

Đặc biệt là cảnh cúi đầu hôn môi kia, bởi vì cô dâu không có thói quen trước mặt người khác thể hiện loại thân mật như vậy, nên giữa lông mày đã có chút then thùng, bởi vì dính tới góc độ chụp, hành động như vậy hết sức xinh đẹp.

Trang phục dân tộc màu đỏ lửa, khiến cô dâu dí dỏm giao hoạt, cùng với chú rể ổn trọng và khí phách phát huy vô cùng tốt.

Bộ lễ phục màu tím, phác họa cô dâu là một người quyến rũ, cùng với chú rể anh khí dưới ánh mặt trời..

Bộ quần áo học sinh ngây thơ, như trở lại thời học sinh của đôi trai gái, tinh thần phấn chấn hơn nhiều, sức sống nhiệt tình sôi nổi, thiếu nữ có chút thuần thiết ngây thơ, chú rể có chút lạnh lùng bá đạo, sôi nổi được in lên tấm ảnh.

..

Một bộ một bộ lễ phục, bày ra rất nhiều gương mặt, tinh thần khác nhau, con trai bảo bối của bọn họ thỉnh thoảng đến sắm vai, khiến hình ảnh ấm áp của một nhà bốn người vô cùng vui vẻ.

Chụp ảnh cưới, ở mức độ nào đó mà nói, là một chuyện rất mệt mỏi, cực khổ, tạo dáng quá mệt, cười muốn cứng quai hàm, rất khó chụp được ảnh tự nhiên.

Bọn họ không giống nhau, quần áo đổi một bộ rồi một bộ, giống như đang diễn kịch xưa, không, càng giống như cuộc hẹn, không cần nhiếp ảnh nào chỉ huy, chỉ cần nhiếp ảnh gia đi theo bước chân của bọn họ, là có thể chụp được những cảnh khiến người ta vừa lòng rồi.

Yêu, tất cả đều không nói nên lời.

Nhất là sau khi hai thiên sứ kia tham gia, bầu không khí sẽ trở nên càng thân thiện, trên mặt mỗi người đều là nụ cười sáng lạn, phần thân mật khăng khít kia, lây nhiễm tới nhiếp ảnh gia, khi chụp ảnh ra vô cùng có cảm giác mộc mạc.

Cả ngày, hẳn cảm giác được quá vội vàng.

Buổi tối lúc kết thúc công việc, nhiếp ảnh gia nói: “Chụp ảnh nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên, chụp đến không muốn dừng lại đó.”

Đông Đình Phong mỉm cười, nói một tiếng vất vả.

Nhiếp ảnh gia nói: “Có mấy tấm đặc biệt xinh đẹp, tôi có thể giữ lại một tấm hay không, đi tham gia giải thi đấu chụp ảnh?”

Đông Đình Phong lắc đầu: “Không được. Xin thực hiện đúng điều khoản tôi và nah ký kết. Vấn đề tiền, tôi cố gắng thỏa mãn yêu cầu của

anh.”

Nhiếp ảnh gia nói: “Tiền không là vấn đề. Chỉ là tôi rất ít khi chụp được ảnh xuất sắc như vậy, nếu có thể đi dự thi, đó là vinh dự dùng tiền cũng không mua được..”

Đông Đình Phong vẫn lắc đầu: “Bà xã của tôi xinh đẹp, chỉ có thể thuộc về tôi.”

Nhiếp ảnh gia thật đáng tiếc, gật đầu.

Ninh Mẫn ở bên cạnh, chẳng qua là mỉm cười.

Tối hôm đó, cô ngủ rất ngon rất say, không, chỉ cần có anh, cô luôn có giấc ngủ bình yên ngọt ngào, chẳng qua tới hừng đông, đột nhiên cô từ trong mộng mạnh mẽ bừng tỉnh, trong bóng tối dày đặc, cô há miệng hít thở, lòng vẫn còn sợ.

“Gặp ác mộng sao?”

Đèn ở đầu giường được bật lên, Đông Đình Phong nghe cô sợ hãi kêu lên mà giật mình.

Ninh Mẫn kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ mặt tràn đầy quan tâm.

Cô khẽ tựa vào trong ngực của hắn:

“Ừm.”

“Không sợ.”

Hắn ôm chặt cô, hôn nhẹ.

“Ừm.”

Hai người ôm nhau ngồi một hồi, không nói lời nào, tình cảm chân thành dịu dàng vẫn chớp động trong đôi mắt.

“Đã năm giờ sáng rồi ! Muốn nhìn mặt trời mọc không?”

Đột nhiên hăn hỏi.

Cô gật đầu.

“Muốn.”

Hai người rời giường, đều khoác áo ngủ, tay trong tay đi ra cửa phòng, đi vào phòng khách phía mặt trời mọc, bên kia có cái cửa sổ sát đất.

Đông Đình Phong kéo màn rèm xuống, nhìn màu xám bạc ở chân trời, mơ hồ có ánh sáng rực rỡ muốn dâng lên.

Bọn họ ôm nhau đứng ở đó, nhìn xem, thỉnh thoảng, anh nhìn em cười, em nhìn anh cười, nhưng không nói câu nào.

“Nói xem, khi này em mơ thấy gì? Mà dọa em đến vậy...”

Hăn tùy ý hỏi.

“À, cũng không có gì!”

Cô im lặng nhìn về phía mặt trời mọc, ngẩng đầu, tùy ý trả lời, lập tức thở dài một tiếng:

“Chẳng qua là em cảm thấy cuộc sống bây giờ, rất hạnh phúc khiến người ta cảm giác không chân thực--- có một người chồng đẹp trai như vậy, có hai đứa con chọc người chết không đền mạng, có một ngôi nhà xinh đẹp như vậy...”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?”

Hắn hôn nhẹ lên trán cô:

“Về sau cuộc sống của chúng ta sẽ như vậy? Em không thích sao?”

Cô lại dựa sát vào ngực hắn.

“Em chính là sợ, có một ngày ông trời thấy khó chịu, sẽ lấy lại toàn bộ.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Aaaaaaaa..”

Khuôn mặt bị ngắt một cái.

Cô bỗng nở nụ cười, dí dỏm nháy nháy mắt, đánh hắn một cái:

“Anh nghĩ em là con gái anh sao? Động một chút là bóp nhéo mặt của em, đáng ghét.”

“Anh xem em như trân bảo mà yêu quý nâng niu, nuôi em cũng giống như nuôi con gái..”

Hắn vừa nói vừa nhéo lại chỗ khi nãy, lại hôn một cái.

Mặt của cô, lập tức cười cong lên, người đàn ông này, bây giờ dễ ngon dễ ngọt nói càng thuận miệng rồi.

“Cười thành như vậy để làm gì đây? Câu dẫn anh har~~.. Àizz, đừng có câu dẫn anh, bà xã, sức chống cự của anh càng ngày càng kém nha...”

Bởi vì nụ cười của cô, bây giờ càng đẹp rồi, một cái nhăn mày, một nụ cười, đều vô cùng quyến rũ..

“Không cho phép cười, cười nữa, anh liền hôn....ừm..”

Cô hôn trước rồi.

Người đẹp dang tới cửa, tất nhiên phải hưởng thụ rồi.

Một nụ hôn, một hồi triền miên,

Sáng sớm, luồng ánh sáng thứ nhất chiếu vào, từ phía Đông tảng sáng ra, chiếu lên trên người bọn họ..

Một khắc này, bọn họ như một bức tranh, có tiêu đề là:

Hạnh phúc!

Ngày chụp ảnh cưới hôm nay, có người luống cuống, phần nộ, hung hăng đập vỡ cái Tivi Lcd 50 tấc....

Tiếng thét chói tai trong phòng không thể ngăn chặn vang vọng trở lại...

Hai người làm chạy lên lầu, thấy người con gái hai người chăm sóc, giờ khắc này, hai mắt như bắn ra ánh sáng hung hăng, hai tay nắm chặt, y hết như bộ dáng liều mạng.

Các cô bước lên hỏi, lại bị cô ta lấy lý chọi về phía các cô:

“Đi tìm Lữ Oánh về cho tôi, đi tìm Lữ Oánh về đây!”

Một người làm vội vàng chạy ra ngoài.

Một lát sau, một người phụ nữ già dặn mặc đồng phục đến, người này tên là Lữ Oánh, là quản gia ở đây, nhưng khi bà ta đối mặt với coo, cũng không phải xem cô là nữ chủ nhân nơi này, mà chỉ là một kẻ ăn bám mà thôi.

Bà ta lạnh nhạt nhìn người con gái có chút điên loạn, đi đến trước mặt cô:

“An Na tiểu thư, cô đây là làm sao? Sao lại nóng tính như vậy?”

“Tiên sinh đâu rồi, tôi muốn gặp tiên sinh.”

An Na lao đến, một mực nắm chặt hai tay Lữ Oánh.

“Tiên sinh có rất nhiều chuyện luôn bận rộn, không phải cô muốn gặp là gặp được đâu.”

Quản gia nhàn nhạt đẩy tay của cô ra.

“Tôi mặc kệ, tôi muốn nói chuyện với hân! Ngay bây giờ.”

An Na vô cùng tức giận, khí thế lăm liệt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bà ta vừa mới hỏi qua, người con gái này vì xem tin tức phát sóng trên tivi mà tức giận: Hôm nay tin tức lớn nhất, không phải là Hoắc gia mà là chuyện nhà Đông gia. Hôm qua Đông gia đột ngột nói ra tin tức, đủ làm nổ tung mọi thứ-- người con gái này có quan hệ như thế nào với Đông Đình Phong, bà rất rõ ràng, thấy cô ta bị tức đến như vậy, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Có thể hết lần này tới lần khác, người con gái này tức giận đến hại thân thể hay không nhỉ.

Bà ta suy nghĩ một chút, gọi một cú điện thoại, báo cáo lên trên.

“Tiên sinh muốn nói chuyện với cô.”

An Na đưa một tay chộp lấy, mới để bên tai, liềnร้อง lên:

“Cái này là chuyện gì xảy ra, cuối cùng đây là chuyện gì hả? Không phải ông đã nói rồi sao? Hôn lễ của bọn họ tuyệt đối không có khả năng cử hành đúng hạn, bây giờ thì sao, Đông gia đã tuyên bố tin tức này, nhưng là hôn lễ vẫn như cũ.. Tôi mặc kệ, tôi không cho phép anh ấy lấy người phụ nữ đó. Người anh ấy lấy phải là tôi.. Tôi muốn trở thành Đông thiếu phu

nhân, tôi muốn trở thành Đông thiếu phu nhân.. Người khác đừng mơ tưởng, ai cũng đừng nghĩ tới...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 327

Nam nhân kia đem thanh âm được truyền qua đây:

“Yên tâm, chỉ cần cô có thể dưỡng thai tốt, chỉ cần cô thuận lợi sinh đứa bé này ra, ta cam đoan, cô nhất định thành Đông phu nhân...”

Những lời này mang theo rất nhiều mùi vị lừa dối.

An Na quyết liệt nói:

“Tại sao tôi có thể yên tâm? Tôi làm sao có thể yên tâm? Lúc trước anh đã nói với tôi, lần này anh ấy sẽ không kết hôn được, nhất định thất bại. Hiện tại thì sao? Hôn lễ của Anh ấy như thế nào tan vỡ.... Như thế nào tan vỡ? ngày kết hôn không phải vẫn iến hành như cũ sao?”

“Bình tĩnh một chút được không? Cưới thì thế nào? Như cũ thì thế nào? Đông Đình Phong cũng không phải lần đầu tiên kết hôn, nếu có lần đầu, chắc chắn sẽ có lần hai. Chuyện ly hôn cũng chẳng qua chỉ là một chữ kí. Cô gấp cái gì? Im lặng dưỡng thai, chờ đứa nhỏ sinh ra, Đông Đình Phong khẳng định thuộc về cô, hẳn nhất định trốn không thoát... đừng quá kích động... chú ý giữ gìn sức khỏe của mình mới là quan trọng nhất... nếu động thai, cô sẽ phải hối hận...”

An Na không tự chủ được đưa tay lên xoa xoa bụng, tâm tình cuồng loạn cũng hơi bình tĩnh lại một chút. Nơi đó có chứa cốt nhục của bọn họ.

Đúng, đó là lợi thế duy nhất của cô.

Nhưng mà, cô không cam lòng.

Cô hi vọng bọn họ không kết hôn được.

Cô mong muốn bọn họ trở mặt thành thù.

Tính cách của cô chính là như vậy. Thứ mình không có được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng.

Loại tâm tính này là không thể chấp nhận được, cô hiểu rất rõ.

Trước kia, cô không phải như thế.

Nhưng hiện tại, cô không thể khống chế được chính mình.

Cô ghen tị.

Cô hận.

Cuộc trò chuyện vội vàng đã kết thúc...

An Na cầm lấy di động, cô quỳ gối trước ghế sofa, nhìn những mảnh vụn vỡ trên mặt đất, nước mắt như những hạt trân châu bỗng nhiên trào ra, từng hạt rơi xuống không ngừng.

Cô khóc, TV trước mắt hiện lên hình ảnh hân đang cười, một màn này như lửa lớn thiêu đốt cõi lòng cô, đau đớn vô cùng.

Cô cảm thấy rất không công bằng, rất không công bằng.

Cô lúc này, bị nỗi đau dày vò tâm hồn, hẳn lại không chút nào bị ảnh hưởng, cứ như vậy mà sống hạnh phúc...

Mấy tháng này, cuộc sống của cô đã xảy ra rất nhiều biến cố đến nghiêng trời lệch đất.

Từ thiên đường, rơi thẳng xuống địa ngục.

Tất cả chuyện này, tất cả đều tại hân.

Cô không có cách nào chấp nhận được cái tình trạng như vậy.

Cô hi vọng có thể trở lại quá khứ.

Nhưng mà trở về không được.

Thanh âm nước nở tràn ra khắp phòng.

Thanh âm thê thảm kéo dài, người nằm sấp xuống sàn, rơi lệ.

Ôm chặt cánh tay, cô cảm thấy đau quá. Thật giống như có cái gì đó ra đi không thuộc về trái tim mình.

Cô nghĩ, sớm biết kết quả sẽ như vậy, lúc trước cô không nên đi phẫu thuật thay tim, sẽ chết.

Ít nhất như vậy cô sẽ chết, cô chết vô cùng hạnh phúc. Sẽ không biết chính mình bên trong sống giả dối như vậy.

“An tiểu thư, nếu cô còn muốn sống nhìn thấy con mình sinh ra, tốt nhất từ hôm nay trở đi đừng xem tin tức thời sự, cũng đừng xem chuyện bọn họ bây giờ tốt ra sao. Chuyện cô cần quan tâm là, làm cho mình như thế nào trở thành một người mẹ vui vẻ. nếu cô chết, cô có biết kết quả sẽ ra sao không?”

Nữ nhân lạnh như băng đứng bên cạnh lạnh nhạt nói. Người này là quản gia, Lữ Doanh.

An Na lau nước mắt đứng lên, ngờ ngàng nói một câu.

“Kết quả? Kết quả gì?”

Giờ khắc này cô chỉ biết mình thật đáng thương.

“Nếu Đông gia đồng ý nhận đứa bé này, như vậy con cô sẽ gọi Ninh Mẫn là mẹ. Trong trí nhớ của con cô sẽ hoàn toàn xóa đi sự tồn tại của cô. Nếu Đông gia không chịu nhận, như vậy con cô sẽ trở thành trẻ mồ côi không cha không mẹ. Từ nhỏ đến lớn là một đứa trẻ mồ côi đáng thương nghèo khổ. Đời này không có cơ hội làm nên xuất sắc...”

Những lời này vô cùng tàn nhẫn đâm vào trái tim vốn không phải của An Na.

Chỉ cần nghĩ tới những lời như vậy, tóc gáy cô đã dựng hết lên.

Không, cô không thể để con trai cô kêu người đàn bà đó là mẹ, càng không thể để con trai mình thành trẻ mồ côi.

Cô ôm chặt bụng mình.

“Tôi sẽ sống tốt, tôi nhất định sẽ sống tốt...”

Cô vội vàng kêu.

“Vậy được rồi, chỉ cần cô phối hợp tốt với bác sĩ, cô có thể khỏe mạnh sinh ra một đứa con trai kháu khỉnh. Có thể được tài sản của Đông gia. Cô cũng có thể dựa vào con mà được quý trọng. Đến đây đi. Lại đây ăn điểm tâm...”

Lữ Doanh nâng cô dậy, hướng bàn ăn bày biện đồ ăn rất phong phú đi tới, nhìn người phụ nữ tên An Na này, hơi giống người bị thần kinh một chút, trong lòng lạnh lùng nở một nụ cười: người phụ nữ này thật ngốc quá thể.

Vừa phẫu thuật tim không đến bao lâu, lại muốn sinh con ra để chết đi.

Tình huống như vậy mà sinh con, ai mà biết được sẽ sinh ra một quái thai như nào?

An Na yên lặng ăn, cho đến hôm nay, trong lòng cô hiểu được, chính mình chỉ là một quân cờ trong tay bọn họ, tùy thời tùy chỗ có thể làm một quân cờ làm nguy hại cho Đông Đình Phong.

Cho dù hiểu được thì cô có thể làm gì?

Cô không có ai dựa vào.

Cha mẹ không còn, bạn trai thành chồng người khác, cô lại không thể thoát khỏi tay người kia.

Quan trọng nhất là: nếu cô rúi vào tay Đông Đình Phong, hẳn nhất định sẽ bắt cô phá thai.

Cô mới không cần.

Cô rất muốn đứa nhỏ này, chẳng sợ sẽ vì vậy mà hi sinh cả tính mạng.

Thật là ngốc.

Cô thậm chí còn không thể biết được, đứa bé này có khỏe mạnh hay không?

Nhưng cô đã không muốn lựa chọn.

Lúc trước đã lựa chọn sai lầm, hiện tại, cô thật không có biện pháp chống lại, chỉ có thể phục tùng bọn họ, làm cho bọn họ nghĩ cô điên rồi, một lòng muốn dựa vào đứa bé này trở thành con dâu Đông gia. Đã từng nghĩ rằng sẽ lấy đứa nhỏ trả thù Đông Đình Phong...

--- tôi là tuyến phân cách ---

3 tháng ngày 12, Đông Đình Phong đã sắp xếp ổn thỏa chuyện công ty, bắt đầu nghỉ phép để kết hôn hưởng tuần trăng mật.

3 tháng ngày 13 đến ngày 15, phóng viên đến Đông viên ngày càng nhiều.

Những người này ngày đêm mai phục, vì muốn nghe Đông thiếu chính thức tuyên bố tin tức mới nhất, bùng nổ nhất: đại lễ kết hôn của hân và Ninh Mẫn.

Tin tức sóng gió hân trùng hôn đã dần dần bị tin đại hôn này che lấp.

Mấy ngày nay, người trong nước hăng say bàn tán về hai sự kiện như vậy.

Thứ nhất, Nguyễn Nhất Hà có hay không đã từng âm thầm giúp Trúc Quốc bắt cóc máy bay của thủ tướng, chuyện cướp máy bay ở Hoa Châu, có hay không liên quan đến lợi ích của bà?

Trước mắt mà nói, chân tướng như thế nào vẫn còn chưa rõ ràng, tất cả mọi chuyện vẫn đang trong quá trình điều tra.

Điều duy nhất có thể xác định hiện nay là:

Sau khi Quý Như thương chết, chính phủ thành lập một tổ điều tra, để chứng minh một điều ở cuộc tuyển chọn, mặt khác tổ điều tra này đã âm thầm tra ra không ít scandal liên quan đến Nguyễn Nhất Hà, theo kiểm tra cho thấy tất cả chuyện này đều là sự thật.

Vì Những điều này mà Nguyễn Nhất Hà khẳng định đã chịu chỉ trích của không ít người.

Hoắc gia đã rơi vào tình cảnh không thể cứu vãn, gia thế cũng không còn.

Thứ hai, chính là đại hôn lễ của đại thiếu Đông gia Đông Đình Phong, việc này đã làm rất nhiều người trong nước chú ý tới.

Nếu như nói, vụ scandal về chính trị mà Hoắc gia gây ra làm người trong nước lâm vào hoài nghi phần nộ, thì hôn lễ của Đông gia lại làm cho mọi người vui vẻ ấm áp.

Nhưng mà chuyện tới giờ phút này, Đông gia vẫn không có công bố ra ngoài hình dáng của cô con dâu mới này.

Đông gia nói: gia đình nhà gái xuất thân từ quân nhân, nên rất chú trọng về vấn đề diện mạo bên ngoài, nên từ chối không tiết lộ cho giới truyền thông bất kì tin tức gì.

Chuyện này làm cho các đại truyền thông ngày càng tò mò, càng muốn biết vị tân phu nhân của Đông đại thiếu rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đáng tiếc, Đông gia rất kín tiếng, đem cô con dâu này bảo vệ rất tốt.

Tháng 3 ngày 16, Ba Thành của Đông Ngải đã cử hành một hôn lễ long trọng thế kỉ.

Địa điểm hôn lễ đặt ở Đông viên, chỉ mở tiệc mời người thân trong gia đình, những nhà thân nhau, hay là những cộng sự hợp tác quan trọng trong làm ăn kinh doanh...

Việc chuẩn bị số bàn tiệc cũng không nhiều, những người tham dự tiệc cưới cũng toàn là những người có máu mặt trong xã hội.

9 giờ sáng, Đông Đình Phong đi cùng đám phù rể còn có Thần Huống và Kiều Sâm đi vào vườn Tử Kinh.

Hôm nay chú rể Sắc mặt tươi cười rạng rỡ so với ngày thường thật như hai người hoàn toàn khác nhau. Trong hôn lễ, người đàn ông khí chất siêu

phàm này toát lên một loại nhu tình chân thành rất say mê hấp dẫn.

Từng ấy năm tới nay, trải qua rất nhiều phong ba bão táp trong cuộc đời nhưng vẻ mặt hần vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Phong cách của hần là bình tĩnh, mị lực của hần là tự tin, thái độ của hần là nho nhã lễ độ, thân thiện nhưng lại khí thế bức người, dễ gần mà khó gần là phương thức hần đối nhân xử thế.

Có thể làm cho hần vui mừng lộ rõ trên mặt thì trước kia hầu như là không có.

Tháng 3 ngày 16, là ngày mà hần ngày đêm trông ngóng, tuy đăng kí kết hôn được pháp luật chính thức công nhận là hai vợ chồng mới là điều quan trọng, nhưng, cử hành hôn lễ đối với mọi người lại là một tuyên bố, bởi vì yêu nên hần có thể làm ra mọi chuyện.

Không khí hôm nay mang theo một loại mùi hương mê người, khắp nơi có thể ngửi được hơi thở của tình ái.

Đông Đình Phong đã sống trên đời ba mươi một năm, lần đầu tiên phát hiện ra ba tháng chờ đợi này thật là dài.

Thời khắc đến thì tất cả đều toát lên một vẻ đẹp mới.

Bầu trời hôm nay tựa như một biển khơi xanh biếc rộng mênh mông vừa ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được gió biển nhẹ nhàng khoan khoái thổi tới.

Hần nhìn, cảm thấy ông trời như thế nào lại cho thời tiết hôm nay thuận lợi như vậy?

Thời tiết tốt thật vui vẻ thoải mái, là cho cả người hần thấy lâng lâng.

Cho tới hôm nay hân chưa bao giờ tươi cười, vậy mà giờ đây, đuôi lông mày và khóe mắt nhếch lên, cánh môi vẽ lên một vòng cung hoàn mỹ, làm cả người hân toát lên vẻ vui sướng đặc biệt.

Xe dừng lại, Đông Đình Phong từ trên xe hoa đi xuống, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy trong vườn Tử Kinh trang trí rất nhiều đèn lồng đỏ, với chữ hỉ điểm thêm, kết hợp với màu xanh da trời thanh thoát của bầu trời hôm nay tạo nên không khí lay động vui tươi hạnh phúc. Tiếng pháo mừng nổ bùm bùm bên tai, rất vang dội náo nhiệt, đơn giản thôi, hôm nay là lễ kết hôn của hân, là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời.

Bên trong nhiều người đi đi lại lại, trên mặt đều lộ vẻ hoan hỉ tươi cười, vừa thấy hân liền lên tiếng:

“Chúc mừng Đông tiên sinh!”

“Cám ơn!”

Đông Đình Phong vui vẻ trả lời, giờ phút này hân vô cùng đẹp trai.

Hân nói: đã là người đến chúc mừng đều có hồng bao.

Hôm nay biệt thự cổ kính vô luận là trên lầu hay dưới lầu đều bị màu đỏ bao phủ.

Có thể xuất hiện ở vườn Tử Kinh đều là gia đình nhà gái, nhưng cũng không nhiều, chỉ có ba mẹ vợ và mấy người họ hàng thân quen...

Đông Đình Phong dùng máy bay riêng đưa bọn họ từ Quỳnh Thành về Tử Kinh tạm thời lấy chỗ đó làm địa điểm đón dâu.

Họ hàng thân thiết Ninh gia hầu hết đều là quân nhân.

Hai cô em gái nhỏ còn đang đi học, còn có hai người anh họ đều là quân nhân đã lập gia đình.

Từ lúc nghe tin Ninh Mẫn gả vào Đông gia tất cả bọn họ đều rất ngạc nhiên. Hôm nay họ bước vào nhà riêng của Đông Đình Phong nhìn thấy ngôi biệt thự này đẹp đẽ tinh tế như vậy đều vô cùng ngỡ ngàng.

Giờ phút này, bọn họ đều ở trên lầu.

Hai người em họ và hai dì ở trong phòng cô dâu nhìn Ninh Mẫn trang điểm, Ninh phu nhân Lăng Châu thì đang dò xét Ninh Mẫn điều gì đó, những người khác ngồi trong phòng khách nhỏ giọng nói chuyện, cảm thán tiểu Mẫn nhà bọn họ đại nạn không chết tất có hạnh phúc sau này, thật là đúng.

Lão gia Ninh gia và Ninh Trùng đối với chuyện này đều không có ý kiến, người thân bọn họ cũng không biết, Ninh Mẫn thiếu chút nữa là gả cho Hoắc Khải Hàng.

Đông Đình Phong đi tới thì nhìn thấy bọn họ, khiêm tốn bắt tay từng người một, rất lễ phép chu đáo, lập tức dành được tình cảm của người thân Ninh Mẫn.

Bởi vì chú rể đến nên cửa phòng hoàn toàn bị đóng chặt lại.

Hôm nay Thần Thản cũng tới, một người mặc lễ phục đen, vô cùng anh tuấn đẹp trai làm phù rể đi cùng Đông Đình Phong tới.

Chính xác mà nói, đoàn phù rể hôm nay đều là nhân trung tuấn kiệt vô cùng đẹp trai trăm năm khó tụ hợp đông đủ như vậy.

Hắn nhìn đến chú rể và đoàn phù rể khí thế lạnh như băng khác hẳn người bình thường, tiến lên gõ cửa, nói một tiếng:

“Chú rể tới đón cô dâu... mở cửa nhanh...”

Bên trong lắng tai nghe.

“Phi, anh là ai, chú rể tới đón cô dâu liên quan gì đến anh, mau tránh sang một bên để chú rể nói... còn có, chú rể phải phát đủ hồng bao nha nếu không đủ, ngày hôm nay đừng mong đem được Mẫn tỷ tỷ đi nha...”

Một thanh âm ngọt ngào đem lời nói của Thần thản cảm lại. Đúng vậy, vị tiểu thư đó là Đông Lôi tiểu thư Đông gia.

Hôm nay, cô làm một phù dâu đứng trong phòng cô dâu.

Thần Thản nghe, vui vẻ cười lại gõ cửa:

“Tiểu thư à, cô giúp đỡ đi... từ hôm qua anh trai cô đã không gặp chị dâu, đến bây giờ sắc mặt vẫn chưa có hồi phục đâu... là anh em tốt, thời điểm quan trọng phải đoàn kết một lòng, chẳng lẽ cô muốn anh cô khó xử sao?”

Bên cạnh, Đông Đình Phong và đám rể phụ đứng ngoài cửa phòng cười như không cười.

Phong tục ở đây, trước khi kết hôn một ngày nam nữ không thể gặp mặt càng không thể ngủ chung một chỗ.

Lần đầu kết hôn, không tổ chức.

Lúc này đây, tuy nói là kết hôn lần thứ hai nhưng đối với hần mà nói chẳng khác nào kết hôn lần đầu. Cả đời kết hôn có một lần, phải thật long trọng về sau mới không tiếc nuối.

Cho nên hần tuân theo phong tục, kiên quyết gắng gượng một ngày không gặp.

Buổi tối, cô ngủ ở chỗ này cùng với một vào dâu phụ, hần lại ở Đông viên, uống rượu chúc mừng hôn lễ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 328

Trong bữa tiệc, hân bị chuốc rượu, sau đó bị bạn bè náo loạn một lúc sau mới được đi ngủ, bởi vì cô không có ở bên, nên không được tự nhiên, ngủ cũng không được, chỉ có thể ra ngoài ngắm sao, chuyện này mà lộ ra ngoài thật sự thành trò cười cho đám bạn bè của hân.

Thật ra, đêm qua, hân cũng gọi điện nói chuyện với cô. Trước khi kết hôn có rất nhiều điều lo lắng, sợ sẽ phát sinh ra chuyện gì. Sáng nay hân cũng đặc biệt dậy sớm, cả người rất hưng phấn, hận không thể một bước bay luôn sang đó, đem người ôm vào lòng, mới có thể cảm thấy chân thực.

"Hôm nay, tôi là một thành viên trong đoàn dâu phụ của Ninh tỷ tỷ, những chuyện khác không quan tâm... mau mau mau, anh của tôi đâu? mau nói anh ấy tới gọi cửa!"

Đông Lôi không thuận theo cũng không buông tha, rất rõ ràng đây là cô cố ý đùa giỡn anh trai.

đúng vậy, đây là hôn lễ của anh hai, người mà từ nhỏ luôn trêu chọc cô, cô đã nghĩ đời này sẽ không còn cơ hội trả đũa, ai ngờ đây chính là cơ hội tốt để cô bắt nạt anh hai.

trước kia, cô mong muốn anh hai có thể lấy An Na, trong đó có một nguyên nhân, chính là cô có thể làm phù dâu cho An Na, cios thể nhân dịp này bắt nạt anh hai một chút.

cho tới bây giờ, cô quả thật đã làm phù dâu, nhưng mà cô dâu lại thay đổi.

cũng ma, cô cũng rất thích người chị dâu này.

Đông Đình Phonmg nghe vậy, khẽ cười, đi lên gõ cửa:

"Vậy em muốn thế nào? bao nhiêu?"

"Anh, anh đến rồi!"

Đông Lôi vui vẻ kêu lên, nhưng lại lập tức hạ thấp âm thanh nói với người bên cạnh:

"Anh tôi đến rồi, mọi người im lặng nha... Mẫn Mẫn, tiểu Kì, hai người cũng im lặng nha..."

bên trong lập tức im lặng, tựa như cũng đang chờ kịch hay để xem.

trong chốc lát, thanh âm của Đông Lôi lại vang lên.

"Ai da, em không phải lừa đảo hay kẻ cắp gì, chỉ ở đây thay chị dâu đòi một chút lợi ích..."

"Anh, anh nhìn xem, phù dâu bọn em cũng phải được phát hồng bao nha. cũng không cần nhiều, nhưng cần làm đúng như phong tục của Đông Ngải Quốc. sau đó là cho cô dâu. cho càng nhiều, chứng tỏ càng yêu sâu nặng..."

"Cho nên a, em hỏi anh một chút, anh chuẩn bị bao nhiêu vậy?"

"Nếu ít, chị dâu nhất định sẽ không vui, nhất định sẽ không cho người mở cửa... chuyện này, anh nên suy nghĩ kĩ nha..."

"999999.99 có đủ hay không?"

Thần Huống bên cạnh trêu chọc một câu.

người đàn ông này làm việc luôn cẩn thận nghiêm túc, cũng rất ít khi tham gia hôn lễ của người khác, làm phù rể thì càng không, nhưng lần này là bạn thân hẳn, hẳn tuyệt đối không thể không tham gia. nếu là người khác hẳn chắc chắn sẽ không làm.

nhưng hôm nay là hôn lễ của Cẩn Chi, hẳn đương nhiên là phải đến rồi.

lúc này nhìn bọn họ náo loạn, hẳn cảm thấy đặc biệt có hứng thú, thậm chí còn đang suy nghĩ tiểu nha đầu xấu xa nghịch ngợm kia còn muốn làm khó anh trai mình như thế nào?

tâm tình Thần Huống cũng rất vui vẻ, bạn thân hẳn cuối cùng cũng lấy được một ý trung nhân mà trong lòng cũng rất vui mừng thay cho bạn.

"chắc, Thần đại ca, anh cũng không phải anh trai em, hơn nữa anh cũng qua keo kiệt rồi... nói ra thật là mất mặt anh ấy... anh, anh nghĩ sao?"

Đông Lôi khinh bỉ, làm Thần Thàn bên cạnh cứng lưỡi, gạt nhẹ góc áo của mình, nói thăm một câu:

"cô nương này ai lấy được chứ?"

đồng thời còn làm một động tác làm Thần Huống bên cạnh nhếch khóe miệng.

hắn biết, hẳn có nói đến 100 ngàn cũng chưa thể lọt vào mắt xanh của Đông Lôi, huống hồ, Đông gia lại rất giàu có...

Đông Đình Phong nghĩ nghĩ, gọi Trần tụy đến, thì thăm một câu, ngay sau đó Trần Tụy đi ra ngoài, cầm một tập văn kiện đến, hẳn tùy ý xem một chút, sau đó ký tên xuống một tờ giấy, hướng khe cửa nhét vào sau đó cười nhạt hỏi một câu:

"nhìn xem, như vậy đã đủ chưa?"

lập tức bên trong truyền đến tiếng suýt xoa cxura đám dâu phụ.

"Oa, thật là nhiều nha. em nói này chị dâu cũng đừng khách khí nha, nhanh nhận lấy... anh, bọn em nhận nha..."

"Lôi Lôi, như vậy không được."

bên trong Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói, thanh âm mềm mại rung động lòng người.

Thần Huống và Kiều Sâm quay đầu lại, âm thầm suy đoán: người này rốt cuộc cho cái gì?

"Cái gì không tốt... đây là chị nên được... hihi, anh, nghe thấy không? chị dâu đã bị thành ý của anh làm cho xiêu lòng rồi, lại còn nói đỡ cho nữa. nhưng mà cửa này mở không ra, không phải chỉ một mình chị dâu quyết định là xong. anh trả lời mấy vấn đề của các phù dâu, trả lời tốt, mới có thể vào đón cô dâu xinh đẹp này đi..."

ngoiaf cửa, Đông Đình Phong bất đắc dĩ nở nụ cười, hôm nay là ngày vui của hắn nên hắn chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt cho em gái mình đùa nghịch một chút, càng đùa càng vui~~~

"Hỏi đi..."

"Được, vấn đề này thật ra rất đơn giản..."

tiểu cô nương bên trong hãnngiojng:

"Anh, anh và chị dâu hôn nhau lần đầu tiên là vào lúc nào?"

ngũ khí này mang đậm ý cười.

đông Đình Phong ngẩn ngơ dở khóc dở cười, hỏi thật hay~~~

hắn không khỏi sờ sờ cái mũi, nhìn đến xung quanh một đám đang cười, nhìn Đông Lôi đào hố anh trai mình.

rất thú vị nha!

hừ, nha đầu thối, chờ đến khi em kết hôn, anh cũng sẽ náo loạn hôn lễ của em...

trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm.

"Mau trả lời a, anh nếu không trả lời được cẩn thận chị dâu tức giận nha..."

cô hì hì cười vui vẻ.

con bé hư này!

trong lòng hắn cảm thán, nói ra một cái thời gian:

"Bảy năm trước, ngày sinh nhật anh"

vừa hôn liền xảy ra chuyện không thể cứu vãn nên mới có ngày hôm nay.

"Hi hi... chị dâu à, có phải hay không? có phải hay không a? nếu sai... phải phạt..."

tiểu nha đầu này ở trong phòng làm cô dâu của hắn khó xử.

"Được rồi được rồi chị dâu đã thừa nhận... vấn đề thứ hai, anh thích nhất nơi nào trên người chị dâu?"

lời này nói ra mang đậm ý cười, con bé kia đã hỏi đến vấn đề tế nhị...

bên ngoài, thần Huống cũng nhếch khóe miệng lên thành vòng cung hoàn mỹ, trong đầu tưởng tượng ra cái cảnh tiểu yêu tinh xấu xa kia thật là một kẻ phá hoại không hơn không kém.

"Tất cả đều thích!"

Đông Đình Phong cảm thấy cả người mình đã nóng lên.

"Không có tất cả, chỉ có duy nhất!"

con bé ngốc kia vẫn còn không sợ chết tiếp tục gây khó dễ.

"Mời anh nói ra một nơi duy nhất."

"Anh nói này, Đông Lôi tiểu thư, em đùa có chừng mực thôi nha..."

Đông Đình Phong bình tĩnh nhắc nhở.

cô cười haha: "chị dâu, chị xem đi, anh hai sốt ruột rồi... được rồi, coi như tính. Anh, bây giờ là câu hỏi cuối cùng, muốn vào, phải kêu ba tiếng 'vợ ơi anh yêu em chết mất' .... nhất định phải nói, nếu không thì không mở cửa..... chuẩn bị, bắt đầu....."

chú rể đen mặt, nha đầu chết tiệt này... đây chẳng phải là muốn chơi đùa hấn sao...

muốn Đông Đình Phong làm chuyện như vậy trước mặt nhiều người á? đừng mơ!!! bên ngoài, ai dám đùa với hấn, hấn cũng ba mươi rồi, mà bị một con bé hư như vậy đem ra đùa giỡn, hấn làm sao có thể nhịn?

nhưng mà nếu không nói thì lại không mở cửa...

mắt hấn nhanh như chớp đảo một vòng, không nói tiếng nào liền xoay người rời đi.....

ngay sau đó, Đông Lôi ở trong phòng nghe được Thần Thản la lên:

"Xong rồi xong rồi.... Đông Lôi, em gây họa lớn rồi..... anh hai em sợ qua chạy mất dép rồi..... bây giờ thì thảm rồi, không có chú rể thì làm sao bây giờ?....."

cái gì? chạy rồi?

Đông Lôi mặt mày hớn hở vừa nghe xong liền tròn tròn mắt.

cô mở cửa thò đầu ra ngoài, chỉ thấy vài người đang xem trò hay, còn anh hai thì không thấy bóng dáng đâu....

ai nha, thật là, anh hai chạy mất rồi, trò này thực sự là đùa không nổi nữa!

cô nóng nảy xách váy lên chạy theo, mới được vài bước đã dẫm phải váy thiếu chút nữa ngã xuống. Thần Thản đỡ cô cũng không nhận được câu cảm ơn mà ngược lại còn bị Đông Lôi mắng:

"Này, anh như thế nào lại không giúp tôi ngăn anh hai lại?"

"Ngăn cản như nào, cô đùa thật ác nah...."

Thần Huống sờ sờ cái mũi, thâm sâu liếc mắt nhìn tiểu cô nương này một cái, hôm nay Đông Lôi ăn mặc rất duyên dáng xinh đẹp nha.

"Cũng chỉ là nói một tiếng anh yêu em thôi mà khó vậy sao? không được không được, tôi phải đi gọi anh hai về...."

cô hấp tấp lao thẳng ra ngoài.

đáng tiếc đi quá nhanh nên chưa kịp xuống lầu đã dẫm phải váy, lúc này Thần Thản không thể đỡ cô chỉ có thể Giương mắt nhìn cô lao vào trong

lòng một người đàn ông khác, kéo người kia lùi xuống vào bước sau đó mới ổn định lại bước chân.

Đông Lôi cảm thấy thân thể mình "bay" lên nhưng lại có một vòng tay vững chắc đỡ lấy hông cô, khoảng khắc chân cô bay lên không, cô theo bản năng ôm lấy cổ người nọ, miệng không tự chủ được thét lên một tiếng chói tai. trong nháy mắt chân chạm đất, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh lùng nhưng đẹp trai kia là của Thần Huống.

người đàn ông này có vóc dáng cao hơn anh hai, dáng người cũng rắn chắc hơn, người ta nói hẳn là một người mạnh mẽ rắn rỏi, tâm tính thâm sâu khó lường, nhưng mà suy cho cùng cũng chỉ là một người chỉ huy trong quân đội.

nhưng mà tuyệt đối là một đại nhân vật không dễ đụng vào.

Đông Lôi đã gặp nhiều người như vậy, theo lẽ thường tình mà nói đó cũng chỉ là cái vòng luẩn quẩn trong cuộc sống của cô. nhưng mà không biết vì sao, mỗi khi gặp nam nhân này cô liền sinh ra một tâm lý sợ hãi, cả người cứng ngắc, vì thế, từ nhỏ đến lớn, cô đã có thói quen gặp người đàn ông này liền tránh xa ba thước.

vì vậy khi gần gũi cùng một chỗ với nhau thì đây vẫn là lần đầu tiên.

một trận hơi thở nồng đậm của nam nhân này len lỏi vào tim làm cô rung động, không hiểu sao cô liền đẩy hẳn ra đứng bật dậy.

"Thần ..... Thần đại ca....."

cứ gặp người này là cô lại cà lăm, thật kì lạ.

"Đi không nhìn đường sao?"

Thần Huống buông cô ra:"Cao như vậy nhờ ngã xuống thì như nào?"

nếu ngã xuống, mặt mũi bầm dập, mất mặt là cái chắc.

một nam một nữ, đứng trên cầu thang trái thảm đỏ, dưới lầu cũng đã có rất nhiều khách khứa để ý lên trên này.

nam nhân cao lớn uy mãnh, vẻ mặt nghiêm túc, tiểu thư xinh đẹp động lòng người, biểu hiện giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện ánh mắt có chút sợ hãi hoang mang rối loạn.

"Em em em ..... em đi tìm anh hai....."

cà lăm nói không thành lời.

Đông Lô thiếu chút nữa là cắn trúng đầu lưỡi mình.

lúc này, cô cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Cần Chi đã lên lầu rồi!"

"Gì cơ?"

Đông Lô lơ mơ nhìn lên xuống trái phải một vòng nghĩ: nơi này làm gì có cầu thang thứ hai?

"Em đi lên nhìn xem"

Thần Huống nói.

Đông Lô vội vàng quýnh lên xoay người.

"A!"

sai bước đi, lại lăm nữa dẫm phải váy, vừa muốn ngã xuống liền cảm thấy thần lưng có người đỡ ôm lấy.

một thanh âm đầy vẻ bất lực vang lên: "chậm một chút, gấp cái gì? em như thế nào lại ngốc như vậy? tiểu thư à, em lịch sự một chút đi, đừng làm loạn nữa. em cũng đâu phải đứa trẻ lên ba....."

Thần Huống lắc đầu, ngữ khí giống như trưởng bối đang giáo huấn một đứa trẻ con. Đông Lôi ngẩng đầu liếc mắt một cái, trong lòng rất buồn: cô loạn còn không phải bởi vì hấn.....

"Bước từng bước một đi!"

Thần Huống như dặn dò một đứa trẻ lên ba, đỡ cô đứng vững, dịu dàng nói:

"Đường có ngốc như vậy, anh hai em có thể không vào mang chị dâu đi sao? có can đảm náo loạn như vậy mà còn lo Cẩn Chi không cần cô dâu sao?"

đúng rồi, cô rối cuộc gấp cái gì?

nghĩ như vậy, cô đột nhiên nở nụ cười, cứ như vậy mà tự nhiên chậm lại bước chân, bước đi ổn định lại.

thần Huống đi theo sau, để phòng cô lại ngã xuống, nữ nhân mặc váy rất dễ ngã~~~~

lúc đó, Đông Đình Phong đã vào Được tân phòng.

hắn theo hướng cửa sổ mà trèo vào trong làm tiểu Kì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng kêu to, hắn không kịp nhìn gian phòng trang trí tông màu đỏ đẹp đẽ mà cầm lấy bó hoa hồng đỏ lấy tư thái vô cùng tao nhã mỉm cười, vừa nhu tình vừa chân thành đang định hướng ra ngoài xem xét chợt nghe thấy tiếng của con trai mà quay đầu lại nhìn về phía vợ yêu xinh đẹp~~~~~

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 329

Vào ngày này, Simy vừa là người trang điểm, lại vừa là phù dâu.

Nói về chuyện này, vốn là không liên quan tới cô, bởi vì Đông Lôi muốn làm phù dâu, dẫn đến số người làm phù dâu từ số chẵn lại thành số lẻ, cô dâu lại không có chị em ruột nào cả. Vì thế, Cẩn Chi liền tính bảo cô làm phù dâu.

Nói chung, những phụ nữ đã ly hôn không thể làm phù dâu, đó là một điềm xấu. Nhưng Cẩn Chi lại không thêm để ý.

Nhưng cô để ý, không muốn bởi vì mình mà làm phá hủy hôn lễ của người em họ này.

Ở trong mắt tất cả mọi người, cô luôn là người xui xẻo.

Người nào gặp phải cô, cũng liền gặp chuyện không may.

Đây là lý do của cô.

Cẩn Chi cười, nói: "Em biết chị bao nhiêu năm như vậy, cũng không thấy chị khắc em? Chỉ có thể là trong tâm trí chị có ma quỷ mà thôi!"

Ngẫm lại cũng thấy lạ, cô xung khắc rất nhiều người, nhưng mình lại không khắc Cẩn Chi.

Người đàn ông này, trong mười năm xây dựng lên sự nghiệp bề thế như vậy. Thành tựu đó, hầu như không ai có thể sánh được.

Vài năm nay, cũng chỉ có cậu ấy sẵn sàng đi bên cạnh cô, luôn luôn bí mật giúp đỡ cô.

Cô rất biết ơn, luôn hi vọng cậu ấy có được một hôn lễ hoàn hảo.

Vì thế, cô dốc hết lòng, thậm chí còn tự mình trang điểm cho cô dâu.

Trong hôn lễ, cô không nói chuyện với bất cứ ai, từ sáng đến tối giấu mình ở bên trong, không ra ngoài gặp ai cả. Chỉ vì tinh thần vẫn hoảng hốt.

Vì cả ngày không ăn gì, dạ dày hơi đau.

Dạ dày âm ỉ đau, lại bao gồm cả cơn đau trong tim, cô vẫn cố gắng gượng ép mỉm cười, nhưng khi nhìn thấy chồng cũ và vợ con của hắn xuất hiện tại bữa tiệc này, cô không chịu được và cảm thấy đau khổ đã được đẩy lên tới tận cùng.

Người đàn ông kia vẫn như cũ, lịch sự, nho nhã, tác phong của người lãnh đạo. Mấy năm nay, sự nghiệp của hắn ngày càng thuận lợi, lại cưới một người vợ thông minh, xinh đẹp; sinh được một cô bé rất dễ thương, đáng yêu; vợ chồng hòa thuận, vẻ mặt tươi cười, hoan hỉ.

Đặc biệt khi thấy người đàn ông đó cưng chiều vợ hắn, tim của cô lại như bị dao đâm.

Khi đó, ánh sáng lướt qua gương mặt họ, tạo ra một hình ảnh vô hư, cô cảm thấy như trở lại quá khứ. Những tháng ngày hỗn loạn khi gặp người đàn ông này, hắn thu phục, khóa lấp nỗi cô đơn trong lòng cô, tạo cho cô cảm giác ấm áp. Chỉ là về sau... Đã xảy ra quá nhiều chuyện... Bọn họ đã ly hôn... Không thích rồi... Quá nhiều chuyện, khoảng cách giữa bọn họ... Tách biệt như những người xa lạ.

Trong buổi tiệc, hắn thoáng nhìn cô, ánh mắt không hề cưng chiều, chỉ là vẻ lãnh đạm.

Trái tim cô cảm thấy lạnh lẽo, run rẩy, muốn đi ra ngoài để mình lấy lại bình tĩnh.

Mọi thứ đều đã qua!

Toàn bộ đã trở thành quá khứ.

Không thể dịch chuyển được quá khứ!

"Cô không nên trở lại!"

Vợ của hắn xuất hiện trước mặt cô, lạnh lùng nói.

Cô nở nụ cười, hai tay chắp vào nhau, nhìn vóc dáng nhỏ bé của mình, kiêu ngạo hướng cảm lên:

"Cô không có tư cách để chỉ trích tôi!"

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy mạnh mẽ.

Người phụ nữ đó bình tĩnh nhìn cô, giống như đang nghiên cứu, lại giống như dẫn đo chọn cách diễn đạt, một lúc sau mới nói:

"Tôi không có chỉ trích cô. Lúc trước đi tuyệt tình như vậy, để cho anh ấy bị cảm sùng như vậy, bây giờ còn trở về để làm gì?"

Người phụ nữ này cho tới bây giờ vẫn là một nhân vật lợi hại: Nhưng lại yêu người đàn ông kia điên cuồng.

Cô biết người đàn ông kia và người phụ nữ này đã biết nhau 24 năm.

Bọn họ đều nói, cô là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba nhất định không có kết quả tốt đẹp.

Cô cũng từng nghĩ tới vấn đề này: Cảm thấy đúng là thắng thì có tất cả, thua thì lại trở về con số không.

Hôn nhân không thể tham lam, cũng không thể lừa dối.

Lừa dối sẽ phá hoại hôn nhân.

Cảm giác không tin tưởng, sẽ dẫn đến hôn nhân thất bại, bởi vì tình cảm sẽ rất mỏng manh.

Còn chuyện bị cầm sừng!)..

Cô cười cười...

Nhớ lại chuyện cũ, thật sự làm cho người ta cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

< "Tôi trở về, không phải là vì anh ta. Cô cũng không cần quá lo lắng. Nếu anh ta yêu cô, tôi có trở về hay không, đối với cô không có bất cứ vấn đề gì ảnh hưởng... Cũng không cần sợ... Đời này, tôi và anh ta, là kẻ thù không đội trời chung... Tuyệt đối không thể dây dưa..."

Khi đó âm thanh dàn nhạc phát ra lẫn át cả câu chuyện, không muốn nói chuyện với người phụ nữ này nữa, nghĩ muốn rời bỏ bữa tiệc này, cô dâu đã thay một bộ lễ phục dạ hội, đã không cần trang điểm nữa.

Cô nói lời chào tạm biệt chú rể.

Cần Chi nhìn cô một cái, nói, "Sắc mặt của chị sao khó coi thế."

Cô sờ sờ mặt mình, cười nói: "Có sao?"

Tuy cô đã không còn là cô gái năm đó, càng ngày càng có thể che giấu cảm xúc của mình nhưng Cần Chi là ai? Không phải là người khác, cậu ấy có thể đọc được tâm tư của cô, cũng biết rõ cô đau ở đâu.

Nhưng cậu ấy đã không muốn bóc trần nụ cười miễn cưỡng của cô, người em này rất tế nhị, rất tình cảm. Ninh Mẫn Mẫn giả cho người đàn ông như vậy quả là may mắn, thật sự là rất may mắn.

Cô ôm lấy chú rể, sau cùng nói chúc mừng và rời đi.

Đi tới bãi đỗ xe khi đó, cô cảm thấy choáng váng khi nhìn xung quanh thấy ngọn đèn phát ra ánh sáng le lói, từng đợt gió lạnh thổi tới, người cô run lên: Hình ảnh người đàn ông đang hôn một cô gái liền hiện ra ngay trước mắt. Một đứa bé bụ bẫm, xinh đẹp.

Nhìn xem anh rất yêu đứa nhỏ, nhưng cô lại chính tay "Giết chết" đứa con của họ.

Tất cả đã không thể quay lại như cũ được rồi.

Anh hận cô và cô cũng hận anh.

Đột nhiên, cô mỉm cười, loạng choạng bước đi.

Trong đầu cô tự nhiên mê loạn, mắt mở to cố gắng tìm xe của mình nhưng không thể tìm thấy, từ sâu trong tim hiện ra lỗi thống khổ, ánh sáng của ngọn đèn chiếu ra giống như đèn trong phòng phẫu thuật... Đập vào mắt cô, đập vào linh hồn cô.

Nhiều năm như vậy, vẫn cảm thấy đau đớn tột cùng.

Cô đứng không nổi, ngã xuống, chạm vào mặt đất giá lạnh, nước mắt lại rơi.

Suy nghĩ giống như trở về tuổi mười tám, hoặc là trẻ hơn!

Nếu không gặp mặt, cũng sẽ không yêu nhau.

Trong những năm tháng kia, có một thời gian cô không muốn thừa nhận tình cảm kia đó là tình yêu...

Từ thời điểm, không biết yêu đến khi yêu... Càng về sau, không còn tình yêu, số phận lại trêu đùa cô một lần nữa...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 330

Ngày 16 tháng 3 năm 2012, mặc chiếc váy cưới trắng tinh, Ninh Mẫn Mẫn trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất ở Ba Thành - - Bởi vì, cô kết hôn với người đàn ông ưu tú nhất ở Đông Ngải Quốc. Người đàn ông này đã chọn đồ cưới đẹp nhất, lễ cưới xa hoa nhất nhưng cũng nghiêm ngặt nhất để rước cô về Đông gia.

Đám cưới xa hoa nhất và nghiêm ngặt nhất là những gì?

Đoàn xe đón dâu làm cho người ta khiếp sợ, trị giá từng món ăn trong bữa tiệc làm cho mọi người giật mình và khách mời đến Đông viên đều là những nhân vật nổi tiếng...

Toàn bộ quá trình hôn lễ diễn ra rất mỹ lệ.

Đồng thời lại nghiêm ngặt: Dù là quan khách hay nhân viên phục vụ đều không được mang các thiết bị điện tử, bao gồm điện thoại, máy quay phim, máy chụp ảnh.

Ngoại trừ nhiếp ảnh gia được chỉ định, còn những người khác không thể quay phim, chụp ảnh ở lễ kết hôn này. Bất kỳ đại diện của hãng truyền thông nào cũng đều bị khéo léo từ chối – đứng ở ngoài cửa. Hiện trường hôn lễ toàn bộ bị phong tỏa. Các biện pháp bảo vệ hôn lễ rất gắt gao, đến con ruồi cũng không thể bay vào.

Khi bữa tiệc diễn gia, Đông gia không những mời đám phóng viên ở bên ngoài cửa một bữa ăn thịnh soạn mà còn gửi cho mỗi người một phong bao

rất hậu hĩnh.

Sau bữa tiệc, Đông gia lại mời phóng viên một chút đồ ăn, và đồng thời cô dâu chú rể xuất hiện để cho họ chụp ảnh.

Tất nhiên, có một số bức ảnh, cô dâu chỉ để hở nửa khuôn mặt, nhưng lại bị xử lý mờ mờ ảo ảo; có những kiểu ảnh khác nhìn qua khăn voan cô dâu thấy một khuôn mặt tươi cười, mỹ lệ. Mọi người không thể thấy rõ gương mặt cô dâu, lại càng làm cho người ta tò mò.

Hôn lễ qua đi, toàn bộ trên Internet ở Đông Ngải Quốc tràn đầy tin tức về hôn lễ của họ.

Cho dù truyền thông có chụp được những hình ảnh đẹp nhất, nhưng vẫn không thể miêu tả được sự xa hoa của lễ cưới. Chỉ những khách mời tham dự lễ cưới này mới có thể cảm nhận hết được.

Mọi quan khách đều nói: so với ba mươi năm trước cũng không ai sánh bằng, mà mười năm sau cũng không ai đuổi kịp.

Buổi tối hôm qua, Ninh Mẫn Mẫn nhìn quang cảnh Đông viên náo nhiệt như vậy, có phần trách móc người đàn ông này, đã tổ chức hôn lễ quá long trọng. Quá phô trương lãng phí.

Anh cười, không thừa nhận:

“Không lãng phí, một ngày như vậy, chúng ta thu được một số tiền, đủ để trẻ em ở Đông Ngải Quốc ăn trưa miễn phí một năm, chúng ta đã đóng góp được nhiều đấy chứ?”

Cô có phần bất đắc dĩ: Tham dự bữa tiệc của những kẻ có tiền đều bị lừa gạt vì mục đích riêng của mỗi người tổ chức. Nhưng họ cũng không để ý, hướng hồ một nửa số tiền quyên góp cho trẻ em là của Đông Đình Phong.

Vì thế vào buổi tối liền có một mẫu tin tức:

“Đông đại thiếu vui mừng vì có được người đẹp, nên đã quyên góp một vạn đồng. Kể từ hôm nay, tất cả học sinh tiểu học ở Đông Ngải Quốc được ăn trưa miễn phí. Trẻ em nghèo, khuyết tật được chi trả toàn bộ tiền sinh hoạt hàng ngày...”

Đông Đình Phong làm như vậy, một là muốn chia sẻ niềm vui kết hôn với mọi người. Thứ hai, là muốn dùng cách này tạo ra sự ủng hộ của người dân ở Đông Ngải Quốc đối với mình – đó là ý đồ chính trị của anh.

Cho nên nói, người này rất xảo quyết, đúng là rất xảo quyết.

Buổi sáng ngày 17 tháng 3, bảy giờ Đông Đình Phong đã thức dậy, anh đi rửa mặt, rồi kéo rèm ra để cho chút không khí trong lành vào phòng. Sau đó, đến ngồi ở bên giường, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngủ rất say, nhìn mãi cũng không cảm thấy đủ.

7:30, Ninh Mẫn Mẫn thức dậy, nghe thấy bên cạnh là tiếng lật sách.

Cô chớp mắt, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang xem một cuốn sách quân sự. Cô nằm im, cảm thấy thân thể rất mệt mỏi.

Lễ kết hôn rất mệt mỏi, cho dù tất cả việc chuẩn bị cho đám cưới cô đều không có tham gia, nhưng trong hôn lễ cứ đi qua đi lại đã làm cho cô rất mệt mỏi.

“Chúc mừng tân hôn, ông xã!”

Cô nằm im một lúc mới lười biếng kêu một tiếng. Cảm thấy có phần áy náy, tối hôm qua vốn muốn cùng ông xã trò chuyện,...nhiều hay ít cũng nên lưu lại một chút lãng mạn. Nhưng đáng tiếc, lực bất tòng tâm, không đợi anh tắm rửa xong, cô đã ngủ mất.

“Chúc mừng tân hôn, bà xã!”

Đông Đình Phong đặt sách xuống, đi tới gần hôn cô một cái.

Cô từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn.

“Ngủ đủ chưa?”

Anh vuốt mái tóc đen của cô.

“Đủ rồi!”

“Vậy thì mình đi ăn sáng thôi! Đúng rồi...”

Anh mỉm cười, lại hôn một cái: “Đêm tân hôn lãng phí vô ích, kéo móc tay, về sau nhớ phải bồi thường!”

Cô ngây người một lúc, mặt ửng đỏ.

Nhìn anh kéo móc tay với mình, giống như một đứa trẻ... Nàng bất giác mỉm cười, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Ngủ nướng, cùng nhau ăn bữa sáng, buổi sáng đầu tiên sau khi kết hôn, sinh hoạt của họ rất bình yên. Vì muốn để cho họ có một đêm tân hôn không ai quấy rầy, Đông phu nhân cố ý đem hai đứa trẻ trở lại Đông viên. Hôm nay, bọn họ đúng là sống trong thế giới của hai người.

Tân hôn ngọt ngào, tràn đầy trong mắt họ.

Sau bữa sáng, Đông Đình Phong đưa cô đến xem những gói quà khách tặng, mừng đám cưới.

Anh nhàn rỗi không có việc gì làm, ngồi ở trên ghế sofa, để cô ngồi bên cạnh xem các món quà được tặng. Đều là quà của bạn bè, đồng môn, hoặc thầy giáo không tham dự lễ cưới đã gửi đến chúc mừng.

“Nhìn cái này xem!”

Anh chọn một hộp để cho cô bóc.

“Không có tên người gửi”

Cô miễn cưỡng dựa vào, cũng không nghĩ muốn động vào, tự nhiên có một bài hát nhạc nước ngoài vang lên, cô tự hỏi, bài hát này rất quen nhưng không thể nhớ tên của nó.

“Không có tên người gửi, trên gói quà lại viết tên em!”

Ninh Mẫn Mẫn vừa nghe, lúc này mới cúi xuống nhìn.

“Không biết ai gửi?”

Mở ra vừa thấy, là một đôi chén trà tinh xảo. Trên một cái chén cô mặc áo cười tươi như hoa; trên một chén trà khác, Đông Đình Phong lạnh lùng, mỉm cười; Còn trên ấm trà là hình dáng hai đứa bé nhìn nhau cười - - bên trong còn kèm một thiệp chúc mừng màu đỏ.

Cô ngạc nhiên cầm lấy, một dòng chữ bay bổng xuất hiện:

“Thường thức trà biết tính cả đời ái mộ; người thấy hương biết ý một đời tâm tình. Chúc: Trăm năm hạnh phúc, vĩnh viễn bên nhau!”

Người gửi: Hoắc Khải Hàng.

Cô trừng mắt nhìn: “Hóa ra là anh ấy!”

“Chính là cậu ta tự làm!”

Đông Đình Phong nói, cầm một cái lên xem.

Cô không nhịn được kêu lên: “Em còn không biết anh ấy khéo tay như vậy!”

“Uh`m, rất đẹp!”

“Vâng! Quá đẹp...”

Cô thở dài một tiếng, trái tim cô lại có cảm giác đau đớn. Người đàn ông kia, đã tốn bao nhiêu thời gian mới có thể làm ra hai cốc trà đẹp như vậy.

“Về sau, em một cái, anh một cái, rảnh rồi không có việc gì, uống trà và trò chuyện...”

Đông Đình Phong cầm nó ở trên tay, làm một động tác như đang uống.

Cô cười, nhướn lông mày:

“Anh không ghen sao? Trả lại anh một cái, em một cái?”

“Em hiện tại là vợ của anh, làm chồng mà có chuyện đó cũng không độ lượng, thật là quá kém...”

Anh đem bộ cốc trà cất lại, bế cô lên, hôn một cái:

“Ah, buổi tối hôm qua, A Tán gọi điện thoại đến, chúc phúc chúng ta. Lại chụp mấy tấm ảnh Hàn Tịnh đang cười; Xem ra, Hàn Tịnh ở bên kia rất tốt, có muốn xem hay không...”

“Vâng!”

Anh cầm điện thoại ra, để cho cô tự mình xem, dù là khoe môi, hay đôi mắt, đều biểu hiện sự ngọt ngào. anh lại hôn lên tóc cô. Cảm thấy cuộc sống thật hoàn mỹ.

Hoắc Khải Hàng vốn định tới tham gia hôn lễ, nhưng Không may Hoắc gia có chuyện, anh thật sự rất muốn tận mắt chứng kiến người phụ nữ anh đã từng yêu, hạnh phúc trong hôn lễ.

Dù cho là kết hôn với người kia, không phải là anh.

Nhưng anh vẫn muốn nhìn lúc cô mặc váy cưới, xinh đẹp mỹ lệ.

Về sau, bởi vì đã xảy ra quá nhiều chuyện, anh không đi được, liền bảo Hách Quân gửi quà đến.

Hách Quân không tham gia bữa tiệc, vội vàng rời đi.

Người này thật sự không có dũng khí tham gia một bữa tiệc như vậy:

Một đôi tình nhân đẹp như vậy, mà cuối cùng lại xa nhau...

Quá đáng tiếc...

Buổi chiều ngay sau ngày kết hôn, Đông Đình Phong đưa Ninh Mẫn trở về đông viên, đi tới phòng bệnh của mẹ Đông Dạng. Hai mắt vẫn nhắm nghiền ngủ suốt ba mươi năm nay, không tiếp xúc với thế giới, gương mặt vẫn rất xinh đẹp, nhưng hơi gầy. Đông gia thuê nhân viên y tế chăm sóc rất cẩn thận. Dù sao ngủ lâu như vậy, bắp thịt ít nhiều có phần teo lại. Nhưng điểm ấy, vẫn không phá hủy vẻ đẹp của bà. Có thể thấy được Đông Lục Phúc hết lòng thương yêu người con gái xấu số của mình.

“Mẹ, con là Cẩn Chi, ngày hôm qua con đã kết hôn, mẹ thấy không, hiện tại đứng ở bên cạnh con là con dâu của mẹ. Cũng là mẹ của tiểu Kỳ và Văn Văn... Mẹ, xem, cô ấy rất xinh đẹp phải không? Con đưa cô ấy đến để mẹ nhìn...”

Đông Đình Phong nắm tay vợ, đứng trước giường của bà, giọng ấm áp nói

“Mẹ, con là Ninh Mẫn Mẫn, ngày hôm qua đã gả cho con trai của mẹ, cảm tạ mẹ đã sinh một người con trai ưu tú như vậy, có thể trở thành của vợ của anh ấy, đó là do con may mắn. Mẹ, chúng con mong mẹ sớm tỉnh lại,

mẹ nhất định phải nhanh tỉnh lại. Không lâu nữa, con sẽ sinh cho Căn Chi đứa bé thứ ba... Con còn muốn mẹ đặt tên cho bé con này...”

Sau khi hai người rời phòng bệnh, Đông Đình Phong nhận một cuộc điện thoại.

“Tôi ở nhà!”

“...”

“Hảo, tôi gọi điện thoại!”

Anh vừa gác máy, lại gọi một cuộc điện thoại ra lệnh cho bảo vệ ở ngoài cửa đưa ai đó vào trong vườn.

“Kỳ Kế?”

Ninh Mẫn Mẫn nhẹ nhàng nhắc lại tên mà Đông Đình Phong vừa nói tới, nhúu mày liền nói:

“Trúc Quốc Kỳ là vị kia sao?”

Đó cũng là một người đàn ông phi thường, tuổi hình như lớn hơn Đông Đình Phong một chút... Nhiều năm trước, đã từng âm ỉ một thời gian. Lúc ấy, vợ của anh ta đã làm mất đứa con của họ. Một tháng sau, lại cho hẳn cấm sừng, một cuộc hôn nhân chính trị, sau cùng là ly hôn.

“Uh`m!”

Anh gật đầu.

“ Có chuyện gì mà anh ta tới đây?”

“Không biết! Nghe giọng nói, rất khẩn trương! Đi, theo anh qua gặp mặt...”

Ninh Mẫn Mẫn liếc mắt nhìn anh một cái, đi vài bước mới hỏi:

“Anh và anh ta là bạn tốt sao?”

Đối với Trúc Quốc, cô cảm thấy có ác cảm. Anh biết rõ như vậy. Nếu không quen, chắc chắn anh không muốn dẫn cô đi gặp.

Đông Đình Phong nghĩ nghĩ: “Có một việc, có khả năng anh đã quên nói em!”

Ninh Mẫn Mẫn không có hỏi lại.

“Chị Simy từng là vợ của Kỳ Kế!”

Ninh Mẫn Mẫn nhất thời ngẩn ngơ, kinh ngạc, không nghĩ tới khi đó chị Simy là nhân vật chính trong vụ scandal năm đó:

“Nhưng em nhớ, vợ của Kỳ Kế mang họ Lạc!”

“Uh`m. Trước đó Chị Simy từng có tên gọi: Lạc Hòa. Sau khi chị ấy bước vào Lạc gia đã lấy tên như vậy. Lạc là họ cha, Hòa là họ mẹ. Khi chị Simy lưu lạc ở bên ngoài được người khác nhận nuôi. Cho nên tên đó rất ít dùng.”

Năm phút sau, Ninh Mẫn Mẫn nhìn thấy Trúc Quốc- người nổi tiếng trong giới kinh doanh: Kỳ kế - - người đàn ông này cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Ninh Mẫn Mẫn không thích người này, Trúc Quốc có quá nhiều tai tiếng nhưng quan trọng là..., người này, có quan hệ thông gia với Mạc gia.

Cô thật không thích, một người như vậy lại từng là chồng của chị Simy. Nhưng trong lòng, cũng không tránh khỏi sự tò mò tại sao anh ta lại đến đây.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 331

Vóc dáng người đàn ông này cao giống như Đông Đình Phong, khoảng 35 tuổi. Ninh Mẫn nhớ rõ năm năm trước đây, khi anh ta xuất hiện lúc đó đã 30 tuổi, anh ta hơn vợ cũ khoảng năm, sáu tuổi. Nhưng nhìn qua không thấy già đi chút nào cả. Toàn thân toát ra dáng vẻ của một người đàn ông thành đạt, tôn quý –vô cùng tao nhã, hoàn toàn không nghĩ, người đàn ông này đã gần bốn mươi tuổi. Giọng nói nhẹ nhàng, tình cảm; làm người đối diện cảm thấy thân thiện, gần gũi. Khi thấy Đông Đình Phong, hẳn biểu hiện cực kỳ thân thiết, và hướng về Ninh Mẫn gật đầu chào.

"Có việc gì mà gọi gấp vậy, có chuyện gì? "

Đông Đình Phong giới thiệu Ninh Mẫn với Kỳ Kế xong, liền hỏi.

Chỉ là cuộc gọi điện khẩn gấp nhưng anh vẫn cảm nhận được Kỳ Kế đang có chuyện gì đó.

Kỳ Kế lưỡng lự một lúc, hơi mỉm cười, cúi đầu nói: "Tôi muốn xem hình ảnh từ camera ở gara Đông gia một chút!"

Ninh Mẫn Mẫn giật mình một lúc, giờ người đàn ông này lại muốn tìm hiểu chuyện chị Simy rồi đi - - ly hôn nhiều năm như vậy, vốn đã trở thành người xa lạ, vì sao anh ta còn quan tâm đến việc vợ trước đi đâu nữa.

"Được! Đi theo em!"

Đông Đình Phong cho người mở lại hình ảnh đó, nhìn vào video clip, khi chị Simy rời đi, từng bị ngã và ngã xuống đất, sau đó được một thanh niên đỡ cô vào xe và đưa đi.

"Ah, người thanh niên này hình như là em trai anh..."

Đông Đình Phong nói.

Kỳ Kế gạt đầu: "Cảm ơn, lần sau nhất định cùng uống trà!"

Anh ta không ở lại lâu, liền bỏ đi.

Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn Mẫn tiến ra cửa, xe của anh ta nhanh chóng rời khỏi Đông viên.

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

"Anh ta có ý gì?"

Ninh Mẫn Mẫn bước lên bậc thang, nhẹ nhàng hỏi.

"Ý gì là sao?"

Anh quay đầu hỏi.

"Kỳ Kế đối với chị Đan như thế nào!"

Cô mím môi.

Đông Đình Phong nghĩ nghĩ: "Người đàn ông làm tổn thương trái tim của một người phụ nữ, người phụ nữ cũng làm tổn thương trái tim của người đàn ông. Yêu và hận!"

Giọng của anh thốn thức ở trong gió.

"A...!"

Ninh Mẫn Mẫn nhẹ nhàng lên tiếng, nghiêng đầu nghĩ một chút: "Vì cái gì?"

"Rất phức tạp! Người ngoài không biết, đúng hay sai."

Hai người đều hướng nhà chính bước tới.

"Chẳng trách ngày hôm qua, vẻ mặt chị Đan rất là lạ!"

Ninh Mẫn nhớ tới nét u buồn trong mắt chị Đan khi đó, tâm trạng có phần rất tệ:

"Mặc kệ như thế nào, Kỳ tiên sinh đã kết hôn và đã có con gái rồi ! Như vậy lại nhớ đến vợ trước cũng không hay! Anh không nên để họ gặp nhau. Khi đó chị Đan sẽ không thoải mái!"

Đông Đình Phong im lặng một lúc: "Có một số việc, em không biết! anh làm như vậy là có nguyên nhân..."

"Anh nói rõ một chút đi!"

Anh nhẹ nhàng "Oa" lên, nhìn cô:

"Sao tự nhiên lại quan tâm đến chuyện này."

Ninh Mẫn Mẫn thở dài, xoa xoa mái tóc của mình: "Do tò mò, em nghe nói: Vợ trước của Kỳ Kế có thai ba bốn tháng rồi mà còn phá bỏ. Vì chuyện đó hai vợ chồng xảy ra mâu thuẫn, cuối cùng là ly hôn ..."

"Đúng là có chuyện như vậy, nhưng thật sự là do ở bên ngoài thổi phồng lên..."

Đông Đình Phong nhẹ nhàng nói, lúc này anh có điện thoại . Đồng thời thấy Văn Văn cùng tiểu Kỳ đang chạy tới, vây quanh Ninh Mẫn Mẫn, câu chuyện liền tạm dừng .

Sau khi kết hôn, Đông Đình Phong bị bạn bè truyền ra tin:

Đông đại thiếu yêu vợ vô độ.

Có người nói, Đông đại thiếu hết sức cưng chiều con trai, cái này không sai, tiểu thiếu gia nhà họ Đông, là một cậu bé thiên tài làm sao không yêu được?

Còn người khác lại nói, Đông đại thiếu lại rất cưng chiều con gái, cách nói này cũng không sai, tiểu công chúa nhà họ Đông thông minh, xinh đẹp lại có giọng nói ngọt ngào, không có lý gì mà lại không hết lòng yêu thương, chiều chuộng người tình nhỏ của cha như vậy?

Có người còn cười, nói: Nhưng quả thật, bảo bối lớn nhất của Đông đại thiếu vẫn là vợ của anh ta.

Đông phu nhân chiếm vị trí lớn nhất trong lòng Đông đại thiếu.

Đông tiên sinh rất thương yêu con gái mình, dù là ở Đông viên, hay là ở Tử Kinh viên, nhóm người giúp việc đều có thể nhìn thấy hình ảnh: Đông tiên sinh thường để cho con gái ngồi trên vai mình, hoặc tung cô bé lên cao rồi đón lấy, cô bé vừa cười vừa la hét trông rất đáng yêu; đông tiên sinh cũng rất bảo vệ con trai. Nhưng yêu nhất vẫn lại là bà xã của mình.

Ví dụ, Đông phu nhân không ăn được là y như rằng Đông tiên sinh tự mình xuống bếp nấu ăn.

Có một tối, Đông phu nhân bị ốm nghén, nôn hết ra, đến đêm lẫn qua lẫn lại, không ngủ được.

Đông tiên sinh hỏi: "Bị làm sao vậy?"

"Đói?"

Đông phu nhân vừa đắp chăn vừa ôm bụng, vẻ mặt trông rất đáng thương, lẩm bẩm nói: "Đói quá, ngực dán vào lưng rồi! hiện tại em đói đến mức có thể ăn hết đầu một voi!"

Đông tiên sinh nở nụ cười, thương yêu nói: "Em nói em tốt nghiệp học viện quân sự, có nói quá phóng đại không?"

"Em chỉ biết em đang đói muốn xui ra đây này !"

"Bây giờ muốn làm gì?"

"Quyết định đi vào bếp!"

"Tự mình nấu?"

"Hay là anh nấu cho em?"

"Hôn một cái!"

Đông tiên sinh chìa gương mặt ra.

Đông phu nhân đứng lên hôn hai cái:

"Cảm ơn ông xã!"

Đông tiên sinh cực kỳ hài lòng, hỏi:

"Muốn ăn cái gì?"

"Mỳ Ý! Còn muốn một chén canh trứng và súp rong biển! Em nhớ rõ trong tủ lạnh có canh xương..."

Đêm đó, hai vợ chồng cùng đi vào bếp, nửa giờ sau Đông tiên sinh đem tất cả đồ mà Đông phu nhân muốn ăn bày ra bàn.

Đông đại thiếu chống cằm nhìn Đông phu nhân ăn rất ngon, cô cười rất thoải mái. Vừa lúc đó, bảo vệ đi tuần tra thấy được cảnh này, liền lấy điện thoại chụp vội ảnh hai người đang ngồi trong bếp.

Sau đó, đem tấm ảnh này lan truyền ra ngoài. Tất cả đều tràn ngập trên internet, thêm một câu:

"Sau hôn nhân: Đầu bếp đẹp trai hạnh phúc bên bà xã."

Hình ảnh này, hơn một triệu người theo dõi.

Đông Đình Phong trở thành người chồng mẫu mực.

Sau khi nhìn thấy hình ảnh này, Đông Đình Phong bật cười, cảm thấy người chụp không sai và thưởng lớn cho nhân viên bảo vệ kia, nhưng cuối cùng vẫn điều người đó đi nơi khác:

Cuộc sống riêng của mình, anh không muốn bị chia sẻ ra ngoài...

Chủ nhật 25 tháng ba, Đông phu nhân bị sốt

Nguyên nhân là: Trong lúc tắm cho Văn Văn, bị ướt hết quần áo, đúng lúc thời tiết thay đổi – trở lạnh, nên buổi tối bị đau đầu, người sốt cao...

Đông tiên sinh vội vàng đem người đưa đến bệnh viện Tử Kinh viên, không kịp thay giày, đến bệnh viện mới phát hiện chân mình vẫn đang đi dép lê.

Nửa đêm bắt Phó Viện Trưởng Kiều Sâm đích thân tới khám.

Sau khi khám xong Kiều Sâm nói không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc hạ sốt ...

Bởi vì mang thai, Đông phu nhân không muốn uống thuốc, khẳng định để tự nhiệt độ cơ thể mình hạ xuống.

Nhưng sau khi uống một cốc trà gừng nóng, nhiệt độ vẫn không giảm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đông tiên sinh lòng như lửa đốt, liền gọi Kiều Sâm lập tức phải đến khám cho dù lúc đó bác sĩ đang trong cuộc họp.

Đông tiên sinh nói: "Ông làm thế nào để nhiệt độ giảm đi, nếu không đừng nghĩ bệnh viện này có thể tồn tại."

Phó Viện Trưởng được một phen dở khóc dở cười:

Lý trí như hắt, vì bà xã, trở thành một người đàn ông không hiểu chuyện .

Cuối cùng đến tối, Đông phu nhân cũng hạ sốt.

Trong lúc bà xã đang ngủ, Đông tiên sinh ngồi tựa bên giường mắt nhắm lại, tay vẫn nắm chặt bàn tay của bà xã, không chịu đi nghỉ.

Kiều Sâm khi tới thăm bệnh nhân, nhìn đến bộ dáng này, không nhịn được, liền chụp lại ngay và đưa lên mạng: Đông phu nhân bị sốt, thiếu chút nữa Đông đại thiếu đốt cháy bệnh viện của tôi; Đông phu nhân hạ sốt, Đông thiếu gia nhẹ nhàng tựa đầu ngủ giống như con mèo nhỏ...

Sau khi câu nói này viết ra, toàn bộ các trang mạng một lần nữa lại sôi sục lên, mọi người đều ngưỡng mộ:

Đông thiếu gia đúng là một người chồng hoàn hảo...

Đông phu nhân vào mạng liền thấy ảnh này. Quả thật Kiều Sâm chụp ảnh rất đẹp. Hình ảnh của cô vẫn được xử lý mờ mờ ảo ảo, bên cạnh là gương mặt đẹp trai, hai tay nắm chặt tay của cô rất tình cảm.

Có vô số nữ sinh trên mạng đang bàn tán.

Khát vọng tình yêu Tiểu Trư nói: "Trên đời này, người phụ nữ hạnh phúc nhất là Đông phu nhân, nhất định phải thay chúng tôi chăm sóc thật tốt Đông thiếu gia...!"

Tôi muốn gả cho Đông Đình Phong nói: "Đông thiếu, anh làm thế này làm sao chúng tôi không thể thích anh được chứ?"

Đông Phấn nói: "Nam nhân Truyền kỳ, giống như tạo ra cuộc hôn nhân Truyền kỳ... Hai người để cho chúng tôi tin tưởng tình yêu là có thật. Chỉ hy vọng hai người cho chúng tôi thấy được, nhà giàu cũng có tình yêu đích thực!"

...

Mấy ngày sau, số lượng người theo dõi tăng vọt lên tới con số 2 triệu... Hơn nữa con số này chưa dừng lại ở đó, vẫn còn tiếp tục tăng lên ... Đông Đình Phong trở thành người chồng mẫu mực, mọi người đều ngưỡng mộ tình yêu của anh dành cho vợ mình.

Cho dù, bên ngoài loan truyền như thế nào nhưng cuộc sống ở Tử Kinh viên của Đông Đình Phong và Ninh Mẫn Mẫn vẫn vô cùng đơn giản.

Ngủ muộn, ăn sáng, đọc báo...

Sau bữa sáng, Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn đi dạo ở trong vườn, hoặc là cùng hai con chơi đùa một lúc. Sau 12h trưa, chồng ôm vợ yêu chớp mắt một lúc. Sau đó, chơi đàn dương cầm, nghe một chút nhạc; gần tối ngồi nói chuyện một chút. Buổi tối, cùng nhau làm bữa tối, ăn tối xong, ăn tráng miệng hoa quả, sau đó thường thức trà....

Tuần trăng mật không có đi du lịch, vì trong quá trình mang thai, không thể đi xa.

Bọn họ cứ như vậy, sống một cuộc sống gia đình bình thường nhất.

Nhưng Đông Đình Phong lại vô cùng thích cuộc sống như thế này.

Trong khoảng thời gian này, anh hoàn toàn đem công việc bỏ qua một bên, dành hết thời gian cho bà xã, giúp vợ anh trò chuyện với bảo bảo

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 332

Buổi sáng mỗi ngày, anh đều nói chuyện với Bảo Bảo ở trong bụng; vào buổi trưa, anh cho bé con nghe nhạc; buổi tối, vốn là thời gian vô cùng lãng mạn của vợ chồng mới cưới – thế mà anh không thể làm gì hơn, chỉ có thể ôm và hôn cô, không thể đi sâu hơn nữa. Quả thật hành hạ cơ thể quá mức,....

Mỗi một lần hôn môi, đều có thể thấy anh rất nhiệt tình, mỗi một lần nhiệt tình lại phải dùng nước lạnh dập tắt - - Anh phải có trách nhiệm với sức khỏe Bảo Bảo. Mấy ngày nay đều phải kiềm chế,...

Ngày mùng 1 tháng tư, Đông Đình Phong đưa Ninh Mẫn Mẫn đi bệnh viện Mai Loan khám thai, kết quả: Đều bình thường, Bảo Bảo trong bụng phát triển tốt.

Nghe thấy kết quả như vậy, anh hỏi Kiều Sâm: “Việc kia, trong ba tháng đầu, vợ chồng không được gần gũi ah...”

Kiều Sâm nghe xong, ngẩn người ra, nhìn đến người nào đó có vẻ mặt xấu hổ a... Nhịn không được, cười nham nhở:

“Mấy ngày này, thật sự là làm khó dễ cậu có phải hay không...”

Đông Đình Phong cũng mỉm cười, thành thật gật đầu: “Cũng không phải là... Tôi không dám lỗ mãng.”

“Hai mẹ con đều khỏe mạnh. Vợ chồng nên sinh hoạt vừa phải, và cũng không thể mạnh bạo quá...”

Kiều Sâm nhắc nhở.

Đông Đình Phong thật sự lắng nghe.

Khi ra về, vẻ mặt người đàn ông này rất khoái trá, Ninh Mẫn Mẫn không nhận thấy người đàn ông này đang nhìn trộm cô, đôi môi mỏng hơi cong lên, đôi mắt sáng tựa như sao...

“Oa, không trở về Đông viên sao?”

Ninh Mẫn Mẫn nói chuyện điện thoại với mẹ, hai mẹ con nói chuyện hơn nửa giờ. Sau khi tắt máy, cô phát hiện, bọn họ đang hướng về Tử Kinh viên.

“Uh`m, không trở về!”

Đông Đình Phong trả lời.

“Làm sao vậy? Không phải nói là, dẫn hai đứa đi ra ngoài ăn trưa sao?”

Cô nghi ngờ hỏi.

“Còn sớm!”

Anh nghiêng đầu nhìn sang cô, ánh mắt có vẻ gian xảo. Đúng là họ đi khám thai từ sáng đến giờ mới có 9 giờ rưỡi.

“Về Tử Kinh viên một chuyến!”

Ninh Mẫn Mẫn nghi ngờ nhìn anh, chăm chú nhìn lại có phần hơi sợ hãi, cảm giác anh hơi khác thường, lúc này không biết anh tới đó làm gì.

“Ngày mai anh phải đi Quỳnh Thành!”

Anh nhẹ nhàng nói, lái xe nhanh hơn bình thường.

Việc này, Ninh Mẫn Mẫn cũng biết, ngày 6 tháng tư, bắt đầu chiến dịch tranh cử chức vị Thủ tướng. Anh là một trong những ứng cử viên, đương nhiên phải tham gia các hoạt động trước cuộc bầu cử.

Gần đây, anh vẫn ở nhà, chính xác nên ra ngoài ngoại giao một chút.

“Trước khi đi, em phải trả nợ anh!”

Anh thì thầm nói.

“Uh`m? Cái gì?”

Nhất thời Ninh Mẫn Mẫn không nghĩ ra.

“Em biết rõ mà!”

Anh nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt biểu hiện sự khát khao.

Cuối cùng khi nhìn vào mắt anh, cô hiểu được anh đang nói tới chuyện gì. Liền sau đó mặt cô đỏ bừng lên.

Anh lập tức cười to, chụm vào đầu cô, cúi xuống hôn cô một cái. Lại cố ý cắn môi cô.

Trong người nóng bừng lên, giống như có một dòng điện chạy qua.

Cô vội vàng che môi, trừng mắt nói:

“Này đang lái xe a, cẩn thận! Quấy rối vừa thôi! Lái xe chậm một chút...”

Anh ngồi trở lại, tập trung lái xe.

Một mặt đi với tốc độ chậm, một mặt thì thầm hỏi:

“Nói, đến lúc rồi có phải hay không? Nên trả nợ đi chứ?”

Mặt cô lại ửng đỏ, xoay đầu, mở nhạc ra nghe, nhắm mắt lại cũng không để ý đến con người xấu xa kia.

Nửa giờ sau, họ tới Tử Kinh viên.

Sau khi xe dừng lại, Đông Đình Phong xuống xe trước, vòng lại mở cửa xe và đỡ cô xuống.

Khi tay Đông Đình Phong vừa chạm vào người Ninh Mẫn Mẫn – cô giật nảy mình, một cảm giác nóng rực bao trùm lấy cô- thật sự là rất nóng.

Dạng nhiệt độ giống như ngọn lửa này, khiến cô hồi hộp, người cảm giác vỡ vụn.....

Muốn thu tay lại nhưng anh không cho, lại còn kéo chặt hơn, ngoái đầu lại, nở nụ cười ranh mãnh, làm cho cô hoảng sợ.

Cô bước xuống, bị anh kéo vào ôm chặt lấy, bên tai truyền đến hơi thở của anh, làm cho cô cảm thấy hồi hộp, thân thể run rẩy theo. Định tránh anh một lần nữa. Nhưng không kịp rồi, anh đã hôn lên vành tai của cô, cảm giác cực kỳ nóng bỏng, cơ thể anh lại khẩn trương hơn, thở hỗn hển, mang theo sự hưng phấn...

“Chúng ta, lên lầu!”

Ý tứ cực kỳ rõ ràng...

Cơ thể Ninh Mẫn Mẫn căng thẳng, thở gấp một cái, nhìn bầu trời rất đẹp, mặt trời tỏa ấm lòng người, người cô cảm giác mềm nhũn:

“Hình như giữa trưa rồi...”

Cô khẽ thốt ra, định nói tiếp nhưng anh đã nhẹ nhàng nói:

“Anh bảo đầu bếp nấu những món em thích, khoảng 1h nữa là có thể ăn được... Đến lúc đó ăn sẽ đúng giờ hơn...”

Mặt cô lại càng đỏ bừng lên như quả táo đỏ, cắn môi nói:

“Không, để đến tối đi!”

“Không thể chờ được! Anh muốn ngay bây giờ!”

Anh kéo cô đến nhà chính, gió lạnh thổi làm cho gương mặt cô vừa đỏ bừng, giờ dịu đi, khí sắc có vẻ rất tốt.

Vào phòng khách, anh đuổi hết người giúp việc, cởi áo khoác ra, không nói hai lời, trực tiếp bế cô lên, bước đến cầu thang đi lên lầu - -

Ài, người đàn ông này, quả là kiểm chế đã lâu...

Đến cửa phòng, anh dùng cùi tay mở cửa ra, sau đó đi lùi vào, rồi lấy chân đá vào cánh cửa để đóng lại. Vừa đi vừa hôn, nụ hôn nóng bỏng, gấp gáp, bế cô đặt nhẹ nhàng lên giường.

Ninh Mẫn cảm giác thân thể bốc cháy, mặt nóng lên, trong lòng bàn tay nóng lên, mọi chỗ trên da thịt cũng nóng lên... Không chỉ nóng, mà cơ thể còn mềm nhũn.... Bị anh trêu chọc như vậy, cả người nhộn nhạo,...

Anh nói: “Vừa nãy anh hỏi bác sĩ rồi, nói có thể... có thể...”

Vẻ mặt anh rất cao hứng...

Cô thật muốn đem người này đá bay ra ngoài.

Anh cười, hôn càng ngày càng sâu hơn.

Cô im lặng, chấp nhận” số phận”.

Mấy ngày này, bọn họ đều kiểm chế. Hiện tại cũng đã ba tháng, có thể làm rồi...

Chỉ là đột nhiên lại có chút lo lắng, lâu lắm không có thân thiết rồi.

Nhưng loại cảm giác lo lắng này, cũng không duy trì được lâu.

Nụ hôn của anh càng lúc càng nồng nhiệt, bàn tay anh lướt trên người, dần đi xuống giữa hai chân, anh cảm nhận cơ thể cô đã thích ứng,...dòng nước ấm chảy ra, anh tiến vào....

Một lần không thể làm cho anh thỏa mãn.

Lại thêm một lần nữa, mãi đến khi người đầy mồ hôi, nằm vật ra giường, cô oán giận nói:

“Vẫn chưa đủ ah?”

Anh xoa xoa bụng cô: “ Xem ra phải đợi tiểu gia bảo này ra ngoài mới được!”

Cô véo vào hông anh, lườm anh một cái, như vậy vẫn còn chưa thoải mái, thật sự là muốn đánh đây:

“Bụng đang đói đây này!”

Anh cười cười, giống như một con mèo vừa được một bữa nô nê, liếm liếm đầu lưỡi rất khoái trá.

“Đi tắm, rồi chúng ta xuống dưới ăn cái gì đi...”

Vừa ôm cô vừa lấy tay vỗ nhẹ vào bụng cô, nhớ lại chuyện lúc này không biết có quấy rầy Bảo Bảo không. Nhưng anh biết bé con và mẹ nó đang cực kỳ hưởng thụ, nhìn khuôn mặt cô có chút xấu hổ, hơi ửng đỏ lại không dừng được:

“Cùng đi!”

Anh đề nghị.

“Không cần!”

Nếu đi cùng anh, chắc cơm trưa cũng không thể ăn.

“Em tắm trước!”

Cô quần chiếc chăn mỏng, nhanh chóng bước vào nhà tắm.

Anh nhìn mái tóc dài thật đẹp đang đung đưa từ bên này sang bên kia, làn da trắng như tuyết, tâm trí anh lại nhảy loạn xạ lên.

Vẫn lại là nhịn không được, bỏ chăn ra khỏi người, anh vội vàng đi theo. Khi thấy anh ngay sau lưng mình, cô vội vàng đóng cửa nhà tắm lại. Anh mỉm cười lấy tay giữ cánh cửa lại nhanh chóng bước vào, đến gần ôm và hôn cô. Cuối cùng anh đã vào được trong phòng,...

Khi đó, mặt cô lại đỏ bừng lên không biết do trong phòng nóng quá hay do bị người đàn ông kia lăn qua lăn lại, ánh mắt cũng là đắm đuối nhìn anh.

Lúc sau, cô mặc một chiếc váy dài, anh đi bên cạnh cô, vừa cười vừa nói rất vui vẻ, đôi khi lại thì thầm điều gì đó vào tai cô, chuyện rất buồn nôn...

Cô thật oán giận người đàn ông này, làm cho cả người cô đau nhức, hai chân mỏi nhừ.

Anh cười, nói: “Để anh công em xuống lầu!”

“Đi!”

Cô nhẹ nhàng mỉm yêu một câu, khéo miệng cong cong.

Nhưng vẫn đồng ý để anh công cô xuống.

Anh nói: Do anh gây ra, nên anh phải chịu trách nhiệm.

May mắn dưới lầu không ai.

Uh`m, tựa vào lưng anh, trái tim cô lại cảm thấy ấm áp.

Cô nghĩ: Cô đã bị người đàn ông này làm hư rồi...

Bây giờ, cô đúng là một người phụ nữ hạnh phúc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 333

Ngày đầu tiên Đông Đình Phong đi, hấn đi chân trước, chân sau cô liền cảm thấy không nỡ.

Những ngày này, cô đã có thói quen hấn thỉnh thoảng xoay quanh cô, hoặc là ôm một quyển sách, đọc văn thơ cho cô nghe, đặc biệt có hương vị, có cảm xúc có lẽ là do bởi vì gần đây tình cảm của hấn đặc biệt dư thừa, tiếng nói kia khiến cô mê say, có khi kéo cô đi chơi đàn piano, thỉnh thoảng hấn sẽ bật các âm thanh của dân gian, đặc biệt là những nhịp điệu dân gian quả thật khiến người ta thoải mái, hoặc là cùng ngồi một chỗ trên ghế đu, giống như những cặp sinh đôi người Xiêm gắn bó với nhau, hoặc là cùng thưởng thức một bữa ăn, làm tất cả những thứ người can đảm mới dám thử..

Hai người ở cùng một chỗ, luôn luôn tìm ra những điều thú vị để làm, dù sao vẫn rất vui vẻ.

Cuộc sống như vậy, cùng với cuộc sống trước kia, hoàn toàn khác nhau.

Trước đây, lúc huấn luyện dù sao vẫn là bận rộn, suốt ngày huấn luyện, ở quân đội chưa bao giờ nói tới chuyện tình yêu, quá nghiêm túc, quá đứng đắn. Thỉnh thoảng được nghỉ ngơi, thì về nhà, cùng nói chuyện với mẹ, nháy mắt thời gian đã qua.

Lúc ở Trung Quốc, cũng rất bận.

Khi đó, cô mượn bảo mẫu chăm sóc Văn Văn, cô lại bận rộn công tác, lại muốn kiêm chức làm phiên dịch, muốn kiếm thêm chút tiền mua sữa bột,

còn muốn chăm sóc Văn Vãn. Một tuần lễ, năm ngày đi làm, từ sớm bận cho tới khuya, buổi tối bão mẫu về nhà, cô liền tự mình chăm sóc, khi không làm khó còn đỡ, một khi bé con quậy lên, công việc phiên dịch chỉ có thể dừng lại. Khi đó, cô làm việc, thu nhập rất thấp, về sao thì đỡ hơn một chút. Thứ bảy, chủ nhật thì bão mẫu nghỉ, cũng chỉ có cô chăm sóc Văn Vãn, đứa nhỏ một phúc cũng không rời khỏi người, rất bận rộn không thể coi cái chân như tay. Cuộc sống cứ như vậy cho tới khi bé con đi tới nhà trẻ, thu nhập của cô từ từ ổn định, lúc này cuộc sống mới chuyển biến tốt đẹp hơn.

Bắt đầu từ tháng chín năm trước, cuộc sống của cô lại bắt đầu lộn xộn, giết chóc đáng sợ cứ dây dưa lấy cô, cô giống như tràn ngập trong mê cũng đầy sát khí, khắp nơi lộ ra hơi thở chết chóc, cô lại quật cường muốn tìm đường sống, khó khăn kéo dài chút hơi tàn.

Cuối cùng, cuộc sống tối tăm của cô cũng qua đi, Đông Đình Phong giống như ánh mặt trời, xua khi hơi thở tối tăm quanh người cô, cho cô một cuộc sống mới, một thế giới tươi đẹp, đến khi cô yên tĩnh lại, đã có được một phần hạnh phúc xa vời mà cô không dám yêu cầu.

Trong nửa tháng sớm chiều chung đụng, hăn che chở, lúc nào hăn cũng bên cạnh, khiến cô tham luyện cuộc sống như vậy, cũng tham luyện người đàn ông này, hiện tại không có hăn bên cạnh, đúng là có chút không quen.

May mắn, cô có hai đứa bảo bối, tối ngày lúu rú, cãi nhau, xua đi chút buồn bã của cô.

Cô tự nói với mình, người đàn ông này không có khả năng mỗi phút đều ở bên cạnh mình, coi như lúc này, hăn không có đi Quỳnh Thành, chờ thêm một tuần nữa, hăn cũng phải bắt đầu công việc... người đàn ông này, ở trên lưng đã đeo một gánh nặng nặng nề.

Vì vậy sau này, cô phải tìm được mục tiêu cho mình, để cuộc sống càng phong phú hơn, không thể vĩnh viễn bám trên người hăn.

Phụ nữ lệ thuộc đàn ông, là không chút tiền đồ, phụ nữ cũng phải có sự nghiệp của riêng mình, như vậy mới là một người phụ nữ chói mắt, giỏi giang.

Buổi tối, bảo mẫu chị Xuân muốn dẫn hai đứa nhỏ đi ngủ, Ninh Mẫn lắc đầu không cho:

“Hôm nay để hai đứa ngủ với em.”

Trước khi ngủ, hăn gọi điện thoại cho cô:

“Đang làm gì đó? Có nhớ anh hay không?”

Con trai và con gái lập tức bổ nhào, tiếng hét non nớt chói tai của bọn nó vang dội trong phòng, xua tan không khí lạnh lẽo khi không có hăn ở đây.

Cô ngồi ở trên miếng miếng thăm khéo léo, vừa êm mà tốt, bên cạnh vẫn để cuốn sách quân sự trước đó, cười nhìn xem. Lười biếng ôm gối trả lời:

“Không có! Em chơi rất vui đó, nghe thấy không, con trai và con gái.. bọn nó chơi rất vui...”

“Hừ, quỷ nhỏ không có lương tâm!”

Đông Đình Phong cười mắng một câu, có lẽ đang đón gió đêm, cô nghe có âm thanh tiếng gió, còn có tiếng thở dài của hăn:

“Anh không ngủ được! Nếu không, anh về nhé. Mới không gặp một ngày, mà anh cảm thấy giống như ước hẹn trăm năm vậy?”

Người này nói chuyện còn khoa trương hơn cô nữa.

Cô hé miệng cười vội vàng nói:

“Đừng, ngàn vạn lần đừng trở về... rất mệt đó, em sẽ đau lòng.”

Cô nói.

Mới đi buổi sáng, tối lại trở về, thật quá dày vò người mà, Cô không muốn hăn quá mệt.

“Nhưng anh nhớ em!”

Thật sự là dính như keo, cũng có chút ngọt ngào của hôn nhân.

“Có nhớ cũng không được quay về, công việc cũng chỉ có mấy ngày, anh chăm chỉ làm chuyện của mình đi, không được làm càn..”

Cô dặn dò.

Bây giờ, cô không giúp gì được, ít nhất không thể kéo chân của hăn.

“Được rồi, chờ anh trở về, phải hỏi thăm em đằng hoàng..”

Lời này, này.. rất kỳ nha, quá kỳ rồi...

Ninh Mẫn nhậm, lại chịu đựng, vẫn hỏi:

“Anh muốn hỏi thăm như thế nào?”

“Em cảm thấy anh hỏi thăm như thế nào thì anh hỏi thăm như vậy, quan trọng là giải được nỗi khổ tương tư!”

Ách, người đàn ông này quá vô sĩ.

Ninh Mẫn tỏ vẻ xấu hổ, cười mắng: “Không có chút nghiêm chỉnh!”

“Anh rất đứng đắn, em mắng anh như vậy có phải là em đang suy nghĩ không đứng đắn...” Ninh Mẫn im lặng: “...”

Hắn cười, lại nói vài câu dễ ngọt, trêu chọc cô mặt đỏ tai nóng, sau đó, vòng chủ đề:

“Buổi tối, anh đi với cha cùng uống rượu với ông nội...”

“Hả..”

“Bọn họ nhớ em! Giúp xong chuyện này, chúng ta sẽ đến đó ở vài ngày.”

“Được.”

Cũng không biết hắn bận tới khi nào.

Lúc này về phía bắc, hắn ngược lại không muốn cô đi cùng.

Cô cũng không có ý định đi theo, một là cô còn phải chăm sóc Văn Văn đang bệnh, bên này có bác sĩ ngày nào cũng theo dõi, hai là cô và Cần Chi đồng thời tới Quỳnh Thành, nếu bị phóng viên thấy được, không biết sẽ náo tới thể nào luôn. Tình huống bây giờ là im lặng theo dõi.

“Chuyện tổng tuyển của, anh cảm thấy nắm chắc được mấy phần.”

Cô hỏi, đi qua phòng khách, hai đứa nhỏ này quây khiến cô không nghe được cái gì.

“Không có dự đoán được. Toàn dân tổng tuyển cử, nghị viên bỏ phiếu, người nào có thể biết kết quả được?”

Tổng tuyển cử ở Đông Ngải Quốc, là toàn dân mỗi người một phiếu bầu, lấy vân tay của mỗi người trực tiếp bỏ phiếu. cuối cùng số phiếu nhân với 50%, tính được số phiếu của toàn dân, sau đó là nghị viên bỏ phiếu, nhân

với 50%, lại nhân với bội số nhất định, hai số phiếu gia tăng, rồi ra một kết quả. Số liệu này muốn làm giả cũng khó, vì vậy cần nhờ bỏ phiếu.

“Hết sức là tốt rồi.”

Cô nói.

Bây giờ cô thật sự không nghĩ tới nếu hăn được chọn thì sẽ ra sau đây. Cảm giác, giống như hăn cũng không muốn được chọn.

Còn có hăn cũng không có tranh thủ ra sức cái gì hết, mấy ngày nay chỉ lo ở cùng với cô, cộng thêm trà gạo muối dầu rồi. Một bộ thuận theo tự nhiên, cô cũng không có ôm nhiều hy vọng.

Hai người nói chuyện hồi lâu, mới nói ngủ ngon.

Lúc đó, Đông Đình Phong cúp điện thoại, đứng ở cửa sổ của biệt thự trong thư phòng, suy nghĩ không biết bao lâu.

Mười giờ, cửa phòng đúng giờ vang lên, hăn nói một tiếng: “Mời vào”, cửa mở, Trần Tụy đi tới, theo thói quen mặc bộ âu phục màu xám, rất sạch sẽ, biểu hiện trợ lý khôn khéo. Người bên cạnh hăn, mỗi một người đều có bản lĩnh.

“Ông chủ, anh tìm tôi.”

“Ừ, tới đây, ngồi đi.”

Đông Đình Phong ý chào chỉ vào vị trí trước mặt.

Trần Tụy ngồi xuống, cảm thấy hôm nay vẻ mặt của Đông thiếu có chút kỳ lạ, bình thường tan việc, không có chuyện gì đặc biệt, tuyệt đối sẽ không gọi anh ta. Anh ta suy nghĩ một chút, hôm nay hình như cũng không có xảy ra chuyện gì đặc biệt..

“Uống gì, cà phê hay trà?”

Đông Đình Phong hỏi.

Trần Tụy giật mình, đây là có ý định nói chuyện lâu sao?

“Không uống.”

“Cà phê đi! Tôi nhớ rõ cậu rất thích uống cà phê..”

Hắn pha một ly, bản thân thì ngâm trà xanh.

Hai người ngồi xuống, mặt đối mặt.

Bầu không khí có chút vi diệu.

Trần Tụy suy nghĩ một chút, ông chủ chưa bao giờ giống như hôm nay
đàng hoàng mời anh ta uống cà phê, cái này quá khác thường, tiếp theo có
lẽ muốn nói chuyện gì đó, trong tiềm thức anh ta cảm nhận được, chuyện
này không tốt lành gì.

“Cậu đi theo tôi mấy năm rồi?”

Đông Đình Phong cười nhạt, hỏi chút chuyện không đâu.

Trần Tụy suy nghĩ một chút: “Bảy năm rồi!”

“Ừ, bảy năm rồi.”

Hắn gật đầu, hít một hơi: “Aizz, đã lâu như vậy rồi sao! Cậu năm nay đã
ba mươi mấy rồi à?”

“Ba mươi ba..”

“So với tôi thì lớn hơn hai tuổi.

Anh ta gặt đầu.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 334

Tiệm Thời Đại, đó là tiệm của Simy, chỗ ngồi rất nghiêng.

Bây giờ không phải là thời gian tan việc, nên trên đường rất ít xe.

Tiệm Thời Đại là bên trong một ngõ hẻm, rất lớn, qua khúc quanh là con đường cái Kiến An rất lớn.

Bên cạnh là khu du lịch mới xây, có phong cách cổ xưa, nhưng bây giờ còn chưa có khai trương.

Cách nơi này không xa, có một ngôi chùa cổ, chùa Kiến An, có lịch sử rất lâu đời, đến ngày nghỉ, có nhiều người đến đây chơi, bình thường thì cũng chẳng có ai nhiều. Ngược lại người nước ngoài đến đây thường xuyên.

Ninh Mẫn hỏi Đông Đình Phong: “Chị Simy sao lại mở tiệm ở chỗ này?”

Hắn nói: “Một là bây giờ nơi này tiền thuê rất rẻ, hai là yên tĩnh, ba là có thể tới đây du lịch toàn là những kẻ có tiền, ở bên kia có mấy khách sạn, rất nhiều du khách ở nơi khác đến, đều muốn ngủ lại ở chỗ này, bốn là Simy không thích hòa theo thị trường. Nhưng tác phẩm của chị ấy, đều là hàng bán chạy, có thành phố là vô giá. Một thiết kế bình thường, cũng sẽ bị đoạt bán không còn. Quần áo của chị ấy và người khác giống nhau, có cá tính. Thời trang ở Pháp được tặng rất nhiều bằng khen. Chẳng qua là cho tới bây giờ chị ấy không có để lộ mặt trên giới truyền thông, khi được khen thưởng đều là do bên phía đối tác giúp đỡ cầm về. Vì vậy chị ấy không để ý là mở

tiệm ở đâu, bởi vì bản thân chị ấy đã là một người phụ nữ có danh tiếng, rất nhiều phu nhân rất thích mặc áo của chị ấy thiết kế, đều sẽ thông qua mạng mà mua lẻ.

Ninh Mẫn giờ mới hiểu được.

Quán Thời Đại tồn tại trên một phong cách riêng, chỉ liếc một cái, có thể khiến người ta yêu thích, quần áo trong tủ, chất lượng và khí chất, đều có, chỉ cần có mắt nhìn, đều sẽ bị hấp dẫn.

Mùi rượu không sợ ngỏ hẻm sâu.

Cô nghe Cẩn Chi nói, thu nhập của Simy cũng không tệ. Mức độ khách hàng lấy giá khác nhau.

“Thời Đại” cái tên nhà thiết kế này ở trên quốc tế đã rất nổi tiếng, cũng là chỗ tốt của nó.

Lúc kết hôn, Simy có thể vừa trang điểm, phục vụ cho cô toàn bộ, tất cả là nhờ ánh sáng của Đông Đình Phong.

Hắn nói, mấy năm nay, chị ấy hình như không hề đi theo ai trang điểm, chủ yếu chỉ chuyên tâm thiết kế. Trong tiệm có khách ra giá cao mời tới trang điểm, đến phối hợp trang phục.

Hai giờ chiều, xe đã dừng ở đường Kiện Khang số 1009, khi xuống xe, thấy tình huống cửa tiệm rất thê thảm, thiếu chút nữa Ninh Mẫn cho rằng cô đi nhầm chỗ..

Hai chữ “Thời Đại” bị đánh rơi trên mặt đất, thủy tinh bị nện nát vụn, trên đất tát cả đều là miếng thủy tinh vụn, hai cánh cửa bị dỡ xuống, trong tiệm những bộ quần áo xinh đẹp bị xé rách toàn bộ, lộn xộn ném xuống đất, còn có một ít bị đốt đi một nửa..

Lúc này nhìn Simy rất có cảm giác người phụ nữ thời thượng, giờ phút này, cô chỉ lẳng lặng dựa trong góc tường, vẻ mặt rất bình tĩnh, vô cùng trầm mặc, nhìn mớ hỗn độn trước mặt.

“Chuyện gì vậy?”

Ninh Mẫn hoảng sợ hỏi, cẩn thận từng li từng tí bước tới, thỉnh thoảng dưới chân sẽ dẫm lên cái gì đó, tránh không khỏi.

Sau lưng, Ô Phương nhìn thấy cũng có chút kinh ngạc, nơi này mới bị cướp sao.

Nghe người kêu, Simy mới chậm rãi khôi phục tinh thần, muốn nói chuyện, rồi lại không nói được gì, một hồi lâu mới nói:

“A Ninh, sao em lại tới đây?”

“Cần Chi không có ở đây, em rảnh rồi khoong có chuyện gì, nên ghé thăm chị một chút, xem style mới thiết kế.. Cũng muốn tâm sự với chị..”

Cô nhìn Simy đứng lên, nhặt một kiện áo da lên, phía trên bị cắt một mảng lớn, một bộ quần áo đẹp, cứ như vậy bị hủy.

Simy nhẹ vỗ, thấp giọng nói:

“Em tới không đúng lúc rồi, bây giờ chỉ sợ chị không có tâm tình để nói chuyện.”

Đây là chuyện bình thường, người nào gặp chuyện như vậy, còn có tâm tình để nói chuyện chơi sao?

“Ai tới đập tiệm hả? Có báo cảnh sát không?”

Ninh Mẫn hỏi,

Simy không trả lời.

Ninh Mẫn nhìn bộ dáng của cô ấy, cảm thấy cô ấy giống như không muốn nói nhiều đến chuyện này.

Cô hiểu được, đây là một người phụ nữ kiêu ngạo, nhìn bên ngoài ôn hòa, tính tình kỳ thật rất kiên cường.

Từ chuyện cô ấy ly hôn có thể biết được một chút.

Bây giờ Ninh Mẫn còn không biết chuyện đó như thế nào, nhưng mà, cô cảm giác được Simy không phải là loại phụ nữ tàn nhẫn.

Làm mất con của mình, trong này nhất định có nỗi khổ bắt đầu rồi.

Hoặc là người đàn ông kia làm chuyện có lỗi với chị ấy...

Cần Chi có nói, người đàn ông làm tổn thương lòng của phụ nữ, phụ nữ làm tổn thương tâm của người đàn ông, đặc biệt khiến người ta nghĩ đến...

“Các người có biết không?”

Ngược lại, cô thấp giọng hỏi nhân viên trong tiệm,

Nhân viên lắc đầu, trên mặt lộ vẻ tức giận:

“Những người đó thật sự quá kiêu ngạo rồi.. Ban ngày ban mặt mà ngang ngược như vậy, Thì tiểu thư sao có thể nhịn được cơn tức này chứ... Đông thái, cái cảnh này nếu không báo cảnh sát, những người kia sợ là còn đến quấy nữa, vậy thì sao mà làm ăn gì được nữa chứ?”

“Hoàn toàn chính xác, không thể dung túng bọn họ được.”

Ninh Mẫn gật đầu: “Đều là một người.”

“Nhìn qua giống như xã hội đen! Đánh nhau cực kỳ khủng khiếp. Thì tiểu thư không cho phép chúng tôi báo cảnh sát, cũng không cho phép chúng tôi tranh chấp với bọn họ, cứ như vậy trơ mắt nhìn bọn họ đập phá tiệt...”

Nghĩ là biết.

Ninh Mẫn suy nghĩ một chút, kêu các cô dọn dẹp một chút, một lần nữa đi tới trước mặt Simy, cố chấp muốn hỏi tới cùng:

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy? Dám ở trên đất Ba Thành, mà giờ trò lưu manh như vậy?”

“Em đừng quản.”

“Không được! Chẳng lẽ cứ nhìn chị bị người ta khi dễ như vậy hả?”

Ninh Mẫn rất thích Simy, cảm giác được người phụ nữ này lịch sự ưu nhã, ánh mắt rất là yên tĩnh, là một người tràn ngập đau buồn vì chuyện xưa.

“Nghe lời. Chuyện của chị, chị có thể xử lý thật tốt! Căn Chi đang trong giai đoạn tổng tuyển cử, em đừng để ý tới chuyện của người khác. Sẽ gây phiền phức cho nó..”

Như thế nào, giọng nói đều khiến người ta cảm giác giống như đang dẫn dò đứa nhỏ không có lớn nổi vậy?

“Người này là ai thế! Trước kia không có gặp thì phải!”

“Ô Phương. Bây giờ là tài xế kiêm luôn bảo tiêu. Căn Chi xem em như đứa nhỏ mà đối xử. Còn tìm người khác đến nhìn em.”

Cô thở dài một tiếng.

Trước kia cô đi bảo vệ người khác, còn bây giờ người khác bảo vệ cô.

Chuyện này...

“Đó là nó lo lắng cho em. Người đàn ông tốt như vậy đốt đèn lồng cũng không tìm được ở chỗ khác! Hãy quý trọng thật tốt.. Bây giờ tất cả phụ nữ ở Ba Thành, đều cực kỳ hâm mộ em đó..”

Simy ấm áp nhìn bụng Ninh Mẫn một lát:

“Em thật sự rất dễ nuôi nha. Muốn an toàn sinh được bảo bối, thì phải để ý bản thân một chút mới đúng. Nghe nói em phóng xe, thiếu chút nữa dọa nó bị bệnh tim luôn à..”

Ánh mắt này, là vô cùng hâm mộ, là vì trong bụng cô có em bé nên khiến chị ấy xúc động sao?

Ninh Mẫn như có điều suy nghĩ một chút, nghĩ đến lúc trước Kỳ Kế khẩn trương đến Đông viên, chính là vì xác định nơi ở của chị ấy.

Chuyện đó và chuyện ngày hôm nay, có liên quan sao?.

“Chị Đan, chị đừng đánh trống lảng với em, bây giờ chúng ta nói chuyện của chị đi..”

Ninh Mẫn bình tĩnh đưa chủ đề về chỗ cũ, thuận tay nhặt một chiếc váy lên, một màu đỏ chói, giống như lễ phục đám cưới, nói:

“Em không phải con nít ba tuổi, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, em đều có chừng có mực. Đừng xem em như con gái chưa hiểu chuyện đời. Chuyện phóng hỏa giết người, em cũng đã làm, một mình nuôi con sáu năm vẫn bình thường. Em không phải loại phụ nữ năm sắp năm ngửa. Em nghĩ chị cũng không phải loại người cam tâm tình nguyện để người ta khi dễ. Chị chịu đựng như vậy tự nhiên là có đạo lý. Chị không muốn nói, thì em sẽ

không hỏi, mỗi người đều có chuyện xưa của mình. Em chỉ muốn nói với chị một câu: Mặc kệ có gặp chuyện gì, em và Cẩn Chi luôn đứng về phía chị.. Đừng để bản thân mình bị ủy khuất!”

Lời này rất nhẹ nhàng, nhàn nhạt lại khiến người ta khiếp sợ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 335

Simy không thể không nhìn người con gái trước mặt bằng một ánh mắt khác.

Ở trong mắt của cô, Ninh Mẫn xinh đẹp, cách ăn mặc lại trẻ tuổi, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy cô là một người con gái chưa trải qua chuyện đời.

Cần Chi cũng không nhắc tới chuyện của Ninh Mẫn nên cô cũng không có hỏi nhiều.

Quan hệ của cô và Cần Chi, không thể nói là tốt, cũng không đến mức nhạt nhẽo.

Những năm gần đây, mặc dù cô và hắc có chút xa cách, nhưng ở phương diện làm ăn, cô cũng nhờ dính ánh sáng của hắc, hắc âm thầm giới thiệu không ít sinh ý cho cô, việc này, cô vẫn biết rõ. Bởi vậy, trong cuộc sống hàng ngày, bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ gặp một hai lần. Nếu không cô cũng không phá lệ mà đi trang điểm.

Hôm nay, cô lại biết thêm một chút về cô em dâu này, xem ra, hình như em dâu của cô không giống như vẻ ngoài như nhược mềm yếu như vậy.

Chẳng qua em dâu nói tới “giết người phóng hỏa”, có chút khoa trương nha.

Nhưng một người phụ nữ có thể một mình nuôi dưỡng một đứa bé lớn lên đáng yêu như vậy, tính tình lại tốt, tính cách sáng sủa, thật sự rất khó.

Nếu là cô, chỉ sợ cô không có cách dạy con xuất sắc như vậy đâu.

Lúc cô còn trẻ, cá tính quá mạnh mẽ, quá phản nghịch..

Ô Phương cũng nhìn cô thật lâu, bị câu “Giết người phóng hỏa” kia của cô, kinh ngạc một chút, thấy thế nào cũng cảm thấy cô đang nói giỡn.

Người bình thường làm sao có thể “Giết người phóng hỏa”. sớm đã bị bắt rồi.

Nhưng cô là quân nhân, câu này,.. có chút không thực tế..

“Chị biết mà, yên tâm, chị không phải loại người chịu ủy khuất đâu! Cảm ơn.”

Simy nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn, gom những bộ quần áo không thể mặc được nữa bỏ vào một cái túi thật to.

Mỗi một bộ cô nhặt lên, đều nhìn thật lâu, những bộ quần áo này, hơn phân nửa là do chính tay cô tự làm ra, giống như đứa con của mình vậy, trơ mắt nhìn nó bị giày xéo, sao có thể không đau chứ?

Ninh Mẫn lặng lẳng nhìn, không hiểu chị ấy đang chịu đựng cái gì?

Những người kia, chắc chắn có lai lịch không nhỏ.

Cô không có hỏi lại, chẳng qua là giúp đỡ nhặt lên.

Simy không cho, nói cô mang thai, đứng bên cạnh đợi là được rồi.

Ninh Mẫn lắc đầu: Em chỉ là mang thai. Đừng xem em như thủy tinh dễ vỡ, đụng một cái là tan nát. Bây giờ em tốt lắm..

Simy khẽ cười: Em chính là một bảo bối phiền phức. Chị phải thay Cần Chi nhìn em thật kỹ. Nếu em có chút sơ suất, chị biết ăn nói thế nào với Cần Chi.

Ninh Mẫn vừa nghe, bắt đầu dĩ thử dài, vẫn cố ý giúp đỡ một vài chuyện nhỏ.

Simy thấy cô như vậy, thì biết cô là một người có chủ kiến, cũng không kiên trì nữa.

Dọn dẹp không sai biệt lắm, thì cửa ra vào có xe rác dừng lại, Simy kêu nhân viên cửa hàng mang mấy thứ đó ra ngoài ném hết.

Xe rác lái đi, Simy đang muốn về tiệm, một chiếc xe Rolls-Royce màu đen óng ánh dừng lại.

Ninh Mẫn đi tới trước cửa kính, nhìn xem, nghe được bên ngoài có người kêu “Lạc Hòa” Simy xoay người lại, lẳng lặng nhìn.

Một người con gái ưunhã từ trên xe bước xuống, khoảng hai mươi tuổi, có hai vệ sĩ đi theo phía sau.

Ánh mắt người con gái đó vô cùng lạnh lùng hung hăng nhìn chăm chăm cô ấy, sau đó, từng bước đến gần, trong mắt lộ vẻ châm chọc, giọng nói bén nhọn vang lên:

“Nhìn xem, tôi thấy ai này? Một con chó nhà có tang, không dấu đuôi trốn đi, vậy mà còn dám chạy tới trước mặt lẫn lộn.. Cô coi như có lẫn lộn, cũng nên lẫn xa một chút, Đông Ngải không phải là nơi cô nên trở về?”

Ninh Mẫn nhú mày, hiển nhiên, người ta tới quậy mà.

“Quả nhiên, là do cô kêu người ta làm.”

Giọng nói Simy đầy khẳng định, âm thanh nhẹ nhàng, nhưng khí thế cũng không yếu hơn ai.

Simy hoàn toàn khác với Đông Lôi, Đông Lôi được nuông chiều mà mang theo ngay thẳng, đương nhiên, Simy cũng đã trải qua cái tuổi ngay thẳng đó, một người con gái đã trải qua hôn nhân, sao có thể giống một cô gái chưa lập gia đình, cuộc sống tràn đầy ảo tưởng, ánh mắt nhìn thực tế, cân nhắc mọi chuyện càng thêm lý trí, chu toàn hơn.

“Phải!”

Người con gái kia tự nhiên rất hào phóng mà thừa nhận: “Sau này, miễn là nơi cô xuất hiện, tôi đều cho người nện nó tan nát...”

Giọng nói rất ác độc.

“Cô không sợ tôi báo cảnh sát sao?”

Vẻ mặt Simy bình tĩnh, không chút e sợ.

“Cô cứ thử xem, ai chơi ai còn chưa biết!”

Cô gái kia không cho là đúng, nhướn mày, ánh mắt hung ác:

“Phá hủy lớn rồi còn muốn phá hủy nhỏ hả? Không có cửa đâu.”

Giơ tay lên, một bạt tay liền rơi xuống:

“Cô, người đàn bà dâm phụ, cô không nên sống trên đời này.”

Cái tát này, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tách tách!

Có người chụp được một màn này.

Ninh Mẫn vốn là muốn chụp khuôn mặt cô gái kia để đi điều tra lai lịch không nghĩ lại chụp được một màn hành hung người này.

Vệ sĩ bên người cô gái kia, mắt sắc vô cùng, lập tức đi tới, lạnh lùng giơ tay muốn đoạt:

“Đừng xen vào chuyện của người khác.”

Anh vệ sĩ này, không thể nói là hung ác, chẳng qua, hẳn là được huấn luyện nghiêm chỉnh là một nhân viên chuyên nghiệp, vô cùng có khí thế.

Người bình thường, gặp chuyện như vậy, sẽ đưa điện thoại ra ngay rồi.

Ô Phương ở bên cạnh nhìn thấy, đang muốn can thiệp, sợ anh ta gây bất lợi cho Đông thiếu phu nhân.

Ninh Mẫn lại nhẹ nhàng giơ tay lên, ý bảo cô đừng nhúc nhích, khoe môi giơ cao, lách qua, giọng nói miễn cưỡng:

“Người đẹp này, cô trên đường hành hung người ta, kiêu ngạo như vậy, ba của cô là Lý Cường hả? Coi như ba cô là Lý Cường, nếu tôi đưa ảnh chụp này cho giới truyền thông, là Lý Cường, thì cũng thành chuột chạy qua đường thôi..”

Sắc mặt cô ta khẽ biến một chút, nhìn xung quang không thấy ai ở gần, đưa tay muốn cướp.

Ninh Mẫn co rút tay lại, cô ta không có cướp được, suýt nữa trượt chân.

“Mặc kệ cô là ai, không có chuyện gì thì đừng đụng vô vòng nước đục này.”

Sắc mặt cô ta trắng bệch, tay nắm thành quyền, quay đầu hét lên một tiếng.

“Cô đánh người rồi còn dám la làng nữa hả? vòng nước đục này tôi xác định là đục nó rồi. Hôm nay nếu cô không cho Thì tiểu thư đánh lại, muốn đi, hừ,.. chỉ sợ không dễ như vậy đâu..”

Mặt Ninh Mẫn trầm xuống.

Đột nhiên Ô Phương phát hiện, Đông thái bây giờ, cả người tuôn ra hàn khí khiến người ta sợ hãi, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta không dám nhìn, cùng với sự ôn hòa lúc trước, quả thực cứ như hai người

Cô gái kia lại không sợ, gắt giọng lên:

“Bắt chó đi cày, xen vào chuyện của người khác! Có gan cô đăng lên mạng đi...”

Cô ta quay người, nói với một vệ sĩ, sau đó lại lạnh giọng trách mắng Simy: “Đừng tưởng rằng trèo lên được mấy phu nhân có tiền thì cảm thấy có chỗ dựa cho cô. Cô đã làm rất nhiều chuyện bẩn thỉu hơn, nếu toàn bộ bị tung ra, tôi muốn nhìn coi cô còn mặt mũi để đứng trên đất Đông Ngải..”

Simy im lặng, chỉ người vệ sĩ kia xoay người, giờ tay đoạt lấy điện thoại trên tay Ninh Mẫn.

Cô rung mình, muốn kêu em dâu tránh ra, cũng đã không kịp, một tay nắm lấy tay Ninh Mẫn, một tay ngăn cản Ô Phương.

Sau một khắc, không phải điện thoại trên tay Ninh Mẫn bị đoạt mà là người đàn ông kia bị quật ngã trên mặt đất.

Một đôi giày bít trắng, giẫm lên người đàn ông, Đông thiếu phu nhân vốn nhu nhược từ trên cao nhìn xuống:

“Thật xin lỗi, tôi không thích có người động tay động chân với tôi. Sau này thấy tôi, nên cách xa một chút, có thể đi vòng thì cố gắng mà đi. Chồng

của tôi nói, không thích tôi đánh nhau, vì vậy, tôi cố gắng không động thủ. Còn không đánh nhau mà bị khi dễ, chồng tôi cảm thấy tôi nên hoạt động vài cái cũng không sao?”

Simy ngây người: người em dâu này thân thủ tốt như vậy sao?

Ô Phương ngây người: Đông thái chỉ dùng một tay liền thu phục được một người đàn ông, đây cũng quá khiến cô xấu hổ rồi. Cô dùng hai tay thêm một chân mới có thể xử lý một người.

Hai vệ sĩ ngây người: Đây là tình huống gì? Sao bọn họ lại nằm trên đất rồi?

Cô gái kia hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người: Thật sự không thể tin được, một màn trước mắt này: Hai vệ sĩ có thân thủ cường tráng như vậy, lại bị hai người phụ nữ trước mặt này quật ngã..

“Hoặc là xin lỗi, hay là bây giờ chúng ta tới cục cảnh sát, vừa rồi tôi đã ghi âm lại đoạn đối thoại đó rồi, tổn thất trong tiệm của Thì tiểu thư cô phải bồi thường tất cả, thật xin lỗi, hôm nay, các người đừng nghĩ có thể rời đi..”

Ninh Mẫn nhàn nhạt nói mấy lời đó. Trên thực tế cũng không có ghi âm lại, chẳng qua là hù dọa bọn họ thôi.

Sắc mặt cô ta lúc xanh lúc trắng, thấy khó xử, đành phải dậm lao phải theo lao rồi.

“Không được để bọn họ rời đi!”

Simy đi tới.

“Tôi chỉ nhìn cô một lần, không có lần thứ hai. Đi thôi.”

Ninh Mẫn khó hiểu, Thì Đan (Simy) không giải thích, lắc lắc đầu, ý nói cô thả người.

Cô đành nói lỏng chân, vệ sĩ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt phức tạp nhìn cô một cái mới quay người bước lên xe.

Xe bánh trước mới rời đi, phía sau đã có một chiếc siêu tốc độ chạy đến dừng ngay trước mặt bọn họ.

Ninh Mẫn nhú mào nhìn.

Một người anh chàng khoảng hai mươi tuổi bước xuống, làn da màu lúa mạch, ánh mắt thật âm trầm.

Anh ta đứng bên cạnh xe, vốn là nhìn trước cửa hàng một chút, sau đó đi tới, bình tĩnh nhìn thoáng qua Ninh Mẫn, rồi dừng lại trên người Simy:

“Con nhỏ kia lại đến quấy hả?”

“Không phải cậu đã nhìn thấy rồi sao?”

Simy thản nhiên hỏi.

“Đi!”

Cậu ta nắm tay Simy, lại bị cô đẩy ra.

“Làm gì vậy, buông tay.”

“Chúng ta đi đăng ký.”

Một câu nói này khiến NINH Mẫn trừng thẳng mắt, người này không phải là em trai của Kỳ Kế sao?

Lại muốn đi đăng lý với vợ của anh trai mình.

Cái này..cái này là đang diễn tuồng gì vậy hở?

“Ồ ồ.”

Simy trách mắng một câu.

“Tại sao lại hồ đồ. Tôi muốn lấy em.”

Cậu ta rống lên:

“Bọn họ muốn tìm em kiếm chuyện, tôi lập tức khiến bọn họ chết.”

Miệng của Ninh Mẫn hung hăng giật giật.

Cậu ta thật có tính trẻ con, bây giờ mà nói, thật sự không phải người chồng lý tưởng.

Simy cười lạnh: “Vậy cậu đi tức chết bọn họ đi! Tôi không rảnh chơi với cậu..”

“Tôi rất nghiêm túc..”

Cậu ta nhấn mạnh.

Simy không muốn để ý tới cậu ta nữa, đi trở về, cậu ta lại đuổi theo, lại bị Ninh Mẫn ngăn lại.

“Tránh ra!”

“Không!”

Cậu ta nhìn cô một cái:

“Tôi biết cô, cô là vợ của Đông Đình Phong.”

“Cậu không cần biết tôi là ai, tôi chỉ muốn thay chị Simy nói một câu.”

“Nói cái gì?”

“Cậu còn quá trẻ, không thích hợp với chị Simy, phiền cậu đừng tới quấy lấy chị ấy nữa.”

Lông mày cậu ta lập tức nhíu lại.

“Về mặt xa cách khi bị tôi nói vậy. Tàn nhẫn là ấn tượng đầu tiên tôi cảm nhận được từ cậu, trên thực tế, tôi cũng không phản đối chị em yêu nhau, nhưng một người như cậu vậy, chỉ mang đến rắc rối cho chị ấy.”

Về mặt cậu ta không phục, hừ một tiếng, nhưng không có cãi lại, trực tiếp lách qua, đuổi theo, đáng tiếc lại bị Ninh Mẫn ngăn cản:

“Đứng lại. Là một người đàn ông, phải có phong độ..”

Cuối cùng cậu ta cũng bị chọc giận, nổi điên rồi.

“Cút.. chuyện của tôi, khi nào thì đến phiên cô đi quản hả?”

Ninh Mẫn lẳng lặng nhìn cậu ta:

“Simy là chị họ của Căn Chi thì cũng là chị của tôi.”

“Tôi rất chân thành với Simy..”

Cậu ta cắn răng cho thấy thái độ.

“Ngừng, một lúc thì xa cách với tôi, một lúc thì chăm chú đi hỏi vấn đề của chị Simy, sao cậu cứ tìm rắc rối dán lên người chị ấy không vậy, cậu rảnh thì đi mà lo cho không tước, ..nói chung là nhà cậu đó. Chớ đừng có nói suông, bây giờ cậu đừng kéo chị ấy vào mấy cái phiền toái mà chị ấy không muốn tham gia có được không? Đừng tổn thương chị ấy, nếu cậu thật sự yêu cô ấy, như vậy đó là phương thức tốt nhất cho người cậu yêu..”

Lời vừa nói xong, rốt cuộc cậu ta cũng im lặng.

Cậu ta không biết nói gì, không biết cãi lại làm sao, chỉ có thể nhìn về phía Simy đang ở trước cửa hàng cho đến khi không còn bóng người, mới dờn tầm mắt qua, không có nổi giận, mà là nở nụ cười, trong mắt có chút hưng phấn.

“Đúng vậy, trách không được Đông Đình Phong vừa gặp đã yêu cô. Có điều tôi cũng sẽ không buông tay..”

Nói xong rời đi.

Ninh Mẫn nhúu mà, thật kỳ lạ, sao cậu ta lại để ý Simy tới vậy/

Lúc này, Ô phương đã đi tới, hai tay ôm ngực, đưa mắt nhìn chiếc xe siêu tốc độ chạy đi, nói:

“Một quyền khi đó, cậu sử dụng rất đẹp nha! Nguyên lai Đông thái tập võ thái cực.

Ô Phương ngây ngô cười..

Má ơi. Đến cuối cùng là cô bảo vệ cho ai đây.

Ninh Mẫn cười cười đi vào trong liền thấy Simy ngồi trong một góc yên tĩnh, đắm chìm trong ánh nắng ban mai.

Cô đi tới: “Muốn nghe chuyện xưa không.

“Được, bây giờ em rất rảnh.”

“Ngồi đi!”

Ninh Mẫn ngồi bên cạnh cô ấy.

Simy nhắm mắt, giống như đang nhớ người yêu, giống như....

Ninh Mẫn cũng không sốt ruột, lẳng lặng thưởng thức hoa trà, tâm tình từng chút từng chút an tĩnh lại..

“Chị gả cho một người, anh ta họ Kỳ, tên có một chữ Kế. Gặp được Kỳ Kế là lúc chị mười tám tuổi.. khi đó, tính cách của chị quái gở, thấy người nào cũng có địch ý với họ. lúc chị gặp được anh ta, rất chán ghét anh..Đối với chị mà nói, người đàn ông lớn hơn chị bảy tuổi, giống như một người chú..

Simy bắt đầu nhỏ nhẹ nói...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 336

từ lúc rời nhà đi, tâm tình Ninh Mẫn nặng trĩu, tựa như có tảng đá lớn đè trong ngực.

ai cũng nói, trên đời này hạnh phúc đều giống nhau, nhưng mà bất hạnh thì chỉ có rơi xuống mình.

đôi khi số phận thật là ảm đạm.

sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, cô hỏi: "Có chuyện gì cần tôi và Cẩn chi giúp không?"

nghe vậy, Đàn Tịnh chỉ lắc đầu:

"Không cần, tôi đã nợ Cẩn chi quá nhiều ơn huệ, anh ấy luôn luôn âm thầm giúp đỡ tôi."

"Không nghĩ tới tái hôn sao?"

"Còn chưa gặp được người thích hợp." cô thản nhiên nói.

buổi tối, Ninh Mẫn ở Đông viên, ăn xong bữa tối rồi cùng chơi với hai đứa nhỏ một lúc mà bắt đầu ngẩn người suy nghĩ, cảm thấy mình vô cùng may mắn, có thể nhiều năm sau mà gặp lại Cẩn Chi, hiểu nhau rồi yêu nhau.

vì thế mà nhớ nhau sâu nặng như vậy.

cô không kìm lòng được liền gọi điện thoại cho chồng, chưa được bao lâu đã có người bắt máy.

cô dịu dàng hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

"Xã giao thôi!" Đông Đình Phong nói:

"Em thì sao?"

"Hạnh phúc hơn anh, rảnh hơn anh, đang ngồi suy nghĩ sự đời." cô mỉm cười

hắn nở nụ cười, gần đây hắn rất ít khi cười, dường như là không.

bây giờ cô gọi điện cho hắn đã làm tâm trạng hắn hoàn toàn thay đổi.

mọi người thấy hắn vô cùng dịu dàng.

"Oh! suy nghĩ cái gì?"

"Em đã có một quyết định rất sáng suốt!"

"Em có thể nói rõ một chút không?"

"Gả cho anh thật tốt!"

trong giọng nói của hắn, ý cười ngày càng sâu đậm:

"vợ à, em nói như vậy chính là muốn anh lập tức bay về với em sao?"

cô lăn lộn ở trên giường, cắn môi cười ngây ngô, suy nghĩ lại thì thấy không có khả năng này. cuối cùng cảm thấy cho dù chiếm bao nhiêu phần trăm tỉ lệ thì cũng ,không nên xảy ra, hắn khỏe mạnh, là điều kiện trước tiên để cô thấy hạnh phúc rồi.

"Ngoan ngoan làm xong việc của anh đi! xong rồi thì mau đi ngủ sớm một chút. trong mơ có lẽ chúng ta sẽ gặp lại nhau sẽ không phiền lụy!"

"Em gọi điện thoại cho anh, làm anh không kiềm chế được! muốn đem em ôm vào trong lòng, thật sự lại muốn hôn một cái, muốn..."

"Đi!~"

người này lại muốn trêu cô. "Không đi!"

hắn cười: "Hôm nay còn chưa nói cho em câu kia!"

"Nói cái gì?"

"Rất nhớ em!"

ba chữ này ngập tràn nỗi nhớ mong.

cô bị hắn dỗ, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, hai mắt cong lên sáng như trăng rằm, ánh đèn giường mờ ảo chiếu vào thật xinh đẹp vô cùng, miệng lại nghiêm trang nói:

"Em rất bận, không rảnh để nhớ anh!"

hắn lại cười.

mặt cô xấu hổ ửng hồng, nếu không bất ngờ cô làm sao có thể gọi cuộc điện thoại này.

aiz... Ninh Mẫn ơi Ninh Mẫn, người thật sự là hư hỏng mà.

hai người cũng không nói chuyện trong bao lâu, Đông Đình Phong đã cúp máy.

thực ra như theo lời hắn nói thì đối tượng cùng hắn xã giao là Cố Tịnh, lúc này vừa vặn Cố Tịnh có đi vệ sinh, hay là mượn cơ đi kiểm tra lời nói

lúc trước của hắn cũng nên.

khi Cố Tĩnh trở về, Đông Đình Phong đang nói câu: "Nhớ kĩ, nhất định phải nhớ đến anh..."

thanh âm rất nhẹ nhưng Cố Tĩnh vẫn nghe được.

"Quả nhiên là vợ anh, thật là dính nhau như keo sơn!"

chậm rãi ngồi xuống, Cố Tĩnh đánh giá bằng một ánh mắt thâm sâu, đem ly rượu đỏ ki uống một hơi cạn sạch, đưa tay lên nhẹ nhàng lau miệng, như có như không để ý nói một câu:

"Lần này đến Quỳnh Thành, như thế nào lại không mang vợ đi cùng, giới thiệu cho mọi người biết một chút về vợ của Đông đại thiếu, chính là đội trưởng đội Liệt Phong tiếng tăm lầy lừng mới đúng... chuyện này có khi lại giúp Đông đại thiếu gia tăng nhân khí..."

Đông Đình Phong không đáp lời, chỉ cười nhạt dùng khăn ướt lau mồ hôi trong lòng bàn tay, không đáp mà hỏi:

"Nghĩ sao?"

ánh mắt Cố Tĩnh lóe lên một chút, cũng để lộ ra một nụ cười mê người, trong mắt nhìn Đông Đình Phong, biểu hiện này là một loại gian manh xảo trá đã lão luyện:

"như thế nào nhắc đến Đông thiếu phu nhân lại tránh né?"

"hiện tại chuyện chúng ta cần bàn không phải việc tư."

Đông Đình Phong dựa vào ghế, tư thế ngồi có vẻ vô cùng tức giận: "Ta cảm thấy Cố tiên sinh dù sao đi nữa acunxg muốn nói tới chuyện khác."

Cố Tịnh cười, dường như cũng không định buông tha cái đề tài kia, ngay sau đó nói:

"Đông Đình Phong, loại người có dã tâm lớn như anh muốn làm chuyện đại sự, thật sự không nên động tình với phụ nữ. một khi đàn bà đã chết tâm với đàn ông, chắc chắn sẽ trở thành mối uy hiếp lớn..."

"Những lời này của ông tuyệt đối không đúng rồi!"

"Như thế snafu lại không đúng?"

"Là người, ai cũng sẽ có mối uy hiếp khác nhau. ông cũng vậy thôi."

Đông Đình Phong lãnh đạm nói: "nếu không, ta và ông cũng sẽ không ngồi ở chỗ này xã giao với nhau. Quý Như Tịch chưa bao giờ là người có thể tùy tiện đùa a giỡn trong lòng bàn tay?"

nhắc tới Quý Như Tịch, sắc mặt Cố Tịnh nhất thời trầm xuống, lúc này đây, hẫng gặp khó khăn như vậy cũng là do một tay Quý Như tịch sắp đặt, nghĩ vậy, hẫng buồn bực nói không nên lời. nhưng mà, hẫng chưa bao giờ là người thiếu kiên nhẫn đến vậy, lập tức liền cười rộ, nhưng ý cười lại đặc biệt có ý tứ sâu xa:

"Đông Đình Phong, Đông gia các người và Mạc gia có tình cảm nồng hậu, lần này kết hôn, Đông gia lại không chịu mời Mạc gia đến dự hôn lễ? như thế nào, sợ con dâu biết Đông gia và Mạc gia có quan hệ sao?"

Đông Đình Phong khẽ nhún mày, bình tĩnh nói tiếp:

""Làm ăn trên thương trường có qua lại với nhau là chuyện rất bình thường."

"Bình thường?"

Cố Tĩnh rót một ly rượu đỏ, xuyên qua chất lỏng hồng hồng xem xét khuôn mặt bình tĩnh của đối phương, dáng vẻ tươi cười ngày càng không có ý tốt:

"anh sản xuất ra súng ống đạn dược bán rẻ cho Mạc gia, Mạc gia lại dùng số vũ khí đó tổ chức đảo chính, sau đó Mạc thần Chi dùng vũ khí đó giết chết quân đội tinh nhuệ trong tổ Liệt Phong, anh nói chuyện lớn như vậy nếu Ninh Mẫn biết có thể hay không còn có thể cảm thấy đó chỉ là một cuộc giao dịch kinh doanh đơn giản? sở dĩ Mạc gai có thể thuận lợi đạt được chính quyền Trúc Quốc, anh cũng đóng góp không ít công sức trong đó, Đông Đình Phong, việc này bị Ninh Mẫn biết cũng chẳng hay ho gì... nếu chuyện này vỡ ra, hậu quả như thế nào anh không có nghĩ tới?"

Đông Đình Phong trầm mặc một chút, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng sóng lớn trong lòng cũng đã cuộc trào mãnh liệt.

thời gian gần đây của hần, thật ngọt ngào như mật, vợ yêu dịu dàng, làm cho hần mê muội, gia đình ấm áp làm cho hần bị mê hoặc, hần cũng rất muốn sống như này thật không muốn đi ra khỏi con đường này.

nhưng mà cuối cùng hần vẫn tới Quỳnh Thành.

có lẽ là đúng với câu nói kia, lòng tham của con người là vô hạn, vĩnh viễn không thể thỏa mãn.

Ông ta cũng vậy. có vợ yêu xinh đẹp duyên dáng, còn muốn sự nghiệp phát triển phồn vinh.

trên thực tế, đối với quyền lực hần cũng không muốn lắm nhưng cuối cùng, hần vẫn là bước vào đây.

"nếu ông muốn nói với vợ tôi, xin cứ việc... chúng ta có thể kiểm tra một chút, vợ ta tin ông vô căn cứ hay là tin tưởng người chồng yêu quý ta đây luôn yêu thương bảo vệ cô ấy. Cơ hội chỉ có một lần nếu bỏ lỡ, chờ đợi ông

sẽ là tai ương của chốn ngục tù.... có lẽ tòa án quân sự cuối cùng sẽ quyết định xử tử hình ông..."

Đông Đình Phong xoa cằm, vẻ mặt bình tĩnh, hắn tin ông không nên mạo hiểm.

sắc mặt Cố Tịnh khó coi lên đến cực điểm, nói thật Đông Đình Phong không thể xác định hắn có thể hay không vì quyền lợi mà liều lĩnh đối mặt với sự căm dỗ to lớn này. nhưng mà bất luận kẻ nào cũng không thể không quan tâm.

có một số việc, thử sẽ không thể bắt đầu lại.

"Được, thành giao!" (giao dịch thành công)

Cố Tịnh cắn răng nói ra hai chữ.

cũng không ngoài ý muốn của Đông Đình Phong, hắn nâng ly: "Đây quả là quyết định sáng suốt."

9 rưỡi tối, Đông Đình Phong rời đi, ngồi trên xe, hắn nhắm mắt trầm tư bên trong xe yên lặng rất lâu. Trần Tụ lái xe.

"Cố Tịnh là một lão hồ ly. giữ lại sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."Trần Tụ nhắc nhở.

"Tạm thời chỉ có thể như vậy, muốn làm Cố Tịnh suy sụp phải làm cho Cố gia gục xuống. nhưng Cố gia có Cố Chấn trấn thủ trong thời gian ngắn sẽ không hạ gục được, cho dù chúng ta dốc hết tinh thần vạch trần chuyện xấu hắn đã làm trong mấy chục năm qua cũng chưa chắc đã thắng được. năm trước, hắn còn từng phái người đi ám sát Lý Hưởng, hai tội này nhiều nhất cũng chỉ là Cố gia mất đi một cánh tay. nếu chọc tức hắn, hắn cũng có thể cắn ngược lại một cái, A Ninh hiện tại cũng có cái sai... ta tuyệt đối không thể mạo hiểm..."

hắn thở ra một hơi, vợ hắn và Mạc gia có thù sâu đậm. mà quan hệ giữ Mạc gia và Đông gia quả thực cũng không bình thường như lời Cố Tĩnh nói.

tăng quan hệ này, vẫn mờ mịt tồn tại, nếu làm sáng tỏ, Ninh Mẫn sẽ có phản ứng như thế nào, hắn không thể biết trước được.

so với sự nghiệp và đất nước, hắn càng quan tâm vợ mình hơn.

cho nên, khi làm chuyện này, hắn phải cẩn thận rất nhiều lần.

qua một thời gian, chờ cho chuyện này không còn là mối lo ngại nữa thì hắn sẽ làm sáng tỏ đánh một phát vào chỗ hiểm chứa đối phương khiến bọn họ không thể trở mình.

về phần hiện nay, hắn phải duy trì tốt tình trạng bây giờ.

trước mắt chuyện hắn quan tâm là phải làm cho hai vợ chồng tin một lòng tin tưởng lẫn nhau thì hắn mới không phải phân tâm ứng phó một lúc hai chuyện.

"Hiện tại đi đâu?"

"đến Cổ Vân lâu!"

"Quay lại!" hắn hạ lệnh.

"Đi nơi nào?"

"Đi gặp hắn!"

Đông Đình Phong nặng nề nói ra ba chữ, trong đầu hiện lên một gương mặt người không ra người quý không ra quý, trái tim cũng vì thế mà đau đớn.....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 337

ngày tháng trôi đi, thời gian qua mau, trong nháy mắt đã mấy tháng trôi qua.

Ninh Mẫn đã thay đổi béo lên rất nhiều, bụng tròn như quả bóng, chân còn sưng phù lên, nhưng gương mặt lại rất gầy, sắc mặt cũng không đến nổi.

lần mang thai này thật giống như lần trước, đứa trẻ trong bụng thật là nghịch ngợm quậy phá rất nhiều.

lần trước mang thai song sinh, bụng rất nặng, phải bồi bổ dinh dưỡng liên tục, hơn nữa cũng không nghỉ ngơi tốt, đến khi thời điểm sinh con, bụng rất lớn, người cũng vì vậy mà mũm mĩm.

nhưng lúc này đây, là mang thai một, đứa nhỏ trong bụng lại rất quậy phá, thường thường nôn nghén rất nhiều, ăn cũng không ngon, tình trạng này thật làm cho người ta lo lắng.

nói ví dụ như sáng nay, cô lại nôn, Đông Đình Phong thì đi làm từ sáng sớm lúc cô chưa tỉnh giấc. tám giờ rời giường, đánh răng đột nhiên cảm thấy ghê tởm, lên liền nôn cả buổi, đem đồ ăn hôm qua nôn ra hết, làm cho mọi người vô cùng lo lắng vội vàng gọi Đông phu nhân và bác sĩ, làm âm ỉ nửa ngày mới xem như cũng ổn định.

giữa trưa, cô uống một chút cháo cá, lẳng lặng ngồi trên giường, nghe nhạc nhẹ, cửa mở, cô nghe được tiếng bước chân.

phân biệt được âm thanh, cô biết là ai tới, quả nhiên là hấn, hấn nhẹ nhàng ngồi xuống bên người cô.

"Còn khó chịu không?"

vẻ mặt Đông Đình Phong lo lắng nhìn bụng của Ninh Mẫn, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve, đối với cái tiểu tử hay quậy phá kia thật đúng là làm cho người ta vừa yêu vừa giận.

"Tốt hơn rất nhiều! sao anh lại trở về?"

"Lúc này gọi điện thoại cho emm em không nhận nên gọi cho mẹ hỏi xem sao thì mới biết hôm nay em ở nhà lại chịu giày vò."

người khác mang thai, đều có thể nuôi dưỡng thành một con lợn con, như thế nào mà vợ hấn dù có chăm thế nào cũng không có nổi một ít thịt, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Ninh Mẫn cười cười, vỗ vỗ tay hấn: "Không có việc gì, đừng nhớ em như vậy..."

"Không nhớ em là được sao? em là vợ thân yêu nhất của anh mà..."

(ĐĐP cũng cull nhĩ ^o^)

Ninh Mẫn nở nụ cười: ""Đi đi, đi làm việc của anh đi. trong nhà đã có mẹ chăm sóc, sẽ không xảy ra chuyện xấu đâu, còn chuyện của anh đã sắp xếp ổn thỏa cũng đừng vì em mà chậm trễ! A...."

môi bị hôn~

hôn xong, hấn xoa bụng cô, trừng mắt nhìn, cảm thấy hơi buồn bực than thở: "tiểu quỷ này chờ nó ra đời anh nhất định sẽ đánh mông nó. sao lại khi dễ mẹ mình như vậy chứ?"

cô cắn môi cười, lúc này tính cách Đông Đình Phong hơi giống trẻ con, thế này nào còn bộ dáng của một Thủ tướng?

Ân, hắn chưa bao giờ bày ra một bộ dáng của một người có tiền thích khoe khoang, mà ngược lại, hắn là một người chồng dịu dàng, là một người cha yêu thương, là một người con, người cháu vô cùng hiếu thuận.

cô luồn tay vào mái tóc ngắn của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve:

"Mang thai đều như vậy, lúc em mang thai Văn Văn và tiểu Kỳ cũng bị hành hạ như vậy, hiện tại cũng là cuối tháng tám rồi, còn hai tháng nữa chúng ta có thể đón đứa trẻ này ra đời. không có việc gì, chuyện này rất nhanh rồi sẽ qua..."

biểu hiện qua mức bình thường, nhà bọn họ lại có thêm một công chúa nhỏ xinh đẹp.

"Đến lúc đó, chờ anh ôm đứa nhỏ yếu đuối này xem anh có thể ra tay đánh nó được không?"

người đàn ông này rất cưng chiều đứa nhỏ.

"Loại tâm tình này thật phức tạp."

"cái gì?"

"úuống đứa nhỏ, nhưng em chịu khổ như vậy, lại cảm thấy có nó để làm gì? chúng ta cũng đã có tiểu Kỳ và Văn Văn..."

hắn đem cô ôm chặt. "Về sau sẽ không bao giờ sinh nữa!"

lời này nói ra hình như là lời thề.

"dài dòng! anh đi làm đi, buổi tối về sớm một chút!"

cô thúc giục hẳn. hẳn bất động, cúi đầu nói: "Anh cảm thấy đột nhiên có chút hối hận!"

"Hối hận cái gì?"

"Không có việc gì tự nhiên đi cạnh tranh chức thủ tướng, làm trên người như đem thêm một đồng xiềng xích, hiện tại anh chỉ muốn ôm em, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không muốn, cũng không cần gì hết..."

"đừng mất bò mới lo làm chuồng, biết trách nhiệm trên người mình nặng như vậy cũng nên cố gắng một chút!"

hắn nghiêng đầu, vùi mặt vào trong mái tóc cô, hít thật sâu hương thơm trên người cô.

cô quay lại ôm hẳn, biết gần đây hẳn thật sự vất vả.

lúc này vang lên tiếng gõ cửa.

"Đông tiên sinh, đã đến giờ!"

là Trần Tụy ở ngoài thúc giục.

"Mau đi đi!"

"Chờ anh trở lại!"

hắn hôn cô sau đó nâng cằm cô lên nhìn kỹ: "Sắc mặt nhìn không tốt, buổi chiều ngủ thêm đi, buổi tối chúng ta nói chuyện một chút.... có một số chuyện, anh nghĩ nên nói với em..."

aiz... gần đây hẳn rất bận, không có cùng cô ở riêng, mỗi ngày về nhà cô đều ngủ, mỗi ngày hẳn đi cô vẫn ngủ. rất ít khi ăn với nhau một bữa tối, càng không có thời gian ăn cơm trưa, từ khi trở thành Thủ tướng hẳn như một con quay, có khi chủ nhật còn muốn tăng ca."Em chỉ sợ không giúp

được anh cái gì. nhưng mà một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. nói ra, chúng ta cũng có thể trao đổi một chút ý kiến. Ngoan, đi làm đi!"

Ninh Mẫn gật đầu cười, đẩy hẳn.

Đông Đình Phong đứng lên.

Ninh Mẫn nhìn cảnh tượng hẳn vội vàng tiêu sái đi ra ngoài, lắc đầu dựa vào thành giường, tùy tiện cầm lên một cuốn sách chuyên môn, rảnh rỗi không có chuyện gì, cô tự học lấy, tương lai, cô hi vọng mình có thể giúp đỡ chồng.

Mấy tháng nay, Đông Ngải Quốc đã xảy ra rất nhiều chuyện.

chuyện thứ nhất, ngày sáu tháng tư là ngày tổng tuyển cử, kết quả cuối cùng làm cho mọi người vô cùng kinh ngạc, Đông Đình Phong dành được nhiều phiếu nhất nên đứng đầu, thành công trở thành Thủ tướng thứ tư của Đông Ngải Quốc, Cố Thành và Thần Huống đứng thứ hai và ba, trở thành phó Thủ tướng.

ngày sáu tháng tư hôm đó, Đông Đình Phong tuyên thệ nhậm chức.

bắt đầu ngày bảy tháng tư, Đông Đình Phong chính thức trở thành chủ nhân mới ở Đạp Lâm đặc cung.

theo lý mà nói, nếu tuyển ra Thủ tướng mới, Hoắc gai phải chuyển ra khỏi phủ Thủ tướng. nhưng Đông Đình Phong đối với phủ Thủ tướng không có lấy nửa phần hứng thú, nên không để bọn họ dọn ra mà chọn ban ngày làm việc ở Đạp Lâm sau đó buổi tối về biệt thự Cổ Vân lâu của mình.

chuyện thứ hai xảy ra vào ngày mười tám tháng sáu, Cố gia chính thức cầu hôn với Đông gia, Đông gia đáp ứng rồi tổ chức hôn lễ, hai nhà cố Đông chính thức trở thành thông gia.

Đối với chuyện này, Đông Đình Phong cực kì bất mãn, nhưng lại không thể không đáp ứng, lý do chính là: Đông Lôi mang thai đứa nhỏ của Cố Duy.

khi biết chuyện này, Ninh Mẫn đã từng đến hỏi Đông Lôi: "Đối với người đàn ông này em hiểu biết được bao nhiêu?"

Đông Lôi nghĩ nghĩ nói: " Em thích anh ấy, điểm này không cần hoài nghi! về phần hiểu biết, về sau có thể từ từ tìm hiểu."

ngày tổ chức hôn lễ là ngày 28 tháng 7, Đông gia gả con gái, hôn lễ tổ chức rất long trọng, Đông Lôi cười hạnh phúc, chính thức trở thành con dâu của Cố gia.

hôm đó kết hôn, Đông tán ở nước ngoài trở về, làm trách nhiệm một người anh trai kết thân với gia đình thông gia.

Đông Lôi ở trong hôn lễ, lần đầu tiên gọi anh trai, hai anh em ôm nhau tạm biệt.

chuyện thứ ba, cũng xảy ra ở tháng sáu, Đông Đình Phong lật lại bản án cũ, đem chuyện ba mươi hai năm trước của Hoắc Trường Nhạc lật lại.

chuyện thứ tư, cũng vẫn xảy ra ở tháng sáu, Nguyễn Nhất Hà trúng gió nằm viện.

chuyện thứ năm, Cố Tĩnh bị tập kích, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

cuộc sống của Ninh Mẫn cũng theo vậy xảy ra biến hóa, không khí của tuần trăng mật cũng vì người chồng yêu quý của cô trúng tuyến mà phải kết thúc, hẳn bắt đầu bận rộn, mà cô cũng bắt đầu làm bạn với đứa nhỏ, làm bạn với sách, muốn gặp hẳn là một chuyện khó như lên trời. nhưng hẳn luôn luôn bớt chút thời gian đến thăm cô, cố gắng hết sức dành ra chủ nhật, thật sự việc đó cũng là không có biện pháp.

theo lý mà nói, Thủ tướng phu nhân hẳn là phải tham gia các hoạt động, nhưng từ khi Đông Đình Phong nhậm chức đến nay vẫn chưa lần nào cùng cô ra mặt công khai, nhưng hẳn lại công bố ra ngoài, vợ hẳn mang thai, thời gian mang thai phải chú ý giữ mình, nên không thể công khai ra mặt hay tổ chức mấy hoạt động gì gì đó, cũng không có công bố ra ngoài ảnh chụp của Thủ tướng phu nhân.

cho nên, đến nay, Ninh Mẫn vẫn là một ẩn hình đang tồn tại.

mấy ngày nay, điều Ninh Mẫn vui nhất là bệnh tình của Văn Văn đã được chế ngự, cũng tạm ổn, người kia không phải ai khác là Cố Đan. làm giải phẫu và ra viện trong tháng sáu, hiện tại đang ở phòng hồi phục sức khỏe.

tối hôm đó, Đông Đình Phong trở về vô cùng muộn, nhưng mà Ninh Mẫn vẫn chưa đi ngủ đang đọc một quyển sách chờ hẳn về.

"Thật xin lỗi, anh về muộn!"

Đông Đình Phong vừa gặp cô liền muốn đi lên hôn cô.

Ninh Mẫn đẩy hẳn ra, nhúu mày: "trên người anh có mùi nước hoa!"

là mùi của người đàn bà khác. trong lòng cô có chút không thoải mái.

hắn cúi đầu ngửi ngửi: "Có sao? anh thấy mùi gì đâu?"

"Có!"

cô mất hứng đỡ thắt lưng ngồi xuống.

"Anh ở ngoài ôm người khác! tin tức đã đăng vậy em cũng thấy rồi..."

đó thực là một nữ quan ngoại giao trẻ tuổi, hình như là người trong nước, thời điểm gặp mặt người này rất nhiệt tình ôm nam nhân của cô. cái

ôm này chỉ mang tính chất lễ phép.

hắn cười, ánh mắt sáng lên, đánh giá:

"Em là đang ghen sao?"

đây là ăn dầm chua sao?

cô nghĩ nghĩ phụng phịu: "Còn không mau đi tắm, không đem mùi lại kia rửa hết đi thì đừng có ôm em!"

"OKOK lập tức đi tắm!"

hắn đi ra, đi ra thì lại đi vào thư phòng. Ninh Mẫn chờ không thấy liền đi xem thì thấy hắn đã ngủ trên bàn làm việc.

gần đây, hắn làm việc cho lãnh đạo chính phủ đã mệt muốn chết rồi, lúc trước hắn cũng không ở vị trí như vậy, điều này đối với hắn mà nói rất xa lạ, hắn là một người lãnh đạo vĩ đại ở tập đoàn, nhưng muốn trở Thành một thủ tướng lại phải không ngừng học tập...

cô gọi hắn dậy, để hắn trở về phòng ngủ.

hắn tỉnh lại ôm cô về phòng, lên giường, được một lúc đã ngủ quên chuyện muốn nói với cô.

thấy hắn mệt như vậy, cô cũng đau lòng. cô ôm chặt hắn cũng ngủ thiếp đi.

hôm sau tỉnh lại, bên cạnh đã không có ai, chỉ có một mình cô vì thế cô không khỏi sâu kín thở dài một hơi.

~~~

chín tháng tám ngày

Ninh Mẫn nhận được một cuộc điện thoại:

"Tôi là An Na, tôi đã sinh cho Thủ tướng một đứa con trai!"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 338

thanh âm trong điện thoại rất yếu ớt, nhưng Ninh Mẫn vẫn nghe được rõ ràng, Đúng là của An Na.

chắc là do người mất tích đã lâu nên cô nghe xong có chút ngỡ ngàng, nghĩ rằng: An Na là ai?

ngờ ngác hồi lâu mới nhớ lại, thì ra là người phụ nữ kia.

"Tiêu hóa" lại nửa câu nói sau, lòng cô bỗng cảm thấy kinh hãi.

Thủ tướng bây giờ là chồng của cô, chỉ cần nghe thấy người phụ nữ khác nói tin như vậy chỉ e người khác đã giận tím mặt. mà cô gần như cũng chỉ kinh ngạc một chút, sau đó là im lặng.

cô gái an Na này, đã từng được Hà Cúc Hoa nhận làm con nuôi, Căn chi cũng xem cô như em gái của mình, nhưng đối với cô lại không có gì đặc biệt, suy cho cùng nếu hai nhà không có quan hệ thì cũng chỉ như hai người khác qua đường, một nhân vật bé nhỏ đáng thương mà thôi.

thời gian hai tháng kia, cô ta náo loạn như vậy, cuối cùng lại thần bí mất tích, là ai đã mang cô ta đi, không thể nào biết được, cũng không công khai minh bạch nói đứa bé kia là ai?

nói đến chuyện này thật cảm thấy khó hiểu.

nhưng bởi vì chuyện này đã qua rất lâu rồi, hơn nữa, Căn Chi cũng không có tra ra cái gì, cho nên, chuyện cho tới bây giờ cô cũng đã nhanh

chóng quên đi.

không thể tưởng tượng được, cô ta cứ tự nhiên mà hiện ra, hơn nữa còn khẳng định: cô ta đã sinh cho Đông Đình Phong một đứa con trai.

"Phải không?" Ninh Mẫn vẫn rất bình tĩnh.

"Nghe ngữ khí của cô giống như không tin?" trong giọng nói của cô ta có một loại tự tin không cần nghi ngờ.

"tôi cần phải tin sao?"

"Tôi chính xác là sinh cho Đông Đình Phong một đứa con trai." An Na lần nữa nhắc lại.

"Vậy cô hẳn là nên đi nói cho Đông Đình Phong. nói cho tôi có ích gì?"

lẽ nào cô ta muốn cho cô tức điên lên sao?

Buồn cười. (chuẩn đấy ^^)

chuyện bịa đặt, cô tin mới là lại!

"Xem ra cô vẫn không tin."

An Na bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài.

"Tôi tin hay không tin tuyệt đối không quan trọng."

"Cô thật ra cũng chỉ cố tỏ ra bình tĩnh thôi."

"Một người coi trọng một người khác thì mới để ý đến người kia. chuyện này cô sống nhiều năm như vậy hẳn là nên hiểu được!"

An Na dường như không có nghe cô nói chuyện, cô ta chưa kịp nghe hết lời thì nhớ ra một câu:

"Tôi sắp chết!"

Ninh Mẫn nghe được, có chút không rõ ràng, nghĩ nghĩ, mới hỏi:

"Cái gì?"

"Tôi nói tôi sắp chết!"

Ninh Mẫn: "....."

tiết tấu của người phụ nữ này quá nhanh.

cô không thể xác định được lời này là thật hay là giả?

lúc này, bên kia truyền đến tiếng thở dài của An Na:

"Ninh Mẫn, tôi không có cầu xin cô cái gì, nhưng muốn để cho con trai ta nhận tổ quy tông... hiện tại tôi có thể nghiêm túc nói cho cô biết: anh ấy biết rất rõ đây là con trai của Đông Đình Phong. nếu không tin, cô có thể đi xét nghiệm DNA, kết quả sẽ chứng minh lời nói của tôi không phải nói dối."

phản ứng của Ninh Mẫn là kinh ngạc....

cô ta cứ như vậy để bọn họ đem con mình đi xét nghiệm?

cô ta sao chắc chắn như vậy?

"Lúc trước, anh ấy cũng chưa từng chạm vào người cô.... Cô là thánh mẫu sao?"

ánh âm lạnh lùng nhắc nhở còn mang theo ý châm chọc, cô đương nhiên là tin tưởng Đông Đình Phong.

an Na nở một nụ cười, nói: "Đúng, anh ấy không có chạm vào tôi. nếu muốn sinh con cũng đâu cần phải lên giường với nhau~~~ Ninh Mẫn, cô nói có phải hay không?"

mí mắt Ninh Mẫn giật giật: "Ví dụ?"

"ví dụ như thụ tinh nhân tạo!"

An Na cười, thanh âm lộ ra vẻ hưng phấn cảm thấy mình đã thắng.

"Hiện tại tôi đã sinh nó ra rồi. mặc kệ Đông Đình Phong có thừa nhận hay không, đứa bé này đều là con của hắn. có quan hệ huyết thống, đó là điều không thể chối cãi."

nhưng Ninh Mẫn vẫn như trước bình tĩnh: "phải không? muốn thụ tinh nhân tại nhất định phải có tinh ***, xin hỏi cô có có tinh *** của anh ấy không? theo tôi được biết, anh ấy cho tới bây giờ chưa có đi hiến Tinh ***"

"anh ấy có hay không tôi không biết, nhưng tôi biết, trứng của tôi và tinh *** của anh ấy kết hợp với nhau chuyện này là thật."

"cô như thế nào có thể xác định như vậy?"

"Đúng, tôi có thể xác định."

"Nói nghe một chút!"

"tôi chỉ nghe nói anh ấy là nhập ngũ sau đó kiểm tra sức khỏe thì bị giữ lại."

thanh âm của An Na cực kì khoái trá.

"Ninh Mẫn, cô cũng là quân nhân, nên biết trong bộ đội có một cái quy định..... ở Đông Ngải Quốc, đối với người mới nhập ngũ đều phải tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn thân một lần. vì khuyến khích mọi người tích cực đi lính, trong đó bao gồm cả nữ thì kiểm tra phụ khoa, nam thì phải kiểm tra tinh trùng, phí kiểm tra sẽ do chính phủ trả tiền..... tinh trùng của Đông Đình Phong là ở thời điểm kia mà có....."

tóc gáy Ninh Mẫn vì câu nói này mà dựng đứng lên.

Ninh Mẫn trầm mặc thật lâu, trên lưng từng đợt khí lạnh tràn lên khiến cô không khỏi rùng mình.

mà loại trầm mặc này làm cho An Na cao hứng phi thường, cho đến nay cô cũng đã mất hết toàn bộ hi vọng, chỉ có duy nhất niềm vui này để kích thích bọn họ.

"Đại khái, mẫu xét nghiệm đều đã bị xử lý, nhưng mà, một mình Đông Đình Phong lại bị giữ lại. bác sĩ ở bệnh viện quân khu đã kiểm chứng, ước chừng là dự đoán đây chính là của Đông Đình Phong."

tiếng cười của cô ta rất phấn khởi.

Tâm tư Ninh Mẫn bắt đầu bất ổn, hít sâu một lần nữa, tự nói với mình: bình tĩnh, đừng tin, chuyện hoang đường như vậy không có khả năng....

"Cô hiện tại đang ở nơi nào?"

"Tôi ở chỗ của tôi."

"Ai ở bên cạnh cô!"

sau khi sinh đứa trẻ, bên cạnh hẳn là phải có người hân hạ mới đúng. an Na đã không còn người thân. người có thể ở bên cạnh cô nhất định là người đối đầu với Căn Chi.

"Đây là chuyện cô không cần phải quan tâm. chuyện cô có thể làm chính là gặp mặt tôi."

"Nếu tôi không đến!"

"thì Đông Ngải Quốc sẽ có một scandal về Đông Đình Phong được truyền thông đưa tin. Thủ tướng đại nhân chơi đùa phụ nữ có con xong vứt

bỏ, sự thật như vậy sẽ ảnh hưởng đến địa vị của anh ấy."

thanh âm An Na mạnh mẽ uy hiếp.

"Địa chỉ!"

tâm loạn nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh như trước.

không rối loạn không sợ hãi đây mới là tác phong của Ninh Mẫn.

nhưng an Na không có trả lời ngay mà hỏi: "Cô tính khi nào? hiện tại thì sao?"

"Bây giờ là chạng vạng, tôi đã nhìn thấy xe của Cần chi trở về. Hôm nay tôi không thể ra ngoài."

"Nghe nói anh ấy đối xử với cô rất tốt!"

Ninh Mẫn không nói tiếp, trong lòng người phụ nữ này đã tràn ngập ganh tỵ, lòng cô đã sớm khó chịu. nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện đưa bé hoang đường vô căn cứ như vậy.

"Nhưng mà Ninh Mẫn, tối hôm nay tôi muốn nhìn thấy cô."

"Vì sao là hôm nay?"

"Cô đến rồi biết. buổi tối, tám giờ, tôi sẽ gọi lại cho cô..."

cuộc trò chuyện bị cắt đứt, trong di động truyền đến thanh âm "tút tut"

Ninh Mẫn đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Đông Đình Phong đang đi vào cửa, Văn Văn vội chạy ra ngoài, Đông Đình Phong đem đứa nhỏ bế lên, ngồi lên cổ, Văn Văn cười vui vẻ, luồn tay vào tóc Đông Đình Phong, gương mặt phỉếm hồng, đứa nhỏ này đã dần dần khỏe mạnh.

nếu là trước kia, cô nhìn thấy hân trở về sớm đã không kiềm chế được đi xuống đón hân mỉm cười , nhưng hôm nay tâm tình cô bị cuộc điện thoại ngoài ý muốn kia làm cho rối loạn.

trong lòng nhất thời khó có thể bình ổn. cô xoa xoa gương mặt, quay đầu hỏi: "tiểu Ô, sắc mặt của tôi kém không?"

Ô Phương tinh tế nhìn gật đầu: "Hơi khó coi."

dừng một chút, Ô Phương không nhịn được lại hỏi: "Ai gọi vậy?"

Ninh Mẫn không đáp lại, đỡ thắt lưng đi xuống dưới lầu.

xuống phòng khách, vừa vặn Đông Đình Phong và Văn Văn cũng vào đến nơi, nhìn thấy cô, hân buông Văn Văn ra, lại sờ gương mặt nhỏ nhắn của con trai sau đó nhìn cô:

"Anh về rồi, ăn cơm chưa?"

"Hôm nay về hơi sớm nha!" cô nhìn đồng hồ.

"Ừ! nhớ em!"

lời này làm cho Ninh Mẫn cảm thấy trong lòng ấm áp.

hân đã đi tới.

"hôm nay tiểu bảo bảo có hư không?"

Văn văn đi lại đây nắm chặt tay ba mẹ. "Ba, hôm nay em gái rất ngoan nha!"

Ninh Mẫn vuốt ve mặt con gái, gật đầu mỉm cười:

"Đúng, rất ngoan... đi thôi, đi ăn cơm đi, chúng ta vào thư phòng nói chuyện."

Đông Đình Phong nhìn thoáng qua vợ, phụ nữ có thai bụng thật to, hai tay chống thắt lưng, khuôn mặt vẫn hiển nhiên là gầy, ánh mắt rất phức tạp, mái tóc dài mấy hôm trước đã bị cắt đi, dùng một cái dây buộc cao lên, đáng vẻ mang thai rất mũm mĩm.....

"Có việc?"

hôm nay nhìn qua Ninh Mẫn, trên chán có chút mồ hôi, nụ cười cũng không vui như thường ngày.

hắn đã phát hiện ra điều này.

"Ừ!"

Đông Đình Phong đỡ cô, hướng nhà ăn đi tới, đáy mắt có vẻ cân nhắc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 339

trên bàn ăn, Đông Lục Phúc hỏi Đông Đình Phong một chút chuyện có liên quan đến chính phủ.

gần đây Đông Đình Phong cũng hơi gặp khó khăn, bước đầu là nắm giữ chính quyền, hấn dần dần cho mọi người thấy thực lực của mình, không ít quan chức nhà nước đã phải từ chức, các trùm thuốc phiện nghe tin đã sợ mất mật...

ở trong qua trình này, Thần Huống đi tiên phong ảnh hưởng cũng không ít, vì Đông Đình Phong mà củng cố địa vị quan trọng trong lòng mọi người, trừ lần đó ra, các thế lực khác đều toàn tâm toàn ý giúp đỡ Đông Đình Phong.

Đông Lục Phúc đột nhiên nhắc tới chuyện này.

“Tình trạng sức khỏe của Hoắc Trường An như thế nào? cô cô có nói gì không ạ? Đông Đình Phong hỏi.

thời điểm cuối tháng tư, bộ trưởng Hoắc Trường An bị nhồi máu cơ tim, thiếu chút nữa là qua đời, Chung Đề cũng từ thời điểm kia chăm sóc cho Hoắc Trường An, đồng thời cũng quan tâm tới sức khỏe của Hoắc Khải Hàng. Từ đó đến nay, hai cha con đều sinh hoạt cùng nhau.

lúc trước Đông Đình Phong đã gặp mặt Hòa Chung Đề. Chung Đề nói với hấn:

“con người thật ra không cần gì nhiều, chỉ cần sống khỏe mạnh, yêu chân thành, đó cũng là một loại giàu có.”

“Hiện tại, ta hiểu ra được rất nhiều chuyện, con người đứng trước cái sinh tử những ân oán gì đó chỉ là nhỏ bé không đáng kể!”

“cả một đời người, hai người gặp gỡ rồi yêu nhau, có thể trong khoảng thời gian này hỗ trợ lẫn nhau, thật ra cũng không nhiều, ngoại trừ ăn ngủ, làm việc, thì còn có bao nhiêu thời gian để chúng ta thư giãn?”

“đáng tiếc, lúc trẻ, chúng ta cho rằng thời gian còn rất nhiều, con người còn có rất nhiều cơ hội, vì thế mà lãng phí rất nhiều quãng thời gian khiến chúng ta vui vẻ hạnh phúc, là cho chính mình nhận nhiều dẫn vật đau đớn. đợi cho chúng ta già đi, chờ ốm đau bệnh tật kéo tới, lúc đó mới phát hiện, có sức khỏe để bảo vệ người mình yêu mới là điều quan trọng nhất.”

Đông Đình Phong biết cô đã yên tâm bỏ xuống lớp ngực trang của mình.

tương lai, mặc kệ bọn họ có thể cùng nhau đi bao lâu trên con đường đời thì ít nhất bọn họ vẫn có thể có được cuộc sống yên bình mà mình mong muốn...

“Chưa nói! trái tim có vấn đề, chủ yếu nhất là đừng để chịu thêm kích thích! A Đề ở lại bên kia chăm sóc, tiểu tử kia hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì...”

khúc mắc của Đông Lục Phúc với Hoắc Trường An cũng được gỡ bỏ xuống.

Đông Đình Phong gật đầu.

hắn gấp cho Ninh Mẫn một miếng thịt bò, cẩn thận gỡ xương ra, lại gấp cho hai bảo bối mấy viên thịt bò sau đó chính mình mới ăn một chút đồ ăn.

nhân lúc này, hần hơi lo lắng mới nói:

“hôn lễ cần phải cử hành, cô cô cả một đời không gả cho người, cứ như vậy đi theo Hoắc Trường An cũng không thể như vậy. rõ ràng là sẽ rất ủy khuất. như vậy đi, tìm một cái giáo đường, mời vài người bạn bè thân thích đến... không cần phải làm to lớn lắm đâu, tổ chức nhỏ nhưng ấm cúng là được... việc này, con sẽ bàn với cô cô... đúng rồi, bọn họ cũng chưa có định ngày?”

“còn không có đi! ta thấy, tốt nhất chờ tiểu Ninh sinh xong..... hiện tại quá nóng vội..... đợi đến tháng mười một, thời tiết không nóng không lạnh khi đó cử hành là tốt nhất.....”

Ninh Mẫn thấy chuyện hướng về mình, vội vàng lắc đầu:

“không cần lo cho con, nếu không muốn tổ chức tiệc lớn thì tốt nhất nên làm sớm một chút, chờ con sinh xong còn phải ở cữ, lâu lắm. hôn lễ của bọn họ, con có tham gia hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là tâm tình của bọn họ. con nghĩ nguyên nhân cô cô không muốn cử hành hôn lễ là không muốn làm phiền đến chúng ta, hơn nữa cũng không muốn mọi người biết cô cô và hoắc tiên sinh ở cùng nhau..... bọn họ đã xa nhau lâu như vậy..... thật không dễ dàng gì.....”

quan trọng là tương lai còn có thể làm bạn với đối phương bao lâu, đều không biết được.

“ừ, việc này lúc nào trở về anh sẽ hỏi bọn họ nghĩ thế nào! A Ninh, như thế nào lại không ăn..”

Đông Đình Phong phát hiện tối nay ninh Mẫn ăn rất ít, chỉ ăn vài miếng cơm.

Ninh Mẫn nào có khẩu vị gì, lắc đầu cười nói:

“Trước bữa cơm đã uống một cốc sữa, cũng không quá đói!”

lúc sau, mọi người nói chuyện cái gì, ninh Mẫn nghe cũng không vào tai, lần nữa thất thần, nhưng Đông Đình Phong vẫn cảm giác được, thừa dịp cô đi vệ sinh liền hỏi Ô Phương, Ô Phương chỉ nói phu nhân nhận một cuộc điện thoại sau đó tâm trạng liền như vậy.

~~~~~

ăn cơm xong, Đông Đình Phong đưa Ninh Mẫn ra ngoài đi dạo, đêm hai bảo bối nhỏ cho Hà cúc Hoa chăm sóc.

Văn Văn quần lấy Đông Đình Phong không chịu buông, Đông Kì đem chị kéo lại, như một tiểu đại nhân nói:

“Đừng quấy rầy ba và mẹ hẹn hò...”

“chị cũng muốn hẹn hò với ba, ba gần đây rất bận, cũng chưa đưa chị đi chơi.....”

chuyện này Đông Khuynh Văn rất lơ là: “hiện tại muốn gặp ba là một chuyện rất khó nha.....”

nhìn ba mẹ rời đi, cô buồn buồn, tỏ vẻ đáng thương nhìn bà nội.

Hà cúc hoa sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ: “Ba con bây giờ là Thủ tướng, có nhiều chuyện rất bận.....”

“Vật tốt nhất đừng làm thủ tướng nữa?”

cô tức giận: “có ba cũng như không có ba a.....”

Đông Kì cũng rồi: đúng vậy, gần đây ba thực sự rất bận.....

Hà cúc Hoa trầm mặc: chuyện trên đời này cũng phải có được có mất
aiz....

~~~

đêm tháng chín, gió đem mát rượi, hoa cúc sớm đã nở, tỏa ra hương
thơm mát theo gió lan khắp vườn.

nơi này là Đạc Lâm Đặc cung, khu nhà khách của Hoàng gia, Tân thủ
tướng đều mang theo người nhà vào đây ở.

so với phủ Thủ tướng, Đông viên vẫn nhỏ hơn nhiều, nhưng mà đối với
người bình thường, nơi đây vẫn xa hoa rộng rãi.

Đông Đình Phong vốn là muốn ở Cổ Vân Các, nhưng quốc hội cho rằng,
Cổ Vân Các bên kia không có an toàn, cho nên lấy khu nhà của Hoàng gia
dùng để tiếp đón khách quý đối thành phủ Thủ tướng.

ba tháng trước, Đông Đình Phong đưa ông nội, mẹ, hai con và đương
nhiên quan trọng nhất là vợ hãnh đến nơi này ở.

giờ phút này, đêm đã xuống, trong vườn khu nhà hoàng gia đã được thắp
đèn sáng lên, đèn đường soi bóng thủ tướng và thủ tướng phu nhân kéo dài
vô tận.

bộ họ đi trên đường mòn, gió thổi mát mẻ, nhất thời không nói gì.

đột nhiên, hãnh từ phía sau ôm lấy cô, cẩn thận đem cô rúc vào trong lòng
hãnh, đứng yên trên bờ ao nhỏ, nhìn đài phun nước đang không ngừng phun
nước ra..... nước chảy xuống làm mặt nước rung động.

cô cũng không có nói gì cứ hưởng thụ thời khắc như vậy.

mấy ngày nay, bọn họ gần nhau thì ít xa nhau thì nhiều, có khi hãnh còn
phải ra ngoài giải quyết việc công, đi vài ngày, tuy mỗi ngày có gọi điện

thoại hỏi thăm, nhưng mỗi đêm ngủ một mình đều cảm thấy lạnh lẽo cô độc. cho dù có con, thì vị trí của chồng cũng không thể thay thế được. vì vậy hôm nay được hân ôm như vậy, cô vô cùng hạnh phúc.

“đang suy nghĩ cái gì?”

hân hôn nhẹ cô, cảm thấy có chút áy náy, bận quá nên không có thời gian quan tâm chăm sóc cô.

hôm nay, hân cố ý bớt chút thời gian về ăn tối cùng cô, vốn có một hành trình đã bị hân hủy bỏ.

cô không có nói chuyện.

“A nó động.”

tay hân xuyên qua lớp vải mỏng có thể cảm nhận được tiểu tử kia ở trong đang cựa quậy.

“ừ!”

cô ôn nhu cười, bắt lấy tay hân, tay chạm phải một chỗ cứng rắn

“em đoán đó là chân con gái đá yêu em.....”

Đông Đình Phong sờ tới, chỗ đó mềm mềm mà cứng cứng.

“A Ninh!”

“ừ!”

“thật có lỗi!”

hân hôn lên tóc cô:“ mới nhận việc mới, cũng chưa quen lắm nên nhiều việc như vậy, chờ sang năm, tất cả rồi cũng đi vào quỹ đạo.”

“Anh thật ngốc.”

cô vỗ vỗ tay lên lưng hấn.

“anh cứ yên tâm đi làm, đừng nghĩ về em..... em ở nhà có người chăm sóc cho rất tốt.....”

đây chỉ là an ủi, hấn biết cô có rất nhiều bất mãn nhưng bị lý trí đè xuống.

“Vừa rồi, em muốn nói với anh cái gì?”

hấn xoay người cô lại, để cho hai người đối mặt với nhau.

cô ôm lấy cổ hấn, tinh tế nhìn, lúc trước, lần này đi công tác lại là ba ngày.

“Làm sao bây giờ? chỉ muốn hôn anh!”

cô không đáp chỉ cúi đầu lẩm bầm một câu.

hấn nhìn xung quanh, nơi này sẽ có người đi lại. “trở về phòng sẽ dễ em hôn.....”

“thủ tướng đại nhân chú ý hình tượng!” cô cười cười.

hấn hơi nhíu mày, cúi xuống triền miên hôn cô.

vừa hôn, Trần tụy từ xa đi tới báo cáo, nhìn thấy chỉ mỉm cười lui ra.

hôn đến mức hơi thở rối loạn sắc mặt ửng hồng bọn họ mới buông ra.

“ở trước mặt em anh chưa bao giờ để ý đến hình tượng!”

Đông Đình Phong cười lại nói. Ninh Mẫn néo néo mũi hấn.

“nói đi, có chuyện gì khẩn khoản?”

“Muốn hỏi anh một chuyện.....”

“muốn hỏi cứ hỏi, giữa chúng ta để điều nghi vấn như vậy sao?”

hắn nâng cằm cô “nếu không nói, anh sẽ giận!”

cô đẩy hắn ra: “lúc anh nhập ngũ có hay không..... có hay không.....”

cô cân nhắc không biết hỏi thế nào suy nghĩ hồi lâu liền nói thẳng:“ có hay không làm kiểm tra tinh ***”

Đông Đình Phong ngần ra: “vì sao hỏi vấn đề này?”

“anh trả lời đi có hay không? em biết, trước khi nhập ngũ tân binh đều phải kiểm tra toàn diện.”

hỏi cái này tim cô đập loạn nhịp.

“có”

rõ ràng một chữ này đã làm tâm tư Ninh Mẫn lao xuống dốc~~~~~

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 340

tám giờ, Ninh Mẫn đúng hẹn đi tới một khu chung cư.

khu nhà này thực rất đồ nát, những ngôi nhà bên cạnh đều bị phá bỏ hoặc rời đi nơi khác.

chỗ của an Na là phòng 802.

không có thang máy, Ninh Mẫn chỉ có thể từng bước đi lên lầu, trên tầng thượng không có bật đèn, đa số dân cư đều chuyển đi rồi, chỉ còn một số ít người vẫn còn ở đây vì không có tiền chuyển nhà nên không có đi.

cầu thang rất hẹp, đèn rất yếu, Ninh Mẫn đỡ bụng đi vô cùng chậm, bên cạnh không có người đi cùng, tiểu Ô đã bị cô cấm không cho đi.

đến tầng 8, cảm thấy hoảng hốt, thở hồng hộc, cô hít sâu vài cái, cảm thấy trên trán rỉ ra một chút mồ hôi liền lấy tay lau đi.

trước mặt là phòng 802, cửa phòng rất điều tàn không có quá, bên trong cũng không có. chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt từ bên trong hắt ra, cô gõ cửa phòng, gọi một câu:

"Có ai không?"

không ai trả lời.

cô đẩy cửa ra, lại gọi một tiếng: "có ai không?"

lúc này bên trong mới truyền đến thanh âm khàn khàn của một người phụ nữ: "cửa không khóa, vào đi!"

là thanh âm của An Na.

Ninh Mẫn đẩy cửa đi vào, lọt vào trong tầm mắt là các đồ vật gia dụng được trang trí sắp xếp đơn sơ.

phòng khách có bộ sofa bằng da cũ kĩ, da đều đã bong ra gần hết, bàn ăn cùng một bộ với chiếc ghế, trên mặt bàn có một chén cơm chưa ăn hết, còn có một chén canh bỏ dở..... phòng bếp bên kia có tiếng nước nhỏ giọt xuống, ngoài ra còn có một mùi lạ từ nhà vệ sinh bay ra.

Ninh Mẫn nhú mào, cảm thấy thật khó người.

trong không khí có rất nhiều mùi hòa vào nhau lẫn lộn thật xúc phạm cái mũi của con người.....

An Na như thế nào lại có bộ dáng như thế này?

có thể nói, cô tò mò hơn rất cuộc người nào đã đem cô ta giấu đi, hơn nữa còn rất bí ẩn, Đến nỗi Cần Chi cũng không có cách nào điều tra ra~~~ chắc chắn người này tuyệt đối thủ đoạn khó lường.

cô chậm chậm đi vào một gian phòng nhỏ, không đến một mét vuông, trong đó chỉ có một giường đôi đơn giản, trên giường có một người nằm, đưa lưng ra ngoài, trên người đắp một cái chăn trắng, ga trải giường màu đỏ tươi, nhìn qua rất giống màu của máu.

nghe được có người đi vào, người kia xoay người, quả nhiên là An Na.

Nhưng mà Ninh Mẫn không không biết rõ đây có phải là An Na hay không.

không hề xinh đẹp như hoa, khuôn mặt gầy gò nhìn thật không giống người, tóc ngắn, rối tung, đôi mắt sâu hoắm, lõm hằm xuống, sắc môi trắng bệch, hai gò má nhọn hoắt.....

cô ngồi xuống, kinh ngạc nhìn Ninh Mẫn, lại sờ sờ gương mặt mình, da thịt khô héo kia nhả lại tạo nên một nụ cười thống khổ mà tuyệt vọng làm khuôn mặt có vẻ quỷ dị:

"Thật xinh đẹp, cô thật xinh đẹp..... tôi không giống cô, tôi không giống người đã gần biến thành quỷ rồi!"

Ninh Mẫn không nói tiếp. cô ta cười thật là giống quỷ. Ninh Mẫn xem xét khắp mọi nơi, cũng không thấy đứa trẻ như lời cô ta nói.

"không cầm tìm đứa trẻ trong này."

An Na ho vài cái, đem chăn kéo lại che đi thân thể của mình.

cửa sổ trong phòng mở ra, từng trận gió lạnh lẽo thổi vào, làm rèm cửa phe phẩy.

tháng chín, ngày vẫn rất nóng, buổi tối có chút gió mới là mát mẻ, nhưng vẫn không thể làm cho người ta cảm thấy lạnh. nhưng người đàn bà kia lại làm ra vẻ rất lạnh.

Ninh Mẫn đứng lại trước mặt An Na, cách xa cô ta vài bước chân. "Cô làm sao lại biến thành như vậy?"

một người phụ nữ xinh đẹp bỗng chốc biến thành một kẻ dị dạng người không ra người quỷ không ra quỷ.

An Na cười quỷ dị, mươu hồ từ trong mắt có hằm lên tia thù hận, bờ môi trắng bệch run run nói ra một câu thanh âm lạnh lạnh như mũi kim nhọn xé toạt cả không gian:

"Đúng vậy a, tôi là sao có thể biến thành cái dạng này? tất cả đều do ai ban tặng, cô biết không?"

nhưng lời này toát lên vẻ thù hận tột cùng trong lòng An Na.

"Thù sâu oán nặng!"

Ninh Mẫn vuốt ve bụng mình, đứa bé trong bụng vừa đá cô một cái, tựa hồ như nhắc nhở cô tránh xa người đàn bà điên này ra một chút.

"Cái này là thù sâu oán nặng sao? tôi sợ dĩ biến thành như vậy, đều là do các người làm hại! hiện tại sống trong này như một người điên!"

trên đời này còn có một loại người như vậy, làm sai nhưng lại đổ lên đầu người khác.

người này không đủ dũng khí để chịu sai thật là làm cho người ta khinh bỉ.

Ninh Mẫn đối với loại người này tuyệt đối không có nửa phần áy náy, cho dù tình trạng của người kia có đáng thương như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không quan tâm:

""oán được ai? tất cả đều do cô gieo gió gặt bão!"

bốn chĩa cuối cùng thật như mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim đối phương, sắc mặt cũng lạnh như băng, toát lên vẻ khinh thường.

an Na cắn răng trừng mắt, nỗi thù hận lại dấy lên.

Ninh Mẫn tiếp tục nói không một chút khách khí:

"ở trên đời này mỗi người có một vận mệnh riêng biệt, cũng không có quyết định cho ai, chỉ có chính mình mới có thể quyết định được chính mình cuối cùng sẽ đi trên con đường như thế nào. cô có thể lựa chọn yêu

một người đàn ông, nhưng người kia cũng có thể lựa chọn không yêu cô. nhưng cô không thể bởi vì người đàn ông kia không yêu cô mà lại trốn tránh trách nhiệm đem hết chuyện đổ lên đầu người khác. loại tình cảm này phải hai bên cùng tình nguyện. cho đến bây giờ, cô vẫn còn không tỉnh ngộ, xem ra cô thật đúng là ngu hết thuốc chữa....."

"cô câm miệng!" (ta thấy chị Mẫn nói đúng mà người nên câm là cô chứ -.-)

An Na không cam lòng hung tợn hét lên. tựa như một đứa nhỏ hư bị phê bình, cảm xúc tự nhiên mà kháng cự lại, phản ứng theo bản năng.

Ninh Mẫn cũng không co như vậy mà im ngay:

""an Na cô thật sự là không nên sinh đứa bé này ra. một đứa nhỏ như vậy là một hình thức trói buộc cuộc đời hai người với nhau sao? gần đây, với cái sức khỏe của cô bây giờ căn bản là không thể sinh con, mang thai đương nhiên là đi tìm đường chết. hơn nữa đứa nhỏ cũng không được chúc phúc..... cô đây là yêu thương nó sao? cô như thế này căn bản là tự hủy hoại chính mình....."

(chí lý a >o<)

vừa nghĩ tới đứa nhỏ kia hoàn toàn không nên xuất hiện trên đời này, mà lại cùng gia đình cô dây dưa, Ninh Mẫn cảm thấy rất đau.

trong mắt an Na phát ra một tia u tối, có một loại bi ai giống như thủy triều đang từng bước từng bước dâng lên.

bởi vì cô biết Ninh Mẫn không có nói sai, một chút cũng không sai.(biết rồi mà vẫn còn ngu z? aizz...)

cả đời này, cô yêu một người đàn ông, người đàn ông này lại không yêu cô mà cô lại yêu hắn vô cùng, yêu đến tấu hỏa nhập ma, yêu đến điên cuồng

đến mất đi lý trí.

cô muốn chặt chẽ trói buộc hẳn vào cuộc đời mình, muốn trở lại như trước, loại khát vọng này vô cùng to lớn, vì thế mà ngày càng mắc thêm lầm lỗi,. vì thế lại từng bước sai, vì thế mười phần sai, tất cả đều sai, vì thế tạo nên một cái hậu quả không thể cứu vãn~~~~~

cô bị hủy hoại dưới chính bàn tay của cô.

hiện tại, cô sống không được bao lâu.

đây chính là quả báo. (chết đi lãng nhăng nhiều -.-)

trên mặt cô hiện lên vẻ thống khổ, nhắm mắt lại, hơi thở hỗn hển, không cách nào cải lại.

Ninh Mẫn không ó tiếp tục kích thích cô, hạ ngữ khí, vòng vo đề tài:

"tình trạng sức khỏe hiện giờ của cô như thế nào?"

cô vẫn không có lại gần, cũng không phải sợ cô, mà cảm thấy hôm nay cô ta hẹn cô ra đây không có chút ý tốt, lo lắng người đàn bà này sẽ có hành vi công kích.

"sắp chết!"

An Na bi thường cười tiếp lời: "có thể sống không biết bao nhiêu ngày!"

lời này không giống như nói dối.

trái tim Ninh Mẫn không hiểu sao bỗng loạn nhịp.

"Thân thể làm sao vậy?"

an Na châm chọc cười: "Cô đây là đang quan tâm tôi sao? cái tôi không cần nhất chính là sự quan tâm của cô."

được thôi!

"Đứa bé kia đâu?"

"không ở trên tay tôi!"

ánh mắt Ninh Mẫn chợt lóe: "vậy ở trong tay ai?"

"Không biết." an Na bất lực đáp.

Ninh Mẫn lại nhú mào: "cô sinh được bao nhiêu ngày?"

"năm ngày."

"nhưng này sinh của cô còn chưa tới?"

"đúng vậy, còn chưa tới."

"làm sao có thể sinh non?"

"tình trạng sức khỏe không cho phép chỉ có thể ngừng mang thai....."

câu trả lời này làm ninh Mẫn cảm thấy không ngoài ý muốn.

cô ta có thể sống đẻ sinh đứa nhỏ ra coi như cũng là công đức lớn lao.

"nói đi cô gọi tôi đến có mục đích gì?"

tình huống đại khái Ninh Mẫn đã hiểu rõ, cô vào thẳng chủ đề.

An Na nghĩ nghĩ, lấy từ dưới gối một cái di động màu trắng, trượt vài cái mở ảnh ra sau đó chuyển máy sang đưa cho ninh Mẫn xem, trong hình có một đứa trẻ con, rất gầy, đag ngủ say, làn da rất trắng, xem ra vẫn rất xinh xắn.

"thấy không, đây là con trai ta, cũng là con trai Đông Đình Phong bốn ngày trước lúc 12 giờ trưa tôi đã sinh ra nó....."

ngữ khí gioosng như một người làm mẹ kiêu ngạo.

bất luận là ai hơn nữa còn là một người vợ đối mặt với tình huống này làm sao có thể được chúc phúc?

Ninh Mẫn trầm mặc hồi lâu, mới dùng ngữ khí bình tĩnh nói:

"thật nhỏ, có phải hay không phải nằm trong lòng ấp?"

"đúng nó vẫn còn nằm trong lòng ấp. nó..... nó bị tim bẩm sinh....."

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 341

chuyện này cũng không ngoài ý muốn của ninh Mẫn: uống thuốc như vậy không ảnh hưởng tới đứa nhỏ mới là lạ.

"ninh Mẫn!" An Na nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"ừ!" Ninh Mẫn trả lời.

An Na hít hít nước mũi: "tôi chỉ có thể sống vài ngày nữa, hiện tại cầu xin cô và Đông Đình Phong làm một chuyện: cho nó trở về Đông gia, chữa bệnh cho nó, đem nó nuôi lớn."

nói xong, nước mắt từ khoé mắt lăn xuống.

"đây là mục đích cô bảo tôi đến đây?"

"đúng!"

lúc sắp chết cầu xin như vậy nhất định làm rung động lòng người. nhưng ý chí của Ninh Mẫn rất sắt đá.

"Nếu tôi không đáp ứng?"

cô vẻ mặt lãnh đạm: "Tôi và Căn chi dựa vào cái gì lại muốn tiếp nhận một đứa nhỏ không nên xuất hiện trên đời này như vậy?"

"nếu cô không đáp ứng, hôm nay cô cũng đừng hòng rời khỏi tòa nhà này."

An Na tựa vào đầu giường cười cười, tự tin mười phần, bày ra một bộ dáng như thể đã thực hiện được âm mưu.

"có chuyện tôi quên nói cho cô biết, ở trên lầu có một quả bom hẹn giờ đã được khởi động, hiện tại cô có hai lựa chọn, một đáp ứng điều kiện của tôi, báo tin cho Đông Đình Phong, sau đó quả bom sẽ bị hủy đi, hai chúng ta cùng chết ở trong này. con của cô và con của tôi trả lại cho chúng ta cùng nhau chết ở nơi này. đương nhiên còn có rất nhiều người vô tội sẽ cùng nhau chết..... nếu đây là kết quả cô dự đoán, chúng ta có thể cùng thử một chút....."

cô ta nghĩ sắc mặt Ninh Mẫn sẽ biến đổi nhưng không có, nữ nhân trước mặt ánh mắt yên tĩnh vô cùng, ngay cả mày cung không nhăn, còn thản nhiên hỏi lại một câu:

"phải không?"

Ninh Mẫn lấy một cái ghế ngồi xuống, đứng thật mệt a.

"cô sẽ không sợ?" (nghĩ gì? Mẫn Mẫn là ai thế coi thường nhau à?)

An Na thấy thế, hỏi, có chút ngạc nhiên, nếu là cô, khẳng định cô sẽ hoảng sợ.

"vì sao phải sợ?"

"mỗi người đều sợ chết." an Na nói.

"đúng vậy!" ninh Mẫn gật đầu.

"Đối với mỗi con người, sinh mệnh là vô giá. An Na cô vì một người đàn ông không yêu cô mà hủy hoại đi chính mình, cô không thấy mình ngu ngốc có hạng sao? cô mới hai mấy tuổi đầu. còn trẻ như vậy, lại phẫu thuật thay tim thành công, vốn nên có một tiền đồ tốt, nhưng lại đem cuộc đời

mình hủy hoại. nếu cô không hoài niệm, thì cô cũng không sinh đứa bé này....."

"không có nếu....."

An Na đột nhiên lạnh lùng ngắt lời.

một chút sau, cô mạnh mẽ ngồi dậy, môi mím chặt, hai tay chặt chẽ bám lấy tấm chăn đắp trên người, trong mắt làm ra vẻ mong đợi:

"Ninh Mẫn, hiện tại tôi cái gì cũng không cần, chỉ có thể dựa vào đứa nhỏ, chỉ cầu nó về sau đừng phải chịu khổ..... cả đời này không gặp tai nạn là tốt rồi."

"Được, tôi có thể đáp ứng cô!"

Ninh Mẫn đột nhiên đáp ứng làm An Na ngẩn ngơ.

lúc này ngữ khí của Ninh Mẫn lại chuyển đổi:

"đối với cô, cho dù có đồng ý cũng vô dụng!"

An Na bật thốt lên hỏi: "làm sao có thể vô dụng, cô có thể thuyết phục Đông Đình Phong đồng ý."

"chuyện đó và chuyện Đông Đình Phong có đồng ý hay không không có liên quan đến nhau."

An Na ngây ngốc một chút, không rõ ý tứ của cô.

"không hiểu có phải hay không?"

cô ta gật đầu.

"tôi giải thích cho cô nghe!"

Ninh Mẫn nhìn chung quanh mỗi góc trong phòng, gắng tìm ra một ít dấu vết tơ nhện :

"nếu tôi đoán đúng theo cô nói thì hôm nay sẽ có một kết quả: cô sẽ chết trong này và tôi trở thành hung thủ. ngày mai Đông Ngải Quốc sẽ xuất hiện một sự kiện: Thủ tướng bỏ tiền ra ăn chơi hoan lạc, Thủ tướng phu nhân sát hại tình nhân cũ của thủ tướng.kết quả Đông Đình Phong sẽ mang mãi một vết nhơ thậm chí còn phải từ chức đi tù."

nói tới đây, cô cũng tìm được một cái lỗ nhỏ, còn vẩy tay hỏi:

"trăm phương ngàn kế như vậy tìm cách hãm hại tôi và Cẩn Chi, tôi thực sự muốn biết, hai vợ chồng ta rốt cuộc đã có ân oán gì với cô, có thể làm như vậy?"

An Na nghe vậy sắc mặt biến đổi.

ninh Mẫn đứng lên, lấy cái ghế đập cái lỗ kia đi, xoay người kéo an Na từ trên giường xuống tựa vào cửa sổ trên vách tường.

cơ hồ cùng thời điểm đó, có cái gì từ ngoài bắn vào, đâm thẳng vào chỗ ngồi của an Na lúc này.

nếu ninh Mẫn chậm một chút thì trước mặt cô bây giờ đã là một cái xác chết, lực đạo kia cũng rất lớn, có thể bắn thủng đầu giường.

"thấy không? cô sớm đã bị đem là một con tốt thí (bị bỏ đi ý) bọn họ không chỉ muốn giết cô mà còn muốn giết tôi. tôi thật không rõ, cô như thế nào liên ngu xuẩn như vậy, cứ tự nhiên hợp tác với bọn họ, từng bước một làm cho sự việc phát triển đến mức này. nói cho tôi biết, đứa nhỏ đâu? tôi sẽ cho người đi cứu, nếu muộן cái cô nhìn thấy chỉ là một thi thể lạnh ngắt....."

sự sợ hãi trong mắt an Na ngày càng lan tỏa, cô thở hỗn hển. đúng vậy, cô nhìn, nếu không có Ninh Mẫn thì cô đã chết rồi.

"Sẽ không, sẽ không, chỉ cần ta ngoan ngoãn hợp tác tốt với bọn họ, bọn họ sẽ đối xử tốt với con ta....."

"Ngu xuẩn. cô chỉ là một con cờ trên tay bọn họ, bọn họ làm sao có thể tuân thủ giao hẹn với một quân cờ?"

Ninh Mẫn không nhin được mắg một câu.

sắc mặt an Na xám xịt, sự thật chính là như thế

Ninh Mẫn lắc đầu, tâm tình vô cùng trầm trọng hỏi lại:

"bom hẹn giờ ở đâu?"

"tôi không biết."

"còn bao lâu nữa sẽ nổ?"

"đừng hỏi tôi, tôi cái gì cũng không biết."

cô bị bức bất đắc dĩ mới đến nơi này, những người đó lấy con của cô, sau đó cô chỉ có thể nghe bọn họ điều khiển, mấy ngày nay, cô vẫn nằm trên giường, làm sao biết được đã xảy ra chuyện gì?

ninh Mẫn thực đau đầu, tựa người vào tường nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn nên gọi cho Đông Đình Phong. điện thoại bắt máy, cô không đợi cho người kia nói đã thét lên:

"có hay không nghe rõ, An Na nói có bom hẹn giờ, lắp ở nơi nào cũng không biết, còn bao lâu nữa sẽ nổ cũng không biết, để an toàn anh mau chsong thông báo cho mọi người ở đây đi sơ tán, mặt khác em đang ở điểm

12 tòa nhà đối diện phố Lý, cso mai phục ít nhất một tay bắn tĩa, anh phái người đi điều tra đi..... anh phải tìm ra bằng được tay bắn tĩa kia"

"em có bị thương không?"

không đợi Ninh Mẫn nói xong Đông Đình Phong nén giận lên tiếng.

Ninh Mẫn nhìn qua vết bắn ở đầu giường trầm mặc một chút mới hạ thấp giọng nói:

"không có em vẫn tốt, nhưng mà mau phái người qua đây, An Na không thể di chuyển thân thể cô ấy rất yếu."

"đợi một chút anh lập tức đến ngay."

Đông Đình Phong lớn tiếng quát, giận dữ đi ra.

"Không em và an Na sẽ cùng nhau rời đi, có lẽ không có bom hẹn giờ, khả năng chỉ là đối phương bày binh bố trận để em sợ hãi, nếu không bọn họ cũng không để người bắn tĩa cứ như vậy....."

hắn vội vàng ngắt điện thoại không cho cô cơ hội nói tiếp.

10 phút sau , Ô Phương và một đội đặc chiến xuất hiện ở cửa phòng.

Ô Phương nhìn thấy Ninh Mẫn đang ngồi trên sàn nhà, trong phòng chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt. cô thở mạnh một hơi, không nhìn đến sự tồn tại của an Na, vỗ ngực đi qua, " Cám ơn trời đất, không có việc gì thật tốt quá..... về sau cô đừng một mình hành động, thất mạo hiểm a..... nếu cô gặp chuyện không may cái mạng của tôi chắc giữ cũng không nổi mất....."

chỉ một chút thời gian mà xảy ra việc ngoài ý muốn.

đợi khi còn cách ba bước thì An An vội vàng lao đảo đứng dậy, lao về phía Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn đỡ thắt lưng đang muốn đứng lên thì cảm giác có ánh sáng chột lóe trước mặt, theo bản năng lùi xuống, thân mình nặng nề, ngã xuống phía sau, không có nghĩ qua lại bị vấp ngã xuống đau không đứng dậy nổi.

An Na thuận thế tới gần, dùng con dao sắc bén kề lên cổ Ninh Mẫn, hét một tiếng chói tai:

"ai cũng không được lại đây, các người dám tiến gần ta cắt cổ Thủ tướng phu nhân..... ta muốn gặp Đông Đình Phong, các người mau gọi Đông Đình Phong đến gặp ta."

Ô Phương ngẩn ngơ, kéo tay đặc công kia trở về "Cô đừng kích động....."

cô biết ninh mẫn năng lực không phải hạng tầm thường là đội trưởng đội Liệt Phong , nhưng hiện tại Ninh Mẫn đang mang thai, không lâu, sẽ sinh , bây giờ, hành động chậm chạp, đó là một loại phản ứng tất nhiên . Ninh mẫn bị Anna dễ dàng bắt được, không phải là khiếp sợ, đồng thời càng lo lắng, lúc cô ấy ngã xuống trên mặt hiện lên vẻ đau đớn, có thể rhay không đã bị thương?Mà hiện tại, nàng nhất định phải làm chuyện chính là: ổn định tốt người này

"Trăm ngàn lần đừng xúc động. cô yêu cầu gì, chúng ta cũng có thể đáp ứng."

"Ta muốn gặp đông đình phong, lập tức! Lập tức!"

Anna vô cùng kích động kêu, hai mắt đỏ đậm.

"được được được, Thủ tướng đại nhân đang đến rồi!"

giọng nói vừa ngắt liền nghe thấy giọng của Đông Đình Phong

"Người tìm ta phải không? Ta ở chỗ này!"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 342

Một người đàn ông với khí thế bừng bừng xuất hiện trước mặt An Na.

"Buông vợ tôi ra! "

Ô Phương cùng với mấy cảnh sát đặc nhiệm lui xuống đứng bên cạnh, ánh mắt Đông Đình Phong lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào An Na, cô ta cảm thấy sợ hãi.

Những ngày qua, An Na vẫn luôn theo dõi anh qua các bảng tin.

Người đàn ông này, hiện nay là người đàn ông quyền lực nhất tại Đông Ngải Quốc, phong thái đỉnh đạc, làm việc rất dứt khoát, đạt nhiều thành tựu làm cho người dân ở Đông Ngải Quốc không thể không chấp nhận anh. Và trong khoảng thời gian ngắn này chiếm được lòng tin, sự ủng hộ của mọi người.

Mà hôm nay, sau vài tháng, cô ta nhìn thấy khuôn mặt của người từng là bạn trai cũ, người cha của con cô.

Nhớ tới trước kia- những ngày tháng tốt đẹp đã qua, nước mắt cô thiếu chút nữa rơi ra.

"Em có thể buông cô ta ra, nhưng anh phải đáp ứng em một điều kiện..."

Khi nói ra câu này, giọng nói có phần sợ hãi và run rẩy.

Bởi vì trong lòng quá đau khổ.

"Cứu con trai của cô đúng không?"

Đông Đình Phong nói.

"Là con trai của chúng ta!"

Anna sửa lại, hơn nữa lại nhấn mạnh: "Đông ca ca, đó là em sinh cho anh một đứa con trai. Nó rất ngoan... Không khóc..."

Đông Đình Phong không muốn nghe cô ta kể nữa, rất nhanh gật đầu:

"Được! Chỉ cần cô buông cô ấy ra, mọi chuyện đều có thể giải quyết!"

Nhưng An Na lại nghi ngờ, một lúc sau mới hỏi:

"Như thế nào để em có thể tin được anh?"

"Tôi là người luôn luôn giữ lời, nói là làm!"

"Luôn luôn giữ lời? Nói là làm?"

An Na đau khổ nhắc lại bốn từ này, vẻ mặt tựa như ăn phải con ruồi, có phần kích động khóc, nói:

"Anh ở trước mặt em nói “Luôn luôn giữ lời”, ở trước mặt em nói “Luôn luôn giữ lời”... Đông Đình Phong, anh đã gạt em, lừa gạt em nhiều năm như vậy!"

Cô lau nước mắt, đau khổ cười. Lúc trước, cô cho rằng anh yêu cô nhưng kết quả anh chỉ là lợi dụng cô.

Tất cả những kỷ niệm ngọt ngào chỉ để đánh lừa công chúng một cách ấn tượng.

Đây là điều đau đớn nhất của cô.

Đông Đình Phong nhất thời không nói được câu nào, lúc sau mới nói:

"Lỗi không thuộc về một người. Cô yêu cầu đối phương tin cô, nhưng cô cũng nên xem xét lại mình đã làm những chuyện gì. Chuyện trước kia, ai sai ai đúng, tôi không muốn bình luận. Tóm lại, hôm nay chuyện tình cảm với A Ninh, tôi không lừa cô!"

"Anh quan tâm đến người đàn bà này? Cuối cùng cô ta có cái gì tốt đẹp? Bởi vì cô ta xinh đẹp hơn em sao?"

An Na quay đầu nhìn, không phục lắm. Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp bình tĩnh kia, lại không phục: Không sợ hãi, không hoảng loạn, có rất ít người ở trong hoàn cảnh bị cưỡng ép như thế này mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Ngón tay cô ta đang run lên - - cơ thể không được khỏe, có thể bắt cóc người này quả là nằm ngoài sức tưởng tượng.

Giờ khắc này, cô ta thật sự muốn phá nát khuôn mặt kia.

Thật muốn a!

"Hình dáng tốt hay xấu, xinh đẹp hay xấu xí, thật sự không tồn tại mãi."

Đông Đình Phong nói.

"Vậy vì cái gì mà anh thích cô ta, không thích em!"

Cô kêu to.

Đông Đình Phong đang nghĩ cách để trả lời, tránh làm cô ta tức giận, anh nói:

"Tình yêu xuất phát từ trái tim, khi trái tim cảm thấy hạnh phúc, tự điều khiển nó, lý trí khó khống chế được."

Nghe vậy, An Na ngẩn ngơ một lúc.

Đúng lúc này, từ bên ngoài Trần Túy ôm một đứa bé sơ sinh chạy vào:

"Thủ tướng, tìm thấy một đứa bé... Sắp chết... Làm sao bây giờ?"

An Na vừa nghe, lấy lại tinh thần, ngay lập tức chạy đến ôm lấy:

"Làm sao có thể sắp chết? Làm sao có thể?"

Cô ta lo lắng kêu lên.

Cuối cùng thấy rõ đứa bé kia, cô ta tức giận kêu lên, trong tay vung vung con dao sáng bóng:

"Lại gạt ta, các người lại kết hợp gạt ta... Vì cái gì? Cuối cùng là vì cái gì?"

Đó cơ bản không phải là con trai của cô.

Lúc này Trần Túy nhanh chóng ôm lấy...

Nhân cơ hội này cảnh sát đặc nhiệm xông tới.

Dao trái cây bị đá rơi xuống đất, An Na bất ngờ, vội vàng cố thoát ra:

"Buông, các người tất cả đều là kẻ lừa đảo! Tất cả đều là kẻ lừa đảo!"

Đông Đình Phong không để ý đến cô ta, vượt qua bên người phụ nữ giống như điên này, đi đến bên Ninh Mẫn Mẫn nâng cô lên, toàn thân cô mồ hôi đổ ra như tắm nhưng gương mặt vẫn như cũ bình tĩnh đến khó tin:

"Em không sao!"

Ninh Mẫn Mẫn nhún nạy, nhẹ nhàng nói.

Đông đình phong sắc mặt lạnh lùng, cúi đầu nhìn, thấy mắt cá chân của cô vừa đỏ vừa sưng, nhìn như rất đau đớn, quay lại nói với An Na:

"Lát nữa tôi sẽ đến tính sổ với cô!"

Giọng nói rất hung hãn.

Ninh Mẫn Mẫn không nói gì, bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện bị đánh bom!

"Báo cáo, toàn bộ tòa nhà đã được sơ tán..."

Có người tiến vào báo cáo.

Đông Đình Phong gật đầu: "Để cho chuyên gia tới phá gỡ bom..." Nói xong, lạnh lùng liếc Ninh Mẫn Mẫn liếc mắt một cái, đi và nói: "Tầng thượng của tòa nhà này phát hiện có bom, sức mạnh của nó có thể san bằng nơi này... 15 sau phút sẽ phát nổ... Em leo lên lưng... Chúng ta lập tức rời đi..."

Ninh Mẫn Mẫn vừa nghe, đột nhiên mồ hôi chảy ròng ròng, nắm tay anh:

"Biết có bom, anh vẫn tới đây..."

Cô không nhịn được tức giận kêu lên một câu.

"Chẳng lẽ anh bỏ mặc em sao?"

Đông Đình Phong tức giận, cắn răng nhìn chăm chăm cô và ngồi xuống:

"Ôm lấy cổ anh..."

Ninh Mẫn Mẫn mím môi, thấy chân mình bị trật khớp, sợ tự mình đi lại càng chậm, đành phải leo lên lưng anh.

Anh vòng tay ra sau ôm lấy đùi cô, liền đi ra ngoài.

Ô Phương đi trước soi đèn, Đông Đình Phong đi rất nhanh, không có thời gian nói chuyện nữa.

Ninh Mẫn Mẫn cũng không nói lời nào, chỉ ôm thật chặt lấy cổ anh, trái tim hỗn loạn đập thành thịch. Đôi khi thông qua ánh sáng nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng, bờ môi tức giận cong lên, không thấy hạ xuống

Năm phút sau, bọn họ đã đi ra khỏi khu phố.

15 phút sau, Ninh Mẫn Mẫn ngồi trên xe nhìn xa xa, khoảng tầng mười của tòa nhà phát ra một tiếng nổ lớn. Ngay sau đó ngọn lửa bùng lên, toàn bộ tòa nhà sập xuống.

Nhìn đến cảnh này, nhất thời trên trán Ninh Mẫn Mẫn mồ hôi đổ ra, không thể tưởng tượng, nếu mình ở chỗ đó lâu một chút mà không thể trốn thoát. Hiện tại, một đồng hoang tàn như vậy, mình lại làm sao có giữ mạng sống đây?

20 phút sau, có người bước tới trước cửa xe:

"Báo cáo, chuyên gia gỡ bom thành công, sơ tán hết, không có thương vong!"

Đông Đình Phong xuống xe nhìn thoáng qua, nói một tiếng:

"Vất vả!"

Anh dặn dò một lúc phen, sau đó quay trở lại xe, nhàn nhạt phân phó:

"Lái xe!"

Trần Túy khởi động xe, thoáng cái chiếc xe màu đen đã hòa vào dòng xe.

Thủ tướng đại nhân rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Ninh Mẫn Mẫn khổ cực nếm mùi chiến tranh lạnh.

Liên tiếp ba ngày, cô và chồng không nói một câu:

Người đàn ông nhìn thấy cô, vẫn rất tức giận vì sao không thương tiếc bản thân mình, thiếu chút nữa chết oan uổng.

Ninh Mẫn Mẫn vì chuyện này rất đau khổ.

Mấy ngày nay, cô thật sự bị giam cầm rồi!

Trên thực tế là chân cô bị bong gân, không đi đâu được!

Tối hôm đó, sau khi Đông Đình Phong ôm cô về nhà, đặt cô trên giường, để cho bác sĩ xem qua chân cô, sau khi xác định không có gì nghiêm trọng, cũng không thèm quay đầu lại nhìn liền bỏ đi, mặc cho cô kêu lên cũng không có tác dụng.

Nhưng người này vẫn dặn dò Ô Phương, nhất định phải chăm sóc kỹ phu nhân.

Tiểu Ô gần như thiếu chút nữa muốn giơ tay thề: Lần này, tuyệt đối không đem phu nhân vứt bỏ - -

Thế này mà là phạm nhân sao?

Vì thế, cô có chút bất mãn.

Đêm đó, ban đầu là muốn đợi anh trở về, kết quả chờ lâu quá, liền ngủ mất.

Trong lúc ngủ mơ, cô cảm giác có người đang ôm cô, lại thấy được hơi ấm quen thuộc, cực kỳ thoải mái nên đã rúc vào trong lòng người kia ngủ. Sáng sớm không thấy anh ở bên cạnh, gọi điện thoại thì Trần Túy nói: Thủ tướng đang tiếp khách nước ngoài.

Cô có nhắn: sau khi tiếp khách xong nhớ bảo anh gọi điện thoại cho cô.

Đợi cả ngày, điện thoại không thấy kêu.

Buổi tối, cô chờ anh, cuối cùng cả đêm anh cũng không về nhà.

Cô đợi cho đến sáng lại gọi điện thoại, vẫn lại là Trần Túy nhận, nói Thủ tướng đang ngủ, đêm hôm qua không ngủ, phải xử lý vụ đánh bom. May mắn không thương vong. Nhưng phải di dời dân cư đi chỗ khác, nhanh chóng ổn định cuộc sống cho dân cư tòa nhà đó. Thủ tướng tự mình giải quyết việc này.

Hôm nay, anh vẫn chưa gọi điện thoại cho cô.

Lại một buổi tối, cô không đợi nữa đi ngủ sớm, thật sự là hai ngày trước lăn qua lăn lại hơi mệt.

Khi đang ngủ, trong phòng có tiếng bước chân, cô mơ hồ cảm thấy được anh đã về nhà, nhưng vì giận dữ, cũng không có mở mắt nhìn, liền ngủ tiếp.

Đông Đình Phong ngồi ở bên giường một lúc, tắm một trận, lại ra cửa.

Sáng sớm tỉnh dậy, nhìn bên gối không thấy dấu vết gì, người này lại đi làm sớm rồi...

Nhìn vào trong gương, vẻ mặt cô bức mình hờn dỗi. Mãi đến một lúc lâu sau, thấy con trai cùng con gái chơi đùa, tâm tình cô mới thoải mái hơn.

"Mẹ!"

Ninh Mẫn Mẫn nhìn thấy Cúc Hoa đi ra ngoài, ăn mặc rất nghiêm chỉnh, liền hỏi:

"Mẹ đi đâu vậy?"

Lúc này Cúc Hoa mới thấy cô, ánh mắt chớp chớp:

"A..., có người bạn hẹn mẹ gặp mặt, trưa mẹ sẽ không về! Mẹ dặn tiểu Ô rồi, con không có việc gì nha, ở trong phòng nghỉ ngơi đi, bên ngoài nắng nóng, nắng cuối thu vẫn rất nóng, không tốt, nhớ chú ý thân thể..."

"Mẹ, người đi gặp An Na!"

Mặt Cúc Hoa đang tươi cười nhất thời cứng đờ.

Quả nhiên bị cô đoán trúng.

"Con cũng muốn đi."

"Con không nên đi!"

Thấy vậy Cúc Hoa lập tức ngăn cản.

"Vì cái gì con không nên đi?"

"Chân con đang bị thương!"

"Đã đỡ nhiều rồi..."

Đó không phải là lý do.

Ninh Mẫn Mẫn nói: "Con muốn biết đứa bé kia trông như thế nào a! Hai ngày này, Căn Chi không chịu nói chuyện với con, điện thoại không chịu tiếp, người cũng không để cho con thấy, vì là không muốn để cho con lại quan tâm đến chuyện này..."

Cúc Hoa đành phải đi đến bên cô, nhìn khí sắc con dâu, bộ dáng thật bình tĩnh, nghĩ nghĩ, giọng nhẹ nhàng khuyên nhủ:

"Tiểu Ninh, Căn Chi cũng là muốn tốt cho con, con nghĩ, con cũng sắp đến ngày sinh, lúc này, điều cần thiết là bình tâm tĩnh dưỡng thai, chứ

không phải quan tâm đến những chuyện không quan trọng này. Con mặc kệ có được hay không..."

"Sao con có thể mặc kệ? Mặc kệ như thế nào, con đã biết chuyện đến nước này. Đứa bé kia, có tìm đến hay không?"

Ninh Mẫn Mẫn hỏi một câu, tâm tình rất khó chịu.

"Con là vợ anh ấy, con có quyền biết sự thật!"

Cuối cùng, cô nhấn mạnh thêm một câu.

Cúc Hoa trầm ngâm ngồi xuống, tối hôm đó đứa nhỏ này một mình rời nhà đi gặp Anna. Khi Cần Chi phái người đi tìm cô, lúc đó bà mới biết Anna đã trở lại. Hai ngày qua, bà có đi gặp An Na và cô ta luôn miệng nói đứa con đích thị là của Cần Chi, còn dám thề với trời.

Bà nghe thấy rất bất ngờ, cảm thấy rất khó chịu: Như thế nào mà Anna lại làm chuyện hồ đồ vậy.

Đồng thời, bà cảm thấy tức giận, chỉ vì sinh đứa bé kia mà cuộc sống của An Na quá khổ sở.

"Được! Con đi cùng mẹ..."

Cúc Hoa than lên một tiếng: "Anna đang được chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện. Đứa bé kia chưa tìm thấy!"

Cho nên, tạm thời không thể làm giám định ADN.

Nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác, Ninh Mẫn Mẫn nghĩ: Đối với một người vợ mà nói, không hiểu người chồng cùng người phụ nữ khác sinh con, sẽ phải chịu đựng như thế nào!

Sau nửa giờ, Ninh Mẫn Mẫn xuất hiện tại bệnh viện đê nhất Quỳnh Thành.

Trên đường đi, Cúc Hoa nói với cô: Chúc năng tim của An Na rất kém, khả năng sống không còn bao lâu nữa.

Nghe được tin tức này, cô im lặng thật lâu.

Người con gái như một bông hoa, tự mình hủy đi chính sức sống của mình.

Nếu mà cô ta lựa chọn buông bỏ, cuộc sống có lẽ sẽ tốt hơn, lại có An thị hậu thuận, tương lai có thể tìm được một người đàn ông như ý, nhưng cô ta lại cực đoan đem cuộc đời mình đứng giữa ngã tư đường. Mọi người đều nhìn thấy cô ta đi vào con đường không lối thoát. Lúc cần buông tay nên buông ra...

Khi đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, liền nhìn thấy bác sĩ, y tá đang rất khẩn trương, hình như phòng bệnh đã có chuyện xảy ra.

Ninh Mẫn Mẫn nắm lấy tay một y tá hỏi:

"Có chuyện gì rồi hả ?"

Y tá kia nói: "Vừa rồi An tiểu thư khóc lóc muốn tìm di động của mình để gọi điện thoại, cô ấy nói không thể sống đến lúc thấy đứa bé được cứu trở về. Dù thế nào cũng muốn trước khi chết nhìn thấy con một lúc. Xin bảo vệ trả lại di động cho cô ấy, cô ấy gọi hai cuộc điện thoại, sau đó nhận được hai tấm ảnh, cũng không biết người nọ nói gì đó, cô ấy bị kích động, và ngất đi... Bây giờ còn trong phòng cấp cứu ..."

Cấp cứu không có hiệu quả!

Bác sĩ nói, cô ấy không còn nhiều thời gian, hãy vào từ biệt cô ấy đi!

Cúc Hoa nghe xong, che miệng, mắt đỏ lên.

An Na tỉnh lại, thấy một người đang ngồi cạnh giường, hoảng hốt, cô cảm thấy hình như là mẹ mình, cuối cùng nhìn ra đó là Dì của cô.

Nhiều năm trước đây, Dì chăm sóc, bảo vệ cô nhưng cuối cùng, vẫn lại là vứt bỏ cô.

Giờ phút này, hai mắt Dì đầm lệ sưng đỏ nhìn cô, cực kỳ ôn nhu, trong mắt tất cả đều là thương xót.

An Na biết mình sắp chết, bây giờ là thật muốn chết.

Cho đến giờ phút này, cô thật sự rất hối hận - - đi một con đường như vậy, kết quả là như vậy, tất cả đều do chính mình tạo ra, chẳng trách ai được.

Đáng tiếc, chuyện đến nước này, đã quá muộn rồi.

"Tiểu An, cảm thấy thế nào?"

Giọng nói ấm áp của Cúc Hoa hỏi.

Bàn tay rất đẹp đang xoa xoa mặt cô. Trước đây, cô thật sự rất yêu quý người dì này, phải nói, cô vẫn cực kỳ yêu quý bà. Chỉ là về sau...

Cô lắc đầu, cảm giác tình hình rất tệ.

Môi khô nứt nẻ, cô khát nước, liếm liếm môi, giọng khàn khàn nói:

"Con có thể... Gặp mặt Ninh Mẫn Mẫn không?"

Giọng nói rất nhỏ, một lúc lâu Cúc Hoa mới nghe rõ, quay đầu nhìn con dâu đang ở cuối giường, không rõ vì sao An Na lại muốn gặp con bé này.

"Có một việc, nghĩ muốn cầu xin cô ấy!"

Giọng nói rất bé, lộ ra ý cầu khẩn.

"Tôi ở đây!"

Ninh Mẫn Mẫn đi tới.

"Tôi muốn nói chuyện riêng với cô!"

Ninh Mẫn Mẫn nhìn sang Cúc Hoa liền gật đầu, bà đi ra ngoài, cô chuyển tới ngồi bên giường.

"Muốn nói cái gì?"

An Na chớp chớp đôi mắt dờ dẩn, nói:

"Xin cô, cứu con tôi!"

"Chuyện này, Cần Chi đã làm!"

"Không!"

An Na liều mạng lắc đầu:

"Cô phải đi, nếu không bọn hăn sẽ giết thẳng bé! Xin cô!"

Cô ta đau khổ nhìn, hai tay nắm chặt mép giường, cố gắng ngồi dậy:

"Chiều tối ngày mai, hăn ở Hoàng Thành Chủ Điện, nếu cô không đến, hăn sẽ giết chết đứa bé... Xin cô, xem như chúng ta đều là những người mẹ, cứu lấy thằng bé..."

"Vì cái gì mà nhất định phải là tôi?"

Cô chăm chú, hỏi.

"Không biết. Hắn chỉ nói hắn muốn gặp riêng cô, nếu cô không hiện ra, hắn sẽ giết chết con tôi...Xin cô, xin cô... Đến lúc đó, hắn sẽ gọi điện thoại cho cô..."

Cô ta ti tiện cầu xin.

Loại cầu xin này xuất phát từ tình yêu của người mẹ đối với đứa con yêu quý của mình.

Ninh Mẫn Mẫn chỉ cần nghĩ đến đứa bé kia quan hệ với chồng mình, liền cảm thấy chán ghét.

Nhưng... Cô thấy chết mà không cứu sao?

"Được!"

Ninh Mẫn Mẫn nhàn nhạt gật đầu, trong lòng rất khó chịu.

"Cảm ơn! Để cảm tạ cô, tôi nghĩ muốn tôi nên nói cho cô một bí mật... Cô đến gần đây, tôi nói cho cô... Nói cho mình cô."

An Na chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt có nước mắt chảy ra.

Không biết nước mắt chảy như thế nào, Ninh Mẫn Mẫn ghé sát tai vào.

Lúc này, cô nghe được một giọng nói thì thầm bên tai, sắc mặt nhất thời thay đổi, buột miệng kêu lên:

"Điều đó không có khả năng. An Na, cô lại nói bậy... An Na, An Na..."

An Na không có mở mắt, mang theo vài điểm bí mật và cười tuyệt vọng, đi vào cõi vĩnh hằng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 343

Cánh cửa đột nhiên mở ra, có người xông vào.

"A Ninh!"

Là vẻ mặt vội vã của Đông Đình Phong.

Ninh Mẫn Mẫn quay đầu nhìn, sắc mặt có phần trắng bệch, hai tay nắm chặt quần áo, hít sâu một hơi:

"Anh tới đúng lúc... An Na... Đã chết! Cô ấy chết... Rồi..."

Đông Đình Phong tiến lên, lấy tay sờ thử động mạch, rồi rút tay lại, nhường lại vị trí ấy cho bác sĩ, ngược lại ôm lấy Ninh Mẫn Mẫn, hôn lên đỉnh đầu của cô:

"Đi, chúng ta về nhà! Chuyện ở nơi này, sẽ có người xử lý..."

Anh kéo cô đi ra ngoài.

Đối với anh mà nói, trừ cô ra, mọi phụ nữ khác đều đã không quan trọng.

Cúc Hoa cũng đi vào, nhìn thấy bác sĩ đang kiểm tra, sau cùng nhìn về phía bà lắc đầu.

Người bà lão đảo một lúc, một tiếng nghẹn ngào từ trong cổ họng phát ra.

"Mẹ!"

Đông Đình Phong nhìn thấy mẹ mình như vậy, đành phải buông Ninh Mẫn Mẫn ra, chạy lại nhẹ giọng an ủi một câu:

"Mẹ đừng buồn!"

Ninh Mẫn Mẫn hoảng hốt nhìn thấy bác sĩ đã dùng một tấm vải trắng phủ lên người An Na.

Một người, vội vàng như vậy để kết thúc một cuộc đời.

"Cần Chi, con đưa A Ninh về nhà trước đi... Mẹ muốn đưa con bé này một đoạn đường..."

Cúc Hoa nói rất nhỏ, vẻ mặt đau thương.

"Vâng... Nhưng mẹ phải hứa với con, nhất định không nên quá đau buồn!"

"Uh`m... Chờ một chút..."

Cúc Hoa lại đột nhiên gọi anh lại, vẻ mặt rất phức tạp liếc nhìn Ninh Mẫn Mẫn một cái, mới nói:

"Việc này vốn không nên nói vào lúc này, nhưng mẹ không thể không hỏi: Đứa bé kia..."

Đông Đình Phong biết mẹ muốn nói gì, lập tức cắt ngang nói:

"Mẹ, con sẽ cố gắng cứu đứa bé. Nhưng có một việc, con phải nói rõ với mẹ..."

Cúc Hoa im lặng nghe.

Đông Đình Phong xoay người đem Ninh Mẫn Mẫn kéo lại, nghiêm túc tuyên bố:

"Đứa bé kia không phải là con của con."

Cúc Hoa lại hỏi:

"Nhưng Anna..."

"Bọn họ nghĩ lấy được tinh trùng của con, nhưng trên thực tế, không phải! Tinh trùng kia, là của người khác..."

Ninh Mẫn Mẫn nghe lời này ngẩn ra, hỏi:

"Anh làm sao cho rằng như vậy?"

"Khi đó, thực sự có kiểm tra tinh trùng. Chỉ là sau khi nộp hồ sơ, họ vô tình làm đổ hết. Sau đó, có người gọi điện thoại bảo anh qua lấy lại mẫu, nhưng anh không đi. Từ đó tới nay, bọn hắn làm sao có thể có tinh trùng đông lạnh, mà lại nói là có thai được..."

Tòa nhà Hoàng gia 2.

Đó là nơi ở của vợ chồng Thủ tướng.

Hiện tại là 13h30, bình thường thời gian này, Thủ tướng đang làm việc, nhưng hôm nay, không giống như mọi ngày, Thủ tướng vẫn ở nhà. Ai cũng không dám quấy rầy.

Hôm nay khi trở về, sắc mặt Thủ tướng rất u ám, phu nhân Thủ tướng cũng vậy, nhân viên đều thấy rõ đôi vợ chồng này có chuyện.

Tại thời điểm này, cửa phòng khách đóng chặt.

Trong phòng, có mùi trà hoa cúc bay ra.

Ninh Mẫn Mẫn ngồi ôm gối, vẻ mặt vô hồn. Đông Đình Phong đang gọi điện thoại, chỉ đạo công việc, giọng nói rất nghiêm túc, gần nửa năm tham gia chính trị, lời nói của anh càng ngày càng uy lực hơn.

Mười phút sau, anh ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay vịn chặt vai cô, tựa vào người mình, cũng không nói câu gì, cứ ôm như vậy.

"Cuối cùng vẫn không chịu nói chuyện với anh sao?"

Ninh Mẫn Mẫn đẩy anh ra, nhẹ nhàng nói:

"Em còn tưởng rằng anh nhất định chiến tranh lạnh với em tới cùng à?"

"Anh chỉ là muốn để cho em suy nghĩ một chút, chuyện đến nước này, em xem em làm đúng hay sai..."

Anh nhíu mày, véo cằm của cô:

"Chưa nói rõ với anh, tự tiện hành động

Nếu anh không đúng lúc theo sau, em nghĩ về hậu quả tối hôm đó chưa? A Ninh, về sau làm việc, đừng bốc đồng như thế có được hay không? Anh biết em luôn luôn quyết đoán, nhiều ý tưởng nhưng bây giờ em là vợ anh, trước khi làm việc gì nên bàn với anh một chút, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, cùng làm cùng chịu, em nói có phải hay không? Sau khi xác định không có bất cứ nguy hiểm gì, chúng ta sẽ thực hiện nó, một mình làm có cố chấp quá không..."

Thái độ của anh rất chân thực, nói lời rất có đạo lý.

"Thực xin lỗi!"

Cô thở dài một tiếng, một phần áy náy, tựa đầu vào vai anh:

"Em nghĩ chắc chắn không có việc gì."

Đông Đình Phong sắc mặt lại trầm xuống: "Em vẫn lại là không thừa nhận mình rất liều lĩnh..."

Anh đứng lên, tức giận.

"Em có lý do!"

Ninh Mẫn Mẫn cũng không chịu xoa dịu cảm xúc tức giận của chồng, vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó:

"Bọn họ không hề có ý định giết em!"

"Lý do thứ nhất, bọn hắn chọn đúng thời điểm anh về nhà ăn tối để gọi điện thoại, đơn giản là muốn để cho ta có phương án tự bảo vệ mình.

"Lý do thứ hai, tay súng bắn tía kia không có bắn, sau đó cũng không tìm mọi cơ hội để tiêu diệt mục tiêu, cho thấy bọn họ không có ý định giết em. Và khi bắn, bọn họ cũng không bắn chết ngay An Na, người này tuyệt đối phải là người có kỹ thuật, đó là do cố ý thả người.

"Lý do thứ ba, sau khi tất cả chúng ta rời khỏi mới cho nổ, để khoảng thời gian đó làm gì? Lý do rất đơn giản, bọn họ cố tình để chúng ta sống, và cố tạo ra cảm giác khủng hoảng, để cho chúng ta sợ hãi...

"Dựa vào ba lý do này, thả An Na, không giết em hoặc anh, mà là đang chơi trò chơi mèo đuổi chuột.

"Người kia, không chỉ có mối thù với anh mà còn có mối thù với em..."

"Em nghĩ, người này có khả năng là Mạc Thần..."

"Cần Chi, anh có thể nói cho em biết, Mạc Thần đã đến Đông Ngải rồi phải không? Bởi vì gần đây, em phát hiện cung Đạet Lâm được canh giữ cẩn thận hơn trước kia rất nhiều..."

Cô liếc, ánh mắt trong xanh và vẻ mặt rất nghiêm túc.

Loại nghiêm túc này, là lời nhắc nhở người đàn ông đối diện: Tôi nói chắc chắn biết tình huống cụ thể. Nếu anh dám giấu diếm, hậu quả này, anh biết rõ sẽ như thế nào rồi...

Đông Đình Phong đột nhiên không trả lời được.

Anh biết vợ của anh không phải một người dễ chọc.

Tính cẩn thận của cô không thể xem thường, cho nên, anh đã rất cẩn thận không để cho cô biết, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày. Nhưng cuối cùng, cô vẫn lại phát hiện ra.

Mí mắt anh nháy vài cái, suy nghĩ một lúc, đại não tựa như một máy tính, đang gấp rút tính toán nên nói với cô như thế nào.

Sự thực chứng minh, chỉ cần mỗi lần đối mặt với vợ anh, não của anh luôn luôn ngừng.

Sau một lúc im lặng, anh mới nói:

"Em tổng kết ra ba lý do. Hiện tại, trước tiên chúng ta nên nói về thái độ xử lý chuyện này của em đã.

"A Ninh, anh biết em có khả năng phân tích đặc biệt, nhưng bây giờ, mặc kệ em biện minh cho hành động của em như thế nào, anh đều khẳng định, tại thời điểm đó em không có suy nghĩ, tính toán chuyện sẽ phát sinh sau đó như thế nào. Em không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì nhưng em vẫn thiếu thận trọng, có bao giờ em tưởng tượng bọn chúng có thể bắt em làm con tin không, đến lúc đó em bảo anh phải làm gì?"

Ninh Mẫn Mẫn nghĩ lại. Khi đó, chỉ hỏi Đông Đình Phong có tiến hành kiểm tra tình trùng không, đúng lúc ấy có tiếng chuông điện thoại vang lên,

Trần Túy vội đi tới đưa điện thoại cho anh. Sau khi nghe điện thoại, anh liền vội vã tới phòng họp. Vốn cô còn muốn hỏi một số chuyện khác, đúng là khi đó anh không có thời gian.

Lần đó nói chuyện, không giải quyết được việc gì.

Điều quan trọng nhất là: Câu trả lời của anh, đã hoàn toàn chạm đến lòng tự tin của cô.

Lúc đó, tâm trạng cô hỗn loạn, sau khi trở lại phòng mình, điện thoại vang lên, An Na gọi tới nói địa chỉ, còn uy hiếp một câu:

"Nếu cô không đến, ngày mai tin tức sẽ cực kỳ hấp dẫn!"

Một mình sẽ đi gặp họ, cô nhất thời quyết định.

Kỳ thật cô cũng nghĩ tới hậu quả khi đi đến cuộc hẹn này nhưng nhất định phải trực tiếp đối mặt:

Đầu tiên, một nhóm người đã bắt lấy cô; Thứ hai, An Na sẽ gây bất lợi cho cô; Thứ ba, chuyện khác phát sinh...

Cô nghĩ một chút:

Bắt cô – khả năng này có thể xảy ra, sau đó dùng cô để uy hiếp Đông Đình Phong, chuyện này rất có giá trị.

Vấn đề là ai làm chuyện này?

Hiện tại, Đông Đình Phong đã nắm toàn bộ chính quyền ở trong tay. Phe Hoắc thị hoàn toàn bộ hướng về anh; Phe Thần hệ vẫn đáng tin, một lòng ủng hộ; Còn phe Cố hệ, từ khi Đông Lôi gả cho Cố Duy, cũng đã quy về một mối.

Sở dĩ lựa chọn đi, là vì cô rất muốn xem đứng phía sau chuyện này là người nào.

Nếu nói cho Đông Đình Phong, khẳng định anh không để cho cô đi đến cuộc hẹn.

Nếu không đi đến đúng hẹn, đối với anh mà nói, hậu quả như thế nào, khó có thể đoán trước.

Cho nên, cô nghĩ mình phải mạo hiểm một lần.

Vì vậy, trước khi đi, cô đã đem theo một khẩu súng.

Đối với khả năng thứ hai: Cô nghĩ An Na, không có khả năng làm cô bị thương, nhưng cô vẫn giữ một khoảng cách an toàn.

Đối với khả năng gặp phải chuyện bất ngờ khác xảy ra: Thật sự, thời điểm đó cô không nghĩ ra được cách nào để đối phó, nhưng nếu cô quyết định đi, sẽ bình tĩnh đối mặt.

Vì phòng ngừa chuyện phát sinh không nằm trong tính toán, cô đã cố tình ở trong xe mười phút sau đó mới xuống xe, gọi cho Ô Phương một cú điện thoại, để cho Đông Đình Phong phối hợp hành động cùng mình, phong tỏa khu vực kia. Ngay cả khi mình rơi vào tay bọn chúng, bọn chúng cũng không có cơ hội thoát ra ngoài.

Mặt khác, trên ngực cô còn dính một bông hoa, thực ra ẩn bên trong là một cameras định vị loại nhỏ, vừa để quay hình ảnh lúc đó xảy ra chuyện gì, vừa để cho Đông Đình Phong nắm được vị trí cô đang ở đâu.

"Hiện tại chẳng phải là không có việc gì sao?"

Ninh Mẫn Mẫn lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng nói:

"Hiện tại, chúng ta không nên nói về hành động liều lĩnh của em có được không. Cần Chi có thể cho em biết sự việc lúc đó, tại sao anh lại tìm được quả bom nhanh như vậy? Có người báo cho anh phải không?"

Đông Đình Phong không trả lời.

Ninh Mẫn Mẫn nhìn sang gương mặt anh, chắc chắn cô đã đoán trúng.

"Cuối cùng là ai? Em muốn biết!"

Đông Đình Phong thấy không thể giấu diếm được nữa.

Một khi sự tò mò của cô xuất hiện, nếu không cho cô biết toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, thậm chí là nói dối, kiểu gì cô cũng sẽ tìm mọi cách để tìm ra.

"Đúng là Mạc Thần!"

Câu trả lời này, Ninh Mẫn Mẫn cũng không cảm thấy bất ngờ, đúng là khi được hân thông báo chuyện này, anh liều lĩnh xông lên đầu, nguyên nhân chủ yếu là anh sợ cô rơi vào tay người đàn ông đó.

Vẻ mặt của cô đông cứng lại.

Nhắc tới người đàn ông này, cô lại nghĩ về cái chết bi thảm của nhóm Hòa Bình, vẻ mặt vốn có phần khó coi, nó lại càng trắng lên - -

Im lặng, tâm trí của cô xuất hiện giọng nói và nụ cười các đồng đội của mình khi còn sống, cùng với cảnh trước khi chết từng chút từng chút một, khiến cô đột nhiên cảm thấy buồn nôn, che miệng lại, vội vã đi vào toilet, rốt cục không thể nhịn được nữa, toàn bộ nôn ra hết.

Đông Đình Phong hoảng loạn, căng thẳng nhìn cô, vừa vỗ lưng vừa chờ cô nôn xong, lấy khăn mặt cho cô rửa mặt - - khuôn mặt, sắc mặt kia thật sự rất tệ.

Một lúc sau cảm xúc của cô bình tĩnh lại, mới hỏi một câu:

"Hắn không biết bị cấm hay sao? Làm sao có thể đến Đông Ngải Quốc?"

"Việc này, em không cần quan tâm..."

Anh giúp cô đi ra ngoài và ngồi xuống.

Cô lại cố chấp lắc đầu: "Em không thể không quan tâm. Người kia là nhằm vào ta. Hắn từng hại chết năm đồng đội của em..."

Giọng nói có phần kích động, thân thể kì lạ không được phát run lên.

Những ác mộng trong quá khứ, cô tưởng rằng đã biến mất, kết quả không đúng, nó lại vẫn quanh quẩn bên mình.

"Cẩn Chi, hắn trở mặt với anh rồi sao?"

Cô đột nhiên nắm lấy tay anh, hỏi:

"Em cảm thấy hắn không chỉ có đang đùa giỡn em, giống như cố ý với anh..."

"Không có!"

Đông Đình Phong lắc đầu, trả lời rõ ràng, rõ ràng đến làm cho người ta hoài nghi.

Ninh Mẫn Mẫn quan sát vẻ mặt của anh, ánh mắt rất bình tĩnh, cô không thể nhìn thấy biểu hiện gì khác.

"Em tin anh không gạt em!"

Cô nói.

Mắt trái Đông Đình Phong nháy nháy.

"Hiện tại em không cần nghỉ nhiều, nghỉ ngơi một chút được không? Anh đỡ em về giường, nghỉ ngơi một chút?"

Cô vẫn lại là lắc đầu, vẫn không nhúc nhích dựa vào:

"Chuyện đứa bé, anh tính xử lý như thế nào? Mặc kệ đứa bé kia có phải là con của anh không, nhất định phải cứu."

Mà anh có thể xác định đứa bé kia không là con của anh sao?"

"Nếu là con của anh, hiện tại mẫu tin này nhất định sẽ ồn ào ở Đông Ngải Quốc! Em cảm thấy Mạc Thần sẽ bỏ qua cơ hội này sao?"

Ninh Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ, cảm thấy có phần đúng.

"Tóm lại, em không thể mạo hiểm nữa! Anh sẽ phái người trông chừng em, từ hôm nay trở đi, em không thể rời cung Đạt Lâm nửa bước. Anh cam đoan với em, nếu có tin tức gì mới anh nhất định sẽ nói với em, nhưng em không được can thiệp vào. Ninh Ninh- Em mang thai đã chín tháng, thân thể nặng như vậy, không giống như trước có thể đánh, có thể chạy, có thể ngã, có thể va chạm, em phải có trách nhiệm với Bảo Bảo của chúng ta."

Một đôi tay xoa xoa bụng cô, Ninh Mẫn Mẫn cúi đầu nhìn bụng của mình, thở dài một tiếng, chỉ có thể gật đầu.

"Mặt khác, còn muốn hỏi em một việc!"

Đông Đình Phong nói.

"Chuyện gì?"

"Khi An Na sắp chết đã nói chuyện gì với em, mà làm cho sắc mặt nhợt nhạt như vậy?"

Phòng bảo vệ bên trong có trang bị cameras, bên trong có chuyện, có thể rõ ràng truyền tin tức đến anh.

Ninh Mẫn Mẫn lung túng một lúc, lại lắc đầu:

"Không có gì!"

Cô không tin những lời An Na nói, tuyệt đối không đáng tin.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 344

Ninh Mẫn không có đến nơi hẹn, Đông Đình Phong tuyệt đối cũng không đồng ý để cô tới đó.

Hai người đều kiên cường như con gián vậy (*Thường thường người ta nói như Tiểu Cường đáng hoài không chết, ai đọc truyện nhiều chắc hiểu từ này)

Nếu cố chấp đối lập nhau, nếu như không ai chịu thua, cũng dễ đến cường.

Nếu bây giờ không phải Ninh Mẫn đang trong tình trạng chuyển dạ, Đông Đình Phong tuyệt đối không có biện pháp ràng buộc cô.

Mọi người đều có người trong lòng cần bảo vệ.

Hơn nữa Đông Đình Phong rất gian xảo nhờ mẹ Lăng Châu trông coi cô, bề ngoài thì nói là yêu thương, chăm sóc, trên thực tế là canh chừng cô, để cô không thể bước ra khỏi nhà.

Dưới tình huống này, Ninh Mẫn không thuận theo cũng không được.

Buổi tối, Ninh Mẫn hỏi Đông Đình Phong tình huống mới nhất, anh nói nơi hẹn không có một bóng người.

Trên thực tế điện thoại của cô cũng không nhận được bất kỳ cuộc gọi lạ nào.

Vào đêm, Ninh Mẫn nằm mơ, mơ thấy đứa nhỏ đáng thương kia, đầu và thân tách rời nhau, bị người ta băm thành thịt nát, cho chó ăn.

Từ trong mơ bừng tỉnh, trời đã sáng chạng, bên người cũng không còn bóng dáng chồng cô. Trên tủ đầu giường, điện thoại vang lên âm ỉ.

Ninh Mẫn lau mồ hôi một cái, cầm điện thoại lên, là số của Trần Tụy.

Cô nghe máy, bên kia truyền tới giọng nói của một người đàn ông, cũng không phải Trần Tụy.

“Này, Đông phu nhân, Hoàn Vi có chạy tới tìm cô hay không?”

Giọng nói mơ hồ lộ ra chút háo sắc.

“Anh là ai?”

Cô nhú mày hỏi.

“Mạc Nghê Chi!”

Cô kinh ngạc: “Sao điện thoại của tiểu Trần trên tay anh?”

“Mượn điện! Đến cùng là có hay không?”

“Không có!”

Cô bóp bóp trán, ấn huyết thái dương, ngủ không được, có hơi nhức đầu.

Ninh Mẫn rất muốn cúp điện thoại, đối với người Mạc gia, một người cô cũng không thích, nhưng hết lần này tới lần khác, Vi Vi gả cho người đàn ông này.

Nhấn nhện, cô vẫn hỏi:

“Hai người làm sao vậy?”

“Năm ngày trước, cô ấy ôm con trai tôi chạy trốn!”

Mạc Nghê Chi nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói có chút khó chịu.

Tám tháng trước, Hoàn Vi sinh được một đứa con trai mập mạp, mẹ con bình an, tám cân.

“Rất tốt, mấy người Mạc gia đều có một kiểu như vậy...Lúc trước chuyện của anh và người mẫu ồn ào đến dư luận xôn xao, nên nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.”

Ninh Mẫn hừ lạnh một tiếng, cúp điện thoại, gọi vào số điện thoại mới nhất của Hoàn Vi, không kết nối được.

Cô ấy có thể chạy đi đâu nhỉ?

Cô suy nghĩ một chút, đi qua đi lại vài bước, gọi điện thoại cho Simy.

Những ngày này, cô và Si my đã thành chị em tốt không có giấu gì nhau, khi nào cảm thấy buồn, hai người thường nấu cháo điện thoại, một cuộc nói chuyện chính là một hai tiếng.

Đông Đình Phong chưa hề nói:

“Sao anh không thấy em có thể nói chuyện lâu với anh như vậy?”

Cô trợn mắt nhìn anh:

“Đông đại thiếu, bây giờ là Thủ tướng rất bận rộn, em sao dám nói chuyện lâu như vậy? Bây giờ từng giây từng phút của anh đều là để làm việc tính toán đó. Có bao nhiêu người đang chờ được gặp anh kìa?”

Điện thoại vang lên một hồi mới nghe máy, truyền tới cũng không phải giọng nói của chị Simy mà là giọng nói của một người đàn ông xa lạ:

“Ai vậy?”

Giọng nói không mấy vui vẻ, giống như ăn thuốc nổ.

“Anh là ai?”

Ninh Mẫn hỏi ngược lại, cô nhớ hình như chị Simy cũng không có người bạn nam nào.

“Cô là Đông thái?”

Nói một câu, liền đoán được thân phận của cô.

Giọng nói cũng trở lại bình thường.

Cô không khỏi híp mắt.

“Phải!”

“Một lát cô hãy gọi lại, bây giờ Simy không rảnh nghe điện thoại!”

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Kỳ Kế!”

Ninh Mẫn lập tức nhú mày.

Lúc này bên kia truyền tới giọng nói tức giận của Simy.

“Trả điện thoại cho tôi!”

“Anh cảm thấy nên tính sổ nợ của chúng ta trước thì hơn.”

Người đàn ông lạnh lùng nói, giọng nói lộ ra chút nguy hiểm.

“Tôi với anh, sớm đã không còn quan hệ rồi!”

“Phải không? Vì sao anh cảm thấy em thiếu nợ anh thật nhiều!”

“Tôi thiếu anh cái gì hả?”

“Một đứa con trai!”

Người đàn ông trầm thấp quăng ra bốn chữ.

Bên kia, bỗng dung im lặng, tất cả âm thanh giống như dừng lại.

Vài giây sau, người đàn ông lại nói thêm một câu:

“Tiểu Thì, em thiếu anh một đứa con trai! Em đưa con trai cho anh, món nợ này chúng ta coi như huề..”

Simy ngược lại hít một hơi lạnh:

“Cái tên điên này, muốn sinh con trai thì đi tìm vợ anh mà sinh...”

“Anh chỉ muốn em sinh! Là em thiếu nợ anh chứ không phải cô ta!”

Đối thoại này có một chút mập mờ, tiếng quát khê từ bên kia điện thoại truyền tới, Ninh Mẫn nghe một hồi lâu, xem ra, hai vị bên kia đang bận rộn nhiều việc, cô gọi điện thoại thật không đúng lúc.

Trái tim của cô không hiểu sao nhảy loạn vài cái, có một loại cảm giác xấu.

“Kỳ Kề, anh đang làm gì đó? Nếu anh dám khi dễ chị Simy, đừng trách tôi không khách khí..”

Cô vội nói một câu.

Cuộc nói chuyện bỗng chốc bị ngắt.

Ninh Mẫn tức giận trừng điện thoại, vội vàng gọi lại, có ai bắt máy đâu.

Chỉ cần nghĩ đến Simy đang bị chồng của cô gái kia khi dễ, trong lòng Ninh Mẫn loạn thành một đoàn. Cô một bên nghe loa, một bên đi qua đi lại, trong lòng hung hăng mắng mủi mười tám đời nhà Kỳ Kế.

Sau N lần gọi điện thoại, trong điện thoại truyền tới một câu: Thật xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.

Ninh Mẫn tức giận ném điện thoại lên giường, lúc này, điện thoại lại vang lên, cô vội vàng cầm lên nhìn, là Cô Hiếu gọi:

“Hiếu Hiếu, có việc gì hả?”

“Bây giờ cậu đang ở đâu? Đang làm gì thế?”

Cố Hiếu có chút vội vàng.

“Ở biệt thự Lâm Đặc! Vừa mới rời giường!”

“Tốt quá, cảm ơn trời đất, mấy ngày nay, ngàn vạn lần cậu đừng đi ra ngoài biết không? Có nhận được điện thoại của ai, cũng không được đi ra ngoài..”

Lo lắng trong lòng Ninh Mẫn không ngừng tăng lên:

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tóm lại, cậu đừng ra ngoài!”

“Có phải Mạc Thần Chi đã đến tìm cậu rồi không?”

Bên kia, Cố Hiếu ngán ra một chút.

“Xem ra đúng là vậy rồi!”

Ninh Mẫn khẩn trương lên: “Anh ta có tổn thương cậu và Tiểu Đan không?”

Hôm nay, Cố Hiếu và con trai ở chung một chỗ, Cố Đan cũng bắt đầu đến trường.

“Bây giờ mình ở Thất Cẩm Viên. Vừa rồi mình có tìm bộ trưởng Hoắc và Hoắc thiếu nói chuyện, không phải, là nói chuyện trên video, mình thấy được mấy hình ảnh kinh khủng, mấy ngày nay cậu ngàn vạn lần không nên nhìn bất cứ cái video lạ nào nha, biết không?”

Ninh Mẫn im lặng suy nghĩ, rất tò mò đến cùng là cô ấy thấy gì, sao lại khẩn trương tới như vậy. Nhưng có thể tưởng tượng những thứ kia, nhất định sẽ kích thích tới cô.

“Sao bên đó âm thanh ồn ào vậy, Hiếu Hiếu, cậu đang ở đâu?”

“Mình trên đường tới biệt thự Lâm Đặc! Cậu chờ mình...A....”

Bên kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó không còn âm thanh nào.. nào.

Ninh Mẫn kêu vài tiếng, gọi lại, không có người nghe, làm sao bây giờ?

Cô suy nghĩ một chút, vội vàng gọi điện thoại cho Hoắc Khải Hàng.

Sau khi điện thoại vang lên trong chốc lát, giọng nói của HOắc Khải Hàng truyền tới bên tai:

“Mẫn Mẫn?”

Ninh Mẫn đã lâu không có gọi điện thoại cho Hoắc Khải Hàng, trong sinh hoạt, ngẫu nhiên gặp gỡ hai ba lần rồi thôi, ở bệnh viện kiểm tra, anh đi cùng với Chung Đề, khi đến bệnh viện tái khám, đều rất vội vàng, gặp được nhau, đơn giản nói vài câu, rồi đường ai nấy đi. Đã từng là người yêu củafnhau, bây giờ đã xa cách. Bọn họ đều cố gắng lảng tránh đối phương.

Dù sao đều là người có thân phận, ngộ nhỡ bị người khác thấy được, chụp mấy tấm ảnh quá mức, truyền ra, ảnh hưởng không tốt.

“Ừm!”

Cô trả lời, cảm thấy có ngàn vạn cảm khái.

“Hôm nay sao lại nghĩ đến gọi điện thoại cho anh!”

Anh nói, giọng nói có chút vui mừng.

“Em có việc!” <

“Chuyện gì?”

“Hiếu Hiếu vừa đi khỏi chỗ đó sao?”

“Vừa mới đi!”

“Cô ấy giống như đã xảy ra chuyện. Vừa rồi cô ấy gọi điện thoại cho em, thif kêu thảm thiết một tiếng!”

“Em đừng vội, để anh đi xem!”

“Khải Hàng!”

“Hả!”

“Hôm nay anh và bác Hoắc nghe điện thoại video của ai?”

Bên kia im lặng một hồi.

“Tại sao không nói chuyện?”

“Sao em biết chúng toio từng có điện thoại video? Hiếu Hiếu nói sao?”

“Ừm!”

“Mẫn Mẫn, anh đi tìm Hiếu Hiếu, khi về sẽ gọi điện thoại cho em...”

Anh giống như chạy ra bên ngoài, một bên hình như còn nói mấy câu với Chung Đề.

Không hiểu sao cảm giác bất an rất lớn, trong lòng Ninh Mẫn không ngừng tăng lên, cảm giác, cảm thấy đã có việc xảy ra, mà bản thân lại chẳng biết gì?”

Cô ở trong phòng đi qua đi lại hai vòng, sau đó rửa mặt, xuống lầu.

Thời tiết nắng ráo sáng sủa, trước mặt gió thật lạnh thoải mái, Văn Văn và Đông Kỳ ngồi ở trên bãi cỏ cùng chơi với hai con chó con trắng như tuyết. Vốn ở nhà là không thể nuôi chó được, nhưng hai đứa nhỏ lại rất thích, đặc biệt là Văn Văn, mãnh liệt yêu mến, vì vậy còn là nuôi hai con, chẳng qua từ khi Đông phu nhân nuôi cô ở trên lầu bên kia, Ninh Mẫn bị cấm chơi đùa với chó con.

Hòa Cúc Hoa đang ngồi ở dưới dù tránh ánh nắng mặt trời, nhìn hai đứa nhỏ, rất yên tĩnh, ông nội Đông Lục Phúc ở bên kia đánh thái cực, động tác kia giống như khuôn đúc ra hình ra dạng.

Hình ảnh trước mắt hình ảnh, giống như bình thường yên bình mà ấm áp.

“A Ninh, ngủ đủ rồi hả?”

Hà Cúc Hoa kêu cô.

“Mẹ!”

Ninh Mẫn thấy mắt của mẹ chồng là đỏ lên, hiển nhiên đã khóc, trạng thái tinh thần thật sự không được tốt.

Đây là chuyện thường trong đời..

Bây giờ, hài cốt của An Na, tạm thời giữ lại, không có thiêu, cũng không có mở tang.

“Người chết không thể sống lại, mẹ cũng đừng suy nghĩ quá nhiều!”

Cô an ủi một câu.

Hà Cúc Hoa gật đầu: “Bữa sáng đã ăn rồi sao?”

“Con ăn không hết!”

Tâm loạn.

“Vậy sao được, nhiều hay ít cũng gán ăn một chút, mẹ đi chuẩn bị cho con! Đã là người gần sinh rồi, thân thể vẫn gầy như vậy, như vậy khi sinh sao có sức mà sinh hả!”

Ninh Mẫn bất đắc dĩ, thấy Hà Cúc Hoa tự mình chuẩn bị một ít đồ ăn cho cô, cô đành phải ăn hơn một chút.

Trên bàn cơm, Hà Cúc Hoa vừa vặn có điện thoại gọi đến, bà nghe, ừ vài tiếng rồi cúp máy, sau đó mỉm cười nhìn chăm chăm vào cô đang ăn.

Đợi cô ăn xong, nói:

“Thật lâu không có pha trà uống, ai cũng nói pha trà có thể tu tâm dưỡng tính, mấy ngày nay tâm tình mẹ có chút khó chịu, Ninh Ninh có rãnh không, cùng mẹ nấu một bình trà để uống... Chẳng qua con không thể uống, nhưng nghe Căn Chi nói, con ngửi được mùi hương cũng biết trà nghệ, hôm nay, con cứ ngồi bên cạnh cho mẹ chút ý kiến, nhìn xem mẹ có thể nấu ra trà ngon hay không...”

“Mẹ là một người trong những cao thủ! Sao con có thể không biết xấu hổ mà bêu xấu?”

Ninh Mẫn nói.

“Cái gì mà cao thủ hay không cao thủ, đã lâu rồi không nấu. Cần Chi cũng bận rộn. Còn con nhỏ kia, gả đi Cố Gia liền quên nhà mẹ đẻ, cũng không quay về...”

Hà Cúc Hoa than nhẹ, con gái cứ như vậy vội vàng gả cho, thực sự không bỏ được. Gần đây dù sao vẫn là nhớ tới, mỗi ngày cũng có gọi điện thoại, nhưng tóm lại không phải là ở bên cạnh, thoáng cái trở nên buồn bã rất nhiều.

“Mẹ, Lôi Lôi là sớm gả chút, nhưng là con gái, sớm muộn cũng phải gả, mẹ nên thông suốt.. Vì vậy, con cảm thấy đến mẹ cũng nên gả, có một bạn, cũng sẽ không nghĩ Lôi Lôi nữa...”

Ninh Mẫn thừa cơ khuyên.

Hà Cúc Hoa cảm khái cười cười:

“Bây giờ làm gì còn tâm tình này. Chờ sau khi con sinh con rồi nhìn lại... Nếu mẹ không ở đây, ai tới chăm sóc con... Cần Chi bận rộn như vậy... Ừ, tốt rồi, không nói trước những chuyện này, chúng ta đi lêm lầu ngồi một chút!”

Kỳ thật Ninh Mẫn cũng không có tâm tình, cho dù lại trà nghệ hay là thưởng thức, tâm tình rất quan trọng, nhưng cô cũng Hà Cúc Hoa bởi vì Anna chết, trong lòng đau khổ, cũng chỉ có thể ở bên cạnh. Vì vậy một buổi sáng liền trôi qua.

Đến giờ ăn cơm trưa, cô lại gọi điện thoại cho Cố Hiếu, điện thoại vẫn không được, nếu không có người nghe máy, tí mấy lần sau đó, dứt khoát

trực tiếp mang âm.

Lại gọi, không gọi được.

Tâm tình của cô, lần nữa khẩn trương lên.

Đây rốt cuộc là cái tình huống gì a?

Cô nôn nóng trong phòng đi tới đi lui lấy,, dù vẫn có lên nhưng không có vào, điện thoại thường thường chết máy, mà Computer, biểu hiện Internet có vấn đề, hỏi một cái, mới biết là do sửa gấp.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 345

Bình thường, buổi chiều cô đều ngủ trưa, sau đó cùng hai đứa nhỏ chơi đùa, nhìn bọn họ đọc sách, viết chữ, giảng kể chuyện xưa, một giờ, đó là làm bằng sắt không xong, nhưng hôm nay, cô nằm ở trên giường lật tới lật lui chính là ngủ không được.

Đi vào phòng khách nhìn xem, mới một giờ rưỡi, trong lòng cô bất an càng ngày càng nặng, liền gọi điện thoại cho Đông Đình Phong.

Cô biết rõ anh bận rộn nhiều việc, nhưng lúc này, cô chỉ muốn nghe giọng nói của anh.

Không nghĩ tới người nghe cũng không phải Đông Đình Phong, mà là Trần Tụy.

"Phu nhân, ngài ấy đang bận việc. Một giờ sau, ngài ấy sẽ gọi điện cho phu nhân!"

Ninh Mẫn ồ một tiếng, hỏi: "Bây giờ anh ấy đang làm gì đó?"

"Đang gặp khách nước ngoài!"

Ninh Mẫn đành phải cúp máy.

Gặp khách nước ngoài, có lẽ khách sạn bên ngoài đi!

Lúc đi cũng không giống.

Nhưng cô không có nghe nói hôm nay có khách nước ngoài đến tìm hiểu
a. . .

Trong lòng cô nghi ngờ, trở về phòng, đầu giường, là một tấm ảnh chụp, là hình kết hôn của hai người, cô ngồi ở trên bàn đu dây trái đầy hoa tươi, đầu đội vòng hoa ngược mắt nhìn qua, anh cúi đầu khẽ hôn, hai người mỉm cười, đưa tình ẩn tình. Góc chụp vô cùng hoàn mỹ.

Dựa ở cửa ra vào, cô thờ ơ, không thèm để ý, điện thoại trên tay đột nhiên truyền đến một giọng nói:

"Này, tiểu Ninh phải không?"

Ninh Mẫn khẽ giật mình, cúi đầu nhìn, thì ra bản thân bất tri bất giác gọi một cú điện thoại, nghe người không phải ai khác, đúng là Simy, cô vội vàng đưa di động tới bên tai:

"Chị Simy! Xin lỗi, em gọi nhầm!"

"Ừm!"

"Chị Simy, buổi sáng xảy ra chuyện gì vậy?"

Simy im lặng một hồi rồi nói:

"Việc này, khi có thời gian đến phía Bắc, chị sẽ nói với em. Chị đang muốn hỏi em nè, buổi sáng, gọi điện thoại cho chị làm gì?"

"Cũng không có gì, chính là muốn hỏi một chút, chị có gặp tiểu Vi không."

Sau khi quan hệ của Ninh Mẫn và Simy tốt lên, sau đó Hoàn Vi cũng đã thành bạn bè với Simy, bây giờ, ba người các cô thỉnh thoảng sẽ trò chuyện video.

"Hoành Vi?"

"Dạ!"

"Lúc trước hình như có đến tìm chị. Cô ấy nói tìm em mà không thấy!"

Ninh Mẫn hỏi lại:

"Cô ấy tìm em khi nào?"

"Vài ngày rồi! Nói điện thoại cho em, mà luôn trong tình trạng không nghe máy!"

"Nói vậy, làm sao có thể không người nghe, em luôn mở máy hai mươi bốn tiếng đồng hồ đấy!"

Simy cũng kinh ngạc:

"Vậy sao? Đó mới là lạ, lúc đầu chị cũng gọi qua cho em mấy lần, cũng là không người nghe, chị còn tưởng rằng người thấy được mấy cuộc gọi nên mới điện thoại lại cho chị chứ!"

"Không có, sao không nghe! Điện thoại di động của em luôn im lặng . ."

"Làm sao có thể! Buổi sáng chị gọi hai lần, buổi chiều cũng gọi hai lần!"

Nhưng vấn đề là, cô một cái cũng không có nhận được, hơn nữa đến cuộc gọi nhờ cũng không có hiện trên màn hình.

Ninh Mẫn suy nghĩ một chút:

"Chúng ta làm thí nghiệm, chị gọi qua cho em một chút!"

"Được!"

Simy cúp điện thoại, Ninh Mẫn cầm lấy điện thoại chờ, nhưng điện thoại luôn im lặng không một tiếng động.

Ninh Mẫn đợi khoảng chừng năm phút đồng hồ, chỉ có thể gọi lại.

Simy nói: "Chị gọi, nhưng em không có nhận!"

Lòng bàn chân Ninh Mẫn phát lạnh: "Em ở chỗ này căn bản cũng không có nhận được cuộc gọi nào!"

"Tại sao có thể như vậy? Máy em bị làm sai rồi, những người khác có thể gọi qua được không?"

"Có thể . . . Ba mẹ em, mẹ chồng, Căn Chi, còn có Tiểu Ô, Trần Tụy bọn họ đều có thể gọi đến được. . ."

"Những người này đều là người bên cạnh em, cái kia em suy nghĩ một chút, mấy ngày nay em có thể nhận điện thoại của người thân còn có người nào khác không?"

Được Simy nhắc nhở như vậy, Ninh Mẫn nghĩ kỹ lại, mấy ngày nay thật đúng là không có số điện thoại lạ nào gọi cho cô... .

Có thể động tay chân trên điện thoại của cô mà không bị bất cứ ai phát hiện chỉ có thể là một người, người đó chính là chồng cô: Đông Đình Phong.

Nhưng tại sao anh ấy phải làm như vậy?

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, anh ấy trăm phương ngàn kế muốn chặt đứt tất cả liên lạc của cô tới bên ngoài?

Cô không rõ, đến cùng anh muốn giấu giếm cô cái gì?

Người làm trong biệt thự Lâm Đặc cũng biết có hai người phụ nữ đang ở đó:

Một là mẹ của Thủ tướng đương nhiệm, vị phu nhân này, hơn năm mươi tuổi, bảo dưỡng đặc biệt tốt, cách ăn mặc tỉ mỉ, chột nhìn, cứ như ba bốn mươi tuổi, chỉ có mím cười lúc, khóe mắt mới có thể hiện mấy cái nếp nhăn nơi khóe mắt.

Một vị khác là vợ của Thủ tướng. Vị phu nhân của Thủ tướng, ra vào đều có người đi theo, hình như sẽ không một mình đi ra ngoài, nghe nó đang mang thai, phản ứng rất quan trọng, một nhà của Thủ tướng luôn cẩn thận từng li từng tí chăm sóc.

Phạm vi hoạt động của vợ Thủ tướng bị hạn chế, không tính là lớn, hơn phân nửa chỉ đi vòng vòng bên trong vườn, phụng bồi cái kia một đôi người gặp người thích hài tử. Ngẫu nhiên đi ra ngoài, đều có lái xe riêng. Trường hợp buộc phải ra ngoài thì thôi, gần như cũng không có lộ diện. Người nhà thân cận của bọn họ, đều mấy người từ Đông viên mang đến, nên đa số người ở biệt thự Lâm Đặc không biết vợ của Thủ tướng.

Buổi chiều ngày 1 tháng 9, trong biệt thự Lâm Đặc, rất nhiều nhân viên công tác đều thấy được một màn như vậy:

Một phụ nữ xinh đẹp có thai, đeo một cái kính màu trắng bạc thủy tinh, mặc một bộ váy tơ lú, mang một đôi giày xăng-đan đáy bằng, một tay đỡ eo, một tay thỉnh thoảng bắt lấy sợi tóc bị gió thổi loạn, chậm rãi đi vào đại sảnh bộ quốc vụ.

Các tình anh đang làm việc từng người đều quay đầu nhìn qua, đều đang suy đoán cô gái xinh đẹp này có thân phận gì?

Nhân viên tiếp tân đã đi tới:

"Cô khỏe chứ, nơi này là bộ quốc vụ bộ. Xin hỏi cô muốn tìm ai?"

Nói như vậy, người bình thường là không được vào nơi đây.

Người côn tác ở chỗ này, đều là nhân viên chính phủ quốc gia, người phụ nữ có thai, liếc mắt có thể nhìn ra người ta đã gần sinh, tự nhiên cũng không thể nào là nhân viên chính phủ, càng giống là người nhà nhân viên chính phủ.

Nhưng nếu là người nhà nhân viên chính phủ, dưới tình huống bình thường, không có cho phép, cũng là không có cách đi vào đại sảnh này.

"Tôi tìm Đông Đình Phong!"

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

"Có lẽ anh ấy đã trở về đi!"

Nhân viên tiếp tân ngăn người, tìm Thủ tướng hay sao?

"Cô có hẹn trước không?"

"Không có!"

"Thật xin lỗi, không có hẹn trước, cô không thể gặp Thủ tướng đâu!"

"Tôi có giấy phép đặc biệt!"

Cô lấy một tấm thẻ màu vàng trong túi xách ra.

Nhân viên tiếp tân tiếp nhận nhìn qua tròng thẳng mắt, đó là thang máy chuyên dụng của Thủ tướng, trong lòng giật mình, thấp giọng hỏi:

"Cô là. . ."

"Ninh Mẫn!"

Nhân viên tiếp tân hít một hơi lạnh:

"Thì ra là phu nhân. Ngài ấy còn chưa có về!"

"A! Tôi có thể đi lên ngồi chờ anh ấy không?"

Từ đầu tới cuối biểu hiện của Ninh Mẫn tự nhiên hào phóng, dáng vẻ tươi cười, hơn nữa nói chuyện thân thiết, khiến nhân viên tiếp tân được sung ái mà lo sợ, hai tay cầm giấy phép đặc biệt trả cho cô, tự mình dẫn cô đi vào thang máy chuyên dụng của Thủ tướng.

Cái thang máy này không chỉ có cần xoát giấy phép đặc biệt, còn phải xoát vân tay cá nhân. Chỉ có nhân tài đặc biệt cho phép mới có thể mở ra cái thang máy này.

Một phút đồng hồ sau, thân phận của Ninh Mẫn đã được mọi người biết, trong thang máy truyền ra kiểu hoan nghênh máy móc "Hoan nghênh phu nhân cười".

Ninh Mẫn đi về phía chuyên lầu của Thủ tướng.

Dưới lầu, một mảnh xì xào bàn tán nổ tung:

"Thủ tướng phu nhân thực có khí chất, tôi còn chưa thấy qua một người phụ nữ nào đang mang thai, còn có thể đẹp như vậy đấy!"

"Kỳ quái, sao Thủ tướng phu nhân lại đột nhiên chạy đến nơi đây?"

"Sao mà không kỳ chứ, đây là lần đầu tiên đấy."

"Azzzz, các người có cảm giác hay không, hình như phu nhân có chút giống người nào đó. . ."

"Người nào vậy?"

"Nhất thời tôi không nhớ ra!"

Lầu hai mươi tám.

Ninh Mẫn đi ra, cửa ra vào có người, đang đợi thang máy, sau khi thấy cô, thì ánh mắt luôn dừng lại ở trên người cô, có lẽ là quá mức xa lạ.

"Cô đến tìm ai?"

Văn phòng Thủ tướng, Ninh Mẫn không phải lần đầu tiên tới đây, cô quen thuộc đã tìm được chỗ đó, đang muốn quét thẻ đi vào, bên cạnh thang trước có một cô thư ký nhìn qua rất không khéo và đầy kinh nghiệm, ánh mắt sắc bén hơi đánh giá:

"Cô là ai? Sao dám xông loạn vào chỗ này?"

Ninh Mẫn đang suy nghĩ nên tự giới thiệu như thế nào.

Lúc này, xa xa truyền đến một trận bước chân dồn dập:

"Phu nhân, sao cô lại tới đây?"

Xưng hô như vậy, nhất thời khiến nữ thư ký ngậm miệng lại, đồng thời, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ninh Mẫn quay đầu nhìn, thấy nhân viên công tác mặc âu phục chạy tới bên cạnh, là A Lực, bây giờ, anh ta là người phụ trách bảo vệ lầu Thủ tướng:

"A, tôi nhàn rồi không có chuyện gì, sang đây xem nhìn. Cần Chi còn chưa có về sao?"

Theo quy định của Đông Ngải Quốc, Thủ tướng phu nhân có quyền hạn đặc biệt có thể ra vào bộ quốc vụ.

"Vâng! Thủ tướng ra ngoài còn chưa về!"

"Vậy tôi đi vào chờ anh ấy! Anh còn đang bận việc phải không! Cho tôi một chén nước là được rồi! Đương nhiên, anh cũng có thể gọi điện thoại cho anh ấy, nói tôi ở văn phòng của anh ấy. Nếu làm xong việc, liền sớm về một chút!"

A Lực chần chừ một chút, để cho thư ký đi rót nước, nhìn Ninh Mẫn đi vào. Anh ta vọt đến bên cạnh gọi điện thoại.

Trước kia văn phòng Thủ tướng, Ninh Mẫn đến quá nhiều lần, bởi vì bỗng nhiên thành lập đất nước niên kỷ già nua, công trong phòng bày biện tương đối mà nói lộ ra lạc hậu. Bởi vì tuổi Hoắc Kiến Quốc đã lớn, nên mấy thứ bày biện trong phòng có chút lạc hậu.

Mà Đông Đình Phong là người du học ở nước ngoài về, lại chính trực trẻ tuổi, bố cục trong phòng tự nhiên sẽ bởi vì thứ anh thích mà có chút thay đổi, hơn nữa biến hóa rất lớn.

Đi vào, thì có một luồng nhân tâm phần khởi bừng bừng phần chất đập vào mặt.

Thư ký đưa vào một ly trà, Ninh Mẫn để cho cô ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, một mình Ninh Mẫn ngồi trong phòng làm việc, mở ra máy tính của Đông Đình Phong, không chút lựa chọn đăng nhập vào hòm thư của mình.

Hôm nay, trong căn hộ network xảy ra vấn đề, cô không có cách lên mạng. Điện thoại cũng không đăng nhập được. Việc này vô cùng không đúng!

Lúc đầu cô muốn đi ra ngoài, muốn đi ra ngoài tìm nơi có Internet để xem xét hòm thư, Tiểu Ô lại không cho phép, không có biện pháp, cô đành phải lạng lẽ bỏ Cô Hiếu, nghĩ đến ở chỗ này thử xem.

Hệ thống Internet của bộ Quốc chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, cô thành công đăng nhập vào, có điều, cũng không có bưu kiện đặc biệt nào. Nhưng biểu hiện trên trang, hôm nay có ghi chép lại có mấy lần đăng nhập.

Nói cách khác, có người sau lưng cô, thao túng hòm thư của cô.

Cô suy nghĩ một chút, cắn răng một cái, rời khỏi, đăng nhập vào hòm thư của Đông Đình Phong, trang hiển thị cần bấm mật mã.

Ninh Mẫn thất bại hai lần, chuyển vào ngày thứ ba trước, cô cẩn thận suy tính toán một chút, nghiên cứu mật mã ham mê cá nhân của Đông Đình Phong., đánh liều một chút, kết quả, thành công trèo lên.

Phía dưới mừng rỡ, co bảm xem, mai mà anh ta không có biểu hiện gì mới mở mắt..

Cô nhấn vào bưu kiện mới nhận ngày hôm nay, một bưu kiện hiện ra, bưu kiện thật nhiều, đa số là buôn bán.

Cũng thế, hòm thư cá nhân của anh, chắc chắn sẽ không có máy nghe trộm

Cô tìm trong chốc lát, tùy ý kích vào mấy cái nhìn, không có gì đặc biệt, cô không kiên nhẫn kéo con chuột xuống, cuối cùng nhìn xuống một cái tên là "Lấy mạng người" trong bưu kiện, có phụ kiện, là một đoạn video, cô click để download nhìn qua, vẻ mặt thành linh biến sắc...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 346

Đông Đình Phong trở lại tầng trệt, lúc đó thư ký Khiết Mễ ra đón:

"Thưa ngài, phu nhân đã tới, đang ở trong văn phòng..."

Trước đây, Khiết Mễ là một trong những thành viên của ban thư ký cũ của cựu Thủ tướng, cô nắm rõ các công việc hàng ngày của Thủ tướng.

Khi Đông Đình Phong tiếp nhận vị trí Thủ tướng, không thể ngay lập tức vận hành bộ máy trơn tru được, phải có thời gian làm quen. Do đó, có một số vị trí cũ anh cho là phù hợp đã giữ lại tiếp tục làm việc.

Và Khiết Mễ là một trong số những người đó.

Khiết Mễ năm nay 30 năm tuổi, đã ly dị, khả năng làm việc rất tốt, đi theo Đông Đình Phong mấy tháng nay, đã dần dần hiểu được tính cách của tân thủ tướng:

Tác phong quyết đoán, phán đoán chính xác, làm việc cẩn trọng, lúc bình thường rất quan tâm tới cấp dưới, trong việc công việc cực kỳ nghiêm túc. Đã dùng người thì không nghi ngờ, mà đã nghi thì không dùng, rất dứt khoát.

Về phu nhân Thủ tướng, Khiết Mễ cũng rất tò mò.

Cô nghe nói, người đàn ông này đã từng tặng cho vợ mình một hôn lễ vô cùng long trọng, nhưng vẫn không công khai diện mạo của vợ trước truyền thông.

Bình thường trong lúc làm việc, Thủ tướng- người đứng đầu chính phủ thường rất bận rộn, nhưng bận rộn đến đâu, cũng luôn luôn nhớ rõ phải gọi điện thoại cho vợ mình.

Khiết Mễ đã gặp rất nhiều lần, khi thì nhìn thấy người đàn ông này ngồi tựa lưng vào ghế, hoặc là đứng trước bụi hoa, hoặc là ngồi ở trong xe tranh thủ lúc rảnh rỗi, nhẹ nhàng, thân mật trò chuyện với vợ.

Khi đó, Đông Đình Phong hoàn toàn quên đi vẻ mạnh mẽ, quyết liệt trong công việc mà thay vào là vẻ mặt dịu dàng, tình cảm.

Thậm chí, còn vì bà xã mà thay đổi lịch làm việc, để dành thời ăn trưa cùng nhau, hoặc đi mua tặng bà xã một món quà nhỏ.

Hôm nay, cuối cùng cô cũng gặp được người phụ nữ bí ẩn của Thủ tướng, dịu dàng, trang nhã, mỹ lệ xuất chúng - -

Nhất thời làm cho cô ngạc nhiên, vợ cũ và người vợ hiện tại của Thủ tướng rất giống nhau.

Cô đã nhìn thấy hình ảnh vợ cũ của Thủ tướng trên internet:

Gò má hơi gầy, hai mắt đờ đẫn, luôn cúi đầu, có phần thiếu sức sống.

Nhưng ở người vợ hiện tại này, gương mặt hồng hồng, xinh đẹp, quyến rũ, mái tóc tự nhiên, hai mắt sáng long lanh, luôn ngẩng đầu mà bước đi rất thông dong, tự nhiên, phong thái cực kỳ tôn quý - -

Vợ trước và người vợ hiện tại, hình dáng có ít nhất sáu - bảy phần giống nhau. Nhưng ở người này khí chất toát ra vẻ cao quý, quyến rũ hơn.

Có lẽ là do nguyên nhân này, nên Thủ tướng không có công khai diện mạo của người vợ hiện tại .

Thân là phu nhân Thủ tướng, nhất định sẽ bị mọi người soi mói. Mà trước đó rắc rối với vợ trước về chuyện tròng hôn vừa mới lắng xuống, giờ lại xuất hiện tin tức hình dáng hai người vợ của Thủ tướng có phần giống nhau, chắc chắn sẽ dẫn đến một cuộc tranh luận nảy lửa. Mượn lý do đang trong thời gian mang thai, sức khỏe không phù hợp để ra mắt công chúng đúng là một giải pháp hợp lý nhất.

"Tôi biết rồi!"

Đông Đình Phong phát phát tay để cho cô đi ra ngoài, bỗng gọi lại:

"Đúng rồi, Khiết Mễ, phiên cô chuẩn bị ít bánh ngọt, bà xã tôi thường ăn nhẹ vào buổi chiều."

Khiết Mễ ngây ra một lúc, vội vàng gật đầu đi chuẩn bị.

Trần Túy nghĩ muốn đi theo vào, Đông Đình Phong quay đầu:

"Cậu cứ đi làm việc của cậu đi. Nếu cần tôi sẽ gọi cậu!"

Trần Túy chần chờ một lúc.

Đông Đình Phong không nói nhiều lời, quay đầu bước vào văn phòng, rồi đóng cửa lại.

Vào cửa, Đông Đình Phong liếc mắt một cái nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn đang ngồi ở ghế làm việc của anh, sắc mặt có phần trắng bệch, ánh mắt lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lộ ra vẻ khác thường, đôi tay nhẹ nhàng xoa xoa lên bụng.

Nghe thấy tiếng động, cô nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh.

"Có chuyện gì mà tới đây vậy?"

Đông Đình Phong dịu dàng hỏi.

Ninh Mẫn Mẫn im lặng, từ trong túi lấy ra hai cái điện thoại, một cái là của cô, một là của Đông Đình Phong, chúng là một đôi của hãng Phillip; đó là loại điện thoại cũ rất đơn giản. Cũng không biết cô tìm được ở đâu.

"Đưa di động cho em, em muốn làm một thí nghiệm cho anh xem!"

Đông Đình Phong đến gần, nhưng cũng không đưa ra:

"Không cần. Di động của em, anh có thay đổi một chút: Chỉ có thể nghe được một vài số điện thoại, số lạ không thể gọi tới được!"

Ninh Ninh Mẫn Mẫn tự nhiên cười, gật đầu, anh thừa nhận rất thật thà:

"Tốt tốt, có lý do để nói

Nói cho em nghe!"

Cô chưa bao giờ nghĩ anh lại hẹp hòi như vậy. Mà anh cũng không phải là loại người đem nắm chặt vợ ở trong lòng bàn tay. Việc này chắc phải có nguyên nhân.

"Mạc Thần gây rắc rối cho anh."

Anh tiến sát, ngồi trên mặt bàn làm việc của mình, cùng đối mặt với cô:

"Anh không muốn để cho hắn tìm đến em. A Ninh, em hiện tại cần yên tĩnh dưỡng thai. Anh không hy vọng em vì chuyện khác, mà cảm thấy không thoải mái!"

Bốn mắt nhìn nhau, Ninh Mẫn Mẫn biết vì chuyện này nên anh mới làm như vậy, không có nói dối.

Anh làm bất cứ việc gì, cũng là vì bảo vệ cô.

Cô liếm liếm môi, giọng nói nhẹ nhàng:

"Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Tối hôm đó, sau khi đưa em trở về!"

"Có phải anh đã bị Mạc Thần đe dọa?"

"Cũng không sai lắm!"

Đông Đình Phong im lặng, gật đầu.

"Em đã thấy video clip rồi !"

Cô đột nhiên nói.

Ánh mắt Đông Đình Phong lập tức quay lại nhìn vào máy vi tính của mình.

"Đúng là xem ở trong này. Em vào hòm thư của anh."

Đông Đình Phong cười khổ, năng lực của bà xã, làm cho người ta khó có thể đề phòng được.

" Mạc Thần đích thực là một kẻ điên!"

Ánh mắt Ninh Ninh Mẫn Mẫn đỏ lên, vẫn xoa xoa bụng, nhất thời nắm chặt tay tạo thành năm đấm, gương mặt bình tĩnh giờ hiện ra một màu hận thù.

Cái vẻ mặt này làm cho Đông Đình Phong nhớ tới lúc anh vạch trần thân phận của cô, khuôn mặt của cô khi đó cũng biểu hiện vẻ mặt như thế này. Nhưng biểu hiện lúc này tức giận, hận thù hơn khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ.

Anh đứng lên, đi tới bên cô, tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu của cô:

"Hứa với anh, đừng kích động, chuyện này anh sẽ giải quyết!"

Anh ôm lấy đầu cô, dựa vào bụng mình, nhẹ nhàng thở dài:

"Ngày đó em một mình hành động khiến anh sợ hãi. Vì vậy, đã sửa điện thoại của em, cũng là do em bắt anh phải làm như vậy. Em xem thân làm chồng, làm cha.. Nếu em có sơ xuất gì, thì anh phải làm như thế nào?"

Tiếng nói dịu dàng của anh ở bên tai cô, rất chân thành tha thiết, Ninh Mẫn Mẫn ngẩng đầu nhìn lên, nỗi hận thù trong cô đã giảm đi phần nào.

"Lần sau không được lấy lý do này nữa!"

Cô nói thật nhỏ:

"Em không phải tiểu cô nương không biết gì, vì vậy anh không cần ra sức nghĩ bảo vệ em nữa, nên kể cho em biết, một từ cũng không được giấu diếm. Anh càng giấu, em lại càng suy nghĩ lung tung."

"Được!"

Đông Đình Phong đồng ý, cúi đầu hôn một cái lên trán cô.

"Cũng bởi vì chuyện này, mà em chạy tới đây à?"

"Không phải!"

Ninh Mẫn Mẫn lắc đầu.

"Còn có chuyện gì?"

"Em không gọi được Cố Hiểu. Hiện tại Khải Hàng cũng không thấy đâu. Em nghĩ muốn anh hỗ trợ tìm họ!"

Có một dự báo chẳng lành xuất hiện trong tâm trí cô.

"Anh lập tức cho người đi tìm."

Ninh Mẫn Mẫn bắt lấy tay anh:

"Tìm được cho em biết trước tiên!"

"Được!"

Ninh Mẫn Mẫn thở dài, quay đầu và nhìn vào thời gian trên máy vi tính đã, 3 giờ rưỡi:

"Anh đi làm việc đi! Em về trước đây!"

"Ninh Ninh, sắc mặt rất mệt mỏi, đến bên trong nghỉ ngơi một chút. Lát nữa, chúng ta cùng về!"

Cô nghĩ muốn rời đi, lại bị anh kéo lại.

"Không cần!"

"Anh đưa em về!"

"Không, em muốn đi một mình!"

Cô lắc đầu, đi ra ngoài, vừa lúc gặp ngay thư ký trưởng đem điểm tâm vào.

"Phu nhân muốn đi sao?"

Khiết Mễ giờ giờ điểm tâm trên tay:

"Mời phu nhân dùng điểm tâm."

"Không cần, điểm tâm các cô để ăn đi. Xin lỗi đã làm phiền!"

Ninh Mẫn Mẫn hạ thấp người, định đi qua nhưng chưa ra khỏi cửa, đã thấy một nhân viên với vẻ mặt sợ hãi chạy tới. Nhìn Ninh Mẫn Mẫn khi đó, ngây ra một lúc, sau đó thấy Đông Đình Phong theo sau liền báo cáo:

"Ngài mau tới đây nhìn xem. Đã xảy ra chuyện, bọn hắc giết con tin..."

Giọng nói hoảng loạn, vội vàng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 347

Ba chữ cuối cùng đã làm bước chân Ninh Mẫn Mẫn dừng lại.

Thân thể cô cứng đờ, xoay người lại, ánh mắt sắc nhọn, hung hăng chăm chú nhìn vào nhân viên kia, cao giọng hỏi một câu:

"Giết con tin?"

Nhân viên không biết rõ thân phận của cô, quan sát một chút, mở miệng nghĩ định nói, lại bị Đông Đình Phong hung hăng quát lên:

"Im đi!"

Vừa lớn tiếng lại vừa hung ác tựa như tiếng sấm, không chỉ làm cho nhân viên kia sợ hãi, mà ngay cả Khiết Mễ cũng cảm thấy sợ hãi - - họ chưa bao giờ thấy vẻ tức giận như vậy.

Ninh Mẫn Mẫn không thể không quay đầu nhìn thẳng vào vẻ giận dữ lôi đình của chồng mình.

Tại sao lại giận dữ như thế này?

Xem ra, người đàn ông này vẫn có chuyện giấu cô, nếu không anh đã không khẩn trương như vậy.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân khác từ ngoài cửa chuyển tới, Ninh Mẫn Mẫn quay đầu lại nhìn, là Trần Túy vội vàng chạy tới.

Cô lập tức hỏi ngay:

"Ai đã giết con tin rồi? Nói cho tôi biết, là ai?"

Ninh Mẫn Mẫn hung ác tới, nắm được cà- vạt của Trần Túy, sắc mặt nặng nề, giọng nói sắc lạnh, đau đớn từ trong phòng làm việc vọng ra.

Trần Túy nhìn về phía Đông Đình Phong, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng trừng mắt một, không có trả lời, chỉ kêu một tiếng:

"Phu nhân..."

"Các người tới cùng còn giấu diếm ta chuyện gì? Như thế nào? Chuyện cho tới bây giờ, chẳng lẽ các người vẫn còn muốn lừa gạt ta sao?"

Ninh Mẫn Mẫn lên án

Trần Túy im lặng.

"Buông ra tiểu Trần, anh nói cho em... Khiết Mễ, đem điểm tâm vào, ra ngoài... Tiểu Âu, không chuyện gì, lui ra đi..."

Sau lưng, Đông Đình Phong lạnh nhạt lên tiếng.

Khiết Mễ không nói câu nào, đem điểm tâm vào liền đi ra, nhân viên kia vẻ mặt cũng xám xịt đi ra ngoài: Vừa thấy trợ lý Trần không có ở, cho nên, hắn mới vội vã trực tiếp chạy đến báo cáo. Xem ra, hắn đã làm chuyện xấu rồi.

Sau khi ra cửa, tiểu Âu hỏi Khiết Mễ: Vị kia là ai?

Khiết Mễ trả lời: phu nhân Thủ tướng.

Tiểu Âu một phen ngây người.

Lần thứ hai cửa phòng khép lại.

Ninh Mẫn Mẫn chậm rãi buông tay ra, xoay người, gương mặt vẫn không thay đổi nhìn chồng cô, cảm xúc có phần kích động.

Đông Đình Phong chính đang nhú mào, không biết phải nói như thế nào.

"Nói chuyện!"

Ninh Mẫn Mẫn cắn răng ép hỏi, vừa mới đồng ý không tiếp tục giấu diếm cô, kết quả, là chỉ nói mồm, cuối cùng anh vẫn lại giấu cô.

Người này, từ khi nào thì trở nên thích gạt người như vậy rồi hả ?

Muốn cô tin anh như thế nào đây?

Đông Đình Phong khoanh tay trước ngực, đi tới trước mặt cô, im lặng thật lâu sau, mới nói:

"Cố Hiếu bị bắt cóc rồi !"

Khi cô ấy kêu la thảm thiết, chính là đang bị người ta bắt cóc.

Huyết thái dương của Ninh Mẫn Mẫn giật thành thạch nhưng vẫn bình tĩnh:

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó Hoắc Khải Hàng nhận được điện thoại chúng, yêu cầu gặp mặt!"

" Sau đó thì sao!"

"Cậu ấy đi, đối phương dẫn ra yêu cầu là: Giao em ra để trao đổi con tin..."

Ninh Mẫn Mẫn đột nhiên cảm thấy được rất tức giận, hít sâu một hơi, cắt ngang:

"Nó diễn ra vào buổi sáng!"

"Uh`m!"

"Hiện tại là 4h chiều!"

"Đúng!"

"Trong khoảng thời gian này, em vẫn ở cung Đạt Lâm. Cho nên, là Hiếu Hiếu đã bị...Giết... Giết con tin rồi hả ?"

Cô vô cùng khó khăn gằn ra ba chữ "Giết con tin".

Đông Đình Phong im lặng.

Một cái kết quả như vậy, anh không thể đoán trước được.

Vừa nãy anh ở phòng họp số 1, chỉ huy tìm phương án giải cứu, sau khi nhận được điện thoại của A Lực, lúc này mới trở về phòng Thủ tướng. Không nghĩ tới việc xảy ra như vậy.

Trần Túy thấy không khí có phần căng thẳng, hắng giọng, nói chen vào:

"Phu nhân, Cố Hiếu là vì cứu Hoắc thiếu..."

Cô quay đầu lại để nghe.

"Hoắc thiếu hiện tại rơi vào tay bọn chúng! Những người đó vừa mới phát ra một đoạn video clip, xác nhận Cố Hiếu đã gặp nạn..."

Khi nghe đến đây, người Ninh Mẫn Mẫn lão đảo một lúc.

Đông Đình Phong vội vàng đỡ lấy cô.

Trong lòng cô tức giận, liền hung hăng đẩy người đàn ông đã lừa dối cô ra.

"Video clip a?"

Trong lòng tràn đầy thống khổ, kêu:

"Cho ta xem!"

"Phu nhân, không nên xem!"

Trần Túy nhẹ nhàng khuyên:

"Quá đẫm máu!"

Ninh Mẫn Mẫn bất giác nở nụ cười bi thảm, ánh mắt đau khổ cùng cực:

"Cảnh đẫm máu, tôi đã từng chứng kiến, còn có cái gì có thể làm cho tôi sợ hãi? Cho tôi xem video clip!"

Trần Túy thoáng nhìn Đông Đình Phong, thấy anh gật đầu, lúc này mới nói:

" Trong email của thủ tướng có một phần!"

Ninh Mẫn Mẫn lập tức đi đến máy tính, ngồi xuống ghế, mở ra.

Video clip ước chừng có năm phút đồng hồ, nghĩ chỉ là phần cắt nối và bị biên tập lại.

Địa điểm: Một nơi kinh doanh phế thải, mười mấy người đàn ông trang bị vũ khí, đeo mặt nạ màu đen, bên cạnh còn có Cố Hiếu.

Cố Hiếu mặc một bộ sơ mi trắng, hai tay bị trói, nhưng không ngừng giãy giụa; đối diện là Hoắc Khải Hàng; một người mặc bộ quần áo màu đen đi đôi boot ngồi trên chiếc ghế gãy ở trước mặt, khá trẻ, cực kỳ oai hùng, có

nét giống Mạc Nghiêu, trên tay cầm một khẩu súng trường màu đen sáng bóng.

Video clip không có thanh âm, nhưng theo biểu cảm trên mặt của mọi người thì giống như đang đàm phán.

Mạc Thần tự nhiên kích động, dùng súng hướng vào Cố Hiếu.

Hoắc Khải Hàng vội vàng xua tay.

Mạc Thần liền dùng súng nhắm ngay Hoắc Khải Hàng.

Lúc này, đằng sau Hoắc Khải Hàng xuất hiện mấy tên ra lệnh anh đứng im không được nhúc nhích. Sau đó, Hoắc Khải Hàng đưa hai tay ra, tựa như nói đồng ý với hẳn.

Mạc Thần cười, không biết nói gì đó, Hoắc Khải Hàng chần chờ một lúc, rồi gật đầu.

Mạc Thần cho người tháo dây thừng trên tay Cố Hiếu, sau đó muốn dùng cô trao đổi để lấy khẩu súng trên tay của Hoắc Khải Hàng. Xem ra, là muốn dùng Cố Hiếu để trao đổi Hoắc Khải Hàng.

Cố Hiếu không chịu, lại bị đẩy nên phía trước, Hoắc Khải Hàng đẩy súng qua, sau đó giơ tay lên.

Khi đang trao đổi, Cố Hiếu đột nhiên quát to một tiếng, đẩy Hoắc Khải Hàng ra, đoạt lấy khẩu súng anh vừa vứt xuống, và bắn chết một tên mặc quần áo đen.

Sau đó hướng súng bắn về phía Mạc Thần.

Một người đàn ông đeo mặt nạ đen nhanh chóng đứng lên che cho Mạc Thần, thay hẳn linh trợn viên đạn đó.

Mạc Thần tránh được một kiếp nạn, giận dữ, đẩy tên đồ đệ cho mình ra, hướng Hoắc Khải Hàng nổ súng.

Cố Hiếu thấy vậy, vươn người khê ngăn viên đạn đó, đồng thời não bắn tung ra.

Chỉ có một lát, máu chảy ra nhuộm đỏ gương mặt của Hoắc Khải Hàng, khi anh đã bị một lực rất mạnh xô ngã.

Ngay sau đó, hai họng súng nhắm ngay vào sau gáy anh.

Mạc Thần đi tới, nhất thời đá Cố Hiếu ra, và một một chân dẫm lên ngực Hoắc Khải Hàng, hung hăng kêu một câu:

"Đừng ngoan cố với ta, người vẫn non nớt lắm!"

Những lời này, bắt đầu nghe thấy.

Hình ảnh cuối là Mạc Thần ghé sát vào máy quay.

Vẻ mặt tàn ác, khinh miệt cười:

"Ninh Sinh Ca, cô là con rùa đen rụt cổ, ngày mai trước mười hai giờ, ta không liên lạc được với cô, lúc đó cô chuẩn bị nhật xác người yêu cũ đi!"

Sau đó màn hình tối đen.

Một vài giây sau, lại xuất hiện gương mặt một người, vẫn lại là Mạc Thần:

"Đúng rồi, ta có một tin tức tốt cho cô. Con trai của An Na, đêm qua đã chết. Chết vì bệnh. Đứa bé vốn có cơ hội sống sót, nhưng vì cô - Ninh Mẫn Mẫn, và vì cả Đông Đình Phong, liên tiếp tước đoạt cơ hội sống của nó..."

"Đông Đình Phong, người cho rằng nó không phải con trai của người?"

"Trên thực tế, đứa bé kia chính xác là con trai của người."

"Không tin? Không quan trọng, ước chừng giữa trưa ngày mai, các người sẽ nhận được thi thể của đứa bé kia chuyển đến, đến lúc đó, các người tự mình đi làm giám định DNA..."

"Chỉ mong đêm nay, các người không gặp ác mộng!"

Hắn cười tí mắt đưa ra một cái hôn gió.

Video clip đã phát hết.

Toàn thân Ninh Mẫn Mẫn từng đợt phát run.

Cảnh Cố Hiếu bị bắn vỡ tung hộp sọ, quá mức đáng sợ - -

Thời điểm trước một phụ nữ mạnh khỏe, sống động; một lúc sau, đã thay đổi hoàn toàn, chỉ còn lại nửa cái đầu.

Khẩu súng kia là một vũ khí có sức công phá rất mạnh.

Vào thời điểm này, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Cố Hiếu đã chết.

Vì cứu Hoắc Khải Hàng.

Con trai của An Na cũng đã chết, bởi vì cô không có đến cuộc hẹn, bởi vì điện thoại đã bị sửa, Mạc Thần không thể liên hệ được với cô.

Hiện tại Hoắc Khải Hàng đã bị bắt thành con tin, bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Làm sao bây giờ?

Một bầu không khí yên tĩnh đáng sợ bao trùm cả phòng làm việc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 348

Đông Đình Phong bóp bóp cái trán.

Hình ảnh như vậy, thật sự không nên để cho Ninh Mẫn nhìn thấy.

Thật sự quá máu tanh mà.

Thế nhưng không cho nhìn lại không được.

Cô không phải là một cô gái biết nghe lời.

“Bọn họ trốn?”

Vẻ mặt Đông Đình Phong lo lắng nhìn thoáng qua sắc mặt vô cùng khó coi của Ninh Mẫn, nặng nề hỏi, ần ần có chút phẫn nộ.

“Bọn họ bắt Hoắc thiếu làm uy hiếp, người của chúng ta không thể không cho đi.. bây giờ đang cố gắng đuổi theo!”

Trần Tụ báo cáo.

Sắc mặt Đông Đình Phong lập tức ngưng trọng: “Có tin tức gì lập tức thông báo ngay.”

“Vâng!”

“Đi xuống đi!”

Trần Tụ rời khỏi, đóng cửa.

Đông Đình Phong quay đầu, lại thấy vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của Ninh Mẫn, bước nhanh xông vào toilet trong phòng, xối nước chà rửa như điên... dọa người đàn ông đi sát theo cô hoảng sợ.

“A Ninh..”

Hắn muốn đỡ cô.

Cô lại lấy hết sức bú sữa mẹ đẩy mạnh hẳn ra, sau khi ổn định cơ thể, lại hất nước lạnh vào mặt.

Ngẩng đầu, cô nhìn thấy trong gương có một đôi mắt vô cùng bi thương, trong mắt lấp đầy buồn bã và đau đớn. Nhìn một chút, dường như trong đôi mắt xuất hiện một hình ảnh:

Bùm, máu thịt văng tung tóe!

Vẻ mặt dính đầy máu của Khải Hàng ôm người phụ nữ nhào lên người hẳn, té trên mặt đất, vô cùng hoảng sợ.

Cô vội vàng hít thở, lại hung hăng hất nước lên mặt mình, đều ướt hết cả mặt, lấy tay lau mặt một chút, nhìn qua Đông Đình Phong, đi trở về bàn làm việc, cầm điện thoại của cô, ném tới, cắn răng la to:

“Lập tức giải mã hạn chế tắt mở máy cho em..”

Cũng không biết hẳn làm sao, cô lại không có cách nào giải mã được.

“Có thể giải mã. Nhưng em có thể nghe anh nói một câu sao?”

Đông Đình Phong vững vàng tiếp được cái điện thoại, đông tác lưu loát, rồi sau đó, đến gần nhập mật mã xong trả di động lại cho cô.

“Anh sẽ không để em đi mạo hiểm!”

Giọng nói kiên định, mà quyết đoán.

“Cho nên, bắt đầu bây giờ em đừng nghĩ rời khỏi biệt thự Lâm Đặc, bên kia chuyện của Khải Hàng anh sẽ cho người đi cứu, việc này em đừng quan tâm..”

Hắn lấy một cái bật lửa trong ngăn kéo ra, bật lạch cạch hai cái, giống như muốn hút thuốc.

Gần đây hắn vì nhiều nguyên nhân công việc mà có rất nhiều áp lực, đã nghiện thuốc lá.

Ninh Mẫn tức giận, đang chuẩn bị nói: “Cố Hiếu đã bị hại chết, chẳng lẽ anh muốn em đứng nhìn Khải Hàng vì em mà chịu khổ, bị giết hại nữa sao?”

Lời này, còn chưa kịp nói ra, sau một khắc, cô cảm giác sau gáy tê rần. Cả người khê giật, liền mềm nhũn như muốn ngã xuống trên mặt đất.

Đông Đình Phong kịp thời bước lên đỡ cô.

Cô giãy dụa mà không thoát được, theo bản năng đưa tay sờ vào sau gáy, liền đụng tới một cây kim nhỏ.

Nếu cô không đoán sai, đây là kim gây tê, hắn là được bắn ra từ cái bật lửa.

“Đông Đình Phong, anh đánh lén em!”

Cô tức giận hét to.

Cứ cảm giác như tương lai đang héo rữa kéo tới, cô tức giận hung hăng cắn hắn để giảm bớt cơn giận trong lòng, có thể cắn cắn liền mất đi sức lực, chỉ nghe được Đông Đình Phong gọi điện thoại.

“Mời bác sĩ Đoàn tới đây một chuyến đi!”

Hắn không có xác định thuốc gây tê này có gây tác hại gì với thai nhi không, giải quyết hậu quả cho tốt là cần thiết.

Nhưng nếu bỏ mặc cô đi mạo hiểm, hắn tình nguyện sử dụng phương thức này, để cho cô ngủ một chút, hắn mới có thời gian đi xử lý chuyện này.

Lúc Ninh Mẫn tỉnh lại thì người đã ở khu Nhị Hào rồi, trong phòng của họ, Đông Kỳ và Văn Văn, hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc, đang nhỏ giọng bàn tán.

“Đông Tương, Tương Tương?”

Đông Kỳ chán ghét lắc đầu:

“Tên này tục quá.”

“Cái gì tục, có tục gì đâu?”

Đông Khuynh Văn bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

“Đặt tên này khó quá công việc này để bà nội và ông cố lo đi, em đâu quản được?”

Đông Kỳ vô cùng lười, không phải chuyện của mình, tuyệt đối không quan tâm, đứa nhỏ này, luôn luôn cá tính như vậy, không giống Văn Văn, có chút bệnh luôn thích xen vào chuyện của người khác.

Nói chung, hai đứa nhỏ này mỗi người có một tính khác nhau, một đứa giống Đông Đình Phong, một đứa giống Ninh Mẫn.

Đông Kỳ rất lạnh nhạt, Văn Văn thì nhiệt tình, duy nhất một chỗ giống nhau đều lạc quan.

“Ồ, mẹ tỉnh rồi...”

Một cái đầu nhỏ, rất nhanh chạy tới, cái miệng nhỏ nhắn non nớt bẹp ngay một tiếng vào mặt cô, vẻ mặt Đông Kỳ cười tủm tỉm, hai tay chống cằm:

“Mẹ, mẹ có đói bụng không? Mẹ thật là tham ngủ, ngủ một giấc đến tận bây giờ luôn..” Nhóc nhìn đồng hồ trên tay một cái, tính toán giờ: “Bây giờ đã tám giờ rồi.”

Tám giờ?

Trời tối rồi sao?

Ninh Mẫn nháy mắt một cái, mạnh mẽ ngồi dậy...

“A, mẹ, đau chết Văn Văn rồi...”

Văn Văn vốn muốn hôn lại mặt mẹ một cái nữa, chưa gì đã bị đánh bay, cơ thể nhỏ nhắn lăn xuống giường, kêu thảm thiết.

Ninh Mẫn ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ một chút, bên ngoài rất sáng, không phải tám giờ tối, chẳng lẽ là...

Nghe Văn Văn gọi, cô lấy lại tinh thần, vội vàng bế con gái lên, vuốt vuốt lên người bé:

“Mẹ không cần thận! Ngoan, để mẹ xoa cho con.. Đúng rồi, Văn Văn, mẹ ngủ bao lâu?”

Lông mày nhỏ của Văn Văn nhú lại, sờ cái đỉnh tóc giả, sợ bị mẹ xoa lệch ra, nói”

“Ngày hôm qua ba ôm mẹ trở về là bốn giờ chiều, bây giờ là tám giờ sáng, Kỳ Kỳ tính cho mẹ nghe, bây giờ chị đau quá, cũng không biết tính

sao nữa rồi?”

Đồ lừa!

Đông Kỳ khinh bỉ.

Ninh Mẫn lại ngậy người một chút, đỡ cái bụng to, xuống giường, lửa giận không tê từ trong lòng bốc lên, hỏi:

“Ba các con đâu..”

Giọng nói lạnh lùng dọa Đông Kỳ nhảy dựng, không khỏi nhảy theo xuống giường, nhìn từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt mẹ khó coi:

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Ai chọc mẹ vậy?”

Ninh Mẫn im lặng, thấy không thể sắp xếp tâm tình tốt, cô và Đông Đình Phong cãi nhau, không thể để hai đứa nhỏ biết.

“Không có!”

“Mẹ, ba và ông cố ở dưới lầu á.”

Văn Văn giành trước trả lời, cũng tò mò nhìn mẹ. Mẹ rất ít giận như vậy.

Ninh Mẫn đi thay một bộ quần áo, trên người mặc chính là váy ngủ, cái váy ngủ này là do Đông Đình Phong thay cho, bởi vì bộ này là bộ anh thích nhất... Anh nói cô mặc bộ này đặc biệt trắng, làm nổi bật làn da của cô.

Lúc xuống dưới lầu, thật đúng là Đông Đình Phong đang rất rảnh rồi ngồi đáng chờ cùng với Đông Lục Phúc, Hà Cúc Hoa đang ngồi xem ở bên cạnh.

Thấy ba mẹ con cô xuống, Hà Cúc Hoa hỏi:

“Có đói bụng chưa...”

Ninh Mẫn bình tĩnh nhìn thoáng qua, nghĩ đến buổi sáng hôm qua cùng bàn luận về trà với Hà Cúc Hoa tới trưa. Lúc trước, mẹ chồng nhận một cú điện thoại, rất hiển nhiên, cuộc điện thoại này là Đông Đình Phong gọi, ý muốn ngăn cô lại, khiến cô không có thời gian để nghĩ chuyện khác.

“Ừ, để anh đi phòng bếp lấy cho em..”

Lúc này, Đông Đình Phong đứng lên, trên người mặc một bộ sơ mi, đặc biệt có tinh thần, màu da đặc biệt sáng dưới ánh mặt trời.

“Ở phòng bếp có món cháo thịt gà em thích nhất.. nấu không tệ, em ăn một chút đi. Ăn xong rồi, anh dẫn em đi gặp một người..”

Ninh Mẫn không để ý tới anh, đỡ cái bụng cao đi tới phòng bếp, khoe mắt thấy Đông Lục Phúc tháo mắt kính xuống nhìn cháu của mình, thấp giọng hỏi:

“Cháu dâu, sao vậy?”

“A, không có gì, chắc tại đêm qua ngủ không được!”

Đông Đình Phong đi tới, xoa đầu con trai , nói:

“Không phải vừa rồi con nói muốn ăn sao? Bây giờ thừa dịp mẹ đi ăn, con cũng lấy chút điểm tâm ăn đi.. Ba nhin sáng giờ đó..”

Đông Kỳ nhíu mày, rất muốn thở dài: Từ khi ba mẹ có em gái, địa vị của nhóc càng ngày càng tụt dốc không phanh... Bây giờ muốn ăn chút đồ ăn ba nấu, so với thấy bầu trời màu đỏ còn khó hơn. Khó có được ba nấu một lần, còn là cố ý dễ cho mẹ vui, nhóc chỉ có thể ăn một chút, nhóc thật tội nghiệp mà..

“Sao còn chưa đi nữa? Nếu con không đi, bị chị con ăn hết...”

Đông Kỳ nghe xong, vội vàng chạy đi.

“Đợi đã!”

Đông Đình Phong kéo con trai lại, cúi đầu dặn dò một câu.

“Đi đi!”

Nhóc con nhanh chân bỏ chạy.

Đông Đình Phong nhìn cười, hai đứa con thì dễ dụ, mà bà xã thì thật khó dỗ dành..

Anh biết rõ lần này, bà xã đã giận thật rồi.

Mười lăm phút sau, Đông Kỳ đã ăn no, đánh ợ một cái, vẻ mặt bướng bỉnh đáng yêu nhăn lại, tìm ba!

Không có ở phòng khách, trên bãi cỏ cũng không thấy ai..

Nhóc liền chạy nhanh lên lầu hai, vừa vặn đụng phải ba ở cửa thư phòng.

“Ồ, nhóc con, có phải đầu của con đã luyện Thiết Đầu Công phải không hả?”

Đông Đình Phong ôm đầu con trai, có vẻ bị đụng đau, hay nói là dạ dày bị đau, buổi sáng không có ăn gì nhiều. Lúc này, vốn là muốn ăn gì đó cùng bà xã, nhưng là mặt bà xã nghiêm quá, lại có điện thoại, nên anh vội vàng làm chính sự. Bận rộn một hồi quên luôn phải ăn sáng. Lần va chạm này, đột nhiên cảm thấy đói bụng. Sau đó quan trọng nhất là, nghe được hương vị của cháo, anh càng đói bụng hơn.

“Con đến là muốn báo cáo quân tình (*tình hình quân sự) đó! Thủ tướng đại nhân.”

Nhóc con nghiêm chỉnh chào theo kiểu quân đội.

“Quân tình rất căng thẳng sao?”

Đông Đình Phong cũng cảm thấy lạ nên hỏi.

“Báo cáo Thủ tướng đại nhân, một nồi cháo lớn toàn bộ đã bị tiêu diệt... Mẹ ăn hết hai chén cháo, con mà chị mỗi người nửa chén.. rất thơm..”

Đông Đình Phong mím một một cái.

Được lắm, nói cách khác, anh không có gì để ăn..

“Mẹ còn nói, cháo của hôm nay, đầu bếp nấu rất ngon. Con nói với mẹ là ba nấu. Mẹ giận người hồi lâu, rồi không có nghiêm mặt nữa. Ba, nguy cơ đã được giải trừ rồi phải không?”

Đông Kỳ tò mò hỏi.

“Cái này cũng khó nói!”

“Đi chơi đi! Ba đi tìm mẹ con!”

Hai cha con mới đi khúc ngoặt, liền thấy Ninh Mẫn đang từng bước đi tới.

Đông Đình Phong đi nhanh về phía trước, nhưng Ninh Mẫn vẫn lạnh mặt, con mắt cũng không nhìn Đông Đình Phong.

“Ba, con đi tìm chị đi luyện chữ đây..”

Nhóc con nháy mắt ra hiệu, liền bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Đông Đình Phong nhìn về phía con trai rồi đi cười cười, ngược lại đuổi theo bà xã đi tới thư phòng, thấy Ninh Mẫn lấy điện thoại, tìm kiếm ghi chép trong đó, sau đó phanh một tiếng, liền ném điện thoại đi.

Thấy thế, anh đi qua, nhẹ nhàng nói.

Ninh Mẫn vẫn như trước không để ý tới anh.

“Khải Hàng đã được cứu về. Chuyện anh muốn nói với em là chuyện này. Vốn muốn dẫn em đi gặp anh ta, nhưng bây giờ căn bản em không để ý tới anh, anh đi đây..”

Anh xoay người đi ra ngoài.

Ninh Mẫn ngây ngốc một chút, ngược lại đuổi theo.

“Thật sao?”

“Anh có từng gạt em chuyện gì không?”

Đông Đình Phong nghiêng đầu.

“Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

"Ở bên Thất Cẩm Viên!"

"Anh ấy có bị thương hay không?"

"Vết thương nhẹ!"

"Có bắt được Mạc Thần Chi không?"

Cô đây hy vọng hỏi.

Đông Đình Phong lắc đầu: "Trốn thoát."

Ngừng lại một chút, lại nói: "Lúc này, anh ta dẫn theo tổng cộng có mười lăm người tới đây. Tất cả đều là thành viên đặc chủng đội A một tay anh ta dẫn ra ngoài. Ngày đó ở sân phế liệu sắt thép, có hai người bị Cố Hiểu đánh chết, đánh nhau với anh, đã chết ba người, lúc bỏ chạy còn có mười người, trong đêm qua chúng ta đột ngột đuổi theo, đánh chết bốn người, bắt sống bốn tên, có hai người khác chạy theo anh ta đi ra ngoài.

Trước mắt, tạm thời tìm không thấy người! Nhất định là lẫn trốn đến cứ điểm khác. Bất quá Mạc Thần Chi cũng bị thương. Bây giờ chúng ta đã phát ảnh chân dung của ba người kia ở các phòng mạch chữa bệnh và các tiệm thuốc lớn, hy vọng có thể nhận được manh mối của người dân ở thành phố tới báo."

Không thể một lưới tóm gọn họ, việc này khiến anh vẫn thấy tiếc.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 349

Ninh Mẫn khó chịu, trực giác người này không rơi vào lưới, còn sẽ có chuyện khác xảy ra.

Cô im lặng đi qua anh, đi xuống dưới lầu, từng bước đi rất chậm.

Đông Đình Phong không biết cô muốn làm gì, chỉ có thể đi theo, xuống lầu dưới, nghe được cô nói với Ô Phương.

Nói:

"Tiểu Ô, chuẩn bị xe, đi đến Hoắc gia."

Ô Phương nghe xong, bản năng nhìn Đông Đình Phong, không biết có nên thực hiện mệnh lệnh này hay không. Lúc trước Thủ tướng đại nhân nói rồi, muốn cấm chân phu nhân.

Ninh Mẫn nhìn qua, khuôn mặt lập tức chìm xuống, có chút không vui xông lên não:

"Chẳng lẽ tôi muốn ra cửa một lần, còn phải nhìn sắc mặt người khác? Nếu cô không muốn đưa tôi đi, tự tôi sẽ đi ngược lại tôi muốn nhìn, ai dám ngăn cản tôi. . ."

Đông Đình Phong nhíu mày một cái, đi tới:

"Anh vốn có ý định muốn dẫn em qua đó, sao lại phiền toái Tiểu Ô? Còn có, đừng xả giận lên người Tiểu Ô. . ."

"Miễn đi, tôi nào dám làm phiền Thủ tướng đại nhân lái xe."

Ninh Mẫn luôn luôn mặt lạnh, giọng nói như trước mang theo gai, bây giờ, nàng còn chưa từng giận tới vậy.

Cái gai này đâm Đông Đình Phong cũng giận tới con trai, nhưng anh vẫn nhin, im lặng một hồi, tiếp tục dỗ dành:

"Phải, ngày hôm qua là anh có chút quá mức. Nhưng em cũng phải thông cảm cho tâm tình của anh. . . Tâm tình của em căn bản cũng không có tỉnh táo. . ."

Cô không muốn nghe, cũng không muốn nói chuyện với anh, trực tiếp cắt ngang:

"Tôi muốn đi Hoắc gia. . ."

"Anh sẽ dẫn em đi. Lập tức đi ngay, được chưa?"

"Tôi sẽ không ngồi xe của anh!"

Ở trước mặt Tiểu Ô, cô nghiêm mặt, miệng đầy cự tuyệt, thật sự không cho anh cơ hội xuống đài.

Ô Phương sờ đầu, đi ra ngoài phòng, hai vợ chồng cãi nhau, cô bị kẹt ở giữa không thích hợp.

"Em không muốn cũng phải ngồi xe của anh, nếu không hôm nay em cũng đừng nghĩ đi!"

Người phụ nữ này, khi cố chấp thật đúng là tính bướng bỉnh—— cái thái độ khó lay chuyển này, thoáng cái cũng chọc cho anh nổi giận, vẫn thật là cãi lại cô.

"Anh có thể thử xem!"

Ninh Mẫn giơ cái cằm lên, vẻ mặt dứt khoát, nâng cao bụng đi ra ngoài.

Đông Đình Phong đuổi theo hai bước, mặt lạnh nói ra một câu:

"Không có mệnh lệnh của anh, anh xem ai dám cho xe của em đi ra ngoài! Em trở lại cho anh. Đây. . ."

Anh phát hiện cô không phải đi tới nhà ga, mà là trực tiếp đi ra cửa, cái này là cô muốn đi ra ngoài, sau đó thuê xe sao?

Người phụ nữ này, thật đúng là là. . .

Cổ nhân nói: Thà rằng đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội với nữ nhân, quả nhiên là.

Hai tay anh chống nạnh, đứng ở trên đường, kéo kéo tóc, trừng mắt nhìn trời, từ trước đến nay Đông tiên sinh luôn bình tĩnh gặp bà xã nổi bão, rốt cuộc cũng bó tay hết cách rồi.

Cuối cùng, anh cúi đầu quát khẽ một tiếng, cầm điện thoại gọi một cú điện thoại.

Lúc Ninh Mẫn đi bộ ra tới cửa, một chiếc xe ngừng lại bên người, Đông Đình Phong từ trên xe bước xuống, kéo cô lại, thừa dịp cô không nghĩ cách, cẩn thận nhét cô vào trong xe, bản thân cũng đi lên xe.

Ninh Mẫn tức giận muốn từ bên kia đi ra ngoài.

Anh đã khóa cửa rồi, phân phó lái xe: "Lái xe!"

Sau một khắc, tay của cô, bị anh một mực nắm lại:

"Quậy đã đủ chưa hả?"

Ninh Mẫn không có quây nữa, cô không muốn ở trước mặt người ngoài khiến anh bị mất mặt, sau khi rút tay về, ngồi ở chỗ kia, không nói thêm gì.

Lúc này Đông Đình Phong mới thở ra một hơi.

Anh biết rõ, vợ anh, sinh ra đã có tính cách ương ngạnh, thời điểm vừa mới theo đuổi cô, đã biết. Lúc ấy, cô đóng chặt tâm mình, một lòng muốn đẩy anh ra, anh thật vất vả mới khiến cho cô mở rộng tấm lòng để tiếp nhận anh. Bây giờ, cuối cùng anh lại ăn phải tính quật cường đau khổ này rồi.

Lúc này, điện thoại vang lên, anh nghe, lông mày hơi hơi nhíu một cái, "Ừ" vài tiếng, lại nói một câu "Đã biết, chúng tôi lập tức đi . . ." Cúp máy.

"Có một việc, anh còn chưa nói với em! Bây giờ phải nói với em một chút. . ."

Dựa vào ghế, Đông Đình Phong lấy tay vuốt ve chỗ dạ dày, đau không chịu nổi.

Anh nhìn một chút, mới nói:

"Thi thể của Cố Hiếu, bây giờ còn ở Hoắc gia!"

Ninh Mẫn nghe, vẻ mặt trắng bệch.

Cây phong nguyên Thất Cẩm Viên, ở Quỳnh Thành cũng có chút nổi tiếng.

Ba mươi năm trước, khu biệt thự cao cấp được mở đầu tiên ở đây, người có thể vào chỗ này ở, đều có thân phận.

Hoắc Trường An mua một dãy biệt thự ở chỗ này, tiền trả theo từng đợt, là lúc ông tuổi còn trẻ mua một dãy biệt thự đầu tiên, cũng là nơi năm đó ông và Chung đề ân ái.

Sau khi Hoắc Trường An ly hôn Quý Như Tịch, cũng chỉ đã muốn lấy ngôi biệt thự, bây giờ ông đang ở lại đây, Chung Đề cũng vậy. Bởi vì mấy tháng trước Hoắc Trường An sinh bệnh nằm bệnh viện, vì vậy mấy ngày gần đây, khi Hoắc Khải Hàng đặt chân đến đây, một nhà ba người, đây là lần đầu tiên ở chung với nhau sau ba mươi hai năm đến nay.

Hoắc Trường An nói với Chung Đề: "Cuối cùng nhà cũng giống như nhà rồi!"

Lúc trước, Ninh Mẫn gặp Chung Đề, tiểu cô nói với cô:

"Yêu hận đan xen nhiều năm như vậy, cuối cùng còn có thể một nhà đoàn tụ, coi như là ông trời rủ lòng thương xót. Bây giờ tiếc nuối duy nhất là chuyện của Khải Hàng. Cố Hiếu và Khải Hàng cũng không có ý kết hôn, cô cũng không muốn bọn họ miễn cưỡng ở cùng một chỗ, nhưng Cố Đan làm sao bây giờ? Cố Đan muốn ở cùng mẹ nó, nhưng mẹ nó chỉ khoảng ba mươi tuổi, không có khả năng luôn độc thân vậy mãi. . . Tương lai gặp một người đàn ông mình thích rồi gả cho cậu ta, khó tránh khỏi sẽ bỏ qua nó. Nếu như ở cùng Khải Hàng, cô thầm nghĩ, cũng ngóng trông Khải Hàng có thể tái hôn . . Nhưng khi đã có gia đình của mình, Cố Đan nhất định sẽ có một cảm giác cô đơn, tóm lại, đáng thương nhất sẽ là đứa con nhỏ. . ."

Bây giờ tình huống tiểu cô lo lắng, cũng sẽ không xảy ra rồi.

Cố Hiếu đã chết!

Chết thảm như vậy!

Vén vén trong thời gian một cái nháy mắt, một người cứ như vậy hoàn toàn biến mất khỏi trái đất này, cứ biến mất như vậy, không cho bất kỳ ai có thể bù lại chỗ trống này.

Hôm nay Thất Cầm Viên, lộ ra sự im ắng khác thường.

Sau khi xe vừa đến, Ninh Mẫn từ trên xe bước xuống, chân có chút nhũn ra, tâm tình đè nén mà nặng nề.

Cô mềm nhũn đạp trên mặt đất, nhìn lối đi sạch sẽ, có ít người lui tới, cũng không nhận ra, bốn phía đề phòng nghiêm ngặt.

Đoạn đường này cũng không phải rất dài, nhưng cô phải bỏ thời gian rất lâu mới đi xong.

Đợi đến lúc lên bước lên bậc thềm, thấy Cố Chấn từ bên trong đi ra, bên cạnh ông con trai trưởng Cố Nhân, còn có con trai thứ tư Cố Duy.

Nhìn thấy bọn họ đến, ba cha con bọn họ ngừng bước chân lại, cùng một chỗ nhìn sang.

Đông Đình Phong theo vợ vào bên trong, thấy hòm quan tài bằng băng chứa di thể của Cố Hiếu được bốn cảnh vệ cường tráng đỡ lên, muốn đi ra ngoài; Hoắc Trường An nghiêm túc được Chung Đề đỡ đưa mắt nhìn mặt trời; Cố Đan mặc áo tang, đầu quấn vải trắng hiếu thuận, sắc mặt đờ đẫn, tay đỡ lấy ảnh chụp của mẹ, yên tĩnh đi ở phía trước.

"Các người muốn đưa di thể cô ấy về Bình Kinh hả?"

Đông Đình Phong nhẹ nhàng hỏi.

Sắc mặt Cố Chấn rất lạnh, đáy mắt che kín tơ máu, tuy nói Cố Hiếu cũng không được ông yêu thích, nhưng dù sao cũng là con gái, tóc trắng tiễn đưa tóc đen, đó là chuyện đau khổ như thế nào.

Ông ngoái đầu lại nhìn hòm quan tài bằng băng của con gái, thản nhiên nói:

"Cố Hiếu không phải là vợ của người Hoắc gia, tang sự này, vô luận như thế nào cũng không nên làm ở chỗ này!"

Đây là hợp tình hợp lý, Chỉ là. . .

Ninh Mẫn si ngốc nhìn về phía kia, Hiểu Hiểu vì cô mà bị bắt, bởi vì cứu Khải Hàng mà chết, bây giờ lại bị đưa về như vậy, lòng của cô, giống như bị đào trống rỗng, "Khó chịu" hai chữ không cách nào diễn tả toàn bộ đau khổ trong lòng.

"Cố tư lệnh, có thể cho tôi nói lời tạm biệt với Hiểu Hiểu không?"

Cô đẩy Đông Đình Phong ra, vịn eo, tiến lên, nhẹ hỏi, giọng nói đã khàn, giọng mũi sâu nặng.

Cố Chấn yên lặng nhìn thoáng qua, giơ tay lên, để cho bọn họ đặt hòm quan tài bằng băng xuống một lần nữa.

"Cảm ơn!"

Ninh Mẫn gửi lời cảm ơn, cha con Cố gia ba người rất có ăn ý lách qua một bên.

Cuối con đường, là một cái quan tài, một đứa bé cô đón đứng ở đó, giống như đã bị thế giới vứt bỏ, ôm ảnh chụp thật chặt, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ninh Mẫn từng bước một đi lên, lòng đang run rẩy.

Một sinh mệnh tươi sáng, đã thành thi thể lạnh băng, lẳng lặng nằm ở trong hòm quan tài lạnh lẽo băng băng, một thân quân trang, khiến ánh mắt của cô đau đớn. . .

Trí nhớ dường như quay về tới rất nhiều năm trước kia, mới gặp ở căn cứ Liệp Phong, Cố Hiểu yên tĩnh xinh đẹp, nhìn qua như bầu trời xanh thẳm. Ánh mắt cô mang chút u buồn, luôn nhìn về phương bắc mà thất thần. Cô ấy hành động nhạy bén, súng bắn tỉa tương xứng với cô.

Khi đó, Ninh Mẫn sẽ nở nụ cười sáng lạn khi nghĩ đến tình bạn với Hiếu Hiếu, tình cảm mãnh liệt trào dâng cổ vũ Hiếu Hiếu, gặp được bất cứ chuyện gì, tuyệt đối không khuất phục, nhụt chí. . . Thực tế trong lúc vô tình chiếm đoạt người đàn ông cô ấy lại, mà Hiếu Hiếu lại giả vờ làm điềm nhiên như không có việc gì, cười chúc phúc. . .

Người số khổ này, chỉ vì một chút ấm áp của con trai, còn ái mộ người đàn ông nhiều năm, vì anh ta sinh dưỡng, vì anh ta đau khổ, hôm nay, vẫn vì anh mà mất mạng. . .

Tình cảm sâu nặng như vậy, sao mà bi thảm?

Nước mắt Ninh Mẫn đã chảy xuống, mở hòm quan tài bằng băng ra, còn muốn giặt cái khăn đang che trên mặt cô ấy ra.

Cố Duy bước lên trước ngăn cản, giọng khàn khàn nói:

"Chị dâu, đừng nhìn!"

Cơ thể của cô, cùng một thời gian bị Đông Đình Phong cho ôm lấy:

"Đừng nhìn! Cứ như vậy đưa tiễn cô ấy đi!"

"Tôi muốn xem!"

Ninh Mẫn cố chấp nói, trong hốc mắt có hai luồng nước mắt cuộn cuộn muốn rơi, đối mặt Đông Đình Phong, ần ần có chút tức giận.

"Đừng nhìn!"

Hoắc Khải Hàng không biết từ chỗ nào đi ra, áo sơ mi màu đen, quần dài màu đen, có y tá dìu anh ta, bị đẩy qua một bên. Trên gương mặt của anh ta, cái trán, trên môi, trên cổ, mỗi một chỗ tất cả đều là vết thương ứ đọng.

Từng bước một, anh ta đi về phía cô, đi rất chậm, cà nhắc mà đi, không được ổn định, một tay treo lên, giống như thạch cao, nhìn qua, rất chặt vật, rất xơ xác.

“Khải Hàng!”

Ninh Mẫn quay đầu kêu một tiếng, thiếu chút nữa đã khóc. Nghĩ tới lúc trước anh và cô, mời Cố Hiếu cùng chung vui cười cùng một chỗ, toàn bộ hình ảnh ăn cơm trưa, lòng đau như cắt.

Cô đã thật lâu không cùng Cố Hiếu gặp mặt rồi, trước kia cảm giác, cảm thấy cả ngày còn dài, bây giờ mới phát giác, cuộc sống cả đời, đối với người mà nói, thật sự rất ngắn ngủi. Nhắm mắt lại, liền biến thành vĩnh viễn.

"Đừng nhìn!"

Hoặc Khải Hàng khép hờm quan tài trước mặt lại, gương mặt trắng bệch cúi xuống:

"Khó coi! Cô ấy nhất định hy vọng em nhớ kỹ khuôn mặt xinh đẹp giống như tiên nữ của cô ấy."

"Hiếu Hiếu xinh đẹp như tiên nữ, em sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ. Nhưng cuối cùng em vẫn muốn nhìn khuôn mặt, mặt kệ cô ấy chết có khó coi ra sao. Phần nợ máu này, em sẽ luôn nhớ kỹ. . . Nhất định sẽ khiến bọn họ nợ máu trả bằng máu. . ."

Tính tình của cô chính là cố chấp như vậy.

Sau một khắc, cô giãy giụa khỏi Đông Đình Phong, một lần nữa mở hòm quan tài bằng băng, nghiêng người, cẩn thận từng li từng tí đem khăn lụa từng chút từng chút kéo ra.

Xem hết khuôn mặt kia, Ninh Mẫn rơi lệ như rót, toàn bộ người mềm hoặc ngã xuống dưới mặt đất.

May mắn Đông Đình Phong đỡ lấy, cô trở tay bắt lấy chồng, nghẹn ngào khóc rống.

Tiếng khóc cũng làm nước mắt Cố Đan bá một cái rơi xuống dưới, đột nhiên cậu quỳ rạp xuống trước mặt Hoắc Khải Hàng, dập đầu ba cái.

"Tiểu Đan, làm sao vậy?"

Khải Hàng muốn đỡ, Cố Đan cúi đầu sát đất, không chịu đứng lên.

"Con muốn xin người một chuyện!"

"Con nói đi, mau đứng lên!"

Cố Đan ngẩng đầu, nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn qua Cố Chấn và hai cậu đứng không xa ở phía trước, lại dập đầu:

"Xin hãy hạ tang mẹ con với thân phận là người vợ! Con không muốn sau khi mẹ chết còn phải chịu người khác chỉ trích. . . Ba. . . mẹ luôn luôn yêu ba. . . Ông ngoại, cậu cả, cậu tư, con xin mọi người, để mẹ con ở đây đi. Kỳ thật mẹ rất muốn trở thành người Hoắc gia, chẳng qua là mẹ biết rõ nàng đời này không có khả năng như nguyện, cho nên mẹ đều giấu tất cả ở trong lòng. Hôm nay mẹ chết rồi, con xin mọi người để tâm nguyện của mẹ được thành."

Nói xong, lại nặng nề dập đầu.

Hiểu chuyện khiến người ta cảm thấy lòng chua xót.

Đây là lần đầu tiên Cố Đan gọi Hoắc Khải Hàng là "Ba", cậu luôn không chịu gọi, hôm nay, trong tình huống như vậy lại kêu, lại khiến lòng Hoắc Khải Hàng đau đớn như xoắn lại.

Anhh ta ôm cổ con trai, giọng nói khàn khàn, nói:

"Được!"

Lúc ngẩng đầu, anh ta nhìn sắc mặt trắng bệch của Cố Chấn, cũng quỳ xuống:

"Xin ngài thành toàn!"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 350

Cùng lúc đó, Na Dĩnh xuất hiện tại Thất Cầm Viên, ngay chỗ HOắc Khải Hàng quỳ xuống đất, vẻ mặt phong trần từ nước ngoài trở về, anh đi đến bên quan tài của vợ, nghe được tiếng động của một người đàn ông khác, cha vợ anh liền chảy ra nước mắt thỉnh cầu.

“Cô ấy là vợ tôi, hừm!” thanh âm của anh rất lạnh lùng.

“Tang sự của vợ tôi, tôi sẽ tự giải quyết, không cần bất cứ kẻ nào quan tâm”

Na Dĩnh mắt đỏ ngầu, hung hăng hạ lệnh, giơ tay lên đẩy người nhà ra lạnh lùng đi qua.

Cố Chấn không nói lời gì, trên pháp luật, người đàn ông này vẫn là chồng của con gái ông. Anh thực sự có quyền này.

“Na Dĩnh, yêu một người cũng không phải chỉ chiếm giữ của riêng mình, thành toàn, có khi cũng là một phương thức thể hiện tình yêu”

Đông Đình Phong nói ra một câu rất có lực. nhìn Mẫn đi lên trước, rất ấn ý nói một câu:

“Đúng, hôm nay anh là người có quyền đưa vợ anh đi, nhưng anh có nghĩ tới nguyện vọng của người chết không? người cô ấy yêu là ai? Anh hẳn là người biết rõ. Cố Hiếu khi còn sống cũng không mấy vui vẻ, nếu anh muốn cô ấy khi chết cũng không được yên ổn, vậy anh cứ làm đi....”

Na Dĩnh vịn vào quan tài khóc.

Ngày 13 tháng 9 năm 2012, Na Dĩnh rút cuộc cũng ký tên vào giấy ly hôn khi còn sống Cố Hiếu đã soạn thảo.

Cùng ngày hôm đó, tại biệt thự Thập Cẩm Viên cử hành một hôn lễ đặc biệt. Hoắc Thiếu gia Hoắc Khải Hàng đệ nhất thiếu Quỳnh Thành, lấy thiên kim tiểu thư Cố gia Cố Hiếu. Bộ phận hôn nhân chứng thực, như vậy hôn nhân đã được đăng ký, nhà gái ký tên bởi Cố Chấn, chứng hôn bởi Na Dĩnh.

Ngày 14 tháng 9 năm 2012, Hoắc gia mở tang lễ.

Ngày thứ ba, Cố Đan để tang, thân tín Hoắc Thị đều đến phúng viếng. Cố gia lấy danh nhà mẹ đẻ dâng hương tưởng nhớ. Cha của Thần Huống cũng đến. Tang lễ rầm rộ chưa từng có.

Cùng một ngày, thủ tướng Đông Đình Phong bỏ hết việc quan trọng cùng phu nhân đến. Phong viên đào khoét tận gốc chuyện phu nhân của thủ tướng trước kia là đội trưởng đội Liệp Phong.

Cũng có một số truyền thông đã phát hiện ra Ninh Sinh Ca và Hàn Tịnh lớn lên giông nhau, nhưng được bộ thông tin nhúng tay vào nên truyền thông cũng không cường điệu hóa quá.

Đối với những người biết chuyện này cũng không dám viết lung tung. Không có ai dám lấy chuyện của phu nhân thủ tướng ra viết bài.

Nhất là đối với chuyện các thành viên trong tổ Liệp Phong hi sinh lầm liệt vì tổ quốc mà đưa ra binh luận thì chỉ có tự tìm cái chết. Ít nhất trong nước truyền thông cũng không ai dám.

Một thân váy đen, kính đen, tóc dài bộc lên, Ninh Mẫn đang mang thai tới dự tang lễ của Cố Hiếu.

Ba ngày nay cái tên Cố Đan thay bằng Hoắc Đan, vẫn không có ngủ, Hoắc Khải Hàng cũng không ngủ, hai cha con đều mang nét mặt mệt mỏi.

Ngày hạ táng là ngày 16 tháng 9, Hoắc Đan quỳ gối trước mộ mẹ, đập đầu thật lâu không có đứng dậy.

“Văn Văn”

Ninh Mẫn cúi đầu nhìn Khuynh Văn vẫn rúc bên người, đứa nhỏ này ánh mắt nhìn chăm chú Hoắc Đan. Từ lúc Hoắc Đan hiến tủy cho Văn Văn, Văn Văn đối với người anh này, còn có yêu thích không nói nên lời.

Trước kia lúc ở bệnh viện, đã đặc biệt yêu thích quẩn quýt, luôn miệng gọi Đan ca ca, khiến đứa nhỏ trời sinh tính tình cô đơn toàn bộ tươi cười rực rỡ.

Sau đó cũng vì ở chung bệnh viện Hoắc Đan thường xuyên đến thăm Văn Văn. Đứa nhỏ này so với Văn Văn và Đông Kỳ, tuy rằng hơn 9 tuổi, nhưng khi ở chung rất ấm áp. Hoắc Đan coi chúng như em trai em gái, ba đứa rất hòa hợp.

Có lúc Hoắc Đan thường ngăn người khi nhìn thấy nụ cười của Văn Văn. Ninh Mẫn từng hỏi

“Sao lại nhìn ngây người như vậy?”

Đứa nhỏ này trả lời: “Văn Văn cười thật sự rất đẹp, ngọt ngào như vậy, cháu chưa từng có được”

Lúc đó cô như muốn rơi lệ. Còn lúc này đây, cô khóc cũng đã làm chỉ có đau. Đối với tiểu Đan, cô chỉ có thể áy náy trong lòng cùng đau lòng

“Mẹ, anh Đan nhìn rất thương tâm, con nhìn rất khó chịu, anh Đan không có mẹ, thật đáng thương!”

Vân Vân có chút xúc động. Ninh Mẫn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nói khích lệ:

“Vậy con hãy đến bên cạnh anh Đan đi”

“Vâng!”

Vân Vân gật đầu: “Con muốn đem sô cô la và bánh ngọt cho anh Đan ăn...”

Bên thân con bé là một cái balo, trong balo có hai bọc kẹo.

“Ukm. Đi thôi”

Vân Vân lôi đồ ăn mà cô yêu thích ra chạy về phía Cố Đan, hai bím tóc tung bay theo nhịp.

Cô đứng tại chỗ nhìn thân ảnh Cố Đan, mất đi tình thương của mẹ, trong cuộc sống của đứa nhỏ này luôn mù mờ, đến bao giờ, mới có thể xua đi?

Một tiếng thở dài biến mất trong gió.

Người đưa tang, từng người từng người bắt tay với người nhà Hoắc gia và Cố gia, rời đi, chỉ còn lại một mảnh lạnh lùng trong trẻo lưu lại trong nghĩa trang.

Nơi đây là nghĩa trang lớn nhất Quỳnh Thành, một góc này là lăng tẩm của Hoắc Gia, gần trăm năm qua tổ tiên Hoắc gia, đều mai táng ở đây, được khen là nơi phong thủy tốt.

Mà cách đó không xa là lăng tẩm của hoàng gia, mai táng hơn ngàn năm hai mươi mấy vị hoàng đế hoàng hậu.

Hoắc gia cầm quyền, lăng tẩm của Hoắc thị cũng bình yên đến nay, Ninh Mẫn nhìn một vòng sau lại nhìn về bia mộ của Cố Hiếu.

Trên bia mộ đã được làm vợ, không biết sau khi chết Cố Hiếu có cảm thấy được an ủi? Cô lẳng lẳng nhìn Văn Văn đi đến bên Hoắc Đan cẩn thận kéo góc áo người ta, trên mặt còn tham do qua khuôn mặt không biểu lộ tình cảm của Cố Đan, để tâm tình dâng lên, con bé kêu tiếng anh mềm mại.

Di động reo lên là điện thoại của Đông Đình Phong gọi tới. Cô nhận

“Tang lễ đã xong rồi chứ?” anh nhẹ giọng hỏi. Hôm nay anh không có đi tham dự

“Vâng”

“Khi nào thì em về nhà?”

Ninh Mẫn trầm mặc một chút, rồi mới nói

“Em muốn quay về Bình Sơn vùng giải phóng cũ một chuyến ở vài ngày bình phục lại tâm tình một chút”

“A Ninh....Em đang trốn tránh anh sao?”

Anh gọi một tiếng có chút vang, có chút vội. Sau đó mới thán nói nửa câu sau.

“Không phải, chỉ là muốn bình tâm một chút. Chuyện của Cố Hiếu, em không thể nói là anh làm sai, em biết anh không nói cho em là vì lo lắng cho em, nhưng em không có cách nào tiếp nhận được Cố Hiếu là vì em mà bị liên lụy, chết thảm như vậy. Tháng 9 cùng là tháng 9....

Cô hít một hơi, cảm thấy gan bàn chân lạnh lẽo, nước mắt như muốn rơi ra:

“Em lại phải tiễn đưa một người chiến hữu nữa”

Đông Đình Phong im lặng một chút, không có nói quá nhiều lời an ủi, chỉ lý trí đem hiện trạng đặt trước mặt cô

“Bây giờ, Mạc Thần Chi còn chưa bắt được, em ở vùng Bình Sơn giải phóng cũ, anh sẽ rất lo lắng”

“Không phải anh nói Mạc Thần Chi bị thương sao, em nghĩ bây giờ hãn chim sợ cành cong, tạm thời không có khả năng đi làm loạn.... huống chi, anh cũng đã tăng cường đề phòng khu Bình Sơn”

“Nếu em nghĩ như vậy, đó là em không hiểu được hãn,,... hãn chính là loại người không đặt được mục đích thì không bỏ qua. Tóm lại trước khi chưa bắt được hãn anh không muốn em rời khỏi Đạp Lâm Đặc cung, chạy đến nơi khác ở”

Ngữ khí tràn đầy lo lắng, khiến Ninh Mẫn không nhịn được hỏi lại

“Làm sao anh hiểu được hãn sao?”

Anh trả lời: “So với em hiểu biết nhiều hơn một chút. gần đây anh luôn nghiên cứu hãn, Ninh Ninh, hãn đến lần này ý niệm trong đầu là cùng đến chỗ chết, chuyện tàn nhẫn gì hãn cũng có thể làm ra....”

Cùng đến chỗ chết? Ninh Mẫn nhíu mày

Cô biết, bảy năm trước, vì cứu Hoắc Khải Hàng, cô dẫn tổ Liệp Phong vào đảo, giết mấy tên cướp máy bay trong đó 3 người là huynh đệ tốt của Mạc Thần Chi, sáu năm sau, TRúc Quốc trước biến động chính trị móc nối với Hoắc Kiến Quốc nhằm hi vọng duy trì mối quan hệ hai nhà Mạc Hoắc, sau khi HOắc Mạc hai nhà thành hiệp thương, vốn để Hoắc Kiến Quốc trở về Đông NGải Quốc, kết quả lại bị Mạc Thần Chi bắt cóc, tiện đà giăng lưới bắt hết tổ Liệp Phong.

Người này vì báo thù tổ Liệp Phong mà làm vậy có thể nói là liều lĩnh, nhưng hẳn làm sao lại liều lĩnh như vậy?

Nguyên nhân lúc đầu, là bọn họ bắt cóc Hoắc thiếu, Liệp phong phụng mệnh đi cứu người mà đánh gục vài hung đồ, thuộc vào đang lúc phòng ngự, hẳn dựa vào cái gì mà báo thù, dựa vào cái gì?

“Hắn vì sao lại muốn cùng đến chỗ chết với em?” cô nói

“Anh cũng biết một ít gì đó?”

“Việc này, chờ em về đến nhà, anh sẽ cùng em nói chuyện...chuyện có liên quan đến Mạc gia. Mặt khác, có liên quan đến Mạc Thần Chi vì sao lại biến thành như bây giờ, là có nguyên nhân, hẳn bây giờ tâm lý có vấn đề,...chúng ta không có cách nào dùng tư duy của người bình thường đi phân tích hẳn được. chờ em quay về rồi hãy nói, anh bây giờ còn có chuyện quan trọng phải làm... buổi tối chúng ta gặp mặt nói chuyện”

Anh thật sự giáo hoạt, nói một nửa, giữ lại một nửa, rõ ràng là muốn cô sinh lòng tò mò, ngoan ngoãn mà quay về nhà. Aizzz giả cho người đàn ông như vậy, về sau nhất định sẽ bị anh ăn sạch...

Cô cau mày, đột nhiên cảm thấy, giả cho đàn ông không thể quá thông minh nếu không sẽ bị tính kế, ngốc một chút, mới có thể bắt nạt.

“Được buổi tối em sẽ trở về, bây giờ em đi Bình Sơn vùng giải phóng cũ, cùng mẹ nói chuyện, đi bồi chuyện với ông nội, Vnax Văn và Đông Kỳ em sẽ đưa chúng về trước”

“Ừm, vậy cũng tốt, anh sẽ phái người đi cùng em”

Thiếu chút nữa cô muốn nhú mày.

“Có cần thiết không?”

“Có cần thận vẫn hơn”

“Được rồi”

Bây giờ cô không thể hoạt động lưu loát, bất cứ chuyện gì cũng không thể đại khái. Cô không đợi Đông Đình Phong nói thêm gì, vôi cúp máy, bởi vì nhìn thấy Văn Văn òa khóc, đứa bé này vốn vui vẻ không dễ dàng khóc.

Ninh Mẫn quay người nhìn Văn Văn té trên mặt đất, Hoắc Đan lạnh lùng xoay người rời đi, cái bánh ngọt kia rơi bị hỏng nát. Hoắc Khải Hàng bắt được Hoắc Đan quát hỏi một tiếng

“Sao lại khi dễ em gái hả?”

Hoắc Đan cúi đầu nhìn di ảnh mẹ trên tay, sắc mặt âm u, chạy vội đi. Ninh Mẫn đi qua, Đông Kỳ bên cạnh cô chạy nhanh tới đỡ chị lên

“Thật xin lỗi, Tiểu Đan cảm xúc không tốt lắm”

Hoắc Khải Hàng áy náy nói. Ninh Mẫn còn chưa kịp nói gì Văn Văn đã nhào vào lòng, ủy khuất kêu lên

“Anh Đan ghét con, anh nói cô HIếu HIếu là do mẹ hại chết, anh không bao giờ muốn gặp con nữa..”

Lời này làm tim Ninh Mẫn co rút một trận. Cô biết đứa nhỏ kia trong lòng rất oán hận cô. Hoắc Khải Hàng nhíu mày, nhưng cũng không trách Tiểu Đan.

Tuy anh là cha nhưng chưa từng có trách nhiệm của một người cha, ở trong mắt tiểu Đan, chỉ có mẹ là quan trọng nhất. Hiện tại ngay cả chỗ dựa duy nhất cũng mất đi, nó sẽ có cảm xúc phản nghịch cũng là điều bình thường.

Mặc kệ như thế nào, nó cũng chỉ là một đứa nhỏ.

Hơn nữa còn đang ở tuổi phản nghịch, lúc này nếu xử lý không tốt rất dễ đẩy đứa nhỏ vào lối rẽ. Bây giờ Tiểu Đan đang sống trong những ngày tháng khó khăn nhất.

“Văn Văn anh Đan nói chỉ là nói đùa, đừng khóc”

Đông Kỳ lau nước mắt cho nhóc, nước mắt vẫn tí tách rơi, làm bộ chán ghét kêu lên:

“Nói không được khóc lại khóc, em chụp lại bộ dạng xấu xí của chị, đăng lên mạng. Để cho mọi người xem bộ dạng thiên kim đệ nhất Đông Ngải Quốc xấu biết bao”

Văn Văn hàm hừ tức giận, đôi bàn tay trắng như phấn chỉ tên tiểu tử

“Tiểu tử chết tiệt em có cùng lòng với chị không vậy...”

Hai đứa nhỏ độ miệng một phen, Văn Văn lập tức quên liền quên khóc, Hoắc Khải Hàng và Ninh Mẫn đứng nhìn bia mộ Cố HIếu, nhìn hai đứa nhỏ đuổi nhau, chuyện này coi như trôi qua.

Trẻ con rất dễ dàng quên đi nỗi đau.

Ninh mẫn quay người lại, Hoắc Khải Hàng cũng quay đầu theo, hai người ánh mắt đều là bi thương. Trên bia mộ có viết mấy chữ: Mộ vợ Cố HIếu, chồng Hoắc Khải Hàng con Hoắc Đan lập”

Bức di ảnh là hình quân trang, vẻ mặt nghiêm túc, trầm tĩnh, cô ấy rất ít khi cười. Cho dù trong trí nhớ của Ninh Mẫn, hay ấn tượng của HOắc Khải Hàng

“Nén bi thương”

Ninh Mẫn nhẹ nhàng nói

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 351

Hoắc Khải Hàng thở dài che tay trước ngực, trái tim kia đang run rẩy, đang run đang đau, độ dao động kia, như khắc lên mấy chữ vĩnh viễn không thể xa rời ở trong lòng.

“cô ấy để cho anh đời này khó có thể quên”

Từng có một cô gái, vì anh mà trả giá cả sinh mạng. Cảnh đó, khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không quên.

“Nếu cô ấy còn sống anh sẽ thử tiếp nhận chứ?”

Ninh mẫn nhẹ nhàng hỏi, anh gật đầu “Sẽ”

Ninh Mẫn hai tay hợp thành chữ thập hướng phía bia mộ, trong lòng nhẹ nhàng nói. :Hiếu Hiếu cậu nghe thấy không?

Gió nhẹ nhàng thổi qua, đó là tiếng thở dài của người chết. Trước bia mộ bó hoa tiên diễm lóa mắt, phần mộ , tuổi thanh xuân đã hóa thành cát bụi.

Lúc này Đông Đình Phong đang ở trong phòng máy phi trường máy bay riêng của quốc gia. Trần Tụy đi đến, nhìn anh đang ngẩn người, vẻ mặt ngưng trọng mấy ngày nay anh mặt mày luôn cau có, Mạc Thần Chi thực sự hại người rất nặng.

“Thủ tướng, máy bay 5 phút nữa sẽ đến nơi, ngài nên đi nghênh đón...”

Anh bầm báo

“Ừm” Đông Đình Phong gật đầu, nhưng không có động tĩnh

“Tôi suy nghĩ một chuyện”

“Chuyện gì ạ?”

“Ai ở phía sau màn giúp đỡ Mạc Thần Chi? Người này một ngày còn chưa bắt được tôi thực ngủ không yên ...”

Anh vuốt vuốt cái bút máy, ngữ khí vô cùng trầm trọng

“hiện tại, hắn như quả bom hẹn giờ, chạm vào có thể nổ, cũng không hiểu được tiếp theo hắn sẽ dẫn nổ ai? Trong lòng tôi rất không kiên định, rất loạn”

Trần Tụy giật mình một cái, đây là lần đầu tiên nghe được Đông Đình Phong nói loạn, đi theo anh ấy nhiều năm như vậy, còn không nhìn qua anh ấy biểu lộ cảm xúc như vậy ra ngoài.

“Quan tâm sẽ bị loạn”

Anh ấy nói với anh. Đông Đình Phong đáp.

“Hoặc có lẽ là, sự quan tâm vợ con mình, nhất là sau khi nhìn thấy một màn này của Cố Hiểu... lòng tôi có nỗi khiếp sợ...”

“Cũng không cần quá mức buồn lo vô cớ”

Trần Tụy chỉ có thể trấn an.

“Tôi cũng hi vọng lo lắng của tôi là dư thừa” anh đứng lên đi ra ngoài, còn có hành trình muốn vượt qua, người này rất quan trọng, anh phải đúng giờ, hơn nữa còn muốn thể diện đi nghênh đón.

5 phút sau, anh xuất hiện trước máy bay, mỉm cười chào đón. Bên cạnh có mời phóng viên để họ chụp ảnh lưu niệm, sau nửa giờ, sẽ có tin tức công bố. Anh hi vọng, tình thế này sẽ vì người đến mà chuyển biến tốt đẹp. Anh nhiệt tình hy vọng tất cả trở về bình yên.

Đúng lúc này, Trần Tụy cấp tốc chạy như điên đến, bất chấp dáng vẻ, cũng bất chấp hoàn cảnh có thích hợp hay không, hoảng sợ muốn kêu lớn lên:

“Thủ tướng, không tốt, đã xảy ra chuyện... đây là ảnh vừa mới thu được ảnh chụp....ngài mau xem đi..”

Anh đưa tay nhìn bức ảnh, tay run run. Đông Đình Phong vừa nhìn thấy, gương mặt nhất thời không có huyết sắc, kêu một tiếng:

“Lập tức đi Bình Sơn vùng giải phóng cũ...”

12 giờ, Ninh Mẫn ngồi xe chạy tới Bình Sơn vùng giải phóng cũ, Tiểu Ô là lái xe, mà cô ngồi ở phía sau, từ từ nhắm mắt, yên lặng dưỡng thần. Hai đứa nhỏ đã bị đuổi về đất lâm đặc cung, mẹ chồng ra đón hai đứa nhỏ vào.

Lúc 7h sáng cô đã nói chuyện qua điện thoại với mẹ, nói hôm nay sẽ về qua nhà một chuyến, một thời gian nữa cô sinh, đứa bé ra đời sẽ rất bận rộn cô muốn nói chuyện với ông nội và cha mẹ...

Mấy ngày nay, cô đối mặt với chuyện sống chết, cảm thấy cuộc hôn nhân cần phải chăm sóc tốt, tình thân cũng không thể nhạt đi được. thường về nhà thăm nom, muốn làm một người con hiếu thảo, về phần con rể bận quá. Cô cũng không trông cậy vào anh có thể về nhà 3 5 lần. Thân phận vẫn còn đó.

Ngồi ở trong xe, mấy ngày nay chuyện xảy ra, tất cả đều chạy tới chạy lui trong đầu quay lại lại như ác mộng. Không biết thế nào cô lại nghĩ về lúc bị đứa nhỏ kia cự tuyệt đuổi về.

Mạc Thần Chi đúng là rất đúng hẹn giữa trưa ngày thứ 2 chuyển phát nhanh đưa thi thể đến trước đặt lâm đặc cung. Lúc bọn họ từ Thất Cẩm viên trở về chưa đến một lúc đã chuyển tới

Một hình hài, chết do bẩm sinh chức năng tim không được hoàn thiện, không thể để y tá trị liệu thêm được nữa, là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết.

Cũng là một ngày này ,Đông Đình Phong đem đứa nhỏ này đi đến ở cùng anh và mẹ. Không có xác định quan hệ máu mủ. Đông Đình Phong tin tưởng chắc chắn đây không phải con mình.

Mà cô cho rằng, có phải hay không đã không quan trọng. Đã chết. Cho dù là, chuyện này cùng anh không có trách nhiệm nào. Bất quá, cô nghĩ hẳn là không phải . về phần nguyên nhân....

“Phu nhân đến rồi ạ”

Ô Phương nhẹ nhàng gọi, đánh gãy suy nghĩ trầm tư của cô. Ninh Mẫn mở mắt quả nhiên là nhà mình. Ô Phương đi qua mở cửa xe.

Ninh Mẫn xuống xe, nhìn phía sau có hai chiếc xe khác theo sau, Đông Đình Phong phái thêm 4 vệ sĩ khác cho cô.

Bọn họ một đám đều đeo kính đen, vẻ mặt cứng lại, đoán là anh dặn dò qua, cũng là phản xạ có điều kiện của công việc. sau khi cô xuống xe, bọn họ liền mỗi người một nơi bắt đầu trinh sát tình hình, để đảm bảo an toàn.

Loại công việc này trước kia cô đã từng làm.

Nhìn cảnh này, để cho bản thân hoa cỏ cây cối quen thuộc, cô rất muốn thở dài, nghĩ tới câu nói kia: mười tám năm phong thủy luân chuyển...

Năm mơ cũng không nghĩ đến một ngày kia, cô sẽ trở thành đệ nhất phu nhân Đông Ngải Quốc.

Bình Sơn vùng giải phóng cũ, im lặng như thường, cửa tiểu khu, hơn mấy chục bảo an đang bảo vệ. Ra vào đều được rà soát bằng thẻ, không có thẻ thì không thể vào. Bên trong vườn cũng có nhiều bảo vệ tuần tra___những người này, nhiều đều là Đông Đình Phong tuyển chọn từ bộ đội chuyển tạm thời rút ra. anh là sợ đối phương chó cùng rứt giậu.

Bầu trời trong xanh, cuối thu khí tiết se lạnh, vốn vui vẻ thoải mái, thì mấy ngày hôm nay, tâm tình của cô đều ở dưới thung lũng, không có cách nào đưa lên được, thật giống như tháng 9 năm trước.

Giờ phút này, cô thật sự rất muốn nhìn thấy mẹ, sau khi òa khóc trong lòng mẹ, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không muốn, chỉ yên lặng và ngủ.

Cô hi vọng, chờ khi tỉnh dậy, mọi chuyện trở về như ban đầu. Đương nhiên, đây là chuyện không thể.

Ninh Mẫn nhìn ngôi nhà nhỏ nhà mình, không khí u ám, trên trán xuất hiện mồ hôi, tỏa ra khí lạnh trong chốc lát, đứng ở ngoài trời có một lúc liền nóng

“Cửa lớn sao lại đóng chặt vậy?”

Ô Phương nhíu mày: kỳ quái a, hôm nay Ninh phu nhân sao lại không chạy ra đón con gái nha? Bình thường biết Ninh Mẫn về thường đứng trước cửa từ rất sớm, sau đó một nhà ba người lúc đợi sẽ ở cửa nhìn xung quanh. Ninh Mẫn cũng cảm thấy hôm nay nhà có vẻ yên tĩnh lạ thường, chỉ có con chim sơn ca ở trên cành hót líu lo

Theo lý mà nói, lúc này ông nội đang nghe trò đùa xưa Quỳnh Thành, âm thanh sẽ truyền tới qua cửa sổ, hẳn là rất vang mới phải, nhưng hôm nay

không có chút động tĩnh nào, chẳng lẽ ngủ trưa sao?

“Bây giờ là mấy giờ?” cô hỏi

“sắp 1h! Trên đường kẹt xe, như có chỗ giao thông xảy ra sự cố, mới đến muộn một chút”

1h lúc này trò đùa xưa đã chiếu xong rồi. “Có lẽ ông nội ngủ gà ngủ gật”

Ninh Mẫn không có trực tiếp mở cửa mà ấn chuông cửa, vang lên một lúc không có ai mở

“Mẹ con đã về”

Cô hướng cửa sổ kêu, màn buông xuống không thấy rõ bên trong có người hay không, mơ hồ có mùi đồ ăn bay ra. Đợi một lúc vẫn không có người trả lời.

Cô nhú mào, một bên gọi điện thoại, một bên tìm chìa khóa cửa, âm thanh tay của mẹ từ bên trong truyền tới, ở nhà nha...

Quên mang theo mẹ sẽ đi như thế nào?

Cô nghi ngờ, đứng lại ở cửa nhìn vào bên trong xem, có thể nhìn được trên bàn bày đầy thức ăn ngon, di động để bên cạnh tiếng chuông vang lên, ở trên mặt bàn lóe sáng. Phòng bếp còn đang hầm canh, có hơi nhiệt tỏa ra từ bên đó, phòng khách rèm buông xuống che đi hết tất cả bên trong.

“Chờ một chút để bọn họ vào trước xem sao”

Ô Phương cảnh giác cảm thấy có điểm không thích hợp, bước vào giữ chặt Ninh Mẫn quay phía sau dùng ánh mắt ra hiệu. Ba người đi phía trước, Ninh Mẫn đi sau đó, hai người nữa ở phía sau.

Tình thế này... trong lòng Ninh Mẫn có chút bất an

Loại bất an này chính là một bản năng đặc thù, trong phòng quá mức im lặng....

Điện thoại Lăng Châu dừng lại. Ninh Mẫn nắm chặt trong bàn tay.

Trong phòng tất cả mọi thứ không hỗn độn, gần đây cha hay xuống giúp mẹ. Chuyện vặt trong gia đình, cha làm được sẽ làm, nhưng đều là giết thời gian, trong nhà mọi thứ đều sạch sẽ, mà trong phòng bàn đầy đồ ăn, có thể là người nhà muốn chờ cô về cùng ăn cơm, cho nên chưa ăn. Cô cũng thấy có chút đói bụng đó đều là hương vị mẹ làm.

“Mẹ, Cha,...Ông nội....” cao giọng gọi, vẫn không có ai trả lời

“Chỗ này có vết máu” Ô Phương đột nhiên kêu lên, ở lối lên cầu thang.

Mí mắt Ninh Mẫn rõ ràng kinh ngạc, bước nhanh chạy tới, quả nhiên là vết máu được làm sạch, trên vách tường vẫn còn in dấu tay, giống như giết người xong tùy ý lau, muốn kéo lên lâu....đem mặt tường một mảnh sạch sẽ máu chảy đầm đìa, khiến người ta thấy sợ hãi.

Bởi vì hai chữ “ giết người” trái tim Ninh Mẫn nhất thời nhảy dựng lên, ngực đột nhiên cứng lại.

“Dấu vết bồn rửa tay trong phòng bếp tất cả đều là máu...”

Một vệ sĩ từ trong phòng bếp đi ra nghiêm nghị báo cáo.

Ninh Mẫn lơ mơ, rối loạn, tim đập thành thịch, kinh hoàng không thôi.

“Mẹ...cha....ông nội....”

Cảm giác sợ hãi từ bụng đưa lên, cô vội vàng vịn cầu thang hướng lầu hai đi vội lên___ trong lúc, một vài lần vì sốt ruột mà suýt ngã. Ô Phương nhìn hết hồn, vội theo đỡ lấy cô

“Phu nhân, cô chậm một chút đi...”

Ninh Mẫn đột nhiên bất động, cũng không phải do cô ngoan ngoãn nghe lời mà là ở chỗ queo cầu thang có viết: “Nợ máu phải trả bằng máu”

Nét bút lông lấy máu làm mực, nét cứng cáp có lực, có sát khi vô cùng.

Đúng , chữ có sát khí, mang lệ khí.một mùi tanh của máu xông lên mũi hàm răng cô bắt đầu run lên.

Đã xảy ra chuyện. Đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi....

Đây đều là ý niệm trong đầu cô

“Mẹ.... Cha.... Ông nội....”

Âm thanh vang lên , cô kìm chế nỗi sợ trong lòng. Mùi máu tanh càng ngày càng nặng.

Bang bang bang đi lên lầu 2 phòng khách cô nhìn quanh, liếc mắt một cái thấy mẹ trên mặt đầy máu loãng, ở chỗ ghế mát xa mà trước kia cô mua cho mẹ, tròng mắt lớn, cả người phát run, trong mắt nước mắt thi nhau lăn ra, mãi đến khi đối mặt với ba người trên sofa , ánh mắt là đau khổ và tuyệt vọng, miệng bị nét khăn lau, ngực phập phồng kịch liệt.

“Mẹ..”

Ninh Mẫn kêu to chạy đến, vội vàng quỳnh lên kéo khăn lau ra, quệt mặt máu cho mẹ, xác định mẹ không sao. Trên mặt không có thương tổn cổ, trên ngực cũng không có. Cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng máu này từ đâu, là ở đâu...?

“Mẹ Mẹ... mẹ nhìn con, là ai làm Mạc Thần Chi? Mẹ cha đâu...ông nội đâu?”

Nước mắt Lăng Châu rơi xuống, bà ngơ ngác nhìn Ninh Mẫn một lúc, một hồi lâu mới nhận ra, ngay sau đó bà kêu thảm một tiếng đẩy mạnh Ninh Mẫn ra

Ninh Mẫn không đề phòng hai tay chống đứng dậy, dính một thứ gì đó, cúi đầu nhìn, một màu hồng hồng là máu. Trong đầu ngơ ngác lướt qua nghi vấn

“Máu của ai vậy?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 352

Trước mặt có bóng người.

Đó là mẹ.

Mộc Mộc đi theo sau lưng, nhìn thấy bóng của mẹ, đang bò tới ghế sofa, âm thanh bi thảm kêu lên.

“A Trọng, A Trọng... A Trọng...”

Mẹ gọi cha.

Cả người Ninh Mẫn Mẫn nhất thời như dòng điện chạy qua, đứng yên tại chỗ.

Cha làm sao vậy?

Cô không dám đi vào hướng đó, để xem có chuyện gì, cũng không có đủ dũng khí tìm ra sự thật.

Ô Phương thấy vậy, liền tiến lên đỡ lấy cô.

Ninh Mẫn Mẫn quyết định tiến lại gần, không thể không đối mặt.

Tại thời điểm đó, nhìn thấy một vũng máu và đôi chân của cô đang dẫm lên nó, vừa nhắc lên, cảm thấy dưới chân hơi dính dính.

Cha cô- Ninh Trọng chính là đang bị chảy máu, nửa người dựa vào vào sofa, trên vai, ngực, ở hai đùi đều có vết thương do đạn bắn vào, toàn

thân đều là máu

“Đã chết...”

Một bảo vệ sau khi kiểm tra, nhẹ nhàng nói.

Làm sao có thể chết?

Các vị thần nếu bị thương như vậy cũng có thể chết, huống chi là người?

Ninh Mẫn Mẫn hít thở không ra, chỉ có thể nhìn thấy mẹ đang quỳ trong vũng máu, ôm cha, đau xót khóc lớn, la hét kêu tên ta. Nhưng hai mắt cha chỉ mở lớn, không có bất cứ phản ứng gì.

Lúc này, trong đầu Ninh Mẫn Mẫn trống rỗng, chân quỳ xuống, tay đung phải toàn máu, bò tới bên thân thể cha, kêu:

“Cha, Cha... Cha... Người tỉnh lại đi, người tỉnh đi, con là Mẫn Mẫn, con trở về bên cha rồi.....”

Nhưng thân thể cha vẫn không nhúc nhích, chân tay đã dần dần lạnh đi.

Nước mắt từng giọt một rơi vào lòng bàn tay to lớn kia, hình ảnh trong quá khứ tràn về:

Đôi tay này dắt tay cô tới trường học.

Đôi tay này tiếp tục dạy cô viết chữ.

Khi sáu tuổi, đôi tay này bắt đầu luyện võ cho cô.

Khi bị bệnh, đôi tay này ôm cô đến bệnh viện, lòng bàn tay đầy vết chai vừa vuốt lên trán cô vừa kể chuyện cho cô nghe.

Khi sinh nhật, đôi tay này làm bánh ngọt cho cô ăn.

Khi gặp khó khăn trong học tập, đôi tay này giảng giải cho cô.

Khi trở thành đội viên của tổ Liệp Phong, cũng là đôi tay này ôm cô vào lòng, cổ vũ cô: Hoặc là không làm, nếu làm phải thật xuất sắc...

Hiện tại, bàn tay này không thể vỗ tay cổ vũ cô, người này cũng không thể cười với cô rồi...

Cơ thể ông đã không còn sức lực, nhiệt độ cơ thể cũng dần trở lên lạnh ngắt...

“Cút ngay, người cút ngay cho ta, cút ngay, cút ngay...”

Đột nhiên, mẹ cô tức giận, giống như một con sư tử ngoài tầm kiểm soát, đẩy cô ra, trên mặt bà đầy máu, vè mặt vô cùng hung dữ.

Ninh Mẫn Mẫn bị ngã, đầu va vào bàn trà, sau đó máu chảy ra, bụng cô cũng bị ảnh hưởng, nước mắt từng giọt rơi xuống,...

Cô chưa thấy mẹ tức giận như thế bao giờ.

Trên đời này mẹ của cô, là người vợ đức hạnh nhất, người mẹ dịu dàng nhất, có tấm lòng nhân ái.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ chưa bao giờ mắng mỏ cô.

Khi mang thai lần đầu tiên, mẹ cũng không có trách cô, vì sự cố chấp muốn sinh con, mẹ cũng không có nổi giận.

Mẹ cô nói: Con đã trưởng thành, con quyết định như thế nào, chúng ta đều tôn trọng. Chỉ mong con sẽ không hối hận.

Từ lúc cô mang thai lần hai, mẹ vẫn luôn chăm sóc cô tỉ mỉ, từ việc đi cầu thang lên lầu luôn dặn dò là không được đi nhanh, không được sốt ruột,

nhất định phải đi từng bước một. Mà lúc này, lại đẩy cô ra - - mang bao nhiêu sự hận thù, tức giận mới bộc phát đẩy cô như vậy.

“Mẹ...”

Mang theo bao nhiêu oan ức và nỗi thống khổ kêu lên thảm thiết.

Lăng Châu nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, ôm đầu Ninh Trọng, cắn răng, nói từng chữ từng chữ một:

“Đừng gọi ta, ta gánh không nổi tiếng “mẹ” mà cô gọi đâu!

“Nếu cô thật sự coi ta là mẹ cô, cô nên nghe lời khuyên của ta. Đúng là cô chưa bao giờ nghe.

“Từ nhỏ đến lớn, mặc dù không thích người học võ giống như con trai, nhưng vì người thích ta liền đáp ứng người, thật sự ta muốn người học y”

Vào bộ đội, người không đồng ý, muốn chuyển sang bên quân sự; Khi vào quân sự người bảo là không chuyên nghiệp nên không đi học; muốn vào Liệp Phong, người nói vào đội Liệp Phong mục đích là rèn luyện bản thân. Vậy mà, người lại gạt chúng ta, lần lượt tham gia nhiệm vụ...

“Từ nhỏ đến lớn nhiều năm như vậy, người đã nghe ta và ba người nói chưa...

“Hiện tại người mãn ý rồi chứ?

“A Trọng bị người hại chết rồi...

“Người thấy không, ba người đã chết, ông ấy đã chết, toàn bộ là vì người, vì người mà ông ấy mới chết... Ông nội cũng bị người hại chết, tất cả đều là người làm hại...”

Lúc này bà đã không kiểm soát được mình nữa rồi, gầm lên một câu:

“Ninh gia chúng ta đã tạo ra nghiệp chướng gì đây, sao lại nuôi dưỡng người như vậy- một cái tai họa... Sớm biết trước chuyện như thế này, dù thế nào ta cũng không muốn sinh ra người...”

Từng tiếng một trách cứ, giống như dùng lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim.

Ninh Mẫn Mẫn nhìn thấy máu tràn ra khắp nơi, cảm giác tim cô ngừng đập, ngồi im một chỗ, vẻ mặt thẫn thờ.

Mẹ gọi cô là tai họa.

Cô đúng là kẻ gây bi thương, đau khổ cho những người thương yêu cô.

Đúng là cô luôn làm cho họ lo lắng.

Mẹ cô nói cô rất bướng bỉnh, không giống những đứa bé khác- đơn giản để bố mẹ sắp xếp. Từ nhỏ đến lớn, đều là cha mẹ chiều theo ý muốn của cô.

Cô không phải một cô con gái ngoan, lại càng không phải là một cháu gái ngoan.

“Phu nhân!”

Ô Phương nhẹ nhàng kêu lên, đỡ cô.

Mộc Mộc quay đầu, trong lòng nhớ tới hai chữ: “Ông nội”.

Ông lão hiền lành đâu rồi?

“Mẹ, ông nội làm sao vậy?”

Giờ khắc này, cả người lão đảo như sắp ngã, giống như một viên ngọc bé nhỏ ở trong mưa gió dập dềnh, chỉ cần gió lớn một chút là bị vỡ vụn.

Lăng Châu không có trả lời, chỉ là ôm Ninh Trọng khóc lớn.

“Phu nhân, mọi người thấy ở trong phòng, nhưng Ninh lão gia tử... Đã... mất...”

Một bảo vệ từ trong phòng cô chạy ra, giọng nhẹ nhàng báo cáo.

Thân thể Ninh Mẫn Mẫn không ngừng run lên, mạnh mẽ đẩy tiểu Ô ra, đi vào phòng mình.

“Phu nhân, người không nên đi vào?”

Bảo vệ kia nghĩ muốn ngăn cản.

Nhưng sao có thể ngăn cản được.

Máu chảy đầy sàn nhà, Ninh Mẫn Mẫn nhìn thấy một bảo vệ cao lớn đang đem đầu ông nội gắn lại cơ thể... Chặt đứt... Trên mặt tất cả đều là máu...

Cả người cô ngã về phía trước, miệng cảm thấy mặn mặn, tanh tanh.

Cô cảm thấy buồn nôn, đột nhiên bụng đau dữ dội, có cái gì ào ào chảy ra, theo bản năng tay phải sờ xuống bắp đùi, đưa tay lên nhìn toàn bộ là máu ướm đầm.

Ô phương thấy váy của cô nhuộm đỏ - toàn bộ là máu, vẻ mặt sợ hãi kêu lên:

“Không tốt rồi, máu chảy ra...”

Cô muốn đỡ Ninh Mẫn Mẫn, nhưng quá nặng, không đỡ được, đang muốn kêu tiểu Cao đưa người ra ngoài, lập tức đưa đến bệnh viện.

Ầm một tiếng súng vang lên.

Sau lưng, tiểu Cao bị trúng một viên đạn bay qua người các cô, rơi xuống giường, chết ngay tại chỗ.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 353

Ô Phương run lên quay đầu xem:

Một người đàn ông lạnh lùng, trên tay cầm một khẩu súng trường, có nòng súng cỡ lớn đang ngắm vào bọn họ, khoe môi nhếch lên mỉm cười tàn ác, theo sau là hai thuộc hạ cũng cầm hai khẩu súng máy hiện ra, hô một câu:

"Ninh Sinh Ca, đã lâu không gặp rồi !"

Ninh Mẫn Mẫn chịu đựng từng cơn đau xuất hiện ở bụng, ngồi xuống tựa lưng vào cánh cửa, cảm hận nhìn người kia!

Không sai được, đúng là cậu ấm Mạc Thần của Trúc Quốc.

Tất cả chuyện này đều do hấn làm, làm xong còn không lo tẩu thoát.

"Phiền các người, giơ tay lên! Bất cứ ai không hợp tác, sẽ bị ăn đạn ngay, chỉ có một kết quả là chết, chúng ta chỉ là tìm Ninh Sinh Ca. Oan có đầu, nợ có chủ, nếu các người nghĩ muốn bảo toàn mạng sống của mình, tốt nhất đừng có manh động!"

Một thủ hạ bên cạnh Mạc Thần kêu lên. nguồn đọc nhanh nhất :
thichdoctruyen.com

Tất cả súng máy trên tay bọn chúng đồng loạt nổ, dự đoán nếu không nghe lời thì tất cả mọi người ở đây đều bị mất mạng.

Ô Phương chỉ có thể đưa một tay không bị thương, ngoan ngoãn giơ lên.

Ba bảo vệ khác, đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, cũng đồng loạt giơ tay nên.

Mạc Thần chỉ Ô Phương, ánh mắt lạnh lùng nói:

"Người, đem Ninh Sinh Ca tới đây cho ta..." Hắn đá một chiếc ghế tựa lại: "Sau đó đem cô ta trói vào chiếc ghế này..."

Ô Phương cố gắng chống lưng lên, can đảm nói:

"Phu nhân bị chảy máu, cần phải đến bệnh viện..."

Chưa nói xong đã thấy một khẩu súng đen sẫm nhắm ngay vào thái dương của cô:

"Ta nói, người phải làm theo, không nghe lời, ăn đạn... Thật có lỗi, giết quá nhiều người, ta không ngại giết thêm một mạng nữa... Nếu đây là ý nguyện của người, được, ta sẽ giúp đỡ. Đến lúc đó, Thủ tướng của người sẽ truy tặng người là liệt sĩ."

Giọng nói mang theo vẻ khinh miệt, châm chọc.

Ô Phương trừng mắt, tin chắc người này tuyệt đối nói là làm. nguồn đọc nhanh nhất : thichdoctruyen.com

"Tiểu Ô, đỡ ta qua đi!"

Ninh Mẫn Mẫn đã bình tĩnh trở lại.

Càng nguy hiểm, cô lại càng bình tĩnh.

"Vâng!"

Ô Phương đỡ cô lên, nhìn thấy mép váy của cô máu không ngừng chảy xuống dưới, bây giờ phải làm như thế nào đây?

Ninh Mẫn Mẫn ngồi xuống.

Một dây thừng ném tới.

"Trói vào!"

Ô phương đành phải đem dây trói vào.

Sau một phút đồng hồ, Ninh Mẫn Mẫn đã trở thành miếng thịt trên thớt, không thể chạy trốn.

"Đến bên cạnh chờ đi!"

Ô Phương lui sang đứng đến bên cạnh.

Mạc Thần chọn một chiếc ghế ngồi xuống, dùng khăn tay lau súng, làm nó bóng loáng, dáng ngồi cũng tao nhã.

Người này xuất thân trong một gia tộc lớn, có danh tiếng, giờ tay nhắc chân, đều đã lộ ra vẻ cao quý. Vốn nên là một trụ cột của nước nhà, vậy mà lúc này, trong mắt Ninh Mẫn Mẫn, từ đầu đến chân không khác gì một con quỷ khát máu.

"Bụng rất lớn! Đáng tiếc không sinh được..."

Hắn nhìn từ trên xuống dưới, giọng nói rất rõ ràng, như thao túng số phận của người khác.

Ninh Mẫn Mẫn im lặng thật lâu, cơ thể không ngừng run lên, không biết là lạnh, hay là hận, hai tay nắm chặt tay ghế, từng sợi gân xanh hiện lên.

Một năm trước, vào tháng 9 mùa thu đúng là người này đã tàn sát giết chết năm đồng đội của cô, một năm sau, hắn chạy tới Đông Ngải, lần thứ hai trắng trợn tàn sát người thân, bạn bè của cô.

Cố Hiếu bị bắn, cha thì bị giết, ông nội bị cắt đầu... Người đàn ông này phải hận cô lắm mới có thể phát điên làm chuyện vô nhân đạo như thế này...

"Mạc Thần, hôm nay người tốt nhất không lên để ta sống. Nếu như không giết chết ta, sớm muộn ta sẽ lột da người thôi!"

Ninh Mẫn Mẫn nghiêng răng, kích động nói.

Lời còn chưa dứt, một nòng súng ống nhắm ngay trán Ninh Mẫn Mẫn. Nếu nổ súng, chắc chắn sẽ nổ tung cả đầu chứ không thể như Cố Hiếu còn lại nửa cái đầu...

"Yên tâm, ta hôm nay không cùng người chơi đùa, hôm nay sẽ là ngày chết của cô..."

Mạc Thần khê cười, giọng nói giống như người anh trai lớn, như thế nào cũng không nhìn ra người này chính là một con quỷ khát máu.

Ninh Mẫn Mẫn ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm, có vẻ rất cứng đầu:

"Ta chết, người cũng sống không được. Đông Đình Phong sẽ không bỏ qua cho người, người dân ở Đông Ngải cũng sẽ không bỏ qua, người sẽ trả giá cho hành động của mình..."

Hắn cười chẳng hề để ý: "Khi đến Đông Ngải, ta cũng chưa bao giờ nghĩ còn sống trở về. Mục đích của ta chỉ có một, đùa giỡn thôi..."

Hắn chĩa nòng súng hung hăng đặt vào cằm Ninh Mẫn Mẫn.

Ninh Mẫn Mẫn không chịu thua, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn đột nhiên cười:

"Ách, đúng thật sự là một phụ nữ tướng binh. Tướng binh có phần đáng yêu. Ở trong tay ta mà có thể trốn thoát ra ngoài, cô là người đầu tiên. Có thể để cho tôi liều lĩnh truy đuổi, cô đúng là người duy nhất. Tôi tỉ mỉ nghiên cứu chuyện liên quan đến cô: Từ quá trình bắn tỉa, tập kích của bộ đội đặc chủng trong nhiều năm qua... Chỉ huy từng trận đánh... Nói chung là khá lắm! Nếu cô không có bắn chết anh em của tôi, có lẽ tôi sẽ đánh giá cao cô. Thật tình đánh giá cao! Nhưng đáng tiếc..."

Nụ cười của hắn bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo:

"Đáng tiếc, cô đã giết họ. Cô không giết bọn bất nhân, mà lại đi giết: Chương Chí Hiên, Trần Văn Hồ, Lý Hoa hiền lành, bọn họ chơi với ta từ nhỏ đến lớn. Trong quân đội bọn hắn đều là trụ cột của nước nhà, trong gia đình đều là con trai độc nhất, cũng bởi vì cô, mà bọn họ chết không toàn thây... Nếu như cô không chết, dưới tuổi vàng bọn họ không thể nhắm mắt..." <

Ninh Mẫn Mẫn bất ngờ cười chế nhạo hắn:

"Ta không biết Chương Chí Hiên, Trần Văn Hồ, Lý Hoa hiền lành là ai. Bảy năm trước ta được giao đi giải cứu, ta chỉ biết là những người đó tất cả đều là những tên cướp. Có dũng khí cướp máy bay, thì phải gánh chịu hậu quả. Mạc Thần, các người đều là người của Trúc Quốc, chúng ta là người của Đông Ngải không đúng sao? Đừng quên, khi máy bay bị cướp, người dẫn đầu sát hại quá nhiều người..."

"Bốp", Mạc Thần bỗng dừng giơ tay tát một cái, cắt lời của cô: "Dám lấy những người đó so với các anh em của ta, bọn họ... Không đủ tư cách!"

Hắn cao giọng nói.

Sau đó, hắn lấy từ trong túi áo ra một tấm khăn tay lau lòng bàn tay, lần thứ hai dùng súng nhắm vào trán của cô, hung hăng nói:

"Hôm nay ta sẽ giết cô, để cúng tế linh hồn bọn họ!

Ngồi đối mặt với hắn, Ninh Mẫn Mẫn tuyệt không lộ nửa phần sợ hãi:

"Đến đây đi... Ta sẽ sợ người sao... Một đại nam nhân, bắt nạt một người phụ nữ mang thai. Mạc Thần, mọi người nghĩ người là linh hồn của Trúc Quốc. Phì, ta xem người cơ bản là một kẻ điên. Cẩn Chi nói tâm lý người có vấn đề, xem ra là thật, người đúng là một kẻ điên chốn khỏi bệnh viện tâm thần... Chỉ có kẻ điên mới tàn sát vô tội, chỉ có kẻ điên mới có thể xuống tay với một phụ nữ sắp sinh. Người cơ bản là không phải một người đủ tư cách quân nhân..."

Lúc này lại chọc giận Mạc Thần.

Nhưng giọng nói cô vẫn như vậy, có phần sâu cay hơn.

Ô Phương thấy vậy, tâm trí phát run, ánh mắt cũng không dám chớp một cái, nghĩ thầm: Xong rồi xong rồi, lần này, phu nhân chết chắc rồi.

Nhưng Mạc Thần không có giận, mà cười, đem khẩu súng thu trở về, nhìn bên trái lại nhìn bên phải xem xét, không để ý bị người khác mắng là kẻ điên, tự nhiên nói:

"Không nên không nên, ta không muốn bắn cô như vậy – thật không có ý nghĩa gì, chết như thế rất đơn giản, vẫn còn sức hung hăng mắng người. Ta sẽ cho cô chết trong đau đớn. A..., đúng rồi đúng rồi, có một việc nữa, ta thiếu chút nữa quên nói cho cô biết, nếu cô không biết cứ chết như vậy, có phần đáng tiếc. Hiện tại dù sao cũng có thời gian, vậy thì ta sẽ nói cho cô."

Hắn vác khẩu súng lên vai, đến bàn máy tính của cha cô tìm được một hộp xì gà, đó là của Cẩn Chi biếu bố vợ, rất đắt tiền, cha cô chưa dùng hết,

vẫn để ở bàn, thỉnh thoảng mới hút nó.

Mạc Thần chọn một cây, đốt, hít sâu một hơi rồi phun khói ra, mùi thuốc lá bay khắp phòng.

"Xì gà Cuba, mùi vị không tệ!" Hần nhìn chữ viết trên điều thuốc: "Vẫn là số lượng hạn chế. Xem ra Đông Đình Phong thật sự hết lòng đối với cô. Cũng là, nếu là không để trong lòng, Cố Hiếu cũng sẽ không chết."

Ninh Mẫn Mẫn hung hăng nhìn chăm chăm, thật muốn đem gương mặt này băm vằm ra.

"Cô rất yêu Đông Đình Phong..."

Hần hứng thú nói, hoàn toàn coi như không thấy sự phẫn nộ của cô: "Trước kia yêu Hoắc Khải Hàng, hiện tại yêu Đông Đình Phong. Toàn yêu những nhân vật nổi tiếng... Nói thật, Đông Đình Phong tốt hơn Hoắc Khải Hàng rất nhiều. Một người tự nhiên ngồi vào ghế Thủ tướng, đem Hoắc gia hạ xuống, nếu không có một chút thủ đoạn, ai có thể làm được! Đông gia muốn vị trí kia đã rất nhiều năm, hiện giờ như đã toại nguyện... Đông Đình Phong quả thật là một người mà cuộc đời ta không phục nhất, người này thủ đoạn..."

"Cần Chi trúng cử, đó là do lòng dân chọn! Không phải giờ thủ đoạn mới có thể..."

Ninh Mẫn Mẫn lập tức phản bác.

"Cái gì? Lòng dân?"

Mạc Thần chợt cười to: "Cô thật đúng là ngây thơ đến buồn cười. Nếu không có các nhân vật chính trị ở sau lưng chống đỡ, cô cảm thấy hẳn dễ dàng trở thành Thủ tướng sao? Ta nói cho cô biết, tuyệt đối không thể!"

Tim Ninh Mẫn Mẫn nhảy loạn xạ, kỳ thật cô cũng thấy lạ, vì cái gì mà Cẩn Chi nhanh như vậy liền lên nắm chính quyền? Vì cái gì?

"Biết hẳn vì cái gì mà dễ dàng ngồi vào vị trí kia không?

"Không biết phải không?

"Vậy thì ta nói cho cô nguyên nhân!

"Đông gia vẫn rất tham vọng, bọn họ kiên trì ba mươi năm, bồi dưỡng nhân tài, thâm nhập vào mọi lĩnh vực của Đông Ngải, sau đó tiếp tục bồi dưỡng Đông Đình Phong tranh đoạt vị trí Thủ tướng ở Đông Ngải.

" Nhị gia nhà họ Đông - Đông Diệu Viễn gia nhập quân đội là cũng vì chuẩn bị cho ngày này.nguồn đọc nhanh nhất : thichdoctruyen.com

"Khi còn trẻ Đông Đình Phong đã được đặt lên vị trí cao nhất của tập đoàn cũng chính là do Đông Lục Phúc tận lực giúp hẳn nổi tiếng.

"Đương nhiên, cũng do chính bản thân Đông Đình Phong rất xuất sắc, tuổi còn trẻ, nhưng nhiều tài năng, cũng xứng đáng với cái tên nhân vật Truyền kỳ.

"Khả Hoắc Khải Hàng là nhân vật nào? Được Quý Như Tịch bồi dưỡng nhưng Đông gia mưu tính với Thi Diệu, để cho Cố Gia tìm cơ hội kéo Hoắc Khải Hàng xuống. Vì thế mới có chuyện mười bốn năm trước hít thuốc phiện và chơi gái. Bảy năm trước, một mưu kế nữa, kết hợp cùng Mạc gia chúng ta tạo nên sự kiện cướp máy bay... Và bao gồm cả sự kiện uy hiếp năm trước.

Cũng là Đông gia cung cấp súng đạn được cho chúng ta, trợ giúp Mạc gia tiến hành tiếp quản chính quyền. Đúng rồi, quên nói cho cô, thấy không..."

Hắn hung hăng vỗ vỗ tay vào khẩu súng:

"Súng này, tất cả các vũ khí trên tay A Sưởng, A Hoảng, tất cả đều được sản xuất từ các khu công nghiệp quân sự. Cô có biết khu công nghiệp quân sự này của nhà ai không? Đông gia..."

,

Hắn cười sáng khoái:

"Mặc gia chúng ta cùng Đông gia, quyền lợi vẫn song hành với nhau!"

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 354

Nói xạo, nói xạo, tất cả đều là nói hươu nói vượn, tất cả đều là nói bậy! Mạc Thần Chi, anh thật là rất biết châm ngòi ly gián, đáng tiếc, một chữ tôi cũng sẽ không tin. Tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin!"

Ninh Mẫn lạnh lùng rống một câu.

Ngày đó An Na cũng đã nói với cô như vậy:

Đông Mạc là hợp tác lợi ích. Trước kia là vậy, tương lai càng hơn thế nữa. Muốn biết sự thật, thì hãy đến nơi hẹn. Nếu như cô không đi, sẽ mang đến tai họa ngập đầu.

Cô không tin, tại sao Đông Mạc có thể hợp tác vì lợi ích chứ?

Cô cũng không cho rằng, không đi đến nơi hẹn thì sẽ có tai họa chờ cô?

Kết quả, người này lại điên lên lại ra tay với bạn bè bên cạnh cô.

Cuối cùng cô biết tai họa ngập đầu là có ý gì rồi.

Bởi vì cô đã cảm nhận được.

"Tôi nói hươu nói vượn? Có muốn tôi cho cô xem thứ này hay không?"

Anh ta tiện tay mở máy tính, lấy cái gì đó giống như USB cắm vào máy, kích vào một cái video, trên màn hình lập tức xuất hiện dáng người bình tĩnh mà lạnh lùng kiêu ngạo của Đông Đình Phong, đứng ở trước mặt Đông

Lục Phúc, đang bắt tay với một người đàn ông, người này từng là Tổng tư lệnh bộ binh ở Trúc Quốc: Mạc Trường Lâm.

"Hình này tự chụp ở bảy năm trước, chính xác mà nói, là lúc trước xảy ra vụ Hoắc Khải Hàng bị cướp máy bay, lúc ấy, chúng tôi gặp mặt ở một chỗ bí mật để nói chuyện, hình này là lúc đó tôi lén chụp được. Còn có cái hình này. . Đây là một năm trước khi Mạc gia chúng tôi tiếp quản chính quyền, Đông Đình Phong đưa cho Mạc gia chúng ta một đồng súng ống, đạn. Lúc đó tôi chụp được một tấm hình. Mặc dù chỉ là hình một bên mặt, nhưng khuôn mặt này, chắc cô không thấy lạ đâu. . ."

Là một bên mặt, Đông Đình Phong mang kính râm, mặc áo khoác màu đen, đứng cửa ra vào quân khu đặc chủng ở Trúc Quốc, đang cúi đầu nói chuyện với Mạc Trường Lâm.

Thấy hai tấm hình này, Ninh Mẫn có một loại cảm giác như mùa đông bị giội cho một thùng nước lạnh đến rùng mình.

Nếu không có quan hệ đặc thù, quân khu đặc chủng Trúc Quốc, tuyệt đối vào không được. Xem ra, quan hệ giữa Đông gia và Mạc gia, thật sự không giống bình thường.

Chính cái nhận thức này, máu trên mặt Ninh Mẫn từng chút từng chút toàn bộ như bị hút ra.

"Vẫn cho là tôi ở đây nói hươu nói vượn sao? Chuyện cho tới bây giờ, tôi cũng cần lừa gạt cô đâu? Bây giờ, cô đang ở trong bàn tay của tôi, chỉ cần ngón tay của tôi co lại, cô cũng sẽ chết."

Anh ta giễu cợt:

"Đáng tiếc cô vĩnh viễn đều không có cơ hội hỏi rõ rồi! Tạm biệt. . ."

Cây súng lần nữa nhắm ngay huyết thái dương của cô, Mạc Thần Chi vẫy tay, chậm rãi bóp cò súng.

"Dừng tay cho tôi!"

Một tiếng hét xa lạ, tức giận đột nhiên từ đầu bậc thang vang lên.

Động tác của Mạc Thần Chi cứng lại, nhưng không có ý định rời khẩu súng đi, cài cò súng trên tay khôi phục lại chỗ cũ, cơ thể tức thì chậm rãi xoay qua.

Ninh Mẫn cố chịu đựng đau đớn trên người, cũng xoay đầu nhìn bậc thang, người đầu tiên tiến vào ánh mắt chính là Đông Đình Phong, trên mặt của anh cũng lộ ra vẻ mặt kinh sợ nghìn năm khó gặp, mà đầu óc của cô là một mảnh hỗn loạn, nhất thời cũng không rõ đây là sự thật hay là cảnh trong mơ.

"Nà. . . Đông đại (thiếu) Thủ tướng. . ."

Mạc Thần Chi híp mắt cười: "Đến nhanh như vậy. . . Như thế nào, anh là tới đưa tiễn vợ mình sao? Không tệ không tệ, đến rất đúng lúc. . ."

"Anh không thể giết cô ấy! Mạc Thần Chi!"

Đông Đình Phong cố gắng kiềm chế, cũng không dám xông lại, chỉ có thể vội vàng kêu lên.

"Không thể? Tại sao lại không thể hả?"

Anh ta cười, nặng nề đẩy, giọng nói giống như từ Địa Ngục vọng lên:

"Anh cảm thấy anh có thể ngăn cản tôi sao? Còn cho là tôi sẽ bỏ đi ý định báo thù sao. . ."

"Cuối cùng thì con muốn điên tới khi nào hả!"

Một người đàn ông trung niên cao lớn sắc bén đi phía sau lưng Đông Đình Phong vọt ra, mặc một bộ âu phục đen sát người, hiện rõ khí phách của người đàn ông này, toàn thân lộ ra khí thế hung hăng đe dọa.

Ninh Mẫn nhận ra, người này, không phải ai khác, đúng là Mạc Trường Lâm, cha của Mạc Thần Chi, người lãnh đạo tối cao nhất của Trúc Quốc, vừa cô thấy trong video. Bên ngoài so với hình ảnh trong video càng lộ vẻ khí thế uy nghiêm.

"Ồ, cha, cha cũng tới? Thật xin lỗi, cho dù là cha đến vô dụng. Con nói rồi, nợ máu trả bằng máu. . . Sẽ không có cách khác. . ."

Vẻ mặt Mạc Thần Chi không thỏa hiệp, ánh mắt nhìn về phía Ninh Mẫn là oán hận. Anh ta lấy súng hung hăng đánh trán của cô một cái, thẳng đến khi Ninh Mẫn ngửa ra sau, nói:

"Nếu như không phải là cô ta, không phải là tổ Liệu Phong, bọn Tử Hiên sẽ không phải chết, nếu như Tử Hiên không chết, A Kha sẽ không phải chết, cháu trai của cha cũng sẽ không chết từ trong trứng nước. . . Cha, con ở trước mộ của A Kha phát thề, con muốn lấy đầu Ninh Sinh Ca đi tế vợ con của con, tế anh em của con. . . Yên tâm, đợi kết thúc chuyện này, con cũng không muốn sống nữa rồi. Có lẽ cha có thể ngăn cản cách làm của con. . . Nhưng hôm nay, cha muốn con buông tha cô ta, không có khả năng. . . Cũng không làm được. . ."

Yết hầu của anh ta căng lên, nói, giọng nói dứt khoát như vậy.

Giọng nói khác so với anh ta còn lớn hơn đã cắt câu nói quyết không chịu thỏa hiệp của anh ta:

"Thần Chi, Ninh Sinh Ca là em gái của con. . ."

Từng chữ từng chữ, giống như sấm sét, bổ trời, oanh một tiếng vang thật lớn, khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Từ đầu tới cuối Ô Phương đã ngốc lảng rồi, thời điểm này, càng kinh sợ hơn: Má ơi... gào thét, sao chuyện này lại xuất hiện tình huống đã đảo ngược tất cả luôn rồi? Hai người cầm thù đối phương đến tận xương tuỷ, lại là anh em?

Ba người vệ sĩ kinh hãi, thở mạnh cũng không dám.

Mạc Thần Chi cũng theo đó ngây ngốc một chút, quay đầu nhìn Ninh Mẫn cũng kinh ngạc đến ngây người mà không dám tin, nở nụ cười, cười đến lồng ngực phập phồng, tiếng cười quanh quẩn bốn phía trong phòng, tình cảnh này giống như anh ta nghe được một câu chuyện buồn cười nhất:

"Cha, vì người phụ nữ hại chết con dâu và cháu trai của cha, thậm chí ngay cả chuyện buồn cười như vậy mà cha cũng nói ra. . . Em gái? Con không có một người em gái như vậy? Chẳng lẽ cô ta là được cha và người đàn bà nào ở bên ngoài sinh ra hay sao? Nếu thật sự là vậy, thì tốt rồi, vừa vặn con giết thoải mái hơn."

Anh ta hung tợn kêu lên: "Năm đó, nếu như không phải bởi vì cha chần chừ, mẹ của con cũng không bị tức đến bỏ đi, hại mẹ đến nay tung tích không rõ. . ."

"Con bé không phải do người đàn bà khác sinh, con bé là con gái của ta với mẹ con sinh, là em gái ruột của con! Là em gái ruột mà năm đó mẹ của con hoài thai trong bụng mang đi. . ."

Đồng thời Mạc Trường Lâm tuôn ra một chân tướng.

"Không có khả năng!"

Mạc Thuần Chi cười lạnh, miệng đầy khẳng định: "Đừng nghĩ lừa gạt con. Trước khi mẹ chạy trốn, đã ở riêng với cha khoảng chừng năm năm. . ."

"Đây là sự thật!"

Đông Đình Phong đột nhiên chen vào nói, tiến đến tới gần vài bước, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt của bà xã. Anh không đành lòng nói ra sự thật này, nhưng bây giờ thì phải đem chuyện này nói ra:

"Ở đây có một phần báo cáo còn có một phần của bác sĩ tư nhân có thể chứng minh vợ tôi chính tôi chính là con gái ruột của Mạc tiên sinh và phu nhân Phùng Nghi. . ."

Mạc Trường Lâm cũng liên tục gật đầu:

"Đúng, chuyện này tuyệt đối không phải là ăn nói lung tung. Điều là có bằng chứng. . ."

"Thần Chi, con tỉnh táo lại. . . Nhất định tỉnh táo lại. . . Nghe cha giải thích với con. . ."

"Năm đó, lúc mẹ con rời đi, thật sự đang mang bầu, về sau, bà ấy tránh được tai mắt của cha, đã đến Đông Ngải, bí mật ở Quỳnh Thành, ru rú trong nhà. Ở đó, bà ấy nhận ra một người cảnh sát, tên là Hàn Trọng, Hàn Trọng rất thích mẹ con, vốn muốn kết hôn với mẹ con, nhưng tình hình ở Quỳnh Thành có chút hỗn loạn, Hàn Trọng đi bảo vệ trị an bị thương, thời điểm này, mẹ của con liều mạng dù chết cũng phải sinh ra hai chị em song sinh ở bệnh viện, trùng hợp gặp Lăng Châu phu nhân ở bệnh viện bị tai nạn xe cộ, hai đứa con bị chết từ trong trứng nước, dưới cơ duyên xảo hợp, liền cho Ninh Trùng và Lăng Châu nhận em gái con danh nghĩa con thừa tự. Về sau Hàn Trọng tìm tới, biết rõ mẹ của con qua đời, vốn là muốn nhận lại hai chị em song sinh về, về sau không biết tại sao lại trộm một đứa đi, đi nơi khác, sống ở thành phố khác, đứa bé kia cũng trở thành một đặc công.. . ."

"Thần Chi, con nghe kỹ cho cha, cho dù là Hàn Tịnh, hay là Sênh Ca, đều là em gái ruột của con. . . Cha biết con rất thương mẹ của mình, Thần

Chi, hai đứa em gái này là do mẹ con lấy cái chết để sinh ra, chẳng lẽ bây giờ con muốn giết chết em gái ruột của con sao?"

Mạc Trường Lâm nặng nề nói, vỗ một cái trên bản tài liệu:

"Tư liệu ở đây đủ chứng minh tất cả. Con có thể tới đây xem cho rõ ràng. . . Cuối cùng thì cha có lừa gạt con hay không . . ."

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng!"

Mạc Thần Chi rống: "Sao mẹ con có thể đã chết? Chẳng qua mẹ đang trốn ở đâu đó, Ninh Sinh Ca tuyệt đối không có khả năng là em gái con. . . Cha đang nói dối . . Cha đang nói dối. . ."

"Đây là sự thật. . . Con hãy nhìn kỹ con bé mà so sánh đi, có thể phát hiện khuôn mặt của nó có sáu bảy chỗ giống mẹ con. . . Con xem, chỗ này cha còn có một ảnh mẹ con chụp lúc tuổi còn trẻ. . . Con có thể so sánh một cái, nhìn xem hai đứa nó đến cùng giống hay không giống. . ."

Mạc Trường Lâm lấy một tấm hình ba bốn đen trắng từ trong túi tiền ra, giơ cao lên, người trên tấm ảnh có đôi mắt sáng lương thiện, chân thành mà cười, thật đúng có vài phần giống Ninh Mẫn.

Mạc Thần Chi híp mắt nhìn xem.

Ấn tượng với mẹ, anh ta cũng không nhớ rõ nữa rồi. Lúc mẹ rời đi, anh ta mới mười tuổi, trước khi đi, mẹ đốt rụi tất cả ảnh chụp, anh ta chỉ để lại một tấm, về sau bởi vì giữ gìn không tốt đã bị hư rồi. Nhưng giờ khắc này, thấy tấm hình này, anh ta liếc mắt cũng có thể xác định người này là mẹ.

Ninh Mẫn hít sâu, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại: "Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng. . . Cái này nhất định là Căn Chi vì cứu cô, mà bịa chuyện xưa, đúng. . . Nhất định là như vậy. . ."

Mà khi ánh mắt của cô nhìn thấy tấm ảnh, tinh thần của cô hoàn toàn rối loạn.

Thật sự rất giống!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cô đã thành thiên kim Mạc gia?

Không có khả năng!

Không có khả năng!

Đây tuyệt đối không có khả năng.

Suy nghĩ của cô lộn xộn nhìn về phía mẹ.

Mẹ ôm cha, cảm hận nhìn mình —— đúng, đây tuyệt đối là một ánh mắt hận từ trong xương, nước mắt tại ào ào chảy ra, chống lại ánh mắt cô, thì thào cười thảm:

"Đây là tạo nghiệt gì, tôi đã tạo nghiệt gì? A Trùng à A Trùng, lúc trước ông không nên nhận nuôi đứa bé này, không nên, đây chính là đứa nhỏ mà chúng ta vất vả khổ cực nuôi lớn lên, lấy được thiện quả. . . Ha ha ha. . . Lại đưa tới một đầu sói, diệt cả nhà mình. . . Ha ha ha. . ."

Có ý tứ gì?

Đây rốt cuộc là có ý gì?

Tâm của Ninh Mẫn càng chìm xuống.

Cô không phải là con gái Ninh gia?

Cô chỉ là được ba mẹ nhận nuôi hay sao?

Chẳng lẽ Mạc Trường Lâm nói là sự thật?

"Không được!"

Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên Lăng Châu bỏ Ninh Trùng ra, đứng lên cầm dao gọt trái cây trong ngăn kéo quen thuộc trên bàn, liền đâm xuống bụng mình, vệ sĩ bên cạnh hét lớn đi tới, nhưng đoạt không kịp. . . Đâm vào. . .

Một màn này, để cho Ninh Mẫn kinh ngạc đến ngây người. . .

"Mẹ. . . Mẹ ơi. . . Không được, mẹ. . ."

Cô kêu thảm, nước mắt ngăn không được rơi xuống, đau đớn muốn từ trên ghế ngồi xuống.

Nhưng cô ngồi không nổi, vì vậy cả người liền ngã quỵ trên ghế, trên mặt đất, tất cả đều là máu. . . Cô ở trong cũng máu loãng trong giây giũa.

Cô kêu thảm thiết, giây giũa càng mạnh, muốn di chuyển qua đó.

"A Ning. . ."

Đông Đình Phong liền lĩnh chạy tới.

Trần Tụy mang theo hai vệ sĩ, vẻ mặt ngưng trọng cầm súng đi theo, sợ Mạc Thần Chi sẽ nổ súng

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 355

Sau một khắc, súng của Mạc Thần Chi nhắm ngay Đông Đình Phong, quát to một tiếng:

"Quay lại cho tôi! Quay lại cho tôi. . ."

Cũng thất thố bắn lên sàn nhà ba phát, phanh phanh phanh, âm thanh như pháo, nhưng vẫn là chấn động tinh thần người khác.

Đông Đình Phong bị buộc lui về sau một bước.

"Dừng tay, buông khẩu súng xuống cho ta. . ."

Mạc Trường Lâm quát to một tiếng, bước nhanh tới: "Rốt cuộc con muốn hại em gái con biến thành cái dạng gì con mới bằng lòng dừng tay. . . Em gái của con đang chảy máu, con không thấy sao hả? Thần Chi, con muốn cho mẹ con dưới tuổi vàng không được an bình sao? Nó là em gái của con, là em gái của con. . ."

Em gái?

Cô ta là em gái?

Cô ta đúng là em gái?

Bước chân của Mạc Thần Chi lao đảo một cái, chậm rãi buông súng xuống, miệng há lớn để thở, giống như con thú bị vây khối trong cái bẫy,

trong đầu suy nghĩ tới một vấn đề: Lâu nay, vậy mà anh ta lại đi tìm em gái ruột mình trả thù?

Lúc nhỏ, anh ta luôn khát vọng có một em gái, về sau, mẹ rời đi, nguyện vọng của anh ta không còn thực hiện được.

Ba mươi bảy năm sau, mới cho anh ta biết, bản thân có hai người em gái.

Một người trong đó, hại chết anh em tốt của anh, liên lụy anh mất vợ mất con, phá hủy cuộc sống của anh.

Anh ta muốn báo thù, kết quả, người nợ, là em gái. . .

Ông trời cũng quá đùa bỡn anh đi. . .

Anh ta chưa phát hiện, cúi đầu cười thảm. . .

Đông Đình Phong thừa dịp này vọt tới, nâng bà xã bên trong vũng máu loăng lên, cởi bỏ dây thừng cho cô, một bên kêu:

"A Ninh, em nhịn một chút, em nhịn một chút. . . Chúng ta đi bệnh viện. . ."

"Không muốn không muốn không được, em muốn đến xem mẹ của em, Cẩn Chi, đi nhìn mẹ của em một chút trước, mẹ của em không thể có việc, không thể. . ."

Đầu cô đầy mồ hôi, miệng há lớn hít khí vào, lắc đầu, gọi bậy.

Cô cảm thấy đau lòng, cơ thể đau nhức, giống như gông giềng quấn chặt lấy bản thân, cô bỏ không ra, tránh không được, cái trán đổ mồ hôi, chảy ròng ròng, trong có thể có chất lỏng, chảy ào ào ra ngoài. . .

Ý thức càng ngày càng mơ hồ. . .

Cô nắm thật chặt tay Đông Đình Phong, cảm giác tất cả sức lực lượng trong cơ thể bị rút đi rồi, ngay cả năng lực hô hấp đều đã mất đi, cô không có cách để cho mình tỉnh táo lại, chỉ thấy một mảnh màu đỏ trước mắt kia, đó là máu của cha. . .

Cha chết rồi. . .nguồn : thichdoctruyen.com

Ông nội chết rồi. . .

Mẹ tự sát. . .

Cái nhà này, đã xong. . .

Ý thức càng hỗn loạn rồi!

Trong đầu một lần một lần vang tiếng nói Mạc Thần Chi, Anna:

Hai nhà Đông Mạc luôn hợp tác vì lợi ích. Bọn họ là hợp tác vì lợi ích.

Không, không biết!

Giọng nói của Mạc Trường Lâm vô cùng vang dội lẫn át tất cả âm thanh:

Ninh Mẫn là em gái của con, là con gái ruột của mẹ con và ta. . .

Không, nhất định là giả, nhất định là giả dối. . .

Cuối cùng, mẹ lớn tiếng kêu thảm thiết, xé rách lòng của cô.

Cô thở gấp, càng là thở gấp, người càng là thanh tỉnh, lại không có ngất đi.

Có giọng nói đang không ngừng kêu cô:

"Đừng ngủ, đừng ngủ. . ."

"A Ninh, tỉnh táo đi, giữ tỉnh táo đi. . ."

"Chúng ta nhanh đến bệnh viện. . . A Ning. . . Em hãy kiên trì. . . Bảo Bảo muốn sinh ra. . ."

Tầm mắt của nàng là hỗn loạn đấy, tư tưởng là hỗn loạn đấy, bốn phía thanh âm càng là hỗn loạn đấy. . .

Cô nghe được có người lại kêu: "Dùng sức, lại dùng sức, đầu ra rồi. . ."

Cô nghe lời dùng sức, ở nơi đau đớn kia dốc sức liều mạng đẩy ra. . .

Cô luôn nắm tay ai đó, hung hăng cắn cánh tay người đó. . .

Một ánh sáng lóe lên, nhiều khuôn mặt trên đầu cô đi qua đi lại, cô liều mạng dốc sức muốn đẩy cái gì đó đang trong người đau đớn đi ra, dùng sức muốn đẩy tòa núi lớn đè nặng bản thân ra. . . Trên trán, trên cổ, trên người, tất cả đều là mồ hôi, mà đáy mắt tất cả đều là nước mắt, những giọt nước mắt, mồ hôi trên người được người nào đó lau.

Cô biết rõ cô không ngừng kêu lên, nhưng cô kêu cái gì, cô không nhớ được.

"Sinh rồi sinh rồi, là một đứa con gái. . ."

Ai đó kinh hỉ kêu lên.

Một khắc này, cô có một cảm giác hư thoát, giống như thấy Đông Đình Phong bồng một đứa bé mới sinh, trên người đứa nhỏ đều là máu đi tới trước mặt cô, sắc mặt tái nhợt giống như thạch cao, giọng nói ôn nhu khẽ run, nói với cô:

"A Ninh, em xem, con gái nhỏ của chúng ta. . ."

Phải không?

Phải không?

Cô muốn cử động đến xem, đó là bảo bối cô mang thai chín, sinh ra rồi sao?

Tay đưa tới, muốn chạm, nhưng không có đụng được.

Rốt cuộc cô đã mất đi ý thức, không còn cảm giác gì nữa.

Tất cả đã qua.

Nguy hiểm đã qua!

Đứa nhỏ cũng thuận lợi sinh ra.

Vừa rồi cũng không biết là ai nói, đứa nhỏ này nằm trong bụng quá lâu, chỉ sợ sống không được.

Cũng may, bác sĩ Hoài Tú vỗ mông đứa nhỏ, tiếng khóc đứa nhỏ rất vang

Sáng.

Khi bác sĩ Hoài Tú đưa đứa nhỏ đến trong lòng ngực của anh, khi anh ôm con gái mới sinh, tay luôn ngăn không được run run. Anh lần nữa nhìn bà xã trên bàn sinh, tâm, cũng ngăn không được phát run.

Thiếu chút nữa!

Thiếu chút nữa, anh sẽ mất hai người rồi.

Chút nữa, cô đã trở thành tiếc nuối mãi mãi của anh rồi.

May mắn, anh đến kịp.

May mắn, anh đã đoạt cô về từ trong tay ma quỷ.

Anh hôn con gái một chút, giao sinh mệnh kiên cường cho y tá đi tắm rửa. Anh muốn lau người cho cô. Càng muốn ôm cô thật lâu.

Một tiếng, anh đã lau người cô sạch sẽ, nhìn các y tá đẩy cô ra phòng sinh, trên tay ôm con gái mới sinh.

"Mẹ con bình an. Bé được ba kí rưỡi!"

Y tá chúc mừng.

Ngoài phòng sanh, Mạc Trường Lâm đang canh giữ ở bên ngoài, đồng thời còn có Đông Lục Phúc, mẹ Hà Cúc Hoa, có Hoắc Trường An và Chung Đề.

Mạc Trường Lâm đã đi tới, nhìn thoáng qua đứa nhỏ đang ngủ ngọt ngào, mặt luôn nghiêm túc có chút vui mừng:

"Bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi! Đứa nhỏ, tất cả đều đạt tiêu chuẩn sao? Sinh non nửa tháng. . ."

Ông quan tâm hỏi.

"Đều đạt tiêu chuẩn hết!"

"Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi. Căn Chi, ta phải đi rồi. Cậu ở đây chăm sóc con bé! Ta đi xem Thần Chi. . ."

"Ừ!"

Mạc Trường Lâm rời đi, ông biết mình ở chỗ này chỉ càng kích thích con bé thêm thôi.

"Sao Tổng Thống Mạc lại quan tâm A Ninh như vậy?"

Hà Cúc Hoa hỏi, cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này nhìn con dâu có chút lạ, kinh ngạc đứng ở đầu giường nhìn một hồi lâu. Hình như muốn thông qua gương mặt này, tìm kiếm gì đó trong trí nhớ.

Đông Đình Phong đặt con gái nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại ở bên cạnh bà xã, cúi đầu hôn mặt vợ một chút, lại hôn mặt con gái một chút, tiếc nuối trong đời, hôm nay coi như được bổ sung toàn bộ. Chẳng qua là, thời điểm có chút không đúng. Vốn nên ăn mừng vui vẻ, kết quả bởi vì một đồng chuyện bữa bãi lộn xộn, mất hết niềm vui.

"Mẹ, việc này, con sẽ giải thích với mẹ, rất phức tạp. . . Nói tóm gogojncon dâu của mẹ, cô ấy là con gái của Mạc Trường An và vợ trước. Là em ruột của Mạc Thần Chi. . . Cô không phải là con ruột của Ninh Trọng và Lăng Châu, là được nhận nuôi."

Hai cái quan hệ đặt cùng một chỗ, vừa nói rõ như vậy, Hà Cúc Hoa lập tức há hốc mồm.

Ông trời ơi..., cái này ân oán, làm sao lại thành cái tình huống này?

"Nghe nói Lăng Châu được cứu về rồi?"

Đông Đình Phong không nói, cứu là cứu về rồi, thế nhưng Ninh Trọng và Ninh Đại Hải đều bị giết hại rồi, cái nhà này coi như là hoàn toàn bị hủy, hôm nay Lăng Châu đã biết quan hệ của Mạc Thần Chi và A Ninh, quan hệ sau này của hai mẹ con, chỉ sợ là khó trở lại như trước.

Nghĩ tới những chuyện này, lòng của anh nặng trĩu.

Trước đó mặc dù phòng bị, đến cùng còn là khó lòng ngăn cản.

Ngồi ở chỗ kia, anh thở dài, đầu óc ong ong theo, tâm tình cuồng loạn của A Ninh, khiến lòng của anh đau nhức.

Cô ấy, hận người họ Mạc như vậy, sao có thể tiếp nhận được mình là thiên kim Mạc gia chứ?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 356

Tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh đánh thức Ninh Mẫn Mẫn.

Tỉnh lại, mắt đau, cơ thể đau, đầu óc không tỉnh táo, nhìn thấy trước mặt có bóng người đang di chuyển, cô không phân biệt đó là ai.

Có người nói: "Đứa bé đã đói bụng rồi".

Là mẹ chồng cô nói.

"Đã tỉnh. Phu nhân đã tỉnh!"

Ô Phương vui vẻ kêu lên.

Cô thấy được ánh mắt vui mừng của tiểu Ô.

Cô làm sao vậy?

"A Ninh, đã tỉnh?"

Có một giọng nói nhẹ nhàng ở bên.

Cô chớp mắt một cái, nhất thời quên mất những gì đã xảy ra trước đây, cảm giác có người đỡ cô, quay đầu xem, là gương mặt đẹp trai của chồng cô, ánh mắt lấp lánh.

"Cẩn Chi?"

Cô khẽ gọi một tiếng, nhìn xung quanh, mơ hồ mà hỏi:

"Em đang ở đâu đây?"

"Bệnh viện. Ngày hôm qua em đã sinh một tiểu bảo bảo? Bảo Bảo đói bụng, đang ở khóc? Em quên sao?"

Đông Đình Phong nhẹ nhàng nói, vốn đang lo lắng sau khi cô tỉnh sẽ gây náo loạn nhưng hiện tại cô lại rất bình tĩnh, có thể là bị kích động quá lớn, nhất thời đã quên những chuyện kia.

Nếu thật có thể quên được, cũng là chuyện tốt.

Nhưng anh khẳng định, cô sẽ không quên.

Đúng lúc này, một tiểu bảo bảo hồng hào đưa đến trước mặt cô.

"Xem, đây là con gái em sinh ra! Lông mi khá dài... Xinh đẹp..."

Anh nhẹ nhàng để cho cô xem.

Ninh Mẫn Mẫn liếc nhìn, dùng tay vỗ vỗ, cô bé này mặc bộ quần áo màu hồng, khóc đến nổi khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, tay chân rất bé nhưng quấy đạp rất mạnh, có vẻ rất bướng bỉnh...

"Con bé đói bụng!"

Nó rất giống Văn Văn trước đây.

Cô muốn ngồi dậy để bế con nhưng cơ thể yếu quá.

"Đúng!"

Đông Đình Phong trả lời.

"Ngực em có phần căng lên, chắc có sữa rồi !"

"Uh`m! Em nằm xuống đi!"

Anh đỡ cô xuống, để cho bé con nằm gối đầu trên cánh tay của cô, chần chừ một lúc, có một chút ngại ngùng:

"Anh ra ngoài đi!"

Anh mỉm cười, đôi mắt lóng lánh: "Anh là cha, có quyền xem Bảo Bảo bú sữa!"

Bà nội đứng bên cạnh cười.

Mặt Ninh Mẫn Mẫn đỏ bừng, tròng mắt một cái, anh vẫn không chịu đi, bé con không thấy sữa, lại bắt đầu khóc rất to.

Cô đành phải vén áo lên, ở trước mặt người đàn ông kia lộ ra bầu ngực căng cứng. Đưa đến miệng bé con bắt đầu ngậm chặt, mút mút. Tiếng khóc lập tức ngừng hẳn.

Cô cảm giác đứa bé đã bú được sữa.

Đông Đình Phong lẳng lặng nhìn: Nhìn hình ảnh mẹ cho con bú cực kỳ ấm áp.

Nhưng trong lòng anh, vẫn lo sợ, trực giác mách bảo giông bão sắp tới.

10 phút sau, tiểu bảo bảo uống ăn no nê liền ngủ rất ngon, Ninh Mẫn Mẫn nhắm mắt cũng giống như muốn ngủ.

Đông Đình Phong đắp lên người cô một chiếc chăn mỏng, chăm chú nhìn. Lo lắng trong lòng bỗng xuất hiện - - Trong phòng yên tĩnh quá cũng sợ.

Còn ở bên ngoài giờ là mớ hỗn độn.

Bình Sơn xuất hiện vụ án mạng, cả nhà bố vợ của Thủ tướng bị sát hại, giấu không được.

Hộp báo được tổ chức. Nhưng anh không đứng ra hộp báo mà là do chú hai của anh chủ trì, tường thuật đơn giản lại vụ thảm sát đó:

Vụ thảm sát ở Bình sơn liên quan đến việc trả thù. Bảy năm trước, Mạc Thần tổ chức cướp máy bay, sau đó tổ Lập Phong tuân lệnh giải cứu con tin đã bắn chết thuộc hạ của Mạc Thần. Bảy năm sau, do ảnh hưởng của bệnh trầm cảm, Mạc Thần đã vượt biên nhập cảnh để báo thù, sát hại cha mẹ của đội trưởng tổ Lập Phong Ninh Sinh Ca – họ cũng chính là cha mẹ vợ của Thủ tướng. Cuối cùng dẫn đến hai người chết, một người bị thương. Khi tình cờ phu nhân Thủ tướng về thăm nhà mẹ đẻ, chứng kiến cảnh này, đã sinh non trước nửa tháng. Hiện tại, sinh được một bé gái, hai mẹ con bình an.

Hung thủ Mạc Thần đã bị bắt và sẽ sớm được đưa ra xét xử. Nhưng bởi vì Mạc Lâm là Tổng Thống Trúc Quốc, có khả năng dẫn độ Mạc Thần về nước để tiến hành xét xử, dù sao hai nhà lãnh đạo của hai nước vẫn cần quan hệ. Mạc Thần Chi sẽ phải đối mặt với án tử hình hoặc tù chung thân. Hiện nay, Mạc Thần đang bị giam ở một trại giam tại Quỳnh Thành.

Bởi vì Ninh Mẫn Mẫn sinh con, Đông Đình Phong xin quốc hội nghỉ phép năm ngày, toàn bộ lịch làm việc đều lui lại.

Anh ngồi tại chỗ, nửa bước cũng không bỏ đi.

Tiểu bảo bảo ăn uống no nê ngủ cho tới trưa, Ninh Mẫn Mẫn cũng ngủ cho tới trưa.

11 giờ rưỡi, Ninh Mẫn Mẫn thức dậy, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại của con.

"Có muốn ăn gì không?"

Đông Đình Phong bước tới, nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Ninh Mẫn Mẫn, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt mơ màng, cả người hoàn toàn

không có cảm giác gì:

"Nhà bếp nấu canh xương, ăn cho nhiều sữa..."

Cô không ngẩng lên, chỉ nói: "Được!"

Anh đỡ nàng dậy, giúp cô rửa mặt, sau đó đem bàn ăn vào, đặt lên đó vài món ăn, cô bưng bát lẳng lặng ăn, ăn rất nhanh.

Ăn xong, cô bế con gái lên, cho bú.

Tiểu tử kia ừng ừng bú, ăn uống no lại tiếp tục ngủ. Không khóc không quấy.

Còn cô cũng không làm ầm ĩ lên, lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Thời gian này, Đông Đình Phong vài lần nghĩ muốn nói chuyện với cô, nhưng cô đều không có phản ứng, yên lặng...

Buổi chiều, cô vẫn ngủ thật say, trừ lúc cho bé con bú sữa, vẫn coi như Đông Đình Phong không có ở bên cạnh.

Buổi tối, cô không ngủ nữa, chỉ ngơ ngác nhìn trần nhà. Bất cứ ai nói chuyện cô cũng không phản ứng.

Ngay cả Đông Đình Phong cũng không có biện pháp làm cô chú ý tới.

Văn Văn và Đông Kỳ đến thăm, cô cũng không nói một tiếng nào, cũng không cười.

Đông Kỳ hỏi anh: Mẹ bị làm sao vậy... nguồn : thichdoctruyen.com

Anh đem toàn bộ sự việc kể cho Kiều Sâm, và hỏi.

Kiều Sâm khiếp sợ im lặng một lúc, sau cùng nói: "Điều này có thể là muốn trốn tránh. Bởi vì quá đau khổ, cho nên liền lựa chọn hình thức này

để né tránh. Tạo cho bản thân mình một không gian tương đối an toàn. Không để ý tới bất cứ ai, bất cứ việc gì..."

"Hiện tại, đến tôi cô ấy cũng không thèm để ý. Cả người hoàn toàn khép kín, phải làm thế nào đây?"

Một sự bất thường như vậy, làm cho Đông Đình Phong cảm thấy rất lo lắng.

Kiều Sâm mặc dù rất thông cảm với anh, nhưng lại nói: Một khi chọc thủng không gian an toàn mà cô ấy tự xây lên, khả năng cô ấy sẽ cực kỳ đau khổ, không thể tự thoát ra được.

Chuyện này thật sự làm cho người ta khó lựa chọn.

Đêm đó, Đông Đình Phong trần trọc không ngủ được, trời rạng sáng thức dậy đi uống nước, đi đến giường bệnh không thấy ai. Chỉ có tiểu bảo bảo đang nằm ngủ.

"A Ninh?"

Anh kêu lên, chạy vào buồng vệ sinh tìm, không có ai.

Anh hoảng sợ.

Trời ạ, cô đi ra ngoài lúc nào, mà không ai biết gì cả.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 357

Anh ra phòng ngoài, đánh thức bảo mẫu.

Hai người cùng đi tìm, cuối cùng thấy ở ban công.

Ninh Mẫn Mẫn vẫn mặc áo ngủ, gió thổi làm mái tóc bay lên rất đẹp, mặt hướng phía Đông, hai tay nắm chặt vào song sắt, nhìn đến tầng 19 có bóng người. Cô đứng đó, bóng dáng rất cô đơn.

“Sao lại đứng ở đây? Em vừa mới sinh con xong. Không thể bị lạnh, nào chúng ta vào trong ngồi đi! Nếu không bị hậu sản, lúc ấy sẽ lại ân hận...”

Cô quay đầu, nhìn nhìn, vẻ bình tĩnh ngày hôm qua đã hoàn toàn biến mất, trong mắt cô tất cả đều là thống khổ, tuyệt vọng, ánh mắt sừng đỏ, giống như hai quả óc chó.

Vẻ tuyệt vọng này, làm cho Đông Đình Phong lo sợ.

Nhưng anh vẫn dụi dãi nói:

“A Ninh, chúng ta trở về phòng! Bảo Bảo thức dậy...”

Ninh Mẫn Mẫn lắc đầu, tóc bay lộn xộn, hai cánh tay khép lại, trông rất yếu đuối:

“Em đã ngủ đủ, ngủ không nổi nữa. Em... Em khó chịu, anh để cho em đứng hóng gió đi! Anh yên tâm, em nhất định không nhảy xuống...”

Sau cùng là một câu cam đoan nói ra, lại càng làm cho tâm trí Đông Đình Phong hoảng loạn.

Chẳng lẽ cô có ý định nhảy xuống sao?

Cô nhìn xuống dưới, cười lên một cái, giống như thở dài nói:

“Hiện tại em hận mình, muốn tự mình giết mình, em cảm thấy nhảy xuống dưới không phải là một lựa chọn sai lầm, có thể chết, tất cả đều được giải thoát. Chắc anh nghĩ, bây giờ, rõ ràng em không thể chết được, chết là hành vi của kẻ yếu đuối. Cha đã dạy em: Kẻ yếu đuối để mặc cho suy nghĩ khống chế hành vi, người mạnh mẽ để cho hành vi khống chế suy nghĩ... Em không thể yếu đuối... Không thể... Cha vẫn chờ mong em luôn can đảm đối mặt với cuộc sống khó khăn này...”

Nghe câu nói này, Đông Đình Phong đã hiểu, cô đã nhớ tất cả.

“Chúng ta nói chuyện!”

Anh nhẹ nhàng nói. Những gì xảy ra trước đây, quá bi thảm, quá đau khổ nhưng dù sao cũng phải đối mặt.

Bất kỳ ai ở trong hoàn cảnh này, cũng đều cảm thấy thống khổ.

“Anh nghĩ muốn nói chuyện gì?”

Cô lãnh đạm hỏi lại.

“Nói chuyện em thế nào lại trở thành con gái của Mạc gia sao? Anh đã sớm biết em không phải là con gái của Ninh gia. Anh biết bí mật này từ tài liệu của Hàn Trùng.”

Sống 27 năm, cho tới bây giờ, cô mới biết được mình không phải là người họ Ninh. Cô lại trở thành con gái Mạc gia!

Thật buồn cười...

Cô không muốn tin chuyện như vậy, nhưng cô lại không tránh được sự thật.

Gió thổi làm tóc và váy của cô bay lung tung, cảm thấy người mơ hồ bay theo.

Trong hoàn cảnh này, làm Đông Đình Phong cực kỳ lo lắng.

“Đúng, anh đã sớm biết. Nhưng không dám nói cho em, lý do em cũng biết.”

Anh từng bước từng bước tới gần, rất cẩn thận chăm chú nhìn vào phản ứng của cô.

Cuối cùng nắm được tay cô.

Anh muốn đưa cô trở về phòng, nhưng cô vẫn đứng im, không nhúc nhích. Hai người đứng sòng đôi.

“Còn mấy việc nữa muốn hỏi?”

Cô nhẹ nhàng hỏi, thái độ rất khác thường.

Đông Đình Phong lẳng lặng nhìn, cảm xúc lo lắng ngày càng tăng lên, nhưng vẫn nói:

“Trở về phòng, em từ từ hỏi!”

Nhưng cô không có di chuyển.

“Đông gia cùng Mạc gia có buôn bán với nhau không? Xin nói thật cho em.”

Ninh Mẫn Mẫn hỏi rất rõ ràng.

Loại rõ ràng này nhắc nhở Đông Đình Phong: Ngàn vạn lần không được nói dối.

Đông Đình Phong không thể giải thích mớ hỗn độn này, cảm thấy có khả năng Mạc Thần đã nói gì đó.

“Có!”

Anh gật đầu, không dám giấu diếm.

Cô bất ngờ cười, tiếng cười lãnh đạm, mang theo sự châm chọc, chế giễu.

“Là vì lợi ích của cộng đồng sao?”

Đông Đình Phong im lặng, cân nhắc một lúc, mới đáp:

“Lợi ích làm ăn!”

Cô càng thêm châm chọc, tiếp tục hỏi:

“Chỉ là lợi ích làm ăn à? Mà không phải vì chính trị?”

Đông Đình Phong im lặng, không có trả lời.

Ninh Mẫn Mẫn rút tay mình về, hung hăng như muốn đấm vỡ mặt anh, tiếp tục hỏi:

“Bảy năm trước, Khai Hàng bị cướp, Đông gia có tham gia hay không?”

“Một năm trước, Thủ tướng bị bắt, Đông gia đóng góp sức lực chứ?”

“Các khu công nghiệp quân sự là của Đông gia à?”

“Thiết bị, vũ khí đạn dược Mạc gia dùng có phải do các khu công nghiệp quân sự đó cung cấp không?”

“Gần đây nhất, khi anh ngồi vào ghế Thủ tướng, Mạc gia âm thầm hỗ trợ?”

“Mấy vấn đề này, phiền anh nói rõ ràng.”

Câu nói cuối, giọng điệu rất căm thù. Loại căm thù này, làm tâm trí Đông Đình Phong khiếp đảm.

“Việc này sau hãy nói, hiện tại em cần nghỉ ngơi?”

Né tránh câu trả lời làm cho thân thể Ninh Mẫn Mẫn ớn lạnh, trái tim đau đớn.

“Xem ra tất cả đều là sự thật.”

Cô đập tay vào ngực mình, nở nụ cười đau khổ:

“Cho tới nay, em cho rằng anh là ân nhân của em, kết quả người đẩy em chìm vào trong đau khổ lại chính là anh. Bảy năm trước, anh là nguyên nhân, một năm trước, anh lại trợ giúp họ. Chín chiến sĩ của tổ Liệp Phong đều bị sát hại bởi chính người anh cung cấp súng ống, đạn dược cho họ. Em là đội trưởng, lại gả cho người đồng minh giết hại đồng đội của mình, lại vẫn vui vẻ sinh con cho hắn, lại vẫn vui mừng cho rằng mình may mắn tìm được tình yêu chân thành. Tình yêu chân thành? Từ ngữ mỉa mai...”

Trong khoảnh khắc nước mắt trào ra.

Đông Đình Phong chăm chú nhìn: “Cảm xúc của em có phần kích động, về phòng, nghỉ ngơi một chút. Bình tĩnh lại đi. Anh sẽ cho em một lời giải thích thỏa đáng.”

Anh dùng hai chữ “Giải thích”, không có phủ nhận.

Điều này phù hợp với tác phong của anh.

Người đàn ông này rất hiểu cô, càng lừa dối lại càng dễ bị khiêu khích.

Nhưng một dạng im lặng, càng làm cho lòng cô đau khổ.

“Nghỉ ngơi?”

Hốc mắt tất cả đều là nước mắt:

“Anh cảm thấy em có thể nghỉ ngơi được sao? Ba em đã chết, ông nội của em đã chết, mẹ em coi em như kẻ thù, anh cảm thấy em có thể bình tĩnh nghỉ ngơi sao? Tất cả chuyện này đều là do anh ban tặng... Anh nói cho em biết làm thế nào để bình tĩnh đây? Cứ nghĩ đến anh là đồng phạm, máu trong người em lại sôi lên, em hận không thể từ nơi này nhảy xuống... Liên tính đem em quăng ngã, dập nát, cũng khó giảm được mối hận trong lòng em...”

Cô chỉ vào ban công, gầm lên một câu, giọng thống khổ vang lên trong gió.

Giờ khắc này, nước mắt lăn dài trên má.

Ngày 16 tháng chín, chứng kiến lễ mai táng tro cốt của bạn, sau đó chứng kiến cái chết của cha và ông nội. Lại phát hiện ra những bí mật khủng khiếp kia.

Tâm trí cô trống rỗng!

Nếu không vì đứa nhỏ mới sinh, cô sẽ không do dự từ nơi này nhảy xuống.

Sự thật quá đáng sợ.

Mấy ngày nay, cô đã vượt qua là vì cái gì?

Nghĩ đến những chuyện này, cô lại muốn nhảy ra khỏi ban công.

Bây giờ, không còn ai có thể cứu cô nữa.

Anh cũng không thể rồi.

Đông Đình Phong nhìn, rõ ràng cô ở ngay trước mặt, nhưng lại cảm thấy cô đã ở chân trời nào đó. Giống như cách xa ngàn vạn dặm làm anh hoảng sợ.

Anh muốn ôm, ngón tay vừa đụng vào, cô như tảng băng lạnh lẽo:

“Đừng đụng vào em!”

Tay cứng đờ.

“A Ninh...”

Anh gọi.

Cô không để ý tới, mệt mỏi nhìn lên trời, lầm bầm nói:

“Từ nay về sau đừng xuất hiện ở trước mặt em. Đông Đình Phong, chúng ta ly hôn đi!”

Khuôn mặt anh trở lên nhợt nhạt.

Cô vòng qua, đi vào phòng.

Ninh Mẫn Mẫn đã từng có một gia đình hạnh phúc, chồng yêu thương, con cái ở bên, cha mẹ bình yên, tứ đại đồng đường sống dưới một mái nhà cười nói vui vẻ, đó chính là cuộc sống viên mãn.

Hiện tại, giờ chỉ là sự thống khổ, sống không bằng chết.

Cô không có cách nào yêu chồng nữa, người đàn ông này vì âm mưu chính trị, giả nhân giả nghĩa, để thiết lập triều đại quyền lực của mình. Bao nhiêu người vì âm mưu của anh đã bị giết, bao nhiêu gia đình đã tan vỡ.

Cô cũng không có cách nào để thương yêu con cái của anh, trong cơ thể của chúng đã chảy dòng máu của anh, nhìn đến chúng, cô sẽ nhớ tới anh. Nó là sự thật đau đớn của cô.

Cô cũng không có cách nào tha thứ cho mình, chính là cô đã hại chết cha mẹ, ông nội mình, cô đúng là tai họa của họ - -

Cô là tội phạm, thật sự đúng là tội phạm.

Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ một vấn đề, tội phạm như vậy còn sống để làm gì, mục đích sống là vì cái gì?

Ngày 19 tháng chín, lần đầu tiên đi gặp mẹ mình.

Mẹ cô không chết, đó là việc may mắn nhất, nhưng mẹ vẫn hận cô tận xương tận tủy, cho cậu đuổi cô đi, ở trong phòng ôm dì uất hận kêu lên:

“Ta đã dành sữa để nuôi chó sói. Con sói này đã hủy diệt cả nhà của ta. Nếu biết trước như vậy, lúc đó ta sớm bóp chết nó, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Ngày 20 tháng chín, lần thứ hai đi gặp mẹ, mẹ cô vẫn như cũ không thèm nhìn mặt, lại vẫn qua cánh cửa, tàn nhẫn nói ra:

“Ninh gia đối xử với người không tề, Mạc gia lấy oán trả ơn, giết người già, hại chồng ta, nợ máu quá nhiều, từ nay về sau, ta và người đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.”

Hôm nay là ngày 21 tháng chín, cô được xuất viện. Cũng là ngày ông nội và cha an táng. Mẹ cô đã sớm xuất viện để chuẩn bị cho tang lễ. Cô là đứa con duy nhất trong nhà, nhất định phải đi.

“A Ninh, con bé đói bụng!”

Sáng sớm, cô mặc quần áo, bước ra khỏi phòng tắm, Đông Đình Phong đem đứa nhỏ nhét vào trong ngực cô.

Cô theo bản năng ôm lấy, nhìn đứa nhỏ rất xinh đẹp, từ lúc sinh con ra đến nay, cô đã mất khả năng yêu thương con, trong lòng chỉ có hận thù.

“Đông Đình Phong, chúng ta đi ký đơn ly hôn đi, con em không cần! Việc này, em cũng không muốn!”

Cô coi như không có đứa bé đáng thương kia, đem đứa nhỏ nhét trở lại.

Lần thứ hai đứa bé khóc lên, cô cảm giác không nghe thấy.

Đây là lần thứ hai cô nói đến ly hôn, nhưng lại nói ba đứa con cũng không cần- - người này thật sự nhẫn tâm, quá nhẫn tâm...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 358

Tâm Đông Đình Phong đau đớn kịch liệt, lại chỉ có thể tự xem nhẹ, đành coi nó như không khí nói.

Bây giờ hãn, không thể nào nhường nhịn không chấp cô được nữa.

“Anh muốn đi Bình Sơn phải không? Vậy thì em với anh đến đây kết thúc!”

Đông Đình Phong giao đứa nhỏ cho mẫu thân, đuổi theo ngăn cản đường đi của cô, tỏ vẻ sẽ nhất quyết không tránh đường, vứt sạch phong độ —— À Thủ tướng cao cao tại thượng là gì chứ, bây giờ hãn, chỉ là một người đàn ông bình thường dỗ vợ mình mà thôi.

Phòng bệnh chuyên dụng của Thủ tướng phu nhân ở khu tầng trệt, không tiếp nhận sản phụ khác. Việc này chủ yếu là xuất phát theo góc độ an toàn mà lo lắng.

Hơn nữa có vệ sĩ thay phiên trực.

Tầng này có hai thang máy, hai cầu thang bộ, mỗi chỗ đều có hai vệ sĩ canh giữ, đi ra hành lang, lại có hai vệ sĩ đi qua đi lại tuần tra.

Giờ phút này, bọn họ nhìn Thủ tướng đang cực kì khẩn trương đuổi theo Thủ tướng phu nhân của bọn họ, đều tự giác tránh ra, đôi vợ chồng này bị sao vậy?

“Tránh ra! Em không muốn mang phiền phức đến cho anh, cũng cầu anh đừng tìm em gây phiền toái.”

Cô nhẹ nhàng kêu.

Thân thể vốn trắng nõn giờ tối đen, da thịt tái nhợt, đôi mắt thâm đậm, tựa như một đóa đang héo tàn, càng nhìn càng giống một u linh.

“Nhất định mẹ em không muốn nhìn thấy anh. Em cũng nghĩ không muốn gặp lại anh.”

Cô không được để hấn tham gia tang lễ.

“A Ninh!”

Thang máy ở phía sau mở, Hoắc Khải Hàng đứng trong thang máy, nhìn thấy bọn họ, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Ninh Mẫn không nói, yên lặng đi vào, quay mặt đi, dùng thanh âm lạnh như băng lần thứ hai nói với Đông Đình Phong:

“Không cần đi theo em! Chúng ta cứ chấm dứt như vậy. Đừng nên gặp lại.”

Một chữ rồi một chữ, rất ngoan độc.

Hoắc Khải Hàng liếc mắt nhìn đối vợ chồng này một cái, cảm thấy bầu không khí rất không thích hợp: ánh mắt Ninh Mẫn đang lóe lên từng đợt bi hận; còn sắc mặt Đông Đình Phong rất khó coi.

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, luôn bên cạnh cô ấy. Căn Chi, anh cứ đưa Đông phu nhân và Tiểu bảo bảo trở về trước đi.....”

Hôm nay bọn họ xuất viện, hấn không phải cô ý đến thăm dò.

Truyện gì đã xảy ra, Hoắc Khải Hàng đều đã biết, hăn hy vọng bọn họ trong lúc đó có thể dịu đi, nhưng xem ra, không ổn rồi.

“Vậy làm phiền!”

Đông Đình Phong cũng không vui, nhưng hăn rõ ràng, người vợ này rất muốn chống đối hăn đến cùng. Hăn không thể ép buộc quá, chỉ có thể đồng ý.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, Ninh Mẫn từ đầu tới cuối mặt không chút thay đổi.

Từng có bao nhiêu ân ái, hiện tại, tâm Đông Đình Phong có bấy nhiêu đau đớn.

Trong thang máy là một không gian vắng lặng, sáng sớm đi thang máy, chỉ có hai người bọn họ.

Hoắc Khải Hàng ở bên cạnh nhìn chăm chú: cô lạnh như băng từ trong ra ngoài, tản ra hàn ý, nên nên bị thương nhiều cỡ nào mới có thể làm cho cô cả người lạnh lùng đến như vậy.

Hăn hiểu được, chuyện phát sinh gần đây nhất, đã tạo thành thương tổn rất lớn cho cô.

Hăn muốn nàng ôm vào lòng, muốn hòa tan băng sương trên người cô, bàn tay đưa ra nửa chừng, lại lùi về, bởi vì chuông cửa vang, có người vào, mang đến một trận lú lú nói chuyện.

Cái loại náo nhiệt cùng cô không quan hệ.

Cô như trước im lặng.

Giống như một pho tượng di thể độc lập.

Tối tầng dưới cùng đám người ủa ra như đàn ong, hấn giữ tay cô. Tay cô vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương làm hấn lo lắng.

Hấn lấy kính râm thật to, lại nhìn cô một cái:

“Ngoài cửa chính có rất nhiều nhà báo, xe anh để ở dưới tầng hầm! Anh đưa em đi!”

Ninh Mẫn ngoái đầu nhìn lại, bị nắm tay kéo đi, không có phản kháng.

Một đường đi vào ngầm ga ra ngầm u ám, xa xa liền thấy Hấn Mã của hấn.

Hấn mở cửa ghế phụ cho cô, cô mặc kệ không lên tiếng bước vào rồi khóa cửa lại.

Xuất phát từ một loại bản năng cảnh giác, sau khi cô ngồi xuống, liền cảm nhận được ghế sau còn có người.

Quay đầu lại nhìn thì thấy Hoắc Khải Hàng mở cửa ghế sau: “Tiểu Đan, con tự đi học nhé, ba không đưa con đi được..... Tự lái xe về nhà.....”

Hoắc Chỉ lạnh lùng nhìn.

Nhóc đã từng gặp người kia, đó là một người phụ nữ nhiệt tình dào dạt, hiện giờ, ánh mắt lạnh như lưỡi dao, nếu đem ra so sánh, sẽ cảm thấy đây là hai người khác nhau.

Nhóc trầm mặc xuống xe, rồi sau đó, đứng ở tại chỗ, nhìn xe rời đi.

Vài ngày trước, nhóc nghe nói một ít chuyện liên quan đến Ninh mẫn, lúc trước bởi vì mẹ chết mà sinh ra hận ý, hiện tại đây, không hận. Đều là tổn thương người. Cô ấy hiện tại, tâm tình khẳng định thống khổ hơn bất kì ai.

Một giờ sau, Ninh Mẫn ở xuất hiện ở Bình Sơn vùng giải phóng cũ, ở cửa vào vùng giải phóng cũ, có cảnh vệ được đặc biệt phái đến gác. Nếu muốn đi vào, phải có giấy phép thông hành đặc biệt của tiểu khu. Rất nhiều phóng viên đều bị ngăn ở ngoài cửa. Xe của Hoắc Khải Hàng cũng bị chặn lại.

Đúng lúc đó, Trần Tụy xuất hiện, lúc này cảnh vệ mới để cho xe của bọn họ đi vào.

Chưa vào đến nhà, từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc đám tang truyền ra.

Ninh Mẫn xuống xe, chậm rãi đi vào nhà mình, hai khẩu súng quan làm lòng cô đau đớn, tấm vải trắng đâm vào mắt làm cô đau đớn.

Về nhà đến nhà mà một chút vui vẻ cũng không có, mà lòng lại tràn đầy thê lương.

Cô không nói gì, mặc cho dòng lệ chảy xuống.

Một vòng hoa nhiều màu đặt ở giữa, hai người đi tặng cùng bước song song, cô quỳ xuống hướng quan tài thất thanh khóc rống.

Không biết khóc bao lâu, nước mắt làm cho tầm mắt trở nên mơ hồ.

Cô mơ hồ nghe được có tiếng bước chân hỗn độn đang tiến về phía cô.

Ngay sau đó, một cây côn đánh vào người làm cô ngã trên nền đất:

“Cút ra ngoài cho ta!”

Côn kia, là Lăng Châu ra tay.

Ngày xưa là từ mẫu, hôm nay vì phần nộ hóa thân thành quỷ dạ xoa, tay cầm một cây tăng nhân côn, đánh người con gái mình từng yêu thương phải ngã trên nền đất.

Gậy gộc kia từng là binh khí luyện công của Ninh Mẫn, ở sân cỏ nhà mình, cô đã cùng một bé trai đánh côn pháp.

Ninh Mẫn nhớ rõ mới trước đây, chính mình bướng bỉnh, đánh bé trai đó thành một thân tím đen, thương tích đầy mình.

Khi mẹ biết, tức giận đến nổi cầm cái gậy này đuổi giết nàng.

Phụ thân thấy thế, đoạt lại gậy gộc, đổi một cây chổi lông gà đưa cho mẹ, nói:

“Nếu còn dùng cây gậy này đánh tiếp chắc chắn chết người. Giáo huấn một đứa nhỏ, chỉ nên dùng cái này thôi.”

Kỳ thật mẹ chỉ muốn hù dọa cô, không nỡ lòng đánh thật..

Hôm nay bà ấy đánh thật, lực đạo tuyệt đối là mạnh, cha cũng không còn để chạy đến khuyên.

Ninh Mẫn ăn đau, thấy Hoắc Khải Hàng muốn đến đỡ, cô lắc đầu, ngăn lại, bò lên lại quỳ.

Phát đánh lần hai dừng trên lưng cô:

“Đi ra ngoài.!”

Lăng Châu hét khàn cả giọng.

Ninh Mẫn quỳ thẳng tắp, tùy ý mẫu thân đánh, lớn tiếng vững vàng nói:

“Con sinh ra là người nhà họ Ninh, là con cháu Ninh gia. Đời này, con vẫn mang họ Ninh.”

Lăng Châu hung tợn trừng mắt, giống như sài lang hổ báo, muốn ăn sống nuốt tươi cô:

“Ninh gia không có con cháu bất hiếu như mày! Cút, cút ngay....”

“Con không cút, đây nhà của con, con không cút!”

Chiếc côn lại lần nữa hạ xuống, cô không trốn.

Lần thứ tư, thứ năm, chiếc côn vô tình hạ xuống, cô không tránh đi mà nhận tất.

Bên tai, khe khẽ có tiếng xì xào nghị, nhất thời vô số tiếng nói vang lên.

Người không nhiều, cha là con trai độc nhất, có thể tới nhiều là họ hàng thân thích cái, lui tới vây xem nhiều là người ở cùng một tiểu khu, hoặc là một ít chiến hữu bộ đội thân thiết.

Bọn họ khiếp sợ: Ninh gia nhưng lại bị giáng xuống tai họa bất ngờ như vậy!

Bọn họ càng kinh ngạc hơn là: người xưa này thương con như Lãng châu tại sao hôm nay lại đánh con mình ác độc như thế?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Có người đi đến khuyên, lại bị Lãng Châu đuổi ra xa, vì thế không còn người nào dám tới khuyên.

Hoặc Khải Hàng nhịn mãi rốt cục không thể nhịn được nữa, muốn đi lên, một bóng người tự đại ngoài cửa thoáng hiện, bước nhanh như bay, đẩy ra mấy người cản đường, đánh móc sau gáy, quỳ xuống, thay thân ảnh mảnh mai kia chặn đòn. kia

Ngay sau đó, một cái đánh thật mạnh, dừng ở trên người hấn.

Rất đau.

Hắn phát ra một tiếng rên khẽ.

Có người ồ lên hét to một tiếng.

“Là Đông đại thiếu!”

“Trời ơi, là Thủ tướng, Lăng Châu điên rồi, dám đánh Thủ tướng.....”

Lăng Châu không thể khống chế tâm tình, gậy trong tay không dừng lại, liên tiếp hạ con xuống đánh vào người Đông Đình Phong. Cho đến khi bị hai cháu trai nhà mình ngăn lại, cướp đi gậy gộc.

“Bác đánh như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra án mạng! Việc này, làm sao có thể trách Mẫn Mẫn.....”

Đại biểu ca nghiêm túc khuyên.

“Việc này, ai cũng không có tư cách quản.....”

Lăng Châu hét to.

Ninh Mẫn cảm thấy mình bị ôm lấy, một mùi hương quen thuộc vây quanh cô, một đôi cánh tay mạnh mẽ đang bảo vệ lấy cô.

Cô quay đầu lại, lạnh lùng nhìn vào ánh mắt đau lòng của Đông Đình Phong.

“Buông ra! Cho dù bị em mẹ đánh chết, cũng là em nên làm!”

Cô không cảm kích.

Cô đẩy hắn ra.

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đã nói lên rằng cô quyết tâm không bao giờ tha thứ cho hắn.

Đông Đình Phong dần buông ra.

Hắn biết hiện tại, chính mình chỉ có thể theo cô, bức cô, bức tử cô.

Tựa như hạt cát, càng muốn bắt lấy, nó trôi đi càng nhanh. Không nhanh không chậm khéo léo nâng lên, nó ngược lại sẽ không trôi mất.

Hắn đứng lên, nhìn chung quanh, nhìn Lăng nông và Lăng Dịch, hai biểu huynh của Ninh Mẫn, một giúp đỡ mẹ hắn, Uyển Du và Chỉ Huyền vội vàng đi lên, hỏi cô rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao bác lại ra tay đánh con nặng đến thế.

Ninh Mẫn không đáp lời, chỉ ngơ ngác nhìn hai vị thân nhân đến tặng hoa.

Thân hình Đông Đình Phong thẳng tắp đi đến trước mặt Lăng Châu, khom người, lễ tiết hoàn hảo nhìn không ra nửa điểm tật xấu:

“Xin người bớt giận!”

Lăng Châu như trước căm tức, bộ ngực thở gấp gấp, chỉ vào cửa lớn:

“Tôi mới mặc kệ thân phận của cậu là gì, đây là nhà của ta, nơi này không chào đón các người, các người lập tức rút đi cho ta! Lập tức.....”

Đông Đình Phong cũng chưa hề đụng tới, một đôi mắt như hồ sâu, không nhìn của tức giận của bà, lập tức nói:

“Hai mươi bảy năm trước, là Ninh gia thu dưỡng A Ninh, hai mươi bảy năm qua, Ninh gia cho A Ninh cá tính, để cho cô trải qua thời thơ ấu vô ưu vô lự, khai phá tài năng của cô ấy, bồi dưỡng nàng thành một chiến sĩ vĩ đại, cho nàng chí hướng bảo vệ tổ quốc, ban cho cô ý chí kiên cường. Là Ninh gia này hoàn cảnh thúc đẩy cô đi lên một con đường như vậy. Là Ninh gia tạo nên Ninh Mẫn. Bảy năm trước, cô ấy phụng mệnh nghĩ cách cứu

viện, đây là chức trách. Cùng người kết thù kết oán, đó là chuyện chúng ta không thể khống chế.

“Cha mẹ ruột, không ai có thể lựa chọn được. Quan hệ huyết thống là được sinh ra. Nhưng đồng thời, chúng ta cũng muốn hiểu được một sự kiện, sinh ân không kịp dưỡng ân, chúng ta không thể lấy quan hệ huyết thống huyết mạt sát ân nghĩa hai ba mươi năm dưỡng dục.

“Vận mệnh, có khi thực đáng sợ, nó có thể làm cho cốt nhục chia lìa, cũng có thể làm cho cốt nhục kết thù kết oán; nó thường lừa gạt nhân sinh chúng ta, phá vỡ cuộc sống chúng ta, nhưng nếu chúng ta khuất phục vận mệnh, sẽ mất đi sinh mệnh hoặc một thứ quý giá nào đó.

“Thân nhân mất, để lại cho người sống một nỗi đau khổ dai dẳng. Nếu người sống còn bởi vậy mà cùng oán cùng hận, người chết làm sao có thể ngủ yên?

“Mẹ, A Ninh là cháu gái duy nhất của ông nội, là đứa con gái mà ba luôn tự hào, bọn họ yêu nàng. Nếu bọn họ còn sống, bọn họ nhất không mong nhìn thấy chính là mẹ con trở mặt thành thù.....

“Từ xưa, trưởng gia, là người để tang người chết, hôm nay, ngay cả người có tức giận tới đâu, cũng thỉnh nể người mặt người đã khuất mà bao dung. Thỉnh cho phép con tiễn bọn họ đoạn đường cuối cùng.....”

Nói xong, lại thâm sâu thâm khom người chào.

Nhưng lời này, rất có đạo lý.

Lăng Nông nhìn về phía Lăng Châu: “Bác, Thủ tướng nói rất đúng, Mẫn Mẫn là con cháu Ninh gia, ông nội cùng dưỡng gặp kiếp nạn này, người thân đau lòng, Mẫn Mẫn cũng rất đau lòng. Bác để Mẫn Mẫn ở lại làm tròn chữ hiếu đi.....”

Lăng Dịch cũng gật đầu phụ họa.

Sau khi nghe mọi người thay nhau khuyên, cuối cùng, Lăng Châu đồng ý, bất quá vẫn là hung hăng nói với Ninh Mẫn một câu:

“Chờ khi tang sự kết thúc, tình mẹ con một đao hai đoạn.”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 359

Hôm nay, Ninh Mẫn cùng Đông Đình Phong, lấy thân phận con gái và con rể khoác áo để tang, quỳ trước linh cữu, đáp tạ khách đến lễ.

Hôm nay, Đông Đình Phong tận tâm làm hết phận sự con rể ở Ninh gia xử lý tang sự.

Hôm nay, Ninh Mẫn quỳ trước linh cữu khóc đứt ruột, mắt sưng đỏ như hai quả hồ đào.

Rốt cục, màn đêm cũng hạ xuống.

Trên linh đường, nhạc buồn réo rắt, Ninh Mẫn thủy chung quỳ gối, không ăn không uống, vẻ mặt đại ra, bất luận ai nói chuyện với cô, cô đều không nghe cũng không đáp lại.

Đông Đình Phong nhìn thấy rất khó chịu và đau lòng, đi lên phía trước, muốn đỡ cô đến bên cạnh ngồi xuống.

Lúc này, thân mình cô lung lay vài cái, làm trò trước mặt hân, hôn mê bất tỉnh!

Hân cả kinh, ôm lấy cô, bế cô lên phòng trên lầu.

Khi Ninh Mẫn từ từ tỉnh lại, liền nhìn thấy Đông Đình Phong một thân áo tang canh giữ ở bên người.

Cô lật từng chăn lên, muốn xuống lầu —— căn phòng này vốn rất quen thuộc với cô làm cô vô cùng sợ hãi.

"Nghỉ ngơi một chút!"

Hắn nắm lấy tay cô.

Bàn tay kia thật lạnh. Bởi vì tâm cô đã lạnh.

"Không cần!"

Cô lập tức rút tay lại.

"A Ninh!"

Hắn chặt chẽ cầm lấy.

"Buông tay!"

Cô hét kêu, quay đầu, môi rạn nứt, sắc mặt trắng bệch:

"Đây là tang lễ, em không muốn tranh cãi với anh. Chờ tang lễ qua đi, chúng ta ly hôn!"

Đông Đình Phong tăng thêm vài phần sức lực nắm tay cô, hắn biết ý muốn "Ly hôn" của cô đã rất kiên định:

"Anh yêu em, A Ninh, anh sẽ không ly hôn."

Cô dùng sức rút tay về:

"Ly hôn chính là hình thức, nếu anh không chịu, em cũng không có biện pháp, nhưng, từ nay về sau, nơi nào có anh, sẽ không có em."

Hắn nhìn cô chậm rãi nghiêng người tránh qua, thật sự không cam lòng nói một câu:

"Anh chưa làm chuyện gì then với trời đất! Có một số việc, em chỉ có thấy mặt ngoài, mà không chạm đến thực chất. Đông Mạc hai nhà vì ích lợi cùng hợp tác, cũng không dơ bẩn giống như em nghĩ. Mạc Trường Lâm là người như thế nào, em nên tìm hiểu kĩ một chút. A Ninh. A Ninh."

Bước đi của cô không hề chậm lại một giây.

Điều này làm hẳn không thể không đưa tay kéo cô lại:

"Thật sự không cho anh một con đường sống sao? Trước khi phán anh án tử hình em nên tìm cho anh một lí do tại sao, có lẽ nó cũng không nặng đến mức phải tử hình"

Ánh mắt cô bình tĩnh, mặt không chút biểu tình.

Cô tự hỏi: Tại sao mình lại có thể yêu một người đàn ông như vậy?

"Không quan trọng!"

Giọng nói của cô rất kiên định:

"Từ nay về sau, anh đi đường lớn rực rỡ mặt trời, em đi cầu độc mộc của em! Chúng ta từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt."

Đột nhiên, cô đẩy hẳn ra, với lấy chiếc kéo trên bàn, tóm lấy một lọn tóc hung hăng dùng kéo cắt đi ——

Lúc trước, cô nói cô phải sinh đẻ, cô muốn cắt ngắn, như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Nhưng hẳn không cho.

Hẳn nói tóc dài đẹp, mái tóc này là của anh.

Vì thế cắt không cắt.

Hiện tại, cô cắt .

Cắt so le không đồng đều.

Cắt xong trông khó coi cực kỳ.

Đông Đình Phong kinh ngạc đến ngây người.

Mà cô buông lỏng tay, gió thổi qua, làm tóc phát tán đầy trên đất.

Tim của hắn, tựa hồ vỡ ra từng mảnh, sắc mặt âm lãnh, kiềm chế đau đớn.

Cây kéo rơi xuống đất, cô xoay người rời đi.

Hắn cúi đầu nhặt lên vài sợi tóc, nhớ lúc trước cô được hắn ôm vào trong ngực ôn nhu cười như hoa, nhưng hiện tại, đã không còn nữa lúc trước.

Nguyên lai ân ái, có thể đảo mắt thành oán hận.

Nguyên lai tình yêu, có khi yếu ớt không thể chịu nổi một chút đả kích.

Tiếng chuông di động vang lên. Bài ca "Anh hùng" vang lên có điểm thể lương.

Hắn nắm lấy từng sợi tóc của cô, nghĩ lại chúng nó từng sinh trưởng ở trên người chủ nhân, quần quít lấy cổ hắn, xoa ra trên người hắn , khi đó ôn tồn, hiện tại đã bị cắt đi.

Một khúc kết thúc, lần thứ hai đồng diễn.

Lần thứ hai kết thúc, lần thứ ba lại vang lên.

Hắn dùng khăn, bọc mấy sợi tóc lại, rồi lấy điện thoại di động từ túi tiền ra:

"Alo! Chú hai, có việc gì?"

Thanh âm khàn khàn.

Tâm hắn bị thương tổn nặng nề rồi.

"Đã xảy ra chuyện!"

Ngữ khí chú hai ngưng trọng.

Hắn ngồi xổm trên mặt đất nghe.

Chú hai nói: "Chị dâu đang đưa Văn Văn cùng Đông Kì đến chỗ hai người lại bị bắt cóc rồi. Là một nữ bộ đội đặc chủng của Trúc làm, hiện tại nữ nhân này đã áp giải bọn họ ra sân bay, cũng chiếm đoạt của chuyên cơ của con, nói rằng, nếu chúng ta không thả Mạc Thần Chi, bọn họ sẽ giết từng con tin một. Hiện tại bọn họ muốn gặp con để nói chuyện. . . ."

Đông Đình Phong nghe báo, cả người rùng mình, vội vàng đứng lên, cởi nhanh áo tang rồi chạy nhanh ra ngoài.

Khi xuống lầu, hắn nhìn thấy Ninh Mẫn vẫn lẳng lặng quỳ gối nơi đó.

Trần Tụy đón đường hắn, sắc mặt vô cùng khẩn trương, hiển nhiên đã biết.

"Chuẩn bị xe!"

Đông đình phong phân phó.

"Đã chuẩn bị!"

Hắn đi ra bên ngoài.

Trần Tuy gọi hắn lại: "Không nói cho phu nhân một tiếng sao?"

Đông Đình Phong chần chờ một chút, thâm tình ngoái đầu nhìn, lắc đầu, xoay người đi vào bóng đêm.

Đêm nay, Ninh Mẫn túc trực bên linh cữu, Đông Đình Phong đã đi đâu, cô không biết, cũng không quan tâm, cứ như vậy lẳng lặng quỳ gối ở đó khóc, tất cả kí ức tốt đẹp hạnh phúc lại ùa về trong tâm trí.

Tiếng hoan hô cười đùa, so với linh đường toàn một sắc trắng mảnh liệt tương phản.

Lòng của cô rất trống rỗng.

Lúc lâu sau, cô dựa băng quan, khóc mệt rồi ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, Chỉ Huyền gọi cô:

"Đi ngủ đi!"

Cô lắc đầu, không ngủ, vỗ về quan tài của cha, nhìn quan tài của ông nội, một đêm rất nhanh trôi qua, cô còn có thể ở bên bọn họ bao lâu?

Đương nhiên cô rất rõ ràng, biến thành cát bụi, rốt cuộc cô đã không thể nhìn thấy họ nữa.

Cô tựa vào nơi đó, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ từng chút sáng lên.

Thế giới của cô giờ đây chỉ một màu u tối.

Bọn họ là thái dương trong thế giới của cô, làm cho thế giới của cô ấm áp dào dạt.

Khi bọn họ biến mất không còn yêu cô, thế giới của cô trở nên lạnh lẽo.

Cả ngày, cô cứ như vậy ngồi ở bên quan tài.

Đông Đình Phong không xuất hiện, đổi lại Lăng Nông cùng Lăng Dịch ở chủ trì đại cục, mà cô là một cái xác không hồn, không có chủ ý.

Rốt cục, ông nội cùng cha bị hoả táng, đưa tro cốt của bọn họ vào một chiếc hòm để cô ôm lấy, chiếc hòm lạnh lẽo lạnh tới tâm cô, làm cô đau đớn.

Rốt cục, bọn họ bị để vào một chiếc hòm tối, từng lớp bùn đất đem họ chôn vùi.

Mẫu thân vài lần khóc ngất đi ở trong lòng mẹ trong lòng.

Ninh Mẫn quỳ thẳng người trước ngôi mộ, dập đầu không dậy nổi, quỳ tại chỗ mà khóc, từ nay về sau không còn người nào hết mực yêu thương cô nữa rồi.

Đông Đình Phong biến mất không còn bóng dáng, cô hoàn toàn không thèm để ý ——

Chờ ngày mai, cô sẽ ly hôn với hắn——

Đúng, cô phải ly hôn.

"Mẫn Mẫn."

Hoắc Khải Hàng biến mất hai ngày hai đêm đột nhiên xuất hiện ở phía sau cô, thanh âm bí trầm gọi tên của cô.

Ánh mắt cô yên lặng nhìn mộ bia.

"Ninh Ninh."

Một thanh âm xa lạ vang lên bên tai:

"Hai vị trưởng giả của tang sự đã rời đi, hiện tại, có chuyện chú không thể không đến báo cho con biết."

Ninh Mẫn không quay đầu lại, cũng đã nhớ lại thanh âm này là của ai.

Đó là chú hai của Đông Đình Phong --- Đông Diệu Uy.

"Ninh Mẫn, con tốt nhất nên quay đầu lại nghe kĩ những gì ta sắp nói."

Đây là thần huống đang nói chuyện.

Nhưng Ninh Mẫn vẫn quỳ đoan chính, không để ý đến bọn họ.

"Đây là một tin tức bất hạnh."

Đông Diệu Uy thanh âm nặng nề:

"Khoảng 12 giờ trưa ngày 21 tháng 9, dì Cúc Hoa ở mang ba đứa nhỏ trên đường vội về chịu tang, bị bắt cóc vào chuyên cơ của Cẩn Chi, điều kiện là muốn Đông Ngải thả Mạc Thần Chi.

"Buổi tối lúc 9 giờ, Cẩn Chi nghe báo, suốt đêm tiến đến sân bay, lấy thân thể cho Cúc Hoa, cũng hạ lệnh áp giải Mạc Thần Chi đến chuyên cơ sân bay.

"Mười hai giờ, bọn bắt cóc bắt Cẩn Chi với ba đứa nhỏ vào chuyên cơ, lấy Thủ tướng vi uy hiếp bắt phi cơ cất cánh.

"khoảng 2 giờ ngày 22 tháng 9, phi cơ cất cánh.

"Năm giờ, phi cơ ở biên cảnh của Trúc Ngải đột nhiên thay đổi bay về phía Di quốc.

"Buổi sáng bảy giờ, Di quốc giải thể hải vực không trung.

"Hiện tại, hộp đen đã tìm được, xác định trên đó từng xảy ra nội chiến, điều này gây ra tai nạn trên không vì kíp nổ bom, toàn thể đội bay nhân viên chính là bọn bắt cóc, toàn bộ gặp nạn."

Cả thế giới một chút yên lặng.

Ninh Mẫn ngơ ngác quỳ, mất đi hô hấp, mất đi cảm giác, mất đi tư tưởng, mất đi hết thấy — rõ ràng mặt trời trên cao chiếu sáng, cô lại thấy được một mảnh tối đen, đen đến nỗi nhìn không thấy năm đầu ngón tay.

Chạng vạng ngày 24 tháng 9 năm 2012, Ninh Mẫn đến cung điện ở Đạt Lâm.

Khi đến phòng hội nghị lại thấy một bức ảnh do hải quân Di quốc chụp lại: một chuyên cơ mang số 787, đột nhiên nổ mạnh trên không trung, mảnh nhỏ rơi vào biển rộng bốn phía.

Tối nay, Đệ nhất phu nhân Ninh Mẫn, sau khi xác định tin dữ Thủ tướng cùng với đứa nhỏ gặp nạn, kêu thảm chạy như điên ra ngoài, rồi mất tích không thấy.

Không phải bi kịch, mọi người đừng nóng vội, lập tức sẽ nghịch chuyển! Hồi sau sẽ rõ!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 360

Tháng chín năm 2012, đến tháng chín năm 2013, Đông Ngải Quốc đã xảy ra rất nhiều chuyện ly kỳ.

Tháng chín, chuyên cơ của Thủ tướng bị cướp bị nổ. Sau bảy ngày, các đội viên lục soát cứu người ở trong phạm vi lãnh thổ thuộc chủ quyền một nước gần biên giới đã tìm được Thủ tướng Đông Đình Phong bị hôn mê bất tỉnh.

Theo thôn dân bản xứ nói, bọn họ phát hiện và cứu được một người đàn ông bị thương nặng ở trong khoang máy bay, đã đưa anh ta vào bệnh viện. Sau đó mới báo cảnh sát, cảnh sát mới báo lại ngành tương quan chính phủ, ngành tương quan sẽ liên lạc để biết tình huống cụ thể, lập tức nói chuyện với Đông Ngải, sau khi Đông Ngải điều Thần Huống đi, rốt cuộc cũng xác định thân phận người bị thương, người này là Thủ tướng Đông Ngải Quốc.

Đáng tiếc bởi vì thương thế nghiêm trọng, bệnh viện nơi này mặc dù đã xuất hết toàn lực trị liệu, cũng là bởi vì thiết bị chữa bệnh lạc hậu, cuối cùng không thể kịp thời cứu chữa.

Lúc Thần Huống đến, Thủ tướng rơi vào hôn mê, đều không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ngày đó, Thần Huống điều động chuyên cơ mang Thủ tướng về nước.

Trước khi gặp chuyên gia, tình trạng không thấy tốt hơn.

Tháng mười, từ khi Thủ tướng mất đi ý thức, Đông Ngải lại lần nữa tổng tuyển cử đại diện Thủ tướng, Cố Chấn so với Thần Huống nhiều số phiếu hơn một chút, đoạt được quyền tạm thời đại diện Thủ tướng.

Tháng 11, hội nghị nhận được thư cử báo: Nhị tiên sinh Đông gia, lục quân khu F lần đầu tiên quân đội nghi ngờ Đông Diệu Uy thông đồng với địch, bị thu hồi chức vụ.

Tháng mười hai, Lục tiểu thư Đông gia, Đông Lôi gặp tình nhân cũ, dẫn đến sanh non, quan hệ vợ chồng đột nhiên chuyển biến xấu, vèn vện thời gian một tháng, hai người ly hôn chớp nhoáng.

Tháng một năm 2013, tập đoàn Vạn Thế Đông gia bị điều tra trốn thuế lậu.

Tháng hai, Đông Lục Phúc bị bệnh nặng dậy không nổi.

Tháng ba, Tam tiên sinh Đông gia Đông Diệu Viễn hồi lộ bị khởi tố.

Ngày đó, thị trường chứng khoán Đông rớt xuống rất nhiều.

Cả nước nhao nhao nghị luận: Đông gia muốn sụp đổ rồi!

Tháng tư, lại nghe được một tin động trời: Phó Thủ tướng đầu tiên Thần Huống lấy Đông Lôi, việc này, xảy ra rất nhiều người hé mắt.

Cùng tháng, Đông Tán về nước, bắt đầu quản lý Vạn Thế. Máy phần cổ phiếu của Vạn Thế bắt đầu tăng trở lại.

Tháng năm, Thủ tướng Đông Đình Phong rút cuộc cũng tỉnh lại, chuyện thứ nhất là đưa thư từ chức cho Quốc gia, đồng thời tiến cử Hoắc Khải Hàng tiếp tục đảm nhiệm, nhắc nhở người đời:

"Nhìn người thì không thể nhìn quá khứ như thế nào, mà hãy nhìn tới tương lai."

Tháng sáu, vùng phía nam Đông Ngải xảy ra bạo động, mấy trăm dân chúng chết. Hoắc Khải Hàng trùng hợp đi thi hành kế hoạch, dẹp loạn.

Tháng bảy, Tây Bộ Đông Ngải bị nạn hạn hán, Hoắc Khải Hàng chủ động dẫn nước đến Tây Bộ, nhận được đồng ý của Quốc gia.

Tháng tám tổng tuyển cử, Hoắc Khải Hàng lấy chín phiếu vé, thắng Cổ Chấn.

Tháng chín, Đông Đình Phong chính thức nghỉ việc, bắt đầu tỉnh dưỡng, đóng cửa không ra ngoài.

Nhoáng một cái, một năm, bây giờ là thứ bảy tháng mười một năm 2014, sáng sớm, bầu trời âm u lạnh lẽo, buổi tối hôm qua, luồng khí lạnh thứ nhất đã đến, nhiệt độ giảm xuống hơn mười độ, làm cho người ta cảm nhận được từng trận hàn ý trong không khí.

Vườn Tử Kinh, Đông Lôi từ trong xe đi ra, nhìn khắp bốn phía, yên tĩnh như vậy, không còn âm thanh chơi đùa của đứa nhỏ, tất cả mọi thứ đã thay đổi. Nơi đây đã từng là thiên đường vui vẻ, hiện ở chỗ này giống như nơi cửa Phật Môn yên ắng.

"Lôi Lôi, con đã đến rồi..."

Dì Quý ra đón, mặt mỉm cười.

"Dạ! Anh của con đâu ạ?"

"Đang đọc sách! Đã xem tới trưa rồi!"

Dì Quý giống như đang thở dài.

Trước kia Đông Đình Phong, tâm tư sự nghiệp mạnh mẽ, bây giờ, đối với bất cứ chuyện gì anh cũng không còn mưu cầu danh lợi, giống như lão tăng bình thường đang yên tĩnh nhập định.

Đông Lôi cũng thở dài theo.

"Con đi xem!"

Cảnh được trang trí như trước, chẳng qua là việc người không như vậy.

Đi trên bậc thang, Đông Lôi nhớ rõ hôn lễ năm đó, nơi đây náo nhiệt làm sao.

Bây giờ thì sao, cầu thang đi đến sân thượng, vẫn được treo ảnh chụp cô dâu chú rể xinh đẹp như vậy, nam nữ trong tấm ảnh, dáng tươi cười sáng lạn, hàm răng trắng nõn đều lộ ở bên ngoài.

Dẫu có thể thành đôi thì cũng sớm...

Đông Lôi ngơ ngác nhìn trong chốc lát, lại quay đầu nhìn cầu thang, nghĩ đến ngày đó bản thân dưới chân vừa bị trượt, nhào vào trong ngực người nào đó——thời điểm đó, sao cô có thể nghĩ đến, một ngày kia, bản thân sẽ gả cho một người đàn ông khiến mình sợ hãi.

Việt đời thất thường, có khi, không phải sức người có thể khống chế được.

Cô chậm rãi lên lầu.

Trên lầu phòng khách, cả người Đông Đình Phong một thân quần áo màu sáng đang dựa vào trên ghế sa lon, giống như đang ngủ say.

Cô giơ cánh tay lên bịt mắt anh, nén giọng hỏi:

"Đoán xem em là ai?"

Môi Đông Đình Phong khẽ nhếch:

"Càng lớn càng bướng bỉnh!"

Có thể ra vào trong vườn Tử Kinh ngoại trừ cô, còn có ai dám bịt mắt Đông tiên sinh.

"Anh..."

Đông Lôi đột nhiên chấn động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào:

"Anh có tóc bạc rồi! May là chỉ có mấy cọng..."

"Ai rồi sẽ không già? Không già đó là yêu quái!"

Đông Đình Phong không ngại, lật sách.

"Đúng vậy, thanh xuân dễ dàng trôi qua. Anh, anh định cùng chị dâu cứ ở riêng hai nơi cả đời như vậy sao?"

Đông Lôi nghiêng đầu hỏi.

Nụ cười của Đông Đình Phong dần dần thu vào.

Đối diện trên đầu tường, có ảnh vợ cười tươi như hoa.

Ngồi ở chỗ này, chỉ cần anh ngẩng đầu, có thể thấy khuôn mặt tươi cười của cô.

Chẳng qua là bây giờ cô, căn bản cũng không biết cười.

"Bây giờ cô ấy rất mạnh khỏe! Anh nhìn xa xa, là tốt rồi!"

Sau khi Đông Đình Phong tỉnh lại, liền tìm kiếm tung tích bà xã mọi nơi.

Khi đó, cô giống như điều đứt dây, đã mất đi bóng dáng.

Về sau, tảo mộ, cô trở về, tới lặng lẽ, đi lặng lẽ, cuối cùng để cho người canh giữ ở nghĩa trang phát hiện hành tung của cô.

Một năm nay, Đông Đình Phong luôn đứng ở phía xa nhìn cô, nhưng không có lại gần.

Bởi vì người phụ nữ kia đau lòng quá sâu.

Những tổn thương kia cần có thời gian để chậm rãi chữa trị.

Coi như là rất muốn đến đón cô về, nhưng cũng cần một cơ hội thích hợp!

"Anh..."

Đông Lôi từ phía sau lưng ôm lấy cổ anh, kêu lên, trong nội tâm cũng đau lòng thay anh.

Đông Đình Phong nhắm mắt, ba đứa bé tất cả đều không còn rồi, anh không thể bảo vệ tốt bọn nó, điều này khiến anh đau khổ.

Bây giờ anh vẫn đau đớn, thì đi an ủi cô ấy như thế nào đây?

Vậy cũng chỉ có thể bỏ mặc thời gian đến giải quyết vấn đề giữa bọn họ.

Mấy ngày nay tới giờ, anh luôn chờ đợi, chưa từng buông tha!

"Anh có chừng mực..."

Anh trợn mắt, cam đoan mà nói, đơn giản liền đề tài chuyển qua:

"Ngược lại yếm, có nghĩ tới không, lúc nào thì sinh một đứa con cho A Huống. Chẳng lẽ suốt đời chỉ làm mẹ kế sao?"

Đông Lôi nghe xong, lập tức không được tự nhiên, lập tức buông cổ Đông Đình Phong ra, cùng cười nói:

"Cái đó, em muốn tới phòng hoa của anh chọn mấy chậu hoa..."

Cô nghĩ chạy là thượng sách, lại bị kéo trở về.

Đông Đình Phong không có ý định buông tha cô, chìa chìa trên đầu mình:

"Lôi Lôi, em xem, tóc anh đã bạc hết rồi, A Huống còn lớn hơn anh mấy tuổi. Phải, em vẫn còn trẻ, nhưng tuổi của A Huống đã không nhỏ. Nếu như cũng đã kết hôn, vẫn sinh không bằng sinh ra sớm, như vậy, tình cảm giữa vợ chồng sẽ càng sâu nặng hơn..."

"Anh... Em còn... Còn sợ anh ấy... Anh ấy quá nghiêm túc... Nếu một mình ở chung với anh ấy, em liền khẩn trương..."

Mặt của Đông Lôi đỏ lên.

Đông Đình Phong như có suy nghĩ, nhìn thấy nét mặt của cô, lòng đầy nghi hoặc:

"Hai người đến bây giờ sẽ không phải còn không có..."

Mặt của cô cũng càng đỏ hơn rồi.

Đông Đình Phong chưa phát giác ra giật giật khóe môi, lúc trước anh gặp mặt Thần Huống, Thần Huống hỏi anh: Nếu như vẫn yêu, vì cái gì không đi tìm cô ấy trở về. Hai người cũng không phải già bảy tám mươi tuổi, đứa nhỏ có thể sinh lại.

Anh không nói.

Thần Huống lại cúi đầu lăm băm một câu: "Tôi thậm chí nghĩ muốn một đứa bé. Đứa bé có thể buộc hai người ở cùng một chỗ."

Anh nghe, hỏi lại: "Như thế nào, Lôi Lôi không muốn đứa bé sao?"

Lúc này đến phiên Thần Huống không nói tiếp.

Anh đã nghĩ, sẽ quay về khuyen nhủ Lôi Lôi.

Thằng cho tới hôm nay, anh mới biết được, hai người này chỉ trên danh nghĩa vợ chồng.

Chẳng qua, bây giờ có lẽ Thần Huống đã có ý khác rồi, còn không có thay đổi hành động, nghĩ đến là vì không xuống tay được...

Anh chưa phát giác ra nở nụ cười một cái, nhắc nhở mình nhất định phải gọi điện thoại cho Thần Huống, để cho anh ta rút thời gian nói chuyện với Lôi Lôi mới được, hai vợ chồng, nếu vẫn giống như trước xa lạ khách khí như vậy, vậy cũng không được. Đều muốn đứa nhỏ, còn muốn bà xã tri kỷ, phải tốn thời gian đi thương yêu mới được. Bằng không, lại cách hai mươi năm cũng không sinh ra đứa nhỏ.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại luôn lẳng lặng đặt ở trên bàn trà vang lên, anh nhìn nhìn, là Thần Huống gọi tới.

Anh không có lập tức nghe, mà là nhìn về phía Đông Lôi:

"Tự mình đi nhà ẩm trồng hoa, chọn hoa xong, tranh thủ thời gian quay về bên Thần Huống cho anh. Hôm nay là thứ bảy, em không ở nhà đợi Thần Huống, chạy tới đây làm cái gì?"

Đông Lôi nghĩ, chính bởi vì là thứ bảy mới tới đây, bằng không phải quay về nhà họ Thần. Cô thật sự không thích quay về nhà họ Thần. Bố chồng, mẹ chồng đều là người rất nghiêm túc, Thần Huống cũng nghiêm túc, đối mặt với những người đó thật sự quá buồn bực. Nhưng cô không có nói lời này ra, mà là giống như cá vừa thoát khỏi kim móc câu, cấp tốc bỏ chạy xuống dưới lầu, chạy ra ngoài.

Đông Đình Phong bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này mới nghe điện thoại:

"Alo, A Huống, cậu điện thoại này là ở đâu gọi tới? Căn cứ? Hay là Quỳnh Thành?"

Thần Huống nói: "Cũng không phải, bây giờ tôi đang ở Ba Thành, mới từ Đông viên đi ra. Lôi Lôi đi rồi ha?"

"Ừ!"

"Tôi đến đón cô ấy về nhà!"

Đông Đình Phong gật đầu: "Được... Hai vợ chồng có thể vui vẻ qua ngày chủ nhật. Công việc gì gì đó, đã đến Chủ nhật, có thể nghỉ liên cố gắng nghỉ một ngày. Chuyện thì vĩnh viễn bận rộn không hết đâu... Sinh con mới là quan trọng... Này, làm sao vậy?"

Thần Huống bên kia bởi vì câu nói này thiếu chút nữa tông vào đuôi xe, vội vàng thẳng gấp, một hồi lâu mới hỏi:

"Cô ấy đã nói gì với cậu?"

"Có thể nói cái gì? Chuyện giữa hai vợ chồng, nếu nó không biết xấu hổ nói với tôi, thì người đó đã không phải là Đông Lôi rồi. Con nhỏ đó, da mặt mỏng vô cùng... Này, hôm nay cậu có thể tới bắt người, có phải có kế hoạch gì hay không"

"Ừ, tôi là có ý định... Tốt nhất rong năm nay để cho cô ấy mang thai. Công việc thì có thể đợi sinh đứa nhỏ xong hài tử lại đi làm. Cậu cảm thấy thế nào..."

Thần Huống mặt không đỏ hơi thở không gấp cùng bạn tốt cộng thêm anh vợ nghiên cứu đại sự quan hệ tính phúc của đời người.

Đông Đình Phong nhin cười:

"Việc này, cậu không cần hỏi qua tôi đâu! Chỉ cần cậu có thể vượt qua chương ngại tâm lý, chỉ cần cậu không để Lôi Lôi cảm thấy ủy khuất, để cho nó sinh con cho cậu, tuyệt đối không phải là một chuyện trái pháp luật..."

Bên kia im lặng một lát, mới truyền tới một giọng nói rất kiên định, như là đã kiên định quyết tâm:

"Ừ, tôi biết rồi."

"Còn có chuyện khác, tôi nên nhắc nhở cậu một chút..."

"Chuyện gì?"

"Lôi Lôi vốn là sợ cậu, nếu cậu muốn đưa bé, bình thường khi hai vợ chồng ở chung, cậu nên cố gắng bỏ bộ mặt nghiêm túc đi, cười cười với nó nhiều một chút. Lúc ở trong phòng đó, bằng không sẽ tạo thành bóng ma cho nó đấy... Này, có nghe không?"

Bên kia Thần HHuống truyền đến tức giận tiếng thở dài:

"Tôi tông xe rồi. Toàn bộ nhờ cậu ban tặng. Những chuyện kia, không cần cậu dạy..."

Đông Đình Phong kéo kéo khóe môi: "Đụng rất nghiêm trọng sao?"

"Có chút thảm!"

"Tôi kêu người đi đón cậu, cậu đang ở đâu?"

Thần Huống nói ra địa điểm.

Đông Đình Phong nói nhớ kỹ. Muốn cúp máy.

"Chờ một chút, có chuyện thiếu chút nữa đã quên nói với cậu rồi..."

"Cái gì?"

"Con gái của cậu, không chết..."

Lời này, lập tức khiến Đông Đình Phong chấn động đứng lên.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 361

Tháng 11 năm 2014, Trung Quốc. Một thành phố.

Thời đại bây giờ, già trẻ lưu luyến không kỳ lạ quý hiếm, chị em yêu nhau, thầy trò yêu nhau, càng là lơ lửng bình thường.

Năm nay Lăng Dịch hai mươi một tuổi, thích một người mẹ độc thân hai mươi chín tuổi, người phụ nữ này, họ Ninh, tên một chữ Mẫn, một năm trước dẫn theo con trai tới thành phố xinh đẹp này, bây giờ dạy thay thầy của anh ta, cộng thêm huấn luyện viên đấm bốc.

Biến người mênh mênh, có thể gặp được, trò chuyện với nhau thật vui, cái đó chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu duyên phận, rất vui vẻ nha...

“Cô Ninh!”

Lăng Dịch mặc quần áo như học sinh, lúc tiếng chuông vang lên liền đi ra giáo đường, gọi người phụ nữ yên tĩnh như nước:

“Hôm nay là ngày cuối cùng Cô dạy thay, tôi tới đây là muốn biết câu trả lời!”

Người phụ nữ xoay đầu lại, tóc ngắn, khuôn mặt tinh xảo, thân hình cao gầy, ánh mắt lạnh lùng, mà sâu không thấy đáy.

Mỗi một lần, lúc Lăng Dịch chống lại đôi mắt này, cảm giác, cảm thấy ánh mắt của cô ấy mang theo từ tính, có thể hút mất hồn phách người khác.

Người phụ nữ nhàn nhạt khép lại chiếc áo ngắn bị rối trên người, đẩy kính mắt lên:

“Tiểu Lăng, nếu như cậu có thể đặt tâm tư dùng trong việc học lên, tương lai, cậu nhất định có thể trở thành một người nổi nghiệp xuất sắc, có lẽ, cậu còn có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bắt đầu một sự nghiệp của mình...”

... Còn về chuyện cậu đang nghĩ, không có khả năng. Lúc này, tôi khuyên em một câu: Đừng lãng phí thời gian ở một người phụ nữ vĩnh viễn đều khó có khả năng cảm thấy hứng thú với cậu, không đáng.”

Nếu là người bình thường, nghe được mấy câu nói đó, khẳng định phát tay áo mang theo tức giận mà đi:

Một người không có bất kỳ bối cảnh gì dạy thay thầy, làm sao dám đắc tội thiếu gia nhà họ Lăng.

Người ta là thiếu gia nhìn trúng cô đã là may mắn ba đời rồi đó được không...

Nhưng Lăng Dịch không phải là người bình thường.

Ánh mắt của anh ta trong nháy mắt ảm đạm.

Ngày hôm sau, anh ta mượn rượu tìm thầy Hành giải sầu:

“Thầy, mị lực của em rất kém sao?”

Thầy Hành đang sửa sang lại tư liệu, híp mắt, dò xét.

“Không kém! Nhân phẩm tốt, thành tích tốt, chiều cao tốt, ai nói em kém cỏi?”

Thầy Hành hiếm khi hỏi:

“Chậc, nhìn bộ dáng này của em, là đeo đuổi nữ sinh vấp phải rắc rối rồi hả? Hiếm lạ nha, trường học của chúng ta ai lại không để em vào mắt? Vẫn uống nhiều rượu như vậy?”

“Không phải là học sinh.”

“Giáo viên?”

“Cũng không tính là giáo viên!”

Thầy Hành nhảy dựng lên, há to miệng:

“Em, em..em, em xem trọng Mẫn Mẫn rồi!”

Lăng Dịch cười khố:

“Phải!”

“Lăng Dịch, em sớm chút bỏ ý nghĩ này đi!”

Thầy Hành lập tức giội nước lạnh.

“Nhưng em rất thích!”

“Vô dụng!”

“Sao lại vô dụng?”

“Một, tuổi... Cô ấy lớn hơn em tám tuổi!”

“Tình yêu không phân biệt tuổi tác!”

“Hai, cô ấy là người mẹ độc thân!”

“Em không quan tâm. Em nghe tiểu Kiệt nói cha của nó đã sớm mất!”

“Hãy nghe ta nói hết, thứ ba, là một nguyên nhân quan trọng nhất: Trong lòng cô ấy cất giấu một người... Người kia, em so ra còn kém...”

“Không đúng, ít nhất em khẳng định hơn được người kia...”

“Cái gì?”

Đôi mắt thầy Hành hiện rõ hoài nghi, liếc xéo:

“Con yêu cô ấy. Có thể bảo vệ cô ấy thật tốt. Người đàn ông kia khẳng định không thương cô ấy!”

Anh ta lớn tiếng tuyên cáo.

Thầy Hành cổ quái trừng mắt liếc:

“Em cho rằng người đàn ông kia không thương cô ấy?”

“Nếu như yêu mà nói, em biết chị Ninh lâu như vậy, tại sao lại không thấy người đàn ông kia xuất hiện?”

Cái suy luận này, rất hợp lý đấy!

Thầy Hành nở nụ cười, giống như đang cười anh ta ngây thơ:

“Sai rồi. Người đàn ông kia yêu cô ấy hơn bất cứ ai. Bọn họ còn có với nhau ba đứa bé.”

Cái gì?

Ba... Ba cái?”

Khí thế của Lăng Dịch mất hết một nửa:

“Đã như vậy, vậy bọn họ vì cái gì tách ra?”

“Đến nay bọn họ còn chưa ly hôn.”

Lăng Dịch lập tức lại ngốc, trong lòng cũng không biết có tư vị gì, anh ta rõ ràng yêu một người phụ nữ đã có chồng.

Anh ta buồn bực cả buổi mới nhẹ giọng hỏi:

“Bọn họ... Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ cần có thời gian, chữa thương! Tiểu Dịch, đừng đặt tâm tư lên một người phụ nữ vĩnh viễn không chiếm...”

Thì cứ như vậy, Lăng Dịch thất tình rồi!

Anh ta rất ngạc nhiên, người đàn ông có thể khiến một người phụ nữ như vậy yêu mến, sẽ là một nhân vật như thế nào?

Vài ngày sau, anh ta rốt cuộc gặp được người đàn ông này.

Nói đến Lăng Dịch, liền không thể không nhắc tới Lăng gia.

Lăng gia ở trong thành phố này, là gia tộc có mặt mũi, cha của Lăng Dịch, là thương nhân bất động sản, bất động sản Lăng gia ở thành phố này nổi tiếng.

Mẹ của Lăng Dịch là nữ cường nhân, kinh doanh một khách sạn xa hoa.

Đôi vợ chồng ở trong thành phố này, tính ra là một đôi vợ chồng điển hình.

Lăng Dịch là con trai độc nhất của bọn họ.

Lăng Dịch vẫn có một người anh, là cha và người vợ trước sinh. Năm năm trước gặp tai nạn xe cộ chết rồi. Sau điều tra phát hiện, đó là một kế hoạch mưu sát. Sau đó Lăng Dịch đã từng mấy lần lọt vào đe dọa.

Mẹ Lãng sợ hãi, bắt đầu tìm vệ sĩ bảo vệ con của mình.

Cha Lãng nói: “Mướn bảo tiêu chỉ có thể quản lý bên ngoài, tra ra chân tướng, học được kỹ thuật tự vệ mới là phương pháp xử lý tốt nhất.”

Mấy năm nay, cha Lãng trả lương cao tự chọn thầy dạy đâm búa cho Lãng Dịch.

Nhoáng một cái, thân thủ của anh ta so với một năm trước đã tốt hơn.

Khi còn bé Lãng Dịch học qua một ít công phu, chẳng qua là về sau bởi vì chạy xe đạp gãy xương, dưỡng bệnh vài năm không có luyện thêm, về sau, cha Lãng và mẹ Lãng bởi vì bận rộn công tác, không có đốc thúc anh ta, dần dần cũng liền bỏ phế. Năm năm trước, sau khi anh trai chết, anh ta liền say mê chiến đấu. Một năm rồi một năm, anh ta không ngừng học tập các loại kỹ thuật cận chiến, cùng với công phu đâm búa.

Lãng Dịch làm theo ý mình, không có ai ràng buộc anh ta được, anh ta giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, mang theo một thân nông cuồng, cuộc sống trong thành phố này anh ta sống theo kiểu Tiểu Bá Vương.

Anh ta là một nam sinh lớn lên anh tuấn như ánh mặt trời, gia thế tốt, thân thủ tốt, học giỏi, nam sinh tốt như thế, quá dễ dàng được các nữ sinh hoan nghênh.

Lãng Dịch là một học sinh nhà giàu chính cống, rất nhiều đồ vật người bình thường hy vọng xa vời, với anh ta mà nói, dễ như trở bàn tay. Nhưng chính là anh ta không có quen bạn gái.

Trong mắt anh ta, những nữ sinh ngưỡng mộ anh ta, quá tục, từng người tục không chịu được, hoặc chính là quá háms làm giàu, quá nông cạn, anh ta chẳng thèm ngó tới, hoàn toàn không có hứng thú kết giao.

Sau đó, anh ta gặp được Ninh Mẫn.

Ngày đầu tiên Ninh Mẫn dạy thay thầy của anh ta, khuôn mặt xinh đẹp khiến tất cả mọi người kinh diễm, lại nói tiếng Pháp lưu loát, từ trong miệng cô nói ra, vô cùng êm ái.

Cô thích yên tĩnh, tóc ngắn, lộ ra tinh thần phấn chấn, trên bục giảng bài, giơ tay nhắc chân, lộ ra một loại mị lực mê người.

Buổi tối ngày hôm, cô ấy xuất hiện ở câu lạc bộ tập thể hình Hoa Đô, người nổi danh Phú Nhị thiếu gia đùa giỡn một học sinh nữ, không ai dám đi ra nói chuyện. Cô ấy một thân trang phục huấn luyện viên tập thể hình, đáng người cầm đầu lĩnh kia tới gào thét kêu to. Một trận chiến đấu đặc sắc kia, khiến Lăng Dịch chân sau vừa tới xem thế là đủ rồi.

Ngày thứ ba, cô ấy trở thành huấn luyện viên đấm bốc của anh ta. Võ thuật tinh diệu, từng chiêu được bày ra ở trước mặt anh ta, khơi dậy hứng thú của anh ta. Một trận quyết đấu, anh thảm bại, đầu rạp xuống đất.

Ngày thứ bảy, anh ta bị tập kích, cô ấy giúp anh trốn thoát, giúp anh bắt được người phía sau màn.

Ngày thứ mười, anh thấy cô đi đến trường học đón con, đôi mắt con trai, gương mặt luôn lạnh lùng kia lại lộ ra lúm đồng tiền nhỏ xinh, anh nhìn đến choáng váng.

Ngày thứ mười lăm, trong khóa tiếng Pháp của cô, anh nói ra rất nhiều vấn đề, cô đều giải đáp toàn bộ, tri thức uyên bác, anh kinh sợ bội phục không thôi.

Tháng thứ hai, anh mượn cơ bị bệnh để cầu xin, ăn những món ngon, như vậy trái tim mới hoàn toàn thừa nhận.

Tháng thứ năm, anh và cô kết bạn vừa là thầy vừa là bạn bè, cô gọi anh: Tiểu Lăng, anh gọi cô: chị Ninh.

Tháng thứ sáu, sinh nhật anh, lăng mạn tỏ tình, muốn mời cô làm bạn gái của mình, cô bỏ anh lại, kiên quyết rời đi.

Yêu một người, chính là đơn giản như vậy, nhưng là muốn lấy được người phụ nữ này, nhưng là vô cùng khó khăn.

Anh biết rõ, đây là một người phụ nữ tràn ngập chuyện xưa, ánh mắt của cô âm u lạnh lùng, giống như đã trải qua những chuyện tang thương trên đời.

Cô cũng không thể nào cười.

Mặc dù cười, cũng là u buồn, tinh thần chán nản mà thôi.

Ánh mắt của cô, dù sao vẫn là bình tĩnh, như mặt nước phẳng lặng.

Lông mày của cô, thường xuyên nhăn lên, lâu anh nhìn không được đều muốn vuốt lên.

Tuy rằng, một lòng đeo đuổi bị vô tình cự tuyệt, nhưng Lăng Dịch cũng không có vì vậy mà bỏ khóa.

Hôm nay, anh giống như bình thường đi vào trung tâm tập thể hình, đi vào phòng VIP.

Anh không có ngoài ý muốn thấy được cô đang mặc đồng phục huấn luyện viên màu trắng, đang chỉ dạy kỹ xảo chiến đấu cho các học viên.

Những điều then chốt kia, bình thường trên người huấn luyện viên học không được. Chỉ có nhân tài có kinh nghiệm thiện chiến hiểu được trong thực chiến một kích chiến thắng đối thủ như thế nào. Mỗi động tác của cô, dạy đến một con đường vững chắc.

Lúc giảng giải động tác, cô nghiêm túc mà chăm chú.

Không, phải nói, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ mỉm cười trước mặt các học viên.

Vì vậy các học viên tặng cho cô một biệt danh: huấn luyện viên bằng sơn đẹp nhất —— biểu lộ một mặt lạnh lùng tinh tảo. Tâm tình cũng không lộ ra ngoài.

Lúc đã gần đến mười giờ, Lăng Dịch không có lập tức đi vào, mà lẳng lặng dựa chỗ đó thưởng thức người phụ nữ này, trong lòng thật tò mò với những gì cô đã trải qua.

Đúng lúc này, cửa phòng học đột nhiên bị đẩy ra, hai đứa bé khoảng tám chín tuổi từ bên ngoài chạy nhanh vào.

Một nam một nữ, giống như song bào thai, lớn lên giống như đúc, đứa con trai một bộ quần áo màu đỏ hình gấu, vẻ mặt lạnh lùng soái soái; bé gái một thân váy màu lửa đỏ, một cái túi khóa nhỏ ở bên, cách ăn mặc như thực nữ.

Anh chưa từng thấy qua đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, nhìn không được nhìn nhiều hơn.

Lúc này, hai đứa bé chạy về phía cái thân ảnh màu trắng kia, vô cùng kích động kêu một tiếng:

“Mẹ...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 362

Cả phòng học đột nhiên im lặng, tất cả mọi người thấy Ninh Mẫn đánh ra một quyền còn chưa có thu lại, trên mặt là biểu lộ ngơ ngác, giống như là bị kinh sợ cái gì đó, cả người bối rối, lại hình như là ngã vào dòng nước lũ trí nhớ, suy nghĩ bay xa, liền cũng không thu tay về.....

Cô còn chưa thu tay lại.

Sau một khắc, hai đứa nhỏ nhanh chóng chạy qua, đứa nào cũng khóc, kêu, giơ cánh tay nho hỏ lên ôm lấy cô:

"Mẹ, chúng con đã trở về, mẹ, chúng con đã trở về..."

Lăng Dịch thiếu chút nữa té ngã, có mấy học viên dứt khoát bởi vì động tác khom lưng, trực tiếp nằm trên đất, từng người từng người trừng mắt, một loạt ánh mắt giật mình nhìn thấy:

Huấn luyện viên băng sơn của bọn họ, tối đa cũng chỉ hai mươi tuổi, khẳng định không đến ba mươi đâu, người bình thường ở cái tuổi này, còn chưa yêu đương cũng có rất nhiều. Lúc trước còn có người đánh cuộc: Huấn luyện viên có thể là còn độc thân. Kết quả, rõ ràng cô đã có hai em bé lớn như vậy.

Ông trời của tôi ơi.... Còn muốn người ta sống không!

Việc này, quá tổn thương lòng của mấy học viên đang cố tình muốn theo đuổi học viên—— bọn hắn từng ôm ấp tấm lòng, tích tụ càng nhiều muốn

ngỏ lời.....

Bên kia, Ninh Mẫn chậm rãi đến cúi đầu xuống, nhìn trên người bé trai hồi lâu, lâu rồi không gặp, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như ốm đi một chút, biến thành có chút nhọn rồi, vóc dáng cũng cao không ít; lại nhìn bé gái cẩn thận từng li từng tí vuốt đầu bé, sợi tóc mượt, khuôn mặt ấm áp, phảng phất giống như là trong mơ, nhưng này rõ ràng cũng không phải mơ mà.

Cô mơ hồ nhìn qua, hơn nửa ngày, nước mắt nhịn không được muốn lăn ra luôn rồi, khuôn mặt đông cứng như khối băng ngàn năm không thay đổi, bị một kích như vậy, lập tức vỡ vụn, bên ngoài mặt hiện ra vô số vết rách.

"Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?"

Tay của cô run lợi hại, giọng nói cũng mất sự tỉnh táo bình thường, mà trở nên run sợ.

"Mẹ, là anh Đan đã cứu chúng con! Chúng con còn sống, chúng con thực sự còn sống... Không tin, mẹ sờ sờ thử... Con lại nhéo mẹ một cái, có đau hay không? Có đau hay không..."

Bé trai nắm lấy tay cô, nhéo mạnh một cái, chứng minh đây không phải mơ.

Bé gái nắm tay kia của cô:

"Đúng đúng, chúng con đều còn sống, mẹ, em gái cũng còn sống...anh Đan , anh Đan, mau ôm em gái tới... Nhanh lên..."

Tiếng nói vừa dứt, một người con trai dáng người cao gầy lạnh lùng anh tuấn, ôm một bé con tóc ngắn xinh đẹp, bước nhanh tới trước mặt Ninh Mẫn, mỉm cười, nhẹ nhàng gọi là một câu:

"Dì Ninh, hôm nay Đan đến trả những viên ngọc quý cho dì."

Ninh Mẫn mở tròng hai mắt, không dám tin nhìn bé con đang tò mò nhìn quanh, đầu bé con đội một băng tóc màu hồng, mặc một bộ váy phấn hồng, bên ngoài là áo khoác ngắn khoắn lông, trên cổ áo là lông hồ ly trắng như tuyết, nổi bật lên khuôn mặt kia, vô cùng đáng yêu.

Vừa thấy được cô, mặt mày đứa nhỏ liền hớn hở, vẫy tay qua, giọng nói vẫn còn là hơi thở của trẻ đang bú gọi một câu:

"Mẹ, ôm một cái!"

Chớp mắt, huấn luyện viên băng sơn, nước mắt rơi như mưa...

Lăng Dịch đột nhiên có một cảm giác hoàn toàn thất vọng, bởi vì anh thấy ngoài cửa, có một người đàn ông phong độ ổn trọng, chính là đang thâm tình chân thành nhìn cô. Cả người là một khí chất nho nhã cùng tôn quý, chỉ thuộc về người đàn ông thành mới có khí chất, là đoạt mắt như vậy(*ý là đứng đâu người ta cũng nhìn tới đầu tiên).

Người, phải là chồng Ninh Mẫn, cha ba đứa nhỏ kia.

Quả nhiên không giống bình thường. Hơn nữa làm cho người ta cảm thấy nhìn quen mắt.

Lăng Dịch hí mắt nghĩ đến, giống như đã gặp nhau ở đâu rồi.

Kẻ yếu thì không thể khống chế được bất cứ hành động suy nghĩ nào, nhưng cường giả lại có thể khống chế hành động suy nghĩ của mình.

Nhưng lúc đoạn tuyệt tình cảm, lúc hôn nhân bị đổ vỡ thành phần vụn, Ninh Mẫn cảm thấy, bản thân thoáng cái từ thiên đường ngã vào địa ngục. Đời người, biến thành một nghèo hai trắng, trong vòng một đêm đau đớn không có nơi sống yên ổn, đó là bi kịch đời người. Nhưng cô không có mềm yếu muốn chết để được giải thoát, mà là lựa chọn ở nơi lưu đầy sau đó một lần nữa bắt đầu.

Nhưng đoạn thời gian đầu đó, Ninh Mẫn đã từng mất phương hướng, thời gian qua cứ lẫn lộn với ác mộng.

Từ Đông Ngải đi đến Trung Quốc, cô chẳng có mục đích mà lưu lạc bốn phương, giống như một cô hồn dã quỷ, tìm không thấy một người sống thật. Không hiểu được khóc, không hiểu được cười, tương lai không cách nào đi ước mơ, đi chờ mong, qua không cách nào nữa nhớ lại quá khứ, đã biết rõ gần người, để bản thân giống một thứ tên ăn mày.

Ban ngày chạy trong thành phố, buổi tối ngủ trên ghế dài trong công viên.

Mới đầu trên người cô còn có tiền, còn biết khi đói bụng thì đi mua đồ ăn, về sau thần chí càng ngày càng không rõ, chạy vào siêu thị, cầm đồ vật, cô không biết phải trả tiền, bị chặn đứng lại, cô đánh người rồi trốn.

Có một lần, bị bắt được, bị nhốt bảy ngày. Cô ở bên trong ăn ngủ, ngủ ăn, trong lúc ngủ mơ, thường thường khóc. Về sau, cô được thả ra. Không có nơi nào để đi.

Trên người cô không có gì để chứng minh thân phận, không có chi phiếu. Vốn là có, ban đầu quay về Bắc Kinh, cô vẫn ở mấy ngày trong khách sạn. Có một ngày, cô lung tung đi ra ngoài, đã quên tên khách sạn kia, đã quên mình còn có hành lý, đã quên mình là ai... Nhưng cô không thèm để ý... Tùy tiện ngồi xe, chạy khắp thế giới...

Lúc Hoành Vi tìm được cô, cô bị người ta đưa vào bệnh viện tâm thần, bởi vì đã thương người khác, bởi vì không có giấy chứng minh thân phận, bởi vì tinh thần có bệnh.

Viện trưởng nói: "Kỳ thật không nghiêm trọng lắm. Chăm sóc thật tốt, vẫn có thể trị ..."

Ngày đó, Hoàn Vi ôm chặt cô, khóc nói: "Ninh, mình nhất định phải tìm dáng vẻ anh hùng mạnh mẽ ngày xưa của cậu về."

Phải không?

Mình trước kia mạnh mẽ anh hùng lắm sao?

Cô hỏi.

Hoàn Vi bưng lấy mặt của cô, rất nghiêm túc gật đầu:

"Đúng vậy... Trước kia, nụ cười của cậu vô cùng sáng lạn, thân thủ của người vô cùng mạnh mẽ, cậu là một anh hùng quân nhân"

"Quân nhân?"

Cô thì thảo nhắc tới hai người kia, cảm thấy đau lòng, chỉ cần nhớ tới, đầu cũng cùng đau theo , ủy khuất nói:

"Tôi không nhớ rõ, tôi không nổi rồi..."

Cô không muốn nhớ lại.

Hoàn Vi hướng dẫn từng bước:

"Vậy cậu nhớ kỹ cái gì?"

Cô suy nghĩ thật lâu, nói: "Một mảnh máu loăng, một mảnh lụa trắng, một trận lửa lớn, mảnh vỡ đầy trời..."

Lúc nói những lời này, cô nắm lấy tay Hoàn Vi, trong mắt tất cả đều là nước mắt, ánh mắt lộ ra đau khổ:

"Tôi nhớ được, ông nội chết rồi, ba chết rồi, bọn nhỏ chết rồi, Cẩn Chi chết rồi, mẹ không quan tâm tôi nữa, nhà không còn... Tôi làm gì sai rồi"

phải không, ông trời muốn trừng phạt tôi như vậy? Chị Vi Vi, tôi không có người thân... Đã không có..."

Ngày đó, cô khóc lớn, giống như một đứa bé, không biết ngừng khóc.

Khóc đến cuối cùng, cuống họng khàn luôn rồi, người khóc mệt, cô mệt mỏi đã ngủ say. Trong lúc ngủ mơ, cô không ngừng kêu tên những người đã qua đời kia.

Hoành Vi biết rõ, những chuyện kia, trong lòng cô để lại một vết thương rất lớn, đến nay vẫn chảy máu, bên trong vẫn thành nhọt. Những mụn nhọt kia, không ngừng thối rữa, miệng vết thương của cô không ngừng chuyển biến xấu, cuối cùng khiến cô bị bệnh.

Lòng của cô, chính là bị khoét hết như vậy.

Nếu muốn để cho cô hồi phục như thường, không chỉ cần dược vật, càng cần có thời gian.

Về sau, Hoành Vi dẫn theo cô đi một thị trấn nhỏ ở Giang Nam, để cô có thời gian điều trị, để cô đọc sách, nghe nhạc, khiến cô từ trong đau khổ từng bước một dần dặt ra.

Thời gian đó, Ninh Mẫn vẫn như trước khi thì thanh tỉnh, khi thì hồ đồ...

Lúc thanh tỉnh, để Hoành Vi dẫn con trai tới, dạy nó biết chữ, chỉ nó biết nốt nhạc, nấu đồ ăn ngon, giống như người bình thường; thời điểm hồ đồ, nhận không ra ai hết, có khi, thiếu chút nữa vẫn bóp chết con trai Hoành Vi

Đặc biệt cô không thể nhìn thấy lửa, hoặc là máu. Vì vậy, chỗ đặt chân của các cô, nấu cơm dùng lò vi ba, nấu nước dùng ấm nhiệt điện, tắm rửa dùng máy nước nóng...

Vừa nhìn thấy ánh lửa ngút trời, vừa nhìn thấy khắp nơi là máu loãng, cô cũng sẽ bị kích thích, sẽ mất đi lý trí.

Có một ngày, cô đi ngân hàng lấy tiền.

Hoành Vi để cho nàng đi, muốn cho cô từng bước có một năng lực tự sinh hoạt.

Cô đi, xui xẻo gặp phải ăn cướp.

Một người bảo an bị đánh gục, một người bị đánh tổn thương, đầy đất là máu, một người phụ nữ có thai bị hù ngã xuống đất, dẫn tới sinh non...

Từng thanh súng ống lập lòe ở trước mắt, từng tiếng súng vang lên rung động đến trái tim của cô...

Hình ảnh quen thuộc như vậy, đã kích thích nghiêm trọng đến cô.

Cô không cách nào khống chế bản thân, đột nhiên, nổi điên lên, giật lấy vũ khí của bọn cướp, hơn nữa còn chế ngự bọn họ, nếu như không phải là Hoành Vi tới đây, thiếu chút nữa cô giết tất cả bọn cướp này.

Ngày đó, cô tỉnh táo lại, thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, trong mắt là vẻ kinh hãi, mấy người ăn cướp té trên mặt đất oai oai kêu thảm thiết, Hoành Vi đang không ngừng khuyên cô:

"Không thể giết. Mẫn Mẫn, chúng ta không phải là đang thi hành nhiệm vụ. Mẫn Mẫn, cậu đã chế ngự bọn họ, bọn họ không có gặp nguy hiểm đến tính mạng rồi... Giao cho cảnh sát... Đây là mệnh lệnh cấp trên.. Chúng ta không có quyền cướp đoạt quyền sinh tồn của bọn họ... Nhiệm vụ của quân nhân: Phục tùng mệnh lệnh.. . Đến đây, chúng ta thả họ ra để cảnh sát xử lý..."

Cô nghe, cuối cùng cô thả bọn cướp bị đánh chỉ còn một hơi ra, ngược lại cô ngồi dưới đất.

Hoành Vi bước tới ôm lấy cô, không ngừng an ủi cô.

Cô vẫn nhìn một mảnh bùa bài trong đại sảnh ngân hàng, tinh thần không hiểu sao tỉnh táo lại, lúc thở gấp gấp dần ổn, trái lại cô ôm lấy chiến hữu của mình, ôm thật chặt:

"Vi, nửa năm này, làm khó cậu rồi! Mình sẽ sống lại. Kẻ yếu sẽ không thể khống chế hành vi suy nghĩ của mình, chỉ có cường giả, kẻ mạnh mới làm được. Mình vĩnh viễn sẽ không làm một con đà điểu..."

Một câu, nhưng để cho Hoành Vi hiểu rõ, Ninh Mẫn mà cô biết trước đây, người bạn của cô đã trở lại....

Về sau, Ninh Mẫn càng ngày càng ... chuyển biến tốt đẹp hơn, trên cơ bản không cần uống thuốc, thần chí vẫn rõ ràng, chẳng qua là cô không còn thích cười, vẻ mặt vẫn là lạnh lạnh như nước. Thịnh thoảng mới có thể mỉm cười yếu ớt trước mặt đứa nhỏ.

Lại về sau, cô đi Bắc Kinh, trở lại chốn cũ, đi thăm con nuôi tiểu Kiệt trên danh nghĩa con của người khác ở Trung Quốc. Sau đó, cô dứt khoát dẫn tiểu Kiệt theo cô về , một lần nữa nuôi dưỡng bé.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 363

Mùa xuân năm 2014, Ninh Mẫn dẫn theo tiểu Kiệt, Hoành Vi dẫn theo con trai Tử Tử tới thành phố này sống, bắt đầu cuộc sống mới.

Tiểu Kiệt ở chỗ này học tiểu học, Ninh Mẫn thấy câu lạc bộ tập thể hình Hoa Đô tuyển huấn luyện viên, liền đi báo danh, dùng bản lĩnh thật sự của bản thân, thuyết phục tất cả mọi người, đã trở thành một người huấn luyện viên trong câu lạc bộ...

Về phần Hoành Vi thì trở thành lão sư tiếng Pháp trong trường đại học, về phần Tử Tử, các cô mời một bảo mẫu trông coi.

Cuộc sống yên bình trôi qua.

Có một ngày, Hoành Vi nói với Ninh Mẫn: “Anh ta không chết... Cậu không muốn đi xem sao?”

Ninh Mẫn đang gấp rau, đôi đũa dừng ở không trung một chút, lắc đầu.

Hoành Vi hỏi: “Vì sao không đi!”

“Không muốn nhớ lại!”

Cho dù là đau khổ, hay là buồn phiền. Cô cũng không muốn lại nhớ lại.

“Cậu với anh ta, còn không có ly hôn!”

Sau khi ăn xong, lúc rửa chén, Hoành Vi nhắc nhở.

Trên pháp luật, bọn họ vẫn là vợ chồng.

Ninh Mẫn rửa chén, bình tĩnh trả lời:

“Đời này, mình không có ý định tái hôn!”

Vì vậy, không ly hôn, cũng không quan trọng.

Về phần người kia, có muốn tái hôn hay không, đó là chuyện của anh ta.

Nếu như anh ta muốn biết cô ở đâu, không phải là rất dễ dàng.

Hoặc là, cho tới bây giờ anh ta đã biết rõ. Chỉ là không có tìm đến.

Không tìm cũng đúng. Lòng của cô đã thành tổ ong, mà anh ta lên máy bay, lại không có thể cứu con gái của mình, mặc dù lựa chọn một mạng, trong lòng sợ cũng đã hết hi vọng nhìn thấy.

Hai người như vậy, không có khả năng lại đi đến ở cùng một chỗ.

Ninh Mẫn nghĩ rồi, đời này, nuôi lớn tiểu Kiệt, là đủ rồi.

Thời gian là nhột nhạt như vậy, nhưng trong cái nhột nhạt này, bởi vì có tiểu Kiệt, bởi vì có Hoành Vi, bởi vì có Tử Tử, lòng lạnh như băng của cô, còn có thể lộ ra vài tia ấm áp.

Cuộc sống không coi là gian khổ, cũng xưng không có giàu sang, các cô dựa vào bản lĩnh của mình, tay làm hàm nhai, không cần có quan hệ quá phức tạp, chỉ cần mỗi ngày đi qua con đường thực tế. Nhiều tiền ít tiền, một người chết, cái gì đều là yếu ớt, giả dối, quyền lợi quyền hành lợi ích, vừa nhắm mắt, chính là trống không.

Cô muốn có được một tâm tình bình tĩnh.

Cầm tiền lương thật sự trong tay, đã dạy những người thiện lương kia một ít kỹ thuật tự vệ. Đi đường cũng không sợ nữa.

Cho tới bây giờ cô không nghĩ tới, một ngày kia, con gái của mình còn có thể xuất hiện ở trước mặt, từng đưa một quỳ gối trước mặt cô, nhiệt tình ôm cô, miệng luôn gọi cô: “Mẹ”.

Cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, đứa nhỏ mà lòng cô tràn đầy chờ mong, cũng là bé con vừa mới ra đời đã bị cô xem nhẹ, hai năm sau, vậy mà lớn lên có bộ dáng đáng yêu như vậy, quần lên cổ của cô, không chút nào sợ người lạ dính trên người cô.

Từ khi thanh tỉnh, mỗi đêm tỉnh mộng, nước mắt ướt đầm gối, đều bởi vì mơ tới tình cảnh thê thảm của bọn nhỏ tại bị nổ thành mảnh vỡ, cô muốn cứu, mà cứu không được, chỉ có thể âu yếm nhìn bọn nó, bị nổ tung.....

Cô cho rằng, ông trời là quá ghen ghét cô được hạnh phúc, vì vậy, mới có thể trong thời gian mấy ngày đó, thu hồi lại tất cả hạnh phúc của cô, đánh cô rơi vào tầng mười tám địa ngục.

Hai năm qua, cô phát hiện, ông trời vẫn còn chiếu cố cô, cuối cùng đã trả ba đứa bé cho cô...

“Sao các con lại không có việc gì...”

Ninh Mẫn ôm bé con, nước mắt tràn đầy hai mắt, ngơ ngác nhìn về phía Cố Đan. Giờ khắc này, cảm giác của cô giống như đang trong mơ. Không, mặc dù đang trong mơ, vẫn đoàn tụ vui vẻ như vậy, cũng chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Việc này nói rất dài dòng. Chúng ta có thể trở về đi từ từ nói!”

Hai năm không thấy, Cố Đan cao không ít, so với cô còn cao hơn, thiếu niên mười sáu tuổi, đang trong thời gian trở mã, giọng nói thay đổi, râu ria

đã dài.

Ninh Mẫn thật xin lỗi giải thích với các học viên giải thích trong nhà có chuyện, hôm nay chỉ có thể học tới đây.

Rời khỏi trung tâm tập thể hình Hoa Đô, Ninh Mẫn đột nhiên hỏi:

“Các con làm sao tới được đây?”

Bọn họ cũng không thể nào là từ trên trời rớt xuống.

Hoắc Đan cười cười:

“Là chú Đông đưa tụi con tới đây!”

“Phải đó, là ba! Ồ, ba đây...”

Văn Văn chạy ra đi nhìn quanh, sao không thấy ba đâu... Xe cũng không có ở đây.

“Vừa mới còn ở đây!”

Văn Văn rầu rĩ nói: “Như thế nào không nói tiếng nào bỏ chạy không thấy bóng dáng rồi?”

Hoắc Đan xoa xoa đầu Văn Văn, đưa tay lấy tờ chi phiếu từ trong túi ra đưa cho Ninh Mẫn:

“Dì Ninh, đây là tấm thẻ chú kêu con chuyển giao cho dì.”

Ninh Mẫn kinh ngạc nhìn, thẻ này, cô rất quen thuộc. Đã từng, cô cầm thẻ này cho ba mua ghế dựa mát xa, mua đồ dùng bé con khi chưa sinh, cũng xoát qua khi ăn bữa tối xa xỉ...

Anh nói, anh có rất nhiều tiền để mua sữa bột, những số tiền này sẽ đem tập hợp đến tấm thẻ. Anh là thẻ chủ, cô thì là thẻ phó.

Anh nói: “Anh kiếm tiền, nuôi gia đình, một người tiền kiếm được rồi, người một nhà lo cho gia đình.”

Hai năm trước, lúc rời đi, thẻ này bị cô để lại biệt thự Lâm Đặc.

Hôm nay, nó lại trở về thế giới của cô, xuất hiện nơi cô chạm tay là có được.

Điều này nói lên cái gì.

“Có ý tứ gì?”

Ninh Mẫn không có nhận.

Hoắc Đan cầm tay cô lật lên, đặt tấm thẻ vào trong lòng bàn tay cô:

“Chú Đông nói, chú đã giao ba đứa bé cho dì rồi, xin dì chăm sóc tốt cho bọn nó. Hiện tại, cô là mẹ bốn đứa bé, tiêu dùng khăng định rất lớn. Tấm thẻ này để lại cho dì, nên dùng thì dùng, đừng nghĩ không cần... Tốt rồi, nhiệm vụ của con đã hoàn thành.”

Hai tay thiếu niên chọc vào túi, huýt sáo, đi ra bên ngoài.

Buổi tối, Ninh Mẫn đem thẻ này đưa cho Hoàn Vi nhìn.

Hoàn Vi tự nhiên thấy mấy đứa nhỏ lia, cô không cần nghĩ cũng biết Ninh Mẫn vui như thế nào. Nhìn xem Ninh Mẫn bị bọn nhỏ vây quanh, nét mặt luôn tươi cười, cô đã cảm thấy, mùa đông đóng băng của Ninh Mẫn, muốn qua rồi.

Nếu là hai năm trước, Ninh Mẫn bài xích trẻ con, là vì oán bởi vì hận, nhưng hai năm sau, nàng gặp lại hài tử, chỉ cần có được bảo bối cô rất vui sướng.

Những tâm tình phức tạp kia cũng đã tản đi.

Thấy tấm thẻ này, cô càng thêm khẳng định, mùa xuân tươi đẹp thuộc về Ninh Mẫn rất nhanh liền sẽ đến.

Cô gõ gõ tấm thẻ kia, nói:

“Đông tiên sinh là muốn để đưa nhỏ đến buộc cậu lại.”

Anh ta giao con ra, là muốn cho cô ấy mềm lòng, sau đó, anh ta từng chút từng chút thâm nhập vào.

Ninh Mẫn nhú mày, đối với người đàn ông kia, căn bản không cách nào quên được.

“Mình yêu không nổi nữa!”

Cô cúi đầu nói.

Hoành Vi nhú mày nhìn, cũng không nói gì với cô nữa.

Có thể yêu lại hay không, phải đợi Đông tiên sinh phát động thế công, mới có thể chân chính xác định.

Tối hôm đó, Ninh Mẫn ngủ trên đất cùng bốn đứa bé. Một bên là hai đứa con gái, một bên là hai đứa con trai, bọn nó ở trước mặt cô nháo, cười, để cuộc sống nhợt nhạt của cô lại lần nữa xinh đẹp có màu sắc, trong thế giới im ắng của cô lại lần nữa tươi cười sáng lạn.

Đêm hôm đó sâu vắng người, cô ôm lấy đầu, tham lam nhìn vẻ mặt bọn họ ngọt ngào ngủ, lần thứ nhất, không gặp ác mộng, trong mộng thấy được Đông Đình Phong, ôn nhu hôn cô.

Hừng đông, cô hôn bọn nhỏ đến khi tỉnh lại, nghênh đón cô chính là tràn đầy dáng tươi cười, mềm ôm.

Hạnh phúc, giống như lại chiếu cố cô.

Ninh Mẫn không có nhìn thấy Đông Đình Phong, người đàn ông này đưa con tới cửa, liền không có xuất hiện, cũng không có điện thoại cho cô. Giống như anh chưa từng tới.

Nhưng trên thực tế, anh đã tới. Đưa đến đồ cô đánh mất.

Một tuần lễ, cô cùng bốn đứa bé gần nhau cùng một chỗ, mỗi một ngày đều vui vẻ như vậy, vui vẻ đến khiến cô cảm thấy như đang trong mơ.

Chủ nhật, trời vô cùng ấm áp, bốn đứa bé trong phòng khách chơi ắc, cô bận rộn trong phòng, chuẩn bị món cơm tào, Hoắc Đan lại thăm bọn họ, giống như vị thần thủ hộ. Hoành Vi để tiểu Tử Tử chơi cùng bọn nhỏ, vào phòng bếp hỗ trợ, thỉnh thoảng đi ra ngoài chăm sóc một cái.

“Mẫn Mẫn, cậu... cậu mau tới đây... Có khách quý đến...”

Giọng nói Hoành Vi kích động ở bên ngoài kêu lên.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 364

Ninh Mẫn đang nấu canh, trong lòng cũng rất nghi hoặc: Các cô đều không có thân nhân, cũng không có bạn bè nào. Đáng lẽ không có ai đến tìm hiểu mới đúng. Còn người trong thành phố này, tuyệt đối sẽ không khiến Hoàn Vi xưng là “Khách quý”.

Cô giảm lửa, lau tay rồi đi ra, thấy một người đàn ông xa lạ giúp đỡ một người phụ nữ ngồi xe lăn đi vào cửa.

“Chung Đề... Cô?”

Ninh Mẫn nhìn chăm chú một chút rồi nhận ra người này, đầu lưỡi như cứng lại.

Chung Đề đội một cái nón màu đen đỏ đan xen với nhau, mặc áo lông màu trắng, sắc mặt trắng bệch, gò má có chút hồng, cái cằm nhọn, nhìn qua rất gầy, nhưng môi màu phấn hồng tỏa sáng, liếc nhìn, Ninh Mẫn đột nhiên cảm thấy hai năm không gặp, cô Chung Đề hình như là càng ngày càng trẻ tuổi.

Rồi sau đó, ánh mắt của cô lại dừng trên người đàn ông xa lạ đó một hồi lâu: Vóc dáng rất cao, có chút gầy, đội một cái nón thêu, đeo một cái mắt kính viền bạc, khuôn mặt đoan chính, nhưng da thịt cũng không bóng loáng, lộ ra vẻ giống như đã từng phẫu thuật thẩm mỹ do bị tổn thương.

Ninh Mẫn cảm thấy có chút kinh ngạc, bọn họ không chỉ đội nón tình nhân, mà còn mặc đồ tình nhân——

Kì lạ nha...

Chung Đề đã gả cho Hoắc Trường An, tại sao lại đi cùng với người đàn ông xa lạ như vậy?

Đây cũng quá không có đạo lý rồi.

“Bác không phải là Chung Đề. Bác là Đông Dạng. Mẹ của Cần Chi!”

Người phụ nữ mở cửa, khiến Ninh Mẫn lại lần nữa ngây ngốc một chút, Hoàn Vi cũng há hốc mồm.

Hai người đối mặt, đều thấy được khiếp sợ trong mắt đối.

Phải, người phụ nữ này, là cô gái trẻ thiên tài Đông Dạng ngủ say đúng ba mươi hai năm, tháng 4 năm 2013, cuối cùng bà cũng tỉnh lại từ trong vô tận bóng tối.

“Chúng ta đã gặp mặt. Chẳng qua khi đó, bác luôn ngủ say, không có tỉnh lại. Có điều, bác có nghe được con kêu bác là mẹ.”

Đông Dạng mỉm cười rạng rỡ—— người phụ nữ này cười lộ lên đặc biệt xinh đẹp, trên mặt rõ ràng còn có hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ!

Dáng vẻ này là một người phụ nữ gần năm mươi tuổi?

Càng giống là một cô gái hai mươi tuổi hơn nha.

“Khi đó, bác liền suy nghĩ, ánh mắt xoi mói của con trai bác, người con gái nó nhìn trúng chọn làm vợ thì sẽ như thế nào? Bây giờ, cuối cùng bác cũng nhìn thấy con thật rồi... Đầu tóc ngắn đi, so với tóc dài của con trên tấm ảnh, càng lộ ra già dặn hơn, nhưng đều rất xinh đẹp. Ninh Ninh, rất hân hạnh được biết con.”

Bà đưa tay ra.

Tay Ninh Mẫn vẫn còn ẩm ướt, vừa mới rửa rau, thấy thế, vội vàng lau tay vào tạp dề trên người mình một cái, mới nắm tay.

Tay kia, vừa mịn vừa mềm vừa ấm, không giống cô, lại vừa cứng vừa ướt lại lạnh.

Phần ấm áp kia, lưu lại trong lòng bàn tay của cô, nóng đến cả người cô.

“Mời bác ngồi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Ninh Mẫn không biết nên xưng hô như thế nào với người phụ nữ nhìn qua không lớn tuổi. Thời gian ba mươi hai năm, giống như cũng không có dừng lại trên mặt bà. So với bị bệnh, bây giờ gương mặt bà mướt mà không ít.

“Trước không vội mà ngồi, bác giới thiệu với con một người.”

Đông Đặng nở nụ cười ngọt ngào như cô gái nhỏ, nghiêng người, bắt được bàn tay sau lưng, vỗ vỗ, cực kỳ thân thiết:

“Vị này chính là chồng bác, Hoắc Trường Nhạc, cha của Căn Chi!”

Nghe vậy, Ninh Mẫn và Hoành Vi lại lần nữa kinh ngạc đến ngây người.

Không, lúc này, hai cô hoàn toàn là trừng thẳng mắt.

Hoắc Trường Nhạc rõ ràng... Rõ ràng đã chết mà?

HOắc ường Nhạc nhìn cô gật gật đầu, vẻ mặt mỉm cười lộ ra chút cứng ngắc, nhưng Ninh Mẫn có thể nhìn ra được, nụ cười kia quả thực là một nụ cười thân mật.

“Tiểu Ninh, con khỏe, rốt cuộc cũng nhìn thấy con rồi. Bác là Hoắc Trường Nhạc...”

Ông cũng đưa tay ra, vừa liếc nhìn Hoành Vi:

“Vị này, chắc hẳn sẽ là chiến hữu nhỏ Hoành Vi của con...”

Hai người từng là đặc công, rất bị động cùng bắt tay với người đàn ông có khí chất không tầm thường này.

Thời điểm HOắc Trường Nhạc “Chết”, không tới hai mươi tuổi, nhưng bây giờ Ninh Mẫn thấy người này, cả người lộ ra thành thực hơn nữa ổn trọng.

“Tiểu Ninh, hôm nay, vợ chồng bác từ ngàn dặm chạy tới, thật sự có chút mạo muội, chỉ là có chút chuyện, bác nghĩ, chúng ta nên đến nói với con một chút... Kỳ thật con là một đứa nhỏ thông minh, trong lòng có lẽ hiểu rõ, mục đích chuyển đi này của chúng ta... Không sai, chúng ta tới đây vì chuyện của con và Căn Chi...”

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, HOắc Trường Nhạc liền đi thẳng vào vấn đề.

Ninh Mẫn không nói, tay vuốt vuốt tạp dề.

Hai năm qua, Hoành Vi luôn đề cập với cô chuyện quay về bên cạnh Đông Đình Phong.

Lần thứ nhất, cô ấy hỏi cô có tính trở về hay không, người đàn ông kia cũng chưa chết. Câu trả lời của cô là không quay về.

Lần thứ hai, cũng chính là một tuần lễ trước, cùng đến với bọn nhỏ. Hoành Vi lại nói lời này với cô. Sau đó, các cô không hề đề cập tới nữa. Nhưng, trên thực tế, Đông Đình Phong đã lặng yên không một tiếng động đang từ từ thâm nhập cuộc sống của cô.

Mặc dù, đối với riêng cô, hai năm qua, Ninh Mẫn chưa bao giờ đi quan tâm. Nhưng cô biết rõ, bây giờ Đông Đình Phong đã không còn là Thủ tướng Đông Ngải, cũng không còn là chủ tịch tập đoàn Vạn Thế.

Có người nói thân thể của anh không tốt, vì điều trị thân thể, anh không thể không lui về phía sau màn.

Có người nói anh chán ghét mà vứt bỏ mọi thứ trên đời, đã xuất gia làm hòa thượng.

Hôm nay anh như thế nào, cô chưa bao giờ biết, cũng không có ý tưởng đi tìm hiểu. Thời gian hai năm, cô đã hoàn toàn vứt bỏ anh ra khỏi thế giới của mình.

Trải qua hạnh phúc và đau khổ, đều đã bị cô bỏ qua.

Lúc trước, cô cảm thấy, tương lai, cô và người kia, sẽ không còn liên quan đến nhau.

Nếu như hôm nay, những người khác nhắc tới chuyện cô và Đông Đình Phong, có lẽ cô sẽ phất tay áo tiễn khách, nhưng trước mặt hai người này, nhưng là từ con đường chết đi tới người, lại là trường bối, cô không có thể bày sắc mặt cho họ xem.

Xuất phát từ lễ phép, cô không thể biểu hiện tâm tình nào, vì vậy cô lựa chọn trầm mặc.

Đông Dạng và Hoắc Trường Nhạc thấy thế, thấy trong lòng cô còn có khúc mắc với Căn Chi. Theo bọn họ thấy, khúc mắc này, cần phải loại bỏ.

“Cha bác, cũng chính là ông nội của các con, trước khi bác tới đây, đã tìm tới bác, ông nhờ bác gửi tới con một câu!”

Đông Dạng nhẹ nhàng nói, ngữ khí rất ôn nhu.

“Nói cái gì ạ?”

Ninh Mẫn đành phải nhẹ nhàng hỏi. Trong đầu hiện lên mặt mũi hiền lành của ông. Nghe nói lúc trước ông bị bệnh, cũng không biết hôm nay thân thể như thế nào rồi?

“Rất nhiều chuyện, Căn Chi cũng không biết. Nếu muốn giận, cũng nên giận bộ xương già là ông...”

Ninh Mẫn khẽ giật mình.

Đông Dạng nói tiếp: “Lúc trước trong bữa tiệc sinh nhật của ông xếp đặt thiết kế Căn Chi, ngoại trừ muốn hoàn thành nguyện vọng của mẹ bác, cũng là tồn tại một tâm tư.”

“Tâm tư gì chứ?”

Ninh Mẫn nhìn bà hỏi.

Đông Dạng cảm thấy nóng, tháo nón xuống, tóc ngắn, thấy bà đặc biệt trẻ tuổi, ánh mắt tràn đầy vàng sáng trí tuệ:

“Ông ấy biết rõ Hàn Tịnh và Mạc gia Trúc Quốc có quan hệ. Chẳng qua là lúc đó không có kiểm chứng(*kiểm tra và chứng nhận). Lúc tác hợp đoạn nhân duyên này, ông ấy sớm đã có ý định về chính trị.”

Vừa nói như vậy, Ninh Mẫn lập tức đã hiểu rõ một việc, đồng thời, lại sinh ra nghi hoặc:

“Tại sao ông biết rõ Hàn Tịnh và Mạc gia có quan hệ?”

“Hàn Trọng trước khi chết nhờ cậy ông ấy một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Đông Dạng nhớ đến lúc ấy, bà đã từng hỏi như vậy, cha bà trả lời là:

“Hàn Trọng nhờ cậy ta giúp đỡ Hàn Tịnh về nhà. Sắp chết, ông ấy đưa cho ta một bộ trang sức ngọc luôn mang theo bên người, nói đó là tín vật... Đáng tiếc không có nói rõ cha đẻ Hàn Tịnh là ai, liền tắt thở. Sau đó ta tìm mọi cách kiểm chứng. Chẳng qua là ngọc đó cũng không phải là ngọc hiếm có gì. Bình thường vô cùng. Nếu muốn thông qua ngọc này đi tìm cha mẹ ruột của Hàn Tịnh giống như mò kim đáy biển.”

Bà cứ như đi vào hồi ức, Hoắc Trường Nhạc thấy thế, liền nói lại những lời này, khi đó, ông cũng có ở đó, tiếp theo nói:

“Ông ấy giao tiếp có quan hệ với Mạc gia là khi cùng tham gia sự kiện ở Bang Cốc.. Có một lần, ông ấy phát hiện một khối ngọc trên cổ của Mạc Trường Lâm rất giống trang sức ngọc trong tay ông, sau đó, mà bắt đầu hoài nghi thân phận của Hàn Tịnh.

“Rồi sau đó, chưa được sự cho phép cha con liền tìm cách lấy được tóc của Mạc Trường Lâm, sau đó thông qua giám định DNA, rốt cuộc ông cũng xác định Hàn Tịnh là con gái Mạc Trường Lâm. Nhưng mẹ Hàn Tịnh là ai, cùng với Hàn Trọng chết, liền biến thành một câu hỏi không có câu trả lời.

“Lúc ấy ông bởi vì mẹ bác bệnh nặng, một lòng muốn tác hợp hôn sự của Cẩn Chi và Hàn Tịnh.

“Cuối cùng, hôn sự đã thành, nhưng hai vợ chồng cứ như người lạ, điều này làm cho ông ấy đau đầu không thôi.

“Sau đó Hàn Tịnh sinh con, rồi bị bệnh. Ông ấy vẫn ngóng trông Hàn Tịnh và Cẩn Chi có thể ân ân ái ái, như vậy, một khi nói ra thân phận của Hàn Tịnh, Cẩn Chi có thể có được sự trợ giúp rất lớn từ Mạc gia. Vì vậy liền kéo dài rồi kéo dài. Thẳng đến hai năm trước, sự tình đã xảy ra biến đổi. Thân phận của con và Hàn Tịnh, rốt cuộc mới bị vạch trần...”

Ninh Mẫn lắng lắng nghe, không tiếp lời nói, trong lòng kinh ngạc không cần nói. Thì ra trong lòng ông có nhiều chuyện như vậy. Liền ngay cả lấy Hàn Tịnh, trong lòng cũng ôm mục đích chính trị nào đó.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 365

Hoắc Trường Nhạc cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, tiếp tục nói:

“Vừa mới bắt đầu ông ấy quả thực cố ý định muốn đẩy Cẩn Chi lên vị trí cao đó. Quyết định này từ ba mươi năm trước đã có, vì thế, ông ấy vẫn hợp tác với rất nhiều gia tộc chính trị. Luôn lặng lẽ ở trong bóng tối thúc đẩy. Nhưng Cẩn Chi cũng không biết.

Lúc nói tới đây, ông ngừng một chút, cố ý nhìn:

“Có khi bác nói như vậy, có lẽ con sẽ cho rằng bác đang giải thích giúp Cẩn Chi. Nhưng trên thực tế, thật sự là nó không biết gì. Cũng ví dụ như, Na gia và Đông gia có hiệp ước, chính là Cẩn Chi cũng không biết rõ chuyện đó...”

Ninh Mẫn nghe có chút hồ đồ.

“Na Dĩnh kia sao?”

“Ừ!”

Hoắc Trường Nhạc gật đầu: “Còn nữa, cha ta HOắc Kiến Quốc và ông ấy cũng có ước định!”

Một câu trả lời hợp lý như vậy, càng để cho Ninh Mẫn mơ hồ:

“Con... con có chút không rõ!”

“Cũng vậy thôi, bác nói như vậy, con thật sự có lẽ không thể giải thích vì sao. Như vậy, vậy trước tiên từ mẹ của ta là ai, nói đến chuyện này...”

Tiếp theo, giọng nói Hoắc Trường Nhạc không nhanh không chậm, nói cho Ninh Mẫn và Hoành Vi nghe những chuyện của thế hệ trước đây, chuyện xưa cực kỳ ly kỳ mà mịt mờ.

Nhân vật chính trong chuyện xưa này liên quan đến vài vị trí từng làm mưa làm gió ở Đông Ngải, nhân vật chính trị đang lớn mạnh, ví dụ như Hoắc Kiến Quốc, như Nguyễn Nhất Hà, như Tôn Dư, dụ như Hoắc Kiến Đường...

Đó là chuyện xảy ra rất nhiều năm trước rồi.

Khi đó, Thủ tướng đầu tiên của Đông Ngải Quốc Hoắc Hành Trạch muốn về hưu, dưới gối có bốn người con trai, Hoắc Kiến Quốc là đứa con nhỏ nhất, là đứa con khi Hoắc Hành Trạch đã già mới sinh.

Hoắc Kiến QUỐC nhỏ hơn anh hai của ông tận mười tám tuổi.

Nhiều người nhìn bốn người con của Hoắc gia, Hoắc Kiến Quốc trẻ tuổi nhất, mới hai mươi mấy tuổi. So với mấy người anh trai của ông đã đứng vững gót chân ở giới chính trị quân đội mà nói, ông không nghi ngờ là tầm thường nhất, cũng là không có.. một chút thành tích gì hết.

Tất cả mọi người cảm thấy lần cạnh tranh Thủ tướng đầu tiên, con trai trưởng Hoắc gia, con trai thứ hai, có thể đấu với hai nhà Thần Cổ, con trai thứ ba, tuyệt không có khả năng.

Nhưng hết lần này tới lần khác tình hình phát triển, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Hoắc Kiến Quốc lấy tốc độ tia chớp lấy được hòn ngọc quý trên tay tập đoàn Nguyễn thị, thành công nghịch chuyển tình thế. Vợ chồng đồng lòng,

dưới sự ảnh hưởng của cha vợ, ngồi trên ghế Thủ tướng.

Trong mắt người đời, Hoắc Kiến Quốc và Nguyễn Nhất Hà là một đôi vợ chồng ân ái, nhưng trên thực tế thì sao, bọn họ là kẻ ước hôn nhân. Luôn bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Nguyễn Nhất Hà yêu người đàn ông nhưng người đó cũng không phải Hoắc Kiến Quốc, mà là một người dòng thứ ở Hoắc gia, tên là Hoắc Kiến Đường.

Lúc HOắc Kiến Đường và Nguyễn Nhất Hà yêu, Nguyễn Nhất Hà bỏ đi thân phận, sống với vẻ bề ngoài của một nữ sinh bình thường. Ở trước mặt Hoắc Kiến Đường, là một nữ sinh không có tâm cơ, không có bối cảnh, ở trong gia đình mồ côi cha mà lớn lên, không có mẹ, không ai quan tâm bà, bà cũng không nhắc đến cha mình.

Hoắc Kiến Đường có chí hướng thật xa, vì cái chí hướng kia, ông không thể không trèo cành cây cao khác, lấy hiện thực đổi lấy vị trí trong giới chính trị cho ông.

Trải qua đau khổ lựa chọn, ông tàn nhẫn quyết tâm chia tay với Nguyễn Nhất Hà.

Còn Hoắc Kiến Quốc, là biết rõ thân phận của Nguyễn Nhất Hà, thiếu gia không chút nào xuất chúng của Hoắc gia, vừa lúc đó thừa dịp yếu ớt mà vào, chiếm được thân thể Nguyễn Nhất Hà, lấy lòng bà. Hai người ước định, nắm tay bắt được vị trí Thủ tướng —— lúc ấy, Nguyễn Nhất Hà làm như vậy, không phải là muốn trả thù người đàn ông phụ lòng bạc nghĩa kia.

Kết quả, HOắc Kiến Quốc biểu lộ tài năng và trí tuệ, liền được sự ủng hộ toàn lực của tập đoàn Nguyễn tòa, được cha vợ dốc hết tất cả ủng hộ, đã nhận được quyền lực.

Nhưng hôn nhân của ông, không hề hạnh phúc giống như bề ngoài người đời nhìn thấy.

Nguyễn Nhất Hà là một người phụ nữ kiêu ngạo, trong vài năm đầu HOắc Kiến Quốc, vẫn muốn chiếm được tâm của người phụ nữ này, vì vậy vẫn luôn hạ thấp bản thân mình

Dù là như thế, vẫn như trước ông đều gặp phải trắc trở trên người Nguyễn Nhất Hà.

Nói ví dụ như, chuyện giường chiếu.

Hai người này, có cuộc sống hôn nhân đã qua nhiều năm, chuyện vợ chồng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hoắc Kiến Quốc vẫn không bước vào lòng Nguyễn Nhất Hà.

Vì thế, ông rất buồn rầu.

Giữa vợ chồng xuất hiện vết rách, vì duyên cớ Hoắc Kiến Đường vạch trần chuyện Hoắc Kiến Quốc tính kế trên người Nguyễn Nhất Hà, xảy ra chuyện mang thai kia.

Khi đó, Nguyễn Nhất Hà rất đau buồn và oán hận, lại cùng Hoắc Kiến Đường lần nữa ở cùng một chỗ, thậm chí còn hồ đồ mà mang thai con của Hoắc Kiến Đường.

Sau khi Hoắc Kiến Quốc biết rõ, giận tím mặt, làm lớn chuyện với Hoắc Kiến Đường. Sau đó Hoắc Kiến Đường đang trên đường về nhà bị xe đụng chết.

Nguyễn Nhất Hà nghe được, nhận định đó là Hoắc Kiến Quốc cho người ta làm.

Quan hệ vợ chồng quan hệ quây ràng càng căng, nhưng bởi vì Hoắc Kiến Quốc bận tâm thân phận Thủ tướng, mà Nguyễn Nhất Hà là muốn bảo vệ bào thai trong bụng, hai người tiếp tục duy trì ân ái bên ngoài.

Hoắc Trường Bình trong tình huống này được sinh ra.

Đứa bé này tồn tại, từng giây từng phút nhắc nhở HOắc Kiến Quốc một đoạn sỉ nhục này.

Khi đó, Hoắc Kiến Quốc và Nguyễn Nhất Hà đã bắt đầu chia phòng ngủ —— việc này, ngoại trừ người thân cận chăm sóc cuộc sống và ăn uống hàng ngày của bọn họ, thì không ai biết.

Hoắc Kiến Quốc không phải là một người đàn ông có ham muốn mãnh liệt, ông chú tâm vào sự nghiệp hơn. Quanh năm vội vàng xử lý quốc sự. Dùng cái này để bù đắp trống rỗng trong lòng. Nhưng đây không phải là nói lên tình trạng sinh lý của Hoắc Kiến Quốc không khỏe mạnh. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tình trạng thời kỳ sinh lý đang đứng ở đỉnh núi cao. Nhưng bởi vì ông không cách đạt được thỏa mãn trên người vợ mình, chỉ có thể đè nén nhiều năm.

Hoắc Trường Bình đến thế gian, liên gia tăng lên nỗi đau khổ của ông, khiến ông cảm giác vô cùng ghen ghét.

Chính là đoạn thời gian kia, ông đã có người phụ nữ sinh mệnh thứ hai trong đời ông —— Tôn Dư.

Tôn Dư là một người con gái thiên tài, nhiều thế hệ Tôn gia đều là dòng dõi Nho học, có giao hảo với Hoắc gia. Tôn Dư so với Hoắc Kiến Quốc nhỏ hơn mười lăm tuổi. Thời điểm Hoắc Kiến Quốc lấy Nguyễn Nhất Hà, Tôn Dư mới mười tuổi. Bà thích Hoắc Kiến Quốc. Khi còn bé loại yêu thích này, đương nhiên là một loại yêu thích rất đơn thuần.

Tôn Dư rất đáng yêu, vả lại rất dính người, trong bốn đứa con của Hoắc gia, gần gũi với Hoắc Kiến Quốc nhất.

Tôn Dư là một đứa bé trưởng thành sớm, đã từng nghĩ tới, về sau lớn lên nếu có thể gả cho anh Hoắc thật là tốt biết bao, đáng tiếc, thời điểm bà còn là đứa con nít, Hoắc Kiến QUỐC liền lấy tốc độ kinh người kết hôn sinh con. Hoắc phu nhân thông minh tài giỏi, mà tuổi của bà và Hoắc Kiến Quốc chênh lệch nhiều như vậy, chỉ có thể không biết làm gì.

Sau mười năm, Tôn Dư hai mươi tuổi bởi vì trời sinh đã thông minh, sớm liền hoàn thành việc học, tham gia công việc.

Một năm kia, cha mẹ Tôn Dư bởi vì bệnh trước sau lần lượt đều mất, Hoắc Kiến Quốc từ chăm sóc em gái, cũng là chăm sóc cho đời sau của chú thím, liền sắp xếp cho bà công việc phiên dịch trong quốc vụ.

Nguyên nhân bởi vì công tác, Tôn Dư và Hoắc Kiến Quốc có cơ hội tiếp xúc rất nhiều.

Hoắc Kiến Quốc là từ nhỏ nhìn Tôn Dư lớn lên đây, bí mật, Tôn Dư gọi ông là anh tư.

Khi Hoắc Kiến QUỐC ba mươi lăm tuổi, đã có thể mạnh mẽ làm mưa làm gió, khuôn mặt cương nghị, tay nắm quyền thế, người lại ổn trọng, miễn là phụ nữ thấy, không động tâm mới lạ. Nhưng ông tập trung tinh thần trên chuyện của quốc gia, chưa từng náo qua một chút chuyện xấu nào.

Một năm nay giữa mùa hạ, HOẮC KIẾN QUỐC xuất ngoại phỏng vấn đi về, mượn cảm giác say rượu đi vào phòng vợ, trong lòng buồn khổ, muốn cưỡng ép để vui mừng, bị cự tuyệt, còn bị đả thương.

Hoắc Kiến QUỐC trong cơn tức giận chạy ra khỏi Thủ tướng phủ.

Tất cả mọi người tìm không thấy ông.

Tôn Dư một mình tìm đến.

Lúc ấy Hoắc Kiến Quốc đang bị phát sốt, bà liền canh giữ ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc đến khi ông hạ sốt, tận tâm tận lực chăm sóc. Sau khi Hoắc Kiến Quốc tỉnh lại, thấy đứa nhỏ này vội vàng chăm sóc cho mình, cảm nhận được một loại ấm áp khác thường.

Đêm hôm đó, Hoắc Kiến Quốc nhất thời xúc động, đã muốn người em gái nhỏ hơn mình mười lăm tuổi.

Mấy phen ân ái, khiến ông mê luyến.

Từ nay về sau, hai người mượn cớ công sự liên tiếp hẹn hò.

Vui vẻ làm tình nhiều lần, khó tránh khỏi có cá lọt lưới.

Một lần biết được mang thai, Tôn Dư há hốc mồm.

Hai mươi tuổi, Tôn Dư đang hạnh phúc với Hoắc Kiến Quốc, vốn trong lòng có cảm giác tội ác rất nghiêm trọng, về sau trong lúc vô tình từ trong miệng người đàn ông này mới biết rõ, quan hệ của ông và Nguyễn Nhất Hà tan vỡ, lúc Nguyễn Nhất Hà vì người khác sinh ra một đứa con, liền càng đau lòng Hoắc Kiến Quốc hơn. Tuy biết rõ cô gái tốt không nên chen chân vào hôn nhân người khác, nhưng bà không thể ngăn nổi lòng của mình. Không chỉ có tham luyến Hoắc Kiến Quốc lần đầu tiên ở ngoài hay trên giường đều cưng chiều bà, càng tham luyến thâm tình bảo vệ của người đàn ông này.

Sau khi phát hiện mang thai, bà vội vàng hỏi Hoắc Kiến Quốc phải làm sao bây giờ?

Hoắc Kiến Quốc rất vui mừng, ôm bà thẳng thắn nói:

“Sinh ra thôi. Anh muốn, anh sẽ chịu trách nhiệm!”

Tôn Dư nháy nháy mắt, ủy khuất vô cùng:

“Sinh ra thì chính là con riêng!”

“Đợi anh, anh sẽ ly hôn với bà ấy!”

Tôn Dư thật cao hứng, đồng thời lại lo lắng:

“Cái này sẽ ảnh hưởng đến chuyện của anh!”

Lúc ấy ông phải đối mặt với tổng tuyển cử mười năm một lần.

Hoắc Kiến Quốc đối với đứa bé này còn là rất chờ mong, thậm chí còn nguyện ý vì đứa bé mà chấp nhận tất cả mạo hiểm.

Cái này khiến Tôn Dư rất cảm động —— phụ nữ đều là động vật tình cảm, được đàn ông dỗ dành, cái gì cũng đều đem ra.

Sau đó, Hoắc Kiến Quốc tìm Nguyễn Nhất Hà ngả bài, muốn ly hôn.

Nguyễn Nhất Hà không chịu ly hôn, hơn nữa còn có ý muốn cứu vãn đoạn hôn nhân này

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 366

Do trong suốt một năm bị Hoắc Kiến Quốc lạnh nhạt, Nguyễn Nhất Hà hiểu rõ lòng mình, mặc dù đối với Hoắc Kiến Quốc vẫn còn tình cũ, nhưng ở chung với nhau qua gần mười năm, bà đã mất đi cảm giác yêu thích ông.

Một người có lúc ở chung không biết quý trọng đợi đến khi mất đi, mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Nguyễn Nhất Hà mặc dù đã quay đầu, nhưng Hoắc Kiến Quốc đối với đoạn hôn nhân này đã nản lòng thoái chí, cố ý ly hôn.

Nguyễn Nhất Hà vì muốn xoay chuyển lòng chồng đã dùng hết tâm cơ. Chuyện ly hôn của hai vợ chồng đang âm thầm lục đục bỗng khoa trương lên. Khiến Quốc Trọng bắt đầu tạo áp lực với Hoắc Kiến Quốc, vài lần đến tìm Tôn Dư người có bệnh ta có thuốc.

Vì đứa trẻ, HOắc Kiến Quốc đã đem Tôn Dư giấu đi

Lại một thời gian sau, Hoắc Kiến Quốc buộc phải làm hòa với Nguyễn Nhất Hà.

Khi đó bọn họ đã đặt được ước định, Nguyễn Nhất Hà đáp ứng Hoắc Kiến Quốc giả bộ mang thai, đủ những thái tiếp theo Tôn Dư sẽ sinh. Ông vì lo lắng cho sự an toàn của Tôn Dư, cũng vì suy nghĩ cho chính trị của mình, đã bỏ qua chuyện ly hôn.

Khi đó Tôn Dư còn đang nằm mộng, ngóng trông ngày kia có thể trở thành vợ chính thức.

10 tháng sau sinh con, ông đã tự mình canh phòng đẻ, sau đó bế đứa con mới sinh, ông hôn lên vết mổ sau khi sinh của Tôn Dư, cảm ơn bà đã sinh cho mình một đứa con, nhưng lại vào lúc bà tỉnh lại sau khi sinh, lại vô tình nói ra hai chữ chia tay.

Ông nói với bà.

“Quyền lực này, một khi đã dính vào đá cũng không xong, Đánh mất quyền lực ngay cả tính mạng cũng không thể đảm bảo. bất cứ ai đã từng ngồi lên vị trí này, khó tránh khỏi phải bỏ qua những chuyện nhỏ, chuyện ngày hôm nay bị bà cầm chuôi, đợi đến lúc biết được đã bị bà chặn họng.

“Tôi và Nguyễn Nhất Hà đều nắm điểm yếu của đối phương. Tôi muốn ly hôn, bà ấy không chịu, tôi ép buộc, chỉ có thể làm loạn cá chết lưới rách, cuối cùng đối với ai cũng đều không tốt

“A Dư, quan hệ này bà hiểu được chứ”

“Tôi là nghĩ cho bà. Nhưng cũng không thể hại bà cùng tôi chịu tội. bà sinh cho tôi một đứa con, phần tâm tư này tôi sẽ ghi nhớ. Nên bà yên tâm, tôi sẽ thương yêu chăm sóc đứa con này.

“Về phần bà, vẫn còn trẻ, nếu bà nguyện ý có thể đợi tôi vài năm nữa. nếu bà đã thất vọng với tôi, vậy hãy quên tôi đi, đi qua bên đó, tìm một người đàn ông tốt gả đi. Đời này tôi chỉ có thể xin lỗi bà. Nếu có kiếp sau tôi nhất định sẽ báo đáp”

Ông khi đó là thật sự yêu Tôn Dư. Nhưng ông cũng có cố ý. Tóm lại là một nhân vật chính trị, vì một người phụ nữ mà mất đi địa vị, thậm chí còn mất đi mọi thứ, bao gồm cả sự tự do, hẳn sẽ cảm thấy cái giá quá lớn.

Đây là điều bất đắc dĩ của ông, cũng là sự thật bắt buộc. ông chịu đau vứt bỏ tình yêu, đem mọi chuyện chặt đứt.

ở trước mặt người yêu ông lựa chọn phải tàn nhẫn, ông bắt buộc phải để bản thân mình cứng rắn. Tôn Dư khóc một hồi lâu, không thể trở thành trở ngại để giữ ông ở lại.

bà bị đưa ra nước ngoài, con của HOắc Trường Nhạc trở thành con của Nguyễn Nhất Hà. Đoạn tình yêu này cứ như vậy mà chết đi.

Nhưng, Nguyễn gia cũng không vì vậy mà từ bỏ ý đồ.

Ông Nguyễn cảm thấy nếu Tôn Dư vẫn còn sống trên đời này, tâm tình của con rể sẽ không thể nào tiến sâu hơn với con gái mình được. ông muốn Tôn Dư cứ như vậy mà chết, chết do ngoài ý muốn, nhưng lại bị người của Nguyễn Nhất Hà cứu được.

Sau đó Nguyễn Nhất Hà đã đem Tôn Dư trở thành con tim, khiến HOắc KIến Quốc tìm khắp mọi nơi cũng tìm không được người phụ nữ này. Hơn nữa ông không thể tìm ra được chứng cứ gì liên quan chuyện mất tích với vợ của mình.

Từ đó về sau nhiều năm ông và Tôn Dư đã mất đi liên lạc, ông bắt đầu chuyên tâm vào việc giáo dục con trai.

Nhỏ một cái đã mười sáu năm trôi qua, mối quan hệ giữa ông và Nguyễn NHất Hà cũng có ít chuyển biến.

Hai người vẫn là vợ chồng, Nguyễn Nhất Hà lại một lần nữa xoay chuyển được lòng chồng, hai người tận tâm tận lực ổn định chính quyền, cùng nhau trải qua không ít song gió, phần tình cảm đó cũng dần dần trở nên ấm áp.

Cùng đó đứa trẻ ngày càng trưởng thành, có một số việc liên quan đến vấn đề quyền lợi, lại xông vào tam đồ chí.

Nguyễn Nhất Hà phát hiện ba đứa con Hoắc Trường An, Hoắc Trường Bình, Hoắc Trường Nhạc Hoắc Kiến Quốc đối với họ điều có yêu cầu nghiêm ngặt nhất là với HOắc Trường Nhạc, không quan tâm nhất là Hoắc Trường Bình, trước kia ông đối với Hoắc Trường An ông thực sự rất yêu quý, nhưng từ sau khi bà sinh Hoắc Trường Bình, những ngày tiếp theo ngay cả con trai cả cũng bị lạnh nhạt. sau đó quan hệ cha con dạn đi, nhưng vĩnh viễn không bằng sự thân mật ông đối với Trường Nhạc.

Loại máu mủ này ít nhất Hoắc Trường Nhạc là có duyên cớ, cũng chỉ có bà biết, lý do. Một năm đó bà cũng không ở đây

Lúc để ý khi biết được tâm tư chồng: Hoắc Kiến Quốc cố ý muốn bồi dưỡng con trai nhỏ trở thành người được nhân dân tiếp nhận, lại một lần nữa buông quyền lực để con trai đi thu phục lòng dân, lại một lần nữa làm thấp đi vị trí của con trai cả và con thứ của bà.

Đối với chuyện này bà đều nhin.

Nhưng bà có thể chịu, con trai thứ của bà Hoắc Trường Bình thì không có cách nào nhẫn nhịn được. nhất là khi biết được hãn căn bản không phải là con do Hoắc Kiến Quốc sinh ra, biết rõ Hoắc Trường Nhạc là con riêng, hãn muốn tận dụng biện pháp đả kích danh tiếng của em trai.

Nguyễn Nhất Hà nhiều lần khuyên nhủ nhưng cũng không dừng.

“Hoắc Trường Bình so với Hoắc Trường An thì ngu xuẩn rất dễ bị người ta đả kích, khi đó tuổi vẫn còn trẻ, hãn dễ dàng bị mắc lừa

“Ví dụ như có một lần, hãn đến chỗ Cố Tĩnh, muốn để tôi và con trai tôi nổ tung xác. Nghĩ có thể nhổ được cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, cảm thấy giữ tôi lại chỉ là tai họa cho lợi ích của ba mẹ con bọn họ.”

Hoắc Trường Nhạc nói đến đây thì xúc động thở dài, trước mắt như quay về ba mươi hai năm trước.

“Khi đó HOắc TRường Bình tỉ mỉ thiết kế một kế hoạch để bắt dụ tôi, nhưng không có bắt lấy tiểu Dạng. lần đó chúng tôi về nước, bởi vì muốn cùng trưởng bối thương lượng chuyện chuẩn bị hôn lễ, hay là chờ đến khi sinh con xong rồi mới tổ chức. ngày đó tôi mới đi qua chào hỏi cha mẹ vợ, trên đường quay trở về khách sạn liền bị nổ bom.

“Là Hoắc Trường Bình cùng Cố Tĩnh làm....”

“HOắc TRường Bình người này lòng dạ hẹp hòi, khi đó, người của hắn tính đã có chút vận vẹo.

“Mới đầu một tháng hắn đã muốn ngược đãi tôi, khiến tôi người đầy thương tích, liên tiếp tra tấn tôi. Sau khi hắn chơi chán lại cho người âm thầm tìm tiểu Dạng. trăm phương ngàn kế muốn dụ tiểu Dạng đến, ý đồ muốn một lưới tóm gọn, tiểu Dạng thiếu chút nữa mắc mưu, trong lúc chạy trốn, động thai nhi mà sinh non. Đúng lúc Cúc Hoa quay về mà kịp sinh ra Cẩn Chi.

“Hoắc Trường Bình muốn nhỡ cỏ tận gốc, yêu cầu Diệu Hoa đưa theo Tiểu Dạng, còn có con trai ta đến. hắn nói: chỉ cần chúng tôi đáp ứng từ nay về sau rời xa Đông Ngải Quốc, hắn sẽ thả tôi ra. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là muốn đem con trai tôi làm con tim.

“Đó là một cái bẫy, nhưng Diệu Hoa vẫn đúng hẹn đến. Bởi vì Hoắc Trường Bình nói, nếu không đến đúng hẹn hắn sẽ giết con tin.

“ngày hôm đó, bầu trời âm u, một trận mưa gió ập đến, tôi nhìn thấy Diệu Hoa ôm đứa nhỏ, đỡ tiểu Dạng đứng trên du thuyền.

“Ngày đó, Hoắc Trường Bình che mắt bọn họ để bom trong người tôi, để tôi vào một cái thùng, mặt khác lại đổ dầu vào một cái thùng khác, hắn uy hiếp chỉ cần Diệu Hoa đáp ứng yêu cầu vô lý này của hắn, hắn sẽ thả người. nếu không hắn sẽ cho tan xương nát thịt.

“Nửa đường, Hoắc TRường An xông vào, muốn ngan cản, Hoắc Trường Bình dồn ép dẫn đến làm nổ cái thùng kia. Một người lành lặn lập tức bị nổ tan xác, cháy thành tro bụi. Đương nhiên người trong thùng không phải là tôi, mà là một người khác thế thân. Khóa thùng của tôi đã bị cắt đi từ trước, bị hoán đổi.

“Bởi vậy tôi đã tận mắt nhìn được cảnh này, còn không kịp nhìn mặt con trai đã bị nổ tung, người phụ nữ yêu quý bị hôn mê bất tỉnh...

“Thứ âm thanh vang dội vang lên ngay sau đó liên tiếp tiếng nổ lớn. cả khu du thuyền bị thiêu trụi....

“Chất nổ này là do Hoắc Trường Bình tỉ mỉ sắp xếp, cũng không phải, là do người khác có ý muốn đem ba an hem nhà Hoắc gia hủy diệt...

“Bọn họ chạy thoát ra ngoài. Có người đem tôi ở trong thùng lôi ra, xung quanh đều là lửa, bởi vì tôi trên người có dầu cũng bị thiêu đốt. đang trong lúc chạy trốn tôi bị cái gì đó đập vào đầu mà ngất đi. Tỉnh lại đã mười năm sau...”

Ninh Mẫn nghe đến đó, không khỏi nhẹ hỏi một câu

“Vậy là ai cứu người?”

Người kia khẳng định là biết Hoắc Trường Nhạc, nếu không sao tốn mười năm công sức cứu ông. Cô nghĩ, người đàn ông này trên người da thịt thành ra như vậy, nghĩ tới diện tích thân thể bị thương quá lớn

“Là mẹ tôi đã cứu tôi”

Hoắc Trường Nhạc hơi cười nói ra khiến Ninh Mẫn ngẩn người.

“Không phải bị Nguyễn Nhất Hà khống chế sao? Bà làm sao có thể chạy đến cứu người?”

Tôn Dư vốn bị Nguyễn Nhất Hà khống chế, nhưng lại bị khống chế suốt một thời gian dài. Chuyện xảy ra vào một ngày sau mười năm.

Một năm kia, Tôn Du ba mươi tuổi, có người tới tìm bà, đoán chừng người đàn ông này đã tìm bà suốt mười năm qua. Người đàn ông này tên Na Minh.

Na Minh rất yêu Tôn Dư, giống như yêu đến nổi điên, nhưng sau đó Tôn Dư mất tích, ông tìm khắp mọi nơi, tìm thế nào cũng không thấy. về sau ông lại kết hôn, sau khi vợ ông mất, để lại cho ông đứa con gái, ông cũng không có đi thêm bước nữa.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 367

Một lần ngoài ý muốn uống rượu say ông biết được tin tức: chỗ Tôn Dư bị vợ thủ tướng giam lỏng. ông nghĩ hết mọi cách để tìm kiếm bà, khi tìm được thì khuôn mặt của bà đã bị hủy hoại, bởi vì nhiều năm giam lỏng nên tinh thần cũng không tốt lắm.

Na Minh đã âm thầm giúp bà thay đổi hình dạng, hơn nữa còn cưới bà. Sau khi kết hôn, Tôn Dư cũng không chịu thua kém sinh cho ông một đứa con trai, tên là Na Dĩnh.

Tôn Dư gả cho Na Minh lại có một yêu cầu, bà muốn chồng mình trợ giúp đứa nhỏ rời mình khi còn nhỏ HOẶC Trường Nhạc từng bước một bước lên vị trí thủ tướng tôn quý.

Na Minh rất yêu vợ mình, đến tính mạng cũng không từ.

Hoặc Trường Bình bắt đầu tính toán Hoặc Trường Nhạc thì Na Minh cũng đang âm thầm giám sát hắn, hơn nữa còn mua chuộc thuộc hạ của hắn, ý đồ muốn cứu người.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính. Hoặc Trường Nhạc mặc dù thoát chết, nhưng lại nằm dài suốt ba mươi năm. Lúc mới đầu mười năm ông không có cảm giác.

Mười năm sau ông lại có ý thức, tưởng rằng mình đã chết. khi đó, ông người không ra người quý không ra quý, suốt ngày nằm trong phòng bệnh

vô khuẩn. những ngày tháng đó quả thực sống không bằng chết, cuộc sống trên đời này đối với ông mà nói không có ý nghĩa gì.

Là Tôn Dư lại một lần nữa cổ vũ động viên tôi, khiến tôi không xem thương buông lỏng cuộc sống, vài lần đứng bên bờ sinh tử đã lôi tôi trở về.

Để khích lệ con trai mình bà đã mang đến những tin tức khiến người ta kinh ngạc. Bà nói cho ông biết: con trai của ông còn sống, Đông Dạng vẫn chưa kết hôn. Bà không ngừng đem những hình ảnh của Đông Dạng chụp cho ông xem, buộc ông một lần nữa tỉnh lại.

Bà nói: con trai chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Vì thế Hoắc Trường Nhạc vẫn chịu đựng. sau bảy năm ông có thể hoạt động, có thể tự mình ăn cơm, nhưng vẫn không thể rời khỏi phòng vô khuẩn.

Bởi vì da ông rất mẫn cảm, rất dễ nhiễm khuẩn. ông chỉ có thể nằm nệm. ở trong phòng bệnh sống cô độc, ông bắt đầu một lần nữa học tập. một bàn máy tính, là thứ để ông giải sầu suốt bảy năm.

Còn Tôn Dư sau khi biết Căn Chi là con trai của con mình, đã thông qua đủ hướng, hiểu được Đông gia là có dã tâm. Do đó bà đã nhờ Na Minh từng bước một đưa người đi vào giới chính trị. Na Minh cũng tạo một thế trận kiên cố nhất. một bên âm thầm liên kết cùng Đông gia, một bên bồi dưỡng thế lực, đồng thời kiểm soát nhất cử nhất động của NGuyễn gia Quý gia HOắc gia.

Căn Chi bắt đầu đi vào giới thương nghiệp, Tôn Dư dùng hết mọi khả năng để hộ tống. Căn Chi làm về quân sự cũng là Tôn Dư và ông nội Đông dẫn đường. anh đem sự nghiệp quân sự trở nên thành công, có duyên Hoắc Kiến Quốc đề bạt. nói như vậy, công nghiệp chế tạo ngành quân sự có rất nhiều công ty trong nước.

Đông Ngải Quốc lúc này trọng dụng ngành công nghiệp quân sự, bởi vì Hoắc Kiến Quốc biết Cẩn Chi là con trai của Trường Nhạc. điều này là Tôn Dư nói với ông. Ông còn biết được người nhà nhà vợ mình hãm hại người ông từng yêu Tôn Dư.

Vì thế ông đã không chút dấu vết giảm áp lực của Cố gia chèn ép Na Minh, mượn tay Cố CHấn nâng đỡ địa vị chính trị của đôi vợ chồng này.

“Cha tôi với Hoắc Trường Bình cơ hồ không có chút tình cảm cha con nào, đối với Hoắc Trường An vì chuyện của tôi mà giận, cũng không lại trọng dụng hẳn, nhưng lại rất thích Hoắc Khải Hàng, vì vậy mà đem Hoắc Khải Hàng bồi dưỡng thành người thừa kế, nhưng từ khi biết Cẩn Chi là con trai tôi, hơn nữa trong lòng ông vẫn áy náy với Tôn Dư dần dần trong lòng đã có ý nghĩ khác...

“Cho nên, mười sáu năm trước, Hoắc Khải Hàng bị người ta tính kế hút thuốc phiện, mại dâm, ông không cho điều tra rõ, mặt ngoài xem như chuyện lớn hóa nhỏ nhưng trên thực tế là có dụng ý khác.

“Về phần Khải Hàng bị cướp máy bay, thật ra là cha tôi và Mạc gia có hẹn sẵn. Mạc Thần Chi muốn lập công trước mặt Mạc Trường Lâm, lại bị Đông Diệu Uy âm thầm kích tướng, lén hành động, hòa giải với Đông gia, là lời nói vô căn cứ. nhưng hành tung của Hoắc Khải Hàng là do Đông Diệu Uy tiết lộ ra ngoài. Chính vì không nghĩ tới lần hành động này lại tạo nên một mối thù hận lớn như vậy

“Về chuyện chín năm trước vào sinh nhật Cẩn Chi bị người ta tính kế, ông nội thật ra bị người ta dẫn dắt, thiết lập kết cục này là do Cố tĩnh. Về phần mục đích đơn giản là muốn khơi mào ân oán giữa hai nhà Đông gia và Hoắc gia, sau đó người đánh cá được lợi

“Về chuyện ba năm trước, trên thực tế là cha tôi cùng Mạc gia diễn trò, vì là có thể có đủ lý do để Mạc gia cầm quyền, chỉ là diễn đến cuối buổi

Mạc Thần Chi giả lai thành thật, thật sự đã bắt cóc cha tôi, như thế mới có sự hy sinh của đội Liệp Phong như vậy”

Nói tới đây Hoắc Trường Nhạc cố ý dừng lại, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

“Tiểu Ninh, chuyện này phải nói rõ với con, cha của cha bị cướp thật sự không có liên quan đến Đông gia. Nhưng, vũ khí này con hiểu rõ đều từ công nghiệp quân sự của Đông gia.

Nhưng là tính như vậy, chúng ta cũng không thể oán giận Đông gia.....“Có thể ví dụ, nhà nhà phòng bếp đều có một hai con dao thái...con dao này có chức năng chỉ dùng để thái, nếu có một ngày có người nào đó lấy con dao này giết người, con gái của người đó vừa đúng gả cho người chế tạo ra con dao này, chẳng lẽ người con gái đó muốn hận chồng mình suốt đời sao? Điều này đối với người chế tạo kia không phải là rất bất công sao, con nói có phải hay không...”

“Ngoài ra chuyện đánh tráo ở Hoa Châu, là do Cố Tĩnh cho người làm, muốn hai nhà HOắc Đông tranh chấp.

“Chuyện cướp máy bay ở Hoa Châu là Quý Như Thương gây ra muốn giết người diệt khẩu”

“Cố tĩnh rất rõ động cơ của Quý Như Thương, mượn chuyện này uy hiếp, sau đó còn nuôi dưỡng cường chiêu thành phi.

.....

“Cuối cùng Cần Chi có thể ngồi lên vị trí thủ tướng, là kết quả của rất nhiều thúc động lực lượng. Trần Tụ chính là do mẹ của cha an bài bên cạnh, ý muốn giúp đỡ Cần Chi giành chính quyền.Cần Chi lại rất cảnh giác trước tổng tuyển cử nói ra thân phận của Trần Tụ, sau đó Cần Chi nhìn thấy cha và mẹ cha. Nó biết cha không chết rất kích động. còn cha thì hy

vọng có thể đưa nó lên ngôi vị trí này. Có thể rửa sạch chính trị đông Ngải Quốc. vì vậy nó lại cố gắng mà giành lấy.

“Vốn là chuyện vui, ai nghĩ đến Mạc Thần Chi lại chấp nhận như vậy, cứ như thế chạy tới Đông ngải, phạm phải sai lầm như vậy, thiếu chút nữa đã phá hỏng một gia đình.

“May mà, trong cái rủi có cái may, ngày ấy Hoắc Đan ở trong máy bay không một tiếng động cho máy bay nổ tung, từ trên máy bay nhảy du mang theo ba đứa trẻ cùng nhau trốn thoát.....

“Tiểu Ninh con nhìn xem ngay cả ông trời cũng thương xót như vậy, chẳng lẽ con vẫn muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu nó sao?”

“Con hãy nhìn chúng ta xem, cha và Tiểu Dạng, cả đời này đã xa cách ba mươi năm, bỏ lỡ thời gian kia, đời người có bao nhiêu tiếc nuối. còn con vẫn có thể cứu vãn, chẳng lẽ con muốn cả đời mình không vui vẻ chỉ trách cứ trong lòng mãi sao?”

Ninh Mẫn cúi đầu không nói gì. Hoắc Trường Nhạc nói lời này đã đem Đông Đình Phong tắm sạch.

Đương nhiên, cô là không thể hoàn toàn tin người thông minh như vậy, chuyện xảy ra đều không hay biết gì.

Nhưng có một chuyện, cô thực sự hiểu được, Đông Đình Phong khi sinh ra đã xác định không thể làm một người đàn ông bình thường, trên người anh ký thác rất nhiều mong chờ. Anh cùng Hoắc Khải Hàng đều giống nhau, từ nhỏ đều đã có kế hoạch bồi dưỡng.

Một người sự nghiệp thành công, nếu như bạn nghĩ người đó từ trong ra ngoài hoàn toàn sạch sẽ, đó là hy vọng xa vời, hoàn toàn không có khả năng.

Xã hội này không giống như chúng ta nghĩ, đơn giản và đẹp đẽ. Xã hội này có gì đó hắc ám, có dơ bẩn, người muốn bước vào, hoàn toàn bị nhiễm đen. có nhúc nhích cố gắng giữ mình, chân chính như trước.

Đông Đình Phong thuộc người sau. Cho nên anh cũng không phải hoàn toàn không thể.

Hôm nay Hoắc Trường Nhạc cùng Đông Dạng ở tứ hợp viện ăn cơm, lại cùng bốn đứa nhỏ nói chuyện một hồi lâu, không khí rất hòa hợp. Ninh Mẫn nhìn ra được, đối với đôi vợ chồng này rất thích bọn trẻ.

Đáng tiếc, bọn họ bởi vì vụ nổ kia mà xa cách nhiều năm như vậy, đã không còn trẻ, con trai đã trưởng thành, Tôn Dư cũng đã có cháu gái, bọn họ đều đã già. Trong cuộc đời con người một đoạn tươi đẹp như vậy cứ thế trôi qua vô ích.

Nhưng bọn họ thái độ vẫn rất lạc quan, cũng không có vì như vậy mà oán trời oán đất, mà họ lựa chọn bình tĩnh đối mặt, hi vọng nữa cũng không do dự nắm bắt cơ hội, quý trọng cuộc sống tình yêu mà cuộc sống đã ban cho lần thứ hai này.

Hoắc Trường Nhạc nói, ông sẽ dùng hết sinh lực cuối cùng để yêu vợ con. Cuộc sống không dễ dàng gì, buông oán hận, để đối lấy ấm áp, nụ cười, như vậy cuộc sống mới tươi đẹp.

Ninh Mẫn nhìn đôi vợ chồng ân ái như thế cũng có chút ngưỡng mộ. lúc ra về Đông Dạng ôm cô thỉnh cầu nói.

“Cho Cần Chi một cái nhà đi, có con và có bọn nhỏ mới là nơi của nó..”

Cô không đáp ứng, cũng không cự tuyệt. tương lai như thế nào cô còn chưa nghĩ tới.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 368

Ban đêm Ninh Mẫn nhìn các con ngủ say, một mình đi xuống nhà uống nước. đang cầm cốc nước, cô ngồi trong vườn nhìn trời phát ngốc. trên đầu có trăng, trăng đang khuyết, không gió không mây, sáng ngời trong suốt. cô đột nhiên nghĩ tới một câu : trăng có tròn khuyết, con người cũng có lúc thăng trầm, chuyện này rất gian nan.

Có chút sầu não! Cảm giác này đoàn chùng là do Hoắc Trường Nhạc và Đông Dạng khơi gợi nên.

Vốn cuộc sống con người đều trải qua sinh lão bệnh tử, nếu người chết vì bệnh chuyện này cũng không phải vô duyên vô cớ trên đời này cái chết đau đớn nhất là đột tử. mấy ngày qua nỗi đau chịu tang dần dần nguôi ngoai, đúng hôm nay lại đột nhiên xuất hiện dữ dội trong lòng, hai loại mâu thuẫn cảm xúc mãnh liệt, va chạm kịch liệt.

Lời Đông Dạng thỉnh cầu trước khi rời đi vẫn vang vọng trong đầu.

Nhà !

Đó là nơi cô muốn hướng đến nhất

Nhưng

Cô thời dài....

Hoành Vi đi ra cửa nhìn thấy cảm nhận được con người đang lặng thầm ngồi đó, đi qua ngồi xuống

“Nghĩ chuyện gì mà không ngủ được vậy?”

Ninh Mẫn liếc mắt nhìn cô ấy cúi đầu đá cục đá bên chân, cục đá bay lên xé màn đêm rồi biến mất trong đêm.

“Có chút buồn...”

Cô nói, rằng va chạm mãnh liệt lạnh a, nhưng cô càng lạnh, cô càng có thể để bản thân bình tĩnh được. cô liếm môi:

“Hai năm trước, Văn Văn và Kỳ Kỳ vui vẻ chạy quanh cha mẹ mình gọi ông bà ngoại, khi đó rất vui vẻ. nghĩ lại cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Nhưng hiện tại, chuyện như vậy, chỉ có thể gặp trong mơ, đến hôm nay mình vẫn không dám đi gặp mẹ. trước kia, hai người tốt như vậy bây giờ đã thành kẻ thù.....”

Hoàn Vi lẳng lặng nghe, vỗ vỗ vai cô: “hai năm đã trôi qua có nghĩ quay về thăm không? Mẹ cậu bây giờ là một người”

“Đã nghĩ qua nhưng không dám”

“Không có gì có dám hay không. Cùng lắm thì bị người đuổi ra”

“Mình sợ làm mẹ đau lòng”

Cha mất mẹ khóc cũng không có ai khuyên. Cha và mẹ trước kia rất ân ái. Cũng bởi vì cô mới gây ra bi kịch như vậy. cô không thể tha thứ cho chính mình.

Hoàn Vi ôm vai cô: “Mình cảm thấy cậu nên tìm một cơ hội quay về thăm.... Đưa bọn nhỏ đi cùng”

Ninh Mẫn không nói

“Đều đã qua lâu như vậy, có lẽ mẹ cậu đã nghĩ thông suốt, có lẽ bà cũng đang nhớ cậu”

“Có thể sao?” lúc này có chút lừa mình dối người.

“Sao lại không thể? Con người, không để tâm chuyện vụn vặt. ngoài chuyện sinh tử trên đời này không có chuyện gì không giải quyết được. Ninh Ninh, mẹ chồng cậu nói rất đúng, ông trời chiếu cố cậu, cậu nha, nhất định đừng phụ lại phần may mắn này..”

Hoành Vi nâng mặt cô lên

“Tìm thời gian liên lạc Đông Đình Phong đi, tốt nhất là cả nhà cùng đi... đến phần mộ đốt nén nhang, rồi cùng ăn bữa cơm đoàn viên...”

“Làm vậy rất khó...” một tiếng than nhẹ vang lên

“Không nghĩ, vĩnh viễn không nghĩ đến chuyển đi, có hành động mới có thu hoạch..”

Hoành Vi nói, lời này ngắn gọn nhưng đầy đạo lý

“Đi ngủ đi” Muốn đọc nhanh full nhất truy cập : thichdoctruyen.com

Cô đứng lên: “Mình phải suy nghĩ thật kỹ”

Hoành Vi nhìn cô đi vào nhà, nha đầu này vương bận trong lòng không biết bao giờ mới có thể buông bỏ.

Ninh Mẫn ở trong phòng suy nghĩ, quyết định từ chức.

Chủ nhật Hoành Vi sáng sớm không có tiết, Ninh Mẫn để Hoành Vi trông bọn trẻ giúp, tự mình đi đến trung tâm thể dục Hoa Đô. Để đưa đơn từ chức.

Ông chủ tên là Chu Tân, là người đứng đầu hai giới hắc bạch, nhận được thư rất đáng tiếc nói: “công phu tốt như vậy, không làm huấn luyện viên thật đáng tiếc.... cô đây là muốn được thăng chức sao? Nếu là chuyện tiền lương, chúng ta có thể bàn bạc một chút....”

“Không phải, ông cho tiền lương vậy là đủ rồi”

“Vậy là vì cái gì?”

Bởi vì có Ninh Mẫn, nên trung tâm tập thể của ông có không ít người đến đăng ký, Ninh Mẫn rời đi không nghi ngờ gì sẽ bị giảm sút.

“Muốn về nước phát triển, nhớ nhà”

Nói đến đây Chu Tân đương nhiên không có lý do gì để giữ lại. cô cùng ông chủ bắt tay: “Hôm nay, tôi tới dạy các học viên buổi học cuối cùng”

“Được cô đi đi”

Ra khỏi văn phòng cô lại ngoái lại “Còn có một vấn đề muốn hỏi?”

Chu tân thấy cô còn có chuyện lại đứng lên “Nói đi”

“Lúc trước, ông gửi tôi ở lại, là vì tôi có năng lực hay vì có ai nhờ vả ông?”

Trung tâm tập thể dục Hoa Đô là nơi tốt nhất đối với những người có tiền, tiếp đãi tất cả người cao quý. Người bình thường muốn đến đây làm khó như ma cà rồng ra ngoài ánh sáng vậy. bình thường bọn họ phải đi báo danh thông qua thi tuyển, mới có thể vào nhưng cô lại là người ngoại lệ.

Chu tân bất giác cười trong nụ cười kia tất cả đều là tán thưởng

“Tiểu Ninh, tám, chín tháng này tôi luôn quan sát cô. Nói thật cô thật sự là nhân tài, võ công rất giỏi, nhân phẩm chân chính, làm việc rất tốt, có thể

giải quyết mâu thuẫn các học viên, lại biết nhiều ngôn ngữ, người có tài, bất luận ở đâu cũng tỏa sáng chỉ có điều là sớm hay muộn thôi”

“Ông chưa nói vào trọng điểm”

“Chỉ có thể nói như vậy, nếu như có người đề cử với tôi, tôi nghĩ Hoa Đô dù có tuyển người trong thời gian ngắn cũng không thể tìm được một người xuất sắc như vậy”

Ý tứ rất rõ ràng. “Là ai đề cử?”

“Một bằng hữu giang hồ, nói ra cô có thể không biết. vị bằng hữu kia của tôi cũng là nhờ ủy thác của người khác, tôi chỉ biết có thể khiến bạn của tôi mở miệng người này khẳng định cũng không nhỏ bé”

Ninh Mẫn gật đầu, khẽ thở dài, nói

“Xã hội bây giờ đi ra bên ngoài dù không có quan hệ, mặc kệ thế nào tôi cũng cảm ơn ông, đã chiếu cố mấy ngày qua..”

“Sao có thể nói là chiếu cố, Năng lực cũng rất quan trọng. nói ví dụ như, có thể thu phục được tiểu Phách Vương cũng chỉ có cô...”

Chu Tân cười : “đứa nhỏ Lăng gia kia, rất ít người phục, cô là người duy nhất, mấy ngày nay cô không tới, hẳn như người mất hồn...nhìn xem hẳn đến rồi...”

Cửa mở, Lăng Dịch đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Ninh Mẫn đi ra khỏi văn phòng, Lăng Dịch lập tức đi theo, cùng đi về thang máy, một bước đến gần.

“Chị Ninh, chị đã mấy ngày không có đi làm”

Ninh Mẫn đưa mắt nhìn con người ái mộ này, ừ một tiếng:

“Về sau cũng sẽ không đến, tôi hôm nay đã từ chức”

“Cái gì? Chị không muốn làm huấn luyện viên sao?”

Lăng Dịch vội ngăn lại kêu lên

“Tôi cần chăm sóc bọn trẻ, ngoài ra, tôi sắp về Đông Ngải, tôi là người Đông Ngải”

“À, đi rồi có quay về đây không?” Muốn đọc nhanh full nhất truy cập : thichdoctruyen.com

“Sẽ không quay trở lại”

Lăng Dịch cảm giác vui vẻ chốc lát biến mất. giống như bị ai đánh vào đầu, trở nên rầu rĩ, nhát thoi không biết nói gì. Ninh Mẫn đi vào trong thang máy, hẳn đi theo vào, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. Ninh Mẫn thấy hẳn không vui, hơi cười nói

“Tiểu Lăng, cậu thật sự xuất sắc. sau này nhất định có thể tìm được một người con gái khiếp mình rung động”

“Rất khó!”

Lăng Dịch nói tựa vào thành, vẻ mặt buồn .

:Sẽ có” cô vỗ cánh tay hẳn.

“Cậu sẽ không để tôi thất vọng”

Lăng Dịch buồn buồn nói “Không giống chị, tôi sẽ coi thường, chị Ninh chị có chị em gái không giới thiệu cho tôi. Được không?”

“Không có việc yêu đi tìm chỗ chết”

Tình yêu tuổi 21 kia thật ngây ngô. Ninh Mẫn nghĩ lại thời điểm đó của chính mình

“Trân trọng bản thân mình, một ngày nào đó sẽ gặp lại. đừng tùy ý giằng xé tình cảm của chính mình”

Hắn nhíu mày, lưu luyến không rời. “Chúng ta còn có thể gặp mặt sao?”

“Cậu có số điện thoại của tôi, về vẫn liên lạc như thường lệ..”

Hắn có chút hoài niệm. “Chị Ninh, có thể để tôi ôm một cái được không?”

Ninh Mẫn hơi cười hai tay giang rộng ôm một cái

“Phải học tập thật tốt, tôi sẽ theo dõi cậu..”

Lãng Dị cũng ôm lại “Quay về làm hòa với chồng chị đi..”

Ninh Mẫn tim đập rất nhanh, loạn nhịp. hắn làm sao mà biết được.

Lãng Dị nói : “Ngày đó tôi nhìn thấy anh ấy.. còn chụp một bức ảnh nữa. rất đẹp trai, chồng chị như vậy mới xứng với chị, tôi thua khâm phục khẩu phục..Chị xem”

Hắn lấy trong điện thoại ra cho cô xem: đúng thật là ảnh chụp Đông Đình Phong.

Thời gian ngày đó trước một tuần lễ, địa điểm là ở trước cửa phòng luyện công, anh đang khẽ cười, ánh mắt si tình, cả người phát sáng, khiến anh bừng sáng lên...

Góc độ chụp rất đẹp, rất nghệ thuật. cô không khỏi nhìn một hồi lâu, phát giác mặt của anh đã gầy đi không ít...đoán chừng 2nam không gặp..

Cảm giác nhớ nhung này bỗng xuất hiện mãnh liệt trong lòng, những câu sau Lăng Dịch nói cũng nghe không vào.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 369

Ninh Mẫn mỗi ngày có ba tiết, mỗi tiết 2gio. Thứ hai đến thứ sáu, buổi chiều 2 tiết buổi tối 1tiết, hôm nay là chủ nhật học viên đến rất đông.

Ninh Mẫn vẫn như thường ngày, đi vào phòng học, tiết thứ nhất cô dạy rất nhiều thứ. Không khí sôi động__đại khái vì hôm nay cô rất bình dị gần gũi.

Sau khi kết thúc buổi học cô mỉm cười, nói

“các học viên, hôm nay là buổi dạy cuối cùng tôi dạy các em. Từ ngày mai, sẽ có giáo viên mới đến tiếp quản. cảm ơn các em thời gian qua đã tin nhiệm tôi, hôm nay cơm trưa tôi mời mọi người.”

Trong nhà hàng, toàn tuyển chọn đầu bếp hàn quốc, nơi đây đồ ăn rất chất lượng.

Ninh Mẫn chưa từng tới, nơi tiêu phí cao cấp này, cô và HOành Vi đã lâu không có giao thiệp như vậy, chỗ này ăn một bữa cũng mấy tháng lương. Chỗ này là do học viên nữ A Sa chọn, A sa là con nhà giàu đang theo đuổi Lăng Dịch, đối với cô không ưa. Đoán chừng là thấy Lăng Dịch thích cô, hôm nay chọn chỗ này là muốn làm khó cô...loại tâm tình của cô gái này thật khiến người ta muốn thờ dài.

Nhưng lúc trẻ ai mà không điên cuồng?

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, dự là trong tầm số tay. Cuối cùng nhân viên nhà hàng lại hỏi ai trả tiền? Lăng Dịch muốn trả

“Không phải là tôi”

Cô ngăn lại đến lấy vừa nhìn đã giật mình một cái, đúng là thật đấy, vượt ra ngoài dự đoán của cô

“Tôi không có nhiều tiền mặt có thể dùng thẻ được không?”

“Có thể”

Cô móc trong ví ra đưa cho nhân viên thẻ, dùng thẻ tiêu sai bữa cơm này.

A Sa kia nhìn thấy buồn bực, bảy tám vạn đấy, lương nghèo kiếp xác của huấn luyện viên vậy mà cự nhiên mặt cũng không chớp cái nào, chuyện lạ

Lúc đó ở khách sạn, Đông Đình Phong nhận được tin nhắn khấu trừ tài khoản, ngồi thẳng dậy, ánh mắt léo sáng. Cô đang tiêu tiền của anh.

Ninh Mẫn uống rượu rất lâu rồi không uống, có chút say.

Về đến nhà lúc chơi cùng bọn trẻ, cô cảm thấy khó khăn, dựa vào chỗ nào đó, yên lặng nhìn bọn trẻ chơi, cuối cùng lại ngủ, ngủ rất say, rất an tâm, không có cảm xúc nào quấy rầy phá hư giấc ngủ của cô.

Tỉnh lại trời đã nhuộm đen, trên người có tấm vải mỏng, trong không khí có mùi thức ăn. Cô ngửi một cái là mùi cà ri bí tết. hương vị quen thuộc như vậy.

Đó là sở trường của Đông Đình Phong, trước kia cô thật sự thích món này. Cô đứng lên, mở cửa phòng ra, nghe được tiếng cười nói vang vọng trong phòng khách

Chẳng lẽ là.....

Tim cô không hiểu sao nhảy loạn lên.

Đẩy cửa phòng ra cô nhìn thấy đứa con gái hai tuổi đang đuổi bắt anh trai Đông Kỳ, vui vẻ ra mặt, Cổ Đan ngồi trên sofa đang xem tin tức, cũng không thấy hai mẹ con HOành Vi đâu, phía bên kia phòng bếp truyền đến tiếng con gái Văn Văn cùng tiếng của Tiểu Kiệt, hai đứa nhỏ tựa như đang làm công việc hỗ trợ.

“Ai nấu cơm vậy tiểu Kỳ?” cô nhẹ nhàng hỏi con trai.

Cô em gái nhỏ bắt được anh trai cười khanh khách, ngọt ngào.

“Mẹ tự đi nhìn đi” Đông Kỳ cười tủm tỉm. hoặc Đan quay đầu cười cười thần bí, còn mang theo mong chờ.

Ninh Mẫn đi vào nhìn thấy Văn Văn và tiểu kỳ đang nhặt rau, tay đầy đất.

Áo màu xám quần tay đen cộng thêm cái tạp dề hoa hoa ... một thân ảnh cao lớn quen thuộc đứng trước lò vi song.

“Mẹ mẹ dậy rồi ah”

Văn Văn nhìn thấy cô kêu lên ngọt ngào. Tiểu Kiệt cũng kêu lên một tiếng

“Mẹ, mẹ ngồi đi chút đi hôm nay bữa tối cứ để bọn con phụ giúp cha..”

Thân ảnh kia chậm rãi quay lại, gương mặt quen thuộc, nụ cười mê hồn, nhìn cô, ánh mắt thâm tình, đôi môi mỉm cười tay cầm đồ ăn, bộ dạng ở nhà như vậy hiện ra trong tầm mắt cô, khiến cô hoảng hốt nhớ lại những ngày mang thai, người đàn ông này yêu cô, vì cô nấu canh dưỡng thai, đem cô hầu hạ như nữ hoàng.

Cô rất thích được anh sủng ái, khi đó cô thường ở bên cạnh làm trwoj thủ cho anh hoặc ôm lấy anh.. khi đó vui vẻ như vậy

“Bữa tối lập tức có ngay, em đi tắm rửa đợi 10 phút sẽ có”

Bốn mắt giao tiếp, Đông Đình Phong ôn tồn nói, trên mặt anh dính gia vị, nhưng lại không tương phản hình tượng của anh, mà càng khiến anh đậm chất đàn ông.

Không hiểu sao sống mũi cô có chút xúc động. tình cảnh này giống như hai năm xa cách giữa bọn họ không có tồn tại vậy.

Hoặc là do không chịu nổi nhớ nhung chính cô đã xây dựng nên giấc mộng này, ân ái như trước kia, anh vì cô mà nấu canh đường thai, sủng ái cưng chiều cô.

Cô trầm mặc rất lâu, tựa hồ như mất đi chức năng nói chuyện, không biết đối mặt thế nào. Nếu đối lại hai năm trước cô tất nhiên sẽ cự tuyệt đuổi anh ra khỏi nhà, nhưng còn bây giờ thì sao, tim cô vẫn còn đau, chỉ là không mãnh liệt như trước kia.

Có lẽ thời gian đã nhấn chìm thù hận, có lẽ lời nói của cha mẹ chồng, đã hóa giải cảm xúc của cô, càng có thể bởi vì niềm vui của bọn trẻ, khiến thế giới băng giá của cô hoàn toàn phá tan, bây giờ cô chỉ cảm thấy ấm áp, mà không hề oán hậnCô yên lặng xoay người đi ra.

Còn anh, đứng đó nhìn, trên người rất nóng, lòng bàn tay đổ mồ hôi, trong lòng có cảm giác sắp rơi xuống đất vậy:

Bà xã không vui không buồn, bình tĩnh như vậy là có ý gì?

Anh quay lại tiếp tục nấu ăn, nghĩ nghĩ, khéo môi khẽ cười. không có đuổi anh đi, vậy là một điềm tốt...anh nghĩ hôm sẽ có biến chuyển...

Bữa tối rất phong phú,

Một nồi canh lẩu, thịt dê béo ngậy, một ít hải sản, có rau dưa, một đĩa nấm, ngoài ra còn có, đĩa cà ri, có đĩa thịt bò, đĩa gà xòa mộc nhĩ, ba món rau, hai đĩa hoa quả bày ra đầy bàn.

Bọn nhỏ thích ăn lẩu, khí thế ăn ngất trời, đánh cả tương canh, nói chuyện ồn ào, bầu không khí gia đình, nồng đậm như thế.

Anh vẫn không thể nào nói chuyện với cô, hai người thậm chí không ngồi cùng nhau, cô cũng không quan tâm anh. Lúc ăn cơm, anh ngồi bên phải bên tay trái là Đông Kỳ, ôm con gái nhỏ ngồi trên đùi, cô ngồi bên trái mà ngồi bên tay trái là Văn Vãn, Hoắc Đan và Tiểu Kiệt ngồi đối diện nhau.

Cô liền hỏi tiểu Đan: “Đan, Vi đi đâu?”

Hoắc Đan nhún vai “Nhận được điện thoại liền rời đi, nói đêm nay không về”

Cô gọi cho Hoàng Vi một cuộc

“Mình có việc bận, bọn bề nhiều chuyện, quay về se nói chuyện”

Hoàng Vi ném một câu rồi cúp máy.

Lúc ăn cơm, anh rất cẩn thận gấp đồ cho bọn trẻ, ăn rất ít, ánh mắt không lúc nào rời khỏi bọn trẻ, bên môi mang theo nụ cười, một bữa ăn gia đình ngẫu nhiên như vậy

“Đây là thịt bò viên anh làm cả buổi chiều em ném thử xem ăn có ngon không?”

Anh dùng thìa múc cho cô hai cái thịt bò viên, tươi cười ân cần, có chút lấy lòng.

Cô gửi im lặng, gắp một miếng lên cắn, bên trong như có nước tràn ra, mùi vị không tẻ, cô cũng không tỏ vẻ gì, chỉ ăn hết cả hai cái.

Anh nở nụ cười, chính mình cũng ăn, một cái, trơn tuột có chút nóng

Đây là bữa cơm ngon nhất trong suốt hai năm qua của anh, ăn rất ngon miệng toàn thân đều ấm áp.

Sau khi ăn xong, cô thu dọn bát đĩa, anh cầm khăn lau dọn mặt bàn, hai người rất ăn ý thu dọn, một mạch không nói lời nào.

Làm xong cô phát hiện bọn trẻ đi xem hoạt hình hết, phòng khách không một tiếng động, cô ngồi xuống mở mắt nhìn đèn chum.

“Vừa pha xong, trà Long Tĩnh Tây Hồ, nếm thử xem”

Anh để trà xuống đi qua ngồi bên cạnh cô, rót cho cô một ly trà rất đúng quy cách, đặt xuống trước mặt cô, người đàn ông này giờ tay nhắc chân đều tao nhã.

Ninh Mẫn đưa mắt nhìn cầm chén trà lên ngửi một cái, trà chính cống, hẳn là Long Tĩnh cao cấp, trong nhà không có thứ này, là anh mang tới.

Cô nhấp một ngụm, hương trà thấm đượm lo lắng, hòa thuận vui vẻ. không khí thật vi diệu.

Anh vẫn nhìn cô, cô cắt tóc ngắn, cằm nhọn, mặc cái áo lông màu xám xanh. Cũng không mang theo phụ kiện gì, trên tay trống trơn, nhẵn cười hai năm trước cô đã trả lại cho anh, mà trên ngón tay anh vẫn đeo chiếc nhẫn đó.

“A Ninh...”

Anh nhẹ nhàng gọi, nhu hòa như vậy, ánh mắt ôn tồn vô tận. cô ngẩng đầu lên liếc nhìn anh, một mảng thâm tình bủa vây cô.

“Em làm rơi đồ này ở nhà, anh mang đến trả lại cho em”

Một chiếc hộp màu đỏ nhưng xuất hiện trước tầm mắt cô, bên trong là đồ nữ giới. anh tha thiết nhìn,

Cô run sợ trong lòng, nhìn đến chiếc nhẫn kia cùng với chiếc nhẫn trên tay anh lấp lánh dưới ánh đèn hòa lẫn vào nhau.

“Anh có thể một lần nữa đeo cho em chiếc nhẫn này được không?”

Anh đem nhẫn ra nhẹ nhàng hỏi, cô đứng lên

“Tôi đi xem bọn nhỏ”

“A Ninh...”

Anh đuổi theo, một tay gửi lấy cô, nhẹ nhàng lôi kéo, một đôi yêu nhau bao nhiêu nhớ nhung bủa vây. Anh khóa chặt cô trong lòng mình

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 370

Tay Ninh Mẫn chống đỡ ngực của anh trên mặt nóng lên, trái tim, thành thịch thịch thịch, điên cuồng nhảy dựng lên.

Mỗi một lần gặp mặt người đàn ông này, cô đều bối rối.

Giờ khắc này, hơi thở quen thuộc của người đàn ông này, bao vây cô; cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cô; lồng ngực rắn chắc, khiến cô hít thở rất khó khăn nhanh tắc nghẽn, ngẩng đầu, chống lại đôi mắt thâm tình của anh.

Gương mặt này, có chút gầy, nhưng vẫn anh tuấn như trước, ánh mắt dịu dàng, giống như sợi tơ, quấn quanh người cô.

Cái mũi của nàng, đột nhiên chua đứng lên.

"Em...Em không biết... Bây giờ em, đã không phải là em của hai năm trước... Em chỉ muốn có cuộc sống đơn giản..."

"Yên tâm, về sau, cuộc sống của chúng ta, sẽ rất đơn giản."

Anh nâng mặt của cô lên, mịn màng, trắng nõn, cảm giác âm ấm truyền tới các ngón tay.

Bao nhiêu lần rồi, trong mơ ôm cô trong vòng tay.

Mỗi một lần, cô đều giận dữ bỏ đi; mỗi một lần, anh bưng tỉnh, khó nén kinh hãi đau nhức trong lòng.

Ninh Mẫn không có đẩy anh ra, nghiêm túc nói:

"Từ nhỏ anh cũng không phải là một người đàn ông đơn giản."

Có lẽ vậy, anh chưa bao giờ đơn giản.

Nhưng mà...

"Em muốn sống cuộc sống đơn giản, chúng ta liền sống cuộc sống đơn giản. Trên thực tế, hơn một năm nay, cuộc sống của anh luôn như vậy. Sáng sớm ngủ nướng dậy, ăn điểm tâm, xem chút sách; nấu món cơm tàu ăn ngon lành, sau khi ăn, đi dạo trong vườn một chút, tưới hoa, uống chút trà; bữa tối, uống chút rượu, nghe nhạc, nhìn hình của em rồi chìm vào giấc ngủ... Nhoáng một cái đã hơn một năm, vườn Tử Kinh rất im lặng, anh giống như một thầy tu, đang đếm thời gian."

Ninh Mẫn tưởng tượng cuộc sống như vậy, cùng với sự bận rộn lúc trước của anh, tạo thành đối lập mãnh liệt.

Loại đối mặt này, thể hiện cái gì?

Một loại đau khổ.

Im ắng đau đớn.

Giống như một năm nay của cô quá nhiều thời gian, đơn giản, hoàn toàn mất hết những rắc rối phức tạp trước kia. Nhưng lòng thì sao, bên ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong vẫn đang chất trong một góc nào đó tràn lan không điểm cuối. Một mình ngủ trên chiếc giường, sẽ cảm thấy đau đớn như cũ, đang nửa đêm đột nhiên kéo tới.

Đông Đình Phong nhìn thấy, lấy tay vuốt ve da thịt trên mặt cô, cảm thụ được sự tồn tại của cô, nói:

"Về sau cuộc sống của chúng ta vẫn như trước, duy nhất khác nhau là, bọn nhỏ sẽ khiến vườn Tử Kinh trở nên náo nhiệt vui vẻ hơn.

"Có thể đây sẽ là niềm vui sự náo nhiệt mà chúng ta hy vọng xa vời.

"Lúc trước, em nằm mơ, mơ tới bọn nhỏ trở về, mơ tới bọn nhỏ làm hỏng cả vườn Tử Kinh. Khi tỉnh mộng, chỉ có ánh trăng lạnh lùng chiếu xuống trước giường.

"Bây giờ cuối cùng giấc mơ của anh cũng trở thành sự thật. Bọn nhỏ đã trở về, những ngày kia, anh nghe được giọng nói lạnh lớt dịu của bọn nhỏ đập vỡ sự im lặng trong vườn, nhìn tụi nó vụng trộm chạy tới nhà ẩm trồng hoa cắt bỏ hoa thảo của anh, anh cảm thấy rất vui vẻ.

"A Ninh, các con nghịch ngợm, tụi nó đáng yêu, có lẽ em cảm nhận được phải không!

"Các con là hạnh phúc của chúng ta, bọn nhỏ sẽ khiến cuộc sống đơn giản của chúng ta, biến thành không đơn giản..."

Thông qua sự miêu tả của anh, cô gần như thấy được một hình ảnh, tràn ngập hạnh phúc, sẽ chảy xuôi trong vườn Tử Kinh, tiếng cười vui vẻ, sẽ trở thành âm nhạc trong vườn Tử Kinh, bảy màu sắc, để nhà của bọn họ, có thêm sức sống.

Hoàn toàn chính xác, đứa nhỏ sẽ để tất cả trở nên tốt đẹp hơn.

Cô lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt của anh, càng trở nên dịu dàng hơn:

"A Ninh, em không biết anh nhớ em đến nhường nào đâu?

"Mở mắt ra, nói một câu sáng tốt lành với em, tới giờ, chúng ta cùng đi tập thể dục buổi sáng; mang theo vài phần men say, anh hôn lên nhả cười, nhìn khuôn mặt tươi cười của em, nói một tiếng ngủ ngon, rồi ngủ. Khi rảnh

rồi không có việc gì, đọc cuốn nhật ký em viết... Tưởng tượng em luôn ở bên cạnh anh, chỉ có điều giờ khắc này, em đi ra ngoài dạo phố. Khi trời tối, em sẽ về nhà.

"Anh biết rõ em luôn ở nơi này.

"Rất nhiều lần, thừa lúc chuyên cơ đi tới thành phố này, ngồi ở trong xe, lẳng lặng chờ em đi làm về đi qua trước mặt của anh. Về mặt đi làm rất vội vàng, chăm chú như vậy. Sau đó, lại đợi đến trưa, lại lẳng lặng nhìn em tan tầm đi qua phía trước cửa sổ, có khi thấy em dẫn theo tiểu Kiệt, có sẽ đi cùng Hoàn Vi.

"Khi đó, em và anh, chỉ có gặp thoáng qua. Chỉ cần em quay đầu lại, có thể nhìn thấy anh.

"Họ đều nói, người yêu, sẽ có cảm giác tâm linh. Nhiều lần, anh ngồi ở trong xe, anh nghĩ, tại sao em không quay đầu lại. Là chúng ta yêu chưa đủ sâu sao?

"Có khi, anh lại cảm thấy, em không quay đầu lại, cũng là một chuyện tốt.

"Nếu em quay đầu lại, em lại tức giận đẩy anh ra, anh nên làm cái gì bây giờ?"

Chi bằng, cứ như vậy, đứng ở nơi thật xa nhìn em, thấy em sống vui vẻ anh đã rất vui.

"Cuộc sống như vậy, thật không tốt, nhưng ít nhất, em sẽ không bởi vì anh đến gần, mà trốn thật xa, xa đến khiến anh cũng không tìm được em nữa. Đó mới là một chuyện không tốt chút nào."

Đông Đình Phong, cho tới bây giờ luôn là một người đàn ông tự tin, anh như ánh sáng, anh luôn nắm chặt mọi chuyện trong lòng bàn tay, nhưng từ

khi chuyện xảy ra của hai năm trước, tinh thần của anh liền trở nên sa sút.

Đây là cha chồng Hoắc Trường Nhạc nói.

Mà giờ khắc này, trong lời nói của anh lo được lo mất, liền lộ rõ ý chí tinh thần sa sút.

Cô nhìn anh.

Tay của anh vuốt lên tóc cô, tóc ngắn khiến anh đau đớn, nhắc nhở anh là cô đã từng quyết tâm đoạn tuyệt với anh. Lúc đó, cô đã bị hiện thực tàn khốc hủy hoại rồi, làm việc chỉ lo cảm giác của mình. Anh hiểu được. Đó là một loại phản ứng bản năng của con người. Bởi vì, anh đã từng từng có một loại tâm tình đau khổ như vậy.

"Anh biết rõ anh rất vô dụng."

Đột nhiên, anh nặng nề buông tay xuống, trong mắt hiện lên đau cùng đau nhức:

"Khi tỉnh lại, anh liền hỏi tự chính mình: Đông Đình Phong, vì sao anh tỉnh lại? Uống công anh khoắc lã là được, rồi lại cứu không được ba đứa con của mình. Anh thật đáng chết..."

"Nếu anh chết rồi, không biết, vậy cũng không tính. Nhưng anh vẫn sống trở về."

"Mỗi một lần, anh vừa nghĩ tới âm thanh nổ tung, hoàn toàn xé nát ba đứa trẻ đáng yêu, lòng anh, sẽ cảm giác được một loại hít thở không thông. Giống như có một ngọn núi lớn đè lên trên người anh. Anh chậm rãi bị đè ép. Anh có thể cảm nhận được cái loại đau đớn trước khi chết."

"Đó là một kiểu tra tấn đáng sợ."

"Anh không cách nào đối mặt đau đớn trong lòng, không cách nào đối mặt với em. Một ngày qua ngày, anh không thể nào thoát ra khỏi cơn ác mộng đó được. Vì vậy, anh chỉ dám ở nơi rất xa nhìn em..."

"A Ninh, em nói em đã không còn là em hai năm trước, anh cảm giác anh cũng không phải là anh hai năm trước đây. Đã mất đi tự tin, anh không biết phải đặt chân trên đời này như thế nào. Là vì sự tự phụ của anh mà tạo thành tai họa lớn cho gia đình..."

Anh thở dài, cái cảm giác nặng nề như vậy, rõ ràng hư thế.

Lòng của cô, cũng không khỏi vì cảm giác này của anh mà bắt đầu đau lòng.

"Một năm trước, anh đã đưa đơn từ chức cho quốc gia. Anh nói anh không xứng với sự tín nhiệm của người trong nước, anh đã mất năng lực đảm nhiệm chức vụ này. Một người có tình trạng tâm lý không ổn định, không thích hợp với vị trí này."

Ninh Mẫn thở dài một hơi, đau đớn quá mức sẽ khiến người ta chết tâm..

Cô hiểu được.

Trên người anh cô cảm nhận được một loại tuyệt vọng. Bị tổn thương bởi tai nạn lần đó, đau đớn cũng đâu chỉ mình cô?

Đông Đình Phong chậm rãi đi về phía bàn trà, cầm ly uống một ngụm, nhìn lá trà trên mặt nước, nói tiếp:

"Hơn một năm nay, anh luôn đọc kinh Phật, để cầu tâm hồn được bình thản.

"Công trình quân sự to lớn, anh đã từ bỏ, giao cho Khải Hàng.

"Quốc gia cần công trình quân sự. Mà anh đã không cần."

Anh quay người, buông ly trà trong tay xuống, đứng lại ở trước mặt cô, giọng nói chém đinh chặt sắt:

"Đời này, thời gian duy nhất anh muốn làm đến chữa trị linh hồn đã bị tổn thương của em, tương lai để có thời gian, để tranh thủ lần nữa đến gần em. Một tâm tình yên bình, mang em ra khỏi nơi hoang vu kia. Ở trong mảnh hoang vu một lần nữa sẽ nở hoa. Mà không phải chỉ để cho thế giới của chúng ta vĩnh viễn một màu xám tro, mà là muôn màu muôn sắc mùa xuân tuyệt vời.

"Hồi tháng mười, Thần Huống gọi điện thoại cho anh nói: Căn Chi, con của cậu và người phụ nữ của cậu không có chết. Người của tôi ở nước ngoài đã tìm được bọn họ. Đang trên đường trở về. Một khắc này, anh thật sự mừng rỡ.

"Để mười hai giờ, anh ở sân bay quân dụng của Thần Huống nhìn thấy tụi nhỏ. Phơi nắng ngăm đen, nhưng tinh thần phấn, khi anh ôm tụi nhỏ vào trong ngực, anh khóc so với bọn nó còn lợi hại hơn."

Giọng nói Đông Đình Phong run rẩy, đáy mắt có nước:

"Anh đưa các con về nhà, kiểm tra thân thể của tụi nó, dụng tâm điều dưỡng đến các con...

"Em không biết, lúc đó, đừng nói tới bọn nó đen và gầy như thế nào."

Ninh Mẫn có thể tưởng tượng được, hơn nữa Văn Văn còn đưa ảnh chụp lúc đó cho cô xem. Thật sự là phơi nắng đến đen luôn. Có điều, ba đứa nhỏ đi trốn liền trắng tươi.

Lúc trước, các con cũng có nói với cô về những kinh nghiệm kia ——

Trước khi máy bay gặp tai nạn, Cố Đan đã tìm được chỗ trốn của tụi nó. Cậu dựa vào kiến thức của mình, dẫn theo tụi nhỏ tìm được dù để nhảy,

trước mười phút khi máy bay bị nổ tung, thì nhảy xuống.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 371

Trước khi máy bay gặp tai nạn, Cố Đan đã tìm được chỗ trốn của tụi nó. Cậu dựa vào kiến thức của mình, dẫn theo tụi nhỏ tìm được dù để nhảy, trước mười phút khi máy bay bị nổ tung, thì nhảy xuống.

Ở Di Quốc (*người Trung Quốc thời xưa gọi các dân tộc ở phía Đông) nếu người bị bắt giữ sẽ phán án đồ tội phạm, lúc trước có hơn bốn năm vạn người.

Lần đó, Hoắc Đan ôm Văn Văn, Đông Kỳ buộc em gái trên lưng, bốn người thả người nhảy dù, đã rơi vào nơi tên là giám sát Tử Đảo ***.

Sở dĩ bọn họ may mắn có thể thoát hiểm, sau cùng mấu chốt nhất ở chỗ: Hoắc Đan đặc biệt nhảy dù không quá cao, còn Đông Kỳ, tuy rằng tuổi nhỏ, thực sự từng có tám mươi lần nhảy dù nên khi ôm em gái hãy vẫn ổn định. Đúng là kinh nghiệm trợ giúp bọn nó tránh được một kiếp.

Nhưng cái địa phương này, cực kỳ phức tạp. Lịch sử trăm năm, lại để cho khu vực này tự thành.

Tử Đảo diện tích rất lớn, ước chừng lớn như Quỳnh Thành ở Đông Ngải, bức tường sắt cao cao đem nơi đây làm thành một cái thùng sắt, sắt ngoài tường là phòng trốn lưới điện. Cả ngày lẫn đêm đều có kết điện. Vừa chạm vào mà chết. Bên ngoài lưới điện, là bộ đội vũ trang Di Quốc quanh năm suốt tháng luôn giám thị.

Lúc đó ở đây bọn nhỏ tham sống sợ chết, khó khăn muốn tìm cách rời khỏi. Về sau, bọn nó rút cuộc chui vào khu khiển phòng điều khiển giám sát và điều khiển, tìm cách liên lạc với vệ tinh của quân đội Trúc Quốc.

Sau khi Mạc Nghê Chi nhận được tin tức, liền nói với Khải Hàng, Khải Hàng nói chuyện với người lãnh đạo Trúc Quốc. Cuối cùng đưa bọn nhỏ về.

"Nhìn đi, A Ninh, ông trời không có dập tắt hy vọng của chúng ta. Vì vậy, anh đã cố lấy lại dũng khí, đưa bọn nhỏ tới đây. Mong đợi những hạnh phúc để có thể để xua đi lo lắng trong lòng..."

"Mấy ngày nay, anh luôn ở đây, mỗi thời mỗi khắc đang tiêu Đan đưa ảnh chụp cho anh, xem mọi người đoàn tụ cùng một chỗ, thấy em lần nữa lộ ra tươi cười, anh cũng sẽ ngồi một mình ở trên giường khách sạn bật cười. Chẳng qua là sau khi cười xong, dù sao vẫn là mất mát. Là không thể tự mình ở bên cạnh các người mà tiếc nuối.

"Hôm nay, anh rút cuộc nhìn không được, muốn đeo chiếc nhẫn này lần nữa lên trên ngón tay em. Muốn một lần nữa dắt tay em, dẫn theo bọn nhỏ, đi nghênh đón tương lai. A Ninh, có thể chứ?"

Nắm tay cô, anh đeo chiếc nhẫn vào tay cô, quỳ một gối xuống đất, vô cùng chân thành hỏi ý cô.

Trong lòng bàn tay Ninh Mẫn đổ mồ hôi, đáy mắt có nước mắt.

Hai năm qua, cuộc sống của cô đang trong nước sôi lửa bỏng, mà cuộc sống của anh cũng chẳng tốt là bao.

Khi tinh thần cô tan vỡ, bên ngoài bị người ta coi như người điên mà bắt lại, trong năm tháng ở bệnh viện tâm thần, anh lại quanh quẩn trong sống chết, anh chống đỡ sự nghiệp, cũng một lần lung lay sắp đổ.

Trong chuyện này bọn họ đều là người bị hại.

Bọn họ yêu nhau, lại ở khoảng cách xa nhau, bởi vì không cách nào vượt qua chướng ngại tâm lý. Hôm nay, chướng ngại với bọn nhỏ về, đã lặng yên đánh tan.

Bây giờ cô vẫn có lý do từ chối đi phần thâm tình thăm thiết sao?

Cô rút về tay, lau đi nước mắt bên trong hốc mắt, nuốt xuống chua chất trong cổ họng, giọng nói bình tĩnh, nói:

"Ngày mai, em muốn dẫn theo bọn nhỏ quay về Đông Ngải... Em muốn dẫn bọn nhỏ trở về cúng bái ba còn có ông nội... Anh cũng đi đi..."

Ninh Mẫn thấy, đáy mắt Đông Đình Phong lại có nước mắt hiện lên, mà nước mắt ở chỗ sâu, tự có một đạo ánh sáng lóe lên, từ sâu trong cặp mắt thâm kia bắn ra, thật giống như trời âm rét lạnh, đột nhiên có ánh mặt trời xuyên thấu mà ra, khắp trời, một vùng tươi đẹp.

Đó là vàng sáng mừng rỡ.

Anh không nói lời nào, bước lên, lật tay cô lên, muốn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô.

Thế nhưng là anh quá kích động, trong lòng bàn tay lại đổ mồ hôi, vừa trượt, chiếc nhẫn mất, nhanh như chớp lăn vào phía dưới ghế sofa.

Anh khẽ giật mình, vội vàng úp sấp trên mặt đất tìm.

Ánh sáng quá mờ, nhất thời anh không tìm được, chỉ có thể lấy tay vội vàng móc lấy điện thoại ra, chỉnh đèn pin, trong lòng ảo não không thôi a, tại sao mình cứ vụng về như vậy, chỉ đeo nhẫn mà làm cũng không tốt.

"A Ninh, em chờ một chút a... Không biết lăn đi đâu..."

Anh có chút túng quẫn ngẩng đầu nói với Ninh Mẫn, sau đó nghiêng đầu nằm rạp trên mặt đất chiếu đèn vào tìm được.

Ninh Mẫn kinh ngạc nhìn, thời điểm này Đông Đình Phong, đâu còn là cái người truyền kỳ kia nữa, anh chỉ là một người đàn ông bình thường không thể bình thường hơn, gặp người phụ nữ mình yêu thương thì khẩn trương, xấu mặt, sẽ vì tìm một chiếc nhẫn không giá trị, mà cúi đầu, mà quỳ xuống đất, mà mất phong độ nằm rạp trên mặt đất, bò qua bò lại màu hồng phấn mập mờ, Tổng giám đốc khó kìm lòng nổi.

"Đã tìm được, đã tìm được..."

Đông Đình Phong đã tìm được nhẫn, giống như đứa bé tìm được đồ chơi rất vui vẻ, quơ quơ chiếc nhẫn trên tay, thấy bà xã cứ nhìn chăm chăm mình.

Anh đến gần, cố gắng ổn định hơi thở của mình, không đến mức để chính mình lộ vẻ đặc biệt vội vàng:

"Anh đeo lên cho em!"

Nhưng anh vẫn còn vội vàng.

Sau một khắc, giống như sợ cô hối hận, anh rất nhanh cầm lấy tay cô, nghiêm túc đeo lên, sau đó, nặng nề thở dài một hơi, rồi nhìn khuôn mặt của cô. Mười ngón chăm chú nắm chặt tay cô. Ánh mắt không muốn rời đi.

Trong nháy mắt, chuyện anh luôn nằm mơ cứ nghĩ là hy vọng xa vời, hôm nay, rốt cuộc mơ tưởng cũng trở thành sự thật.

Anh nâng cao tay của cô, nhẹ nhàng hôn lên.

Lửa nóng trên môi, rơi xuống trên bàn tay cô, run rẩy vài cái. ><

"A Ninh..."

Anh thở dài, lần nữa ôm cô thật chặt, cảm thụ được độ ấm rúc vào trong ngực, tràn đầy mùi thơm hoa lan một lần nữa thấm vào hơi thở của anh.

Cách hai năm, anh tìm cô về.

Ngón tay của cô, run lợi hại, từ từ nhắm hai mắt, từng chút từng chút mở cánh tay của mình ra, vòng qua eo của anh.

Thế giới mất mát, đã trở về.

"Cần Chi!"

Cô nhẹ nhàng kêu. Lại khó chịu, vừa vui sướng.

Vốn tưởng rằng cả đời này, sẽ không có khả năng, hôm nay, lại có nhau một lần nữa.

"Anh đây!"

Có mắt nước mắt tràn ra.

Cô vuốt eo của anh, ôm chặt cơ thể ấm áp của anh.

Anh cũng ôm chặt cô, sự hiện hữu của cô, đơn giản liền xua đi vắng lặng trong lòng anh...

Đúng vậy, giữa nam nữ trên đời này, bởi vì yêu nhau, mà có thể sưởi ấm cho đối phương.

Chỉ là một loại ấm áp như vậy, cũng không có duy trì lâu, Văn Văn chạy ra, kêu la nói, Văn Văn liền kéo cơ thể hai người, không nói lời nào kéo Ninh Mẫn đi vào trong.

Đông Đình Phong mỉm cười, tuy có chút tiếc nuối thế giới hai người cứ như vậy mà bị phá hư, nhưng này chẳng phải có hương vị gia đình sao.

Anh đi vào theo, để vợ giúp đỡ, bưng một chậu nước ấm, trước rửa sạch cái mông của cô con gái nhỏ, lại pha một bồn tắm lớn.

Hai vợ chồng cùng một chỗ tắm rửa cho bé con, đứa nhỏ này rất bướng bỉnh, cười cười cười, hắt nước chơi, giội đến trên người hai vợ chồng tất cả đều là nước.

"Bé con còn chưa có đặt tên đâu!"

Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện này, nói thật nhỏ.

Hai năm qua, là Hoắc Đan nuôi lớn bé, tiểu Đan chỉ kêu bé con là tiểu tiểu, Văn Văn và Đông Kỳ cũng kêu nó là em gái, tiểu tiểu đã thành tên gọi của bé con —— Hoắc Đan đã nói, nó không có cái quyền đặt tên cho bé.

"Ông nội nói, cho em đặt!"

Mười giờ, bốn đứa bé ngủ trên mặt đất, Đông Đình Phong cùng Ninh Mẫn canh giữ ở hai bên bốn đứa bé, nhẹ nhàng nói chuyện.

"Gọi là Đông Duyệt được không... Duyệt Duyệt..."

Cô mong đứa nhỏ này, sau khi trải qua kiếp nạn này, không bệnh vô tai, cả đời sung sướng vui vẻ.

"Được!"

Một đêm này, Đông Đình Phong không có ngủ lại căn nhà cấp bốn nhỏ này, bởi vì Hoành Vi nửa đêm trở về, bởi vì không có chỗ ngủ.

Ngày hôm sau, một máy bay đưa bọn nhỏ trở về Đông Ngải, một giờ chiều, một nhà sáu người xuất hiện ở trước mộ Ninh Trọng và Ninh Đại Hải, hai vợ chồng dập đầu trước bia mộ, bốn hài thứ tự từ lớn tới nhỏ, cùng quỳ ở phía sau bọn họ.

Từ nghĩa trang đi ra, Đông Đình Phong nói với Ninh Mẫn: "Có đi thăm mẹ không?"

Ninh Mẫn ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, sau lưng ba đứa bé náo thành một đoàn. Cô cúi đầu nhìn Đông Duyệt ngủ trong lòng, lòng có chút e sợ:

"Tạm thời không đi."

Cô không có dũng khí để đi.

"Như vậy, chúng ta về nhà!"

Cô gật đầu: "Ừm, về nhà trước!"

Hai giờ sau, cô đứng trước cửa ra vào vườn Tử Kinh.

HOÀN CHÍNH VĂN .!!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 372

Tháng 11 Đông Ngải, gió bắc vù vù thổi mạnh, vườn Tử Kinh một mảnh lạnh lạnh, nhưng đứa nhỏ vừa chạy xuống xe, liền vui cười sung sướng vui vẻ.

Đông Duyệt thức dậy, từ trong lòng Ninh Mẫn tuột xuống, đuổi anh trai chị gái mà chạy, tiếng cười đặc biệt vang dội:

"Chị, anh, chờ em một chút, chờ em một chút..."

Bọn nhỏ nghe được em gái kêu, nhao nhao dừng lại.

Đông Kỳ cùng tiểu Kiệt dứt khoát liền quay lại, một người dắt một tay, mang theo em gái đi vào nhà chính.

Ninh Mẫn nhìn thấy, không khỏi mỉm cười, trong lòng có một chút cảm động.

Trời lạnh, tâm không lạnh.

Vườn Tử Kinh, cô đã trở về.

Ngày 2 tháng 11.

Ninh Mẫn về tới biệt thự đã rời xa hai năm vườn Tử Kinh, lúc kết hôn là nơi ân ái của bọn họ, bên trong trang trí, vẫn như trước khi cô còn ở đây: Trên bậc thang, có ảnh kết hôn, trong phòng bức rèm che như trước lờ lờ tỏa sáng... Quần áo trong phòng cũng có quần áo của cô được sắp xếp ngay

ngắn, hơn nữa vẫn có thêm một ít quần áo mới và giày. Đều là phong cách cô thích.

Quản gia vẫn là dì Quý.

Khác nhau duy nhất chính là, trên lầu có ba căn phòng trống không, hôm nay đã bị sửa thành phòng trẻ con, hiện trên lầu tổng cộng có bốn phòng trẻ con, phong cách khác nhau, kèm theo cá tính hợp với bọn nhỏ.

Đông Đình Phong nói: "Anh không biết tiểu Kiệt thích như thế nào. Vì vậy, để cho nhà thiết kế nhắm vào tuổi tùy ý thiết kế một gian. Văn Văn và Đông Kỳ thì có căn phòng tùy theo tính cách của tụi nó, là chính bọn nó chọn. Tiểu Duyệt Duyệt, là anh chọn giúp con. Đúng rồi, tiểu Kiệt, về sau nơi đây chính là nhà của con, đừng gò bó biết không? Còn có con, bằng lòng thì cứ kêu chú như Văn Văn là ba ba, nếu không vui, có thể gọi là chú."

Anh rất để ý tâm tình đứa nhỏ này.

Trong cuộc sống của Ninh Kiệt đột nhiên có thêm nhiều em trai em gái như vậy có chút không quen .

Trước kia, mẹ là có một mình cậu, hiện tại thì, mẹ bị chia sẻ, nhưng nhìn thấy mẹ rốt cuộc lại tươi cười giống như trước kia vậy, cậu biết rõ những em trai em gái này rất quan trọng trong lòng mẹ. Vì vậy, cậu hoàn toàn dung nhập vào đại gia đình này.

Những ngày này, cậu và em trai em gái ở chung rất vui vẻ, nhưng mà đối mặt với người đàn ông mới xuất hiện này, có chút mất tự nhiên. Cũng không biết nên xưng hô với ông ta như thế nào.

Khi cậu đi tới biệt thự xinh đẹp này, lúc được dẫn vào cái phòng xinh đẹp, cái mũi của cậu đột nhiên ề ẩm...mà bắt đầu suy nghĩ.

Cậu nhìn lấy người đàn ông này, nhỏ giọng hỏi Ninh Mẫn:

"Mẹ, con là con mẹ, gọi là chồng mẹ là chú có phải rất kỳ quái hay không?"

Ninh Mẫn nhìn cậu, vẻ mặt cậu có chút không tự nhiên nói:

"Con nghĩ kêu là ba, nếu như em trai và em gái không phản đối!"

Ninh Mẫn nghe, ôm lấy đứa nhỏ này, biết rõ cậu thích căn nhà mới này, gật đầu nói:

"Đương nhiên có thể!"

Ninh Kiệt hôn Ninh Mẫn một cái, ánh mắt rất vui mừng, ngược lại lại chạy tới ôm lấy Đông Đình Phong:

"Cảm ơn ba chuẩn bị cho con căn phòng xinh đẹp như vậy. CON rất thích!"

Ninh Kiệt là đứa nhỏ hiếu chuyện. Bởi vì từ nhỏ mất đi cha mẹ, vì vậy, cậu rất khát vọng với tình thân.

Đông Đình Phong vuốt đầu Ninh Kiệt.

Vườn Tử Kinh hai người bảo mẫu và một lái xe. Lớn tuổi chừng bốn mươi tuổi.

Đông Đình Phong nói: "Trong nhà có bốn đứa bé, bằng vào hai chúng ta là chăm sóc không tốt được."

Ninh Mẫn không phản đối.

Những người này đều không ở trong nhà chính, bọn họ ở trong nhà nhỏ ở phía Tây Bắc.

Lúc Ninh Mẫn từ trên lầu đi xuống, dì QUý đi lên ôm cô một cái: "Phu nhân, hai năm qua, người đi đi đâu vậy? Tiên sinh rất khổ... Lúc tiên sinh mới tỉnh, là mỗi ngày đều ngẩn người nhìn hình của phu nhân..."

Cô có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó.

Sau một phen ôn chuyện, dì Quý bận rộn chuyện của mình.

Ninh Mẫn nhìn trên lầu.

Cảnh vẫn như trước.

Nhà vẫn còn.

Bên tai là tiếng hoan hô nói cười của bọn nhỏ.

Ninh Mẫn ngồi ở phòng khách, nhắm mắt cảm thụ, hình như hai năm qua, cô chưa bao giờ rời xa, vừa mở mắt, là ánh mắt chứa đầy tình cảm của chồng.

Anh đưa một ly rượu đỏ tới, nói:

"Buổi tối vốn có tiệc cơm, ông nội biết em về, đều vội vàng muốn gặp em. Chẳng qua anh muốn em có thời gian nghỉ ngơi thật tốt, vì vậy anh từ chối. Buổi tối hôm nay, chúng ta tùy tiện ăn một chút, như thế này, em tắm sớm một chút, ngủ một giấc, chờ em nghỉ ngơi đã đủ rồi. Chúng ta quay về Đông viên!"

Ninh Mẫn tiếp nhận rượu đỏ, nhấp một ngụm, gật đầu.

Buổi tối đầu tiên trở về vườn Tử Kính, Đông Đình Phong để cho đầu bếp làm khoảng mười món ăn, một nhà sáu người, bao quanh ngồi vây quanh trước bàn ăn, nhìn qua bàn đầy đồ ăn.

Anh nhấp rượu, nghe được hài đũa nhỏ lúu rúu vừa ăn vừa nói chuyện, cảm giác vườn Tử Kinh quanh quẽ, đã bất tri bất giác đã bị xua tan rồi.

Anh nhìn bà xã dụ dỗ con gái nhỏ ăn cơm, có thể nhìn thấy người mình quan tâm luôn ở cạnh mình, điều này khiến anh có một loại cảm giác như mình đang ở trong mơ..

Một đêm này, Ninh Mẫn pha nước nóng tắm, vốn muốn đi chăm sóc bọn nhỏ, Đông Đình Phong không cho phép, kéo cô rồi ấn lên giường:

"Bọn nhỏ có anh trông coi rồi."

Cô vẫn là không yên lòng, khi anh rời khỏi, len lén đi ra ngoài nhìn, thấy bốn cha con chen chúc trong các bồn tắm lớn, vui đùa âm ỉ, khoe môi của cô cong lên, rốt cục vẫn phải quay về đi ngủ.

Hoặc là do đi đường quá mệt, vì vậy cơ thể lộ ra mỗi mệt, dính gối không tới một lát, cô liền ngủ say không biết trời đất gì luôn.

Một đêm, không mộng.

Hừng đông đã gần giữa trưa, cô mở mắt ra, thấy tấm ảnh cưới của cô và Đông Đình Phong, hoàn mỹ như vậy, nụ cười sáng lạn, có thể đui mù mắt người.

Bên người có dấu vết ngủ.

Lúc cách hai năm, cô lại lần nữa với người đàn ông cùng giường chung gối, chẳng qua là cô ngủ rất say, hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng.

Ninh Mẫn có chút không được tự nhiên.

Cô rời giường, chọn lấy một cái áo màu xanh nhạt và chiếc váy màu xám tro, không có đeo trang sức gì hết, nhìn trong gương, thấy thể nào trên mặt cũng giống như có màu đỏ.

Dưới lầu một mảnh náo nhiệt, có tiếng cười náo nhiệt của mấy đứa nhỏ, có có tiếng nói chuyện của những người lớn—— hôm nay trong nhà giống như có khách đến thăm.

"Chị dâu!"

Dưới lầu, Đông Lôi đột nhiên bật dậy, mang theo đầy mặt dáng tươi cười, tặng cô nụ cười sáng ngời.

Ninh Mẫn dò xét một vòng, nên đến tất cả đều đã đến.

Đông Lục Phúc chống quai trượng, vẻ mặt vui mừng; Hà Cúc Hoa và chồng mới cưới của bà, dịu dàng nhìn bà chăm chú; Đông Dạng và Hoắc Trường Nhạc, rất vui sướng, hai người cùng nắm tay một chỗ; sau lưng Đông Lôi, là Thần Huống, khéo môi giương nhẹ, đang nói chuyện cùng Đông Đình Phong; còn có Đông Tán đỡ Hàn Tịnh, bụng cô đã lớn sắp chuyển dạ, đang lẳng lặng nhìn của bọn họ... Nhị thúc Tam thúc tam thẩm, mấy cái đường đệ đường muội Đông gia cả đám đang vây quanh cô...

Ngày hôm nay, vườn Tử Kinh mở tiệc đoàn viên, đoàn người vô cùng náo nhiệt tụ họp cùng một chỗ, nháo thẳng đến tối.

Ninh Mẫn có uống chút rượu, cảm giác say dâng lên gương mặt, khiến gương mặt vốn đã xinh đẹp của cô, phủ lên hương vị đặc biệt mê người.

Tám giờ tối, Ninh Mẫn đi dỗ Duyệt Duyệt ngủ, kể chuyện xưa cho bé con nghe.

Duyệt Duyệt đùa rất mệt a, không đầy một lát liền ngủ.

Cô lại đến phòng khác của mấy đứa nhỏ, thấy cả đám đều ngủ rất say sưa.

Lúc đi ra, cô nghiêng người, nhìn căn phòng của mình, chẳng biết tại sao gương mặt nóng đến đặc biệt lợi hại.

Cô không có đi vào, mà là lặng lẽ đi xuống lầu, mặc áo ngủ, ngược lại uống vài ly rượu.

Đông Đình Phong từ trên lầu đi xuống tìm, thấy vợ mình đang ngồi ở trên ghế salon phòng khách, trên gương mặt nổi lên những rặng mây đỏ, ánh mắt ngơ ngác nhìn qua vào đèn thủy tinh treo trên cao...

"Còn chờ cái gì nữa?"

Anh ngồi vào bên cạnh cô: "Không trở về phòng ngủ, không mệt mỏi sao?"

Một mùi rượu nồng đậm lần nữa kéo tới.

"Lại uống rượu?"

Anh nhìn thoáng qua cái bình rượu đã thiếu đi một nửa trên mặt đất.

"Rượu nên uống vừa phải. Đừng uống nhiều."

Anh cất bình rượu đỏ luôn.

Ninh Mẫn không nói lời nào, chẳng qua là nhìn anh, nhìn anh thật sâu.

"Đừng nhìn anh như vậy, nếu không anh sẽ cho rằng em đang ở đây câu dẫn anh..."

Từ lần đó đến nay, Ninh Mẫn uống say trước mặt anh, lần đó, cô tặng mình cho anh. Đến nay, anh vẫn nhớ kỹ, đêm hôm đó, cô điên cuồng khiến anh không thể nào quên...

Bây giờ hình ảnh như vậy, giống như có cảm giác cảnh xưa tái hiện lại.

Tốc độ tim đập của anh tăng nhanh, vì vậy mà đang cảm thấy không khí có chút áy náy.

"Đau không?"

Đột nhiên cô mở miệng hỏi, có chút không đầu không đuôi.

"Cái gì đau không?"

Anh nhích khoảng cách lại gần một chút, đỡ đầu của cô lên, dựa vào trên đùi của mình, đã không còn mái tóc dày nữa, có chăng qua là một mái tóc xoã tung mềm mại, anh nhẹ nhàng sờ, cảm giác trên tay so với trước thì tốt hơn.

"Vết thương khi bị thương!"

Cô nhẹ nhàng nói, đưa tay bắt được cái tay đang lộn xộn của anh.

Anh hiểu được rồi, ban ngày cô nghe được người nhà nói chuyện.

"Lúc trời mưa xuống, mơ hồ có chút đau."

Anh nói thật.

"Trên máy bay đã xảy ra chuyện gì?"

Cô nắm chặt tay của anh: Người đàn ông này mạng lớn, bằng không, sớm không có ở đây. Nghĩ như thế, càng cảm giác thời khắc được ở bên nhau, nó quý trọng làm sao.

"Đều đã qua. Những chuyện không vui kia, chúng ta về sau không nên suy nghĩ tới nó. Từ nay về sau, chúng ta phải sống tốt..."

Anh không muốn nói ra, nhất là bây giờ, bầu không khí tốt đẹp như vậy, nói những chuyện kia, quá xúi quẩy.

"Được!"

Ninh Mẫn gật đầu, vươn tay, sờ lên gương mặt anh: "Anh gầy đi không ít!"

"Em cũng vậy! Ôm đều như ôm một bao xương cốt!"

Đêm qua, anh ôm cô ngủ, rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là xương bọc da:

"Về sau, anh muốn nuôi em cho trắng trẻo mập mập....."

Anh thấp giọng lầm bầm.

"Được!"

Cô gật đầu, dễ bảo như vậy, không có chút tính khí.

"A Ninh!"

"Vâng!"

"Nghĩ tới anh sao?"

Anh nhẹ nhàng hỏi, càng kéo khoảng cách gần nhau hơn.

Cô bình tĩnh nhìn anh:

"Không dám nghĩ! Quá đau đớn!"

Lòng của anh, cũng theo đó mà đau đớn một cái.

"Bây giờ thế nào, còn rất đau sao?"

"Còn rất đau!"

Cô nhẹ nhàng nói: "Nhưng cảm giác tốt hơn nhiều!"

Anh nghe xong, hôn lên cái trán cô một cái:

"Hơn một năm nay, anh nhận được rất nhiều ảnh chụp, em cũng không có cười. Về sau, chúng ta cùng một chỗ tìm nụ cười về."

"Anh đã giúp em tìm lại nụ cười rồi."

"Nhưng lúc đối mặt với anh, em còn chưa có cười."

Cô không khỏi khẽ cười một cái:

"Em cần có thời gian..."

"Cần phải bao lâu!"

Anh cúi đầu, lại hôn trên chop mũi của cô.

"Không biết!"

"Anh đây chẳng phải là rất thảm?"

Cô nghi ngờ một cái.

Anh cười cười, ôm cô vào lòng.

Cô dựa vào, cảm thấy một loại an tâm.

Ngọn đèn chiếu vào trên mặt anh, khiến nụ cười của anh rất mê người, cái màu đỏ trên môi kia, vẫn mơ hồ lộ ra một chút mùi rượu, cô hôn lên một cái, anh bất động nhìn cô:

"Em còn muốn uống rượu!"

Cô nói.

"Không được!"

Cô nghiêng đầu, đột nhiên ôm lấy cổ của anh, cắn môi của anh, nhúu mảy một cái, lăm bắm một cái:

"Không thềm..."

Lại nhúu mảy.

Chỉ có mùi rượu, không có vị rượu.

Đông Đình Phong ngẩn ngơ, ánh mắt sâu sắc, cúi đầu hôn cô.

Bờ môi dính nhau, bốn mắt nhìn nhau, bọn họ đều cảm nhận được trái tim của đối phương, mãnh liệt đập bang bang.

Một nụ hôn, rất nhanh mịn triền miên.

Môi lưỡi cùng múa.

Hai gò má cô đỏ bừng, cũng không biết bởi vì thiếu dưỡng khí, hay là bởi vì rượu đỏ, đôi mắt nhộn nhạo đầy tình cảm, cực kỳ chọc người.

Đôi mắt anh sáng lên, bên trong giống như đốt một ngọn lửa bừng cháy, những nơi được bàn tay mơn trớn, đều có dấu vết như bị phỏng.

"A Ninh... A Ninh..."

Anh thở khẽ một tiếng, cúi đầu gọi tên cô.

Sau một khắc, cô ôm lấy anh, lên lầu, trở về phòng, khóa cửa.

Anh cởi váy ngủ của cô ra.

Cô không có cự tuyệt.

Cơ thể mảnh mai, vẫn trắng như tuyết, anh trân trọng hôn lên.

Cô cởi bỏ áo choàng của anh, quay người đè nặng lên người anh, hôn vết sẹo trên người anh, hôn lên vết tích bị khâu vá...

Những dấu vết trên người, thiếu chút nữa đã cướp đi tính mạng của anh...

Áp lực trải qua nhiều năm, ở ngón giữa của đôi phương bị phóng xuất ra...

Thế xác và tinh thần dung hòa.

Cô ở dưới người anh sợ run.

Anh mỗi một lần đều nhiệt tình cho, cô thì đều điên cuồng đáp lại, thăng đến tại đỉnh cao trong tất cả.

Về sau, cô nửa tỉnh nửa say, chỉ biết là tất cả xảy ra vô cùng phát huy tác dụng, trên thân thể vô cùng phù hợp, hơn nữa vui sướng...

Sau đó, rốt cuộc cô mệt mỏi, ngủ.

Sau, anh không ngừng hôn cô, đáy mắt có nước mắt, có tin mừng.

Cách hai năm, cuối cùng tất cả khôi phục như trước.

A Ninh, đời này, chúng ta không bao giờ xa nhau, cứ như vậy ân ân ái ái cả đời...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 373

Ngoại truyện 3- phần 1

Cao ốc Vạn Thế nằm trên đường Kim Nghiễm, đó là tòa nhà cao nhất thành phố, tổng cộng có 68 tầng.

Đối với rất nhiều người mà nói, cao ốc Vạn Thế là một biểu tượng của sự thịnh vượng.

Tầng 66 của cao ốc Vạn Thế là khu làm việc của các nhà lãnh đạo, những người đứng đầu. Tất cả mọi người ở trong này, đều có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Bất cứ quyết định gì xuất phát từ nơi đây sẽ tác động lớn đến toàn bộ nền kinh tế của Đông Ngải, ảnh hưởng đến cuộc sống của ngàn vạn người dân ở đây....

Từ năm 2005 đến 2012, Đông Đình Phong là người đứng đầu ở tầng 66 này, anh đã dẫn dắt tập đoàn Vạn Thế từng bước, từng bước tiến tới vinh quang.

Về sau, anh rời khỏi vị trí này, mới đấy mà đã năm năm.

Hiện tại, anh đã trở lại nơi đây.

Theo Ninh Mẫn Mẫn biết, tòa nhà này tổng cộng có hơn hai ngàn bốn trăm nhân viên làm việc tại tập đoàn Vạn Thế.

Trong đó có ít nhất 1500 người là nhân tài của đất nước.

Bọn họ sau khi tốt nghiệp các trường đại học danh tiếng, trúng tuyển được vào làm việc tại tòa nhà này. Sau đó, từng bước từng bước leo lên, cuối cùng để đi đến được tầng 66 chỉ còn gần 100 người.

Nhóm gần trăm người này là trợ lý đặc biệt của các cấp lãnh đạo; tham mưu, trợ giúp lãnh đạo đưa ra các kế hoạch phát triển kinh tế hiện tại, cũng như hoạch định các chiến lược kinh tế trong tương lai.

Trong mắt nhiều người, có thể làm việc tại tầng 66 của tòa nhà Vạn Thế, còn đáng tự hào hơn làm tại cơ quan của chính phủ, đó chính là niềm kiêu hãnh.

Tập đoàn Vạn Thế tồn tại thật sự là một niềm tự hào.

Công ty có chế độ đãi ngộ tốt nhất ở Đông Ngải, nhân viên ở trong này được hưởng nhiều phúc lợi như: Những kỳ nghỉ, môi trường và không gian làm việc đều tuyệt vời và cả những bữa ăn trưa miễn phí...

Khi đi đến sảnh tòa nhà, Ninh Mẫn Mẫn bị ngăn lại, có phần dở khóc dở cười:

Ài, thực sự không dễ khi muốn vào trong cao ốc Vạn Thế, thực sự rất khó!

Cô bây giờ không có thẻ nhân viên, cũng không có hẹn phỏng vấn, càng không phải là khách hàng, các loại thư giới thiệu lại càng không có.

Cô vừa đi vừa sờ sờ mũi mình, quay ra ngoài, may mắn gặp ngay một trợ lý mới của Đông Đình Phong, đó là Sở Lương.

Cậu thanh niên này đã nhận ra cô.

Ánh mắt dừng lại, do dự sau đó bước nhanh tới, định kêu lên.

Cô vội vã giơ tay, ý bảo cậu đừng nói gì.

Sở Lương kịp thời không kêu lên, sau đó cười, nhìn thấy trên người Ninh Mẫn Mẫn hôm nay mặc bộ đồ công sở, không nói gì liền đến trước mặt cô:

"Tôi nghĩ muốn đi vào thăm một chút? Nhưng không muốn làm phiền đến sếp cậu, làm thế nào mới có thể đi vào?"

Sở Lương trả lời là:

"Chỉ sợ không được! Không có thẻ nhân viên, không hẹn phỏng vấn, không có thư giới thiệu, không ai có thể đi vào được. Mỗi cánh cửa của Vạn Thế đều phải quét vân tay."

Ninh Mẫn Mẫn cau mày một lúc

Sở Lương vội hỏi: "Nếu không, để tôi gọi điện thoại cho sếp..."

"Đừng! Tôi không muốn gặp, nghĩ đi dạo... Nếu vào không được, vậy thì không vào nữa. Sở Lương, đừng nói với Cần Chi là tôi tới đây."

Không muốn lấy thân phận Đông phu nhân để đi vào, cô chỉ muốn làm một người bình thường.

Mặc dù, trong lòng Sở Lương đầy nghi ngờ, nhưng ngoài miệng vẫn đồng ý.

Hôm nay Ninh Mẫn Mẫn ở nhà xem thấy trên trang web công ty có thông báo tuyển nhân viên, nên muốn đến xem và đã đem theo hồ sơ để ứng tuyển.

Hai ngày sau, cô được gọi phỏng vấn, cuối cùng cũng nhận được giấy hẹn đến phỏng vấn.

Hôm sau, Đông Đình Phong đi Úc, cô không tiễn ra sân bay.

Người đàn ông vừa ra khỏi nhà, cô cũng nhanh chóng đi đến cuộc phỏng vấn.

Một vị chừng ba mươi tuổi – Trưởng phòng của một bộ phận, tên là Chung Hạc Niên tiếp cô, hỏi một số câu hỏi liên quan đến chuyên ngành.

Ninh Mẫn Mẫn trả lời rất trôi chảy, Chung Hạc Niên đối với cô rất hài lòng, nói ngày mai cô có thể đi làm.

Sau khi rời Vạn Thế, trên môi của cô cười không ngớt, có một loại cảm giác hưng phấn kỳ lạ từ trong mạch máu phát ra.

Ninh Mẫn Mẫn làm việc tại tầng 12- Đông Khu A của phòng thông tin, ở đây tổng cộng có khoảng bốn mươi nhân viên chuyên nghiệp. Chủ yếu chịu trách nhiệm bảo trì, sửa chữa, máy tính của cả tòa nhà; bảo vệ an ninh và các công việc đối phó với Hacker.

Trong bộ phận IT này chủ yếu là nam giới, lớn tuổi và có nhiều năm kinh nghiệm. Chỉ có mười nhân viên nữ, trong đó năm người hơn bốn mươi tuổi. Còn những người khác là: một người tên là Hạ Mỹ, một người tên là Khâu Chân, một người tên là Từ Nhiễm.

Hạ Mỹ là sinh viên tốt nghiệp năm ngoái, cá tính, đầy sức sống, diện mạo bình thường; Khâu Chân là gái ế, năng lực làm việc tốt, ăn mặc rất sành điệu, người đầy hàng hiệu; Từ Nhiễm có bộ dáng như nữ tu sĩ, ăn nói ý tứ.

Ninh Mẫn Mẫn được bố trí ngồi đối diện với Hạ Mỹ.

Hạ Mỹ là thiếu nữ vui vẻ, nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên, kêu: "Mỹ nữ mỹ nữ, đúng thật là mỹ nữ. Xin chào, em là Tiểu Mỹ."

Ninh Mẫn Mẫn cùng Hạ Mỹ ở chung một chỗ rất vui, các nam nhân viên khác liên tục đến gần trò chuyện.

Trước kia, Khâu Chân thật sự là bông hoa ở phòng này.

Ninh Mẫn Mẫn vừa tới, lập tức khiến cho bông hoa này bị giảm sức hấp dẫn.

"Không phải làm gì sao? Một đám không có việc gì ah. Ninh Vũ đã kết hôn, các người một đám ruồi bọ vây quanh cô ấy để làm chi? Lại vẫn không quay về làm việc!"

Nói chung là khiển trách, Khâu Chân vừa nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn là thấy bất mãn, vừa gầm lên một tiếng.

Các đồng nghiệp bị dạy bảo, vẻ mặt xám xịt đành trở về ngồi đúng vị trí của mình.

Chờ cô ta ra ngoài, có một nam đồng nghiệp cười nhạt:

"Chỉ biết vênh váo, nếu phía trên không có người, cô ta tư cách gì mà có thể làm đến chức tổ trưởng."

Hạ Mỹ cực kỳ nhiệt tình, chạy đến bên Ninh Mẫn Mẫn líu ríu nói chuyện với cô và các đồng nghiệp:

"Năm nay, Khâu Chân đã 30 tuổi, chức tổ trưởng vốn là của chị Từ Nhiễm, không biết chị ta léng phéng với người nào phía trên. Cuối cùng chức tổ trưởng bị cô ta lấy mất..."

Nghe được những lời này, Ninh Mẫn Mẫn nhú mào: Quy tắc ngầm thật đúng là có mặt khắp nơi, cho dù tại Vạn Thế trong công việc cạnh tranh rất công bằng.

Vào buổi chiều, Ninh Mẫn Mẫn cùng Hạ Mỹ xuống tầng 4 –nhà ăn nhân viên uống trà chiều.

Khi đó, Đông Đình Phong gọi điện thoại cho cô, lúc đó cô đang nghe Hạ Mỹ nói một số chuyện thú vị trong văn phòng, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Người đàn ông ở điện thoại đầu bên kia hỏi, cô đang ở đâu mà sao ầm ỹ vậy, cô cười, nhìn xung quanh, người đến người đi, tất cả đều là nhân viên.

"Nhà ăn. Em ở bên ngoài uống trà chiều. Cùng với một cô gái..."

Người đàn ông này thấy rất lạ: "Chạy đi đâu mà gặp cô gái lạ rồi hả?"

Ninh Mẫn Mẫn cười: "Trở về em sẽ nói cho anh – con người Truyền kỳ ah!"

Cúp điện thoại xong, Hạ Mỹ hỏi:

"Chồng chị sao?"

"Uh!"

"Đi công tác?"

"Đúng!"

"Chị Ninh kết hôn được mấy năm rồi hả?"

"Đã năm năm!"

"Năm năm mà vẫn ngọt ngào thế a..."

Hạ Mỹ ngạc nhiên.

Khi nhìn thấy chị Ninh gọi điện thoại, vẻ mặt rất mãn nguyện, thể hiện rõ cảm xúc đó là do tình yêu tạo nên...

Ninh Mẫn Mẫn chỉ cười.

Đúng vậy a, nháy mắt, đã năm năm, tình cảm của họ không có theo thời gian trôi qua mà lạnh nhạt. Thật tốt.

Ngày đầu tiên đi làm, Ninh Mẫn Mẫn có một ngày nhàn rỗi.

Đến hai ngày sau, Ninh Mẫn Mẫn phải học hệ thống thông tin cơ bản nhất của Vạn Thế, do Hạ Mỹ hướng dẫn.

Hai ngày này, Ninh Mẫn Mẫn đã nắm được tất cả những vấn đề Hạ Mỹ hướng dẫn: Nếu người bình thường, vốn phải mất một tuần mới có thể tiếp cận được hệ thống này nhưng với đầu óc thông minh và trí nhớ tuyệt vời, cô chỉ mất đúng hai ngày.

Ngày thứ tư, cô bắt đầu tự mình thực hành.

Đến ngày thứ tám, cô đã phá vỡ hệ thống thông tin an toàn của Vạn Thế, phát hiện một lỗ hổng lớn, cô dễ dàng thấy được những hồ sơ tuyệt mật. Hệ thống này thường xuyên được bổ sung những tính năng mới nhưng rơi vào tay cô thì mất đi tính hiệu quả.

Vào bảy giờ tối, Trưởng phòng Chung Hạc Niên nhận được báo cáo từ nhân viên trực ca đêm:

"Hệ thống trung tâm, nghi có người âm thầm xâm nhập. Đang bí mật theo dõi và phá hoại."

Chung Hạc Niên vừa về nhà, nghe thấy vậy, mồ hôi ở trán toát ra, lập tức lái xe ô-tô trở lại công ty, ra lệnh cho nhân viên khẩn trương theo dõi và đối phó.

Bọn họ truy tìm, cuối cùng phát hiện ra là nhân viên trong công ty tùy tiện xem tư liệu tuyệt mật đó.

"Người này hiện tại ở bộ phận Đông Khu A!"

Khâu Chân cũng bị gọi tới công ty.

"Kêu bảo vệ lên!"

Chung Hạc Niên ra lệnh, mang theo bốn bảo vệ, vừa đi vừa chạy.

Đẩy cửa văn phòng ra, không có một bóng người trong phòng, Chỉ có Ninh Vũ một mình ngồi trước bàn làm việc, đang thao tác máy tính, thực hiện một loạt chuyển đổi các số liệu và sửa chữa.

"Ninh Vũ, cô đang làm gì?"

Khâu Chân ngạc nhiên, trầm giọng quát, không nghĩ người nhân viên mới này lại nhòm ngó tin tức cơ mật của công ty.

Ninh Mẫn Mẫn không nhìn lên, đôi môi hơi cong lên một chút, ngón tay thon dài rất nhanh đánh lên bảng điều khiển, tranh thủ lúc nó đang kết nối, miễn cưỡng tiếp lên một câu:

"Khả năng lần theo dấu vết của các cô quá kém. Nếu tôi thật sự là gián điệp công ty đối thủ phái tới, hiện tại, các loại hồ sơ cơ mật của Vạn Thế đã bị tiết lộ ra ngoài."

Lời này, làm bọn họ cứng họng.

"Ách, tôi vẫn cho là hệ thống IT của Vạn Thế là tuyệt đối an toàn, thật không nghĩ tới, năng lực kém xa so với suy nghĩ của tôi... Thật sự là thất bại rồi. Uh`m, mọi người chờ, hiện tại tôi đang nâng cấp hệ thống bảo vệ. Như vậy đi, một hai năm nữa không ai có thể tấn công vào hệ thống của Vạn Thế... Có chuyện gì, chúng ta để sau nói đi..."

Sau nửa giờ, Ninh Mẫn Mẫn để cho Chung Hạc Niên thử nghiệm hệ thống lưu trữ, trước mặt lộ ra toàn bộ số liệu, làm cho anh ta sợ hãi, mặt

trắng bệch. Chung Hạc Niên kinh ngạc nhìn chăm chăm, ngẩng đầu nhìn cô, thật lâu sau mới nói:

"Cô cô cô, cô như thế nào... mà làm được?"

Ninh Mẫn Mẫn nheo nheo mắt, cười một cái, rút ra một chiếc khăn ướt lau bàn tay đầy mồ hôi, không chút để ý rồi đáp:

"A..., tôi từng có một chức danh..."

"Chức danh gì?"

"CISSP!"

Chung Hạc Niên lần thứ hai lại sợ hãi, đó là nhân viên hệ thống thông tin an ninh quốc tế - tên viết tắt tiếng Anh như vậy.

"Vì muốn hoàn thành việc này, tối hôm qua ở nhà tôi thức suốt một đêm. Hôm nay lại mất một ngày và cộng thêm nửa đêm, hiện tại cuối cùng đã xong, uh ìm, tôi phải nghỉ ngơi đây. Nếu không bông mắt bị đen, chồng tôi sẽ tính sổ... Ngũ ngon, các vị... Không cần khen ngợi tôi, cũng đừng lấy bảo vệ ra dọa tôi. Hành động của tôi tất cả là vì muốn bảo vệ công ty thôi...."

Cô vận eo bẻ cổ, phất tay bỏ đi - -

Buổi chiều vừa hết giờ làm việc, trong nhà đã gọi điện thoại đến, lái xe đã ở bên ngoài đợi mấy tiếng. Không về nhanh, mẹ lại gọi điện thoại nhắc nhở.

Cô lấy tốc độ nhanh nhất sắp xếp lại đồ vật trên bàn, hoàn toàn không có ý nghĩ, muốn chờ ban thưởng trước trưởng phòng.

Chung Hạc Niên ngồi đó và nhìn một lúc, kinh sợ.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy phục một người - - Những rủi ro về bảo mật của Vạn Thế, bây giờ xem như đã giải quyết triệt để

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Ngoại Truyện 1.1

Năm 2014 rét đậm, Ninh Mẫn không muốn về nhà liền đi dạo một vòng, một lúc sau vẫn về tới Tử Kinh Viên.

Có lẽ, đây là số mệnh.

Ninh Mẫn rất thích Tử Kinh Viên.

Nơi đây có ánh mặt trời, nơi đây có tiếng cười, nơi đây có người đàn ông cô yêu, nơi đây là một cõi yên vui.

Cuộc sống cực kì là ấm áp.

Cô thường thường ngồi thư giãn ở nhà ngoài, nhìn bọn nhỏ chơi đùa.

Có khi, người đàn ông của nàng cũng sẽ giống như đứa trẻ không chịu lớn, cùng chơi đùa với mấy đứa nhỏ.

Hai tiểu tát ma khuyển, vung vẩy cái đuôi tuyết trắng, nghênh miệng, vây quanh bọn họ, thường thường sẽ lăn lộn trên mặt, dùng dáng điệu ngây thơ của mình thu hút sự chú ý của bọn nhỏ.

Một cuộc sống thoải mái.

Cô nhìn Đông Duyệt thường xuyên ôm lấy con cún Cát Tường, Cát Tường chắc chắn sẽ dùng đầu lưỡi phấn hồng của mình liếm mặt tiểu chủ nhân. Một con cún khác tên là Như Ý lại thích bám lấy Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt nói, nhóc rất thích hai con cún và chúng rất đẹp.

Này cún nhỏ cũng có một quá khứ không tốt đẹp cho lắm, hai con có cùng một chủ nhân nhưng đã bệnh chết. Sau đó không nhà không cửa. Lúc ấy, Đông Đình Phong đã mua hai con cún đó cho bọn nhỏ, khi ấy chúng còn rất nhỏ.

Hắn nói, chúng nó lớn lên cùng với bọn nhỏ. Trong thế giới của một đứa trẻ mà không có một con vật nào đó chơi cùng thì quả là tịch mịch.

Cún con đã mang lại cho gia đình cô rất nhiều náo nhiệt, vui vẻ. Sự vui vẻ này đã xua tan đi sự lạnh lẽo.

Lúc ở Trung Quốc, Ninh Mẫn cảm thấy mùa đông ngày càng tới gần, không chỉ cơ thể thấy lạnh mà tâm cũng lạnh, ngẩng đầu, nhìn lên không trung, cô càng cảm thấy lạnh lẽo.

Mà hiện tại đã là tháng chạp, nhưng thời tiết ở Đông Ngải lại ấm áp thần kì.

Được rồi, thật ra buổi tối vẫn rất lạnh, sáng sớm cũng lạnh, nhưng giữa trưa, sắc trời lại rất sáng sủa, ngồi dưới ánh mặt trời ấm áp chặn đi gió lạnh, có thể làm cho người ta ấm dần dần.

Cô thích cùng bọn nhỏ nói chuyện, nghe bọn chúng kêu ma ma, hoặc là cho bọn chúng tự kể chuyện xưa, nhìn bọn chúng vây quanh bên người mình, nghe chúng kể chuyện xong còn bày ra bộ dáng như đúng rồi.

Mà lúc đó, chồng cô cũng sẽ lặng lẽ ngồi bên cạnh cô, im lặng lắng nghe.

Cả gia đình ngồi quá trưa một chút, cho đến khi ánh nắng chiều tà le lói chiếu, bọn họ mới rời khỏi chiến trường, một nhà sáu người, trở lại biệt thự, cùng ăn bữa tối hòa thuận vui vẻ.

Trước kia Văn Văn và Kì Kì đều được chiều chuộng, rất kén ăn, bây giờ lại không ý kiến có gì ăn nấy.

Bọn họ nói hai năm nay, ở trên đảo, vì mạng sống, cái gì đều phải ăn.

Hoắc Đan giáo huấn bọn họ về cách làm sao để sống tốt trong hoàn cảnh gian nan.

Cả nhóm lúc ấy, cùng nấu cơm, cùng chia đồ ăn, tự giặt quần áo thường, nếu ngã bị thương, thì tự mình xử lý miêng vết thương.....

Hoắc Đan thật sự có tầm ảnh hưởng rất lớn đối với hai đứa trẻ này.

Duyệt Duyệt nói được rất nhiều loại ngôn ngữ, tất cả đều là do Hoắc Đan dạy.

Nghe Đông Kì nói, Hoắc Đan vì cứu sống đứa bé gái này mà phải chịu không ít khổ.

Khi đó, Duyệt Duyệt thiếu chút nữa là chết, Hoắc Đan vì cứu Duyệt Duyệt, đánh nhau với một tử tù rất có địa vị ở đó, sau đó, một nữ tù nhân đã bảo vệ Hoắc Đan. Tiểu cô nương kia coi trọng Hoắc Đan. Bé nói với nhóc: nếu về sau cậu cưới tôi, thì tôi sẽ bảo ba ba tôi cứu em gái cậu.

Hoắc Đan căn răng đáp ứng, còn ký hôn thư.

Trở về Đông Ngải có một tháng, bọn họ một nhà sáu người sống rất hạnh phúc, nhưng bọn nhỏ vẫn không ngừng nhớ tới Hoắc Đan.

Bây giờ đứa nhỏ kia đã trở về với Hoắc Khải Hàng, thỉnh thoảng sẽ cho Đông Kì với mấy đứa nhóc gọi điện thoại, mỗi khi bọn nhỏ cùng nhau nói chuyện phiếm đều có thể tán gẫu khí thế ngất trời.

Một gia đình hòa hợp, tràn ngập tiếng cười.

Chính là có đôi khi, cô khó tránh khỏi sẽ có sầu não.

Có khi, nhìn xa phương xa, lại nghĩ tới mẹ từng rất yêu thương mình, hiện giờ chỉ biết đau khổ và lạnh lẽo trong căn nhà đó, ngày đêm hoài niệm, thực đau đớn biết bao.

Mạc Nghiêu Chi đã tới.

Sang bên kia, thời tiết vô cùng tốt, cô đang ngồi dựa vào ghế tắm nắng, nhắm mắt dưỡng thần. Chợt có người khụ một tiếng:

“Nhàn hạ nhỉ.”

Cô trợn mắt, nhìn gương mặt rất quen thuộc, áo ba-đờ-xuy, hai tay đút túi, toàn thân đều có một cỗ hương vị ưu việt phát tán liên tục ra ngoài không trung.

“Sao anh lại tới đây?”

Đông Đình Phong mặc bộ đồ thể thao vận động, ôm Tiểu Duyệt Duyệt mặc quần áo đồ lửa trên tay, đi tới, cúi xuống hôn lên một bên mặt cô.

“Tôi phụng mệnh đến nhìn xem!”

Ý tứ thực rõ ràng, là đến quan sát Ninh Mẫn.

Ninh Mẫn không muốn chạm mặt với người nhà họ Mạc, đứng lên, ôm lấy Duyệt Duyệt, muốn về phòng.

Mạc Nghiêu Chi cũng không có ý định buông tha cô, lấy thân cản đường đi, cười xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Duyệt.

“Sách, tiểu gia hỏa này còn xinh hơn cả Chiêu Phiến.....”

Duyệt Duyệt ngẩng cao đầu ôm lấy cổ mẹ tức giận hỏi:

“Ma ma a, Hãn là ai vậy nha?”

Ninh Mẫn mím môi không nói.

Duyệt Duyệt lại vươn thân mình lên ngó, tò mò tràn ngập cõi lòng hỏi:

“Ba ba, Hãn là ai vậy?”

Đông đình phong sờ sờ cái mũi, cười, nhìn Ninh Mẫn. Thân phận này, sợ là Ninh Mẫn cả đời cũng không muốn nhận.

“Tôi là nhị cữu của con!”

“Câm miệng!”

Ninh Mẫn hung hăng quát một tiếng, Duyệt Duyệt sợ tới mức sửng sốt.

Lúc này, Quý a di mang nước trà lên, Ninh Mẫn đưa Duyệt Duyệt cho bà để bà ôm đi.

Chờ đứa nhỏ đi xa, cô mới lại lạnh lùng hét lên một tiếng:

“Về sau, phiên anh đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.”

“Trốn tránh không phải biện pháp!”

Mạc Nghiêu Chi ánh mắt sâu như biển:

“Trong quan hệ huyết mạch, không phải loại quan hệ cô nói dứt là dứt ra được. Tôi biết cô không muốn nhìn thấy tôi, nhưng tôi phải nói với cô điều này, cha sinh bệnh, ông ấy rất quan tâm người!”

“Cha ta đã chết! Căn Chi, tiễn khách!”

Ninh Mẫn hạ lệnh đuổi khách, đôi mắt vốn rất ôn nhu, giờ đây lại phóng ra những tia nhìn sắc như dao.

“Cô cứ như vậy cũng không phải việc làm lí trí.”

Mạc Nghiêu Chi nhíu mày: “Phi cơ gặp rủi ro, trừ căn chi và bốn đứa nhỏ này, những người khác không một ai may mắn thoát khỏi. Thần Chi đã chết. Cố Tĩnh trợ giúp Vu Dao bắt cóc cũng táng thân biển rộng. Tất cả ân oán oán đều nên theo trận này tán đi. Mặc kệ cô có thừa nhận hay không, cô thủy chung chính là con cháu Mạc gia.....”

“Tôi Ninh Mẫn đời này chỉ làm con cháu Ninh gia!”

Cô nén giận rời đi.

Mạc Nghiêu Chi mở miệng muốn gọi, lại bị Đông Đình Phong lấy ánh mắt ngăn lại.

“Nghiêu chi, đừng ép buộc cô ấy!”

Hắn mời Mạc Nghiêu Chi ngồi: “Nóng vội ăn không hết nhiệt đậu hủ. Khúc mắc này đồ vật này nọ, không phải một sớm một chiều là có thể cởi. Chăm sóc tốt cho cha anh. Về sau nhất định có cơ hội gặp.”

Hai

Đêm nay, Ninh Mẫn đem đồ đưa nhỏ ngủ, nhưng chính mình lại không ngủ, mà một mình đứng trong gió nhìn về phương Bắc.

Ánh trăng chiếu lên người cô, làm cho thân hình cô càng trở nên đơn bạc, nói không nên lời có bao nhiêu sầu não.

Trong lòng, có ngàn ngàn mối tơ vò.

Cô không muốn thừa nhận loại huyết thống như vậy. Từ nhỏ đến lớn, nuôi dưỡng cô lớn chính là người nhà Ninh gia, trong lòng cô, chỉ có bọn họ là người thân. Đối với sinh phụ mẹ đẻ, cô không có cảm tình gì. Có

chính là đau. Cô sẽ không đi gặp. Không có ý nghĩa. Nhất là cô bây giờ còn chưa được mẹ tha thứ. Làm sao cô có thể đi nhận người thân được.

Một chiếc áo áo ba-đờ-xuy được phủ lên người cô.

“Bên ngoài rất lạnh!”

Đông Đình Phong nói.

“Cám ơn!”

Cô kéo hai vạt áo lại

“Suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ đến ma ma!”

Hắn nhìn thật sâu vào cô, ôm cô vào vòng tay mình, đầu dấp trên đỉnh đầu cô, nghĩ nghĩ nói:

“Ngày mai, chúng ta đi bình sơn vùng giải phóng cũ nhìn xem?”

cô chần chờ một chút, ban ngày trở về một chút, vẫn là nên trở về nhìn xem.

“Được!”

Duỗi đầu một đao, lui đầu một đao.

Một đao này, sớm hay muộn cũng tới!

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Ngoại Truyện 1.2

Hôm sau, một chuyên cơ, đưa Đông gia một nhà sáu người đi Quỳnh thành.

Buổi sáng mười giờ, xe đã đứng trước cửa nhà Ninh gia.

Ninh Mẫn lái xe đến, nhìn trên cửa dán đầy hoa hoa thảo thảo, như trước tươi tốt, xung quanh đều được quét dọn sạch sẽ. Qua cửa phòng trộm, có thể nhìn thấy trên cửa lớn màu son dán một đôi phúc tự, cánh cửa đóng chặt.

Văn Văn cùng Kì Kì chạy nhanh trước một bước, nhấn chuông cửa, kêu:

“Bà ngoại ơi.....”

Đông Đình Phong ôm Duyệt Duyệt, Ninh Mẫn nắm tay Tiểu Kiệt, cùng nhau đi lên bậc thang.

Sắc mặt của cô, có vẻ khẩn trương, không thể ngờ được nghênh đón cô đang là cái gì.....

Trong chốc lát, cửa mở, một gương mặt trầm tĩnh hé ra. Một đầu tóc bạc đã hoa râu, gương mặt trẻ trung, không biết khi nào bị người đánh cắp đi, gương mặt tế văn che kín kia thực quen thuộc biết bao.

Nhìn người đi tới, cô ngây người, ánh sáng bạc chiếu nghiêng vào gương mặt kia làm hiện lên một gương mặt không một tia huyết sắc, ánh mắt vốn bình tĩnh hiện lên vài phần phức tạp.

Lăng Châu theo bản năng muốn chặn ở cửa, lại bị Văn Văn cùng Kì Kì đẩy ra, hai đứa nhỏ cười dài vây quanh người Lăng Châu, miệng hưng phấn kêu:

“Bà ngoại, bà ngoại, Kì Kì đến thăm bà đây.....!”

“Bà ngoại, bà ngoại, Văn Văn rất nhớ bà a.....”

“Bà ngoại, bà ngoại, con là Tiểu Duyệt Duyệt, bà biết con là ai không?”

Đông Duyệt theo anh chị bò lên chen vào giữa đùi Lăng Châu, cái đôi gấu dường như hiện lên vầy vầy..

Lăng Châu kinh ngạc nhìn thấy đứa nhỏ kỳ tích còn sống, mắt đỏ một chút.

Tay để lên khung cửa của bà run rẩy. Qua một hồi do dự, rốt cục vẫn xoa xoa đầu đứa nhỏ, đứa nhỏ này mở to đôi mắt to vô tội mà động lòng người, cười tủm tỉm nhìn lên

Vận mệnh xoay chuyển cho chúng sống lại. Ánh mắt tinh thuần như vậy, nụ cười xinh đẹp như vậy.....

Bước lên bậc thang thứ hai bậc thang, Ninh Mẫn chậm rãi quỳ xuống:

“Mẹ, con gái bất hiếu trở về thăm mẹ!”

Văn văn, Kì Kì thấy một màn như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, hai nhóc nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng đều quỳ xuống:

“Bà ngoại, cháu gái bất hiếu Văn Văn đến thăm bà.....”

“Bà ngoại, cháu trai bất hiếu Kì Kì đến thăm bà.....”

Đông Duyệt thấy thế, giãy ra khỏi tay Lăng Châu, quỳ gối bên cạnh Đông Kì, cũng theo đó ngọt ngào nộn nộn nói:

“Bà ngoại, cháu gái bất hiếu Duyệt Duyệt đến thăm bà.....”

Tiểu Kiệt thấy thế, cũng cùng quỳ xuống:

“Bà ngoại, con là Đông Kiệt, là ma ma thu dưỡng con, trước kia, chúng ta đã từng gặp mặt. Hôm nay con cùng với ba ba ma ma đệ đệ muội muội đến xem ngài.”

Xoạch, dầy mắt Lăng Châu tích lệ.

Bà xoa xoa miệng, lau vành mắt tự nước mắt, thanh âm nghẹn ngào khẽ vang lên.

Bà rút cuộc không đóng sầm cửa, chuyện tới hiện giờ, bà không muốn nhốt bọn họ ngoài cửa.

Ngay sau đó, bà kéo hai vạt áo choàng nhung dẹt kim, bế Tiểu Duyệt Duyệt lên:

“Đừng quỳ đừng quỳ, trên mặt đất rất lạnh..... Trên mặt đất rất lạnh..... Nếu A Trọng nhìn thấy nhất định sẽ đau lòng.....”

Nhắc tới “A trọng”, nước mắt bà tuôn rơi xuống.

Nếu đôi cha con kia còn sống, nhìn thấy bọn nhỏ đều đến đây, chắc hẳn rất cao hứng.....

Đáng tiếc, đáng tiếc a.....

“Bà ngoại, đừng khóc đừng khóc.....”

Duyệt Duyệt dùng bàn tay nhỏ bé lau nước mắt Lăng Châu, lại làm cho bà càng rơi nhiều nước mắt hơn.

Ngày hôm nay, Lăng Châu đưa con gái đã từng bị bà đánh gần chết vào gia môn.

Ngày hôm nay, Ninh Mẫn mang theo chồng cùng bọn nhỏ dập đầu trước linh vị của ông nội và cha.

Ngày hôm nay, ở trong phòng mẹ, Ninh Mẫn nhào vào lòng Lăng Châu khóc rống.

Ngày hôm nay, Lăng Châu ôm ninh Mẫn, cũng khóc điên đảo. Sau một hồi lâu, lý trí một lần nữa trở về, mối hận trong lòng tan biến, hai năm nay, bà rất lo lắng cho con gái bị mất tích, đau lòng vì mấy đứa nhỏ, lại ở một mình nơi phòng ốc trống trải mà cô đơn.....

Hiện giờ được gặp lại con gái cùng cháu ngoại, bà cảm nhận một sự hạnh phúc khác thường.

Niềm hạnh phúc này là lần đầu tiên sau hai năm nay bà cảm nhận được.

“Trở về là tốt rồi. Trở về là tốt rồi. Gia đình chúng ta sẽ không bao giờ xa rời nữa. Nhìn một cái a, đứa nhỏ này, thật tốt thật tốt.....”

Ninh Mẫn gối lên đùi Lăng Châu, Lăng Châu lấy tay vuốt tóc cô giống như hồi cô còn thơ bé.

“Mẹ, mẹ ở tại chỗ này rất cô đơn. Thấy cảnh thương tình, sẽ chỉ làm mẹ lâm vào thống khổ, tinh thần mẹ không thể suy sụp. Theo con quay về Tử Kinh viên đi..... Giúp con chăm sóc bọn nhỏ, con chỉ có một mình rất khó khăn. Ma ma, mẹ có khỏe không?”

Lăng Châu tất nhiên là không chịu, nơi này bà đã ở vài thập niên, kí ức tốt đẹp cả đời đều gắn bó với chỗ này, làm sao bà có thể rời đi?

Nhưng sau đó vẫn là không đầu lại được bốn đứa nhỏ đau khổ năn nỉ, bà đáp ứng đi tử kinh viên bắt đầu cuộc sống mới.

Sau khi nghe vậy Ninh Mẫn vui đến nỗi muốn khóc.

Lăng Châu đi Tử Kinh viên, hoà nhã chọn một phòng ngủ, cẩn thận chăm sóc đứa nhỏ vừa sinh ra đã gặp kiếp nạn không may này.

Đứa nhỏ này đặc biệt là lúc còn nhỏ, thực dính bà ngoại, khi đó nó vui đến nỗi cười cho mắt to thành trăng rằm, cùng bà ngoại lặng lẽ nói.

Lăng Châu nói, đứa nhỏ này, tựa như tiểu áo bông. Làm cho bà nhịn không được nhớ tới Ninh Mẫn trước đây.

Ngày qua ngày, đau xót một chút một chút tan đi, đáy mắt Lăng Châu dần dần dâng lên tươi cười.

Đây là điều làm cho Ninh Mẫn vui mừng nhất.

Một ngày nọ, Ninh Mẫn hỏi Đông Đình Phong:

“Trên đời này chuyện hạnh phúc là gì?”

Đông Đình Phong ủng cô trong ngực, đứng trên ban công dưới trời chiều tà nhìn: Đông Kỳ cùng Văn Văn ở trong vườn chạy trốn, Duyệt Duyệt lôi kéo Lăng Châu đuổi theo cầu cầu, Tiểu Kiệt đang ngồi đung đưa chân, hết thảy đều an tường hạnh phúc..

Hắn quay đầu lại nhìn vợ mình, bình tĩnh cười, hôn một cái, nói: “Trên đời chuyện hạnh phúc là, người một nhà được ở cạnh nhau, cùng nhau khỏe mạnh.”

Nụ cười của cô càng sâu.

Không tồi, cuộc sống hạnh phúc, kỳ thật chỉ đơn giản như vậy.

Ba

Đông đình phong nhớ rõ biểu đệ từng hỏi hản một vấn đề:

“Mọi người đều nói cô gái thiên tài là tổ trưởng tổ Săn Phong, cái gì cũng giỏi, công phu giỏi, thuật bắn súng đứng đầu, tinh thông các loại ngôn ngữ..... Dù sao chính là rất xuất sắc, Đại Đường ca, huynh cùng chị dâu có từng đấu với nhau chưa?”

Đông Đình Phong gật đầu:

“Đã từng!”

“Thắng thua như thế nào!”

Hà Thân đối với việc này rất có hứng thú, người này cũng rất xuất sắc.

“Tôi thua!”

“Gạt người đi!”

Hà Thân không tin:

“Bất phân thắng bại thì còn nghe được, chắc chắn anh cố ý nhường!”

“Tại sao lại không thế?”

Đông Đình Phong cười: “Tôi không phải xuất thân từ một đặc công được huấn luyện đặc. Còn A Ninh lại được rèn luyện từ bé. Cốt lõi chắc chắn hơn tôi, hơn nữa hiện tại tôi một thân thương tích lại bỏ phí rất lâu không luyện lại..... Nếu tôi có thể thắng cô ấy mới là kì quái!”

Nhớ tới việc này, hần cười.

Ngày đó, ở võ thất, hần bị vợ mình một quyền đánh bại trên mặt đất, không thể đứng đứng lên, làm cho nha đầu kia sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Lăng Châu vừa lúc tới đưa điểm tâm, nhìn thấy cũng sợ hãi, vội vã rống nàg:

“Xuống tay không biết nặng nhẹ. Con sao lại đánh Cẩn Chi ra nông nổi này?”

Sau đó, hần ở trên giường nằm hai ngày, kỳ thật cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng vợ không cho hần xuống giường.

Cô ấy nói: “Thân mình anh hiện tại kém như vậy, về sau còn phải lớn. Không được, nhất định phải nuôi thật tốt. Nửa đời sau của anh em sẽ phụ trách!”

Được rồi, vì hạnh phúc nửa đời sau của vợ, hần cũng chỉ có thể chiều chuộng một lần, hưởng thụ vợ tri kỷ hầu hạ

Bốn

Từ đó trở đi, một ngày nọ, Hà Thân đến thăm Đông gia, vợ chồng Đông Đình Phong vợ chồng lại không ở tiểu biệt thự, vừa hỏi, mới biết bọn họ đi võ thất.

Hần hưng trí bừng bừng chạy tới xem, hai vợ chồng mặc trang phục luyện công màu trắng, đang dạy bốn đứa nhỏ luyện quyền.

Ninh Mẫn luyện một bộ quyền pháp, nhất chiêu nhất thức mạnh mẽ hữu lực, tròn bộ quyền lộ, vừa nhanh vừa độc lại có sát khí, làm cho Hà Thân sợ hãi than.

Một bộ quyền pháp luyện xong, hăn nhin không được vỗ tay:

“Hảo công phu hảo công phu! Chị dâu, em xin lĩnh giáo! Không biết có được vinh hạnh này hay không?”

Hà Thân nóng lòng muốn thử, hưng phấn ôm quyền.

Ninh Mẫn cùng bà bà Hà Cúc Hoa với người nhà của bà chưa từng thân cận.

Hà Thân, mặc dù có gặp qua hăn vài lần cũng không nói chuyện nhiều, nếu có thì cũng chỉ là khách sáo nói vài câu cho hợp lễ nghi.

Cô chỉ nghe nói vị này chính là bảo bối của Hà gia, năm nay hai mươi hai, thiên tư trí tuệ, việc buôn bán rất am hiểu, mới lập một trang web, quy mô càng lúc càng phát triển. Hăn ham học công phu, nhàn đến không có việc gì, phải đi luyện công, cũng không tìm bạn gái yêu đương. Được xưng là quái thai.

Ninh Mẫn do dự, đang lo lắng có nên đánh với hăn hay không.

“A Ninh, vậy cùng hăn thử đi!”

Đông Đình Phong cười cười nói. Hăn biết biểu đệ này, không đạt mục đích sẽ không bỏ qua.

Ninh Mẫn nghe chồng mình nói vậy, đành phải xuất chiêu.

Lúc sau, Hà Thân thua, bị Ninh Mẫn phản ép lên tường, không thể động đậy.

“Đa tạ!”

Ninh Mẫn buông tay, lau một mồ hôi.

Hà Thân xoa xoa cánh tay bị đau, tâm phục thở dài:

“Chị dâu dùng lực thật mạnh!”

Ninh Mẫn cười cười, xoa xoa đầu bọn nhỏ: “Các anh cứ chậm rãi tán gẫu, em mang bọn nhỏ đi tắm rửa!”

Chờ mẹ con năm người đi khuất, Hà Thân cứng lưỡi thở dài:

“Cần Chi ca, công phu chị dâu cao như vậy, không biết chừng đến một ngày nào đó anh đắc tội chị dâu chắc chắn sẽ bị đánh cho mặt mũi đều biến thành đầu heo, chứ chả chơi.”

Lúc sau, Đông Thái bưng hân, tung một quả đấm vào mặt Hà Thân.

Có người ái mộ Đông thiếu không cho là đúng:

“Ngu si tứ chi chậm phát triển..... Nếu cô ấy có ý nghĩ, Phong thiếu cũng sẽ đối phó được.....”

Có người không đồng ý: “Không có năng lực mà cô ấy lại có thể làm cho đội viên tâm phục khẩu phục dưới trướng?”

“Nếu cô ấy có năng lực, từ khi cô ấy gả cho Đông thiếu, cũng không thấy cô ấy vì Đông gia làm ra việc gì.....”

“Cô ấy đã sinh cho Đông thiếu ba đứa con!”

“Thí, đó là bản năng của người phụ nữ. Chỉ cần Đông thiếu vui, tôi cũng có thể sinh ra một tá tiểu tử béo tốt, vấn đề mấu chốt là, vài năm nay, cô ấy cùng Đông thiếu ra ngoài hoàn du thế giới. Làm cho một người nam nhân buông xuống sự nghiệp của chính mình cùng cô ấy du ngoạn, đó chính là một biểu hiện của người phụ nữ có năng! Bởi vì cô ấy, mấy năm nay, Đông thiếu đã hoàn toàn rơi xuống. Người phụ nữ này đã phá hỏng hết cảm nhận của chúng ta về Đông thiếu.....”

Không lâu sau khi chuyện phát sinh, Đông Thái rất coi thực lực của cô, làm cho tất cả người cho rằng cô chính là bình hoa quốc dân, đều phải im miệng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Ngoại Truyện 2.1

Một chuyến du hành vòng quanh trái đất, làm cho Đông Đình Phong cùng vợ yêu nổi danh cả nước.

Một năm trước, Ninh Mẫn nói: “Ông xã, em muốn đi du lịch!”

Đông Đình Phong lập tức đáp ứng: “Được! Ngày mai là có thể đi!”

Ninh Mẫn lại rồi rầm: “Nhưng Văn Văn cùng Kì Kì, còn có Tiểu Kiệt làm sao bây giờ?”

Bọn họ đã bắt đầu đến trường.

Đông Đình Phong nói: “Ba mẹ sẽ giúp chúng ta chăm sóc chúng.”

Thân thể Đông Dạng vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đa số thời gian chỉ có thể ở nhà tĩnh dưỡng, ngẫu nhiên mới có thể đi ra ngoài đi một chút. Đôi vợ chồng già cảm thấy nhàn rồi nhàm chán, thường xuyên tìm bọn nhỏ chơi đùa. Quan hệ giữa ông bà với các cháu phi thường tốt.

Ninh Mẫn hỏi lại: “Duyệt Duyệt đâu? Chúng ta bỏ Duyệt Duyệt lại sao? Nếu vậy em sẽ rất nhớ nó.....”

Người đàn ông này, sủng con gái đến nghiện.

Đông đình phong nghĩ nghĩ nói:

“Không cần lo lắng, chúng ta sẽ mang con theo, cả mẹ em. Bà ở một mình rất cô đơn trống trải, nếu có cháu chơi cùng, tâm tình tự nhiên sẽ tốt lên. Anh nghĩ nếu có thể thì nên tìm cho mẹ một người bạn già. Duyệt duyệt hiện tại thực dính mẹ, nhưng đứa nhỏ sẽ lớn lên, chờ khi đó, mẹ trong lòng lại cô đơn.”

Ninh Mẫn cảm thấy đạo lý là rất đúng, nhưng mẹ cùng ba ân ái như vậy, làm sao mẹ có thể dễ dàng tiếp nhận một người khác.

Bất quá, mang mẹ cùng đi lữ hành, vẫn phải xem mẹ có đồng ý hay không.

Ba tháng sau, Đông Đình Phong mang bà xã, Lăng Châu ôm Đông Duyệt, ngồi chuyên cơ, buông hết thả, bắt đầu hành trình vòng quanh trái đất của bọn họ.

Đây là một chuyến lữ hành hạnh phúc.

Ninh Mẫn đối với cuộc sống rất nhiệt tình, bởi vì chuyến lữ hành này luôn đau đáu trong tâm trí cô từ lâu.

Đi ra ngoài du ngoạn, vẫn chính là tâm nguyện của cô.

Đáng tiếc, thời thiếu niên vội vàng học tập, vội vàng huấn luyện, không thể như nguyện; sau lại vội vàng công tác, vội vàng dưỡng gia; về sau lại, vội vàng mang thai, rất lâu sau, cô lại vội vàng chữa thương, cho tới hôm nay, cô rốt cục đạt thành mong muốn.

Chính là Ninh Mẫn năm mơ cũng không nghĩ đến, chuyến lữ hành lần này lại đi đến tận hai năm.

Trạm đầu, bọn họ đi Flo-ri-đa Flo-ri-đơ châu ở Mỹ quốc, tham quan phong cảnh cây cỏ bãi biển, nơi đó có khí hậu thích hợp, bãi biển xinh đẹp,

thực vật tinh mỹ, triển lãm nghệ thuật viết chữ Nhật. Mà thời điểm bọn họ đến nơi chính là 2 ngày sau khi bắt đầu mở bãi biển trước sĩ lễ.....

Trạm thứ hai, là Florida, bọn họ cùng đi tham quan Bất Dạ Thành làm cho lòng người rung động.

Lúc gần vào nội thành, Ninh Mẫn đã bị ánh sáng rực rỡ của đèn nê ông chiếu lên khung cảnh khách sạn xa hoa lộng lẫy hấp dẫn.

Nơi này là trung tâm giải trí của toàn bộ thế giới, tất cả thành thị đều được thiết kế để du khách hưởng lạc.

Đôi vợ chồng ở đây một thời gian dài, cho đến khi Ninh Mẫn bắt đầu chán mới rời đi.

Trạm thứ ba là Vinich tư.

Thuê một con thuyền xinh đẹp ở thủy thượng rong chơi, ngắm hết phong cảnh ở nơi nổi tiếng này, hôm đó, bọn họ đi quảng trường thánh mã —— thời điểm quảng trường này xinh đẹp là thượng triều, một mảnh thủy triều giống như ở quảng trường giống như một cái gương lớn, tất cả kiến trúc giống như được khảm ở thủy tinh hoặc thủy tinh trung gian, có vẻ càng thêm tinh xảo đặc sắc, chói lọi.

Mặt khác, bọn họ còn đi thăm thánh mã, đi lên một nhà thờ lớn cao gần trăm mét.

Ngày đó, Ninh Mẫn phóng tầm mắt trông về phía xa, đem toàn bộ Vinich tư thu hết đáy mắt, một mảnh nóc nhà hồng nâu, liếc mắt không thấy cuối. Từ trên cao nhìn xuống Quảng trường Thánh Mã Khả to như vậy, du khách nhiều không đếm xuể, trông như đàn kiến. Hướng bờ biển nhìn lại, trông rất đẹp mắt. Lại nhìn sang đầu sư tử mang cánh, tựa hồ vì chính mình có thể bị du khách chiêm ngưỡng mà dào dạt đắc ý.

Ninh Mẫn ôm Tiểu Duyệt Duyệt tươi cười sáng lạn.

Trạm thứ tư, quốc gia nổi tiếng lãng mạn, Pháp quốc.

Đông Đình Phong từng dắt tay Ninh Mẫn bước chậm ở đường cái hoa lệ Pháp quốc, mang theo đứa nhỏ cùng chụp ảnh ở quảng trường hùng vĩ.....

Trạm thứ năm, bọn họ đi tới rừng nhiệt đới quanh năm đều như mùa hạ, quốc gia Xin-ga-po, nơi này, hội tụ cả phong cách truyền thống lẫn hiện đại, dung hợp được tinh túy của nhiều nền văn hóa, có thể làm cho người ta cảm nhận được văn hóa người Hoa, cả văn hóa Ấn Độ cũng có.

Trạm thứ sáu, bọn họ đi đến quốc gia tràn ngập màu xanh: Thailand.

Trạm thứ bảy.....

Hai năm kia, bọn họ đến quá rất nhiều địa phương, không cần suy nghĩ đến việc đi đường bộ, bình thường là muốn đi chỗ nào liền bay thẳng đến đó.

Hai năm, bọn họ cùng du lịch đến những địa danh nổi tiếng thế giới cùng nhau sưu tầm dân ca, cùng nhau chụp ảnh, lưu lại một hàng dấu chân hạnh phúc, cùng kết tinh tình yêu của bọn họ Tiểu Duyệt Duyệt xem thiên sơn vạn thủy, đem người mẹ u buồn đi giải tỏa thống khổ. Hai năm này, bọn họ chỉ trú tại Đông Ngải hơn nửa tháng, chính là lễ mừng năm mới, phải trở về bồi bồi thân nhân. Mà mỗi kỳ nghỉ hè, Văn Văn, Kì Kì và Tiểu Kiệt đều theo chân vợ chồng bọn họ cùng nhau đi chơi.

Hai năm liên tục bay nơi này nơi khác, Ninh Mẫn tóc lại dài, tâm, trở nên không còn trống trải, tươi cười lần thứ hai trở lại trên gương mặt cô.

Hai năm này, Đông Đình Phong chính mắt thấy hết những biến đổi của bà xã, cảm thấy nhà đầu kia càng ngày càng xinh đẹp, thường thường hấp

dẫn tới một... không... rất nhiều nam nhân đến gần. Điều này thật sự làm cho hấn vừa kiêu ngạo vừa đau đầu.

Kiêu ngạo chính là, người phụ nữ này là của hấn, chỉ có hấn chiếm cứ lòng của cô, thân thể cô cũng thuộc về hấn; đau đầu chính là, ruồi bọ nhiều lắm, đuổi không hết. Hai năm này, hấn nổi cơn ghen không ít lần.

Có một việc, đáng để nói đến một chút, chính là: Đông Đình Phong thích chụp ảnh cho vợ con mình.

Thời gian hai năm, hấn thu hoạch cũng được một số tấm ảnh.

Mấy tấm ảnh chụp lại hình bóng một người phụ nữ, nụ cười tươi đẹp động lòng người. Hấn đi lữ hành nhân hạ rất nhiều, không để cho bà xã bị truyền thông chụp lại, thỉnh thoảng sẽ nắm tay bà xã đi dạo khắp nơi.

Có khi, hấn phụ họa một câu, nói.

Ví dụ như: “Trong lòng anh bà xã đẹp nhất..... Hôm nay ở Vinich tư, thủy quang mấy ngày liền, phong cảnh thật tốt.....”

Ví dụ như: “Sớm an, bà xã một thân quần áo trắng tựa như tinh linh lạc xuống trần gian.....”

Ví dụ như: “Bà xã, kỉ niệm kết hôn vui vẻ.....”

Ví dụ như: “Em vui vẻ cho nên anh cũng vui vẻ.....”

Ví dụ như: “Vợ đẹp con ngoan như vậy, anh còn cầu gì hơn... “

Ví dụ như “Nhận được quà sinh nhật của bà xã rồi..... Một quả phật châu được điêu khắc thủ công, chúc cả đời bình an. Cám ơn bà xã!”

Ví dụ như: “Thỉnh thoảng ghen cũng giúp cho thân thể khỏe mạnh..... Ngủ ngon, bà xã....”

Mặt khác phụ họa thêm một nụ cười ngốc——

Nụ cười vừa nở liền làm cho người ta không nhìn được nẩy sinh tưởng tượng: nam thần cười ngây ngô sẽ có bộ dáng như thế nào a?

Thật sự làm cho người ta mong chờ a!

Ảnh chụp này, một khi tuyên bố, bị người điên cuồng lưu truyền —

Đông Thái yêu vợ, một chút thành danh, nước lên thì thuyền lên.

Đông Đình Phong không quan tâm người khác thấy thế nào, như trước thường thường nhìn vợ yêu lướt internet phơ nểng, biểu đạt một loại tình cảm vui sướng.

Mùa xuân năm nay, bọn họ đã xong một chuyến lữ hành dài, một lần nữa trở lại Tử Kinh viên, làm cho cuộc sống lại quy về bình tĩnh.

Tháng đầu tiên của mùa hạ.

Giữa trưa, Ninh Mẫn ngủ trưa từ từ tỉnh lại, trên giường không có ai khác ngoài cô, vừa động, áo ngủ bằng gấm trượt xuống, lộ ra một mảng tuyết trắng, mặt trên điểm xuyên hai hôn ngân, theo bản năng cô sờ soạng xuống địa phương kia, liền đỏ mặt. Vừa mới nãy, cô ngủ trưa, Đông Đình Phong trộm chui tiến vào, vừa hôn lại không khống chế được, cô tức vũ khí đầu hàng.

Người đàn ông này một khi tiến công, dù sao cũng phải tận hưởng.

Hắn nói, này có trợ giúp giấc ngủ.

Sau hoan tình, thật sự là hương thơm giúp dễ ngủ, chính là tỉnh lại, xương sống thắt lưng đều đau.

Hai năm này, bọn họ thực ân ái, suốt ngày dính cùng một chỗ.

Hắn đối với cô, luôn nhiệt tình bồng bồng. Uyên giống như tân hôn. Hơn nữa chưa bao giờ mang bao.

Khi đó, cô từng một lần lo lắng, nếu cứ như vậy, rất nhanh sẽ lại mang thai.

Kết quả ân ái một túc lại một túc, chu kỳ sinh lý cũng không có dấu hiệu xuất hiện.

Sau đó, cô mới biết được, hắn đã buột ga-rô.

Hắn nói, bọn họ đã có quá nhiều con. Hắn không muốn để nàng lại chịu khổ mang thai. Cho nên, liền đi giải quyết.

Cuộc sống rất hạnh phúc.

Đã một tháng kể từ khi trở về sau chuyến lữ hành, Ninh Mẫn mỗi ngày trải qua cuộc sống hạnh phúc, người một nhà đều ở bên nhau. Biến hóa duy nhất là: vài ngày trước, Đông Đình Phong phải trở về công ty, là bị lão gia tử gọi trở về.

Lão gia tử nói:

“Đông Tán không vui.”

“Hắn không vui cái gì?”

Đông Đình Phong hỏi.

“Con cả ngày đều chơi, nó lại phải ở công ty bán mạng, không quan tâm gia đình làm cho Hàn Tịnh sớm trở thành oán phụ. Nó nói nó phải nghỉ ngơi, anh phải về làm việc.”

Đông Đình Phong đành phải đến công ty.

Mấy ngày nay, truyền thông liên tục đưa tin về việc Đông đại thiếu trở về, mở ra máy tính, người đàn ông phong thần ngọc lập, mặc âu phục đắt tiền, mỉm cười đích xuất hiện ở từng đầu mục của các trang web. Ninh Mẫn chỉ cần vừa lên võng, có thể nhìn thấy người đàn ông của mình mỉm cười với toàn thế giới.

Khi nhìn thấy, cô thường ngẩn người nhìn chăm chăm màn hình..

Bình thường ở bên nhau, vẫn là khuôn mặt này nhưng cô lại chẳng có cảm giác gì, thế mà khi hẫng đứng ở trung tâm vạn người, lại đúng là hạc giữa bầy gà, quá đẹp mắt. Là một người phụ nữ, cô cảm thấy người đàn ông nhà mình rất đẹp trai. Rất có thể sẽ đi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Cô cảm thấy cô nên đi học chút gì đó, không ngừng nạp điện cho mình, mới có thể bắt lấy ánh mắt người đàn ông này, hai năm gần đây, cô chỉ lo chơi, rất hoang phế nhân sinh.

Nhưng vấn đề là, hiện tại, cô không có phương hướng.

Ninh Mẫn oa ở trên giường ngơ ngác suy nghĩ một chút, vén bức màn lên, thật xa, liền nhìn đến sân bóng rổ bên kia, có một đám người đánh bóng rổ, là Đông Đình Phong cùng với Đường đệ Đường muội và Văn Văn chơi đùa.

Cô lấy kính viễn vọng xem xét trong chốc lát, xoay người thay bộ trang phục thể thao xuống lầu, thẳng đến sân bóng rổ mà đi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Ngoại Truyện 2.2

Mấy anh em họ của Đông Đình Phong cũng không thân với Ninh Mẫn cho lắm.

Lúc trước, khi cô giả mạo Hàn Tịnh, vô luận là Đông Đình Nam hay là Đông Đình Bắc, hoặc là Đông Anh, thái độ đối với cô đều rất ác liệt

Sau lại biết thân thế của hắn, ấn tượng đổi mới, bất quá bởi vì Ninh Mẫn khi đó có bầu, nên sinh ra lười biếng, cho dù có nhàn rỗi cũng ít khi gặp mấy người đó nói chuyện.

Hà Thân bên ngoài khen ngợi Đông Thái công phu bất phàm, với Đông Đình Nam mà nói, cảm thấy có điểm khoa trương:

Như vậy một người phụ nữ nho nhã, có thể có nhiều sức bật.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, trời xanh, mây trắng, mặt trời chiếu xuống những tia sáng ấm áp, Đông Đình Nam, em trai Đình Bắc, cùng với em gái Đông Anh đều ở nhà.

Văn văn nói, nó muốn đánh nhau bóng rổ.

Đông Đình Phong sủng con gái yêu đến nghiện ngay lập tức gọi bọn họ cùng nhau bồi bốn đứa nhỏ chơi, mặt khác còn gọi Đình Uy, Ô Phương cùng với Đông Lôi, Nhất Tịnh lại đây.

Trên sân bóng màu lam, nổi bật lên màu trắng của bộ quần áo Đông Đình Phong đang mặc, có vẻ cực kì thoải mái, ánh mắt gian cười, lại khô

phục thần thái sáng láng ngày xưa, phủ kín tự tin.

Kĩ thuật chơi bóng của Đông Đình Phong, tuyệt đối là thượng thừa —— bóng vừa đến tay, bình thường đều có thể đạt được.

Một lần kia, hấn thất thủ, nguyên nhân là, Ninh Mẫn đột nhiên xông ra đoạt đi, xoay người tới một cái giỏ.

Thân thủ cực nhanh, động tác xinh đẹp, làm cho Đông Đình Nam không khỏi tăng cao cảnh giác—— thật sự làm cho người ta sợ hãi a!

Mấy đứa nhỏ kìm lòng không đậu đưa tay định bắt bóng.

Vẫn vẫn ánh mắt tỏa sáng, hưng phấn kêu lên:

"Ma ma, dạy con dạy con."

"Con cũng muốn bắt chước con cũng muốn bắt chước."

Tiểu Đông Duyệt chạy đến ôm chầm lấy chân Ninh Mẫn cái, định leo vào lòng cô.

"Không tồi không tồi."

Đông Đình Phong nhìn thần thái phấn khởi của bà xã, một thân đơn giản quần áo thể thao, làm cho nàng trẻ ra vài tuổi - tóc dài cũng bị buộc chặt lên, có vẻ thanh xuân dạt dào, bà xã hấn như vậy, tuyệt đối là làm lóa mắt người khác.

"Muốn chia đội PK không?"

Người đàn ông hứng thú, dùng một loại ánh mắt thưởng thức hỏi.

"Đi! Nhân thủ phân phối như thế nào?"

Cô cũng có hứng thú, đánh quả bóng mình đang giữ vào rổ, đã lâu rồi không chơi.

"Bọn họ ở bên cạnh xem, em, Đình Uy, Ô Phương, Đình Nam, Đình Bắc, Anh Anh, Lôi Lôi, và anh, tám người phân hai tổ, lấy rút thăm quyết định tổ viên."

Đầu Ninh Mẫn lay động:

"Không cần rút thăm, nam một đội, nữ một đội."

Đông Đình Nam sau khi nghe xong, nở nụ cười, nói với Đông Đình Phong: "Chị dâu khẩu khí thật lớn. Chúng ta bốn huynh đệ ở trong trường học khi đều dừng sĩ trên sân vận động. Tuy nói kỹ thuật đánh bóng của Ô Phương không tồi, Lôi Lôi cũng không phải ý lại, nhưng Anh Anh vận động yếu, phân phối như vậy, chúng ta chưa chắc thắng nổi."

Đông Đình Phong ngữ khí dung túng:

"Nghe theo sắp xếp của chị dâu đi."

Một trận đấu hấp dẫn không ít người vây xem.

Lăng Châu dẫn bọn nhỏ ngồi bên cạnh làm đội cổ động viên; nguyên bản cùng lão gia tử đánh cờ bên cạnh, nghe thấy Tấn Phù lão nhân gia chạy lại đây; Đông Dạng đang giúp đỡ Hoắc Trường Nhạc cũng lại đây xem cuộc chiến; Đông Diệu nhàn rồi ở nhà cũng cùng bà xã tới trợ trận; bảo an của Đông gia, lái xe, người hầu đều vây quanh lại đây.

Nam nữ đấu đối kháng, tất cả tinh anh trẻ tuổi của Đông gia đều lên sân khấu.

Mới đầu, đội nam tiến công cực kỳ mãnh liệt, liên tiếp vào gần mười cầu, đội nữ chỉ có Ô Phương quăng vào một cầu.

Lúc sau, Ninh Mẫn hô tạm dừng, bốn nữ sinh vây quanh nhau nói nhỏ trong chốc lát, lấy Ninh Mẫn cầm đầu, lấy hiệu người tham mưu.

Nghỉ ngơi năm phút đồng hồ tái chiến, tình thế đột nhiên nghịch chuyển, bốn nữ tử tấn công mãnh liệt.

Ninh Mẫn là chính công, Ô Phương phụ công, Đông Lôi phòng thủ, Đông Anh trung tràng chuyển bóng, liên tục cường công, đem điểm số một chút một chút kéo lại.

Cuối cùng cự nhiên đánh thành 20: 20 ngang tay.

Đông Đình Nam đối với Ninh Mẫn thưởng thức, không sai.

Hắn xem như đã nhìn ra, chị dâu thời gian đầu, bảo trì lực lượng để quan sát đối thủ với đội hữu của mình, sau đó nêu ra phương án tác chiến , lợi dụng sở trường đội mình tấn công vào yếu điểm của đối thủ. Bốn người nghe cô chỉ huy, sử dụng sở trường, ngưng tụ thành một cổ dây thừng, đem thành tích kéo lên.

Hắn vỗ vỗ đại vai anh họ nói:

"Chị dâu là một nhân tài a, ánh mắt độc đáo. Người phụ nữ này, không đi công tác, giấu ở trong nhà, giúp chồng dạy con, đây là tổn thất của quốc gia, tổn thất của xã hội."

Đông Đình Phong cười, nhìn bà xã cùng Trục lý Ô Phương, (nàng kia hiện giờ đang là bà xã của Đình Uy bị), cùng với hai tiểu cô nương, ôm thành một đoàn ăn mừng thắng lợi, mồ hôi đầm đìa mái tóc của cô, nhưng trên mặt gương mặt kia vẫn làm hắn rung động.

Này là tình yêu tự tìm đường chết.

Mỗi người đều cần được khẳng định. Bởi vì người là quần cư động vật. Chỉ có được khẳng định, mới có cảm giác thành tựu. Mà cảm giác thành tựu, có thể làm cho cuộc sống của người ta trở nên rất tốt.

Công tác, cùng rất nhiều người mà nói, là kế mưu sinh nuôi gia đình, mà đối với một ít người mà nói, đó là một cơ hội để khẳng định giá trị của chính mình.

Hắn nói với Đông Đình Nam:

"Cô ấy muốn công tác, anh không ngăn cản, cô ấy muốn ở nhà giúp chồng dạy con, anh vui."

Đông Đình Phong đi lên, cầm khăn mặt, lau mặt giúp bà xã.

Bên kia Đông Lôi nhìn thấy thần Huống, nhanh chân bỏ chạy — đôi vợ chồng này đang nháo một hồi đuổi bắt.

Thần Huống thấy thế vội vàng đuổi theo.

Về phần Đông Đình Uy cầm một chai nước ném cho Tiểu Ô, cười nói vài câu.

Buổi tối.

Ninh Mẫn ngồi xếp bằng dưới đèn, tinh tế khắc ngọc.

Cuối chuyến lữ hành, Đông Đình Phong mang cô đi Trung Quốc, ở Dương Châu - nơi nổi danh trạm ngọc từ xưa hai tháng.

Ninh Mẫn trong lúc này mê chạm ngọc, còn bái một sư phụ chạm.

Vì hứng khởi của bà xã, Đông Đình Phong liền mua một khối ngọc thạch to cắt thành những khối nhỏ, để cho cô khắc chơi.

Ninh Mẫn học hai tháng, một khối khối ngọc được khắc thành hình, thực tinh xảo, tuyệt không kém so với danh gia.

Lúc này, Đông Đình Phong tiến vào, tắm xong, cơ thể tràn ngập hương bạc hà, làm cho Ninh Mẫn nhìn không được ngẩng đầu ngấm một cái:

"Thơm quá!"

Hắn cười, đi lên xem tác phẩm trên tay cô: "Mau hoàn thành xong đi!"

"Vâng!"

Cô gặt đầu: "Khối cuối cùng rồi."

"Làm xong khối này rồi, còn muốn làm tiếp không? Anh lại tìm được một khối mỹ ngọc thượng thừa."

"Tạm thời không khắc!"

"Vậy em giết thời gian như thế nào?"

"Em chán rồi!"

Cô buông công cụ, nâng cằm:

"Văn Văn cùng Đông Đông cũng không cần em quản, thành tích không cần em lo lắng, thân thể không cần em ~ quan tâm, cuộc sống năng lực cũng làm em lo lắng. Cũng chỉ có thời điểm bọn chúng làm nũng, em mới cảm thấy bọn họ vẫn là đứa nhỏ chưa lớn. Về phần Duyệt Duyệt, cũng muốn đi học, đến lúc đó, đi học sẽ có mẹ em đưa đi. Em cũng không hảo chém giết đi."

"Nếu không có việc gì làm, theo giúp anh đi làm được không."

"Đi làm?"

Cô nháy mắt: "Cùng anh?"

"Ân, vài ngày nữa, anh phải đi Úc Đại Lợi Úc Ô-xtrây-li-a công tác. Nếu em không theo giúp anh, anh phải lo lắng muốn đi hay không. . . ."

Hắn nghiêm trang nói.

Cô bóc hạt dẻ cho hắn ăn:

"Ít nói bậy, hành trình nếu định ra rồi, anh không đi, sao được?"

Chuyện này, hắn lúc trước đã nói qua, là vì một case rất lớn, nghe nói nếu có thể ký kết, sẽ mang đến lợi ích rất lớn. Cho nên, hắn phải tự mình ra ngựa.

"Nếu không có em ở bên, anh làm chuyện gì đều cảm thấy không có ý nghĩa."

"Em cùng anh đi, em có thể làm cái gì? Đối với chuyện công ty anh, em dốt đặc cán mai."

"Có thể chậm rãi học. Mưa dầm thấm lâu mà!"

"Học quản lý công ty?"

Cô hỏi lại, lập tức lắc đầu: "Chuyên nghiệp không cần bàn. Đối với lĩnh vực gì đó của anh, em xem không hiểu đích."

"Làm gì có ai vừa học có thể giỏi ngay? Chẳng lẽ em muốn đi học lại?"

"Đi học? Cũng không phải là em đòi đi làm!"

"Vậy em muốn làm cái gì?"

"Không biết."

Cô nói: "Em chỉ biết một điều, mỗi người sống ở trên đời này, đều là vì chuyện này chuyện nọ mà sinh ra bận rộn. Có bận rộn mới có tinh thần kỷ thác. Kiếm tiền là thứ yếu. Em sớm hay muộn đều phải đi ra ngoài công tác. Cuộc sống an nhàn quá mức buồn chán. Sinh mệnh con người không có nhiều để lãng phí, em cần làm một ít chuyện có ý nghĩa."

"Một khi đã như vậy, thì đến công ty hỗ trợ anh!"

Hắn liên tiếp cổ động: "Hai năm này, chúng ta đùa đủ đã nghiền. Em đã nghĩ như vậy thì nên thử một chút."

Ninh Mẫn dùng vải bố chà sát viên ngọc mình vừa khắc xong, trên mặt hiện lên thần sắc lo lắng, nửa ngày sau nói:

"Lúc trước Khải hàng gọi điện cho em. Hy vọng em quay về bộ đội làm huấn luyện viên."

Đông Đình Phong lập tức lộ ra vẻ không đồng ý:

"Không tốt, rất vất vả, hơn nữa, vào bộ đội, em muốn cho anh trở thành oán nam sao? Đông lão bà, em hiện tại đã có gia, còn có chồng con phải chăm sóc, đừng nghĩ đi xa như vậy."

Hắn một hơi liền phủ định đề án này.

Cô liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu cười:

"Em biết, cho nên, em đã cự tuyệt!"

"Ngoan, ông xã có phần thưởng!"

Đông Đình Phong thực vừa lòng, đem bà xã kéo qua đến, mài một ngum.

Ninh Mẫn xì nở nụ cười một chút, nằm trong lòng ngực hân, bất đắc dĩ niết mặt hân một chút.

"Ngoan, ngày mai theo anh đi làm!"

Hân nhìn sâu vào mắt cô dễ.

"Việc này, em phải ngẫm lại!"

Cô mới không bị *** mê hoặc, đẩy hân ra, thay đổi một dao khắc, cẩn thận mài một chút lên ngọc nàng vừa khắc, cân nhắc, tập đoàn nổi tiếng muôn đời thì có công việc nào thích hợp với cô?

Kỳ thật cô cũng đã từng làm qua công việc như vậy, nhưng cô mới không cần dựa vào quan hệ.

Ngày hôm sau, khi Đông Đình Phong sáng sớm đi làm, Ninh Mẫn còn mơ mộng đẹp.

Nắm qua điểm tâm, cô bảo lái xe đưa cô vào nội thành, nghĩ muốn lấy thân phận của một người bình thường, đi nghiên cứu một chút, phàm là người dân Đông Ngải, đều chen chúc nhau muốn đi vào tổng bộ của tập đoàn lâu đời này.

Kết quả cô bị ngăn lại dưới sảnh của tập đoàn:

"Thực xin lỗi, vị tiểu thư này, thỉnh đưa ra thẻ công tác; nếu cô là tới phỏng vấn, thỉnh đưa ra giấy phỏng vấn hoặc là giấy đề cử; nếu cô là khách, thỉnh đưa ra sổ của mình. Nếu không có thẻ công tác hoặc là giấy phỏng vấn, cùng với giấy đề cử, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý tiến vào building. Đây là bản công ty quy định cơ bản nhất của công ty."

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Ngoại Truyện 3- Phần 1

Cao ốc Vạn Thế nằm trên đường Kim Nghiễm, đó là tòa nhà cao nhất thành phố, tổng cộng có 68 tầng.

Đối với rất nhiều người mà nói, cao ốc Vạn Thế là một biểu tượng của sự thịnh vượng.

Tầng 66 của cao ốc Vạn Thế là khu làm việc của các nhà lãnh đạo, những người đứng đầu. Tất cả mọi người ở trong này, đều có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Bất cứ quyết định gì xuất phát từ nơi đây sẽ tác động lớn đến toàn bộ nền kinh tế của Đông Ngải, ảnh hưởng đến cuộc sống của ngàn vạn người dân ở đây....

Từ năm 2005 đến 2012, Đông Đình Phong là người đứng đầu ở tầng 66 này, anh đã dẫn dắt tập đoàn Vạn Thế từng bước, từng bước tiến tới vinh quang.

Về sau, anh rời khỏi vị trí này, mới đấy mà đã năm năm.

Hiện tại, anh đã trở lại nơi đây.

Theo Ninh Mẫn Mẫn biết, tòa nhà này tổng cộng có hơn hai ngàn bốn trăm nhân viên làm việc tại tập đoàn Vạn Thế.

Trong đó có ít nhất 1500 người là nhân tài của đất nước.

Bọn họ sau khi tốt nghiệp các trường đại học danh tiếng, trúng tuyển được vào làm việc tại tòa nhà này. Sau đó, từng bước từng bước leo lên,

cuối cùng để đi đến được tầng 66 chỉ còn gần 100 người.

Nhóm gần trăm người này là trợ lý đặc biệt của các cấp lãnh đạo; tham mưu, trợ giúp lãnh đạo đưa ra các kế hoạch phát triển kinh tế hiện tại, cũng như hoạch định các chiến lược kinh tế trong tương lai.

Trong mắt nhiều người, có thể làm việc tại tầng 66 của tòa nhà Vạn Thế, còn đáng tự hào hơn làm tại cơ quan của chính phủ, đó chính là niềm kiêu hãnh.

Tập đoàn Vạn Thế tồn tại thật sự là một niềm tự hào.

Công ty có chế độ đãi ngộ tốt nhất ở Đông Ngải, nhân viên ở trong này được hưởng nhiều phúc lợi như: Những kỳ nghỉ, môi trường và không gian làm việc đều tuyệt vời và cả những bữa ăn trưa miễn phí...

Khi đi đến sảnh tòa nhà, Ninh Mẫn Mẫn bị ngăn lại, có phần dở khóc dở cười:

Ài, thực sự không dễ khi muốn vào trong cao ốc Vạn Thế, thực sự rất khó!

Cô bây giờ không có thẻ nhân viên, cũng không có hẹn phỏng vấn, càng không phải là khách hàng, các loại thư giới thiệu lại càng không có.

Cô vừa đi vừa sờ sờ mũi mình, quay ra ngoài, may mắn gặp ngay một trợ lý mới của Đông Đình Phong, đó là Sở Lương.

Cậu thanh niên này đã nhận ra cô.

Ánh mắt dừng lại, do dự sau đó bước nhanh tới, định kêu lên.

Cô vội vã giơ tay, ý bảo cậu đừng nói gì.

Sở Lương kịp thời không kêu lên, sau đó cười, nhìn thấy trên người Ninh Mẫn Mẫn hôm nay mặc bộ đồ công sở, không nói gì liền đến trước mặt cô:

"Tôi nghĩ muốn đi vào thăm một chút? Nhưng không muốn làm phiền đến sếp cậu, làm thế nào mới có thể đi vào?"

Sở Lương trả lời là:

"Chỉ sợ không được! Không có thẻ nhân viên, không hẹn phỏng vấn, không có thư giới thiệu, không ai có thể đi vào được. Mỗi cánh cửa của Vạn Thế đều phải quét vân tay."

Ninh Mẫn Mẫn cau mày một lúc

Sở Lương vội hỏi: "Nếu không, để tôi gọi điện thoại cho sếp..."

"Đừng! Tôi không muốn gặp, nghĩ đi dạo... Nếu vào không được, vậy thì không vào nữa. Sở Lương, đừng nói với Cần Chi là tôi tới đây."

Không muốn lấy thân phận Đông phu nhân để đi vào, cô chỉ muốn làm một người bình thường.

Mặc dù, trong lòng Sở Lương đầy nghi ngờ, nhưng ngoài miệng vẫn đồng ý.

Hôm nay Ninh Mẫn Mẫn ở nhà xem thấy trên trang web công ty có thông báo tuyển nhân viên, nên muốn đến xem và đã đem theo hồ sơ để ứng tuyển.

Hai ngày sau, cô được gọi phỏng vấn, cuối cùng cũng nhận được giấy hẹn đến phỏng vấn.

Hôm sau, Đông Đình Phong đi Úc, cô không tiễn ra sân bay.

Người đàn ông vừa ra khỏi nhà, cô cũng nhanh chóng đi đến cuộc phỏng vấn.

Một vị chừng ba mươi tuổi – Trưởng phòng của một bộ phận, tên là Chung Hạc Niên tiếp cô, hỏi một số câu hỏi liên quan đến chuyên ngành.

Ninh Mẫn Mẫn trả lời rất trôi chảy, Chung Hạc Niên đối với cô rất hài lòng, nói ngày mai cô có thể đi làm.

Sau khi rời Vạn Thế, trên môi của cô cười không ngớt, có một loại cảm giác hưng phấn kỳ lạ từ trong mạch máu phát ra.

Ninh Mẫn Mẫn làm việc tại tầng 12- Đông Khu A của phòng thông tin, ở đây tổng cộng có khoảng bốn mươi nhân viên chuyên nghiệp. Chủ yếu chịu trách nhiệm bảo trì, sửa chữa, máy tính của cả tòa nhà; bảo vệ an ninh và các công việc đối phó với Hacker.

Trong bộ phận IT này chủ yếu là nam giới, lớn tuổi và có nhiều năm kinh nghiệm. Chỉ có mười nhân viên nữ, trong đó năm người hơn bốn mươi tuổi. Còn những người khác là: một người tên là Hạ Mỹ, một người tên là Khâu Chân, một người tên là Từ Nhiễm.

Hạ Mỹ là sinh viên tốt nghiệp năm ngoái, cá tính, đầy sức sống, diện mạo bình thường; Khâu Chân là gái ế, năng lực làm việc tốt, ăn mặc rất sành điệu, người đầy hàng hiệu; Từ Nhiễm có bộ dáng như nữ tu sĩ, ăn nói ý tứ.

Ninh Mẫn Mẫn được bố trí ngồi đối diện với Hạ Mỹ.

Hạ Mỹ là thiếu nữ vui vẻ, nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên, kêu: "Mỹ nữ mỹ nữ, đúng thật là mỹ nữ. Xin chào, em là Tiểu Mỹ."

Ninh Mẫn Mẫn cùng Hạ Mỹ ở chung một chỗ rất vui, các nam nhân viên khác liên tục đến gần trò chuyện.

Trước kia, Khâu Chân thật sự là bông hoa ở phòng này.

Ninh Mẫn Mẫn vừa tới, lập tức khiến cho bông hoa này bị giảm sức hấp dẫn.

"Không phải làm gì sao? Một đám không có việc gì ah. Ninh Vũ đã kết hôn, các người một đám ruồi bọ vây quanh cô ấy để làm chi? Lại vẫn không quay về làm việc!"

Nói chung là khiển trách, Khâu Chân vừa nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn là thấy bất mãn, vừa gầm lên một tiếng.

Các đồng nghiệp bị dạy bảo, vẻ mặt xám xịt đành trở về ngồi đúng vị trí của mình.

Chờ cô ta ra ngoài, có một nam đồng nghiệp cười nhạt:

"Chỉ biết vênh váo, nếu phía trên không có người, cô ta tư cách gì mà có thể làm đến chức tổ trưởng."

Hạ Mỹ cực kỳ nhiệt tình, chạy đến bên Ninh Mẫn Mẫn líu ríu nói chuyện với cô và các đồng nghiệp:

"Năm nay, Khâu Chân đã 30 tuổi, chức tổ trưởng vốn là của chị Từ Nhiễm, không biết chị ta léng phéng với người nào phía trên. Cuối cùng chức tổ trưởng bị cô ta lấy mất..."

Nghe được những lời này, Ninh Mẫn Mẫn nhú mào: Quy tắc ngầm thật đúng là có mặt khắp nơi, cho dù tại Vạn Thế trong công việc cạnh tranh rất công bằng.

Vào buổi chiều, Ninh Mẫn Mẫn cùng Hạ Mỹ xuống tầng 4 –nhà ăn nhân viên uống trà chiều.

Khi đó, Đông Đình Phong gọi điện thoại cho cô, lúc đó cô đang nghe Hạ Mỹ nói một số chuyện thú vị trong văn phòng, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Người đàn ông ở điện thoại đầu bên kia hỏi, cô đang ở đâu mà sao ầm ỹ vậy, cô cười, nhìn xung quanh, người đến người đi, tất cả đều là nhân viên.

"Nhà ăn. Em ở bên ngoài uống trà chiều. Cùng với một cô gái..."

Người đàn ông này thấy rất lạ: "Chạy đi đâu mà gặp cô gái lạ rồi hả?"

Ninh Mẫn Mẫn cười: "Trở về em sẽ nói cho anh – con người Truyền kỳ ah!"

Cúp điện thoại xong, Hạ Mỹ hỏi:

"Chồng chị sao?"

"Uh!"

"Đi công tác?"

"Đúng!"

"Chị Ninh kết hôn được mấy năm rồi hả?"

"Đã năm năm!"

"Năm năm mà vẫn ngọt ngào thế a..."

Hạ Mỹ ngạc nhiên.

Khi nhìn thấy chị Ninh gọi điện thoại, vẻ mặt rất mãn nguyện, thể hiện rõ cảm xúc đó là do tình yêu tạo nên...

Ninh Mẫn Mẫn chỉ cười.

Đúng vậy a, nháy mắt, đã năm năm, tình cảm của họ không có theo thời gian trôi qua mà lạnh nhạt. Thật tốt.

Ngày đầu tiên đi làm, Ninh Mẫn Mẫn có một ngày nhàn rỗi.

Đến hai ngày sau, Ninh Mẫn Mẫn phải học hệ thống thông tin cơ bản nhất của Vạn Thế, do Hạ Mỹ hướng dẫn.

Hai ngày này, Ninh Mẫn Mẫn đã nắm được tất cả những vấn đề Hạ Mỹ hướng dẫn: Nếu người bình thường, vốn phải mất một tuần mới có thể tiếp cận được hệ thống này nhưng với đầu óc thông minh và trí nhớ tuyệt vời, cô chỉ mất đúng hai ngày.

Ngày thứ tư, cô bắt đầu tự mình thực hành.

Đến ngày thứ tám, cô đã phá vỡ hệ thống thông tin an toàn của Vạn Thế, phát hiện một lỗ hổng lớn, cô dễ dàng thấy được những hồ sơ tuyệt mật. Hệ thống này thường xuyên được bổ sung những tính năng mới nhưng rơi vào tay cô thì mất đi tính hiệu quả.

Vào bảy giờ tối, Trưởng phòng Chung Hạc Niên nhận được báo cáo từ nhân viên trực ca đêm:

"Hệ thống trung tâm, nghi có người âm thầm xâm nhập. Đang bí mật theo dõi và phá hoại."

Chung Hạc Niên vừa về nhà, nghe thấy vậy, mồ hôi ở trán toát ra, lập tức lái xe ô-tô trở lại công ty, ra lệnh cho nhân viên khẩn trương theo dõi và đối phó.

Bọn họ truy tìm, cuối cùng phát hiện ra là nhân viên trong công ty tùy tiện xem tư liệu tuyệt mật đó.

"Người này hiện tại ở bộ phận Đông Khu A!"

Khâu Chân cũng bị gọi tới công ty.

"Kêu bảo vệ lên!"

Chung Hạc Niên ra lệnh, mang theo bốn bảo vệ, vừa đi vừa chạy.

Đẩy cửa văn phòng ra, không có một bóng người trong phòng, Chỉ có Ninh Vũ một mình ngồi trước bàn làm việc, đang thao tác máy tính, thực hiện một loạt chuyển đổi các số liệu và sửa chữa.

"Ninh Vũ, cô đang làm gì?"

Khâu Chân ngạc nhiên, trầm giọng quát, không nghĩ người nhân viên mới này lại nhòm ngó tin tức cơ mật của công ty.

Ninh Mẫn Mẫn không nhìn lên, đôi môi hơi cong lên một chút, ngón tay thon dài rất nhanh đánh lên bảng điều khiển, tranh thủ lúc nó đang kết nối, miễn cưỡng tiếp lên một câu:

"Khả năng lần theo dấu vết của các cô quá kém. Nếu tôi thật sự là gián điệp công ty đối thủ phái tới, hiện tại, các loại hồ sơ cơ mật của Vạn Thế đã bị tiết lộ ra ngoài."

Lời này, làm bọn họ cứng họng.

"Ách, tôi vẫn cho là hệ thống IT của Vạn Thế là tuyệt đối an toàn, thật không nghĩ tới, năng lực kém xa so với suy nghĩ của tôi... Thật sự là thất bại rồi. Uh`m, mọi người chờ, hiện tại tôi đang nâng cấp hệ thống bảo vệ. Như vậy đi, một hai năm nữa không ai có thể tấn công vào hệ thống của Vạn Thế... Có chuyện gì, chúng ta để sau nói đi..."

Sau nửa giờ, Ninh Mẫn Mẫn để cho Chung Hạc Niên thử nghiệm hệ thống lưu trữ, trước mặt lộ ra toàn bộ số liệu, làm cho anh ta sợ hãi, mặt

trắng bệch. Chung Hạc Niên kinh ngạc nhìn chăm chăm, ngẩng đầu nhìn cô, thật lâu sau mới nói:

"Cô cô cô, cô như thế nào... mà làm được?"

Ninh Mẫn Mẫn nheo nheo mắt, cười một cái, rút ra một chiếc khăn ướt lau bàn tay đầy mồ hôi, không chút để ý rồi đáp:

"A..., tôi từng có một chức danh..."

"Chức danh gì?"

"CISSP!"

Chung Hạc Niên lần thứ hai lại sợ hãi, đó là nhân viên hệ thống thông tin an ninh quốc tế - tên viết tắt tiếng Anh như vậy.

"Vì muốn hoàn thành việc này, tối hôm qua ở nhà tôi thức suốt một đêm. Hôm nay lại mất một ngày và cộng thêm nửa đêm, hiện tại cuối cùng đã xong, uh òm, tôi phải nghỉ ngơi đây. Nếu không bông mắt bị đen, chồng tôi sẽ tính sổ... Ngũ ngon, các vị... Không cần khen ngợi tôi, cũng đừng lấy bảo vệ ra dọa tôi. Hành động của tôi tất cả là vì muốn bảo vệ công ty thôi...."

Cô vận eo bẻ cổ, phất tay bỏ đi - -

Buổi chiều vừa hết giờ làm việc, trong nhà đã gọi điện thoại đến, lái xe đã ở bên ngoài đợi mấy tiếng. Không về nhanh, mẹ lại gọi điện thoại nhắc nhở.

Cô lấy tốc độ nhanh nhất sắp xếp lại đồ vật trên bàn, hoàn toàn không có ý nghĩ, muốn chờ ban thưởng trước trưởng phòng.

Chung Hạc Niên ngồi đó và nhìn một lúc, kinh sợ.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy phục một người - - Những rủi ro về bảo mật của Vạn Thế, bây giờ xem như đã giải quyết triệt để.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Ngoại Truyện 3 – Phần 2

Vài ngày sau, Chung Hạc Niên đem việc này lên tầng 66 báo cáo, khẳng định rằng:

“ Ninh Vũ – người này lên tuyệt đối trọng dụng! Nhân tài như vậy, ở Đông Ngải không mấy người có được...”

Đông Đình Phong mới đầu nghe được cũng không làm tin đó là sự thật, mãi đến khi nghe được “Ninh Vũ” hai chữ đó, có một chút liên tưởng, liền cho đem hồ sơ của Ninh Vũ đến xem. Cuối cùng nhìn thấy kia gương mặt đang mỉm cười, đáy mắt lộ ra kinh ngạc một lúc, đột nhiên cảm thấy buồn cười:

Nha đầu kia, thừa dịp anh đi công tác, vụng trộm vào công ty của anh, mà còn làm một việc đại sự như vậy.

“Uh`m, đưa người tới, tôi gặp mặt!”

Khi Chung Hạc Niên thông báo, mọi người ở bộ phận A vỗ tay nháy nhót.

Hạ Mỹ lại càng kích động bổ nhào qua ôm lấy cô: “Thật tốt quá, có thể gặp mặt được sếp tổng rồi...”

Ninh Mẫn Mẫn đang uống trà, nhất thời uống một ngụm lớn, có phần nóng, vội vàng ra phun văng lên toàn thân Hạ Mỹ, cô vội vàng lấy giấy lau cho Hạ Mỹ, một bên nghi ngờ hỏi lại:

“Được sếp tổng gặp mặt là chuyện vinh dự lắm sao?”

“Đương nhiên!”

Hạ Mỹ mạnh gật đầu: “Đông tổng không tùy tiện tiếp cấp dưới, trừ phi người này có cống hiến vĩ đại đối với công ty. Một khi gặp mặt, người này sắp sửa một bước lên mây. Nói thí dụ như trợ lý mới Sở Lương, bởi vì lúc trước đàm phán được một hợp đồng lớn cho Vạn Thế, nên mới được Đông tổng trực tiếp điều lên trên! Ninh Mẫn Mẫn, chị là người duy nhất ở Vạn Thế, nhanh như vậy được gặp sếp tổng...”

Ninh Mẫn Mẫn không có cảm giác hưng phấn giống bọn họ, một lúc lâu nghiêm túc nói:

“Không đi được chứ?”

Lời này nói ra, tất cả mọi người trừng mắt nhìn cô – trong cô giống như một con người ngu ngốc

Trên thực tế... Không nghĩ muốn đi...

Đây đúng là rất không tán thưởng rồi !

Khâu Chân lộ ra vẻ mặt nhạo báng, cười rộ lên:

“Ách, cô nghĩ cô có tý nhan sắc, lên cô kiêu ngạo a... Sếp lớn nể mặt cô, muốn gặp cô, thế mà cô lại không muốn gặp, cô xem cô là loại người như thế nào? Tóm lại lão Chung, lần này xem như nâng đỡ sai người rồi. Con người cậy tài khinh người, người nào cũng chưa để vào mắt.”

Ninh Mẫn Mẫn nháy mắt mấy cái, cô cậy tài khinh người sao?

Ôi a, đáng người Đông Đình Phong cao lớn hiện rõ trước mặt cô.

Bị gặp mặt, đó là vinh dự lớn, là vợ của người ta, tính là cái gì đây?

Ninh Mẫn Mẫn nâng cằm lên nghĩ.

Chung Hạc Niên sở dĩ báo cáo chuyện cô với tầng 66. Thật sự là có nguyên nhân.

Quen Ninh Vũ mới có vài ngày, tuy biết cô đã kết hôn, nhưng anh không kìm lòng được trước vẻ hấp dẫn của cô, cực kỳ hi vọng cô có thể khẳng định mình ở vị trí phía trên. Cảm thấy nhân tài như vậy, vui đập quá đáng tiếc.

Cho nên, anh cố ý cho này cô bé này báo công...

Ai ngờ, người ta lại không cảm kích.

Giờ phút này, trong lòng anh đương nhiên là có nghi ngờ, hỏi:

“Đây là chuyện tốt! Người khác đều mong ước được Đông tiên sinh coi trọng, cô lại chế giễu... Cho cô cơ hội cô cũng không muốn gặp...”

Ninh Mẫn Mẫn nhỏ giọng tiếp một câu:

“Kỳ thật, không có gì hay mà phải gặp!”

Trước kia là sớm sớm chiều chiều dính cùng một chỗ, hiện tại là mỗi ngày chat webcam.

Chủ yếu là, cô không muốn gặp chồng mình vì chuyện ở Vạn Thế.

Cô cảm thấy kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Mọi người đều không nói gì.

Bọn họ cùng có một quan điểm: Bà cô này, đại não khác hẳn với người bình thường...

Cuối cùng, Chung Hạc Niên vẫn dẫn cô tới gặp mặt.

Tầng 66.

Văn phòng tổng giám đốc, bầu không khí trang nghiêm, sang trọng, xa hoa.

Đông Đình Phong cùng Trần Túy và Sở Lương đang thảo luận vấn đề gì đó, tiếng đập cửa vang lên, một thư ký ở cửa báo một tiếng:

“Đông tổng, Trưởng phòng thông tin Chung Hạc Niên đến!”

Đông Đình Phong lấy lại tinh thần, khước môi giương lên, lộ ra một nụ cười, nhấp một ngụm trà:

“Mời họ vào!”

Trần Túy cùng Sở Lương nhao nhao hướng ánh mắt ra cửa: Bọn hăn đều nghe nói, có nhân viên mới tên là Ninh Vũ, vừa vào đã giúp công ty sửa chữa một lỗ hổng lớn. Đây là chuyện không bình thường a!

Một lúc sau, Chung Hạc Niên đi vào, theo sau là Ninh Mẫn Mẫn- cô có vẻ không thoải mái.

Sau khi nhìn thấy người này, Trần Túy rất kinh ngạc: Cái gì? Ninh Vũ chính là Đông phu nhân?

Sở Lương ngẩn ngơ, sau đó sờ sờ cái mũi, làm bộ không nhận ra.

“Đông tiên sinh, đây là Ninh Vũ...”

Ôi quỷ thần ơi!

Đông Đình Phong nhàn nhạt gật đầu, liếc vung tay lên:

“Mọi người ra ngoài trước đi, Ninh Vũ lưu lại! Tôi có lời muốn hỏi...”

Anh nghiêm túc lên tiếng, nhìn như thầy cai hỏi tội phạm.

Trần Túy, Sở Lương cùng với Chung Hạc Niên vừa ra khỏi, trong văn phòng chỉ còn lại Đông đại tổng giám đốc, cộng thêm một người không có danh tiếng – nhân viên quên.

Nét mặt Đông Đình Phong tươi cười, rảnh rang ngồi ở ghế, nhìn bà xã từ trên xuống dưới, mặc đồng phục công ty, toát ra vẻ tri thức, cũng rất xinh đẹp, mái tóc dài kia, bị buộc thành đuôi ngựa. Khi đi nó rung rung lắc lắc, rất quyến rũ...

Đột nhiên anh nghĩ, bà xã động lòng người như vậy, thế mà ở bên trong lòng chảo phức tạp của Vạn Thế như thế này, có hay không sẽ có người theo đuổi?

Trong xã hội này, cho dù đã kết hôn cũng không thể đánh bại được hết những kẻ quyết tâm theo đuổi.

Anh nghĩ đến chuyện này, lại nhìn chăm chăm hình dáng bà xã của mình, lại nghĩ đến một nửa nhân viên nam trong phòng thông tin chưa có kết hôn... Ở hoàn cảnh như vậy, thật sự làm cho người ta lo lắng vô cùng a...

“Lén lút vào đây là có ý gì?”

Để các tài liệu trong tay xuống, người đàn ông này vẫy tay, bảo cô tiến lại gần.

Đi công tác ước chừng 12 ngày, sáng nay vừa mới trở về công ty a... Lại vẫn chưa kịp gọi điện thoại cho cô - -

Đông Đình Phong đi công tác lần này, so với dự tính về trước hai ngày. Toàn bộ là vì nhớ cô, vội vàng tranh thủ về.

Bà xã lúc này đang đứng trước mặt, tâm trạng anh rất vui vẻ, có phần cao hứng.

Ninh Mẫn Mẫn vẫn đứng tại chỗ:

“Anh không muốn em làm ở Vạn Thế sao?”

“Uh`m hừ!”

“Hiện tại em đã vào đây. Đó là dựa vào năng lực của chính mình! Nghìn vạn lần đừng vạch trần em... Ừm, anh thấy đấy, không cần thân phận nhà họ Đông, em cũng có thể tồn tại...”

Niềm kiêu ngạo của cô, không cho phép cô dựa vào ai cả.

Cô chỉ muốn dựa vào chính năng lực làm việc của mình.

Đông Đình Phong gật đầu, làm chồng đối với những ưu điểm của bà xã, anh thật sự rất tán thưởng.

“Anh biết em có năng lực, nhưng em có biết khả năng của em chỉ ngồi ở vị trí đó, quá lãng phí không?”

Cô có quá nhiều khả năng, lần này biểu hiện ra ngoài, chỉ là một trong số đó.

“Từ từ tính đi. Hiện tại công việc này rất tốt đối với em... Khi nào em không có hứng thú nữa, lúc đó sẽ thảo luận lại, có nên đổi vị trí khác không!”

Hiện tại, cô rất vui vẻ - -

Làm một nhân viên bình thường, công việc vô cùng đơn giản, không phải vì tiền, chỉ để giết thời gian, nhận ra cuộc sống như thế này rất tốt.

Ít nhất sau khi nghỉ ngơi hơn hai năm, một lần nữa bước vào xã hội, bắt đầu làm việc, bản thân cảm thấy tốt là được.

“Được! Nếu em thích, anh không phản đối.”

Đông Đình Phong đồng ý.

“Không có việc gì nữa, em đi làm việc đây!”

Ninh Mẫn Mẫn rất nghiêm túc, không giống lúc ở nhà, thường thường đến gần anh.

Người nào đó đột nhiên có phần hơi thất vọng a, bà xã đã giữ một khoảng cách với anh, đã lâu như vậy không gặp rồi... Tiểu nha đầu này thật không nhiệt tình, thật sự làm cho người đàn ông này cảm thấy không thể bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng như vậy.

“Có trí muốn vươn lên? Buổi trưa cùng ăn cơm?”

Đông Đình Phong nhìn đồng hồ trên tay một chút, một bên đề nghị, một bên suy nghĩ nên đi đâu ăn cơm là thích hợp nhất...

Ai ngờ Đông phu nhân lắc đầu, nghiêm túc nói ra một câu:

“Đông tiên sinh, hiện tại tôi là cấp dưới, phiền ngài đừng đối xử khác biệt với người khác...”

Đông Đình Phong nghe xong, ngẩn người, phì cười, nụ cười trên gương mặt đẹp trai kia, đặc biệt hấp dẫn...

Ninh Mẫn Mẫn ngơ ngác nhìn thoáng qua, cảm thấy hơn mười ngày không gặp, ông xã lại giống như đang mê hoặc lòng người rồi.

Thấy điệu cười của anh có vẻ khang khác, cô nghĩ nên nói ra ý kiến của mình, cũng cười thành tiếng, tiện thể nhẹ nhàng giải thích:

“Tại ở trong công ty có mấy đồng nghiệp rủ đi ăn cơm rồi! Em đã nhận lời, giờ lại lỡ hẹn, không hay... Buổi trưa, thực sự không thể đi cùng anh...”

“Vậy hết giờ cùng về nhà?”

“Việc này a, việc này cũng không được, hết giờ hôm nay, em lại đồng ý cùng họ đi mua quần áo, anh về nhà trước, em sẽ đi nhờ xe trở về...”

Ninh Mẫn Mẫn càng nói giọng càng bé đi: Nhìn khuôn mặt tươi cười của ông xã, có phần không nhịn được rồi.

Cô nghĩ, người này giống như muốn có bão rồi...

Không được, trước khi anh tức giận, nhanh ra khỏi đây...

“Anh đi tới, đừng trách... Nha...”

Cô đang định chạy, lại bị Đông Đình Phong kéo trở về...

“Để làm gì?”

Đụng vào ngực anh, cô ngẩng đầu kêu.

“Bí mật!”

Đông Đình Phong đem hai chữ ném trả lại cho cô, chìa chìa mặt mình ra:

“Hôn một cái xong đi!”

Thật sự đúng là vô liêm sỉ a...

Ninh Mẫn Mẫn trừng mắt: “Đông tiên sinh, hãy tự trọng! Ừm...”

Cô đang nói, đã bị anh mạnh mẽ hôn lên môi.

Hiện tại, Đông tiên sinh không còn giống dáng vẻ của một quý ông nữa, giờ chỉ là một con sói đang đói.

Mặt Ninh Mẫn Mẫn ửng đỏ, đây là nơi làm việc, người này thật không ra gì.

“Xa nhau 12 ngày rồi...”

Đông tiên sinh thì thầm nói.

Vẻ mặt Ninh Mẫn Mẫn rất đề phòng, nhìn chăm chăm.

“Em không nhớ anh sao?”

“Mỗi ngày chat với nhau qua webcam, có gì mà nhớ!”

Ninh Mẫn Mẫn muốn chạy trốn.

Căn bản là trốn không thoát nổi cánh tay kia.

Anh ôm cô, dễ dàng bế lên, đi vào phòng nghỉ ngơi - -

Đông phu nhân quá bất hạnh rồi...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Ngoại Truyện 4.1

Ngoại truyện 4.1

Toàn bộ phòng nghỉ ngơi của Đông Đình Phong đều là màu trắng và đen, dưới ánh đèn, lộ ra vẻ gì đó rất thần bí.

Ninh Mẫn Mẫn không thể nghĩ tới người đàn ông này sẽ dùng đến chiêu thức này.

Khi vào đến cửa, cô đã ngửi được hơi thở kia quen thuộc của người đàn ông này, mặt cô một phen ửng đỏ.

Đông Đình Phong nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô giống như một quả táo đỏ chín mọng, hồng hồng mê người, làm cho người ta nhìn không được muốn hái, hung hăng ăn vào trong miệng, nuốt vào bụng tử.

“Anh... Anh muốn làm gì?”

Ninh Mẫn Mẫn nghe được ở trong miệng mình xuất hiện giọng nói nhẹ nhàng, lại càng phát run lên.

“Động phòng hoa chúc! Em nói a...”

Đông Đình Phong mỉm cười nói nhỏ.

Hai năm qua, bọn họ hàng đêm cùng giường chung gối, chưa bao giờ tách ra, vẫn cực kỳ ân ái.

Có một lần, Ninh Mẫn Mẫn ở lại phòng con gái khi bé bị ốm, nửa đêm, Duyệt Duyệt ngủ, cô cũng đang buồn ngủ, có người bước vào phòng, bỏ chăn ra, ôm lấy cô.

Tất nhiên đó là Đông Đình Phong.

Cô trợn mắt, bắt lấy tay anh, trừng mắt hỏi:

“Ai, Anh láo loạn ở đây làm gì? Hơn nửa đêm...”

Anh một bên nhẹ nhàng đắp chăn lại, một bên hôn cô, nói:

“Không ôm em, anh ngủ không được...”

Đúng vậy, anh đã quen ôm cô đi ngủ, không có cô bên cạnh anh không thể ngủ được. Không có cô bên cạnh, sẽ thấy vắng vẻ và lại mất ngủ.

Lần này xa nhau 12 ngày, đúng là chuyện này chưa từng xảy ra.

Mấy ngày nay, trò chuyện qua video clip, anh kêu ca: Không có cô, anh ngủ không ngon...

Lúc này, người thấy mùi thơm quen thuộc của cơ thể kia, ánh mắt Đông Đình Phong từ từ bốc hỏa, cúi đầu, khẽ cắn chặt vành tai xinh xắn kia.

Theo bản năng rụt lại, ngửa a...

Cơ thể đều đã đang run lên...

“Uy, anh đừng ầm ĩ a! Nơi này là công ty...”

Cô véo anh, nhưng da thịt người này rất dày, không cảm thấy đau.

“Công ty thì làm sao? Em lại muốn từ chối sao?”

Anh cười hỏi, đôi mắt lóe sáng, có thể do ảnh hưởng bởi một phần ánh sáng của ngọn đèn trong phòng phát ra. Trông rất giáo hoạt.

Ninh Mẫn Mẫn: “...”

Đúng là người không biết xấu hổ.

Hình tượng người đàn ông cao quý trước mặt cô đã biến mất, giờ đây chỉ là một người đàn ông quá bình thường – một người chồng háo sắc.

“Yên tâm, Trần Túy cực kỳ biết điều. Nếu em không ra ngoài, cậu ta chắc chắn không tiến vào, bất cứ việc gì cũng không quấy rầy chúng ta...”

Anh mỉm cười, tay bắt đầu di chuyển trên người cô.

Cô nắm lấy tay anh, khẽ nói:

“Đông tiên sinh, hành vi của ngài có phần hơi quá...”

“Như thế nào? Anh không biết!”

Đông tiên sinh gỡ tay cô ra, rồi ôm chặt lấy eo cô, giọng nói có phần gấp gáp nói - -

Cái eo này, rõ ràng đã sinh ba đứa bé, nhưng nó vẫn rất nhỏ nhắn.

Anh nhìn xuống bộ ngực đầy đặn của cô, bị che phủ bởi lớp quần áo đồng phục, nhưng vẫn thấy rõ đường cong hấp dẫn.

Người phụ nữ của anh, đúng là có dáng người ma quỷ, khuôn mặt lại giống như một thiên sứ.

Không đúng, có đôi khi, cô cũng giống yêu nữ...

Đó là lúc ở trên giường...

Cô có thể làm cho anh phát điên.

Anh bắt đầu cởi cúc áo của cô, rất vội vàng, nhanh chóng như muốn xé ra...

Cô vội vã ngăn anh lại.

“Đông Đình Phong...”

“Uh`m!”

“Không được!”

“Sao không được!”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Hiện tại trong lòng em rất nghi ngờ, có phải anh cưỡng bức nhân viên nữ trong công ty không?”

Lời buộc tội này, thật sự lớn a...

Đông Đình Phong hé miệng lại hung hăng hôn lên môi cô, liếc mắt và cười:

“Em không phải là vợ anh ah...”

Anh đột nhiên buông một tay ra, bỏ dây buộc tóc của cô ra, một mái tóc rất đẹp rũ xuống, giống như dòng nước chảy mềm mại, càng làm cho vẻ đẹp của cô thêm quyến rũ.

Mặt anh ngậy ra, cọ xát vào mái tóc của cô, mơ màng nói thầm một câu:

“Thơm quá.....”

Ninh Mẫn Mẫn nhân cơ hội này, đẩy anh ra, nghĩ muốn mở cửa ra ngoài.

Nhưng kéo mãi cửa vẫn không mở.

Nụ cười khoái trá vang bên tai cô.

“Cửa vân tay. Trừ anh ra, không ai có thể tùy tiện ra vào đây được! Anh không đưa em ra ngoài, em đừng bao giờ nghĩ có thể thoát ra được...”

“...”

Đầu óc Ninh Mẫn Mẫn run lên.

Quay đầu, vừa nhìn thấy người nào đó đang rất tao nhã cởi áo khoác ra, sau đó, mỉm cười kéo cà- vạt, chậm chậm cởi cúc áo sơ mi ở cổ, sau đó nhẹ nhàng lần lượt cởi hai cúc dưới, cuối cùng lộ ra xương quai xanh rất khô gỏi...

Ở cùng người đàn ông này nhiều như vậy năm, cô biết rõ hành động này của anh là muốn trêu chọc người khác đây mà.

Người này, hừ, đang ở ***.

Cô ôm ngực, trừng mắt.

Người đàn ông vô sỉ.

“Đến đây ngồi!”

Anh ngồi xuống mép giường, vỗ nhẹ chỗ bên cạnh, nói với cô.

“Đông tiên sinh, hiện tại đang là giờ làm việc...”

Cô bình tĩnh cảnh cáo, nghĩ thầm, nếu còn tiếp tục như vậy, chắc sẽ bị...

Người này xem ra đói bụng lắm...

Bọn họ xa nhau đã 300 giờ đồng hồ...

Một người đàn ông để bụng đói 300 giờ, thì chuyện gì anh ta cũng có thể làm được!

Đầu óc anh như không nghe thấy gì, nở nụ cười:

“Lần này đi công tác, nhiều việc quá, rất mệt, đầu tiên đi Sydney, vài ngày sau vội vàng bay về Hongkong, ngay sau đó lại bay đi Thượng Hải, Trung Quốc; rồi lại quay về Sydney. Không có ngày nào ngủ ngon cả. Hôm nay, về đến Ba Thành, vốn định về nhà ngủ một giấc. Kết quả, công ty có việc, đành phải gượng qua đây. Cả người đều mệt mỏi... Bà xã, qua mát xa giúp anh được không...”

Lời nói này rất giáo hoạt.

Anh không thể dùng sức mạnh với cô. Phải dùng cách nhẹ nhàng để tấn công...

Anh biết cô sẽ đau lòng...

Mà cô thực sự rất đau lòng khi anh nói vậy.

Nhất là thấy anh ngồi ở mép giường, phất cánh tay, bộ dáng lộ rõ vẻ “Mệt mỏi”, uh`m, mà nghĩ đến chuyến đi kia, cũng thấy đủ mệt rồi...

“Nếu mệt, vậy thì anh nghỉ đi a!”

Nhưng cuối cùng vẫn đi tới bên cạnh.

Khối lượng công việc của Đông Đình Phong rất lớn.

Trần Túy nói, Đông tiên sinh làm việc rất nghiêm túc, có thể một ngày hoàn thành khối lượng công việc của ba ngày.

Người đàn ông này thường xem nhẹ sức khỏe.

Người khác chỉ thấy anh thành công như vậy, lại không thấy được một phần thành công đã lấy đi của anh bao nhiêu sức lực.

“Không nghỉ được, còn có việc phải làm!”

“Đúng là đáng đời!”

Cô véo má anh, bỏ giày cao gót ra, lên ~ giường, ngồi đằng sau lưng anh, bóp vai cho anh...

Đông Đình Phong mỉm cười thỏa mãn.

Bà xã thân mật a!

Ngón tay mềm mại bóp bóp vai, làm cho anh cảm thấy xương cốt thật thoải mái, toàn thân khoan khoái a:

“Bà xã, ở trong này nghỉ ngơi cũng tốt...”

Anh nắm lấy tay cô, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn lên.

Ngay sau đó, anh xoay người lại, ôm chặt lấy người cô.

“Nha! Đông Đình Phong...”

“Hừ, đừng âm ỉ, để cho anh ngắm tý nào... Đã lâu không gặp, để cho anh xem, là gầy rồi phải không hả?”

Anh dịu dàng nhìn cô.

“Mỗi ngày một video clip, như thế vẫn không thấy sao?”

“Nó không giống nhau, không thể hôn, lại không thể sờ thấy...”

Ninh Mẫn Mẫn không nói gì: “...”

Đây mới là chân tướng a...

Anh cười, lại hôn cô.

“ Mặc quần áo đồng phục, cảm giác rất khác...”

Trước kia, anh chưa bao giờ cảm thấy, nhân viên nữ mặc đồng phục lại hấp dẫn. Hiện tại, anh phát hiện, đồng phục trên thân thể người này làm anh bị kích động...

Ninh Mẫn Mẫn nhất thời không nói được gì, cô cảm thấy cơ thể người đàn ông này nhanh chóng ấm lên, làm cho tâm trí cô cũng khẩn trương theo.

“Đừng náo loạn có được hay không, nếu anh cảm thấy mệt, ở trong này nghỉ ngơi một chút...”

“Uh`m! Vậy em giúp anh...”

“Cần quấy! Anh không muốn cho em đi làm ở đây nữa ah?”

Ở trong này ngủ một giấc, ngày mai tin tức lan khắp nơi rồi.

“Hừ, coi tinh thần của anh phấn chấn, em nghĩ anh không cần nghỉ ngơi! Ngoan, đưa em ra ngoài... Buổi tối, em sẽ cùng anh...”

Cô ôm lấy cổ anh vừa lừa lại vừa hứa hẹn.

Anh cười, mút chặt môi cô:

“Đúng là, anh thật sự cần ngủ...”

“Đông Đình Phong...”

“Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh!”

Anh đâu chịu buông tha cô, cúi xuống hôn vào cổ, miệng nói thật nhỏ:

“Yên tâm, nhân phẩm anh rất đứng đắn, một giờ, sẽ không làm cho người ta nghi ngờ em đâu...”

Anh mỉm cười, đùa giỡn.

Cô đúng là thừa lời nói với anh.

“Anh còn như vậy, em không khách khí...”

“Hoan nghênh em không khách khí...”

“Đông Đình Phong... Ừm...”

Nói không ra lời...

Lại một nụ hôn, làm cô không thể dùng vũ lực, đành để mặc...

Đúng là không tránh khỏi.

Áo khoác bị anh ném trên mặt đất, Ngay sau đó là áo sơ mi, sau đó là áo lót, sau đó là quần dài, sau đó là...

Trên thảm, quần áo nam nữ ném xuống lộn xộn...

Trên giường, hình ảnh rất đẹp...

Ninh Mẫn Mẫn nghĩ, chính mình đã bị người đàn ông này làm cho mê muội, hay là do ánh sáng của ngọn đèn đã làm cô mê muội, mình trở lên sa đọa rồi...

Không biết có phải do hoàn cảnh kích thích không, một giờ chắc vẫn chưa đủ.

Ninh Mẫn Mẫn không nhớ rõ bắt đầu như thế nào, chỉ biết là ôm lấy anh, đi theo tiết tấu của anh, đôi lúc chính mình lại nhiệt tình phóng túng cùng anh.

Tựa như cười trên lưng ngựa, nhẹ nhàng đón gió, vui vẻ, nhiệt tình...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Ngoại Truyện 4.2

Nửa giờ sau, Ninh Mẫn Mẫn từ văn phòng tổng giám đốc đi ra –nhẹ nhàng như một cơn gió bay ra ngoài, với hai gò má và đôi môi ửng đỏ, mái tóc buông xuống giống như dải lụa khoác trên vai.

Ngoài cửa, có một vài trưởng phòng đến gặp tổng giám đốc để báo cáo, đều bị Trần Túy ngăn lại:

“Buổi chiều quay lại, tổng giám đốc đang cùng nhân viên phòng thông tin thảo luận vấn đề kỹ thuật rất quan trọng. Nửa giờ nữa không thể gặp bất cứ ai.”

Khi Ninh Mẫn Mẫn rời khỏi đó, mọi người đang làm việc nên không ai để ý đến cô.

Khi gặp Trần Túy, anh ta liếc nhìn cô một cái, mỉm cười...

Cảnh này, tạo ra cho người nhiều suy nghĩ kỳ quái a...

Vừa nãy, không biết ông chủ đã làm gì?

Uh`m, không nên suy nghĩ lung tung...

Họ là vợ chồng hợp pháp.

Khi anh ta bước vào văn phòng, nhìn thấy ông chủ không có mặc áo khoác, trên người đã mặc một áo sơmi mới, đang thắt cà- vạt, tinh thần sáng

khoái, với bộ dáng này xem ra hẳn là đã được ăn uống no nê - - ai mà không biết vẻ mặt thoải mái kia do đâu mà có...

“Chuẩn bị đi, buổi chiều hai giờ họp.”

Vốn, Đông Đình Phong muốn buổi chiều về nhà.

Hiện tại không cần - -

Bởi vì, đã được nạp năng lượng rồi.

Trần Túy mỉm cười, không lên tiếng, đang muốn ra ngoài:

“Chờ một chút, tiểu Trần, đi điều tra thêm A Ninh thường nói chuyện với những người nào?”

Là một người chồng, anh phải đảm bảo, không có bất cứ phần tử nguy hiểm nào vây xung quanh vợ mình.

Mặc dù, khả năng của bà xã anh chưa bao giờ phải lo lắng. Nhưng anh vẫn cảm thấy mình nên đề phòng sẽ tốt hơn.

“Vâng!”

Ninh Mẫn Mẫn hay nói chuyện với ba nhân viên nữ, một người tên là Quảng Cúc, phó phòng tầng 14; một người tên là Hạ Mỹ, nhân viên phòng thông tin tầng 12; một người tên là Ngô lệ, nhân viên tiêu biểu của phòng kinh doanh tầng 9. Tất cả đều có lý lịch rất rõ ràng. Ninh Mẫn Mẫn cùng ba người đó ở một chỗ rất thoải mái.

Quảng cúc, Ngô lệ, cùng Hạ Mỹ chơi thân với nhau, khi Ninh Mẫn Mẫn quen Hạ Mỹ, đã tiếp xúc với hai người kia. Cuối cùng bốn người chơi thân với nhau.

Đông Đình Phong thông qua camera của công ty, nhìn thấy chính xác vị trí của bà xã mình, thậm chí còn có thể nhìn bà xã cùng ba người kia chuyện trò rất vui vẻ.

Ninh Mẫn Mẫn không bạn thân, đến đây với môi trường làm việc đơn giản, cô không cảm thấy có gánh nặng. Nói chung cô thích làm công việc này.

Cái gì cô thích, đương nhiên anh sẽ ủng hộ. Có thể nhìn thấy bà xã ở trong công ty của mình, lại quan hệ rất tốt với đồng nghiệp như vậy, coi như đó là một điều đáng mừng.

Việc duy nhất làm anh khó chịu, vì muốn che dấu thân phận của mình, mấy ngày này cô luôn về nhà bằng xe buýt. Mà cứ đến giờ ăn tối mới về đến nhà.

Việc này, sau khi Đông Đình Phong trở về Tử Kinh viên, nghe dì Quý nhắc tới.

Dì Quý nói: “Đông phu nhân đi làm cái gì? Sao hôm nào cũng về trễ vậy?”

Giọng nói rất đau lòng.

Theo bà, thật sự với thân phận Đông phu nhân thì không cần thiết phải ra ngoài làm việc.

Buổi tối, khi nằm ở trên giường, anh hỏi:

“Vì cái gì mà không đi bằng oto?”

Cô nói:

“Thôi nào, mỗi xe trong gara đều trị giá gần trăm vạn, đắt như vậy. Anh thấy tiền lương của em được bao nhiêu, tự nhiên đi xe đắt như vậy đến công

ty, chắc chắn bị mọi người lại suy đoán là em được bao dưỡng,...Anh xem, da mặt em có thể dày đến mức nào mà không để ý đến những câu nói đó?

Nghĩ đến điều đó, Ninh Mẫn Mẫn ngồi dậy, đưa mặt ghé sát vào anh.

Hai tay Đông Đình Phong ôm lấy khuôn mặt của cô nhìn ngăm một lúc -
- nhìn thấy gương mặt của vợ ửng đỏ rất đáng yêu.

Anh cười, gõ lên trán cô, không nói gì - -

Ngày hôm sau, Đông Đình Phong muốn lái xe trở bà xã đi làm:

“Anh đưa em đi?”

Ninh Mẫn Mẫn vừa lắc đầu vừa cười:

“Anh muốn tạo scandal sao? Em không muốn bị người ta nói: Em được Đông tổng giám đốc bao dưỡng... Chuyện này gây tiếng xấu cho danh dự của tổng giám đốc...”

Chỉ nghĩ đến vẻ mặt của Chung Hạc Nhiên trưa hôm qua, khi nhìn thấy cô từ phòng tổng giám đốc về, cô cảm thấy toàn thân run lên - - lúc ấy, môi của cô đỏ ửng do bị hôn. Quá dễ dàng để cho người ta suy luận nhiều điều. Cũng không biết Chung Hạc Nhiên có hiểu sai?

“Biết kiểu gì em cũng nói như vậy!”

Đông Đình Phong ném một chùm chìa khóa xe cho cô:

“Đây là xe mới... Không tới 20 vạn, phù hợp với nhân viên!”

Ninh Mẫn Mẫn cảm thấy thật sự có phần lãng phí a, không chừng ngày mai cô có khả năng không dùng đến...

Nhưng nếu là ông xã đưa, đành phải nhận - - xe màu trắng, chỉ có những tính năng cơ bản thôi, đương nhiên không thể so sánh với các xe khác trong gara, nhưng như thế là hài lòng.

Hôm nay, cô lái xe mới đi làm, rốt cục không cần phải chen lấn trên xe buýt rồi.

Uh`m, trên thực tế chen lấn trên xe buýt, cũng là một điều thú vị

Cuộc sống có nhiều hương vị, lại càng hấp dẫn.

Ninh Mẫn Mẫn làm việc tại Vạn Thế được tròn một tháng, giữa trưa, Ninh Mẫn Mẫn cùng ba người bạn từ bên ngoài trở về, vừa lúc gặp Đông Đình Phong đi cùng trợ lý ra ngoài.

Lướt qua nhau, uh`m, phải nói, anh cách xa cô khoảng hơn mười mét.

Ba nhân viên nữ nhìn thấy sếp mình xuất hiện, liền không dám đi về phía trước, đều đứng lại, nhìn trộm: Người đàn ông này tư thế oai phong, khí thế làm người khác nhìn thấy phải khiếp sợ.

Đông Đình Phong , hướng Ninh Mẫn Mẫn mỉm cười.

Nụ cười này làm cho vẻ nam tính của anh càng có nhiều ma lực...

Quảng Cúc là phụ nữ đã li dị, thấy thế cũng không khỏi than thở một câu:

“Sếp của chúng ta là một người đàn ông nhất trong tất cả thế giới đàn ông này. Các cô nghe có đúng không?”

Hạ Mỹ gật đầu: “Một chữ đẹp trai, hai chữ đẹp trai, ba chữ đẹp trai chết thôi...”

Ngô Lệ đáp lại: “Quan trọng là ..., người đàn ông như vậy, không biết đối với bà xã thì sao... Tôi rất muốn một lần nhìn thấy Đông phu nhân –để xem người như thế nào mà lại nằm trong tay người đàn ông xuất chúng như thế chứ. Về sau có cơ hội nhất định phải học hỏi cô ấy.”

Ninh Mẫn Mẫn sờ sờ mũi, lấy tay che miệng - - vợ của ai đó ở liền bên cạnh đây!

“A, Chị Ninh, chị là người duy nhất trong bốn chị em mình là đã lập gia đình, chị nói cho mọi người biết làm thế nào để phụ nữ kiếm được người chồng như vậy...”

Hạ Mỹ kéo tay cô hỏi.

“Ách, cái này ah, không có bí quyết, người ta đối xử với bạn tốt, mình đối với người ta cũng rất tốt, thế là OK thôi!”

Ninh Mẫn Mẫn suy nghĩ đơn giản như vậy.

“A Ninh, chồng chị đối với chị thật tốt. Lại mua xe cho chị. Đúng rồi, chồng chị làm việc ở đâu a... Chưa bao giờ thấy tới đón chị...”

Ngô Lệ tò mò hỏi.

Ninh Mẫn Mẫn trả lời: “Anh ấy a, bận rộn lắm. Đi sớm về muộn. Làm gì có thời gian đến đón tôi...”

Lúc này, Khâu Chân vừa đi tới, nghe được lời này, dừng lại lạnh lùng cười:

“Không dám tới đón vợ, chỉ có hai tình huống: Một, không có chồng; hai là vợ chồng đã tan vỡ. Nếu là về sau, khẳng định không bao giờ chồng mua cho vợ, như vậy, chắc chắn có người bao dưỡng rồi, đó mới là sự thật...”

Nghe cô ta nói, Ngô Lệ tức giận:

“Người này làm sao nói chuyện đó?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Giọng nói của Khâu Chân có phần khinh bỉ, định đi đến thang máy.

Ninh Mẫn Mẫn mỉm cười, không tức giận, nói:

“Chỉ có những người không đứng đắn mới có tư tưởng quan hệ nam nữ bất chính. Phó phòng Ngô, nghe nói tổ trưởng Trương là một người đàn ông đã có vợ. Tập đoàn Vạn Thế không hề hạn chế nhân viên cùng công ty tìm hiểu nhau. Nhưng ngoại tình là chuyện tuyệt đối cấm... Một khi phát hiện ra, cho dù là chức vị cao thế nào, đều bị cách chức. Chị làm ở đây sớm hơn tôi, một thời gian dài như thế. Vì vậy, biết rõ quy định cơ bản của công ty chứ...”

“Bốp”, gót giày nhọn hoắt vỡ ra.

Người nào đó thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Quảng Cúc thấy thế, cắn môi mỉm cười: Ninh Vũ là người không nên trêu chọc, cô ấy là phụ nữ tốt nhưng nếu làm cô ấy tức giận, sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Vì đó là một phụ nữ cá tính.

Sau khi Khâu Chân đi khỏi, Hạ Mỹ rất ngạc nhiên hỏi Ninh Mẫn Mẫn: “Chị Ninh làm sao biết cô ta cùng tổ trưởng Trương quan hệ với nhau?”

“Vô tình một lần nhìn thấy!”

Hạ Mỹ giơ ngón tay cái lên.

Từ nay về sau, Khâu Chân chắc không dám trêu chọc Ninh Mẫn Mẫn.

Ninh Mẫn Mẫn, cũng không phải là người thù dai. Những vấn đề trong sinh hoạt cá nhân của người khác, chỉ cần không ảnh hưởng công việc, cô thật sự không muốn xen vào.

Đông Lục Phúc nghe nói cháu dâu làm tại tầng 12 của công ty, chỉ là một kỹ sư máy tính, nhìn thấy cháu trai tròng mắt:

“Quá hồ đồ, đường đường tổng giám đốc phu nhận lại hạ mình làm ở vị trí ấy.”

Đông Cẩn Chi cười: “Hãy để cô ấy thoải mái chơi đùa đi! Thoái mái chơi đùa có thể nhận ra mục đích muốn hướng đến...”

Cứ như vậy, Đông phu nhân làm tại tầng 12 đã được sáu tháng, cô cũng không muốn thay đổi công việc, đối với cô làm công việc khác cũng không gì hấp dẫn cả.

Tháng chín – mùa thu.

Một buổi trưa, Ninh Mẫn Mẫn đi cùng mấy cô đến cửa hàng bán đá quý, bởi vì Ninh Mẫn Mẫn nói ông xã cô có thẻ hội viên ở cửa hàng đá quý này, nên sẽ được chiết khấu.

Ba cô kiavội vàng kéo cô đi mua.

Hạ Mỹ mua một đôi bông tai, Quảng Cúc mua một sợi dây chuyền, Ngô Lệ mua bông tai, nhẫn, lắc tay, dây chuyền.

Khi trả tiền, Ninh Mẫn Mẫn đưa thẻ VIP cho người bán hàng.

Khi người bán hàng quét thẻ xong, im lặng một hồi, rất kinh ngạc khi nhìn thấy chủ thẻ hiện ra là: Đông Đình Phong, còn có cả số điện thoại liên hệ.

Người bán hàng không khỏi tò mò, làm sao thẻ VIP của Đông Đình Phong lại ở trong tay người phụ nữ này, không biết có quan hệ gì?

Đang lúc các cô muốn ra về, ngoài cửa lớn đột nhiên vọt vào hai tên đeo mặt nạ đen, trên người cũng mặc quần áo đen, trên tay cầm súng, một tên cao, một tên vừa thấp vừa gầy, khi vào đến cửa, liền nổ súng quét lên trần nhà, miêng kêu:

“Tất cả nằm sấp xuống! Đưa tất tiền cho ta, nếu không có tiền, đem toàn bộ đồ trang sức ra đây.”

Các cô hôm nay đã gặp phải bọn cướp...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Ngoại Truyện 5.1

Một ngày này, trong căn phòng sang trọng cổ kính Cát Tường, bất luận là Hạ Mỹ hay Quảng Cúc, hoặc Ngô Lệ đều bị chuyện này dọa cho mặt mày trắng bệch.

Các cô cho đến bây giờ đều không có trải qua chuyện như vậy, đương nhiên cũng không ai muốn để bản thân mình gặp phải cảnh “Kỳ Ngộ” quỷ tha ma bắt như vậy.

Đối mặt với kinh ngạc này, bọn họ không có dũng khí, thở cũng không dám thở mạnh, từng người ôm đầu, ngồi xổm trên mặt đất, sợ viên đạn vô tình, bất thành lình nã thẳng vào đầu, vì thế mà mất đi sinh mạng.

Ninh Mẫn rất trấn tĩnh, ánh mắt rất bình tĩnh, luôn luôn quan sát kỹ mọi việc.

Khu quán Cát Tường, là nơi nổi tiếng sang trọng Ba Thành, nằm ở tầng cuối cùng, nơi hoàng kim, có một lượng khách lượng lui tới, sau đó đúng thời gian nghỉ trưa, rất nhiều thành phần công nhân viên tri thức, tranh thủ thời gian nghỉ trưa đi dạo phố__trong quán ngoài bốn người bọn họ, còn có mười mấy hai mươi người trẻ tuổi, bây giờ đều bị đuổi chạy cùng nhau, đều nhìn cùng một ánh mắt lo sợ kinh hoàng.

Người bán hàng tổng cộng có mười người, có hai bảo vệ ở cửa, đã bị chúng đánh ngất lúc vào cửa.

Có vẻ như là bị gây mê. Bởi vì không có nhìn thấy máu.

Cụ thể tại sao họ lại làm vậy, Ninh Mẫn cũng không rõ, dù sao, lúc nghe thấy tiếng súng cô quay lại thì nhìn thấy hai người kia đã nằm trên mặt đất rồi.

Bọn cướp tổng cộng có hai tên, nhưng bên ngoài để lộ người mới ra tù.

Máy giám sát đã bị đạn phá hỏng, phương thức rất chuẩn, có thể nói rõ hai chuyện: thứ nhất bọn họ đều là người đã trải qua huấn luyện quân sự, thứ hai, trước khi xảy ra chuyện bọn họ rất quen thuộc quán Cát Tường này.

Lúc này, không khí khẩn trương mà đông cứng lại, người nhát gan đều bị dọa cho phát khóc.

Hai tên cướp kia dùng súng chĩa vào một con tim, uy hiếp chủ quán mở két tiền. chủ quán nào hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể sợ hãi đem hết vàng bạc châu báu còn có một ít tiền mặt bày ra trên mặt quầy, chỉ mong bọn họ đừng đả thương người.

Ninh Mẫn vẫn ngồi xồm bên ngoài thừa cơ mà hành động.

Cô nhìn thấy một tên lùn đang vơ vét châu báu, còn tên cao đề phòng nhìn xung quanh, từng bước bước lại gần mình.

Đột nhiên, cô vươn người nhảy một cái, bắt lấy súng của hắn, lưu loát chuyên nghiệp cướp lấy súng trên tay hắn.

Vóc dáng cao lớn không nghĩ đến con tim trong lúc này lại thoát ra, còn là người mảnh mai mềm yếu như vậy, trên thực tế người phụ nữ này lại không chế người khác dễ dàng cướp được súng của hắn.

Hắn một quyền bay tới muốn đoạt lại súng, lại cùng lúc đấu quyền với người phụ nữ này.

Sau khi đánh văng ra ba bước, hăn cảm thấy trước mặt có cái bóng đen, ngay sau đó ngực trúng một cước thật mạnh, thân hình cao lớn liền như tảng đá bay ra ngoài đường, phanh, đầu không biết đụng vào đâu, ý thức dần mơ hồ.

“Anh rể”

Ninh Mẫn nghe được tên lùn kia sợ hãi kêu lên một tiếng, bỏ lại đồng châu báu, cầm súng muốn bắn.

Cô nhú mảy một cái, lộn mình trên không nhằm đúng chân của hăn bắn một phát. Người cầm súng đó ngã xuống, một viên đạn bay ra, dọa con tim một trận hét chói tai.

Cô vừa lúc lộn mình một cái , phát súng thứ hai nhằm ngay cổ tay của tên lùn, ba giây sau, hăn lại kêu lên một tiếng thảm thiết, súng rơi xuống đất máu chảy tứ tung.

Ninh Mẫn lao qua, tịch thu súng còn lại kia, rất bình tĩnh hướng chủ quán đang kinh ngạc đến ngay người kia nói một tiếng:

“Báo cảnh sát”

“À.....vâng”

Quá trình này, trước sau không quá mấy phút. Động tác rất nhanh nhẹn lưu loát, hơn nữa còn xinh đẹp quyết đoán, không có nửa phần chần chừ, mọi người nhìn đến mà trợn mắt há mồm, trong lòng sợ hãi kêu: này này này... người phụ nữ này cũng thật trâu bò.

Trong phòng vang lên tiếng báo cảnh sát. Điệu bộ tên lùn kêu thảm thiết trên mặt đất, tay chân tất cả đều là máu, nam nữ quý tộc sắc mặt không sao tốt hơn được.

“Đừng kêu nữa, tôi không đánh, anh bị thương không chết được. lại nói, súng này của mấy người, lực sát thương không lớn...”

Viên đạn toàn bộ bị đỡ ra, một viên găm ở chân tên lùn. Ninh Mẫn tiến lên đứng trước mặt hắn, kéo mặt nạ của hắn lộ ra tuần tú, trẻ tuổi, tầm hai mươi mấy tuổi. khẳng định không quá 25 tuổi, trên mặt tất cả là nỗi thống khổ cùng sợ hãi.

“Chắc, lớn lên đẹp trai như vậy, không học hành cho tốt bắt chước người ta đi làm cướp, mẹ cậu dạy cậu như thế nào, quân tử ai tài, đặc thủ chi hữu đạo.”

Cô vút mặt nạ đi, đang muốn kéo cái mặt nạ của tên cao lớn kia xuống, lúc này cảnh sát vẫn chưa tới cô muốn nhìn mặt bọn họ.

“A đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Lúc này phía sau truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, là tiếng của Hạ Mỹ.

Ninh Mẫn thấy lạnh lưng, quay đầu nhìn thấy tên cao lớn bị cô đá ngã đã tỉnh lại, hơn nữa còn bắt Hạ Mỹ làm con tim. trên tay là con dao găm lẹp lèo sáng__tiểu Mỹ mặt trắng bệch người run rẩy.

Nhìn thấy cảnh này, cô vỗ ngực thở một cái, nhất thời hối hận, vừa rồi cô phải cho hắn một viên đạn mới phải, để hắn đỡ tác quái.

“Đưa khẩu súng đây” tên cao lớn quát. Cô bình tĩnh nhìn không có đưa, mà chỉ nhắc nhở hắn

“Anh chạy không thoát đâu, tôi khuyên anh thả người ra thì tốt hơn. Anh và đồng bọn của anh đều bị lộ tẩy, cho dù bây giờ thả anh đi , kết quả cũng giống nhau. Cảnh sát Ba Thành không phải người ăn hại...”

Tên cao lớn nghe vậy, tựa như sói đói bụng trong đêm hung tợn xông tới, đáy mắt lộ tia giết người. vốn như vậy rất thuận lợi, ai có thể nghĩ đến lại gặp phải người này, hắn đã tìm cách hành động nhiều ngày, sắp thành lại bại, hắn không cảm lòng.

“Không nói cũng biết, nghe đây muốn tôi thả người, phải đáp ứng điều kiện của tôi”

“Điều kiện gì? Nói tôi nghe thử một chút”

“Tôi muốn tiền. nếu không đưa, ngay hôm nay, tôi sẽ cùng chết với con tim”

Ngoài cửa bảo vệ đã tới, tên lùn đã bị khống chế

“Muốn bao nhiêu?”

Ninh Mẫn ý bảo bảo vệ án binh bất động, tự nhiên hỏi

“Tám mươi tám vạn” lời của hắn vừa nói ra cũng không quá lớn.

Cô nghe mà ngẩn người, cảm thấy người này cướp bóc giống như không phải cướp bóc đơn giản mà là có mục đích khác.

“Ở trong quán không có nhiều tiền mặt như vậy” chủ quán ở bên cạnh giải thích

“Không có tiền mặt chuyển khoản cũng được”

Ninh Mẫn càng kinh ngạc hơn, chuyển khoản trong lời nói, tài khoản ngân hàng một khi bị đóng lại hắn sẽ không lấy được tiền, nhưng lại để lộ thân phận thật sự của mình.

“Này ...này....tôi phải xin chỉ thị”

Chủ quán có chút khó khăn, hẳn cũng chỉ là người làm công. Ninh Mẫn cũng đáp ứng rất quyết đoán.

“Được, 88van có đúng không?tôi sẽ chuyển cho anh qua ngân hàng HP”

Mọi người lại kinh sợ,88 vạn, cũng không phải con số nhỏ, tri thức bình thường, nếu là lương cứng, không ăn không uống vài năm mới tích góp được.

Hạ Mỹ cũng há hốc mồm: Ninh Vũ... tự nhiên lại thành một phú bà.

“Chủ quán, cho tôi cái máy tính có internet, vì để đảm bảo an toàn tôi buộc phải chuyển khoản”

Ninh Mẫn quay đầu nho nhã tỉnh cầu

“Được cô chờ tôi chút”

Trong chốc lát, một cái laptop được mang ra để trên quầy, Ninh Mẫn cũng nhặt lấy ví của mình, từ bên trong lấy ra một cái thẻ bạc cắm vào ổ USB, vừa đăng nhập thông tin cá nhân, vừa nói:

“Tên, tài khoản, mở tài khoản đi...”

Tên cao lớn nhìn cô một cái ánh mắt đầy nghi ngờ, không thể xác định được người phụ nữ này rút cuộc có thể chuyển khoản được cho hẳn hay không: nhìn cách ăn mặc chỉ là công nhân bình thường

“Cô thật sự có thể cho tôi nhiều tiền như vậy?”

“Anh bây giờ giống như không tin tôi có năng lực như vậy, nhưng không có lựa chọn nào khác. Nghe đây, tôi chỉ muốn bạn tôi được an toàn, mà anh đòi tiền, chúng tôi đáp ứng theo yêu cầu của anh... đọc đi..”

Ninh Mẫn ngồi trên ghế cao, hai chân vắt chéo, sắc mặt trầm tĩnh, tư thế kia rất tự tin hơn nữa có khí thế. Khiến không người nào có thể hoài nghi năng lực của cô.

Tên cao lớn trầm mặc một chút, rút cuộc cũng đọc tài khoản:

“Đệ Ngũ NGạn, ngân hàng Thành Đông Ba Thành, số tài khoản: 33...”

“Uk, chờ tôi ba phút”

Ninh Mẫn bắt đầu thao tác chuyển khoản, 3phut sau, trên người đàn ông vang lên tin nhắn chuyển khoản thành công. Hắn nhìn một vòng đề phòng, một bên móc điện thoại từ trong túi ra xem xét.

Xác định tiền đã được chuyển đến hắn gọi một cú điện thoại

“Này, em gái, tiền đã đến rồi có thể đi nộp phí được rồi, đúng... em đừng quản tiền làm sao mà có, nhanh đi giao tiền. để bác sĩ sắp xếp bàn mổ. anh tạm thời chưa về được. em giúp anh chăm sóc nó thật tốt...cảm ơn..”

Hắn nói xong, cúp điện thoại

“Có thể thả người được chưa?”

Ninh Mẫn tựa hồ đã biết được nguyên do vì sao hắn muốn số tiền này, ngữ khí chậm lại nhẹ nhàng hỏi một câu

“Đợi 10phut nữa” người đàn ông đó nói.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Ngoại Truyện 5.2

Cô cũng không có thúc giục, mà ngồi bên cạnh quây chơi máy tính. Mười phút sau, điện thoại hắt lại vang lên tin nhắn, hắt nhìn một chút, rút cuộc thả Hạ Mỹ ra, co dao trên tay rơi xuống. nhìn Mẫn thấy vậy kịp thời đỡ lấy Hạ Mỹ an ủi cô

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Hạ Mỹ khóc òa sợ hãi....ngoài cửa bảo an xông vào, bắt lấy người đàn ông, kéo mặt nạ xuống, lộ ra gương mặt thật đoan chính, chính là ánh mắt âm đạm, bộ dạng cam chịu số phận

“Chờ một chút đợi qua trò chơi này đã”

Hiển nhiên bọn họ muốn đem người ra ngoài, Ninh Mẫn đột nhiên kêu lên một tiếng, khiến Quảng Cúc trừng mắt Hạ Mỹ, cô kéo bọn họ đến trước mặt. một bảo vệ nhìn cô nói:

“Vị tiểu thư này, cảm ơn cô đã giúp chúng tôi bắt được hai tên cướp này, bây giờ, chúng tôi phải đem bọn họ giao nộp cho cảnh sát, không biết cô còn có chuyện gì?”

“Tôi muốn nói với hắt mấy câu”

Bảo vệ không biết người phụ nữ xinh đẹp anh dung này muốn làm gì, nghĩ nghĩ gật đầu. người đàn ông cao lớn, miễn cưỡng nhìn cô vẻ mặt là lạ.

“Đệ Ngũ Ngạn, nam 33 tuổi, chức vụ kỹ sư quy hoạch, đã kết hôn, vợ con đã chết vụ tai nạn bốn tháng trước, còn có một cô con gái, lúc này đang trong bệnh viện Mai Loan. Người đồng phạm với anh chính là em trai của người vợ đã mất... các người hôm nay đến cướp là vì cứu đứa con gái kia, có phải hay không...”

Mấy tin tức này từ trong miệng cô đi ra khiến Đệ Ngũ Ngạn ngẩn người.

“Vừa rồi tôi thông quan máy tính đã tra xét lý lịch của anh”

Cô giải thích, thì ra là thế. Đệ Ngũ Ngạn kéo kéo khóe miệng, giống như nở một nụ cười, nụ cười kia là tuyệt vọng.

“Đệ Ngũ Ngạn, tôi có thể hiểu được anh vì đứa nhỏ kia đang cần tiền làm phẫu thuật, có thể tính như thế, sao không thông qua cách khác để kiếm tiền sao lại có ý niệm này trong đầu?”

Hắn không giải thích.

Nhưng lúc này, tên em vợ bị thương tay chân, cúi đầu cười đến thảm, tiếng cười kia, mới đầu còn thấp càng về sau càng cao, càng thảm thiết, cuối cùng hai mắt đỏ ngầu rống lên:

“Tôi nhớ, cô căn bản là không biết tình hình, dựa vào cái gì mà chỉ trích chúng tôi? Dựa vào cái gì? Nếu không phải chúng tôi bị buộc vào cảnh tuyệt cùng này, cô thấy chúng tôi sẽ làm như vậy sao?”

Cô không có nói tiếp, quay đầu, nỗi bi thương trong mắt người con trai trẻ tuổi kia không che giấu được.

“Tôi cùng chị gái, từ nhỏ đã trải qua những ngày khổ sở, không có mẹ, chỉ có một bà mẹ kế, đứa bé không có mẹ giống như rễ cây, lời nói kinh điển mẹ nói. Cha tôi là tay cờ bạc, tiền lời buôn bán được đều đổ vào, chưa bao giờ để ý đến chúng tôi sống chết ra sao. Còn mẹ kế, chỉ biết xin tiền cha

tôi đi mua quần áo. Chị tôi dựa vào ông nội nuôi mới đỡ đại học, dựa vào việc làm thêm để kiếm tiền. sau đó, chị kiếm tiền nuôi tôi, còn phải nuôi cả người cha tàn ác say xỉn kia nữa.

Rất vất vả, cha tôi chết, tôi cũng đỡ đại học, có thể dựa vào học bổng để học, không cần liên lụy chị nữa. chị cũng may mắn gặp được người đàn ông tốt lập gia đình hạnh phúc sinh con, một đôi trai gái đáng yêu. Nhưng không ngờ một tai họa bất ngờ ập tới, chị của tôi chết, cháu trai bởi vì bệnh biến chứng cũng chết, còn cháu gái vẫn chưa tỉnh.

Anh rể vì cứu chị tôi, và hai cháu mà tốn không biết bao nhiêu của cải, bán nhà bán xe, đi vay đi mượn. biện pháp nào chúng tôi cũng đã dùng qua. Kết quả chị tôi vẫn không thể cứu sống, cháu trai vẫn chết.

Bây giờ, chúng tôi cần phẫu thuật gan cho cháu gái, chỉ cần số tiền kia, cả nhà chúng tôi coi như sống. không có tiền, nó sẽ mất đi cơ hội gần năm có một này.

Dưới tình huống như vậy, cô nghĩ chúng tôi còn có con đường nào để lựa chọn sao? Chẳng lẽ cô muốn chúng tôi trơ mắt nhìn nó chết sao? Đứa bé kia là thứ duy nhất chị tôi để lại cho chúng tôi...”

Người con trai đau khổ nước mắt rơi xuống, khuôn mặt tức giận đầy nước mắt. cô trầm mặc, dùng ánh mắt đồng tình liếc nhìn người đàn ông im lặng kia.

“Anh còn có công việc không tồi... thật sự không nên đi đến bước đường này..”

Cô nhẹ nhàng nói. Đệ Ngũ Ngạn nghe, cười lặng lẽ.

Hắn thở gấp vài cái, liếm liếm môi, nhẫn nhịn lại, âm thanh bật ra:

“Thật sự là không tồi nhưng người nhận công việc như vậy, nhưng tôi còn phải chịu trách nhiệm nhà cửa, xe cộ, còn chi phí cho con cái, chi phí sinh hoạt. tôi nhận việc này cũng chưa lâu, năm 27 tuổi lấy bằng tiến sĩ, cũng do được thầy giáo đề cử, mới có được chức vụ như vậy. gặp gỡ vợ tôi lúc này của cái cũng không có nhiều. sau khi kết hôn còn phải vay tiền mua nhà, tiền kiếm được đều tiêu tan hết... vụ tai nạn xe cộ kia... đối với tôi, cùng người nhà của tôi mà nói, là tai họa ngập đầu... nhưng mặc kệ thế nào, hôm nay tôi vẫn phải cảm ơn cô”

“Tai nạn xe cộ?”

Cô cần hai chữ này hỏi lại:

“Tai nạn xe cộ không phải sẽ có bồi thường sao?”

“Không có” hần phun ra hai chữ

“Tại sao?”

“Cảnh sát nói vợ tôi nồng độ cồn vượt chỉ tiêu, công ty bảo hiểm cự tuyệt bồi thường”

Trách không được.

“Vậy anh không nghĩ tới cách khác sao? Nói ví dụ như, hướng quỹ từ thiện tìm kiếm, anh là người có giáo dục, hơn nữa cũng là người có công việc tốt. chỉ cần xin, chắc sẽ có người cứu trợ...”

“Tôi không phải không nghĩ tới, nhưng không có người quen dẫn đường, quỹ từ thiện làm sao có thể giúp chúng tôi chuyện này?”

“Làm sao lại không? Nói thí dụ như quỹ từ thiện Triệu Hoa ... bên đó bọn họ đảm bảo sẽ giúp đỡ...”

Đệ Ngũ Ngạn nghĩ nghĩ: “Cô nói là quý Triệu Hoa do đại phu nhân Đông gia Hà Cúc Hoa khởi đầu sao?”

“Đúng” cô gật đầu

“Tôi không đi tìm”

“vì sao không đi tìm?”

“Trước kia tôi đi tìm mấy nhà khác, họ đều đóng cửa không tiếp”

Vì thế mới xảy ra bi kịch như vậy. cô lại một lần nữa trầm mặc, có chút tiếc hận thay bọn họ, có thể thấy được sự nghiệp từ thiện cần phải được phát triển mạnh hơn nữa.

“Mặc kệ thế nào, các người làm vậy là không đúng”

Cô nhẹ nhàng nói:

“Vào cục cảnh sát hỏi cải đi, về chuyện con gái anh, yên tâm đi, tôi sẽ đi chăm sóc, đến lúc đó, đến lúc đó sẽ kêu gọi mọi lực lượng đến giúp đỡ nó... Mặt khác, chờ sau khi các người đi ra, có thể tới tìm tôi, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ mấy người làm lại một lần nữa...nhất thời trượt chân cũng không đáng sợ, đáng sợ là từ nay về sau không gượng dậy nổi..”

Cô lấy từ trong túi ra danh thiếp đưa cho bọn họ

“Đây là danh thiếp của chồng tôi, đến lúc đó trực tiếp đến tìm là được”

Hắn vốn không muốn nhận. nếu không vì người phụ nữ này bọn họ cũng sẽ không thất bại, nhưng ánh mắt chợt quét qua ba chữ trên tấm danh thiếp in đậm:

“Đông Đình Phong”

Hắn rất cả kinh, chần chờ một lát, rút cuộc vẫn đón nhận, sau đó lại tỉ mỉ nhìn , cả người ngây ngư như phỗng. bên cạnh hai bảo vệ thấy rõ ràng cũng cả kinh ra mặt, nhìn về phía cô xem xét. Ngay lúc này không biết ai kêu lên một tiếng

“Cảnh sát đến, cảnh sát đến”

Một hàng cảnh sát cầm súng đi vào. Cùng lúc đó, có một người đàn ông tây trang giày da dẫn theo hai thuộc hạ đi vào, đi rất vội nhìn xung quanh.

Hạ Mỹ thấy được, là đại Boss của họ đến, cô kéo tay Quảng Cúc, nhìn thấy ánh mắt đại Boss rơi xuống người Ninh Mẫn cũng không có rời đi, hơn nữa từng bước một tiêu sái bước lại gần. cô cà lăm, hoang mang:

“Nhìn xem... mau nhìn, tổng tài...”

Tất cả mọi người nhìn thấy, tổng tài Đông Đình Phong muôn đời bước nhanh về phía người phụ nữ, thanh âm vô cùng khẩn trương, kêu một câu:

“A Ninh...”

Cô quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt vội vã của chồng đứng trước mặt, đôi tay tự nhiên phủ lên vai cô, nhìn từ trên xuống dưới:

“Có bị thương không? Có hay không?”

“Không có, bị thương là bọn họ...không có việc gì, song gió lớn em đều đã vượt qua, gặp hai con gà non này không phải đồ ăn của em...”

Bên cạnh nghe xưng “con gà con” hai người kia khóe miệng hung hang.

“Máu trên tay là ở đâu?”

“Máu?” cô không để ý, cúi đầu nhìn thấy, quả nhiên là bị thương.

“Cọ da một chút...” anh nhúu mày cầm tay cô

“Đi. Đi bệnh viện...”

“Này. Chỉ chầy da một chút, đừng có khoa trương như vậy được không”

Một vị cảnh sát bước tới.

“Đồng tổng, thật ngại quá, vị tiểu thư này vừa mới mở sủng, chúng tôi phải dẫn về cục cảnh sát để lấy khẩu cung... đây là làm theo phép..”

Anh nhúu mày, gật đầu một cái:

“Cảnh sát Nghiêm, phu nhân tôi thấy việc nghĩa ra tay cứu giúp. Các người cũng nhìn thấy, tay cô ấy bị thương. Đợi chút nữa tôi sẽ đích thân đưa cô ấy tới cục”

Cảnh sát Nghiêm kia nghe được lời này, không khỏi ngây người một chút, nhìn về phía cô.

“Thì ra là Đông phu nhân, tổ trưởng tổ Liệp Phong Ninh Sinh Ca, thất kính thất kính...”

Đến lúc này mỗi hướng một câu đối thoại vừa nãy, Ninh Mẫn nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn cô, nhất là Hạ Mỹ các cô đang trừng mắt lớn, vẻ khiếp sợ, khó có thể nói lên lời. còn có người dùng điện thoại chụp bọn họ.

Cô vuốt ve cái trán, thấy thân phận của mình, lúc này hoàn toàn sáng tỏ

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Ngoại Truyện 6.1

Kỳ quái, kỳ quái, khách hàng kinh ngạc như vậy, làm sao một người như vậy lại chạy đến chỗ này.

Theo lý thuyết, để an toàn, nên chạy ra ngoài sớm mới đúng, làm sao lại chạy ra ngoài lại chạy trở lại, có một đám ôm trái tim nhìn về phía bọn họ. cô nao biết tâm tình những người đó, từng người trẻ tuổi sớm đã bị dung khí anh dung của cô khiến khiếp sợ nộ vũ khí đầu hàng. Có mấy cái lộn vòng đã đến bên người, còn lại là thấy cảnh sát đến, đồng thời còn nhìn thấy Đông Đình Phong sắc mặt lo lắng chạy tới ,

“Đúng, tôi là Ninh Sinh Ca..”

Cô quay người gạt đầu, cười nhã nhặn lịch sự hoàn toàn mất hết khí thế gan dạ dung mãnh, tựa như một người phụ nữ không có sức sát thương.

“Tôi bây giờ có thể theo các anh về cuc... ách, ah phải rồi tôi nghĩ tôi nên đi khử trùng vết thương trước...chông tôi có chút khẩn trương... anh ấy vốn vậy, các anh đừng trách...”

Ngữ khí ôn hòa dịu dàng, mơ hồ lộ ra chút thâm oán người nào đó. Cảnh sát Trương thấy được : Đông Đình Phong, sắc mặt thật sự rất khẩn trương lo cho vợ mình, vẫn nắm chặt tay không bị thương của cô, cả cười một cái nói:

“Có thể, tôi sẽ để lại một đến lúc đó các người cùng nhau đi”

“Được”

Đệ Ngũ Ngạn bị đưa đi, lúc rời đi vẫn liếc nhìn Ninh Mẫn, mà cô quay lại hơi cười mang theo vẻ mặt trấn an. Lúc đó hẳn trong lòng suy nghĩ: người phụ nữ này có phải là quý nhân của cuộc đời hẳn hay không?

Đông Đình Phong mặc kệ người khác như thế nào, cầm lấy tay Ninh Mẫn rời đi.

“Ai, chờ một chút... em còn có bạn ở đây. Em phải qua đó một chuyến”

Cô nhắc ý bảo tình lôi truyền kỳ. Đông Đình Phong liếc một cái, thay đổi phương hướng, lôi kéo cô về phía Hạ Mỹ. Ninh Mẫn rất muốn rút tay về, nhưng anh cầm rất chặt không chịu buông.

Người này thật là.

Nhìn anh cứ như vậy thân mật với mình thật là muốn dọa các cô ấy.

“Ách, mình giới thiệu với các cậu một chút, đây là chồng mình Đông Căn Chi”

Đứng trước mặt bọn họ cô mỉm cười, có chút bất an, cũng không biết ba người này có nghĩ cô là kẻ “Lừa gạt” không?

Ba người phụ nữ đều bộ dạng ngây ngốc, sợ ngây người a...

“Cậu, cậu, cậu....” Hạ Mỹ cà lăm không thành lời.

“Cậu là tổng tài phu nhân?”

Ôi trời ơi, đây không phải đang nằm mơ đấy chứ... tuy rằng cô vẫn cảm thấy người gọi tên Ninh Vũ, cùng vợ của tổng tài có điểm giống nhau.

Về chuyện Đông đại thiếu lúc trước cáo yết về chuyện trùng hôn, cô đã nghe qua, khi đó cô còn đang học, một lần lướt qua web thấy được.

Vẻ mặt nhút nhát mềm yếu của người vợ trước cũng được làm sáng tỏ trên mạng.

Nhưng lúc ấy cũng không có chụp bức ảnh nào thẳng mặt, bức ảnh chụp ở trên mạng đều là ảnh chụp từ xa, hoặc là nghiêng mặt, hoặc là bị tay che mất nửa khuôn mặt, hình tượng bày ra cũng không được đầy đủ.

Hạ Mỹ bọn họ mới quen Ninh Mẫn thì đã cảm thấy giống , cũng chỉ một phen ngạc nhiên. Nhưng chỉ không nghĩ đến cô chính là vợ của tổng tài....

“Mình tên Ninh Mẫn, NINH Sinh Ca là tên dùng khi trong quân đội, NINH Vũ là tên khi mình xuất ngũ”

Ba người phụ nữ, người nhìn ta ta nhìn người, vẫn vẻ mặt không dám tin!

Trời ạ, Đông phu nhân trong truyền thuyết vốn sống ngay bên cạnh bọn họ, hơn nữa còn chia sẻ với bọn cô những hi nộ ái ố trong cuộc sống, điều này thật không thể nghĩ tới.....

“Chào Đông tổng...”

“Chào Đông tổng...”

“Chào Đông tổng...”

Ba người phụ nữ ngây người trong chốt lát, lại khẩn trương tiếp đón tổng tài, đây là vấn đề lễ phép cơ bản.

“Chúng tôi không biết NINH Vũ là Đông phu nhân....”

“Đúng, chúng tôi....chúng tôi....”

Bọn họ nói mãi không xong câu.

Anh gật gật đầu, sắc mặt nhìn không được tốt lắm, nhưng âm thanh thật dịu dàng dễ gần. loại thái độ này , bọn cô chưa từng thấy qua.

“Không cần câu nệ...Hạ Mỹ phải không? Trên cổ cô có vết xước, chờ khi ghi chép xong thì đến bệnh viện kiểm tra đi, tiền thuốc men tôi chi trả. Về Quảng Cúc và Ngô Lệ, quay về công ty bình tĩnh lại tinh thần, có thể tiếp tục công việc thì tiếp tục không thể thì về nhà nghỉ ngơi đi.... Tôi cùng vợ xin phép bây giờ không tiếp được....quay về sẽ mời mọi người dùng cơm...”

“Được được, ngài xin cứ tự nhiên... cứ tự nhiên...”

Anh cúi đầu chào, nắm tay Ninh Mẫn rời đi, ba người phụ nữ vẫy tay chào. Đợi lúc người đi xa. Quảng Cúc thở phào nhẹ nhõm.

“Đây không phải là mộng sao? Đại boss tự nhiên gọi được tên bọn mình?”

Hạ Mỹ vỗ về cổ của mình kêu:

“Đau quá , làm sao có thể là mộng được” Ngô Lệ nhìn ra cửa, ngơ ngác nói:

“Chúng ta cứ tự nhiên ở cạnh Đông phu nhân chị chị em em việc này nói ra ai tin”

Lúc này trong quán có người trẻ tuổi kinh hô kêu lên:

“Thật mạo hiểm kích thích... trời ạ phụ nữ của Đông đại thiếu, rất thật, tự nhiên có thể cướp súng từ trên tay hai tên cướp....nhìn xem, thân thủ này, thật sự là người phụ nữ xinh đẹp... không được, tôi phải phát đoạn video này, thật sung sướng....”

Một khắc kia, đông phu nhân còn biết mình sẽ lập tức có mặt trên internet sẽ đổ mặt tía tai.

Còn bây giờ việc cô cần làm nhất là phải khiến chồng mình hạ hỏa. bên trong xe Bentley, sắc mặt Đông tiên sinh thật sự rất thối..

Hai năm nay Đông tiên sinh lần đầu tiên làm mặt thối với vợ mình, không để ý vợ một chút nào. Đông phu nhân chạm vào anh:

“Giận sao?”

Người ta không thêm để ý tới.

Đông phu nhân ghé mặt qua nhìn :

“Thật sự tức giận sao?”

Người ta vẫn không để ý tới. đông phu nhân nắm lấy tay người đó, ngữ khí an ủi lấy lòng công thêm thuyết minh:

“Đừng lo lắng có được không.... Tại dưới tình huống đó, chẳng lẽ anh bảo em trơ mắt nhìn bọn họ cầm súng cướp sạch hết châu báu sao? Ai, em tốt xấu gì cũng đã trải qua binh lính vài năm? Cũng không thể để cho phần tử tội phạm cứ như thế không coi ai mà đi phạm tội...đó là phá cửa hàng ...”

Lời nói cuối cùng, cô nhấn mạnh , Đông tiên sinh rút cuộc cũng làm lành mở miệng nói:

“ phá cửa hàng đó, so với em đáng giá hơn sao?”

Đông phu nhân há miệng thở dốc, ngữ khí này..thật không đem kinh nghiệm từng trải của cô để trong mắt. Được rồi. đông tiên sinh rất không thích đây đều là những vật ngoài thân.

Anh chỉ quý trọng vợ của anh thôi. Nhưng là.....

“Anh cũng không thể nói thế... cho dù cửa hàng không đáng tiền , nhưng chính nghĩa vẫn cần phải phát huy...”

“Hừ!”

Đông tiên sinh thở mạnh hơi tỏ vẻ chính nghĩa cũng không đáng nếu như cô đáng giá hơn....

Lời nói này Đông tiên sinh tùy hứng đứng lên, điều đó tuyệt đối là bốc đồng.

“Azzzzz.....”

Cô nhìn thẳng vào mặt anh, ánh mắt người ta rất bất mãn. Cô biết phần bất mãn này là thật sự quan tâm.

Cho nên cô chỉ biết cười, trong lòng thật sự ấm áp.

“Em nói với anh, nếu em không có năng lực nhất định em sẽ lui về nơi nào đó để bảo vệ mình. Vấn đề là em có năng lực, khi còn sống em làm sao có thể làm con rùa rút đầu . anh tử nghĩ xem, nếu lúc đó, có người nhận ra em , đảm bảo sẽ khinh bỉ em , có lẽ đến lúc đó họ sẽ ở sau lưng mà bàn tán: vốn là đội trưởng đội Liệp Phong lại là một kẻ bất lực, trách không được làm hại cả đoàn quân bị tiêu diệt....”

“chồng ah anh hãy nghĩ cho cảm nhận của em được không.... Trong lúc nguy cấp, khoanh tay đứng nhìn người ta, em đây thật không dám nhìn mặt cha mẹ đã sinh ra nuôi dưỡng em”

“Em là một quân nhân, chẳng sợ đã xuất ngũ em vẫn là quân nhân, đối mặt với nguy hiểm nên dung cảm tiến lên, tuyệt đối không lùi bước...”

Mỗi một câu có vẻ như chính nghĩa lăm liết, đây là khí thế của Ninh gia.

Đông tiên sinh tỏ vẻ thật đau đầu, tính tình người vợ này, thật sự khiến anh vừa yêu vừa hận lại vừa sợ....

Vừa lúc anh làm xong việc đi ra, tính sẽ đi ăn đồ tây tại nhà hàng cao ốc lớn nhất để gặp một khách hàng, mới đi đến cửa lớn đã nghe được tin tức quán Cát Tường bị đánh cướp, ngay sau đó còn có tiếng súng vang lên. Mới đầu, anh cũng không có để ý, lập tức hướng thang máy VIP mà đi. Mới đi tới tầng thượng cao nhất điện thoại anh lại truyền đến một tin nhắn khẩn trù 88 vạn.

Anh cảm thấy ngạc nhiên, vợ mình không biết là mua cái gì?

Nha đầu này rất ít khi dùng đến tiền của anh. Nếu cần một khoản lớn thường sẽ hỏi trước....

Anh cảm thấy có chút bất an, ở trên lầu đi xuống xem, nhìn thấy cảnh sát đến... lại nghe người ta mới từ tầng dưới đi lên đang hoảng sợ nói:

“Thật sự nữ nhân viên kia , không chỉ xinh đẹp lại còn xinh đẹp như vậy, thật sự không tồi...”

Anh vừa nghe, tâm không lên được liền chìm xuống, vội vàng mang theo hai thuộc hạ xuống dưới xem, quả nhiên đúng là phu nhân bảo bối của mình ở đây cứu người....

Còn khiến mình bị thương...

Nha đầu này....

Làm sao không để người ta bớt lo chút a....

Anh chỉ cần nghĩ đến cảnh cô yếu ớt như vậy đối đầu với hai tên có súng trong tay, tâm can đã không chịu nổi____

Viện đạn kia cũng không có mở mắt nhìn người, một khi thất thủ, hậu quả sẽ khó lường.

Anh tức giận a, đến bây giờ người phụ nữ còn nói chuyện đạo lý rõ ràng, bao nhiêu tức giận không có chỗ phát..

Nhưng trừng mắt thì trừng mắt, anh ở trước mặt cô khí thế như vậy nhưng vẫn bại trận. anh thật sự bất đắc dĩ, đưa tay ôm cô vào lòng, thật sự cảm nhận cô vẫn lạnh lặn ở trong lòng mình, cuối cùng mới lên tiếng..

“Về sau trước khi làm chuyện gì, cũng mong em nghĩ một chút đến cảm nhận của anh... em là quân nhân nhưng đồng thời cũng là vợ anh, là mẹ của các con, bảo vệ tốt được mình rồi hãy đi làm việc tốt đó chính là điều kiện tiên quyết. anh rất ích kỷ anh không muốn trở thành người mất vợ, các con của anh cũng không thể mất mẹ. cho nên về sau, chuyện như vậy, anh hy vọng sẽ không xảy ra nữa. gặp chuyện nguy hiểm anh thà rằng làm kẻ yếu bảo vệ an toàn cho chính mình....”

“Ai, cũng vui khi gặp tình huống này... kỳ thật tên Đệ Ngũ Ngạn kia cũng là một kẻ đáng thương...”

Cô biết anh đã bớt giận, chuyển đề tài nói đến Đệ Ngũ Ngạn. đôi khi cô nói xong, đã đi đến bệnh viện Mai Loan.

Sau khi xe dừng lại, Đông Đình Phong trực tiếp kéo người đi vào văn phòng Kiều Sâm.

Kiều Sâm thấy vậy hỏi: “Đây là làm sao vậy? Như thế nào lại bị thương?”

Anh lười giải thích chỉ bảo Kiều Sâm mau gọi y tá trưởng tới rửa sạch miệng vết thương cho Ninh Mẫn.

Thừa dịp lúc này Ninh Mẫn hỏi chuyện con gái của Đệ Ngũ Ngạn

Kiều Sâm cho người kiểm tra, nói: “Xác thực là có một người như vậy, người ta vừa mới cho người mang tiền đến nộp phí phẫu thuật, phẫu thuật đã tiến hành, còn đang trong quá trình phẫu thuật. làm sao vậy?”

Đông Đình Phong lúc này mới đem chuyện vợ bị thương nói qua.

Kiều Sâm ngây người: “cái người này, người cũng nhận ra, lại động phải chuyện phiền phức này...”

“Kiều Sâm, thể chế chữa trị của bệnh viện các anh có phải nên thay đổi một chút không... sao không thể ứng trước một chút sao?”

Ninh Mẫn lúc này rất bất mãn.

“Lời nói ra thật sự rất nhẹ!”

Kiều Sâm bất đắc dĩ nói: “Bệnh viện cũng phải sinh tồn. chúng ta động tới chuyện bệnh nhân không có tiền chữa bệnh rất nhiều. bệnh viện tư nhân vốn mở cửa chỉ là nơi buôn bán, không có khả năng đối mặt với từng hoàn cảnh khốn cùng của người bệnh mà cấp ra một khoản phí trị liệu lớn như vậy được.....nơi này dù sao cũng không phải nơi từ thiện....không có lợi nhuận được sinh ra, bệnh viện sao có thể tiếp tục kinh doanh được nữa?”

Ninh Mẫn nghe, giữ im lặng, đạo lý này, kỳ thật cô cũng biết, chính là, aizzz, trong lòng cô là không thoải mái....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Ngoại Truyện 6.2

Từ bệnh viện đi ra Đông Đình Phong dẫn Ninh Mẫn đến cục cảnh sát.

Hai giờ chiều, hoàn thành xong khai báo ở cục, Ninh Mẫn hỏi viên cảnh sát

“Trường hợp giống như của Đệ Ngũ Ngạn thường mức hình phạt là bao lâu?”

Trưởng cảnh sát giơ lên chữ thập, nói:

“Như luật pháp cũ của Đông Ngải Quốc, dùng súng cướp bóc, thời hạn cũng phải trên 10 năm tù..”

Ninh Mẫn nghe xong ngẩn ngơ, bật thốt lên kêu sợ hãi

“Những mười năm tù”

“Đúng”

“Đời người kia chẳng phải là hoàn toàn bị hủy hoại sao?”

“Đó cũng à chuyện không có biện pháp, ai bảo hấn phạm tội”

Cô lại một lần nữa trầm mặc, mi gắt gao nhú lại. đông Đình Phong hỏi cô bị làm sao vậy? Cô miễn cưỡng lắc đầu cả người đã rời.

Trên đường rời khỏi cục, Ninh Mẫn cho người tra xét tư liệu về Đệ Ngũ Ngạn, cuối cùng, có được tư liệu cũng có thể chứng minh người này là một

người đàn ông có trách nhiệm. nhưng đáng tiếc....

Xem hết những tư liệu kia, cô nặng nề thở dài, cái gì cũng không nói.

Xe chạy rất nhanh, Đông Đình Phong luôn luôn quan sát đến phản ứng của bản thân mình, cũng không tỏ vẻ gì, rất nhanh đã đến cửa vườn Tử Kinh, điện thoại vang lên anh nói nhận điện thoại với cô:

“Là Kiều Sâm gọi tới, nói con gái của Đệ Ngũ Ngạn đã ra khỏi phòng phẫu thuật. có muốn đi thăm không...”

Ninh Mẫn lập tức run sợ, gật đầu: “Có”

Đông Đình Phong lập tức phân phó một câu

“Tiểu Trần, quay đầu lại”

Sau nửa tiếng đồng hồ Ninh Mẫn đã gặp được đứa bé gái may mắn còn sống sau tai nạn ô tô đó, ba tuổi rưỡi vốn là cái tuổi của một đứa trẻ hoạt bát trong sáng, có một gia đình hạnh phúc, lại bởi vì tai nạn bất ngờ mà phải đứng bên bờ sinh tử...

Bây giờ hai người thân duy nhất đã phải vào lao ngục, người cuối cùng ở bên cạnh con bé chỉ còn người cô cô Đệ Ngũ Thu.

Đệ Ngũ Thu đối mặt với bọn họ, rất không hiểu chuyện gì...

Cô tuy rằng chỉ là một người bình thường, lại không thể bình thường hơn, nhưng khuôn mặt của Đông Đình Phong thì vẫn nhận ra được, cho nên nghi hoặc: cuộc phẫu thuật của cháu gái nhà mình sao lại kinh động đến Đông đại thiếu?

Ninh Mẫn cũng không có nói nhiều lời chuyện của Đệ Ngũ Ngạn, chỉ nói đến đây nhìn xem, sau đó đi gặp bác sĩ trưởng của Đệ Ngũ Khởi.

Bác sĩ nói “Cuộc phẫu thuật thành công, chỉ cần không có biến chứng gì, qua thời kỳ ba ngày nguy hiểm là có thể bất quá các chi phí cho trị liệu sau này tương đối đắt... cũng không biết cha con bé có lo được không....”

Ninh Mẫn thiếu chút nữa thì xem thường: người đều ở trong cục làm sao có thể lo tiền bạc được?

“Những chi phí điều trị sau này tôi sẽ chi trả... bác sĩ Trần, ông phải điều trị cho con bé tốt mới được...”

Đông Đình Phong nhìn thấy đứa bé đáng thương, rút cuộc động lòng trắc ẩn của một người cha, thản nhiên nói ra một câu.

Bác sĩ ngẩn ra, cảm thấy sinh mệnh của đứa bé này chưa đến mức tuyệt mệnh.phạm là đại nạn không chết tất có phúc về sau. Những lời này, đã được thể nghiệm trên người Đệ Ngũ Khởi.

Bởi vì tròng tai họa này, Đệ Ngũ Khởi cứ như vậy mà gắn bó với Đông gia như keo với sơn.

Rời khỏi bệnh viện, trên đường về nhà , Ninh mẫn nói với Đông Đình Phong:

“cần Chi, giúp Đệ Ngũ Ngạn một chút đi....thời gian hi hành án 10 năm thật quá dài.. đứa bé cần có cha....”

Đông Đình Phong gật đầu: “Được anh sẽ nghĩ biện pháp”

“Cảm ơn ông xa”

Cô tựa đầu vào vai chồng mình cảm thấy nỗi bất hạnh gia đình là nỗi bất hạnh của tất cả mọi thứ.

Có một vài bất hạnh có thể cứu vãn bù đắp được, nói ví dụ như cô và Đông Đình Phong sau gần hai năm dài ly biệt chủ yếu là bởi vì khúc mắc

trong lòng, vấn đề được giải quyết , cuộc sống lại quay về như lúc trước.

Nhưng còn nỗi bất hạnh của Đệ Ngũ Ngạn và Đệ Ngũ Khởi, đó là gia đình tan nát, bọn họ mất đi sinh mệnh quan trọng nhất là người nhà, về sau không có biện pháp để khôi phục như lúc đầu được nữa.

Cô nhìn mà không đành lòng, trong lòng suy nghĩ: nếu chính mình không rat ay bắt bọn họ, kết quả có thể sẽ không giống như vậy không?

Cô thiết nghĩ một chút, cho rằng khả năng sẽ càng ngày càng tệ hơn: châu báu này cho dù họ có cướp đi, nhất thời khó có thể bán ra, nếu bán ra, cảnh sát sớm muộn gì cũng tìm được họ, cho dù cảnh sát nhất thời chưa bắt người về, Đệ Ngũ Ngạn khả năng sẽ tiếp tục khi con gái vẫn cần chi phí điều trị, đây là một tuần hoàn ác tính đáng sợ, hơn nữa còn hết thảy đều diễn ra thuận lợi.

Cùng với như thế, chẳng giống như bây giờ: hắt đi nhận phán quyết của pháp luật, để bọn họ tiếp nhận chăm sóc con gái hắt, điều này quả thực tốt cho con gái hắt nhưng về sau sẽ không tốt.

Một đường về vườn Tử Kinh không nói tiếng nào. Lúc ngồi trong phòng khách Ninh Mẫn đang cầm trà Quý Di tặng, ánh mắt kiên định nhìn chồng nói

“Cần Chi, anh biết em đang muốn làm cái gì không?”

“Làm cái gì?” anh thấy tóc cô rối loạn, đang bay lất phất...

“Sau này em muốn phát triển sự nghiệp từ thiện. sẽ mang lại nhiều hy vọng hơn cho gia đình khó khăn...”

Chuyện ngày hôm nay thật sự đã chạm vào nỗi đau trong lòng cô. Đông Đình Phong dừng một chút, vỗ về tay của cô , nhẹ mìn cười nói

“Xem ra mẹ đã có người kế nghiệp...mẹ vẫn không biết giao lại Triệu Hoa cho ai”

Ninh Mẫn ngậy ngốc một lát:

“Triệu Hoa? Mẹ để cho em tiếp quản sao?”

“Ừm... sau khi mẹ kết hôn , Triệu Hoa trên thực tế là do anh thao túng. Bây giờ mẹ chỉ ngồi lên, làm hình thức, em đã muốn làm việc thiện. sự nghiệp từ thiện này, chuyện rất tốt, bắt đầu từ ngày mai anh cử em làm hội trưởng mới của Triệu Hoa”

Hội trưởng Triệu Hoa?

Cô đi làm?

Ninh Mẫn đột nhiên há hốc mồm.

“Nhưng em sẽ không...”

“Không vấn đề, nên làm như thế nào các thao tác ở Triệu Hoa anh sẽ dạy em”

Ninh Mẫn “.....”

Theo cô biết Triệu Hoa là bộ máy từ thiện đứng thứ ba ở Đông Ngải Quốc, trên tay sở hữu quỹ từ thiện khinh người. mà cô chỉ là một người dân thường. chồng cô tự nhiên dám đem công ty lớn như vậy giao cho cô ?

“Ngần người cái gì? Đối với chính bản thân mình cũng không tin sao?

Anh cười, thổi cái mũi cô.

“Bà xa của anh thông minh như vậy, nhất định có thể đảm nhiệm. đến lúc đó, em có thể dùng hết mọi lực lượng đi giúp đỡ cứu giúp mọi người.

anh vẫn thấy đây là một chuyện không tồi. đông gia luôn luôn làm việc thiện. hàng năm quyên ra chút tài chính dùng cho Triệu Hoa. Thế nào lợi dụng tiền nhuận bút vì nước tạo phúc, là một chuyện đáng để nghiên cứu....”

Ninh Mẫn có chút lo lắng , gật đầu: “được , em sẽ thử một chút”

“Ừm, vậy quyết định như vậy đi. Về sau anh sẽ kiểm tiền em qua tài khoản”

Nụ cười của anh thật dung túng.

“Dì, em nghe như thế nào lại thấy bản thân mình thành kẻ phá gia tri tử vậy?”

Cô nhướn mày.

“Không em là đối tác tốt nhất của anh. Mặc kệ là trên giường, hay trên sự nghiệp, sau này đều có thể chia sẻ với nhau.....”

Anh nở một nụ cười tà mị. nhìn Mẫn trừng mắt lớn

“Này Đông tiên sinh, anh nghĩ đi đâu vậy?”

Anh cười nhéo khuôn mặt cô một cái, ngữ khí đầy xấu xa

“Đông phu nhân, anh đây là thấy việc luận việc. cùng hợp tác, là dấu hiệu của cuộc sống hạnh phúc....”

Ninh Mẫn rất muốn cắn anh, người này đang đùa giỡn cô.

Đáng giận!

Như vậy, Ninh Mẫn đi trên con đường làm từ thiện. cùng ngày hôm đấy, một đoạn video clip mỹ nữ mặc đồng phục kinh bạo trên internet____

Vạch trần khuôn mặt thần bí của Đông phu nhân, kinh diễm toàn bộ Đông Ngải Quốc, khiến rất nhiều người coi cô là bình hoa phải ngậm miệng lại

Sáng sớm hôm sau.

Ninh Mẫn thấy được đoạn video trên internet....

Đây là tên tiểu tử nào quay ngơ chứ? Làm thế nào lại quay được cô như vậy?

Cô thật đáng thương, được chôn cất giấu nhiều năm như vậy, rút cuộc lại bị bại lộ trong mắt mọi người. đây là trang facebook của Vu Lượng, còn kèm dòng chữ

“Các bạn thân mến, các bạn đã gặp qua đệ nhất thiếu Ba Thành chưa?”

“Đệ nhất thiếu chắc các bạn chưa gặp qua. Còn Đông phu nhân?”

“Ha, không có diễm phúc... hôm nay tôi đã gặp... người thật tuyệt đối, đẹp rung động lòng người, khiến tinh thần người ta phấn chấn....”

“Đến đây xem đi, để tôi cho mọi người xem Đông phu nhân thật sự đẹp như thế nào, cho các người thấy động tác của Đông phu nhân lưu loát còn dùng súng chuẩn thế nào...còn có cái nắm tay ấm áp....”

“Đông thiếu cùng Đông phu nhân, rất xứng đôi, tuyệt đối....”

“Nếu ai bỏ qua không xem đoạn video này thì hối tiếc cả đời.. đến đây xem đi, mở to mắt mà xem...”

Xem hết đoạn giới thiệu khoe miệng cô hung hang, thật có thể nhuộm đỏ thẳng nhóc này...sau đó nhìn xuống bình luận, có rất nhiều người....

Bình luận như vậy:

“Đông phu nhân? Đây là đông phu nhân.... Oa rất cool!”

“Trời ạ, đánh tay đôi với bọn bắt cóc... thật dung cảm, quá mạnh mẽ”

“Nhìn qua, nhìn qua , các cô gái không biết cho rằng Đông phu nhân không xứng với Đông thiếu, nhưng khi xem được, nhìn được mới biết cái gì gọi là mỹ nữ, cái gì gọi là người đẹp tàn khốc, chính là đây....”

“Oa oa oa Đông thiếu nắm tay Đông phu nhân đi, thật ấm áp, bọn họ ân ái a, ánh mắt kia các người nhìn thấy không....”

“Kỳ quái, kỳ quái a, người này sao giống vợ trước của Đông thiếu a”

“Giống nhau, giống nhau...”

“Vợ trước của Đông thiếu nào dung mãnh được như vậy. Ninh phu nhân thu nhận tôi làm đồ đệ đi, tôi vô cùng bái phục a...”

Các loại bình luận đều có, nhìn xong video này như phát hỏa

“sau này em nổi tiếng anh sẽ dựa bên cạnh...”

Cũng chính lúc vội vã nhất thời anh hùng ngày hôm qua, buổi tối hôm qua còn bị ông xa hung hang sửa chữa.

Ông xã “Trừng phạt” khiến cô cảm thấy chính mình làm chuyện này, thật không có cái gì tốt, nhưng chính là ở trong mắt mọi người phát hỏa....

Mà tương lai sự nghiệp từ thiện của cô, cũng bởi vì đoạn video này làm náo loạn một phen.....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Ngoại Truyện 7.1

Cuối tháng 5 năm 2012, trời trong xanh không có mây, thời tiết ấm áp, đã là cuối mùa xuân đầu mùa hạ, trời bắt đầu nóng lên.

Lúc 8h sáng, một chiếc Hummer chạy nhanh vèo đọt lâm đặc cung, bảo vệ hướng người trong xe cúi chào.

Xe chạy tiến thẳng vào khách sạn hoàng gia, dừng lại, người đàn ông cao lớn uy mãnh từ trên xe đi xuống, mặc áo sơ mi trắng bên trong bên ngoài khoác bộ quân phục màu lam, gương mặt kiên cường, ánh mắt lãnh khốc,ngũ quan. Mày thô đen như mực, con ngươi thâm trầm, giống như chìm trong biển lớn, mũi rất thẳng, như dao gọt mà thành, môi mỏng kiên nghị, càng tăng sức uy hiếp...

Người này , là Thần huống, bây giờ là phó thủ tướng kiêm tổng tư lệnh không quân Đông Ngải Quốc.

Phía sau luôn có bảo vệ gắt gao theo sát. Hai người còn chưa bước lên bậc thềm chợt nghe thấy âm thanh kịch liệt của Đông Lôi truyền tới:

“Anh, em không hiểu, anh tại sao lại có thành kiến sâu đậm với Cố Duy như vậy. em chỉ giữa đường gặp gỡ, sau đó cùng ăn một bữa cơm , sau đó em không cẩn thận trượt chân, hấn đỡ em đứng dậy. ai biết được sẽ bị truyền thông chụp được... em có thể thề với trời gần đây em thật sự không có kết thân với hấn”

Bước chân Thần Huống dừng lại một chút, lập tức biết nha đầu này đang tranh cãi cái gì. Theo giọng nói trong hơi thở hồng hộc kia có thể nghe ra một ý tứ như vậy: đây chính là sự hiểu lầm.

Ừm, anh chỉ biết đây nhất định là hiểu lầm. anh cũng quen biết tiểu nha đầu này, không phải đùa hay tùy hứng làm bậy. nếu không anh cũng sẽ không làm mai mối cho em trai của mình.

“Đừng kích động, anh cũng không có ý tứ gì khác. Lôi Lôi, em phải hiểu được một chuyện: trước kia em không có phản đối cùng Thần Thản kết giao, hiện tại lại cùng Cố Duy truyền ra chuyện như vậy, Thần Thản ở bên kia nếu như nhìn thấy những bức ảnh chụp này, sẽ nghĩ thế nào?”

Đông Đình Phong lẳng lặng hỏi, thái độ hòa nhã.

“Em cùng Thần Thản kết giao?”

Đông Lôi mặt đỏ lên, muốn giải thích.

“Chẳng lẽ không phải kết giao?”

“Đương nhiên không tính. Em cùng Thản, chỉ giống như bạn bè gặp mặt vài lần”

“Em là nghĩ như vậy, không nhất thiết Thản cũng nghĩ như vậy, không nhất thiết Thần gia cũng nghĩ như vậy....lúc trước Thần Huống đưa Tiểu Thản đến, chính là kết thân. Em không có phản đối, lại ở nhà lâu xem ra, chính là đang kết giao..”

“Em...ai, thật là có lý nói không rõ em... làm sao lại phiền toái như vậy...”

Đông Lôi tức giận vung tay lên:

“Được rồi được rồi, em sẽ đi giải thích với anh ấy. dù sao, em có trời đất chứng đáng, truyền thông nói lung tung, em không có biện pháp... được rồi, em đi..”

“Đi đâu?”

“Đi dạo.....”

Phải nói là trốn cái thanh tỉnh lại đợi đi, cô phiền muốn chết.

“Nha....”

Một tiếng hét vang lên.

Người nào đó sau lưng không có mắt, phang, đụng vàoif một lồng ngực chắc như đá, suýt nữa thì ngã.

Thần Huống đi vào không tiếng động. Đông Đình Phong nhìn thấy được, Đông Lô lại không nhìn thấy.

Anh liền vội vã như chim ưng bắt gà con, xách tiểu nha đầu này trở về, thật khinh tiểu nha đầu này lại gầy như vậy...như con mèo con, phong chừng chưa bằng một nửa cân nặng của anh.

Con gái bây giờ đều lấy gầy làm tiêu chuẩn, Thành Thiên cũng chỉ biết ăn chế độ giảm béo, Thần Huống xem ra, thật sự không dám nghĩ, như cây tre vậy, ôm nhiều mà đau...

“Đi đường đừng hấp tấp như vậy”

Anh không khỏi dặn dò .

Đông Lô ngửi được mùi hương xà bông nhẹ nhàng khoan khoái, sờ sờ cái mũi, ngẩng đầu, chống lại đôi mày rậm đang nhăn lại, cảm thấy có chút khẩn trương, tóc gáy dựng hết lên___biểu tình này thật sự nghiêm túc.

“Thần ...Thần đại ca....”

Đông Lôi cười, vội vàng quỳnh người lên đẩy tay ra, lùi ra sau hai bước, cung kính kêu một tiếng nói: “Anh đến khi nào vậy?”

“vừa xong”

Thần Huống liếc mắt một cái tiểu nha đầu này, mới trước kia mắt mũi chưa sạch, sau khi lớn lên mỗi một lần gặp đều ấn tượng không giống nhau.

Cô hôm nay mặc đặc biệt khoan khoái nhẹ nhàng, một cái váy liền thân hoa li ti, đeo thắt lưng có tuyết trắng có hạt chân châu Lưu Tô dính vào, tóc ngắn, đi giày cao gót, da trắng như tuyết, gương mặt trang điểm nhẹ tinh xảo. lộ ra toàn bộ tuổi thanh xuân đang rục rờ.

Ánh mắt của anh dừng trên lưng tinh tế của tiểu nha đầu này, nghĩ rằng, nhỏ như vậy, như có thể cắt đứt được vậy, đẹp mắt thì đẹp mắt nhưng như vậy thì quá gầy rồi.

Vừa ô một cái anh cảm nhận rõ ràng rất ít thịt, nhìn không được hỏi một câu:

“Lôi Lôi, em rút cuộc có hay ăn cơm không?Nhiều năm như vậy, tuổi tác đều đi đâu rồi? vẫn giống như năm trước, gầy như dân Châu Phi chạy nạn vậy? đừng không có việc gì học mấy đũa náo loạn không chế khẩu phần ăn...”

Đông Lôi buồn bực nhìn chính mình, gầy như thế nào, cô rõ ràng có thể ăn ngon được không:

“Em từ nhỏ ăn đã không mập”

Đông Đình Phong nở một nụ cười: Thần Huống vốn bản thân to lớn, vì thế nhìn người khác đều cảm thấy người ta như chưa ăn cơm vậy. kỳ thật

anh nhìn .Lôi Lôi cũng không tính là gầy.

“Dù sao vẫn là rất gầy”

“Em vốn không có khả năng lớn lên giống Thần đại ca đâu...”

Đông Lôi nói trả, Thần Huống kéo kéo khóe miệng, cười như không cười, bởi vì anh không có cách nào tưởng tượng được Đông Lôi lớn lên cao lớn sẽ khủng bố thế nào.

Đông Lôi đem hết vẻ mặt của anh thu vào trong mắt, cũng không biết anh đang nghĩ gì, chỉ là trước mặt người đàn ông bắc cực này có chút kkhông tự nhiên, nhin không được đưa tay sờ tóc, quay đầu nhìn Đông Đình Phong nói”

“Anh, mọi người nói chuyện đi, em đi trước”

Trong lòng lại đang nghĩ, người đàn ông bắc cực này cũng có lúc ngây thơ, người này, có làn da ngăm đen do phơi nắng, trên mặt có dấu vết của năm tháng, mang một bộ mặt băng sơn lãnh huyết, thật là gấu bắc cực cũng không bì được__so sánh với cầu hùng mới khác biệt hoàn toàn.

Trong đầu lóe lên hai chữ “cầu hùng” thì Đông Lôi chợt muốn cười.

Nếu Thần tư lệnh mà biết cô trong lòng xưng hô gọi anh như vậy, không biết có nổi điên không?

Tưởng tượng một chút: cầu hùng mà nổi điên sẽ đáng sợ như thế nào? Đông tiểu thư đang phát huy trí tưởng tượng

“Chờ một chút”

Mới bước đi hai bước ta Đông Lôi lại bị kéo lại, Thần Huống một tay đưa ra đã xách được cô quay lại.

Anh nhất thời quên cô là con gái, sử dụng sức lực không giống nhau, kết quả nha đầu kia, tựa như một con bướm nhỏ bị giăng lưới, nằm gọn trong lòng anh, cái mũi kia va chạm mạnh không khỏi kêu lên thảm thiết.

“Thần đại ca, anh làm sao vậy? mưu sát sao? Mũi của em a....”

Tóc ngắn xù lông lên ở trước mặt Thần Huống, anh lâm vào cảnh cứng đờ, vội vàng buông tay, nghiêm trang nói:

“Anh đã nói là em quá nhẹ , anh còn chưa dùng sức đâu....”

“Thần đại ca, em là cô gái mới hai mươi mấy tuổi”

Được rồi cô chính là con gái. Con gái so với con trai rất nhẹ, hôm nay đã được biết qua. Thần Huống không tiếp lời.

“Có chuyện gì? Không có việc gì em có thể đi chưa..” Đông Lôi hỏi.

“Thản Thản hôm nay được nghỉ, đây là vé xem phim, nó hẹn em đi xem phim”

Hai tấm vé xem phim hiện ra trước mắt cô.

Đông Lôi cầm lấy xem, đúng là vé xem phim, hơn nữa còn là bộ phim cô muốn xem nhất, kêu lên trong lòng ánh mắt vui mừng bay lên

“Là cảm ơn Thần đại ca”

Cô gái nhỏ cao hứng hai mắt sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn như đóa hoa đang nở rộ. loại vui vẻ này , đến chỉ đơn giản như vậy.

Thần Huống lắc đầu, giới trẻ bây giờ sao lại yêu thích phim ảnh như vậy, anh xem những thứ đó căn bản là lãng phí thời gian.

Chênh nhau 12 tuổi, thật sự là có sự khác biệt quá lớn_____

Ngay lúc này, di động vang lên. Đông Lôi vừa nhìn đã thấy là Thần Thản, vội vàng nhận máy nghe:

“Tiểu Thản , sao vậy?”

“Đã nhận được vé xem phim chưa?”

Đông Lôi thối bay tờ giấy trên tay, rạo rức nói:

“Nhận được rồi”

“Nhận được thì tốt rồi, anh đang trên đường đến, như vậy đi chúng ta gặp nhau ở rạp chiếu phim nhé”

“Được”

Đông Lôi cúp máy, quay đầu hướng hai người đàn ông vẫy tay:

“Em đi nhé...”

Chạy thẳng về phía trước như trước, giống như linh dương chạy thẳng ra ngoài, rất nhanh đã biến mất.

21 tuổi đúng là độ tuổi thanh xuân đẹp nhất, đối với đời người có biết bao nhiêu kỉ niệm, Thần Huống nhìn ở trong mắt không khỏi cảm khoái một câu:

“Tuổi trẻ thật tốt”

Tuổi càng lớn, trách nhiệm càng nhiều, nào có thể giống như tuổi của cô vô lo vô nghĩ, lúc đau lòng có thể khóc đến trời sụp chứ...

“Nha đầu này, vẫn còn tính tính của một đứa trẻ...”

Đông Đình Phong cười có chút bất đắc dĩ, ý bảo Thần Huống ngồi

“Tiểu Thán sẽ không hiểu lầm chứ...”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Ngoại Truyện 7.2

Nhìn thấy bạn gái cùng người khác vui vẻ, điều đó luôn không dễ nghe, Thần gia rất nghiêm cẩn, điều này có thể thấy được một ít manh mối trên người Thần Huống. con trai của Thần Huống cũng như ông cụ non

“Không có chuyện gì đáng lo ngại”

Thần Huống một bộ bao dung:

“Thản Thản kiểm điểm một chút, cảm thấy bản thân mình chính xác đã xem nhẹ con bé, lúc này cố ý để mình đưa vé xem phim đến. Nó sợ nó chạy đến không kịp ... đều là tai họa truyền thông gây ra, thích tung tin lung tung.”

“Mẹ của Thản Thản nhìn thấy, sợ sẽ mất hứng”

“Giải thích rõ ràng là được, cô mình cũng không phải là người không hiểu lý lẽ. chỉ cần hai người chúng nó cảm thấy được là được”

Cũng không phải Thần gia không chú trọng môn hộ, mà hai nhà Thần Đông đủ xứng đôi. Điều này là hai nhà đều muốn chuyện thành. Đông Đình Phong lại nói

“Mẹ mình ngày hôm qua tức giận không thôi. Dem Đông Lôi giáo huấn một trận, hẳn đã xác định rõ chuyện này...”

Thần Huống nghĩ nghĩ, Đông Lôi cùng em anh mới quen được mấy tháng, bây giờ liền đính hôn có phải còn sớm không

“Chuyện này cũng không vội. Để cho bọn nó có thời gian”

Anh nhận trà của người hầu, nói một tiếng cảm ơn, rồi ngồi xuống.

Đông Đình Phong châm một điếu thuốc, nhả ra làn khói trắng, thần sắc có chút ngưng đọng:

“Mình cho người điều tra, người chụp bức ảnh này, trước lúc đó có người báo, bọn họ mới ở chỗ đó chụp được tấm ảnh như vậy. mình đoán rằng , Cố Duy thật sự có chủ ý muốn đánh lừa Lôi Lôi.... Nếu như hần vẫn cố ý tiếp cận, tâm tư này của Lôi Lôi, khẳng định không phải là đối thủ của hần”

Thần Huống nghe, suy nghĩ: “Vậy tìm hần nói chuyện?”

“Nói chuyện thế nào? Bọn họ trai chưa vợ, gái chưa chồng, nếu như hần thật sự muốn theo đuổi, chẳng lẽ mình có thể ra lệnh cho hần buông tha được sao?”

Đông Đình Phong hít một hơi, đối với Cố Duy này anh rất lo lắng, một lúc, lại hỏi ngược lại:

“Cậu tới vì đưa vé xem phim sao?”

“Không phải, có một số việc, muốn thương lượng với cậu... Ninh Mẫn đâu?”

Anh quay đầu lại nhìn thoáng qua, đôi vợ chồng này lúc rảnh rồi thường dính lấy nhau, hôm nay thật sự là hiếm lạ, Đông Đình Phong khó có được một ngày nghỉ, cũng không thấy bọn họ có cảnh tượng như vậy....

“Đang ngủ trưa dạo này nôn rất lợi hại... vừa tỉnh dậy, lúc này mình mới có thời gian nói chuyện với Lôi Lôi...”

Thần Huống nhìn trong mắt Đông Đình Phong tất cả đều là ý không tha, không khỏi mỉm cười : trông chừng chính người phụ nữ mình âu yếm, sinh cho mình đứa con, đó là chuyện vô cùng khoái trá cộng thêm dày vò.

Đã từng, anh cũng đã từng có một người yêu, đáng tiếc vì anh sinh con không phải người phụ nữ đó.

Anh cả đời này, đoạn tình yêu đầu tiên hoàn toàn thất bại, đành chịu sắp đặt của cha mẹ, đoạn hôn nhân tiếp theo thì cũng ly hôn, trên phương diện tình cảm anh hoàn toàn thất bại.

Hôm nay nhìn thấy bạn tốt có một đoạn hôn nhân hạnh phúc như vậy, anh thật mừng thay cho bạn

Cuộc đời người, tìm được cô ấy, cô ấy cũng hiểu con người của mình thật không dễ dàng

Mà anh chỉ sợ khó có thể tìm được một người như vậy

Cửa Rạp chiếu phim, đông vui nhộn nhịp, Đông Lôi phát hiện ngay cả tìm chỗ ngồi cũng không có. Cô đợi trong chốc lát, lại nhận được một cuộc điện thoại gọi tới:

“Anh không tới được...” Tiểu Thản giọng đầy xin lỗi.

“Nơi này giao thông xảy ra sự cố, đường bị phá hỏng, xe của anh bị kẹt giữa đường, nếu không chúng ta để lần sau hãy xem đi....”

Tin tức này khiếp cho người ta ử rử.

“Vé này rất khó mới có được....”

Đây là của đạo diễn nổi tiếng Đông Ngải Quốc tỉ mỉ ba năm chế tác tuồng Mã Huyền tên là .

Loại vé này cầu có được cũng khó.

Trước kia cô rất muốn xem qua mở đầu, đáng tiếc vẫn không có vé__

Đương nhiên, chỉ cần cô mở miệng, cũng không thể không có được nhưng cô là người có khí phách, mới không vì một chút chuyện nhỏ này mà đi nhờ quan hệ của anh mình để lấy được vé.

Không nghĩ tới hôm nay Thần Huống tự nhiên lại cho bọn họ hai tấm vé.

“Em đợi chút, anh sẽ bảo chị anh nghĩ cách có hai tấm vé nữa”

“Được rồi”

Vậy chỉ có thể đợi thêm lát nữa. một người xem thì không có ý nghĩa.

“Em chờ anh”

Đông Lôi đi tới đi lui một hồi lâu, tìm được một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

Cô mở tin tức xem thấy ảnh của chính mình và Cố Duy chụp rất đẹp.

Cố Duy là người rất có tướng buôn bán, khuôn mặt đặc biệt như ánh mặt trời, cùng Kiều Sâm tưởng như hai người. cặp mắt hoa đào, luôn mỉm cười ma mị, giống như móc câu, lại giống như có thể phóng điện, cười ngọt ngào, có thể giật người, đó là lời cô bạn học của cô nói vậy.

Trước kia, cô cùng bạn học có nói: “Người này muốn theo đuổi cậu”

Các cô ấy nói: “Sớm đã nhìn ra, đối với cậu rất ân cần, nhất định là có mục đích”

Đông Lôi từ nhỏ đến lớn, chưa tình có người theo đuổi, việc này nói ra thật kỳ quái.

Cô từng khiển trách bản thân: bằng diễm mạo cùng với thành tích học tập không kém một ai, nhưng lại không có ai dám theo đuổi cô. Nhiều năm như vậy, cứ tự nhiên mất cái thời thơ ấu thật không thể tưởng tượng được...

Bởi vì chuyện này, các bạn học của cô đáng để phân tích:

“Nguyên nhân lớn nhất cậu là con gái Đông gia, vì cậu có người anh trai tên Đông Đình Phong, cho nên rất nhiều người không dám theo đuổi”

“Tại sao vậy?” cô rất khó hiểu

“Đắc tội không chịu nổi. yêu đương, ai biết được cuối cùng có thành hay không...không phải nói đến sao. Tình cảm trường học có đến tám chín phần sẽ thối bay...”

“Còn có trong mắt cậu chỉ có Kiều Sâm__ Kiều Sâm a, một nhân vật như vậy ai trong trường học có thể so bì được? yêu đương cũng không phải trò đùa lúc còn nhỏ của mọi người. con trai đều muốn thể diện, hoàn toàn không có đối tượng hy vọng, bọn họ không dám làm thử?”

“Quan trọng nhất là, cậu đã sớm đính hôn với Kiều Sâm rồi, những người con trai khác làm sao có thể theo đuổi cậu?”

Phân tích này rất có đạo lý....

Tuổi trẻ của cô hoàn toàn đã cống hiến cho Kiều Sâm.

Đông Lôi nhẹ nhàng thở dài, hai tay chống lên má, nhìn chăm chăm vào ảnh chụp, mãi đến nay: tên Cố Duy này, là người đàn ông đầu tiên công bố theo đuổi cô.

Cảm giác đó thật là lạ.....

Đoán chừng đó là vì người nam sinh đầu tiên dám hôn cô.

Mỗi một lần, chỉ cần nhớ lại nụ hôn kia, tim cô lại đập mạnh mẽ

Nói đến chuyện này hẳn thật không kém cỏi, nhưng hết lần này tới lần khác lại không lọt vào mắt người nhà.

“Di, ở đây vụng trộm nhớ tới anh sao?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng đàn ông. Cô ngẩng đầu, ánh mắt chói lọi của Cố Duy đang chống lại cô, đầu óc hoàn toàn không bắt kịp.

“Anh, anh, anh anh sao lại ở chỗ này?”

Gặp quý cô làm sao có thể chạy được ngay cả chỗ này cũng gặp âm hồn bất tán a

Cô nhớ người này vẫn đang làm việc trong tập đoàn gia tộc, làm sao cứ ba năm hôm lại xuất hiện xung quanh cô.

“Nơi này là rạp chiếu phim, anh đến đây đương nhiên là xem phim rồi..”

Cố Duy chỉ xung quanh người ta cũng không tính là tới tìm cô.

“Anh cũng xem phim?” cô có chút không tin

“Anh sao lại không thể đến xem phim?”

Cố Duy mặc bộ đồ thể thao màu trắng, có vẻ rất năng động, giàu sức sống, nhàn nhàn ngồi chỗ đó, hai chân vắt chéo, cả người khí thế bừng bừng phấn chấn.

Cố Duy trước đây là một đứa trẻ đáng yêu, Cố Duy sau khi lớn lên. Lại là người đàn ông đào hoa giàu có. Nụ cười sáng ngời là chiêu bài của hắn,

mỗi người phụ nữ nhận được đều lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Chẳng lẽ cô cũng không ngoại lệ.

Con người đều có lòng yêu thích cái đẹp...

Huống chi hẳn còn hôn qua cô, cô nghĩ bỏ qua cũng khó.

“Anh là fan trung thành nhất của đạo diễn Trương Gia Bình, phim của ông ấy lần đầu tiên công chiếu anh sẽ không thể không xem”

“Ba” hẳn đem hai tấm vé kỷ niệm để trên bàn.

Đông Lôi không lên tiếng, nhìn giá trên tấm vé, không phải là tấm vé cùng với phòng của cô.

“Đây là tấm vé VIP anh lấy được”

Trước kia không phải em nói em muốn xem sao? Nếu đã đến đây, chúng ta cùng nhau đi thôi... đỡ mất công anh phải gọi hẹn một người khác...”

Hắn đứng lên nhìn xuống đồng hồ còn 10 phút

“Thời gian không sai biệt lắm.... có thể vào được rồi.. đi....”

Đông Lôi không đứng lên, nghi hoặc nhìn hẳn:

“Anh vốn đã nghĩ hẹn em?”

“Ừm Hừm...”

Hắn cười răng trắng, tươi cười thật ấm áp lòng người, có thể đem nỗi lo lắng trong lòng xua tan đi.

Tim Đông Lôi đập loạn nhịp, loại cảm giác này tiểu Thán không thể cho cô được như vậy.

Cô có một loại cảm xúc muốn chạy trốn, cảm thấy người đàn ông này rất nguy hiểm. tiếp xúc thêm mình sẽ bị rơi vào.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Ngoại Truyện 8.1

Đông Lôi chán ghét cái cảm giác lúc này.

Còn Cố Duy, nhìn chăm chú , cười thật là to , nói:

“Bất luận anh không thể xác định, em có chịu hay không, cho nên anh đến..... đang muốn gọi điện thoại cho em, đây không phải là tình cơ gặp. đây là duyên phận a...”

Nếu đây là duyên phận khẳng định là nghiệt duyên___ mỗi một lần ở chung một chỗ với người này, sẽ phát sinh những chuyện thú vị không thể tưởng tượng được.

Người đàn ông này có thể nói là khắc tinh của cô, vĩnh viễn tranh xa một chút vẫn tốt hơn.

“Thật xin lỗi, tôi đã có hẹn”

Cô lập tức cự tuyệt. Cố Duy tươi cười nhìn xung quanh.

“Ô? Ai vậy? sao lại không thấy người đâu?”

“Dù sao , tôi cũng có hẹn. Anh đi đi, tôi không đi vào cùng anh được. ngày hôm qua trên báo đã nào loạn như vậy, về nhà tôi bị mẹ mắng thảm. Cố Duy, về sau chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa. tôi cũng không muốn bởi vì duyên cố của anh, cùng anh làm náo loạn như vậy...”

Đông Lôi muốn phân ranh giới rõ ràng cùng người đàn ông này.

“Trước kia, tôi nghe theo lời anh, chúng ta cũng không có hợp nhau, tôi khuyên anh một câu, đừng dùng quá nhiều tâm tư trên người tôi...thật sự”

Bốn xung quanh rất náo nhiệt, cô nói cũng không vang, có vài âm bị tạp âm che mất. cô sợ người này nghe khhoong rõ, ma đây đưa

Ai ngờ hần cười, gật đầu một cái:

“Được rồi, anh sẽ ở chờ vòng tiêu khiển , vậy tùy ý em “

Cố Duy không miễn cưỡng, vẫy tay rời đi.

Đông Lôi nhìn hần rời đi trước mặt mình, có chút buồn bã, đột nhiên cảm thấy lúc trước thấy thật tốt, bây giờ trưởng thành tâm tình phức tạp. phòng đông phòng tây đây là làm sao?

Ai.....

Cô hít một hơi, ngồi lại chỗ đó, tiếp tục lấy điện thoại ra xem tin tức, chỉ là tâm tình lại rất kém.

Bên kia, Cố Duy biến mất ở chỗ quẹo, đi thẳng vào phòng VIP chờ chiếu phim, ngồi vào chỗ của mình, mới ngồi xuống, có một người phụ nữ xinh đẹp bò lên cổ hần, hôm nay, hần dẫn theo bạn gái đến.

Trên đời này, ngoại trừ Đông tiểu thư, những người phụ nữ khác nhìn thấy hần, đều bầu lấy hần như ruồi bọ.

Nha đầu thối kia, thật khiến hần cảm thấy thất bại....

Hoặc là, đúng loại cảm giác thất bại này, khiến cho sự chinh phục trong lòng hần càng sâu đậm hơn.

“Đi đâu mà lâu như vậy?”

Trên người phụ nữ xinh đẹp mở miệng ra thật nhu mềm, có thể khiến xương cốt người ta rụng rời.

Cố Duy không thương hoa tiếc ngọc chút nào, giơ tay lên, đem cái tay trắng như tuyết kia ngăn lại, âm thanh vô vị vang lên:

“Hôm nay không muốn xem cùng cô, cô tự gọi xe về đi”

Người phụ nữ kia, thân thể mềm mại run rẩy, ủy khuất căn môi:

“Tứ thiếu, em làm gì sai chọc anh mất hứng sao? Nói đi , hôm nay em bồi anh....”

“Lúc nào rảnh sẽ tìm cô đi chơi”

Hắn tùy tay rút một điều thuốc trên bàn, ngậm một điều, bật cạch bật lửa châm điều thuốc.

“Tứ thiếu” người phụ nữ muốn làm nũng “Là em muốn xem< Chú Vương>”

“Ngày mai, đến lúc đó tôi sẽ cho người cầm vé cho cô”

Cố Duy thản nhiên hút thuốc, thở ra một làn khói.

“Nhưng” Người phụ nữ diễm đam đáng yêu nhìn hắn

Cô đi chuyến này, là muốn ngẫu đầu trước mặt bọn chị em. Cũng đã nói ra, hôm nay đi xem phim cùng Tứ thiếu.

Khói trắng bị Cố Duy ngẩng đầu thổi bay, gương mặt xinh đẹp kia, giờ phút này đang rất căng thẳng. nụ cười ôn nhu kia, một tắc đã lạnh lẽo.

Hắn theo làn khói , ngả ngón nắm lấy cằm của người phụ nữ một cái, đáy mắt lạnh như băng khiến người ta run sợ, lại không giống như trên

giường vậy, có thể khiến người ta cảm thấy có thể ý lại, lại nói ra lời nói rất tuyệt tình:

“Tôi gọi cô đến thì đến, tôi bảo cô đi cô lại không ngoan ngoãn nghe lời, về sau đừng nghĩ sẽ có tiền đồ tốt.... bảo bối, cưng chiều cô, thật sự khiến người ta phá hư tật xấu, muốn sửa cũng không sửa được, cái giá lớn không phải cô có thể chi được bao nhiêu....”

Sắc mặt người phụ nữ căng thẳng, nước mắt từng giọt lệ chảy xuống, cầm lấy ví của mình, giẫm giày cao gót, lắc cái môn của mình đi ra bên ngoài.

Cố Duy không có quay lại, đi chơi, chính là đi chơi, ngày đó giữ cô ta lại, thì hẳn liền nói như vậy, quy tắc là do hẳn đặt ra. Muốn ở lại cứ ở không muốn ở lại, liền dứt.

Hắn không nói chuyện tình cảm, tất cả chỉ là giao dịch. Cuối cùng cô ta chọn ở lại

Nếu cô ta nghĩ lấy tấm thân trong sạch của mình mà có thể ở bên cạnh hẳn, vậy cô ta đã quá mức đơn thuần rồi. hẳn Cố Duy muốn người phụ nữ sạch sẽ chỉ cần vậy tay là có.

“Này cô nhóc mới kia đâu?”

Phát Tiểu Chu Cung Chi, vừa đi qua đặt môn xuống.

“Chạy rồi?”

Kỳ thật hẳn vừa mới nhìn thấy người kia đang ở bên ngoài lau nước mắt..

Cố Duy liền hút một điếu thuốc, không có trả lời

“Được rồi, sao lại để người ta chạy mất? buổi tối hôm kia không phải còn vui đùa hăng say sao? Không đếm được phía sau lưng người ta có bao nhiêu dấu răng. Tôi nhìn cô ấy hôm nay đi đường cũng có chút mất tự nhiên. ,...cậu nha, rat ay thật tàn ác...”

Chu Cung Chi giễu cợt, còn nháy lông mày.

“Câm miệng” Cố Duy nhúu mày, có chút không vui.

“Làm sao vậy, vẻ mặt liền thay đổi? ai chọc tức cậu?”

Chu Cung Chi thấy thái độ phản ứng mạnh như vậy, liền sợ. khẩu khí này, giống như ăn phải thuốc nổ, thấy ai liền nổ người đó vậy. người này bình thường cũng không phải như vậy.

Hắn quan sát trên dười, xung quanh. Cố Duy không nói, thấy tâm tình của mình như vậy là bị nha đầu kia làm náo loạn.

Đúng, tâm tình của hắn, chính xác là bị cô khống chế__ bởi vì lời cự tuyệt trực tiếp kia, mà cảm giác thất bại này. Nhưng hắn không thể nói nên lời, ngược lại hỏi:

“Cậu vừa mới chạy đi đâu?”

Chu Cung Chi lại liếc mắt nhìn, rồi mới trả lời:

“Ở bên ngoài gặp vài tay phóng viên, liên tiếp lấy tin tức về cậu... mình bị bọn họ cản ở đó...”

Nhắc tới chuyện này, lực chú ý của hắn lập tức bị rời đi chỗ khác, tiếp theo dùng một ngữ khí đầy nghi hoặc hỏi:

“Mình nói, cậu cùng với vị tiểu thư Đông gia rút cuộc là như thế nào? Nếu nói cậu thực sự theo đuổi người ta, cũng không giống, nếu chỉ để ý trêu

đùa, ai, cậu tốt nhất nên hiểu rõ, người ta là tiểu công chúa của Đông gia, là em gái của thủ tướng, dính vào người này đừng nghĩ tùy hứng...”

Chu Cung Chi thật sự nhắc nhở. Điều xuất thân từ quý tộc, quan hệ lợi hại bên trong, đều rất rõ ràng. Ai có thể vui đùa, ai không thể đụng vào, phải đặt vấn đề nguyên tắc là chính.

Lại nói hẳn biết Cố Duy trong lòng sớm đã có người. cười người đó chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Tuy rằng hiện tại bọn họ ngoài mặt thì là chia tay.

Tuy rằng bây giờ Cố Duy nhìn qua giống như đang đem người kia quên đi, lúc bình thường , cũng có thể cùng người phụ nữ khác chơi trò lớn

Nhưng trên sự thật hẳn, vẫn nhớ thương____ lúc uống rượu say thường hay gọi tên người đó.

Cố Duy cũng không đem những lời hắt hủi dồn vào tai, hẳn chỉ nghe thấy câu trước, đột nhiên tinh thần tỉnh táo:

“Này phóng viên ở đâu?”

“Ở dưới tầng”

“Nga?” mắt hẳn đột nhiên lóe lên

“Cậu, giúp tôi một việc....”

Nói xong hẳn nở một nụ cười. người này hôm nay làm sao vậy, tâm tình bất định như vậy?

“Cái gì?”

Hắn đưa lỗ tai qua nghe một câu, con người Chu Cung Chi trừng lớn:

“Này, cậu rút cuộc muốn làm gì? Bảo cậu đừng đi trêu chọc cô ta... cậu còn trêu “

Cố Duy nhếch môi cười:

“Đúng, mình muốn trêu chọc cô ấy”

“Nghiêm túc?” Chu Cung Chi đanh giá

“Uhm” hắn tỏ vẻ hoài nghi

“Vậy tiểu Bồng kia của cậu, thì tính sao?”

Nhắc tới tiểu Bồng, mặt Cố Duy lại chìm xuống.

“Không thì làm gì?”

“Không phải chứ, thật sự chia tay, tình cảm bọn cậu nhiều năm như vậy”

“Ai, cậu sao nói nhiều như vậy? rút cuộc có giúp hay không?”

“Giúp”

“Vậy còn không đi mau...việc mà thành mình sẽ mời cậu”

“Được rồi”

Chu Cung Chi xoay người đi ra ngoài, cảm thấy nghi hoặc, quay lại liếc mắt xem xét, nhìn thấy Cố Duy vắt chéo chân hút thuốc ánh mắt lấp lóe, nụ cười kia thật gian trá.

Chắc, tên này sao lại hồ đồ như vậy, rút cuộc đã uống phải thuốc gì?

Đông lô đang nói chuyện cùng bạn bè

Bạn tốt Kim Tú hỏi: “ Cậu và Cố Duy rút cuộc sao lại như thế này...bây giờ, cả thế giới đều là hình ảnh của hai người”

Đây cũng không phải là cô lần đầu tiên hỏi.

Đông Lôi cười khổ: “ Có trời mới biết, trời đó giết đội chó má, không có việc gì chạy tới chụp ảnh mình làm gì? Chuyện không có, liền bịa thành chuyện thật, mình oan biết bao cậu có biết không? Mình bị mẹ mắng rất thảm...”

Bạn tốt cười mờ ám: “Chỉ là hiểu nhầm ,vậy thật sự đáng tiếc. mình cảm thấy hai người rất xứng đôi. Bất luận về gia thế, hay diện mạo, hay tuổi tác, cũng có thể ghép thành đôi”

Bạn học Phục Cầm còn làm cái mặt quỷ: “Đúng đúng, quả thật là một đôi trời sinh....ảnh kia chụp thật đẹp, Lôi Lôi, mình nghĩ nên in thành áp phích treo trên đường”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Ngoại Truyện 8.2

Trời a, xấu hổ chết đi được còn đòi đăng

Cô vợi nói lại: “Cút, không cho phép”

Phục Cầm cười ha ha: “người ta đang theo đuổi cậu phải không? Đây là chuyện tốt a...mình không hiểu cậu phản đối cái gì? Sói tài gái mạ...”

Kim Tú “bạn yêu ah, bạn nên dùng chữ sói này”

Vu Hàm: “Ha, cậu thật sự là một đầu sói”

Phục Cầm gật đầu đồng tình: “Anh của mình bảo, Cố Duy chính là một con sói võ chiến hoang bụng một bồ dao găm. Cùng giao tiếp với người như thế, nhất định phải đề phòng. Hắn đối với bạn bè rất tốt, đối với kẻ địch rất tàn ác. Đúng rồi, hắn bên ngoài bạn gái rất nhiều. rất có duyên với phụ nữ”

Vu Hàm bộ dáng giật mình: “Thật sự.....”

Phục Cầm gật đầu: “Đúng anh mình sẽ không gật mình, hắn và anh mình có quan hệ không tồi”

Phục Cầm họ Chu anh trai tên Chu Cung Chi.

Đông Lô cân nhắc những lời nói của bạn bè

“Này, đây không phải Đông tiểu thư sao?”

Không hề đoán trước, vài tay phóng viên đột nhiên xông tới, Đông Lôi ngẩng đầu nhìn thấy, đã không kịp đèn sáng loáng loáng.

“Đông tiểu thư, nghe nói cô cùng tứ thiếu Cố gia chụp ảnh chung, có chuyện này không?”

“Đông tiểu thư, cô một mình ở trong này là chờ Cố thiếu gia sao? Tôi vừa mới nhìn thấy Cố Tứ thiếu gia đi vệ sinh, anh đến để xem phim của Trương Đạo, xin hỏi hai người có phải lần đầu hẹn nhau không?”

“Đông tiểu thư, trước đây, chúng tôi cùng đồng nghiệp nhìn thấy cô cùng Thần Thản Thần gia cùng ăn trưa. Xin hỏi cô đang đưa chân đứng hai thuyên sao?”

“Đông tiểu thư, cô mới năm trước cùng phó viện trưởng bệnh viện Mai Loan giải trừ hôn ước, sau đó liền cùng thân thiết với Thần Thản Thần gia và Cố Duy Cố gia, cô thật sự có yêu Kiều Sâm không? Nghe nói cô từng điên cuồng theo đuổi Kiều phó viện trưởng. nếu cô đã yêu như vậy, sao nhanh như vậy đã cùng người đàn ông khác nói chuyện yêu đương, có phải tình yêu của cô là yêu không có lý trí...”

Một câu một câu, lần lượt hỏi.

Đông Lôi tức giận đến đỏ bừng mặt, đứng tăng lên, vùng khỏi câu hỏi của bọn họ, muốn rời đi.

Lúc này, không biết có ai ở nơi nào kêu lên một tiếng:

“Mọi người mau đến đây a...nam diễn viên chính của ở bên kia...còn có Trương Đạo cũng đến...”

Vài phóng viên vừa nghe, lập tức chuyển hướng, chạy về phía âm thanh vừa kêu, kết quả phát hiện trúng kế, căn bản không có nam diễn viên chính,

bóng dáng Trương Đạo cũng không có, chờ bọn họ quay lại phát hiện đã bị tính kế, lại không thấy bóng dáng Đông tiểu thư đâu.

Lúc này Đông Lôi đã vào phòng VIP chiếu phim, là Cố Duy kéo cô vào.

“Cảm ơn”

Ngồi trên ghế sofa mềm mại, Đông Lôi nặng nề thở ra một hơi, nói lời cảm ơn, nhất định phải nói đây là lễ phép.

Nếu không phải hấn chính mình còn đang bị vây ở bên ngoài....

Đám phóng viên này thật đáng giận, thật mất hứng.

Vừa nghĩ tới vừa rồi bọn họ lại chụp cô, đến lúc đó không biết bọn họ sẽ viết những gì đây...

“Khách khí với anh cái gì?”

“Đúng, người cô cảm ơn là tôi” Chu Cung Chi mỉm cười

Đông Lôi nhìn đến Chu Cung Chi đã nghĩ ngay tới lời của Phục Cầm, hai người này là bạn tốt, một người bạn tốt cùng với một người bạn tốt làm “sói”, điều này nói rõ cái gì? Người đàn ông này khẳng định có tính sói.

Cô nhin không được liền đưa mắt nhìn thẳng Cố Duy. Nghĩ tới cái hôn kia, hấn thật sự rất xâm lược.

“Cảm ơn Chu thiếu. tôi ra ngoài trước, phim sắp chiếu không quấy rầy...”

“Ai, đều đến đây thì ngồi xuống xem phim, anh trên tay cũng có vé”

Chu Cung Chi giúp đỡ ngăn cản, nhìn đánh giá từ trên xuống dưới, nha đầu này kia đều là thanh thuần khiết của sinh viên, khiến người ta cảm thấy

thoải mái, xuất thân tốt, nói năng tao nhã, trong lúc vô hình có sự yêu thích, so với anh trai cô. Cùng với người con gái bên cạnh hấn và Cố Duy không giống nhau, so với Tiểu Bồng tốt hơn chút.

Hấn là nghĩ như vậy, nhưng không nhất thiết Cố Duy cũng nghĩ như thế.

“Đúng, đều đã vào, cùng nhau xem đi...đám phóng viên này nhất thời chưa có rời đi được”

Đông Lôi nghĩ nghĩ, nhìn trên màn hình đã hiển thị phụ đề đã bắt đầu chiếu, rút cục vẫn là một lần nữa ngồi xuống.

Cố Duy thở dài một hơi: “Cái này đúng rồi, nha, đúng rồi, em ngồi ở chỗ này trước, anh đi một chút rồi quay lại..”

Hấn hướng Chu Cung Chi nháy mắt rồi vội vã ra bên ngoài. Chu Cung Chi ngồi trở lại chỗ mình.

Trong chốc lát, Cố Duy quay lại trên tay là bóng ngô, va nước trái cây...

“Vị ngô nguyên chất, nước trái cây, đây chính là thứ yêu thích nhất của em phải không? Nè cho...”

Anh cắt xem phim để nhét đồ vào trong tay cô.

Mùi vị nồng đậm của bóng ngô nhất thời thâm nhập vào mũi cô, Đông Lôi nhìn ngây ngốc một chút, cô xem phim nhiều như vậy, mỗi lần xem, cô đều để ra hai tiếng đồng hồ. mặc kệ là chỉ có một mình hay là cùng đám đám bạn xem, bình thường đều là cô mua, đây là lần đầu cảm nhận con trai phục vụ mình.

Cô ăn ăn vài cái bóng, vị ngọt ngọt giòn giòn. Hương vị vẫn là hương vị đó. Nhưng ở trong miệng vị lại không giống nhau, có gì đó xúc động ở trong lòng.

Cô nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi:

“Anh có muốn ăn chút không?” đẩy bồng ngô tới. Cố Duy lắc đầu

“Anh uống cà phê”

“Không thích ăn bồng ngô?”

Hắn mỉm cười, thanh thần tựa vào ghế, ghé đầu , ánh mắt lóe sáng kỳ quái

“Anh nhìn em là được rồi...nga, đúng rồi, đây là kính mắt. anh đeo cho em..”

Ghé lại gần, hắn đem kính 3D đeo cho cô, nhưng thật sự khiến cả người cô không được tự nhiên

“Tôi tự mình làm...” cô vội vang muốn ngăn cách hắn, nhưng hắn cự tuyệt.

“Đừng nhúc nhích, rất nhanh được rồi”

“Cảm ơn”

Mùi kem cacao của người đàn ông này bay vào mũi cô. Cô nhìn cằm trắng nõn tuyệt đẹp của hắn, nụ cười trên khóe môi, vô cùng xinh đẹp.. tim cô đang đập thình thịch

“Được rồi, có thể xem phim...”

Hắn nâng cốc cafe lên, khoái trá nhấp một ngụm, thanh nhiên nuốt hết hương vị café

Phim chiếu đầy cảm động Đông Lôi khi xem phim mặt rơi đầy lệ, khi thì hoảng sợ, không tự chủ mà hướng phía Cố Duy, khẩn trương nắm tay hắn

mà không hay biết, khi thì lại cười khanh khách, mà tính cách này, tự nhiên thẳng thắn, không có một chút tỏ vẻ trọng sinh chi phú quý< ý chỉ kẻ khinh nghèo, ra vẻ ta đây>

Cố Duy thường hay nghiên cứu cô bé này, trong phòng chiếu đèn kịt, ai cũng không nhìn thấy ánh mắt vẻ mặt kiên định của hần

Đối với cô bé này, hần thề nhất định phải có được. chỉ là muốn tốt cho cô, hần phải tốn nhiều kiên nhẫn.

Cũng may, đây là một cô gái đáng yêu. Mới trước đây, có chút giao tình, khiến hần không ghét, hơn nữa còn có chút thích. Còn tính cách, cô không giống anh trai cô, rất cẩn thận. nhưng cô lại rất nghe lời người nhà nói. Muốn đả động lòng của cô, chạm đến tình cảm của cô, cùng cô nói chuyện yêu đương, sau đó đi đến kết hôn, gánh nặng trên đường còn dài.

Nhưng không sao, hần vẫn có thể kiên nhẫn

“A.....”

Cuối cùng phim chiếu tới, chân tướng sự việc bị vạch trần, đúng là như vậy khiến người ta cảm thấy bất ngờ, Đông Lôi sợ hãi kêu lên một tiếng, nắm chặt tay hần, gắt gao nắm lấy. trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Hần lật ngược lại nắm lấy tay cô, tay mềm mại không xương, nhưng lại làm tim hần đập nhanh hai cái, cũng nổi lên nụ cười khoái trá trên môi

Năm nay hần hai mươi lăm tuổi từng có phụ nữ, kết giao với rất nhiều bạn gái, rất nhiều.

Vài năm nay, dạng phụ nữ nào mà hần chưa gặp qua, béo phì, yếu gầy, kết giao đều có ý xấu, một đám nịnh bợ, đều muốn được ưu việt___ai cũng muốn ở bên cạnh hần, nhưng trong tim hần có một rào cản trở mãnh liệt, bất cứ ai cũng không thể khiến hần cam tâm thuần phục.?

Đông Lôi không tính là xinh đẹp, nhưng lại rất thật, không tính là xinh đẹp nhưng lại đủ thuần khiết, không tính là thông minh, nhưng tuyệt đối là học sinh ngoan. Cô ở bên ngoài không kiêu ngạo, không ra vẻ tiểu thư, điều này rất đáng quý.

Khi còn nhỏ, Đông Lôi ở trong vườn, cắt tóc ngắn, mặc một chiếc váy, chạy nhanh cái miệng nhỏ nhắn, tóc ngắn tung bay.

Khi đó Đông gia luôn đem cô trở thành bộ dạng của một tiểu công chúa__nhìn qua, cô cũng giống một công chúa, rất cao quý, điểm ấy, cô được thừa hưởng từ Đông phu nhân. Thật rất khí chất.

Hơn nữa, cô không giống như những người khác, xa lánh mọi người, hễ đi theo cô, cô sẽ không cách xa, thường xuyên quay lại nhìn hễ. cho nên hễ thích cùng cô đi chơi.

Sau khi lớn lên, quan hệ của bọn họ bất hòa, bởi vì quan hệ đại nhân môn mất đi liên lạc.

Lại về sau này, hễ lại nghe nói cô muốn đính hôn. Hễ có chút xúc động, cô gái nhỏ sẽ lập tức trở thành vợ của người ta.

Vì thế hễ cố ý đi qua nơi tổ chức lễ đính hôn của cô.

Ngày đó, hễ nhìn thấy cô gái trẻ tuổi ánh mặt trời, mặc bộ lễ phục màu hồng, nâng cốc với Kiều Sâm, trên mặt đều là vui sướng.

Ngày đó, hễ lén lút đi, lặng lẽ rời đi, không kinh động đến bất kỳ ai.

Ngày đó hễ vốn cao hứng, nhưng rồi lại mất mát. Cái cảm xúc thật kỳ quái.

Cho tới nay, ở trong mắt của hễ, Đông Lôi rất bình thường, đồng thời cũng rất đặc biệt.

Đông Lôi không lớn lên cùng các cô gái khác. Cô không trang điểm dung nhan, không chỉnh hình. Cô xinh đẹp tự nhiên, tươi cười đơn giản. cô là một người con gái không tồi.

Đúng, rất không tồi, là hẳn khi còn nhỏ mới thích cô. Cưới cô làm vợ tuyệt đối là sự lựa chọn lý tưởng.

Cách một lối đi nhỏ, Chu Cung Chi vẫn luôn quan sát, con sói này chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, đối với Đông tiểu thư này lại ân cần như vậy, rút cuộc vì sao lại như vậy?

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Ngoại Truyện 9.1

Nháy mắt đã qua hai giờ!

Sau khi kết thúc bộ phim, Đông Lôi và Cố Duy ra ngoài nói chuyện.

Tinh thần cô đang rất hưng phấn, riu ra riu rít giống như con chim sẻ nhỏ, giọng nói dịu dàng, êm ái.

Cô nói: "Bộ phim này chiếm 95% giờ công chiếu của các rạp, không sai không sai, điện ảnh Đông Ngải đã tiến thêm một bước."

Cô đoán: "Phim này có khả năng sẽ vượt qua doanh số bán vé của những bộ phim trước kia do Trương Đạo đạo diễn "

Hai người nói chuyện rất hợp nhau.

Đông Lôi thích nhất xem phim của đạo diễn Trương Đạo, mà Cố Duy lại rất thân với Trương Đạo.

"Hôm nào, anh đưa em đi gặp Trương Đạo, có muốn không?"

Cố Duy cực kỳ tâm lý.

"Thật không?"

Ánh mắt Đông Lôi sáng lên.

Đôi mắt đen láy, cộng với lông mi dài cong vút, nhìn thật đáng yêu.

Cố Duy mỉm cười, trong lòng trào nên một cảm giác ấm áp, thoải mái:

"Đương nhiên là thật. Trương Đạo là học trưởng của anh, nhiều lần đã đến nhà anh chơi... Đó đúng là một nhân vật Truyện Kỳ trong giới điện ảnh..."

"Được được được! Em muốn xin chữ ký..."

Mọi người ở Đông gia không thích các diễn viên, bởi vì bản thân họ là doanh nhân, không mù quáng bởi những thứ phù phiếm. Đông gia cũng không thích quan hệ với người trong giới điện ảnh.

"Bây giờ, đi ăn trước đã! Đói bụng không?"

Cố Duy đề nghị, nhìn đồng hồ đã 12h40. Đi ăn đồ Trung Quốc là thích hợp nhất.

Đông Lôi lập tức nói:

"Em muốn ăn lẩu! Anh có ăn được không?"

"Vì cái gì mà nghĩ anh không ăn được?"

"Rất nhiều người cho rằng lẩu không dinh dưỡng... Em thích vị của nó. Trong nhà em cũng rất ít khi ăn..."

"Ăn nhiều thì không tốt, thỉnh thoảng ăn, sẽ làm gia tăng hương vị cuộc sống!"

"Đi, ăn lẩu đi..."

Đông Lôi nhất thời quên mất, lúc trước luôn nghĩ giữ một khoảng cách với hân, tất cả đều do bộ phim gây lên.

Bộ phim này, hình như đã kéo khoảng cách của họ đến gần nhau hơn

Hắn ta đúng là nguy hiểm, nhưng quả thật cô không thể kìm lòng trước vẻ hấp dẫn của hắn.

Đông Lôi cảm thấy thời gian ở cùng Cố Duy luôn luôn ngọt ngào. Đối với người đàn ông đầy sức trẻ, vui vẻ, luôn mỉm cười này khó có thể làm cho người khác tức giận.

Cô biết bản thân mình không nên ở một chỗ cùng hắn, nhưng đôi khi, cô không thể khống chế được mình, luôn bị hắn tiến đến gần.

Trước kia, cô yêu Kiều Sâm, từ nhỏ đến lớn đều mê muội nhưng vẫn không được anh ta để ý tới.

Hiện tại, cô không cần lấy lòng người khác, chỉ có người khác dùng trăm phương nghìn kế để lấy lòng cô. Quả thực, một sự khác biệt một trời một vực.

Ở cùng Kiều Sâm, cô cảm thấy mình có trách nhiệm, phải làm cho anh hạnh phúc, mong muốn có thể chiếm được trái tim anh.

Còn ở cùng Cố Duy, lại rất thoải mái, tâm trạng nhẹ nhàng, thư thái. Từ suy nghĩ đến hành động rất hợp nhau.

Kiều Sâm lớn hơn cô quá nhiều, tính Kiều Sâm lại quá trầm tĩnh, cho nên khó tránh khỏi có sự khác nhau, mà Cố Duy và cô lại xấp xỉ tuổi nhau, tính nết giống nhau, đương nhiên ở cùng nhau sẽ rất thoải mái, vui vẻ.

Loại vui vẻ này, Thần Thản không có biện pháp mang lại cho cô.

"Ai nha ai nha..."

Ăn được một nửa nồi lẩu, Đông Lôi kêu lên.

"Làm sao vậy? Oa..."

Cố Duy đang thổi một miếng xương, nhìn thấy trên mặt cô có dính nước sốt, vội vàng bỏ miếng xương trên tay xuống, rút một tờ giấy lau cho cô giống như chồng đang chăm sóc vợ.

Đông Lôi hồi hộp, nhất thời quên mất câu mình muốn nói, trái tim cô đập loạn lên, đồng thời gương mặt cũng nóng bừng - - cô nghĩ, chắc là do đồ ăn nóng đây...

"Oa, em vừa rồi muốn nói cái gì?"

Cố Duy tiếp tục gặm xương, giống như anh trai hết sức thân mật hỏi.

Không giống như Kiều Sâm phải có đầy đủ các dưỡng chất trong một bữa ăn, cũng không giống dáng vẻ của Thần Thản rất kén ăn - - hình ảnh này thật là khác biệt, hẳn cùng cô rất hài hòa khi thưởng thức món này.

Cô tự hỏi, không biết vị thiếu gia này làm thế nào để có thể quen được thức ăn ở trường quân đội?

Cô nhớ mình đã từng hỏi qua.

Hắn ta đã trả lời: "Chính là bởi vì ở trường quân đội hết sức 'Ngược đãi', cho nên khi có cơ hội nhất định phải làm những gì mình thích, bằng không cuộc sống sẽ quá đen tối."

...

"Em hình như đưa cho anh chim bồ câu rồi !"

Đông Lôi ngơ ngác nói một tiếng.

Kỳ lạ a, di động của mình hôm nay lâu như thế mà không có ai gọi, chẳng lẽ tên kia vẫn bị kẹt trên đường sao?

"Oa?"

Cô lấy di động lấy ra, không có tín hiệu gì? Hồng a!

Không, là bị người tắt máy!

Sắc mặt Đông Lôi trầm xuống.

Cô nhớ ra rồi, khi bộ phim chiếu được vài phút, cô đi toilet, túi sách không mang theo, chỉ cầm khăn tay...

"Là anh đã tắt di động của em?"

Cô hỏi, ánh mắt có phần không tin.

Cố Duy vừa uống nước canh, vừa gật đầu:

"Là anh, làm sao? Bình thường xem phim phải tắt máy hoặc để ở trạng thái im lặng! Đây là điều cơ bản.

Nên biết nó..."

Đông Lôi nhúm mày:

"Em nghĩ, đó là do anh cố tình!"

"Nếu em nghĩ như vậy, cũng được!"

Cố Duy nheo nheo mắt và cười:

"Khó có được cùng em ở chung một lần, nếu như bị người khác quấy rầy, anh sẽ cảm thấy mất hứng, em xem, chúng ta ở cùng một chỗ không phải là rất thoải mái sao..."

Hắn ta vui vẻ thừa nhận.

Nhưng Đông Lôi lại đứng lên, bình tĩnh nhìn anh một cái, cầm túi lên, không nói hai lời muốn xoay người bỏ đi.

Lại bị hấn vội vàng nắm lấy tay:

"Làm gì? Không ăn ah ? Thật lãng phí..."

"Vâng, không ăn nữa !"

Đông Lôi gỡ tay ra, nhìn vào mắt hấn:

"Cố Duy, em không thích người khác lén lút ở sau lưng..."

Cho dù, so với anh trai cô kém thông minh, nhưng suy nghĩ cơ bản nhất cô vẫn hiểu, nếu là vì xem phim, không cần tắt máy, mà hơn nữa cô đã để máy ở chế độ im lặng. Mục đích chính là nghe điện thoại của Thần Thán.

Cố Duy thu tay lại, với khăn ướt lau miệng, khuôn mặt luôn luôn tươi cười cho dù đó là ngày tận thế, nói.

"Nếu em đồng ý làm bạn gái anh, anh sẽ không bao giờ làm điều lén lút sau lưng em rồi."

Hấn thâm sâu liếc nhìn cô:

"Nghĩ muốn gặp em một lần, hiện tại là so với lên trời còn khó hơn, rất khó gặp mặt, em vẫn trốn anh. Rất không dễ dàng anh có cơ hội này, nếu là em nhận điện thoại, chắc chắn lại bỏ đi, anh cũng quá thảm rồi... Lần đầu tiên anh nghiêm túc nhưng lại bị coi như đồ rác rưởi. Anh nói em nghe bạn học, em làm tổn thương trái tim anh rồi..."

Hấn nắm lấy tay cô, đỡ cô ngồi xuống:

"Ăn cái này..."

"Em không muốn ăn!"

Cô bỏ tay hấn ra, ở trước mặt hấn, gọi một cuộc điện thoại:

"Uy, tiểu Thản, anh đang ở đâu? Thực xin lỗi thực xin lỗi, em... em nhất thời quên mất, em quên..."

"Bây giờ em đang ở đâu?"

Bên kia Thần Thản nhẹ nhõm thở dài một hơi:

"Anh cũng vừa mới đến không lâu, tìm em không thấy, điện thoại gọi cũng không được, còn tưởng em đã xảy ra chuyện a, đang định gọi điện thoại tới cung Đạt Lâm..."

Cô nghĩ, may mắn cô đã nhớ tới anh, nếu không anh gọi điện thoại đến nhà, chắc chắn lại bị mẹ cho một bài.

"Em a, hiện đang ở bến tàu Đẩu Lao..."

"Làm gì?"

"Đang ăn ở Đẩu Lao..."

"Toàn những thứ mất vệ sinh... Đúng rồi, em đi cùng ai?"

"Em... và một người bạn..."

Giọng nói của cô có phần trống rỗng - - người bạn này là nhân vật nam chính của scandal ngày hôm qua, nếu như bị anh nhìn thấy, thật sự là nhảy xuống biển cũng không rửa sạch được...

"Anh tới đón em..."

"Không cần..."

"Em ở xa thế, anh không đi đón, làm sao em trở về rạp chiếu phim để lấy xe được?"

"A..., Em... Em đi cùng xe với bạn, anh không cần đến đón... Anh vẫn còn xem phim sao?"

"Khả năng muốn xem cũng không được! Em nhìn sang bên tay phải em..."

Theo bản năng cô hướng về phía đó nhìn, đầu óc trở lên mê muội...

Thần Thản đứng ở cửa Đâu Lao, bên cạnh anh là một phụ nữ xinh đẹp, chừng ba mươi tuổi, mặc váy dài, mang theo túi xách, phong cách rất thời trang, trang điểm gợi cảm, kiêu diễm...

Đông Lôi nhận ra đó là chị họ của Thần Thản: Thần Phương Phỉ, năm nay 32, được gả vào một gia đình lớn tại Quỳnh Thành.

"Ầm..."

Tay run lên, mobile phone rơi xuống mặt đất.

Trong lòng thầm kêu lên một câu:

Lần này chết rồi.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Ngoại Truyện 9.2

Bên cạnh, Cố Duy cong cong môi, ánh mắt chớp chớp, mỉm cười và giơ tay lên: "A, đây không phải là cô hai nhà Thần gia sao? Thần Thản – cậu cũng đến đây... Tới tới tới, thật đúng là trùng hợp. Đến đây cùng ăn đi, tôi và Lôi Lôi nhà tôi đặt một bàn, đang lo ăn không hết a..."

Thật sự, Đông Lôi rất muốn đem người này đá cho cái, làm tuyệt đường con cái luôn.

Đây không phải là cố tình làm mất uy tín của cô sao?

Cái gì mà là Lôi Lôi nhà tôi a?

Mà giọng nói lại rất thân thiết nữa chứ...

Vô liêm sỉ!

Đông Lôi gần như bốc hỏa.

Ở bên kia Cố Duy nheo mắt cười, đúng là bộ dáng súc sinh vô lại.

Thần Thản cùng Thần Phương Phỉ di chuyển tới.

"Tiểu Thản, Chị hai chưa bao giờ nói dối em. Em cảm thấy người con gái như thế này, có thể quan hệ với em nữa sao? Trên miệng thì đồng ý đi xem phim cùng người ta, sau lưng a, lại cùng người khác ăn lẩu? Nếu không có scandal ngày hôm qua, mọi người còn có thể nghe giải thích chỉ là

ngẫu nhiên gặp mặt. Hiện tại tình huống này, em cho rằng vẫn chỉ là đơn thuần ngẫu nhiên gặp sao?"

Đông Lôi đang muốn chào, lại nghe, Thần Phương Phỉ nhẹ nhàng hỏi em trai, không thèm nhìn cô một cái - - Con gái nhà Thần gia đều cao quý, lễ nghĩa, kín đáo- Nếu không nhìn thấy thì không sao, đằng này hôm nay tận mắt chứng kiến, khó tránh khỏi có thành kiến với Đông Lôi.

Lúc này mặt cô đỏ lên, xấu hổ cùng cực!

Thần Thản im lặng một lúc, nhìn Đông Lôi nói: "Không ăn, đưa em đi qua lấy xe..."

Giọng nói rất khó chịu.

Bất cứ người đàn ông nào gặp tình huống này cũng khó chịu như vậy.

Đông Lôi hít sâu một hơi, nhẫn nhục

Cảm giác như nước mắt muốn rơi:

"Không cần, em tự trở về..."

Thần Phương Phỉ chăm chú nhìn, nhìn thấy tiểu cô nương muốn khóc.

Cũng không phải cô muốn làm khó, tiểu cô nương của Đông gia này, vốn là một thiếu nữ hoạt bát xinh đẹp, tuy đã từng đính hôn, nhưng chỉ cần tiểu Thản thích cũng không sao cả, hơn nữa A Huống cùng Cẩn Chi quan hệ tốt như vậy. Nhưng đứa nhỏ này hiện tại thật sự có phần quá mức, chân đứng hai thuyền, làm ông nội bà nội cô rất tức giận.

Thần Huống giải thích với hai ông bà: Là do Cố Duy cố ý.

Nhưng Phương Phỉ cảm thấy, trên đời này một tay không thể vỗ lên tiếng. Nếu Đông Lôi quyết liệt giữ khoảng cách với người này, chắc chắn

không có chuyện như vậy xảy ra.

Được rồi, chuyện hôm qua là do truyền thông đưa tin, vậy chuyện hôm nay tính sao?

Cô cùng tiểu Thản hẹn gặp nhau, từ trường quân đội xa như thế chạy đến bên này. Mà cô vì bọn họ nên đã đặt vé, cũng hỏi vài người mới mua được. Kết quả lại như vậy, nếu cô không tức giận, thật sự cô không phải là người rồi...

"Cô không cần tức giận đến mức phải khóc... Miệng ở trên thân cô, nếu tôi nói không đúng cô có thể tranh luận. Cô trở về hỏi anh trai cô xem như thế này có được không? Tôi không tin anh trai cô thương cô, mà nói cô làm như thế là đúng. Nếu quả thật nói cô đúng, thì tôi xem thường. Tôi không có ý gì khác, chỉ nghĩ từ nhỏ đến lớn tiểu Thản đều ở bên tôi... Ai cũng đừng nghĩ lừa gạt cậu ấy..."

Thần Phương Phi tại Thần gia có tiếng nói năng chua ngoa, một khi đắc tội với cô ấy, khó tránh khỏi những lời nói cay nghiệt.

Đông Lôi hít một hơi thật sâu, trong lòng cảm thấy oan ức, dùng ngữ điệu rất khách khí nói với Thần Phương Phi:

"Văn phu nhân, không có gì phải giải thích, cô muốn nghĩ như thế nào thì cứ cho là vậy đi, hơn nữa, hiện tại tôi cùng Thần Thản chỉ là bạn bè, không liên quan đến nhau, cũng không cần phải giải thích. Nếu hai người nhìn ta không vừa mắt, từ nay đến già không cần gặp nữa."

Cô ghét bị vu oan, cũng chán ghét phải hạ mình đi giải thích - - Đó không phải là lỗi của cô, không phải do cô gây lên, biết hôm nay như vậy quyết không ra khỏi nhà - ở nhà ngủ một giấc cho ngon.

Đông Lôi rất tức giận, ánh mắt hung dữ, trừng mắt nhìn tới tác giả của chuyện này, tất cả đều do hấn làm hại:

"Cố Duy, về sau gặp phải anh, tôi nhất định tránh xa mười mét..."

Được một ngày cuối tuần nghỉ ngơi, đều bị hấn phá hủy.

Cố Duy không tức giận, ngược lại cười tươi, nụ cười mang theo vẻ nuông chiều:

"Xem ra, mọi người thực sự là hiểu lầm Tiểu Lôi rồi... Ngày hôm qua do ảnh chụp, kỳ thật không có gì. Chỉ là lúc ấy Tiểu Lôi bị vấp chân, tôi chỉ là đỡ cô ấy; đến như hôm nay, thật đúng là ngẫu nhiên. Tôi tới xem phim, thấy Tiểu Lôi bị một đám phóng viên đuổi theo, liền đem cô ấy tránh khỏi mấy phóng viên kia. Về sau, cô ấy đói, chúng ta lúc này mới qua đây ăn lẩu... Ah, di động của Tiểu Lôi là tôi tắt. Nguyên nhân rất đơn giản, tôi theo đuổi cô ấy, không muốn bị quấy rầy. Bởi vì say sưa chuyện trò về phim ảnh, cô ấy nhất thời quên mất cậu... Chuyện đơn giản là như vậy..."

Sau cùng một câu "Nhất thời quên mất cậu" lại làm cho tim Thần Thản đau đớn.

"Là như vậy sao?"

Anh nhìn chăm chăm hỏi.

Đông Lôi ngẩn ngơ, không nghĩ tới Cố Duy sẽ thay mình giải thích.

Đúng là cô không thể giải thích được chuyện này, giải thích có thể làm cho chuyện rối tinh lên, người này trước mặt người nhà họ Thần, tuyên bố hấn muốn theo đuổi cô - - thật đúng là giải thích.

Nghe hỏi, cô gật đầu một cái, và cũng không nói gì.

"A..., Anh biết rồi! Đi thôi! Anh đưa em về nhà! Cố Duy, hẹn gặp lại..."

Thần Thản dắt tay Đông Lôi.

Biết Thần Thản lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh cầm tay cô, lòng bàn tay nóng bỏng, tâm trí cô loạn lên, cơ thể cứng nhắc - - nghĩ muốn bỏ ra, nhưng cuối cùng cũng để yên. Nhẹ nhàng nắm tay anh ra ngoài.

Thần Phương Phỉ nán lại một lúc, trong trí nhớ tiểu Thản chưa bao giờ thân thiết với bất cứ cô gái nào cả, xem ra, bây giờ, cậu ấy thật sự có tình cảm rồi. Chỉ là vì Cố Duy...

Cô lại chăm chú đánh giá, đứa nhỏ nhà Cố Gia này, không dễ chọc, giờ phút này đang giương giương đôi mắt nhìn đến tay hai người bọn họ đang ở cùng một chỗ - -

Tay của Tiểu Thản cực kỳ khẩn trương, còn Đông Lôi chỉ là bị động bị kéo đi.

Nhưng cô không để ý đến Tiểu Thản, nhưng vẫn đi theo anh ra ngoài.

Tại gara, Cố Duy theo tới nơi.

"Chờ một chút..."

Cố Duy kêu lên một tiếng.

Thần Thản không thể không quay đầu:

"Có chuyện gì?"

Ánh mắt người này nhìn chăm chăm vào Đông Lôi, từng bước từng bước tới gần, một bên hỏi:

"Thần Thản, hiện tại cậu cùng Tiểu Lôi chỉ là quan hệ bạn bè, cũng chưa có xác định quan hệ nam nữ..."

"Thì sao?"

"Tôi thích Tiểu Lôi, đã kết hôn với cô ấy. Cho nên, cậu không thể chen vào cuộc hôn nhân của chúng tôi, tôi sẽ không buông tay theo đuổi... Yếu Diệu Thục Nữ, Quân Tử Hảo Cầu(ý nói: Người con gái xinh đẹp, dịu dàng, đức hạnh, thì người con trai bậc quân tử luôn mong muốn tìm kiếm để lấy làm vợ). Tiểu Lôi sau cùng chọn ai, chúng ta dựa vào bản thân mình..."

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, rất tự tin, rất quyết liệt, biểu hiện một ý chí bất bại.

Nhìn biểu hiện này, làm Đông Lôi nán lại một lúc, cũng làm Thần Thản ngó ra - -

Người đàn ông này hướng anh khiêu chiến.

"Được. Chúng ta đây dựa vào bản thân mình!"

Anh mới không sợ, nói lại một câu, sau đó kéo Đông Lôi rời đi.

Cố Duy đứng tại chỗ, nhìn theo biến số xe đi khỏi.

Thần Phương Phi liếc hắn một cái, nhàn nhạt cảnh cáo một câu:

"Cố Duy, em gái Đông Đình Phong không phải là những người này người kia... Mặc kệ cậu vì mục đích gì, tôi khuyên cậu một câu, tốt nhất đừng để suy nghĩ đó trong đầu."

Cố Duy lắc đầu cười:

"Chị Thần, đó là mục đích gì?"

"Mục đích gì, cậu là người rõ nhất!"

"Tôi chỉ biết một việc..."

Thần Phương Phi im lặng chờ đợi câu nói này.

"Thần Thần có khả năng cho Đông Lôi cái gì thì tôi cũng có thể cho cô ấy cái đó. Hai nhà Đông Thần có quan hệ thông gia, hai nhà Đông Cổ cũng có thể như vậy."

"Tôi chúc cậu thành công!"

Thần Phương Phi ngồi vào xe, nghĩ tới bốn đứa con nhà Cổ Gia...

Cổ Chấn có hai con và hai con gái, con trai cả Cổ Nhân do tình nhân sinh ra - không có đám cưới, bà ấy đã mất sau khi sinh Cổ Nhân . Con gái thứ hai Cổ Hiếu cũng là do tình nhân sinh ra, nghe nói bà ấy vốn là người rất ưu tú, nhưng khi Cổ Gia xảy ra chuyện, Cổ lão phu nhân bắt con trai phải cưới con gái thứ hai của Bành lão gia – là Bành Ngọc, chủ yếu bởi vì anh trai của Bành Ngọc là một chính khách có ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Khi cưới vợ xong, vợ ông lại trở thành một công cụ chiến lược.

Cổ Chấn cưới Bành Ngọc, sinh một gái –một trai, nhưng vợ chồng không có tình cảm.

Con trai của Bành Ngọc sinh ra rất yếu, nên rất chiều chuộng con trai, quanh năm phải dùng thuốc, tưởng rằng không nuôi được, cuối cùng Cổ Duy cũng lớn lên, và lại trở thành đứa bé xinh đẹp nhất của Cổ Gia. Hai mươi hai tuổi, làm việc có tổ chức, chu đáo, người ngoài nói một câu ngắn gọn để hình dung về hắn:

"Giống như một con sói, một khi đã cắn, tuyệt đối không nhả ra. Nếu mà thấy kinh doanh thua lỗ, đánh chết cũng không làm..."

Cổ Duy là niềm kiêu ngạo của Bành Ngọc, người phụ nữ này rất có dã tâm, muốn để cho con trai của mình ngồi vào vị trí cao nhất ở Cổ Gia.

Cổ Duy cưới Đông Lôi, đối với hắn mà nói, trăm lợi không có một hại - địa vị của hắn sẽ được củng cố, chính xác có một tác động lớn đối với sự

ngiệp của hắn.

Nhưng hắn tuyệt đối không phải là người chồng tốt: Quá xảo quyệt!

Khảng định Đông Lôi không thể khống chế được hắn, chắc chắn bị ăn sạch sành sanh.

Ngược lại, đối với tiểu Thản lại thích hợp, tính tình đứa nhỏ này không giống Cố Duy – tính thâm trầm.

Đó có lẽ là lý do mà A Huống và Căn Chi nhìn trúng tiểu Thản.

Lúc này, cô nghĩ, nếu Thản Thản và Cố Duy cùng nhau theo đuổi, người nào có thể nắm được tay Đông Lôi tới cùng đây?

Cô đột nhiên có chút lo lắng, Thản Thản sẽ bị đánh bại.

Cố Duy mưu trí, thật sự quá quyết tâm, thêm nữa Đông Lôi và tiểu Thản chưa có tình cảm, và tâm tình tiểu Thản ít khi bộc lộ ra bên ngoài - -

À, chỉ mong, tương lai, tình cảm của hai đứa sẽ phát triển thêm... Nếu không, mối quan hệ giữa hai nhà Đông Thần sẽ bị ảnh hưởng.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Ngoại Truyện 10.1

Thần Thản lái một chiếc xe thể thao.

Đây là xe của cha cậu. Hôm nay anh mượn tạm.

Thần Thản hiện tại không có xe, bởi vì còn đang đi học - - mọi người ở nhà họ Thần đều luôn luôn giản dị như vậy: Đang đi học không cần phải có xe.

Thần Huống lúc trước cũng như vậy.

Chỉ là anh trai chưa bao giờ chạy theo vật chất, sau khi ly hôn, anh sống chủ yếu trong bộ đội.

Nơi đó so với nhà anh, so với gia đình anh mà nói, dù nó không thiếu cái gì nhưng mọi thứ rất giản dị.

Mấy năm nay, tâm tư của anh trai, để hoàn toàn vào công việc. Đối với vấn đề cá nhân, chưa bao giờ nghĩ nhiều. Vẫn một mình lẻ bóng.

Ông bà rất lo lắng nhưng anh không quan tâm, không có hứng thú tìm kiếm một gia đình mới, trong nhà sắp xếp mai mối, anh luôn né tránh.

Thần Huống chán ghét việc người thân mai mối, cuối cùng anh lại trở thành bà mối.

Nói thật, Thần Thản cũng cho rằng mình vẫn còn trẻ -chính mình cũng tự tìm được bạn gái, không cần người mai mối nhưng nếu không phải quá

coi trọng anh trai, anh thật sự không muốn tiến tới.

Đối với Thần Thản mà nói, tiếp xúc với Đông Lô, ấn tượng đầu tiên lưu lại rất tốt.

Cô gái kia, rất đơn giản, trên người không nhìn thấy được tính nuông chiều từ bé.

Chỉ là hiện tại, anh có một cảm giác thất vọng - - Đông Lô không đặt anh trong lòng.

Giờ phút này, mặc dù cô ngồi bên cạnh anh, nhưng tinh thần như mất hồn, ngơ ngác, đầu óc đang ở nơi khác.

Anh cũng không nói gì.

Dừng xe lại đột ngột, nghĩ lại lúc đi thì vô cùng phấn khởi, khi về thì lại thất vọng.

Vì thế, anh thấy khó chịu.

"Thùng thùng thùng..."

Có người gõ cửa xe, là Thần Phương Phi đã đi tới.

"Chị Hai!"

Rõ ràng thấy chị đang nhìn vào Đông Lô.

Anh biết chị nói chuyện sẽ rất khó chịu, giọng nói có chút lo lắng, khẩn trương.

"Chị cùng Đông tiểu thư nói một câu: "

Đông Lô chăm chú nhìn, kéo cửa sổ xuống, nhẹ giọng hỏi:

"Chuyện gì!"

Thần Phương Phỉ đi đến bên cô, cân nhắc một lúc, sau mới nói:

"Đông tiểu thư, con gái có người theo đuổi, đó là chuyện rất bình thường. Quan trọng nhất là phải biết rõ trái tim mình. Từ xưa đến nay, chân đứng hai thuyền, sớm hay muộn cũng sẽ bị lật. Nên suy nghĩ cẩn thận: Cố Duy là dạng người mà khi cô cùng cậu ta, nếu không có chuyện gì đó là do cô may mắn. Nếu cô có chuyện, chắc chắn không lường hết được hậu quả mình gặp phải... Cố Duy có không ít phụ nữ bên cạnh. Mấy ngày trước, có người còn nhìn thấy cậu ta vào khách sạn cùng một cô gái... Việc này, cô có thể đi hỏi anh trai cô, xem cậu ta là người như thế nào... Loại nhân phẩm này không xứng với cô..."

Lờ nói thật này, thật sự làm cho Đông Lôi có phần không thoải mái.

Cô không thích người khác làm mất uy tín của Cố Duy, mà lại nói chuyện của hẳn như vậy thật không chịu nổi...

Cô thật sự muốn cãi nhưng sau cùng lại nhin - - Cố Duy là người như thế nào, quan hệ gì tới chị?

Thần Phương Phỉ bỏ đi.

Đông Lôi ngồi im, sắc mặt trầm xuống.

Thần Thản lấy một chai nước uống, đưa cho cô một chai:

"Bớt tức giận đi, chị của anh là như vậy. Chồng chị ấy nhiều lúc cũng rất đau đầu, nhưng thật ra chị ấy có ý tốt..."

Cô nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, uống một ngụm, trong lòng cũng giảm đi sự bức tức.

Thêm một ngụm nữa vào bụng, cảm giác mát mẻ lướt qua, sự tức giận cũng dần dần lắng xuống, lại uống vài ngụm nữa, cuối cùng tâm trạng bình tĩnh lại, mới nói:

"Nghe thấy Văn phu nhân rằng sắc lưỡi nhọn, vốn có tiếng ở Quỳnh Thành, hôm nay đã thấy rồi".

Khi nói lời này, trong lòng Đông Lôi suy nghĩ, chị dâu của cô miệng lưỡi cũng lợi hại, nếu mà hai phụ nữ này có một ngày đụng nhau, không biết người nào sẽ thắng đây - - Thần Phương Phi từng là luật sư.

"Cũng phải. Nếu chị ấy còn hành nghề luật sư, chắc chắn có nhiều thành công..."

Lời nói chưa xong, bị cắt ngang, Đông Lôi không muốn nghe chuyện của Thần Phương Phi.

"Cố Duy thật sự như thế sao? Như thế nào ai từng biết anh ta đều nói anh ta không phải là người tốt... Còn anh, anh..."

Thấy anh ta thế nào?"

Cô nhin không được nghiêng đầu hỏi.

"Anh?"

Anh dừng một chút.

"Uh`m!"

"Anh cũng không thân thiết với anh ta."

Thần Thản uống nước, suy nghĩ một chút, mới nói:

"Chỉ nghe nói anh ta làm việc không từ thủ đoạn. Mặt người dạ sói. Sát phạt quyết đoán. Nếu là việc liên quan đến kinh doanh, có thể tận dụng mọi cơ hội... Con mắt rất tốt, đầu tư rất giỏi. Mới được ba năm mà đã có tiếng trong giới kinh doanh. Đương nhiên, với thị trường ở Bắc Kinh. So với anh trai em, thì cậu ta chưa là cái gì cả."

Tất nhiên, trên đời chỉ có một Đông Đình Phong.

Cô ngả người ra phía sau, tiếp tục uống nước.

Lại một người gọi anh ta là "Lang sói" .

"Em quen cậu ta từ khi nào?"

Thần Thản hỏi.

"Không tính thân thiết!"

Cô hồi tưởng lại, mỗi một lần gặp mặt, đều là hăn tìm đến.

Ài, không muốn nghĩ đến!

Cô thở mạnh, trên mặt hiện lên cảm giác áy náy:

" Chuyện hôm nay, thực xin lỗi... Em không phải cố ý... Chỉ là xem xong phim, đã đói bụng, bụng đói, em liền quên hết chuyện khác..."

Quả thật như vậy, một khi cô đã đói, là có thể quên hết mọi việc.

Thần Thản cũng gặp thấy mấy lần. Cho nên, anh biết lời này không phải là giả.

"Nên là anh xin lỗi mới đúng. Thái độ của chị anh không tốt lắm. Em nói rất đúng, chúng ta hiện tại không phải là yêu đương..."

Giọng nói của anh không vui, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười:

"Chỉ thuần túy là bạn bè, đang tìm hiểu nhau. Kỳ thật anh hơi vội vàng, có khi cũng sẽ quên"

"Thật sự?"

Ánh mắt Đông Lôi sáng lên, hỏi lại.

"Uh`m!"

Anh gật đầu: "Vừa nãy anh nghĩ... Quan hệ của chúng ta có phần hơi khó hiểu..."

"Mỗi lần gặp mặt, giống như đều là bị người khác thúc giục mới có thể gặp nhau. Nói ví dụ như bây giờ, cũng là anh họ anh nhắc nhở, anh mới nhớ ra là hai tuần nay không gặp em rồi..."

Không, anh nhớ rất rõ, nhưng anh cố ý nói mình quên, thứ nhất lòng tự trọng trong anh nổi lên, thứ hai anh không muốn để cô có một gánh nặng tâm lý.

Đông Lôi lẳng lặng nghe.

Nụ cười của Thần Thản sáng ngời, giống như một dòng nước thanh khiết chảy qua, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái. Anh nói:

"Tình yêu không nên quá thụ động, em nói đúng không? Anh đã từng hỏi qua chị anh. Hồi chị ấy yêu anh rồi có cảm giác như thế nào. Chị ấy nói, xa nhau lập tức nhớ. Vài ngày không gọi điện thoại, cảm thấy cả người khó chịu. Một tháng không thấy, thật giống như có vài chục năm không gặp... Trong mạch máu luôn có sự thôi thúc..."

Kỳ thật anh cũng không có nói chuyện với chị, anh chỉ nói cảm xúc trong lòng anh đối với cô.

Anh nghĩ anh đã thích cô rồi !

Đông Lôi không nghi ngờ, nghĩ nghĩ, hình dung được cảm giác này, rất chính xác. Nhớ nhung là một cảm giác hành hạ người ta. Nó đã từng tra tấn cô...

"Rất có lý. Em cũng vẫn cảm thấy chúng ta cơ bản không phải là đang yêu nhau, chỉ đơn thuần là bạn bè."

Cô khẽ cười.

Thần Thản cũng cười lộ ra hàm răng rất trắng:

"Đúng, chúng ta thật sự là bạn bè..."

Mắt anh nháy nháy mấy cái.

Đúng, anh tạm thời trấn an nên là vị trí một người bạn, chỉ muốn cô buông lỏng cơ thể mình lại.

"Cho nên a..."

Cô cũng nháy mắt mấy cái, tâm trạng trở nên thoải mái.

"Cho nên, anh không cần phải có áp lực của một chiến binh. Không thể làm người yêu, thì có thể làm bạn bè. Anh trai em và anh trai anh đúng là những ông lão phong kiến, đem đôi ta nhét vào một chỗ, anh nói đúng không ..."

Nụ cười của người đàn ông này rất tươi, nhìn thấy nụ cười là đã khỏi bệnh, thật sự là người đàn ông tốt hiếm có.

Chính là bởi vì tốt, Anh trai cô và A Thần đại ca, mới mong cô cùng anh ấy có thể phát triển.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời định, chuyện tình cảm, người tính không được.

Tình cảm của cô với anh rất đơn giản, anh đối với cô cũng rất đơn giản. Nhưng người nhà cứ làm cho tình cảm đơn giản lại phức tạp ra. Dem hai người kết hợp là một

"Thần Thản, cảm ơn!"

Cô đột nhiên nói cảm ơn.

"Cảm ơn anh cái gì!"

Anh hơi lạ, liền hỏi.

"Bị vì nghe anh nói như vậy, em cảm thấy tội mình nhẹ đi không ít... Từ khi bức ảnh quý quái kia phơi bày ra, em cảm thấy bi thảm... Rõ ràng không có gì, lại bị người ta tùy ý tô vẽ thành như vậy, thật sự làm em tức chết... Em đối với Cố Duy thực sự không có gì... Hôm nay, cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau... Cho nên đó chỉ là một sự trùng hợp..."

Cô vuốt vuốt mái tóc, môi cong lên huyết sắc, vẻ mặt tươi cười, động tác này trông rất đáng yêu.

Thần Thản lặng lặng nhìn, tim đập rộn lên.

Nói thật, anh gặp nhiều cô gái nhưng chưa từng muốn gặp lại. Trong thế giới của anh, quan trọng nhất là huấn luyện và học tập, mọi thứ khác đều không quan tâm. Rảnh rỗi chơi bóng rổ là sở thích duy nhất. Đáp ứng mai mối, hơn nữa lại vui vẻ đồng ý cùng Đông Lôi trở thành bạn bè, thật sự là ngoài ý muốn.

Mà sự ngoài ý muốn này anh rất mong từng bước từng bước rơi sâu vào tay giặc.

Vốn tưởng rằng, dễ dàng tìm hiểu cô gái này. Thế mà ở đâu lại hiện ra một đối thủ rất mạnh, lại muốn cùng anh cạnh tranh.

"Cố Duy thật sự rất quan tâm đến em..."

Anh đột nhiên nói.

Thái độ quyết tâm của anh ta, làm cho người ta chán ghét.

"Em không thích anh ấy!"

Quá cứng đầu, khó đối phó; quá xảo quyệt, khó thu phục.

Đồng thời trong lòng cô rất rõ ràng, bản thân cô không hề ghét anh ta - - đây là một loại cảm xúc rất mâu thuẫn.

Có lẽ sự kháng cự này, chủ yếu xuất phát từ chính người thân của cô luôn từ chối anh ta, và bản thân mình lại không đủ tự tin.

"Tại sao?"

Trong lòng anh mừng thầm, hỏi.

Cô im lặng.

Thấy thế, anh cũng không hỏi nữa, lại chuyển sang hỏi một câu khác:

"Vậy em thích anh sao?"

Đông Lôi sửng sốt, không nghĩ tới anh sẽ hỏi câu này.

"Không trả lời được?"

Anh cười, nụ cười rất vô cảm.

Thật giống như cô không trả lời được một câu hỏi thực tế như vậy.

"Anh nói thế nào là thích? Bạn bè thích nhau, đương nhiên là có; còn chuyện tình yêu nam - nữ thích nhau, thật xin lỗi, không có..."

Cô nhẹ nhàng nói.

Đó cũng là một câu trả lời, Thần Thản không ngạc nhiên, nhưng mặt anh vẫn có phần biến sắc, vẫn là hơi mỉm cười:

"A, nói rất thẳng thắn."

"Em không nghĩ muốn nói dối anh!"

Đông Lôi rất nghiêm túc.

"Không lừa gạt người tốt."

Anh gật đầu:

"Anh cũng không muốn dối em, kỳ thật anh thích em. Cùng ở chung với em nhiều lần, anh đã thích em..."

Đông Lôi: "..."

Đột nhiên như xưng tội!

Nhịp điệu này, cô thật sự không theo kịp a...

Đông Lôi nhìn nhìn, nhất thời cũng bị kích động, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn: Chàng trai này cực kỳ đẹp trai, ánh mắt dịu dàng, chân thành, khi cười hàm răng trắng đều trông rất nghiêm túc:

"Ý anh là... Ý gì a..."

Thần Thản thật muốn nhìn lại gương mặt mình, từ nhỏ đến lớn, khuôn mặt này luôn làm các nữ sinh phát cuồng, nhiều nam sinh ghen tị, nổi tiếng như vậy nhưng trước mặt cô gái này lại không có gì đặc biệt...

Anh biết, Đông Lôi rất tôn thờ anh trai mình; đã từng si mê Kiều Sâm, cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Đôi mắt cô gái này đúng là không giống như các cô gái bình thường khác.

Cho nên, mình trong mắt cô ấy chỉ là một người rất bình thường.

Đây đúng là điều làm anh thất vọng về mình.

Anh đã từng bước từng bước lún sâu, vậy mà cô lại vô cảm.

Ài...

Trong lòng Thần Thản chán nản, liếc nhìn cô nói:

"Trước đây em không để ý đến anh, anh nghĩ về sau này em nên suy nghĩ lại... Từ bây giờ, anh chính thức bắt đầu theo đuổi em. . .

. . . Em có chịu không?"

"Nhưng vừa nãy anh mới nói..."

Đông Lôi nháy một cái mắt, lúng ta lúng túng.

"Trước là quan hệ bạn bè, từ nay về sau, anh muốn làm bạn trai em! Nếu có thể, anh nghĩ sẽ leo lên mức độ cao hơn. Anh sẽ cố gắng để có đủ tư cách làm bạn trai em..."

Nói lời này, Thần Thản có phần khẩn trương, sợ bị từ chối.

Đông Lôi nhìn nhìn.

Thần Thản không thể không hỏi:

"Tại sao nhìn anh như vậy?"

"Em tự hỏi không biết anh thích em vì cái gì?"

Anh cười: "Đó là chuyện của anh. Em cần suy nghĩ xem có đồng ý hay không! Nếu em chấp nhận, đầu tiên chúng ta xác định tìm hiểu nhau. Sau đó là hai bên cha mẹ gặp nhau. Hoặc là sớm hơn nữa là đính hôn thì tốt..."

Đông Lôi ngẩn người ra.

Đính... Đính hôn?

Mẹ ơi?

Thần Thản có phải bị Cố Duy kích động không a?

"Hành động của anh thật sự nhanh đấy..."

Đông Lôi thở dài kêu lên.

Thần Thản cười: "Anh làm việc gì cũng rất nhanh!"

"Việc này, không nhanh được, dù sao cũng phải để cho em nghĩ đã..."

Kỳ thật cô rất muốn ngay lập tức từ chối. Nhưng làm như vậy, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

"Được!"

Anh cười rất to: "Vài ngày?"

"Ba ngày!"

"Được!"

Anh vừa gật đầu, vừa ôm bụng, nơi đó xuất hiện tiếng kêu truyền ra:

"Đói bụng, anh còn chưa ăn cơm. Đi ăn cơm Tây cùng anh có được không! Sau đó lại đi xem phim, xem lại một lần nữa..."

Anh cao hứng xuống xe, rất lịch sự mở cửa xe, nụ cười rực rỡ, thật sự làm cho người ta không có cách nào có thể từ chối.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, họ cũng lại đi xem phim, xem phim xong, đi đến nhà thờ Pháp Hoa.

Khi nhìn thấy tháp chuông, Thần Thản chỉ vào mặt trước chiếc chuông có dòng chữ, rồi nói:

"Hãy nhìn xem anh trai em, có tên trong danh sách những người nổi tiếng ở đây. Em có muốn một lần rung chuông không?"

Đông Lôi đọc xong dòng chữ trên tấm bảng đó, cười: "Anh trai em có thể gặp được chị dâu thật là có phúc lớn."

Thần Thản đã từng gặp qua Ninh Mẫn Mẫn, theo suy nghĩ anh, người phụ nữ kia đúng là không tầm thường, không chỉ có xinh đẹp, mà còn rất độ lượng, cùng Đông Đình Phong cực kỳ xứng đôi.

"Phải nói, bọn họ có thể gặp nhau đúng là một chuyện may mắn..."

"Đúng vậy!"

Họ nhìn nhau mỉm cười.

Con người khi còn sống, chồng gặp được vợ, vợ gặp được chồng đều là do số phận, đối với mỗi người đều là chuyện may mắn, tình yêu không được đáp lại sẽ luôn chỉ cảm giác cô đơn và đắng cay.

Ngày hôm đó, Đông Lôi đến nhà thờ Pháp Hoa. Nhìn xa xa thấy hoàng hôn đã xuất hiện, bỗng nhiên im lặng thật lâu, không nói gì. Cô nghĩ tới chuyện trước kia.

Năm mười sáu tuổi, cô từng cùng Kiều Sâm đã tới nơi này, cũng từng nghĩ muốn rung chuông. Nhưng Kiều Sâm không muốn. Năm năm sau, cô lại đứng ở chỗ này, bên người lại là một người đàn ông khác. Nếu cô đồng ý để anh theo đuổi, có lẽ, chàng trai có khả năng sẽ trở thành chồng cô.

"Suy nghĩ gì vậy?"

Thần Thản đứng ở bên cạnh nhìn, nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Không!"

Cô mỉm cười: "Xuống núi thôi! Tối rồi, anh còn muốn đi chơi đâu nữa?"

Khi đi xuống chân tháp chuông, hoàng hôn đã dần dần biến mất, cả ngọn núi bị bao phủ bởi làn khói sương.

Thần Thản không trả lời, lại thấy một tiếng chuông vang lên. Đó là tiếng chuông di động của Thần Thản.

Đông Lôi thấy anh thản nhiên tắt điện thoại, nói: "Chỗ nào cũng đi không được... Phải về rồi..."

Cô gật đầu: "Là mẹ anh gọi sao?"

"Uh`m... Không có việc gì..."

Anh cười.

Nhưng cô lại cười không nổi. Mẹ Thản vốn không thích cô, nếu chị hai của anh đem chuyện hôm nay về kể, chỉ sợ lại càng coi thường cô hơn.

Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy, cô không thể đùa giỡn chuyện này với Thần Thản được.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Ngoại Truyện 10.2

Về đến nhà, Đông Lô nhốt mình trong phòng, suy nghĩ lung tung, hoàn toàn không hay khi thấy chị dâu mang thai đang nặng nề đến bên cạnh, giờ tay trước mặt cô, cô gắng để cô tập trung nhìn mình: "Lôi Lôi, em có chuyện gì vậy, sao mặt lo lắng thế?"

"A, chị dâu, chị vào lúc nào vậy... Làm em sợ muốn chết..."

Khi nhìn thấy Ninh Mẫn Mẫn ở bên cạnh, Đông Lô ôm ngực, giật mình.

"Chị vào đây đã được năm phút, nhìn thấy em đang chau mày..."

Ninh Mẫn Mẫn phì cười đến bên giường ngồi xuống, nói:

"Mau ra ăn cơm... Anh trai bảo chị đến xem..."

"Chị dâu, hiện nay là gián điệp của anh ah"

Nói xong, cô bấu môi.

Ninh Mẫn Mẫn bật cười, vuốt ve bụng:

"Chị như thế này mà là gián điệp? Em trước kia cùng anh trai không chuyện gì mà không tâm sự..."

Trước kia là vậy, nhưng hiện tại...

Cô mỉm cười, thở dài một cái.

"Chuyện gì vậy, tiểu Thản làm cho em cảm thấy khó nhĩ?"

Ninh Mẫn Mẫn ân cần hỏi.

Cũng không phải!

Đông Lôi lại chau lông mày:

"Nói như thế nào nhĩ? Anh ấy cái gì cũng tốt, nhưng chỉ là không có cảm xúc... Không thấy rung động a... Em nói chị nghe, trước kia khi em gặp Kiều Sâm, trái tim rất căng thẳng, rất vui mừng... Nhưng khi ở cùng tiểu Thản, giống như bạn bè quen biết nhau nhiều năm thôi. Khi chuyện trò không có cảm giác như người yêu. Thậm chí, khi anh ấy cầm tay em, cũng không cảm thấy xúc động. Nó chỉ đơn thuần tình cảm với anh trai... Chị nói, giờ em phải làm sao?"

Nhìn thấy đứa nhỏ rất đáng thương này...

Ninh Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ mới hỏi:

"Tiểu Thản có ý gì ah?"

"Hôm nay anh ấy nói muốn chính thức theo đuổi em..."

Cô cười đau khổ.

"Em cảm thấy khó xử?"

"Em không biết! Em còn không đồng ý."

Cô ở trên giường ôm gối lăn đi lăn lại.

Ninh Mẫn Mẫn liếc liếc mắt một cái, cô em chồng này vì chuyện tình cảm có phần đau đầu, lại hỏi: "Bây giờ vẫn còn nhớ tới Kiều Sâm sao?"

Đông Lôi im lặng, buồn bã trả lời: "Có đôi lúc..."

"Có khó chịu không?"

"Uh`m tối nay thì rất bực mình!"

Ninh Mẫn Mẫn vuốt mái tóc ngắn của Đông Lôi.

Đông Lôi ngồi thẳng lên, ôm lấy chị dâu, cảm tựa vào vai chị:

"Mỗi khi đêm đến, em nghĩ không biết em có chỗ nào không tốt mà Kiều Sâm lại không tiếp nhận em. Từ nhỏ đến lớn, em thích anh ấy thế, loại tình cảm này giống như đã khắc vào trong xương, hiện tại có kéo ra, thật sự không thể lấy gì lấp vào chỗ đó được."

Nói xong lời này, cô thở dài một tiếng.

"Tương lại, sẽ có người lấp đầy chỗ đó cho em!"

Ninh Mẫn Mẫn vỗ vỗ vai cô, an ủi.

Phải không?

Có lẽ vậy!

"Chị trước kia cũng rất yêu Hoắc thiếu ah?"

Đông Lôi nhin không được, hỏi lại.

Cô biết chị dâu đã từng yêu người khác.

Ninh Mẫn Mẫn gật đầu, cười, nói: "Chỉ có thể nói là do ông trời trêu chọc."

"Em cảm thấy được lúc này ông trời làm rất tốt. Nhìn mà xem, chị cùng anh trai thật tốt... Em nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày anh trai lại đối với một cô gái tốt như vậy. Chị dâu, từ nhỏ em luôn nghĩ nhất định phải lấy người như anh trai em."

"Cho nên, em yêu Kiều Sâm..."

Kiều Sâm và Đông Đình Phong là bạn tốt, bọn họ có trình độ nhất định, có phần giống nhau, đều rõ ràng, nghiêm túc, đều có trách nhiệm, và đều là những người không thích cười.

"Có lẽ thế..."

Đông Lôi thở dài: "Nhưng bây giờ em đã hiểu, không thể ép Kiều Sâm. Tình yêu đến từ hai phía, tuyệt đối không thể miễn cưỡng..."

Ninh Mẫn Mẫn xoay người vỗ vỗ tay cô:

"Nếu như cảm thấy không thích hợp, lên nói thẳng chỉ có thể làm bạn. Chuyện đại sự cả đời, phải xử lý tốt. Đừng nghĩ để ý đến suy nghĩ của người khác, cũng đừng ngại mối quan hệ của anh trai em và Thần gia. Em còn trẻ, cứ từ từ chọn lựa... Tuổi còn nhỏ, không thấy rõ. Lớn hơn một chút, có thể biết rõ trái tim mình. Quan trọng nhất là người đàn ông đó phải yêu em. Đừng để mình phải tủi thân. Con người khi còn sống, chỉ có kiếp này, không thể chờ khi sang thế giới bên mà chọn lại, nhất định phải chọn người phù hợp với mình. Nếu bản thân mình không coi trọng mình, thì ai có thể bảo vệ mình đây? Em nói có đúng không?"

Kinh nghiệm của người từng trải a!

Khi nghe xong, Đông Lôi mỉm cười, ôm lấy chị dâu nói:

"Chị dâu, chị là người thấu tình đạt lý, em thật sự muốn yêu chị chết đi được... Chẳng trách anh trai em lại thương yêu chị như vậy, đến đây để cho em hôn một cái..."

Cô bướng bỉnh hôn chị dâu, nghĩ tới trước kia, nhìn thấy khuôn mặt này đã cảm thấy tức giận. Mà lúc này, cô lại quá yêu quý người chị dâu này rồi.

Ninh Mẫn Mẫn cong môi cười.

Hôm đó, khi Thần Thản trở về nhà, liền bị mẹ giảng giải một lúc, muốn anh nhanh chóng chia tay với người nhà Đông gia. Thần Huống cũng bị bà nhắc đến.

"Nhà của chúng ta không chào đón những phụ nữ dơ dáy!"

Câu này do mẹ anh nói.

Vào buổi tối, Thần Thản đến biệt thự của Thần Huống tại Quỳnh Thành, đây là khu dân cư mà các lãnh đạo cấp cao của quốc gia sinh sống.

Biệt thự của Thần Huống có một bảo vệ là Lô Hà. Thần Huống không biết nấu ăn, mà cũng không phải là người kén ăn, ăn uống đơn giản, do vậy, anh không cần thuê người giúp việc chuyên nghiệp, toàn bộ việc nấu nướng đều do Lô Hà làm hết, nấu toàn những món ăn đơn giản nhưng đối với Thần Huống thế cũng là rất tốt.

Thần Thản nghĩ, từ lúc anh trai ly hôn, người đàn ông này không coi trọng sinh hoạt hàng ngày, cho dù con trai sinh ra anh cũng không có vui vẻ quá. Bị vợ cấm sừng cũng không tức giận.

Mẹ Thần Thản oán giận:

"A Huống biết rõ chuyện cô gái đó, thế mà lại còn giới thiệu cho em trai. Chuyện gì cũng không thêm quan tâm, nhưng không có nghĩa là nhà của chúng ta cái gì cũng có thể chấp nhận. Cô gái làm vợ tiểu Thản phải là một cô gái tốt. Thần gia chúng ta cũng không phải cần thiết làm thông gia với Đông gia..."

Còn nhiều lời khác khó nghe nữa.

Những lời này, trước mặt A Huống không dám nói. Cũng chỉ dám nói ở sau lưng vài câu, đơn giản nghĩ A Huống còn có thể nhờ vả.

Kỳ thật Tiểu Thản rất rõ, anh trai và chị dâu không có tình cảm, cho nên quanh năm ở lại chỗ làm, vì thế chị dâu mới ngoại tình...

Hôn nhân không có tình yêu thật là bất hạnh.

"Tới lúc nào vậy?"

Thần Huống nhìn thấy anh, rất ngạc nhiên.

"Em tới xin bữa cơm."

Thần Thản ngồi ở bàn, ngửi thấy mùi thức ăn:

"Anh Lô tay nghề càng ngày càng khá..."

Lô Hà tươi cười, đi xới cơm.

Thần Huống ăn cơm, họ đều không uống rượu. Đó là một thói quen. Trừ khi phải xã giao. Cho dù là xã giao, cũng chỉ uống ba chén nhỏ, nhiều anh sẽ không uống, nguyên tắc này đã theo anh nhiều năm. Đương nhiên, khi còn trẻ, anh cũng từng say ba ngày ba đêm không dậy được.

"Hôm nay hẹn hò thế nào?"

"Bình thường!"

Thần Thản đón bát cơm do Lô Hà đưa qua, nói một tiếng cảm ơn, vừa ăn vừa ăn khen tay nghề của Lô Hà, làm cho Lô Hà cười không ngớt - - Vị Thần gia này, so với Tổng Tư Lệnh kia tính nết không giống nhau. Một người thì lạnh lùng, một người thì thân thiện.

"Anh vừa mới nhận được điện thoại của cô hai...Nói anh một trận..."

Thần Thản thất vọng nói: "Miệng chị hai luôn thế mà!"

Thần Huống không nói tiếp, nhớ lại lời nói của Thần Phương Phi, đúng là không hài lòng với Đông Lô. Tuy nhiên nha đầu kia nghĩ, anh không có con mắt tinh tường để chọn vợ?

Chắc là do ảnh hưởng bởi mối tình đầu, rồi đến cuộc hôn nhân trước của anh, nên Phương Phi cảm thấy thất vọng, không thể đưa bất cứ người phụ nữ hư hỏng nào nữa bước vào Thần gia.

Ông nội thường nói: Nhà của chúng ta chỉ có cô hai là được.

"Giận nhau ah?"

"Không, đất nước vẫn thái bình!"

Thần Thản nói.

"Cố Duy không thích hợp với Lô Lô. Đông gia sẽ không đồng ý."

Tiểu tử kia quá cứng đầu, quá xảo quyệt, quá nhiều mối bận tâm, chỉ có bề ngoài, có quá nhiều thứ không thích hợp.

"Mẹ em..."

Thần Thản đang định nói, lại thấy di động của Thần Huống kêu lên, Lô Hà liền đem tới.

Thần Huống vừa thấy vậy, nhìn về phía Thần Thản:

"Là mẹ cậu sao! Cậu cãi nhau với mẹ sao?"

Tiểu tử này, trước đây cứ cãi nhau với người nhà, sẽ chạy đến bên nhà tìm anh nói chuyện, xem ra, thói quen này vẫn không thay đổi.

Thần Thản nhú mày, chưa kịp nói.

Thần Huống không có hỏi lại, nhận điện thoại, đầu bên kia liền nói:

"Tiểu Thản có tới chỗ cậu không?"

"Ở đây!"

"Được rồi. Tên nhóc này bỏ đi, còn tắt cả điện thoại!"

"Có chuyện gì mà âm ỉ vậy?"

Anh liếc nhìn Thần Thản một cái.

"Chuyện với Đông Lôi, đừng làm trò cho thiên hạ... Cậu nên nói rõ với Đông gia..."

Giọng nói rất kiên quyết.

Thần Huống nhìn về phía Thần Thản, chắc chắn vì việc này mà tên kia mới bỏ đến đây

"Vì cái gì mà tự nhiên lại phản đối?"

Anh lẳng lặng hỏi.

"Còn cần ta nói rõ sao?"

Giọng nói của thím Tư rất tức giận, cuối cùng phun ra năm chữ:

"Yêm thị, ôn nhu yển..."

Thần Huống cau mày lại, không thể nghĩ làm sao thím Tư lại điều tra việc đó nhanh và rõ ràng như vậy.

"Tôi đã biết hết rồi! Con gái dơ dáy, không trong trắng thì không thể bước vào Thần gia... Mặc kệ tiểu thư nhà Đông gia có vô tội đi nữa, thì cũng không thể gả cho con trai ta ..."

Bốp, tắt điện, một trận lôi đình nổi lên!

Thần Huống không muốn ăn nữa, ném di động xuống, mặt mũi tối sầm hết sức tức giận, đi châm một điếu thuốc, sau khi hút vài hơi, nhìn về phía Thần Thản:

"Hỏi cậu một câu!"

"Nói!"

Thần Thản đang cắn một miếng thịt, đáp.

"Một người đàn ông kết hôn với một người phụ nữ, điều gì là quan trọng nhất?"

Thần Thản vừa nghĩ, vừa nuốt nốt miếng cơm:

"Xem bản thân mình có yêu hay không. Đối phương có đáng để yêu không."

Nghe đứa nhỏ này nói, rõ ràng tư tưởng rất đơn giản.

"Phụ nữ không còn trong trắng, có quan trọng không?"

"Khụ khụ khụ..."

Thần Thản bị sặc khi nghe thấy câu hỏi đó.

Thật là, đang ăn cơm mà nói chuyện này, ông anh họ thật sự đã rất bức mình.

Anh rút giấy lau miệng.

"Anh cảm thấy thế nào?"

Anh đem vấn đề này ném trở lại.

"Lúc tuổi còn trẻ cảm thấy rất quan trọng. Hiện tại cảm thấy buồn cười!"

Thần Huống đến gần cửa sổ miệng nhả ra làn khói, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt nhìn xa xa.

Thần Thản liếc nhìn:

"Mẹ em nói chuyện này, thực sự xảy ra ah?"

Anh chính thức hỏi một câu.

"Uh`m!"

"Làm sao có thể?"

Đột nhiên anh cảm thấy đau lòng cho Đông Lôi, khi đó, cô bé còn bé như vậy.

"Nếu như cậu để ý, cũng đừng gặp lại Đông Lôi. Cô ấy căn bản không nhớ rõ đã từng xảy ra chuyện gì, cũng lên nhắc nhở mẹ cậu, đừng coi việc đó là quan trọng, không nên khơi chuyện này ra, cũng không phải là việc một trưởng bối nên làm. Đông Lôi là em gái cưng của Đông Đình Phong, tôi cũng coi cô ấy như em gái, đừng làm tổn thương cô ấy. Cái gì mà không trong sạch?"

Kiểu dùng chữ này rất chua ngoa. Vốn anh cũng muốn có cơ hội thích hợp sẽ nói cho Thần Thản biết, không nghĩ thím Tư lại có thể biết được chuyện này...

"Anh, em sẽ không bỏ cuộc."

Thần Thản bỏ bát cơm xuống, cũng đi tới lấy một điều thuốc, chưa bao giờ hút, nên khi rút một hơi đã bị sặc.

"Đồ ranh con, không được hút!"

"Không hút thuốc không phải là đàn ông! Em muốn trở thành người đàn ông thực thụ!"

Hắn nghiêm túc nói.

Thần Huống nghiêng nghiêng, liếc mắt một cái:

"Gấp cái gì, đàn ông không phải là như vậy? Cậu luôn luôn là người chín chắn. Hiện tại đang là sinh viên đại học. Hút thuốc cũng không phải là chuyện vẻ vang gì! Vài năm nữa, toàn màu đen bao lấy lá phổi lúc đó là đàn ông sao?"

Anh vỗ vỗ vai cậu em họ, lấy một ly nước nhỏ cho cậu ta.

"Anh biết hút thuốc không tốt, tại sao vẫn hút?"

Thần Thản uống xong, hỏi lại.

Thần Huống: "Áp lực quá lớn! Hút ít dần dần đam nghiện..."

"Anh trước kia cũng không hút. Em nghe nói, khi ở cùng bạn gái cũ anh đâu có hút. Từ sau cưới chị dâu, mới nghiện thuốc lá."

Lời này làm cho Thần Huống im lặng, chuyện quá khứ đã quên...

"Thích một người cảm giác như thế nào?"

Thần Thản hỏi, chuyển sang đề tài khác.

"Sao lại hỏi như vậy?"

Thần Huống nhả ra một làn khói, nhìn tiểu tử này đánh giá, bộ dáng có phần buồn phiền.

"Tò mò!"

"Có phải thích Lôi Lôi rồi hả ?"

"Uh`m đại loại như thế!"

Thần Thản cười cười, thẳng thắn thừa nhận:

"Tuy nhiên, cô ấy đối với em không có quá nhiều tình cảm! Trước đây đều là em gọi điện thoại. Về sau, khi em không gọi, nha đầu kia cũng không thèm gọi cho em. Thật sự em không có chút gì hấp dẫn cô ấy..."

Thì ra là cậu ta cố tình không liên lạc với Đông Lôi.

Thần Huống nghe, khẽ cười một cái, nhắc nhở:

"Cô ấy thích Kiều Sâm nhiều năm như vậy. Không thể nhanh chóng bỏ qua được đoạn tình cảm đó, để tiến tới thích một chàng trai khác được. Tôi nghĩ cậu lên chủ động một chút sẽ tốt hơn... Hiện tại cô bé ấy hoàn toàn bị động... Tình cảm đi liền với chăm sóc, quan tâm, nó sẽ dễ dàng đi vào trái tim cô ấy..."

Thần Thản nghe giảng dạy, gật đầu.

"Cậu thích cô ấy ở điểm gì?"

Thần Huống hỏi:

"Không giả dối! Rất chu đáo."

"Nói thí dụ như a..."

Thần Thản nghĩ nghĩ nói:

" Chủ nhật trước, em cùng cô ấy đến viện Phúc lợi, mua rất nhiều đồ phân phát cho các bé. Nói đến nhất định anh sẽ cười em, em gặp cô ấy năm lần, thì bốn lần, chỉ lái xe đưa cô ấy đi bốn viện Phúc lợi..."

Nói đến đây, Thần Thản nhớ lại

Đông phu nhân - Triệu Hoa là chủ tịch quỹ từ thiện, mỗi tháng đều có một ngày đem sách vở, tranh ảnh, các loại đồ dùng học tập cho bọn nhỏ; rồi đem đồ dùng hàng ngày hoặc là hoa quả cho các cụ già cô đơn.

Lần đầu tiên, theo cô ấy đến viện Phúc Lợi Dục Tuệ, nhìn cô ấy chơi cùng những đứa bé khi đó, anh biết đây là một cô gái tốt bụng, cho dù từ nhỏ đã được dạy cách xã giao nhưng những gì anh nhìn thấy, tình cảm của cô ấy đối với các em nhỏ xuất phát từ trong trái tim – không phải giả tạo. Đông phu nhân thật sự là người có tấm lòng nhân hậu nên đã ảnh hưởng rất nhiều đến con gái bà.

Sau đó, theo cô ấy đến viện dưỡng lão, nhìn cách cô ấy gọt hoa quả, rửa chân tay cho các cụ già, giống như ông bà nội của mình, anh lại càng có tình cảm với cô hơn. Con cháu nhà Đông gia hiếu thảo với người trên đúng là chính xác như mọi người vẫn nghĩ.

Khi Thần Thản nói những điều này, liên tục khen Đông Lôi.

Thần Huống gật đầu, Đông Lôi là như vậy, anh biết rõ vì trước kia anh cũng hay cùng Căn Chi đến các cô nhi viện, viện dưỡng lão. Anh em bọn họ đối với việc từ thiện rất quan tâm. Loại quan tâm này về sau biến thành hành động, giúp đỡ rất nhiều người...

"Nếu thích, vậy thì theo đuổi đi!"

"Uh`m!"

"Còn nữa, chuyện trước kia, tuyệt đối không thể để cô ấy biết."

"Uh`m!"

Thần Thản đồng ý nhưng trong mắt vẫn có nỗi lo:

"Em chỉ sợ mẹ em..."

"Không sợ. Chỉ cần cậu thích, tôi sẽ bảo ông nội tham gia với mẹ cậu. Cũng không phải mẹ cậu lấy cô ấy."

Thần Thản nghe được những lời này, mỉm cười, gật đầu.

Nhưng không ai có thể nghĩ, chuyện xảy ra khác xa so với dự đoán của họ: Vì Đông Lôi mà tình cảm anh em hai mươi mấy năm đã không còn...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Ngoại Truyện 11.1

Đông lô hai mươi một tuổi, từng khát vọng tình yêu, hiện tại, cô đối với tình yêu thực mê mang.

Hôm nay là chu một, cô không đi học, mà là một mình một người bay đến Ba Thành khoa.

Chờ khi cô phục hồi tinh thần lại, thì mình đã đứng trước cửa văn phòng phó viện trưởng.

“Đông tiểu thư, cô tìm phó viện trưởng sao?”

Bí thư văn phòng Phó Tiểu Thiên nhìn cô, vội vàng chào đón hỏi.

Đông Lô lấy lại tinh thần, yên lặng liếc mắt nhìn hoàn cảnh quen thuộc, nhẹ giọng hỏi:

“Hắn ở có ở đây không?”

“Phó viện trưởng đang họp!”

“Bao lâu thì xong?”

Cô biết người kia sẽ không vì bất luận kẻ nào mà dừng hội nghị lại.

Công sự vĩnh viễn quan trọng nhất.

Nhớ rõ từng có một lần, cô từng ở trong này đợi hắn ước chừng đợi hắn, chờ đến khi không chịu được mà ngủ quên mất, chỉ vì muốn gặp mặt hắn

Hiện giờ ngẫm lại, đoạn cảm tình kia, thật sự là buồn cười: cho tới nay, đều là cô quẩn quít lấy hấn, mà hấn nếu có thể sẽ trốn cô thật xa thật kĩ để cô không quẩn lấy mình.

“Hai giờ. Chắc cũng sắp xong rồi. Cô ngồi chờ ở đây một lát đi.... “

Đông Lôi nghĩ, muốn hay không ngồi chờ hấn trong chốc lát?

Nhưng cô hiện tại, có thể lấy thân phận gì tới gặp hấn?

Cô chẳng có gì liên quan đến hấn nữa!

“Không sao! Tôi ra ngoài đi dạo chút!”

Cô hạ thấp người rời đi, trong lòng trống rỗng.

Trước kia đây là nơi cô thường đến, tất cả mọi người đều biết cô là viện trưởng phu nhân tương lai của bệnh viện Mai Loan này.

Từ khi giải trừ hôn ước, cô đã vài tháng không đến đây.

Hết thầy như nhau là thường lui tới, nhưng hết thầy tóm lại vẫn là thay đổi.

Hấn không hề là vị hôn phu của cô.

Cô cũng không phải vị hôn thê của hấn.

Ngay cả bằng hữu cũng không đúng rồi.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng, từ miệng cô tràn ra.

Trong lòng tràn ngập chua xót, đối với Kiều Sâm, cô vẫn còn lưu luyến.

Cô chậm rãi đi tới, tinh thần có điểm hoảng hốt.

Đối diện, một cô gái tóc dài thanh tú mang hộp tiện lợi đi qua, mặt mũi vui tươi hớn hở, tinh thần phấn chấn bừng bừng, cùng một đám hộ sĩ đi ra tiếp đón, một bên đang hỏi:

“A Sâm tan họp chưa?”

“Phó viện trưởng còn đang họp!”

Không biết là ai đáp một câu.

Cô gái này là tới tìm Kiều Sâm.

Nhưng cô nhớ rõ Kiều Sâm không có em gái như vậy——

Người kia là ai?

Người theo đuổi sao?

Nhìn qua, hẳn là vẫn là sinh viên.

Cô không khỏi xoay người.

Cùng lúc đó, Kiều Sâm đi cạnh một nhóm người áo trắng từ phòng họp đi ra, vừa đi vừa thảo luận gì đó.

Cô gái kia thấy, cười dài kêu một tiếng:

“A Sâm, em tới đưa cơm cho anh.....”

Lực chú ý của Kiều Sâm đích, phát tay bảo những người khác tản ra, đứng ở nơi đó, chờ cô gái kia chạy tới, lên tiếng:

“Không phải bảo em ngoan ngoãn ở nhà sao?”

“Em không chịu ngồi yên..... Đến đến đến, mau tới nếm thử chút cơm tình yêu của em..... Em mới học làm nên chưa được ngon lắm, đến đây thử một chút xem hương vị như thế nào.....”

Nữ sinh nắm tay hắn, đi đến văn phòng phó viện trưởng.

Kiều Sâm không gạt ra, ngoan ngoãn theo đi vào.

Hắn, nhưng lại cùng nữ sinh khác thân cận như vậy.....

Cuối cùng, Đông Lôi ngơ ngác nhìn trong chốc lát, có điểm không dám tin.

Cuối cùng, cô từng bước một quay đầu đi, bước đến trước cửa, làm cho Phó Tiểu Thiên còn không kịp mở miệng, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Kiều Sâm đang chịu chút tâm, nữ sinh lấy đĩa gấp thức ăn đến miệng cho hắn —— rất thân thiết.....

Lòng của cô, hung hăng bị đau đớn một trận, cô quay lưng bước đi.

Đúng lúc đó, Kiều Sâm Quay đầu nhìn, nữ sinh kia cũng nhìn lại đây.

“Lôi Lôi!”

Kiều Sâm đứng lên.

Cô vô lực cười, cái gì cũng chưa nói, xoay người khép cửa lại, nhìn Phó Tiểu Thiên đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình.

Kiều Sâm sớm có người mới, tất cả mọi người trong bệnh viện đều biết, chỉ duy nhất mình cô là chẳng hay biết gì.

Buồn cười chính là, bản thân mình còn chạy tới tự rước lấy nhục.

Cô bị là làm sao vậy?

Như thế nào lại không thể buông tay hẳn?

Cô cần rằng một cái, không để ý tới ánh mắt khác thường của mọi người, chạy như điên rời đi.

“Lôi Lôi.....”

Kiều Sâm đuổi theo, nắm chặt lấy tay Đông Lôi, nhìn vẻ mặt tái nhợt của cô, cả người lung lay sắp đổ.

“Lôi Lôi, em..... em tìm anh sao?”

Hắn nhẹ giọng hỏi, nha đầu kia khí sắc nhìn qua quá kém.

“Không tìm! Đi lầm đường!”

Cô suy yếu quay đầu lại cười, tuyệt không thừa nhận chính mình tới tìm hắn.

Hắn nhíu mày, nghĩ tới một sự kiện:

“Hôm nay chu một, tại sao em không đi học?”

“Việc này, không khiến anh xen vào.....”

Kiều Sâm ghen lời một chút.

Lúc này, kia cô gái cũng đuổi tới, mở to đôi mắt tò mò đánh giá cô một hồi:

“Thì ra cô chính là Đông Lôi. Xin chào, tên tôi là Hác Gia. Là vị hôn thê của A Sâm.....”

“A Gia!”

Kiều Sâm muốn kêu dừng đã không kịp.

“À! Đều đã đính hôn a, tôi cũng không biết!”

Đông Lôi lẳng lẳng mỉm cười.

“Chúng tôi không cử hành nghi thức đính hôn.”

“Ồ, phải không?”

Đông Lôi nhìn về phía Kiều Sâm, nói một câu:

“Chúc mừng!”

Kiều Sâm lặng im nhìn cô.

Hác Gia cười sáng ngời: “Cám ơn, chờ hôn kỳ được định, nhất định mời cô đến uống chén rượu mừng a.....”

“Nhất định!”

Đông Lôi ngây ngốc gật đầu, ngây ngốc cười:

“Tôi còn có việc, không quấy rầy nữa, sau này gặp lại!”

“Gặp lại sau!”

Hác Gia vẫy vẫy tay nhỏ bé.

Đông Lôi thẳng lưng, bước đi vững vàng đến thang máy, lần này, cô không chạy. Chính là chân nhũn ra.

Kiều Sâm đuổi theo:

“A Gia, em ở chỗ này chờ anh, anh đi tiễn Lôi Lôi.....”

Một cái đáp ứng: “Vâng.....”

Một cái cự tuyệt: “Không cần.....”

Hắn rốt cuộc vẫn là tiền tình chiến sĩ truyền thuyết.

Kiều Sâm muốn cùng Đông Lôi nói chuyện, Đông Lôi căn rằng, đi như bay, một câu cũng không chịu nói.

Chờ khi đã ra khỏi bệnh viện, cô vội vàng gọi một chiếc xe taxi, không buồn cùng hắn nói lời từ biệt, liền vội vàng lên xe.

Hắn biết cô đây là đang trốn tránh hắn.

Chuyện hắn đánh hôn, khẳng định đã kích thích cô.

Hắn cảm thấy áy náy, chính là.....

“Lôi Lôi, em nhất định có thể tìm được một người đàn ông có thể cho em hạnh phúc. Anh không nghĩ lại hại đến em. Không nghĩ.....”

Hắn đứng ở nơi đó, nhẹ nhàng thở dài, không thể nhìn thấy cô gái trên xe sớm khóc thành lệ nhân.

Cố Duy hét lên một cái say không còn biết gì.

Khi tỉnh lại, trên giường ngọc ~ thể ngang dọc.

Hắn nhíu mi, là thân thể trắng nõn của Mai Thiến, giữa trưa uống rượu, hắn cùng bọn Chu Cung bàn về việc buôn bán, nói mãi, đến khi khách hàng đi rồi, lại gặp gỡ mấy ông chủ nhỏ, tất cả mọi người cùng cười nói, có người khởi hứng nói muốn kêu mấy em xinh đẹp lại đây vui vẻ một chút, hắn không phản đối.

Sau lại, mỗi nữ đến đây, Mai Thiến không biết như thế nào lại ở trong đó.

Có người đùa giỡn cô, hấn giận dữ, trước mặt mọi người cho tên kia một bạt tai, còn đập người ta một cước, kéo tay Mai Thiến rời đi, đi đến khách sạn của chính mình đặt phòng.

Ở phòng khách sạn, hấn mắng cô ti tiện: cho cô nhiều tiền như vậy rồi còn ra ngoài lêu lổng.

Cô khóc, nói, cô là bị bằng hữu bắt đi ra.

Hấn nói, khi đang làm người phụ nữ của tôi, nếu em dám để cho người khác đụng vào em một chút, đời này, em cũng đừng nghĩ có ngày yên ổn.

Cô liên tục gạt đầu, bộ dáng ôn thuận, làm hấn vừa lòng.

Nường cảm giác say, hấn thân cô, miệng kêu tên của một vài người khác.

Cụ thể là tên ai, hấn đã quên.

Có thể Tiểu Bồng, cũng có thể là Đông Lôi..... Hay là tên của những khác.

Sau đó, thượng nàng.

Tỉnh lại hấn có điểm hối hận. Bởi vì đã quên mặc áo mưa.

Đi giặt sạch một chút, hấn gọi điện thoại cho phục vụ phòng, bảo người ta đưa thuốc.

Lấy được thuốc, hấn lay tỉnh nữ nhân đang ngủ.

Nữ nhân này trên mặt còn có vết nước mắt lưu lại, có thể là bị hấn làm đau, cũng có thể là làm lòng cô bị thương—— hấn quả không được, bọn họ trong lúc đó chỉ là giao dịch, hấn cũng sẽ không quan tâm bất kể cô thương tâm hay không.

“Uống thuốc đi!”

Mai Thiên nhìn thấy tủ đầu giường có một chén nước, còn có thuốc tránh thai, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống.

“Vâng!”

Cô cầm lấy thuốc uống trong ánh nhìn của hấn.

Hấn lại gọi điện thoại, bảo nhà ăn khách sạn mang lên một ít đồ ăn, giữa trưa uống nhiều rượu, ăn lại không nhiều, bụng rỗng uống rượu rất hại thân.

“Lại đây ăn một chút gì đi.....”

Hấn thản nhiên nói.

“Về sau đừng tìm kia mấy người kia nữa. Thấy liền cảm thấy ghê tởm.....”

Phục vụ đưa tới một ít đồ ăn, trải đầy ra bàn ăn, hấn vừa ăn vừa dọn dĩa.

Mai Thiên nhu thuận gật đầu: “Cám ơn Tứ thiếu giải vây.....”

Lúc ấy, bọn họ tổng cộng là sáu vị khách, các cô tổng cộng đi ra sáu tỷ muội.

Khi cô đi vào, không thấy Cố Duy, hấn cùng Chu Cung đi WC, cô bị một người tên là Phùng thiếu ôm lấy muốn hôn.

Cô không cần, người ta nghĩ rằng cô đang đùa rụt rè trước mặt mọi người liền đem cô áp chế.

Cố Duy tiến vào vừa thấy liền đánh bay Phùng thiếu, hung hăng giáng xuống một bạt tai.

Cô nghĩ rằng hần hần là còn có điểm thích cô, nếu không sao có thể cứu cô.

Thế nhưng khi cùng cô hoan hảo, hần lại ở kêu người phụ nữ khác.

Điều này thật sự thực làm cô thương tâm.

Bữa tối ăn một nửa, di động Cố Duy vang lên, hần nghe máy, là trợ thủ đắc lực của hần:

“Tứ thiếu, thất tiểu thư Đông gia nửa đêm uống say ở quán bar.....”

Cố Duy nhất thời nhíu mày:

“Một người?”

“Đúng! Có người nghĩ muốn đến gần. Cô ấy không thèm để ý tới, chỉ liên tiếp uống rượu..... Nếu còn uống như vậy, khẳng định sẽ ngất vì say. Bên cạnh còn có mấy người đàn ông chính như hổ rình mồi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Tám giờ mười!”

“Đông Đình Phong đang làm gì? Sao lại hần không đi mà đón em gái hần về.....”

Không hiểu sao, hần có điểm cảm tức.

“Hôm nay Thủ tướng không ở Quỳnh thành.....”

“Chờ đó, tôi lập tức đến ngay!”

Hần đặt điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn Mai Thiến đang nháy đôi mắt to sáng đang nhìn chính mình:

“Anh phải đi rồi. Ngoan ngoan ngủ đi.....”

“Vâng!”

Mai thiên gật đầu, biểu hiện thực ngoan, vừa chí lý hiểu được hẳn muốn đi gặp ai. Chính là cái vị thay cô cùng hẳn đi xem phim kia—— thất tiểu thư Đông gia, thân phận địa vị kia, tuyệt đối cô không thể nào sánh được.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Ngoại Truyện 11.2

Không ngoài dự đoán, Đông Lôi say.

Đáy mắt tất cả đều là lệ.

Cô lau.

Nó lại tràn ra.

Khó kìm lòng nổi.

Đúng vậy, Kiều Sâm phải kết hôn, đối tượng là một cô gái dung mạo bình thường, không có gì đặc sắc.

Nghe nói đây là điều kiện duy nhất để truyền chức vị viện trưởng cho Kiều Sâm của Kiều lão gia tử.

Vì thế, hắn liền vội vàng đem hôn sự của chính mình bán đi

Cô buồn khổ, yêu say đắm một người đàn ông sắp phải kết hôn, giống như bản thân đã không còn là của cô nữa.

Uống công cô yêu hắn lâu như vậy, hắn lại thà rằng cưới về một cô gái xa lạ cũng không thềm cưới cô.

Cô thấp kém đến vậy sao?

Cô không hiểu.

Một ly rồi lại một ly rượu, rót vào dạ dày tựa như lửa thiêu đốt, thế nhưng đau lại là tim.

Đây chính là rượu, nó rất có hại cho sức khỏe, chính vì vậy mà cô chẳng bao giờ đụng đến, thế nhưng hôm nay thì khác, cô không quan tâm gì nữa cả.

Cô cảm thấy chính mình phải say, rồi về nhà. Nhưng với tình trạng bây giờ khẳng định là cô không thể tự lái xe về nhà, rượu thật phiền toái.

Vuốt di động lấy điện thoại, cô nghĩ, cô nên gọi cho ai?

Ca ca xuất ngoại công tác, chị dâu mang thai ốcc còn không mang nổi mình ốcc, ông nội chỉ sợ ngủ sớm, ma ma đi tham gia tiệc từ thiện tối, bạn bè tất cả đều ở Ba thành, ở quỳnh thành, cô không còn người nào quen, làm sao bây giờ?

Cô vuốt loạn lên màn hình.

Tên một người trong danh bạ chợt lướt qua.

Tiểu xe tăng.....

Được, vậy tiểu xe tăng.

Hắn không phải đang theo đuổi cô sao?

Vậy cô cho hắn cơ hội theo đuổi cô.

Bạn trai nên chiếu cố bạn gái.

Cô nháy mắt, chạm vào số điện thoại kia, nghe được kia thanh âm đô đô, trong chốc lát chuyển được.

“Uy..... Tiểu xe tăng a, anh ở nơi nào a, đến đón tôi về nhà được không a..... Tôi không đứng nổi nữa.....”

Cô mơ hồ không rõ kêu, cảm giác say mèm phần.

“Địa điểm!”

Thanh âm truyền đến có điểm không giống nhau, nhưng cô không có nghe ra, báo địa điểm:

“Dạ Bán Loan!”

“Chờ tôi nửa giờ!”

Đối phương phun ra một câu, cắt đứt.

Tiếp điện thoại kỳ thật không phải Thần Thán, mà là Thần Huống —— hôm nay tiểu xe tăng làm rơi điện thoại ở chỗ hẻm.

Thần Huống vốn đang muốn làm việc trong chốc lát, bởi vì cuộc gọi này, nào còn tâm tư đi làm việc, bảo cảnh vệ Lô Hà đi đến Dạ Bán Loan.

Đáng tiếc lại đến chậm, người đã bị Cố tứ thiếu mang đi.

Thần Huống vừa nghe, tròn mắt trầm xuống, hạ lệnh:

“Tra xem Cố tứ thiếu đang ở nơi nào, lập tức đem người về đây cho tôi!”

Khi Cố Duy đến nơi, Đông Lôi đã say đến bất tỉnh nhân sự, nếu không phải đây là quán của người quen, nha đầu kia chỉ sợ sớm bị người đàn ông xa lạ mang đi.....

Cố Duy tiến vào không nói hai lời liền đem người ôm đi, đem theo cả đi động lẫn Thất tiểu thư Đông gia.

“Đi đâu?”

“Về biệt thự!”

Từng đợt hương rượu đánh úp lại, Cố Duy cảm giác người mình đang ôm trong ngực này thật sự rất mềm mại, nói đùa dù sao thân thể của một người con gái vốn đã mềm mại, giờ lại còn thêm hương rượu say mê..

Hiếm lạ là, cô ta uống nhiều rượu như vậy mà không có nôn ra tí nào.

Trở lại biệt thự, hẩn bế cô vào phòng ngủ của mình, bật đèn lên, rồi đặt cô lên giường mình.

Giờ khắc này, cô có vẻ đặc biệt im lặng, tựa như một con búp bê, cuộn mình trên giường hẩn, trên mặt đầm nước mắt, không phải thực rõ ràng, nhưng tinh tế xem, vẫn là có thể nhìn ra được: cô đã khóc.

Kỳ quái a, vì sao cô phải khóc?

Hẩn ngồi ở bên giường, tinh tế xem:

Trên mặt không trang điểm, lông mi tinh tế, không phải giả, rất dài và cong vút, còn mang theo vài giọt nước trong suốt như thủy tinh; mũi thẳng thanh tú còn hơi hồng hồng; miệng rất nhỏ, đỏ tươi, hẩn đã từng hưởng qua, nơi đó hương nhuyển làm cho người ta kinh ngạc; cằm đầy đặn; cái gáy trắng trẻo; xương quai xanh rất đẹp.....

Trên người là chiếc áo tơ tằm ngắn tay rộng thùng thình tơ, trang bị thêm một cái váy lồi ~ ti, cắt hợp thể, lộ ra cơ thể xinh đẹp.....

Mắt cá chân mang một chiếc vòng hình lá cây xinh đẹp, lờ lờ sáng lên, đường cong của tiểu thối kia, có vẻ tuyệt đẹp cực kỳ ——

Liếc mắt một cái, hẩn có thể xác định, dáng người chính là tỉ lệ hoàng kim.

Hắn là một người đàn ông bình thường, nhưng lại là một người sát gái, nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp, khó tránh khỏi lộ ra hai mắt.

Nếu là người phụ nữ khác, có lẽ hắn sẽ không khống chế chính mình mà ***. Nhưng đối với cô, hắn không thể để lộ bản tính lang sói.

Đúng vậy, bên ngoài mọi người gọi hắn là sói, chịu đựng, thực cố chấp, trên người có một loại tinh thần bám riết không tha, đây là mặt lang tính tốt. Làm cho bọn họ sợ chính là, hắn làm việc hung hăng, ngoan độc. Một khi đắc tội hắn, hắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để trả thù. Đúng, rất nhiều thời điểm, hắn làm việc chỉ hỏi kết quả, không cần biết quá trình cũng không để ý thủ đoạn.

Cố Duy cảm thấy, làm người có thể quang minh lỗi lạc tất nhiên là tốt, nhưng nếu phải dùng thủ đoạn mới có thể xong việc, hắn cũng không kiêng dè.

Ở xã hội này trắng đen lẫn lộn, cơ hồ không ai có thể giữ được sự thanh bạch cho đến phút cuối.

Nếu muốn có nhiều quyền lực, thì ai cũng phải trả một cái giá tương xứng.

Tỷ như Đông Đình Phong, hắn chính là một người cực kì thủ đoạn.

Hắn cùng Đông Đình Phong có bất đồng duy nhất là, cho dù chuyện này không rõ là ai đã làm, thì mọi người đều tin người đó là người chính nghĩa mà đứng về phía người đó.

Một câu, thủ đoạn của người đó, so với hắn rất cao minh.

Nhìn nhìn một lúc, Cố Duy đột nhiên cảm thấy nhiệt độ cơ thể đột ngột tăng lên, kéo kéo cà- vạt, đi ra ngoài tìm nước uống, nhìn Chân Đất canh giữ ở phòng khách.

“Đi ngủ đi!”

Hắn lấy lên một bát lớn nước đá, hất vào chính mình để làm lạnh.

Chân Đất nhìn thấy:

“Tôi nghĩ ngài.....”

“Như thế nào?”

Ngoài cửa sổ, đầy trời đều là sao, chợt lóe chợt lóe, tựa như một mảnh vải nhung đen dát đầy kim cương.

Hắn nhớ rõ một năm kia ở Đông gia, cô từng cùng hắn ngồi đếm sao — những truyện ngu ngốc trong quá khứ, giờ nghĩ lại, có điểm ấm áp, khi đó tâm tình con người đều thật đơn thuần.

“Tôi nghĩ Tứ thiếu sẽ không bỏ qua cơ hội này!”

Phía sau là thanh âm ngạc nhiên của trợ lí. Rất kỳ quái hắn cư nhiên không hề động vào cô ấy.

“Tôi cùng cô ấy, coi như là thanh mai trúc mã!”

Hắn thì thảo tự nói một câu.

“Nhưng đây là cơ hội tốt là!”

Lời này, tuyệt đối là một câu nhắc nhở bình tĩnh.

Nhưng hắn đích trả lời là:

“Cậu nên trở về nhà đi!”

Hắn lại uống một ngụm nước đá.

Chân Đất hạ thấp người rời đi, khép cửa lại, cả tòa biệt thự, cũng chỉ có hai người bọn họ.

Hắn ngồi trước cửa sổ, trăng rằm, Nguyệt Nha loan loan, thật sự là đẹp, tựa như nụ cười của người kia. Đông Lôi trước đây cười rộ lên chính là như vậy. Thực ngọt.

Hắn nặng nề phun ra một hơi, cất cái chén một, một lần nữa trở về phòng, đứng ở đầu giường, nhìn thấy nha đầu này đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt ngơ ngác nhìn bốn phía, mắt say lơ dờ sương mù, thực đáng yêu, đang dùng sức chụp đầu, vỗ vài cái, lại ngã quy nhắm mắt ngủ, miệng thì thảo kêu:

“Ma ma, con muốn uống nước!”

Khóe miệng Cố Duy cong lên ý cười, thói quen này rất giống trước đây, ngủ một giấc, tỉnh lại liền muốn uống nước.

Hắn đi lấy nước, đỡ cô ngồi dậy.

Chén duyên để cạnh miệng của cô, cô liền ngoan ngoãn mở miệng ra, uống nước liên tục, uống xong, lại tiếp tục ngủ.

Hắn bật cười, tâm tình thoải mái.

Tình cảnh còn cùng mới trước đây giống nhau, thú vị —— trong lòng người kia, vẫn thực hồn nhiên.

Khuôn mặt thực hồng.

Ngủ thực say.

Hắn nhin không được vuốt tóc cô, thật mềm mượt, thật giống trước đây.

Ngồi ở đầu giường, hắn cứ nhìn cô như vậy.

Không tiến thêm một bước nào cả.

Vội vàng quá, không thích hợp.

Hắn nguyện ý ở trên người cô tốn chút thời gian, cô cũng đáng để hắn vì cô tốn tâm tư —— hắn phải đạt được người con gái này, để tinh thần và thể xác cô đều hợp nhất với hắn.

Cố Duy giờ phút này, tâm tư thực tình khiết.

Hắn nằm nghiêng, nắm tay cô, phủ lên mặt chính mình.

Mới trước đây, cô rất thích sờ mặt hắn, chỉ không giống bây giờ là—— hồi đó cô rất béo, còn hắn thì gầy teo, cô luôn luôn bị đồ ăn hấp dẫn một cách dễ dàng, vì thế mỗi ngày gặp mặt, đều phải kiểm tra mặt hắn, cô nói cô phải gầy giống hắn.

Nghĩ nghĩ, hắn có điểm buồn ngủ.

Đúng lúc này, tiếng chuông của đồn dập vang lên.

Leng keng leng keng, vội vàng như vậy.

Hắn miễn cưỡng không nghĩ nhúc nhích.

Hiện tại, ai lại đến?

Leng keng leng keng.

Tiếng chuông căn bản là không chịu dừng lại.

Hắn trợn mắt, ngồi dậy, nhìn vào màn hình máy tính, thông qua theo dõi muốn nhìn một chút xem ngoài cửa là thần thánh phương nào, vừa thấy, lấp bắp kinh hãi, đúng là Thần Huống.

Cùng thời gian, Thần Huống nhìn chăm chăm camera theo dõi, nặng nề học ra một câu:

“Cố Duy, cho... anh một cơ hội nữa, nếu không ra đây, tôi trực tiếp xông tới. Đừng tưởng rằng cái cửa chống trộm này có thể ngăn cản tôi!”

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Ngoại Truyện 12.1

Thần Huống là một người đàn ông có năng lực, Cố Duy biết, đây là một loại năng lực làm cho người khác phải kinh sợ.

Hắn rất tin: Nếu Thần Huống muốn đi vào, tự nhiên có thể đi vào.

Thật giống như hắn ta có thể thông qua các loại con đường, biết nơi hắn đang ở, trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài nhà hắn như bây giờ.

Năng lực làm cho hắn có quyền lực, quyền lực cũng bồi thêm năng lực cho hắn.

Lợi ích đầu tiên của điểm này là có thể hỗ trợ cho nhau.

Cố Duy ngồi trong chốc lát rồi đi mở cửa.

Cửa mở, hé ra gương mặt âm u ở trước cửa.

Cố Duy dựa cửa cười, hỏi:

“Đêm hôm khuya khoắt, phó Thủ tướng không ở nhà ngủ, chạy tới nhà một tiểu dân như tôi làm gì?”

Hắn quan sát một chút, Thần Huống chỉ dẫn theo một cảnh vệ tùy thân, nghe nói cảnh vệ này rất được, là một cao thủ của bộ không quân.....

Một mình đánh lại mười người.

Trừ người đó ra, Thần Huống cũng không tùy tùng nào khác.

Nói cách khác, hãn khẳng định không phải vì công việc mà đến.

Nếu là việc tư, hãn cùng Thần Huống cũng không có giao tình gì.

Chẳng lẽ là vì tiểu nha đầu?

“Lôi Lôi đâu?”

Mặt Thần Huống bình tĩnh, lướt qua hãn đi rồi đi vào.

“Bán Dạ Loan nói là anh đã đưa người đi!”

Cư nhiên thật là vì Đông Lôi.

“Cô ấy say, ở trong phòng!”

Lời này vừa ra, Cố Duy liền bị một ánh mắt lạnh như băng hung hăng trừng, chỉ thấy Thần Huống chạy vội vào phòng trong có ánh sáng.

Đẩy cửa tiến vào, đến khi nhìn thấy cảnh trên giường kia, Thần Huống không khỏi giận dữ, quay đầu đánh một quyền vào mặt Cố Duy.

Phanh, hai dòng máu đỏ theo hai lỗ mũi Cố Duy chảy xuống.

Cố Duy không ngờ hãn đột nhiên đánh lén, bị đánh đến choáng váng mặt mày, sau đó lấy tay sờ vào máu mũi, không khỏi cũng giận hét lên:

“Anh phát điên cái gì.....”

Cho đến khi nhìn vào trên giường người nào đó đang để nửa thân trần, không khỏi đem câu nói kế tiếp nuốt xuống.

Không biết từ khi nào, quần áo tơ lụa trên người Đông Lôi đã bị cởi sạch, để lại một chiếc áo ngực ôm sát mê hồn ~ một nửa bộ ngực lộ bên ngoài, đây tuyệt đối là hình ảnh dễ gây cho người ta cảm giác hiếu lăm.

Cố Duy cảm thấy được thực oan a, chính mình rõ ràng không có làm gì cô ấy được không —— chỉ có thể nói tính nha đầu kia khi ngủ thật sự quá kém..

“Cố Duy, về sau cách Lôi Lôi xa một chút. Nếu tôi thấy anh lại có ý xấu với cô ấy, thì không chỉ có một quyền vào mặt như vừa nãy đâu.....”

Hắn lạnh lùng liếc mắt một cái, ánh mắt dường như mang theo sương lạnh.

Cố Duy ánh mắt bất tuân, chằm chọc nói:

“Ai, phó Thủ tướng đại nhân, ngài đây là muốn lấy quyền áp người sao? Ai, tôi không hiểu, tôi cùng Lôi Lôi là bạn thân từ nhỏ, thấy cô ấy uống say, đem người mang về nhà, tôi rốt cuộc làm sai cái gì a?”

“Nếu anh có lòng tốt như vậy, thì anh còn là Cố Duy sao? Anh là người, tự anh biết rõ, chúng ta cùng biết. Tôi cảnh cáo anh lần cuối, cách xa cô ấy một chút. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”

Bốn chữ cuối cùng, Thần Huống nói gần từng chữ, ánh mắt trở nên cực độ nguy hiểm.

Nói xong, hắn đi lên ôm lấy nha đầu này như ôm một công chúa, đi ra ngoài.

Thần Huống đưa Đông Lôi về Đạt Lâm đặc biệt cung.

Khi Đông lão gia tử đã ngủ, Đông phu nhân còn chưa trở về, phòng của Ninh Mẫn ở lầu bên kia thế nhưng vẫn còn ánh sáng. Cảnh vệ mở cửa, quản gia Lôi thúc dẫn Thần Huống đến phòng của Đông Lôi

“Đi lấy canh giải rượu đến đây! Phải để cho cô ấy uống hết, bằng không ngày mai sẽ bị đau đầu!”

Lôi thúc lên tiếng trả lời rời đi.

Thần Huống cảm thấy nóng, đi lấy một chút nước uống, khi cầm cái chén một lần nữa trở về phòng Đông Lôi, nhìn thấy nha đầu kia, băng bó đầu, đang từ trên giường đứng lên, người mềm oặt, chân như không xương, vài lần suýt ngã.

Thần Huống không tới đỡ, con mắt lạnh nhìn xem cô muốn làm gì, lại nguyên lai là muốn vào phòng tắm.

Hơn nữa một khắc khi tiến vào phòng tắm kia, xảy ra một chuyện làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời:

Từng chiếc cúc áo bị cởi ra, chiếc áo tơ tắm theo cánh tay tuyết trắng trượt xuống, chiếc váy ngắn cũng trượt xuống theo đôi chân thon dài, hình ảnh cực độ kích thích đánh vào thị giác Thần Huống, che mờ tầm mắt hẳn.

Ngăn lại chiếc váy đang trượt xuống, trước mắt là một hình ảnh sống động.

Trên mặt hiện lên vẻ không được tự nhiên ——

Đầu óc đình trệ.

Đây là bệnh gì a?

Mộng du sao?

Hắn quay đầu, trán đầm mồ hôi.

Nha đầu kia, nhẹ như vậy, gầy như vậy, nhưng đường cong lại vừa vặn cân đối..... Cũng xinh đẹp thần kỳ: nhỏ xinh, lả lướt, mặt ngoài có hứng thú.....

Hắn nhăn mi, mình đây là nghĩ bậy bạ cái gì?

Cửa phòng tắm không khóa, bên trong truyền tiếng nước ào ào, nha đầu kia đang tự tắm rửa.

Say thành như vậy, cư nhiên có thể tắm rửa.

Thần Huống nghĩ muốn cười khỗ.

Nha đầu kia.....

“Canh giải rượu đã xong.....”

Lôi thúc tạch tạch đặt một chén mới đựng canh giải rượu tiến vào:

“A, Thất tiểu thư đâu?”

“Đang tắm rửa!”

Thần Huống lấy lại phong độ hàng ngày, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh:

“Tĩnh rồi?”

“Ừ!”

Bằng không tắm kiểu gì.

“Ông đi xuống trước đi. Tôi chờ Thất tiểu thư tắm rửa xong rồi nói với cô ấy mấy câu mới đi!”

“Vâng!”

Quản gia gạt đầu, ra ngoài khép cửa lại.

Thần Huống ở bên ngoài ước chừng nửa giờ, bên trong không có động tĩnh.

Hắn không khỏi đi gõ cửa: “Lôi Lôi, tắm xong chưa? Tắm nhanh rồi ra đi.....”

Không phản ứng.

Hắn lại bảo một lần.

Như trước không phản ứng.

Sẽ không gặp chuyện không may đi.....

Hắn chần chờ một chút, vặn nắm tay, đẩy cửa ra, một trận mùi thơm đập vào mặt, con tiểu túy miêu kia đang nằm trong bồn tắm lớn, đang ngủ —— trong bồn tất cả đều là bọt. Đầu nho nhỏ cơ hồ chìm một nửa vào trong nước, dính đầy bọt.....

Thần Huống lão đảo: tiểu nha đầu này, thật đúng là có năng lực, như vậy cũng có thể ngủ?

Nếu cứ để cô ấy như vậy một lúc nữa, không chết đuối cũng bị cảm.....

Thật là, một người lớn, lại giống như hài tử làm người ta không thể nào bớt lo.

Hắn đi tới vỗ mặt nàng:

“Đông Lôi, Đông Lôi, mặc quần áo vào rồi về phòng mà ngủ.....”

Nha đầu kia nhú mi, không đáp ứng, ngược lại, lại rút người xuống, cái miệng nhỏ nhắn đều bị bọt bao phủ.

“Uy!”

Hắn nhú mi.

Cô tiếp tục lui, bọt biển đem cái mũi ăn luôn.

Thần Huống hết cách với cô, tính toán nên đi tìm người đưa cô ra nhưng giờ cũng đã khuya rồi, nếu gọi người lại phiền đến người khác.

Hắn cẩn rằng, đi tới bên cạnh lấy mấy chiếc khăn tắm, nhắm mắt dựa theo trí nhớ lấy khăn bông lung tung bọc lấy người đang nằm trong bồn tắm, lại dùng một chiếc khác bọc lấy những bộ vị trọng yếu của cô, cố gắng bế người ra, ném lên giường lớn, thuận tay kéo chăn lên che phủ toàn thân người đang say đến không biết gì kia.

Lập tức, hắn đi lấy bát canh giải rượu kia tới, ngồi vào mép giường, nâng đầu cô lên:

“Lôi Lôi, dậy uống canh giải rượu rồi ngủ tiếp.”

Không có động tĩnh.

Hắn đành phải buông tha, cầm chén đế trên tủ bên cạnh, đang định đi, tay lại đột nhiên bị nắm trụ, tiểu túy miêu thì thào kêu một câu:

“Đừng đi!”

Thanh âm còn mang theo khóc âm, chiếc miệng phẫn nộ nhỏ nhắn dẩu lên:

“Đừng đi!”

Cô lặp lại.

Hắn quay đầu nhìn thấy hốc mắt cô từng dòng lệ tràn ra, ánh mắt nửa mở nửa khép, cũng không biết có nhìn thấy hắn hay không, miệng thì thào nhắc lại:

“Kiều Sâm, anh là đại phiêu dân! Em có gì không tốt..... Em đã cầu xin anh như vậy, anh còn muốn đi sao?”

“Em tốt lắm!”

Hắn lấy tay sờ lên mái tóc ngắn của cô, vẫn còn ẩm ướt, hẳn là nên đi tìm máy sấy hong khô tóc giúp cô. Bằng không sẽ sinh bệnh.

“Vậy vì cái gì mà anh không cần em.....”

Thần Huống không nói lời nào, loại sự tình này, hẳn không có biện pháp thay Kiều Sâm trả lời. Chuyện cảm tình, ai có thể giải thích được.

“Người là đại phôi đàn!”

Cô khóc.

Hắn nhìn thấy cô khóc, vẻ mặt yếu ớt.

Cô đột nhiên bò lên, ôm lấy hắn: “Em hối hận rồi, em không muốn giải trừ hôn ước, em không muốn nhìn anh cười người khác.”

Thần Huống bất thành linh bị ôm, cứng người, còn chưa kịp phản ứng lại, môi hắn đã bị một đôi môi mềm mại hé ra hé hàm trụ, hung hăng mút. Này đột nhiên đánh tới làm cho một nam nhân cần cường trứ danh, lập tức mộng mị ——

Đây là tình huống khi gì a?

Hắn cư nhiên..... Cư nhiên bị một Tiểu cô nương khinh bạc....

Người kia đầu lưỡi còn thừa dịp hắn không chú ý, tiến vào miệng hắn, tìm kiếm trêu đùa đầu lưỡi hắn.

Thần Huống hít một hơi, bởi vì miệng nở rộng ra, nha đầu kia càng được một tắc lại tiến thêm một thước, dùng đầu lưỡi mân mê đầu lưỡi hắn.....

Một khắc kia, mềm mại đầy cõi lòng, hương khí bức nhân, ý chí một mảnh trống rỗng, bản năng thân thể phản ứng đã không chế hãm ——

Hãm lập tức tiếp nhận nụ hôn.

Chờ khi lấy lại tinh thần, hãm trong lòng rõ ràng cả kinh, vội vàng đẩy cô ra.

Đông Lôi ngã đầu lên gối, chớp mắt, khép lại mắt đẹp, cứ nhiên liền như vậy đã ngủ..... Hơn nữa còn có tiếng ngáy nho nhỏ vang lên.

Đối mặt với một biến hóa như vậy, Thần Huống bất đắc dĩ che miệng ho, thật sự trông rất chật vật lại bất đắc dĩ.....

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Ngoại Truyện 12.2

Xú nha đầu này.....

Cô ta phải tên là Đông Nhân Đầu mới đúng, xú nha đầu....

Xưa nay hắn luôn trầm tĩnh, tại một khắc này, lại kinh hoàng không ngừng.

Rối loạn trong chốc lát.

Hắn không tiếp tục ở lại, kéo chân đạp lên người cô, rồi đi nhanh ra ngoài như đang trốn một thứ gì đó ——

Nhưng mà cái hôn kia, đã đâm rể thật sâu trong đầu hắn, làm hắn thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn đột nhiên nhớ tới chính mình đã thật lâu không đi tìm phụ nữ..... Sinh lý đàn ông, thế nhưng lại vào tối nay, bị cô ấy đánh thức..... Đây thật sự là một trải nghiệm kì quái a.....

Ngồi vào trong xe, hắn tựa vào ghế, khởi động xe nói với Lô Hà nói:

“Đưa tôi đến chỗ Lí tiểu thư.....”

Lô Hà ngẩn ra, lên tiếng [Vâng] khởi động chiếc xe thể thao phóng đi.

Lí tiểu thư Lí Đồng, là người phụ nữ ở bên Thần Huống đã mấy năm. Thần Huống thỉnh thoảng sẽ đến chỗ cô ấy ở vài ngày.

Khi vội, cũng có thể ba bốn ngày không gặp nhau.

Lí Đồng là người phụ nữ im lặng, không vì được sủng mà kiêu, mà chỉ ở những thời điểm thích hợp an ủi đàn ông. Khi Thân Huống bận không có thời gian quan tâm đến cô, cô sẽ tự chiều cố chính mình, không bao giờ đi quấy nhiễu hấn. chính mình quá chính mình đích cuộc sống.

Hoặc có thể nói, đây đúng là một người phụ nữ thức thời, tự biết thân biết phận, vì vậy đoạn quan hệ mập mờ này mới có thể kéo dài đến giờ. Một giờ sau.

Thần Huống ấn chuông cửa nhà Lí Đồng.

Khi gương mặt mơ hồ buồn ngủ đối với gương mặt anh tuấn nghiêm túc của người đàn ông ngoài cửa, cô sững sốt hồi lâu, vừa bối rối vừa vui mừng, nói

“Muộn như vậy mà vẫn ghé qua đây?”

Thần Huống khoát tay ý bảo Lộ Hà ở ngoài, chân dài bước nhanh vào trong nhà, nói:

“Lâu rồi không đến chỗ này của em. Không quấy rầy em chứ?.....”

“Không đâu!”

Thân mình mềm mại dựa sát vào người hấn, tay ôm lấy thắt lưng hấn, một mùi hương đánh vào khứu giác hấn:

“Em nghĩ anh không cần em nữa.”

Cô mềm mại dựa vào.

Đã nửa năm không tới tìm cô. Làm cô chờ thực tịch mịch.

Thần Huống trầm mặc một chút, tay khẽ chuyển, ôm lấy người phụ nữ đi tới phòng tắm.

Sau khi nhiệt tình qua đi, Thần Huống ngủ trên giường, nhìn người phụ nữ bị chính mình vắt kiệt sức đang nằm úp sấp bên cạnh, đã nặng nề ngủ, mặc áo ngủ nam tựa vào cửa sổ sát đất, nhìn vọn ngọn đèn chiếu sáng trong đêm——

Lúc này, người kia từng cúi đầu ghé vào tai hắn yêu cầu:

“Cho em một đứa nhỏ đi.....”

Hắn trầm mặc thật lâu, chỉ nói một câu: “Đừng ôm hy vọng với anh. A Đồng, tự mình tìm một nam nhân xứng đáng gả đi đi..... Sau đó nói cho anh biết một tiếng, anh sẽ không tìm em nữa.”

Hắn thừa nhận hắn có điểm ích kỷ.

Nhưng hắn chưa bao giờ miễn cưỡng.

Đều là người trưởng thành, nam nữ hoan ái, chính là theo nhu cầu.

Lúc ban đầu, hắn nói: hắn cần một người giải tỏa sinh lý của hắn nhưng chỉ là nhu cầu mà thôi, hắn sẽ không kết hôn với bất cứ ai.

“Nếu anh cũng cần phương diện này. Chúng ta có thể thử ở cùng một chỗ.”

Cô đáp ứng rồi xuống dưới, trở thành bạn giường cố định vài năm nay của hắn.

Về phần hôn nhân, hắn sẽ không lại dễ dàng ưng thuận.

Về phần đứa nhỏ, hắn cũng sẽ không tùy tiện sinh dưỡn.

Vài năm này, hắc vẫn dùng biện pháp an toàn.....

Thần Huống châm thuốc lá.

Tuy mỗi khi cùng Lí Đồng giải quyết sinh lý hắc cũng hơi xao động, nhưng chỉ một nụ hôn của Đông Lôi, như trước làm hắc mê, như bị lạc vào một mê cung.

Khi Đông Lôi tỉnh lại, thấy mình ở trong phòng chính mình, trên người bọc một cái khăn tắm, tất cả đều bị quấn vào ổ chăn, cô ngồi xuống, hoàn toàn không nhớ rõ chính mình về nhà bằng cách nào. Đầu rất đau, nghĩ mãi cũng không ra hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Cô dậy đánh răng rửa mặt, thay quần áo, ra ngoài hỏi quản gia.

“Cháu trở về bằng cách nào vậy? Là Thần Thản đưa cháu trở về sao?”

Điều duy nhất cô nhớ chính là mình đã gọi một cuộc điện thoại cho Thần Thản, bảo hắc đưa mình về nhà.

“Không phải, là phó Thủ tướng Thần.....”

Ách, sao lại là hắc?

Cô sửng sốt một chút, vò vò tóc, vội vàng gọi cho Thần Huống. “Lôi Lôi?”

Sau khi điện thoại thông, thanh âm trầm thấp của Thần Huống truyền tới.

“À.”

Đông Lôi nói: “Thần đại ca, ngày hôm qua làm phiền rồi, thật sự cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí!”

“Thật buồn bực.....”

“Buồn bực cái gì?”

“Em rõ ràng gọi cho tiểu xe tăng..... Sao người tới lại là anh.....”

Ở trong văn phòng, Thần Huống xoay xoay ghế dựa, rất rõ ràng ý thức được nha đầu kia căn bản không nhớ rõ chính mình đã trải qua những việc gì.

Như vậy cũng tốt, hai bên cũng đỡ phải xấu hổ.

“Tiểu Thản để quên di động ở chỗ anh.....”

“Thì ra là thế.....”

“Hôm nay còn đau đầu không?”

“Còn!”

“Về sau đừng uống rượu nữa, một đứa con gái, bên ngoài một mình uống rượu, nếu bị kẻ xấu lợi dụng thì phải làm sao bây giờ? Lớn như vậy rồi mà ngay cả điều đơn giản thế cũng không biết lưu ý.....”

Lại bắt đầu thuyết giáo.

Đông Lôi xem thường.

“Được được được, về sau em nhất định sẽ không uống nữa. Em có việc, treo máy trước.....”

Vội vã treo điện thoại.

Thần Huống trừng mắt: tiểu nha đầu này, một câu cũng không muốn cùng hăn nhiều lời: hăn cũng không muốn mắng cô như thế, chẳng qua là hăn muốn trốn tránh mà thôi.....

30 - 5 ở Đông ngải quốc Quỳnh thành.

Sông Quỳnh ở Quỳnh thành một ngày sẽ có từng đợt thủy triều rộng lớn mạnh mẽ đập xuống, hàng năm ở đó luôn hình thành nên một hình ảnh xinh đẹp.

Thiên nhiên kì quan tuyệt đẹp này hằng năm thu hút rất nhiều thanh thiếu niên đi xem.

Ngày đó, Thần Thản hẹn Đông Lô đi đến đó chơi.

Khi 5 giờ chạng vạng, nắng chiều một mảnh hồng hồng, chiếu lên mặt sông Quỳnh là cho mặt sông như tắm thảm lửa, từng đợt thủy triều giống như từng đợt lửa dữ dội bốc lên, sau đó va chạm ở thượng nguồn sông Quỳnh, hình thành một cột nước bắn ra tứ phía.

Người đến xem sợ hãi than ra tiếng.

Đông Lô nhìn thiên nhiên nổi giận, dùng cameras quay lại một màn hùng tráng này.

“Em muốn ăn bò viên.....”

Bụng cô phát ra tiếng kêu thầm thì.

Cô vỗ tay, nhìn con sông rộng lớn, người đến ngày càng nhiều, phóng tầm mắt ra xa liền thấy từng dòng người tấp nập xô nhau. Xung quanh ồn

ào tiếng người, cùng với tiếng ồn từ sông nước. Không khí náo nhiệt. Cô muốn đi tìm chỗ nào vắng người nghỉ chân một chút.

“Tôi đi mua! Em sang bên kia chiếm chỗ đi.....”

Thần Thản cũng đói bụng, bất quá quán thịt cũng rất đông người.

Đông Lôi đi chiếm ghế đá, nhìn Thần Thản bị bao phủ một đám người bao phủ.

Có lẽ, cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng ——

Cô biết, hôm nay là ngày cô nên nói ra câu trả lời của mình

Ngồi tại chỗ đung đưa chân, tâm của Đông Lôi như trước là một mảnh mờ mịt, cái đáp án kia có nên nói hay không.....

Nghĩ đến Kiều Sâm đã đính hôn, có lẽ cô nên đáp ứng Thần Thản.

Nghĩ đến chính mình còn trẻ, lại cảm thấy hiện nay tâm trí không phải quá thành thực, có lẽ chuyện tình cảm, có thể tạm thời chậm rãi tiến triển.....

Cô có điểm loạn, cũng không muốn nghĩ nhiều, bắt đầu quan sát xung quanh.

Trên thượng nguồn, có mấy thanh thiếu niên trẻ tuổi cầm cành hoa giơ lên cùng nhau chụp ảnh.....

Bỗng dừng một trận triều lên nuốt sống bọn họ, triều lui, ít nhất có hai thiếu niên bị cuốn theo xuống.

Nhìn đến cảnh này, Đông Lôi bất giác rùng mình.

Nguy rồi, đã xảy ra chuyện!

Lúc này, có người bắt đầu hét chói tai, có người bắt đầu hoảng, dòng người nháo nhác chạy ra ngoài.

Phản ứng dây chuyền một khi hình thành, hậu quả là cực kỳ đáng sợ.

Có người té ngã, người trước sau không hề dừng lại mà tiếp tục chạy, tình cảnh đáng sợ chỉ hay xuất hiện trong TV lúc này lại thân nhiên đập vào mắt Đông Lôi.

Cô hét lên: mọi người đừng nóng vội, mọi người đừng nóng vội, nhưng không ai nghe cô.

Một Tiểu cô nương bị ngã, có người đạp lên người nó chạy qua, đứa nhỏ liền phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đông Lôi cả kinh, liều mạng muốn cứu Tiểu cô nương kia.

Có người nhìn thấy cô ra tay, cũng giúp một chút.

Tiểu cô nương vừa được cô đỡ dậy, mấy người ở phía sau liền bất chấp đạp lên người cô chạy qua.

Liên tiếp không ngừng.

Cô hét lên đau đớn, cả người đau như vừa bị xe nghiền qua, ra sức muốn đứng lên, nhưng không thể.

Bốn phía tất cả đều là tiếng hét chói tai.....

Từng trận tiếng hét vùi lấp đi tiếng kêu cứu của cô.....

Xong đời xong đời, lúc này đây, cô chết chắc rồi.

Cô trong lòng không nhận được nghĩ: tiêu đề của những tờ báo chí ngày mai nhất định sẽ là, em gái Thủ tướng Đông Ngải bị mọi người đè chết

thảm.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Ngoại Truyện 13.1

Ngay tại thời khắc nguy cấp đó, Đông Lôi loáng thoáng nghe được có một âm thanh từ xa xới gọi cô:

"Lôi Lôi, Lôi Lôi."

Cô ôm đầu, giãy dụa muốn đứng lên, đáp:

"Em ở đây, em ở đây."

"Tránh ra tránh ra, các người giẫm lên người khác rồi, tránh ra hết cho tôi."

Một tiếng hét giận dữ vang lên.

Đồng thời, thế giới của cô dần sáng lên, hình như đã có người kéo cô ra khỏi đám người đang hỗn loạn kia. Không còn cảm giác đau đớn khi bàn chân giẫm lên người nữa.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, muốn đứng lên, nhưng của cô bị thương, mới nâng đầu lên, chân đã mềm nhũn ngã xuống lại.

Nhưng lúc này đây, có người đỡ cô, cô ngã nhào vào lồng ngực một người đàn ông.

Người đàn ông kia nâng cô dậy, ôm lấy, khẩn trương nói:

"Lôi Lôi? Sao vậy? Sao vậy?"

"Đau, đau quá!"

Cô kêu lên theo bản năng, giọng nghẹn nghẹn như khóc vì quá đau.

"Không có việc gì, không có việc gì. Anh đưa em đến bệnh viện!"

Mặt cô bị bàn tay to và ấm áp của người đang ông kia ôm lấy.

Cô không biết hiện tại sắc mặt của chính mình thế nào, chỉ biết là thân mình đang không ngừng phát run, cảm giác đau đớn kịch liệt ở chung quanh tràn ra. Thậm chí có thể cảm nhận được trên trán hình như có máu loãng chảy xuống dưới.

Tại giờ khắc bốn mắt nhìn nhau, cô mới nhận ra người đàn ông trước mắt này không phải Thần Thản mà là Cố Duy.

Đúng, là Cố Duy.

"Lôi Lôi, biết anh là ai không? Nói, anh là ai? Anh là ai?"

Vô nghĩa, cô chỉ là bị đê đầu, chứ không phải đầu óc bị hỏng, sao lại không biết hắn là ai?

Cô há mồm thở phì phò, vừa đau lại sợ nước mắt theo hốc mắt chảy xuống.

"Anh là Cố Duy, anh là Cố Duy."

"Tốt rồi! Tốt rồi!"

Hắn cúi xuống hôn lên trán cô, thậm chí cô có thể cảm nhận thấy hắn đang run.

"Không sao rồi! Ôm chặt anh, chúng ta đi bệnh viện!"

"Được!"

Giờ khắc này, hẳn là bùa hộ mệnh di động của cô.

Làm sao cô có thể buông tay?

Hắn ôm lấy cô đi về hướng ít người.

Mà nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện:

"Chờ một chút, còn có một đứa nhỏ."

"Có Chu Cung lo rồi."

Cô an tâm.

Thừa dịp này, cô quay đầu lại nhìn, mọi nơi đều tràn ngập người đang cô chạy thoát thân, cảnh tượng nhốn nháo có điểm đáng sợ.

Bên tai tất cả đều là thanh âm sợ hãi sắc nhọn, kêu mãi làm cho nhân tâm hoảng sợ.

Cô có điểm hỗn loạn, nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc, sự sợ hãi, khẩn trương trong tâm trí tiêu tan đi từng chút một.

Một khắc kia, khi hắn ôm lấy cô, cô lại cảm nhận được một cảm giác an toàn chưa từng có, tựa hồ chỉ cần ở trong lồng ngực, cô sẽ không bao giờ bị thương tổn.

Loại cảm giác này, ngay cả Kiều Sâm trước đây cũng không thể cho cô, Thần Thản lại không kịp tới cứu cô, ngược lại người đàn ông mà cô luôn tránh mặt lại ngay tại thời điểm nguy cấp cứu cô, đem lại cho cô cảm giác an toàn.

Đông Lô bắt đầu không muốn xa rời Cố Duy.

Cố Duy thực ôn nhu, trên đường đi, liên tục trấn an cô.

Cố Duy rất xót cô, y tá xử lý miệng vết thương cho cô, nếu làm cô đau, hằn sắc mặt đen sì quát lên với y tá hết lần này tới lần khác, rồi lại không đành lòng mà giành lấy thuốc tự mình bôi thuốc xử lý vết thương cho cô.

Cố Duy săn sóc cô thật cẩn thận, thừa dịp gọi điện thoại, bảo vệ sĩ mua khăn mặt và chậu rửa mặt, giúp cô lau khô máu trên mặt, và bùn trên tay, đi tìm xe lăn cho cô ngồi.

Hình tượng Cố Duy ở trong lòng cô tăng lên từng chút từng chút một.

Cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân, nếu này anh hùng chính tuổi trẻ tuấn tú, cũng rất dễ dàng làm cho mỹ nhân động tâm

"Dậy uống ngụm nước, bình tĩnh lại. Bác sĩ nói, không sao cả, chỉ là mấy vết thương nhỏ thôi. Qua vài ngày sẽ hết."

Cố Duy bận rộn ngồi xuống ghế trước giường bệnh, đưa một ly trà lạnh cho Đông Lôi, để cô an thần.

"Cám ơn!"

Cô liếc mắt nhìn hằn một cái thật sâu, miệng uống trà, trong lòng cảm kích vạn phần ——người đàn ông này không xấu, thực không xấu a. Nếu không có hằn, mình không biết đã thành cái dạng gì.

"Sao anh lại có mặt ở đó?"

Nhấp vài ngụm trà, cô nhẹ giọng hỏi.

"Đi theo em!"

Cố Duy nhe răng cười.

Đông Lôi ngẩn ra.

"Kết quả nhìn thấy em cùng Thần Thán đi với nhau."

Hắn nhún vai:

"Sau đó, vừa lúc anh gặp một người băng hữu, định không đến chào hỏi em. Nhưng ai ngờ lại nhìn thấy em bị mọi người đẩy ngã nên không kịp suy nghĩ gì chạy đến, ..."

Khi nói lời này, Chu Cung cùng một người tên là Đường tích đang có mặt tại đây cũng gật đầu.

"Nếu không vì lo lắng cho A Duy, chúng tôi cũng sẽ không chạy theo, hơn mười vạn người ủa ra từ hai bên bờ, hành động của A Duy đúng là lấy mạng sống ra chơi đùa. Chúng tôi chưa bao giờ thấy A Duy liều mạng như vậy. Thiếu gia, cậu nói có phải hay không?"

Đường Tích hồi tưởng lại tình huống lúc đó, trong lòng vẫn còn run sợ.

"Không sao, mọi chuyện đã qua rồi. A Tích, anh cũng đừng hù dọa Lôi Lôi nữa. Lôi Lôi em nên sớm báo bình an cho anh em, với lại túi xách của em đã bị mất rồi."

Lời này đủ để có thể thấy được người đàn ông này cẩn thận đến thế nào.

Đông Lôi nhin không được liếc mắt xem xét một cái, cầm lấy điện thoại gọi cho Đông Đình Phong.

Điện thoại kết nối một hồi lâu mới có người nhận, nhưng lại không phải giọng nói của anh hai mà là Trần Túy.

"Xin hỏi ai đang ở đầu dây bên kia?"

Chắc là bởi vì dây số xa lạ, cho nên Trần Túy mới hỏi như vậy.

"Là em, lôi lôi."

"Lôi lôi, bây giờ em đang ở đâu?"

Trần Túy đề cao thanh âm, vừa mừng vừa sợ kêu lên:

"Thần Thiếu chỉ tìm thấy cái túi xách mà em đánh rơi ở đê, cậu ấy lo muốn chết, liền gọi điện thoại cho Thủ tướng. Bây giờ Thủ tướng đang ở ngoài để ở Quỳnh thành. Em chờ một chút tôi đưa máy cho Thủ Tướng."

Bên kia, truyền đến một loạt thanh âm ồn ào, có tiếng gió thổi xen lẫn tiếng khóc.

Trong chốc lát, thanh âm vội vàng, lo lắng của Đông Đình Phong truyền đến từ đầu dây bên kia.

"Lôi Lôi, em có sao không?"

"Dạ không!"

"Giờ em đang ở đâu?"

"Bệnh viện Quỳnh thành!"

"Bị thương sao?"

"Vâng!"

"Có nghiêm trọng không?"

"Em không sao!"

"Ai đưa em đi thế, xe của em còn ở đây mà?"

"Cố Duy!"

Bên kia trầm mặc một lát, mới tiếp lời nói:

"Chờ đó! Anh đến ngay đây!"

Sau khi Đông Lôi gọi điện thoại xong, Chu Cung cùng Đường Tích đều lần lượt rời đi.

Nửa giờ sau, Đông Đình Phong cùng Thần Thản đi vào phòng bệnh, Cố Duy đang ngồi ở bên giường, khẽ cười nhìn Đông Lôi ăn cái gì đó.

Tay trái Đông Lôi phải truyền nước biển, thầy thuốc nói phải giảm nhiệt, bởi vì trên thân thể cô có hai vết bầm ứ máu rất lớn; tay trái tắc cầm một cái đĩa, ăn mì tôm một cách , trên mặt dán hai miếng dán. Sắc mặt vẫn còn hoảng sợ. Trong phòng tràn ngập mùi đồ ăn.

Sau khi Đông Đình Phong xác định Đông Lôi không có việc gì, mới bình tĩnh nhìn về phía Cố Duy.

Nếu không có người kia, sợ rằng em gái hân sẽ có kết cục giống mấy cái thi thể lạnh băng được đắp khăn trắng ở bờ đê kia.

"Cố Duy, ra đây một chút!"

Hân quay đầu ra ngoài nói.

Cố Duy liếc nhìn Thần Thản đang mang vế mặt sầu thảm mà trầm mặc, rất không tình nguyện đi ra ngoài.

Hành lang bệnh viện thực im lặng, giờ đã hơn tám giờ, rất muộn rồi nên cũng không còn nhiều người.

"Cám ơn!"

Đông Đình Phong nói một tiếng tạ ơn.

"Không cần!"

Cố Duy tựa vào tường thản nhiên nói:

"Anh sẽ đáp ơn tôi và sau đó sẽ mang Lôi Lôi cách xa tôi phải không?"

Cố Duy đoán.

Đông Đình Phong gật đầu:

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Một lúc sau lại bổ sung thêm:

"Anh liên tục có quan hệ không rõ ràng với mấy cô gái. Gần đây, trước mặt thì tình chàng ý thiếp với một người tên là Mai Thiến, sau lưng lại đây đưa không rõ với em gái tôi, Cố Duy, anh coi em gái tôi là cái gì? Là loại con gái dễ dãi ngoài kia hay sao?"

Ngữ khí của hắn thực nghiêm khắc.

Cố Duy trầm mặc một chút, cũng không ngạc nhiên khi biết Đông Đình Phong luôn âm thầm chú ý đến mình:

"Tôi biết mình nên làm gì, khi trở về tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ với mấy cô gái đó. Nhưng còn Lôi Lôi, tôi sẽ không buông tay."

Hắn ngữ khí kiên định bỏ lại những lời này, xoay người rời đi.

Đông Đình Phong nhú mày.

Trong phòng bệnh, Đông Lôi thấy Cố Duy bị gọi đi, có chút khẩn trương.

Cô sợ anh hai làm hắn khó xử.

Mặc kệ như thế nào, hắn đã cứu cô.

"Lôi Lôi."

Thần thần ngồi ở mép giường, nhìn cô tinh thần hoảng hốt hướng ngoài cửa xem xét lại xem xét, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Nhìn thấy cô bị thương, hăn rất khó chịu.

Nhưng cố tình, hăn lại chỉ tìm được túi xách và chiếc máy ảnh của cô đã bị hỏng.

Trong chốc lát kia, hăn nổi cơn điên chạy khắp nơi tìm cô, nhưng tìm mãi cũng không thấy cô.

Lúc ấy, hăn rất sợ, hăn sợ cô chết, sợ cô bị thủy triều cuốn đi.

Đông Lôi rất cục chú ý tới hăn, thấy được thật nhiều khổ sở trên mặt hăn.

"Yên tâm, em không sao!"

"Đều do anh không tốt, anh không nên để em một mình."

Nếu hăn giữ cô bên người sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Khi đó, người gặp nạn đa số là phụ nữ và trẻ em.

"Đừng tự trách, không phải lỗi của anh. Ai có thể lường trước sẽ phát sinh việc ngoài ý muốn này."

"Đau không?"

Hăn nhìn một mảnh xanh tím trên cổ tay cô .

"Không sao."

"Lôi Lôi."

Thần Thản sợ hãi ôm chặt lấy cô.

Đông Lôi cứng đờ.

Lúc này, cô thấy từ khi bị Đông Đình Phong gọi ra, cũng chưa thấy Cố Duy quay lại, cô vội đẩy Thần Thản ra, ngửa khí gấp gáp:

"Anh hai, Cố Duy đâu?"

"Đi rồi!"

"Anh hai!"

Cô vội vã xuống giường:

"Không phải anh đuổi anh ấy đi rồi chứ?"

Đông Đình Phong đi lên trước, quát một tiếng:

"Ngồi xuống!"

"Anh hai"

"Chẳng lẽ anh là loại người lấy oán trả ơn sao?"

"Anh hai không thích Cố Duy, em biết."

Cô tự thì thầm.

"Anh hai là loại người không phân biệt thị phi trắng đen sao?"

Đông Đình Phong lần thứ hai tà tà liếc mắt nhìn cô.

Đông Lôi lúc này mới im lặng.

Thần Thản trầm mặc không nói, hắn sao có thể không cảm nhận cô lại khẩn trương vì Cố Duy —— loại cảm giác này làm hắn cảm thấy bất an chưa từng thấy.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Ngoại Truyện 13.2

Điều làm cho Đông Lôi cảm động trước Cố Duy chính là hắn đã liều lĩnh cứu mạng cô.

Đông Lôi nhớ rõ, sau buổi tối hôm sự kiện kia xảy ra, hôm sau cô phải nằm lại để kiểm tra và điều dưỡng, ngày tiếp theo cô cảm thấy mình khỏe lên nhiều liền xin xuất viện.

Từ tối hôm đó, Cố Duy không hề xuất hiện lại.

Cô vừa cố kìm nén không gọi điện thoại cho hắn, vừa thất vọng: Hắn lại không hề đến thăm cô.

Thủ tục xuất viện đều do trợ lý làm.

Mẹ cô thì hỏi bác sĩ một số vấn đề cần chú ý khi về nhà, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn, một mình xuống lầu trước.

Một nữ vệ sĩ đi theo.

Giữa đường, cô cảm thấy khát, muốn mua đồ uống, nhưng cô phát hiện mình không mang tiền, nữ vệ sĩ bèn xuất tiền ra trả.

Cô thẳng hướng nhà xe đi đến.

Lúc này, một chiếc xe bánh mì màu trắng phi thẳng đến chỗ cô đang đứng.

Cô cả kinh vội vàng tránh sang bên cạnh, ai ngờ kia xe lại đột nhiên dừng lại, hai người đàn ông che mặt nhảy xuống từ trên xe, khống chế cô kéo lên xe.

Cô muốn kêu cứu, miệng lại bị che.

Trong nháy mắt của xe khép lại, cô nhìn thấy Cố Duy vừa chạy theo vừa hét lớn:

"Buông cô ấy ra."

Sau đó, cô mất đi tri giác, thân thể cô bị những người đó tiêm thuốc mê vào.

Khi tỉnh lại, cô thấy mình đang ở trong một gian phòng đen kịt, tinh thần uể oải, chắc do hiệu lực của thuốc mê chưa hết.

Trong phòng có một người đàn ông, đang nghịch bật lửa, lạch cạch lạch cạch, đằng kia có một bó đuốc châm lửa lúc sáng lúc tối, chiếu vào khuôn mặt hắc làm cho mặt hắc có một loại quỷ dị không thể tả.

Cô phát hiện hai tay hai chân mình đều bị trói, cả người ướt đầm có thể là vừa mới bị dội một chậu nước.

Bọn họ cô tỉnh dậy.

"Tỉnh?"

Kia nam nhân nhìn thấy cô trợn mắt, ba một cái cả phòng rực sáng.

Đông Lôi rốt cục thấy rõ ràng chính mình đang ở nơi nào.

Đây là một gian phòng ngủ trang hoàng rất đẹp, mặt khác trong phòng còn có bốn người đàn ông lưng hùm vai gấu nữa, một đám khuôn mặt dữ tợn, trông không giống người tốt

"Các người là ai? Sao lại bắt tôi?"

Cô cố gắng trấn áp cảm giác bất an hỏi:

Người đàn ông ngoại quốc, ước chừng bốn mươi tuổi, đi lên bình tĩnh nhìn thoáng qua, sau đó mặt không thay đổi xé rách quần áo trên người cô.

Xen lẫn tiếng vải rách là tiếng kêu kinh hoàng của cô:

"Anh muốn làm gì?"

Xương quai anh xinh đẹp lộ ra trong không khí, áo ngực tươi mát mơ hồ có thể thấy được.

Huyết sắc trên mặt như bị hút hết, cô rất sợ hãi khi thấy mấy người đàn ông trong phòng trong mắt đều lộ ra âm thầm.

Nhưng cô không động đậy được, hai tay bị trói ra sau người, hai chân bị cố định vào nhau, cô bây giờ giống như dê non đang chờ bị làm thịt vậy..

"Cô là đàn bà, chúng tôi là đàn ông, cô nói xem, chúng tôi muốn làm gì?"

Người đàn ông ngoại quốc lấy một điều thuốc lá, ôm ngực, nói:

"Các huynh đệ đã lâu không nếm mùi phụ nữ. Em gái của Thủ tướng đại nhân, như hoa như ngọc, nếu thảo nhất định đã nghiền, các huynh đệ nói xem có đúng không?"

Nụ cười kia vô cùng độc ác đáng sợ.

Đông Lôi nhìn thấy kia một đám nam nhân đều xông tới.

Nếu nói không sợ, tuyệt đối là giả.

Đông Lôi từ nhỏ đến lớn không hề phải trải qua khiếp sợ, hãi hùng quá.

Cô chính là một đóa hoa nhỏ lớn lên trong sự vui vẻ lạc quan.

Đồng thời, cô cũng là em gái của Đông Đình Phong, tuy không phải anh em ruột thịt, nhưng tóm lại vẫn là em gái, từ nhỏ được anh trai che chở, mặc dù không có tâm cơ, nhưng cũng không phải ngu ngốc.

Nghe đoạn đối thoại của bọn họ, cô nhận ra, những người này hẳn là muốn nhắm vào anh hai. Có thể là mới đây anh hai đã đắc tội bọn họ.

Nói cách khác, hiện tại, cô chính là lợi thế trong tay bọn họ. Bọn họ hẳn là muốn lấy cô để đe dọa anh hai.

Dưới tình huống như vậy, mạng nhỏ tạm thời có thể có thể bảo trụ, nhưng nhục nhã kia, chỉ sợ trốn không thoát.

Cô kinh hãi thở gấp, nghĩ muốn lấy bất biến ứng vạn biến.

Cô tự nói với chính mình, không thể được, vừa mới lâm trận không thể rối loạn—— đây là chị dâu nói.

"Sách, nha đầu kia, thật sự ngoan ngoãn!"

Ngoài cửa, một người đàn ông đầu tóc đi vào, hai tay cài thắt lưng, nói với những người đó:

"Các huynh đệ, đến đến đến, cho cô ấy nhìn chúng ta một chút.
Đừng để người ta nghĩ làm mấy anh em chúng ta anh em đều là kẻ bất lực, người nhát gan."

Lời vừa nói xong, một tên béo ôm cái bụng như đang có chứa đi tới, vuốt cái mũi, tiến lên xem, sợ hãi than:

"Thân thể, thật sự là đẹp."

Hắn xoa xoa tay, vuốt mặt Đông Lôi:

"Sách, thật mềm mại, vừa trắng vừa mềm. Lão Đại, thật sự được thao sao?"

Hắn vừa sờ, làm cho cô dựng tóc gáy, ghê tởm cực kỳ, răng nanh kiềm không được bắt đầu đánh nhau.

"Tội gì không thao? Đông Đình phong bắt, giết chúng ta bao nhiêu người? Hủy đi bao nhiêu hàng hóa, tiền bạc của chúng ta. Hôm nay chúng ta sẽ cho hắn một bài học. Cậu, đi lấy cameras. Sau khi xong việc, chúng ta sẽ truyền lên mạng để mọi người cùng biết."

Người đàn ông nước ngoài hạ xuống một câu, những người khác liền xông tới, một đám hưng phấn dâm dục giờ trò.

Đông Lôi lúc này mới phát hiện chính mình sai lầm rồi, những người này căn bản không muốn lấy cô để giao dịch với anh hai, bọn họ chỉ là thuần túy muốn trả thù.

Cô cảm thấy mình sắp xong đời .

Đối mặt với một bàn tay đang sờ loạn trên người mình, cô không thể nhìn được nữa thét chói tai, muốn chạy trốn, nhưng lại không chỗ để trốn.

Cửa sau đột ngột mở ra, có người chạy tiến vào, vội gọi:

"Không xong rồi, không xong rồi Thư phòng bên kia cháy , mau cứu hỏa a."

Đám đàn ông ngừng lại, quay đầu lại nhìn Lão đại của bọn họ, đợi mệnh lệnh.

"A Ba, cậu thao cô ta trước, tất cả những người khác đi cứu hỏa. Thực mẹ nó gặp quỷ. Sao tự dừng lại cháy? "

Người đàn ông ngoại quốc hạ lệnh, miệng mắng một câu.

Cửa mở ra đóng vào, đoàn người nối đuôi nhau ra ngoài.

Có người tên mập mập kia một cước:

"Tiện nghi cho cậu được nếm thức ăn tươi. Đúng rồi, cậu nhanh lên cho tôi."

"Biết rồi!"

Đông Lôi mở to mắt hoảng sợ, nhìn thấy bàn tay mập mập tiến xuống phía dưới, bàn tay còn lại vuốt ve phần trên của cô, mang theo vẻ mặt cười dâm dăng, lộ ra hàm răng vàng, miệng mơ hồ không rõ kêu:

"Đến đến đến, hôn một cái hôn một cái. Đừng trốn đừng trốn, cô trốn cũng vô ích."

Cô giãy dụa, cảm lại bị chế trụ chặt chẽ, bàn tay ghê tởm kia sờ loạn trên tay cô.

Cô càng thét chói tai, hân càng cười, vui vẻ xé quần áo của cô. . . . Âm thanh quần áo bị xé rách làm người ta tâm hoảng ý loạn.

Cửa lại bị mở ra, có người đi đến.

Tên đàn ông béo kia muốn hôn miệng Đông Lôi, vai lại bị chế trụ.

"Chờ một chút cho anh vui vẻ sau, tôi còn chưa bắt đầu đâu, đợi ở bên cạnh đi."

Nói còn chưa dứt lời, phanh, một quyền nện xuống, người cao to bay ra ngoài, đụng vào đầu, đang muốn đứng lên, một bàn tay đánh vào sau gáy hân.

Đông Lôi thở gấp, trừng lớn mắt, cô vừa nhìn thấy một người đàn ông vốn không nên có mặt ở đây: Cố Duy.

"Lôi Lôi."

Hắn gọi một tiếng, đi lên cõi trời cho cô, mặt khác xé một tấm thảm bọc người cô lại —— giờ phút này, hơn phân nửa cơ thể cô đang lộ ra ngoài không khí .

"Cố Duy."

Cô run rẩy gọi một tiếng, nước mắt nháy mắt liền rơi xuống.

"Đừng khóc. Đi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây. Bọn họ rất nhanh sẽ trở về."

Hắn nhẹ nhàng bế cô lên, cô ôm chặt hắn không buông.

"Có thể tự đi không?"

"Không biết, thân thể không có sức!"

Cô ghen ngào nói, cả người tạm thời không có biện pháp từ trong hoảng sợ kia hồi phục lại.

"Anh sẽ đỡ em, phải lập tức rời đi! Chân Đất, giết hắn đi"

Tiếng nói lạnh lùng, làm cô hoang mang, đồng thời một tiếng kêu rên vì đau truyền vào tai cô ——

Cô mơ hồ ý thức được người đàn ông giúp đỡ chính mình này vừa hạ lệnh giết người: tên đàn ông vừa này còn định làm nhục cô giờ đã không còn hơi thở

Cô không dám hó hé nửa câu, để mặc Cố Duy đỡ ra cửa.

Lúc sau, hắn cảm thấy cô đi lại bất tiện, bèn bế cô lên đi thật nhanh xuống lầu, lại ở tầng dưới gặp mấy bọn lâu la muốn xông lên đánh hắn.

"Ngăn bọn họ lại!"

Cố Duy ra lệnh cho hai người đàn ông đi cùng hắn, chính mình ôm Đông Lôi đi ra bên ngoài.

Bên ngoài trời đã tối, một chiếc việp đã đột nhiên từ ngoài cửa lớn tiến vào, nhanh chóng tìm kiếm ai đó, kêu:

"Tứ thiếu, mau lên xe."

Cố Duy đem Đông Lôi nhét vào xe, chính mình cũng theo đi lên, xe khởi động phóng đi như bay.

Lúc này, trong viện một lượng xe quân dụng Hãn Mã điên cuồng đuổi theo xe việp đã của Cố Duy.

Một viên viên đạn được tên phó lái xe Hãn Mã bắn vào xe việp đã làm cho xe chao đảo mất phương hướng xoay vài vòng rồi tông vào lan can bên đường, xe lật, Đông Lôi trong lúc thiên địa đảo lộn mà mất đi ý thức đi ở thiên.

"A."

Trong phòng bệnh truyền ra một tiếng thét chói tai.

Đông Lôi tỉnh lại, phát hiện chính mình ở phòng bệnh, mẹ mình chăm sóc bên người, nhìn thấy cô tỉnh lại, lộ ra vui sướng:

"Cám ơn trời đất, con cuối cùng cũng tỉnh!"

Đông Lôi trên trán tất cả đều là mồ hôi, ngậy người một hồi lâu, sờ sờ gương mặt, đau quá, lúc này mới kêu một tiếng:

"Mẹ. Con con con không chết."

"Đương nhiên không chết."

Gì cúc hoa gắt gao ôm lấy người con gái đại nạn không chết này.

"Nhưng xe bị lật. Bọn họ tiến đến."

Đó là hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy trước khi hôn mê.

"Nếu bộ đội đặc chủng không đến kịp lúc, lúc này đây con cùng Cố Duy nhất định lành ít dữ nhiều. Tốt rồi tốt rồi, bây giờ không có việc gì nữa rồi, tất cả đường dây buôn lậu thuốc phiện đều đã sa lưới, toàn bộ đều bị bắt. . . ."

Hà Cúc Hoa tưởng tượng nếu bộ đội đặc chủng không đến kịp lúc, hậu quả nhất định không lương, nghĩ đến mà sợ.

Đông lô sau khi nghe đến hai chữ "Cố duy" liền nhảy dựng lên:

"Mẹ, Cố Duy đâu, Cố Duy đâu? Anh ấy đâu?"

"Hắn không có việc gì! Con chỉ bị thương ngoài da, bôi thuốc xong rồi để cảnh sát lấy lời khai."

Vụ án bắt cóc con tin lần này bởi vì có Cố Duy tham gia làm cho mọi người kinh tâm động phách.

Giờ khắc này, Đông Lô biết mình xem như đã an toàn, thế nhưng lòng cô vẫn có chút không xác định được. Bởi vì Cố Duy.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Ngoại Truyện 15.1

Như vậy Cố Duy đang làm gì thế?

Trước anh đi cục cảnh sát, ghi chép trước sau, rồi đến bệnh viện, nhưng Đông Lôi ở tầng trệt, bị hộ vệ hoàng gia bảo vệ. Anh không vào được cũng không có ý định đi vào. Thật sự là bởi vì đêm qua hăng quá mệt nhọc, trên người bây giờ vừa bẩn, vừa đau. Sau khi ở cửa bệnh khu liếc mắt một cái liền xoay người rời đi, trở về nơi ở của mình, ăn cơm xong, liền chui vào chăn ngủ say.

Vừa cảm giác, hăng ngủ rất say.

Cũng không biết ngủ bao lâu, chuông điện thoại di động vang lên, hăng lung tung tìm trên tủ đầu giường cầm lấy điện thoại, cảnh tối lửa tắt đèn, chỉ thấy trên mặt nháy một hàng chữ “ Không phải là cười em đều không thể”, ngẩn ra, vội vàng ngồi dậy, bật đèn lên, gọi một tiếng:

- Alo! Lôi Lôi?

Bên kia truyền đến giọng ôn ôn của Đông Lôi trả lời.

- Ừ!

Anh lại liếc đồng hồ treo tường một cái, mười giờ tối, liền hỏi:

- Không ngủ sao?

- Không ngủ!

- Đang làm gì?

- Anh đang làm gì?

Cô hỏi ngược lại.

- Anh? Ngủ!

- Sớm như vậy!

Anh ngủ từ lúc xế chiều có được hay không...Nếu không có cuộc gọi này anh có thể sẽ ngủ đến sáng.

- Ngủ sớm dậy sớm mới có thân thể tốt! Anh cười nói, giọng nói rất nhẹ nhàng:

- Em vẫn còn ở bệnh viện à?

- không có!

- Xuất viện rồi? Sao không ở lại quan sát nhiều một chút? Trán em xuất huyết rất nhiều!

- Em...

Cô nói chuyện ấp a ấp úng:

- Làm sao vậy?

- Em đang ở cửa tiểu khu nhà anh, bảo vệ nói, gọi điện thoại cho anh xác nhận một chút mới cho em vào.

- Cái gì?

Cố Duy kinh ngạc đứng lên, cũng không kịp mang dép, liền vội vội vàng vàng hướng cửa sổ chạy vội đi qua.

Tháo ra rèm cửa sổ, bóng đêm trời mênh mông, ở tầng cao nhất của phiến tiểu khu này, anh mơ hồ có thể nhìn thấy cửa tiểu khu, có một bóng hình xinh đẹp đi lui đi tới.

- Em chờ, anh xuống!

- Không cần...

Cố Duy không có nói nữa, mà là vội vàng bắt lấy chìa khóa, mặc quần áo đuổi ra ngoài.

Năm phút sau, anh quả nhiên thấy ở cửa một người con gái, mặc một cái váy màu lam, đang đứng ở cửa, gió thổi váy áo tung bay, dưới ánh trăng, cô yên tĩnh mà xinh đẹp, đương nhiên, nếu trên trán không vết thương thì càng hoàn mỹ.

Cố Duy dừng một tý, hai tay cầm túi đến gần.

Cô nhìn thấy anh, liền đi đến chào đón.

Anh thấy cô đi giang nan, liền bước nhanh đến đỡ.

- Đi đường đều bất tiện như vậy sao còn chạy loạn?

Anh khiển trách một câu.

- Em không sao, anh có sao không?

Mượn ngọn đèn, cô vội vàng nhìn anh, hơn nửa đầy hấn ra, bắt đầu từ trên xuống dưới quan sát tỉ mỉ.

Cố Duy nhin không được cười lên, hai tay giơ lên, lại xoay một vòng, để cho nàng cẩn thận nhìn xem.

- Muộn như vậy đến là để xem anh có bị thương hay không sao?

- Ừ

Nàng rất nghiêm túc gật đầu.

Cái loại nghiêm túc đó làm cho tâm hân hơi cảm động một phen.

Có lẽ là bởi vì đã thật lâu không có cảm nhận được một loại quan tâm như vậy.

- Anh thật không có sao! Em thấy rồi đấy!

Anh mỉm cười, ở dưới đèn đường, cười như một đứa trẻ lớn đơn thuần.

Cô không nói lời nào, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm, cảm thấy cũng kì quái, chính mình như thế nào cứ như vậy ràng buộc anh, không nhìn thấy anh thì không yên tâm.

Hết lần này đến lần khác sau khi giao cô cho người nhà, liền bốc hơi dường như không thấy bóng dáng, cũng không tới xem cô một chút. Giống như chuyện cứu cô là rất bé nhỏ không đáng kể, anh căn bản không để ở trong lòng.

Nàng ngóng trông anh có thể tới, kết quả ann lại không tới, không thể nhìn được nữa, rốt cục chạy đến nơi này__trước, cô nghe anh nói qua, anh ở chỗ này có một chỗ sản nghiệp. Nhưng cô không xác định được anh có tới nơi này ở hay không, cuối cùng vụng trộm gạt nhân viên để đến nơi này. Sau đó gọi một cú điện thoại, cô tự nói với mình: Nếu anh không có ở đây, cô liền lập tức trở về bệnh viện.

Kết quả, hân rõ ràng ở đây.

Cô thật vui mừng, thật sự rất vui mừng, xông lên, một phen liền ôm lấy anh.

- Thật tốt quá, anh không có việc gì! Em còn tưởng rằng chúng ta lúc này khẳng định chết chắc rồi...

Vừa nói, cổ họng nghẹn ngào, nước mắt cũng ngăn không được chảy ra.

Chuyện này, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự thật đáng sợ.

Tình cảnh lúc đó, nếu như Cố Duy không xuất hiện, bị lần lượt ~gian là chuyện tất nhiên, sau đó thì sao, video âm uế sẽ bay đầy trời, cô sẽ chết thảm, mà Đông gia sẽ mất sạch danh dự.

May là người nào kịp thời đuổi tới.

May là cô trách được một kiếp.

Cố Duy ngăn ra, cuối đầu nhìn nhìn người con gái trong lòng, không khỏi hơi cười_ _giai nhân yêu thương nhưng nhớ, anh như thế nào bỏ qua.

Thấy cô khóc, hắn nhìn xung quanh một cái, cười lau nước mắt cho cô:

- uy uy uy Đại tiểu thư, khóc cái gì mà khóc a, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời a, đừng khóc đừng khóc, nửa đêm canh ba mà khóc, người đi đường, còn tưởng rằng anh đang khi dễ em đấy? Tiếp tục khóc, anh hôn em đấy...đem tội danh bắt nạt người này biến thành thật đấy.

Nghe vậy, cô ngừng khóc phá lên cười.

Người đàn ông này là người xấu sao?

Vì sao cô cảm thấy tuyệt không xấu.

Đàn ông xấu làm sao có thể xả thân sống chết cứu người khác?

- Đúng rồi, đúng rồi, nên cười. Anh nhận ra Đông Lôi, cười rộ lên rất đẹp!

Hắn tự tay vuốt vuốt tóc ngắn của cô:

- Chuyện không vui đều qua rồi, về sau quên nó đi.

Ánh trăng rất đẹp, nét mặt của hắn rất nhu hòa.

Đông Lôi kinh ngạc nhìn xem, sự vắng vẻ bất an thoáng cái liền có cái gì đó lấp đầy.

Một hồi cùng chung hoạn nạn, một chút chân tình khác thường, giống như tại trong lòng lặng lẽ mọc ra, một khắc kia, tâm cô, kìm lòng không được bắt đầu đập mạnh.

- Một mình em tới? Cố Duy hỏi.

- Ừ! Em lén chạy ra ngoài! Chỉ chờa một tờ giấy, nói ra đi một chút, trước 11 giờ nhất định sẽ trở về!

- Bây giờ là 10 giờ, có muốn lên lầu ngồi một chút hay không? Nhận ra một tý?

Cố Duy xem đồng hồ một chút, hỏi.

Đông Lôi chần chờ một chút, người đã nhìn thấy, bình yên vô sự, theo lý thuyết, cô phải trở về ngay, nhưng một loại cảm giác kỳ quái không thôi lại quần lấy cô.

- Em gọi điện nói với nhân viên trông nom một chút, bằng không cô ấy cũng sẽ nhanh chóng phát hiện, nhưng như vậy anh phải đưa em về bệnh viện.

- Được!

- Anh chờ!

Đông Lô vui vẻ gọi một cú điện thoại cho người trông nom. Nói cho cô ấy biết mình đang ở với bạn, chỉ chốc lát nữa sẽ trở về. Bảo hộ vệ đừng báo cho người trong nhà. Cũng không đợi người trông nom cầu nhàu nhiều, liền cúp điện thoại.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Ngoại Truyện 15.2

Nhà riêng của Cố Duy, bố trí vô cùng thoải mái, vừa vào cửa, có thể nhìn thấy một bức ảnh lớn ở trước cửa người đàn ông mặc âu phục trắng, cười tươi dưới ánh nắng, hàm răng trắng nõn, hai mắt lóe sáng, vô hại như một người anh trai nhà bên cạnh, tỏ ra cực kỳ thân thiết.

Trong nhà màu chủ đạo là màu lam nhạt, màu lót là màu trắng, sắc thái rõ ràng, phối hợp vô cùng xảo diệu. Đơn giản hào phóng, làm cho người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui.

- Ở chỗ anh không có dép nữ, chỉ có dép nam, tạm dùng đỡ đi!

Hắn lấy trong tủ giày ra một đôi dép nam mới.

- Anh là muốn nói cho em biết, ở đây chưa từng có phụ nữ ở?

Đông Lôi đỡ tường cởi giày, Cố Duy thấy cô hành động bất tiện, dứt khoát cởi giày giúp cô.

Cô ngẩn ngơ, hắn đưa dép chữ nhật đến bên chân cô.

- Bàn chân của em, thật nhỏ!

Cố Duy nở nụ cười một cái, một bên đi vào bên trong, vừa nói:

- Em nói đúng, nơi này em là khách nữ đầu tiên, mẹ anh đều chưa từng đến đâu...Sau khi sửa nhà xong, anh cũng không ở lại quá thường xuyên, bình thường là người làm thêm giờ quét dọn...

Không nhiễm tạp chất, là ấn tượng đầu tiên của Đông Lôi đối với nơi này.

- Di

- Em có phải đã từng tới nơi này a...

Cố Duy: "..."

Đúng là đã tới, ngày đó cô say không còn biết gì.

Hắn cười, đi nhà bếp cầm một ly sữa đến.

- Sữa chua, mỹ dung...Nếm thử hương vị, anh từ nước ngoài mang về đây...

- Anh coi em như người bạn đến chiêu đãi sao?

Đông Lôi ngồi xuống trên ghế sa lon màu xanh da trời

- Ngoài trừ sữa chua, cũng chỉ có bia rượu...Nước đã hết, em chờ một chút anh đi đun một ấm nước.

Anh đi lấy một cái ấm nước nhiệt điện nấu nước.

Cô nhìn chén sữa chua trên tay, bụng đột nhiên cảm thấy đói, liền không khách khí, dùng cái muỗng trong đĩa ăn nó_ _ Thời điểm bữa tối, bởi vì cô cơm nuốt không trôi, hiện tại, rốt cục có khẩu vị rồi.

Còn có mùi vị này thật sự là rất ngon.

- Ăn ngon sao?

Cố Duy nhâm nhi một chén trà đến.

- Ừ!

Cô gật đầu.

Anh đến gần, lấy một tờ khăn ướt, cho cô lau đi sữa chua bên khóe miệng chưa phát giác ra nở nụ cười:

- Nhớ rõ hồi nhỏ, em thích ăn sữa nhất, bây giờ còn là thích như vậy...A, đúng rồi, em còn thích ăn các loại đồ ăn vặt. Lúc ấy khuôn mặt tròn vo, thật là kỳ quái a, hiện tại mặt mũi như thế nào biến thành trứng ngỗng rồi? Hơn nữa càng lớn càng xinh đẹp.

- Đây, anh là có ý gì, anh là đang chê em trước đây xấu sao?

Cố Duy nhe răng cười:

- khẳng định không biết ở đẹp mắt!

Đông Lôi không để ý đến anh, tiếp tục ăn, ăn xong, què chân đi đem cái hộp ném đi. Lúc quay đầu lại, chân uốn một cái, mắt thấy sẽ ngã lui phía sau.

- Cẩn thận...

Cố Duy thấy vậy, vội đỡ lấy cô.

Cô ngã vào lòng hắn, ngẩng đầu, khuôn mặt hắn cười dài.

- Đi đường cẩn thận một chút.

- Cám ơn!

Hắn đỡ cô đứng lên, nhưng không có buông cô ra.

Mặt của cô nóng lên.

Cố Duy nhìn thấy, khẽ cười cuối đầu xuống ở bên tai cô xấu xa nói một câu.

- Em đỏ mặt, có phải đại biểu em hiện tại có chút yêu thích anh hay không?

Hơi thở ấm nóng thổi qua bên tai, cô trong lòng giật mình, nghĩ đầy anh ra, trong lòng hiểu rõ, hai lần cứu giúp, vị trí của hắn trong lòng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

- Cố Duy!

Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

- Ừ!

- Vì cái gì lại liều mình cứu em như vậy!

Cô hỏi tương đối nghiêm túc.

- Em là người anh muốn cưới về làm vợ, chẳng lẽ em để cho anh trở mặt nhìn em gặp nạn không quan tâm ngó ngang sao?

Ngữ khí của anh như lẽ hiển nhiên vậy.

- Vì sao anh muốn cưới em làm vợ!

Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Thích a! Anh thích em! Lúc trước không phải anh đã nói với em rồi sao?

- Thích đến có thể dùng sinh mạng đến mạo hiểm sao?

Cố Duy cười:

- Anh chỉ có một ý nghĩ, là cứu được em. Cái khác không nghĩ nhiều, nếu chết chúng ta cùng nhau chết. Nếu như thực có âm tào địa phủ, đến lúc đó, anh lại tìm cách cưới em...

Ngữ điệu này, mang theo diễn tán gẫu ý, lại làm cho Đông Lôi rất cảm động, ngoài cảm động ra là một loại cảm xúc rất rối rắm.

- Chắc anh có rất nhiều bạn gái!

Cô chưa thấy qua hẳn có bao nhiêu bạn gái, nhưng nghe khẩu khí của Thần Phương Phi, Cố Duy rất hoa tâm, hẳn là sự thật.

Đương nhiên, xuất thân tốt như vậy, có mấy người như anh cô về mặt tình cảm thích sạch sẽ nghiêm trọng như vậy?

Ngay cả Đông Tán, trước khi cưới Hàn Tịch cũng từng có mấy bạn gái.

- Di, giọng điệu này, như thế nào có chút chua a, em không phải đang ghen chứ...

Cố Duy hiếm có nhìn thấy.

Mặt của cô nóng, một tý đỏ lên rồi.

- Trước khi kết hôn, có mấy bạn gái rất bình thường đi...Quan điểm của anh là, sau khi kết hôn có thể trung thành với hôn nhân là được. Anh muốn cưới em, bảo đảm sẽ là một người chồng tốt...

Hắn nói, một phen lại kéo Đông Lôi vào lòng:

- Lôi Lôi, mà vợ của anh có được không?

Người nào đó mặt đỏ như mông khi _ _ người này thật sự là không đi con đường tầm thường: còn chưa nói lời yêu, đã trực tiếp cầu hôn cô rồi...

- Em...

Tâm cô rầm rầm rầm nháy loạn.

Điện thoại di động lại không thức thời vang lên.

Cô gấp rút đẩy anh ra, tìm di động trong túi xách, vừa nhìn tên biểu hiện, tâm cô lại rối loạn.

- Sao không nhận?

Cố Duy đi theo đến gần, vừa nhìn, thì ra là Thần Thản gọi.

Hắn hí mắt một tay đoạt lấy điện thoại di động.

- Này, anh làm gì thế...

Cô gọi.

- Anh giúp em nhận...

- Đừng!

Anh giương cao điện thoại, chăm chú nhìn:

- Anh và Thần Thản, em đến cùng chọn ai? Em nếu chọn Thần Thản, anh lập tức trả điện thoại cho em, cửa ở bên kia, tự tiện; em nếu chọn anh, anh giúp em nhận điện thoại, lập tức cùng Thần Thản phân rõ.

Đông Lôi tâm loạn như ma.

Người này, đây là đang bức cô a!

Muốn cô lập tức rời đi, cô làm không được, nếu đi rồi, khẳng định tâm Cố Duy rất đau đớn, bọn họ mới từ đường ranh sinh tử trở về.

Làm sao bây giờ?

Bên tai, tiếng chuông điện thoại di động không ngừng vang lên.

Trầm mặc thật lâu sau, cô rốt cục đưa ra một quyết định:

- Anh trả điện thoại cho em, em sẽ cùng Tiểu Thản nói rõ ràng!

Cuối cùng cô lựa chọn chính là Cố Duy...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Ngoại Truyện 16.1

Trong phòng khách, Cố Duy nghe được câu này, nở nụ cười, rất khoái trá, giao điện thoại cho cô, nhưng điện thoại lúc này lại ngừng đổ chuông.

Đông Lôi thấy anh cười, mặt đỏ lên.

Đây là một loại cảm xúc chưa từng có.

Sau khi lấy lại điện thoại, cô xoay mặt đi nhằm che dấu trong lòng không được tự nhiên, do dự không biết có nên gọi lại hay không, lại nên nói rõ với Thần Thản thế nào.

Người đàn ông phía sau lúc này lại ôm lấy eo cô, cánh tay từng chút từng chút tăng lực, sát sao đem cô quấn chặt vào mình:

- Anh không có nghe lầm phải không, em đồng ý gả cho anh có đúng hay không?

Đông Lôi lập tức ngăn ngợ, tư duy của tứ thiếu gia thế nào lại lớn như vậy?

Cô chỉ nói là... Chỉ nói là sẽ nói rõ với Tiểu Thản, về phần có muốn cùng Cố Duy lui tới hay không, cô còn phải suy tính một chút.

Được rồi!

Cô thừa nhận, cô bây giờ, đối với anh thật sự tương đối có ấn tượng tốt, nhưng cũng không thể nhanh như vậy a...

- Cố Duy!

Cô xoay người lại, chống đỡ trước ngực hần, cảm thấy cần phải nói rõ với hần chuyện này:

- Em...

- Xuyt...

Hai tròng mắt hần trong sáng, hiện lên vui sướng, lấy ngón tay chống đỡ môi của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, không cho cô nói chuyện, sau đó cúi đầu xuống, ở trên môi cô hôn một chút.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, ngây ngốc nhìn.

Cố Duy lại cười một tiếng, rất hài lòng với loại phản ứng này của cô, nâng cằm của cô lên, ấn lên môi của cô, cắn mở hàm răng, xâm nhập vào khoang miệng của cô...

Một nụ hôn triền miên tận xương.

Đông Lôi cơ hồ không có bất kỳ kinh nghiệm hôn môi, bị người đàn ông này hôn, suy nghĩ bỗng chốc rối loạn, đại não trống rỗng.

Không, phải nói là nổ tung!

Muốn nói, toàn bộ đã quên, đầu của cô, trong nháy mắt biến thành tương chấy.

Giờ khắc này, cô chỉ có một cảm giác là: sự khó thở, trên môi còn có mơ hồ đau đớn vào trong lòng, in dấu vào trong xương cốt, khắc vào linh hồn...

Mặt của cô nóng như ở trên lửa nướng, càng ngày càng nóng, trong lòng bàn tay, tất cả đều rịn mồ hôi, cả người đều run run...

Đúng vậy, Cố Duy tuyệt đối là một cao thủ ***, dễ dàng liền nắm trong tay nhiệt tình của cô, thân thể của cô, đem cô mê hoặc...

Anh nâng mặt của cô lên, ánh mắt lửa nóng, không ngừng hôn xuống.

Anh nói:

- Lôi Lôi, làm vợ của anh, làm vợ của anh...

Anh nói:

- Lôi Lôi, nói đồng ý có được hay không, ngày mai anh đi nhà của em cầu hôn...không, một mình anh đi qua sơ suất...sau thiên đi...sau thiên anh cùng mẹ anh còn có bà của anh cùng đi nhà em. Chính ta trước tiên đính hôn trước, làm cho không ai không biết em là phu nhân của anh...

Anh nói:

- Lôi Lôi, đời này anh chỉ muốn em...Lôi Lôi, anh muốn em...

Cô bị anh dụ dỗ một câu lại một câu triền miên, cô bị anh hôn đến nóng bỏng, mất đi năng lực suy tư, chỉ có thể vô lực ôm lấy anh, trong miệng phát ra vài chữ "ân", không ý thức liền bị nhiệt tình của anh công chiếm.

Cô đáp ứng, làm anh mừng như điên.

Anh đem cô ôm vào ngực, đem nụ hôn kéo dài.

Cô có thể cảm giác được tay của anh ở trên người cô nhiệt liệt thăm dò, ở trong thân thể dẫn tới từng đợt mãnh liệt kích thích.

Cái loại kích thích đó làm cho cô luống cuống, sợ run, nhưng lại không muốn đi ngăn lại.

Về sau, cô ý thức được không chỉ đơn giản một nụ hôn, người của cô, đã ở trên giường anh.

Lúc đó, áo cô đã được cởi ra, thân thể trắng nõn hiện ra trước mặt anh, mặt cô ửng đỏ, rất vô tội nhìn chăm chăm thân thể đàn ông trần truồng tinh trắng, lại không biết ngăn cản thế nào.

Lúc đó, anh ở trên người cô, hôn uốn lượn rơi xuống, cười đến hai tròng mắt tỏa sáng, sít sao quấn quýt lấy hai chân cô, giơ lên thân, tiến__nhập.

Lúc đó, vì cô có chỗ chưa quen thuộc nam nữ hoan ái ở trên người bọn họ triệt để bộc phát.

Loại cảm giác này, đến vô cùng mau, cô không có cách nào khác kháng cự.

Sau đó cảm giác dị vật bắt đầu đâm vào rút ra, cô bị anh mang vào nước lũ***.

Lúc đó, nơi nữ tính, bị hấn nhen nhóm, hơn nữa anh còn đổ dầu vào lửa, thiêu đốt hầu như không còn.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Anh cười với cô, muốn ôm cô đi tắm rửa.

Cô vội vã bắt lấy tấm thảm mỏng trốn vào phòng tắm.

Đứng trong bồn tắm, cô mở vòi hoa sen tắm, bên trong cơ thể mơ hồ còn đau, cùng với giữa hai chân chảy xuống chất lỏng không thuộc về mình, đều đang nhắc nhở cô, cô mới làm chuyện không nên làm.

Chỉ là muốn đến xem anh một chút, không nghĩ lại dẫn độn lên giường với anh, trở thành nữ nhân của anh, chuyện này hoàn toàn không có trong kế hoạch của cô.

Cô gái đầu, hiện tại không có biện pháp thích ứng loại thay đổi quan hệ này, tâm tình rất rối rắm.

Trong phòng tắm không có áo ngủ nữ, cô lau xong cơ thể, soi gương, nhìn thấy trên cổ đều là dấu hôn anh để lại.

Cố Duy ở một phòng tắm khác tắm xong, xấy khô đầu tóc, lại mở ra một chai rượu đỏ uống, tâm tình khoái trá cực kỳ_ _

Mặc dù rất ngốc, nhưng cảm giác vẫn rất tốt.

Anh thích.

Tiếc nuôi duy nhất là, cô không phải là lần đầu.

Thế nhưng kỳ quái a, nếu cô có kinh nghiệm, cũng không dễ dàng bị anh ăn vào miệng. Nhìn cô bộ dáng tay chân luống cuống, rõ ràng là không kinh nghiệm.

Ngồi trên sofa hần suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đưa ra một kết luận:

Có lẽ là Kiều Sâm ở trên giường quá vụng về đi...

Tên kia không thể nào kết giao bạn gái, tại mặt này tuyệt đối không phải là cao thủ.

Cố Duy có không ít phụ nữ, không thiếu giường chiếu đương nhiên là cao thủ, đã từng là người đàn ông đầu tiên của không ít phụ nữ, anh cũng không có để ý phụ nữ lên giường với anh có kinh nghiệm hay không, dù sao, chỉ cần thoải mái là được, chỉ là hôm nay anh tựa hồ có chút để ý, chuyện này ước chừng có quan hệ với ham muốn giữ lấy của đàn ông.

Hần ngồi ở chỗ kia hút một điếu thuốc, sau khi cảm giác hưng phấn qua đi, hần bắt đầu nghĩ tiếp theo nên làm thế nào.

Mặc dù gạo đã nấu thành cơm, nhưng muốn cưới vào nhà, chỉ sợ còn phải chịu đựng.

Anh nghĩ, có lẽ nên làm cho cô sớm một chút mang thai con hăn, như vậy sẽ dễ dàng rất nhiều_ _cho nên anh không có dùng bao.

Được rồi, cũng là bởi vì trong nhà không có bao.

Biệt thự này, hăn chưa có dẫn ai tới.

Nghĩ đến về sau, cũng không có dẫn ai tới.

Bất kể như thế nào, Đông Lôi đối với anh mà nói, là rất đặc biệt.

Nếu muốn người con gái này, về sau, cuộc sống riêng tư của anh tất phải kiểm điểm, nếu không Đông Đình Phong tuyệt sẽ không bỏ qua cho anh...

Anh suy nghĩ một hồi lâu, sau khi trở về phòng, nhìn thấy phòng tắm vẫn đóng chặt, nha đầu kia vẫn không có đi ra.

Thẹn thùng sao?

Có khả năng đi!

Lúc anh tiến vào thân thể cô, nha đầu kia toàn thân đều biến thành màu hồng phấn...

Nhếch miệng cười một tiếng, anh đi tới gõ cửa một cái:

- Đã tắm xong chưa?

Bên trong yên tĩnh trong chốc lát, sau đó mới truyền ra một giọng nói nhẹ nhàng:

- Xong rồi ạ!

- Xong rồi liền đi ra a!

- Bên trong không có quần áo ...

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Ngoại Truyện 16.2

Anh hí mắt nghĩ cảnh cô trần truồng đứng trước gương, cười nhẹ:

- Trước mặc áo ngủ của anh vào! Như thế này, anh gọi người đưa đến mấy bộ quần áo, để sau này dùng!

Về sau phải dùng tới!

Nghe thấy lệnh này Đông Lôi đỏ mặt:

- Ân!

Mở cửa, cô đi ra, mặc áo choàng của anh, vẻ mặc có chút mất tự nhiên.

Anh buồn cười, ngẫm lại, bên trong đều không mặc gì, có thể tùy ý anh muốn làm gì thì làm.

- Thẹn thùng!

Khuông mặt cô đỏ mặt liên tục không có tản đi.

Anh vừa mới xác định, bọn họ có cùng nhau đạt lên đỉnh, khi đó, cô đỏ mặt, trông rất đẹp mắt.

- Em không có ý định cùng anh phát triển nhanh như vậy...

Đông Lôi có chút áo trưởng, gãi gãi tóc ngắn.

Anh đi thẳng về phía trước, hôn môi cô:

- Yên tâm, anh sẽ phụ trách, trời sáng anh đưa em trở về. Sau đó cầu hôn. Mấy ngày nữa, anh nói cha anh đến nhà em báo phỏng...

- A...nhanh như vậy...

Đông Lôi có chút sững sờ.

- Anh còn phải đọc sách!

- Kết hôn cũng giống như việc đọc sách.

- Nhưng là...

- Kết hôn có thể ngày ngày cùng nhau...em không muốn sao?

Anh dụ hoặc cô.

Đông Lôi dựa sát vào trong lòng anh, vẻ mặt anh ôn nhu, cười hôn cô__ __ nhưng trong lòng cô vẫn có chút khó chịu...

Hôn hôn, anh lại ôm lấy cô, lần nữa giờ trò.

Đông Lôi căn bản không phải đối thủ của anh, lại lần nữa bị ăn hết sạch sẽ.

Sau đó cô có chút lo lắng nhìn người đàn ông trên người hỏi:

- Anh như vậy, em rất dễ mang thai...

- Mang thai liền sinh, đến lúc đó mang thiên tử lấy lệnh chư hầu, sẽ không sợ anh vợ tìm anh phiền toái, con trai chính là bia đỡ đạn của anh...

Kế hoạch của anh tốt lắm.

Cô không nói gì trừng anh.

Anh lại lần nữa muốn cô, cúi đầu kêu:

- Sinh con trai cho anh...con gái cũng được...tốt nhất đầu tiên sinh con gái, sau đó lại sinh con trai...chúng ta về sau có thể sinh mười bảy mười tám đứa...

Cô trừng mắt nhìn anh:

- anh anh anh cho em là heo mẹ à...

Hung hăng cắn anh một ngụm.

Anh cười to, hôn cái miệng nhỏ nhắn làm chuyện xấu của cô, hôn hết sức, không chịu từ trên người cô tiếp tục.

Lại về sau, cô mệt mỏi ngủ đi, đã quên phải đi về bệnh viện__

"Hang sói" bên trong nhu tình mật ý làm đầu óc cô choáng váng, người đàn ông làm cho cô có thêm kinh nghiệm, làm cho cô quên đi nhục nhã trước đây, biến cô trở thành người phụ nữ ngọt ngào.

Mà hẳn đâu, mặc áo ngủ, ở trên giường dùng điện thoại chụp cô đang ngủ, còn đem tướng ngủ ngọt ngào của cô gửi đi: Chu Cung Chi, kèm theo hai chữ: " thu phục".

Chu Cung Chi đang ôm mỹ nhân, nghe điện thoại báo tin nhắn, liền chớp mắt vừa nhìn, mi nhíu lại, gửi trở lại một biểu tình:

- Cậu ngoạn lớn đi...

Cố Duy nhăn lại:

- Đã là người phụ nữ của tôi rồi.

Vẻ mặt anh đặc ý.

Chu Cung Chi vẽ mặt kinh sợ:

- Em của Đông Đình Phong cậu cũng dám chọc...cậu nghĩ thật định cưới về nhà a...

Cố Duy suy tư.

- Đúng vậy, tôi còn muốn có con với cô ấy...

Chu Cung Chi vẽ mặt khiếp sợ:

- Dựa vào cái gì cậu nghĩ sinh con?

Cố Duy mị mị cười:

- Có lẽ đã có rồi...

Chu Cung Chi lại đổ mồ hôi lạnh:

- Lá gan cậu thật lớn...

Cố Duy ha ha cười:

- Nhát gan ăn không được cỏ mập...

Chu Cung Chi khinh bỉ:

- Đẹp cậu có phải hay không?

Cố Duy cười to:

- Đẹp vô cùng... Tối nay đáng giá ngàn vàng...

Chu Cung Chi gật đầu mỉm cười, cùng với một ngón tay cái, một cái nắm tay:

- Chúc mừng cậu ôm được mỹ nhân về...thật muốn cưới về, đối với cậu mà nói vậy thì thật là đáng giá ngàn vàng a...nghe nói, vị tiểu thư này có 5% cổ phần làm của hồi môn...

Cố Duy cười hắc hắc, quay đầu lại nhìn người con gái bên cạnh, đưa tay nhéo nhéo cái mũi của cô, lại hôn một cái, xóa đoạn đối thoại đi, lên giường ôm lấy cô, một bên nhắm mắt dưỡng thần, một bên vuốt vuốt da thịt non nớt kia...

Một hồi tiến vào mộng đẹp.

Trời hửng sáng, đang ngủ Đông Lôi bị một trận chuông cửa đánh thức.

Tiếng chuông kia một tiếng lại một tiếng vang lên.

Cô nhú mày, tại sao không có ai ra mở cửa, quản gia đâu...về sau ngẫm lại không đúng, chuông cửa nhà bọn họ không phải như thế.

Ý thức của cô còn hồ đồ, chỉ cảm thấy mệt mỏi, con mắt không mở ra được, toàn thân đau dữ dội.

Ngay sau đó, bên cạnh giống như có người rời giường, sau đó người đó đi ra ngoài, lại sau đó, là một trận tiếng va chạm lách ca lách cách kịch liệt...

Cô không hiểu cả kinh, ngồi dậy dụi dụi con mắt, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ, nhất thời không biết mình ở nơi nào.

Đợi đến lúc hồi phục tinh thần, nhìn thấy trong phòng có ba người, chờ thấy rõ khuôn mặt bọn họ, cô kinh ngạc đến ngây người, nhớ đến chuyện hôm qua.

Chuyện phát sinh tối hôm qua, một năm một mười toàn bộ nhớ tới.

Là Thần Thán đã tìm tới cửa!

Đồng thời cùng lúc đến còn có anh trai Đông Đình Phong và Thần Huống.

Ngày này, Cố Duy không thể tránh né lần lượt bị đánh.

Ngày này, Đông Lôi vội vàng bảo vệ Cố Duy, nói với Đông Đình Phong là mình tự nguyện.

Ngày này, Thần Thán ảm đạm rời đi, ở trên đường xảy ra tai nạn xe cộ...

Về sau, mỗi lần nhớ tới kinh nghiệm ngày này, Đông Lôi sẽ nghĩ, tất cả chuyện xảy ra, không thể trách Cố Duy tính kế cô, vốn là, chính cô đi tìm anh trước, đều là vì cô quá mức trẻ tuổi, không biết nhân sự, dễ xúc động, liền gây nên sự tình như vậy.

Khi đó, cô không hối hận, tuyệt không hối hận.

Cô hai mươi một tuổi, đã là một người trưởng thành có quyền tự chủ, bất luận kẻ nào đều không có quyền đối với cuộc sống riêng tư của cô tiến hành can thiệp.

Khi đó, cô tuyệt đối là thích anh.

Lời này là thật, khi đó Cố Duy đối với cô phi thường tốt.

Chính vì anh đối với cô rất để tâm, cô mới có thể khi anh hết sức bày tỏ, đem cả người triệt để luân hãm.

Chỉ là về sau thế nào!

Ai có thể nghĩ tới, anh có thể làm cho cô hạnh phúc, cũng có thể tự tay đẩy cô vào thống khổ.

Sau khi kết hôn có nhiều ngọt ngào, lúc ly hôn liền có nhiều thống khổ...

Loại đau khổ này, không chỉ có thể xác, mà cả linh hồn cũng đau.

Yêu Kiều Sâm, là loại chuyển biến tình cảm từ lúc nhỏ, là loại tình cảm khó dứt bỏ của tiểu nữ sinh bướng bỉnh; yêu Cố Duy là vì thiếu nữ ôm ấp tình cảm phun trào, là hai phương diện thân thể cùng tình cảm trầm mê.

Người trước là một loại mê mang thời niên thiếu, sau là tình yêu.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Ngoại Truyện 17

Tháng 4 năm 2013.

Đông Lôi lặng lẽ ngồi trên bàn đu dây, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm nổi lượn qua mây trắng, trong đầu, những chuyện vui vẻ, thống khổ từng màn tới lui như chiếu phim.

Hiện giờ, những kí ức kia, đã trở thành quá khứ, nhưng thỉnh thoảng nhớ đến vẫn làm cô đau lòng.

Trên mặt của cô, không có nụ cười, kể từ khi ly hôn, nụ cười của cô giống như bị kết băng rồi, không cách nào tan rã, trầm trọng đè ở trong lòng cô.

Những ngày này, Đông gia đã xảy ra quá nhiều chuyện, cuộc sống của cô cũng xảy ra quá nhiều chuyện, hiện thực tàn khốc, làm cô nản lòng thoái chí, cả vườn yên tĩnh, rốt cuộc không tìm được không khí vui chơi như lúc trước.

Tất cả mọi người đều rõ ràng một sự thật: Đông gia ngày một sụp đổ.

Mà đã kích người Đông gia nhất, chính là người mà ngày xưa cô gọi là "ba ba".

Đương nhiên, hiện giờ, đã là người lạ.

Cô tinh tế hồi tưởng, cảm thấy một năm 2012 này, cô trải qua thật là hoang đường, tháng bảy, hạnh phúc cưới chui, tháng mười hai, sinh non, ly

hôn.

Nhân sinh thời gian hạnh phúc nhất, cùng ngày bi thảm nhất, xảy ra trong cùng một năm.

Thật sự là hai tầng lửa và băng a!

Cô nhắm mắt, chuyện đã qua ba tháng, nhưng trong lòng cô đau nhức, vẫn khắc sâu như cũ_ _

Không quên được!

Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn là không quên được.

Một cái bóng đen che ánh sáng ở trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu, thấy được một người đàn ông cao lớn uy mãnh ở trước mặt, mặc chế phục trưởng quan không quân, mặt mày thật sâu liếc xéo cô_ _hàng mi kia nồng đậm, tựa như hai thanh đao sắc bén, làm người đàn ông này tỏ ra uy nghiêm như vậy.

Con mắt kia lại thâm sâu vừa trầm, cơ hồ không có mấy người có thể đọc hiểu đáy mắt anh có ý gì.

Tâm tư người đàn ông này, giống như anh trai của anh, rất khó đoán.

Mà cô, mỗi lần đối mặt với người đàn ông này, tinh thần sẽ biến thành vô cùng căng thẳng, hiện tại cũng vậy.

- Thần đại ca!

Đông Lô co quắp đứng lên, tựa như một đứa trẻ làm chuyện sai lầm, vuốt lại mái tóc bị gió thổi loạn, sửa sang lại mép váy có điểm loạn.

Thần Huống lẳng lặng liếc xéo một cái:

- Anh là tới tìm em muốn đáp án!

Một câu đi thẳng vào vấn đề, Đông Lôi lại lần nữa lâm vào hoảng loạn.

- Thần đại ca...

Cô căng thẳng bóp mép váy, cúi đầu, sau khi gọi một tiếng, thật lâu không trả lời.

Người đàn ông giống như tượng đá, nhẫn nại chờ cô nói.

Anh không nói, cô càng cảm thấy ngọt ngào khó thở, tựa như một tấm lưới đem cô vướng vào bao phủ. Cô căn bản không thoát được.

- Cần phải làm như vậy sao?

Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Em có muốn cứu tập đoàn?

Thần Huống lẳng lặng hỏi ngược lại.

- ...

- Nếu như muốn cứu tập đoàn. Nhất định phải làm như vậy!

Thần Huống bình tĩnh trả lời:

- Nếu như em có thể trơ mắt nhìn tập đoàn đi xuống...anh không có lời nào để nói.

- Em muốn cứu tập đoàn, đó là cơ nghiệp của mấy đời Đông gia.

Cô nói rất rõ ràng.

Thần Huống gật đầu, nhìn đồng hồ một chút:

- Được, vậy thì đi ký tên!

Anh xoay người, dẫn đầu đi ra ngoài.

Cô kinh ngạc nhìn theo, tâm loạn lộn xộn, vừa vội vừa gọi một tiếng:

- Như vậy cũng được sao?

- Có!

Anh xoay người:

- Nhất định phải làm như vậy, anh mới có thể thuyết phục người trong nhà, cùng Đông gia qua cửa ải khó này. Những bộ hạ của anh mới có thể biết thái độ của anh. Nếu không sẽ không giúp được tập đoàn.

- Ý của anh là không phải nói, đây chỉ là kế ước hôn nhân!

Cô suy nghĩ một chút, lại nhẹ nhàng hỏi, không dám nhìn thẳng vào nam nhân làm cô sợ hãi liên tục.

Thần Huống không nói.

Cô nhẹ nhàng bổ sung tiếp một câu:

- Có phải chờ sau khi Đông gia vượt qua nguy nan, chúng ta sẽ ly hôn?

Nói xong lời này, cô len lén liếc anh một cái.

Thần Huống mặt mày thật sâu, tâm tư khó phân biệt, một hồi lâu mới nói:

- Anh không có ý định kết hôn hai lần.

Tâm cô, lập tức lập bộp một tý.

- Đây cũng không phải khế ước hôn nhân.

Thanh âm của anh, trầm trầm như chung cổ.

Tâm cô, lại bởi vì thanh âm vững vàng này, đập nhanh như muốn từ trong cổ họng nhảy ra ngoài.

- Cho nên, em phải nghĩ rõ ràng. Ký tên, chính là cả đời...Hôn nhân nghĩa vụ cùng trách nhiệm, anh và em cũng phải thực hiện...

Ý tứ của anh rất rõ ràng: Anh yêu cầu cô thực hiện đúng hôn nhân danh xứng với thực.

Kể cả: Nghĩa vụ vợ chồng trong hôn nhân, cùng với nghĩa vụ sinh con dưỡng cái, trách nhiệm hiếu kính trưởng bối, hầu hạ cha mẹ dưới gối.

Đây không phải là khế ước, mà là hôn nhân thật sự.

CÔ VỢ GIẢ MẠO RẤT THẦN BÍ

Vọng Thần Mạc Cập

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Ngoại Truyện 18.1

Đông Lôi nghe được câu này, bởi vì ba chữ “ cả đời “ này, tinh thần hoảng hốt một chút, mà bỏ quên nửa câu sau.

Cô ở trong lòng nhắc lại:

Cả đời!

Cả một đời!

Đã từng, có một người đàn ông nói với cô sẽ yêu cô cả đời, kết quả, đoạn hôn nhân kia, vẹn vẹn duy trì mấy tháng...

Thì ra có đôi khi, đàn ông hứa hẹn cả đời, sẽ không phân biệt ngắn hay dài, một cái nháy mắt, có thể chấm hết.

Khóe môi Đông Lôi vẽ ra một hình cung như có như không.

Nụ cười này, là u buồn, cũng là sầu não, càng làm cho người ta lo lắng.

Cô ngược mắt, nhẹ nhàng nói một câu:

- Em chỉ là một người phụ nữ ly hôn. Thần đại ca, người như anh, muốn dạng phụ nữ nào không được?

Cũng đúng là như thế.

Thần Huống cười cô sẽ hình thành cục diện rồi rằm.

Cái cục diện rối rắm này, có lẽ sẽ hủy diệt cả tiền đồ của anh.

- Anh mặc kệ có thể buông ra, nhưng thật xin lỗi cẩn thận.

Anh nói.

Cho nên nói, anh cưới, bởi vì nghĩa.

Đàn ông cùng đàn ông ở giữa chữ nghĩa.

- Đông gia còn có một nữ nhi chưa gả!

Cô có ý tốt nhắc nhở:

- Thần đại ca, nếu anh muốn...

- Không có hứng thú!

Anh nhú mào.

Anh biết rõ cô nói tới ai.

Cô há to miệng, thật không rõ a, một người con gái anh không cần, lại muốn cô, một người vì nam nhân khác __ từng sinh non, hơn nữa còn ly hôn, vì cái gì a...

- Thần gia, chỉ sợ không chấp nhận em...

Cô thở dài.

Thần Huống móc từ trong túi ra một hộp thuốc, ngậm một điếu, dùng tay bao bọc, giương mắt, trầm tĩnh liếc một tý, vững vàng đốt.

- Có anh, em sợ cái gì? Em là sống cùng anh hay cùng nhà anh cả đời?

Lời này, cô hiểu.

Hôn nhân là chuyện của hai người, được hay không, chỉ có hai người tự mình biết.

Cũng đồng thời, hôn nhân cũng là chuyện của hai gia tộc, một khi kết hợp vợ chồng, hai bên thì phải gánh vác trách nhiệm trở thành một thành viên mới của gia tộc đối phương.

Gia nhân không tha cho, tình cảm vợ chồng như thế nào hòa hợp?

Hôn nhân, không phải là đơn giản chồng cùng vợ, còn có cả gia đình cần cô đi hòa giải.

Nếu như nhà chồng nhân khẩu đơn giản, là một người ăn no cả nhà không lo tình huống, gả đi, có lẽ không tồn tại mâu thuẫn, nhưng anh không phải.

Anh có một gia tộc khổng lồ.

Thành viên gia đình của anh trong xã hội này đều có địa vị nặng nề.

- Em yên tâm. Ba mẹ anh sẽ không trở thành vấn đề. Em không cần suy tính quá mức phức tạp. Em chỉ suy tính là gả, hoặc là không lấy chồng...

Thần Huống lại tăng thêm một câu.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, người phụ nữ đứng yên, ánh mắt mang theo chần chờ, cô khẽ liếc xéo khuôn mặt đàn ông thâm trầm yên tĩnh trước mắt, cúi đầu, nghĩ đến anh trai vẫn còn trong hôn mê, cùng với tình huống bí hiểm của Đông gia.

Cô suy tính thật lâu.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đối lập một hồi lâu, tựa như tượng đá đứng sừng ở trong gió.

Cuối cùng, cô cắn răng một cái, gật đầu:- Được...Em gả...

Người đàn ông gương cao cầm, trong đôi mắt thật sâu, giống như có cái gì lóe lên một cái, bởi vì câu này, mà đến gần một bước, tay cầm thuốc, vuốt ve tóc của cô:

- Đã quyết định, liền không thể đổi ý rồi!

- Ân!

Cô gật đầu, phát giác anh đang nghiên cứu chính mình, cuối cùng còn phê xuống một kết luận:

- Nhìn tiểu bộ dạng của em này, như thế nào như muốn lên đoạn đầu đài vậy.

Một trận mùi thuốc lá vị thấm vào tim gan, một đoàn khói trắng ở trước mặt tản ra.

Cô ngẩn ra, anh đang trêu chọc mình sao?

Lúc ngẩng đầu, cánh mũi, bị ngón trỏ thô nhẹ nhàng vuốt một cái, dường như mang theo hương vị bảo vệ nào đó.

- Đi thôi! Tiểu quỷ, đi dân chính.

Cô có chút ít lúng túng, vội vàng lui lại một bước, sờ sờ mũi bị đau.

Da thịt thân thiết, thực tại làm cho cô có điểm khó chịu, mà tương lai, bọn họ khẳng định còn sẽ có tiếp xúc thân thể càng thân mật.

Vừa nghĩ tới chuyện này, trên lưng cô liền thấy lạnh, thấy loạn.

Nhưng bây giờ, cô đã đâm lao phải theo lao...

Một giờ sau, Đông Lôi cùng Thần Huống kẻ trước người sau theo trong phòng làm việc đặc biệt của dân chính công chứng đi ra, trong túi xách là tờ giấy hôn thú.

Từ giờ khắc này, người đàn ông từ nhỏ làm cô run như cây sậy này, đã thành chồng cô theo pháp định.

Nhìn bọn họ, thực không giống vợ chồng tân hôn mới làm xong giấy hôn thú, càng giống tối vừa cách ngày thành hôn chuẩn bị đường ai nấy đi oan gia đối đầu:

Một người dẫn đầu đi ở phía trước, bước chân hữu lực; một người cách bảy tám thước xa, chậm chạp theo ở phía sau, cúi đầu, mặt nhẹ buồn.

Thần Huống đến bên cạnh xe việt dã, mở cửa xe đang định đi lên, cảnh vệ viên Lô Hà thò ra nửa cái đầu, nói thầm vài câu:

- Thủ trưởng, ngài có phải cũng nên đợi tân phu nhân một chút?
- Thủ trưởng, ngài bây giờ không phải là người cô đơn...Lúc đi đường thả chậm một chút...phối hợp một tý, người ta là tiểu cô nương a...
- Thủ trưởng, như ngài đi như vậy, vài cái có thể cùng được với...Lại không phải là hành quân đánh trận...

Thần Huống vừa nghe, quay đầu nhìn lại, di, cô vợ nhỏ như thế nào rời xa như vậy?

Anh ở trong lòng suy nghĩ lời nói của cảnh vệ viên, cảm thấy rất có đạo lý.

Cho tới nay, anh tự lấy mình làm trung tâm quen rồi, ở không quân bộ, một đám người vây quanh anh, lấy anh cầm đầu số phát tư lệnh; ở đạt lâm

đặc biệt cung, cũng có một đám tinh anh đi theo gì đó. Lời của anh, ít có người chống lại, hành vi của anh, không ai dám can thiệp.

Mà ở nhà, ân, những năm này, anh còn không có chính thức có được xem là thuộc về gia tộc. Hiện tại, anh hằng năm nghỉ phép trở về địa phương, là nhà của cha mẹ. Là lúc nhỏ sào. Người lớn sau đây, anh chính là một cánh chim cô độc. Vẫn một mực ở một mình lêu lổng. Sống một mình đã lâu, liền mất đi bản năng quan tâm người khác.

Hiện tại, anh lập gia đình, là nên hoãn hạ bước chân để phối hợp một tý với người khác, tập tục xấu này đích thật cần sửa đổi.

Thần Huống không nói lời nào, nghiêng dựa vào xe, đợi cô đi tới, hí mắt nhìn xem!

Đình đình ngọc diệp, xinh đẹp như hoa, chỉ là thiếu nụ cười từng làm cho người cảm thấy hoa mắt.

Nha đầu kia, từ sau khi ly hôn, cả người thay đổi rất nhiều.

Sắc mặt cũng so với trước kia tái nhợt rất nhiều.

Gầy.

Trước kia châu tròn ngọc sáng!

Hiện tại...

Từ lúc sau khi xuất viện, hoàn toàn giống như vừa gãy một vòng.

Phỏng đoán chỉ còn lại da bọc xương rồi.

- Lôi Lôi...

Anh gọi một tiếng.

- A!

Cô đã đi đến gần.